

Giới thiệu Cục Cung Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!

Thể loại: Hiện đại, sủng

Converter: ngocquynh520

Editor: Puck + Chimy Lữ

Số chương: 239 chương + 28 ngoại truyện

Chính văn giới thiệu vắn tắt

Một năm kia, anh mười sáu tuổi, cô tám tuổi

Một người là thần đồng trong mắt thầy giáo, quý công tử tao nhã trong mắt mọi người; một người là quỷ sứ cả ngày điên khùng náo loạn, leo cây, đắp cát, đánh nhau bất kể chỗ nào nghịch ngợm gây sự như nam sinh nhỏ.

Một năm kia, anh hai mươi sáu tuổi, cô mười tám tuổi.

Một người là hậu duệ quý tộc lăn lộn trong giới IT, nam phúc hắc điển hình, một người là yêu tinh xinh đẹp học cấp ba, tùy tiện, nhiệt tình hoạt bát.

Hai người từ nhỏ đã không hợp nhau, sau khi lớn lên có thể đụng chạm ra tia lửa khác sao?

Trước hôn nhân

Anh liếc nhìn đánh giá cô: cái gì? Muốn mình cưới cậu nam sinh nhỏ trông như đậu cô ve xào khô!

Cô khinh thường liếc nhìn anh: Làm ơn! Ông chú, chú đã đi vào hàng ngũ chú già rồi, còn trông cậy vào thiếu nữ xinh đẹp thanh xuân trí tuệ vô định đây tới thu nhận, không có cửa đâu!

Anh giận đến gân xanh nổi lên, anh già bao nhiêu chứ! Hai mươi sáu tuổi coi như ông chú già sao? Thật sự hết cách nói chuyện rõ ràng với học sinh cấp ba này rồi!

Sau ngày cưới

Buổi tối, cô nằm trên ngực ông xã, ngón tay vô tình hay cố ý vẽ vòng tròn, giọng nói làm nũng: ông xã, có một học trưởng theo đuổi em, em nên nói chuyện yêu đương với anh ta sao ~

Anh: Ngoan ~ Em đã là người có chồng rồi, không thể nói chuyện yêu đương!

Cô kích động ngồi dậy, thành tư thế dạng chân, gằm lên: tại sao trước kia kết hôn anh có thể hưởng thụ tự do yêu thương? Mà em bị tước đoạt quyền lợi yêu đương, em kháng nghị!

Anh hơi nhúc nhích nhìn bà xã bé nhỏ của mình: Kháng nghị không có hiệu quả!

Cô cắn một cái lên bờ vai anh.

“Oa ưm ~ trứng thôi!”

Cục cung sinh đôi

Cục cung lớn tỏ vẻ: mẹ nói, sinh nhật không tặng hoa, Valentine không đưa chocolate, đêm thất tịch chạy đi công tác, hoàn toàn không xứng đáng với chức danh ông xã; cục cung đồ bệnh không ở nhà, cục cung nằm viện không chăm sóc, cục cung thích hoạt hình cũng không nhường, không xứng chức danh cha; quan trọng nhất là ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt; cha không đạt tiêu chuẩn! Có thể trực tiếp Fire * rồi!

(*) Fire: hiểu theo nghĩa bóng, bị đuổi, thất bại

Cục cung nhỏ giống hệt cục cung lớn chân nhỏ ngắn đã chạy tới, cười hi hi nói: Mẹ còn nói, không hợp tiêu chuẩn cản trở về nhà máy sửa chữa lại, cha, cha trở về nhà máy nhanh lên.

Một người đàn ông tức giận đến khuôn mặt tuần tú biến thành màu đen, nhưng không tiện phát tác, mặt chỉ có thể cười lạnh: con trai ngoan, cha mà bị trả về nhà máy rồi, sao có các con.

Cục cung lớn khoanh tay trước ngực, vẻ mặt đắc ý: mẹ nói, không có cha, cũng sẽ có chúng con.

Một người đàn ông giận đến nghiến răng ken két: em được đây Thiên Ca Tuệ!

P/s: Đây là bộ truyện nói về cha mẹ của Ủy Hợp Hợp (nhân vật phụ trong bộ truyện "**Bà xã, anh chỉ thương em**")

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Bệnh tình ông cụ nguy kịch

Newyork, Manhattan

Bên trong một tòa biệt thự hai tầng kiểu mới đặc biệt hào hoa, hồ bơi lớn hình bầu dục kích thước 20x8m ở san sau khiến người ta phải liếc mắt, nước trong hồ trong suốt thấy đáy, hiện ra vàng sáng màu lam nhạt, thiết bị bên cạnh hồ cũng đầy đủ mọi thứ.

Ánh mặt trời lóng lánh sau trưa chiếu lên mặt nước trong suốt thấy đáy ở hồ bơi, sóng gợn lăn tăn, lay động lòng người.

Một người đàn ông mang kính bơi đang thoải mái bơi ngửa, tư thế tuyệt đẹp, thoải mái dạt dào.

Lúc này, một người đàn ông trẻ tuổi mặc bộ âu phục màu đen đi từ bên cạnh tới, "Ủy thiếu, cha ngài gọi điện tới nói... Bệnh tình ông cụ nguy kịch"

Người đàn ông khẽ dừng tư thế bơi lội, "Rào rào" đứng dậy từ trong nước, lấy kính bơi ra, lên bờ.

Vài sợi tóc ẩm ướt khẽ trùm lên bên trán căng đầy, chảy xuống vài giọt nước, theo cảm nhỏ chảy lên lồng ngực không chút thịt thừa nào, càng gọi cảm mê người, chân dài thẳng tắp, dáng người thật sự hoàn hảo.

Một cặp tròng mắt đen giống như đá quý đen tốt nhất, sâu không thấy đáy, chỉ liếc mắt thôi gần như đã khiến người ta say trong sâu thẳm đó.

Sống mũi thẳng nhu đao gọt, môi mỏng uốn cong lộ ra đường cong mờ nhạt, toàn thân lộ ra vẻ lạnh lùng và cương quyết bước bình.

Bên cạnh đã sớm có người hầu nữ lạnh tay lệ mắt đưa khăn bông lên, anh tiện tay cầm lấy khoác lên người, che cảnh xuân làm người ta liên tưởng vô hạn.

Anh là Ủy Nam Thừa, hai mươi sáu tuổi anh đã có số vốn trị giá trị trăm triệu, được đánh giá là một trong những người đàn ông độc thân hoàng kim tiềm chất tốt nhất.

Từ nhỏ anh đã thông minh khác thường được khen là thần đồng thiên tài, mười sáu tuổi tốt nghiệp trung học, mười chín tuổi tốt nghiệp trường đại học danh tiếng nhất trong nước, hai mươi một tuổi đã có hai bằng tài chính và tin học Harvard.

Sau khi tốt nghiệp, đã cùng bạn tốt Cốc Châu mở một công ty hữu hạn khoa học kỹ thuật Ủy Cốc ở Newyork, thời gian năm năm, đã thành công đưa ra thị trường Newyork, không thể không cảm thán một câu: Thanh niên tài năng!

Tuy nhiên, những điều này đều là thành tựu do anh tự làm nên, nhưng thân thể của anh càng khiến cho người ta không ngừng hâm mộ.

Ông nội Ủy Quốc Uyên từng giữ chức sĩ quan đã chiến cao cấp, sau khi về hưu vẫn giữ chức vị tư lệnh như cũ.

Cha Ủy Hoa Đà dứt khoát theo sở thích của mình, lựa chọn học y, bây giờ đã là giáo sư khoa ngoại khoa tim não tiếng tăm lừng lẫy trong nước, hiện đang đảm nhiệm chức vụ viện trưởng một bệnh viện quân đội.

Mẹ Nam Xu Nhiên là giáo sư đại học, mẹ hiền dâu thảo dịu dàng tài trí.

Người một nhà kỳ vọng vô hạn vào đứa con độc nhất này, một chữ Thừa đã nhìn ra ông cụ tổn quá nhiều tâm tư.

Nhưng Ủy Nam Thừa vốn chưa từng nghĩ tới vào trường quân đội tập trung tinh thần lao vào kinh doanh, ông cụ thất vọng đau khổ rồi lại đau khổ thất vọng, nhưng cũng hết cách rồi, dù sao cháu nội đã lớn, không quản được!

Mặc dù Ủy Nam Thừa không kế thừa chí hướng của ông nội, nhưng anh vẫn tương đối tôn kính và thích ông nội, cho nên vừa nghe thấy "Bệnh tình ông cụ nguy kịch", cặp chân mày thanh tú lập tức nhíu lại nhìn thành hình chữ Xuyên.

"Xảy ra chuyện gì"

"Nói là hôm qua ông cụ đánh cờ đột nhiên bị cao huyết áp đưa đến bệnh viện thì bác sỹ nói... Tình hình không ổn" Nam Cung Mạnh trả lời.

Ủy Nam Thừa biết ông cụ lớn tuổi, khó tránh khỏi sẽ có chút bệnh này bệnh kia, nhưng chờ đợi ngày này chính thức đến thì anh lại hơi cảm thấy khó có thể tiếp nhận.

"Lập tức đặt vé máy bay cho tôi, trở về nước" Ủy Nam Thừa bỏ lại những lời này, lập tức trở về phòng ngủ dọn dẹp hành lý.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Kỳ nhân * Thiên Ca Tuệ

(*) kỳ nhân: người tài, kiệt xuất

Trong sảnh chính trường cấp ba Bùi Ưu – một trong ba trường trung học chuyên thành phố W, đang diễn lại màn thứ tư vở kịch “Lôi vũ *”.

(*) “Lôi vũ” là vở kịch nổi tiếng của nhà biên kịch Tào Ngu, lấy bối cảnh Thiên Tân thời kỳ Dân quốc (khoảng năm 1936), trong đó ông dựng lại cuộc sống phức tạp của một gia đình phong kiến – tư sản hóa, hình ảnh tượng trưng của xã hội nửa phong kiến, nửa thuộc địa Trung Quốc.

Phòng rèm vải màu nâu đen, tủ quần áo bằng gỗ tử đàn kiểu cũ cao cỡ nửa người, ghế salon rộng rãi màu nâu đậm, đèn đứng màu vàng, đơn giản mà tạo thành bối cảnh những năm ba bốn mươi.

【Vũ Lỗ đứng lên, run rẩy vấp té hai bước tới thư phòng, đến giữa bậc, dần dần ngã xuống, quỵ trên đất, dáng vẻ giống như lão phu nhân ngã xuống ở cuối màn trước.】Sân khấu dần dần tối, khúc mở màn (High – Mass – Bach *) dần tấu lên từ xa, tới lúc hoàn toàn vang lên, một khúc dạo đầu để kết thúc.

(*) Bach: Johann Sebastian Bach (21 tháng 3, 1685 - 28 tháng 7, 1750) là nhà soạn nhạc, nghệ sĩ organ, vĩ cầm, đại hồ cầm, và đàn harpsichord người Đức thuộc thời kỳ Baroque (1600 – 1750). Nhờ kỹ năng điêu luyện trong cấu tạo đối âm, hòa âm, và tiết tấu, cũng như khả năng điều tiết nhịp điệu, hình thái, và bố cục âm nhạc nước ngoài, nhất là từ Ý, và Pháp, Bach đã góp phần làm giàu nền âm nhạc Đức. Nhiều sáng tác của Bach vẫn còn được yêu thích cho đến ngày nay như Brandenburg Concertos, Mass cung Si thứ, The Well-Tempered Clavier, những bản cantata, những bài hợp xướng, những partita, passion, và những bản nhạc dành cho organ. Âm nhạc của Bach được xem là có chiều sâu trí tuệ, đáp ứng những yêu cầu chuyên môn, và thẩm mĩ đẹp nghệ thuật. (nguồn: trích Wikipedia)

Màn hạ.

Một đám diễn viên mặc trang phục thập niên ba mươi đi tới trước sân khấu khom lưng chào cảm ơn.

Vừa mới kết thúc, một cô gái mặc đầm hồng nhạt vọt lên trước sân khấu, lớn tiếng kêu: “Tuệ Tuệ, mau xuống đây, mẹ cậu có chuyện gấp tìm cậu, kêu cậu nhanh về nghe điện thoại của bà.”

“Tứ Phụng” đang nói chuyện với nhóm bạn thật vui xoay người lại, đi xuống từ cầu thang bên cạnh, kỳ quái mà hỏi: “Chuyện gì mà gấp vậy? Mẹ tớ không nói gì trong điện thoại sao?”

“Tứ Phụng” này chính là vai diễn của Thiên Ca Tuệ, cô là nòng cốt của nhóm kịch trong trường, hơn nữa có khả năng biểu diễn thiên phú đặc biệt, nhiệm vụ vinh quang này dĩ nhiên rơi trên đầu cô rồi.

“Không có, nghe giọng điệu thật sự rất gấp.” Cô gái nói, cô ấy tên Đồng Yên, là một người bạn trong dieendanlqd phe cánh Thiên Ca Tuệ.

Thiên Ca Tuệ nghi ngờ đảo mắt, cầm điện thoại gọi lại.

“Tuệ Tuệ, nhanh tới bệnh viện quân đội xx” Giọng mẹ Thiên rất nóng nảy.

Thiên Ca Tuệ hồi hộp, chẳng lẽ ba xảy ra chuyện gì?

“Mẹ, là mẹ xảy ra chuyện gì hay tình hình của ba như thế nào?”

“Con bé này, có thể nói dễ nghe một chút không?” Mẹ Thiên nổi giận.

“Vậy sao mẹ gấp như vậy?” Thiên Ca Tuệ không hiểu.

“Là ông nội Ủy của con bị huyết áp cao, nhập viện rồi, ngay cả bác trai Ủy của con cũng nói rất nguy hiểm, chỉ sợ...” Giọng mẹ Thiên rất lo lắng.

“Được, con đến ngay.” Ánh mắt còn cợt nhả vừa rồi của Thiên Ca Tuệ lập tức nghiêm túc, ông nội Ủy là chiến hữu cũ với ông nội, từ nhỏ đối xử với cô như với cháu nội ruột, tình cảm với ông không hề thua với ông nội.

Kể từ sau khi ông nội qua đời, cô đã coi ông nội Ủy là ông nội ruột của mình rồi, tin tức này không thể nghi ngờ là sấm sét giữa trời quang với cô, sau khi ông nội qua đời, trong lòng cô đã có bóng ma.

“Sao vậy?” Đồng Yên thấy sắc mặt Tuệ Tuệ thay đổi, không khỏi lo lắng hỏi.

“Yên nhi, ông nội Ủy nhập viện rồi, tớ phải đi trước, cậu nói với Cầu Cầu và xã đoàn một tiếng giúp tớ.” Thiên Ca Tuệ nhận lấy cặp sách của mình trên tay cô ấy rồi chạy đi.

“Ừ, cậu đi nhanh đi.” Đồng Yên sáng tỏ, xem ra chuyện thật sự rất nghiêm trọng!

Cầu Cầu chính là Hạ Lan Thu, là bạn nổi khổ kiêm bạn thân nhất của Thiên Ca Tuệ và Đồng Yên, ba người lqđ là bạn học cùng lớp từ tiểu học, thành lập tình hữu nghị cách mạng vô địch không gì thắng nổi.

Thiên Ca Tuệ không kịp thay đổi cả quần áo ngăn một chiếc taxi chạy tới bệnh viện.

Tài xế taxi thấy trang phục áo trên áo dưới của Thiên Ca Tuệ, không khỏi hỏi: “Cô bé, cháu vừa mới quay phim xong?”

“Chú, ánh mắt của chú thật tốt, đã bị chú nhìn ra.” Thiên Ca Tuệ cười híp mắt nói.

“Nói gì chứ, cháu ăn mặc như vậy đi trên đường, đây không phải đã rõ ràng! Còn cần phải đoán!” Chú tài xế nói rất hả hê.

“Hi hi...” Thiên Ca Tuệ rất phối hợp cười ngây ngô hai tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chú, chú thật không có văn hóa!

Sân bay thành phố W, Ủy Nam Thừa ra khỏi sảnh chính đã thấy chiếc xe màu đen được cấm cờ đỏ đánh dấu, tài xế tiểu Hạ lập tức mở cửa xe.

“Ông nội thế nào?”

“Tình hình thủ trưởng không được tốt.” Tiểu Hạ đã ngây người ở nhà họ Ủy gần năm năm rồi, trên dưới nhà họ Ủy đối xử với anh cũng không bạc bẽo, thậm chí tình cảm hơi sâu sắc.

Ủy Nam Thừa trầm mặc, trong lòng lập tức rơi vào bất ổn không tìm được chỗ dựa, chỉ có thể chờ đợi ông nội vượt qua cửa ải khó khăn này.

Hai mươi phút sau, trước cửa bệnh viện quân đội, tòa nhà Ủy Nam Thừa vô cùng quen thuộc, trong lòng vô cùng xúc động, nâng bước đi lên cầu thang.

Đúng lúc này, một sức lực như cơn gió lốc từ phía sau xông tới, thiếu chút nữa đụng anh ngã sắp xuống, không khỏi xoay người sang chỗ khác nhìn về phía người gây ra.

Một bộ quần áo liền tay truyền thống thập niên bốn mươi năm mươi màu trắng thuần khiết in hoa, quần dài cùng màu in hoa, còn kẹp hai bím tóc, trông giống như một cô bé nhà quê hấp tấp!

Đây là quái thai từ đâu xuất hiện? Dáng vẻ này chạy đến cũng không sợ hù dọa người khác? Thôn cô.

“Xin lỗi, tôi không cố ý.” Người này dĩ nhiên là Thiên Ca Tuệ còn chưa kịp thay đổi quần áo.

Dáng dấp chú này rất đẹp trai! Mắt đen sâu thẳm, sâu như nước anh đào; đuôi mắt khẽ xếch lên, lộ ra sắc đào màu hồng phấn thảng thốt; môi mỏng nhàn nhạt mím lại, ở giữa lộ ra vẻ lạnh lùng.

Cộng thêm ngũ quan tinh xảo vô cùng tuyệt mỹ, chắc chắn chắc! Đúng là yêu nghiệt trong cực phẩm!

“Trang phục như thôn cô cũng dám ra cửa?” Ủy Nam Thừa nhỏ giọng lầm bầm, thật sự quá quê mùa!

Mà vốn ấn tượng của Thiên Ca Tuệ với anh hơi tệ, lập tức vô cùng khó chịu!

Thôn cô? Đây là cô ăn vận theo kịch bản biểu diễn đầu ra đấy, không hiểu thì đừng nói lung tung, chú này xem dáng dấp có hình có dạng, sao nói lời khó nghe như vậy ra ngoài!

“Chú, chú đúng là không có văn hóa! Không hiểu thì đừng nói lung tung, ngay cả kịch nói cũng không biết, nói ra l*q^d khiến người cười chết!” Thiên Ca Tuệ khinh thường bĩu môi, quyết tâm làm tổn thương người đến cùng!

Kịch nói? Kịch rất giỏi à? Kịch phải mặc bộ trang phục thôn cô quê mùa chạy vào đây? Ủy Nam Thừa anh đúng là lần đầu tiên nhìn thấy!

Chỉ có điều mình già sao? Cô nhóc này rõ ràng là học sinh trung học? Lại có thể gọi mình là chú?

Úy Nam Thừa vốn luôn tự tin với vẻ bề ngoài của mình lần đầu tiên bị đả kích trắng trợn, trong lòng mắt đen lập tức lạnh lùng thêm.

“Chú tưởng rằng bày ra vẻ mặt như muốn giết người cháu sẽ sợ chú, nằm mơ! Chú, thư giãn đi, nếu không sẽ có nếp nhăn nơi khóe mắt, đã già đến như vậy rồi, cẩn thận không ai muốn!” Thiên Ca Tuệ kéo dài phong cách làm tổn thương người khác không đền mạng của mình, xong việc còn nhe răng nhếch miệng làm mặt quỷ, sau đó chạy như làn khói.

Dù sao về sau cũng sẽ không gặp chú này rồi, hơn nữa gặp lại cũng không sao cả, tại sao phải sợ chú ấy!

Thiên Ca Tuệ lơ đãng nghĩ, lại không nghĩ rằng cuộc sống sau này của mình hoàn toàn dính lấy chú này, khoảnh khắc đó, lòng cô đã treo ngược lên!

Úy Nam Thừa cảm thấy sự bình tĩnh của mình xưa nay luôn tốt, thật không nghĩ tới lại bị một nữ sinh nhỏ làm nát công sức ở chỗ này rồi, khỏe môi không kiềm chế được mà run rẩy.

Hít vào một hơi thật sâu, rốt cuộc con bé trời đánh này là con nhà ai? Tốt cầu nên cầu nguyện lần sau không nên gặp phải anh!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: N...

Editor: Puck

Bên trong phòng bệnh nội trú cao cấp số 508 tầng năm, Úy Nam Thừa gõ cửa tiến vào, nhìn thấy bốn vị đại nhân ở trong phòng, chào hỏi từng người.

“Cha, mẹ, chú Thiên, dì Đình, ông nội người sao rồi?”

“Là tiểu Thừa trở về?” Ông cụ Úy đang chụp mặt nạ dưỡng khí vang lên giọng nói yếu ớt.

Úy Nam Thừa vội chạy mấy bước đến bên cạnh ông nội, cầm tay gầy trơ xương như que củi của ông, trong lòng không hề có mùi vị gì, ngay cả giọng nói cũng mang theo nghẹn ngào.

“Ông nội, là cháu.”

“Trở lại là tốt rồi.” Giờ phút này ông cụ Úy nhìn thấy cháu nội đã thỏa mãn trong lòng, dù sao nhà họ Úy cũng là dòng họ độc đinh, lại nhất định chạy đến nước Mỹ gây dựng sự nghiệp, ôi! Một năm cũng không nhìn thấy được mấy lần.

Úy Nam Thừa không hiểu rõ ý định lqđ của cha mẹ và ông nội, chỉ có điều anh đã lựa chọn, chỉ có thể từng bước một đặt chân xuống mà đi.

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, một cô gái thất bím thờ hồn hên chạy vào, không nhìn bốn vị đại nhân, nhào tới giường bệnh, “Ông nội Úy...”

Âm cuối kéo thật dài, thấp thoáng có vẻ nũng nịu.

Úy Nam Thừa quả thật bị sợ ngây người rồi, cô ta không phải thôn cô vừa rời ở cửa ra vào sao! Cô ta... Sao lại chạy vào đây? Còn nói ông nội... Ông nội Úy?

Chẳng lẽ cô ta chính là con gái của chú Thiên, từ nhỏ đã như nam sinh Thiên Ca Tuệ?

Đúng là oan gia ngõ hẹp!

Không đợi anh tự mình xác nhận, ông nội anh đã cho anh đáp án.

“Tuệ Tuệ, sao cháu lại mặc trang phục này.” Giọng ông cụ Úy yếu ớt.

“Ông nội Úy, cháu vừa diễn vai Tứ Phụng trong “Lôi Vũ”, còn chưa kịp thay quần áo chứ sao...” Cái miệng nhỏ nhắn của Thiên Ca Tuệ làm nũng.

Toàn bộ chú ý của cô đều đặt trên người ông nội Úy đang nằm trên giường bệnh, hoàn toàn không để ý tới người đàn ông cao lớn đối diện là ai.

“Tuệ Tuệ thật giỏi, lại có thể diễn nhân vật Tứ Phụng trong vở “Lôi Vũ”. Ông cụ Úy yêu thích Tuệ Tuệ gần như quá rõ ràng, không thua kém cháu nội bảo bối của mình chút nào.

“Con bé này, có hiểu chuyện không, bây giờ ông nội Úy của con cần nghỉ ngơi.” Đình Như trách mắng con gái mình.

“Bác gái Nam, mẹ mắng cháu!” Thiên Ca Tuệ trề môi mặt nhỏ nhăn tìm núi dựa.

Về mặt Nam Xu Nhiên cung chiều ôm Tuệ Tuệ, khoe mắt tràn đầy nụ cười, đứa nhỏ Tuệ Tuệ này do bà nhìn từ nhỏ mà lớn lên, vô cùng yêu thích, chỉ ước gì con bé làm con dâu mình.

Úy Nam Thừa ở bên cạnh quả thật hết sức buồn bực, sao Thiên Ca Tuệ vừa vào cửa đã đoạt đi ánh mắt của ông nội và mẹ, mà chính anh là con trai vừa mới trở về nước, lại bị gạt sang một bên?

Có lẽ ánh mắt của Úy Nam Thừa quá mức mãnh liệt, Thiên Ca Tuệ không vui nhìn sang, vừa nhìn, dọa cô nhảy dựng lên!

“Chú... Sao chú lại ở đây?” Giọng nói run rẩy, ngón tay cũng run run.

“Gi mà sao chú lại ở đây, cậu ấy là anh Thừa của con.” Đinh Như tức giận nói.

“Anh Thừa? Chẳng lẽ... Chính là Úy Nam Thừa ngu ngốc chỉ biết học đó.” Thiên Ca Tuệ không thể tin kêu lên.

Đầu Úy Nam Thừa lại bắt đầu đau, đã xong hết chưa!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Úy Nam Thừa vs Thiên Ca Tuệ

Editor: Puck

Trong ấn tượng của Thiên Ca Tuệ, Úy Nam Thừa vĩnh viễn dừng lại ở trong trí nhớ trước năm cô mười tuổi, khi đó tất cả mọi người đều nói anh là thần đồng thiên tài, nhưng cô cảm thấy anh chính là kẻ ngốc!

Mỗi ngày chỉ biết học tập, hoàn toàn chui vào trong đồng sách, không có chút thú vui cuộc sống nào, không phải ngu ngốc thì là gì!

Năm vị đại nhân không có cách nào với hai oan gia nhỏ này, cũng không biết gốc rễ phối hợp sai rồi, hai đứa nhỏ này đã vô cùng không hợp nhau từ nhỏ, gặp mặt lại ăm ỉ, không dứt.

Lại nói hai nhà còn là quan hệ nhiều đời, ông cụ Úy và ông cụ Thiên là bạn chiến đấu cũ, quan hệ trong quân đội của hai người là cấp trên cấp dưới, sau khi về hưu ở chung một đại viện, quan hệ tương đối tốt!

Nam nữ hai nhà cũng có quan hệ rất tốt, lui tới chặt chẽ.

Đến đời cháu, nhà họ Úy có một độc đinh - Úy Nam Thừa - và cháu đích tôn nhà họ Thiên - Thiên Chi Dương - là bạn thân nói khó lớn lên.

Nhưng lại ngứa mắt lẫn nhau với cháu gái nhỏ của nhà họ Thiên - Thiên Ca Tuệ, một người thông minh học giỏi, được công nhận là thiên tài thần đồng, một người bướng bỉnh nghịch ngợm, là vua của lũ nhỏ trong đại viện.

Đã thế, vừa thấy mặt lập tức cãi vã.

Đoạn ngắn một:

“Thiên Ca Tuệ, anh nói em lấy tay bẩn thỉu của em ra!” Úy Nam Thừa mười tuổi mặt ghét bỏ nhìn cô bé con hai tuổi nắm chặt vạt áo cậu.

Cô bé con chớp chớp cặp mắt đen bóng như kim cương, dường như cố ý trả thù, dùng sức bôi chùi lên trên quần áo của bé trai, giọng trẻ con non nớt hừ khê: “Hừ! Rất giỏi! Như con gái!”

Sau đó, không quay đầu mà chân ngấn nện bước ra ngoài.

Úy Nam Thừa tức giận đến nghiêng răng, quần áo mới của cậu, cứ bị chà đạp như vậy! Ghê tởm hơn chính là cô bé con nói mình như con gái!

Thô tục có thể dung thứ nhưng không thể nhẫn nhịn!

...

Đoạn ngắn hai:

“Mẹ, người nào đụng vào sách ở trên bàn của con? Úy Nam Thừa mười lăm tuổi mặt tức giận chạy vào phòng.

“Không có ai, à... Vừa rồi Tuệ Tuệ nói muốn tìm bản nháp.” Mẹ Nam rất bình tĩnh nói.

Úy Nam Thừa hít vào một hơi thật sâu, “Mẹ, sao mẹ có thể để cho con nhóc thối đó vào phòng của con?”

“Tiểu Thừa, Tuệ Tuệ là cô bé tốt, không cho phép nói con bé là con nhóc thối nữa.” Mẹ Nam không vui.

Úy Nam Thừa biết nhiều lời vô ích, trong lòng căm phẫn! Con nhóc thối đó có gì tốt! Tại sao ông nội, bà nội còn có ba mẹ đều thích nó như vậy?

Quả thực tức chết người đi được!

...

Về sau, Úy Nam Thừa quyết tâm muốn hoàn toàn thoát khỏi hồn thể ma vương * đó, mười sáu tuổi sau thi đậu đại học Z nổi tiếng trong nước với thành tích xuất sắc, đã rời khỏi nhà ở nội trú trong trường rồi, tỷ lệ thấy con nhóc thối đó cũng ít đi rất nhiều.

(*) hồn thể ma vương: ma vương hại đời – ví với kẻ ác chuyên làm hại nhân dân.

Mà lúc này Thiên Ca Tuệ cũng lên cấp hai rồi, cơ hội gặp mặt của hai người ít hơn, trừ nghỉ đông và nghỉ hè thỉnh thoảng gặp mặt ở nhà, gần như không xuất hiện cùng lúc.

Năm Thiên Ca Tuệ mười hai tuổi, ông nội bệnh nặng qua đời; cùng năm, ba thăng chức cục trưởng cục quản lý tài nguyên và quy hoạch đất đai, người một nhà đã rời khỏi đại viện.

Trừ mỗi lần trở về thăm ông nội Úy, Thiên Ca Tuệ rất ít khi trở về đại viện, dù sao con người khi trưởng thành, học tập chiếm phần lớn thời gian trong cuộc sống

Nói cách khác, sáu năm qua cô gần như không gặp lại Úy Nam Thừa, đã sớm quên trông anh ta như thế nào rồi.

Đây cũng là nguyên nhân khiến hai người chạm mặt ở cửa bệnh viện nhưng không nhận ra nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cái gì...

Editor: Puck

“Tiểu Thừa, Tuệ Tuệ.” Ông cụ Úy đang nhắm mắt lại mở ra, ánh mắt hiền lành.

“Ông nội.”

“Ông nội Úy.”

Ông cụ Úy cầm tay mỗi người, đặt chung một chỗ.

Hai người lập tức không được tự nhiên, trong lòng lẩm bẩm: Ai đồng ý bắt tay với anh (cô) ta!

“Tiểu Thừa, tâm nguyện lớn nhất khi còn sống của ông nội chính là hy vọng nhìn thấy cháu cưới vợ, bây giờ ông nội sắp không xong, cháu có thể đồng ý thỉnh cầu này của ông nội không?” Ông cụ Úy nói xuất phát từ đáy lòng, khiến Úy Nam Thừa hơi mím chặt môi.

Lúc này để anh đi đâu tìm bạn gái chứ, tạm thời mà nói, anh thật sự không có suy nghĩ kia, nhưng ông nội đã nói đến mức này, anh không thể cự tuyệt cũng không có cách nào để cự tuyệt.

“Ông nội, cháu đồng ý với ông, chỉ có điều...” Anh còn chưa nói hết ông nội đã chuyển sang phía bên Tuệ Tuệ rồi.

“Tuệ Tuệ à, khi ông nội cháu còn sống đã giao ước xong với ông rồi, để cho cháu làm cháu dâu nhà chúng ta, bây giờ ông nội cháu đã mất, ông cũng sắp không xong, ngay cả tâm nguyện này cũng không còn...” Nước mắt tuôn đầy mặt ông cụ Úy.

Bốn đại nhân thoáng nhìn nhau, kết quả này, đã sớm ngầm hiểu lẫn nhau rồi.

“Ông nội Úy, nhưng cháu mới học lớp mười hai...” Thiên Ca Tuệ nóng nảy, ông nội Úy đang nói đùa sao? Đây là giả đúng không?

Đây nhất định không phải thật!

Úy Nam Thừa cũng ngây dại, sao lại như vậy?

Anh liếc nhìn thôn cô đối diện, thật sự rất nhức đầu, không hề đáng tin!

“Kết hôn vẫn có thể tiếp tục đi học.” Dường như ông cụ Úy rất quyết tâm.

Mặt Thiên Ca Tuệ lập tức vặn vẹo, cái gì? Cái gì?! Kết hôn vẫn có thể tiếp tục đi học?

Trong nháy mắt, cô lập tức sinh ra cảm giác thê lương vô hạn, thật chán nản không có một chỗ dựa vào...

Ông nội Úy không giống như đang nói đùa!

“Ông nội, chúng cháu không hợp.” Úy Nam Thừa cau mày cự tuyệt.

“Cháu biết cái gì gọi là hợp!” Ông cụ Úy giận đến chân mày run run, thiếu chút nữa không thờ nổi.

“Cha, xin cha bớt giận, đừng chửi nhặt đứa nhỏ.” Úy Hoa Dã vội vàng giúp cha mình nhuận khí, ánh mắt bén nhọn quét về phía con trai, không giận mà uy.

Úy Nam Thừa lập tức im bặt, trong lòng biết giờ này không nên cãi cò với ông nội, nếu ông nội bị chọc tức, xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, cả đời anh sẽ không tha thứ cho mình.

Đình Như cũng nhéo tay con gái, nhỏ giọng nói: “Con nít không hiểu chuyện!”

Thiên Ca Tuệ chu môi, uất ức đứng bên cạnh, có quan hệ gì với cô đâu, đều do mặt giống chú kia làm hại! Hu hu...

Ông cụ Úy hiển nhiên bị tức giận rồi, hô hấp cũng không thoải mái.

Nhìn thấy khiến trái tim mọi người thấp thỏm.

Nam Xu Nhiên dùng ánh mắt ý bảo con trai nhận lỗi trước, vào lúc này quan trọng nhất là dẹp yên ông cụ đang tức giận.

Trong lòng Úy Nam Thừa có một ngàn một vạn lần không muốn, nhưng nếu không theo ý ông nội, chỉ sợ...

“Được.” Một chữ này có vẻ rất nặng cực kỳ nặng...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Xác định hôn sự

Một tiếng “Được” này của anh khiến Thiên Ca Tuệ ở bên cạnh hoàn toàn kinh hãi, tay run rẩy không ngừng, không cần... Không cần đâu!

“Tuệ Tuệ, con đừng lo lắng, đợi sau khi các con kết hôn, nếu tiểu Thừa dám bắt nạt con, chúng ta sẽ không bỏ qua cho nó.” Nam Thủ Nhiên kéo tay Tuệ Tuệ, cưng chiều nói.

“Bác gái Nam, con...” Trong lòng Thiên Ca Tuệ vô cùng buồn bã, cô, vì sao cô lại đồng ý gả cho chú đó! Còn có mẹ của cô, là mẹ ruột của cô sao? Vì sao cứ đứng phía sau véo cô, hu hu...

Mẹ ruột, thật đau đó...

“Các cháu đều đã đồng ý, Hoa Dã và Tùng Dịch chọn một thời gian đi, xử lý sự việc sớm một chút, như vậy ta chết cũng nhắm mắt.” Ông cụ Úy thở dài.

“Xoảng” một tiếng, dường như trong lòng Thiên Ca Tuệ có đồ vật gì đó bị vỡ, hai quả đấm nhỏ bóp chặt, tại sao có thể như vậy?

Úy Nam Thừa đột nhiên hối hận, sao xác định ngày nhanh như vậy!

“Cha, cha yên tâm, con và Tùng Dịch sẽ nhanh chóng chọn ngày tốt.” Úy Hoa Dã cho cha mình một viên định tâm hoàn.

“Bác trai, chuyện này bác không cần quan tâm.” Thiên Tùng Dịch phụ họa.

“Ừ.” Ông cụ Úy nhẹ nhàng lên tiếng, rồi nhắm mắt lại.

Nam Xu Nhiên chỉnh chân lại cho ông cụ, nhỏ giọng nói: “Được rồi, chúng ta đi ra ngoài trước, để cha yên tĩnh nghỉ ngơi một lúc.”

Trước khi ra cửa Thiên Ca Tuệ nói câu xuất phát từ đáy lòng: “Ông nội Úy, ông nhất định phải dưỡng bệnh cho tốt, Tuệ Tuệ hy vọng ông có thể sống lâu trăm tuổi.”

“Ông nội, ông nhất định phải dưỡng bệnh cho tốt, chiều cháu trở lại thăm ông.” Úy Nam Thừa sờ tay gầy trơ xương như que củi của ông nội, sau đó đi ra ngoài.

Sáu người lục tục đi ra khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng đóng cửa, dù sao không thể quấy rầy bệnh nhân quá lâu, sức lực có hạn.

Thật ra thì Úy Nam Thừa dùng kế hoãn binh, dưới tình huống này anh chỉ có thể nghe theo ông nội, qua cửa ải này trước rồi tính sau.

Về phần có kết hôn hay không, việc đó có thể thương lượng lại.

Đi ra khỏi phòng bệnh, ánh mắt Thiên Ca Tuệ lập tức buồn bã, rốt cuộc chú này có ý gì! Tại sao lại nói “Được”!!

Trước cửa bệnh viện, một cặp mẹ con trai, một cặp mẹ con gái đứng.

Không sai, bọn họ chính là Nam Xu Nhiên và con trai Úy Nam Thừa, Đinh Như và con gái Thiên Ca Tuệ.

“Mẹ, mẹ thật sự nhẫn tâm để con gái lập gia đình bây giờ sao?” Thiên Ca Tuệ làm nũng dựa sát vào cánh tay mẹ, quyết tâm chọn lựa tấn công tình thân, cha mẹ chỉ có một mình cô là con gái bảo bối, nhất định không để cho cô lập gia đình sớm vậy!

“Con bé này, nói gì vậy, đến nhà bác gái Nam mẹ có gì không yên lòng, khác nhà mình chỗ nào.” Đinh Như giận trách móc.

Trái tim Thiên Ca Tuệ vừa rồi còn cuồng nhiệt lập tức rơi vào kẽ băng nứt, mẹ ruột đó! Người lại không cần con gái như vậy, muốn con cút đi nhanh thế! Con còn chưa đủ mười tám tuổi!

“Tuệ Tuệ, sau khi con và tiểu Thừa kết hôn vẫn có thể thường xuyên trở về, có hai nhà không tốt sao?” Nam Xu Nhiên cười đến dịu dàng hiền thực.

Trọng điểm không phải điều này! Thiên Ca Tuệ rung rung nắm quyền, buồn bã liếc mắt nhìn người giả bộ thâm trầm đứng đằng kia.

Chú, chú có thể nói một tiếng không!

Chú, chú có thể cự tuyệt giống như đàn ông không!

Chú, chú có thể không cần giả bộ tiếp được không!!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tôi không muốn gần người giàu có!!

“Mẹ, chúng ta đi về trước đi.” Úy Nam Thừa cảm thấy hay là trở về trước có được không, nghe tiếp, anh sợ mình hồng mắt.

“Tiểu Thừa, trong khoảng thời gian này con và Tuệ Tuệ bồi dưỡng tình cảm nhiều một chút, coi như hai đứa đã mấy năm không gặp, vừa đúng Tuệ Tuệ tự học cấp ba về rồi, con tới trường đón con bé.” Nam Xu Nhiên hoàn toàn không thấy đề nghị của con trai, cắn đầu cắn cổ nói.

“Mẹ, không cần chứ.” Úy Nam Thừa nhủ mảy rất sâu, chữ Bất còn chưa chống đỡ lên!

“Thằng bé này, Tuệ Tuệ là cô bé, về nhà quá muộn sẽ không an toàn, lại nói các con sẽ lập tức kết hôn, là chuyện sớm hay muộn.” Lời của mẹ Nam thật sâu sắc.

Thiên Ca Tuệ mấy lần định chen vào nói, nhưng không chen được, trong lòng thật buồn bực! Cô không cần chú này đến trường đón cô, như vậy sẽ gây ra hiểu lầm!

Cô không muốn làm cho các bạn học nghĩ rằng cô dính vào người giàu có rồi! Rất mất thể diện đó...

“Mẹ, con không có hứng thú với cô ấy.” Úy Nam Thừa nhìn thôn cô trước mắt, lại nhớ tới một loạt hành động xấu khi bé của cô, thật sự không nhắc lên được một xíu hứng thú nào.

Chỉ có điều, giọng điệu chắc chắn không thể khác của mẹ anh!

Chẳng lẽ thật sự không có đường sống vẹn toàn?

Ánh mắt của anh ta có ý gì? Khinh thường? Coi nhẹ? Còn là coi khinh...

Đây là điều mà Thiên Ca Tuệ tuyệt đối không thể tha thứ, giận dữ nhảy dựng lên, “Tôi càng không có hứng thú với... người đàn ông lớn tuổi còn sót lại!” Cô vốn chuẩn bị nói chửi, nhưng ngại mẹ và bác gái Nam đều ở đây, đành phải sửa lại xưng hô.

Người đàn ông lớn tuổi còn sót lại? Ủy Nam Thừa anh được trong ngoài nước đánh giá là một trong những người đàn ông hoàng kim còn độc thân cực kỳ có tiềm chất, sao đến trong miệng con nhóc thú này, lại không chịu nổi như vậy!

Nam Xu Nhiên ở bên cạnh bật cười, tiểu Thừa và Tuệ Tuệ đúng là rất phù hợp! Một kín kẽ trầm ổn, một hoạt bát xinh đẹp, rất xứng đôi! Cuộc sống sau này sẽ rất thú vị~

Đình Như cảm thấy phải tìm nhân tài trấn áp tính tình nôn nóng của Tuệ Tuệ, tiểu Thừa nhìn qua rất trầm ổn, không có vấn đề gì, nhưng cũng không thể cứ ồn ào như vậy.

“Tuệ Tuệ, người đàn ông lớn tuổi còn sót lại ý chỉ người rất lớn tuổi nhưng không ai muốn, tiểu Thừa mới hai mươi sáu tuổi, là thanh niên tốt tuổi trẻ tài cao.” Nam Xu Nhiên ôn tồn sửa lại.

Thiên Ca Tuệ bất đắc dĩ trợn trắng mắt, bất đắc dĩ vênh đôi môi đỏ mọng lên, “Oh ~”

Thật ra nói xấu trong lòng: chú thật già! Chênh nhau tròn tám tuổi, đều nói ba tuổi một sự khác biệt, gần ba lần dqlđ chênh lệch khác nhau, rộng một hố lớn bao nhiêu! Tạm thời có thể vượt qua được sao!

Nam Xu Nhiên nhìn hai đứa bé, trong lòng vô cùng hài lòng, cảm thấy tốt nhất nên định sớm ngày hôn sự của tiểu Thừa và Tuệ Tuệ, bà tin tưởng sau khi cưới hai đứa sẽ lâu ngày sinh tình, vấn đề là thời gian mà thôi.

Cuối cùng, dưới sự cưỡng ép và dụ dỗ của mẹ, Ủy Nam Thừa rất bất đắc dĩ đồng ý buổi tối đến trường trung học đón Thiên Ca Tuệ, chỉ có điều kèm theo điều khoản phụ: Ngoại trừ có việc bận.

Mẹ anh cũng thêm một điều kiện: Không thể luôn lấy lý do bận rộn, trừ chủ nhật, mỗi tuần phải đi ít nhất ba lần.

Quả nhiên, đúng là gừng càng già càng cay!

Vì để cho hai người bọn họ có thời gian chung đụng riêng, Nam Xu Nhiên không thể không tốn quá nhiều tâm tư!

Vì vậy, chuyện này quyết định như vậy.

Thiên Ca Tuệ rất muốn roi lệ...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Cậu và Tuệ Tuệ phải kết hôn

Mặc dù Ủy Nam Thừa lăn lộn ở Newyork mấy năm, nói cho cùng vẫn là công tử, đám bạn bè trong vòng tròn đương nhiên không dễ dàng bỏ qua cho anh.

Sao không, buổi tối sau khi anh vào thăm ông nội đã bị ba người anh em kéo đến quán bar “Lam Mị” rồi.

Bốn người rất quen thuộc mà đi vào phòng bao sang trọng của “Lam Mị”, người hầu rượu cười híp mắt vì bốn người bọn họ yêu cầu Margarita, Dry Martini, Tequila sunrise, Bloody mary*.

(*) Margarita: là một loại cốc-tai làm cho tequila nổi tiếng tại Mỹ. Loại Margarita truyền thống sử dụng 3 cốc tequila nguyên chất không pha và nước ép chanh, tuy vậy có nhiều phiên bản khác nữa

Dry Martini: là một loại cocktail làm từ hai thành phần: rượu gin của Anh và dòng rượu khai vị dry vermouth (tiêu biểu nhất là rượu MARTINI DRY của Ý). Sau nhiều năm, cái tên Martini đã trở thành một biểu tượng, được nhiều người biết đến với danh hiệu “Vua của các loại cocktail”. Có người đã từng nói MARTINI là “Phát minh duy nhất của người Mỹ hoàn hảo như một bài thơ sonnet” (H.L. Mencken), hay mỹ miều hơn “Thuốc tiên của sự yên tĩnh” (E.B. White). Nikita Khrushchev gọi MARTINI là “Vũ khí chết người của nước Mỹ”.

Tequila Sunrise là một loại cocktail làm từ rượu tequila, nước cam, và xi-rô lựu và đặt trong một ly cao. Được đặt tên do màu sắc của nó giống như mặt trời mọc. Là loại cocktail giải khát.

Bloody Mary được sáng tạo lần đầu tiên vào những năm 20 thế kỉ trước bởi một Bartender người Mỹ, Fernand Petiot làm việc cho Harry's New York Bar ở Paris. Công thức nguyên bản là sự kết hợp cân bằng giữa Vodka và nước sốt cà chua. Vào năm 1934, khi Petiot chuyển về Mỹ và làm việc cho King Cole Bar, St. Regis, anh đã đưa thêm vào black and cayenne pepper, Worcestershire sauce, Tabasco sauce and nước chanh để tăng hương vị cho món đồ uống, phù hợp với khẩu vị của người NewYork. Cái tên Bloody Mary đã gây ra vô số những tranh cãi nhưng chính Petiot kể rằng, một trong những vị khách hàng của anh đã đề nghị gọi món đồ uống này là Bloody Mary, vì điều đó khiến anh ta nhớ về Bloody Club ở Chicago, nơi cũng có một cô gái tên là Mary.

Giống như trước kia.

“Ông cụ cát nhân thiên tướng *, cậu cũng đừng nghĩ quá nhiều.” Ba người anh em vỗ vai Úy Nam Thừa, trăm miệng một lời.

(*) cát nhân thiên tướng: người hiền (tốt) có trời phù hộ.

Bọn họ là bạn thân cùng nhau cời trưởng từ nhỏ mà lớn lên, lại nói thoáng cái đã hơn hai mươi năm trôi qua, tình anh em nồng hậu này đã không còn ngôn ngữ nào có thể bày tỏ, chỉ riêng một ánh mắt, một động tác, vậy đã đủ rồi.

Cho nên Úy Nam Thừa hiểu, khoe môi nhếch lên một nụ cười đơn giản, ánh mắt ảm áp.

“Hôm nay mấy anh em ta đón gió cho tiểu Thừa, mỗi khuôn mặt thể hiện phong phú một chút, làm ly thứ nhất!” Một người đàn ông mặt con nít thanh tú đứng dậy, hào khí vạn trượng * mà nâng ly.

(*) hào khí vạn trượng: khí phách ngút trời.

Cậu ta họ Quế, tên Bách Lăng, biệt danh “Tiểu Quế Tử”, là người thích đùa giỡn nhất trong bốn người, có thể khơi mào không khí, nhưng lại có một má lúm đồng tiền đáng yêu, khi cười lên, đôi mắt tròn xoe dập dềnh sóng xuân vô hạn, quả thực hoàn toàn xứng đáng với sát thủ phụ nữ!

Cha hiện giữ chức viện trưởng viện kiểm sát thành phố W, mẹ làm biên tập một tòa soạn báo, cha mẹ tu dưỡng có chiều sâu như thế lại sinh ra một cậu con trai cợt nhả như vậy, chẳng lẽ ghen đột biến?

“Nghe nói cậu và Tuệ Tuệ phải kết hôn?” Thiên Chi Dương giống như vô ý hỏi một câu, mắt đào hoa híp lại, cười như không cười.

Thiên Chi Dương, anh họ Thiên Ca Tuệ, là đại thiếu gia lãng nhãng điển hình, cả ngày không thể thiếu người mẫu minh tinh, là một công tử phong lưu!

Cha dốc sức làm mới được tạm giữ chức ở “Tập đoàn Thiên thị”, cả ngày không làm chính sự, cưỡi ngựa xem hoa không lý tưởng

“Phụt!” Tiểu Quế Tử rất không có hình tượng phun ra, Hứa đại công tử ngồi đối diện cậu ta nhanh tay lẹ mắt mà tránh né sang bên cạnh.

Mỗi lần ngồi đối diện thằng nhóc này, phải đề phòng một chút, rất không có tư cách, hoàn toàn không thấy đây là nơi công cộng cứ phun loạn, nên đòi hỏi nhẫn nại như thế nào!

Hứa đại công tử, chính là Hứa Du, được mọi người trong nhóm công nhận là quý công tử tao nhã, luôn giữ hình tượng dịu dàng nho nhã, con người thanh tịnh sáng ngời, luôn mang theo nụ cười thân thiện, không nhiều không ít, vừa đúng.

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, phải chú ý hình tượng!” Dù Hứa Du có giỏi kiểm chế hơn nữa cũng không nhịn được mà nổi giận.

“Tuệ Tuệ là ai?” Tiểu Quế Tử hoàn toàn không để ý đến Hứa đại công tử đang rít gào, tròn tròn cặp mắt hỏi.

“Còn có thể là ai, là con nhóc kia nhà tớ chứ ai.” Thiên Chi Dương chớp cặp mắt đào hoa, mê hoặc khó diễn tả thành lời.

Tiểu Quế Tử giống như tạm thời còn chưa kịp phản ứng, lúc nhớ lại, đột nhiên khoe miệng run rẩy, “Chẳng lẽ... Chính là con quý phá phách!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ba người thợ giày còn không bằng một Gia Cát Lượng

Câu nguyên gốc: Ba người thợ giày thành một Gia Cát Lượng, ý chỉ nhiều người đồng tâm hiệp lực có thể tìm được biện pháp tốt. Còn tiêu đề chương

này có ý phủ định.

Sắc mặt Ủy Nam Thừa đen xì, quả nhiên chuyện xấu truyền ngàn dặm!

Về mặt Hứa Du rất bình tĩnh, Tuệ Tuệ, trong ấn tượng hình như là cô bé rất thú vị, lại nói đã lâu ngày không gặp, cô bé chắc đã trưởng thành rồi.

“Không phải chứ, tiểu Thừa cậu cầu kết lừa đảo với tên nhóc kia khi nào chứ?” Lời Tiểu Quế Từ nói ra không làm cho người ta kinh ngạc cũng chết không nguôi.

Sắc mặt Ủy Nam Thừa dĩ nhiên lại đen một phần, khóe môi không nhịn được mà khẽ run.

Thiên Chí Dương giải vây rất đúng lúc, “Đây là ý của ông cụ.”

“Ánh mắt ông cụ quả nhiên độc đáo, bội phục! Bội phục!” Tiểu Quế Từ cảm thán mấy tiếng.

“Cậu có thể đừng để cho tớ thêm ngột ngạt!” Ủy Nam Thừa tức giận gào to một tiếng.

Hứa đại công tử tao nhã giờ Bloody mary trong tay lên, lướt qua một cái, “Quả nhiên vẫn đúng hương vị này.” Dứt lời, làm vẻ say mê.

Sau đó nhẹ nhàng thốt ra một câu, ánh mắt dịu dàng thương cảm, “Tiểu Quế Từ, nếu không muốn chết, có thể lại nhai tiếp, đoán chừng tiểu Thừa đã lâu không luyện tay, vừa đúng có cậu có thể làm bao cát bằng thịt.”

Tiểu Quế Từ lập tức im lặng, phải biết rằng tiểu Thừa là người có bản lĩnh tốt nhất trong bốn người, vẫn nhớ lúc đại học, ở sân Teakwondo bị cậu ta đánh cho chết đi sống lại.

Cậu cũng không có khuynh hướng ngược đãi, kiểu tổn hại hình tượng đó không muốn thử nghiệm!

“Nói xem, rốt cuộc cảm thấy chuyện này như thế nào?” Thiên Chí Dương cũng mặc kệ những thứ này, dù sao Tuệ Tuệ cũng là bảo bối nhà bọn họ, cũng coi như em gái anh.

“Dưới tình huống này, hoàn toàn không cho phép tớ cự tuyệt.” Ủy Nam Thừa rất chán nản uống một hớp lớn Tequila sunrise.

“Cho nên nói, cậu bắt đắ dĩ bị ép buộc?” Tiểu Quế Từ nói ra một câu trọng điểm.

“Ồi, hoàn toàn là bức thư Lương Sơn * phiên bản hiện đại, từ đó thế gian này mất đi một thanh niên tốt!” Ngón tay Hứa đại công tử trắng nõn gõ có tiết tấu lên ly rượu, cảm thán liên tiếp.

(*) bức thư Lương Sơn: Câu chuyện về những người như Tống Giang, Lâm Xung trong truyện “Thủy hử”, do bị quan phủ áp bức, phải lên Lương Sơn Bạc tạo phản. Sau này dùng ví với việc bị ép quá nên phải làm một việc gì đó. Tương đương với câu “Tức nước vỡ bờ”, “Cùng quá hóa liều”.

“Tớ xem ra không thể thay đổi ý định của ông cụ.” Thiên Chí Dương cố ý thêm dầu vào lửa.

Giờ phút này tâm tình của Ủy Nam Thừa chỉ có thể dùng tâm tư rối loạn để hình dung, lũ bạn xấu lại còn ở bên cạnh dĩ nhiên không ngừng thì thầm, tàn hại lỗi tai của hắn, không có chút nào tỉnh táo.

“Các cậu có đề nghị nào khá một chút?” Ủy Nam Thừa híp mắt quét về ba người bên cạnh.

Ba người thống nhất ý kiến nhún vai, bày tỏ không thể làm gì.

“Thật ra thì cũng không phải không có cách nào.” Tiểu Quế Từ nghiêng đầu lệch não mà thốt ra một câu.

“Biện pháp gì?” Ủy Nam Thừa giống như người chết đuối vớ được cây trúc hào hứng bùng bùng.

Hai người khác cũng nhiều hứng thú nhìn anh.

“Trước khi kết hôn, cậu nhanh chóng tìm phụ nữ để cho cô ta mang thai con của cậu, gạo sống nấu thành cơm chín, sau đó chắc chắn ông cụ sẽ không nói gì.” Tiểu Quế Từ đắc ý nói.

“Thế mà cũng gọi là biện pháp!” Thiên Chí Dương đập một hạt dẻ qua.

Tiểu Quế Từ ôm đầu uất ức chu mỏ, “Không phải tớ đây đang nghĩ biện pháp giúp tiểu Thừa sao!”

“Cũng biết thằng nhóc này không nghĩ ra được chủ ý gì tốt.” Hứa đại công tử thông thả ung dung nói.

“Tớ giống người tùy tiện như vậy sao?” Ủy Nam Thừa tức giận khó tiêu, hắn luôn giữ mình trong sạch, không thích lưu luyến khóm hoa, cũng không thích kết hôn và lập gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Trái bưởi, trái cam, trái khế, trái nhãn

“Cậu đây là có ý bóng gió tớ rất tùy tiện sao?” Thiên Chí Dương không vui hơi nhú mày.

...

Ba người rất sáng suốt lựa chọn ngâm miệng, lúc này, trầm mặc chính là câu trả lời tốt nhất.

“Là người đàn ông đẹp trai phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong * như tớ, nếu giống như các cậu chẳng phải không thú vị, chẳng phải làm tổn thương các cô gái trên thế gian này một lòng si mê, sao tớ có thể nhẫn tâm!” Thiên Chí Dương làm mặt khóc, thiên tài trình diễn hoàn toàn.

(*) ngọc thụ lâm phong: nghĩa là "cây ngọc đón gió". Người con trai có nét kiêu hùng, người con gái có nét kiêu sa được ví như cây ngọc, đứng trước gió mạnh mà không hề bị đổ, lại càng đẹp hơn nữa.

... = _ =

Ba người lại tiếp tục trầm mặc, im lặng là vàng, không trong trầm mặc diệt vong, sẽ bộc phát trong trầm mặc.

“Được rồi, tớ thừa nhận mình rất đa tình, nhưng không tràn lan, gieo giống khắp nơi là chuyện tớ không làm được.” Cặp mắt quyến rũ của Thiên Chí Dương nhếch lên, nhu hòa quét qua ba người bọn họ.

Ba người nắm chặt quả đấm, trong lòng kêu rên: Hàng đêm đòi bạn gái, cậu còn không phải gieo giống? Chẳng lẽ nói chuyện tâm tình? Chuyện lăng mạn tao nhã có tình có điệu như vậy cậu có thể làm được! Không phải là si nhục đối với cậu sao!!

“Thật ra thì, tớ cảm thấy cậu và Tuệ Tuệ rất xứng đôi.” Sau khi Thiên Chí Dương tự luyến lâu như vậy đã bắt ngờ thốt lên một câu như thế.

Thành công làm gục ngã ba người kia, nhất là Úy Nam Thừa, đốt ngón tay cũng bẽ bàng “Rắc rắc”, mơ hồ có một quyền vung tới.

“Tớ cảm thấy chúng ta vẫn nên đổi đề tài thi tốt hơn.” Quế Bách Lăng khề dờ mông, đáng vẻ bi ối vô tội sợ tai họa.

“Chẳng lẽ tớ nói sai sao? Tuệ Tuệ là cô gái lương thiện đáng yêu trong sáng thuần khiết cỡ nào, xứng đáng với người đàn ông thông minh phúc hắc như tiểu Thừa, là chuyện rất có tình thú!” Thiên Chí Dương không hề ý thức được nguy hiểm, cười đến rục rờ.

Ánh mắt Quế Bách Lăng nhìn cậu ta giống như đang nhìn quái vật, thân thể rõ ràng cách xa phương hướng của Úy Nam Thừa.

“Con nhóc mới mười tám tuổi, còn chưa tới tuổi cầm giấy hôn thú, hôn nhân như vậy cũng chỉ là hình thức mà thôi. Nếu hai người đều không đồng ý cuộc hôn nhân này, có thể tạm thời đinda`nl3quuydOn đặt thành nhất trí, giả vờ lập gia đình ổn định cảm xúc của ông cụ, sau khi sự việc qua đi, làm thương lượng tiếp, dù sao cô ấy vẫn còn đang đi học, tạm thời sợ rằng hai người sẽ không có tiền triển mang tính thực chất gì, cho nên... Chuyện vẫn có chỗ cứu vãn.” Hứa đại công tử nhếch miệng lên lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, tao nhã mê người.

Phát triển mang tính thực chất, là cái gì...

Trong nháy mắt, trong đầu Quế Bách Lăng hiện ra rất nhiều hình ảnh cảm trẻ nhỏ, thật tà ác...

Úy Nam Thừa hơi trầm ngâm, Hứa Du quả thật nói đến điểm mấu chốt, hơn nữa bây giờ thật sự không còn biện pháp nào tốt hơn.

“Trái bưởi, tớ cảm thấy cậu thuộc về kiểu bạo phát, là bất minh tắc dĩ nhất minh kinh nhân * không phải người, quả thật dễ cho tớ bội phục sát đất!” Quế Bách Lăng khoa trương kêu lên.

(*) bất minh tắc dĩ nhất minh kinh nhân: Không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng liền khiến mọi người kinh ngạc.

...

Trái bưởi là biệt hiệu khi còn bé của Hứa Du, đều nhờ Quế Bách Lăng ban tặng, còn tự giấu bốn người bọn họ, một trái bưởi, một trái cam, một trái khế, một trái nhãn, rất đầy đủ!

Kết quả không cần nói cũng biết, bị hành hung.

“Tớ thấy có thể. Tuệ Tuệ cũng đang náo loạn ở nhà rồi, chắc hẳn chuyện này cũng là tin tức tốt với con bé.” Thiên Chí Dương sờ cằm, khề gật đầu.

Bạn học tiểu Quế từ thành công bị gạt sang bên, không người hỏi han.

Chương 12: Bàn chuyện cưới gả

Ngày tám tháng mười một dương lịch, ngày hoàng đạo, thích hợp cưới gả.

Còn có mười ngày.

Đây là kết quả do cha mẹ hai bên cùng chung thống nhất, ông cụ Úy dĩ nhiên vô cùng hài lòng.

Úy Nam Thừa nghe theo đề nghị của Hứa Du tìm Thiên Ca Tuệ tiến hành nói chuyện mang ý nghĩa sâu xa một lần, kết quả rất lý tưởng.

Thiên Ca Tuệ cũng cảm thấy không có biện pháp nào tốt hơn, dù sao tuổi mình còn nhỏ, sau khi tốt nghiệp còn muốn lên đại học, tính ra ước chừng năm năm, sau này còn nhiều thay đổi!

Mặc dù hai người tạm thời có ý kiến đạt thành nhất trí, nhưng cũng không nói lên hai người vì vậy mà hành quân lặng lẽ.

Trưa thứ bảy, bên trong phòng khách mang phong cách Trung Quốc đậm chất nhà họ Thiên, ngồi bên trái sofa là Nam Xu Nhiên và Đinh Như, đang vui đầu nhìn một quyển sách tranh, hình như đang chọn lễ phục cho hôn lễ.

Ngồi bên phải sofa là Úy Hoa Dã và Thiên Tùng Dịch, bình tĩnh như thường thảo luận hạng mục công việc.

Úy Nam Thừa và Thiên Ca Tuệ ngồi đối diện nhau, mắt nhìn không chớp, tự lo vui đầu chơi điện thoại di động.

“Như Như, cô xem ngày đó Tuệ Tuệ mặc váy cưới hay sườn xám?” Nam Xu Nhiên ngẩng đầu lên hỏi Đinh Như ở bên cạnh.

Thiên Ca Tuệ cả kinh điện thoại cũng sắp rớt rồi, bác gái Nam cô ý sao? Cần phải long trọng vậy sao?

Úy Nam Thừa khề ngược đầu, ánh mắt nghiền ngẫm quan sát người nào đó từ trên xuống dưới, tóc ngắn ngang tai, áo sơ mi màu trắng, quần jean, vóc người khô khan, hiển nhiên giống như một tomboy.

Hừ hừ trong lòng: lại còn muốn mình cưới một nam sinh nhỏ giống như đậu cô ve xào!

Thiên Ca Tuệ khinh thường dĩ3nd4nlequ.uydo11 neho trông mắt, khỏe miệng hơi vênh, không yếu thế chút nào đáp lại: Làm ơn! Chú, chú đã đi vào hàng ngũ đàn ông già, còn trông cậy vào thiếu nữ xinh đẹp thanh xuân trí tuệ vô địch đây đến thu nhận, không có cửa đâu!

Có lẽ ý khinh bỉ trong mắt người nào đó quá nồng đậm rồi, chân mày Úy Nam Thừa run rẩy, anh nên già bao nhiêu? Hai mươi sáu tuổi cũng gọi đàn ông già? Hoàn toàn không có biện pháp khai thông học sinh cấp ba này!

Hai người cứ đặng đặng sát khí dùng ánh mắt trao đổi như vậy, lửa văng khắp nơi!

Mà bốn vị đại nhân bên kia cũng thảo luận đến khí thế ngất trời.

“Tôi cảm thấy cái này cũng rất tốt.” Giọng Đinh Như

“Ừ, rất tốt, cao quý sang trọng.” Nam Xu Nhiên lên tiếng.

Cuối cùng, kết quả thảo luận là: xét thấy Tuệ Tuệ là học sinh cấp ba, hôn lễ sang trọng vô cùng phô trương sẽ có ảnh hưởng, chỉ có thể cố hết sức giản lược, chờ sau khi Tuệ Tuệ tốt nghiệp đại học lại cử hành hôn lễ long trọng một lần.

Cái gọi là giản lược chính là chỉ mở tiệc mời người nhà hai bên và bạn bè, cử hành hôn lễ đơn giản.

Sau khi cưới, một ba năm Tuệ Tuệ ở nhà họ Úy, hai, tư, sáu ở nhà mình.

“Cha, mẹ, chú Thiên, dì Đinh, con có chút việc đi trước.” Úy Nam Thừa đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Tuệ Tuệ, không phải vừa rồi con nói muốn đi tìm Yên Nhi và Hạ Lan sao?” Mẹ Đinh cho con gái chút thể diện.

“Tiểu Thừa, con đưa Tuệ Tuệ đi, bên ngoài thuê xe bất tiện.” Nam Xu Nhiên rất thích hợp mở miệng.

Úy Nam Thừa rất buồn bực, bây giờ đây xe taxi, sao lại bất tiện rồi.

“Mẹ, bác gái Nam, không cần đâu, con có thể tự đi.” Thiên Ca Tuệ vội xua tay.

“Nhìn hai vợ chồng con nhóc này, vẫn xa lạ như thế.” Nam Xu Nhiên oán trách mà cười nói.

Nét mặt Thiên Ca Tuệ chỉ có thể dùng một chữ 冢 để hình dung, vợ chồng son...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chú à, ai mà thèm ngồi xe của chú!

Từ xa Thiên Ca Tuệ đã nhìn thấy chiếc xe Ferrari màu xanh ngọc vừa phong cách lại vừa táo bạo, dòi bước nhỏ dậm chân tại chỗ ở đó, Ủy Nam Thừa nhìn đến tức giận, giọng nói cũng lạnh đi rất nhiều.

"Mười giây đồng hồ, lên xe!"

Cố tình Thiên Ca Tuệ không phải là một người nghe lời, cô ý nhìn xung quanh không đi lên.

"Vèo", chiếc Ferrari màu xanh ngọc nhanh chóng rời đi như tên lửa trước mặt cô.

Thiên Ca Tuệ hét to về phía chiếc xe rời đi: "Chú thôi, ai mà thèm ngồi xe của chú! Hừ!"

Ủy Nam Thừa nhìn nam sinh qua gương chiếu hậu sau xe, rất là hả giận.

Trong một quán cà phê ngay ngã tư, có ba cô gái khoảng 17, 18 tuổi phong cách khác nhau ngồi ngay vị trí gần cửa sổ.

Nữ sinh cột tóc đuôi ngựa, chỉ nhìn qua thì ngũ quan rất bình thường không có gì đặc biệt, nhưng mà kết hợp lại với nhau, lại có một loại phong cách chấn động lòng người, làm cho người ta không dời mắt được.

Cô chính là Hạ Lan thu, là chị đại trong ba người, trầm tĩnh.

Nữ sinh bên phải, mày như xa đại, lông mi thật dài thật cong tự nhiên, làn da trắng nõn mềm mại, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, ngọt ngào đến khiến người khác hít thở không thông.

Người cũng như tên, Đồng Yên, dịu dàng động lòng người.

Ngồi đối diện bên trái là nữ sinh tóc ngắn ngang tai, trừ Thiên Ca Tuệ thì còn ai.

Khuôn mặt nhỏ bé lolita, không thể nói đẹp bao nhiêu, chỉ có đôi mắt đen linh động phát sáng rực rỡ, làm cho người ta không nhận được bị cô hấp dẫn.

Vậy mà lúc này, cô lại giống như một con cá mắc cạn, mệt mỏi.

Hạ Lan Thu và Đồng Yên đều cảm thấy hôm nay Tuệ Tuệ có cái gì không ổn, dĩ vãng cô luôn phần chấn tinh thần, hôm nay một câu cũng không nói, rõ ràng có chuyện!

"Tuệ tuệ, bạn bị sao vậy?" Đồng Yên quan tâm hỏi.

"Yên Nhi, Cầu Cầu, mình thật bị kịch, huhu..." Thiên Ca Tuệ mím miệng giả vờ khóc.

"Rốt cuộc sao vậy?" Hạ Lan Thu và Đồng Yên đồng thanh hỏi.

"Mình sắp kết hôn." Thiên Ca Tuệ khóc lóc, trong lòng không tình nguyện.

Lời này vừa nói ra, làm dậy một trận sóng lớn.

Đồng Yên đánh rơi cái muỗng cốc cà phê lên bàn.

Tay Hạ Lan Thu đang bưng cà phê run lên, tràn ra vài giọt.

Một mảnh hỗn độn!

"Bạn có chắc hôm nay bạn bình thường không? Không bị sốt chứ?" Hạ Lan Thu vừa nói vừa sờ cái trán của Tuệ Tuệ.

Thiên Ca Tuệ mím miệng gật đầu một cái.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thành thực khai báo." Đồng Yên hưng hăng nhìn chăm chăm người nào đó bên cạnh.

Thiên Ca Tuệ kể hết mọi chuyện ra, nói xong còn tức giận vung quả đấm nhỏ, "Mình nhất định phải !"

"Anh ta thật sự già như vậy sao?" Hạ Lan Thu cau mày hỏi.

"Tại sao không, cũng 26 rồi, cách nhau gần 3 thế kỉ?" Thiên Ca Tuệ vô cùng buồn bã.

"Ừ, quả thật có chút, nhưng bạn là học sinh cấp 3, ba mẹ bạn không phản đối sao?" Đồng Yên có chút khó có thể tin.

"Đừng nói nữa, mẹ của mình vui mừng còn không kịp, ánh mắt nhìn Úy Nam Thừa tựa như thấy mật, hoàn toàn không thấy sự tồn tại của mình." Thiên Ca Tuệ bực tức.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Không lấy kết hôn làm mục đích

để yêu đương thì giống như là giờ trò lưu manh!

Editor: ChiMy

Đồng Yên và Hạ Lan Thu nhìn nhau, có khoa trương vậy sao?

"Đúng rồi, chuyện mình kết hôn hai bạn nhất định phải giữ bí mật cho mình, mình không muốn trong trường chúng ta có người thứ ba biết." Thiên Ca Tuệ thành thật nói.

"Yên tâm đi, mình và Cầu Cầu giữ bí mật, có điều cũng khó tránh khỏi sẽ có người khác biết!"

"Cũng bởi vì nghĩ tới chuyện này, cho nên hôn lễ sẽ được tổ chức hết sức đơn giản, chỉ mời bạn bè hai bên."

"À, vậy tại sao hai người không đính hôn trước, kết hôn có chút cảm giác là lạ." Đồng Yên vẫn cảm thấy không thể lý giải.

"Ông nội Úy kiên trì muốn chúng mình kết hôn, mà không phải đính hôn, mình cũng bất đắc dĩ muốn chết! Mình còn chưa đủ 18 tuổi!" Thiên Ca Tuệ kêu rên.

"Vậy sau khi hai người kết hôn, có thể. . . . . Cái đó hay không?" Đồng Yên áp ứng nói.

"Cái nào?" Thiên Ca Tuệ nhất thời không để ý trả lời.

"Là. . . . . Cái đó đó!" Đồng Yên đỏ bừng cả khuôn mặt.

"Khụ. . . . . Ý của Yên Nhi là, hai người có thể chung giường. . . . . hay không." Hạ Lan Thu uyển chuyển biểu đạt.

Sau đó, Đồng Yên hưng phấn nhìn Thiên Ca Tuệ.

"Hai người. . . . . Hai người. . . . . Thật tà ác ~" Thiên Ca Tuệ há miệng run rẩy nói.

Đồng Yên và Hạ Lan Thu liếc mắt nhìn nhau: tội mình tà ác chỗ nào, cái này chẳng lẽ không phải là chuyện bạn sắp gặp sao?

"Không biết, trước đó đã ước định xong." Thiên Ca Tuệ khẳng định 100% nói.

"À, như vậy sao." Hai người trăm miệng một lời gật gật đầu.

"Ngày đó hai bạn ăn mặc xinh đẹp một chút, làm phụ dâu cho mình." Đột nhiên Thiên Ca Tuệ nghĩ đến chuyện chính.

"Không thành vấn đề, ông xã của bạn đẹp trai không?" Đồng Yên cười thật ngọt ngào.

"Phốc!" Thiên Ca Tuệ thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhưng cô nhịn, kìm nén đến nỗi ho khan liên tiếp.

"Cái gì mà ông xã! Có phải muốn ăn đòn hay không, mình phải đuổi Bùi Phóng nhà bạn ra khỏi lớp, dạy bạn thế nào mà càng học càng hư!" Thiên Ca Tuệ tròn tròn cặp mắt.

"Mình với A Phóng cũng bí mật gọi nhau là ông xã bà xã mà, sao không được chứ." Đồng Yên nhếch khóe môi lên, trong mắt đầy ngọt ngào.

"Cầu Cầu, bạn nhìn xem, sao mặt của con nhỏ này càng ngày càng dày, chẳng lẽ là công lao của thằng nhóc Bùi Phóng kia sao?"

Hạ Lan Thu rất bình tĩnh nhấp một hớp cà phê, "Người ta ngọt ngào cũng không phải chỉ mới một ngày hai ngày, đã nửa năm rồi."

"Nhưng cũng phải có mức độ chứ, Yên Nhi mình đã nói với bạn, không lấy kết hôn làm mục đích để yêu đương thì giống như là giờ trò lưu manh! Bạn nhanh chóng làm công tác tư tưởng cho Bùi Phóng nhà bạn, cầm hộ khẩu đi cục dân chính lãnh giấy kết hôn!" Thiên Ca Tuệ nghiêm túc ân cần dạy bảo.

"Bạn nghe cái này từ đâu, có điều, thật đúng là rất kinh điển. Nhưng mà, cầm hộ khẩu đến cục dân chính, là có thể lãnh giấy kết hôn sao? Chẳng lẽ bạn đã lãnh?" Gương mặt của Đồng Yên bừng tỉnh hiểu ra.

"Mình là đám cưới giả, không cần lãnh giấy."

"Luật pháp quốc gia có quy định, con gái phải hai mươi tuổi mới có thể kết hôn." Hạ Lan Thu trầm ngâm chốc lát nói.

"Cầu Cầu, bạn học chính trị rất tốt, lên đại học định học ngành luật không?" Thiên Ca Tuệ suy nghĩ nhảy nhót.

"Có dự định." Hạ Lan Thu thật đúng là nề tính.

"Mình thấy bạn có hi vọng trở thành một luật sư tài giỏi của Trung Quốc trong tương lai." Thiên Ca Tuệ vỗ mông ngựa.

"Cầu Cầu, Bùi Phóng cũng nói muốn học chuyên ngành chính trị và pháp luật." Đồng Yên chen miệng.

Thiên Ca Tuệ nhú mày tròn mắt nhìn sang, "Bùi Phóng nhà bạn cũng đi theo xem náo nhiệt gì chứ, để cho anh ta sang một bên."

"Cái gì chứ. . . . ." Đồng Yên kinh ngạc thốt ra ba chữ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: À. . . . . Thì ra là anh họ!

Editor: ChiMy

( ) Buổi tối trước hôn lễ một ngày, Úy Nam Thừa và ba người bạn Tiểu Quế Từ ở uống rượu ở "Lam Mị", nói ra cho oai thì chính là ăn mừng sau này hẳn thoát khỏi kiếp độc thân.

Kết quả uống được một nửa thì bị những cuộc gọi liên hoàn từ mẹ của anh làm cho nhức đầu, nhất định bắt anh đến trường rước con bé đó, nói hôm nay tài xế Tiểu Trịnh có chuyện xin nghỉ về nhà, không có ai đi rước, một mình cô về nhà rất nguy hiểm.

Ba anh em ở bên cạnh cũng không nhân nghĩa lên tiếng, "Mau đi đi, đừng để cho con gái người ta đợi lâu, bây giờ bên ngoài rất nhiều sói xám lớn, lỡ gặp chuyện gì, vậy. . . . ."

Đây là đám bạn xấu nào vậy! Úy Nam Thừa thở dài, cầm áo khoác lên đi ra xe chạy về hướng trường cấp 3.

Nhìn cửa trường quen thuộc, tính toán ngày, đã rời khỏi nơi này mười năm rồi, thời gian thật đúng sự trôi qua rất nhanh.

Bên trong phòng học lớp mười hai (1), yên tĩnh đến mức nghe được cả âm thanh cây kim rơi xuống đất.

Vậy mà, vào giây phút tiếng chuông vang lên, một tiếng reng reng, âm thanh đóng sách, âm thanh bàn ghế, giọng nói của nam sinh và nữ sinh, giống như trình diễn, sinh động hoạt bát.

Thiên Ca Tuệ vẫn cùng Đồng Yên, Hạ Lan Thu đeo cặp đi ra đến cổng trường.

Dọc theo đường đi, ba người vừa nói vừa cười, thỉnh thoảng trêu ghẹo, nhạo báng nhau.

Nhất là ngày mai cô đã là cô dâu của người ta, đương nhiên không thể thoát được chuyện bị bạn bè trêu ghẹo.

Úy Nam Thừa không nhìn được dùi điều thuốc đã hút được một nửa, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, 9 giờ 35 rồi, mười phút còn chưa ra, đúng là chậm như rùa bò!

"Mình đã có chiêu đối phó ông chú đó, bảo đảm làm cho anh ta ngoan ngoãn phục tùng dưới uy quyền của mình!" Trong tròng mắt đen linh động của Thiên Ca Tuệ lấp lánh ánh sáng tà ác.

"Thiên Ca Tuệ!"

Giọng nói này, sao quen tai thế này?

Thiên Ca Tuệ nghi ngờ xem xét bốn phía, bởi vì do trời tối, nhìn không rõ ràng lắm.

"Có phải mình bị ảo giác hay không?" Thiên Ca Tuệ hỏi hai người bạn bên cạnh.

"Không có, quả thật có người đang gọi bạn." Đồng Yên, Hạ Lan Thu hai miệng một lời.

"Hả? Ai vậy?"

Một giây kế tiếp, Thiên Ca Tuệ liền đối diện với tròng mắt đen đang tức giận của người nào đó.

Cô hoảng hốt lui về sau ba bước, "Có quý!"

Hai người bạn rất thông cảm nhìn cô, con nhỏ này, sao vậy?

Người đàn ông. . . . . trước mắt này, đáng đáp thật sự rất đẹp trai! Cả người tản mát ra một loại sức quyến rũ của đàn trưởng thành, sao có thể là quý đây?

"Thiên Ca Tuệ! !" Người nào đó cắn răng nghiến lợi hô.

"À. . . . . Thì ra là anh họ! Sao anh đột nhiên tới trường học tìm em, anh có biết tôi như vậy, rất dễ dàng hù dọa người khác hay không!" Thiên Ca Tuệ bước một bước lớn lên phía trước, che ngực làm ra vẻ mặt bị kinh sợ quá độ.

Anh họ? Mặt của Úy Nam Thừa có chút vặn vẹo.

Đồng Yên và Hạ Lan Thu mê mang, chưa từng nghe nói Tuệ Tuệ có anh họ nha?

Các bạn học đi ngang qua cũng rất khó hiểu, không phải chỉ là anh họ thôi sao! Sao kích động thành ra như vậy?

"Lên xe!" Úy Nam Thừa trầm mặt nói

"Làm gì?" Thiên Ca Tuệ kêu lên lần nữa.

"Đưa em về." Úy Nam Thừa ần nhẩn tức giận.

Thiên Ca Tuệ xoay người vẫy tay với bạn tốt Yên Nhi và Cầu Cầu, "Vậy mình về trước, bái bai."

"Ừ, bái bai." Hai người vẫy tay với cô.

Vừa lên xe, Úy Nam Thừa liền âm dương quái khí nói: "Em họ, xin hỏi em muốn đối phó với anh họ như thế nào đây?"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Có cần phải khóc đến giống như là anh cường bạo cô không

Editor : ChiMy

Thiên Ca Tuệ chỉ cảm thấy cả người như bị dòng điện chạy qua, tê dại! Giọng nói của người này có thể đừng từ tốn như vậy hay không!

"Chắc anh nghe nhầm rồi, anh họ!" Trong lòng thì mắng: quý hẹp hòi, thù dai như vậy!

"Lời nói của em họ anh vẫn rõ mồn một trước mắt, sao có thể nghe nhầm!" Ủy Nam Thừa tà mị nhếch khóe môi lên.

"Em muốn về nhà, anh lái xe nhanh lên!" Thiên Ca Tuệ nói sang chuyện khác.

Trong mắt Ủy Nam Thứ lóe qua một tia sáng, cô bé, muốn đấu với anh, còn non lắm!

Đột nhiên anh nghiêng người về phía trước, nhìn chăm chăm vào Thiên Ca Tuệ không chớp mắt.

"Anh làm gì thế!" Thiên Ca Tuệ lớn tiếng kêu lên, trong lòng sợ hãi, ông chú này muốn làm gì! Dám bắt nạt cô, sẽ không để cho chú yên!

Ủy Nam Thừa không nói lời nào, đưa tay trái ra tìm kiếm vị trí bên hông của Thiên Ca Tuệ.

Thiên Ca Tuệ lập tức sợ giật bắn lên, "Luu. . . . . Manh."

Chữ "Manh" còn chưa nói ra miệng liền bị che mắt, bởi vì lúc cô giật bắn người lên đúng lúc chạm vào đôi môi của Ủy Nam Thừa.

Lúc hai đôi môi chạm vào nhau, có một dòng điện kì lạ chạy qua hai người, kích thích thần kinh.

Con người của Thiên Ca Tuệ trùng lớn, hoàn toàn—— hoảng sợ.

Chỉ hai giây sau, hai người liền nhanh chóng tách ra.

"Thì ra em họ nhiệt tình như vậy! Không thể chờ đợi như thế!" Ủy Nam Thừa cố ý khích Thiên Ca Tuệ.

"Khốn kiếp! Không có chuyện gì anh dựa gần như vậy làm gì! Quý mới không thể chờ đợi!" Thiên Ca Tuệ phồng má mắng.

"Anh chỉ muốn giúp em cài dây an toàn mà thôi, là do em tự hiểu nhầm." Ủy Nam Thừa nói như không có chuyện gì xảy ra.

"Ai cần anh giúp tôi cài dây an toàn, tự tôi có tay!" Thiên Ca Tuệ thờ phỉ phò mắng, vừa mắng liền dùng sức lau miệng, giống như vừa chạm vào một đồ vật gì không sạch sẽ.

Ủy Nam Thừa nhìn thấy thì một bụng lửa giận, anh bản như vậy sao? Để cô phải dùng sức lau! Trong lòng nhất thời có một ngọn lửa đang thiêu đốt!

Cấp tốc rẽ phải, dừng xe ở ven đường, để Thiên Ca Tuệ xuống rồi hôn lên.

"Đồ lưu manh! Ông chú. . . . . xấu xa, huhu. . . . ." Lời nói của Thiên Ca Tuệ bị bao phủ ở trong nụ hôn bá đạo và xâm lược.

Ủy Nam Thừa cảm thấy nhất định là vừa rồi mình bị cô chọc cho tức giận, hơi trừng phạt bằng cách hung hăng mút vào, gặm cắn cánh môi mềm mại của cô.

Cho đến khi đôi môi chạm được vị mặn của nước mắt, anh mới giật mình rút cuộc mình đã làm gì! Lại có thể cưỡng hôn con nhỏ này!

"Huhu. . . . . Anh bắt nạt tôi. . . . ." Sau khi được thả ra Thiên Ca Tuệ lập tức căng giọng bật khóc thét lên, từ nhỏ đến lớn cô có bao giờ chịu uất ức như thế, mặc dù cấp hai cấp ba có không ít nam sinh theo đuổi cô, nhưng cô không đồng ý, không phải cô kiêu ngạo, thật sự là không có cảm giác.

Cho nên trong tình cảm mà nói, cô vẫn còn là một cô gái nhỏ đơn thuần, mặc dù tính tình thỉnh thoảng phản nghịch, thích chinh người khác, nhưng trước tới nay luôn là một người ngoan ngoãn, chưa từng yêu đương qua!

Sao có thể không uất ức cơ chứ!

Nụ hôn đầu tốt đẹp phải hiến tặng cho người mình yêu, hơn nữa còn phải ở một nơi lãng mạn mới được.

Nhưng mà, lại bị ông chú cưỡng hôn ở trên xe, huhu. . . . .

Ủy Nam Thừa bị cô khóc đến phiền lòng, không phải chỉ là hôn cô thôi sao, lại không có làm gì quá đáng với cô, có cần phải khóc đến giống như là anh cường bạo cô không.

"Đồ lưu manh! Quý biến thái! Ai cho phép anh hôn tôi! Tôi sẽ nói với Ủy gia gia anh bắt nạt tôi!" Thiên Ca Tuệ khóc đến nước mắt lã chã.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Để xem sau này anh còn đắc chí cái quái gì!

Úy Nam Thừa bị cô mắng đến chân mày nhú chặt, đều nói những lời linh tinh.

Còn về phần cô khóc đến đau lòng như vậy? Chẳng lẽ đây là nụ hôn đầu của cô?

Trong lòng Úy Nam Thừa xẹt qua tia sáng tỏ, chắc thế, cô nhóc thối điên khùng như cô, sao có thể có người thích.

Nhìn cô không có khuynh hướng dừng lại chút nào, Úy Nam Thừa không thể làm gì khác hơn là đưa đến mấy tờ khăn giấy.

Thiên Ca Tuệ cầm khăn giấy bắt đầu hi mũi, âm thanh lớn khiến Úy Nam Thừa tặc lưỡi hít hà, chưa từng thấy ai không chú ý như vậy, nào có đáng vẻ của tiểu thư khuê các, như một thằng nhóc.

Sau khi lau hết nước mũi, Thiên Ca Tuệ die.enda lnequydon cố ý nhét khăn giấy lên xe, thở phì phò phồng khuôn mặt nhỏ lên, “Chú lưu manh, chú còn dám vô lễ với tôi, tôi sẽ khiến cho chú trở thành thái giám!”

Dù sao trên ti vi đều diễn như vậy, thái giám không thể gần phụ nữ, để xem sau này anh ta còn đắc chí cái quái gì! Hừ...

Trở thành thái giám! Úy Nam Thừa cảm thấy trong óc cô gái nhỏ này cấu tạo cái gì đâu? Xấu hổ thay khi cô nói ra khỏi miệng lời này, rốt cuộc cô có hiểu thái giám có tính chất gì không?

“Em có thể yên tĩnh một chút không?”

“Anh bắt nạt người ta còn gào lớn tiếng như vậy! Tôi muốn nói cho bác trai Úy và bác gái Úy!” Thiên Ca Tuệ giận đến kêu to oa oa.

Úy Nam Thừa biết không thể nói đạo lý với đứa bé, dứt khoát ngậm miệng không nói.

Xe vừa mới dừng lại, Thiên Ca Tuệ đã bắt đầu mở cửa xe, nhưng mở thế nào cũng mở không ra, không khỏi tức giận đằng đằng nhìn chằm chằm người nào đó, “Mở cửa!”

Úy Nam Thừa nhìn đôi môi sưng lên của cô, khẽ nhú mày, mình dùng sức như vậy sao?

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sau khi về đến nhà Thiên Ca Tuệ lập tức nhào vào trong ngực mẹ khóc lóc kể lể: “Mẹ, con bị bắt nạt rồi!”

Đình Như sờ đầu con gái nhỏ, “Ai dám bắt nạt bảo bố thông minh nhà ta!”

Thiên Ca Tuệ cong cái môi sưng phù lên, “Mẹ nhìn đi!”

Trong lòng Đình Như “Thình thịch”, nén lửa giận, “Ai làm vậy?”

“Mẹ, chính là chú, chú nổi thú tính, lại có thể vô lễ với con! Cắn miệng con thành như vậy!” Thiên Ca Tuệ uất ức đến cực điểm.

“Chú? Chú nào không muốn sống nữa!” Đình Như hoàn toàn tức đến hồ đồ rồi.

“Chính là họ Úy kia!”

“Con nói là... Thừa nhi vô lễ với con!” Đình Như giật mình đầu lưỡi cũng lú lại, hai đứa bé này phát triển nhanh dieendaanleequydonn như vậy từ khi nào, sao bọn họ làm cha mẹ lại không biết, lúc nữa phải gọi điện thoại hỏi Xu Nhiên một chút mới được.

“Hu hu... Mẹ, sao mẹ nhẫn tâm gả con cho cầm thú như vậy, con còn chưa đủ mười tám tuổi!” Nước mắt của Thiên Ca Tuệ ở thế công, tốt nhất mẹ có thể ở cùng chiến tuyến với cô, không cần kết hôn!

“Bảo bố ngoan ngoãn, mẹ cảm thấy con và Thừa nhi tiến triển nhanh chóng là chuyện tốt, nhưng mà nó quả thật hơi gấp gáp, ngày mai mới kết hôn, nói đúng là tối mai, bảo bố ngoan, để mẹ nói cho biết chuyện người vợ nên làm...” Thái độ của Đình Như thay đổi 180 độ.

“Cha, cha nhìn mẹ xem, mẹ không thương con gái chút nào.” Thiên Ca Tuệ khóc muốn sang chỗ cha cô.

Nhưng mẹ cô cứng rắn lời cô lên lầu, dọc theo đường đi cô kêu rên không ngừng.

Ví dụ như: “Mẹ, con do mẹ nhạt được đúng không?”

“Con không muốn nghe, mấy người đây là ngược đãi người chưa thành niên! Con muốn đi kiện các người! Hu hu...”

“Anh ta còn dám vô lễ với con, con sẽ chặt anh ta...” Mấy chữ cuối cùng bị nhốt vào trong cửa.

Cha Đình vẽ mặt bình tĩnh ngồi trên ghế sa lon đọc báo, cá tính không tốt của Tuệ Tuệ nên kiềm chế rồi, Thừa nhi thật chừng chặc, nhưng mà chuyện như vậy, vẫn nên từ từ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đôi môi Tuệ Tuệ giống như thạch hoa quả, mềm mại đỏ tươi ngọt ngào

Bên trong phòng trang điểm.

“Tôi không muốn trang điểm!” Cô gái ngồi trên ghế không nhìn được la ầm lên.

“Cô dâu sao có thể không trang điểm chứ? Thiên tiểu thư cô trời sinh đoan chính, sau khi trang điểm càng thêm xinh đẹp động lòng người, sau đó khẳng định khiến chú rể không rời mắt được.” Cô thợ trang điểm ở bên cạnh cười híp mắt nói.

Có quý muốn anh ta không rời mắt được! Nếu anh ta dám mê đắm nhìn bản tiểu thư, xem cô có dám mù hai mắt anh ta không! Hừ!

“Cô không xỏ lỗ tai à?” Thợ trang điểm kỳ quái mà hỏi.

“Không có.” Thiên Ca Tuệ vẫn luôn không thích xỏ lỗ tai, nghe Yên nhi nói rất đau, cô mới không cần.

“Vậy mang cái này đi, có thể cài trực tiếp lên tai.” Thợ trang điểm chọn một đôi bông tai hột xoàn hồng ngọc.

“Có thể không đeo không!”

“Đeo lên đi nhìn rất đẹp!”

...

“Tuệ Tuệ, cậu có thể có dáng vẻ của một cô dâu không, đều nói trong cuộc đời người con gái khi đẹp nhất die.endan.lequydonn chính là khi làm cô dâu, cậu ngoan ngoãn phối hợp với thợ trang điểm đi!” Đồng Yên đề lại người nào đó đang ngồi lộn xộn.

Thiên Ca Tuệ rối rắm, không phải đơn giản hôn lễ sao? Sao vẫn phiền toái như vậy! Ghét!

“Chắc đôi môi của Thiên tiểu thư do chú rể hôn, đỏ tươi thật đẹp, chỉ cần thoa chút son nước, đảm bảo càng thêm tươi tron bóng.” Thợ trang điểm cười híp mắt nói.

Có thể đào một cái hố cho cô chui vào không! Tươi tron bóng, coi cô bán trái cây à!

Vừa nhắc đến đôi môi bụng cô đã đầy một thùng thuốc súng, sáng sớm hôm nay mỗi người nhìn thấy cô đều sẽ cười đến mặt mờ, nhất là Yên Nhi và Cầu Cầu, tóm lấy cô bắt đầu tra hỏi, còn buộc cô phải thừa nhận giao nộp.

Cô đã giao nộp rất rõ ràng, hai cô lại có thể không tin còn có cái gì đau đớn hơn không?

“Cầu Cầu, cậu thấy đôi môi của Tuệ Tuệ giống thạch hoa quả không, mềm mại đỏ tươi, giống như quảng cáo son môi của Dung Tổ Nhi, tên... Khai Phù Lan, đúng, chính là nó, có nhớ không?”

Hạ Lan Thu hơi hăng hái nhìn chằm chằm môi Tuệ Tuệ hồi lâu, “Đúng là có chút cảm giác như vậy, trắng nõn nà, thật sự muốn cắn một cái...”

◉__◉ Mồ hôi...

“Nếu ngay cả hai cô cũng có cảm giác như thế, tôi tin rằng son nước sẽ vô cùng thành công.” Thợ trang điểm hưng phấn kêu lên.

Thiên Ca Tuệ nhìn ba người trước mắt, có cảm giác muốn đá * bay cảm giác của các cô ấy.

(*) nguyên gốc: PIA – đá đi (thuật ngữ đam mỹ, BL)

~~o(>_<)o~~

Trên sân cỏ ở hôn lễ, bốn người đàn ông đẹp trai tuấn tú đứng đó uống sâm banh trò chuyện.

“Thật sự không nghĩ tới, cậu là người đầu tiên trong bốn người chúng ta kết hôn, hơn nữa còn làm em rể tôi, hà hà...” Thiên Chi Dương cười đến gian trá.

Ánh mắt lạnh thấu xương của Úy Nam Thừa nhẹ nhàng bắn qua, thật sự không biết cô nhóc thối kia tổ cáo như thế nào, tối qua cha mẹ anh thay phiên nhau dạy dỗ, nói Tuệ Tuệ còn nhỏ, chuyện đó phải từ từ, không gấp được, không thể hù dọa cùng các kiểu không giải thích được.

Không phải anh nhất thời tức giận hôn cô ấy một chút sao? Về phần chính đến mức anh làm gì với cô ấy, ánh mắt mọi người nhìn anh cũng kỳ quái, giống như anh thật sự là ông chú thô bỉ.

“Tiểu Thừa, cậu đừng sờ cái gì, nhanh chạy qua, cô dâu lập tức đi ra.” Quế Bá Lăng đẩy người nào đó vẫn còn đang sờ sờ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Ra sân khiến mọi người trong hôn lễ kinh ngạc

Editor: ChiMy

Ở trong khúc quân hành du dương, Thiên Ca Tuệ mặc chiếc đầm cưới màu trắng khoác cánh tay của ba cô, cao quý sang trọng thẳng bước đi ra ngoài.

Ánh mắt của mọi người đều kinh diễm, mọi người ríu rít cảm thán: cô nhóc này đã thật sự trưởng thành!

Đầm cưới màu trắng viền tơ đặc biệt được thiết kế từ Milan, ôm sát cơ thể xinh đẹp của cô, thiết kế đơn giản càng làm nổi bật lên vẻ xinh đẹp động lòng người của cô.

Da thịt trắng nõn mịn màng, trên má phàn hồng nhàn nhạt, dưới làn mi như lông vũ thon dài một đôi mắt trong suốt thông minh, con ngươi trắng đen rõ ràng, giống như là trắng sáng trong bầu trời đen.

Đôi môi mềm mại ướt át môi đỏ mọng như cánh hoa anh đào, làm cho người ta không nhìn được suy nghĩ liên miên.

Ít nhất giờ phút này bốn người bọn Úy Nam Thừa đều nhìn đến ngây người, đây là Tuệ Tuệ bình thường quậy phá nghịch ngợm như con trai sao?

Không nhìn ra, sau khi tomboy trang điểm, rất ra dáng con gái.

"Dương Đào, cô ấy thật sự là Tuệ Tuệ sao?" Quế Bá Lăng không thể tin nhìn chằm chằm cô dâu trước mắt.

Khoác miệng của Thiên Chi Dương nhếch lên thành một đường cong rất sâu, hôm nay Tuệ Tuệ thật đúng là xinh đẹp khiến cho người ta không dời mắt được!

Hứa Du cũng hứng thú nhìn cô nhóc trong trí nhớ, quả nhiên đã trưởng thành.

Úy Nam Thừa nhìn bóng dáng xinh đẹp từ xa đi tới, chỉ cảm thấy môi của cô dễ nhìn muốn chết, một đêm mà còn chưa hết sung, chỗ chết người nhất chính là loại son nước đó, trắng nõn nà, thật là muốn. . . . . Cắn một cái.

Sau khi ý thức được mình có suy nghĩ này, anh lập tức néo mình, nghĩ lung tung cái gì, chẳng qua hôm nay con nhóc thối kia mặc áo cưới, cài hoa xinh xắn mà thôi, ngày mai con nhóc đó vẫn là tomboy.

Tất cả đều là giả dối.

Hôm nay ông Úy đặc biệt vui mừng, rốt cuộc tiểu Thừa và Tuệ Tuệ cũng kết hôn, cho dù cơ thể không cho phép ông vẫn kiên trì muốn tới hiện trường hôn lễ.

Lần đầu tiên Thiên Ca Tuệ mang giày cao gót, nom nóp lo sợ, khoác cánh tay của ba đi từng bước nhỏ, thật vất vả!

"Tuệ Tuệ, chồng bạn thật sự rất đẹp trai! Hơn nữa cũng không có già như bạn nói!" Đồng Yên đi ở sau lưng cô nhỏ giọng thì thầm.

Đẹp trai không? Dáng người cao 1m8, tây trang màu đen mặc ở trên người anh quả thật rất đẹp mắt. Tròng mắt đen hẹp dài thâm thúy, ngũ quan hoàn mỹ như pho tượng, chắc chắn chắc: đàn ông mà yêu nghiệt như vậy, còn để cho phụ nữ sống hay không!

Có điều! Đẹp trai đi nữa cũng là ông chú! Đáng tiếc cô không thích mấy ông chú!

Trong lòng Thiên Ca Tuệ khinh thường hừ hừ.

Mặc dù chỉ mời bạn bè của hai bên, nhưng trong sảnh vẫn đầy khách mời, dù sao với quan hệ và địa vị của hai nhà thì thật sự có không ít bạn bè.

"Thừa nhi, ba giao Tuệ Tuệ cho con, tính tình của nó, thích quậy phá, về sau con nên bao dung cho nó nhiều hơn." Hốc mắt của Thiên Tùng Dịch ướt, dù sao chỉ có một đứa con gái bảo bối như vậy, từ nhỏ đã nâng niu trong lòng bàn tay, hôm nay lại phải giao cho một người đàn ông khác rồi.

Làm cha, thật sự không bỏ được.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ủy Nam Thừa tiên sinh, anh có đồng ý lấy tiểu thư Thiên Ca Tuệ làm vợ

Editor : ChiMy

"Thiên. . . . . Cha, con biết rồi, về sau con sẽ xem Tuệ Tuệ như trân bảo, thương yêu cô ấy bao dung cô ấy." Ủy Nam Thừa nói xong liếc mắt đưa tình, cứ như cô gái trước mắt này chính là người mình yêu suốt đời.

"Ừ, ba mong sau khi cưới hai con sẽ hạnh phúc mỹ mãn, đầu bạc răng long." Thiên Tùng Dịch nói ra lời tâm huyết từ sâu trong lòng.

Đột nhiên Thiên Ca Tuệ bị ba làm cho ê ẩm trong lòng, không phải nói kết hôn cũng chỉ là thêm nhiều nhà sao? Vì sao ba nói giống như là bán con gái vậy, còn có ông chú, thật biết diễn trò!

Thiên Tùng Dịch rất trịnh trọng giao tay của con gái vào tay con rể, trong hốc mắt ứa nước mắt.

Đình Như ở bên cạnh cũng không nhịn được, lấy khăn giấy ra xoa xoa khóe mắt hồng hồng.

Nam Thừa cầm tay của cô, ý tứ không cần nói cũng biết.

Thiên Ca Tuệ mím môi mặc cho ba giao tay mình cho Ủy Nam Thừa, lúc lên bậc thang không cẩn thận giẫm phải váy, chỉ lát nữa là phải tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Khách mời lập tức nhỏ giọng hô, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Ca Tuệ nóng lên, thật xấu hổ mà!

Một đôi tay mạnh mẽ kịp thời giữ hông của cô, ở bên tai cô nói nhỏ, "Cẩn thận một chút." Âm thanh mê hoặc lòng người.

Thiên Ca Tuệ thiếu chút nữa thì bị thất thần trước giọng nói mê người của anh, ngượng ngừng đứng thẳng người, cẩn thận từng li từng tí đi tới trước mặt mục sư.

"Ủy Nam Thừa tiên sinh, anh có đồng ý lấy tiểu thư Thiên Ca Tuệ làm vợ hay không? Ở trước mặt thần hòa làm một thể với cô, yêu cô an ủi cô tôn trọng cô bảo vệ cô ấy, tựa như anh yêu bản thân mình. Bất luận cô ấy ốm đau hay khỏe mạnh, giàu có hoặc nghèo khó, anh vẫn thủy chung trung thành với cô ấy, cho đến rời khỏi thế giới này." Giọng nói trầm bổng du dương của mục sư vang dội ở trong hiện trường.

"Tôi đồng ý." Ủy Nam Thừa khí định thần nhân trả lời.

"Thiên Ca Tuệ tiểu thư, cô. . . . ." Mục sư còn chưa nói hết liền bị Thiên Ca Tuệ trách móc rồi. DiễnnđànlQủyĐônmm

"Tôi đồng ý." Thiên Ca Tuệ thật sự không muốn nghe mục sư lặp lại lời lúc này nữa, thật buồn nôn! Còn ở trước mặt thần kết làm một thể với cô, nôn. . .

Nhất thời ánh mắt của mọi người nhìn về phía Thiên Ca Tuệ đều kì quái, quả nhiên cô dâu rất không thể chờ đợi!

Ông Ủy ngồi ở phía dưới cười đến cặp mắt híp lại thành một đường chỉ, quả nhiên cách làm của mình đúng, nhìn hai đứa này, thật thương nhau!

(tuệ tuệ đá cửa phát điên: tôi chỉ không muốn nghe mục sư dài dòng thêm nữa thôi, ai nói tôi không thể chờ đợi! Nhìn chúng tôi thương nhau chỗ nào! !)

"Cô dâu chú rể trao nhẫn."

Hai người lấy nhẫn của mình ra, đeo vào cho đối phương

Trong lòng đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc đã xong nghi thức rồi.

Nhất thời, hiện trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm, tất cả bạn bè thân thích đều chúc phúc đôi vợ chồng đầu bạc răng long, hạnh phúc mỹ mãn.

Ai cũng nói kết hôn là một việc khổ cực, đúng là không phải giả, Thiên Ca Tuệ cảm thấy chân mình cũng sắp gãy rồi, hết bàn này đến bàn khác, thật là mệt.

Nhất là cái đám an hem của Úy Nam Thừa, người này còn khó đối phó hơn người khác, thật may là anh còn có chút lương tâm, giúp cô cản lại.

Vậy mà, luôn có người không chịu buông tha cho cô mà cô cũng không có biện pháp từ chối người ta.

Ví dụ như: anh họ của cô Thiên Chí Dương.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Hai người này, có JQ!

“Tuệ Tuệ, hôm nay em thật đẹp khiến người ta hít thở không thông.” Thiên Chí Dương lưu manh cầm bàn tay em gái lên, khẽ hôn.

“Anh, biết ngay anh sẽ cười nhạo em.” Thiên Ca Tuệ bất mãn cong môi đỏ mọng lên.

“Trời đất chứng giám, em đi hỏi một chút, có phải trông mắt đàn ông ở đây hôm nay đều không nhìn thẳng không?”

Trên mặt Thiên Ca Tuệ đỏ ửng khó có, rõ ràng đặc biệt đáng yêu, bé gái đều không có kinh nghiệm, cô cũng không ngoại lệ.

Nói thầm trong lòng: có khoa trương như vậy sao!

“Thật, có một vẻ đẹp kinh ngạc.” Giọng ồm ồm của Hứa Du vang lên bên cạnh.

“Anh... Anh là anh Hứa?” Thiên Ca Tuệ nhìn người đàn ông tròn bóng như ngọc trước mặt, hưng phấn kêu lên.

Trong đám anh em của Thiên Chí Dương, Tuệ Tuệ cực kỳ có cảm tình với Hứa Du, bởi vì anh ấy không chỉ hòa nhã sẵn sàng, đáng đáp còn đẹp trai mê người, rất có cảm giác là Hoa Trạch Loại trong “Lưu tinh hoa viên”*, hoàn toàn phù hợp với hình tượng bạch mã hoàng tử trong cảm nhận của cô.

(*) “Lưu tinh hoa viên” là phiên bản truyền hình chuyển thể đầu tiên của Hana yori Dango – Con nhà giàu (truyện tranh) – Vườn sao băng. Bộ phim cũng mở đầu cho dòng phim thân tượng Đài Loan. Hoa Trạch Loại là vai diễn do Châu Du Dân (nhóm nhạc F4 của Đài Loan) thủ vai

Cặp mắt Thiên Ca Tuệ giống như chứa đầy sao hồng, nhìn về phía Hứa Du như... Thấy được con mèo.

“Khó có được Tuệ Tuệ nhớ anh, thật hết sức vinh hạnh.” Trong tròng mắt chớp chớp của Hứa Du không khỏi sáng rỡ, cô nhóc này lại còn nhớ anh.

Giờ phút này tâm tình của Úy Nam Thừa die enda anle equu yydonn chỉ có thể dùng tẻ hết biết để hình dung, trong mắt cô nhóc thối kia còn có anh là chú rể sao? Lại có thể mãnh liệt nhìn chăm chăm người đàn ông khác, còn lộ ra ánh mắt háo sắc như vậy!

Còn anh Hứa, thật ghê tởm!

“Tuệ Tuệ, còn anh?” Quế Bá Lăng không chịu yếu thế la ầm lên.

“Anh...” Thiên Ca Tuệ híp mắt nhìn hồi lâu, “Tiểu Quế Tử!”

Mặt Quế Bá Lăng lập tức suy sụp, đáng vẻ buồn bực tới cực điểm, vì sao Hứa Du là anh Hứa, còn anh lại là Tiểu Quế Tử?

“Anh Lăng.” Thiên Ca Tuệ lập tức gọi ngọt ngào.

Úy Nam Thừa: “...”

Trong lòng rất nóng nảy: Rốt cuộc phân chia chú và anh là gì!!!

“Tuệ Tuệ, dựa vào câu gọi anh của em, về sau nếu tiểu Thừa bắt nạt em, anh nhất định vào nơi nước sôi lửa bỏng!” Quế Bá Lăng vỗ ngực nghĩa khí nghiêm nghị.

Úy Nam Thừa lạnh lẽo liếc nhìn cậu ta, bạn học Tiểu Quế Từ lập tức không dám lên tiếng.

“Tuệ Tuệ, môi của em bị ong chích hả? Sao lại sưng lên như vậy?” Thiên Chí Dương nhìn chăm chăm cặp môi em gái hồi lâu, nhảy ra một câu như sấm nổ.

“Đầu anh mới bị ong chích!” Thiên Ca Tuệ trả lời không chút khách khí, anh thật là, làm gì mà cứ nhìn chăm chăm vào miệng của cô!

“Lại nói, sẽ không phải bị tiểu Thừa cắn chứ! Hai người...” Tròng mắt tiểu Quế từ vòng tới vòng lui giữa hai người.

“...”

“Mỗi anh đều là quỷ sứ chán ghét! Hừ!” Thiên Ca Tuệ nâng váy lắc lư eo thon đi tìm bạn thân của mình.

Vì vậy ánh mắt ba người lập tức chuyển đến trên người khác, mà người nào đó chỉ bình tĩnh uống rượu đỏ, hoàn toàn không bị bên ngoài quấy nhiễu.

Hai người này, có JQ!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Đêm động phòng hoa chúc, động tĩnh rất lớn (1)

Buổi tối, Úy Nam Thừa bị một đám bạn cho uống triệt để, rượu trắng rượu đỏ sâm panh rượu nho thay nhau ra trận, cho dù tửu lượng của anh có khá hơn cũng không nhịn được, uống đến cuối cùng, ngay cả đi bộ cũng bắt đầu lắc lư.

Ba trái cây còn la hét muốn náo động phòng, mặt dày mày dạn không chịu đi về.

Úy Nam Thừa thật sự muốn đập bẹp ném ba người đi! Nhưng bây giờ mình hoàn toàn hữu tâm vô lực *, đầu óc quay cuồng chỉ muốn ngủ.

(*) hữu tâm vô lực: có lòng mà không có sức

Cuối cùng, ba người bọn họ còn cố chấp “Đưa” anh về.

Trong biệt thự ba tầng của nhà họ Úy, cả tầng hai đã sửa chữa bố trí, làm phòng tân hôn ấm áp lãng mạn vì cô dâu.

“Người anh em, tối nay là đêm động phòng hoa chúc của cậu, nói thế nào cũng phải nhường tụi tớ náo die enda anleq uuydonn động phòng đi!” Thiên Chí Dương bám lấy bả vai Úy Nam Thừa, nắc rượu.

“Tuệ Tuệ bé nhỏ, mau đến đây, uống ly rượu giao bôi với ông xã em” Quế Bá Lăng háng giọng hô.

Thiên Ca Tuệ bị lạnh đến buồn nôn, cả người liên tục nổi da gà, ông xã! Rượu giao bôi! Đây là những thứ gì đâu!

Càng thiếu nợ hơn chính là Quế Bá Lăng còn vui vẻ chạy tới kéo Tuệ Tuệ đến, náo loạn muốn hai người hôn môi.

Thiên Ca Tuệ có một kích động muốn đập chết Tiểu Quế Từ đang kích động, cắn răng nghiền lợi nắm chặt quyền, tùy thời chuẩn bị kháng cự.

“Trời ạ! Đây cũng không phải lần đầu tiên, hai người còn nhần nhần nhó nhó làm gì!” Quế Bá Lăng cười hề hề như trộm.

Cái gì gọi là không phải lần đầu tiên! Nếu không phải coi bọn họ là anh lớn ở trong đại viện, cô đã sớm một quyền đánh tới rồi!

“Được rồi, chúng ta về trước đi, thời gian cũng không còn sớm, tiểu Thừa đã say thành như vậy còn náo loạn cái gì.” Hứa đại công tử mở miệng, không ai dám không nghe.

Thiên Ca Tuệ cảm động đến rơi nước mắt mà liếc nhìn Hứa Du, hu hu... Vẫn là anh Hứa tốt.

Không giống anh họ, hoàn toàn không có tính người!

Úy Nam Thừa nửa nằm trên ghế sa lonhip con mắt lười biếng nhìn Hứa Du, cái nhìn kia, sâu như nước.

Hứa Du vẫn cười đến tao nhã lịch sự như cũ, giống như không hề cảm thấy có gì không ổn.

“Tiểu Thừa, có chừng mực, đừng nổi thú tính, hù dọa em gái bảo bối của tớ.” Trước khi ra cửa, Thiên Chi Dương thò đầu qua khung cửa cười đến vô cùng bí ối.

Thiên Ca Tuệ thiếu chút nữa cầm ly trà trên bàn trà đập tới!

Úy Nam Thừa nhắm mắt lại hoàn toàn không để ý tới nhạo báng của cậu ta, anh thật sự không có hứng thú gì với vóc người của con nhóc thú!

“Mau dậy đi tắm, cả người thúi hoắc, khó ngủ chết!” Thiên Ca Tuệ chán ghét bịt mũi.

Cái gì? Thúi hoắc? Úy Nam Thừa die.enda,nelqduuydonn dùng sức ngửi mùi trên người mình, mặc dù không khoa trương như con nhóc thú nói, nhưng quả thật có chút... Mùi.

Không khỏi cau mày, đứng dậy lao đảo đến phòng tắm.

Thiên Ca Tuệ thì ngâm nga bài hát mở tủ treo quần áo tìm quần áo tắm rửa ngày mai, lại phát hiện mua tất cả quần áo lót mẹ Nam cho mình đều là màu đen, màu đỏ, rất gọi cảm...

Hoàn toàn không phải kiểu của cô!

Khi cô đang nhặt lên một áo lót màu đen bằng voan mỏng thì phòng tắm truyền đến một tiếng “Ầm” thật lớn, dường như có vật gì nặng ngã xuống.

Phòng tắm trơn như vậy, chú còn say khướt.

Chẳng lẽ...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đêm động phòng hoa chúc, động tĩnh rất lớn (2)

Vừa nghĩ tới dáng vẻ xấu hổ của chú ngã trên đất, Thiên Ca Tuệ đã không nhịn được mà cười ha hả lên.

Trường hợp đó nhất định rất kinh người! Nhiều tuổi như vậy, chẳng lẽ té ngã thành tật xấu gì, ví dụ như: chấn thương sọ não, gãy xương...

“Ha ha ha ha...” Thiên Ca Tuệ cười đến đau bụng, khom người đứng đó tưởng tượng các tư thế mà chú ngã xuống.

Đúng lúc này, cửa phòng tắm đột nhiên không có điểm báo trước mở ra, bộ phận quan trọng của Úy Nam Thừa gần như chỉ quần một chiếc khăn tắm mặt đen thui nhìn người nào đó đứng cười đến mặt rút gân.

“A! Đồ điên! Biến thái! Chú... Sao chú có thể trần trụi chạy ra!” Thiên Ca Tuệ vội vàng dùng tay che mắt, vẻ mặt vô lễ chó nhìn.

Úy Nam Thừa thấy dáng vẻ này của cô, càng thêm tức giận dễ sợ, trần trụi chạy ra? Anh thế này mà cũng gọi là trần trụi chạy ra!

Còn có con nhóc thú này khi nghe anh ngã xuống không quan tâm anh ngã thế nào, mà đứng đó cười không tim không phổi, cười đến mặt rút gân!

Đây là hành động nên có của bà xã vừa kết hôn sao?

Tối nay mình thật xui xẻo, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên bị ngã ở phòng tắm, lại còn bị nhóc thú nghe được.

Đều do gạch men chết tiết nọ, trơn trượt, đứng cũng không vững, ngày mai phải kêu người đổi lại!

“Này! Chú đừng tới đây, chú... Tớ nữa, tớ gọi người!” Thiên Ca Tuệ thấy cú mặt lạnh đi tới phía mình từ kệ tay, lập tức kêu lên.

Úy Nam Thừa chỉ muốn lấy chút thuốc dán bôi cái mông té bị thương, vừa rồi thoáng có cảm giác xương die enda anle equu ydonn cũng sắp nứt, đau đến anh thở hắt vì kinh ngạc.

Nhóc thú kia lại còn gào khóc như quỷ kêu ở đó, anh không bình tĩnh định đây cô đang cản đường.

Kết quả Thiên Ca Tuệ cho rằng chú định vô lễ với mình, đôi tay vung lên đằng trước, dường như tóm được thứ gì, xé ra.

“A!!!” Giọng nữ hoàn toàn cao vút vang dội trong đêm tối yên tĩnh.

Lầu dưới, gian phòng vợ chồng Ủy Hoa Dã.

Ủy Hoa Dã cau mày, “Này, tiếng động cũng quá lớn! Chẳng lẽ Thừa nhi muốn dùng sức mạnh với Tuệ Tuệ?”

“Thừa nhi không phải hạng người như vậy, tối hôm qua em còn trăn căn ngàn dặm nó phải từ từ, dù sao Tuệ Tuệ cũng còn nhỏ.” Nam Xu Nhiên cảm thấy con trai không thể nào dùng sức mạnh.

“Nhưng âm thanh vừa rồi của Tuệ Tuệ, cũng quá thê lương!” Ủy Hoa Dã khê lắc đầu.

“Nếu không, để em lên lầu nhìn xem.” Nam Xu Nhiên vén chăn lên, chuẩn bị đứng dậy.

“Vẫn nên thôi đi, chuyện đùa nhỏ để cho bọn chúng tự giải quyết thôi.” Ủy Hoa Dã tắt đèn đầu giường, chuẩn bị đi ngủ.

Nam Xu Nhiên suy nghĩ một chút, ông xã nói đúng, chắc đi lúc này không tốt.

Trên lầu.

“Hu hu... Người ta sắp đau mắt hột rồi...” Thiên Ca Tuệ vung tay lên, ném khăn tắm thật xa, cầm gối ôm che kín trước mắt.

Ủy Nam Thừa cảm giác mình sắp tức điên rồi! Ai bảo cô cởi khăn tắm của mình ra, để cho anh không khỏi hoài nghi nhóc thú này cố ý hay vô ý, có không khéo như vậy sao?

Vấn đề là, người thật sự thua thiệt hình như là anh, lần này, anh thật sự trần trụi mà chạy.

Nhóc thú thút tha thút thít có ý gì? Làm thành giống như anh ăn hiếp cô không bằng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đêm động phòng hoa chúc, động tĩnh rất lớn (3)

“Chú biến thái! Đàn ông bi ối! Chú... chú lại có một cây lạp xưởng rõ dài, thật ghê tởm!” Thiên Ca Tuệ run run rẩy rẩy thốt ra một câu sấm ngữ như vậy.

Mặt Ủy Nam Thừa đen dần từng phần, biến thái? Bi ối? Còn có...

Lạp xưởng? Đây là sức tượng tượng gì của cô? Trong đầu chứa toàn corn nhão hay còn là bột mỳ?

“Không phải cố ý tháo khăn tắm của tôi chứ? Nhờ vào đó muốn rình coi...” Ủy Nam Thừa hí nửa tròng mắt, sắc bén lạnh thấu xương.

“Thúi lắm! Bản tiểu thư còn lâu mới rình coi chú! Chú tuổi đã cao, có cái gì đáng rình coi, không phải giữa bắp đùi có cây lạp xưởng dài sao? Ngày mai tôi sẽ vào Internet tra thử coi chú có phải thuộc về một loại quái vật không! Zombie!” Thiên Ca Tuệ chống nạnh thờ phỉ phò nói.

Xong việc, còn kỳ quái mà kêu câu “Zombie”.

Mặt Ủy Nam Thừa đầy vạch đen, đang cố nén kích động muốn đập chết nhóc thú trước mắt này, quái vật! Cô đúng là thiếu nữ diên dã 4n1lleqqydo0n vị thành niên! Thật là ngu ngốc, chẳng lẽ học sinh vật cấp hai chưa từng học cấu tạo thân thể của đàn ông và phụ nữ khác nhau sao?

Hay nói cô vốn là một sinh vật ngu ngốc!

“Tôi không ngại dạy dỗ em khác nhau cơ bản nhất giữa đàn ông và phụ nữ!” Ủy Nam Thừa lạnh lùng phun ra từng chữ.

Thiên Ca Tuệ tròn to mắt nhìn anh, khác nhau giữa đàn ông và phụ nữ? Không phải đàn ông không có đại đi mụ, phụ nữ có đại đi mụ, đàn ông không cần sinh con, phụ nữ muốn sinh con là khác biệt về bản chất sao?

Chẳng lẽ còn có cái gì cô không biết?

Ủy Nam Thừa cảm thấy hôm nay không dạy dỗ nhóc thú này một chút, xem ra cô còn chưa biết trời cao đất rộng!

Trong nháy mắt, hơi thở tản ra giữa hai người hơi quý dị.

Thiên Ca Tuệ chỉ cảm thấy mình bị hơi thở lạnh lùng trên người chú tỏa ra bao phủ từng tầng, hơi hít thở không thông.

Không khỏi siết chặt quả đấm! Tùy thời chuẩn bị phòng vệ.

“A...” Thiên Ca Tuệ tỉnh đến chú chuẩn bị ra tay, nhưng lại không ngờ có cách ra tay này!

Lại có thể nâng cô lên ném thẳng lên giường! Có thể nhấn nài nhưng không thể nhấn nhục!

Nhưng cô chưa kịp bật dậy đã bị ép tới không thể động dậy.

“Biến thái ngông cuồng! Tránh ra, ai cho phép chú đè lên tôi!!” Thiên Ca Tuệ dùng sức đẩy người đàn ông trước mắt, nhưng với hơi sức của cô vốn không lay chuyển được Úy Nam Thừa chút nào, ngược lại hoàn toàn bị giam cầm.

“Chắc chưa nói chuyện yêu đương hả, ngay cả cấu tạo thân thể của đàn ông cũng không biết?” Trong giọng nói khàn khàn của Úy Nam Thừa có chứa vẻ quyến rũ mờ ám.

“Stop! Làm sao có thể! Từ khi học tiểu học tôi đã nói chuyện yêu đương!” Thiên Ca Tuệ không yếu thế chút nào hừ hừ, quả thật năm lớp năm tiểu học có bạn trai viết thư tình cho cô, chỉ có điều cô không đồng ý thôi, cảm thấy khi đó thuần túy là giờ trò lưu manh!

“Tiểu học?” Úy Nam Thừa hí hóp nửa trông mắt lộ ra nguy hiểm nồng nặc, cô nhóc này còn dám mạnh miệng!

“Dĩ nhiên! Kinh nghiệm của tôi rất phong phú!” Thiên Ca Tuệ vẫn tiếp tục phong cách già mồm trước sau như một, dù sao nói láo cũng không phạm tội!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cử động nữa, tôi sẽ lấy hết quần áo của em

Đúng lúc nên trau chuốt trên cánh môi mềm mại của cô, để mọi người đều biết đêm động phòng anh ra sức bao nhiêu.

Thiên Ca Tuệ thừ ra trong nháy mắt, nói thế nào thì đã...

Sau khi tắm xong, trên người Úy Nam Thừa có một mùi vị phái nam tươi mát trong lành, tràn ngập trong lỗ mũi Thiên Ca Tuệ.

Để cho cô ngây ngốc trong nháy mắt, quên cả phản kháng khi cánh môi của mình bị người ta ngậm trong miệng rồi hút lại cắn.

Vốn chỉ định lướt qua rồi dừng lại, hù dọa cô nhóc này một chút, nhưng ngọt ngào trong miệng cô thật sự khiến Úy Nam Thừa không buông ra được, đầu lưỡi nhẹ nhàng linh hoạt cạy hàm răng của cô, nhanh nhẹn chui vào.

Nôn nao, trêu chọc.

Xong rồi! Lại bị chú cường hôn! Đây là phản ứng đầu tiên sau khi Thiên Ca Tuệ khôi phục ý thức.

“Ừm... Trúng thôi... Buông tôi ra...” Quyền cước đấm đá của Thiên Ca Tuệ liều mạng gãy giữa, đôi tay die enda anleq uuydonn càng thêm ra sức nhéo thịt Úy Nam Thừa.

Mà người nào đó, vẫn thờ ơ tiếp tục nộ hôn nóng bỏng.

Mặc dù người phụ nữ trong ngực còn là cô nhóc chưa trở mã, nhưng cô gãy giữa vẫn khơi dậy dục vọng của Úy Nam Thừa.

“Đáng chết, đừng động!” Đè nén nồng đậm tức giận quát.

“Đồ biến thái điên cuồng! Chú bị ồi! Lưu manh!! Chú dựa vào cái gì mà hung hăng với tôi!! Sao tôi phải nghe lời chú! Tôi mạn phép muốn động!!!” Thiên Ca Tuệ tức đến cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vừa nói vừa ra sức gãy giữa.

“Cử động nữa, tôi sẽ lấy hết quần áo của em” Úy Nam Thừa tối sầm mặt uy hiếp.

“Chú dám!” Thiên Ca Tuệ trừng mắt tròn xoe, chắc chắn có một dạng mù quáng.

Trong mắt Úy Nam Thừa thoáng qua chút tà ác, bàn tay vung lên, “Roạt” một tiếng, vấy tét...

Vừa rách đúng đến bắp chân, vì vậy quần lót và áo lót của Thiên Ca Tuệ lộ ra trong không khí như vậy.

Hai người mất to tròn to mắt, sau một giây đồng hồ đối mắt.

“A!!!” Thiên Ca Tuệ nhanh chóng phản ứng kịp, hét lên một tiếng lấy tay che ngực mình, hu hu...

Chú không có tính người! Sao cô lại đồng ý gả cho chú! Tại sao lại đồng ý điều kiện đám cưới giả! Đều là bầy người...

“Phi...” Lỗ mũi Ủy Nam Thừa hừ khế, cuối cùng vẫn không nhịn được cười.

Bây giờ vẫn còn có người mặc quần lót áo lót kiểu con nít như vậy sao? Trên màu trắng tinh lộ ra hai con thỏ nhỏ, đặc biệt sinh động hoạt bát, xem ra giống như một lô, không phải bản số lượng hạn chế, đúng là thế gian hiếm có!

Thiên Ca Tuệ nghe chú cười, không khỏi nhìn sang theo ánh mắt của chú, gương mặt lập tức như lửa đốt, “Nhìn cái gì vậy! Háo sắc! Cũng biết chú không có ý tốt! Lại gạt tôi làm đám cưới giả, còn cưỡng ép tôi... Hu hu...”

“Cưỡng ép em? Mặc kiểu quần lót áo lót trẻ nít như vậy, cho dù người rùng rợn hơn nữa cũng sẽ bị tưới đến dập tắt, còn nữa ngực của em, như bánh bao nhỏ, hoàn toàn không trở mã được, nào có đáng về phụ nữ!” Ủy Nam Thừa khinh miệt liếc nhìn vóc người cứng nhắc của cô, đã kích mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chú có bị bệnh không, tôi tắm bao lâu thì mặc mớ gì đến chú

Dù sao nữ sinh cũng rất coi trọng vóc người của mình, nhất là bộ ngực, nào có ai hy vọng mình bị người ta mắng thànhbằng phẳng!

Nữ sinh khác đã sớm lệ rơi đầy mặt, nhưng Thiên Ca Tuệ chỉ cắn chặt môi dưới, mạnh mẽ kiên cường, đã khóc một lần trước mặt chú, cô không muốn lại khóc lần thứ hai.

Tối nay đúng là nhục nhả trước nay chưa từng có! Đầu tiên bị xé vấy, sau đó bị soi mói giống như món hàng, dù là ai cũng cảm thấy uất ức, cảm thấy khó chịu, cảm thấy bị sỉ nhục!

Nước mắt đảo quanh hốc mắt từng vòng từng vòng, chính là không rớt xuống.

Ủy Nam Thừa xưa nay thấy tốt mới làm, vốn anh chỉ muốn hù dọa cô nhóc không biết trời cao đất dày này một chút, không ngờ có phần hơi quá rồi, nhưng tự ái của đàn ông không cho phép anh nói xin lỗi.

Chống khuỷu tay chậm rãi đứng dậy, cầm khăn tắm vẩy kín, đi tới tủ treo quần áo định tìm áo ngủ, vừa đứng lúc nhìn thấy áo lót viền tơ màu đen bên cạnh.

Thở dài, “Bộ ngực không trở mã được, ăn mặc hấp dẫn nữa cũng chỉ uổng công.”

“Cút đi!” Thiên Ca Tuệ cầm gối đầu ném tới.

Nhảy dựng lên chạy vào phòng tắm như một làn khói, khóa trái cửa, mở vòi nước, mặc cho nước nóng “Rào rào” lên người mình, khom lưng ngồi chồm hồm xuống, hai cánh tay ôm đầu gối.

“... Ủy Nam Thừa! Để cho chú bắt nạt tôi! Để cho chú bắt nạt tôi! Cuộc sống sau này chú sẽ biết tay!!!” Thiên Ca Tuệ cắn chặt môi dưới thề, trong mắt bắn ra ánh mắt kiên định.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cô bị bắt nạt thảm như vậy, nói ra cũng xấu hổ mất mặt.

“Hừ! Trong từ điển của Thiên Ca Tuệ tôi cũng chưa có hai chữ nhận thua này!!” Thiên Ca Tuệ cắn răng kêu “răng rắc”.

Trong đại viện, không ai biết Thiên Ca Tuệ dieendaanleequydonn cô là vua của đám trẻ, tuy là phụ nữ, nhưng dũng cảm bá đạo hơn bé trai, đánh lộn kiểu gì cũng từng làm, là chúa gây chuyện không sợ!

Trước mười tám tuổi, chỉ có cô bắt nạt người khác, còn không ai dám cười lên đầu cô kéo bánh, nhưng hôm nay, Ủy Nam Thừa rõ ràng làm được, không chỉ bắt nạt cô, còn đánh cô, có ý đồ với cô.

Rõ ràng giờ trò lưu manh với cô! Khiêu khích!

Không phản kích lại thì không phải bản tính của Thiên Ca Tuệ cô, chờ xem!

Úy Nam Thừa nghe tiếng nước chảy “rào rào” bên trong phòng tắm, sờ lỗ mũi, tự nhủ: cô nhóc này sẽ không ở bên trong khóc chứ, chẳng lẽ mình thật sự hơi quá mức?

Bầu môi, đây vẫn chỉ mới bắt đầu đã không chịu được, cuộc sống sau này đảm bảo không dài hơn bao nhiêu đâu.

Sau một tiếng, tiếng nước chảy vẫn vang lên không ngừng.

Úy Nam Thừa ngồi không yên, đứng dậy gõ cửa.

“Này, đừng khóc quá đau lòng, cẩn thận thiếu đường khí.”

...

Không có phản ứng.

“Chúng ta đã kết hôn rồi, tôi hôn em là chuyện rất bình thường, đừng nghĩ không ra.”

...

Vẫn không có phản ứng.

“Này! Nếu không ra, tôi cạy cửa...”

...

“Rầm” một tiếng cửa mở, Thiên Ca Tuệ mặc áo ngủ vẫn nhàn nhã thong dong đứng đó.

“Chú có bị bệnh không, tôi tắm bao nhiêu thời gian mắc mớ gì tới chú!” Thiên Ca Tuệ đẩy một người đàn ông sững sờ, tùy tiện nằm trên giường, đắp chăn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Cháo táo đỏ cầu kỷ, dưỡng nhan bổ máu

Editor : ChiMy

"Chú có bị bệnh không, tôi tắm bao lâu mắc mớ gì tới chú!" Thiên Ca Tuệ đẩy người đàn ông đang đứng sững sờ ra, tùy tiện nằm lên trên giường, đắp chăn ngủ.

Trong nháy mắt Úy Nam Thừa hơi kinh ngạc, con nhóc này không có khóc, hơn nữa còn bình tĩnh như vậy, có điều không đúng.

Chắc nhóc ấy sẽ không ôm ý nghĩ xấu gì với anh chứ, haizzz. . . . . Con nít đúng là con nít!

Nghĩ tới đây, không khỏi nhếch môi cười, còn nhiều thời gian, anh không ngại vui đùa với cô một chút, xem cô có thể đùa ra cái gì.

Đêm tân hôn, chú rể và cô dâu cùng nhà khác phòng, theo đuổi tâm tư riêng của mình.

Chắc hẳn cuộc sống sau này sẽ rất thú vị!

*****

Sáng ngày hôm sau, Nam Xu Nhiên tự mình vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng phong phú cho con trai và con dâu.

Sữa đậu nành, cháo táo đỏ cầu kỷ (một vị thuốc đông y), cái thìa thịt băm, bánh bao hấp, bánh bao đậu, đồ chua thập cẩm, canh, đầy đủ dinh dưỡng.

Úy Nam Thừa và Thiên Ca Tuệ một trước một sau xuống lầu, một người chuẩn bị đến công ty, một người chuẩn bị đến trường học.

Cuộc sống trước khi kết hôn và sau khi kết hôn hoàn toàn không thay đổi, không có tuần trăng mật cũng như không có quần quýt nhau như keo sơn.

Ngược lại, rất giống người xa lạ.

"Thờnhi, Tuệ Tuệ, mau tới đây ăn điểm tâm, sao hai đứa không ngủ nhiều thêm một chút, dậy sớm như thế?" Nam Xu Nhiên mặc tạp dề kêu con trai và con dâu tới đây.

Úy Nam Thừa và Thiên Ca Tuệ thịnh tình khó chối từ, rất không tình nguyện ngồi cùng bàn ăn điểm tâm.

"Mẹ, nấu quá nhiều rồi, ngay cả cháo cũng nấu đặc biệt như vậy, quá cực khổ." Úy Nam Thừa có chút không biết làm sao, mẹ vốn là một người suy tính tỉ mỉ chu đáo cho người nhà, cũng không bận tâm mình khổ cực.

"Cháo táo đồ cầu kỳ này là đặc biệt nấu cho Tuệ Tiệ, dưỡng nhan bổ máu, con thì biết cái gì." Nam Xu Nhiên cau gợn nói.

Thiên Ca Tuệ nghe được hai chữ "Bổ máu" này thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi, sao mẹ Nam phải nói rõ ràng như vậy!

Úy Nam Thừa híp tròng mắt nhẹ nhàng liếc nhìn đậu cô ve ở phía đối diện, dưỡng nhan bổ máu? Chắc mẹ sẽ không cho rằng tối hôm qua anh làm gì con nhóc đó chứ!

"Tuệ Tuệ, ăn nhiều một chút, bánh bao hấp này rất ngon, con nếm thử một chút?" Nam Xu Nhiên gấp một bánh bao hấp trắng nõn đặt ở trong chén của con dâu.

"Mẹ Nam, nhiều quá..., con không biết nên ăn cái nào mới được đây." Thiên Ca Tuệ ăn đến sung sướng, híp mắt lại.

"Ăn ngon là được, nhất định mẹ sẽ nuôi con đến trắng trắng mập mập." Nam Xu Nhiên cười đến cung chiều.

Nuôi đến trắng trắng mập mập? Sao nghe giống như là nuôi heo vậy. . . . .

◉__◉ đồ mờ hôi

"Thờnhi, uống ly sữa đậu nành, chắc tối hôm qua chơi đùa rất khuya, Tuệ Tuệ còn nhỏ, con phải thông cảm, thương yêu nó, đừng để nó mệt mỏi biết không?" Nam Xu Nhiên rót một ly sữa đậu nành cho con trai, nói thẳng thắn.

Thì bà cho rằng, Thờnhi và Tuệ Tuệ đã có quan hệ vợ chồng, cũng không cần kiêng kỵ cái gì.

"Khụ. . . . . Khụ khụ. . . . ." Úy Nam Thừa bị sặc một miếng cháo trong cổ họng.

Căn cứ vào đâu mà mẹ nói như vậy? Đúng là chơi đùa rất khuya, nhưng hoàn toàn không phải giống như suy nghĩ của mẹ?

"Mẹ Nam, anh Thừa không có chút thương hương tiếc ngọc nào, tối hôm qua chơi đùa người ta rất khuya còn không nói, còn liều mạng đã kích con, nói con là đậu cô ve xào!" Bộ dáng của Thiên Ca Tuệ là chả chực khóc.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nhìn anh đói khát như vậy sao?

Editor : ChiMy

Nam Xu Nhiên nghe vậy, vỗ một cái tát thật mạnh vào sau ót của con trai, "Cái gì mà đậu cô ve xào! Tuệ Tuệ chỉ là chưa trở mã tốt mà thôi, bồi bổ nhiều một chút là được."

Úy Nam nhìn bộ dáng hờ hê của Thiên Ca Tuệ, trong lòng ừm khua không nói ra được, con nhóc thúi này đã học được cách đi trước anh một bước, rất tốt! Rất tốt! !

"Mẹ biết, bây giờ con là một người đàn ông trưởng thành, nhu cầu về phương diện đó tương đối lớn, nhưng Tuệ Tuệ vẫn chỉ là một đứa bé, phương diện này con phải quan tâm con bé nhiều hơn, có chừng có mực, đừng khiến cho nó quá mệt mỏi. Lớp mười hai là thời gian cực khổ nhất, mỗi ngày đi sớm về trễ, bài tập làm mãi không hết, cơ thể sẽ không chịu nổi." Nam Xu Nhiên ý vị sâu xa giáo dục con trai.

Thiên Ca Tuệ cố nén cười rất khổ cực, hai tay đặt ở dưới bàn hưng hăng bấm bấm đùi của mình, hai vai dựng thẳng, hình như sắp không nhịn nổi nữa rồi.

Quả nhiên mẹ Nam rất cường hãn, nếu đã hiểu lầm vậy thì cứ tiếp tục hiểu lầm đi, dù sao cô cũng không thiệt thòi.

Tay của Úy Nam Thừa ở dưới thành nắm lại thành một quả đấm, mẹ của anh sao vậy? Nhu cầu tương đối lớn? Nhìn anh giống như đói khát vậy sao? Đói khát đến nỗi chạm vào một con nhóc loại choai, còn chơi đùa không dứt! ! !

Mặc dù đàn ôn đều có nhu cầu về phương diện kia, nhưng sao có thể xuống tay với con nhóc thúì có vóc dáng giống đậu cô ve xào kia! Khắp nơi đều là xương, không có miếng thịt!

"Bốp!" Nghĩ miên man cho tới khi quả đấm không cẩn thận đụng phải chân bàn, nhất thời rung động một trận.

"Thế nào? Con cảm thấy mẹ nói không đúng, có ý kiến?" Nam Xu Nhiên sợ hết hồn, nhưng có chút không tin nhủ mảy, quả nhiên con trai lớn không nghe lời mẹ!

"Mẹ, sao lại như vậy? Con chỉ không cẩn thận đụng phải chân bàn mà thôi." Ủy Nam Thừa đau khổ lấy lòng mẹ, thật sự không phải anh cố ý, chỉ là nhất thời mất hồn mà thôi, làm sao lại tạo thành bị kịch như vậy!

"Phốc ~ ha ha. . . . ." Rốt cuộc Thiên Ca Tuệ không nhịn được nữa rồi, đỡ mép bàn cười đến vô cùng. . . . . Vui sướng ~

Nam Xu Nhiên nhìn bộ dáng của Tuệ Tuệ cười đến rất vui vẻ, nhìn lại gương mặt đau khổ của con trai, sao cảm thấy có cái gì không đúng!

"Mẹ Nam, thời gian không còn sớm, con đi học trước." Thiên Ca Tuệ hết sức mím môi, đứng dậy chuẩn bị đến trường học.

"Ừ, cơ thể có chỗ nào không thoải mái không? Nếu có thì xin phép nghỉ một ngày." Nam Xu Nhiên vẫn không quên trọng điểm

Mặt của Ủy Nam Thừa rất đen, rất đen.

"Mẹ Nam, không có việc gì đâu..., con thật sự rất khỏe..., mẹ xem, con vẫn là Tuệ Tuệ năng động." Thiên Ca Tuệ vì chứng minh mình thật sự không có việc gì, cò chạy một vòng tại chỗ, sau đó đeo cặp chuẩn bị thay giày đi học.

"Ah. . . . . Theo lý thuyết thì không phải như vậy!" Nam Xu Nhiên nhủ mảy như có điều suy nghĩ.

Ủy Nam Thừa rất tức giận, cảm ầu phục lên, "Mẹ, con cũng tới công ty."

Trước khi ra cửa, Nam Xu Nhiên hô ở sau lưng con trai, "Thừa nhi, con đưa Tuệ Tuệ đi học trước rồi hãy tới công ty."

Vừa ra cửa chính, Thiên Ca Tuệ liền ra dấu tay hình chữ V.

Ha Ha! Lần này, cô thắng!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nam Nam, tối hôm qua có **** không?

Editor: ChiMy

"Chú à, bái bai! Đừng luẩn quẩn trong lòng! Cuộc sống sau này còn dài mà!" Thiên Ca Tuệ đi ở phía trước đột nhiên quay đầu lại, khoe miệng nở nụ cười rực rỡ đến gần như liễu lĩnh.

Con nhóc thúì! Thúì rất dai.

Trong lòng Ủy Nam Thừa trầm nghĩ, cái này không phải là lời mình đã nói với cô sao? Trả lại đầu đuôi cho mình, tốt, rất tốt!

"Không cần đưa tôi đến trường, mặc dù chiếc Ferrari màu xanh của chú có một không hai, nhưng mà quá táo bạo, sẽ làm bạn học của tôi ngộ nhận là tôi bám vào người giàu có, rất mất mặt ~" Thiên Ca Tuệ vẫn cười híp mắt như cũ, bên má phải còn lộ ra một lúm đồng tiền đáng yêu.

Dứt lời, không để ý tới Ủy Nam Thừa nữa, nhún nhảy một cái mà đi xa.

Ủy Nam Thừa đứng ở sau lưng cô đưa tay vào túi, rất nghiêm túc suy nghĩ từ con nhóc kia vừa nói.

Táo bạo? Bám vào người giàu có? ? Rất mất thể diện? ! ! !

Thờ dài, nâng trán.

Chẳng lẽ nói, anh thật sự OUT rồi ! Không theo kịp thời đại?

Dáng vẻ của anh rất giống như người giàu có hay sao? Mặc dù, anh đúng là một người giàu có chính cống, nhưng sao từ miệng con nhóc đó nói ra lại khó nghe như vậy?

Xem ra mình phải đổi xe khác, chiếc Ferrari màu xanh số lượng có hạn trên thế giới bị nói là bánh bao?

Là gu thẩm mỹ của anh có vấn đề còn hay là con nhóc đó không biết thưởng thức?

*****

Mãi cho đến cửa công ty, Ủy Nam Thừa vẫn còn suy nghĩ.

Mới vừa ngồi vào phòng làm việc, điện thoại di động liên vang lên.

Màn hình hiển thị: A Dân.

Thấy cái tên này thì lập tức nét mặt của Ủy Nam Thừa nhu hòa hơn rất nhiều, bấm video trò chuyện.

Một gương mặt như vẽ, một chàng trai xinh đẹp tuyệt trần như gốm sứ nhảy vào tầm mắt của Ủy Nam Thừa.

Haizzz! A Dân chính là tai họa ngàn năm, đáng dấp hại nước hại dân như vậy.

"Mặt như thoa phấn, môi như thoa son", "Tỏa hê vĩ hê, lưu ly chi tử" dùng để hình dung anh ta là thỏa đáng nhất.

(*) Chú thích "Tỏa hê vĩ hê, lưu ly chi tử" là chỉ những chàng trai vừa trẻ tuổi lại vừa đẹp, đẹp hơn cả ngọc lưu ly.

"Nam Nam, tối hôm qua có ** không?" Cốc Châu Dân nín hơi đôi môi đỏ mọng, cười đến vô tội vô hại, hai lúm đồng tiền bên má lạng lẽ nở rộ, trong mắt đầy trêu ghẹo.

Nam Nam là tên thân mật mà Cốc Châu Dân gọi Ủy Nam Thừa, từ lúc học đại học cho đến hiện tại, mặc cho Ủy Nam Thừa phản kháng thế nào cũng không kháng cự được, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nhận.

Cốc Châu Dân —— bạn học đại học kiêm bạn cùng phòng hai năm của Ủy Nam Thừa, sau khi tốt nghiệp cùng nhau thi vào Harvard, cùng nhau cầm hai bằng, cùng nhau gây dựng sự nghiệp, có ý nghĩa chiến hữu cách mạng chân chính.

Nếu như nói ba người Quế Bá Lăng, Thiên Chi Dương, Hứa Du là anh em tốt của anh, như vậy thì Cốc Châu Dân chính là một người bạn tốt không thể thiếu.

Đối với anh mà nói, bốn người này đều có ý nghĩa quan trọng.

"Sáng sớm có thể nói chuyện có chất dinh dưỡng được không?" Ủy Nam Thừa không vui nhíu mày, sao từng người lại từng người đều chọn đúng chỗ đau của anh!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Lựa chọn của mình, không thể nghi ngờ

Editor: ChiMy

"Chẳng lẽ chuyện này còn chưa đủ chất dinh dưỡng hay sao?" Con người màu xanh nhạt như lưu ly của Cốc Châu Dân nhún nhạo ý cười.

Anh là con lai của ba nước, ông nội là người Giang Tô ở tỉnh phía Nam Trung Quốc, bà nội là người California ở Mỹ, mẹ là người đẹp Hàn Quốc, tất cả ưu điểm của ba nước đều hội tụ trên người Cốc Châu Dân.

Vừa mới ra đời đã mang vẻ đẹp như thiên sứ, đi tới đâu cũng bị ngộ nhận là bé gái, anh giận đến muốn ông nội đổi tên.

Ông Cốc cảm thấy cái tên Cốc Tranh Lam quả thật hơi giống con gái, nghĩ tới nghĩ lui, đổi thành Cốc Châu Dân.

Dù thế nào, cũng nam tính hơn Cốc Tranh Lam.

Cho nên, Cốc Châu Dân hớn hờ đón nhận cái tên mới này.

"Gần đây bên Newyork như thế nào? Có bận lắm không?" Ủy Nam Thừa chuyển đề tài.

"Bên này cậu không cần lo lắng, COSE tiến hành rất thuận lợi, có tôi ra tay, có gì mà không làm được." Khuôn mặt của Cốc Châu Dân đầy tự tin, đối

với năng lực làm việc của mình, thật đúng là không có gì có thể nghi ngờ.

Bằng không ban đầu hai người cũng sẽ không ăn nhip với nhau sáng lập khoa học kỹ thuật Úy Cốc, đây là một loại thường thức và hiểu lẫn nhau.

"Vậy thì tốt." Úy Nam Thừa gật đầu.

"Ngược lại bên cậu thì sao, tiến triển thuận lợi chứ? Thị trường Trung Quốc còn chưa ổn định, không thể so với Newyork bên này, tự cậu phải có chừng mực, có Nam Cung ở bên cạnh cậu, ngược lại thật sự làm cho người ta đỡ lo." Cốc Châu Dền hiếm có lúc nói chuyện nghiêm túc.

Anh lớn hơn Úy Nam Thừa một tuổi, luôn ý mình là anh lớn, điều này khiến Úy Nam Thừa rất không quen, rõ ràng nhìn A Dền nhỏ hơn anh.

"Tất cả đều còn thuận lợi. Đúng rồi, Watson về công ty sao rồi?"

"Đừng nhắc tới tên nhóc đáng chết đó, tên khác người không có nhân tính! Tôi nào cũng tắt máy không biết làm gì, hoàn toàn không để ông chủ tôi đây ở trong mắt." Vừa nhắc tới Watson -trợ lý cao cấp kiêm thư ký, Cốc Châu Dền liền bắt đầu oán giận rồi.

"Khụ. . . . ." Úy Nam Thừa che miệng cười trộm.

"Haizzz! Cậu đừng cười, cũng là kẻ tám lạng người nửa cân với con nhóc nhà cậu." Cốc Châu Dền trừng con ngươi lưu lưu.

"A Dền, tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần, đó là đám cưới giả. Watson và Sờ Sờ là lưỡng tình tương duyệt, hoàn toàn khác nhau." Úy Nam Thừa nâng trán.

"Tôi không cần biết là thật hay giả, dù sao cũng là kết hôn, trong mắt của tôi không có gì khác biệt." Người nào đó chơi xấu.

"OK, tôi phải làm việc." Úy Nam Thừa giờ tay lên nhìn đồng hồ, 9 giờ rưỡi rồi.

"Nhưng nhìn ở một góc độ khác, cậu và Watson vẫn có khác biệt, cậu ta đã một tuần lễ không có tới công ty, mà cậu vừa kết hôn ngày hôm sau đã bỏ vợ đến công ty làm việc, tinh thần thật đáng khen! Em dâu có oán hận cậu không?" Cốc Châu Dền hoàn toàn không để ý tới anh không vui.

"Hôm nay kết thúc ở đây, lần sau nói chuyện tiếp." Úy Nam Thừa tức giận nhấn tắt video trò chuyện.

Anh có thể tưởng tượng được giờ phút này nhất định A Dền giận đến giờ chân, có điều cách cá Thái Bình Dương, anh ta cũng không bay tới, anh lười quan tâm anh ta.

Mở một xấp tài liệu ở trên bàn ra, đây đều là số liệu phân tích thành phố T mà Nam Cung đã sắp xếp lại, anh phải xem một chút.

Nhìn tình hình trước mặt, ngành IT tương lai rộng mở, càng lúc càng phổ biến.

Úy Nam Thừa chống cằm dưới suy nghĩ sâu xa, lựa chọn của mình, không thể nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hiểu cộng lòng thì có!

Editor: ChiMy

Bên trong phòng học lớp 12a1 của trường trung học phổ thông.

Thầy Hồ - chủ nhiệm lớp là một người đàn ông trung niên gần 50 tuổi, khóe miệng có hai chòm râu nhỏ, mỗi lần giảng bài, lúc nói chuyện, luôn tung bay theo gió, đặc biệt mặc cười.

Vì vậy các bạn học cũng bí mật đặt nick name cho thầy là "Thầy Đại Hồ Từ " hoặc là "Đại Hồ Từ".

(*)Đại Hồ Từ còn có nghĩa là râu quai hàm

Giờ phút này, thầy đang cảm xúc dâng trào giảng bài đồ thị hình nón, các bạn học cũng nghe rất nghiêm túc, thỉnh thoảng cầm bút lên ghi chép.

Vậy mà, vị trí hàng thứ ba gần bên cửa sổ, có hai nữ sinh không nghiêm túc nghe giảng, đang lặng lẽ nói chuyện.

"Tuệ Tuệ, tối hôm qua hai người có cái đó hay không. . . . ." Đồng Yên ở dưới mặt bàn gầy gầy vạt áo của Tuệ Tuệ, khoa tay múa chân ra dấu, cười đến bí ối.

"Muốn chết hả!" Thiên Ca Tuệ xích nghiêng răng uy hiếp người nào đó.

"Quý hẹp hòi! Người ta quan tâm bạn thôi!" Đồng Yên chu mỏ u oán liếc mắt nhìn Tuệ Tuệ.

"Quan tâm cái đầu bạn! Bị Đại Hồ Tử phát hiện thì chết!" Thiên Ca Tuệ dùng sách chặn mặt nhỏ giọng nói, ánh mắt bén nhọn muốn giết người!

"Vậy bạn mau nói đi! Tối hôm qua có phải rất kích thích hay không? Có đau hay không?" Gương mặt của Đồng Yên đầy hứng thú, nghe nói lần đầu tiên của con gái rất đau.

"Minh thấy bạn muốn bị ăn đòn! Ngứa da!" Thiên Ca Tuệ cắn răng nghiêng lợi tức giận nói, nhắc tới tối hôm qua liền tức, chẳng những ông chú thú ầy trắng trợn vô lễ với cô mà còn đánh cô!

"Bạn đừng xấu hổ..., mình hiểu." Đồng Yên lộ ra vẻ mặt bi ối.

Bạn hiểu? Bạn hiểu cộng lòng thì có! Trong lòng Thiên Ca Tuệ tức giận thâm nghiêm, trước kia Yên Nhi dịu dàng động lòng người, có tri thức hiểu lễ nghĩa, hiền lành có giáo dục; nhưng saobây giờ trở nên bất quái như vậy, bi ối như vậy, đều là do tên Bùi Phóng đáng chết dạy hư!

Chờ cô tìm anh ta tính sổ!

Tay nhỏ bé tức giận tạo thành một quả đấm ở dưới bàn.

Đột nhiên một bàn tay nhỏ bé mềm mại sờ lên bắp đùi của cô, cô sợ đến giật mình một cái, run rẩy hai cái.

Vì vậy. . . . .

"Thiên Ca Tuệ! Đồng Yên! Rốt cuộc hai người muốn làm gì! Không chú ý nghe giảng thì cũng thôi đi, còn ở phía dưới bàn làm ra hành động lớn như vậy, tạo phản rồi!" Chủ nhiệm Hồ gầm hét lên, hai sợi râu nhỏ run theo.

Thiên Ca Tuệ rất im lặng, lời nói của Đại Hồ Tử có thể dừng mờ ám như vậy hay không, cái gì gọi là ở phía dưới bàn làm ra hành động lớn như vậy? Đây là lời mà một người trưởng thành có tri thức nên nói sao?

Liếc mắt nhìn đầu sỏ gây nên một cái, không có việc gì sờ đùi cô làm gì! Thật may là cô không có bệnh tim, nếu không cần đến bệnh viện báo cáo!

Đồng Yên rất uất ức, cô cũng không phải cố ý, vốn là muốn nắm tay của Tuệ tuệ, không ngờ sờ trúng bắp đùi của cô ấy, ai ngờ cô ấy phản ứng lớn như vậy, còn nhìn người ta dữ như vậy, thật là khủng khiếp! Huhu. . . . .

"Thầy ơi, em không cẩn thận bị chuột rút, Yên Nhi giúp em xoa mà thôi." Thiên Ca Tuệ áy náy nói.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Con nhỏ này, không có mắt à!

Editor: ChiMy

"Chuột rút? Chuột rút mà rung bàn? Đừng tưởng rằng thầy không biết hai em giờ trò ở trước mặt tôi, hai nữ sinh đi học mà nắm tay ở dưới bàn, có biết xấu hổ hay không!" Thầy Đại Hồ Tử tức giận đến cả người phát run.

Ông là một người cổ hủ điển hình, trong lớp tuyệt đối không cho phép nam và nữ ngồi cùng bàn; không cho phép yêu đương, cho dù là kết bạn, hành động cử chỉ cũng không được quá thân mật.

Với lại ở trường học nữ sinh không được để tóc tai bù xù.

"Thầy ơi, bị chuột rút là do ngồi quá lâu, đây là hiện tượng rất bình thường. Hơn nữa, chuột rút không phải lỗi của em, nhưng xúc phạm danh dự của học sinh chính là thầy không đúng." Thiên Ca Tuệ rất oan ức nói.

Các bạn học đều hứng thú dùng bút lại, rồi rít cảm thán: Nhất định Đại Hồ Tử thảm bại! Nói thế nào thì ông già cổ hủ không thể đấu lại Thiên Ca Tuệ tinh quái!

"Xúc phạm danh dự của học sinh? Thiên Ca Tuệ em đừng nói lung tung!" Đại Hồ Tử nổi giận, cái em Thiên Ca Tuệ này cả ngày không lo học tập, luôn quậy phá nghịch ngợm, làm cho ông rất nhức đầu, cổ tình miệng mồm còn lạnh lợi như vậy!

"Rõ ràng là Yên Nhi tốt bụng giúp em xoa chân, không cần thận đưng vào bàn, vậy mà thầy nói tụi em cầm tay nhau làm cái gì mờ ám ở dưới bàn, còn nói chuyện ý vị sâu xa như vậy, nếu chuyện này mà truyền đi, tất cả học sinh trong trường còn tưởng rằng hai tụi em không bình thường." Thiên Ca Tuệ nhú chặt chân mày.

Đại Hồ Từ giận đến ném tài liệu ở trên bục giảng, "Thầy có nói hai em là đồng tính luyện ái sao!"

Mặt của Thiên Ca Tuệ đầy vẻ không thể tin và kinh dị, "Thầy à, vậy mà thầy cũng nói được."

Đại Hồ Từ giận đến nói không ra lời lần nữa, râu ria nhô lên, trên mặt càng lúc càng đen.

Hay lắm Thiên Ca Tuệ, dám gài bẫy ông!

"Thiên Ca Tuệ, Đồng Yên, sau khi tan học đến phòng làm việc của tôi! Hôm nay không hiểu đồ thị không cho phép về nhà!" Đại Hồ Từ gằn từng chữ.

"Thầy à, thầy đây là hành hạ thể xác của học sinh." Thiên Ca Tuệ thảm nói.

Thôi, vẫn là có chừng có mực, tuổi của Đại Hồ Từ cũng đã cao, nếu gây ra bệnh tim cao huyết áp gì đó ..., cô sẽ áy náy.

Haizzzz! Thật là một năm trung học vô hạn bị thương!

"Tuệ Tuệ, bạn thật giỏi, có thể khiến Đại Hồ Từ ghen nói không ra lời!" Sau giờ học, Đồng Yên hưng phấn kéo Tuệ Tuệ la ầm lên.

Thiên Ca Tuệ nhìn Yên Nhi như quái vật, con nhỏ này, không có mắt à! Chẳng lẽ cô đã quên mất sắp gặp phải bẽ khổ?

"Hôm nay thầy giảng bài, bạn hiểu không?" Để bảo đảm đạt được mục đích, Thiên Ca Tuệ vẫn hỏi một câu.

Đồng Yên mới vừa rồi còn hưng phấn lập tức xụ xuống, lắc đầu một cái, "Không hiểu."

"Không? Không mà bạn còn không nghiêm túc nghe giảng, còn kéo mình hỏi cái này hỏi cái kia?" Thiên Ca Tuệ tức giận nói.

"Nào có, mình chỉ hơi tò mò thôi hôm qua. . . . ." Đồng Yên cười đến vô tội.

"STOP! Ngừng. . . . ." Thiên Ca Tuệ rất bất đắc dĩ, rất bất đắc dĩ. . . . .

"Tuệ Tuệ, bạn đi đâu vậy?"

"Đi gặp Đại Hồ Từ!"

"Đi sau đi! Để A Phóng giảng cho tụi mình một chút." Đồng Yên ở phía sau gọi.

". . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Muốn biết, bạn thử là được

Editor: ChiMy

Môn đại số lớp mười hai đối với Thiên Ca Tuệ mà nói, chính là một loại hành hạ, nghe hiểu nhưng không biết làm, nghe không hiểu càng không biết làm, hoàn toàn giống như đang xem thiên thư.

Cho nên khi Đại Hồ Từ đưa ra một ví dụ mẫu về đồ thị thì cô hoàn toàn không biết nên bắt đầu đặt bút từ đâu.

"Ồ trên lớp đã nói qua dạng này, không biết làm thì cũng thôi đi, còn không nghiêm túc nghe giảng, sắp thi tốt nghiệp trung học, hai em có muốn lên đại học hay không!" Đại Hồ Từ giận đến ngón tay cũng run run!

Thiên Ca Tuệ: ". . . . ."

"Đồng Yên, em thì sao?" Đại Hồ Tử liên tục chiến đấu.

Đồng Yên nhìn đề, cố gắng nhớ lại quá trình vừa rồi A Phóng giảng, nhưng chỉ ấp úng nói không lưu loát.

Trái tim của Đại Hồ Tử lạnh lẽo, đây là những loại học sinh gì đây!

"Nội trong hôm nay hai em đều phải biết làm! Tan học đến phòng làm việc của tôi giảng giải lại một lần!" Đại Hồ Tử vỗ bàn một cái.

Trên hành lang, Đồng Yên cực kỳ hối tiếc thì thào: "Minh đây đúng là đầu gỗ, mới vừa rồi A Phóng đã giảng kĩ cho mình, vậy mà mình vẫn không hiểu."

Trong lòng Thiên Ca Tuệ thở dài: rốt cuộc bạn cũng biết mình là đầu gỗ rồi!

"Tuệ Tuệ, buổi trưa để A Phóng bổ túc cho chúng ta." Cặp mắt Đồng Yên lóe sáng.

"Bùi Phóng vẫn nên để cho bạn đi, mình đi tìm Cầu Cầu."

"Ồ. . . . ."

Buổi trưa sau khi tan học, trong phòng học có một nam ba nữ đang ngồi, hai trong số đó cụm đầu thảo luận cái gì đó.

"Yên Nhi, hiểu chưa?" Nam sinh cất giọng hỏi.

"Ừ. A Phóng, có phải em ngu ngốc lắm hay không!" Nữ sinh hơi ảo não gãi đầu một cái, A Phóng đã giảng cho mình hai lần rồi.

"Rốt cuộc bạn cũng phát hiện, vậy chứng tỏ bạn cũng không ngu." Thiên Ca Tuệ lạnh lạnh nhả ra một câu, cô biết, con nhỏ này còn đang kì kèo mè nheo ở đằng kia, nói không chừng là cố ý để cho Bùi Phóng nhà cô giảng thêm mấy lần.

"Tuệ Tuệ!" Đồng Yên nũng nịu.

"Sắp một giờ rồi, chúng ta đi về trước đi." Bùi Phóng nhìn đồng hồ đeo tay một cái, sẵn sóc giúp bạn gái dọn dẹp tập vở.

"Tôi nói này Bùi đại tài tử, Yên Nhi đều là bị anh dung túng mà ra, nhìn bộ dạng ngu ngốc bây giờ của cô ấy, hoàn toàn khác một trời một vực với trước kia!" gương mặt của Thiên Ca Tuệ đầy bi phẫn.

"Mình nào có. . . . ." Đồng Yên bĩu môi giải thích.

"Không sao, anh thích em như vậy." Bùi Phóng xoa tóc Đồng Yên giống như sờ đầu con chó con, cười đến dịu dàng.

Đồng Yên vì câu bày tỏ tình cảm của Bùi Phóng mà mặt đỏ bừng bừng, đáng vẻ như cô gái nhỏ mới yêu.

". . . . . Hai người buồn nôn quá! Chú ý một chút! Đây là nơi công cộng, còn chưa ra khỏi cổng trường học!" Thiên Ca Tuệ kéo Hạ Lan Thu đi thật xa.

Bùi Phóng chỉ cười, nhẹ nhàng cầm tay mềm mại nhỏ bé của Yên Nhi lên, giờ phút này trong lúc nghỉ trưa, trong sân trường vắng lặng không có một bóng người, cũng không cần ngại cái gì.

"Cầu Cầu, chẳng lẽ yêu đương sẽ khiến người ta trở nên ngu ngốc sao?" Thiên Ca Tuệ thắc mắc hỏi Hạ Lan Thu. Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Muốn biết, bạn thử là được." Vẻ mặt của Hạ Lan Thu như đang nói bạn không thử thì làm sao mà biết.

Thiên Ca Tuệ nghi ngờ, thử một chút? Thử với ai? Chẳng lẽ với ông chú lưu manh đó?

O(□)o

Tuyệt đối không được, muốn thử, cũng phải tìm một anh chàng đẹp trai mới được! Hoặc là quý công tử ưu nhã như anh trai mới được!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chẳng lẽ bị lừa gạt?

Editor: ChiMy

Nhắc tới cũng kỳ quái, rõ ràng là lúc chở đi bệnh viện thì ông cụ Úy đang thoi thóp, nhưng sau này càng ngày càng có tinh thần, nhất là sau khi cháu trai kết hôn, cơ thể càng lúc càng có xu hướng chuyển biến tốt.

Ngay cả giọng nói cũng vang hơn rất nhiều, mỗi ngày xuống giường hoạt động gân cốt, tinh thần càng lúc càng tốt.

Tất cả bác sĩ trong bệnh viện đều cảm thấy đây là một loại kỳ tích, hiếm có người già cao huyết áp nào phát bệnh bị đưa đến bệnh viện còn có thể xuất viện phần chân tinh thần như vậy.

Không thể không nói, ông cụ Úy đúng là may mắn.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều rói rít đến bệnh viện chúc mừng lão thủ trưởng khỏe mạnh xuất viện, phúc thọ an khang. Lại vừa cưới cháu dâu, có thể nói là niềm vui nhân đôi!

Ông cụ Úy cười ha hả tiếp nhận, quả nhiên để Thừa nhi và Tuệ Tuệ kết hôn là đúng, ngay cả mình cũng dính chút vui mừng.

Người trong phòng ai cũng nở nụ cười thật lòng, chúc phúc rất có thứ tự.

Đương nhiên Úy Nam Thừa và Thiên Ca Tuệ rất vui vẻ đối với chuyện ông nội xuất viện, chỉ là trong lòng cứ có cảm giác hơi không thoải mái.

Thật giống như bị lừa gạt, còn thuận theo tự nhiên như vậy, không tìm ra chút sơ hở nào, bấy triệt để thế này. . . . .

Ban đầu sờ dĩ hai người đồng ý kết hôn, cũng là bởi vì sợ làm ông cụ tức giận đến về trời.

Hôm nay, đột nhiên ông cụ khỏe mạnh xuất viện, có phải là hôn nhân của bọn họ có thể hủy bỏ?

Đây đúng là một vấn đề cần suy nghĩ nghiêm túc.

"Tôi có thể xuất viện nhanh như vậy, đều là do phúc của Tuệ Tuệ, nó đúng là phúc tinh của nhà chúng tôi." Ông cụ Úy vui vẻ nói.

"Ông Úy, ông có thể khỏe mạnh xuất viện là công lao của bác sĩ, không liên quan tới cháu dâu!" Thiên Ca Tuệ có chút ngượng ngùng.

"Đứa nhỏ này, cũng đã kết hôn với Thừa nhi, còn không sửa cách xưng hô." Ông cụ Úy giận trách.

"Há!" Trong nháy mắt đầu của Thiên Ca Tuệ có chút chậm alji.

Đình Như đứng ở phía sau cô, đứa nhỏ này, thật là một chút cũng chưa trưởng thành.

"Ông nội." Thiên Ca Tuệ thật lòng thành ý gọi, trong lòng cô đã sớm xem Úy gia gia như ông ruột của mình.

"Ồi. . . . . Bé ngoan." Ông cụ Úy cưng chiều sờ đầu nhỏ của Tuệ Tuệ.

Trong lòng Úy Nam Thừa hiểu rõ ràng, kể từ sau khi đi học về, dường như mình không có thời gian bầu bạn với ông bà, thật may là có con nhóc này, cũng không trách được sao gia gia cưng chiều cô như vậy.

"Bây giờ ông chỉ trông mong Tuệ Tuệ sinh cho ông một đứa cháu, ông rất buồn chán!" Những lời này của ông cụ Úy không thể nghi ngờ như quăng một quả bom nặng kị.

Đầu của Thiên Ca Tuệ nổ ong ong, hoài nghi mình có phải xuất hiện ảo giác hay không.

Ban đầu ông nội nói là kết hôn vẫn có thể tiếp tục đi học, sao bây giờ lại đòi cháu, đó là chuyện xa xôi biết bao nhiêu!

Sinh con cái, suy nghĩ một chút đã cảm thấy thật là đáng sợ. . . . .

Úy Nam Thừa khề nhừu mảy, lúc đầu ông nội cũng không có nói như vậy, tại sao yêu cầu càng ngày càng cao, chẳng lẽ kết hôn còn chưa đủ sao?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Con nhóc thú vị xuống tay thật ác!

Editor: ChiMy

Liếc mắt nhìn con nhóc thúi giống như bị sét đánh, lập tức khơi dậy tính hiếu thắng của Úy Nam Thừa.

Trong mắt thoáng qua tia sáng tà ác, sinh con? Anh chỉ cần gieo giống mà thôi, chuyện còn lại anh không cần quan tâm nữa.

Mà giờ phút này Thiên Ca Tuệ đang còn rơi xuống hố chưa bò lên được, đầu óc hỗn độn, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt đầy nham hiểm của ông chú.

Không được, phải tìm ông chú thương lượng một chút, ban đầu đã nói rồi, 1 năm sau hai người tìm cơ chia tay, dù sao cuộc hôn nhân này không phải là thật, còn chưa đăng ký kết hôn, dĩ nhiên là có thể thay lòng.

Cô vẫn còn ở đó mơ mộng một mình, bên này Nam Xu Nhiên đã thu dọn đồ đạc xong, chuẩn bị về nhà.

"Bà xã, còn đứng ngây ra đó làm gì, đi thôi." Úy Nam Thừa lặng yên không một tiếng động đi tới, ôm hông của cô, dáng vẻ rất thân mật.

Thiên Ca Tuệ run lên, bà xã! ! Ông chú gọi cô là bà xã! ! ! Hôm nay mặt trời mọc đằng tây sao? !

Còn cánh tay thúi đang ôm eo mình, nhanh lấy ra!

Bỏn tiểu thư không vui! Rất không vui! !

"Không phải em muốn ông nội nhìn thấy vợ chồng chúng ta hòa thuận vui vẻ hay sao?" Úy Nam Thừa nói nhỏ vào tai của Thiên Ca Tuệ, còn cố ý cường điệu cái từ vợ chồng này.

Quý mới biết sao anh nói được ra miệng hai chữ "bà xã" này, nhưng mà nếu diễn trò, vậy thì được.

"Cha, nhìn xem, tình cảm của Thừa nhi và Tuệ Tuệ rất tốt nha." Nam Xu Nhiên cười híp mắt nói.

"Điều nói không phải oan gia không thành đôi, hai đứa này, trời sinh một đôi mà!" Ông cụ Úy cười nói, tính cách của Tuệ Tuệ và Thừa nhi hỗ trợ cho nhau, trong cuộc sống sẽ có thêm rất nhiều niềm vui thú.

Về mặt của Úy Nam Thừa và Thiên Ca Tuệ rất trẻ, trời sinh một đôi? Chỉ sợ là trời sinh sai rồi!

Trong lòng của hai người đều đang gào thét, nhưng trên mặt không thể hiện gì, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười ứng phó với người lớn, còn làm bộ như rất ân ái, dù sao trước mặt nhiều trường bối như vậy.

Vậy mà sau lưng, Thiên Ca Tuệ không ngừng nhéo cánh tay của ông chú đang vòng qua eo cô, dường như không có xu hướng ngừng lại.

Úy Nam Thừa trở tay nắm thật chặt móng vuốt làm loạn của Thiên Ca Tuệ, trong lòng mắng: con nhóc thúi xuống tay thật ác!

"Tuệ Tuệ à, Nguyên Đán cháu được nghỉ mấy ngày?" Sau khi lên xe, ông cụ Úy cười ha hả hỏi.

"Chắc là ba ngày, cụ thể thì giáo viên vẫn chưa thông báo ạ." Thiên Ca Tuệ suy nghĩ, ông nội hỏi cái này làm gì đây?

"À. . . . . Trường học có tổ chức hoạt động gì không?"

"Sẽ tổ chức ngày hội Nguyên Đán, đến lúc đó con phải tham gia biểu diễn nữa đấy." Thiên Ca Tuệ nói trước để phòng ngừa, ông nội tuyệt đối đừng nghĩ ra kế hoạch gì cho cô và ông chú.

"Biểu diễn? Giống như lần trước mặc quần áo bộ đội sao?"

"Ông nội, đó là căn cứ vào thời đại bối cảnh!" Thiên Ca Tuệ làm nũng nói.

"Tuệ tuệ đáng yêu xinh đẹp như thế, vẫn là đừng nên đi biểu diễn. Ba ngày nghỉ vừa vặn đi ra ngoài chơi một chút với Thừa nhi, đi Hải Nam đi, chỗ đó thời tiết rất tốt." Ông cụ Úy hòa ái dễ gần nói, nhưng trong giọng nói lại không cho phép người khác từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Haizz. . . . . Chắc cô sắp điên rồi?

Editor : ChiMy

"Gia gia, hội Nguyên Đán là hoạt động tập thể của trường, hơn nữa năm nay là năm cuối cùng của cháu, cháu không muốn vắng mặt đâu." Thiên Ca Tuệ mắt thấy con ác mộng sẽ trở thành sự thật, không thể làm gì khác hơn là giả bộ đáng thương làm nũng.

Đi chơi với ông chú ba ngày? Đùa cái gì vậy?

"Tuệ Tuệ à, theo lý sau khi kết hôn cháu phải ở nhà với Thừa nhi, nên đi hưởng tuần trăng mật, còn không phải là bởi vì nghĩ tới việc học của cháu sao, thật vất vả đến tết Nguyên Đán, tại sao có thể lãng phí một cách vô ích chứ!" Ông cụ Ủy tận tình khuyên bảo.

Hưởng tuần trăng mật! Trời ơi ....! Giáng một tia chớp xuống đánh tôi đi. . . . .

Thiên Ca Tuệ thọt tay trái của ông chú này giờ vẫn im lặng không lên tiếng, trong lòng đang bốc lửa: ****! Nhanh nói gì đi!

Nhưng Ủy Nam Thừa hoàn toàn không có bất kỳ hành động gì, lúc ông nội mở miệng hỏi ngày nghỉ tết Nguyên Đán, anh đã đoán được chút.

Nếu ông nội suy nghĩ chu đáo như thế, anh cần gì phải ngăn cản, dù sao tính thế nào anh cũng không thiệt thòi, thuận nước đẩy thuyền mà thôi!

Đinh Như vội giận cười nói: "Đứa nhỏ này, trước kia còn la hét đòi đến Hải Nam chơi đây mà, nói chỗ ấy trời xanh mây trắng, nước biển trong suốt, bây giờ có cơ hội đi, ngược lại từ chối."

Thiên Ca Tuệ nghiêm trọng hoài nghi mình có phải do mẹ sinh ra hay không, có mẹ ruột nào bán đứng con gái như vậy sao? Có người mẹ ruột nào như vậy sao?

"Tuệ Tuệ à, con và Thừa nhi đi chơi mấy ngày đi, lớp mười hai áp lực học tập rất lớn, đi thả lỏng một chút cũng tốt." Nam Xu Nhiên dịu dàng nói.

"Ông nội, ông vừa mới xuất viện, cháu muốn ở bên cạnh ông nhiều hơn!" Thiên Ca Tuệ sắp khóc, chỉ đành phải chọn lựa chiến thuật tình thân.

"Đứa nhỏ ngốc, về sau cháu còn nhiều cơ hội ở bên ông, chứ có phải riêng ba ngày này đâu!" Ông cụ há có thể không nhìn ra tâm tư của Tuệ Tuệ, nhưng ông nhất định phải tạo ra một thời gian thật tốt cho hai đứa bên nhau.

Trai đơn gái chiết ở chung một chỗ ba ngày, muốn không xảy ra chút gì cũng khó.

Tim, hoàn toàn chìm vào hầm băng.

Không có hy vọng.

Ông nội, mẹ, mẹ Nam cũng khuyến khích cô, mà ông chú lại làm hủ nút, có chết cũng không nói ra câu nào!

Được rồi, đi thi đi, ai sợ ai!

Thừa dịp ngày nào đó rảnh đi siêu thị mua pepper spray, chỉ cần ông chú dám động tay động chân với cô, phun cho ông chú răng rơi đầy đất!

Hừm hừ!!

Vừa nghĩ như thế, tâm trạng của Thiên Ca Tuệ cũng tốt hơn nhiều, trời không tuyệt đường người, thuyền tới cầu tự nhiên thẳng.

Ủy Nam Thừa nhìn thái độ của con nhóc đổi tới đổi lui, khẳng định cô lại đang đang suy nghĩ linh tinh, không sao, anh rất vui lòng theo cùng.

Mắt thấy càng ngày càng đến gần tết Nguyên Đán, cảm xúc của Thiên Ca Tuệ bình lặng, cứ theo lẽ thường đi học đọc sách làm bài tập, bạn học khác đều khí thế ngất trời tập luyện cho buổi biểu diễn hội Nguyên Đán, mà cô chỉ có thể đứng hăm mộ.

Hơn nữa mỗi lần chứng kiến nhân vật trong kịch bản do mình soạn thảo đổi thành người khác thì trong lòng rất khó chịu, quả thực là bức bối.

Haizzz. . . . . Chắc cô sắp điên rồi?

Yên Nhi và Cầu Cầu biết cô khó chịu, cũng không kích thích cô, dù sao Tuệ Tuệ luôn luôn là người chủ trì các buổi biểu diễn văn nghệ ở trường học, năm nay, có chút thương cảm.

Bởi vì cô kết hôn, tất cả đều không tiến hành theo quỹ đạo. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Cốc Châu Dân là cọng rể nào?

Hứa Nhiều, em gái ruột của Hứa Du, một cô con gái được cưng chiều khác.

Cô lớn hơn Thiên Ca Tuệ sáu tuổi, lại xấp xỉ tuổi với mấy người bạn Ủy Nam Thừa. Khi đó lúc nào bên cạnh bốn nam sinh cũng có một con bé nũng nịu theo đuôi, mọi người đều cưng chiều và che chở.

Hai người đều là công chúa nhỏ nhận được muôn vàn cưng chiều, tính tình lại khác nhau hoàn toàn.

Một nóng nảy, một dịu dàng nhã nhặn lịch sự; một linh động hoạt bát, một người tri thức; một trẻ trung xinh đẹp, một thành thực quyền rũ.

Nếu như nói Thiên Ca Tuệ như một đóa hoa đầy sức sống, thì Hứa Nhiều như một ánh trăng quyến rũ.

Vậy mà, bởi vì do tuổi tác và tính cách, từ nhỏ hai người cũng không có qua lại gì, không quen không biết.

Cho nên, khi biết cô hai nhà họ Hứa du học trở về nước thì Thiên Ca Tuệ không có phản ứng gì.

Thậm chí cô còn nghĩ, Hứa Nhiều? Đáng đáp như thế nào? Không nhớ được.

Vốn là rằng Hứa Nhiều quay về không có liên quan tới Ủy Nam Thừa, nhưng có tình thẳng nhóc A Dân cũng ngồi cùng chuyến bay trở về nước, hơn nữa chỉ đích danh muốn anh mang theo vợ mới cưới đến sân bay đón.

Nếu không, cả đời đừng mong gặp lại!

(chú thích: có lẽ mọi người sẽ thắc mắc vì sao Ủy Nam Thừa gọi A Dân là thẳng nhóc thúì, mặc dù chương trước có nói A Dân lớn hơn Ủy Nam Thừa một tuổi, nhưng số tuổi không quan trọng, gọi gì có thể tùy ý. . . . .)

Ủy Nam Thừa rất bất đắc dĩ, có cần làm nghiêm trọng như thế sao?

Sau này Thiên Ca Tuệ biết chuyện này, phản ứng đầu tiên là: Cốc Châu Dân là cọng rể nào? Tại sao mình phải đi đón anh ta?

"Anh ta là bạn thân của tôi, hiếm khi về nước một chuyến, cô làm vợ của tôi, chút lễ nghi chắc cũng phải có chứ." Ủy Nam Thừa ăn mặc chỉnh tề, nhìn người nào đó ngồi ở trên sofa ăn vặt.

"Chú à, chú cũng nói là bạn thân của chú, tôi lại không quen biết, tôi đi làm gì?" Thiên Ca Tuệ vừa nhai khoai tây chiên, vừa lơ đãng nói.

"Cũng bởi vì nhóc không biết, cho nên tôi dẫn nhóc đi làm quen." Ủy Nam Thừa cười đến rất ản ản.

"Tôi có thể nói không sao?" Thiên Ca Tuệ rút một tờ khăn giấy, lau miệng.

"Không thể."

Thiên Ca Tuệ cau mày, "Vậy có phải sau này bạn của tôi muốn gặp chú, chú cũng sẽ đi sao?"

"Đó là đương nhiên." Ủy Nam Thừa đáp rất kiên quyết.

"OK, nếu như vậy thì đi thôi, bạn của chú đẹp trai không? Đừng là một người xấu xí nha!" Thiên Ca Tuệ xoa xoa bột khoai tây chiên đầy tay, đứng dậy.

"Đi thay quần áo khác." Ủy Nam Thừa cau mày, cô định mặc cái này sao?

Áo thun hình nhân vật trong phim hoạt hình, quần jean, như học sinh trung học!

"Cái gì? Thay quần áo? Cần long trọng như vậy sao? Bạn của chú chắc không phải là lãnh đạo gì chứ?" Thiên Ca Tuệ không vui, ăn mặc thế này thì sao? Không thể đi ra ngoài gặp người sao! Vậy thì thật là tốt, bản tiểu thư không thèm đi !

Hai người cứ giằng co mấy phút như vậy, Thiên Ca Tuệ vẫn phải đi thay đồ.

Không vì cái gì khác, thật sự là ánh mắt của ông chú quá mức sắc bén, làm cho cô không chiến mà bại.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Tôi nói này chú, hôm nay chú ra đường chưa uống thuốc à

Một chiếc Land Rover màu đen từ từ dừng sát ở cửa sân bay, một nam một nữ bước xuống.

Người đàn ông mặc một bộ tây trang đen khoác áo long cừu, đẹp trai đến mức không thể diễn tả thành lời, trong nháy mắt sự hấp dẫn của người đàn ông trưởng thành đã bắt sống trái tim của phái nữ; còn cô gái mang một cái nón len to như quả cầu tuyết, mặc một chiếc áo nhung đỏ đậm đơn giản, quần jean, giày tuyết, xinh đẹp động lòng người.

"Oa! Đẹp trai quá! Sắp chết ngất rồi!"

"Đúng vậy! Còn đẹp trai hơn Song Seung Heon! Cái ánh mắt kia, cái lỗ mũi ấy, còn có bờ môi khêu gọi này, tôi không chịu nổi!"

.....

Các cô gái liên tiếp kinh hô, mắt hận không thể dính vào trên người của Ủy Nam Thừa.

Cái gì vậy! Có cần nói quá vậy không? Ông chú này cũng chỉ có chút vẻ bề ngoài mà thôi! Thiên Ca Tuệ tức giận trừng mắt liếc người đàn ông đi ở phía trước.

"Nhanh lên một chút, đừng lè mè." Ủy Nam Thừa không vui quay đầu lại, liếc mắt nhìn người nào đó đi ba bước bằng một bước, chỉ cảm thấy cái nón len trên đầu cô vô cùng chướng mắt.

Hai người đứng chung một chỗ, rõ ràng chênh lệch tuổi rất nhiều, người không biết còn tưởng rằng anh bắt cóc con gái nhà người ta!

"Đi nhanh như vậy làm gì? Không phải còn chưa ra sao?" Thiên Ca Tuệ nói lầm bầm.

Đang lúc này, phía trước xuất hiện một chút ồn ào nhỏ, dường như có một đám nữ sinh vây quanh hai người đàn ông thét chói tai.

Trong lòng Thiên Ca Tuệ mừng thầm: chẳng lẽ gặp được mình tình nào sao...,! Wow, kha kha kha. ....

Đi lại gần nhìn, phát hiện hai gương mặt này đặc biệt quen, ngay cả giọng nói cũng quen thuộc lạ thường.

Không phải đâu! Lại là bọn họ!

"Tránh ra, tránh ra, vây quanh bạn trai tôi làm gì! Chưa từng thấy trai đẹp à!" Thiên Ca Tuệ đẩy từng hàng nữ sinh ra, chen vào, ôm cánh tay của người đàn ông cười vui vẻ, thân mật tựa vào bên người anh.

"Dương, ... Ca ca, anh dám trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, anh sẽ biết tay em đấy!" Lúc đầu thì giọng nói ngọt chết người, sau đó là cắn răng nghiến lợi uy hiếp.

(Trong quá khứ, chỉ cần Thiên Chi Dương bị con gái bao vây, Thiên Ca Tuệ đều giúp anh giải vây như vậy, cho nên vừa nhìn thấy cảnh này, cô liền theo thói quen vọt tới)

Các cô gái nhìn thấy cảnh này, lập tức thất vọng rồi đi, trong lòng rối rít cảm thán: sao một người đàn ông đẹp trai phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong như vậy lại tìm một học sinh trung học làm bạn gái! Đáng tiếc !

Thiên Chi Dương không có chút buồn bực nào, ngược lại cười đến vui vẻ, ôm lấy đầu em gái, chuẩn bị hôn. ....

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc này, Ủy Nam Thừa ra tay, lập tức kéo Thiên Ca Tuệ lại, để cho cô tránh thoát khỏi tên kia.

"Nhớ năm đó, Tuệ chỉ thuộc về một mình tôi, tôi muốn hôn thì hôn, muốn bế thì bế, mà bây giờ, ngay cả hôn trán cũng không cho phép." Thiên Chi Dương đáng thương nói, chỉ thiếu nước nhỏ ra vài giọt nước mắt bi thương.

Ủy Nam Thừa nhú mày thật chặt, muốn hôn liền hôn, muốn bế thì bế?

"Haizzz .... Em gái lớn sẽ rời khỏi anh trai mà! Lúc nào thì, tình cảm của hai người tiến triển nhanh như vậy?" Thiên Chi Dương thở dài nói tiếp.

"Không hề."

"Không hề!"

Hai người đồng thời phản bác.

"Vậy hai người, vừa diễn tuồng gì?" Thiên Chi Dương không rõ.

Ngay cả bọn Hứa Du cũng nhin cười đến nội thương.

Úy Nam Thừa như bị đập trúng cái đuôi, lập tức hất tay của Thiên Ca Tuệ ra, sắc mặt rất không tốt.

"Tôi nói này chú, hôm nay chú ra đường chưa uống thuốc à, có chút không bình thường." Về mặt của Thiên Ca Tuệ thành thật.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Hứa Nhiêu trở về

"Phốc!" Thiên Chi Dương không nhin nổi, cười ra tiếng.

May là Hứa Du kiềm chế tốt hơn, cũng kìm nén đến hai vai run rẩy, cực kỳ cố gắng kiềm chế.

Úy Nam Thừa nhú mày, lộ ra sự lạnh lùng, nhìn Thiên Ca Tuệ, nếu không phải có nhiều người ở đây, anh nhất định phải "giáo huấn" con nhóc không biết trời cao đất rộng này.

Chú à? Ra đường chưa uống thuốc? Nói linh tinh gì vậy!

Trong lòng Thiên Ca Tuệ thầm nghĩ: nhìn cái gì nhìn? Có giỏi thì ra tay đi! Hừ. . . . .

"Ha ha. . . . . Ha ha. . . . . Chú? Tuệ Tuệ à, đây là tên thân mật của em với Thừa sao? Rất có sáng tạo!" Thiên Chi Dương cười đến đau bụng.

"Anh à, lỗ tai của anh nghe sao mà giống tên thân mật chứ?" Thiên Ca Tuệ lườm anh một cái.

Không đợi Thiên Chi Dương mở miệng lần nữa, Úy Nam Thừa phóng một ánh mắt sắc lạnh tới, đầy sát khí.

"Khụ. . . . . Khụ. . . . ." Thiên Chi Dương che miệng buộc mình bình tĩnh lại.

"Thừa tử, Tuệ Tuệ, hai người cũng tới đón người sao?" Hứa Du rất thông minh nói sang chuyện khác.

"Ừ, hôm nay A Dàn trở về nước, cùng chuyến bay với Nhiêu Nhiêu." Úy Nam Thừa nhàn nhạt trở lại.

"À. . . . . Thật trùng hợp." Hứa Du dịu dàng ưu nhã.

"Anh!" Một giọng nữ mềm mại cắt đứt cuộc nói chuyện của bốn người.

Hứa Du ngẩng đầu nhìn về phía em gái vĩnh viễn đều rực rỡ chói mắt trong đám người, khóe miệng cười cung chiêu.

"Anh Dương, anh Thừa, hai anh cũng tới sao." Trong giọng nói của Hứa Nhiêu đầy vui vẻ.

Lúc thấy Thiên Ca Tuệ, trong nháy mắt không kịp phản ứng, "Cô là?"

"Chị Hứa Nhiêu, em là Thiên Ca Tuệ." Thiên Ca Tuệ thấy người ta không nhận ra mình, dứt khoát tự báo họ tên, mặt cười híp mắt.

"Em là Tuệ Tuệ? Em gái của anh Dương?" Lúc Hứa Nhiêu cười lên, đẹp đến rung động lòng người.

Thiên Ca Tuệ gật đầu một cái, chị Hứa đúng là một đại mỹ nhân.

Một mái tóc màu nâu dài uốn xoắn tùy ý xõa ở sau ót, gương mặt hồng hào như quả đào, mắt to trong suốt như giọt nước, mặc một cái đầm nhung màu xanh da trời, như một công chúa.

"Anh Thừa, anh là cố ý muốn cho người ta một bất ngờ sao?" Hứa Nhiêu cười ngọt ngào, hai tay rất tự nhiên ôm lấy cánh tay của Úy Nam Thừa, trên mặt không giấu nổi hạnh phúc.

Ngày hôm qua còn nói không tới đón người ta đâu, hôm nay lại xuất hiện ở sân bay.

Cái gì đây! Chẳng lẽ chị Hứa thích ông chú này? Vậy sao chú không cưới chị ấy? Thiên Ca Tuệ nghi ngờ thầm nghĩ.

Úy Nam Thừa không có đẩy tay Nhiêu Nhiêu ra, chỉ vô tình hay cố ý nhìn Thiên Ca Tuệ.

Trong lòng Hứa Du thầm nghĩ không ổn: quên nói cho Nhiêu Nhiêu biết Thừa tử đã kết hôn rồi, ngay trước mặt Tuệ Tuệ ôm Thừa tử dường như không

được tốt.

Trong nụ cười xán lạn của Thiên Chi Dương cất giấu nhọt đau thương, chỉ chớp mắt một cái rồi biến mất.

Ồ! Đây là ai? Bộ đáng thật giống như tiểu loli! Còn ngoắc tay bảo cô đến gần, cười với cô, chẳng lẽ anh ta biết mình sao?

Hai mắt của Thiên Ca Tuệ chăm chú nhìn người đàn ông đang đi tới gần bọn họ, tâm trạng nhộn nhạo mơ mộng.

Đang rối rắm không biết nên chào hỏi người ta thế nào thì người đàn ông đó đã đi tới, kéo tay của cô cực kỳ hưng phấn, "Em chính là Tuệ Tuệ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chẳng lẽ đây chính là điểm ngộ trong truyền thuyết

Cái gì? Anh ta thật sự biết mình sao?

Chẳng lẽ đây chính là điểm ngộ trong truyền thuyết ~

Thật kích động ~ đúng là loại hình mình thích! Uwoa. . . . .

Thiên Ca Tuệ đắm chìm trong vui sướng không cách nào kiềm chế, nhìn bộ dáng của Cốc Châu Dân, thiếu chút nữa đã chảy nước miếng.

"A Dân." Ủy Nam Thừa không thể làm gì khác hơn ngoài than thở.

A Dân? Bạn của ông chú Cốc Châu Dân?

Nhỏ vào! Thì ra là như thế!

Trong nháy mắt chân tướng bị vạch trần, Thiên Ca Tuệ lập tức rút tay của mình về, trời ơi, hại cô vui vẻ một hồi, thật sự cho rằng là điểm ngộ !

"Nam Nam, bà xã của cậu rất xinh đẹp! Tôi thích." Cốc Châu Dân cười đến ngây thơ vô tội.

Lời này vừa nói ra, như một quả bom oanh tạc chấn động lòng người.

Nam Nam? Anh ta gọi ông chú là Nam Nam? Có thể buồn nôn hơn hay không!

Bà xã? Anh Thừa đã kết hôn sao? Còn là với Tuệ Tuệ? Hứa Nhiều không thể tin nhìn anh trai, lại nhìn Ủy Nam Thừa và Thiên Ca Tuệ, trong lòng rất không cam lòng.

Mấy năm trước Hứa Du và Thiên Chi Dương đã sớm gặp qua Cốc Châu Dân, cho nên không có chút nào giật mình.

"Khụ. . . . . Đây là nơi công cộng!" Ủy Nam Thừa khẽ chau mày, mắt liếc người nào đó.

"Nơi công cộng thì thế nào đây? Nơi công cộng thì không thể gọi cậu là Nam Nam à; nơi công cộng thì không thể khen bà xã cậu đẹp à; nơi công cộng thì không thể biểu đạt sự yêu thích của tôi dành cho Tuệ Tuệ à." Cốc Châu Dân như rồng mây không vui, anh luôn có gì nói đó, là một người thoải mái không câu nệ, chưa bao giờ chú trọng ánh mắt của mọi người, sống vì mình.

Ủy Nam Thừa rất 囧, O(∩_∩)o.

A Dân có thể đừng tuôn một tràng như thế được không? Anh chỉ nói một câu mà thôi.

"Anh em, tính tình của anh thật sáng khoái! Tôi thích!" Đột nhiên Thiên Ca Tuệ hét lớn một tiếng, khoác tay lên trên vai của Cốc Châu Dân, chỉ hận không thể gặp nhau sớm hơn.

Còn lại bốn người nhìn nhau, có chút hỗn loạn. . . . .

"Tuệ Tuệ, anh biết ngay em cũng thích anh, thật là hận không gặp nhau sớm hơn! Nếu không, em bỏ Nam Nam đi, anh bảo đảm cho em ăn uống đầy đủ chơi với em, là người đàn ông tốt có một không hai trên thế giới!" Cốc Châu Dân kéo móng vuốt của Tuệ Tuệ trên vai xuống, nắm tay thật chặt, thâm tình khấn thiết thổ lộ.

Hả? Đáng lẽ anh ta nên nói: Tuệ Tuệ, em đúng là tri âm khó cầu của anh, Cao Sơn Lưu Thủy (*) cũng chẳng qua như thế thôi!

Sao lại chuyển biến nhanh như vậy?

"Phốc. . . . ." Hứa Nhiều không nhìn được cười.

"Đủ rồi!" Ủy Nam Thừa tức giận nhìn chỗ tay đang nắm chặt của hai người.

"Còn nói tôi trêu hoa ghẹo nguyệt, A Dàn mới thật sự là hại nước hại dân nhé!" Thiên Chi Dương lắc đầu một cái.

"Đi thôi, hiếm khi tất cả mọi người đều có mặt, kêu thêm Tiểu Quế Từ, tối nay chúng ta đi ‘Thủy Trà hiên’, nghe nói đầu bếp chỗ ấy mới nghiên cứu ra một loạt món ăn ngon, đi thử một chút." Đôi mắt của Hứa Du hơi nhếch, đẹp say lòng người.

"Woa, thức ăn có thể vào được mắt của anh nhất định là mỹ vị rồi, tối nay có lộc ăn." Cốc Châu Dàn hưng phấn la ầm lên.

(*) Cao Sơn Lưu Thủy : Thời Xuân Thu (770-476 trước công nguyên), có một đại phu nước Tấn tên là Du Bá Nha, là đệ nhất danh cầm thời ấy. Trên đường đi sứ nước Sở, khi qua cửa sông Hán Dương, gặp lúc trăng thanh gió mát, ông dừng thuyền nơi chân núi Mã Yên thưởng ngoạn cảnh vật đất trời. Cảm hứng từ phong cảnh hữu tình, Bá Nha nâng đàn tấu lên khúc nhạc tuyệt mỹ, hòa quyện vào sự trắng lệ của tạo hóa. Đột nhiên đàn bỗng đứt dây.

Ông đi ra mạn thuyền thì bên bờ sông bỗng có một chàng tiểu phu cất tiếng: “Tiểu nhân là Chung Tử Kỳ đang đi dạo quanh đây, nghe thấy tiếng đàn tuyệt diệu, quả là không đành cất bước, xin thứ lỗi đã làm kinh động quý nhân.”

Du Bá Nha thỉnh mời anh tiểu phu Chung Tử Kỳ lên thuyền thưởng thức tiếng đàn của mình. Bá Nha dạo đàn, khi đặt chỉ tại non cao (cao sơn) thì Tử Kỳ tâm đắc: “Hay thay! Vội vội tựa Thái Sơn”, khi trải lòng theo nước chảy (lưu thủy) thì Tử Kỳ bội phục: “Hay thay! Mênh mông tựa sông nước”.

Bá Nha cảm thán mà rằng: “Các hạ có thể nghe thấu chí thú trong khúc nhạc, chính là thấu rõ tâm ý của ta vậy.” Thế là hai người trở thành bạn. Trước lúc chia tay, họ hẹn ước sẽ gặp nhau tại nơi này vào ngày này năm sau.

Năm sau, Bá Nha theo hẹn ước đã đến lại chốn cũ, nhưng đợi chờ mãi mà chẳng thấy Tử Kỳ nơi đâu. Lần bước thăm hỏi nhà của Tử Kỳ, thì Bá Nha bắt gặp một ông lão. Hóa ra đây chính là cha của Tử Kỳ, mới hay Tử Kỳ đã mất vì bạo bệnh. Trước lúc mất, Tử Kỳ dặn rằng phải chôn anh bên mé sông Hán Dương, cạnh núi Mã Yên, để anh được trọn lời hẹn ước với Bá Nha năm xưa.

Được buồn vì cái chết của Tử Kỳ, Bá Nha cùng Chung lão đi đến mộ phần. Sau khi tấu khúc tiễn biệt người bạn tri âm, ông đập vỡ cây đàn và quyết định không chơi đàn cầm nữa. Sau đó Bá Nha đưa Chung lão về nước Tấn để phụng dưỡng.

Câu chuyện này được lấy từ “Sách Liệt Từ” thời Xuân Thu. Sau này “cao sơn lưu thủy” được dùng để ám chỉ về tình bạn tri giao, những người bạn có thể hiểu rõ lòng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Em muốn thử một chút sao?

Thủy Minh hiên, tên như ý nghĩa, dĩ nhiên là một biệt cư tao nhã lịch sự.

Bởi vì nó có phong cách trang trí riêng kiểu Trung Quốc cổ điển, nên khiến từng vị khách đến đây đều có trí nhớ khác sâu.

Vậy mà, để cho người ta nhớ mãi không quên chính là món ăn ngon nơi này, trong miệng lưu lại dư vị vô cùng.

Vì vậy, mọi người dần gọi đầu bếp nơi này là ngự trù, là một kiểu khẳng định và tán thưởng.

Thiên Ca Tuệ từng theo anh trai tới một lần, đã sớm thèm thuồng thức ăn ngon ở đây đã lâu, cho nên khi nghe anh Hứa nói buổi tối tới đây ăn cơm, là người thứ hai giờ móng vuốt đồng ý.

Bởi vì người đầu tiên bị Cốc Châu Dàn đoạt đi.

Ông chủ “Thủy Minh hiên” Chư Cát Minh Hiên và mấy người Hứa Du hết sức quen thuộc, bạn cũ lâu năm, tình nghĩa không phải bình thường.

Nhân viên phục vụ trực tiếp dẫn bảy người bọn họ đến một gian phía đông lịch sự tao nhã nhất ở lầu các có tình điệu nhất, bốn bề được nước bao quanh, từng đóa hoa thủy tiên nổi trên nước xanh, lười biếng tự tại.

Hành lang lên xuống, dọc theo đường phong cảnh tình thơ ý họa mê hoặc tiếng lòng người.

“Anh, nơi này thiết kế thật tốt, có tình có điệu giống như vùng sông nước Giang Nam.” Thiên Ca Tuệ vừa đi vừa nhìn chung quanh, ríu ra ríu rít kéo anh cô nói chuyện;

“Đây là nhà hàng duy nhất có tình điệu và món ăn ngon cùng tồn tại ở thành phố W, mỗi ngày có bao nhiêu người xếp hàng chờ đây.” Thiên Chi Dương tiện tay nhặt một mảnh lá cây, sau đó bắn rơi, khiến nó tung bay theo gió.

“Ở Newyork, tôi chỉ cần nghĩ đến món ăn ngon ở đây, tim gan đều đau.” Cốc Châu Dàn về mặt khoa trương kêu lên.

“A Dàn, xem ra anh cũng là đồ tham ăn!” Thiên Ca Tuệ cười híp mắt nhảy đến bên cạnh Cốc Châu Dàn, thấy mấy anh đều gọi anh ấy là a Dàn, mình cũng gọi theo.

“Tuệ Tuệ, gọi a Dàn nhiều lạnh nhạt, hai ta quan hệ tốt như vậy, em gọi anh Dàn Dàn thôi.” Mắt xanh của Cốc Châu Dàn nháy nháy, màu xanh chớp chớp dao động.

“Phụt!” Quế Bá Lăng không nhịn được phun, “Dàn Dàn? Đây cũng quá quán miệng đi?”

Cốc Châu Dàn trừng mắt liếc nhìn cậu ta, không để ý đến, kéo tay nhỏ bé của Thiên Ca Tuệ, cười đến ngây thơ, “Tuệ Tuệ...”

“A... Em cảm thấy a Dàn tương đối dễ nghe.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Ca Tuệ hơi nhăn lại.

“A Dàn, cô ấy là bà xã tôi!” Úy Nam Thừa thật sự không nhìn nổi, nói ra lời ham muốn chiếm giữ mười phần.

Nhóc thú có phải không có đầu óc không! Động một chút là cầm tay đàn ông mới quen, còn gọi người ta A Dàn thân mật như vậy!

Thì ra nhóc thú chỉ hung dữ với một mình anh, với người khác thì tốt vô cùng, kêu thân thiết, cười đến cũng ngọt ngào!

Sau khi Hứa Nhiều biết anh Thừa kết hôn lập tức tìm cơ hội hỏi anh trai, mới biết bọn họ bị buộc kết hôn, trong lòng lập tức vui mừng: thì ra mình còn có cơ hội, Tuệ Tuệ chắc chắn không hơn mình.

Nhưng biểu hiện vừa rồi của anh Thừa, chẳng lẽ anh thích Tuệ Tuệ?

Xem ra, mình phải bước nhanh hơn rồi.

“Đại...” Thiên Ca Tuệ vừa định há mồm nói chuyện, đã bị tay Úy Nam Thừa bịt kín, còn cắn tai cô uy hiếp: “Em còn dám gọi tôi là chú, tối nay trở về tôi... Làm em!”

(*) chú trong tiếng Trung là đại thúc.

Giọng nói của Úy Nam Thừa đủ để Thiên Ca Tuệ nghe rõ, nhưng những người khác không nghe thấy một lời, chỉ mơ hồ đoán ra đó là một câu đầy đủ uy hiếp.

Bởi vì sau khi Tuệ Tuệ nghe câu nói kia, thân hình rõ ràng cứng một chút, quai hàm phồng lên, vênh môi đỏ mọng tức giận nói: “Anh dám!”

“Em muốn thử một chút sao?” Úy Nam Thừa nhếch đuôi mắt, có một gian manh không giống như trước.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Sói xám lớn khoác da dê

“Thử cái gì?” Cốc Châu Dàn thò đầu lại gần hỏi, về mặt vô tội.

Úy Nam Thừa không nói lời nào, chỉ hơi nghiêng đầu không hề chớp mắt nhìn Thiên Ca Tuệ, trông mắt đen như giếng cổ sông nước không gợn.

“A Dàn, anh ta...” Thiên Ca Tuệ vừa định tìm kiếm đồng minh.

“Tìm, ai, cũng, vô, ích.” Úy Nam Thừa dẫn từng chữ.

Thiên Ca Tuệ lập tức dẫu môi nhỏ nhắn, sao chú lại có thể dữ dội như vậy! Ghét! Ghét buổi tối! Trời vừa tối, cô phải một mình đối mặt với ông chú sói xám lớn khoác da dê này!

“Anh Thừa, anh cũng thật là, chấp nhặt với cô gái nhỏ như Tuệ Tuệ.” Hứa Nhiều cười nhu mì.

“Đi thôi, vào nhà.” Thiên Chi Dương nắm bả vai Úy Nam Thừa đi vào trong gian phòng trang nhã.

Thiên Ca Tuệ nhẹ nhàng làm mặt quỷ về sau lưng Úy Nam Thừa, đều do khí thế hưng hân của ông chủ làm mình khiếp sợ! Hoàn toàn mất hết đường phản bác.

Hôm nay lại hai trận hai thua! Phát điên. . .

Cốc Châu Dân ở bên cạnh híp mắt nhìn, dường như Nam Nam đặc biệt để ý cô nhóc này!

“Nào, hôm nay là lễ Giáng sinh, mấy người chúng ta cạn trước một ly!” Quế Bá Lăng đứng dậy nâng ly.

Anh hoạt bát cởi mở lập tức kéo không khí trên bàn rượu, trong khoảng thời gian ngắn, mọi người rồi rít nâng chén bàn luận ngày nghỉ nguyên đán sắp tới.

“Anh, chúng ta đi núi Đấng được không? Ở Vancouver mấy năm em đặc biệt nhớ thời gian leo núi cùng các anh die enda anle equu ydonn khi học cấp ba, vừa kích thích vừa mạo hiểm, còn có thể gần gũi với tự nhiên đấy.” Khỏe miệng Hứa Nhiều treo nụ cười ngọt ngào.

“Chà! Nhiều Nhiều nhớ rất tốt điểm quan trọng này, nhớ năm đó bốn người chúng ta đều đi leo núi hàng năm, khỏi phải nói chơi nhiều kích thích bao nhiêu!” Quế Bá Lăng vỗ tay bảo hay đầu tiên.

Kể từ sau khi tốt nghiệp đại học, mọi người ai bận việc nấy, đúng là không có thời gian đi lên núi, yêu thích hạng nhất thời học sinh của bọn họ bây giờ đã thành chuyện rất xa xỉ.

“Quả thật rất hoài niệm.” Hứa Du thần nhiên nhấp một ngụm trà.

“Tiểu Thừa, mang theo Tuệ Tuệ cùng đi.” Thiên Chi Dương cười đến rục rờ.

“Không, chúng tôi đã có sắp xếp.” Lời Úy Nam Thừa vừa nói ra, kinh hãi một đám.

Trong lòng Thiên Ca Tuệ hồi hộp, lời chú nói nghe dường như có ý khác, vội vàng nói: “Em cũng muốn đi lên núi, mọi người chơi với nhau rất thú vị!”

Bởi vì một câu nói “Đã có sắp xếp” của Úy Nam Thừa mà tâm tình Hứa Nhiều rơi vào đáy vực, lại bởi vì một câu nói “Em cũng muốn lên núi” của Thiên Ca Tuệ mà dấy lên chút hy vọng.

“Em từng leo núi sao? Hiểu rõ leo núi là việc như thế nào sao?” Sắc mặt Úy Nam Thừa ôn hòa, hướng dẫn từng bước.

Chú đột nhiên ôn hòa, ngược lại khiến Thiên Ca Tuệ cảm thấy vô cùng thận trọng.

“Hai người chuẩn bị đi hưởng tuần trăng mật?” Cốc Châu Dân ngoẹo đầu hỏi thẳng.

Hứa Nhiều: “...” Trên mặt giả bộ bình tĩnh, sóng trong lòng mãnh liệt.

Hứa Du: “...” Về mặt lạnh nhạt, sinh lòng nghi ngờ.

Trên mặt Thiên Chi Dương tràn đầy ý vui mừng, Quế Bá Lăng lộ vẻ kinh ngạc, “Hưởng tuần trăng mật?”

“Không phải! Là ông nội cảm thấy áp lực lớp mười hai của em quá lớn, đi giải sầu mà thôi.” Thiên Ca Tuệ vội vàng xua tay, tức giận trừng mắt liếc Cốc Châu Dân.

Một tay Cốc Châu Dân chống cằm, mắt xanh chớp chớp, hết sức vô tội.

“Đi đâu, chúng ta cùng nhau đi đi, đi nhiều người chơi thật vui chứ sao!” Hứa Nhiều vội vàng mở miệng trước khi Úy Nam Thừa nói chuyện, hai tay đặt dưới bàn xiết chặt vào nhau, hình như lấy hết dũng khí.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lớn thành bánh bao nhỏ không phải là lỗi của cô!

“Được, vậy chúng ta đi Hải Nam đi, có thể nhìn thấy biển, có thể đánh golf, còn có thể lên Ngũ Chi Sơn! Chủ yếu nhất là thời tiết rất thoải mái!” Thiên Ca Tuệ không ngừng bận rộn mà đáp lời, chỉ ước càng nhiều người đi càng tốt, ghét đơn độc ở chung với chú.

“Ừ, thời tiết ở nhà quá lạnh khiến cho người ta không chịu nổi, hay đi Hải Nam trú đông là thoải mái nhất.” Hứa Nhiều nói phụ họa

...

Hai nữ sinh cầm đầu cầm cổ trò chuyện vui vẻ, năm người đàn ông bên cạnh ai cũng có tâm tư riêng, đều trầm mặc không nói.

“Tôi thấy cũng được, mấy ngày trước Trần Đồng còn hẹn tôi ra sân golf trên biển ở vịnh Hải Đường chơi một chút, vừa đúng nhân cơ hội này, chẳng phải một công đôi việc.” Thiên Chi Dương nghiêng người dựa trên ghế ngồi, mặt mày phong lưu không ai bằng.

“Không nhìn ra thằng nhóc cậu còn rất có khả năng, mang theo mấy anh đây cùng chơi, chơi mấy trận?” Quế Bá Lăng cợt nhả.

“Vậy thì có vấn đề gì.”

“Tuệ Tuệ, bọn họ đánh golf, hai chúng ta ngắm biển, sau đó buổi tối tìm một biệt thự ven biển ở, rất lãng mạn!” Cốc Châu Dân cười híp mắt nhìn Tuệ Tuệ.

“Ok, quyết định như vậy.” Thiên Ca Tuệ giờ móng vuốt lên, quả nhiên tri kỷ khó gặp!

Úy Nam Thừa hoàn toàn hết hy vọng với hai người rồi, dứt khoát làm như không thấy mắt diếc tai ngơ, tâm không phiền ý không loạn.

“Nào, chúng ta cụng ly vì chuyến du lịch nguyên đán sắp tới!” Tâm tình Hứa Nhiêu rất vui vẻ.

Thiên Ca Tuệ cũng rất vui mừng, nhiều người cùng đi như vậy, chủ còn dám bắt nạt cô sao! Hừ!

Lúc tối về, Úy Nam Thừa cười đến mặt mày bí hiểm, “Em rất sợ tôi?”

“Người nào sợ chứ? Tại sao tôi phải sợ chứ!” Thiên Ca Tuệ ưỡn ngực nhỏ, lần đầu tiên không hề thua chú về mặt khí thế.

“Ườn nữa vẫn là bánh bao nhỏ.” Úy Nam Thừa rất khinh thường xem xét bộ ngực của cô.

“Chú!” Thiên Ca Tuệ trề môi, trong lòng bị thương rất nặng, lớn lên thành bánh bao nhỏ không phải là lỗi của cô!

Hình như Úy Nam Thừa rất vui mừng khi nhìn cô tức giận thành dáng vẻ này, khóe môi hơi nhếch lên.

“Tránh ra! Thiên Ca Tuệ thô lỗ đẩy một người đàn ông ngăn cản trước mặt mình, mở tủ treo quần áo lấy áo ngủ quay người vào toilet.

Lưu lại một mình Úy Nam Thừa kinh ngạc, cho đến khi trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy “Rào rào rào”, mới xoay người đi thư phòng.

Quả nhiên rất thú vị!

Thiên Ca Tuệ một lòng muốn kéo mẹ đến cùng một chiến tuyến, để cho mẹ bắt đầu ghét Úy Nam Thừa, vì lót đường ly hôn sau này.

Nhưng, chuyện thường không chiều lòng người.

“Mẹ, Úy Nam Thừa anh ấy ghét bỏ con bánh bao nhỏ, nói thích cỡ lớn.” Thiên Ca Tuệ đáng thương cọ cọ trên người mẹ.

Đinh Như nhìn kỹ đánh giá bộ ngực con gái, rồi nhìn của mình, không nhỏ, tại sao con gái không di truyền vóc người đẹp của bà, nhớ năm đó, bà cũng nổi danh là người đẹp thành phố W!

“Bé ngoan, có thể vì con còn chưa trở mã xong, về sau mẹ mua thêm đủ đủ sữa tươi về, bồi bổ.”

O(∩_∩)o

Bồi bổ? Vậy xem như bồi bổ lên?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Khơi ra sự kiện “Bánh màn thầu”

Ngày Nguyên đán, một nhóm bảy người từ thành phố W bay thẳng đến Hải Nam Tam Á, dọc theo đường đi quay đầu lại quả thực đến chỗ nào cũng 100% chọc cho từng trận thét chói tai và kêu lên, đội hình có thể so với minh tinh.

Thiên Ca Tuệ phát hiện một bí mật, đó chính là anh họ luôn thích trang phục diêm dúa lòe loẹt, lần này lại rất khiêm tốn, đừng phải mấy nữ sinh thét chói tai kia cũng chỉ khẽ mỉm cười, không nhướn mày, nhếch môi, liếc mắt đưa tình, trêu hoa ghẹo nguyệt như ngày thường.

Dấu hiệu này rốt cuộc là tốt hay xấu đây?

Cô định hỏi chú, nhưng lại không muốn hỏi, nhìn ra được anh họ thích chị Hứa, nhưng hình như chị Hứa thích chú? Sao lại phức tạp như vậy!

Nếu mình thành toàn chị Hứa và chú, chẳng phải anh họ sẽ đau lòng.

Ôi... Sao tình yêu phiền toái vậy!

Chân mày xinh đẹp của Thiên Ca Tuệ hơi nhíu, nhìn từng cụm mây trắng phiêu đảng trên trời vẫn phiền não.

Úy Nam Thừa bên cạnh khẽ liếc cô, thầm nghĩ cô nhóc này than thở cái gì? Chẳng lẽ vẫn phiền lòng vì sự kiện “Bánh màn thầu” tối hôm qua?

Thật sự để ý như vậy?

Ánh mắt cũng không tự chủ liếc về phía bộ phận nào đó của Thiên Ca Tuệ, ghé vào bên tai cô nói nhỏ, “Thật ra thì, em có thể ăn gì đó bồi bổ, lớn hơn một chút nữa... Cũng không kém nhiều lắm.”

Cái gì? Cái gì lớn hơn chút nữa cũng không kém nhiều lắm?

Thiên Ca Tuệ ngạc nhiên quay đầu lại, sao chú lại cười đến xấu xa như vậy!

Theo ánh mắt anh chuyển qua ngực mình, sững sờ một phút, ngay sau đó không thể tin chỉ vào anh, “Anh... Anh... Có bị bệnh không!”

Không có việc gì nhìn chăm chăm vào ngực người ta, còn kêu để cho cô ăn chút gì đó bồi bổ! Quả thực hạ lưu! Vô sỉ! Khốn kiếp!

“Sao vậy?” Quế Bá Lăng bên cạnh giống như bé cưng hiếu kỳ hỏi.

“Không có chuyện của cậu.” Úy Nam Thừa lạnh lùng trả lời, tâm tình khó chịu tới cực điểm, xem ra anh nghĩ hơi nhiều.

Quế Bá Lăng rất thức thời câm miệng.

Lúc tới khách sạn đặt trước, tất cả mọi người cố tình tán thành Úy Nam Thừa và Thiên Ca Tuệ cô dâu mới, dù sao mục đích ra ngoài lần này của bọn họ là hưởng tuần trăng mật.

“Em không muốn! Em...” Thiên Ca Tuệ phản xạ có điều kiện mà từ chối.

Năm người đàn ông cùng quay đầu nhìn về phía cô, trong mắt lóe ra nghi vấn không giống nhau.

“Nếu không, em và Tuệ Tuệ một phòng đi, một mình em hơi sợ.” Hứa Nhiều ở bên cạnh nhỏ giọng nói, đáng vẻ điềm đạm đáng yêu khiến cho người ta không đành lòng từ chối.

“Đừng đừng, hai nữ sinh tại em, nói chuyện gì cũng dễ dàng.” Thiên Ca Tuệ mong đợi nhìn mấy người khác.

Hứa Du hơi trầm ngâm, “Vậy để hai cô ấy một phòng đi, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Úy Nam Thừa cũng không tiện nói thêm gì nữa, lần này bỏ qua cho cô nhóc thú vị, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.

Khi tất cả mọi người xoay người trở về phòng cất hành lý thì anh ý vị sâu xa liếc nhìn người nào đó tràn đầy sức sống.

Mà tâm tình người nào đó hiển nhiên rất tốt, hoàn toàn không nhìn ánh mắt hằn, còn nghịch ngợm trả lại hằn một mặt quỷ, sau đó nhảy nhót nhót đi về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Anh Hứa cũng sẽ dọa người

Đảo Ngô Chi Châu, khắp nơi là một mảnh xanh thăm nhìn không đến tận cùng, trời nước chạm nhau, hòa làm một thể.

Nhưng trong nước trong xanh, nhộn nhạo lòng người sinh ra kiêu diễm, từng đợt sóng theo gió biển thổi tới, không rơi vào.

Còn có vài tảng đá hình thù kỳ quái, khi thì đồ xuồng; khi lại đứng vững; thỉnh thoảng nghiêng người dựa vào; quyến rũ xinh đẹp khiến cho người ta có nhao nhao muốn thử (chỉ leo lên ngắm cảnh...)

Lều cô tranh che nắng, ghế dựa trên bãi cát, cả nam lẫn nữ mặc bikini, còn có cây dừa chập chòn trong gió, tạo thành một bức tranh phong cảnh tuyệt mỹ.

Trong bảy người, có Thiên Ca Tuệ hưng phấn nhất rồi, hoàn toàn vui đầu vào trong trời xanh biển biếc, vui không thể tả nhảy tới nhảy lui trên cát trắng, vui sướng như đứa bé.

Tất cả mọi người giống như bị cô lây nhiễm, không khí cũng sống động lên nhiều.

Úy Nam Thừa nhìn đáng vẻ vui rạo rực của cô, khinh thường hừ hừ: đúng là đứa bé!

Cốc Châu Dân nổi tiếng yêu náo nhiệt, đương nhiên không chịu rút lại, theo Tuệ Tuệ chơi.

“Tính tôi một người!” Quế Bá Lăng la hét chạy tới, còi quần ném lên bờ cát nhảy vào trong biển, bảo là muốn du lịch biển rộng.

Thiên Chi Dương chê cười cậu ta không có can đảm, kết quả hơi sơ suất không đề phòng bị Quế Bá Lăng kéo chân, lấy một tư thế cực kỳ bất nhã chìm vào trong biển, “Àm” một tiếng vang lên một mảng bọt nước lớn.

“Ha ha ha ha...” Thiên Ca Tuệ ôm bụng cười đến vui mừng, âm thanh như chuông bạc phiêu dang xa thật xa.

Mấy người khác cũng toét miệng vui vẻ, quả nhiên không phí công ra ngoài!

Thiên Chi Dương thật vất vả mới từ trong nước ra ngoài, trầm mặt ho khụ khụ không ngừng, xem ra bị sặc.

Quế Bá Lăng thấy vậy, bơi ra nơi xa bắt chuyện với người đẹp.

So sánh với Thiên Ca Tuệ náo loạn, Hứa Nhiều một mình yên tĩnh.

Mặc một quần dài nhiều màu sắc rất có vẻ quyến rũ của miền nhiệt đới, đầu đội nón che nắng rộng vành, ngồi trên ghế sập trong lều cỏ tranh trên bãi cát xa xa, chỉ sợ phơi nắng làm tổn thương làn da mềm mại của mình.

Thiên Ca Tuệ không biết bơi lội, chỉ dám chơi ở chỗ nước cạn, nhìn Quế Bá Lăng vui vẻ chơi trong nước, không khỏi ngứa ngáy trong lòng.

“Tuệ Tuệ, em không thể đi xuống.” Hứa Du nhìn thấu tâm tư của cô, ngăn cản.

“Anh Hứa, nhưng em muốn học! Tới bờ biển lại không biết bơi, quá xấu hổ ~” Thiên Ca Tuệ đứng thẳng lên, mặt nhỏ nhăn nhăn than thở.

“Buổi tối sau khi về khách sạn, anh Hứa dạy em, chỗ có hồ bơi.” Hứa Du cười đến như tắm gió xuân, làm cho người ta kim lòng không được mà say mê.

“Oa! Thật tốt quá, anh Hứa nói lời phải giữ lời, buổi tối sau khi về khách sạn em sẽ học.” Trong mắt Thiên Ca Tuệ tràn đầy vui vẻ.

“Ừ, nơi này mặt trời quá chói, dễ bị phơi thành da đen, hay đi lên lều cỏ đi.” Hứa Du dịu dàng khuyên nhủ.

“Da đen?” Thiên Ca Tuệ rất cẩn thận xem xét hai cánh tay và chân dài lộ bên ngoài, quả nhiên hơi đỏ thắm, không trắng như trước, suy cho cùng cũng không có cô gái nào không thích mình trắng trẻo mềm mại.

“Hù dọa em, không có khoa trương như vậy, về nhà che đi là được rồi.”

“Anh Hứa cũng sẽ dọa người.” Thiên Ca Tuệ dí dõm trêu ghẹo, trong mắt cười nhẹ nhàng.

Hứa Du cung chiêu vuốt tóc bù xù của cô, nụ cười bên môi như hoa quế tháng tám thơm ngát hợp lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Trở về tìm em tính sổ!

Trời ạ! Không cần cười mê người như vậy, người ta xấu hổ chứ sao...

Thiên Ca Tuệ chỉ có cảm giác nhịp tim mình như sấm, thật nhanh, thật nhanh...

Một màn này vừa vấp đập vào trong mắt Úy Nam Thừa, sắc mặt đen một nửa, đang chuẩn bị đứng dậy, lại bị Hứa Nhiều bên cạnh kéo lại, “Anh Thừa,

đầu em thật choáng váng, nơi này mặt trời quá gay gắt, anh đỡ em qua bên phòng ăn nghỉ ngơi được không?” Trong vẻ mặt xót thương có chứa chờ mong.

Úy Nam Thừa nghỉ ngơi nhìn cô ta, lại nhìn ánh mặt trời, quả thật phơi người mê man.

Nên theo cô cùng đi đến nhà ăn tránh ánh nắng gay gắt, ánh mắt cũng không rời khỏi bóng dáng hoạt bát, trong lòng suy nghĩ: trở về tìm em tính sổ!

Thiên Ca Tuệ hiển nhiên không ngờ tới còn có nguy hiểm chờ cô, buổi tối vừa về đến khách sạn, hứng thú bồng bồng lấy bikini ra thay, khoác áo choàng tắm chuẩn bị ra cửa, đột nhiên nhìn thấy Hứa Nhiều đang ngồi nghỉ ngơi trên ghế sa lon, vội quay trở lại ngồi bên cạnh Hứa Nhiều, “Chị Hứa, chị đi bơi không?”

Hứa Nhiều khẽ lắc đầu, boi lội không phải chuyện gì quá mới mẻ với cô.

“Vậy một mình chị ở đây rất nhàm chán, đi tìm chú chơi đi, tốt nhất đừng để chú ấy đến hồ bơi.” Cặp mắt Thiên Ca Tuệ sáng ngời lấp lánh.

Hứa Nhiều giật mình, “Chú? Em gọi anh Thừa là chú?”

Thiên Ca Tuệ ngượng ngùng gãi đầu, “Rất giật mình sao? Chú ấy hơn tám tuổi, là khoảng cách giữa tụi em không cách nào vượt qua, gọi chú tương đối thích hợp.”

Hứa Nhiều lập tức vui mừng trong lòng, nhưng vẫn không nhịn được hỏi một câu, “Em thích anh ấy sao?”

“Thích? Thích chú? Làm sao có thể! Em cũng không nắm giữ chú.” Thiên Ca Tuệ phủ quyết hoàn toàn.

“Vậy hôn nhân của hai người?”

“Trời! Là giả đó, em và chú hẹn kỳ hạn một năm, đến lúc đó tụi em sẽ ngả bài với cha mẹ và ông nội.” Thiên Ca Tuệ vô tâm nói, hoàn toàn không chừa đường lui cho mình, cho tới sau khi thật lòng yêu Úy Nam Thừa, mới phát hiện ban đầu mình ngốc bao nhiêu.

“Tuệ Tuệ, có những lời này của em chị yên tâm, từ nhỏ đến lớn chị chỉ thích anh Thừa, anh ấy giống như mặt trời trong sinh mạng của chị, không có anh ấy dừng khí sống tiếp của chị cũng không còn, cho nên chị ra nước ngoài học cũng chỉ để chia sẻ nhiều hơn cho anh ấy.” Hứa Nhiều nói thâm tình chân thành, mà phần si tình này cũng thành công cảm động Thiên Ca Tuệ.

“Chị Hứa, chị thật si tình đó ~ yên tâm đi, em thích chính là thiếu niên đẹp trai lạnh lẽo, kiểu bé trai ngây thơ, không thích phúc hắc như chú.” Thiên Ca Tuệ cười híp mắt bổ sung.

Hứa Nhiều dịu dàng cười đáp lại một tiếng, trong lòng lại hồi hộp, thì ra hôn nhân của anh Thừa và Tuệ Tuệ là giả, thật tốt quá! Một năm này cô nhất định phải thi triển ra tất cả vốn liếng để anh Thừa yêu cô.

“Chị Hứa, em đi học bơi trước, chú giao cho chị đó!” Thiên Ca Tuệ cao hứng vẫy vẫy tay với cô ta.

Khóe môi Hứa Nhiều nhếch lên nụ cười tất thắng, trang điểm lại, soi gương lộ ra nụ cười tràn đầy tự tin.

Úy Nam Thừa vừa nhận điện thoại xong trở về phòng, khóe mắt liếc thấy Thiên Ca Tuệ khoác áo choàng tắm hào hứng đi về phía hồ bơi, tròn mắt đen lóe lóe, không phải cô nhóc thú vị không biết bơi sao?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hứa Nhiều, anh cho rằng em đã hiểu!

Úy Nam Thừa vừa nghĩ chân đã bước vào cửa phòng, Cốc Châu Dân đang ngồi trên giường chat webcam, nên dựa vào trên ghế sa lon nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng cũng đang suy nghĩ có muốn đi hồ bơi không?

“Nam Nam, cậu và Tuệ Tuệ không ra ngoài hẹn hò, núp ở trong phòng làm gì?” Cốc Châu Dân vừa trò chuyện vui vẻ vừa nói với Úy Nam Thừa.

Hẹn hò? Vừa nghĩ tới hôm nay cô nhóc thú vị và Hứa Du cử chỉ thân mật, không khỏi cảm tức một trận, ním môi không nói lời nào.

Đúng lúc này, có mấy tiếng gõ cửa nhẹ vang lên.

“Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, chẳng lẽ là Tuệ Tuệ đến rồi?” Cốc Châu Dân cười đến rất mập mờ.

Vậy mà khoảnh khắc khi cửa mở ra, đáy lòng Úy Nam Thừa vốn mang tia hy vọng lập tức bị làm lạnh rồi.

Cốc Châu Dân càng thêm suy sụp cúi mặt, anh hết sức không thích vị Hứa nhị tiểu thư có ý định kín đáo này, ánh mắt cô ta nhìn Nam Nam quá mức nóng bỏng, tình yêu biểu hiện quá mức rõ ràng, nhưng Tuệ Tuệ còn ngây ngốc coi cô ta như chị em tốt mà móc tim móc phổi.

“Anh Thừa, trong nhà thật bực bội, chúng ta đi ra bờ biển một chút đi.” Hứa Nhiêu cười như bông hoa kiêu kiêu.

“Nam Nam, không phải cậu đồng ý dạy với Tuệ Tuệ bơi lội sao? Chuyện bà xã mình không quan tâm còn có thời gian trông nom người khác.” Câu nói của Cốc Châu Dân có hàm ý khác, hai chữ “Người khác” phát âm rõ ràng.

Hứa Nhiêu dĩ nhiên nghe rõ, nhưng lúm đồng tiền trên mặt vẫn như hoa, trong lòng lại hận chết Cốc Châu Dân, từ lần đầu tiên biết, hai người đã không hợp nhau, có thể ban đầu mình die enda anle equu ydonn từng nhất thời bị dung mạo của anh mê hoặc, mà người ta lại làm như không nhìn thấy, đã kích nghiêm trọng đến kiêu ngạo và tự ái của cô.

Lời Cốc Châu Dân không thể nghi ngờ hạ xuống cho Úy Nam Thừa một bậc thang, nhếch miệng lên cười nhạt, “Ngày khác đi.”

“Anh Thừa, có anh trai em dạy Tuệ Tuệ bơi lội, anh còn lo lắng gì nữa sao?” Tình thế cấp bách Hứa Nhiêu bật thốt lên.

“Anh trai em?” Úy Nam Thừa nhướn mày, tại sao lại là Hứa Du? Tức giận trong mắt lại tăng thêm mấy phần.

Hứa Nhiêu không thể hiểu tại sao anh trai dạy Tuệ Tuệ bơi lội có thể khiến cho anh Thừa nổi giận lớn như vậy, chẳng lẽ...

Không thể nào, khi còn bé anh Thừa ghét Tuệ Tuệ nhất.

“Anh Thừa, chúng ta...” Cô còn chưa nói xong đã bị Úy Nam Thừa trách móc rồi.

“Hứa Nhiêu, anh cho rằng em đã hiểu!” Giọng nói lạnh lùng không mang theo chút nhiệt độ.

Đáy lòng Hứa Nhiêu chợt lạnh, chuyện cũ như thủy triều xông lên đầu, vẫn còn nhớ năm lớp mười hai ấy cô lấy hết dũng khí thổ lộ với anh Thừa, lại bị anh uyển chuyển cự tuyệt, sau đó biết được anh đã có bạn gái.

Đoạn thời gian đó, cô đau lòng muốn chết, thiếu chút nữa dùng thuốc ngủ tự sát, may mà được anh trai phát hiện kịp thời.

Về sau hình như còn xảy ra những chuyện gì, cô hoàn toàn không có ấn tượng, chỉ biết anh Thừa và bạn gái chia tay, sau đó mình cũng ra nước ngoài học, ngăn ngại chính là bốn năm, bốn năm này cô đã từng cố gắng nghĩ lại trí nhớ ba năm đã qua nhưng làm thế nào cũng không nhớ nổi.

Khi cô còn ở đẳng kia hồi tưởng lại chuyện cũ, Úy Nam Thừa đã thay xong áo choàng tắm chuẩn bị ra cửa.

“Anh Thừa, chờ em một chút, em cũng muốn đi.” Hứa Nhiêu duyên dáng gọi to.

Úy Nam Thừa hoàn toàn không để ý đến cô ta, sải bước nhanh về trước, Hứa Nhiêu ở đằng sau đi như chạy mới đuổi kịp.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Chú là một kẻ lưu manh!

Hồ bơi bên này, một dạy nghiêm túc, một học nghiêm túc, không khí rất hòa hợp.

“Trước thử lơ lửng trong nước, không cần phải sợ, anh ở đây với em.” Hứa Du rất kiên nhẫn dạy không biết bao nhiêu lần, giọng nói dịu dàng càng thêm an ủi lòng người.

Thiên Ca Tuệ theo trình tự anh nói, hít vào một hơi thật sâu, hai mắt nhắm lại, vùi đầu vào trong nước, trong lòng hò hét: nổi, nổi, nhất định phải nổi lên.

“Khụ... Khụ...” Đầu Thiên Ca Tuệ không nổi, kết quả chân nổi trước, bị sợ đến cô đập một cái, sặc một bao nước.

Hứa Du vội vớt cô lên, vừa vỗ lưng cô vừa dịu dàng hỏi: “Hết sặc chưa?”

“Hu hu... Thật khó chịu...” Thiên Ca Tuệ méo miệng nhỏ nhắn khóc lóc kể lể, trong lỗ tai lỗ mũi đều là nước, thật khó chịu!

“Bé ngốc, học bất kỳ cái gì đều không dễ dàng như vậy, bơi lội cũng thế, sặc mấy lần là tốt.” Hứa Du đưa tay giúp lau nước trên mặt cô, tình cảm dịu dàng trong mắt sao rõ ràng.

Úy Nam Thừa đi tới chính là thấy cảnh tượng như vậy, Hứa Du động tác dịu dàng lau bọt nước trên mặt cô nhóc thú, mà cô nhóc thú đắm đuối đưa tình

nhìn chăm chăm vào người ta như háo sắc, tư thế nửa ôm của hai người ở trong nước thật sự chứng mất đáng chết!

Ghê tởm hơn chính là cô nhóc thú vị mặc bikini, cánh tay trắng nõn lộ hết ra bên ngoài, bộ ngực hai bánh bao nhỏ càng miêu tả sinh động!

Có thể nhăn nẻi nhưng không thể nhăn nhục!

“Nhiệm vụ nặng nề dạy bà xã tôi bơi lội vẫn để tôi làm là được, phiền toái người khác không phúc hậu!” Khóe môi Ủy Nam Thừa cong lên độ cong rất sâu, lại làm cho người ta cảm thấy lộ ra ý lạnh lẽo.

Trong mắt Hứa Du xẹt qua không cam lòng nhàn nhạt, ngay sau đó bình thường trở lại, nụ cười tao nhã trước sau như một, giấu tốt cảm xúc của mình.

“Hoạt động như vậy hồi lâu thật sự hơi mệt mỏi. Tuệ Tuệ, tiểu Thừa có tiếng là kiện tướng bơi lội trong bốn người chúng ta, có cậu ấy dạy em, đương nhiên học tốt hơn.”

“Anh Hứa, em thích để cho anh dạy em, anh không cần đi được không...” Thiên Ca Tuệ bĩu môi, rất không cho Ủy Nam Thừa mặt mũi, hai cánh tay càng thêm ôm chặt cánh tay Hứa Du không để cho anh đi.

Chú là một kẻ lưu manh! Cô không cần đơn độc ở cùng chú lưu manh!

Trong lòng Hứa Du có một ngàn một vạn không muốn, nhưng anh vẫn biết đắn đo đúng mực, Tuệ Tuệ và tiểu Thừa bây giờ có thân phận vợ chồng, người khác thật sự không thể nhúng tay quá nhiều.

Huống chi, tiểu Thừa còn là bạn thân chơi đùa từ nhỏ đến lớn với anh.

“Tuệ Tuệ nghe lời, anh Hứa thật sự hơi mệt.” Hứa Du không chút lưu tình gạt cánh tay Tuệ Tuệ đang ôm tay anh ra.

Thiên Ca Tuệ cắn chặt môi dưới, tức giận nhìn chăm chăm chú cười đến đáng ghét.

“Anh Thừa, anh, anh sao vậy?” Lúc Hứa Nhiều chạy tới vừa đứng nhìn thấy anh của cô lên bờ, Ủy Nam Thừa nhảy xuống hồ bơi, trong lòng lập tức có dự cảm xấu.

Hứa Du thấy dáng vẻ của em gái, chỉ cảm thấy một đợt u sầu chưa dứt, lại dâng lên đợt khác, trong lòng tự dung phiên nào.

“Đi thôi, một ngày hôm nay em cũng mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi sớm một chút.” Hứa Du kéo bàn tay em gái mình.

“Không, em không mệt.” Kiên quyết trong mắt Hứa Nhiều khiến Hứa Du hơi đau lòng, vì một người không yêu mình, cần gì chứ?

Khẽ thở dài, rời đi.

Có một số việc, anh không cách nào chi phối.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chú, mời chú tùy tiện!

“Chị Hứa, chị dạy cho em đi.” Thiên Ca Tuệ vừa nhìn thấy Hứa Nhiều lập tức giống như nhìn thấy cứu tinh.

Nhưng lời Ủy Nam Thừa hoàn toàn triệt để xóa bỏ suy nghĩ của cô, “Bà xã, ngoại trừ anh ra, không ai có thể dạy em.”

“Ai là bà xã của anh! Khốn kiếp! Không cho phép anh gọi tôi là bà xã!” Thiên Ca Tuệ phát điên kêu lên.

“Gạo sống đã nấu thành cơm, chẳng lẽ em còn muốn quýt nọ?” Ủy Nam Thừa nói một câu hai nghĩa, khóe miệng quyền rũ nhếch lên.

Hứa Nhiều đứng ở bên bờ mặt mũi lập tức trắng bệch, gạo sống nấu thành cơm chín? Chẳng lẽ mấy lời Tuệ Tuệ nói đều là lừa gạt mình sao?

“Đầu óc vô lại! Tôi nói cho anh biết! Bà cô đây không ăn chụp mũ này của anh!” Thiên Ca Tuệ giận đến hắt nước lên khắp người Ủy Nam Thừa.

Chung quanh có không ít du khách hiếu kỳ nhìn bọn họ, bàn luận xôn xao.

Ủy Nam Thừa đè nén lửa giận nặng nề, bà cô? Nhóc thú vị đúng là chán sống! Động một chút lại khiêu chiến với anh! Không biết sống chết!

Một lực lớn kéo cô vào trong ngực, cúi đầu che lại cánh môi lâm nhâm, tay phải đè chặt đầu lộn xộn của cô.

“Ừm... Thối! Trúng! Thả... Tôi ra!” Thiên Ca Tuệ gầy thể nào cũng không thoát được bị chú ôm vào ngực, không khỏi cắn loạn một phát, tìm được chỗ nào thì cắn chỗ đó, cho đến khi mùi máu tươi tràn vào trong miệng hai người.

Hứa Nhiều chăm chú nhìn hai người ôm hôn trong nước, cảm hận thoáng qua trong mắt, một tay nắm chặt thành quả đấm, một tay khác kéo mạnh quần áo.

Úy Nam Thừa không ngờ cô nhóc thú vị còn cảm tình con chó, cắn môi anh đến chảy máu, không khỏi buông cánh môi cô ra, tức giận nói: “Em là chó sao?”

“Anh mới cảm tình con chó! Con sói! Trúng thối! Cứt gà! Đổng phân đây!” Thiên Ca Tuệ vênh môi bị hôn đến đỏ ửng thờ phỉ phò mắng.

Phi phi! Bất cứ giá nào! Hình tượng thực nữ? Vậy cũng là chó má!

... Chân mày Úy Nam Thừa nhíu lại càng sâu, từ ngữ mắng người của nhóc thú vị thật nhiều, tầng tầng lớp lớp! Đa dạng chồng chất!

Lạnh lùng hỏi, “Em còn muốn học bơi không?”

“Bản tiểu thư bây giờ mất hứng! Không học nữa! Mời chú cứ tự tiện! (Tốt nhất ngâm ngô dưới nước đừng lên!” Thiên Ca Tuệ vô cùng tức giận mắng, một câu cuối cùng nén ở trong lòng không nói ra.

Cô chưa kịp bò lên bờ, giọng nói lạnh lùng của Úy Nam Thừa đã truyền đến từ sau lưng, “Anh còn tưởng rằng em muốn học bơi lội, xem ra cũng chỉ mượn danh nghĩa bơi lội để thêm thời gian ở chung với anh Hứa của em thôi!”

Thân thể Thiên Ca Tuệ hơi dừng lại, cắn răng nghiêng lợi nói lại: “Chú, chú quản nhiều quá rồi đấy! Tôi thích nán lại chung với ai là việc của tôi, chú, quản, được, sao!”

“Anh không quản được?” Úy Nam Thừa híp mắt.

“Tôi nói cho chú biết! Ở đây là nơi công cộng! Chú dám làm gì tôi tôi sẽ báo cảnh sát nói chú muốn cưỡng gian tôi! Chú cũng biết, hiện giờ tôi cưỡng gian rất nghiêm trọng đấy!” Thiên Ca Tuệ lưu loát bò lên bờ, núp sau lưng Hứa Nhiều hả hê nói.

Trong lòng Hứa Nhiều cuộn cuộn nhiều thứ, nhưng ngoài mặt vẫn không chút cảm xúc gì, duy trì phong độ tiểu thư khuê các tốt đẹp của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Không được nhìn người ta như vậy! Cần phải thận trọng!

Tội cưỡng gian?

Khỏe miệng Úy Nam Thừa co quắp mạnh mấy cái, tay phải không chủ tạo thành quả đấm, nhìn nụ cười hả hê trên mặt cô nhóc thú vị, hận không thể một quyền vung tới!

Úy Nam Thừa, mày làm sao đây? Sao lại tức giận cùng một cô nhóc đến vậy? Đáng sao?

Trong đầu đột nhiên nảy ra vài dấu chấm hỏi khiến Úy Nam Thừa rơi vào trầm tư, ngẩng đầu lên nhìn Thiên Ca Tuệ đang cười đến vui vẻ, chỉ cảm thấy dưới sự soi sáng của ánh mặt trời, nụ cười kia rạng rỡ chói mắt đáng chết.

Không phải như vậy, nhất định là anh nghĩ nhiều, suy nghĩ nhiều mà thôi...

Lắc đầu một cái, lên bờ, lúc đi qua bên cạnh Hứa Nhiều và Thiên Ca Tuệ, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn hai cô, đi thẳng về phòng rồi.

“Ah? Chú cứ đi như vậy? Mình còn tưởng rằng chú sẽ đánh mình.” Thiên Ca Tuệ rất nghi ngờ nhìn bóng lưng Úy Nam Thừa rồi đi, tự lẩm bẩm.

Đau đốn thoáng qua trong mắt Hứa Nhiều, ngay sau đó có thâm ý khác quan sát Thiên Ca Tuệ từ trên xuống dưới một lần, rồi đi.

Làm cho trong lòng Thiên Ca Tuệ có gì đó rất là lạ, chú và chị Hứa cũng thế nào đây? Sao từng người đều khiếp sợ vậy?

Không hiểu căn môi suy nghĩ một chút, cũng làm bộ lắc đầu một cái, ôi! Căn gì lo sợ không đâu! Suy nghĩ nhiều như vậy làm gì? Bình đến tưởng chặn chứ sao.

Trở về phòng ngủ thôi, mệt quá ~

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sáng ngày hôm sau lúc ăn điểm tâm, mọi người tập trung ở vị trí cũ trong phòng ăn, lại chỉ không thấy Úy Nam Thừa.

Trong lòng Thiên Ca Tuệ kỳ quái nhưng không hỏi ra, trong lòng hừ nói: chú lười, lại còn ngủ nướng!

Hứa Nhiều lại không nhận được, “Anh Thừa còn chưa rời giường sao? Không phải anh ấy ngã bệnh chứ?”

“Tôi hôm qua Nam Nam trở về thành phố W.” Cốc Châu Dân cắn một miếng pizza nói rất tùy ý, đáng về em lại không biết?

“Tôi qua?” Trên gương mặt xinh đẹp của Hứa Nhiều tràn đầy không thể tin.

Thiên Ca Tuệ cũng hơi giật mình, nhưng qua giật mình chính là vui vẻ, wow ~ chú lại tự giác tránh người, wow, chà chà chà!!!

Tâm tình tốt một chút, ăn gì die enda nle equ ydo n cũng ngon, uống gì cũng ngọt.

“Tiểu Thừa nói công ty cậu ấy có chút việc gấp, cần lập tức trở lại xử lý, cho nên đi trước.” Hứa Du nhàn nhạt trả lời.

“Anh, sao anh không nói cho em?” Hứa Nhiều vẫn cảm thấy anh trai giúp cô.

“Tiểu Thừa đi lúc một giờ, mấy người chúng ta thống nhất cảm thấy đánh thức hai người từ trong mộng là chuyện rất có lỗi, lại nói ngày hôm nay chúng ta cũng về.” Hình như trong lời của Hứa Du có...

Hứa Nhiều thừa nhận anh nói không sai, trong lòng vẫn đang suy nghĩ: Vì sao anh Thừa phải rời đi trong đêm? Chẳng lẽ có liên quan đến Tuệ Tuệ? Hôm qua lúc gần tối ở trong nước ánh mắt anh ấy nhìn Tuệ Tuệ rất phức tạp...

Hình như...

Ăn một bữa cơm, sáu người đều trầm mặc không nói, không khí lạnh hiếm thấy.

Hứa Nhiều chỉ cảm thấy ăn cái gì cũng vô vị tẻ nhạt, hơi mất hứng, chỉ hận không thể lập tức bay về thành phố W.

Nhìn lại Thiên Ca Tuệ, mặt mày không giấu được vui sướng, chỉ cảm thấy bữa cơm này vô cùng ngon lành, ăn đến bụng tròn xoe, còn không tao nhã mà ợ hơi hai tiếng

“Wow ~ Tuệ Tuệ nhà ta thật đáng yêu.” Cốc Châu Dân cười híp mắt nhìn Thiên Ca Tuệ, dịu dàng khắp nơi, chết đuối người.

Thiên Ca Tuệ bị sợ đến hắt hơi vang dội một cái, sờ sờ lỗ mũi, “Không cho phép nhìn em như vậy! Cần phải thận trọng!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Còn có cái nào hơn cái này không?

Sau khi Úy Nam Thừa rời đi, người vui mừng nhất chính là Thiên Ca Tuệ, cả ngày cười hì hì, nhảy nhót vui vẻ như Tiểu Tinh Linh.

Hứa Nhiều đòi trở về mấy lần, nhưng bị Hứa Du ngăn cản.

Buổi chiều, bốn người Thiên Chi Dương, Hứa Du, quế bá lăng, Hứa Nhiều đi đến sân đánh Golf ở Tam Á Hải Đường Loan Hải Trung Hải; Cốc Châu Dân và Thiên Ca Tuệ đến đảo khi ở Nam Loan

Thiên Chi Dương biết Tuệ Tuệ không có hứng thú với golf, cũng không miễn cưỡng cô, có A Dân đi với cô cũng yên tâm

Sau khi xuống cáp treo, Thiên Ca Tuệ liền ngó đông ngó tây, “Đâu? Con khi đâu? Không phải ở đây là đảo khi sao? Sao không thấy con khi nào?”

“Anh thấy chắc kiếp trước em là một con khi, lột choắt.” Cốc Châu Dân trêu nói.

“Vậy anh cũng không thua gì em, oa. . . . . Anh chính là con khi đít đỏ kia đầu thai chuyển thế!” Thiên Ca Tuệ vừa quay đầu lập tức nhìn thấy một con khi đít đỏ bò về phía hai cô, vội vàng gậy ông đập lưng ông.

Cốc Châu Dân cũng không giận, cười nói: “Thì ra là Tuệ Tuệ nhìn lên qua cái móng của anh, hiểu rõ như vậy.”

Câu nói của anh lại làm cho Thiên Ca Tuệ ngượng ngùng, tức giận nhảy dựng lên, “Quý mới thêm nhìn lên cái móng của anh!!”

“Lúc tức giận Tuệ Tuệ thật đáng yêu, anh phải chụp một tấm đăng lên Microblogging, bảo đảm mê chết một tá lớn.” Cốc Châu Dân khoa trương móc ra chiếc Iphone 4 của anh, chuẩn bị chụp hình.

“Không cho chụp! Không có sự đồng ý của em mà anh chụp là xâm phạm quyền riêng tư!” Thiên Ca Tuệ hươ hai tay lên giành chiếc Iphone 4 trong tay Cốc Châu Dân.

“Muốn chụp! Thì chụp!” Cốc Châu Dân cũng đùa giỡn với cô như trẻ con.

Không khí không vui vừa rồi lập tức tan thành mây khói, hai người đi một vòng quanh đảo khi, thấy con khi nào liền chụp hình lại, về mặt khoa trương như lần đầu thấy khi.

“A Dân, anh thấy con khi kia có giống ông chú hay không, mặt lúc nào cũng âm trầm, giống như người ta thiếu nợ chú ấy mấy triệu vậy.” Thiên Ca Tuệ chỉ vào một con khi mặt lạnh ngồi trên nhánh cây.

“Vậy mà cũng bị em phát hiện ra nữa à!” Cốc Châu Dân cảm khái nói.

“Cái gì?” Thiên Ca Tuệ ngây ngẩn cả người.

“Đúng là có khách hàng thiếu nợ công ty bọn anh mấy triệu, nói cũng rất phiền lòng, chẳng lẽ Nam Nam thật sự vì chuyện này mà ngày nào cũng mặt ủ mày ê, haizzz . . . . .” Cốc Châu Dân nói như thật.

o(͡° ͜ʖ ͡°)o

Còn có cái nào 囧 hơn cái này không?

Cho tới khi Ủy Nam Thừa biết chuyện này thì hung hăng trừng phạt vợ yêu một trận, cho dù cô đau khổ cầu xin tha thứ, anh cũng đều thờ ơ, cho đến khi người nào đó trái lương tâm nói thật ra con khi kia giống Cốc Châu Dân hơn.

Lúc này mới thỏa mãn lòng tự tôn cường đại của người đàn ông nào đó, nhếch khóe môi lên ôm bà xã vui vẻ ngủ.

Cái đó tạm thời nói sau, hi hi ~~

Sáng ngày thứ ba, sáu người ngồi trên chuyến bay trở về thành phố W, lễ Nguyên Đán năm nay đúng là vui buồn lẫn lộn, nhưng giữa bảy người bọn họ đã có một kỉ niệm đẹp, nhiều năm sau, mỗi lần nhớ lại lần đến Hải Nam này, mọi người đều có vô vàn cảm xúc, cũng không biết đây là khởi đầu tốt hay xấu.

Tóm lại, đã bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Cũng là nhờ Thừa nhi có công tưới nước!

Mỗi năm trước khi mùa xuân tới, mọi nhà lại bắt đầu đặt mua đồ tết, khắp nơi trên đường phố đều là cảnh tượng náo nhiệt, các siêu thị lớn đều đầy ắp cả người, đứng thành hàng dài chờ tính tiền; các trung tâm mua sắm lớn cũng đông nghẹt, mọi người đều sắm đồ đặc mới.

Thiên Ca Tuệ cũng không ngoại lệ, mới sáng sớm hai mươi bảy tháng chạp liền bị mẹ lôi từ trên giường dậy, đến trung tâm mua sắm, mua quần áo mới.

Dọc theo đường đi cô đều mê mẩn đi dạo tới dạo lui theo mẹ cô, trong đầu toàn nhớ lại cảnh thức dậy lúc này.

“Mẹ, mẹ tha cho con đi, khó khăn lắm con mới được về nhà ngủ một giấc! Mẹ hãy thương cho cái giường của con? Thương cho con thỏ nhỏ của con sao? Bọn nó rất nhớ con!” Thiên Ca Tuệ ôm con thỏ nhỏ cô thích nhất là chả chực khóc.

“Con nhóc thúì, bao nhiêu tuổi đầu rồi, còn suốt ngày ôm con thỏ nhỏ ngủ. Kể từ khi nghỉ đông ngày nào con cũng ngủ tới mặt trời lên cao mới rời giường, đừng tưởng mẹ không biết, thật vất vả trở về một lần, còn muốn ngủ nướng! Không có cửa đâu, ngoan ngoãn thức dậy đánh răng rửa mặt theo mẹ đi mua sắm đi.” Đinh Như không nhường bước, lôi con gái từ trong chăn ra ngoài, lấy quần áo từ trong tủ ra nhanh nhẩu giúp cô mặc.

“Mẹ, mẹ không thương con, huhu. . . . .” Thiên Ca Tuệ mím miệng bật khóc lên.

“Làm nũng nịu vô dụng! Đúng rồi, bảo bối ngoan, mặc dù bây giờ con còn thiếu sót hương vị của con gái, nhưng công phu nũng nịu là số một, từ nhỏ ba mẹ đã rèn luyện cho con rất tốt, dùng ở trên người Thừa nhi bảo đảm linh nghiệm.” Suy nghĩ của Đỉnh Như lại bắt đầu bay xa, trong mắt lộ ra ánh sáng chói lóa.

Tâm trạng của Thiên Ca Tuệ lúc này chỉ có thể dùng: túng quẫn, mờ hồ đồ như thác, bi kịch! Đây là ba từ để hình dung.

Tục ngữ nói rất hay: cha mẹ vợ nhìn con rể càng xem càng thuận mắt, nhưng cái này quá thuận mắt! Thuận mắt đến nỗi trong mắt mẹ cô chỉ có con rể không có con gái!

“Bảo bối ngoan, cái áo khoác màu vàng nhạt này rất đẹp, con mặc thử xem?” Đột nhiên Đỉnh Như lên tiếng cắt đứt dòng hồi tưởng của Thiên Ca Tuệ.

“Mẹ, cái này. . . . . Không hợp với con đâu.” Thiên Ca Tuệ không muốn, mặc dù cô không phủ nhận là mắt của mẹ rất tốt, thế nhưng áo khoác màu vàng nhạt không phải là gu của cô.

“Cô à, mẹ của cô rất có mắt, cái áo khoác màu vàng nhạt này là kiểu mới nhất của năm nay, thiết kế đơn giản mới lạ, không bao giờ lỗi thời, cô xem lòng dė ở trên cổ áo này có thể giữ ấm rất tốt.” Cô bán hàng ở một bên cười giới thiệu.

“Cái con nhỏ này, không thử thì làm sao biết không hợp.” Đỉnh Như gõ đầu của con gái một cái.

Thiên Ca Tuệ xụ mặt, đầu hàng trước uy quyền của mẹ, ngoan ngoãn cởi áo khoác xuống mặc thử cái áo khoác màu vàng nhạt này.

“Cô à, da của cô trắng nõn, mặc cái áo khoác màu vàng nhạt này vào, duyên dáng xinh đẹp như hoa sen mới nở, rất là xuất chúng!” Cô bán hàng phát huy hết tài nhanh mồm nhanh miệng của cô ấy, cố gắng khen ngợi hết sức có thể.

Đỉnh Như cũng cẩn thận xem xét con gái, quả nhiên sau khi kết hôn đẹp hơn trước không ít, cũng là nhờ Thừa nhi tưới nước!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Đứa nhỏ ngốc, đương nhiên là mua quần áo cho chồng con

“Mẹ, con cảm thấy kì kì.” Thiên Ca Tuệ đứng ở trước gương quay qua quay lại, cái áo khoác này mặc trên người cô giống như làm trò hề vậy, nhưng. . .

“Không tệ, rất đẹp! Lấy cái này!” Đỉnh Như nói liên tục hai chữ “Không tệ”, trực tiếp tính tiền.

“Mẹ, không nhìn kĩ lại sao?”

“Nhìn cái gì nữa, lấy cái này, gói lại!” Đỉnh Như thoải mái nói.

“Được, xin mời cô qua bên đây.” Cô bán hàng cũng rất có mắt, vừa nhìn hai mẹ con này đã biết là người có tiền, nhìn tay của hai người cầm bao lớn bao nhỏ đều là hàng hiệu, ra tay rất hào phóng!

Mua quần áo xong đi ra ngoài, Thiên Ca Tuệ mệt mỏi đến nỗi chân cũng đứng không thẳng, “Mẹ, mua xong rồi, mình về nhà đi.”

“Bảo bối ngoan, còn phải rèn luyện sức khỏe, lúc nhỏ mẹ không đưa con đi dạo, để bây giờ mới nửa ngày con đã mệt mỏi thành ra như vậy rồi.” Đỉnh Như nói xong đi vào một khu bán đồ nam.

“Mẹ, đây là cửa hàng HugoBoss! Mẹ chắc là mình không đi nhầm chứ?” Thiên Ca Tuệ rất khiếp sợ, HugoBoss nổi tiếng là nhãn hiệu đắt đỏ trên thế giới, là thời trang cao cấp của phái nam, rốt cuộc mẹ cô muốn làm gì?

“Đứa nhỏ ngốc, đương nhiên là mua quần áo cho chồng con.” Đỉnh Như giận liếc con gái một cái.

Cái gì! Chồng? Chú! Mua quần áo cho ông chú?

“Mẹ, không cần đâu..., chúng ta trở về thôi.” Một tay Thiên Ca Tuệ cầm cả đồng túi, một tay kéo mẹ cô chạy ra ngoài.

Trời mới biết ngày nào cô và ông chú cũng chia giường ngủ, sau khi từ Hải Nam trở về, rõ ràng ông chú đã trở nên nghiêm túc hơn nhiều rồi, cũng rất ít động tay động chân với cô, phần lớn thời gian đều bận chuyện công việc, hơn nữa thời gian làm việc và nghỉ ngơi của hai người cũng không giống nhau,

đương nhiên ít gặp nhau hơn.

Trừ thỉnh thoảng chủ nhật giả vờ giả vịt ân ái ở trước mặt người lớn, ra khỏi cửa lập tức ai đi đường nấy, cô đi chơi với bạn bè, ông chú không biết đi đâu, cô cũng không quan tâm.

Tóm lại, trong một tháng này cuộc sống rất là thoải mái, làm cho cô rất hài lòng, tiếc nuối duy nhất là mới mười ngày A Dân đã trở về nước Mỹ rồi.

Mặc dù anh ta lớn hơn mình chín tuổi, nhưng ở chung với anh ta không hề cảm thấy có sự khác nhau, nói chuyện rất thoải mái, rất vui vẻ.

Thật may là bây giờ internet phát triển, thỉnh thoảng cô có thể chat webcam với anh ấy, thật tốt.

“Buông tay ra! Con nhỏ này, mới vừa rồi còn cảm thấy con đã trưởng thành, sao bây giờ lại trở nên trẻ con rồi.” Đinh Như sử dụng ánh mắt giết người nhìn con gái.

Thiên Ca Tuệ bị áp bức trước quyền uy của mẹ cô, không thể làm gì khác hơn là buông tay, tội nghiệp đi theo sát mẹ vào HugoBoss.

“Tuệ Tuệ à, con thấy cái này như thế nào, có phải rất xứng đôi với phong cách của Thừa nhi hay không, chỉ trông tượng thôi cũng cảm thấy rất tuần tú.” Đinh Như chỉ vào một cái tây trang màu đen hỏi.

“Xấu quá, anh ấy không thích như vậy, với lại trong phòng quần áo của anh ấy toàn là tây trang, mua quần áo thoải mái thì hơn.” Thiên Ca Tuệ che giấu lòng tâm nói.

“Xấu sao? Mẹ cảm thấy rất đẹp mà, nếu không, con giúp Thừa nhi chọn một cái?”

Thiên Ca Tuệ chỉ chờ những lời này của mẹ, cô ý đi xem từng dãy quần áo, cô bán hàng cười híp mắt đi theo phía sau cô, miệng không ngừng giới thiệu.

“Mẹ, mẹ thấy cái này như thế nào?” Thiên Ca Tuệ chỉ vào một cái áo khoác đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Vậy thì mua cái xấu nhất!

Editor: ChiMy

Đinh Như rất nghiêm túc lựa chọn, thấy thế nào cũng không đẹp bằng cái bà chọn lúc đầu.

"Thừa nhi thích mấy kiểu này sao?"

"Đương nhiên rồi, mỗi ngày con ở chung với anh ấy, dĩ nhiên biết sở thích của anh ấy rồi." Thiên Ca Tuệ cố nén cười rất khổ cực, nếu mẹ muốn mua quần áo cho ông chú đó, vậy thì mua thôi, nhưng còn mua cái gì, vậy thì mua cái xấu nhất!

Đinh Như nghi ngờ nhìn hai mắt của con gái, thấy nét mặt cô nghiêm túc, liền tin, dù sao con gái cũng sống chung với Thừa nhi.

Như thế sau khi mua đồ xong, hai mẹ con thắng lợi trở về, mệt đến muốn xỉu.

Buổi tối, Thiên Ca Tuệ mặt dày mày dạn không chịu trở về nhà họ Úy, mẹ cô không vui, nghiêm mặt, "Bảo bối ngoan, con là phụ nữ đã kết hôn, tại sao có thể ở nhà mẹ đẻ mà không chịu trở về nhà."

Xem đi, xem đi, quả nhiên, trước đây mẹ toàn lừa cô, nói cái gì mà kết hôn thì có hai nhà, lúc này mới bao lâu chứ, phân biệt cả nhà mẹ đẻ và nhà!

"Không, tối nay nói gì con cũng không đi." Thiên Ca Tuệ vịn lấy ghế sa lon không buông tay, chỉ sợ mẹ cô kéo mình ra.

"Cho con nó ở nhà thêm một ngày đi, thông gia bên đó cũng không nói gì đâu." Ba Thiên lên tiếng.

"Cha, chỉ có ba thương con nhất..., huhu....." Thiên Ca Tuệ lập tức chạy tới ôm cổ cha của cô làm nũng, đầu chôn ở trên bả vai của cha, giả bộ khóc đến đau lòng.

"Tuệ Tuệ đều do ông chiều hư đấy!" Đinh Như tức giận vào phòng bếp.

Thiên Ca Tuệ ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn bóng lưng của mẹ, "Cha, mẹ thật sự tức giận sao?"

"Con ngốc, sao mẹ con tức giận, con cho rằng mẹ con không thương con à, không muốn con ở nhà thêm mấy ngày à, bà ấy là tâm phạt khẩu xà." Ba

Thiên hòa ái cười nói, cung chiều sờ đầu nhỏ của con gái.

Con gái lớn lên rồi, không còn là đứa bé suốt ngày ôm cánh tay của ông làm nũng nữa rồi.

Có cha mẹ nào mà không thương yêu con cái, không muốn con cái tốt, đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trên đời!

Thiên Ca Tuệ biết nếu như mình lặng yên không một tiếng động giao bộ đồ này cho chú, vậy thì mất hết ý nghĩa cô chọn bộ này.

Cho nên lúc đang nói chuyện với mẹ Nam cô tìm cơ hội nói ra, "Mẹ Nam, hai ngày trước con theo mẹ đi dạo phố thì thấy một cái áo khoác rất đẹp, lại giữ ấm rất tốt, nên quyết định mua cho anh Thừa, cũng không biết anh ấy có thích hay không."

Giọng nói càng ngày càng nhỏ, làm cho lòng người thương tiếc.

"Tuệ Tuệ có lòng như vậy, sao Thừa nhi không thích chứ, nếu nó dám không mặc, xem mẹ trừng trị nó thế nào!" Mẹ Nam vui vẻ nói.

Bà hết sức vui mừng vì tình cảm của Tuệ Tuệ và Thừa nhi càng ngày càng tốt, đều nói lâu ngày sinh tình, thật đúng là không sai.

Thiên Ca Tuệ thấy mẹ Nam vui mừng như thế, đột nhiên trong lòng thấy hơi tội lỗi, hai tháng này cô và đại thúc đều giả vờ ân ái, sau khi rời khỏi nhà liền chường mắt nhau, ai đi đường nấy.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chẳng lẽ muốn tát sao?

Trước mặt người nhà cô gọi anh là "anh Thừa", anh gọi cô là "Tuệ Tuệ"; còn ở ngoài cô gọi anh là "Chú", anh gọi cô là "Con nhóc thú".

Nếu như ông, ba Nam, mẹ Nam và cả ba mẹ cô biết cô và chú chỉ kí giấy hẹn một năm thì có phải rất thất vọng đau khổ hay không, lúc đó cô nên làm gì đây.....

"Tuệ Tuệ, sao vậy? Mẹ ra tay thì không có chuyện gì không giải quyết được." Nam Xu Nhiên thấy Tuệ Tuệ cúi đầu xuống, vội vàng an ủi.

"Mẹ Nam, mẹ thật tốt với con." Thiên Ca Tuệ dựa đầu vào trong ngực mẹ Nam, từ nhỏ mẹ Nam đã xem cô như con gái ruột, sự yêu thương này, thật sự rất vô tư.

"Đứa bé ngốc, nói bậy gì vậy, con và Thừa nhi đều là bảo bối của mẹ." Nam Xu Nhiên cung chiều sờ tóc cô.

Đêm ba mươi, Ủy Nam Thừa chịu sự uy hiếp đe dọa của mẹ phải mặc cái áo khoác màu quýt Thiên Ca Tuệ mua cho anh, sắc mặt rất khó coi.

Thiên Ca Tuệ ngồi một bên vừa ngâm nga bài hát vừa ăn nhỏ mình thích nhất, nghiêng đầu cổ nén cười rất khổ cực, bờ vai run run.

Ủy Nam Thừa nhìn người nào đó miệng nhét đầy nhỏ, cặp mắt híp lại, ánh mắt sắc lạnh, nhìn cái áo khoác quê mùa này, còn là hiệu Hugo-Boss đấy! Con nhóc thú này cố ý troll anh đúng không, biết rõ anh rất ghét loại áo này, nên tìm mẹ giúp một tay.

Sau khi trở lại phòng, anh lập tức cởi cái áo khoác đáng chết này ra, từ nhỏ đến lớn anh không bao giờ mặc quần áo màu sắc sặc sỡ, mà con nhỏ này, chọn cái màu quýt! Làm cho anh xấu xí một lần!

Thiên Ca Tuệ nằm ở trên ghế sa lon cười đến thở không nổi, "Ha ha ha..... Ha ha ha....."

Ông chú mặc cái áo khoác màu quýt này vào thật sự rất có hiệu quả, vốn là một người đàn ông đẹp trai như yêu nghiệt, sau khi mặc cái áo khoác này vào như biến thành một người bỉ ổi, trời ơi! Mặc cười quá.....

Ủy Nam Thừa âm trầm bước từng bước về phía người nào đó đang cười vui vẻ, ánh mắt tối tăm lạnh lẽo.

"Ha ha ha....." Cười nhiều kết quả là bắt đầu nấc cục, từng cái từng cái, ngay cả hai cái bánh bao nhỏ trước ngực cũng muốn nhảy ra.

"Chú dám đánh tôi, tôi sẽ đi méc ông nội!" Thiên Ca Tuệ kêu ngao hất cằm lên, hừ một tiếng: tôi mới không sợ chú! Có ông làm chỗ dựa cho tôi!

Ủy Nam Thừa cũng không nói gì, nhìn cô chăm chăm một hồi, một tay nâng cằm của cô lên, để cô ngược nhìn mình.

Thiên Ca Tuệ sững sờ trong nháy mắt, mở to hai mắt nhìn ông chú, quên cả nấc cục.

Chẳng lẽ muốn tát sao?

Một phút sau, âm thanh nấc cục vang lên lần nữa.

"Shit!" Úy Nam Thừa chửi nhỏ một tiếng, trực tiếp lấy miệng chặn lại, lần này không còn đơn giản là mút cánh môi, đầu lưỡi linh xảo cạy hàm răng của người nào đó ra, tiến quân thần tốc, kỹ thuật hôn tinh xảo khiến cho người khác thần hồn điên đảo.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Lại hôn! Môi của người ta sưng hết rồi

() HUHUU..... Ông chú muốn hút sạch khí oxi của cô sao?

Đau đầu quá, cơ thể mềm nhũn không còn hơi sức, chân cũng nhũn ra, đứng không vững.....

Cô bị gì vậy? Chẳng lẽ bệnh rồi sao?

Úy Nam Thừa ôm cơ thể mềm mại trong ngực, hơi tham lam sự ngọt ngào trong miệng cô, hôn thể nào cũng không đủ, cho đến khi người trong ngực không thể hít thở, anh mới buông cánh môi mềm mại của cô ra.

Vừa hôn cô đã khiến cho mình mê hoặc, chẳng lẽ mình thật sự hơi thích con nhóc thúi này sao?

Sau khi Thiên Ca Tuệ được thả ra thì có chút ngỡ ngàng, môi đỏ mọng hé mở, bên khóe miệng còn dính một giọt nước miếng trong suốt, cũng không biết là của ai; ánh mắt mê ly giống như con thỏ nhỏ lạc đường, tròn mắt phiếm hơi nước mông lung; khuôn mặt nhỏ bé ửng hồng, quyến rũ người khác.

Úy Nam Thừa nghe thấy tiếng hầu kết của mình lên xuống, cúi đầu, không chút do dự hôn lên lần nữa, không giống nụ hôn dịu dàng vừa rồi, mà gặm cắn giống như mưa to gió lớn, nồn nao, trêu chọc.

"Ừm..... Ừm....." Thiên Ca Tuệ chỉ cảm thấy khó lắm mới được hít thở lại bị cướp đoạt, huhu..... Thật khó chịu, ông chú thúi! Lại cưỡng hôn cô! Lưu manh thúi!

"Ngu ngốc, không biết dùng lỗ mũi để thở sao?" Úy Nam Thừa buông con nhóc này ra.

"Anh..... Anh mới ngu ngốc! Lưu manh! Ai cho phép anh hôn tôi!" Thiên Ca Tuệ chu đôi môi sưng đỏ lên hung dữ chất vấn.

Ông chú thúi, dám ăn đậu hũ của mình, còn ăn liên tiếp hai lần! Thật đau lòng.....

Đáng tiếc lời chất vấn này ở trong mắt Úy Nam Thừa, không có chút ý uy hiếp nào, ngược lại, rất giống như..... dụ dỗ.

Thiên Ca Tuệ cảm thấy ánh mắt của ông chú nhìn cô sao mà giống như là đang nhìn món ăn ngon vậy, thật là đáng sợ!

Không hề nghĩ ngợi liền cảm cái gối ôm bên cạnh lên ném tới, trùng hợp ném ngay vào mặt Úy Nam Thừa.

"Nhóc chán sống à!" Úy Nam Thừa tức giận quát lên, con nhóc này đúng là bản tính không đổi! Động một chút là đánh người!

Thiên Ca Tuệ run rẩy, lần đầu tiên thấy đáng sợ ông chú đáng sợ như vậy, đang chuẩn bị chạy trốn, lại bị tay của Úy Nam Thừa giam lại, đau đến cô gào khóc, lại không động đậy được, hai mắt mở tròn vo, mặt sợ hãi.

"Sau này không được tùy tiện đánh người, không cho phép ném đồ."

Thiên Ca Tuệ chỉ có thể cực kỳ oan ức gật đầu một cái, ánh mắt đáng yêu như nai con.

"Nếu không lần sau trừng phạt..... Nặng hơn." Úy Nam Thừa hip mắt, đầy cảnh cáo.

"Ừm....." Ông chú thật là đáng sợ!

Úy Nam Thừa nhìn Thiên Ca Tuệ bị dọa sợ, đột nhiên trong lòng nổi lên sự dịu dàng, cúi đầu.....

Thiên Ca Tuệ nhắm mắt lại: lại hôn! Môi của người ta sưng lên hết rồi..... huhu..... Thật là đau.....

Nhưng mà, trên môi không có cảm giác gì, ngược lại, cổ đau quá.

Mở mắt ra, phát hiện ông chú vùi đầu cắn cổ cô, hơi đau một chút, còn hơi nhột.

Ông chú là một tên biến thái sao?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Điều do vết hôn gây họa ~

Đột nhiên nhớ tới trong phim Vampire đều cắn cổ như vậy, hút sạch máu sau đó để lại dấu răng.....

Cả người khẽ run rẩy, trong nháy mắt cả người đỏ đầy mồ hôi lạnh.

"Ông chú xấu! Buông tôi ra! Không được cắn tôi!" Hai tay của Thiên Ca Tuệ vỗ vào trên lưng của Úy Nam Thừa, nhưng người nào đó vẫn thờ ơ như cũ.

"Đừng nhúc nhích." Giọng nói của Úy Nam Thừa khàn khàn.

Bởi vì không đau như trong tưởng tượng, Thiên Ca Tuệ cũng chậm chậm yên tĩnh lại, trong lòng lại buồn bực chú gặm cổ của cô làm gì? Mặc dù mới vừa tẩm xong cả người đều thơm phức, nhưng, vẫn là rất rất kì!

Sau mấy phút, Úy Nam Thừa mới từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Thiên Ca Tuệ, yên lặng xoay người vào phòng tắm.

"Bệnh thần kinh!" Thiên Ca Tuệ nhìn cửa phòng tắm đóng chặt nói lầm bầm, sờ chỗ bị cắn, không có cảm giác gì?

Sờ gương mặt nóng ran của mình, 555..... Cô bị gì đây?

Hi hà hi hục bò lên giường, đắp chăn lại lần qua lần lại, vẫn là không ngủ được.

Ngày mai mừng một đầu năm, phải dậy sớm.

Sáng ngày hôm sau lúc ăn điểm tâm thì Nam Xu Nhiên liếc mắt đã nhìn thấy mấy vết hôn trên cổ Tuệ Tuệ, cười đến mặt mờ vui vẻ.

Thiên Ca Tuệ bị mẹ Nam cười đến đáy lòng run sợ, không khỏi nhìn theo ánh mắt của mẹ, cái gì đây? Trong nhà khi nào có con muỗi lớn như vậy!

Tại sao đỏ tới như vậy?

"Mẹ Nam, đây là bị muỗi cắn sao, chắc là lúc tối ngủ bị cắn, con không có một chút xú cảm giác nào." Thiên Ca Tuệ cắn đũa tròn mắt, giọng nói nghiêm túc, còn sờ sờ mấy vết đỏ trên cổ, không có sưng lên?

Chẳng lẽ là côn trùng cắn, đáy lòng buồn nôn.

Úy Nam Thừa đang ăn chè trôi nước lập tức bị nghẹn ở trong cổ họng, hít vào một hơi thật sâu, nhấp một hớp sữa đậu nành, tiếp tục vùi đầu ăn bánh trôi.

Nam Xu Nhiên lại cho rằng Tuệ Tuệ xấu hổ, nên cố ý nói như vậy, nhìn con trai cười nói: "Đúng vậy, cũng không biết là con muỗi to cỡ nào, cắn tới đỏ như vậy."

"Mẹ Nam, buổi tối con muốn đốt nhang muỗi, còn phải diệt côn trùng, thật là khủng khiếp..... Hơn nữa, nhìn rất xấu!" Thiên Ca Tuệ nhũn lỗ mũi nói.

"Khụ..... Khụ....." Úy Nam Thừa mắc kẹt bánh trôi trong cổ họng, bị sặc ho liên tục, cầm khăn giấy lên lau miệng, đẩy chén ra, bước chân lảo đảo rời đi.

"Con dâu ngoan, phối hợp rất tốt." Nam Xu Nhiên nhìn con dâu cười đến cung chiều, bụng chén của con trai vào phòng bếp.

"À?" Thiên Ca Tuệ nhìn bóng lưng của mẹ Nam, thật khó hiểu, cô phối hợp gì chứ?

Đột nhiên, cô liếc mắt nhìn mấy vết đỏ trên cổ lần nữa, trong lòng kinh hãi: chẳng lẽ đây chính là chỗ tối hôm qua ông chú cắn?

.....

Vài ngày sau đó đi xung quanh chúc tết, hơn nữa giống như nhà họ Ú và nhà họ Thiên, thân thích nhiều đến nỗi đi từ mùng 1 đến 15 vẫn chưa hết, đều đi không xong.

Nhất là loại người lời như Thiên Ca Tuệ, sợ nhất chính là thăm người thân, quá phiền toái, bạn tôi tôi đi, thật là không có ý nghĩa.

Haizzz..... Đều do truyền thống gây họa.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Tuệ tuệ, em tới mua sách à?

Lớp mười hai tựu trường sớm, mừng mười Tết đã đi học chính thức, Thiên Ca Tuệ thấy vui vẻ tự do, rốt cuộc không cần đối diện với gương mặt thú vị của ông chú mỗi ngày rồi, nhưng mặt khác cũng bắt đầu rầu rĩ chuyện học tập của mình.

Còn khoảng ba tháng nữa phải thi tốt nghiệp trung học, nói không buồn là giả, mặc dù cô là con ông cháu cha, trong nhà có rất nhiều mối quan hệ, nhưng có ai mà không muốn dựa vào thực lực của bản thân thi đậu vào một trường đại học tốt chứ, ít nhất mấy anh chị họ của mình, hầu như đều đạt được thành tích xuất sắc thi đậu vào các trường đại học danh tiếng, mình tuyệt đối không thể khác họ được!

Nhưng môn đại số và vật lý của mình, thật là phiền lòng! Nghe hiểu thì không biết làm, a a a! Thật là phiền!

Mất thấy càng lúc càng tới gần ngày thi tốt nghiệp trung học, tâm trạng của Thiên Ca Tuệ càng thêm phiền não.

Chiều chủ nhật, cô không hẹn với Đồng Yên, Hạ Lan Thu, một mình đi tới thư viện, chuẩn bị tìm sách hướng dẫn xem thử, gần đây thật sự không bình tĩnh được, tiếp tục như vậy nữa, cô sợ trạng thái của mình sẽ càng ngày càng tệ.

Nhìn từng giá sách, cô thật sự hơi nổi giận, không biết nên lấy quyển nào thì tốt hơn, trong đây thật sự rất nhiều sách tự học, nhưng có tác dụng không thì không biết, cũng không thể mua về hết.

"Tuệ Tuệ, em tới mua sách à?" Một giọng nói dịu dàng từ tính vang lên.

Thiên Ca Tuệ không ngờ tới có thể gặp lại anh Hứa ở đây, hơi ngẩn người một chút, "Anh Hứa, sao anh lại ở đây?"

"Chẳng lẽ em được tới còn anh thì không à?" Giọng nói dí dỏm của Hứa Du khiến Thiên Ca Tuệ hơi ngượng ngùng.

"Không phải, em chỉ không ngờ anh Hứa cũng tới thư viện để mua sách." Thiên Ca Tuệ gãi đầu, đây là động tác đặc trưng khi cô đang ngượng ngùng.

"Trước kia lúc học đại học, nơi anh thích nhất chính là thư viện, yên lặng không bị ai làm phiền, rất thoải mái, rất dễ chịu." Hứa Du nhớ lại lúc đại học, ánh mắt rất dịu dàng.

"Không phải nhóm anh có bốn người sao? Chẳng lẽ ba người kia cũng tới thư viện?" Thiên Ca Tuệ suy nghĩ một chút đã cảm thấy không thể nào.

"Bình thường chỉ một mình anh."

"Thì ra là vậy, suy nghĩ một chút đã thấy không thể!" Thiên Ca Tuệ khó nhịn cười.

"Thế nào? Em tới mua sách tự học sao?" Hứa Du nhìn Tuệ Tuệ cầm một quyển sách 《 hướng dẫn tự học 》 trong tay, hơi kinh ngạc.

"Đúng vậy, sắp thi tốt nghiệp trung học rồi, áp lực rất lớn." Vừa nhắc tới thi tốt nghiệp trung học, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Ca Tuệ liền suy sụp xuống.

"Nói chuyện với anh một chút đi?" Hứa Du để quyển sách trên tay xuống, ý bảo Tuệ Tuệ ra ngoài đi dạo.

"Dạ." Thiên Ca Tuệ nghe lời đi theo ra ngoài.

Hai người đi dạo dọc theo bờ sông, bây giờ mới đầu tháng 4, không khí rất mát mẻ.

"Đại số và vật lý của em không tốt, điểm chỉ vừa đủ đạt, hơn nữa gần đây tâm trạng không tốt, không biết tại sao cứ thấy phiền não, trong lòng rất lo lắng." Thiên Ca Tuệ rũ mắt xuống, giọng nói cô đơn.

"Cho nên em muốn tìm sách tự học, để hóa giải áp lực của mình?" Hứa Du hướng dẫn từng bước.

"Dạ, ít nhất cũng có thể khiến lòng em bình tĩnh một chút."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Anh Hứa, anh đang nói đùa sao?

"Thế nhưng vẫn không giải quyết được vấn đề." Hứa Du nói trúng tim đen.

"Em cũng biết vậy." Thiên Ca Tuệ than nhỏ, rồi ngồi trên băng ghế đá ở công viên.

"Không nghĩ tới chuyện tìm gia sư à?"

"Có nghĩ, nhưng mà, có rất nhiều lo lắng....." Thiên Ca Tuệ chán nản thở dài.

"Thật ra thì, em có thể mời anh làm gia sư của em." Hứa Du mở to mắt, khóe môi khẽ nhếch.

"..... Anh Hứa, anh đang nói đùa sao?" Thiên Ca Tuệ cảm thấy mình xuất hiện ảo giác.

"Trước kia anh đã từng làm gia sư cho người ta." Trong mắt Hứa Du đậm ý cười.

"Làm gia sư cho người ta? Anh không gạt em chứ?"

"Thật, mấy người anh của em cũng biết."

Thiên Ca Tuệ nghi ngờ nhìn anh một cái, đám bạn của anh đều nổi tiếng là con nhà giàu ở thành phố W, hoàn toàn không cần đi làm gia sư.

Mà anh Hứa là bạch mã hoàng tử trong lòng tất cả nữ sinh, giống như một vị thần, không nhiễm bụi trần.

Nhưng mà, anh lại nói mình từng làm gia sư, cô có thể không kinh ngạc sao?

"Thế nào? Tuệ tuệ không muốn thử sao?" Hứa Du tươi cười.

Đẹp quá! Cười! Cô sắp không thở nổi! Thiên Ca Tuệ tin rằng giờ phút này nhất định vẻ mặt của mình rất hoa si.

"Anh Hứa, thật không sao chứ? Sẽ không ảnh hưởng công việc của anh chứ?"

"Không ảnh hưởng, buổi tối và chủ nhật anh đều có thời gian." Hứa Du cũng không biết tại sao trời xui đất khiến mình ôm công việc gia sư này, mặc dù từng có kinh nghiệm, nhưng cách nhiều năm như vậy, rất nhiều thứ đã quên, xem ra mình cần phải ôn lại môn đại số và vật lý lớp 12 rồi, thật may là, anh khá thông minh.

Hai người ăn nhip với nhau, Thiên Ca Tuệ sướng đến phát rồ, không còn lo lắng như trước, khóc miệng cười mừng rỡ, đuôi mắt cũng không giấu được ý cười.

Bởi vì gần tới ngày thi tốt nghiệp trung học, trường học giảm sức ép cho học sinh lớp mười hai, đã hủy bỏ tiết tự học vào buổi tối.

Cứ như vậy Thiên Ca Tuệ có thời gian cả buổi tối, sau khi bàn bạc, 6 giờ tới 9 giờ tối thứ hai và thứ sáu học đại số, tối thứ bảy học vật lý, chủ nhật ôn lại các nội dung đã học.

*****

Vào bữa cơm tối ngày nào đó, ông Úy gấp một cái đùi gà đặt vào trong chén của cháu dâu, "Tuệ Tuệ, khoảng thời gian trước ông thấy con lúc nào cũng nhũn nhũn, gần đây đã gần ra không ít, là bởi vì chuyện học tập sao?"

Thiên Ca Tuệ đang nhai hạt bắp, hàm phồng như bánh bao, nghe vậy rất trịnh trọng gật đầu một cái.

"Đừng quá mệt mỏi, phải chú ý kết hợp học tập và vui chơi, con xem gần đây con ốm quá, khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt như gì." Ông Úy đau lòng nói.

"Ông à, con biết rồi..., trước đây hay nhũn nhũn là bởi vì áp lực học tập lớn, rất phiền não, gần đây ổn rồi, con tìm một gia sư, cho nên cũng không lo nữa." Thiên Ca Tuệ vui vẻ nói.

Chương 60: Lấy cớ học thêm để hẹn hò với Hứa Du?

"Gia sư? Nhất định cô giáo dạy rất giỏi, bằng không Tuệ Tuệ sẽ không vui vẻ như vậy." Ông Úy cười ha hả nói.

"Dạ, anh ấy giảng bài rất rõ ràng rất cẩn thận, còn lợi hại hơn giáo viên trên lớp." Thiên Ca Tuệ vốn muốn nói cho ông biết anh Hứa chính là gia sư của mình, nhưng nhớ lại anh Hứa từng dặn dò cô tạm thời không nên nói ra, dù sao trong đám thiếu gia ở thành phố W, làm gia sư cũng không phải là chuyện về vang gì.

Suy nghĩ thấy cũng đúng, mặc kệ nói thế nào, cô vẫn tôn trọng ý kiến của anh Hứa.

Vì vậy, cô chỉ có thể gạt người nhà nói là học thêm ở nhà Hạ Lan Thu, trên thực tế là đi theo Hứa Du đến thư viện học.

Cho nên khi Nam Xu Nhiên bảo cô dắt gia sư về nhà học thêm thì bị cô uyển chuyển từ chối, "Mẹ Nam, đề nghị của mẹ rất tốt, nhưng con, Yên Nhi và Cầu Cầu cùng học chung thì hiệu suất sẽ tốt hơn."

Ông Úy vuốt râu một cái: "Tuệ Tuệ nói cũng có lý, Thừa Nhi, Tuệ Tuệ học thêm xong thì con đi đón nó, con gái về nhà muộn không an toàn."

"Ông à, không cần đâu..., bây giờ xe buýt và tàu điện ngầm đều rất tiện." Thiên Ca Tuệ vội khoát tay từ chối, đi đón cô thì chẳng phải sẽ bị lộ sao?

Mọi người thấy Tuệ Tuệ từ chối kịch liệt thì hơi lầy lăm lăm, từ chối gấp như vậy.

"Ông à, ý của con là mỗi ngày anh Thừa làm việc khổ cực như vậy, buổi tối còn xã giao, nhà Cầu Cầu cách chỗ này cũng không xa, ngồi xe buýt rất tiện." Thiên Ca Tuệ ý thức vừa rồi phản ứng của mình hơi lạ, vội che giấu nói.

Úy Nam Thừa ngẩng đầu nhìn cô một cái, lúc nào thì con nhóc thú này biết suy nghĩ cho anh rồi, thật hiếm thấy.

Trưa thứ ba.

Bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc tại chi nhánh công ty khoa học kỹ thuật Úy Cốc, Úy Nam Thừa bận rộn cả ngày, ngã ngửa ở trên ghế dựa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Giờ tay lên nhìn đồng hồ, mới năm giờ rưỡi.

Tắt máy, khép máy vi tính lại, tối nay cũng không có xã giao gì, hình như.....

Nên thực hiện nghĩa vụ của một người chồng, đến trường đón cô vợ nhỏ của anh.

**

Xa xa, anh đã nhìn thấy con nhóc thú này vẫy tay tạm biệt với hai cô gái, sau đó nhảy nhót chạy tới, anh còn tưởng rằng cô nhận ra xe của mình, khoe môi không tự chủ được cong lên, ngay cả trong mắt cũng lộ ra ý cười.

Nhưng không ngờ cô thuần thục mở cửa một chiếc xe thể thao Lamborghini màu trắng, chui vào.

Khóc môi vừa mới cong lên trong nháy mắt mím chặt, trong tròng mắt đen tối sầm lại.

Chiếc xe kia anh đã quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn nữa, qua cửa sổ xe lấp loáng bóng dáng hai người đang nói cười riu rít, lúc nào thì Hứa Du tới trường đón Thiên Ca Tuệ mỗi ngày?

Thật đúng là ngoài sức tưởng tượng của anh!

Chẳng lẽ đây chính là học thêm mà con nhóc này nói sao? Lấy cớ học thêm để hẹn hò với Hứa Du?

Cầm điện thoại lên gọi cho Thiên Chi Dương.

"Dương Tử, Hứa Du có ở chung với cậu sao?"

【 không có, tôi còn đang cắm trại ở công ty đây. 】

"Vậy cậu biết gần đây cậu ta làm gì không?"

【 Không rõ lắm, khuya ngày hôm trước tôi và Tiểu Quế Từ còn hẹn cậu ta đến "Lam Mị" kia mà, cậu ta nói không có thời gian, hỏi cậu ta cũng không nói cụ thể đang làm gì. 】 Thiên Chi Dương tóm tắt ngắn gọn.

"Ừ." Ủy Nam Thừa như có chút suy nghĩ.

【 Rốt cuộc có chuyện gì vậy? 】 Thiên Chi Dương cảm thấy có cái gì không ổn.

"Không có việc gì, tôi hỏi vậy thôi, cậu tiếp tục làm việc đi, tôi còn có chút việc, cúp máy trước."

Cúp điện thoại xong, anh lại bấm một số điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Thăng thần được khoan hồng, chống lại bị nghiêm trị!

Editor: Puck

Buổi tối, Thiên Ca Tuệ trở về phòng đã thấy Ủy Nam Thừa vắt chéo hai chân mặt lạnh ngồi trên ghế sa lon hút thuốc lá, cau mày phun ra từng vòng khói mù, "Đi ra ngoài hút thuốc đi, hun chết rồi!"

Ủy Nam Thừa cũng không nói chuyện, cố ý phun ra một dải khói mù thật dài.

"Chú, hút thuốc có hại cho sức khỏe, chú đừng ở đây tự sát chậm chạp có được không?" Thiên Ca Tuệ đi tới đoạt lấy nửa điếu thuốc còn chưa hút xong trên tay Ủy Nam Thừa.

Kết quả thuốc không đoạt được, ngược lại bị Ủy Nam Thừa kéo một cái, vừa đúng ngã nhào trong lòng anh, tư thế cực kỳ mập mờ.

"Để cho tôi đứng lên!" Thiên Ca Tuệ không thuận theo giấy giả, lại bị đôi tay Ủy Nam Thừa giữ chặt lại, không cách nào nhúc nhích.

"Tôi nay đi đâu hả?" Giọng Ủy Nam Thừa trầm thấp vẫn còn mang theo cuốn hút.

"Học thêm" Thiên Ca Tuệ không hiểu trả lời, chú không biết sao?

"Học thêm ở đâu?"

"Nhà Cầu Cầu." Những lời này đáp hơi chột dạ.

"Nhà Cầu Cầu?"

Không biết vì sao, Thiên Ca Tuệ cảm thấy tối nay chú rất kỳ quái, giọng nói chuyện cũng rất kỳ quái, đặc biệt là những lời này, lạnh quá! "Chú hỏi những cái này làm gì?" Thiên Ca Tuệ hỏi ngược lại.

"Tôi hỏi em trước." Giọng khí phách hùng hồn.

"Chú, toàn thân chú hôi hôi, rất khó ngủ, nhanh đi tắm." Tiếp tục nói sang chuyện khác.

"Không được trốn tránh vấn đề." Giọng nói còn lạnh hơn hồi nãy.

"Cái gì trốn tránh vấn đề, tôi học thêm còn cần báo cáo toàn bộ hành trình với chú à, chú quản không khỏi quá rộng đó!" Thiên Ca Tuệ không vui khi bị người dòm ngó ép hỏi như vậy.

"Là tôi lo quá nhiều chuyện hay em coi tôi không quan trọng!" Trong giọng nói của Ủy Nam Thừa mơ hồ lộ ra tức giận.

"Cái gì gọi là tôi không coi chú là quan trọng!" Thiên Ca Tuệ kêu lên.

"Thăng thần được khoan hồng, chống lại bị nghiêm trị!"

"Tôi thăng thần cái gì? Không giải thích được." Thiên Ca Tuệ lăm bắm đôi câu, lần nữa giùng giàng đứng dậy, lại phát hiện hai cánh tay của chú vững vàng nhốt chặt eo cô, không thể động đậy.

Úy Nam Thừa cũng không nói chuyện, chỉ híp mắt đen chăm chú nhìn cô, ánh mắt kia như có thể xuyên thấu lòng cô, thật là khủng khiếp!

“Hôm nay tôi đến trường học đón em.” Giọng nói lạnh lùng không có chút nhiệt độ.

Bởi vì lời này của anh, trái tim nhỏ bé của Thiên Ca Tuệ run rẩy, ý là chú nhìn thấy cái gì sao?

“Nói, rốt cuộc em đi đâu?” Úy Nam Thừa vô cùng quỵên rũ mà nhếch môi, ngón trỏ dịu dàng mà sát cánh môi Thiên Ca Tuệ, thật giống như đang vuốt ve vật nào đó mình yêu tha thiết.

Cử động này khiến cả người Thiên Ca Tuệ nổi hết da gà, sao lại có một cảm giác chú muốn bóp chết cô, giọng nói không khỏi xót xa, “Tôi thật sự đi học thêm.”

Trời ơi, chú như vậy cô thật sự không quen, vô cùng không quen! Cô thà bị chú giận dữ mà quát cô, cô còn dám đối đầu với chú, nhưng tình cảnh bây giờ, cô lại đuối lý, hoàn toàn ở thế yếu sao!

Mắt Úy Nam Thừa sắc lạnh một phần, anh ghét nhất người khác lừa anh, nhất là cô nhóc thúì và Hứa Du!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Thỏ trắng nhỏ và sói xám lớn

Editor: Puck -

“Chú hung dữ cái gì mà hung dữ! Lúc tôi học tập phiền não chú có quan tâm tôi một câu không? Sắp thi tốt nghiệp trung học, áp lực của người ta rất lớn, toán học và vật lý luôn quanh quẩn ở biên giới đạt chuẩn, giáo viên tìm tôi nói vài lần rồi, chú biết tâm tình của tôi sao? Hừ! Thiên tài thần đồng như chú sao có thể hiểu được nỗi khổ sở của học sinh gà mờ là tôi!” Thiên Ca Tuệ một thân nước mắt nước mũi khóc ròng mà nói.

Úy Nam Thừa cau mày, cái này có liên quan gì đến vấn đề mình hỏi sao? Nhóc thúì định chơi khổ nhục kế, đừng hòng mơ tưởng, hôm nay không thành thực khai báo, xem anh trừng trị cô như thế nào!

“Tôi biết rõ không nên dối gạt chú nói học thêm ở nhà Cầu Cầu, nhưng mà tôi không cố ý, anh Hứa cũng đầy lòng tốt dạy thêm cho tôi, tôi đương nhiên muốn tôn trọng người ta, hu hu... Sao chú lại hung dữ với tôi!” Thiên Ca Tuệ càng nói càng uất ức, dứt khoát gào khóc lên.

Úy Nam Thừa nghe nói thế thì hơi nghi ngờ, Hứa Du dạy thêm cho Tuệ Tuệ? Đây không khỏi quá không thể tưởng tượng nổi đi!

“Là Hứa Du kêu em gạt tôi sao?”

Thiên Ca Tuệ rung rung gật đầu, chú sẽ không hiểu sai chứ, những lời này có hàm nghĩa khác chứ?

“Vậy những ngày này, cậu ta đều dạy thêm cho em?”

Tiếp tục gật đầu.

“Được rồi, đừng khóc, như con mèo hoa nhỏ khó coi chết đi được.” Trong mắt Úy Nam Thừa không còn lạnh lẽo nữa, tâm tình cũng tốt hơn nhiều, đưa tay dịu dàng lau nước mắt nơi khóe mắt của Thiên Ca Tuệ.

Nhưng anh không ngờ Thiên Ca Tuệ đã vượt lên trước một bước, cọ toàn bộ nước mắt nước mũi lên áo sơ xa xỉ của anh, “Chú thúì! Về sau không cho phép hung dữ với tôi! Hu hu...” Trong giọng nói có ý nũng nịu mơ hồ.

Úy Nam Thừa cũng không giận, giơ tay lên vuốt ve cái mũi đỏ ửng của cô, “Chỉ có điều em phải đồng ý với tôi, về sau không thể tùy tiện nghe lời người đàn ông khác nói, càng không thể gạt tôi.”

“Vậy chú cũng không thể gạt tôi!” Thiên Ca Tuệ hít mũi, ai cũng như nhau!

“Được, từ ngày mai trở đi, tôi sẽ làm gia sư cho em, đừng làm phiền anh Hứa của em nữa.” Úy Nam Thừa vô cùng dịu dàng nheo gương mặt non mềm của Thiên Ca Tuệ, cười đến bí hiểm.

“Hà...” Trên mặt mèo của Thiên Ca Tuệ hết sức kinh ngạc, miệng há thành một chữ “O”.

“Ngao~, tôi phải đi tắm.” Úy Nam Thừa tượng trưng ngửi mùi trên người, cau mày nói.

Thấy cô nhóc còn đang mê man, không khỏi vuốt lại tóc trên trán cô, ôm cô đặt lên ghế sa lon, vào phòng tắm.

Thiên Ca Tuệ ngồi trên ghế sa lon xé một tờ khăn giấy lau hi mũi, lại nhìn bóng dáng mỏng lung trong phòng tắm, nín chặt ngón tay tức giận thầm nghĩ: Vì cái gì mà mình càng lúc càng giống con thỏ trắng nhỏ chứ? Luôn bị lấn áp! Chú là một con sói xám lớn khoác áo da dê, phúc hắc lại tư tưởng xấu!

Hứa Du có từng nghĩ Thừa biết anh dạy thêm cho Tuệ Tuệ sẽ giận dữ hoặc tìm anh tính sổ gì đó, nhưng không ngờ chỉ một câu giải quyết.

“Cô nhóc Tuệ Tuệ này để cho người ta rất bận tâm, luôn hết tới lần này đến lần khác làm phiền cậu, chỉ có điều sau này không còn nữa, tôi sẽ đích thân giám sát tất cả mọi chuyện của cô ấy.”

Riêng câu này đã khiến Hứa Du hoàn toàn không còn lời nào để nói, xem ra đúng là Thừa phòng bị anh rồi, cái gọi là người đứng xem sáng suốt, chắc hẳn chính cậu ấy cũng không nghĩ tới sẽ đắm chìm nhanh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Không cho phép gõ đầu tôi, sẽ thành đàn!

Editor: Puck -

Sau khi ba người lớn nhà họ Úy và vợ chồng nhà họ Thiên biết Thừa nhi quyết định dạy thêm cho Tuệ Tuệ, cũng cười đến vẻ mặt sáng tỏ, quả thật là lâu ngày sinh tinh!

Nhanh như vậy cũng biết vợ mình là bảo bối, thật sự có tiến bộ lớn! Chính là chuyện sinh con cái phải nắm chặt chút mới được, ông cụ Úy sốt ruột việc này trong lòng! Cả ngày buồn bực ở nhà cũng sắp rãnh rồi sinh bệnh.

Thiên Ca Tuệ cho rằng chú chỉ nói đùa, không ngờ chú thật sự dạy thêm cho mình, không khỏi buồn bực, chú đã tốt nghiệp bao nhiêu năm, chú sẽ làm đề toán lớp mười hai sao?

Nhanh chóng, hiểu lầm của cô có đáp án.

Sau khi ăn cơm tối xong, hai người đi ngay lên thư phòng lầu hai, Thiên Ca Tuệ úp mặt trên bàn làm bài tập, khóe mắt không ngừng liếc về phía người nào đó đang ngồi nghiêm trang trên ghế sa lon đảo bài thi, trong lòng khinh thường hừ hừ, khoác lác tới tận trời đi! Xem chú giảng hòa thế nào!

Ngược lại Úy Nam Thừa hoàn toàn bình tĩnh nhàn hạ, mặc dù đã N năm không chạm tới toán học rồi, nhưng bằng vào thông minh tài trí của anh thật sự đúng là không phải gì khó, nhớ năm đó hàng năm anh đều cầm cúp cuộc thi Olympic, case nhỏ thôi!

“Chú, đề này không biết làm, chú tới giảng cho tôi đi.” Thiên Ca Tuệ khề chống đầu, vênh môi đồ mọng, ra vẻ muốn nhìn bộ dạng xấu mặt của anh.

Úy Nam Thừa khề liếc qua cô, dời ghế ngồi bên cạnh cô, cầm bài tập nghiêm túc nhìn qua một lần, bút máy “Sột sột soạt soạt” trên giấy nháp, chỉ chốc lát sau, lời giải đề toán học đã ra tới rõ ràng.

Thấy vậy Thiên Ca Tuệ tròn mắt há mồm, thế giới này là thế nào đây? Có một anh Hứa điệu dàng thông minh hiểu lòng người như thế thì thôi đi, ngay cả chú cũng lợi hại như vậy!

Thật sự làm cho người ta tự ti mặc cảm! Còn không để cho người ta sống rồi!

“Muốn tôi giảng cho em một lần không?” Úy Nam Thừa liếc mắt nhìn Tuệ Tuệ mê man, tâm tình thật tốt.

“Có.” Thiên Ca Tuệ dùng sức gật đầu, đương nhiên là muốn, chỉ xem phân tích mặc dù có thể hiểu nhưng lần sau gặp lại không chắc sẽ làm được, phải biết rõ ý nghĩa mới được.

Ngược lại Úy Nam Thừa rất kiên nhẫn giảng giải từng tí cho cô, đầu vào đây, nói liên tục.

Chẳng lẽ đây chính là khác nhau giữa người với người? Thiên Ca Tuệ ảo não giật tóc ngắn, rõ ràng là cô rất thông minh đó, thế quái nào vừa đụng đến toán lý hóa lập tức thay đổi thành đàn!

“Biết làm rồi sao?” Úy Nam Thừa kéo tay nhỏ bé đang kéo tóc của cô, an ủi: “Không cần quá đau đớn, IQ của tôi cao hơn người bình thường một chút, hâm mộ không hết.”

Đây cũng gọi là an ủi người khác? Thiên Ca Tuệ tức giận thầm nghĩ.

“Đừng đào ngũ cho tôi, chăm chỉ làm bài.” Úy Nam Thừa cốc đầu một cái, giọng nói nghiêm nghị.

Thiên Ca Tuệ bị đau che đầu, “Không cho phép gõ đầu tôi, sẽ thành đàn.”

Úy Nam Thừa liếc cô, “Vậy nghiêm túc một chút cho tôi!”

Đúng lúc này, cửa mở ra, Nam Xu Nhiên bưng một khay đi vào, phía trên có hai chén cháo gà nóng hôi thơm ngát.

“Nào, mẹ hâm đồ ăn khuya cho các con, uống xong rồi làm bài tập tiếp.” Nam Xu Nhiên để khay lên bàn, kêu con trai con dâu tới uống canh trước.

“Mẹ Nam, con yêu mẹ chết mất!” Thiên Ca Tuệ hoan hô một tiếng chạy về phía cháo gà đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Vợ chồng son nên thân mật một chút

Editor: Puck -

“Chỉ biết có ăn thôi, thật sự không biết trong não em cấu tạo từ những thứ gì.” Úy Nam Thừa trêu.

Thiên Ca Tuệ phồng má hung hăng trợn mắt nhìn chú, kéo mẹ Nam làm nũng, “Mẹ Nam, ch... Anh Thừa luôn đã kích con!”

“Thừa nhi đúng là con không đúng, bây giờ Tuệ Tuệ cần chính là khích lệ, cũng không thể bị đá kích một mặt.” Nam Xu Nhiên ý vị sâu xa giáo dục con trai, ngay sau đó cười nói: “Giữa hai con bao giờ mới đổi cách gọi? Thật ra thì Tuệ Tuệ có thể trực tiếp gọi là Thừa Thừa, vợ chồng son đang lúc nên thân mật một chút.”

→__→!!! một chữ 囍 còn gì nữa!

“Mẹ, thật ra thì Tuệ Tuệ vẫn gọi con là...” Lời Úy Nam Thừa còn chưa nói xong, đã bị Thiên Ca Tuệ chạy như bay tới chặn miệng.

Không phải lấy tay, càng không phải dùng miệng, mà là – đùi gà, một đùi gà vô cùng lớn màu vàng óng cứ cứng rắn nhét vào trong miệng anh như vậy, nóng đến mức anh thiếu chút nữa phun ra!

“Thừa Thừa, anh xem em đối xử với anh thật tốt, đùi gà này em cố tình để lại cho anh, nhất định phải ăn hết đó ~” Thiên Ca Tuệ ở bên cạnh cười cong mắt, giọng cố ý nũng nịu.

“Tuệ Tuệ, đùi gà này có phải hơi nóng?” Nam Xu Nhiên nhìn mặt con trai càng lúc càng đen, hơi buồn cười.

“Bịch” một tiếng, đùi gà rớt trên mặt đất, Úy Nam Thừa vội vàng vào toilet rửa miệng, nhóc thú đáng chết, bóng đến môi anh sắp lột da rồi.

“Phi ~” Thiên Ca Tuệ che miệng cười vui vẻ, xóa bỏ xong đá kích buồn khổ vừa rồi, bưng cháo gà trên bàn lên uống đến ngon lành.

“Mẹ Nam, cháo gà uống vô cùng ngon đó ~”

“Thích là tốt rồi, về sau mẹ Nam sẽ làm cho các con buổi tối mỗi ngày, bổ dưỡng.” Nam Xu Nhiên dịu dàng cười nói.

Trong phòng rửa tay, Úy Nam Thừa vuốt ve đôi môi bị bỏng của mình, hận không thể không bao giờ ăn gà chết tiết nữa, nhưng cô nhóc thú còn cố tình cõ vũ mẹ nấu canh mỗi đêm, quả thực thử thách sự nhẫn nại của anh!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong một tháng này, có thể nói Úy Nam Thừa loay hoay xoay quanh, ban ngày bận rộn công việc, buổi tối bận rộn dạy thêm bài tập cho cô nhóc thú, không hề có một phút thanh nhàn.

Chỗ chết người nhất chính là cô nhóc thú rất không đỡ lo, luôn phải nói hai lần mới có thể nghe hiểu, lần một lần hai thì thôi đi, nhưng cố tình lần nào cũng vậy, thật sự khiến cho anh không nhịn được nữa!

“Nghe hiểu sao?” Úy Nam Thừa cố gắng ôn tồn hỏi, trời mới biết anh sắp bộc phát, dạy thêm cho cô nhóc thú này cần bao nhiêu sự nhẫn nại mới được!

“Còn có một chút, một chút xíu không hiểu.” Thiên Ca Tuệ rụt đầu, chỉ sợ chú lại gõ một cái.

“Em cố ý chơi tôi đúng không?” Tròng mắt Úy Nam Thừa híp lại.

“Chú, là chú muốn dạy thêm cho người ta, lúc này mới mấy ngày, chú đã không bình tĩnh rồi! Còn hung dữ nhìn người ta chăm chăm, giống như giết người, coi như tôi biết làm đều bị chú hù dọa thành không biết!” Thiên Ca Tuệ mỉm môi cười thần nói.

Giờ phút này Úy Nam Thừa không khỏi hối hận tại sao mình lại nhận lấy củ khoai lang phòng tay này, quả thật bản thân làm vậy không thể sống được!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Tôi... Cái đó tới

Editor: Puck -

Vốn trước khi ngủ chính là nỗi giận trong bụng, ngủ đến nửa đêm còn bị người nào đó không ngừng lăn lộn và tiếng khóc nức nở nghẹn ngào đánh thức.

Úy Nam Thừa nằm trên chăn đệm dưới đất trần trọc khó chịu, cô nhóc thú lại đang giờ trò quỷ gì?

Vậy mà càng nghe càng có cái gì không đúng, đành phải bò dậy bật đèn, phát hiện cô nhóc thú cuộn chán co rúc thành một đống, sắc mặt trắng bệch, vẫn còn đọng nước mắt, trên trán không ngừng toát mồ hôi lạnh, không khỏi căng thẳng trong lòng.

“Tuệ Tuệ, em làm sao vậy? Khó chịu nào? Tôi lập tức dẫn em đi bệnh viện.” Trong giọng nói tràn đầy nóng nảy, nhìn đồng hồ, đã hai giờ sáng, bệnh viện đều đóng cửa rồi.

Xem ra chỉ có thể đi bệnh viện quân khu rồi.

Khom lưng ôm người cuộn thành một đống lên, đi tới cửa, lại nhìn thấy cô cố hết sức mà lắc đầu, cho rằng cô sợ đi bệnh viện, cau mày dụ dỗ: “Ngoan, ngã bệnh thì đi bệnh viện.”

“Tôi không muốn.” Thiên Ca Tuệ nức nở giống như mèo.

Úy Nam Thừa rất nhức đầu, cô nhóc thú đã khó chịu thành ra như vậy rồi, còn không chịu đi bệnh viện, chỉ đành phải dỗ dành: “Đi bệnh viện tiêm một cái là hết đau, nghe lời được không?”

“Tôi... Bụng tôi đau.” Trong lòng Thiên Ca Tuệ cũng rất sốt ruột, đau bụng với đau chân làm cho cô sắp hít thở không thông, mồ hôi lạnh trên người cũng từng cơn ập tới, lần này, thể tôi cực kỳ hung hãn.

“Đau bụng? Đau bụng cũng phải đi bệnh viện!” Úy Nam Thừa không hiểu đau bụng khác nhau ở chỗ nào.

“Tôi... Cái đó tới.” Thiên Ca Tuệ nhỏ giọng nói, rất thẹn thùng, sao lại nửa đêm rồi, còn bị ông chú phát hiện.

“Cái đó là cái gì?” Trong đầu Úy Nam Thừa đầy nghi ngờ!

【Các bạn: xin tha thứ cho phản ứng của Úy đầu heo đột nhiên chậm tiêu, dù sao đây là lần đầu tiên trong đời cậu ấy đối diện trực tiếp với phụ nữ gặp đi cá, lập tức không có phản ứng là chuyện rất bình thường.】

“Là... Di cá đó!” Thiên Ca Tuệ chú đã định vặn cửa, đành phải đỏ mặt nói ra tình hình thực tế.

“Di cá?... Vậy... Làm thế nào?” Trên gương mặt tuấn tú của Úy Nam Thừa nổi lên đỏ ửng hiếm thấy, anh thật sự không có kinh nghiệm gì trong chuyện này, tay ôm Tuệ Tuệ cũng cứng ngắc, đây rốt cuộc có đi bệnh viện hay không đi bệnh viện?

Thiên Ca Tuệ khó nhin mà giật giật, thật khó chịu! Chú có thể đặt cô về giường được không! Vẫn là chắn che bụng ảm áp.

Úy Nam Thừa cũng cảm thấy người trong lòng không yên, ngượng ngùng đặt cô về lại giường, đắp kín chăn, dèm chăn cực kỳ chặt chẽ.

“Uống nước...” Thiên Ca Tuệ tội nghiệp nhìn chú.

Úy Nam Thừa vội vàng đứng dậy rót một chén nước sôi đút tới bên miệng Tuệ Tuệ, cũng đỡ cô tựa vào trong ngực mình: “Có phải uống nước nóng sẽ thoải mái hơn một chút không?”

Mặc dù trước kia không trải qua chuyện như vậy, nhưng ít nhiều vẫn biết rõ chút.

Thiên Ca Tuệ nửa tựa vào trong ngực chú, cầm ly nhỏ uống từng hớp, nước nóng chảy từ cổ họng vào trong bụng, rất ảm áp.

Nhưng đau đớn vẫn như cũ không giảm, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhăn thành một nắm rồi.

Thấy vậy Ủy Nam Thừa rất lo lắng, cầm một khăn lông từ trong phòng tắm ra lau mồ hôi trên gáy Tuệ Tuệ, yêu thương sờ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, “Vẫn rất khó chịu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Đau đến muốn đâm vào tường!

Editor: Puck -

“Hu hu... Đau quá! Đau bụng, chân cũng đau, tôi sắp chết rồi!” Một tay Thiên Ca Tuệ đè chặt lên bụng, một tay nắm chặt ga giường, chỉ thiếu không có đau đến lẫn lộn.

“Nói bậy gì vậy!” Tuy trong giọng nói có trách cứ, nhưng cũng vô cùng đau lòng, nữ sinh tới tháng đều sẽ đau thành như vậy sao?

“Hu hu... Tôi không muốn sống...” Thiên Ca Tuệ tiếp tục khóc, đau đến rất muốn đâm vào tường!

Ủy Nam Thừa nghe được cau mày, vén chăn ngồi lên giường, ôm người nào đó khóc đến đáng thương vào trong ngực, để cho đầu cô tựa vào lồng ngực mình, dùng chăn che kín cô, tay phải lườn vào trong áo ngủ của cô, vừa dùng phủ lên bụng, từ từ vuốt ve.

Mới đầu Thiên Ca Tuệ còn rất xấu hổ, cho rằng chú định bắt nạt mình, nhưng ngay cả hơi sức giãy giụa cũng không có, sau phát hiện chú chỉ thuần túy muốn giúp cô xoa bụng.

Hơn nữa, thật sự có ích.

Mùi vị dễ ngủ trên người chú và nhiệt độ lòng bàn tay truyền đến để cho cô dễ chịu rất nhiều, bụng không còn đau đớn như vừa rồi, cả người cũng ấm áp.

Cứ giằng co như vậy hơn một giờ, Thiên Ca Tuệ trong mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ủy Nam Thừa nhìn dung nhan cô nhóc đang ngủ không màng danh lợi, giật giật tay phải đau nhức, sờ sống mũi cô, thật sự là một yêu tinh giày vò người!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Buổi sáng tỉnh lại, Thiên Ca Tuệ phát hiện phòng lớn như thế nhưng bên trong không một bóng người, không khỏi sờ bụng mình, tối hôm qua, hình như nằm mơ.

Chú, đối xử với cô đặc biệt dịu dàng, còn ôm cô ngủ, xoa bụng cho cô.

Sờ sờ gò má, thật nóng đó ~

Trùm chăn hồi lâu mới ý thức được một vấn đề, hôm nay không phải Chủ nhật!

Cầm điện thoại di động lên vừa nhìn: Chín giờ!

A a a! Đã trễ rồi!

Đột nhiên nhìn thấy một tờ giấy trên tủ đầu giường: Tôi đã xin nghỉ giúp em, hôm nay ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, không nên chạy loạn.

Trong lòng ấm áp vô duyên vô cớ, ngọt ngào, không ngờ, chú còn rất thân thiết đó!

Buổi trưa, Nam Xu Nhiên tự mình bung canh gà đen táo đỏ lên lầu, “Tuệ Tuệ, bụng còn đau không? Dậy uống chút canh gà đen táo đỏ.”

“Mẹ Nam, con đỡ hơn rồi.” Thiên Ca Tuệ yếu ớt nói, sắc mặt vẫn trắng bệch.

“Đưa bé đáng thương, chuyện tối hôm qua Thừa nhi đã nói với mẹ rồi, hôm nay ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, mẹ Nam làm đồ ăn ngon cho con.” Nam Xu Nhiên đau lòng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuệ Tuệ.

“Mẹ Nam, bụng của con trường hơi, ăn không vô, uống chút canh là được rồi.” Thiên Ca Tuệ sờ bụng tròn trịa của mình.

“Bụng căng tức vậy ăn ít đi một chút, lần này tới sớm sao?”

“Vâng, tới trước năm ngày, tới tới kinh khủng nhất, tôi lửa tắt đèn, lại còn đau chết đi sống lại, còn không bằng một dao giết chết con cho rồi.” Thiên Ca Tuệ đầu môi ai oán.

“Về sau không được nói lời nói càn như vậy nữa! Trước kia mẹ con có đưa con đến bệnh viện khám không?”

“Có ạ, còn bốc vài thang thuốc bắc, đều không có tác dụng, hiện giờ con ngửi mùi đó, đều muốn ói.” Thiên Ca Tuệ cảm thấy những ngày uống thuốc bắc đúng là nghĩ lại mà kinh.

“Đứa bé đáng thương, giống mẹ Nam năm đó như đúc, trước khi mang thai Thừa nhi đều đau đến chết đi sống lại, sau khi sinh xong đứa bé thì tốt lắm.”
Đều là phụ nữ, bà khắc sâu trải nghiệm khổ sở trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Ông xã em muốn sinh con

Editor: Puck

“Sau khi sinh xong đứa bé thì tốt hơn?” Thiên Ca Tuệ hơi buồn bực.

“Đúng vậy, phụ nữ đau bụng kinh sau khi sinh xong đứa bé rồi không đau.” Nam Xu Nhiên nói rất nghiêm túc.

“Có căn cứ khoa học không?” Mặc dù trước kia mẹ dẫn cô đi bệnh viện kiểm tra, bác sỹ cũng nói vậy, nhưng mà, cô vẫn cảm thấy rất khó tin.

“Đứa nhỏ ngốc, đương nhiên là thật.”

Thiên Ca Tuệ cắn môi bắt đầu suy nghĩ lung tung, nếu đây là sự thật, như vậy không phải nên sinh đứa bé thử một chút?

Nam Xu Nhiên nhìn nét mặt con dâu, trong mắt sáng tỏ, trong lòng cũng có chủ kiến, “Tuệ Tuệ à, đau dài không bằng đau ngắn, sinh xong đứa bé về sau sẽ không đau bụng kinh nữa.”

“Mẹ Nam, nhưng con vẫn còn đi học.” Mặc dù Thiên Ca Tuệ rất động lòng, nhưng cô vẫn còn đi học mà.

“Không ảnh hưởng, chỉ cần tạm nghỉ học một năm là được rồi, coi như cho mình một năm nghỉ ngơi. Đứa bé có mẹ và mẹ của con, còn có ông nội đều có thể trông, con có thể tiếp tục lên đại học, tuổi trẻ chính là nguồn vốn, thân thể cũng nhanh chóng khôi phục.” Nam Xu Nhiên kéo tay con dâu đốc lòng giải quyết lo lắng cho con.

Nếu là lúc trước, Thiên Ca Tuệ nhất định sẽ không chút do dự từ chối, nhưng bây giờ, cô thật sự muốn suy thật kỹ, mỗi một lần tới di cả cô đều tình nguyện đi tìm chết, hoàn toàn không phải chịu tội!

Nếu như, sinh con thật sự có hiệu quả...

“Sinh xong đứa bé tới cái đó thật sự không đau?” Xác định một lần nữa.

“Ừ.” Nam Xu Nhiên đáp rất khẳng định.

“Vậy... Con thử một chút.” Thiên Ca Tuệ tỏ vẻ bất cứ giá nào.

Sau khi Nam Xu Nhiên nghe được câu này cười đến phải nói có bao nhiêu vui mừng, lúc này rốt cuộc có hy vọng bùng cháu rồi.

Buổi chiều, Thiên Ca Tuệ chần chừ do dự gọi điện thoại cho mẹ.

“Mẹ, con rất nghiêm túc hỏi mẹ một vấn đề, năm ngoái mẹ dẫn con đi bệnh viện kiểm tra đau bụng kinh, có phải bác sỹ nói sau khi sinh đứa bé sẽ hết đau không?”

“Đúng vậy, sao lại đột nhiên nhắc tới vấn đề này?” Đinh Như rất kỳ quái.

Thiên Ca Tuệ im lặng..

Thì ra là, thật sự có thể được...

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Vì vậy, liên tiếp mấy ngày tâm tình Thiên Ca Tuệ đều thấp thỏm, mặc dù trong quan hệ với chú có một bay vọt về chất, nhưng cũng chỉ giới hạn trong ôm ấp hôn nhẹ...

Haizzz...

Cho đến một buổi tối, khi hai người chung đụng riêng thì suy nghĩ sắc dục nổi lên trong đầu Thiên Ca Tuệ, mặt phát sốt, trái tim nhảy thình thịch.

Hình như một mình cô không làm được chuyện sinh con cái như vậy, còn phải tìm chú cùng nhau cố gắng mới được, cố gắng thế nào đây?

Gào khóc! Thật nhưc đầu...

Gọi điện thoại tìm Yên Nhi học hỏi kinh nghiệm, cô ấy nói đầu tiên mình phải tắm đến thơm ngát, sau đó không mặc gì cả, chỉ quấn khăn tắm như ả như hiện trước mặt chú, giọng còn phải làm nũng, không thể gọi “Chú”, phải gọi “Ông xã”.

Vậy, cũng quá hèn mọn đi!

Không được, tuyệt đối không được!

Cuối cùng, cô vẫn mặc đồ lót gọi cảm mẹ Nam mua cho, tối thiểu còn tốt hơn không mặc gì, bọc khăn tắm thấp thỏm không yên mở cửa phòng tắm ra.

Úy Nam Thừa đang ngồi trên ghế sa lon nhìn tình hình tốc độ tăng trưởng của thị trường chứng khoán, ngược đã thấy Tuệ Tuệ bọc khăn tắm nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ đi về phía anh, trong lòng buồn bực: Cô nhóc vậy là thế nào đây?

Thiên Ca Tuệ đi tới trước mặt Úy Nam Thừa dừng lại, mềm nhũn kêu một tiếng: “Chú.”

Mùi sữa tắm sữa tươi hương đu đủ mát mẻ dễ ngửi tình tế chui vào lỗ mũi Úy Nam Thừa, lại nhìn cánh tay trần trắng nõn lộ ra bên ngoài của Tuệ Tuệ, để cho tinh thần anh nhận nhận.

Đề IPAD máy tính bảng xuống, ôn tồn hỏi: “Sao vậy?”

Mặc kệ! Bất cứ giá nào! Thiên Ca Tuệ tự nhủ trong lòng.

Ngồi thẳng lên đùi chú, hai cánh tay vòng chắc cổ, tròn mắt ướt nhẹp không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào anh, giọng nũng nịu làm nũng nói: “Ông xã, em muốn sinh con.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chú căn người ta đau quá (Canh một)

Editor: Puck

Có thể nghĩ, Úy Nam Thừa bị kinh sợ rồi, nếu trong miệng có đồ gì đó, nhất định sẽ phun ra khắp nơi, quả thực là sấm dậy đất bằng, đầu anh nổ ong ong lên

Tròng mắt đen nhìn chăm chăm người nào đó ngồi trên trên đùi anh, “Mẹ nói với em những gì sao?”

Thiên Ca Tuệ lắc lắc đầu, “Mẹ Nam không nói gì, là tự tôi quyết định.”

“Em biết sinh con là như thế nào sao?” Úy Nam Thừa cố nén kích động muốn đánh mông cô.

“Không biết, cho nên mới muốn chú phối hợp.” Mặt Thiên Ca Tuệ vô tội, đứa bé rút cuộc chui ra từ rốn hay từ lỗ đít?

Những lời này thành công khiến Úy Nam Thừa giận dữ, “Muốn tôi phối hợp?”

“Ừm.” Thiên Ca Tuệ nghe lời gật đầu, cái mông còn xê dịch vào bên trong, càng gần sát Úy Nam Thừa hơn.

“Thật sự nghĩ kỹ?” Trong mắt Úy Nam Thừa lóe lên tia sáng rõ.

“Ừ.” Gật đầu lần nữa.

“Không hối hận.”

Lắc đầu tiếp, không thử một chút mới hối hận!

“Ừm...” Đôi môi bị ngâm lấy, vừa cắn vừa hút, đau quá! Đầu lưỡi cũng bị ngâm vào, trơn trượt, thật nóng đỏ ~

Không cách nào hít thở, đôi môi hai người dây dưa không dứt càng lúc càng thâm nhập, trong da tiếp xúc gần sát die end anle equu ydonn nhau có đốm lửa tán loạn, đầu lưỡi càng vuốt ve quấn quít một chỗ, khiêu vũ quyết liệt.

Lưng thật mát! Lúc này Thiên Ca Tuệ mới giật mình, không biết khăn tắm bị rút từ lúc nào, nhưng động tác tiếp theo của chú, hoàn toàn để cho cô cứng lại.

Tay chú... Lại gầy xéo bánh bao nhỏ của cô, cảm giác tốt đẹp của sự sụp đổ!

Hồ hấp của Úy Nam Thừa hơi gấp rút, anh quả thật đã cấm dục nhiều năm, nhưng tối nay rõ ràng là cô nhóc này gây sự trước, nhưng vì cái gì người càng ngày càng không khống chế được lại là anh!

Hon nữa, ghê tởm là cô nhóc thú này lại mặc đồ lót kêu gọi như vậy, cố ý quyến rũ anh!

Đôi môi chuyển sang chỗ xương quai xanh của cô, ra sức gặm nuốt, mút cắn.

Thiên Ca Tuệ đột nhiên nghĩ đến lần trước mình gặp chuyện xấu hổ, nếu không phải Yên Nhi nói cho cô biết đó là dấu hôn, cô còn khờ dại mà cho rằng bị sâu bò lên, thật quá mất mặt!

Yên Nhi nói được gọi là dấu tây phần hồng, nhưng ở đâu ra màu hồng, rõ ràng chính là màu đỏ tím.

“À!” Thiên Ca Tuệ bị đau mà kêu một tiếng, lại phát hiện sao giọng mình lại nũng nịu như vậy.

Úy Nam Thừa cắn một cái lên trái nho nhỏ trước ngực Thiên Ca Tuệ, hàm răng gặm nuốt từng vòng, mút vào rất dùng sức, cho nên mới để cho cô kêu đau thành tiếng.

Nói thầm trong lòng: Chú nhất định cảm tình con chó! Thích cắn người như vậy!

Trong cơ thể có một ngọn lửa bùng nổ tán loạn, sau lưng lại lạnh lẽo, thật khó chịu! Cô khó nhịn uốn éo người, lại phát die end anl eeq uyd onn hiện có thứ gì đó cứng rắn chống lấy cô, không thoải mái!

“Đừng lộn xộn!” Giọng Úy Nam Thừa khàn khàn đến dọa người.

“Chú cắn người ta đau quá.” Thiên Ca Tuệ cong môi tỏ cáo.

Trong tròng mắt đen tràn ngập tình dục của Úy Nam Thừa hơi bất đắc dĩ, cô nhóc vốn đang đùa với lửa!

“Tôi muốn mặc quần áo, lưng tôi lạnh quá.” Thiên Ca Tuệ thấy chú hoàn toàn không để ý đến cô, chỉ lo lưu lại dấu tây, không khỏi rất uất ức.

“Không phải em nói muốn sinh con sao?” Úy Nam Thừa cảm nhận thất bại sâu sắc!

“Nhưng người ta lạnh quá.” Thiên Ca Tuệ dứt khoát nhào vào trong ngực Úy Nam Thừa, ôm chặt hông anh, nằm trong ngực anh không chịu đứng dậy, tư tưởng xấu mà thầm nghĩ: Như vậy, chú, cũng không có cách nào cắn mình!

Cô nhóc này! Đùa lửa lại không chịu dập lửa!

Thôi, cô còn quá nhỏ, không biết ý nghĩa sinh đứa trẻ, mới nghe gió nổi đã tưởng mưa rơi, nói không chừng ngày mai sẽ hối hận tìm anh liều mạng, anh cần chính là cô cam tâm tình nguyện

Hướng chi, sinh con là chuyện cả đời, anh hy vọng xây dựng trên cơ sở tình yêu, đối với Tuệ Tuệ, anh đã không nói được rõ ràng là tình cảm gì, bao dung cô, cưng chiều cô, thậm chí thích cô.

Nhưng, hình như cách yêu còn kém chút như vậy.

Than nhỏ giọng, nhặt khăn tắm trên đất bao lấy lưng trần cho cô, ôm lấy cô đặt lên giường, xoay người đi phòng tắm, không ngờ vạt áo bị người kéo lấy.

“Còn thế nào đây?” Giọng nói khó tránh khỏi hơi không tốt.

“Chú không ngủ sao?” Thiên Ca Tuệ sợ hãi hỏi, mẹ Nam nói phải ngủ cùng nhau mới có em bé!

Úy Nam Thừa bỗng dừng chân nản, cô nhóc thối rút cuộc là cố ý hay có toan tính, có trêu chọc, đẩy người như vậy sao?

“Tôi đi tắm rửa trước.” Dứt lời, chạy vào phòng tắm như trốn.

Thiên Ca Tuệ nhìn theo bóng lưng chú, ngáp một cái: Buồn ngủ quá đó ~ sao sinh con lại phiền toái như vậy!

Chờ Ủy Nam Thừa tắm xong trở lại, Thiên Ca Tuệ đã ngủ ngon lành rồi, sờ khuôn mặt cô nhóc ngủ không hề phòng diện da nle equ ydo mn chút nào, nhếch miệng nở nụ cười cưng chiều, vén chăn lên nằm xuống bên cạnh cô.

Trong lòng đang buồn bực, tại sao Tuệ Tuệ đột nhiên nghĩ đến sinh con đây? Nhất định là mẹ nói gì với cô? Chỉ có điều mẹ thuyết phục cô như thế nào, anh thật sự tò mò đấy.

Có lẽ cái ôm của anh quá ấm áp, Thiên Ca Tuệ vẫn chui vào trong lòng anh, đầu tóc bù xù dụi tới dụi lui trong ngực anh, còn gác chân lên eo anh, tư thế ngủ này! Cũng quá không đáng hoàng rồi!

Ủy Nam Thừa nhíu chân mày, hai người ôm nhau ngủ chung như vậy cũng được mấy ngày rồi, lý do vốn chính là đêm đi cả của Tuệ Tuệ tới, kể từ đó càng không thể cứu vãn được.

Vốn tới ngày hôm sau anh đã trải xong chăn đệm nằm dưới đất rồi, nhưng cô nhóc kia lại mím miệng nói: “Bụng người ta đau.”

Anh hơi dở khóc dở cười, đây chính là cô muốn mời mình lên giường ngủ trá hình sao?

“Em không sợ tôi làm chuyện xấu với em sao?” Ủy Nam Thừa cảm thấy ở phương diện nào đó Tuệ Tuệ chính là con thỏ trắng nhỏ thuần khiết, không trách được trên đồ lót của cô cũng có hình thỏ trắng nhỏ, quả thực danh xứng với thực.

“Tôi hôm qua chú cũng không làm chuyện xấu với tôi.” Thiên Ca Tuệ cảm thấy chú không phải người xấu, mặc dù trong mấy tháng này chú thường hung dữ với mình, nhưng vẫn đối xử rất tốt với mình, ví dụ như dạy thêm cho cô, chú chỉ có hơn chứ không kém anh Hứa.

Còn có tới hôm qua, nếu không phải là chú, đoán chừng cô đã lăn lộn kêu rên một đêm trên giường.

Ủy Nam Thừa nhìn Tuệ Tuệ mắt to vô tội, trong lòng thở dài, thật sự thua cô rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Lò lửa lớn ôm lò lửa nhỏ ~ (Canh hai)

Editor: Puck

Vì vậy, buổi tối mỗi ngày là lò lửa lớn ôm lò lửa nhỏ, lò lửa nhỏ ngủ đến ngọt ngào, nhưng khổ lò lửa lớn rồi, quả thực là lửa dục đốt người!

Nhìn trần nhà đen như mực, Ủy Nam Thừa cảm thấy đêm dài đằng đẵng rất gian nan, cho tới sáng hôm sau mắt anh xuất hiện quầng thâm rồi.

Nhìn lại Thiên Ca Tuệ, vẫn là vẻ mặt sáng khoái, cực kỳ hoạt bát.

Nam Xu Nhiên cảm thấy rất quái dị, sao ngược lại, không phải sau khi phát sinh chuyện như vậy, Tuệ Tuệ phờ phạc rũ rượi, Thừa nhi sáng khoái tinh thần sao?

Cho nên sau khi ăn điểm tâm xong, bà lặng lẽ hỏi bên tai con dâu: “Tôi qua con và Thừa nhi có ngủ không?”

“Có.” Gật đầu.

“Có thân ái sao?”

“Có.” Lại gật đầu.

“Còn có cử động thân mật hơn không?”

Thiên Ca Tuệ ngoẹo đầu suy nghĩ một chút, cũng cắn bánh bao nhỏ của mình rồi, phải là rất thân mật, ngay sau đó lại gật đầu.

“Vậy... Có đau không?”

“Có.” Gật đầu như giả tòi, tới hôm qua chú dùng sức gặm, đau chết!

Nam Xu Nhiên lộ vẻ mặt mỉm cười, xem ra bà quá lo lắng rồi, cách bông cháu không xa nữa.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trải qua hai tháng học thêm, Thiên Ca Tuệ rõ ràng cảm thấy vật lý và số học của mình tiến bộ rất nhiều, thấy những công thức số học phức tạp kia sẽ không còn cảm giác tao nhận ra này nọ không nhận ra tao nữa, cho dù gặp phải đề khó khăn cô cũng sẽ không phiền não như trước, có thể tĩnh tâm suy nghĩ.

Thành tích bản thân cũng từ thứ ba mươi trong lớp nhảy lên thứ mười, khiến chủ nhiệm lớp Đại Hồ Tử và thầy Nhậm khoa khác phải lau mắt mà nhìn, thấy vậy xem ra hai tháng này bạn học Thiên Ca Tuệ học rất chăm chỉ!

Sau khi tan học, ba chị em tốt chậm rãi đi trong sân trường, Đồng Yên ôm cánh tay Tuệ Tuệ lác lác, “Tuệ Tuệ, gần đây cậu tiến bộ thật thần tốc, chẳng lẽ có bí truyền gì? Nhanh chóng tiết lộ đi.”

“Quý chết bầm kia, tại sao cậu không đi tìm Bùi Phóng nhà cậu hỏi bí truyền, tại sao mỗi lần thi cậu ta đều đứng nhất toàn trường, rốt cuộc là nguyên nhân gì, tớ thật sự muốn biết.”

“Ghét!” Đồng Yên hờn dỗi chu mỏ.

“Được rồi, hai cậu đừng náo loạn nữa, Yên nhi, cậu tiến bộ cũng rất lớn, cách thi tốt nghiệp trung học còn hơn một tháng, phải có lòng tin với bản thân.” Hạ Lan Thu nhìn hai kẻ dờ hơi bên cạnh, rất vui vẻ.

“Cầu Cầu, cũng biết cậu tốt nhất.” Đồng Yên hoan hô ôm eo Hạ Lan Thu, còn khoa trương “Chụt” một cái lên mặt bạn.

“Tớ nói này Yên nhi, cậu làm vậy là khiến Bùi Phóng hôn Cầu Cầu gián tiếp, sẽ lây bệnh vi khuẩn.” Thiên Ca Tuệ tròn to hai mắt nói.

“Vậy tớ cũng lây vi khuẩn cho cậu!” Đồng Yên chu đôi môi đỏ mọng chạy về phía Thiên Ca Tuệ.

Bị sợ đến cô tròn mắt chớp chớp, “Cầu Cầu, cứu mạng với!”

Hạ Lan Thu nhìn nụ cười sáng lạn của hai bạn, cảm thấy phiền não mấy ngày nay đều tan thành mây khói, quả nhiên cảm xúc của bản thân có thể được bạn tốt bên cạnh lấy đi.

Ba người cười náo đến chỗ cũ – quán cà phê “Nhai giác”.

Nhân viên phục vụ nhiệt tình bưng cà phê các cô thích lên.

“Cầu Cầu, cậu từng nghĩ tới trường đại học định thi chưa?” Thiên Ca Tuệ một tay chống cằm hỏi Hạ Lan Thu ngồi đối diện.

“Đại học Tây An.” Hạ Lan Thu dùng muỗng nhẹ nhàng khuấy cà phê.

“Cậu thật sự muốn học kiến trúc?” Thiên Ca Tuệ giật mình.

“Cầu Cầu, không phải cậu nói muốn làm luật sư sao?” Đồng Yên nhớ tới học kỳ trước có một lần ba người nói chuyện phiếm còn nhắc tới.

“Lần đó là nói giỡn, hơn nữa chúng ta học khoa học tự nhiên, không phải khoa văn.” Thiên Ca Tuệ cảm thấy Yên nhi ngốc đến hết có thuốc chữa.

“Oh.” Đồng Yên sáng tỏ gật gù đầu.

“Đời này không thể làm nghề luật sư, mơ ước bây giờ của tớ chính là làm một kiến trúc sư, thiết kế nhà cửa khiến mỗi chủ nhà có thể ở thoải mái.” Lúc Hạ Lan Thu nói lời này, trong mắt hiện lên hiện hóa hiếm thấy.

“Tuệ Tuệ, giấc mộng của cậu là gì?” Đồng Yên mê mẩn hỏi.

“... Không biết.” Thiên Ca Tuệ buồn bực, đây cũng là một đề khó!

Tuệ Tuệ, giấc mộng của mình là gì?

Vấn đề này vẫn quanh quẩn quanh Thiên Ca Tuệ, cô còn chưa nghĩ ra, gần như không nhìn rõ phương hướng tương lai mong manh, trong ba người bạn, cũng chỉ có Cầu Cầu có hoạch định cho tương lai, còn cô và Yên nhi thì làm ngày nào tính ngày đó, giống như không muốn suy nghĩ lại giống như đang trốn tránh.

Haizz... Chọn chuyên ngành cũng là một chuyện rất khó sở!

Làm thế nào? Cô hoàn toàn không có đặc biệt thích gì!

Trong thư phòng, Thiên Ca Tuệ cắn cây viết khổ não, giấy nháp bị cô vẽ thành bùa quỷ.

“Nghĩ gì thế?” Sau khi tắm xong, Úy Nam Thừa chỉ mặc một áo ngủ tơ tằm màu đen, lồng ngực hé mở, cực kỳ hấp dẫn.

“Chú, người ta thật phiền đó!” Thiên Ca Tuệ chống cằm, khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại.

“Còn nhỏ tuổi, lấy đâu ra nhiều die nda nle equ ydo nn phiền lòng như vậy.” Ủy Nam Thừa ngồi bên cạnh cô, gõ gõ trán cô.

“Cái gì đó, lại đánh người ta!” Thiên Ca Tuệ cong đôi môi đỏ mọng, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, “Chú, lúc chú chọn chuyên ngành có từng phiền não không?”

“Không có, mục tiêu của tôi rất rõ ràng.”

“Ghét, chú không thể lừa người ta sao?” Thiên Ca Tuệ nũng nịu cắn môi.

“Không phải em nói về sau không được lừa em sao? Tôi chính là rất thành thực.” Khóe môi Ủy Nam Thừa cong lên, trong mắt lộ rõ nụ cười.

“Hừ!” Không để ý đến chú!

“Được rồi, đã mười một giờ rồi, nếu không ngủ sáng mai lại không dậy nổi.”

“Nhưng mà, người ta còn chưa nghĩ ra chọn ngành gì?” Thiên Ca Tuệ không chịu đứng dậy.

“Vây, em có nghĩ tới về sau muốn làm công việc gì hoặc thích công việc gì chưa?” Ủy Nam Thừa hướng dẫn từng bước.

“Ồ thì... Tôi cảm thấy làm thành phần tri thức rất tốt.”

“Quản lý tài chính?”

“Ừm, không cần, tôi ghét con số, đặc biệt là một đồng con số.” Thiên Ca Tuệ lắc đầu.

“Thư ký?”

Lại lắc đầu, “Người ta không muốn làm tình nhân!” Thiên Ca Tuệ tức giận hất hàm.

◉___◉b mờ hôi..

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Hôn ngũ ngon, nói rất mất hồn (canh ba)

Editor: Puck

Ủy Nam Thừa rất xấu hổ, thư ký chia làm nhiều loại.

“Giáo viên?”

Lắc đầu. Cả ngày đối mặt với một đám học sinh, chắc cô phát điên!

“Kế toán?”

Lắc như trống bỏi, nói không thích con số mà!

“Nhân viên công vụ?”

“Chú, người ta học tự nhiên.” Thiên Ca Tuệ nổi giận, mặc dù ban đầu cha và mẹ đều muốn cô chọn khoa văn, đến lúc đó làm nhân viên công vụ, đây là chuyện yên ổn nhất với con gái.

Nhưng cô không muốn! Cô không thích cuộc sống công chức.

“Nhà thiết kế...?”

“Ừm... Trái lại tôi cảm thấy rất hứng thú với châu báu, hi hi...” Thiên Ca Tuệ cười hi hi, nhà thiết kế trang sức, nghe rất trâu!

“Nhà thiết kế trang sức, cũng không tệ lắm”

“Nhưng tôi không hứng thú mãnh liệt với nó!” Thật rồi rầm đó ~

Úy Nam Thừa cũng bắt đầu buồn rầu, cái gì cũng không được, vậy rốt cuộc phải làm sao?

“Bằng không chọn một trường em thích, sau đó tùy tiện chọn một chuyên ngành, nếu như không được thì thử điều chỉnh?”

“Ah? Đường như không tồi ~” Rốt cuộc khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Ca Tuệ lộ ra nụ cười, xem ra sau này gặp vấn đề gì cứ thương lượng với chú là được.

“Đi ngủ đi.” Úy Nam Thừa vuốt vuốt dieendaaneequydomn chân mày, vừa đúng lúc lộ ra cảnh xuân bộ ngực.

Người nào đó không tự chủ được mặt đỏ lên, nhưng ánh mắt lại không hề chớp mà mãnh liệt nhìn vào đó, vóc người chú thật tốt ~

Úy Nam Thừa nhếch miệng lên lộ ra nụ cười quyến rũ, lười biếng đứng đó, dang hai cánh tay ra.

“Nha!” Thiên Ca Tuệ hoan hô một tiếng nhào lên người chú, như bạch tuộc bám chặt lấy, trong lòng ngọt ngào.

Cô phát hiện mình càng ngày càng thích mùi vị mát mẻ lồng ngực ấm áp trên người chú rồi, làm thế nào? Nghiện rồi.

Thật sự đã quên bắt đầu từ lúc nào cô không ghét chú nữa, hơn nữa còn hơi thích, thật rồi rắm..

Úy Nam Thừa nhìn dáng vẻ xinh xắn của Tuệ Tuệ, không nhận được hôn môi cô, anh cũng phát hiện, mình càng ngày càng cưng chiều cô nhóc này, chuyện gì cũng càng ngày càng kiên nhẫn với cô.

Thiên Ca Tuệ đã sớm thành thói quen mỗi đêm trước khi đi ngủ chú hôn ngọt ngon với mình, bình thường đều là mười mấy phút sau thờ hồng học tách ra, sau đó sẽ tới một lần, thậm chí lần thứ ba...

Nói rất mất hồn!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hai người càng ngày càng ngọt ngào, bạn bè bên cạnh dĩ nhiên nhìn trong mắt, dù sao có vài thứ không phải nói ra ngoài, mà từ trong mắt lộ ra ngoài khi lơ đãng.

Lần trước ở đảo Hải Nam, sau khi Hứa Nhiều bị Úy Nam Thừa cảnh cáo một lần, an phận một thời gian dài, nhưng cô chưa từng nổi giận, nguyện vọng của cô chính là anh Thừa!

Sáng thứ Hai, khi bộ phận nhân sự đưa danh sách tuyển dụng mới lên tên tuổi Hứa Nhiều bất ngờ đập vào mắt.

Chân mày Úy Nam Thừa nhíu lại, Nhiều Nhiều lại có thể biết nộp đơn làm kỹ sư phát triển PHP * Internet? Còn được Khâu Cảnh bộ phận nhân sự ra sức tiến cử?

(*) PHP: viết tắt của Hypertext Preprocessor, là một ngôn ngữ lập trình mã nguồn mở.

Bấm số thư ký Lâm Tây bên ngoài, “Kêu Khâu Cảnh đi vào.”

“Được, Úy tổng.” Sau khi cúp điện thoại, Lâm Tây lập tức bấm số nội bộ của quản lý Khâu bộ phận nhân sự.

Khâu Cảnh là một người đàn ông die enda anle equu ydonn thành thực mặt mày sáng sủa, là người khôn khéo lão luyện, giữ chức quản lý bộ phận nhân sự.

“Úy tổng, anh tìm tôi?”

“Mời ngồi.” Úy Nam Thừa cảm sơ yếu lý lịch của Hứa Nhiều lên, đưa cho anh ta.

“Úy tổng có gì nghi vấn sao? Hứa tiểu thư do tự tôi phỏng vấn, phương diện năng lực chuyên môn rất mạnh, hiện giờ công ty chúng ta đang hết sức chiêu mộ nhân tài, hơn nữa Hứa tiểu thư du học từ Canada về, rất thích hợp với công ty chúng ta.” Ngược lại Khâu Cảnh rất thương thức Hứa Nhiều, hơn nữa người phụ nữ kia cũng rất đẹp, có một đồng nghiệp xinh đẹp như vậy, cũng rất vừa mắt, sao không làm?

“Anh nói rất có đạo lý, cô ấy đang ở công ty sao?” Ngược lại Úy Nam Thừa không biết mấy năm Hứa Nhiều du học lại chuyển sang học chuyên ngành IT.

“Tôi đã thông báo cho Hứa tiểu thư, chắc đang trên đường tới.”

“Được, sau khi cô ấy đến kêu cô ấy đến văn phòng của tôi.”

“Vâng, Úy tổng, còn có chuyện gì khác không?”

“Không có, anh đi làm việc đi.”

Sau khi Khâu Canh rời khỏi đây, Ủy Nam Thừa dựa vào ghế da, uống một ngụm cà phê, rất nghiêm túc nhìn sơ yếu lý lịch của Hứa Nhiều.

Xem ra bốn năm này xảy ra chút chuyện anh không biết, Nhiều Nhiều quả thật trưởng thành.

Nửa giờ sau, tiếng gõ cửa vang lên lần nữa.

“Vào đi.”

Đồ trang sức trang nhã, môi đỏ mọng, tóc dài búi thành búi tóc xinh đẹp sau gáy, một bộ đồ công sở màu đen, áo sơ mi trắng, tất đen, giày cao gót hoa văn màu đen, trang phục chuyên nghiệp đơn giản thời thượng, có vẻ quyến rũ đoạt người đặc biệt.

“Ủy tổng” Hứa Nhiều rất thông minh, rất biết cân nhắc đúng mực, không gọi thẳng “Anh Thừa”, cô biết anh Thừa luôn công tư rõ ràng, không thích trong công việc pha trộn tình cảm riêng tư.

“Ngồi đi.” Ủy Nam Thừa chỉ chiếc ghế ngồi đối diện.

Hứa Nhiều theo lời ngồi xuống, vẻ mặt thân nhiên.

“Nghĩ như thế nào lại đến khoa học kỹ thuật Ủy Cốc?”

“Mấy ngày trước, tôi đọc trên mạng thấy khoa học kỹ thuật Ủy Cốc đang tuyển dụng kỹ sư phát triển PHP Internet, vừa đúng tôi cũng nộp đơn vào chức vụ này, cho nên mới tới. Quan trọng die nda nle equ ydo nn nhất là tôi xem trọng triển vọng phát triển của khoa học kỹ thuật Ủy Cốc, mấy tháng trước đã thành công đưa ra thị trường Newyork, tiềm lực vô hạn; còn nói thẳng thắn hơn, tôi và Ủy tổng cũng coi như là quen biết cũ, như vậy cũng lợi cho tôi thăng tiến và phát triển hơn!” Câu sau cùng của Hứa Nhiều trong dĩ dóm lộ ra chân thật, khiến Ủy Nam Thừa không có bất kỳ lý do gì để từ chối.

“Hơn nữa tôi hiểu rõ Ủy tổng luôn là người công tư phân minh, sẽ không mang cảm xúc cá nhân vào trong công việc.” Hứa Nhiều cười vừa đúng, lời nói cũng rất hiểu biết.

Ủy Nam Thừa nhìn sâu cô, hiểu lời Hứa Nhiều không phải không có lý, cũng không có bất kỳ lý do gì để không nhận cô, công ty quả thật rất cần những người có nhân tài kỹ thuật như cô, chỉ có điều e ngại thân phận của cô, có chút khúc mắc mà thôi.

Có lẽ bản thân mình đã quá lo lắng rồi, tuyển dụng ai mà không được, tuyển dụng một Hứa Nhiều thì có thể thì có thể như thế nào chứ?

“Được rồi, vậy ngày mai chính thức bắt đầu đi làm.”

“Cám ơn Ủy tổng, nếu như không có chuyện gì khác, tôi đi ra ngoài trước.” Hứa Nhiều tao nhã đứng dậy.

“Ừ, đi đi.” Ủy Nam Thừa tiếp tục vui đầu vào công việc.

Xoay người sang chỗ khác, Hứa Nhiều lộ ra nụ cười chiến thắng, anh Thừa, còn nhiều thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Chú, tôi sẽ nhớ chú một chút ~ (canh tư)

Editor: Puck -

Tại Manhattan Newyork xa xôi, sau khi Cốc Châu Dân biết Nam Nam tuyển dụng Hứa Nhiều, trước tiên gọi cuộc điện thoại đường dài cho cậu ấy.

【Hứa Nhiều là hạng người gì, cậu còn không rõ ràng sao? Lại có thể đặt cô ta ở bên cạnh cậu, cậu không sợ ngày nào đó sẽ bị cô ta ăn sạch sành sanh, có khổ mà không nói được à!】Cốc Châu Dân cảm thấy Nam Nam nhất định bị mỹ nhân kế làm cho hôn mê, bằng không sẽ không tuyển dụng người phụ nữ không an phận là Hứa Nhiều.

“Nhiều Nhiều không xấu như cậu tưởng tượng đâu, chỉ có điều khi con trẻ cô ấy không hiểu chuyện, bốn năm qua tôi cậu và cô ấy không có tiếp xúc gì, thời gian có thể thay đổi một người, cô ấy đã không còn là đại tiểu thư không hiểu chuyện lúc đầu, cô ấy bây giờ là kỹ sư Internet có chút danh tiếng ở Canada.” Ủy Nam Thừa thở dài, ai lại không có quá khứ chứ.

【Nam Nam, cô ta càng như vậy, ngược lại tôi càng cảm thấy cô ta có rắc tâm khác, nghề nghiệp nhiều như vậy, cô ta lại cố tình chọn cùng ngành nghề với cậu, chẳng lẽ chỉ là trùng hợp?】Cốc Châu Dân vĩnh viễn không tin cách đối nhân xử thế của Hứa Nhiều.

"Lời nói này không có lý nữa à, liên cho người ta học IT, còn không cho cho phép nhiều học, năng nếu là thật yêu thích cái này, vậy cũng chỉ có thể nói là

đúng dịp." Ủy Nam thừa cảm thấy khi còn bé nhiều nhiều vẫn là rất đáng yêu thiện lương.

【 Cậu bảo vệ cô ta từ lúc nào vậy, tôi cho bà xã của cậu biết, thật là! Ngày sau ngã trong tay cô ta cũng đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, cậu tự giải quyết cho tốt! Còn có bảo bối Tuệ Tuệ của tôi, cậu dám bắt nạt cô ấy, tôi sẽ cướp cô ấy đi! 】 Cốc Châu Dân đã khôi phục lại cột nhà.

"Tôi sẽ không để cậu có cơ hội và dừng khí đó!" Ủy Nam Thừa rất buồn bực, tại sao Tuệ Tuệ và a Dân vừa thấy mặt đã thân nhau, hoàn toàn không thấy sự hiện diện của anh, quả thực tức chết người!

【 Cậu khoan hãy nói, có lẽ người trong Tuệ Tuệ là tôi, chỉ vạn bất đắc dĩ mới kết hôn với cậu, haizzz... Tuệ Tuệ đáng thương, anh sẽ cứu em thoát khỏi bể khổ... 】Cốc Châu Dân lại bắt đầu lải nhải.

Ủy Nam Thừa dứt khoát cúp điện thoại, không hề nghe tên kia cầu nhàu nữa, anh sợ mình nghe tiếp, sẽ không kiềm chế được mà vọt tới Manhattan đánh cậu ta một trận.

Liếc nhìn thời gian biểu trong ngày, tối nay có một case hẹn với Chu tổng tập đoàn Thụ Quang, hạng mục này vẫn do Hứa Nhiều phụ trách, trái lại tiến triển rất tốt.

Hơn nữa Chu Thụ Quang chỉ mặt gọi tên tối nay Hứa Nhiều nhất định phải có mặt, xem ra không tránh khỏi.

Trước khi đi gửi một tin nhắn cho cô nhóc: 'Buổi tối về trễ một chút, sau khi làm xong bài tập thì nghỉ ngơi sớm một chút.'

Chỉ chốc lát sau cô nhóc gửi tin lại: 'Biết rồi, chú, tôi sẽ nhớ chú một chút ~'

Khóe miệng không tự chủ nhếch lên, nụ cười trong tròng mắt đen rất sâu, cô nhóc thói đúng là càng ngày càng dí dỏm rồi.

Khi Thiên Ca Tuệ gửi tin nhắn xong, điện thoại của anh họ gọi tới.

【Tuệ Tuệ, đang làm gì đấy? 】

"Làm bài tập." Giọng nói vô cùng buồn bã.

【Lớp mười hai không thể ép ác mình quá, lúc nên buông lỏng thì hết sức thư giãn, anh đi đón em, ra ngoài chơi? 】 Thiên Chi Dương cũng đau lòng em họ cả ngày vì học tập mà lo lắng khổ sở.

"Đi đâu chơi?" Thiên Ca Tuệ hơi rung động, mỗi ngày hướng về toán lý hóa, thật sự hồng mắt!

【Lam Mị? Còn nhớ rõ không? Anh dẫn em tới một lần, anh Lăng và anh Hứa của em đều ở đây ~】

"Ừm, có thể mang theo hai người bạn được không?" Năm lớp mười một Thiên Ca Tuệ đi cùng anh tới đó một lần, thiết bị bên trong rất tốt, khiêu vũ hát karaoke đều có, rất toàn diện.

【Nếu nói là người đẹp, anh giờ tay hoan nghênh. 】 Thiên Chi Dương cười đến lưu manh.

"Bạn của em đương nhiên là người đẹp." Thiên Ca Tuệ tự hào nói, Yên nhi và Cầu Cầu đều là người đẹp không cùng kiểu, tuyệt đối khiến các anh thăng mắt nhìn.

【Được, nửa giờ sau gặp. 】

"Ok." Sau khi cúp điện thoại xong thì gọi hai cú điện thoại cho Đồng Yên và Hạ Lan Thu, trong khoảng thời gian này đúng là đè nén, lại nói nếu anh Tuệ Tuệ mời khách, vừa đúng phát tiết một chút.

Thiên Ca Tuệ do dự liên tục, cuối cùng vẫn quyết định không nói với chú, chú có thể ra ngoài chơi, chẳng lẽ mình lại không thể.

Hứa Nhiều cảm son nước lên một lần nữa tô lại đôi môi khêu gợi của mình, một đầu tóc uốn quăn phủ lên gáy, một bộ váy không dây màu đen viền tơ chữ V, vạt áo vừa đúng phủ lên hông, chỉ sợ khế nghiêng eo sẽ lộ sạch.

Tất đen, giày cao gót màu đen chín phân.

Là một báu vật gợi cảm.

Soi gương lộ ra một nụ cười rất tự tin, tối nay, cô muốn tất cả đàn ông đều thần phục dưới váy thạch lựu (1) của cô.

Trong quán bar "Lam Mị", tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc, từng nhóm nam nam nữ nữ tận tình gây dựng thân thể trong sàn nhảy, HIGH đến cực điểm.

Ủy Nam Thừa trầm mặt đi vào phòng hẹn trước, Chu tổng lại tạm thời đổi địa điểm, nói đến quán bar bàn chuyện sẽ buông lỏng hơn, đã như vậy, anh cũng không thể nói gì hơn.

Dù sao nơi này cũng là địa bàn của anh, kể từ khi lên cấp ba, mấy người bạn anh thường tới nơi này, đã sớm thành khách quen.

Chu tổng của tập đoàn Thự Quang là người đàn ông phát tướng chừng bốn mươi tuổi, thấy ai cũng cười tình quái, đáng vẻ hoàn toàn gian thương, chỉ có điều cũng coi như có chút bản lĩnh, nếu không Ủy Nam Thừa không sẽ không nhận hạng mục của công ty bọn họ.

Hai người gặp mặt không thể tránh khỏi hàn huyên một lúc, cho dù trong lòng Ủy Nam Thừa không tình nguyện, nhưng kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn thương trường nói cho anh biết, có một số việc chỉ có thể mất nhắm mắt mở.

Hứa Nhiều chậm chạp chưa tới, hình như Chu Thự Quang hơi nóng nảy, “Ủy tổng, sao Hứa tiểu thư còn chưa đến? Không phải lạc đường chứ, nếu không tôi tự mình đi đón cô ấy?”

Trong lòng Ủy Nam Thừa hơi buồn cười, còn chưa tới một tuần lễ, Chu Thự Quang đã bị Hứa Nhiều mê mẩn đầu óc choáng váng rồi, gần như mỗi ngày tặng một bó hoa tươi lớn đến phòng làm việc của cô ấy, càng thêm mọi cách ân cần hẹn cô ấy đi ăn cơm, biến đổi đa dạng đề lấy lòng cô ấy.

Hứa Nhiều cũng kỳ quái, lại không từ chối, vẫn cùng đi ăn cơm cùng Chu tổng.

Lấy sự hiểu biết của anh về Hứa Nhiều, cô ấy tuyệt đối sẽ không thích hạng người như Chu Thự Quang! Cho nên âm thầm nhắc nhở cô ấy hai lần: Chu Thự Quang không phải hạng người tốt, đừng tiếp xúc quá gần!

Trong lòng Hứa Nhiều đương nhiên cực kỳ mừng rỡ, anh Thừa còn quan tâm cô.

“Chu tổng quá lo lắng, chúng tôi đều lớn lên ở thành phố W, cho dù nhắm mắt cũng có thể tìm được chỗ này, có thể bị kẹt xe.” Ủy Nam Thừa phun một vòng khói mù, làm cho người ta không nhìn rõ biểu cảm trong mắt anh.

(1) Quỳ gối dưới váy thạch lựu: bắt nguồn từ tích của Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi.

Dương Quý Phi rất thích cây lựu, cho nên Đường Minh Hoàng cho trồng rất nhiều cây lựu. Sau khi Dương Quý Phi uống rượu say, hai má ửng đỏ, Đường Minh Hoàng rất thích đáng vẻ say rượu quyến rũ của Quý Phi. Nhân việc Đường Minh Hoàng quá sủng ái Dương Quý Phi, không để ý tới triều chính, các đại thần không dám chỉ trích hoàng thượng, lại giận chó đánh mèo với Dương Quý Phi, không hành lễ với nàng.

Dương Quý Phi đành chịu, vẫn thích ngắm hoa lựu, ăn trái lựu, đặc biệt thích mặc váy thêu màu lựu. Một hôm, Đường Minh Hoàng mời quần thần đến dự yến hội, thỉnh Dương Quý Phi hiển vũ giúp vui. Dương Quý Phi bưng một ly rượu đến bên môi Minh Hoàng, nói nhỏ bên tai: “Phần lớn những thần tử này lờm nguýt nô tì, không giữ lễ, không cung kính, thiếp không muốn hiển vũ cho bọn họ.” Đường Minh Hoàng nghe thế, thấy ái phi chịu uất ức, lập tức hạ lệnh: Yêu cầu tất cả quan văn võ tướng, phạm gặp quý phi đều phải hành lễ, nếu như không quỳ, phạm vào tội khi quân. Chúng thần bất đắc dĩ, hề nhìn thấy váy thạch lựu của quý phi đi tới, đều dón dập quỳ xuống hành lễ. Do đó, điển cố “quỳ gối dưới làn váy thạch lựu” lưu truyền đến bây giờ, trở thành tục ngữ tôn thờ phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Chơi trò chơi kích thích một chút?

“Ủy tổng nói rất đúng, hai người đều có tiếng ở thành phố W, từ nhỏ thanh danh đã lan xa, thêm vào đó Ủy tổng là nhân tài kiệt xuất trong giới IT, đại danh như sấm dậy bên tai!” Chu Thự Quang tăng tốc vang dội.

“Chu tổng quá khen!”

“Tán gẫu trò chuyện gì mà vui vẻ vậy?” Hứa Nhiều cười duyên đẩy cửa phòng, một bộ trang phục gọi cảm xinh đẹp này khiến Chu Thự Quang hoàn toàn ngây người nhìn.

Ủy Nam Thừa chỉ khẽ liếc cô một cái, hình như rất phản cảm với cách ăn mặc hôm nay của cô, biết rõ núi có hổ còn cứ chạy về phía núi có hổ, đây không phải phong cách của Hứa Nhiều.

“Hứa tiểu thư hôm nay thật xinh đẹp không gì sánh được!” Ánh mắt Chu Thự Quang nhìn không chớp rồi, đứng dậy kéo tay ngọc của người đẹp, kéo về phía bên cạnh mình.

Hứa Nhiều không để lại dấu vết rút tay ra, ngồi bên cạnh Ủy Nam Thừa, nói cười duyên dáng, “Cảm ơn Chu tổng ca ngợi.”

“Hứa tiểu thư qua bên này ngồi.” Chu Thự Quang vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

“Chu tổng, nhân vật chính của hôm nay là ngài và Ủy tổng của chúng tôi, tôi chỉ là một vai phụ.” Dứt lời, vỗ tay một cái, lập tức có hai báu vật hấp dẫn đi vào, mặc còn lộ liễu hơn Hứa Nhiều, một ngồi bên cạnh Chu Thự Quang, hận không thể dính vào trên người ông ta.

Mặc dù Chu Thự Quang chưa ăn được đậu hũ của Hứa Nhiều, không cam lòng, nhưng hiện giờ hai người đẹp trong ngực, cũng không dư thừa tâm tư.

Hứa Nhiều nhếch miệng lên lộ ra nụ cười hung dữ: Chu Thự Quang, dám đánh chủ ý lên tôi, ông chưa đủ tư cách!

Người đẹp rót rượu hết ly này đến ly khác, Chu Thự Quang nhanh chóng có vẻ say, tay cũng không sạch sẽ.

Ánh mắt bén nhọn của Úy Nam Thừa liếc mắt nhìn Hứa Nhiều: Cô đang làm cái gì vậy?

Trong lòng Hứa Nhiều rất uất ức, anh Thừa, nếu không phải vì anh, ngay cả nói một câu với Chu Thự Quang em cũng ngại bản! Anh lại không hiểu nỗi khổ tâm của em

Khóe miệng găng gượng tách ra một nụ cười, “Vi hợp đồng.”

“Ký hợp đồng có thể có rất nhiều phương thức!” Úy Nam Thừa hạ thấp giọng.

“Nhưng như vậy nhanh nhất, không phải sao?” Giọng Hứa Nhiều hơi lạnh.

Úy Nam Thừa im lặng, sao Hứa Nhiều lại không hiểu làm như vậy là làm nhục chính cô ta!

Mà anh, Úy Nam Thừa cũng không thiếu một tờ hợp đồng này!

Đứng dậy, không chút lưu tình rời đi.

Lòng Hứa Nhiều lạnh lẽo đồng thời đột nhiên lại hơi vui vẻ, chẳng lẽ anh Thừa đang ghen sao? Là đang lo lắng cho mình sao? Lo lắng cô bị tên háo sắc này bắt nạt sao?

Đột nhiên, tâm tình của cô tốt hơn nhiều, càng như vậy, hợp đồng càng ở tình thế bắt buộc!

Liếc mắt nhìn nam nữ sẽ lập tức trình diễn cảnh nóng trên ghế sa lon, lấy điện thoại di động ra ấn nút quay camera, len lén đặt trong góc trên ghế sa lon, lại vừa dễ dàng chụp hình ảnh không chịu nổi, cầm giỏ lên đi ra ngoài.

Cũng trong lúc đó, phòng bao kiểu mở một nửa phía bên kia quán bar, ba nam ba nữ ngồi, theo thứ tự là Quế Bá Lăng, Đồng Yên, Hạ Lan Thu, Thiên Chi Dương, Thiên Ca Tuệ, Hứa Du.

Sáu người vừa uống rượu vừa trò chuyện trời đất, không khí rất hòa hợp.

“Hôm nay ra ngoài chính là phát tiết, mọi người tôi có đề nghị, tôi chơi trò chơi kích thích một chút được không?” Quế Bá Lăng thần bí nói.

“Trò chơi gì kích thích một chút?” Đồng Yên tò mò hỏi.

“Anh Lăng, ba chúng em còn là học sinh vị thành niên, không cho phép anh dạy hư chúng em” Thiên Ca Tuệ nghiêm trang nói.

“Tuệ Tuệ, em cứ không tin anh Lăng của em như vậy, tuyệt đối không vào nhà cướp của, làm xằng làm bậy, hành động đê hèn đòi phong bại tục!” Quế Bá Lăng thề với trời.

→__→|||

Ngay cả đòi phong bại tục cũng lời ra hết, quả thực không còn gì để nói.

“Cậu có thể không thừa nước đục thả câu nữa không, nói mau, nếu có ba người cảm thấy không có ý nghĩa, vậy cậu tự lên sân khấu biểu diễn, chưa thoải mái không cho phép trở lại!” Thiên Chi Dương tức giận nói.

“Chúng ta chơi trò chơi đặc biệt.”

“Cái gì gọi là trò chơi đặc biệt?” Đồng Yên là một cục cưng tò mò.

Quế Bá Lăng cười như trộm nói: “Yên Nhi em nhất định là đời sau của Đồng Ngạc phi, đáng đáp nhìn thấy đã thương, làm cho người ta vừa gặp đã thương!”

“Anh Lăng, không được phép đánh chủ ý lên Yên Nhi! Cô ấy là hoa đã có chủ!” Thiên Ca Tuệ lập tức ngăn cản suy nghĩ xa xôi của Quế Bá Lăng.

“Tiểu Quế tử, có phải cậu ngứa da không, nói nhanh một chút!” Thiên Chi Dương không thể nhịn được nữa.

“Cái gọi là trò chơi đặc biệt chính là chúng ta tùy tiện nói ra một đặc biệt, nếu như chỉ có một người đáp ứng thì thắng, nếu như có hai người đáp ứng, vậy thua, thua thì lên sân khấu biểu diễn một điệu nhảy ngẫu hứng, như thế nào?” Hai má lúm đồng tiền đáng yêu nhón nhạo bên má Quế Bá Lăng.

Năm người đồng thời im lặng, trong lòng đều nghĩ: Đây coi như cách chơi gì?

“Giới hạn sáu người chúng ta hay bao gồm tất cả mọi người ở đây?” Hứa Du vẫn trầm mặc đột nhiên hỏi.

“Chỉ cần trong phạm vi tầm mắt của chúng ta là có thể, chỉ cần người khác nghe thấy là được.”

“Vậy có phải chúng ta cần thay đổi vị trí không?” Thiên Ca Tuệ cảm thấy ở trong xó xỉnh này sẽ có ít người tới.

“OK, không thành vấn đề, chúng ta đi qua quầy rượu bên kia như thế nào?” Quế Bá Lăng dẫn đầu đứng dậy.

Mấy người này thật sự nhàm chán tới cực điểm rồi, haizzz...

“Nếu do tôi đề nghị, vậy tôi bắt đầu trước.” Quế Bá Lăng nói xong quét mắt nhìn năm người bọn họ một vòng, ánh mắt sắc bén.

Ngoại trừ Hứa Du và Hạ Lan Thu tương đối lạnh nhạt, ba người kia đều rất tò mò Quế Bá Lăng sẽ gọi ra đặc biệt gì?

“Đồng Ngạc phi.”

“A...” Đồng Yên rất nhanh chóng phối hợp há mồm, không trách được cô phát ra một âm tiết, thật sự rất vô tình!

“Tiểu Quế tử, cậu giờ trò lừa bịp!” Thiên Chi Dương đen mặt cả giận nói.

“Đúng vậy, đây coi là đặc biệt gì? Hơn nữa anh vừa mới nói ra, Yên nhi chỉ bị anh lừa!” Thiên Ca Tuệ rất oán giận.

“Sao lại không tính, không phải chỉ có một mình Yên Nhi trả lời sao, đặc biệt này vốn chỉ dành riêng cô ấy, độc nhất vô nhị, tại sao lại gọi là ăn vạ!” Quế Bá Lăng không chịu nhận thua.

“Tiểu Quế tử quả thật không phạm quy, chỉ lợi dụng pha trò thôi.” Hứa Du cười giúp cậu ta giải vây.

“Xem đi, đại ca lên tiếng, mấy người còn dám có ý kiến.” Quế Bá Lăng cười hả hê.

Tất cả mọi người khinh bỉ nhìn cậu ta, yên lặng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Tuệ Tuệ, đi lên làm một điệu popping wave

(*) Popping là một thể loại nhảy đường phố dựa trên kỹ thuật làm co và thả lỏng thật nhanh cơ bắp để tạo những cú “giật” trên cơ thể vũ công, được gọi là một pop hoặc hit. Kỹ thuật này được thực hiện liên tục theo giai điệu của một bài hát khi kết hợp với nhiều chuyển động và dáng điệu. Người nhảy popping được gọi là một popper.

Wave là một kỹ thuật nhảy của popping, bao gồm nhiều động tác uốn dẻo kết hợp để tạo cảm giác như có một làn sóng chạy qua cơ thể popper. Nó thường được thực hiện cùng liquid dancing.

Đến lượt Đồng Yên rồi, cô nhìn trước nhìn chung quanh một vòng, sau đó ánh mắt khóa trên người ai đó, “Cầu Cầu.”

Hạ Lan Thu ngược mắt “Ừ” một tiếng, trong lòng biết Yên nhi đang đùa, nhưng quả thật không phạm quy.

“Ha ha... Tôi thắng.” Đồng Yên hớn hờ.

“Yên nhi, sao cậu học cùng kiểu như tiểu Quế tử.” Thiên Ca Tuệ cảm môi không vui.

Người nào đó còn chưa kịp nói chuyện, Thiên Chi Dương đã cười trước, “Cầu Cầu? Ha ha... Nhìn cô ấy giống trái cầu lắm sao? Anh lại cảm thấy như cây gậy trúc.”

Hạ Lan Thu cứ lạnh tanh nhìn anh, lực sát thương tuyệt đối.

“Anh, Cầu Cầu là hài âm * của Thu Thu, là tên thân mật mà em và Yên nhi dành riêng, anh không biết không được nói lung tung.” Thiên Ca Tuệ đá một cước về phía anh nói lung tung.

(*) hài âm: âm đọc gần giống nhau hoặc giống nhau.

“À, hóa ra là như vậy, thế thì anh phải phạt một ly, đền tội cho người đẹp Thu Thu.” Thiên Chi Dương cố ý cắn hai chữ Thu Thu thành “Cầu Cầu”, hoàn toàn có ý nhạo báng.

Hạ Lan Thu dĩ nhiên nghe được ý ở ngoài lời, không hề yếu thế chút nào trả đũa: “Dù sao cây gậy trúc vẫn tốt hơn hoa hồ điệp, ít nhất còn có chút tác dụng.”

“Phi!” Quế Bá Lăng không nhịn được, bật cười.

“Tiểu Quế tử cậu còn không biết xấu hổ mà cười, nếu không phải do cậu mở đầu, em gái Yên nhi cũng sẽ không học theo cái xấu, tự giác phạt một ly rượu đi!” Thiên Chi Dương ném toàn bộ tức giận lên người Quế Bá Lăng, đều do cậu ta dẫn đầu tốt!

“Tự phạt một ly không thành vấn đề, chỉ có điều từ cậu, không cho phép như vậy, phải nói ra đặc biệt chân chính mới được.” Quế Bá Lăng cũng không phải đèn đã cạn dầu.

“Case nhỏ.” Thiên Chi Dương tràn đầy tự tin trả lời, tầm mắt nhìn về phía nam nam nữ nữ đi qua chỗ bọn họ.

“Người đẹp tóc ngắn váy hai dây màu xanh lá cây.”

Vừa dứt lời, thì có một người đẹp lộ vẻ đặc biệt đi tới chỗ bọn họ, nhìn thẳng vào Thiên Chi Dương, “Trai đẹp, anh gọi em?”

Thiên Chi Dương cười đến giống như hoa hồ điệp, năm người kia tiếp tục im lặng, người này thật sự gọi người ta tới.

“Người đẹp, xin lỗi, vừa rồi chúng tôi chơi một trò chơi đặc biệt, nếu không hẹn ngày khác gặp lại?” Thiên Chi Dương rất vô tội đá lông nheo.

Người đẹp váy xanh liếc mắt nhìn sáu người bọn họ, “Mất hứng!” Rồi lắc mông đi.

“Anh, người ta nói anh mất hứng.” Thiên Ca Tuệ cảm thấy hôm nay sức hấp dẫn của anh rất thất thường!

“Tuệ Tuệ, tới lượt em.” Thiên Chi Dương tức giận nói.

Thiên Ca Tuệ ảo não trừng mắt liếc anh, khổ sở túm tóc, ánh mắt vòng tới vòng lui, đột nhiên, một bóng người màu đen lướt qua, khá quen mặt, gò má giống như... Chú?

Trong lòng suy nghĩ, ngoài miệng cũng gọi ra: Chú.

Kết quả đưa tới hai người đàn ông chừng năm mươi tuổi đồng loạt nhìn về phía bên này, ánh mắt hèn mọn.

“Tuệ Tuệ! Cậu gọi chú cái gì! Bên kia có hai ông chú mà quý vẫn nhìn chăm chăm vào cậu đó!” Đồng Yên nhéo một cái lên đùi Tuệ Tuệ.

“Quý sứ chết bầm kia! Rất đau đó! Vừa rồi dường như tớ thật sự thấy chú.” Thiên Ca Tuệ rất uất ức, ai bảo hai người có thể làm ông nội của cô lại nhìn sang bên này, đâm mũi ánh mắt bọn họ!

(Mồ Yêu rất bất đắc dĩ: Tuệ Tuệ của chúng ta vẫn luôn rất bạo lực, các bạn cần làm quen!)

“Tuệ Tuệ, em thua.” Quế Bá Lăng cười đến ranh ma.

“Em thua cái gì? Vừa rồi không tính, em cho rằng nhìn thấy chú mà thôi.” Thiên Ca Tuệ không thuận theo.

“Nhưng mà, cậu gọi ra.” Đồng Yên tưới một chậu nước lạnh rất đúng lúc.

“Quý sứ chết bầm kia! Cúi chỏ của cậu rẽ ra ngoài! Ngày mai tớ sẽ tố cáo với Bùi Phóng nhà cậu!” Thiên Ca Tuệ thờ phỉ phò nói.

“Có chơi có chịu!” Quế Bá Lăng cố ý không chịu bỏ qua cho Tuệ Tuệ.

Hứa Du, Hạ Lan Thu và Thiên Chi Dương chỉ lấy trầm mặc thay thế, dù sao sự thật đã phơi bày trước mắt, không cách nào giúp một tay!

“Tuệ Tuệ, nếu không cậu đi lên nhảy một đoạn Popping wave đi, chính là đoạn của Lee Hyori mà chúng ta diên khùng mê muội năm lớp mười, tuyệt đối để cho mọi người mở rộng tầm mắt.” Đồng Yên cười đến vui vẻ.

“Popping wave? Tuệ Tuệ, em nhảy cái này từ khi nào?” Thiên Chi Dương hơi giật mình quá mức.

“Tuệ Tuệ vẫn luôn đa tài đa nghệ, diễn kịch, khiêu vũ, ca hát, đàn dương cầm mọi thứ đều là sở trường.” Hạ Lan Thu khó có được mở miệng nói vì bạn tốt.

Lần này, không riêng gì Thiên Chi Dương, Quế Bá Lăng giật mình, ngay cả Hứa Du cũng rất giật mình, Tuệ Tuệ thật sự giấu sâu.

“Vậy người anh này của cậu rất không xứng chức, ngay cả em gái biết chút gì cũng không biết?” Giọng Hạ Lan Thu châm chọc.

Thiên Chi Dương hơi ngượng ngùng vuốt tóc, “Hai năm trước anh vẫn ở nước ngoài du học, cho nên thật sự không biết Tuệ Tuệ biết khiêu vũ, anh biết đàn dương cầm, con bé rất có thiên phú nhưng không thích thể hiện.”

“Ngừng, ngừng! Mọi người đừng khen em, con người của em không kiềm chế được hạnh diện, rất dễ kiêu ngạo tự mãn.” Thiên Ca Tuệ thở dài.

“Có chơi có chịu, Tuệ Tuệ, chúng ta rất mong chờ điệu nhảy của em đó!” Quế Bá Lăng cười híp mắt nói.

“Yên nhi, cậu lên cùng tớ đi.” Trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Ca Tuệ sụp xuống rồi.

“Tuệ Tuệ, cậu phải tin tưởng bản thân, đó là sân khấu thuộc về cậu.” Đồng Yên nghiêm túc vỗ tay Tuệ Tuệ.

“Đi đi, coi như chúng tớ đều là người xem.” Hạ Lan Thu khích lệ khiến lòng tự tin của Thiên Ca Tuệ tăng lên gấp bội.

Cầm ly bia lên uống một hơi cạn sạch, đứng lên đi về phía sân nhảy.

Đồng Yên kêu DJ đổi âm nhạc mạnh mẽ hơn, ánh mắt của năm người không hề chớp mà nhìn chăm chăm về phía Tuệ Tuệ trên sân nhảy.

Hình như lúc cô khiêu vũ giống như biến thành người khác vậy, trong hấp dẫn có chứa vẻ quyến rũ, xinh đẹp mà không mất đi vẻ xuất sắc, điệu nhảy của cô hoàn toàn không giống người khác, để cho người ta nhìn thấy sẽ không quên được.

Trong mắt Hứa Du thoáng qua vẻ kinh ngạc; trong mắt Thiên Chi Dương đều là hài lòng; Quế Bá Lăng thì há to miệng, vẻ mặt như thấy người ngoài hành tinh.

“Oh! A! Ho-ho!” Trong đám người bộc phát ra từng loạt tiếng hoan hô, mọi người đều bội phục kỹ thuật nhảy của cô gái trên sân nhảy, mặc dù thoát nhìn còn chưa trở về thành thực, nhưng kỹ thuật nhảy thật sự mê người, làm cho người ta không thể không than thở một câu: nhảy thật sự quá tốt!

Úy Nam Thừa từ trong phòng bao ra ngoài vừa lúc ngồi trong góc hút thuốc, khói mù lượn quanh, tản ra từng vòng một.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Nửa ngọt ngào nửa xấu hổ

Thình thoảng, có người phụ nữ can đảm đi tới gần, đều bị ánh mắt sắc bén của anh dọa chạy, thậm chí có người ác độc chửi một câu, “Không phải là GAY chứ!”

Chung quanh truyền đến từng trận thét chói tai và tiếng hoan hô để cho anh rất ghét, những người này thật nhảm chán!

Vứt bỏ tàn thuốc, nhìn về phía phòng bao, Hứa Nhiều cũng nên đi ra, nếu cô ta không phải em gái của tiểu Du, từ nhỏ đi theo đám tụi anh lớn lên, anh thật sự không có thời gian rồi đi lo cho cô ta!

Ánh mắt cứ nhẹ nhàng lướt qua người phụ nữ diêm dúa lêu lệt trên sân nhảy, lại phát hiện nhìn quen mắt đến khiến anh không dám tin!

Một cái nhăn mày một nụ cười đều câu người đoạt hồn như vậy, hoàn toàn không giống như cô nhóc lỗ mãng ngày thường.

“Nhóc thú vị đáng chết! Không ở nhà yên ổn học tập, chạy đến quán bar điên khùng cái gì! Ghê tởm hơn chính là còn chạy đến sân nhảy khiêu vũ nóng bỏng! Ai cho phép!”

Lửa giận trong lòng thiêu đốt! Ánh mắt những người đàn ông xấu kia thật đáng ghét!

Vứt bỏ tàn thuốc, sai bước đi về phía sân nhảy, một tay kéo Thiên Ca Tuệ nhảy còn chưa thỏa thích xuống, trong giọng nói đều hàm chứa tức giận, “Ai cho em tới đây? Ăn mặc ít như vậy! Còn chạy lên nhảy nóng bỏng!”

“Chú, thật sự là chú!” Trong nháy mắt Thiên Ca Tuệ không kịp phản ứng, sao chú lại đột nhiên xuất hiện rồi, vậy nói rõ vừa rồi cô không nhận làm người.

“Tiểu Thừa, sao cậu cũng ở đây? Chẳng lẽ một mình cậu chạy tới đây uống rượu giải sầu?” Quế Bá Lăng giật mình kêu to wow wow.

“Chính là anh ấy, để cho em lên khiêu vũ!” Ngón trỏ của Thiên Ca Tuệ chỉ đầu sỏ gây ra, hình như chú rất tức giận! Cô vẫn nên tránh đầu gió thì tốt hơn.

Ánh mắt lạnh lẽo như băng của Úy Nam Thừa quét về phía bạn học tiểu Quế từ, ý ở ngoài lời: Cậu lại dám giật dây Tuệ Tuệ lên khiêu vũ!

Bị sợ đến Quế Bá Lăng “Vèo” một cái chạy đến bên cạnh Hứa Du, “Tiểu Thừa, cậu phải nghe tôi giải thích, không phải như cậu tưởng tượng, tuyệt đối không phải!”

“Anh, anh Dương, anh Lăng, mọi người đều ở đây à?” Hứa Nhiều vừa lúc nhìn thấy cảnh Úy Nam Thừa kéo Thiên Ca Tuệ từ trên sân nhảy xuống, theo

bóng người tới đây, lại phát hiện nhóm anh trai đang ở đây.

“Nhiều Nhiều, sao em cũng ở đây?” Hứa Du biết em gái đến công ty tiểu Thừa, cũng biết tối nay bàn một hợp đồng với tiểu Thừa, sao lại tới quán bar?

“Chẳng lẽ hai người tới đây hẹn hò? Lại dám sau lưng chúng ta, quá không phúc hậu!” Quế Bá Lăng nói lời kinh người.

Trong lòng Thiên Ca Tuệ đột nhiên cũng không thoải mái, thì ra chú nói về muộn một chút là vì muốn hẹn hò với chị Hứa, đột nhiên lại cảm thấy tại sao mình không thoải mái, cô đã sớm biết chuyện chị Hứa thích chú, hơn nữa hai người bọn họ quả thật xứng đôi, lúc ở Hải Nam, cô còn từng khích lệ chị Hứa theo đuổi chú, chẳng lẽ mình làm sai sao?

Trong năm tháng này, hình như giữa cô và chú có gì đó khác lúc trước, sau khi đến kỳ hạn một năm, cô và chú nên làm cái gì bây giờ?

“Cuối tuần này ở hội quán quyền anh, không gặp không về!” Ủy Nam Thừa cắn răng nghiêng lợi nói, ánh mắt kia thật khủng bố.

Bị sợ đến Quế Bá Lăng co rúm lại, ai tới cứu anh với, anh không cần làm bao thịt cho người!

“Cậu sớm muộn gì cũng thua trên cái mồm!” Thiên Chi Dương tức giận trợn mắt lườm cậu ta.

Thiên Ca Tuệ cũng tỏ vẻ lực bất tòng tâm, ai bảo vừa rồi anh xuống tay không lưu tình với em, đáng đời!

“Chúng tôi hẹn gặp một vị khách hàng ở đây.” Không biết vì sao, Ủy Nam Thừa chính là không muốn Tuệ Tuệ nghi ngờ mình.

Lập tức, tâm tình của Thiên Ca Tuệ ngay tức khắc chuyển từ u ám sang sáng trong, thì ra không phải chú đơn độc hẹn hò với chị Hứa, chỉ bởi vì việc công.

“Mọi người đang chơi cái gì vậy?” Hứa Nhiều không muốn vấn đề này đi sâu hơn, vội nói sang chuyện khác.

“Chúng ta đang chơi trò chơi đặc biệt, nếu không thì Nhiều Nhiều và tiểu Thừa cũng gia nhập đi, rất kích thích đó ~” Quế Bá Lăng rạo rức nói.

“Không có hứng thú! Tuệ Tuệ, chúng ta về nhà.” Ủy Nam Thừa xụ mặt cực kỳ khó chịu, Tuệ Tuệ nhảy điệu popping wave kia thật sự rất kích thích, kích thích khiến anh muốn đánh người.

“Chú, chúng ta chơi một lúc thôi.” Thiên Ca Tuệ rất chờ mong nhìn đáng về chú khiêu vũ.

Tròng mắt đen của Ủy Nam Thừa khế híp, lạnh lùng liếc cô, “Ông nội rất lo lắng cho em.”

Chỉ một câu này, đủ để cho Thiên Ca Tuệ thỏa hiệp, bởi vì ông nội là xương sườn mềm của cô, đó là tình cảm đặc biệt không giống bình thường.

Chú thôi! Lại lấy ông nội ra uy hiếp cô! Thiên Ca Tuệ tức giận mắng trong lòng, nhưng lại không thể không ngoan ngoãn đi về nhà.

“Anh, nhờ anh đưa Cầu Cầu và Yên nhi an toàn về nhà, anh Hứa, chị Hứa, anh Lăng, bye bye.” Thiên Ca Tuệ vô cùng không tình nguyện vẫy tay với mọi người.

“Yên tâm, anh nhất định đưa hai bạn tốt của em an toàn về nhà.” Thiên Chi Dương bảo đảm.

Đồng Yên kéo cánh tay Tuệ Tuệ, khế ghé vào lỗ tai nói: “Hình như chú nhà cậu rất khản trương cậu đó ~”

Mặt của Thiên Ca Tuệ rất không có cốt khí mà ửng đỏ, trong lòng nửa ngọt ngào nửa xấu hổ.

Hứa Nhiều nhìn phản ứng của Thiên Ca Tuệ, trong mắt lướt qua vẻ ác độc, nhóc thú! Quả nhiên là mầy lừa tao! Nếu mầy bắt nạt trước thì đừng trách tao bất nghĩa!

Chờ sau khi Ủy Nam Thừa và Thiên Ca Tuệ rời đi, mọi người cũng giải tán, Hứa Nhiều lấy cớ đi phòng vệ sinh, len lén đi đường vòng vào phòng bao vừa rồi, đã không người, trong không khí lại phiêu tán mùi vị thối nát, thật sự là một con heo đất không nỡ!

Cầm điện thoại di động lên, rất hài lòng rời đi.

Dọc theo đường đi, sắc mặt Ủy Nam Thừa cũng rất khó nhìn, Thiên Ca Tuệ ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, thỉnh thoảng lấy ánh mắt len lén nhìn chú, trong lòng cực kỳ khó chịu!

Nghiêm mặt làm gì! Cho phép quan đốt lửa mà không cho dân thấp đèn sao!

Cô lại không làm chuyện xấu, tại sao phải chột dạ!

Nghiêng đầu nhìn ra cảnh đêm ngoài cửa sổ, đèn neon tràn ngập đủ các loại màu sắc, thành phố W phồn hoa như vậy, luôn hơi nhiều huyền ảo, ít yên tĩnh, đã vài năm, biến hóa quá lớn.

Mất tinh nhìn thấy phía trước có một quầy ăn vặt chợ đêm, “Dừng xe, tôi đói rồi, tôi muốn ăn đồ nướng!”

Mặc dù mắt Úy Nam Thừa nhìn thẳng lái xe, nhưng khoe mắt vẫn đang chú ý đến Tuệ Tuệ bên cạnh, mắt diếc tai ngơ với kêu la của cô, “Đồ ven đường không sạch sẽ.”

Quán ven đường, trước kia đúng là anh chưa bao giờ ăn.

“Tôi cứ muốn ăn, tôi lại không để cho chú mua!” Tính Thiên Ca Tuệ vốn quật cường, chuyện càng bị ngăn cản cô càng muốn làm trái.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Vẫn do chú gây họa! (Canh ba ~)

Thắng gấp, thân thể Thiên Ca Tuệ cấp tốc nghiêng về trước, thiếu chút nữa không bị đập đầu, tức giận nói: “Trúng thôi!”

Thở phì phò mở cửa xe, chạy xuống xe, “Rầm” một tiếng dùng sức đập cánh cửa!

Cái gì? Trúng thôi! Úy Nam Thừa rất tức giận, nhóc thú không chỉ biết mắng chửi người, sức lực còn rất lớn.

Không bao lâu, Thiên Ca Tuệ lại quay lại rồi, mở cửa xe, ngượng ngùng đưa tay, “Cho tôi mượn hai mươi đồng, trở về trả chú.”

Úy Nam Thừa cảm thấy hơi buồn cười, mới vừa rồi còn hung hăng như vậy, lập tức đã mềm giọng nhỏ nhẹ rồi, thì ra không mang tiền.

Thiên Ca Tuệ thấy chú chỉ nhìn mình cười, lại không định cho cô vay tiền, không khỏi nổi giận, “Mèo hẹp hòi, tôi cũng không phải không trả chú tiền!”

Thôi, không chấp nhặt với con nít, móc bóp da ra, lục lọi, không có hai mươi đồng, chỉ có một trăm, rút ra đưa cho cô, “Không cần trả.”

“Không công không nhận thưởng! Tôi nhất định sẽ trả lại cho chú.” Thiên Ca Tuệ hừ một tiếng, đóng cửa xe đi mua đồ ăn.

Mười phút sau, cô trở lại xe lần nữa, trong tay đang cầm một hộp, trong miệng còn cắn một xâu.

Vì vậy, đây xe đều là mùi thịt nướng và mùi đậu hũ thối, người được mà Úy Nam Thừa cau mày.

“Chú, chú ăn không? Đậu hũ thối này rất nổi danh, ăn đặc biệt ngon, mặc dù người mùi vị là lạ, nhưng ăn thơm ngon miệng.” Thiên Ca Tuệ ăn đến miệng đầy dầu mỡ, vẫn không quên mời chú ném thử chút đồ ăn, không vui vừa rồi lập tức tan thành mây khói.

“Không ăn.” Úy Nam Thừa nhịn rất vất vả.

“Không ăn càng tốt.” Thiên Ca Tuệ rất khinh thường liếc nhìn chú, không hiểu được thưởng thức đồ ăn ngon!

Úy Nam Thừa chỉ mong nhanh chóng về đến nhà, người tiếp nữa, anh sợ mình sẽ không kiềm chế được mà ném cô nhóc thú ra ngoài, thật sự gay mũi khó nhịn!

Cố tình tối nay anh lại chưa ăn bao nhiêu, dưới xâu thịt hấp dẫn, bụng rất không có tiền đồ mà kêu lên.

“Âm thanh gì?” Động tác cắn xâu thịt của Thiên Ca Tuệ khẽ dừng lại, nhìn bụng mình lại nhìn bụng chú, gò má chú đã ửng thành màu gan heo.

Không nhịn được cười to ra tiếng, “Ha ha ha ha ha...”

Mặt Úy Nam Thừa lập tức đen sì.

“Chú, nào, không nên xấu hổ, thường thân thể thành thực hơn miệng.” Thiên Ca Tuệ cười đến rất ngông cuồng, gấp một miếng đậu hũ thối lên đưa đến khoe miệng chú, giọng nói chuyện giống như đồ dành đứa bé.

Mùi thối xông vào mũi, hun khiến Úy Nam Thừa sấp phát điên, mặt đen thui, gào giận: “Tôi muốn ăn thịt!”

“À... Thì ra chú muốn ăn xâu thịt!” Thiên Ca Tuệ rất có lòng tốt lấy ra một xâu thịt bò đưa tới bên miệng chú, “Há mồm”

Úy Nam Thừa chần chờ một lúc, há mồm cắn một miếng, từ từ nhai, mùi vị không tính là quá dở, còn miễn cưỡng có thể nuốt.

“Như thế nào, ăn ngon chứ?” Thiên Ca Tuệ giống như đứa trẻ muốn nhận được khen ngợi, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

“Miễn cưỡng.” Người nào đó lạnh lùng nói.

“Cái gì chứ!” Thiên Ca Tuệ cắn một miếng trên xâu thịt chú ăn chưa hết, tí mì nhai nuốt, mùi vị rất ngon mà!

Vì vậy, đoạn đường này anh một miếng tôi một miếng ăn hết xâu thịt, không hề phát giác ra hành động này có bao nhiêu thân mật.

Cuối cùng, Thiên Ca Tuệ vẫn chưa đã liếm môi, thầm nói: “Sớm biết nên mua thêm một chút, ăn quá ngon!”

“Ăn nhiều đồ nướng không tốt.”

“Hừ! Về sau không cho phép chú ăn!” Thiên Ca Tuệ chu cái miệng nhỏ nhắn đầy dầu mỡ, mắt húng.

Úy Nam Thừa nhìn cô có vẻ tức giận, cảm thấy đặc biệt đáng yêu, không nhịn được trêu chọc cô, “Bên miệng em có dính đậu hũ.”

Thiên Ca Tuệ lập tức giơ tay lên lau, lau đến đỏ, cũng không phát hiện có đồ gì, khéo mắt liếc thấy chủ đang ranh mãnh mà cười, không khỏi biết mình bị chơi xỏ.

Vung quả đấm nhỏ tới, “Người xấu!”

“Đừng làm rộn!”

“Ai bảo chú bắt nạt tôi!”

“Bên miệng em vốn có dầu.”

“Vừa rồi ở quán bar chú cũng bắt nạt tôi!” Thiên Ca Tuệ cong môi.

Không đề cập còn tốt hơn, vừa nhắc tới quán bar, con tức của Úy Nam Thừa lớn hơn, “Về sau không cho đến quán bar khiêu vũ!”

“Cái gì...”

Người nào đó nghiêng đầu, nói từng câu từng chữ, “Không cho phép lại đi quán bar khiêu vũ!”

“Hôm nay là ngoài ý muốn! Hơn nữa đầu sỏ gây nên là chú!” Thiên Ca Tuệ thờ phỉ phò tố cáo, nếu không phải đột nhiên nhìn thấy chú, cô thất bại sao!

Cho nên nói, vẫn là chú gây họa!

“Tôi?” Úy Nam Thừa kỳ quái.

Thiên Ca Tuệ lập tức nói chuyện đã xảy ra một lần, nói cực kỳ uất ức.

Sau khi Úy Nam Thừa biết bởi vì cô nhìn thấy mình mà thua trò chơi bị phạt lên sân khấu khiêu vũ, tâm tình tự dung tốt hơn nhiều, cung chiều sờ đầu nhỏ của Tuệ Tuệ, “Cho nên, sau này vẫn đừng gọi tôi là chú nữa, sẽ gây ra hiểu lầm không cần thiết.”

“Vậy phải gọi là gì?” Thiên Ca Tuệ mơ màng.

“Ông xã, Thừa Thừa, anh Thừa đều có thể.” Úy Nam Thừa cười đến gian trá.

O(͡° ͜°)o.....

Chú trở nên buồn nôn như vậy từ khi nào ~~~

“Vậy tôi vẫn nên gọi là chú thôi...”

“Tôi có già như vậy sao? Vậy từ nay về sau em nhìn thấy Hứa Du và tiểu Quế tử cũng phải gọi là chú.” Người nào đó vẻ mặt âm trầm nói.

→__→|||

Chú quả nhiên rất phúc hắc!

“Nhưng người ta gọi theo thói quen chứ sao.”

“Thói quen có thể thay đổi.”

...

Vì vậy, Thiên Ca Tuệ hết ý kiến.

Không khí mới vừa rồi còn vui sướng lập tức hạ nhiệt, hai người ai cũng không mở miệng nữa, mãi cho đến khi xuống xe.

“Không phải nói ở nhà làm bài tập sao? Thế nào lại đi quán bar?” Úy Nam Thừa đi ở phía trước đột nhiên hỏi.

Thế cho nên Thiên Ca Tuệ đi phía sau đang suy nghĩ, đứng thẳng vào lưng anh.

“Chú, chú có thể không đột nhiên dừng lại không!” Thiên Ca Tuệ che lỗ mũi bị đụng đau nói.

“Về sau đi bộ không cần chỉ lo nhìn đất, trên đất sẽ không có bánh nóng rơi xuống.” Úy Nam Thừa nói chế nhạo.

Tốt nhất ngày mai bầu trời có thể rơi xuống một cái bánh bao lớn đập ngất chủ!” Thiên Ca Tuệ giận đến quai hàm phình lên, cất bước đi về phía trước, hoàn toàn không để ý tới người nào đó.

Khỏe môi Úy Nam Thừa nhếch lên cười, chậm rãi đi ở phía sau, mặc dù Tuệ Tuệ không trả lời vấn đề của anh, nhưng không chín thì mười chính do anh họ cô Thiên Chi Dương giật dây, từ nhỏ tên kia đã thích mang theo Tuệ Tuệ đi náo loạn điên cuồng, thật sự là thói quen xấu.

Về sau, phải chỉnh lại.

Mà hôm sau khi anh đến công ty làm thì Chu Thự Quang lại tự mình gọi điện thoại đến muốn ký hợp đồng với anh, chẳng lẽ thật sự bị Tuệ Tuệ nói trúng, trên trời rơi xuống cái bánh lớn rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Không cần, tôi cứ muốn chú cống tôi!

Phản hợp đồng này với Úy Nam Thừa mà nói không phải thiếu thì không được, nhưng có nó lại như hổ thêm cánh, dù sao mới gia nhập vào thị trường Trung Quốc, thêm một người bạn như thế nào cũng tốt hơn thêm một kẻ địch mạnh.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến Chu Thự Quang chủ động ký hợp đồng với anh, anh thật sự hơi buồn bực, chẳng lẽ Hứa Nhiều làm gì đó?

Chu Thự Quang lại không nói một chữ về chuyện đêm đó, lại ý vị mà tỏ vẻ bản thân vô cùng coi trọng tiềm lực phát triển của khoa học kỹ thuật Úy Cốc, nguyên ý hợp tác lâu dài.

Làm một thương nhân, quả quyết không có chuyện vút miếng thịt đã lên tới mép.

Vì vậy, lập tức ký hợp đồng này.

Thế phát triển tốt đẹp mấy tháng liên tiếp khiến cho Úy Nam Thừa cũng thêm phần coi trọng thị trường Trung Quốc, thấy vậy lần lựa chọn này cực kỳ chính xác.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tháng sáu đến, thi tốt nghiệp trung học mỗi năm một lần cũng lặng lẽ tới, nguyên một nhóm học sinh lớp mười hai vùng tay vùng chân, kích động, gian khổ học tập suốt mười hai năm, nay chỉ vì hai ngày mà phóng tay một lần.

Trạng thái gần đây của Thiên Ca Tuệ được gọi là buông lỏng, cả ngày cười hề hề, chỉ lo sống phóng túng, hoàn toàn không dính tới quyền sách, theo như cách nói của cô: Cũng không thiếu hai ngày, lại nói lúc gặp chuyện ôm chân Phật, cũng ôm không nổi!

Buổi tối trước kỳ thi vào đại học hai ngày, Thiên Ca Tuệ giả bộ tội nghiệp dựa vào đầu vai Úy Nam Thừa, đầu vai cọ cọ, “Chú, tôi muốn đi xem phim.”

Úy Nam Thừa không để ý tới tính nết đến chết không đổi của cô, nghe đã lâu, cũng không cảm thấy xưng hô chú này có bao nhiêu khó nghe.

Giơ tay lên nhìn giờ, “Chín giờ, còn có phim gì?”

“Không chịu, tôi cứ muốn xem! Không xem tôi không ngủ được.” Thiên Ca Tuệ làm nũng ăn vạ.

“Không ngủ được?” Úy Nam Thừa cau mày, ngày mốt sẽ thi tốt nghiệp trung học, chắc cô nhóc này khẩn trương thôi.

“Ừm, lại nói kể từ khi chúng ta kết hôn, chú đều chưa đưa tôi đi xem phim, càng không hẹn hò, tôi rất thua thiệt!” Thiên Ca Tuệ rất tự nhiên ngồi trên đùi chú, vẻ mặt buồn bã.

Úy Nam Thừa hơi dở khóc dở cười, rất thua thiệt?

“Được rồi.”

“Theo một tiếng “Được rồi” này, vẻ mặt nhỏ nhắn vừa rồi còn suy sụp của Thiên Ca Tuệ lập tức sáng rõ, chu môi “Chụt” một cái lên gò má Úy Nam Thừa.

Người nào đó lại chỉ vào đôi môi nói: “Hôn sai vị trí rồi, chỗ này mới đúng.”

“Ghét!” Thiên Ca Tuệ mắc cỡ đỏ bừng mặt, chạy vội đến phòng để đồ thay quần áo.

Lưu lại người nào đó cười đến hả hê, sờ gò má, rất bình tĩnh đứng dậy.

Dưới yêu cầu mãnh liệt của Thiên Ca Tuệ, hai người đi xem “Kungfu Panda”.

Có thể nghĩ, trong rạp chiếu phim cười ầm ĩ không ngừng, Thiên Ca Tuệ càng cười đến nghiêng ngã người, ngã trên người chú, popcorn rắc đầy người anh, chỉ thiếu đội coca lên.

Sau khi hết phim, Thiên Ca Tuệ còn chưa đã ngứa ôm bụng cười không ngừng.

Sắc mặt Úy Nam Thừa không được tốt lắm, trên áo sơ mi đầy vết popcorn, còn có vết nước miếng của người nào đó, quả thực thô thâm không nổi nhìn!

“Chú, chú đừng luôn mặt băng bá như vậy! Cười nhiều lên, cười lên nhìn rất tốt, đừng để mặt than như vậy ~” Thiên Ca Tuệ thò móng vuốt đi bóp mặt người nào đó, dĩ nhiên là bóp không tới.

Khỏe miệng Úy Nam Thừa co giật hai cái, nhóc thú, thật sự chán sống!

Đi chưa tới hai bước.

Thiên Ca Tuệ lại bắt đầu giận dữ, “Chú, bụng tôi cười đau, đi không được, chú công tôi...”

“Tôi lái xe tới, em đứng đây chờ tôi một chút.” Úy Nam Thừa cảm thấy công người trước công chúng là chuyện rất mất mặt.

“Không chịu, tôi muốn chú công tôi.” Thiên Ca Tuệ dứt khoát ăn vạ, bừ môi đứng đó bất động.

Úy Nam Thừa nhìn ra được, tối nay Tuệ Tuệ có gì đó không đúng, lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu chiến sự nhẫn nại của anh, xem ra bản thân mình quá cứng chiều cô nhóc này rồi, không hề kiên nhẫn gì mà đòi hỏi mình.

Khẽ thở dài, khom lưng.

Thiên Ca Tuệ hưng phấn nhào đến, gò má dán lên lưng ấm áp rộng rãi của chú, chỉ cảm thấy yên tâm khác thường, cô biết tối nay mình hơi cố tình gây sự, nhưng đều vô tâm, vốn từ đáy lòng nóng nảy không yên.

Mà chẳng những chú không trách cô, ngược lại còn dung túng, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác ấm áp.

Tối ngủ, đương nhiên giống như bạch tuộc chiếm cứ ấm áp trong ngực chú, cả đêm không mộng mị, cực kỳ yên ổn.

Úy Nam Thừa nhìn về mặt ngủ yên ổn của người trong lòng, tình cảm dịu dàng đầy trong mắt, đặt lên trán cô một nụ hôn ngủ ngon êm ái.

May mà trời tốt đẹp, hai ngày bảy và tám tháng sáu đều mây đen giăng đầy, nhưng không mưa, rất thoải mái.

Thi xong môn tiếng Anh cuối cùng, Thiên Ca Tuệ thở phào nhẹ nhõm thật dài, cuối cùng được giải phóng!

Ra khỏi trường thi, các bạn học tùm năm tùm ba nhiệt tình thảo luận đề thi và đáp án.

Thiên Ca Tuệ vẫn đang suy nghĩ có cần gọi điện thoại cho chú để chú đến đón mình không, đột nhiên có người vỗ vai cô từ phía sau, bị sợ đến cô giật nảy mình.

“Tuệ Tuệ, tối nay bạn học lớp chúng ta hẹn đến ‘Đế Oanh’ hát karaoke, không cho cậu chạy trốn đó.”

“A Thịnh, cậu có biết cậu vừa hù dọa chết người không!” Thiên Ca Tuệ tức giận lườm nam sinh sau lưng, mỗi lần nhóc thú này đều xuất hiện giống như âm hồn.

Cha Trâu Thịnh và cha cô đều là đồng nghiệp trong cục, lại ở sát vách, cho nên hai người biết nhau từ nhỏ, quan hệ thân thiết như tri kỷ, cũng là bạn nam duy nhất trong trường học biết cô kết hôn.

“Cái này cũng có thể hù dọa cậu? Trái tim cậu trở nên yếu ớt từ khi nào vậy?” Trâu Thịnh trêu ghẹo.

“Ngứa da đúng không!” Thiên Ca Tuệ nhe răng nhếch miệng giờ tay định đánh cậu ta.

“Ngừng! Một đám này của cậu rơi xuống, cánh tay tôi sẽ đau đến mấy ngày, tôi tới nói chuyện nghiêm chỉnh với cậu, tôi nay tuyệt đối không cho phép cậu không đến!” Giọng Trần Thịnh rất kiên định.

“Nhưng...” Thiên Ca Tuệ hơi chần chừ, hôm nay vừa đúng là sinh nhật mười tám tuổi của cô, cô muốn trôi qua cùng chú.

“Đừng nhưng nữa, hôm nay hoàn toàn tự do, cả lớp ra ngoài mừng tự do, cậu không biết xấu hổ mà không đến?” Trần Thịnh không đợi cô nói xong đã trách móc rồi.

Trong lòng Thiên Ca Tuệ vô cùng rối rắm, cấp ba có một tập tục, gần như mỗi một lần sau khi học sinh thi tốt nghiệp cấp ba xong cũng sẽ ra ngoài ăn mừng giải phóng tự do, nhưng vừa vặn hôm nay là sinh nhật mình...

Cuối cùng, Đồng Yên còn kê vào lỗ tai nói một câu, “Mỗi ngày cậu đều sớm chiều chung đụng với chú, cùng giường chung gối, lại không bỏ ra được mấy giờ đến cùng chúng tớ, trọng sắc khinh bạn! Thật quá đáng!”

Thiên Ca Tuệ rất 囧, sao Yên nhi nói giống như oán phụ vậy, có kinh khủng như vậy sao?

Vậy cũng được, để chứng minh Thiên Ca Tuệ cô trọng bạn khinh sắc, tôi nay cô quyết định ra ngoài vui hết mình với các bạn học.

Lấy điện thoại di động ra nhấn một tin cho chú: ‘Chú, buổi tối bạn học cả lớp định đi ra ngoài chơi, tôi có thể về trễ một chút.’

Tin nhắn trả lời nhanh chóng đến: ‘Ừ, đừng chơi quá muộn, ở đâu?’

‘Đế Oanh.’

‘Mười giờ về nhà, tôi đi đón em.’

Thiên Ca Tuệ nhìn tin nhắn, trong lòng ngọt ngào.

Trần Thịnh đã sớm đặt trước phòng bao trong Đế Oanh, phòng bao xa hoa 5101 lớn nhất, trang lệ, đầy đủ thiết bị.

Khoảnh khắc khi đẩy cửa ra, trong phòng tối đen như mực, Thiên Ca Tuệ hơi buồn bực, chẳng lẽ đèn hư? Hay đi nhầm phòng?

“Chúc bạn sinh nhật vui vẻ.”

“Chúc bạn sinh nhật vui vẻ.”

“Chúc bạn sinh nhật vui vẻ.”

“Chúc bạn sinh nhật vui vẻ.”

Đột nhiên, trong phòng có ánh sáng rồi, trong tay mỗi người đều cầm một cây nến, hát khúc ca sinh nhật.

Hốc mắt Thiên Ca Tuệ đã ươn ướt, không trách được a Thịnh đòi mình nhất định tới, thì ra cậu ấy vẫn nhớ sinh nhật mình, còn lôi kéo các bạn học cùng cho cô một bất ngờ, rất cảm động đó ~

“Thọ tinh * đại nhân, mời thổi nến thôi.” Không biết Đồng Yên bụng từ đâu ra một chiếc bánh kem lớn, phía trên còn cắm mười tám ngọn nến.

(*) Thọ tinh: Người được chúc thọ, người được sinh nhật.

Thiên Ca Tuệ phồng miệng thổi một hơi tắt mười tám ngọn nến, “Cảm ơn mọi người cho tớ một sinh nhật ý nghĩa như vậy, tớ nhất định vĩnh viễn nhớ ngày hôm nay.”

Mọi người cũng rồi rít thổi tắt nến trong tay, ánh đèn sáng lên.

“Cô ngốc, chỉ có thể nói cậu may mắn, vừa vặn hôm nay là sinh nhật, cũng đừng chảy nước mắt, khó coi chết được.” Trần Thịnh đứng bên cạnh cười như lưu manh.

“Nhóc thú! Đừng cho cậu chút ánh sáng mặt trời thì chói lọi!” Thiên Ca Tuệ móc một đồng bạc trét lên người cậu ta.

“Này! Mọi người nhanh chóng ra tay, bồi lên người thọ tinh, nhìn xem cô ấy còn dám đắc chí hay không?” Trần Thịnh vừa tránh vừa la ầm lên.

Vì vậy, người cả phòng chơi trận chiến bơ, trên tóc, trên mặt, trên cổ, trên quần áo, trên cánh tay, toàn bộ đều dính bơ ngọt ngào.

...

Cuối cùng Thiên Ca Tuệ ôm đầu kêu to cứu mạng, bởi nữa cô sẽ gọi kiến tới rồi, cô không muốn bị kiến kéo đi!

Tình hình vô cùng hỗn loạn, tất cả mọi người huyên náo tung búng, lớp trưởng càng hào phóng mà gào lên: “Vi kết thúc cuộc sống cấp ba khổ sở của

chúng ta mà cạu chén!”

Vì vậy, hơn bốn mươi nam sinh nữ sinh đồng loạt nâng chén, uống một hơi cạu sạch.

Có lẽ vì phát tiết, mọi người uống rất nhiều hát hết sức, cho dù là khàn giọng gào to; hay gào khóc thảm thiết; hay vừa nhảy vừa hát, đều vô cùng chân thật.

Tối nay Thiên Ca Tuệ vui mừng khác thường, ý vị theo sát người ta cụng rượu, bia từng ly vào bụng, thiêu đốt bên má cô đỏ bừng, ngay cả bước chân cũng hơi lảo đảo.

Kim đồng hồ bất tri bất giác đi qua mười giờ, cô lại không hề cảm giác, còn hưng phấn ở đó vùng quyền với Bùi Phong.

Úy Nam Thừa nhìn bó lam sắc yếu cơ to ở chỗ bên cạnh tài xế, trong lòng rất ngọt ngào, cô nhóc thú vị không nhận điện thoại, đã nói mười giờ đi đón cô về nhà, giờ thật oách, cho anh leo cây!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Thỏ trắng nhỏ chọc giận trên người ~

Nhấn nạy chờ một giờ, Úy Nam Thừa thật sự ngồi không yên, lái xe chạy thẳng đến “Đế Oanh”.

Lúc này, bên trong phòng 5101, không khí vô cùng HIGH, uống rượu, ca hát, khiêu vũ, chơi oẳn tù tì, cả một đám rối loạn!

“Tuệ Tuệ, chúng ta tới uống rượu đỏ, uống cho đẹp, hi hi...” Đồng Yên bung ly rượu đỏ lên nhét vào trong tay Tuệ Tuệ, cũng kéo cô ấy đi về phía bàn.

“Cảm giác tốt, đầu óc choáng váng, thật nhiều người ~” Thiên Ca Tuệ cười như con ngốc.

“Đứng thật cao nhìn thật xa!” Đồng Yên giọng cao ly gào một tiếng.

“Ha ha ha...”

Mắt thấy chai bia trên bàn đều bị hai cô coi là bóng mà đá, cũng không ai quan tâm, cái gọi là vui hết mình, đó chính là tận tình phát tiết, bất chấp tất cả.

Bùi Phong yên tĩnh ngồi bên cạnh, ánh mắt chuyên chú mà cung chiêu nhìn bạn gái, để phòng ngừa cô ấy không cẩn thận ngã xuống, Yên nhi uống say gò má ửng hồng, đáng vẻ con gái mềm mại đáng yêu, để cho đáy lòng anh dâng lên khô nóng khó tả.

Hạ Lan Thu nghiêng đầu rất đáng yêu nhìn hai kẻ dở hơi đang vừa nhảy vừa lắc trên bàn, thật sự không biết kiếp trước đã tu luyện may mắn đến đâu, có được hai người chị em tốt như thế.

Lúc Úy Nam Thừa đẩy cửa ra chính là thấy cảnh tượng như vậy, nhất là người nào đó đang đứng trên bàn nhảy tới nhảy lui như châu chấu, đầu rất đau.

Ai vậy? Đi nhầm phòng sao? Mọi người cảm thấy vô cùng kỳ quái với trai đẹp xa lạ tự nhiên xông vào.

“Wo! Soái ca rất có hình có tượng! Nhìn môi mông khêu gợi này không thôi tớ đã cảm thấy không cách nào hít thở!” Không ít nữ sinh còn tinh táo che miệng kêu lên.

Nam sinh thuần túy mang theo ánh mắt thương thức và quan sát, đều suy nghĩ mình cách bước thành thực này còn xa lắm không?

“Ah, đó không phải là chú nhà cậu sao?” Đồng Yên say mất lờ mờ mông lung chỉ vào người đàn ông đang từng bước đi về phía hai cô.

“Chú cái gì? Chú... Sao có thể ở đây, chú đang ở nhà chờ tớ.” Thiên Ca Tuệ vừa nói vừa còn nấc rượu, gương mặt ửng hồng, môi đỏ mọng chu lên, cặp mắt mông lung nhìn người đàn ông phía trước càng lúc càng gần, cười đến ngây ngốc, mị ngon quen thuộc đó ~

Chẳng lẽ cô thật sự xuất hiện ảo giác? Nhìn ai cũng giống chú?

“Hi hi... Anh là ai? Dáng dấp giống như chú, kỳ, quái!” Thiên Ca Tuệ lớn gan dí sát vào mặt càng lúc càng gần, không tinh táo mà nói lầm bầm.

Chú kỳ quái? Cô nhóc này thật sự ba ngày không đánh thì nhảy lên đầu lật ngói!

Úy Nam Thừa xanh mặt, đưa tay kéo Thiên Ca Tuệ đang ở trên bàn, “Theo tôi về nhà.”

“Buông ra, tôi không về! Ngày mai không phải lên lớp, về làm gì?” Thiên Ca Tuệ rút tay bị cầm ra, tức giận cong môi, người ta còn chưa chơi đủ!

“Nếu Tuệ Tuệ không muốn về, vậy để cho cô ấy ở lại đây chơi thêm đi, ở lại tôi sẽ đưa cô ấy về nhà an toàn.” Trâu Thịnh đi tới, chắn trước mặt Thiên Ca Tuệ.

Hạ Lan Thu kêu thầm không tốt trong lòng, Trâu Thịnh không nên đi lên thêm phiền, chuyện giữa vợ chồng son bọn họ, người ngoài không nhúng tay vào mới thỏa đáng.

Úy Nam Thừa từng thấy người nam sinh này mấy lần, biết cậu ta và Tuệ Tuệ chơi đùa từ nhỏ đến lớn cùng nhau, quan hệ rất tốt, chỉ có điều không ngờ cậu ta còn có một tầng ý định khác với Tuệ Tuệ, xem ra, phải sớm chặt đứt ý niệm của cậu ta!

“Đây là chuyện nhà tôi, cũng không cần cậu quan tâm!” Giọng nói lạnh lùng mà kiên quyết, ý tứ rất rõ ràng, Tuệ Tuệ là bà xã của tôi, cậu đừng mơ tưởng hão huyền!

Trâu Thịnh dĩ nhiên không phục, Tuệ Tuệ bị gả cấp tốc cho anh ta, không có bất cứ tình cảm gì làm trụ cột, mình vẫn còn hy vọng.

“Tránh ra!” Úy Nam Thừa đẩy cậu nhóc còn non ngán trước mặt mình, một tay khiêng người nào đó thần chí đã không rõ đặt lên vai, sai bước đi ra ngoài.

“Khốn kiếp! Thà tôi xuống! Tôi không phải bao bố!” Thiên Ca Tuệ chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng một trận, đầu hướng xuống, cái mông hướng lên trên, thật khó chịu, rất muốn ói...

Nhóc thú! Rất tốt! Rất tốt! Còn biết mình không phải bao bố!

Tay Trâu Thịnh nhanh chóng nắm chặt thành quả đám, một ngày nào đó, tôi sẽ đoạt lấy Tuệ Tuệ đó!

Ánh mắt thăm dò rồi rít nhìn về phía Trâu Thịnh, “Rốt cuộc người đàn ông có sức quyến rũ bắn ra bốn phía này có quan hệ như thế nào với Tuệ Tuệ?”

“Anh họ Tuệ Tuệ.” Trâu Thịnh tức giận trả lời, cái gì mà sức quyến rũ bắn ra bốn phía? Úy Nam Thừa chỉ thành thực hơn mình một chút mà thôi, đợi sau vài năm mình chắc chắn mạnh hơn anh ta!

Hạ Lan Thu lắc lắc đầu, haizzz...

Đồng Yên đột nhiên không thấy Tuệ Tuệ bên cạnh, đi lòng vòng tìm, vẫn không thấy, đầu, thật choáng váng, thật choáng váng...

“Râm” một tiếng, ngã xuống, không đau đớn như dự đoán, lại ngã vào một vòng ôm mềm mại trong ngực, thật thoải mái, mùi vị cũng thơm, mùi bạc hà mát mẻ.

Bùi Phóng thấy Yên nhi sắp ngã xuống rồi, vội vàng đi tới đón lấy cô, ôm cô vào trong ngực, kết quả còn không yên phận, ý vị ngửi cổ áo anh, giống như con cún con cọ cằm anh hơi ngứa.

“A Phóng, a Phóng, em rất yêu anh.” Gò má Đồng Yên ửng hồng rù rì nói.

“Yên nhi, anh yêu em” Bùi Phóng cắn lỗ tai bạn gái nhẹ giọng nói.

Có lẽ nghe thấy, cũng có thể không nghe thấy, khúc môi Đồng Yên nhếch lên ngọt ngào nở nụ cười ngủ thiếp đi.

Dọc theo đường đi, Thiên Ca Tuệ vẫn la hét: “Thả tôi xuống! Mau buông tôi xuống! Khốn nạn! Hu hu...”

Khiến không ít người quay đầu nhìn, mọi người đều rói rít suy đoán rốt cuộc hai người này có quan hệ gì, chẳng lẽ bà xã ăn vụng bên ngoài, bị ông xã bắt được?

Hay bà xã bỏ nhà đi chơi, bị ông xã tóm trở lại?

Tóm lại, rất nhiều phiên bản...

“Là em để cho tôi leo cây trước!” Úy Nam Thừa đặt Tuệ Tuệ trên đầu xe, hung tợn nói, càng trừng phạt bằng cách đánh nẩy phát vào mông cô.

“Hu hu hu... Tôi không có leo cây!” Thiên Ca Tuệ khóc lóc vô cùng thảm thiết, ánh mắt u oán nhìn về phía người khác.

Đúng là ông nói gà bà nói vịt, nói chuyện với người say rượu quả nhiên rất tốn sức!

“Được rồi, về nhà đi.” Úy Nam Thừa thở dài, đưa tay định ôm Tuệ Tuệ lên xe, kết quả nhận được quyền cước đầm đá cự tuyệt.

“Đừng làm rộn, về nhà!” Úy Nam Thừa sung mặt lên, quát.

Thiên Ca Tuệ uất ức mím môi, thút tha thút thít không dám lên tiếng, chú là người xấu! Động cái lại quát cô!

Dáng vẻ cô gái nhỏ quyến rũ này, nhìn trong mắt Úy Nam Thừa, dĩ nhiên sinh lòng triu mến, sau khi say rượu, Tuệ Tuệ có vẻ thú vị khác, cả người lộ ra

một kiểu xinh đẹp, giận dữ cũng có thể cực kỳ đáng yêu.

Sau khi lên xe, Thiên Ca Tuệ giận dữ nghiêng người nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ chốc lát đã ngủ rồi, đầu gật gù như gà con mổ thóc.

Úy Nam Thừa thân mật kéo đầu cô qua tựa trên vai mình.

Về đến nhà đã 11 giờ 50 rồi, Úy Nam Thừa đặt Tuệ Tuệ lên giường, nhẹ nhàng ấn xuống một cái hôn lên trán cô, “Sinh nhật vui vẻ.”

Thiên Ca Tuệ dính giường lập tức không thích ứng, kéo quần áo la ầm lên: “Nóng quá! Trên người rất dính...”

“Ngoan, tôi lập tức bật điều hòa.” Lúc Úy Nam Thừa nghiêng người bật điều hòa, Thiên Ca Tuệ đã khó nhịn mà vừa cào vừa gãi khắp người, cũng khó trách, tối nay cô bị người ta bôi bơ nhiều lắm!

“Nóng... Tôi muốn tắm!” Thiên Ca Tuệ nằm trên giường, ý thức mơ hồ ni non.

Úy Nam Thừa mặt đen sì, áo ngực phía ngoài của cô nhóc đã bị cô kéo đến ngực, ngay cả đồ lót màu hồng bên trong cũng nhìn thấy.

Vội vàng đi tới giữ tay đang cào loạn của cô, tiếng chống lại cũng theo đó mà đến, “Hu hu... Tôi muốn tắm...”

Cô nhóc nói thật nhẹ nhàng, tắm? Chẳng lẽ muốn mình tắm cho cô nhóc?

“Ngoan, ngày mai tắm được không?”

“Không được... Trên người rất dính, buổi tối con kiến sẽ khiêng tôi đi, quần áo cũng rất thú!” Thiên Ca Tuệ mở cặp mắt mông lung, vẻ mặt rất buồn bã.

Kéo sát vào người, đúng là có vị hơi ngọt, cẩn thận nhìn tóc cô, lại dính chút bơ, chẳng lẽ tối nay bạn học tổ chức sinh nhật cho cô?

Bất đắc dĩ, đành phải ôm cô đi phòng tắm, lúc ngồi vào trong bồn tắm, cô bắt đầu kéo quần áo trên người, hoàn toàn không thấy bên cạnh còn có một người đàn ông bình thường.

Nhưng hơi sức lại không khống chế được, cởi không xong một bộ quần áo, áo lót càng thêm xốc xếch treo trước ngực, tức giận đến cô muốn xé nát nó!

Nhìn dáng vẻ quần áo lộn xộn của Tuệ Tuệ, Úy Nam Thừa thiếu chút nữa không cười ra tiếng, chỉ có thể chấp nhận cởi quần áo giúp cô, bàn tay đụng phải mỗi chỗ, nóng bỏng giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ, nhất là ngực, quả thực đang thử thách sự nhẫn nại của anh!

Lần đầu tiên trong đời, tắm cho một người phụ nữ, còn là bà xã của mình, nhưng lại không thể làm gì thì làm, thật sự thất bại!

Khó khăn lắm mới giải quyết xong món đồ khổ cực như vậy, vốn cho rằng thời gian nhin khổ kết thúc, nhưng chur từng nghĩ tới cô gái nào đó lại thân nhiên ôm anh không chịu buông tay, còn giờ trò, trong miệng lẩm bẩm, “Gội ôm gấu lớn càng ngày càng có xúc cảm rồi.”

“Em an phận một chút cho tôi!” Người nào đó nổi cơn thịnh nộ mà gào lên.

Sao gối ôm gấu lớn lại có thể nói chuyện? Thiên Ca Tuệ hí mắt xem xét, còn thò móng vuốt sờ mặt người nào đó, cuối cùng dừng lại trên môi, “Lạnh như băng, nhất định ăn rất ngon.”

Nói xong, há mồm cắn lên...

Bụng dưới của Úy Nam Thừa nóng ran, mới vừa rồi lúc tắm cho Tuệ Tuệ đã bị trêu chọc đến lửa dục đốt người, bây giờ tốt hơn, cắn luôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Mười tám tuổi, lễ thành nhân

Nhìn thân mình trắng nõn trơn mềm của cô gái phía dưới, Úy Nam Thừa chỉ cảm thấy khí huyết thay nhau dâng trào.

Đáng chết! Là em chọc giận trước! Khẽ nguyên rủa một tiếng, bắt đầu phản công.

Há mồm cắn cánh môi mềm mại của Tuệ Tuệ, hút cắn, gặm nuốt, giày xéo đi lại, đầu lưỡi linh hoạt chui vào trong miệng cô, đến mức khiến cho cô thở gấp liên tiếp.

Sao gấu lớn lại sẽ cắn người? Đầu Thiên Ca Tuệ không còn tỉnh táo thâm nghĩ, hơn nữa càng ngày càng nóng, nóng đến cô sắp nổ tung.

Từ cánh môi đến cằm, rồi đến vành tai, không có chỗ nào Úy Nam Thừa không tỉ mỉ liếm láp, mút vào, bàn tay không thêm thô lỗ chà đạp, giày vò bánh bao bé nhỏ của người phía dưới.

“Ừ... Nóng...” Thiên Ca Tuệ bị trêu chọc phát ra từng tiếng thờ đốc nũng nịu.

Rên rỉ vô ý thức này kích thích hormone giống đực của Úy Nam Thừa, đôi môi dọc theo xương quai xanh đi thẳng xuống, cắn trái nho bé nhỏ dựng thẳng trước ngực cô...

Bia thêm rượu đỏ, tác dụng chậm vốn lớn, đặc biệt tử lượng của Thiên Ca Tuệ vốn không tốt, càng đốt cháy lòng, chỉ cảm thấy trong thân thể có đốm lửa đang thiêu đốt, lại không tìm được chỗ giải tỏa.

“Ừm... Nóng... Nóng quá...” Hai móng vuốt của Thiên Ca Tuệ cào loạn trên lưng người nào đó, chân cũng không yên phận đạp loạn.

Úy Nam Thừa nhấc một tay đè chân gãy loạn của cô, trượt dần vào bên trong giữa hai đùi...

Hơi thở của hai người càng thêm lộn xộn, nguồn nhiệt không ngừng tăng lên.

“A! Đau quá...” Thiên Ca Tuệ đi lenda4nle3qu21ydo0n cảm thấy có thứ gì đó đâm vào chỗ kia của mình, sau đó đau đớn khoan tìm truyền đến, nước mắt không kiềm chế được chảy xuống.

“Ngoan, đừng khóc, lần đầu tiên hơi đau một chút, nhẫn nại chút là được.” Úy Nam Thừa đau lòng hôn nước mắt của Thiên Ca Tuệ, cố nén dục vọng sắp sửa bùng nổ của mình, kiên nhẫn dụ dỗ.

“Hu hu! Đi ra ngoài! Mau đi ra! Đau chết...” Thiên Ca Tuệ khóc bù lu bù loa.

Mặt Úy Nam Thừa đen sì, nhưng tên đã lấp vào cung không bắn không được, anh chỉ có thể dịu dàng trấn an thỏ trắng nhỏ trong ngực.

“Một chút nữa sẽ hết đau, ngoan ~” Đôi môi nóng bỏng của Úy Nam Thừa rơi trên lông mi, gương mặt, lỗ mũi, và cuối cùng là đôi môi của Thiên Ca Tuệ.

Động thân, xuyên qua.

“Hu hu...” Tiếng ghen ngào của Thiên Ca Tuệ đều chìm trong nụ hôn dịu dàng triền miên của chú.

Bắt đầu rất đau, rất căng, rất khó chịu, dần dần tốt hơn nhiều, ngược lại có một cảm giác dễ chịu thoải mái được lấp đầy, thậm chí, hơi mất hồn.

...

Sau khi xong chuyện, Úy Nam Thừa ôm Tuệ Tuệ đi phòng tắm tắm đơn giản, lau sạch sẽ dơ bẩn giữa hai chân giúp cô, mệt mỏi ôm cô ngủ.

Vì vậy, đêm sinh nhật mười tám tuổi của bạn học Thiên Ca Tuệ, đã thành lễ thành nhân, từ cô gái lột xác thành phụ nữ.

--- -----Puck-----

Sáng sớm, ánh mặt trời ấm áp rải rác vào phòng ngủ, chiếu lên trên giường cánh hai nam nữ ngủ say sưa thỏa mãn, hô hấp đều đều.

“Ừm...” Thiên Ca Tuệ lật người, hai tay ôm chặt gối ôm trong ngực, thật ấm áp, sờ sờ, không giống như gối ôm gấu lớn, ngược lại giống như chú.

“Sờ đủ chưa?” Giọng nói hài hước mà lười biếng truyền từ đỉnh đầu đến.

“Hả...” Thiên Ca Tuệ mở mắt, đã nhìn thấy đầu chú nằm nghiêng trên giường, đáng vẻ lười biếng quỵn rũ, nhìn đã muốn đụng ngã...

Còn có lồng ngực vững chắc này, rất hấp dẫn, thật sự là một yêu nghiệt cực phẩm!

Úy Nam Thừa cười yếu ớt chạm khế vào đôi môi đỏ mọng của Tuệ Tuệ, “Chào buổi sáng, tối hôm qua ngủ ngon không?”

Hai hàng mi dày đậm của Thiên Ca Tuệ chớp chớp, trong phút chốc không kịp phản ứng, ngay sau đó “Cọ cọ” một cái ngồi dậy, lại phát hiện giữa hai đùi đau đớn khó nhịn giống như bị xe nghiền.

Ồi! Chẳng lẽ tối qua cô bị xe đè?

Úy Nam Thừa hí hóp mắt nhìn hai bánh bao nhỏ của người nào đó lộ ra trong không khí, cùng với đầu tây từ xương quai xanh đến trước ngực, lóe ra tín hiệu nguy hiểm.

Có thể ánh mắt chú nhìn mình quá mức dieendaanleequydownn trần trụi, Thiên Ca Tuệ muộn màng nhận ra trước ngực rất mát, cúi đầu xem xét, sao không thấy đồ lót?

Vội kéo chăn che trước ngực, “Không cho phép nhìn!!! Sói háo sắc! Chú lột quần áo của tôi từ khi nào vậy!”

“Tôi hôm qua em uống say tự còi ra.” Người nào đó trả lời rất lạnh nhạt, nếu không phải từ lượng của cô nhóc thái quá kém, mình cũng sẽ không kiềm chế nổi, ăn cô sạch sành sanh.

“Tôi hôm qua? Sau khi uống rượu say tự mình còi ra sao?” Thiên Ca Tuệ giật mình, cảm cũng sắp trật khớp, mình sau khi uống say có điên cuồng như vậy sao? Lại còi hết quần áo?

“Đúng vậy.” Người nào đó gật gù đầu, đáng vẻ quả thật như thế, còn xoay người, chỉ vào vết cào trên lưng, “Đây đều là em tiến hành bạo lực với anh tối hôm qua.”

Thiên Ca Tuệ giật tóc, mình có bạo lực như vậy sao? Nhưng chú sẽ không vì lừa cô mà tự cào sau lưng mình chứ?

“Vậy vì sao bắt đầu tôi lại đau như vậy? Có phải do chú làm không!” Tôi hôm qua chú sẽ không thừa cơ hội sau khi cô ngủ sẽ làm gì cô chứ! Bằng không sao chân lại đau như vậy!

“Không nghĩ ra?” Ủy Nam Thừa ác ý nâng khóe môi.

Thỏ trắng nhỏ cắn môi mê man gật đầu, tối hôm qua rất nhiều bạn học tổ chức sinh nhật cho cô, sau đó mọi người cùng nhau đánh trận chiến bánh ngọt, uống rượu, ca hát, sau đó Yên nhi lại kéo cô đứng lên bàn, đá nát rất nhiều chai bia, còn uống vài ly rượu đỏ...

Sau đó, chú tới, vác cô đi...

Không đúng, hình như quên mất chuyện quan trọng nhất...

... Chú nói mười giờ tới đón cô, làm sinh nhật cho cô!

Thảm!

Mất to tội nghiệp nhìn chú, “Chú, ngại quá, tối hôm qua bạn học tổ chức sinh nhật cho tôi, uống rất nhiều rượu, cho nên quên gọi điện thoại cho chú rồi.”

“Không có việc gì, chỉ có điều lần sau không chiếu theo lệ này nữa! Về sau không cho uống quá nhiều rượu trước mặt người khác biết không?” Sói xám lớn ân cần dạy.

“Rồi, quà sinh nhật của tôi đâu?” Mắt Thiên Ca Tuệ sáng lấp lánh nhìn chú.

“Tôi hôm qua anh mua một bó lam sắc yêu cơ to, đáng tiếc đã khô héo.” Ủy Nam Thừa thở dài, giọng buồn bã.

“Còn có thứ khác không?”

“Anh đưa bản thân cho em.”

“Hả...” Thỏ trắng nhỏ kinh ngạc die nđa nle equ ydo nn lần nữa, ý tứ gì?

“Tôi hôm qua, anh đã trở thành người của em.” Ủy Nam Thừa cười đến quỵên rũ lười biếng.

Thiên Ca Tuệ lạnh đến buồn nôn, há miệng run rẩy chỉ một ngón tay, chỉ chỉ anh, lại chỉ vào mình, “Chú nói là, tôi... Tôi hôm qua phát thú tính, cường chứ?”

Trên ti vi, phụ nữ bình thường đều nói như vậy: “Gia, tối hôm qua cận thân đã trở thành người của ngài, nguyện cả đời hầu hạ gia, không xa không rời.”

Chẳng lẽ? Quan hệ của cô và chú trái ngược?

Ủy Nam Thừa rất bình tĩnh giật giật khóe miệng, quả nhiên không thể dùng suy nghĩ của người bình thường tới đo lường, cấu tạo quả nhiên không giống vậy!

“Mệt mỏi sao? Đi ngủ tiếp thôi.” Dịu dàng nói sang chuyện khác.

“Trên người có chỗ không thoải mái.” Thiên Ca Tuệ khẽ dờm dờm, phát hiện nơi đó cũng hơi đau, thật kỳ quái!

“Ngoan, ngủ tiếp đi, còn sớm đây.” Lúc Ủy Nam Thừa đứng dậy vẫn không quên chỉnh lại góc chăn cho Tuệ Tuệ.

Nhìn thân thể không mảnh vải che thân của chú, bị sợ đến Thiên Ca Tuệ vội vàng che mắt, lại chừa một khe nhỏ len lén quan sát, vóc người chú thật đẹp đó ~ không có một chút thịt dư nào.

Còn nhớ rõ trước kia đã nhìn thấy giữa hai chân chú có một cây lạp xưởng không rõ ràng gì đó, không biết còn ở đó không?

Hừ sợ nha! Vẫn còn đó?

Rốt cuộc là làm gì? Về sau phải tìm cơ hội hỏi chú.

Trong mơ mơ màng màng, cô ngủ thiếp rồi, ngủ thẳng đến tự nhiên tỉnh, nhìn đồng hồ: 11 giờ rưỡi.

Woa! Cảm giác cực kỳ thoải mái! Ba tháng nghỉ hè, phải vạch kế hoạch đi đâu du lịch mới được, ở nhà chắc chắn nhàm chán đến chết.

Ôm chăn nằm trên giường lăn qua lăn lại, trong lòng ngáy ngất lâng lâng.

--- -----Puck-----

Lúc ăn cơm trưa, Nam Xu Nhiên đặc biệt vì con dâu hầm một nồi canh gà táo đỏ cầu kỳ, nói để bổ thân thể, còn lặng lẽ ghé vào lỗ tai hỏi, “Tối hôm qua Thừa nhi có làm đau con không?”

Lúc sáng khi con trai đi làm, áp úng nói thẳng với bà chuyện xảy ra tối hôm qua, lúc này mới khiến bà bừng tỉnh hiểu ra, không trách được bụng Tuệ Tuệ vẫn không có động tĩnh, thì ra trước đó đều không phải thật, tối hôm qua mới đúng là gạo sống nấu thành cơm chín.

Vết máu đỏ tươi trên giường cũng nói đây tuyệt đối là sự thật, bông cháu, không còn xa rồi.

“Cái gì ạ?” Tay bụng cháo gà của Thiên Ca Tuệ khẽ dừng lại, mẹ Nam nói thật kỳ quái.

“Chân còn đau không?” Nam Xu Nhiên biết ở phương diện này con dâu còn rất đơn thuần, rất nhiều chuyện không rõ ràng, xem ra phải nói một chút với con bé.

“Còn.” Thiên Ca Tuệ khẽ gật đầu, trong lòng kỳ quái sao mẹ Nam lại biết? Chẳng lẽ chú nói?

“Tuệ Tuệ, hôm qua là sinh nhật mười tám tuổi của con, cũng coi như chân chính là lễ thành nhân rồi, cô gái lột xác thành phụ nữ chính là đạo lý như vậy, mặc dù kinh nghiệm về chuyện này của con hơi sớm, nhưng chưa chắc không phải là chuyện tốt, chờ sau khi sinh xong đứa bé, thân thể nhanh chóng khôi phục, tiếp tục đi học cũng không ảnh hưởng.”

Nam Xu Nhiên nói nhiều như vậy, Thiên Ca Tuệ nghe đến mấy chữ sinh con, không khỏi nhớ tới chuyện khoảng thời gian trước mẹ Nam nói sau khi sinh xong đứa bé sẽ không còn đau bụng kinh, về mặt nghi ngờ hỏi: “Mẹ Nam, sao con còn chưa mang thai?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Đi Dubai hưởng tuần trăng mật?

Editor: Puck

“Cũng nhanh thôi, chỉ có điều về sau...” Nam Xu Nhiên ghé vào bên tai con dâu nói mấy câu.

Thiên Ca Tuệ nghe xong gò má ửng hồng, rất thẹn thùng, nhưng vẫn hơi không hiểu.

Buổi tối, Thiên Ca Tuệ nằm trên người chú, nghi ngờ hỏi: “Cái gì là mang mũ?”

“Ai nói với em điều này?” Mặt Úy Nam Thừa đen sì.

“Mẹ Nam, mẹ nói không mang mũ sẽ mang thai.” Thỏ trắng nhỏ trả lời rất thành thực.

“Mang thai?”

“Đúng vậy, mang thai có thể sinh con, sinh xong con nít sẽ không đau bụng nữa.”

“Cũng do mẹ nói với em?” Mặt Úy Nam Thừa đen sì lần nữa, thì ra mẹ quá mong bông cháu rồi, không trách được lần trước Tuệ Tuệ nói muốn sinh con, thì ra có điển cố này.

Gật đầu, “Bác sỹ cũng đã nói, cho nên, người ta muốn thử một chút chứ sao! Mỗi lần tới cái đó, tôi đều đau muốn chết.” Thiên Ca Tuệ tức giận nói.

“Mỗi lần đều đau như vậy?” Sau khi biết Tuệ Tuệ đau bụng kinh lần đó, Úy Nam Thừa cũng coi như có chỗ hiểu rõ, nếu mỗi lần đều đau thành như vậy, thật sự muốn mạng.

“Ừ.” Thiên Ca Tuệ rất trịnh trọng gật đầu, lại nghĩ tới điều gì, “Chú, buổi chiều a Dân chat video với tôi, nói muốn tôi tới Manhattan chơi.”

“Em muốn đi không?”

“Muốn, ba tháng nghỉ hè tôi còn muốn ra ngoài đi du lịch đấy.”

“Vậy chờ hết thời gian bận rộn này, anh sẽ dẫn em đi Manhattan, tiện thể đi Dubai hưởng tuần trăng mật?” Úy Nam Thừa cười đến không có ý tốt.

“Hưởng tuần trăng mật?” Trong lòng Thiên Ca Tuệ dâng lên ngọt ngào, quấn quanh đáy lòng.

Nhìn gương mặt thẹn thùng và tròn mắt ướt nhẹp của Tuệ Tuệ, bụng dưới của Úy Nam Thừa dâng lên luồng nóng ran, chính ác không làm hôn lên đôi môi đỏ mọng đầy đặn của cô, dây dưa, chơi đùa, đầu lưỡi cùng múa.

Càng thêm thuần thực, cởi quần áo của cô, khi gặp phải cự tuyệt, dịu dàng an ủi: “Không phải nói muốn sinh con sao? Không cởi hết quần áo sao sinh được con?”

Vì vậy, thỏ trắng nhỏ đáng thương lại bị ăn sạch sành sanh lần nữa, mà lần này cô hoàn toàn tỉnh táo, cũng chân thật cảm nhận được cảm giác bị lấp đầy phong phú và sung sướng.

Để cho cô buồn bức nhất, thì ra tác dụng của lap xưởng là như vậy, từ nay về sau, cô nhìn thấy lap xưởng sẽ rẽ sang lối khác, bởi vì sẽ luôn khiến cho cô nghĩ đến thứ đồ gian ác.

18 tuổi lễ thành nhân, hóa ra tồn tại như vậy.

Theo như lời Yên nhi nói, cô, phá thân rồi..

Ngày mai phải nghiền cứu thảo luận với Yên nhi, không phải nói rất đau sao? Rõ ràng không đau, còn rất thoải mái, thoải mái đến mức cô hừ hừ a a, sau đó chủ vận động càng thêm mãnh liệt...

Sau khi Đinh Như biết rõ cuộc con gái và con rể có tính phát triển thực chất, cả ngày mặt mày hớn hờ, cục cựa cuối cùng thông suốt, không bao lâu, cháu ngoại nhỏ của bà sẽ ra rồi, suy nghĩ một chút đều cảm thấy rất tốt đẹp.

Hôm nay, Thiên Ca Tuệ vừa về đến nhà, mẹ đã ôm cô hỏi không ngừng, “Giữa con và Thừa nhi va chạm ra tia lửa tình yêu khi nào?”

“Trước đó Thừa nhi từng có phụ nữ khác sao?”

“Bây giờ không phải nó chỉ thích mình con sao?”

....

Ví dụ như thế, vân vân.

Hỏi đến Thiên Ca Tuệ đau cả đầu, khi nào thích chú, cô cũng không rõ? Có lẽ lúc chú xoa bụng mình? Có lẽ lúc chú dạy phụ đạo cho cô? Có lẽ là sớm hơn trước đó? Về chú có từng có cô phụ nữ khác hay không, cô chưa từng hỏi cũng không biết, chắc chị Hứa xem là vậy.

Xem ra mình phải tìm cơ hội nói rõ ràng với chị Hứa mới được, phiền quá à! Ban đầu tại sao mình lại nói khẳng định như vậy? Hiện giờ không phải họa từ miệng sao?

Haizzz...

Khi cô đang ôm gối nghĩ lung tung, Trâu Thịnh tới nhà tìm cô rồi.

“Tuệ Tuệ, không đi ra ngoài chơi sao? Trưa ngày mốt ở sân bóng rổ trường trung học Bùi Ưu sẽ có một trận đấu với Lam Cầu, cậu đến không?” Trâu Thịnh hiện giờ vẫn là chủ lực của đội bóng rổ, trước kia trong mỗi trận bóng rổ, Tuệ Tuệ đều đi cổ vũ cho anh.

“Dĩ nhiên! A Thịnh cậu đánh Lam Cầu thật tốt, hơn nữa khi hết sức chăm chú ném banh vào rổ là lúc đẹp trai mê người nhất.” Thiên Ca Tuệ cười híp mắt nói.

“Vậy, cậu thích tớ... Như vậy sao?” Trâu Thịnh cẩn thận hỏi, anh không hy vọng làm hỏng tình bạn mười mấy năm qua với Tuệ Tuệ.

“A... Tớ đương nhiên thích cậu, cậu là anh em tốt nhất của tớ chứ sao! Từ nhỏ chơi bòn chung với nhau lớn lên tình bạn vĩnh viễn sẽ không thay đổi!” Thiên Ca Tuệ vỗ mống vuốt lên bả vai Trâu Thịnh, cười tươi sáng như ánh nắng.

Trong lòng Trâu Thịnh lướt qua khổ sở, thì ra cho tới bây giờ Tuệ Tuệ chỉ coi anh là anh em, xem ra sau này bản thân mình nên thật sự cắt đứt ý niệm này.

Bạn bè, là từ ngàn vàng khó mua.

Đổi ngược với Thiên Ca Tuệ ngày ngày ngọt ngào, tâm tình Hứa Nhiêu vẫn phiền não không chịu nổi, ngay cả người nhà của cô cũng cảm thấy, anh trai Hứa Du luôn là người có tâm tư kín đáo, cũng hiểu ý định của em gái mình.

Ăn xong cơm tối, anh gõ cửa phòng em gái, chuẩn bị tâm sự một chút với con bé.

“Anh, tối nay anh không ra ngoài hẹn hò?” Hứa Nhiều biết gần đây anh trai luôn bị cha mẹ ép ra ngoài xem mắt những danh môn thực nữ kia.

“Tối nay không đi, mỗi ngày làm chuyện lặp đi lặp lại, cũng rất mệt mỏi, còn không bằng nghỉ ngơi hai ngày.”

Hứa Du nói chuyện thích lượn vòng quanh.

“Anh, ánh mắt của anh cũng quá cao đi, anh chưa từng để mắt đến những danh môn thực nữ mẹ giới thiệu cho sao?” Hứa Nhiều vẫn rất quan tâm đến chuyện lớn của anh trai ruột mình.

“Chuyện của anh sẽ tự giải quyết. Em nói một chút đi, gần đây công việc có thuận lợi không?” Hứa Du dứt khoát đi thẳng vào vấn đề.

“Công việc hoàn hảo. Anh, em đã không còn là Hứa nhị tiểu thư mềm yếu trước kia rồi, em đang cố gắng để bản thân xứng với anh ấy hơn, nhưng vì sao anh ấy lại không nhìn thấy? Rốt cuộc em có chỗ nào không tốt, cần gương mặt có gương mặt, muốn đáng người có thân hình, muốn học vấn có học vấn, cô nhóc thúi đó không hề làm gì lại dễ dàng chiếm được trái tim anh Thừa, anh nói đi, đây là tại sao?” Hứa Nhiều nắm chặt quần áo.

“Nhiều Nhiều, có một số việc không thể miễn cưỡng, bốn năm trước em nên hiểu.” Hứa Du đau lòng nói, em gái mình quá đầu óc, rõ ràng rất ưu tú, nhưng vẫn trói buộc mình, chỉ vì một người mà sống, vốn không đáng.

“Không, em không cam lòng, bốn năm trước đây em quả thật không xứng với anh Thừa, nhưng bây giờ em đã đi theo bước chân anh ấy, có thể coi như tay trái tay phải của anh ấy, tại sao anh ấy không nhìn thấy em?” Khó sở trong mắt Hứa Nhiều nhìn một cái không sót thứ gì.

Hứa Du thở dài, tình yêu, thật sự là một thứ mệt nhọc!

“Anh, nếu không anh theo đuổi Tuệ Tuệ đi, không phải cô ta rất thích anh sao, hơn nữa cô ta đã nói cô ta và anh Thừa chỉ ước hẹn kết hôn một năm, đến lúc đó bọn họ sẽ không hề có quan hệ gì.” Hứa Nhiều giống như kẻ chết đuối bắt được một cọng cỏ cứu mạng.

“Nhiều Nhiều, anh không hy vọng nhìn thấy em vì một người vốn không yêu mình mà mất đi chính mình, anh càng hy vọng em có thể lấy được hạnh phúc của mình.” Hứa Du cảm thấy em gái không thể mắc thêm lỗi lầm nào nữa, hơn nữa Tuệ Tuệ là một cô gái tốt, anh không thể vì ích kỷ mà tổn thương cô ấy.

“Anh, có phải các anh có chuyện gì giấu em không, tại sao trí nhớ năm lớp mười hai của em đứt quãng, luôn không nhớ hoàn toàn? Chẳng lẽ bản thân em xảy ra chuyện gì sao?” Hứa Nhiều đột nhiên hoài nghi có phải cô đã quên lãng chuyện gì quan trọng vào năm lớp mười hai ấy không.

Trong mắt Hứa Du thoáng qua vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ Nhiều Nhiều nhớ ra chuyện gì rồi sao? Ngay sau đó quả quyết lắc đầu, chuyện năm đó Nhiều Nhiều vĩnh viễn không cần nhớ lại là thỏa đáng với con bé.

Bốn người bọn họ cũng đã sớm đạt thành quan điểm nhất trí, sẽ không bao giờ nói nữa, sẽ để cho nó theo gió bay đi, vĩnh viễn thành tro bụi.

Trong lòng Hứa Nhiều vẫn hơi nghi ngờ, hình như cô còn mất một đoạn trí nhớ rất quan trọng, nhưng cho dù cô nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra, lúc nghĩ quá sâu thì đầu bắt đầu đau, đau đến giống như nổ tung ấy khiến cho cô không thể không dừng nhớ lại.

Phản ứng này càng làm cho cô thêm kiên định anh trai nhất định có chuyện gạt mình.

“Nhiều Nhiều, trong tình yêu không có ai có lỗi với ai, chỉ tiếc em gặp không đúng người, lùi một bước trời cao biển rộng, anh hy vọng em có thể hiểu đạo lý này.” Hứa Du sờ đầu em gái giống như hồi bé, đóng cửa lại, đi ra ngoài.

Không, anh Thừa chính là ông xã của cô, cô sẽ không tính sai, cũng không cho phép mình tính sai! Hứa Nhiều dừ tợn ngẫm nghĩ.

Vốn trong bốn năm học ở Canada, cô một lòng mơ ước sau khi việc học hoàn thành về nước anh Thừa sẽ một lần nữa tiếp nhận cô, yêu cô.

Nhưng mà, hôm nay tất cả đều thành bọt nước, lại bị con nhóc thúi Tuệ Tuệ đó nhanh chân đến trước rồi, nó có bản lĩnh gì đáng giá để anh Thừa dạy phụ đạo cho!

Không có gì hơn thủ đoạn đề tiện làm nũng giã bộ đáng yêu nhận được đồng tình!

Nhớ lại nụ cười nơi khóe mắt anh Thừa trong những ngày qua, cô lại càng thêm hận Tuệ Tuệ, con nhóc thúi! Dám lừa gạt cô!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Mắt cậu như gấu mèo, nhất định vì tối hôm qua phóng túng quá độ

Editor: Puck

Thi tốt nghiệp trung học xong rồi, tiếp theo chính là chờ điểm thi, điền bảng nguyện vọng. Thiên Ca Tuệ nghĩ tới nghĩ lui quyết định học y, sau chuyện của ông nội và ông nội Úy, cô thấy hứng thú với việc học y, cũng lập chí muốn làm một bác sỹ chăm sóc cứ sống người thật tốt.

Cha Úy là người đầu tiên tán thành, dù sao đây chính là sự nghiệp ông yêu thích, tương lai còn có thể chỉ điểm giúp cho Tuệ Tuệ.

Vợ chồng nhà họ Thiên cũng rất đồng ý, con gái học y vô cùng tốt, hơn nữa ông thông gia còn là viện trưởng bệnh viện quân khu, rất có trợ giúp với tương lai phát triển của con bé.

Quyết định chuyên ngành xong rồi, trường học lại khó chọn.

Thiên Ca Tuệ đánh giá đại khái số điểm của mình, vừa vặn đủ điểm trường trong tỉnh, ghi danh trường ngoại tỉnh có khả năng nguy hiểm, nhưng cô thật sự rất muốn đi đại học Thanh Đảo, đã từng hẹn với Yên nhi, Cầu Cầu cùng nhau lên đại học Thanh Đảo, nhưng hiện giờ sợ rằng thực hiện được lời hứa chỉ có mình Yên nhi mà thôi.

Cậu ấy và Bùi Phóng đã điền xong nguyện vọng, mặc dù không cùng một trường, nhưng đều ở thành phố Thanh Đảo, khoảng cách rất gần, gặp mặt cũng dễ dàng.

Cầu Cầu quyết chí dự thi đại học Tây An, hoàn toàn cách xa Thanh Đảo.

Chỉ còn mình cô ở thế khó xử, mỗi ngày người trong nhà thay nhau ra trận, làm tư tưởng giáo dục cho cô.

“Tuệ Tuệ, con dự thi đại học y khoa XX thành phố W đi, gần trường thật tốt.” Nam Xu Nhiên tận tình khuyên bảo, con dâu không thể chạy đến Thanh Đảo được, hai nơi xa cách không thể bồi dưỡng tốt tình cảm!

“Mẹ Nam, từ nhỏ đến lớn con còn chưa đi ra khỏi thành phố W đâu, nếu học đại học cũng ở đây, rất không ý tứ!” Thiên Ca Tuệ thật sự không muốn học đại học ở quê, không có một chút xú ý tứ nào.

“Cũng bởi vì con chưa từng đi xa khỏi nhà, cho nên cha mẹ còn lâu mới yên tâm để một mình con ở trường bên ngoài, lỡ như bị bạn học chung bắt nạt thì làm thế nào? Còn có nhiều người như vậy ở chung một phòng, con quen sao? Quen thức ăn trong nhà ăn sao? Nhớ nhà làm thế nào? Còn Thừa nhi làm thế nào? Hai con đã là vợ chồng.” Nam Xu Nhiên cố ý nói những tình huống không tốt.

Thiên Ca Tuệ nhũm mày bắt đầu suy nghĩ sâu xa, mẹ Nam nói rất có đạo lý, lại nói nếu quả thật đi Thanh Đảo, cô và chú phải tách ra, lỡ như chú thích phụ nữ khác thì làm thế nào?

Nhất là chị Hứa, mỗi ngày chị ấy đều làm chung một tòa nhà với chú, phòng làm việc lại gần nhau như vậy.

Không được, phải tìm chú nói chuyện một chút, bằng không trong lòng “Thình thịch”, rất lo lắng.

Úy Nam Thừa trở lại, Tuệ Tuệ thường nằm lý trên giường nghịch máy tính, hôm nay lại kỳ lạ ngồi ôm chân trên ghế sa lon, giống như đang suy nghĩ chuyện gì.

“Sao vậy?” Đi tới ngồi bên cạnh cô.

Thiên Ca Tuệ theo thói quen ngồi ngã lệt trên người chú, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi, “Nếu tôi không ở nhà, có phải chú sẽ thích phụ nữ khác sau lưng tôi không?”

Úy Nam Thừa thoáng ngạc nhiên, lần đầu tiên Tuệ Tuệ tỏ vẻ tham muốn giữ lấy mình mãnh liệt như vậy, rất trực tiếp.

Rất quả quyết lắc đầu, “Dĩ nhiên sẽ không.”

“Có thật không?” Bởi vì chú trả lời rất khẳng định nên Thiên Ca Tuệ cực kỳ vui vẻ, đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, “Nhưng mà, chị Hứa rất thích chú? Chú thật sự không thích chị ấy sao?”

“Không thích.”

Úy Nam Thừa tiếp tục lắc đầu, từ đầu đến cuối anh chỉ coi Hứa Nhiều như em gái mà đối đãi, có lẽ khi đó mình cho cô ấy ảo giác, nhưng sau đã nói rõ ràng rồi, cho dù sau này xảy ra chuyện như vậy, anh cũng không truy cứu thêm, dù sao điều này cũng không thể hoàn toàn trách Hứa Nhiều.

“Vậy anh phải nói rõ ràng với chị Hứa, chị ấy hiểu lầm sẽ không tốt.” Vì lý do cẩn thận, Thiên Ca Tuệ cảm thấy phải cường điệu điểm này lên, cũng đơn thuần cho rằng chỉ cần nói rõ ràng là được rồi, nhưng chưa từng nghĩ đến Hứa Nhiều là người có chấp đến quá đáng.

Cố chấp đến không thể nói lý, cố chấp khiến người ta sợ.

Úy Nam Thừa vén tóc cho Tuệ Tuệ, “Yên tâm đi, anh thật sự không thích cô ấy, anh vẫn coi cô ấy là em gái.”

“Còn tôi?” Thiên Ca Tuệ vui rạo rực hỏi, cười đến thật ngọt.

“Em.. Em là bà xã của anh.” Úy Nam Thừa cười véo mặt tròn đầy của Tuệ Tuệ, da cô nhóc thật sự tươi ngon, nhìn chỉ muốn cắn một cái.

“Tôi không muốn nghe cái này.” Thiên Ca Tuệ bấu môi dùng sức lắc đầu.

“Vậy em muốn nghe cái nào?” Úy Nam Thừa cố ý trêu chọc cô.

“Chính là cái kia chứ sao...” Miệng Thiên Ca Tuệ dẩu càng cao.

“Em là bà xã của anh, anh đương nhiên thích em rồi.” Úy Nam Thừa cung chiêu sờ mũi Tuệ Tuệ.

“Ông xã, tôi cũng thích chú như vậy...” Thiên Ca Tuệ cười hi hi dạng chân lên người chú, ôm cổ chú ngọt ngào thổ lộ.

Tâm tình Úy Nam Thừa thật tốt hôn lên cái miệng nhỏ nhắn vui vẻ mát mẻ của Tuệ Tuệ, sau kinh nghiệm nhiều lần hôn môi, Thiên Ca Tuệ đã không phải con gà rồi, cô cũng biết hôn trả, mà mỗi lần cô trẻ trung đáp lại đều khiến Úy Nam Thừa đáp trả kịch liệt hơn.

Vì vậy, từ cạn vào sâu, hô hấp càng ngày càng gấp rút, nguồn nhiệt cuộn cuộn mà đến, cháy sạch đến khiến hai người muốn xé nát quần áo đối phương, quá nóng..

“Ừm.. Chờ một chút...” Thiên Ca Tuệ thở hồng hộc kêu dừng.

“Sao nữa?” Giọng Úy Nam Thừa khàn khàn u ám, mơ hồ có ý dục vọng không được giải tỏa, bàn tay càng thêm không ngừng dao động trên người Thiên Ca Tuệ, sờ chỗ này xoa bóp chỗ kia.

“Tôi ghi danh đại học Thanh Đảo rồi.” Thiên Ca Tuệ chớp cặp mắt đen mờ mịt.

Động tác trên tay Úy Nam Thừa hơi dừng lại, tràn đầy nghi ngờ mà hỏi: “Đại học Thanh Đảo?”

Gật đầu.

“Không được, ngày mai sửa lại!” Giọng nói hoàn toàn bá đạo, không cho chút thương lượng.

Cặp mắt Thiên Ca Tuệ vốn mù sương, giờ phút này càng thêm sương mù mênh mông rồi, dường như chớp lóe nước mắt, cực kỳ uất ức nói: “Không muốn, cha mẹ không ủng hộ tôi còn chưa tính, chú cũng không ủng hộ tôi! Hừ!”

“Rồi nhà quá xa, hơn nữa em đi, anh làm sao bây giờ?” Đầu ngón tay Úy Nam Thừa dịu dàng lau nước mắt nơi khóe mắt cho Tuệ Tuệ, giọng nói hòa hoãn đi nhiều.

Đôi đôi với thỏ trắng nhỏ vĩnh viễn không thể quá hung dữ, chỉ có thể dịu dàng dỗ dành.

Em đi rồi, anh làm thế nào? Những lời này nghe vào trong tai Thiên Ca Tuệ ngược lại vô cùng hưởng thụ, ý của chú là không nỡ để cô đi sao?

“Nhưng mà, người ta muốn học xong đại học.” Khóe mắt đỏ ửng của Thiên Ca Tuệ thật sự giống như con thỏ trắng nhỏ.

“Không phải thành phố W có một đại học y sao? Hơn nữa điểm số của em ghi danh ở đại học Thanh Đảo không đáng tin, lờ như...” Anh còn chưa dứt lời đã bị ánh mắt như hung thần ác sát của Thiên Ca Tuệ trừng lại.

“Ý của anh là lờ như, lờ như nguyện vọng thứ nhất không được, vậy chỉ có thể điền nguyện vọng hai thậm chí là nguyện vọng ba rồi, nguy hiểm rất lớn, còn không bằng dự thi đại học y khoa địa phương, tỷ lệ đậu 100%.”

“Ghét! Ghét! Tôi chán ghét chú!!!” Hai quả đấm nhỏ của Thiên Ca Tuệ rơi trên lồng ngực Úy Nam Thừa.

Tại sao tất cả mọi người đều không để cho cô đi học đại học nơi khác, từ tiểu học đến đại học đều học một chỗ, rất không có ý tứ!

“Ngoan, đừng nóng giận, em đi Thanh Đảo rồi, mỗi ngày anh thật sự trông đến mòn con mắt, thành đá vọng thê rồi.” Về mặt Úy Nam Thừa buồn bã tới cực điểm, giống như người chồng oán giận.

“Phi ~” Thiên Ca Tuệ cuối cùng bị chọc cười, chú nói thật đáng thương đó ~

“Hơn nữa, nói không chừng em đã mang thai, đến lúc sinh con thì làm thế nào? Nếu như ở nhà, lấy quan hệ nói tạm nghỉ học một năm với trường học thì không có vấn đề gì, nhưng nếu đi Thanh Đảo

tất cả đều phiền toái, em nỡ cách xa đứa nhỏ như vậy sao? Mỗi năm chỉ thấy bé một hai lần? Nếu như không sinh con, vậy mỗi lần em tới đi cả lại đau

bụng thì làm thế nào? Không ai ở bên cạnh em, anh sẽ đau lòng.” Ủy Nam Thừa đột nhiên cảm thấy Tuệ Tuệ muốn sinh con cũng không phải một chuyện xấu, ít nhất giờ phút này có công dụng nào đó rồi.

Vấn đề này thật sự làm khó Thiên Ca Tuệ rồi, ở thành phố W làm gì cũng dễ dàng, nhưng Thanh Đảo không giống, dù sao ở đó không phải là địa bàn nhà mình, ít nhiều vẫn hơi bất tiện.

“VẬY... Tôi thật sự chỉ có thể học đại học ở thành phố W rồi.” Thiên Ca Tuệ lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn nói buồn bã.

Ủy Nam Thừa rất trịnh trọng gật đầu, ánh mắt nghiêm túc khó nói.

“Hu hu... Vậy rốt cuộc tôi có mang thai không?” Lòng Thiên Ca Tuệ đã muốn chết, sao lại rồi rầm như vậy!

“Xem ra chúng ta cố gắng chưa đủ, tối nay anh sẽ ra sức một chút...” Ủy Nam Thừa vừa nói vừa ra tay, miệng cũng đưa tới.

Thiên Ca Tuệ rất phối hợp cởi quần áo xuống, cùng chủ động thò móng vuốt lột áo sơ mi của chú, thiếu chút nữa xé rách.

“Thì ra Tuệ Tuệ nhiệt tình khủng bố như vậy.” Trong mắt tràn đầy ranh mãnh vui vẻ, Thiên Ca Tuệ mặc cổ đồ bùng mặt như ráng chiều, trong lòng kêu rên: Người ta cũng vì sinh con chứ sao!

...

Vì vậy, đêm nay, hai người cực kỳ dữ dội, nhiệt tình, điên cuồng, biến đổi các loại tư thế, dùng sức dày vò...

Ước chừng chiến đấu đến gần sáng, Ủy Nam Thừa mới thỏa mãn mà ôm Tuệ Tuệ ngủ thật say.

Sáng hôm sau, Thiên Ca Tuệ mang theo hai mắt gấu mèo đi sửa lại nguyện vọng, kết quả bị bạn tốt Đồng Yên và Hạ Lan Thu bắt được, sau một trận nghiêm hình bức cung.

“Nói, rốt cuộc tối hôm qua đã giờ trò mờ ám gì?” Vòng thứ nhất bắt đầu chỗ Đồng Yên.

“Tớ không đi đâu, chỉ ở nhà ngủ mà thôi.” Thiên Ca Tuệ tức giận trả lời.

“Ngủ? Không trách được... Mất gấu mèo của cậu nhất định vì tối hôm qua phóng túng quá độ mang tới!” Đồng Yên bùng tỉnh hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Đều gạt người!

Editor: Puck

“Yên nhi cậu muốn ăn đòn phải không! Xem tớ thu thập cậu như thế nào!” Thiên Ca Tuệ xấu hổ đi bắt Đồng Yên chạy trốn còn nhanh hơn thỏ, kết quả động tác lớn ở khoảng cách rộng dẫn tới giữa đùi đau ê ẩm, đều trách chú, tối hôm qua vẫn luôn muốn không ngừng, làm hại cô bị Yên nhi cười.

“Cầu Cầu, đây là biểu hiện thẹn quá thành giận của Tuệ Tuệ, cậu xem vẻ mặt và động tác vừa rồi của cô ấy, rõ ràng bắp đùi bị đau!” Đồng Yên trốn xa kêu lên.

“Yên nhi, xem ra kinh nghiệm của cậu rất phong phú.” Lời nói nửa chế nhạo của Hạ Lan Thu thành công chen ngang Đồng Yên.

Vì vậy, mặt Đồng Yên đỏ bừng lên, cau giận nói: “Cầu Cầu! Người ta chỉ xem nhiều tiểu thuyết ngôn tình thôi, không phải bên trong sách đều viết như vậy sao? Lại nói, a Phóng anh ấy không phải người như vậy.” Cậu nói sau cùng nhỏ giọng như ruồi muỗi, vẻ mặt thẹn thùng.

“Vậy anh ấy là người như thế nào? Chẳng lẽ là Liễu Hạ Huệ?” Thiên Ca Tuệ lại gần, vẻ mặt tò mò hỏi.

“Thiên Ca Tuệ! Cậu nói lung tung nữa tớ sẽ nổi nóng với cậu!” Đồng Yên thật sự thẹn quá hóa giận.

“Được rồi, không đùa giỡn với cậu, Bùi Phóng đúng là rất tốt, đàn ông biết quý trọng phụ nữ mới là đàn ông tốt!” Thiên Ca Tuệ vỗ vỗ bả vai Đồng Yên, nói như mình là thánh tình.

“Tuệ Tuệ nói rất có đạo lý, Bùi Phóng đối xử rất tốt với cậu.” Hạ Lan Thu vẫn rất coi trọng hai người.

“Có lúc tớ suy nghĩ, chỉ cần a Phóng cầu hôn với tớ, tớ nhất định sẽ đồng ý anh ấy, cho dù hiện giờ anh ấy không có tiền, nhưng mà tớ không quan tâm những thứ này, tớ tin tưởng với tài ba và năng lực của anh ấy, tương lai cái gì cũng có.” Khi Đồng Yên nói về bạn trai, vẻ mặt tự hào.

Cô vẫn cảm thấy trong cuộc đời của mình có hai việc đáng giá may mắn nhất, một cái chính là quen biết Thiên Ca Tuệ và Hạ Lan Thu từ tiểu học, tình tình ba người khác xa nhau, lại phá lệ đi cùng với nhau, trở thành bạn khuê phòng không có gì giấu nhau, tình hữu nghị của ba người lý lợm như tường đồng vách sắt.

Một người khác chính là Bùi Phóng gặp năm lớp mười, nam sinh cười rộ lên như tắm gió xuân, trên quần áo tràn đầy mùi tươi mát của bạc hà, phong độ của người trí thức, mặc dù không thấy anh ấy mặc một bộ hàng hiệu, nhưng áo sơ mi trắng và T-shirt trên người anh ấy vĩnh viễn đều sạch sẽ, chỉnh tề, nhìn có khí chất khác.

Hai người vừa gặp đã yêu, từ khi hẹn hò đến bây giờ, đã ròng rã hơn hai năm rồi, hành động thân mật nhất chỉ đơn giản là hôn môi và ôm.

Khi động tình mạnh quá thì Bùi Phóng chỉ ôm Đồng Yên thật chặt, giống như muốn hòa nhập cô vào trong xương mình.

“Yên nhi, cậu cũng đừng chịu ảnh hưởng từ tớ, tớ đây vì bất đắc dĩ mới kết hôn, nếu như có thể lựa chọn, tớ vẫn cảm thấy hai mươi lăm tuổi gì đó kết hôn là tốt nhất, tự do!” Thiên Ca Tuệ tỏ vẻ buồn rười rượi nói.

“Tự do?” Đồng Yên không hiểu hỏi lại.

“Các cậu biết không? Tớ ghi danh vào đại học Thanh Đảo, tự do bị lấy mất rồi, hu hu... Tớ bị kịch phải tiếp tục lưu lại thành phố W.” Thiên Ca Tuệ khóc ròng nói tiếp.

“Há? Vậy cũng hơi quá đáng, cậu thỏa hiệp sao?”

“Thật ra, khoa y đại học XX cũng được đấy, ghi danh ở đây có khả năng trúng tuyển cao, mà khả năng trúng tuyển đại học Thanh Đảo tương đối mà nói thấp hơn rất nhiều.” Hạ Lan Thu rất lý trí mà phân tích.

Thiên Ca Tuệ thở dài thật dài, coi như chấp nhận, “Thật ra thì còn có một nguyên nhân rất quan trọng, tớ... Nên mang thai.”

“Phụt!” Đồng Yên phun một ngụm nước uống, ho khụ khụ không ngừng, không thể tin hỏi, “Mang thai? Hai người... Đều không làm biện pháp an toàn đề phòng sao? Bây giờ cậu chỉ là học sinh, chú nhà cậu không khỏi hơi quá đáng rồi!”

“Chính là tớ muốn mang thai.”

Lời này vừa nói ra, Đồng Yên hoảng hốt đến cảm cũng sắp rớt, “Tuệ Tuệ, cậu không phát sốt chứ, ban ngày nói mê sáng gì đó!”

Ngay cả Hạ Lan Thu xưa nay bình tĩnh cũng giật mình mà nhìn cô.

“Haizz, tớ biết ngay hai cậu sẽ có phản ứng như thế này, còn nhớ rõ chuyện tớ đã từng nói với các cậu, sinh xong đứa nhỏ sẽ không còn bị đau bụng kinh không?” Thiên Ca Tuệ bèn giải thích.

“Cho nên, ý cậu muốn nói... Cậu vì muốn từ nay về sau đến cái kia không đau nữa mới muốn sinh em bé?” Đồng Yên vẫn cảm thấy cách nghĩ của Tuệ Tuệ quá điên cuồng.

“Ừ, bằng không tớ sẽ nghĩ không ra như vậy, hiện giờ sinh đứa bé sẽ trói chặt mình.” Thiên Ca Tuệ thở dài.

Cậu tưởng rằng cậu làm như vậy sẽ không phải sinh đứa bé ra trói chặt mình sao, cho dù nguyên nhân không như vậy, kết quả cũng giống thế. Đồng Yên nghĩ thâm trong lòng.

“Có tốt cũng có xấu, chờ đến lúc tớ kết hôn, chắc con của cậu đã bảy tám tuổi rồi, có thể làm hoa đồng cho tớ.” Hạ Lan Thu cười đến thân nhiên.

Thiên Ca Tuệ và Đồng Yên thì giật mình quá mức nhìn cô ấy, hôm nay mặt trời mọc ở đằng tây sao, Cầu Cầu lại tự nguyện nói đùa!

“Tuệ Tuệ, tớ muốn dự định trước vị trí mẹ nuôi này, chờ sau khi con trai cậu sinh ra, sẽ phải dạy thẳng bé gọi tớ là mẹ nuôi đó ~” Đồng Yên cũng không cam chịu yếu thế.

“Tại sao các cậu đều nói là con trai, lỡ là con gái thì sao?” Thiên Ca Tuệ buồn bực.

“Cho dù là con trai hay con gái, tớ đều muốn dự tính!” Đồng Yên tức giận nói.

Ặc...

Chuyện khai báo nguyện vọng tạm chấm dứt, Thiên Ca Tuệ nhận mệnh ghi danh đại học y khoa địa phương.

Sau khi thi đại học, thời gian nghỉ hè dài nhất, Đồng Yên đội hè nóng bức làm việc bán thời gian với bạn trai, nói cho oai phu xướng phụ tùy.

Hạ Lan Thu bị mẹ của cô đón đi New Zealand, nói đến khai giảng mới về.

Thiên Ca Tuệ và Đồng Yên cũng biết cha mẹ Hạ Lan Thu ly dị khi cô ấy còn nhỏ, cô ấy vẫn luôn sống cùng cha, cho nên lúc nhỏ đặc biệt căm hận mẹ,

cảm thấy mẹ bỏ mình và cha.

Nhưng mà, từ năm lớp mười sau khi cha cô xây dựng lại gia đình mới, cô đột nhiên đã nghĩ thông suốt, hận mẹ cũng dần giảm bớt, học được cư xử sự việc trên toàn bộ phương diện.

Yên Yên và Cầu Cầu đều có việc của mình, Thiên Ca Tuệ hoàn toàn nhàn chán, mỗi ngày ru rú ở nhà làm sâu gạo, cô phát hiện dường như mặt mình mập một vòng, eo cũng vậy, sinh ra quá nhiều thịt béo!

Còn tiếp tục như vậy cô thật sự sẽ hỏng mất!

Chú nói không giữ lời, nói khi nào hết bạn sẽ mang cô đi Manhattan tìm a Dần chơi, còn nói đi Dubai hưởng tuần trăng mật!

Cái rắm! Vốn là lừa cô, mỗi ngày chỉ lo bận rộn công việc của mình, đều không quan tâm đến cô!

Cho nên, cô quyết định tự mình đi Manhattan, buổi tối thương lượng một chuyến với a Dần trên mạng, anh nói không thành vấn đề, trước khi lên máy bay gọi điện thoại cho anh là được, anh sẽ tự mình đến sân bay đón cô.

Động lòng không bằng hành động, anh Chi Dương làm hộ chiếu cho cô, sau đó nói cho ông nội và cha mẹ hai nhà cô đến nhà bác cả ở vài ngày, không cần lo lắng cho cô.

Bởi vì Thiên Chi Dương tự mình đến nhà họ Úy đón cô, cho nên không có ai hoài nghi, dù sao vợ chồng Thiên Tùng Bách cũng cực kỳ thương yêu đứa cháu gái duy nhất này, coi cô giống như con gái mình vậy.

Cảng hàng không quốc tế.

“Tuệ Tuệ, em thật sự muốn đi Newyork một mình?” Thiên Chi Dương vẫn hơi không yên lòng, dù sao từ nhỏ Tuệ Tuệ vẫn chưa đi xa nhà.

“Không sao, anh, em cũng không phải con nhóc ba tuổi, em biết tự chăm sóc mình, hơn nữa có a Dần ở sân bay Kennedy đón em đó.” Thiên Ca Tuệ nói rất bình thường.

“Anh hoài nghi sau khi a Thừa biết sẽ coi anh thành bao cát thịt.” Thiên Chi Dương rất buồn bã, trong bốn người bọn họ, thích bạo lực nhất chính là a Thừa, hoạt động thể thao ưa thích cũng không phải hoạt động của người bình thường, gì mà quyền anh, tán đá, đấu kiếm, đều hoàn toàn có lực sát thương!

“Anh, phải nhớ kỹ anh ấy là em rể của anh, về mặt khí thế phải áp đảo anh ấy mới đúng!” Thiên Ca Tuệ giờ móng vuốt vồ lên bờ vai anh họ, nói hiên ngang lắm liệt.

“Yên tâm, anh của em có được gần được, tất cả đều không có vấn đề.” Thiên Chi Dương sờ đầu Tuệ Tuệ theo thói quen.

“Em cực kỳ hoài nghi chiều cao của em bị anh sờ thành như vậy!” Thiên Ca Tuệ rất luôn ai oán mình lùn nhất trong nhà, mới 1m60, ngay cả mẹ cũng cao hơn cô, cha thì càng khỏi phải nói.

Quá buồn bực!

Mặt Thiên Chi Dương đen xì, “Là bởi vì lúc nhỏ em quá kiêng ăn, cái kia không ăn cái này không ăn gây ra.”

“Nào có!” Thiên Ca Tuệ phồng má không vui.

Đúng lúc này, giọng nói mềm mại quyến rũ vang lên trong cảng hàng không quốc tế: “Chuyến bay đi Newyork bắt đầu kiểm tra vé, mời quý khách làm tốt chuẩn bị đăng ký.”

“Đi thôi, sau khi xuống máy bay gửi tin nhắn cho anh.” Thiên Chi Dương đưa va li nhỏ trong tay cho Tuệ Tuệ, dặn dò một lần nữa.

“Ừm, biết rồi, bye bye, nhớ phải giữ bí mật đó ~” Thiên Ca Tuệ cười híp mắt vẫy tay với anh.

Thiên Chi Dương khẽ gật đầu, ra giấu tay OK với em họ.

Chuyện chơi vui như vậy sao anh có thể miệng rộng chứ, vẫn nên để tự a Thừa phát hiện ra đi, nhưng bản thân tốt nhất cũng nên bay đi, nếu không làm bao cát thịt cũng không dễ chịu!

Chỉ tưởng tượng thôi, đều sờn tóc gáy!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Thời gian Tuệ Tuệ không ở nhà, đặc biệt không quen

Editor: Puck

Úy Nam Thừa vốn cho rằng Tuệ Tuệ chỉ nói chơi, nào ngờ cô ấy thật sự đi đến nhà bác cả.

Sau khi trở lại phòng, vắng lặng không chút sức sống, cũng không có người lú lú bên tai mình, cười cười nói nói; nhất là lúc ngủ, đặc biệt cô đơn, giống như luôn cảm thấy trong ngực thiếu cái gì.

Thời gian Tuệ Tuệ không ở nhà, thật sự đặc biệt không quen.

Cầm điện thoại lên, suy đi nghĩ lại, vẫn gọi tới.

Mà lúc này trong biệt thự tư nhân ở Manhattan xa xôi của Úy Nam Thừa, Thiên Ca Tuệ vừa nhìn thấy điện thoại reo, vội vàng “bịch bịch bịch” mà chạy đến bên cạnh Cốc Châu Dân, “A Dân, làm sao bây giờ? Chú gọi điện thoại đến đây.”

“Nhận, cậu ấy có hỏi em thế nào, em trả lời thế ấy, tùy cơ ứng biến.” Cốc Châu Dân ăn quả táo, rất bình tĩnh trả lời.

Thiên Ca Tuệ thấp thỏm không yên mà ấn nút trả lời.

【Tại sao lâu như thế mới nghe điện thoại? 】 Bên kia truyền đến giọng nói không vui.

“Người ta vừa mới ngồi nhà xí, không mang theo điện thoại di động chứ sao!”

【Bây giờ em đang ở đâu? 】

“A, tôi đang ở... Bên ngoài chơi với các bạn học.”

【Anh đi đón em 】

“Không cần, tôi muốn ở bên ngoài chơi vài ngày nữa mới về.” Nũng nịu.

【Không phải em nói Đồng Yên và Hạ Lan Thu đều có việc sao? Vậy giờ em ở chung một chỗ với ai? 】 Âm lượng của Úy Nam Thừa lại tăng lên.

Trong lòng Thiên Ca Tuệ “Lộp bộp”, đều do mình miệng rộng, cái gì cũng nói với chú.

“Ngoại trừ Yên nhi và Cầu Cầu, chẳng lẽ tôi không thể có những người bạn khác?” Không phục mà hỏi ngược lại.

【Trâu Thịnh? Bây giờ em ở cùng một chỗ với cậu ta? 】 Trong giọng nói thấp thoáng có lửa giận.

“Không có, tôi đang đi dạo phố bên ngoài với mấy nữ sinh.” Nói dối.

【Buổi tối thật sự không về nhà? Anh... Hơi không ngủ được. 】 Úy Nam Thừa cố ý thở một hơi thật dài.

Lời này khiến lòng Thiên Ca Tuệ ngứa ngáy, gì chứ, chú nói như vậy có nghĩa khác, không được, tuyệt đối không thể mềm lòng! Không thể tin lời ngon tiếng ngọt của chú!

“Vậy chú ôm gối ngủ gấu lớn của tôi đi, rất ấm áp đó ~” Thiên Ca Tuệ cười đến nhộn nhạo.

Úy Nam Thừa chán nản, ấm áp cái mông, tất cả đều là lông! Nào có sờ thoải mái như Tuệ Tuệ!

【Đêm mai nhất định phải trở về, nếu không anh tự đi nhà bác cả đón em. 】 Hoàn toàn uy hiếp!

Ghét! Chú thật bá đạo! Thiên Ca Tuệ tức giận cúp điện thoại, nhìn Cốc Châu Dân bên cạnh.

“A Dân, làm sao bây giờ? Lỡ như đêm mai chú thật sự chạy đến nhà bác cả đón em, vậy không phải sẽ lộ.”

“Người thông minh giống như Nam Nam, lừa không được bao lâu, hơn nữa bị lộ cũng không quan trọng, vừa đúng lúc có thể khảo nghiệm cậu ấy có phải là ông xã đạt chuẩn không!” Cốc Châu Dân cười đến rất ranh ma.

“Ừm, cũng đúng, nhưng lỡ như chú giận thật thì làm sao bây giờ?” Thiên Ca Tuệ cắn ngón tay bắt đầu lo lắng.

“Tùy cơ ứng biến thôi!” Cốc Châu Dân nhón nhờ nhún nhún vai.

Thiên Ca Tuệ ai oán trừng mắt sang, cầm cái gối ném tới.

Cốc Châu Dân linh hoạt né tránh, “Có muốn đi xem phòng Nam Nam một chút không, ở trong đó có kỷ niệm rất quý giá lúc cậu ấy du học!”

“Nhìn lên phòng chú, chú có thể không vui không?” Thiên Ca Tuệ là bé ngoan, cho dù đây là phòng ông xã cô, nhưng mà không được người ta đồng ý, lỡ như nhìn thấy hình gì không nên thấy hoặc thư tình..., không được tốt lắm!

“Không có việc gì, Nam Nam sẽ không tức giận, lại nói còn có anh mà, mọi việc đã có anh gánh vác là được.” Cốc Châu Dàn vỗ ngực đảm bảo.

Thiên Ca Tuệ cảm thấy không thể tin nhất chính là a Dàn rồi, lúc có chuyện thì chạy nhanh hơn bất kỳ ai, nhưng với cô mà nói, phòng của chú vẫn có sức hấp dẫn trí mạng. Nói thật, cô hoàn toàn không biết chuyện sau khi chú lên đại học, thời điểm đó mình cũng không quan tâm những việc này, nhưng hôm nay cô rất muốn biết bao nhiêu năm qua chú sống như thế nào.

Mở cửa phòng, đều là màu đen trắng xám, ngay cả ga giường vô chán cũng màu đen trắng, không có chút màu sắc dư thừa nào, gian phòng rất lớn, dùng màu sàn gỗ thật chia làm hai khu vực, khu vực nghỉ ngơi và khu vực làm việc.

Trong giá sách bày đầy các loại cốc và ảnh chụp, ảnh tốt nghiệp, trên bàn cấp và ảnh chụp, mỗi một vẻ mặt đều không giống nhau, mỗi một bức đều đẹp trai mê người như vậy.

“Mặc dù Nam Nam vẫn không ở đây, nhưng mỗi ngày đều có người giúp việc vào quét dọn, anh ra ngoài trước, em cứ từ từ xem, mệt thì ngủ một giấc, buổi tối anh đưa em đi ăn cơm.” Cốc Châu Dàn nói xong thì đóng cửa lại rồi đi.

Thiên Ca Tuệ rất chuyên chú xem mỗi một thứ trong tủ, lại có không ít hàng mỹ nghệ, để cho cô buồn cười nhất chính là nguyên bộ Transformers số lượng có hạn.

Không nhìn ra, chú còn có một mặt trẻ con như vậy.

Đột nhiên, một cái hộp được chế tạo tinh tế đặt ở trong góc hấp dẫn cô, cố sức mà lấy ra, mở ra, bên trong lại là một chiếc bông tai kim cương màu xanh ngọc, rạng rỡ phát sáng, thật sự rất đẹp.

Tại sao chỉ có một chiếc? Còn có một chiếc nữa đâu? Chẳng lẽ chú tặng người ta?

Mang theo nghi ngờ thả bông tai vào trong hộp lần nữa, mặc dù rất thích, nhưng không thể tự tiện lấy đi.

Duỗi lưng một cái, mệt mỏi quá ~

Ngã thẳng về phía giường lớn, um, chăn mềm hay gối đầu đều có hương vị của chú, nghe thấy thật tốt, khóe miệng cong lên nụ cười ngọt ngào, ngủ thiếp đi.

Mà giờ phút này, Úy Nam Thừa đang nằm trên giường lật qua lật lại không ngủ được, liếc nhìn gấu bông lớn ở đầu giường, càng cảm thấy ghen lửa.

Ngày mai nhất định phải bắt Tuệ Tuệ trở lại, lại có thể vớt một mình anh lại chạy ra ngoài chơi!

Gần đây bản thân mình bận rộn như vậy, cũng vì muốn làm xong công việc, đi du lịch cùng cô, cô nhóc thú vị chết tiệt rõ ràng không hiểu được nỗi khổ tâm của anh.

Càng nghĩ càng tức giận, dứt khoát đứng lên làm việc, tranh thủ hoàn thành vào ngày kia, sau đó nghỉ ngơi nửa tháng.

Thiên Ca Tuệ ngủ thẳng đến tối hiển nhiên tinh thần phấn chấn, theo Cốc Châu Dàn đến trung tâm thương mại phồn hoa nhất Newyork, ăn cơm mua sắm, thật sự cực kỳ thú vị.

Chơi thật vui hậu quả chính là quên mất vị trong nhà đến ngoài chín tầng mây, không biết giờ phút này Úy Nam Thừa đang ngồi trong phòng làm việc vui đầu khổ sở làm việc, loay hoay đến cơm trưa không ăn, ngay cả cả phê thư ký bung vào cũng không có thời gian uống, đôi mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, sợ sai sót một tin tức có ích.

Kể cả thư ký Lâm trong n nữ nhân viên đều đang bàn luận xôn xao, “Mấy ngày nay Úy tổng rất bận rộn, quả thật mất ăn mất ngủ.”

“Không phải sao? Hoàn toàn là người làm việc điên cuồng!” Một nữ nhân viên cảm thán.

“Khoan hãy nói, dáng vẻ chuyên chú của Úy tổng khỏi phải nói có bao nhiêu đẹp trai! Còn đáng xem hơn những ngôi sao kia nhiều, quả thật chính là người đàn ông hoàn mỹ trong cảm nhận của tôi!” Một nữ nhân viên háo sắc bắn tim tung tóe trong mắt.

“Đừng nói nữa, quản lý Hứa đã tới.” Có nữ nhân viên nhìn ra phía sau mọi người cho biết.

Mọi người đều ngậm mồm, không biết lai lịch của Hứa Nhiêu kia ra sao, ra vẻ là quen biết cũ với Úy tổng, dường như tự cao tài trí hơn người. Hơn nữa ánh mắt nhìn Úy tổng của cô ta quá mức nhiệt liệt, khiến cho người ta không suy nghĩ lệch cũng khó khăn.

“Úy tổng dùng tiền mời các cô không phải để nói chuyện phiếm, làm tốt chuyện trong bổn phận của mình, nghĩ cũng đừng nghĩ tới chuyện dư thừa!” Hứa Nhiêu lạnh lùng quét mắt mấy người vây quanh đang xì xào bàn tán ở đây.

Mọi người rất biết điều mà tản ra, đều tự trở lại vị trí của mình.

“Thư ký Lâm, Ủy tổng còn đang bận sao?” Hứa Nhiều gọi Lâm Tây lại.

“Vâng đoán chừng trong chốc lát vẫn bận không xong.” Lâm Tây cười đến rất tao nhã, cũng không thích Hứa Nhiều lắm, thể lực quá mức lại còn xem thường người khác, luôn luôn là đáng về trên cao vời vọi, ở trước mặt đàn ông lại tỏ vẻ ngây thơ, khiến người ta chán ghét!

Hứa Nhiều nheo nheo mắt, cười đến rục rịch, giày cao gót “Cộp cộp cộp” đi phòng trà.

Nghe thấy có người gõ cửa, Ủy Nam Thừa không ngẩng đầu lên mà nói, “Vào đi.”

“Anh Thừa, bận rộn cũng phải nghỉ ngơi thích hợp, ly cà phê pha bung vào từ buổi sáng đến giờ anh vẫn không uống, em đổi ly nóng cho anh.” Giọng Hứa Nhiều hơi oán trách.

“Có chuyện gì sao?” Ủy Nam Thừa liếc nhìn cô ta, không rõ lúc này Hứa Nhiều tới tìm anh làm gì? Hơn nữa càng sẽ không có ý mang cà phê tới cho anh, những chuyện này có thư ký Lâm làm rồi.

“Chẳng lẽ không có chuyện gì thì không thể quan tâm anh sao?” Hứa Nhiều cười đến rất vô tội.

“Nhiều Nhiều, bây giờ anh thật sự bề bộn công việc.” Hiển nhiên tâm trạng Ủy Nam Thừa không tệ, bằng không đã gọi thẳng “Hứa Nhiều” rồi.

“Anh Thừa, tối nay có rảnh không? Chúng ta có thể tâm sự chứ?” Hứa Nhiều cẩn thận từng ly từng tý hỏi, đã từng bị từ chối rất nhiều lần rồi, cô thật sự hơi không chịu đựng được lại bị từ chối một lần nữa.

Ủy Nam Thừa nghĩ đến Tuệ Tuệ từng kêu anh nhất định phải tìm cơ hội nói rõ ràng với Nhiều Nhiều, vừa vặn tối nay giải quyết luôn, “Được.”

Trong lòng Hứa Nhiều dâng lên vui sướng khó tả, anh Thừa vẫn thích cô, bằng không anh sẽ không bằng lòng sáng khoái như vậy, tối nay, nhất định phải thổ lộ thành công.

Trong lòng Ủy Nam Thừa lại nghĩ, tối nay hoàn toàn làm một cái kết, ngày mai mang Tuệ Tuệ đi chơi Manhattan mấy ngày, sau đó đi Dubai hưởng tuần trăng mật.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Vậy chúng ta mau trốn đi

Editor: Puck

Buổi tối, Hứa Nhiều chọn đi chọn lại mới chọn được một bộ váy tơ tằm màu trắng viền lụa tơ tằm dài quá gối, tóc dài mềm mại thả sau gáy, trang điểm tinh xảo trang nhã, thấy thế nào cũng là một thực nữ con nhà danh giá.

Địa điểm chọn là nhà hàng Tây hạng sang, khúc dương cầm du dương êm tai chậm rãi vang vào bên tai, rửa sạch phiền não, khiến cho lòng người bình tĩnh.

“Anh Thừa.”

“Nhiều Nhiều.”

Hai người trầm mặc một lúc lâu, đồng thời mở miệng.

“Em nói trước đi.” Ủy Nam Thừa cảm thấy cứ để cho Nhiều Nhiều nói trước, bằng không cô nghe lời của mình chắc chắn không còn tâm tình rồi.

“Anh Thừa, từ nhỏ đến lớn, em thích đi theo anh chạy khắp nơi, chỉ cần là chỗ có anh em đều sẵn lòng đi, chỉ cần nhìn thấy anh em cũng rất vui vẻ, theo tuổi tác dần lên, em phát hiện mình thích anh...”

Ủy Nam Thừa không ngờ cô lại nói những lời này, càng nghe càng nhũn mảy, quyết đoán mà ngăn cản cô nói tiếp, “Nhiều Nhiều, anh đã nói với em rất nhiều lần rồi! Anh vẫn luôn chỉ coi em là em gái!”

“Em không muốn làm em gái anh, em có anh trai!” Hứa Nhiều kích động kêu lên, sau đó nói như van xin: “Anh Thừa, anh hãy nghe em nói hết được không, chỉ một lần, nói xong lần này em sẽ không bao giờ nói nữa.”

Ủy Nam Thừa nhấp một ngụm cà phê, không nói gì tỏ ý thừa nhận.

“Em biết rõ trước kia tính tình mình hơi tiểu thư, luôn động một chút là cáu giận, mang đến rất nhiều phiền toái cho người thân và bạn bè. Nhưng bây giờ em đã sửa đổi, trong thời gian bốn năm du học ở Canada em đã học xong nấu cơm, học cuộc sống độc lập, cũng kết rất nhiều bạn mới, mỗi một ngày đều để cho mình trôi qua phong phú. Em cố gắng học tập, chính là vì đuổi theo bước chân của anh, có thể giúp anh chia sẻ một chút công việc phiền não.” Hứa Nhiều nói đến tâm ý chân thành, nước mắt ràn rụa.

“Nhiều Nhiều...” Ủy Nam Thừa thờ dãi từ đáy lòng, không phải Hứa Nhiều không tốt, chỉ có điều cảm giác không hợp mà thôi.

“Anh Thừa, anh hãy nghe em nói hết được không? Rốt cuộc em có chỗ nào không tốt, tại sao cho tới bây giờ anh đều không thẳng mắt nhìn em một lần, tránh em như tránh rắn rết, em có làm cho người ta ghét như vậy sao?” Hứa Nhiều tỏ vẻ tức giận nói xong, trong lòng chỉ mong anh Thừa có thể nói cho cô biết rốt cuộc mình làm sai điểm nào, nói không chừng còn có cơ hội quay về.

“Anh chưa từng chán ghét em, cũng vẫn coi em là em gái tui anh thương yêu nhất mà đối xử, cho nên tránh em, là hy vọng em hiểu dụng ý của anh, cũng không muốn tạo cho em có bất kỳ ảo giác gì! Tình yêu, không phải chỉ một phía thích là có thể, hai bên có tình mới lâu dài, yêu đơn phương chỉ làm người ta khổ sở.” Ủy Nam Thừa cảm thấy mình đã nói đủ rõ ràng dễ hiểu, xem ra Tuệ Tuệ lo lắng không phải không có đạo lý, Nhiều Nhiều quá mức có chấp!

“Rốt cuộc em làm không đúng chỗ nào, khiến anh Thừa không thích em?” Hứa Nhiều chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi.

Kiên nhẫn của Ủy Nam Thừa dần hết, Hứa Du là người thông tình đạt lý đúng sai rõ ràng sao lại có một cô em gái hoang tưởng như vậy! Thật sự náo loạn không hiểu nổi hai anh em cùng cha cùng mẹ này sao có khác biệt lớn như thế!

“Không phải em không tốt! Là anh vốn không có tâm tư này với em, trước kia không có, hiện tại không có, tương lai lại càng không có!” Lời này đủ thẳng thắn đủ rõ ràng rồi chứ! Coi như tổn thương người cũng chỉ tổn thương lần này!

Hứa Nhiều hoàn toàn tròn tròn mắt, nước mắt rơi không ngừng, thì ra sự thật là như thế này! Làm tổn thương người như thế này! Không, chắc cô vẫn còn cơ hội, chờ sau khi anh Thừa ly hôn...

“Nhưng Tuệ Tuệ nói hai người già kết hôn, sau một năm sẽ ly hôn, lúc đó anh còn có thể tiếp nhận em không?”

Ủy Nam Thừa không thể nhịn được nữa mà đứng dậy, “Tuệ Tuệ không hiểu chuyện nói đùa, em cũng cho là thật? Tình cảm của anh và Tuệ Tuệ rất tốt, vĩnh viễn sẽ không ly hôn! Lời anh nói đã đủ rõ ràng rồi, Hứa Nhiều em vẫn luôn là người thông minh! Sớm đối mặt với sự thật, không cần sống trong ảo tưởng của mình!”

Nói xong lập tức tính tiền rồi đi.

Lúc gần đi không quên bỏ sung một câu, “Từ ngày mai em cũng không cần đi làm, anh sẽ nói rõ với người trong công ty em ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu.”

Lưu lại một mình Hứa Nhiều sững sờ ngồi đó lệ rơi không ngừng, sự thật thật lạnh lùng! Trong lòng đang ngẫm nghĩ lại câu kia: Tuệ Tuệ không hiểu chuyện nói đùa em cũng tin tưởng? Nói đùa? Thì ra cô lại coi lời nói đùa là thật!

Là Thiên Ca Tuệ cố ý lừa gạt cô? Hay chính cô ta cho là thật?

Không phải em không tốt! Là anh vốn không có tâm tư kia với em, trước đây không có, hiện tại không có, tương lai lại càng không có! Sao anh Thừa lại nói ra lời làm tổn thương người như vậy! Nhất định do Thiên Ca Tuệ đầu độc! Cô ta là một cô gái xấu! Hứa Nhiều dữ tợn nghĩ, trong lòng hận chết Thiên Ca Tuệ, không chỉ mẹ hoặc anh Thừa, còn mẹ hoặc anh trai! Đáng chết! Đáng chết!!

Suốt đường đi ra khỏi nhà hàng Tây, tâm tình Ủy Nam Thừa đều rơi vào trạng thái cực kỳ buồn bực, gọi một cú điện thoại cho Tuệ Tuệ, chuẩn bị đón cô về nhà, buổi tối thu xếp xong hành lý, ngày mai có thể lên đường, vừa đứng nhân cơ hội này đi ra ngoài giải tỏa, thật sự nén giận!

Mà ở Manhattan lúc này, mới tám giờ sáng, Thiên Ca Tuệ đang nằm trên giường ngủ khò khò đấy.

“Biết em không thích thời tiết trời mưa, biết em sợ âm thanh sấm đánh, biết em thích ăn cay uống kem sữa...” Chuông điện thoại di động kiên trì đến cùng mà vang lên ở đằng kia.

Từ trong chăn thò tay ra sờ đến điện thoại bên cạnh bàn, không thèm nhìn hiển thị cuộc gọi đến, nhận, giọng nói mang theo khí tức lúc ngủ dậy làm bầm: “Ai vậy! Buổi sáng tỉnh mơ phá hủy giấc mộng của người khác, có lương tâm không vậy!”

Ủy Nam Thừa yên lặng rồi, lâu như vậy không nhận, anh cho rằng Tuệ Tuệ ở bên ngoài chơi ồn quá không nghe thấy, nhưng mà...

Nếu như không phải anh quá quen giọng nói của Tuệ Tuệ, chỉ sợ cho rằng mình gọi sai số điện thoại, hiện giờ mới hơn tám giờ tối, sao Tuệ Tuệ lại nói sáng tỉnh mơ?

Chẳng lẽ... Cô ra nước ngoài?

“Vẫn chưa tỉnh ngủ sao? Tối hôm qua làm gì vậy?” Dụ dỗ thỏ trắng nhỏ nói ra tình hình thực tế.

“Thì đi ra ngoài cùng a Dần ăn thật nhiều đồ ăn ngon, đi dạo phố mua sắm.” Thiên Ca Tuệ trong mơ mơ màng màng nói ra sự thật.

Quả nhiên! Cô nhóc thú vị rõ ràng thừa dịp anh không chú ý chạy đến Newyork rồi! Còn lừa gạt anh ở nhà bác cả!

“Có phải chơi rất vui không?”

“Ừ, đương nhiên chơi rất vui.” Thiên Ca Tuệ không hề toan tính trả lời, đột nhiên tỉnh táo, giọng nói này...

Cầm lấy điện thoại nhìn nhìn hiền thị người gọi đến, quyết định nhanh chóng cúp điện thoại.

Ngay sau đó lại cảm thấy không đúng, đây không phải càng nói rõ mình chột dạ rồi sao?

Đang do dự thì tiếng chuông lại vang lên.

Nhận hay không nhận, một giọng nói vang lên: Nhận đi, dù sao chết chắc rồi, nhận thêm điện thoại có liên quan gì?

Một giọng nói khác lại nói: Dứt khoát tháo pin, chơi mất tích, để chú không tìm được!

Thiên Ca Tuệ lắc mạnh đầu, không được, bị chú bắt được chắc chắn chết rất thảm!

Lại ấn nút trả lời, cổ tỏ vẻ tươi cười, “Này, vừa rồi điện thoại không có sóng.”

“Em không chỉ gạt anh! Còn cúp điện thoại của anh?” Giọng nói âm trầm của Úy Nam Thừa vang lên, sợ tới mức Thiên Ca Tuệ giật mình, chú nổi giận!

“Không có, vừa rồi tôi bị mộng du, thật ra bây giờ là buổi tối, tôi chơi mệt ở nhà nghỉ ngơi thôi.” Thiên Ca Tuệ cười hi hi nói.

“Thiên Ca Tuệ, em lặp lại một lần nữa!” Úy Nam Thừa quát, nhóc thú vị chết tiệt này, lại còn muốn lừa dối vượt qua kiểm tra, không có cửa đâu!

“Chú gào cái gì mà gào! Màng tai tôi sắp bị rách rồi! Bây giờ tôi đang ở Manhattan, ngủ trên giường chú! Chú có bản lĩnh cứ tới đây bắt tôi! Hừ!” Thiên Ca Tuệ thờ phỉ phò mà cúp điện thoại.

Chú không có thời gian chơi với tôi, chẳng lẽ bản thân tôi lại không thể đi ra ngoài chơi hả, chân dài ở trên thân tôi, tôi thích đi đâu thì đi đó!

Úy Nam Thừa nhìn điện thoại lại bị tắt một lần nữa, tâm tình không hồng hét như mới vừa rồi, cô nhóc thú vị lại có thể khiêu chiến mình! Thấy cô giữ khuôn phép ngủ trên giường của mình, anh tạm thời bỏ qua cho cô.

A Dân, cùng phạm tội này! Còn có Thiên Chi Dương! Lại kết hợp đốt lửa để lừa anh!

Cốc Châu Dân tại Manhattan xa xôi và Thiên Chi Dương ở New Zealand phía xa đồng thời hất xì hai cái, cũng sờ lỗ mũi một cái, trong lòng thầm nghĩ: Chẳng lẽ người nào đang chửi mình? Thiên Ca Tuệ nằm ở trên giường càng nghĩ càng không đúng, vội vàng mặc chỉnh tề, xuống lầu tìm Cốc Châu Dân.

“A Dân, không xong, chú đã biết.” Thiên Ca Tuệ nóng nảy.

“Biết cái gì?” Cốc Châu Dân đang trong phòng bếp vội vàng chuẩn bị bữa sáng đấy.

“Biết em ở đây.”

“Ặc, cũng không xê xích gì nhiều, nếu không biết thì cậu ấy không phải Nam Nam.” Cốc Châu Dân vẫn như cũ nướng sandwich của mình.

“Nhưng mà, là em không cẩn thận nói ra miệng.” Thiên Ca Tuệ nhăn mặt nhỏ nhăn.

“Cái gì? Là em không cẩn thận nói ra miệng?” Cốc Châu Dân xoay người lại, tỏ vẻ không thể tin.

Thiên Ca Tuệ vô cùng bị kích gật gật đầu.

“Ặc... Không có việc gì, không ngoài dự đoán, ngày mai Nam Nam sẽ đến.” Cốc Châu Dân rất bình tĩnh an ủi.

“Cái gì? Ngày mai? Vậy chúng ta mau trốn thôi.” Trong tròng mắt đen lóng lánh của Thiên Ca Tuệ có tia sáng rọi khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 84: Giải quyết chú! Giải quyết chú!

Editor: Puck

“Cho dù chạy trốn tới chân trời góc bể, Nam Nam cũng có thể tìm ra em.” Cốc Châu Dần cầm cái khay bày đầy sandwich, đi về phía bàn ăn.

“Chẳng lẽ ở đây chờ bị đánh sao?” Thiên Ca Tuệ xụ khuôn mặt nhỏ xuống, thật rối rắm!

“Nam Nam sẽ không cam lòng đánh em đâu, cậu ấy yêu em còn không kịp.” Cốc Châu Dần nhấp một ngụm sữa tươi, chỉ vào vị trí đối diện, “Ngồi xuống ăn bữa sáng.”

Thiên Ca Tuệ theo lời ngồi xuống, hai tay nâng cằm, vẻ mặt đau khổ.

Chú sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy, nói không chừng còn có thể đánh cô.

“Thật ra, cũng không phải không có cách.” Cốc Châu Dần cắn một miếng sandwich.

“Cách gì?”

“Chờ tới lúc cậu ấy tới em bỏ ra tất cả vốn liếng đi quyến rũ cậu ấy, sau đó đại chiến ba trăm hiệp, con tức của cậu ấy tự nhiên tiêu tan.” Cốc Châu Dần nói tùy ý tự nhiên.

“Phụt ~” Mặt Thiên Ca Tuệ ửng đỏ, đại chiến ba trăm hiệp, a Dần cho rằng đây là Tôn hầu tử đại chiến thiên binh thiên tướng hả? Còn ba trăm hiệp, sợ rằng ba hiệp, cô đã ăn không tiêu.

“Anh có thể đưa ra đề nghị tương đối có tính xây dựng không?” Thiên Ca Tuệ tức giận nhìn chăm chăm người nào đó ăn đến ngon lành.

“Đây là phương pháp xử lý tốt nhất, trực tiếp nhất, bớt việc nhất rồi đó, quan trọng nhất là thuốc đến bệnh tiêu tan! Trị căn bản!” Cốc Châu Dần khuyên đến tận tình.

“Em đột nhiên hoài nghi anh mời em đến chơi, có phải cố ý hại em không?” Khuôn mặt nhỏ của Thiên Ca Tuệ cau chặt lại, nghiêm trang hỏi.

“Ồ thì... Cũng không phải không có khả năng này, anh đã sớm nói thích em rồi, nếu em và Nam Nam tan vỡ, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh em nhảy vào ngực anh.” Trong tròng mắt lưu ly xanh nhạt của Cốc Châu Dần tràn đầy vui vẻ.

“A Dần, anh có thể nghiêm chỉnh một chút không, liên quan đến an toàn của em!” Thiên Ca Tuệ đã sớm thành thói quen a Dần miệng lưỡi trơn tru, vốn không đặt lời của anh vào trong lòng, tập trung tinh thần lo lắng chủ đến đây thì làm thế nào?

“Hoặc là em nói thật với Nam Nam thật ra em vừa thấy anh đã yêu, vì vậy chạy tới muốn bỏ trốn cùng anh, để cho cậu ấy tán thành cho chúng ta?”

“Bốp” một âm thanh vang lên, Thiên Ca Tuệ nổi giận, “Chú Cốc! Chú có biết người nào nhiều lời nhất không?”

Cốc Châu Dần bị một tiếng “Chú” này hăm lại, sắc mặt xanh lét, nhưng vẫn rất muốn biết người nào nhiều lời nhất, cho nên rất tự nhiên tiếp lời, “Người nào?”

“Lão già.”

Lập tức, mặt Cốc Châu Dần từ xanh biến thành đen, chú? Lão già? Cốc Châu Dần anh rõ ràng vẫn là một thanh niên phong lưu phóng khoáng!

“Đừng tức giận, hạ nhiệt, chú lớn tuổi rồi, bình thường nói tương đối nhiều, tôi có thể hiểu, nhưng nổi giận quá mức, không tốt cho thân thể, dễ bị trúng gió hoặc động kinh.” Khuôn mặt nhỏ của Thiên Ca Tuệ nghiêm túc.

Quả nhiên độc nhất lòng dạ đàn bà! Anh có nói gì sao? Tuệ Tuệ lại rửa anh như vậy! Trúng gió? Động kinh?

“Khụ... Khụ...” Một lời của Cốc Châu Dần bị tắc, ho khan kịch liệt.

“Xem đi, bị tôi nói trúng rồi, thật ra thỉnh thoảng phun ra vẫn có ích cho sức khỏe, nhưng tuyệt đối không thể trúng gió, một khi trúng gió, đời này xong rồi.”

“Bác gái Tuệ Tuệ, bác cũng lái nhái lâu rồi.” Cốc Châu Dần ăn miếng trả miếng.

Thiên Ca Tuệ tò về kinh ngạc, “Cháu ngoan, cháu càng ngày càng đáng yêu.”

→__→III

Giờ phút này về mặt Cốc Châu Dần chỉ có thể dùng một 囧 để hình dung, Tuệ Tuệ nói quả thật rất sâu, khó trách Nam Nam đã từng thua trận, ngay cả mình luôn tự xưng miệng lưỡi sắc bén cũng thể không nói câu: Lợi hại! Lợi hại! Thật lợi hại!

“Như thế nào? Nhận thua đi, nhận thua thì nhanh chóng nghĩ chủ ý cho em.” Thiên Ca Tuệ cười hi hi lắc lắc cánh tay Cốc Châu Dần.

“Anh hơi động kinh, đầu không được tốt lắm, không nghĩ ra được.” Cốc Châu Dàn ăn vạ.

“A Dàn!” Thiên Ca Tuệ bắt mẫn kêu lên.

“Em không tin anh thì có cách gì, đối phó với người đàn ông của mình chỉ có thể dùng biện pháp hữu hiệu nhất trực tiếp nhất, làm nũng tỏ vẻ đáng yêu đều có thể.” Tròng mắt lưu ly của Cốc Châu Dàn chớp chớp.

“Vậy cũng được, anh dạy em?” Thiên Ca Tuệ thỏa hiệp.

“Nếu như anh tự mình dạy em, chắc chắn Nam Nam sẽ giết anh, bằng không anh cho em hai đĩa CD, bản thân tránh trong phòng học tập, hứa sẽ cho em lợi ích không nhỏ.” Cốc Châu Dàn cười đến rất ranh ma.

“Hiệu quả thật sự tốt như vậy sao?” Thiên Ca Tuệ hơi không dám tin tưởng, chờ đến lúc cô xem mới biết được đó chính là phim A trong truyền thuyết, quá kinh khủng, thấy mà cô mặt đỏ tới mang tai, hô hấp nhanh hơn, tim đập không ngừng.

Cuối cùng, chạy trốn chết.

Buổi tối, Cốc Châu Dàn còn đặc biệt dẫn cô đi mua một bộ đồ lót sexy, xấu hổ đến mức khiến Thiên Ca Tuệ chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào, không phải cùng ông xã mình đến mua đồ lót, thật sự là cái gì đâu...

Nhất là áo lót mỏng như cánh ve cùng quần lót chữ T, sợ đến Thiên Ca Tuệ run rẩy, “Cái kia có thể mặc sao?”

“Đương nhiên có thể rồi, xin hứa sau khi Nam Nam nhìn sẽ phun máu mũi.” Cốc Châu Dàn cười đến được gọi là ranh ma.

“A Dàn, có phải anh thường cùng phụ nữ đến mua đồ kia không? Sao còn thành thạo hơn em?”

“Ai nói, anh là người tùy tiện như vậy sao? Bình thường người ta mời anh tới anh cũng không không tới.” Cốc Châu Dàn nói.

◉__◉b mò hỏi

...

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ--- -----

Sau khi ông cụ Ủy, vợ chồng Ủy Hoa Dã và vợ chồng Thiên Tùng Dịch biết một mình Tuệ Tuệ chạy đi Newyork, cũng hết sức tán thành Ủy Nam Thừa đi bắt cô về.

Trong lòng mọi người cũng cực kỳ vui mừng, quyết định ban đầu thật sáng suốt, tình cảm vợ chồng son càng ngày càng tốt.

Ủy Nam Thừa gần như không cần dọn dẹp hành lý gì, bên trong biệt thự ở Manhattan cần gì có đó.

Máy bay hạ cánh, trở lại căn nhà quen thuộc năm năm này, đây là biệt thự mà anh và a Dàn mua khi kiếm được món tiền đầu tiên, ý nghĩa phi phàm.

Không đợi anh móc chìa khóa ra mở cửa, a Dàn đã thò đầu ra từ bên trong, “Chờ cậu thật lâu.”

“Tuệ Tuệ đâu?” Ủy Nam Thừa cảm thấy tình cảnh này không giống như trong tưởng tượng của anh.

“Tuệ Tuệ hả, trốn ở trên lầu.” Cốc Châu Dàn nhìn lên phòng trên lầu của Ủy Nam Thừa chép miệng.

“Ban ngày trốn trên lầu làm gì vậy?” Ủy Nam Thừa trầm mặt hỏi.

Cốc Châu Dàn nhún nhún vai, tỏ vẻ không biết.

Mà lúc này Thiên Ca Tuệ đang trốn trong phòng cực kỳ không yên ổn, nhìn bản thân trang điểm lòe loẹt diêm dúa trong gương, nhìn kiểu gì cũng dường như sao chướng mắt.

Nhưng a Dàn nói phải như vậy mới coi được, chú thấy mình như thế sẽ không tức giận, còn có trang phục trong suốt trên người mình, thật khiếp người!

Tin nhắn điện thoại đến: Lên lầu.

Đến rồi, rốt cuộc đã tới.

Thiên Ca Tuệ hít vào một hơi thật sâu, trốn sau cửa chuẩn bị làm tốt đánh lén.

Tiếng bước chân dần đến, tiếng vặn cửa theo đó mà đến.

Ủy Nam Thừa nhìn chung quanh phòng một vòng không phát hiện ra bóng người Tuệ Tuệ, chỉ cảm thấy bị a Dàn lừa bỡn, mới vừa chuẩn bị xoay người, một bóng đen lao đến.

Bị đâm sầm vào khiến cho anh thiếu chút nữa ngã sấp xuống, chờ đón chính là mùi nước hoa đậm đặc, gay mũi khó chịu.

Đột nhiên, môi bị cắn ròi.

Anh cảm tức đây cô gái nhiều son đầy phấn trước mắt, mới chuẩn bị nói chuyện, đôi môi lại bị cắn lần nữa rồi, lần này thật nặng, cảm giác đôi môi sắp bị cắn bẻ.

Thiên Ca Tuệ hoàn toàn không có trình tự gì mà cắn loạn một trận, a Dân nói, khi chú còn chưa kịp nói chuyện thì phải nhiệt tình mà nhào tới, khiến chú không có cơ hội nói chuyện.

Úy Nam Thừa rất giận dữ, Tuệ Tuệ như vậy là sao đây? Ba ngày không gặp thật đúng là lau mắt mà nhìn!

Lại một lần nữa đẩy cô ra, “Đừng tưởng như vậy thì anh sẽ bỏ qua chuyện cũ.”

Cái gì? Chú vẫn còn tỉnh táo như vậy, lại nhào tới một lần nữa, “Rầm” một tiếng, giống như đẩy ngã thứ gì đó.

Cốc Châu Dân ngoài cửa nghe thấy một tiếng “Rầm” vang lên, vui vẻ trong mắt sâu rất sâu, rón ra rón rén mà đi xuống lầu, xem ra tối nay bản thân mình không trở về được, bằng không một người một mình trông phòng cũng nhiều tịch tịch lắm!

“Chú, chú không sao chứ?” Thiên Ca Tuệ lo lắng nhìn Úy Nam Thừa bị cô đụng phải ngã trên đất.

Úy Nam Thừa che cái gáy bị va, trong mắt bắn ra ánh mắt đủ để giết người.

“Anh Thừa, người ta không cố ý.” Cố ý làm nũng, đôi mắt càng chớp chớp, tên là quăng ánh mắt quyến rũ nhưng trên thực tế lại càng giống hạt cát bay vào mắt.

“Ai bảo em mặc như vậy!” Lúc này Úy Nam Thừa mới thấy rõ quần áo mặc trên người Tuệ Tuệ, váy liền màu đen bó sát, ngắn đến mức vừa vặn che hông cô, điểm chết người nhất chính là hơi trong suốt!

“Khó coi sao?” Thiên Ca Tuệ kéo kéo vạt áo, bĩu môi hỏi.

Chết tiệt! Không phải vấn đề có đẹp hay không! Mà rốt cuộc cô đã từng mặc như vậy trước mặt ai chưa?

“Trừ anh ra, còn có ai nhìn thấy em mặc bộ đồ này?” Chờ bình tĩnh lại hỏi lần nữa.

Thiên Ca Tuệ rất nghe lời lắng đầu, trừ đám mặc trước mặt chú, cô thật sự không có can đảm mặc trước mặt người khác.

Nhìn thấy cô lắc đầu, lửa giận của Úy Nam Thừa tiêu tan một nửa, “Từ nay về sau không được mặc quần áo như vậy nữa!”

“À ~ vậy, hôm nay em xinh đẹp không?” Thiên Ca Tuệ nói ồ ồ lại đá lông nheo, trong lòng suy nghĩ: Giải quyết chú! Giải quyết chú!

Úy Nam Thừa nuốt một ngụm nước bọt, Tuệ Tuệ như vậy thật sự làm cho người ta khó có thể thích ứng, thô trắng nhỏ vốn ngây thơ trong sáng nhưng hết lần này đến lần khác lại làm diêm dúa lăng lợ quyến rũ như vậy, “Mùi nước hoa quá nồng, sắc mũi.”

Thiên Ca Tuệ cau mũi ngửi mùi trên người mình, hình như đúng thế, mặc kệ, trước tiên giải quyết xong chú đã!

Đưa tay ôm cổ chú, dính sát anh, mở miệng, “Hôn em.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Gả cho yêu nghiệt phúc hắc

Editor: Puck

Được người con gái mình yêu nóng bỏng ôm vào ngực như vậy, còn miệng đôi miệng mà nói câu, “Hôn em.”

Là người đàn ông bình thường cũng sẽ không kiềm chế được sức quyến rũ, Úy Nam Thừa biết rõ cô nhóc vì sợ anh trừng phạt cô, cho nên mới cố ý quyến rũ anh như vậy, nhưng không tự chủ được mà hôn lên.

“Ừm...” Trong đầu Thiên Ca Tuệ cố gắng nhớ lại tình huống xem phim sex tối hôm qua, phụ nữ bên trong đều làm đến mất hồn, nghe khiến cô đều hơi không chịu được.

Bàn tay nhỏ bé lục lọi vào trong quần áo chú, sờ loạn một lúc, ăn đậu hũ điên loạn.

“Ủ%#\$@*!” Thiên Ca Tuệ rầm rì kêu loạn, bấp đui còn mon trốn phía dưới Úy Nam Thừa, tỏ vẻ rất vội vàng.

“Roẹt” một tiếng, váy Thiên Ca Tuệ rách.

Nằm trong dự đoán, nằm trong dự đoán, xem ra cô có thể giải quyết chú.

Úy Nam Thừa nâng cái mông Tuệ Tuệ, để cho cô cười trên người mình, cảm giác toàn là thịt, chẳng lẽ cô nhóc thúi lại không mặc...

Cúi đầu nhìn lại, suýt chút nữa chảy máu mũi, lại là quần chữ T

Thiên Ca Tuệ học cách mỗi lần chú cởi quần áo cho cô mà cố sức cởi từng nút áo, nói lầm bầm: “Không thích, từ nay về sau không được mặc áo sơ mi nữa, nhiều nút quá!”

Phi! Úy Nam Thừa chịu hết nổi bị cô chọc cười, trừng phạt bằng cách cắn trên vành tai cô, khiến Thiên Ca Tuệ run rẩy một trận, cái mông cọ cọ trước, vừa vịn để tại phía trên vật nào đó.

“Em mà nhân tính * này!” Hô hấp của Úy Nam Thừa dồn dập cởi áo lót gần như trong suốt của Tuệ Tuệ ra, cắn một cái lên bánh bao nhỏ, gặm nuốt, nuốt vào.

(*) ma nhân tính: Cô gái nhỏ nghịch ngợm tính quái khiến người ta mê muội, người ta điên rồ (Theo baike).

Ngay lập tức, trong phòng tràn đầy hơi thở mập mờ, hai người đều hơi thở không ra.

“Ừm... Ủ... A... Em muốn.” Trên người Thiên Ca Tuệ chỉ còn lại một chiếc quần lót chữ T, cái mông còn rất không yên phận cạ cạ phía dưới ông xã, tiếng kêu quyến rũ.

“Em muốn cái gì?” Úy Nam Thừa nhìn đến mông đầy đặn, trong giọng nói thong dong đều là khản trương.

Cô càng khó nhịn, anh càng muốn hành hạ cô, ai bảo cô không nghe lời một mình chạy tới Manhattan.

“Hu hu... Em muốn anh...” Trong lòng Thiên Ca Tuệ có luồng lửa đang thiêu đốt, trống rỗng, thật khó chịu! Nhưng chú lại cố tình tư tưởng xấu mà không cho cô, làm cho cô khó chịu!

Nghe Thiên Ca Tuệ thổ lộ trắng trợn như vậy, Úy Nam Thừa sao có thể không động lòng, vốn ba ngày nay buổi tối nào anh cũng rất muốn Tuệ Tuệ, mà bây giờ vừa thấy mặt, Tuệ Tuệ còn chủ động nhiệt tình khác thường như vậy, anh thật sự hơi ăn không tiêu.

Tăng sức, xé rách quần lót chữ T mỏng như cánh ve, ngón tay đưa về phía vùng đất tình tể...

“Trúng thói... Em muốn mà...” Thiên Ca Tuệ bứt rứt mà uốn éo người, kể từ sau đêm sinh nhật gạo sống nấu thành cơm chín với chú, hai người thực chiến rất nhiều lần, đối với Thiên Ca Tuệ mới nếm thử tình hình mà nói, khó tránh khỏi hơi mới lạ, mà với Úy Nam Thừa cảm dục bao nhiêu năm như vậy, cũng coi là bộc phát duy nhất, mỗi lần đều muốn cực kỳ mãnh liệt, gần như khiến Thiên Ca Tuệ không chịu nổi.

Cũng làm cho cô hoàn toàn nhận thức được XOXO tươi đẹp và vui vẻ.

Nghe tiếng rên rỉ dịu dàng đáng yêu của Thiên Ca Tuệ, Úy Nam Thừa cảm giác bụng sắp trướng lên, nâng cái mông Tuệ Tuệ lên, ép xuống, tiến vào.

“Ủ, mùi thơm trên người em quá nồng rồi, trang điểm cũng quá dày, đi tắm một cái.” Vừa nói vừa đi tới toilet, dọc theo đường đi cố ý đẩy lên khiến Tuệ Tuệ kêu oa oa.

“Hu hu... Em chán ghét anh...” Tròng mắt như sương mù của Thiên Ca Tuệ liếc nhìn người đàn ông trước mắt cố ý treo ngược khẩu vị của mình, hai chân khép lại dùng sức đạp mông anh.

“Anh đi đây...” Úy Nam Thừa cố nhịn nụ cười chế nhạo nói, thật ra anh cũng nhịn rất vất vả!

“Người xấu!” Thiên Ca Tuệ không thuận theo uốn éo người, muốn càng nhiều.

Khoảnh khắc khi mở nước nóng ra, Úy Nam Thừa hung hăng rung động, hai người đồng thời phát ra tiếng kêu rên, sau đó là tiếng thờ đóc nặng nề, tiếng rên nùng nịu đan xen tiếng nước chảy “Rào rào rào”.

Tiếng lòng lay động người.

...

Từ phòng tắm đến sa lon phòng khách, rồi đến trên bàn, cuối cùng là trên giường... Hai người đổi n địa phương, đầy phòng cũng tràn ngập mùi vị kiều diễm mất hồn.

Sau khi giằng co mấy lần như thế, Thiên Ca Tuệ không còn sức xoay người, vùi đầu trong ngực Úy Nam Thừa, thầm nói: “Rốt cuộc mình làm chủ hay bị chủ làm?”

“Chúng ta giải quyết lẫn nhau.” Úy Nam Thừa khẽ hôn lên đôi môi đỏ mọng sưng lên của cô.

“Vây chuyện lật trời hôm nay rồi, sau này anh đừng nhắc lại nữa!” Trong mơ mơ màng màng cô vẫn không quên để người khác làm giấy cam đoan.

“Ừ.” Úy Nam Thừa khẽ hôn lên má cô, ôm thỏ trắng nhỏ yên ổn ngủ.

Hai người xuống lầu lần nữa đã là buổi sáng hôm sau rồi, Cốc Châu Dân vắt chéo chân ngồi trên ghế sa lon, cười đến quý dị, “Như thế nào? Tối hôm qua đại chiến mấy trăm hiệp hả? Xem tinh thần hai người uể oải, gương mặt đỏ thắm, sẽ không phải đến rạng sáng mới ngưng chiến chứ, vậy sao còn không đi ngủ thêm chút nữa, dậy sớm như thế rất tổn thương thân thể đó!”

Úy Nam Thừa liếc nhìn cậu ta, “Đừng tưởng rằng chuyện này cứ tính như vậy.”

Cốc Châu Dân tỏ vẻ bình thường, Thiên Ca Tuệ lại không thuận theo, vội vàng nói: “Tối hôm qua anh đã đồng ý với em.”

“Ngoan, có thể không truy cứu trách nhiệm của em, nhưng cậu ta, không được.” Úy Nam Thừa dụ dỗ thỏ trắng nhỏ trong ngực, tối hôm qua quả thật làm cô mệt muốn chết rồi, nhìn tất cả trên người cô đều là dấu vết của mình, tâm tình thật tốt.

Thiên Ca Tuệ nhìn ánh mắt buồn bã đến khóc của Cốc Châu Dân, tỏ vẻ em đã hết sức. Sau đó hai cánh tay ôm cổ Úy Nam Thừa làm nũng, “Ông xã, em rất đói ~”

“Haizzz... Hai người quá không phúc hậu! Ngọt ngào ngay trước mặt người độc thân như tôi!” Cốc Châu Dân chống đầu thờ dài thật dài.

“Bên ngoài phụ nữ thích anh xếp thành một hàng dài chờ đợi đấy.” Thiên Ca Tuệ nháy mắt trên ghẹo.

“Nhưng mà, anh chỉ chung tình với em!” Cốc Châu Dân thâm tình khẩn thiết nhìn Thiên Ca Tuệ, vui vẻ dập dờn trong con mắt lưu ly màu xanh nhạt.

“Tuệ Tuệ chỉ có thể thuộc về một mình tôi.” Úy Nam Thừa lạnh mặt nhìn về phía bạn tốt, ý cảnh cáo trong mắt nồng đậm, về sau cười giỡn như thế không cho phép mở lại!

Trong lòng Thiên Ca Tuệ ngọt ngào, cô rất thích chú bá đạo đó ~

Thừa dịp Úy Nam Thừa đi phòng ăn cầm thức ăn, Cốc Châu Dân lập tức bu lại, “Như thế nào? Tối hôm qua có phải rất kịch liệt không? Hiệu quả không phải rất rõ ràng?”

Thiên Ca Tuệ đỏ mặt gật đầu, sao chỉ dùng kịch liệt để hình dung chứ, quả thật quá kịch liệt!

Về phản hiệu quả ư, vẫn đủ rõ rệt.

Mặc dù buổi sáng eo mỗi chân đau, nhưng vừa nghĩ tới tối qua, rất thẹn thùng đó...

Mấy ngày kế tiếp, Úy Nam Thừa mang theo Tuệ Tuệ chơi rất nhiều chỗ, lấy quá khứ của bản thân phơi bày ra trước mặt cô, để cho cô hiểu rõ mình.

Trong công viên, hai người tay cầm tay đi trên đường mòn trong rừng, ngọt ngào giống như tình nhân mới tình đầu.

Mấy ngày nay tâm tình Thiên Ca Tuệ đặc biệt tốt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn luôn là đóa mây hồng, mặt mày cũng không che giấu được nụ cười, nhìn cái gì cũng cảm thấy vui vẻ.

“Thừa Thừa, khi đó tại sao anh lại chọn nghề IT?” Thiên Ca Tuệ ôm cánh tay ông xã, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi.

Trải qua mấy buổi tối nghiêm khắc dạy dỗ, với người đàn ông của mình, Thiên Ca Tuệ chuyển từ “Chứ” sang “Thừa Thừa” rồi, vốn vừa bắt đầu cô thà chết chứ không chịu khuất phục.

Nhưng sau đó Úy Nam Thừa hành hạ cô từng chút một, cố ý đùa chơi cô, trêu chọc cô, bởi vì cô cầu khẩn thế nào cũng không cho cô, cuối cùng cô mới vạn bất đắc dĩ gọi cái tên buồn nôn như vậy.

Cho nên, Thiên Ca Tuệ rút ra được kết luận: Bản thân mình chẳng giải thích nổi gãi cho sói xám lớn, dường như ngay cả cơ hội đổi ý cũng không có, buổi tối mỗi ngày chỉ biết giãy vò thôi!

Hu hu... Úy Nam Thừa là yêu nghiệt phúc hắc!

“Có hứng thú từ cấp ba, đại học mới chân chính tiếp xúc, một khi tiếp xúc thì muốn ngừng cũng không ngừng được.” Úy Nam Thừa nhớ lại chuyện cũ.

“Vây ông nội nhất định rất đau lòng, ông vẫn hy vọng anh làm lính.” Trong lòng Thiên Ca Tuệ có một cảm xúc không nói ra được.

“Anh biết rõ kỳ vọng của ông nội với anh, nhưng có nhiều sở thích và hứng thú không tự chủ được, dù sao xã hội này thế hệ chúng ta đối diện với nhiều cảm dỗ lắm, lựa chọn cũng quá nhiều, không thể chỉ một và lại cố chấp chỉ muốn một việc, ông nội đã tiếp nhận sự thật này.” Sao Ủy Nam Thừa lại không hiểu.

“Ừm, anh nói rất có đạo lý, vậy em hỏi anh một vấn đề nữa?” Đôi mắt Thiên Ca Tuệ sáng lấp lánh hỏi.

“Nói...”

“Trước kia anh từng có bao nhiêu bạn gái?”

Ủy Nam Thừa sững sờ trong nháy mắt, từng có bao nhiêu bạn gái? Thành thật nghiêm túc tính toán ra, phải là từng có một.

Thiên Ca Tuệ thấy anh không trả lời, còn tưởng rằng có nhiều hơn một, trong lòng khó tránh khỏi nổi lên vị chua, càng nghĩ càng khó chịu, bản thân mình chưa có mối tình đầu đã lập gia đình, thua thiệt lớn!

“Một.” Giọng nhàn nhạt, nghe không ra cảm xúc.

“Chỉ có một?” Mắt Thiên Ca Tuệ là sương mù điển hình, nhìn giống như bị che lên một tầng sương, hơi uất ức lập tức có cảm giác sương mù, người nhìn thấy rất lo lắng.

“Sao vậy? Em hy vọng anh có mấy à?” Thiên Ca Tuệ chê cười sờ lỗ mũi Thiên Ca Tuệ.

“Cũng không khác lắm.” Thiên Ca Tuệ làm bầm một tiếng, em đương nhiên mong đợi một anh cũng không có!

“Ghen sao?” Tâm tình người nào đó vô cùng tốt.

“Mối không có, em cảm giác mình rất thiệt thòi, còn chưa nói yêu đương đã gả cho một cao thủ tình trường!” Thiên Ca Tuệ dẫu môi cực kỳ uất ức.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Hôm nay có phải cô nhóc thú vị uống lộn thuốc không!

Editor: Puck

Cao thủ tình trường? Mặt Ủy Nam Thừa rất O(∩_∩)o, nhìn anh giống cao thủ tình trường như vậy sao?

“Em có thể nói yêu đương với anh.” Tình tình Ủy Nam Thừa cực tốt an ủi vợ yêu.

“Như vậy em vẫn còn rất thiệt thòi!” Thiên Ca Tuệ cảm giác tuổi thanh xuân tốt đẹp của mình cứ bị vùi chôn vào trong phần mộ hôn nhân như vậy, rất tiếc nuối!

“Gả cho anh em rất thiệt thòi sao?” Ủy Nam Thừa đen mặt hỏi, cưới một cô nhóc thú vị mơ hồ như vậy không biết người nào thiệt thòi.

Mắt thấy sắc mặt Thừa Thừa càng ngày càng đen, Thiên Ca Tuệ hơi sợ rụt đầu lại, hung dữ cái gì mà hung dữ, vốn chính là rất thiệt thòi, nhưng cô quá thật không có can đảm nói ra khỏi miệng.

“Không có.” Che giấu lương tâm mở miệng, “Vậy bạn gái trước kia của anh như thế nào? Chẳng lẽ chính là chị Hứa?”

“Không phải.” Ủy Nam Thừa hình như không muốn nói thêm về bạn gái mối tình đầu, về mặt lạnh nhạt ngâm miệng không nói.

Thiên Ca Tuệ bủn xỉn, không nói thì thôi! Ai mà thèm!

Buông tay ôm cánh tay Ủy Nam Thừa ra, giận dữ một mình đi về trước.

“Tuệ Tuệ, đã từng xảy ra một số chuyện không được tốt, cho nên anh không muốn nhắc đến cô ấy, huống chi những thứ kia chỉ là quá khứ, hiện giờ anh chỉ có em, cũng sẽ không nghĩ đến bất kỳ người nào khác, em phải tin tưởng anh chứ?” Giọng trầm thấp của Ủy Nam Thừa truyền đến từ phía sau.

Thiên Ca Tuệ khẽ dừng bước, nhưng không thấy mở miệng nói chuyện cũng không xoay người, cô hiểu mỗi người đều có quá khứ, chú cũng đã hai mươi tám tuổi rồi, nếu không có quá khứ thật sự không thể nào.

Chỉ có điều... Cô thật sự hơi dè dặt chút xíu đến việc chú ngâm miệng không nói, ngược lại nếu như cú nói cô gái kia dịu dàng xinh đẹp hơn cô hoặc còn dịu ngoa tùy hứng hơn cô... Trong lòng cô cũng sẽ dễ chịu hơn một chút.

Bởi vì chỉ có rất độ lượng nói quá khứ ra mới thật sự phóng khoáng, còn biểu hiện của chủ như vậy là bởi vì không buông tay sao?

Thiên Ca Tuệ mười tám tuổi lần đầu tiên cảm thấy như thế đầu vì tình yêu, cô đã từng thấy tình yêu của Bùi Phóng và Yên nhi, hai người tốt đến khiến cho cô và Cầu Cầu hâm mộ, còn nhớ rõ Yên nhi miêu tả câu thổ lộ của Bùi Phóng cùng cô ấy: “Không phải gió thổi, không phải cò bay, em có thể nghe thấy lòng của anh đang động.”

Người đàn ông xấu hổ dịu dàng như Bùi Phóng lại cũng có thể nói ra lời tâm tình văn học và ngửa ngáy như vậy, sao lại không khiến người ta hâm mộ, có lẽ tình yêu chính là gặp đúng người, làm chuyện mình thích.

Cô đột nhiên nghĩ đến bông tai hột xoàn màu xanh ngọc kia, đại khái một chiếc khác chính là đưa cho bạn gái mối tình đầu của anh rồi, không ngờ chú còn có lúc lãng mạn như vậy, kết hôn hơn nửa năm nhưng hình như anh chưa từng tặng quà cho cô, trừ một bó to hoa hồng xanh hôm sinh nhật cô ra.

Nói không ăn giấm đó là gạt người, con người một khi yêu, muốn đối phương chỉ thuộc về mình, chỉ yêu lòng mình sẽ càng thêm mãnh liệt, đều nói trong mắt người tình không được phép có nửa hạt cát, còn thật sự không phải giả dối.

Úy Nam Thừa ôm lấy cô từ phía sau, dịu dàng hỏi: “Sao vậy? Ghen thật hả?”

“Không có, em đang suy nghĩ một việc mà thôi.” Thiên Ca Tuệ không muốn thừa nhận đúng là mình ghen, không được tự nhiên tránh khỏi ngực anh.

Thân thể Úy Nam Thừa hơi cứng ngắc, Tuệ Tuệ quan tâm đến chuyện anh từng có một bạn gái mối tình đầu như vậy sao? Lại nói đây cũng là chuyện rất bình thường, anh nói tất cả đã là quá khứ, bây giờ mình chỉ để ý một mình cô còn chưa đủ sao?

Hai người đều có suy nghĩ của riêng mình, từ khi kết hôn tới nay lần đầu tiên chiến tranh lạnh.

Cốc Châu Dàn nhìn thấy có gì không đúng, sao đi ra ngoài một chuyến, Nam Nam và Tuệ Tuệ đối diện không nhận nhau đây?

Không phải chứ, một khắc trước còn là vợ chồng son ngăn chết người, hai vợ chồng lại cãi nhau? Anh thật tò mò rốt cuộc là vì sao?

“Sao vậy? Hôm nay thay đổi tâm tình? Không nhầm chán một chỗ, chuyển thành cãi nhau?” Cốc Châu Dàn cười híp mắt hỏi.

“Câm miệng!”

“Chuyện không liên quan đến anh!”

Hai người gần như đồng thanh nói.

“Wow... Mùi thuốc súng nồng nặc! Tuệ Tuệ, nói cho anh biết, có phải Nam Nam bắt nạt em không? Anh giúp em hả giận?” Cốc Châu Dàn ngồi sang bên cạnh Thiên Ca Tuệ hỏi.

“A Dàn, ở đây có phòng khách không?” Thiên Ca Tuệ tội nghiệp dán vào bên cạnh người đàn ông có cặp mắt lưu ly.

“Đương nhiên là có...” Cốc Châu Dàn rất khẳng định gật đầu.

“A Dàn, phòng khách đã lâu không quét dọn, đều nắm mốc rồi, buổi tối tôi với cậu ngủ chung.” Úy Nam Thừa không đợi a Dàn nói xong đã trách móc rồi.

Cốc Châu Dàn rất muốn nói: Có nữ giúp việc quét dọn phòng khách mỗi ngày, đảm bảo sạch sẽ không một hạt bụi và mùi dơ bẩn, nhưng mà e ngại ánh mắt mang ý cảnh cáo nồng đậm của Nam Nam, đành nhịn lại.

“Vậy tôi ngủ trên ghế sa lon!” Thiên Ca Tuệ cũng cương lên.

“Buổi tối trong phòng khách rất trống trải.” Úy Nam Thừa bổ sung một câu.

“A Dàn, vậy em ngủ chung với anh.” Thiên Ca Tuệ lắc lắc cánh tay Cốc Châu Dàn, nói đến đáng thương.

“Phụt ~” Cốc Châu Dàn bị sặc lẫn nửa, ngủ chung với anh, Nam Nam sẽ lập tức cầm dao giết anh rồi!

Rốt cuộc là nguyên gì khiến cho hai vợ chồng son muốn náo loạn phân phòng ngủ, đây cũng quá không thể tưởng tượng nổi!

Úy Nam Thừa xụ mặt nói: “Em ngủ phòng anh, anh và a Dàn ở một phòng.”

“Không cần! Tôi vừa nghĩ tới trên giường kia có phụ nữ khác từng ngủ, tôi đã cảm thấy chán ghét!” Thiên Ca Tuệ tức giận kêu lên.

“Em nói gì?” Úy Nam Thừa cũng bị chọc giận, hình như hôm nay cô nhóc thú vị uống lộn thuốc!

Cốc Châu Dàn như có điều suy nghĩ nhìn hai người, thì ra Tuệ Tuệ ăn dấm chua? Nam Nam cũng thật là, phụ nữ cần đồ dành, so sánh âm thanh lớn hơn thì làm được cái gì! Chỉ biết hoàn toàn ngược lại.

“Tôi nói...” Thiên Ca Tuệ vừa chuẩn bị nói chuyện lại bị Cốc Châu Dần kéo ống tay áo, chắc do dùng sức quá mạnh, cổ áo bị rách ra, cánh tay non mềm trắng treo bên trong lộ ra, áo trong không ngăn được ô mai phấn hồng trên xương đòn vai, kích thích tầm mắt hai người đàn ông.

“Hu hu... Hai người đều ức hiếp tôi...” Thiên Ca Tuệ che bả vai lại chạy lên lầu như con gió lốc.

Lưu lại Ủy Nam Thừa và Cốc Châu Dần hai mặt nhìn nhau, phản ứng kịp đầu tiên là Cốc Châu Dần, vội vàng nhảy qua sô pha, ra sức xoa tay, “Tôi thật sự không cố ý, không phải cố ý, chỉ do lỡ tay thôi!”

Sắc mặt Ủy Nam Thừa có bao nhiêu đen thì có bấy nhiêu, ánh mắt có thể giết người vô hình, từng bước một đi về phía Cốc Châu Dần.

“Nam Nam, tôi không làm chuyện gì khác người, cậu ta cho tôi đi, không cần dùng ánh mắt giết người như vậy nhìn tôi chăm chăm, trái tim nhỏ bé của tôi ăn không tiêu!” Cốc Châu Dần vừa nhảy vừa gào to.

“Từ nay về sau, nếu anh còn dám động chân động tay với Tuệ Tuệ, chuẩn bị nằm bệnh viện một tháng!” Ủy Nam Thừa uy hiếp.

“Nam Nam, sao cậu lại nhẫn tâm như vậy! Quả thật là cực kỳ bi thảm không nhân đạo không có lòng từ bi! Khó trách, Tuệ Tuệ không để ý tới cậu!” Cốc Châu Dần mắng rất lưu loát, tiện thể thêm dầu vào lửa.

“Anh! Muốn khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi?” Toàn thân Ủy Nam Thừa bao phủ hơi lạnh như băng.

“Không có! Thật sự không có! Thật ra tôi có thể giúp cậu, Tuệ Tuệ tuyệt đối đang ghen.” Cốc Châu Dần vội vàng xoa tay, gào ra tiếng lòng của mình, chỉ mong bảo vệ mình.

“Tôi đã nói với cô ấy bạn gái mới tình đầu chỉ là quá khứ, bây giờ chỉ có một mình cô ấy, cô ấy còn để ý như vậy làm gì?” Nói đến chuyện này, Ủy Nam Thừa rất buồn bực.

“Cậu nói toàn bộ mọi chuyện cho Tuệ Tuệ?” Cốc Châu Dần cẩn cẩn thận thận hỏi, Nam Nam thật sự buông ra?

“Không có, tôi không nhắc tới cô ấy, tôi chỉ nhắc lại chuyện xưa sáu năm trước tôi cảm thấy không cần thiết, hơn nữa.. Người đã không còn ở đây, có gì quan trọng sao?” Tâm trạng Ủy Nam Thừa rất kích động.

“Cậu có biết hay không, giữa vợ chồng khó khăn nhất chính là chân thành thẳng thắn, không cho phép có một chút khoảng cách. Hơn nữa Tuệ Tuệ chỉ là cô gái nhỏ mười tám tuổi, tình yêu không giống như chúng ta, cậu tương đương với mỗi tình đầu của cô ấy, hơn nữa, thoáng cái từ mỗi tình đầu thành ông xã, khó tránh khỏi cô ấy sẽ yêu cậu nhiều hơn một chút, vừa hy vọng cậu sắm vai bạn trai vừa hy vọng cậu là ông xã yêu thương của cô ấy. Sở dĩ hy vọng có thể rõ ràng quá khứ của cậu, không hy vọng có sự khác biệt với cậu chứ sao.” Cốc Châu Dần thật đúng là người hiểu biết, nhìn thấy triệt để như vậy.

Ủy Nam Thừa không nói gì, chỉ có điều nhiều lần tự ngẫm lại lời a Dần nói, chẳng lẽ thật sự là do mình làm sai?

“Nếu như cậu thật sự yêu Tuệ Tuệ, thì đừng yêu cầu cô ấy từ một phía, mà cho cô ấy không gian tự do, tuổi này của cô ấy vô cùng yêu thích náo loạn, hơn nữa còn chưa tốt nghiệp, hai người sau này đó, chịu đựng thử thách còn có thể càng nhiều.” Cốc Châu Dần lười biếng dựa vào cánh cửa, mắt như ngọc lưu ly hí híp lại.

A Dần nói thật đúng, mặc dù mấy tháng nay tình cảm của anh và Tuệ Tuệ có đổi mới rất lớn, nhưng ở phương diện khác mà nói, anh vẫn chưa chân chính hiểu rõ sở thích và yêu thích của Tuệ Tuệ, dường như chưa từng chính thức quan tâm, mỗi ngày làm việc bận rộn như vậy, bỏ quên quá nhiều.

“A Dần, cảm ơn anh.” Ủy Nam Thừa nói rất chân thành.

“Được, vừa rồi còn muốn giết tôi, bây giờ lại cảm ơn tôi, biến sắc mặt còn nhanh hơn kinh kịch!” Cốc Châu Dần làm dáng vẻ lưu manh.

Ủy Nam Thừa cố nén khóe miệng co quắp mấy cái, xoay người đi lên lầu.

“Nhớ bà xã dùng đồ dễ dàng, so tiếng nói lớn, chỉ hoàn toàn ngược lại!” Cốc Châu Dần nói với theo sau lưng, sau đó ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Chiến tranh lạnh, ồn ào âm ỉ sụp đổ rồi

Editor: Puck

Ủy Nam Thừa bước từng bước lên cầu thang, thỉnh thoảng liếc về phía cửa phòng đóng chặt, cũng không biết một mình con thỏ nhỏ ở trong phòng làm

gi? Sẽ không phải núp trong phòng len lén khóc nhè chứ? Chỉ tưởng tượng thôi tim anh đã hơi đau rồi.

Thiên Ca Tuệ dĩ nhiên không phải đang khóc, mà đang chơi trò chơi, chơi đến hưng phấn không thôi, cô coi toàn bộ quái thú bên trong đều là yêu nghiệt Ủy Nam Thừa kia! Dùng sức giết!

Giết giết giết!!!

Không giết không giải tỏa được mối hận trong lòng cô!

Khốn kiếp! Khốn kiếp! Trứng vịt thú! Phân trứng! Cứt chó trứng! Bà đây không chơi với anh! Tôi muốn về nhà! Tôi muốn đi New Zealand tìm Cầu Cầu chơi!

Càng nghĩ càng tức giận, lần nữa liếc mắt về cái hộp tình xảo xinh đẹp đó, thật hận không thể đập vỡ nó, dẫm nát nó! Cuối cùng, hít vào một hơi thật sâu, bắt đầu dọn dẹp hành lý, về nhà.

Ủy Nam Thừa đang chuẩn bị gõ cửa, đột nhiên cửa mở ra, vốn cho rằng Tuệ Tuệ nghĩ thông suốt, lại nhìn thấy va li hành lý trong tay cô, mặt lập tức tối đi.

“Em định đi đâu?” Giọng nói rất không vui!

“Tôi đi đâu liên quan gì đến cái mông anh!” Thiên Ca Tuệ thờ phỉ phò mắng.

Cô nhóc thú vị còn ăn nói thô tục! Tròng mắt Ủy Nam Thừa đen lạnh một phần, kiềm chế lửa giận an ủi: “Đừng làm rộn!”

Cái gì? Đừng làm rộn? Thiên Ca Tuệ không dám tin nhìn anh, “Ai nói tôi đang náo loạn Tránh ra! Tôi muốn về nhà!”

“Anh còn có chút việc, mấy ngày nữa được không, hơn nữa anh đã đặt xong vé máy bay đi Dubai rồi.” Ủy Nam Thừa nhẹ nhàng nói.

Nếu như là mấy giờ trước, Thiên Ca Tuệ nhất định sẽ hoan hô một tiếng nhào tới ôm cổ anh, “Ông xã, anh thật tốt.”

Nhưng bây giờ, cô chỉ cảm thấy những thứ này đều rất dối trá, trong sách nói rất đúng, nửa người dưới của đàn ông là động vật, chỉ biết ham vui nhất thời, vốn không phải yêu thật lòng.

“Anh có việc thì liên quan gì đến tôi! Nếu tôi có thể một mình đến đây thì cũng có thể một mình về nhà, không cần anh lo!” Thiên Ca Tuệ cắn môi.

“Tuệ Tuệ, nghe lời được không?” Ủy Nam Thừa rất đau đầu, sao phụ nữ khó dỗ dành như vậy!

“Không! Tôi cũng không phải tượng gỗ búp bê, bây giờ tôi rất chán ghét anh, tránh ra!” Thiên Ca Tuệ quát, cô rất không thích nghe từ này, nhất là từ trong miệng Ủy Nam Thừa nói ra lúc này.

“Em náo loạn đủ chưa! Ai không có quá khứ, chẳng lẽ quá khứ của anh khiến cho em khó có thể chịu như vậy sao? Vẫn luôn nắm chặt không buông? Cô ấy đã mất, em không biết ghen với một người đã qua đời là chuyện rất cổ tình gây sự sao?” Ủy Nam Thừa cũng rất tức giận, chuyện đã qua vẫn là nỗi đau trong lòng anh, anh vẫn luôn rất áy náy với bạn gái mỗi tình đầu, cho nên không muốn nói, người bên cạnh anh cũng không bao giờ đề cập tới với anh, bởi vì, đây là cấm kỵ.

Tuệ Tuệ lại cứ nắm chặt không buông, anh cảm thấy rất căm tức.

Thiên Ca Tuệ hơi kinh ngạc, đã qua đời?

“Sao tôi biết cô ấy đã mất, khi đó tại sao anh không nói, chẳng lẽ cũng bởi vì cô ấy đã qua đời cho nên anh không bỏ xuống được sao? Sớm biết thế vì có gì lúc trước, làm bộ làm tịch có ích lợi gì?”

“Chát” một âm thanh vang lên.

Thiên Ca Tuệ bừng mặt bị nóng hừng hực không dám tin nhìn người đàn ông trước mắt nói sẽ vĩnh viễn yêu thương mình, cung chiều mình, chỉ vì một bạn gái cũ đã qua đời, lại đánh mình?

Trong mắt nhanh chóng nổi lên một tầng sương mù, cắn chặt môi không để cho mình bật khóc, từ nhỏ đến lớn, đây vẫn là lần đầu tiên cô bị ăn tát! Lại bị tên khốn kiếp trước mắt này!

Nhìn Thiên Ca Tuệ hai mắt mịt mờ và cắn chặt môi uất ức, Ủy Nam Thừa đột nhiên giận mình, sao có thể cam lòng đánh Tuệ Tuệ? Minh nhất định bị lừa giận che mắt lý trí.

Nhưng Tuệ Tuệ không nên nói như vậy!

Cô vốn không hiểu được chân tướng sự việc năm đó! Sao cô lại chọc giận mình.

“Tuệ Tuệ, xin lỗi, anh...”

“Xin lỗi? Mang xin lỗi giữ lại nói cho bạn gái đã chết của anh đi, xem cô ấy có thể tha thứ cho anh không!” Thiên Ca Tuệ dùng hết toàn bộ sức lực quát, lại muốn biết rốt cuộc hôm nay Úy Nam Thừa sẽ tát mình mấy cái!

Tay Úy Nam Thừa cầm va li hành lý hơi buông lỏng, từ bao giờ Tuệ Tuệ trở nên ngang ngược không nói đạo lý như vậy, nói câu sau còn khó nghe hơn câu trước!

Thiên Ca Tuệ quát cường mà giật lấy va li hành lý đi xuống lầu dưới, Úy Nam Thừa lại nhanh hơn một bước, nắm chặt va li hành lý không buông tay, anh biết cho dù như thế nào nhất định phải nói rõ chuyện ngày hôm nay, bằng không chuyện này vĩnh viễn là khúc mắc trong lòng hai người.

“Cút ngay! Buông tay!” Trong tròng mắt đen của Tuệ Tuệ đầy nước mắt, lại cố gắng chịu đựng không để cho nó rơi xuống.

“Không buông!” Úy Nam Thừa cũng cố chấp lên.

Hai người đều cố chấp, ai cũng không nhường, va li hành lý vốn đơn giản nhẹ nhàng, Thiên Ca Tuệ dùng sức giơ lên ném nó xuống lầu, Úy Nam Thừa không hề phòng cô làm hành động này, tay bị xung lực kéo nhưng không kéo lại.

Chỉ nghe “Rầm” một tiếng, va li hành lý từ lầu hai đập xuống, chót bật ra, đồ bên trong rải rác tứ tung.

Trái tim Thiên Ca Tuệ cũng theo tiếng vang này, nghiền nát...

“Không phải anh muốn sao? Vậy tôi để lại cho anh là được rồi!” Vừa nói vừa khóc chạy xuống.

Úy Nam Thừa phản ứng chậm một giây, một giây này, Thiên Ca Tuệ đã chạy dọc theo cầu thang xuống, anh vội vàng đuổi theo, đã bắt chấp phòng khách hỗn độn.

Thiên Ca Tuệ vừa chạy vừa rơi nước mắt không ngừng, cô muốn ly hôn! Cô cũng không muốn gặp tên khốn kiếp trùng trùng vệt vệt Úy Nam Thừa kia!

Cũng không biết đang ở đâu, cô giống như con ruồi không đầu chạy lung tung dọc theo đường cái, trong lòng buồn bã khóc thút thít.

Úy Nam Thừa rất nhurc đầu chạy đuổi theo phía sau, nhất là thấy bóng dáng Tuệ Tuệ lao đảo xông lên lối đi bộ, tim của anh bị câu lên cổ họng rồi, chỉ cảm thấy sự việc ngày hôm nay cực kỳ hồng bét, sao lại diễn biến thành như vậy!

Một chiếc xe chở hàng lớn lao nhanh qua cản trở bước chân đuổi theo của anh, chờ sau khi xe đi qua, đã không thấy Tuệ Tuệ.

Cho dù anh gọi như thế nào cũng không tìm được bóng dáng bị mất, giây phút đó, trong lòng anh cực kỳ đau đớn, nhìn cảnh tượng ngựa xe như nước chung quanh, ánh mắt anh choáng váng nhấp nháy, rầu rĩ không thôi, tự trách không thôi.

Tuệ Tuệ chưa quen cuộc sống ở nơi này, trên người không biết có mang theo tiền không, bây giờ đã là ba giờ chiều, nếu như trước lúc trời tối còn không tìm được Tuệ Tuệ, anh thật sự không biết phải làm sao?

Điện thoại gọi đi gọi lại đều là “Số điện thoại ngài gọi đã tắt máy, xin ngày gọi lại sau.”

Giờ phút này anh hoàn toàn chỉ dùng nóng như lửa đốt để hình dung, rơi vào đường cùng đành phải bấm số điện thoại của a Dân, xem anh ấy có biện pháp nào tốt không.

Cốc Châu Dân đang ngồi trong phòng làm việc nhàn nhã tự tại mà nhìn tốc độ tăng của thị trường chứng khoán, cổ phiếu mới mua gần đây buôn bán lời không ít, xem ra nên sớm rút ra, tăng quá nhanh dễ nhúng súp.

Chuông điện thoại di động “Tinh tinh tinh” vang lên, cầm lên nhìn: Nam Nam.

Lúc này gọi điện thoại cho anh làm gì vậy, chẳng lẽ không phải ở nhà an ủi trái tim bị thương của Tuệ Tuệ sao?

“Sao vậy? Có phải tỏ trắng nhỏ rất dễ dỗ dành?” Cười hi hi hỏi.

【Tuệ Tuệ cô ấy chạy.】Giọng Úy Nam Thừa hơi có vị tâm như tro tàn.

“Có ý gì?” Cốc Châu Dân cũng cảm thấy không đúng, che giấu vui vẻ, nghiêm mặt hỏi.

Úy Nam Thừa nói đầu đuôi ngọn ngành chuyện vừa phát sinh cho Cốc Châu Dân, chỉ hy vọng anh ấy nhanh chóng đưa ra một biện pháp.

“Cậu nói, cậu đánh Tuệ Tuệ một cái tát?” Cốc Châu Dân tràn đầy không thể tin hỏi lại.

Bên kia hoàn toàn trầm mặc, tương đương với cam chịu.

“Được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ lập tức liên lạc người hỗ trợ tìm Tuệ Tuệ, cậu cẩn thận tìm lại chỗ vừa rồi, nói không chừng Tuệ Tuệ tránh ở đó.” Sau khi cúp điện thoại xong, chân mày Cốc Châu Dân nhíu chặt, Nam Nam thật đúng là làm ra chuyện! Càng làm càng hỏng!

Quả thật không ngoài dự đoán của Cốc Châu Dàn, vừa rồi lúc chiếc xe kia đi qua, Thiên Ca Tuệ lập tức tìm một cửa tiệm né tránh, bởi vì cô biết Úy Nam Thừa đuổi theo cô ở phía sau, thấy sau khi Úy Nam Thừa rời đi mới chạy theo phương hướng khác.

Cho nên khi Úy Nam Thừa quay lại tìm cô thì đã không tìm được.

Cốc Châu Dàn thậm chí vận dụng quan hệ với hắc đạo, mọi người tìm Thiên Ca Tuệ bốn phía, mãi cho đến hơn bảy giờ, vẫn không hề có tiến triển.

Úy Nam Thừa sầu lo đến khuôn mặt thâm đậm, tóc vốn cắt ngắn bị anh cào đến rối loạn, nhìn cả người tiêu tụy không chịu nổi, tuy nhiên không buông bỏ mà vẫn ở trên đường tiếp tục tìm kiếm.

Cốc Châu Dàn cũng đi cùng, nhưng mà đến đêm, tìm người không dễ dàng nữa, thành phố Newyork lớn như vậy, vốn không có đầu mối.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Bây giờ Thiên Ca Tuệ vừa lạnh vừa đói, vẻ đáng thương mà ngồi xỏm trong nhà vệ sinh nữ khóc, vừa rồi lúc ngồi chồm hổm bên ngoài có mấy kẻ lưu manh có ý đồ với cô, sợ tới mức cô vội vàng chạy trốn đến nhà vệ sinh nữ, hu hu... Thật khủng khiếp!

Vừa rồi lúc chạy ra quên mang theo ví tiền, bây giờ không đi được đâu, thật sự thảm thương đến cực điểm!

Lấy điện thoại di động ra suy nghĩ hồi lâu, không thể gọi điện thoại cho anh họ, thậm chí không thể gọi điện thoại cho Yên nhi và Cầu Cầu, bởi vì tên khốn kiếp Úy Nam Thừa chắc chắn sẽ gọi điện thoại cho bọn họ.

Đột nhiên nghĩ đến còn có một người, nói không chừng có thể giúp cô.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Không thấy Tuệ Tuệ đâu

Editor: Puck

Lúc Trâu Thịnh nhận được điện thoại của Tuệ Tuệ thì đang theo đám bạn uống rượu ở quán bar, nghe thấy bên kia truyền đến tiếng khóc nức nở không khỏi đau lòng mà hỏi: “Tuệ Tuệ, cậu sao vậy?”

“A Thịnh, mau tới cứu tớ!” Thiên Ca Tuệ thút tha thút thít khóc nói, cô biết a Thịnh nghỉ hè tới nhà cô cậu ấy ở Newyork rồi, bây giờ chỉ có cậu ấy gần mình, bạn bè có thể nhờ giúp đỡ chỉ có cậu ấy.

“Được, tớ đến ngay, cậu đang ở đâu?” Trâu Thịnh cau mày hỏi.

“Tớ không biết vị trí cụ thể, tớ lạc đường...”

“Vậy cậu hỏi thăm người đi đường hoặc chụp một tấm hình tòa nhà có địa chỉ gần đó rồi gửi tin nhắn cho tớ, tớ lập tức đến liền.”

“Ừ, a Thịnh, cậu ngàn vạn lần đừng nói với cha mẹ tớ.” Thiên Ca Tuệ không muốn để cho cha mẹ lo lắng quá mức.

“Tớ hiểu.” Trâu Thịnh an ủi.

Thiên Ca Tuệ tìm hồi lâu mới thấy một tòa nhà cao tầng có địa chỉ, chụp tấm hình gửi tin nhắn qua.

Tin nhắn lập tức được đáp lại: Tớ biết rõ ở đâu, cậu ngoan ngoãn ở đó đừng đi đâu, sau một tiếng tớ đến liền.

Cô theo lời ngồi trong toilet, thân thể không nhịn được run lẩy bẩy, nước mắt càng không thể ngừng, cặp mắt sưng đỏ như con thỏ nhỏ, đáng yêu đáng thương đó khiến nhiều cô gái vào phòng vệ sinh phải chú ý, mọi người rớt rớt kỳ quái sao cô bé này lại núp trong toilet khóc, còn khóc đến thảm thương như vậy.

Có một cô gái tóc vàng chừng mười lăm tuổi nhàn rỗi đến nhầm chán cần điện thoại di động lên chụp lại cảnh này, thuận tay tung lên mạng, bên cạnh còn kèm theo bình luận: Chị này khóc đến hai mắt đỏ ngầu như con thỏ nhỏ bị vứt bỏ, thật đáng thương...

Sau khi hình này bị người dùng Weibo phát N lần, bị Cốc Châu Dàn nhìn thấy, lập tức tìm IP của chủ nhân tài khoản Weibo, hy vọng có thể tìm được cô gái này, cũng dễ dàng tìm Tuệ Tuệ về.

Úy Nam Thừa nhìn Tuệ Tuệ khóc đến cặp mắt sưng đỏ trong hình, trái tim đau đớn từng cơn, đau đến anh sắp đứng không vững, trái tim khó chịu như

bị khoét một cái động.

Việc này tạm thời nói sau.

Mọi người người ngã ngửa đồ tìm một đêm, không hề có tiến triển, từng người ủ rũ cúi đầu, dù sao buổi tối khuya tìm một cô gái cố ý trốn tránh bọn họ cũng thật sự không dễ dàng.

Nhất là Ủy Nam Thừa, chân chạy sấp đút nhưng vẫn không hề có tin tức, ảo não đến chân mày nhíu thành hình chữ xuyên (川), lấy điện thoại di động gọi từng số điện thoại cho người Tuệ Tuệ có thể liên lạc, tất cả mọi người đều nói không thấy Tuệ Tuệ, hơn nữa giọng vô cùng kỳ quái, nghe không giống như đang nói đùa.

Nhất là Thiên Chi Dương, tràn đầy kinh ngạc và không tin.

【Cậu chọc chơi tôi hả? Sao lại không thấy Tuệ Tuệ? 】

“Tôi hy vọng đây là giả.” Giờ phút này Ủy Nam Thừa hổi hận đến ruột cũng xanh rồi.

Thiên Chi Dương ở đầu điện thoại bên kia trầm mặc hồi lâu: 【Tiểu Thừa tôi nói cho cậu biết, mặc kệ giữa hai người nào loạn không vui cái gì, tôi đều không hy vọng Tuệ Tuệ bị tổn thương, con bé vĩnh viễn là công chúa nhỏ không buồn không lo của nhà chúng tôi, nếu ngày mai cậu vẫn còn chưa tìm được Tuệ Tuệ, tôi đoán chừng trong nhà sẽ biết, cậu tự nhìn mà làm đi! 】

Sau khi cúp điện thoại, hai tay Ủy Nam Thừa che mặt ngồi trên ghế dài trong công viên, trong lòng tràn đầy ảo não và tự trách.

Đồng Yên và Hạ Lan Thu, không phải hai cô ấy là bạn tốt của Tuệ Tuệ sao, nói không chừng họ sẽ biết Tuệ Tuệ ở đâu, ôm một tia hy vọng cuối cùng gọi vào Weibo, chỉ hy vọng có thể có kết quả tốt.

“Đồng Yên, tôi là Ủy Nam Thừa, Tuệ Tuệ có gọi điện thoại cho em không?”

【Không có, sao vậy? 】 Tại thành phố W Trung Quốc xa xa, Đồng Yên cảm thấy rất kỳ quái, chẳng lẽ Tuệ Tuệ và người đàn ông của cậu ấy giận dỗi hả? Ngay sau đó an ủi: 【Tuệ Tuệ chính là miệng hơi lợi hại chút, thật ra thì lòng dạ rất mềm rất đơn thuần, anh dễ dàng nói vài câu xin lỗi là không có chuyện gì đâu! 】

Trong lòng Ủy Nam Thừa hoàn toàn không có cảm xúc, sao anh không biết tính tình của Tuệ Tuệ, chỉ có điều có vài chuyện qua rồi mới càng hiểu thấu đáo.

Nhìn đồng hồ, đã mười một giờ rưỡi rồi, vẫn không hề có chút tin tức, Đồng Yên và Hạ Lan Thu đều nói không nhận được điện thoại của Tuệ Tuệ, xem ra cô ấy nhất định rất hận mình, không muốn bị mình tìm được, nhưng cô có thể đi đâu? Chưa quen thuộc cuộc sống nơi đây, lỡ như...

Lỡ như, cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chắc cả đời anh sẽ không tha thứ cho mình.

Tuệ Tuệ, Tuệ Tuệ, rốt cuộc em đang trốn ở đâu? Anh thật sự vô cùng lo lắng cho em, lo lắng em một mình núp trong phòng khóc; lo lắng em bị người xấu bắt nạt; lo lắng bây giờ em vừa đói lại lạnh.

Anh biết rõ anh không tốt, không nên hung dữ với em, không nên nhất thời xúc động đánh em một cái tát, chỉ cần em chịu trở lại, cái gì anh cũng bằng lòng làm.

Ủy Nam Thừa gục đầu giữa hai đầu gối, khổ sở đau đớn không kiềm chế được.

Cốc Châu Dân đi về nhà một chuyến, thấy hành lý tán loạn đầy đất, than thở một tiếng, trên người Tuệ Tuệ không mang theo ví tiền, cô sẽ chạy trốn đi đâu? Buổi tối làm gì? Cô chưa quen cuộc sống ở Newyork này, huống chi không có một người quen biết!

Nhặt hộ chiếu trên đất, liếc nhìn cô gái cười đến thoải mái trong hình, xem ra chỉ có thể gửi hy vọng lên đài truyền hình và báo chí đăng tin thông báo tìm người rồi.

Haizzz... Nam Nam vẫn còn không buông tha chuyện năm đó như vậy sao? Nếu như khúc mắc đó không mở ra, như vậy cậu ấy nên toàn thân toàn ý đi tiếp nhận Tuệ Tuệ như thế nào đây?

Chỉ hy vọng sau khi trải qua lần này, Nam Nam có thể chân chính thấy rõ tìm mình, chuyện cũ đã qua, người sống nên sống tốt hơn không phải sao? Cứ rồi rấm chuyện quá khứ còn không bằng quý trọng người trước mắt.

Sau một tiếng, cuối cùng Trâu Thịnh đứng hẹn chạy tới.

“A Thịnh.” Thiên Ca Tuệ hít mũi nhào vào trong ngực Trâu Thịnh, lòng còn thấp thỏm lo lắng vừa rồi cuối cùng cũng bỏ xuống, nói không sợ chút nào nhất định là giả, nhưng sợ hãi nữa cô cũng sẽ không trở về, Thiên Ca Tuệ cô luôn tính tình quật cường, chuyện đã xác định cho dù đánh vỡ đầu cũng không quay lại!

“Đừng sợ, có tớ ở đây.” Trâu Thịnh đau lòng vỗ lưng Tuệ Tuệ, cảm thấy người trong ngực khẽ run rẩy, “Không có việc gì đâu, thật sự không có việc gì.”

Có thể Trâu Thịnh trấn an có tác dụng, thân thể run rẩy bầy của Thiên Ca Tuệ dần bình tĩnh lại, hít mũi một cái, ngược mắt đỏ ửng lên, “A Thịnh, cậu có thể chứa chấp tớ một tuần lễ không?”

“Đưa ngọc, nói chứa chấp cái gì, cậu muốn ở bao lâu cũng có thể, không phải cậu không biết cô dư thừa, còn có em họ Lộ Nhã và anh họ Caesar, đều hoan nghênh cậu đến làm khách.” Trâu Thịnh hiền hòa cười nói, đưa tay định lau nước mắt trên khóe mắt Tuệ Tuệ, nhưng nửa đường lại đổi thành vén tóc xoắn xếch trên trán cô.

Có nhiều việc không thể thay đổi quá nhanh, phải tiến hành theo chất lượng, nhất là lúc này, anh không thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, dù là thích Tuệ Tuệ, theo đuổi Tuệ Tuệ, Trâu Thịnh anh cũng sẽ quang minh chính đại.

“A Thịnh, cảm ơn cậu, cậu có thể nhờ cô cậu giữ bí mật giúp tớ không? Tớ không muốn để người trong nhà biết.”

“Yên tâm, tớ hiểu.”

“A Thịnh, cậu thật tốt.” Mí mắt Thiên Ca Tuệ hạ xuống.

“Cô ngọc, bây giờ cậu mới phát hiện ra!” Trâu Thịnh nắm tay Tuệ Tuệ, đi đến bên cạnh xe.

“Đã sớm phát hiện ra rồi.” Thiên Ca Tuệ lăm bầm đi theo anh lên xe.

Ở trên xe, Thiên Ca Tuệ cầm điện thoại của Trâu Thịnh hít thở sâu vài cái, mới lấy dũng khí gọi một cú điện thoại về nhà, “Mẹ, con là Tuệ Tuệ, bây giờ con vô cùng tốt, chơi rất vui vẻ, hai ngày nữa con muốn đến một chỗ chơi, có thể sẽ quên gọi điện thoại cho cha mẹ, không cần lo lắng cho con đâu.”

【Đứa nhỏ ngọc, con và Thừa nhi ở chung một chỗ, cha mẹ có gì phải lo lắng.】Đinh Như giận trách.

“Mẹ, nếu có người bắt nạt con, mẹ có đứng về phía con không?”

【Ai dám bắt nạt bảo bối ngoan nhà ta, để Thừa nhi đánh cho nó một trận!】Đinh Như hiển nhiên vô cùng thích con rể.

Chính là tên Úy Nam Thừa khốn kiếp kia bắt nạt con! Thiên Ca Tuệ mắng thầm trong lòng.

“Vâng, vậy mẹ thay con gửi lời thăm hỏi cha, bên này đã muộn rồi, con không nói nữa.”

【Bảo bối ngoan, nhất định phải chơi vui vẻ đó ~】Đinh Như cười ha ha dặn dò con gái.

Thiên Ca Tuệ sợ mẹ lại nói đôi câu cô sẽ không nhịn được mà khóc, vội vàng cúp điện thoại, ngơ ngác ngồi đó, không nói được lời nào.

“A Thịnh, sao cậu không hỏi tớ xảy ra chuyện gì?” Sau khi ngồi yên một lúc lâu, Thiên Ca Tuệ đột nhiên hỏi.

“Cậu muốn nói dĩ nhiên nói rồi, không muốn nói tớ cũng không miễn cưỡng.” Trâu Thịnh cứng chiều nói.

“Tớ cãi nhau với đầu heo Úy Nam Thừa kia, tớ cũng không cần để ý đến anh ta nữa! Tớ hận chết anh ta! Anh ta lại có thể đánh tớ!” Thiên Ca Tuệ cắn môi tức giận nói.

“Anh ta đánh cậu?” Trâu Thịnh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nào có đàn ông đánh phụ nữ chứ?

Thiên Ca Tuệ rung rung gật đầu, “Anh ta lại vì bạn gái cũ mà đánh tớ! Anh ta là một tên lừa gạt, sau khi trở về tớ muốn ly hôn với anh ta! Hu hu...”

Càng nói càng uất ức, nói xong lời cuối cùng lại nức nở nghẹn ngào mà khóc lên, Trâu Thịnh đau lòng ôm chầm Tuệ Tuệ tựa vào vai mình, trong lòng vẫn đang suy nghĩ: Nếu như Tuệ Tuệ thật sự ly hôn với Úy Nam Thừa, không phải cơ hội của mình đến rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Đúng là âm hồn không tan, đi tới đâu cũng theo tới!

Liên tiếp ba ngày, cũng không có chút xú tin tức nào, gấp đến mức Thiên Chi Dương cũng từ New Zealand chạy tới, vừa thấy mặt đã quơ một đám về phía Úy Nam Thừa.

Úy Nam Thừa lại không tránh, cứng rắn nhận một quyền, vừa đứng đánh vào khóe mắt, đau đến anh nhe răng nhếch miệng.

Cốc Châu Dàn ngồi bên cạnh cũng không hề khuyên can, mặc dù đánh nhau không giải quyết được vấn đề, nhưng Tuệ Tuệ là em gái họ duy nhất của Dương Dương, từ nhỏ đã là bảo bối, bây giờ bị uất ức, sao có thể không đau lòng.

Vấn đề giữa đàn ông, dùng nắm đấm vẫn tương đối dễ giải quyết, đánh xong con tức cũng tiêu tan.

“Úy Nam Thừa, cậu đừng cho rằng không đánh lại coi như xong, nếu không tìm được Tuệ Tuệ, tôi sẽ nói cho ông cụ, ba ngày rồi, một chút xíu tin tức của Tuệ Tuệ cũng không có, con bé lại là lần đầu tiên tới Newyork, cậu đã vứt bỏ con bé!” Thiên Chi Dương không chịu đựng được nữa lại đấm một quyền.

Con bé lại là lần đầu tiên tới Newyork, cậu đã vứt bỏ con bé! Những lời này giống như gai đâm thật sâu vào trong lòng Úy Nam Thừa, ba ngày nay giấc ngủ của anh gần như không vượt quá sáu tiếng, cả người tiều tụy một vòng, râu cũng dài ra, bởi vì hút thuốc quá độ, cho nên gương mặt vàng khè, là một ông chú chán chường.

“Tôi đã thông qua địa chỉ IP tìm được tài khoản Weibo của cô gái chụp hình, cô ấy nói nhìn thấy Tuệ Tuệ ở nhà vệ sinh nữ, hơn nữa chụp hình chỉ một lát đã tung lên, lúc cô ấy đi Tuệ Tuệ vẫn còn ở đó không đi, tôi cũng đã phái người cẩn thận tìm một lần xung quanh gần đó, vẫn không có.” Cốc Châu Dân đổi chủ đề.

“Nhà vệ sinh nữ?” Thiên Chi Dương cười tự giễu, “Tuệ Tuệ cổ quái linh tinh thật sự tìm đúng chỗ, đúng là sẽ trốn tránh.”

Không trách được tìm nhiều chỗ như vậy vẫn không tìm được, thì ra núp bên trong nhà vệ sinh nữ, đúng là con nhóc nghịch ngợm, vừa nghĩ tới giờ phút này khuôn mặt xinh đẹp của Tuệ Tuệ vương đầy nước mắt, tim của anh lại không nhịn được đau đớn từng cơn.

Ba ngày nay, rốt cuộc cô đi đâu đây? Không bị người bắt nạt chứ? Ngủ ngon ăn ngon không?

Khi anh đang suy nghĩ lung tung, điện thoại di động vang lên, vừa nhìn là mẹ vợ Đinh Như gọi tới, Úy Nam Thừa dial end a 4nle3qu21ydo0n mạnh mẽ trấn tĩnh lại mà nhận.

Còn chưa kịp mở miệng, giọng nói từ bên kia đã truyền đến, 【Thừa nhi à, mấy ngày nay con và Tuệ Tuệ đi những đâu chơi vậy? 】

Lòng của Úy Nam Thừa lập tức xiết chặt, do dự không biết nên trả lời như thế nào, “Mẹ, chúng con không đi đâu chơi cả, vẫn còn ở Newyork.”

【Không đi đâu chơi cả? 】Đinh Như hơi giật mình, vốn hai ngày trước con gái gọi điện thoại cho bà đã cảm thấy có gì không đúng, mặc dù Tuệ Tuệ vẫn cười nói, nhưng bà cảm thấy bảo bối của mình giống như bị uất ức gì đó, cô giả vờ cười nói ở đó.

Dù sao cũng là thịt rơi từ trên người mình xuống, từ nhỏ nâng niu trong lòng bàn tay sợ rơi ngâm trong miệng sợ tan, bà đều rất hiểu mỗi một động tác một ánh mắt của con gái, lúc ấy không cảm thấy gì, sau đó càng nghĩ càng thấy không đúng, sau khi thương lượng với ông xã quyết định gọi điện thoại cho Thừa nhi hỏi một chút.

“Vâng, mấy ngày nay con hơi bận, cho nên thời gian đi Dubai hoãn lại hai ngày.” Giọng Úy Nam Thừa rầu rĩ, không lên nổi sức lực gì, nhưng trước mặt mẹ vợ vẫn cố gắng không biểu hiện quá rõ ràng.

Đầu bên kia Đinh Như mơ hồ có dự cảm không tốt, cái này không giống Tuệ Tuệ nói, Tuệ Tuệ nói gần đây chơi rất vui vẻ, hai ngày nữa còn định đi chỗ khác chơi, chẳng lẽ vợ chồng son cãi nhau?

【Thừa nhi, con để Tuệ Tuệ nhận điện thoại, mẹ có việc muốn hỏi con bé. 】

Lần này làm khó Úy Nam Thừa rồi, sao anh có thể biến người sống Tuệ Tuệ ra? Hai mắt cầu xin giúp đỡ nhìn về phía Cốc Châu Dân và Thiên Chi Dương, chỉ hy vọng hai người bọn họ nghĩ ra biện pháp tốt.

“Nói, Tuệ, Tuệ, đang rửa, tay.” Cốc Châu Dân dùng khẩu hình miệng nói từng chữ.

Úy Nam Thừa nhú mày, không thật lòng nói một câu hoảng hốt: “Mẹ, có chuyện mẹ cứ nói với con đi, Tuệ Tuệ đang trong toilet, đợi cô ấy ra ngoài con sẽ nhắn lại dùm.”

Giọng bên kia hơi dừng lại, chẳng lẽ dự cảm thành sự thật? 【Thừa nhi, có phải con và Tuệ Tuệ giận dỗi không? 】

“Mẹ, không có, con và Tuệ Tuệ... Rất tốt.” Úy Nam Thừa cảm thấy nói dối là một dầy vò, nhưng không thể để cho cha mẹ ở nhà lo lắng, đợi khi tìm được Tuệ Tuệ rồi, anh sẽ đến nhà chịu đòn nhận tội.

Đinh Như rõ ràng không tin, cau mày hỏi: 【Rất tốt? Sao con và Tuệ Tuệ nói không giống nhau? 】

Một câu nói này như tảng đá khuấy động lên mảng lớn bọt nước, Úy Nam Thừa không dám tin hỏi, “Tuệ Tuệ gọi điện thoại cho mẹ sao? Chuyện khi nào?”

Bởi một câu này, lỗi tai của Cốc Châu Dân và Thiên Chi Dương đều dựng lên.

【Khuya ngày hôm trước. 】

Khuya ngày hôm trước? Không phải khuya ngày hôm trước bọn họ tìm Tuệ Tuệ cả đêm không được, điện thoại của Tuệ Tuệ cũng không gọi được sao? Trên người cô ấy còn không mang tiền, vậy...

“Là điện thoại công cộng hay điện thoại di động?”

【Điện thoại di động, một số lạ.】Đình Như nhớ rất rõ ràng, là một số lạ từ Newyork.

“Số lạ? Mẹ, ngài có thể nói số điện thoại cho con biết không?” Ủy Nam Thừa cảm thấy số này nhất định là một bước đột phá.

【Thừa nhi, con nói cho mẹ trước, có phải con và Tuệ Tuệ cãi nhau không?】

“Mẹ là lỗi của con, ngài không cần lo lắng, con nhất định sẽ mang Tuệ Tuệ hoàn toàn chinh chinh về nhà, đến lúc đó dĩ nhiên sẽ nói tỉ mỉ với mọi người.” Ủy Nam Thừa biết bây giờ không thể nói chuyện không tìm thấy Tuệ Tuệ cho mẹ vợ biết, nếu không bọn họ nhất định sẽ lo lắng chết mất.

【Ừ, mẹ tin tưởng con. Tuệ Tuệ bị cha mẹ nuông chiều từ nhỏ, tùy hứng, tính tình thích đùa bỡn, Thừa nhi, con phải tha thứ bao dung nhiều cho con bé, có một số việc đừng so đo với nó.】Đình Như vẫn đủ tin tưởng người con rể này, haizzz...

“Mẹ, ngài yên tâm, con hiểu.” Ủy Nam Thừa rất trịnh trọng cam kết.

“Hiểu cái mông! Đúng là nói một đằng làm một nẻo!” Thiên Chi Dương ở bên cạnh hừ lạnh.

Ủy Nam Thừa cũng không để ý đến giọng nói quái gở của cậu ta, bắt đầu bấm chuỗi số dài xa lạ mẹ vợ vừa cho anh, lại là số Newyork?

Chẳng lẽ Tuệ Tuệ bị bắt cóc?

Không biết! Nếu như vậy sẽ không thể không có chút xú tin tức nào!

“Reng, reng, reng...” Chuông vang thật lâu mới có người nhận.

【Ai vậy?】Một giọng nam hơi trẻ, sao nghe quen tai vậy, hơn nữa còn là giọng Bắc Kinh chính gốc.

“Xin chào, xin hỏi cậu biết một cô gái tên Thiên Ca Tuệ sao?” Giọng Ủy Nam Thừa cố gắng vững vàng.

Giọng bên kia hơi dừng lại, ngay sau đó nói:【Xin lỗi, anh gọi nhầm số.】

Sau đó một loạt tiếng “Tút TUT TUT”.

Tay Ủy Nam Thừa cầm điện thoại di động hơi cứng ngắc, sai số? Kiểm tra số một lần nữa, không bấm sai.

Giọng nói kia, sao nghe quen tai vậy? Chẳng lẽ là nghe thấy ở đâu hay mình sinh ra ảo giác?

“Chuyện gì xảy ra? Người kia nói thế nào?” Cốc Châu Dàn hỏi.

“Cậu ta nói sai số.”

“Có phải Tuệ Tuệ tùy tiện mượn điện thoại của người xa lạ trên đường gọi điện thoại về nhà báo bình an không?” Cốc Châu Dàn suy đoán.

“Nhưng giọng nam sinh đó đặc biệt quen tai, tôi vẫn cảm giác đã từng nghe thấy ở đâu đó? Hơn nữa quan trọng nhất là anh ta nói giọng Bắc Kinh chính gốc.” Ủy Nam Thừa nói ra nghi vấn trong lòng.

“Nam sinh? Nói giọng Bắc Kinh chính gốc?” Thiên Chi Dương cũng kỳ quái.

“Không có gì kỳ quái, có thể Tuệ Tuệ vừa đứng đợi phải một lưu học sinh Trung Quốc, sau đó tìm người ta mượn điện thoại, người nọ tốt bụng cho cô ấy mượn chứ sao.” Cốc Châu Dàn không cảm thấy việc này có gì kỳ quái.

Ủy Nam Thừa ngẫm nghĩ, a Dàn nói không sai.

“Nếu không cậu gọi lại lần nữa, hỏi khuya ngày hôm trước có cho một cô gái Trung Quốc mượn điện thoại không?” Thiên Chi Dương đột nhiên nói.

Nhưng lúc gọi lại, chuông điện thoại dĩ nhiên đã thành, “Xin lỗi, số điện thoại ngài gọi đã tắt, ngài vui lòng gọi lại sau.”

Nếu như vừa rồi nói giọng nam sinh đó hơi kỳ quái, như vậy hành động tắt máy bây giờ càng làm cho anh sinh nghi.

“Tắt máy.”

“Tắt máy? Chẳng lẽ nói...” Cốc Châu Dàn cũng kinh ngạc, nếu như chỉ đơn thuần cho Tuệ Tuệ mượn điện thoại di động, vậy còn tắt máy thì sao?

Sau khi lấy được chứng thực, Thiên Chi Dương đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, cầm điện thoại lên bấm một số.

“Chú Trâu, chào chú, cháu là Dương Dương, xin hỏi a Thịnh có nhà không ạ?”

【 Dương Dương hả, a Thịnh nó đi nhà cô nó ở Newyork rồi, qua một thời gian nữa mới về, có chuyện gì sao? 】

“A, không có việc gì, vốn định hẹn a Thịnh đi chơi bóng rổ, luôn không có cơ hội, xem ra phải hôm nào đó rồi.” Thiên Chi Dương cười híp mắt nói.

【 Chờ nó trở lại, còn nhiều cơ hội. 】

“Vâng, chú Trâu chú bận rộn, chờ sau khi a Thịnh về nhà cháu tự đi tìm cậu ấy.” Sau khi cúp điện thoại xong, Thiên Chi Dương lộ vẻ thờ phào nhẹ nhõm, nói một câu, “Hoàn toàn không sai.”

Sắc mặt Úy Nam Thừa âm trầm dọa người, không trách được cảm thấy giọng nam sinh kia quen tai, thì ra là thằng nhóc Trâu Thịnh kia, đúng là âm hồn không tan, đi tới đâu theo tới đó!

Cốc Châu Dần hơi không rõ, dù sao anh không biết Trâu Thịnh, về mặt nghi vấn nhìn về phía Úy Nam Thừa, “Chuyện gì xảy ra? A Thịnh từ đâu xuất hiện?”

“Được rồi, cậu nên cảm ơn trời đất, may mà a Thịnh ở Newyork, bằng không Tuệ Tuệ thật sự lưu lạc đầu đường rồi! Thậm chí có khả năng bị người xấu bắt nạt, bị bắt cóc!” Thiên Chi Dương liếc Úy Nam Thừa.

“Cho nên nói, Tuệ Tuệ thật sự có bạn ở đây?” Cốc Châu Dần coi như hiểu ra một điểm, chỉ cần Tuệ Tuệ không có việc gì, tất cả đều dễ nói chuyện.

“Đi thôi, tôi biết rõ nhà cô a Thịnh ở đâu, bây giờ chỉ có thể hy vọng Tuệ Tuệ còn ở đó.” Thiên Chi Dương nâng người dậy đi ra cửa.

Úy Nam Thừa và Cốc Châu Dần cũng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Người phụ nữ của tôi còn không đến lượt cậu mơ ước!

Editor: Puck

Đổi lại bên kia, sau khi cúp điện thoại xong, Trâu Thịnh càng nghĩ càng thấy không tốt, anh tuyệt đối không quên được giọng người đàn ông kia, chỉ có điều, sao anh ta biết số điện thoại của mình?

Nên nói chuyện này với Tuệ Tuệ, “Người mới vừa rồi gọi điện thoại cho tớ 90% là Úy Nam Thừa.”

Tuệ Tuệ đang xem ti vi giật mình kêu lên, “Sao anh ta biết số của cậu?”

Trâu Thịnh lắc đầu, chắc là đi Đỉnh lộ ra trong lúc vô tình, chỉ có điều những thứ đó đã không quan trọng, quan trọng là lấy trí thông minh của Úy Nam Thừa rất có thể đoán được là anh.

Thiên Ca Tuệ lật mình đứng lên từ trên ghế sa lon, “Chúng ta mau chóng rời đi thôi.”

“Rời đi? Dù Úy Nam Thừa gọi tới, anh ta cũng không có cách nào điều tra ra được địa chỉ của chúng ta!” Trâu Thịnh cảm thấy người đàn ông kia không đến nỗi thần thông quảng đại như vậy.

“Khó nói lắm, nếu như anh ta thật sự tìm tới thì làm thế nào?” Thiên Ca Tuệ cảm thấy tên đàn ông khốn kiếp kia ở đây ba năm, chắc chắn đều quen thuộc mỗi chỗ nơi này, hơn nữa còn làm nghề IT, bây giờ ngành khoa học kỹ thuật internet phát triển như vậy, lỡ như bị anh ta tìm được, cô cũng không muốn ngoan ngoãn đi về! Quan trọng nhất là cô vốn không muốn nhìn thấy anh ta!

“Nếu như cậu không muốn trở về, chẳng lẽ anh ta còn dám dùng sức mạnh?” Trâu Thịnh không thể tin hỏi.

“Anh ta dám! Nếu anh ta dám đụng vào tớ, tớ tuyệt đối cho anh ta đẹp mặt!” Thiên Ca Tuệ kích động kêu lên.

“Tuệ Tuệ, chỉ cần có tớ ở đây, tớ tuyệt đối không cho phép anh ta làm tổn thương đến cậu.” Trâu Thịnh thề son sắt đảm bảo, nhưng khi anh chân chính gặp phải Úy Nam Thừa khí thế cường đại thì rõ ràng không có khí thế như vậy.

“A Thịnh, cảm ơn cậu.” Thiên Ca Tuệ cảm thấy a Thịnh thật sự là bạn bè, cô sẽ không quên lần đưa than sưởi ấm trong này tuyệt rồi lần này.

“Về sau không cho phép nói cảm ơn nữa.” Trâu Thịnh cố ý vênh mặt lên, “Đừng suy nghĩ quá nhiều, bọn họ tạm thời không tìm được nơi này, lại nói tìm được cũng không thể mạnh bạo dẫn cậu đi, yên tâm đi.”

“Ừ.” Thiên Ca Tuệ gật mạnh đầu.

Nếu như không có Thiên Chi Dương, có lẽ trong lúc nhất thời Úy Nam Thừa thật sự không tìm được nơi này, có thể vì có Thiên Chi Dương tham dự, ba người nhanh chóng tìm được nhà cô Trâu Thịnh.

Suốt dọc đường, Úy Nam Thừa suy nghĩ rất nhiều, toàn bộ ký ức về Tuệ Tuệ đều dâng lên trong lòng, nhớ khi còn bé mình không quen nhất thậm chí ghét nhất dáng vẻ nữ sinh như tomboy của Thiên Ca Tuệ, hoàn toàn không có dáng vẻ nào của nữ sinh, cả ngày điên cuồng náo loạn khắp nơi như một nam sinh nhỏ.

Sau đó, lên đại học, anh còn thấy may mắn cuối cùng mình thoát khỏi nam sinh nhỏ đó, về sau cô hoàn toàn phai nhạt ra khỏi phạm vi tầm mắt của mình.

Thế cho nên thời gian trôi qua mười năm, khi vừa mới nhìn thấy Thiên Ca Tuệ mặc như thôn cô thì anh hoàn toàn không nhận ra, cho đến khi ông nội nói để cho anh cười cô thì anh chỉ có thái độ qua loa lấy lệ, nghĩ tới đồng ý xong rồi tính, một năm sau xóa bỏ hôn ước.

Nhưng ai ngờ không tới mười tháng, bóng dáng xinh đẹp của cô nhóc kia đã khắc thật sâu trong lòng anh, không biết bắt đầu từ lúc nào, đã không có cách nào xóa sạch.

Anh quả thật khó có thể cời bỏ khúc mắc về bạn gái mối tình đầu đã qua đời, cho nên vẫn không muốn nhắc đến, đã nhiều năm như vậy anh gần như quên cô, nhưng Tuệ Tuệ cố tình lặp đi lặp lại nhiều lần nhắc tới, còn nói khó nghe như vậy, cảm xúc anh che giấu nhiều năm lập tức bị chọc giận, khó tự kiểm soát mà đánh Tuệ Tuệ một cái tát.

Một cái tát này cũng khiến cho anh thật sự biết, trong lòng anh Tuệ Tuệ quan trọng đến mức nào, a Dàn nói đúng, chuyện cũ đã qua, người đang sống sao không sống vui vẻ chút?

Khoảnh khắc khi xe dừng lại, Úy Nam Thừa vội vàng không nhận được phóng về phía trước, anh như thế thật sự muốn gặp Tuệ Tuệ.

“A Thịnh! Thăng nhóc thú kia mau đi ra cho tôi!” Thiên Chi Dương còn chưa đi đến gần đã lớn giọng quát.

Tiếng quát to này thành công hù sợ Thiên Ca Tuệ, sao anh lại tới? Chẳng lẽ nói...

Vội vàng “Vụt” cái đứng lên, phóng lên lầu, “A Thịnh, tớ đi lên tránh một chút, cậu ngàn vạn lần đừng nói nhìn thấy tớ!”

Trâu Thịnh rất nhũn đầu, anh Dương cũng tới, thật khó xử lý!

Chân trước Úy Nam Thừa vừa vào cửa, chỉ thấy trên lầu “Rầm” một tiếng cửa đóng lại, nhìn thân hình tuyệt đối là Tuệ Tuệ! Không nói lời nào phóng lên trên lầu.

“Đứng lại! Anh không thể đi lên!” Trâu Thịnh dang hai tay ra ngăn cản Úy Nam Thừa lại.

“Tránh ra!” Sắc mặt Úy Nam Thừa tái xanh thành đen, giọng nói lạnh lùng không hề có chút nhiệt độ nào, Trâu Thịnh này thật đáng ghét!

Trâu Thịnh bị ánh mắt lạnh lẽo của anh nhìn đến sợ hãi, khí thế người đàn ông này đúng là không phải cường đại bình thường, ánh mắt kia khiến cho cậu không có chỗ nào che giấu, cắn chặt hàm răng nói: “Nơi này là địa bàn của tôi!”

Thiên Chi Dương vào theo phía sau kéo Trâu Thịnh lại, “Nhóc thú, cậu càng ngày càng có khả năng đó, lại dám tự mình giấu Tuệ Tuệ đi!”

“Anh Dương, anh hiểu lầm, là anh ta bắt nạt Tuệ Tuệ, Tuệ Tuệ vừa chạy đến, em chỉ vừa vịn ở Newyork thôi, bằng không Tuệ Tuệ chắc chắn bị những lưu manh đường phố kia bắt nạt!” Trâu Thịnh tức giận tròn mắt nhìn Úy Nam Thừa.

“Cậu nói cái gì? Bị lưu manh đường phố bắt nạt?” Sắc mặt Úy Nam Thừa như bao phủ một tầng sương, nếu để cho anh biết là tên lưu manh đáng chết nào, anh khẳng định lột ra bọn chúng!

“Bây giờ anh mới biết quan tâm? Sớm biết bây giờ sao lúc trước còn như thế! Không phải anh không biết buổi tối ở Newyork có nhiều hạng người, một mình Tuệ Tuệ thân con gái ở bên ngoài rất nguy hiểm! Nếu không phải cô ấy nhảy bén trốn trong nhà vệ sinh nữ, nói không chừng...”

Lời Trâu Thịnh còn chưa dứt, đã bị Úy Nam Thừa cắt đứt, “Đủ rồi! Cảm ơn cậu ba ngày nay chăm sóc Tuệ Tuệ, tôi muốn đưa cô ấy về nhà!” Giọng nói hoàn toàn bá đạo.

“Tuệ Tuệ sẽ không đồng ý đi theo anh!” Trâu Thịnh tức giận kêu lên.

“Nhóc! Người phụ nữ của tôi còn chưa tới lượt cậu mơ ước!” Úy Nam Thừa lạnh lùng gằn từng câu từng chữ.

Trâu Thịnh giận đến bả vai run run, trong lòng không thể không thừa nhận mình kém xa người đàn ông trước mặt này.

Thiên Chi Dương thấy tình hình không đúng, đi tới vỗ vỗ bả vai Trâu Thịnh, giọng thành khẩn, “A Thịnh, tiểu Thừa và Tuệ Tuệ đã kết hôn rồi, có một số việc hãy để cho chính bọn họ giải quyết được không?”

Vừa nghe đến chữ kết hôn này, lửa giận của Trâu Thịnh lập tức biến mất, đúng vậy, hình như bản thân mình vẫn không muốn thừa nhận Tuệ Tuệ đã kết

hôn rồi.

Nhưng mà, cuối cùng là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Chẳng lẽ chú ấy định cường chị?

Úy Nam Thừa tràn ngập cảnh cáo nhìn cậu ta, cất bước lên lầu, người phụ nữ của anh, tuyệt đối không cho phép người đàn ông khác mơ ước!

Cốc Châu Dân liếc nhìn nam sinh đó, cậu ta hoàn toàn không phải là đối thủ của Nam Nam, còn non lắm!

Thiên Ca Tuệ nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, trong lòng cũng thấp thỏm, mồ hôi thật to nằm trên giường, sờ má, trong lòng rất đau.

Đầu tiên là âm thanh gõ cửa nhẹ nhàng, sau đó là giọng nam quen thuộc, chỉ có điều nhiều khăn khăn hơn bình thường một chút, lại càng lộ vẻ hấp dẫn, “Tuệ Tuệ, xin lỗi, là lỗi của anh, em ra ngoài được không? Theo anh về nhà.”

Thiên Ca Tuệ ở trong phòng bị chặt lỗ tai, tôi không muốn nghe, tôi không muốn nghe! Khốn kiếp! Khốn kiếp! Anh cho rằng đánh một cái tát rồi cho thêm trái táo ngọt, bản tiểu thư sẽ ngoan ngoãn đi theo anh sao? Không có của đâu!!!

Thấy trong phòng không có phản ứng, Úy Nam Thừa tiếp tục nói: “Tuệ Tuệ, anh biết rõ em ở bên trong, chuyện ngày đó đều là anh không tốt, chỉ cần em chịu ra ngoài, em đánh anh bao nhiêu lần cũng không sao.”

(Hừ! Đánh anh! Bản tiểu thư còn d1end4n13q21yd0n ngay tay đau! Anh cho rằng tát tai có thể trao đổi lẫn nhau sao? Vết thương anh gây ra trong lòng tôi vĩnh viễn không sửa đổi được!) Thiên Ca Tuệ trầm nghĩ trong lòng.

“Tuệ Tuệ, trong ba ngày này giờ phút nào anh cũng nghĩ đến em, sợ em ăn không ngon ngủ không yên, bị người bắt nạt, anh thật sự hiểu rõ mình sai rồi, em cho anh thêm một cơ hội được không?” Úy Nam Thừa tội nghiệp nói.

(Lời ngon tiếng ngọt! Tất cả đều là lời ngon tiếng ngọt! Đàn ông cũng biết dùng lời ngon tiếng ngọt tới dụ dỗ phụ nữ vui vẻ! Lại còn giả bộ đáng thương! Hừ! Hừ! Người ta mới không bị lừa gạt!) Thiên Ca Tuệ tức giận ôm gối ôm lên.

“Tuệ Tuệ à, thật ra thì anh cảm thấy em không muốn người đàn ông này rồi, vẫn tranh thủ thời gian ra bỏ cậu ta đi, nhìn đáng về cậu ta bây giờ thật kinh hãi, đầu bù tóc rối, mặt đầy râu ria, mắt lờm xuống, sắc mặt vàng vọt, tinh thần uể oải, hiển nhiên là một ông chú chán chường! Khó coi đến khiến người tặc lưỡi, anh đoán chừng cả ngày đối mặt với người như vậy buổi tối chắc chắn sẽ gặp ác mộng.” Thiên Chi Dương ở bên cạnh thở dài.

Úy Nam Thừa rất tức giận nhìn cậu ta chằm chằm, tiểu Dương đây là đang giúp đỡ anh sao? Tồn hại người khác cũng không chơi như vậy! Lại giật dây Tuệ Tuệ bỏ mình! Đây là lời một người làm anh có thể nói sao?

Thiên Ca Tuệ cảm thấy nhất định anh đang lừa cô, chú đầu heo Úy Nam Thừa đó rất chú trọng hình tượng bề ngoài, mỗi sáng sớm đi làm đều ăn mặc rất chỉnh tề, râu ria cũng cạo sạch sẽ, tóc tai trước nay luôn cắt ngắn thoạt nhìn rất có tinh thần, mà trông mặt đen của anh vĩnh viễn sáng ngời có thần, sao lại lờm xuống? Còn sắc mặt vàng vọt, rõ ràng là vớ vẩn!

“Còn không phải sao? Gần đây dường như Nam Nam già một vòng, gần như chạy thẳng đến bốn mươi tuổi, sắc mặt vàng vọt bụng beo giống như hút thuốc phiện, mắt gấu mèo như hun khói, càng nhìn càng hèn mọn!” Cốc Châu Dân ở bên cạnh cũng lên tiếng phụ họa, nói như thật.

Chân mày Úy Nam Thừa nhíu sâu, khóe miệng co giật mãnh liệt, anh thật sự hồng bét như vậy sao? Còn gần như chạy thẳng đến bốn mươi tuổi?

— —III

A Dân chưa bao giờ lừa cô, chẳng lẽ là thật?

Không thể nào, nhất định là bọn họ die nd da nl e q u ydo n liên kết lừa cô! Lừa cô mở cửa mà thôi!

Đột nhiên, truyền đến một giọng nữ hơi non nớt, “Anh Thịnh, ông chú này đứng ngoài cửa phòng chị Tuệ Tuệ làm gì vậy?”

Người vừa tới không phải ai khác, chính là em họ Lộ Nhã mười ba tuổi của Trâu Thịnh, cô bé vừa tan học về nhà, cho nên thấy cảnh này cảm thấy đặc biệt kỳ quái.

Thiên Ca Tuệ bên trong phòng đột nhiên “Phì” cười một tiếng, Lộ Nhã thật đáng yêu ~

“Cô bé, em thấy chú đây chừng bao nhiêu tuổi?” Cốc Châu Dân cười híp mắt nhìn cô bé đeo cặp sách, thật sự xuất hiện quá kịp thời.

Lộ Nhã nghiêm túc nhìn Úy Nam Thừa, “Ba mươi? Chẳng lẽ bốn mươi?”

Ba người đàn ông ở ngoài phòng lập tức cười vang, chỉ có Úy Nam Thừa mặt vàng khè lúc xanh lúc trắng, trong mắt phóng lửa, đáng chết! Anh có già như vậy sao?

Đúng lúc này, cửa mở ra, Thiên Ca Tuệ thò đầu ra xem xét, rất nghiêm túc cẩn thận quan sát người nào đó từ trên xuống dưới một lần, sau đó không kiềm chế được “Ha ha” cười lớn.

Xin tha thứ cho cô vẫn chỉ là cô gái nhỏ mười tám tuổi, mặc dù trong lòng rất hận Úy Nam Thừa, nhưng qua nhiều ngày như vậy, tức giận trong lòng cũng chậm chậm tiêu chút ít, hơn nữa hai ngày nay thỉnh thoảng cũng thấy thông báo tìm người qua TV, qua báo chí, trong lòng cũng thư thái đi chút ít.

Hôm nay nhìn thấy dáng vẻ này của anh không khỏi bị chọc cười, chỉ có điều sao chú lại có thể làm chính mình trông bản thủ như vậy, tóc rối bời, mắt lõm xuống, còn có mắt đen thui như gấu mèo, râu ria đường đường như mấy ngày không cạo.

Trong lòng lướt qua chút đau lòng, chẳng lẽ bởi vì mình nên mới như vậy?

Sẽ không, anh nhất định cố ý biến mình thành như vậy để nhận được đồng tình của mình!

Nghĩ tới đây trong lòng cô cực kỳ tức giận!

“Tuệ Tuệ.” Úy Nam Thừa đi lên kéo tay dieendafnleequysddoon Tuệ Tuệ, nếu là lúc trước anh chắc chắn giận đến mặt xanh như tàu lá, nhưng bây giờ dáng vẻ này lại có thể nhận được một nụ cười của Tuệ Tuệ, vậy cũng đáng.

“Buông tôi ra!” Thiên Ca Tuệ mắt húng chu mỏ, mặc dù vừa rồi cười, nhưng cũng không nói lên cô tha thứ cho Úy Nam Thừa, uất ức và đau lòng kia ở trong lòng không biến mất nhanh như vậy.

Úy Nam Thừa đương nhiên sẽ không nghe lời mà buông cô ra, nếu cô lại tự khóa mình vào trong phòng, vậy phải làm thế nào?

“Chị Tuệ Tuệ, sao ông chú này có thể kéo tay chị, chẳng lẽ chú ấy định cưỡng chị?” Lộ Nhã không hiểu trông mặt màu xanh lam nhìn chằm chằm, nói lời kinh người.

“Phụt!” Thiên Ca Tuệ nén cười đến bị nội thương.

Mặt Úy Nam Thừa lại một lần nữa xanh lét, xanh vàng thay đổi, hình như nhìn rất vất vả.

Thiên Chi Dương, Cốc Châu Dân và Trâu Thịnh ở bên cạnh cũng cười đến cực kỳ liêu lĩnh, đặc biệt là Trâu Thịnh, cười đến nước mắt sắp chảy ra, khi tiếp xúc với ánh mắt như giết người của Úy Nam Thừa mới thu lại.

Lộ Nhã rất kỳ quái nhìn hai anh xạ lạ và chú xạ lạ trước mắt, hơi không rõ.

“Tiểu Nhã, chị càng ngày càng thích em đấy.” Thiên Ca Tuệ tránh tay Úy Nam Thừa nắm tay cô, chạy đến trước mặt Lộ Nhã cười híp mắt nói.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Chỉ cần em vui vẻ, anh làm gì cũng có thể

“Chị Tuệ Tuệ, đáng đáp chú này thật xấu xí, không đẹp trai như anh Thịnh, cũng không đẹp trai như hai anh kia.” Lộ Nhã tỏ vẻ ghét bỏ nhìn Úy Nam Thừa.

“Ha ha ha ha...” Thiên Ca Tuệ cười đến hai bên quai hàm đều đau, sao cô không phát hiện tiểu Nhã có té bào hài hước như vậy chứ, thật sự rất rất đáng yêu!

Mặt Úy Nam Thừa hoàn toàn đen sì, gương ở đâu? Anh nhìn có vẻ già như vậy sao? Nhưng khi nhìn thấy Tuệ Tuệ cười đến vui vẻ, một bụng tức giận cũng tiêu mất.

Trâu Thịnh cảm thấy lời tiểu Nhã nói quá mạnh rồi! Hoàn toàn trút con giận!

Thiên Chi Dương cười đến khóe miệng cũng sắp rút gân, còn Cốc Châu Dân che miệng ở đó ho khụ khụ không ngừng, thảm than thở vì Nam Nam: Đúng là tạo hóa trêu ngươi! Đang là một yêu nghiệt êm đẹp chuyển hình thành một chú chán chường.

“Tuệ Tuệ, chúng ta về nhà được không?” Úy Nam Thừa cố nén sóng lòng mãnh liệt, bình tĩnh hỏi.

“Không!” Thiên Ca Tuệ không hề nghĩ ngợi lập tức từ chối.

“Vậy em gọi điện thoại cho mẹ trước đi, tránh cho mẹ lo lắng.” Ủy Nam Thừa nói thật bình tĩnh.

“Mẹ tôi đã biết?” Thiên Ca Tuệ giật mình hỏi.

“Tuệ Tuệ, là thật, thám đã đoán được chuyện em và tiểu Thừa giận dỗi, thám mới gọi điện thoại cho tiểu Thừa, rất lo lắng cho em.” Thiên Chi Dương hát đệm theo.

Thiên Ca Tuệ ảo não cúi đầu, cha mẹ chắc chắn lại lo lắng vì cô. Cô biết hiện giờ khẳng định không tránh khỏi, nhào thẳng vào trong ngực anh, đáng về gặp cảnh khốn cùng, “Anh.”

“Ngoan ~ Về nhà cùng anh, chú thám đang ở nhà chờ em đấy.” Thiên Chi Dương biết Tuệ Tuệ luôn là đứa nhỏ có hiếu, chọn lựa tấn công vào tin thân là biện pháp tốt nhất.

“Vâng, nhưng hộ chiếu và chứng minh thư không ở trên người em, anh, anh cảm về giúp em được không? Em chỉ muốn đi về cùng anh.” Thiên Ca Tuệ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh.

Thiên Chi Dương rất có lỗi thoáng nhìn sang Ủy Nam Thừa, đây chính là do tự Tuệ Tuệ chọn, anh cũng không thể ra sức.

“Tuệ Tuệ, anh...” Ủy Nam Thừa phát hiện Tuệ Tuệ vốn không để ý đến anh.

“A Thịnh, tớ đi trước, cậu nói lời từ biệt với chú di thay tớ, cảm ơn bọn họ nhiệt tình khoản đãi mấy ngày nay, còn có tiểu Nhã, bất cứ lúc nào chị cũng hoan nghênh em đến Trung Quốc chơi.” Thiên Ca Tuệ không nhìn Ủy Nam Thừa, đi về phía Trâu Thịnh và Lộ Nhã, theo chân bọn họ nói lời từ biệt vẫy tay.

Nhìn bóng lưng bốn người đi càng lúc càng xa, Trâu Thịnh thầm thở mình nhất định phải nhanh chóng cường đại, ít nhất mình trẻ tuổi hơn Ủy Nam Thừa, không gian tăng giá trị tài sản vẫn còn rất lớn.

Mãi cho đến khi lên xe, Thiên Ca Tuệ vẫn nghiêm mặt không nói lời nào với bất kỳ ai, trừ Ủy Nam Thừa, hai người khác hỏi một câu cô đáp một câu, sau đó dứt khoát ngậm miệng không nói, hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong lòng thầm nghĩ: Tình huống này hoàn toàn không giống dự đoán ban đầu! Sao chỉ ở bên ngoài ngây ngô ba ngày đã bị bắt về? Quá không có tiền đồ!

Tâm tình Ủy Nam Thừa cực kỳ buồn bực, Tuệ Tuệ vốn không để ý đến anh, coi anh như không khí, cảm giác không để ý tới này thật sự vô cùng hổng bét, đợi đến khi bay về nhất định phải thương lượng một chút với tiểu Dương mới được.

“Tôi kể chuyện cười cho mọi người nghe nhé.” Thiên Chi Dương sắp không chịu nổi không khí đông lại gần như lạnh như băng trong xe, mở miệng nói.

“Được, nếu tôi cười, vậy đã nói rõ cậu thành công.” Cốc Châu Dàn vội phụ họa, nếu không ra một tiếng, anh cảm giác mình sắp bị chết ngộp rồi.

Thiên Chi Dương háng giọng, bắt đầu: Ủ, từ rất lâu rồi, ở trong khu rừng rậm xinh đẹp, có con thỏ trắng nhỏ, còn có một con gấu. Gấu và thỏ trắng nhỏ cùng nhau đi ỉ, gấu đi xong rồi, hỏi thỏ trắng nhỏ: “Mày rụng lông không?”

Thỏ trắng nhỏ rất kiêu ngạo nói: “Đương nhiên không!”

“Vậy thì tốt!” Gấu vui mừng nở nụ cười, túm lấy thỏ trắng nhỏ dí vào mõm mình.

Cốc Châu Dàn: “...”

Ủy Nam Thừa: “...”

Thiên Ca Tuệ nổi giận: “Anh, anh như vậy đang làm nhục thỏ trắng nhỏ!”

Thiên Chi Dương rất vô tội bẹp miệng, “Đây là tiểu Quế từ kể cho anh nghe.”

(Tiểu Quế từ liêu mạng kêu oan: Đây hoàn toàn là gài tang vật trắng trợn! Hơi quá đáng! Lại thừa dịp tôi không có ở đây lôi tôi ra làm trò đùa!)

“Hừ!” Thiên Ca Tuệ hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ủy Nam Thừa lạnh lẽo liếc nhìn Thiên Chi Dương: Tuệ Tuệ chính là thỏ trắng nhỏ của tôi, về sau không được nói xấu thỏ trắng nhỏ!

Thiên Chi Dương chảy mồ hôi lạnh trong nháy mắt, đưa móng vuốt sờ đầu: Tôi đây trêu chọc ai! Lại mặt nặng mày nhẹ với tôi, hừ! Tôi xúi Tuệ Tuệ bỏ cậu!

Cốc Châu Dàn dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần, tối nay cuối cùng có thể ngủ ngon giấc.

Trong sảnh chính sân bay, Thiên Ca Tuệ phát hiện anh họ đi tới đi lui đã không thấy tăm hơi, một lúc mới hiểu ra anh ném mình cho Ủy Nam Thừa rồi, tức giận đến khóc lớn náo loạn, dù thế nào cũng không chịu đi về phía trước một bước.

“Cút ngay! Tôi không muốn đi về cùng anh! Anh tên khốn này! Khốn kiếp! Trúng vịt thú! Phấn trứng!” Thiên Ca Tuệ không thuận theo mà muốn thoát khỏi lồng ngực Ủy Nam Thừa, nhưng dù sao sức lực anh ta cũng lớn hơn mình nhiều, giống như vòng sắt giữ lấy mình.

“Chỉ cần em vui, anh làm trứng gì cũng có thể.” Ủy Nam Thừa vì đồ bà xã về nhà, hoàn toàn ra bất cứ giá nào.

(*) Tên khốn (hỗn đản), khốn kiếp (khốn khiếp), trúng vịt thú (xú áp đản) và phấn trứng (phấn đản). Đản có nghĩa là trứng.

Hừ! Lời ngon tiếng ngọt, tôi mới dinendian.loqjdJon không bị lừa! Thiên Ca Tuệ chu môi hừ lạnh, trong lòng lại lướt qua ngọt ngào.

“Nếu không em đánh anh mấy cái tát được không?” Ủy Nam Thừa kéo tay Tuệ Tuệ vung mạnh lên mặt mình, vẻ mặt đáng thương giống như ông chồng oán giận, hơn nữa đáng về chủ chán chương kia, đúng là gọi lên lòng trắc ẩn của Thiên Ca Tuệ.

“Buông tôi ra! Anh cho rằng tát tai có thể trao đổi sao? Tôi đánh anh, anh cũng sẽ không đau lòng, nhiều nhất là thịt đau.” Giọng của Thiên Ca Tuệ rõ ràng đã mềm đi một chút.

Ủy Nam Thừa nắm thật chặt tay Tuệ Tuệ dính lên mặt mình, tròng mắt đen như lửa mà nhìn chăm chăm vào cô, “Một cái tát kia đánh lên mặt em, làm đau lòng anh.”

Thật buồn nôn! Chú xưa nay phúc hắc nham hiểm lại nói lời tâm tình buồn nôn như vậy, quá làm cho cô thay đổi cách nhìn!

Không biết sau khi Ủy Nam Thừa được Cốc Châu Dân và Thiên Chi Dương dạy dỗ, quyết tâm vì Tuệ Tuệ triệt để ra bất cứ giá nào rồi, chuyện này đúng là do anh kích động trước, cũng nên tự mình đoạt Tuệ Tuệ về.

“Lời ngon tiếng ngọt! Đau lòng vậy anh còn đánh tôi làm gì!” Thiên Ca Tuệ dẩu môi, rõ ràng không tin.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Chú bắn thủ chán chương quay lại mỹ nam yêu nghiệt

“Thật, anh hận chết mình ban đầu nhất thời xúc động, mà làm ra chuyện khiến mình hối hận không kịp, Tuệ Tuệ, em tha thứ cho anh được không?” Giọng vô cùng chân thành của Ủy Nam Thừa khiến Thiên Ca Tuệ hơi lộ vẻ xúc động.

“Anh định làm gì thế! Người khác đều đang nhìn chúng ta! Mặt mặt chết!” Thiên Ca Tuệ tức giận muốn rút tay mình ra, chỉ tiếc hơi sức quá nhỏ.

“Anh không buông.” Trong giọng nói trầm thấp quyến rũ của Ủy Nam Thừa mang theo chút uất ức, tròng mắt đen dịu dàng như nước nhìn Tuệ Tuệ.

Thiên Ca Tuệ đột nhiên cảm thấy rất buồn cười, chú lại làm nũng với mình, mặt trời muốn mọc từ hướng tây rồi!

Tổ hợp chú chán chương và thiếu nữ xinh đẹp thành công hấp dẫn sự chú ý của một nhóm lớn du khách, mọi người rồi rít chỉ chỉ chỏ chỏ, chẳng lẽ đây chính là tình yêu không phân biệt tuổi tác trong truyền thuyết, không được cha mẹ và người đời chấp nhận, cho nên mới sầu triền miên cảm động lòng người như vậy.

“Anh cạo râu đi, nếu không tôi không ngồi cùng chỗ với anh.” Thiên Ca Tuệ càng ngày càng cảm thấy ánh mắt chỉ chỉ chỏ chỏ của du khách chung quanh rất khả nghi, thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

“Bà xã, anh không mang theo dao cạo râu.” Ủy Nam Thừa bắt đầu ăn vạ.

“Không cho phép gọi tôi là bà xã! Tôi còn đi@en*dyan(lee^qu.domn) chưa tha thứ cho anh!” Thiên Ca Tuệ tức giận kêu lên, đáng ghét! Lại được voi đòi tiên!

Một tiếng kêu này lập tức khiến cho nhiều người ghé mắt hơn, trong lòng rồi rít cảm thán: Tình yêu không phân biệt tuổi tác quả nhiên rất nguy hiểm, sự khác nhau quá lớn, dễ dàng gây gổ!

“Anh thật sự không mang dao cạo râu!” Ủy Nam Thừa càng nói càng uất ức, anh có vẻ không gặp được người như vậy sao?

“Vậy chúng ta tách nhau ra đi!” Thiên Ca Tuệ hừ hừ.

“Không được!” Giọng Úy Nam Thừa hiền hòa nhưng không mất khí phách.

“Tôi nói được là được!” Thiên Ca Tuệ gào to một tiếng.

Úy Nam Thừa nhúc nhúc nhìn cô, sau đó kéo cô cong cong quẹo quẹo vào một tiệm sa lon tóc VIP nhìn có vẻ không tệ, hình như phải đưa thẻ VIP mới có thể đi vào.

“Anh có thẻ VIP sao? Sau khi đi vào sẽ không bị đá văng ra ngoài chứ!” Thiên Ca Tuệ kéo ống tay áo Úy Nam Thừa, lặng lẽ hỏi.

“Em cảm thấy anh không có sao?” Nếu như là bình thường, anh nhếch môi cười xấu xa nhất định sẽ câu hồn đoạt phách, nhưng bây giờ, chỉ có thể dùng kinh hãi để hình dung.

Thiên Ca Tuệ âm thầm cảm thán trong lòng: Đây chính là sự khác biệt!

Bởi vì là khách quý, cho nên phục vụ rất tận tâm, Thiên Ca Tuệ được bố trí đến sa lon trong phòng nghỉ, cô nhìn thấy Úy Nam Thừa nói nhỏ với một nam thanh niên, sau đó nam thanh niên cười ngọt ngào với cô, đáng vẻ nhu nhược không xương kia thật sự là tiểu thụ cực phẩm! Chắc chắn chắc... Quá làm cho người ta mơ mộng.

Sau nửa giờ, lại nửa giờ sau, Thiên Ca Tuệ nhàm chán đọc xong vài quyển tạp chí, cuối cùng ngã trên ghế sa lon ngủ thiếp đi, lại hoàn toàn chưa từng nghĩ đến chạy trốn, có lẽ trong tiềm thức cô đã tha thứ cho Úy Nam Thừa, dù sao ba ngày này chú cũng không dễ qua, nề tình chú tự tàn phá mình như vậy, cô đại nhân không chấp nhặt lỗi lầm của tiểu nhân tha thứ cho anh lần này, nếu như xảy ra chuyện tương tự nữa, hừ! Hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, trực tiếp đuổi ra!

Còn có bạn gái mới tình đầu gì kia, cô cũng không muốn truy cứu tiếp nữa! Dù sao người ta đã lên thiên đường rồi, so đo nữa cũng không có ý tứ gì, ngược lại có vẻ cô bụng dạ hẹp hòi, còn không bằng tùm chặt lấy lòng chú.

Trời à... Cô đang nghĩ gì đâu, phải là chú tùm dieenndkdan/leeequhydonnn chặt lấy lòng mình mới đúng, chú là người đàn ông lớn tuổi còn sót lại rồi, không có ai thích!

“Tuệ Tuệ, sao lại ngủ thiếp đi?” Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp quyến rũ khiến Thiên Ca Tuệ mở mắt.

OMG! Sự khác biệt này cũng quá lớn! Mới vừa rồi còn là chú bản thủ chán chường lập tức lại trở về thân phận yêu nghiệt.

Tóc khôi phục mềm mại đen bóng ban đầu, vài sợi còn tùy ý thả rơi trên trán, xem ra lên tinh thần rất nhiều, tròng mắt đen thâm thúy giống như biển sâu trong đêm tối, làm cho người ta bị lạc trong đó, môi mỏng hấp dẫn khẽ cong dưới mũi thẳng, nhất là khoe miệng cong lên thành một đường cong, quá thật làm cho người ta không dời mắt được!

Còn có bộ âu phục màu đen tinh xảo cầu kỳ bằng sợi tổng hợp này, rốt cuộc xuất hiện từ đâu?

Đột nhiên, cô phát hiện nữ nhân viên phục vụ tiệm này đều đang bắn tim tung tóe nhìn chằm chằm vào người đàn ông của mình, không khỏi tức giận kéo anh rời đi.

Úy Nam Thừa phát hiện lòng của phụ nữ đúng là mò kim dưới đáy biển, vĩnh viễn không hiểu rõ ràng, đáng vẻ bản thủ vừa rồi của mình thì cô nhìn mắt hứng, khi chính mình rực rỡ hẳn lên thì cô cũng mất hứng, đúng là khó xử lý.

“Tuệ Tuệ, đi nhầm hướng rồi.” Úy Nam Thừa kéo cô gái nhỏ nào đó đang xông thẳng về trước.

Thiên Ca Tuệ hơi sợ ý không đề phòng, bị kéo vào trong ngực anh, hai người bốn mắt nhìn nhau, hai môi chỉ cách nhau vèn vèn khoảng cách của một quả đấm, cảm nhận tiếng hít thở lẫn nhau.

“Thịch, thịch, thịch.” Tim của Thiên Ca Tuệ không bị khống chế nhảy lên, mấy tháng sống chung này, cô đã sớm thích Úy Nam Thừa, hướng chi mình và anh đã gao sóng nấu thành com chín nhiều lần rồi, tuy nói rằng lần đầu tiên mơ mơ màng màng, nhưng mà rất nhiều lần sau đó đều cam tâm tình nguyện, cho nên đến gần như vậy, đúng là một thử thách trí mạng với hai người đã mấy ngày chưa mưa móc.

Mật ngọt trong miệng Tuệ Tuệ là thứ mà bất cứ lúc nào Úy Nam Thừa cũng muốn hái, hướng chi cô lúc này hơi thơm dfienddn lieqiudoon như hoa lan quyến rũ, anh khó kìm lòng nổi mà đến gần, lại bị Tuệ Tuệ dùng tay chặn lại, vừa đứng dính lên lòng bàn tay mềm nhũn của cô.

“Không cho phép hôn tôi.” Lòng bàn tay của Thiên Ca Tuệ bị người nào đó liếm hơi ngứa, tuy nhiên cắn chặt hàm răng không chịu mở miệng.

Tròng mắt đen lấp lánh có thần của Úy Nam Thừa lập tức ảm đạm, cánh môi cố ý đùa giỡn lòng bàn tay của Tuệ Tuệ.

“Trừ phi anh đồng ý một yêu cầu của tôi.” Hai mắt Thiên Ca Tuệ lóe ra sáng rỡ khác thường.

Lúc này Úy Nam Thừa đã hoàn toàn bị mê hoặc, theo ý anh điều kiện của Tuệ Tuệ cũng sẽ không đặc biệt quá phận, hơn nữa không có chuyện mình không làm được, ngay sau đó gật đầu một cái.

“Vì lý do công bằng, trước khi tôi tốt nghiệp đại học phải có một người bạn trai mới được, tại sao trước khi kết hôn anh có thể tự do yêu, còn tôi không

có mối tình đầu đã bị vùi chôn vào phần mộ hôn nhân! Cho nên tôi muốn bò ra ngoài, tìm một tiểu chính thái nói chuyện yêu đương!” Thiên Ca Tuệ nói đến được kêu là đầy lòng cảm phẫn.

— — —

Mặt Ủy Nam Thừa đầy vạch đen, Tuệ Tuệ dùng từ thật thích hợp...

Cái gọi là nhất thời khinh thường mắt Kinh Châu chỉ sợ chính là nói anh, đầu Tuệ Tuệ quả thật không thể dùng suy nghĩ của người bình thường tới đoán, về sau phải chú ý!

“Vừa rồi anh gạt đầu đó!” Thiên Ca Tuệ cười hề hề như trộm.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Anh không làm được chuyện bị cấm sùng!

“Vậy anh đóng vai bạn trai em được không?” Giọng Ủy Nam Thừa rất buồn bã.

“Anh ở nhà ngây ngô đi, yên tâm, tôi chỉ vui đùa một chút với người ta ở trong trường học, sẽ không dẫn về nhà, anh chính là ông xã chính thức của tôi.” Cái miệng nhỏ nhắn của Thiên Ca Tuệ cười đến được gọi là ngọt.

Chẳng lẽ anh có thể có bạn gái mỗi tình đầu, còn tôi thì không thể chơi với một bạn trai khắp nơi.

Khỏe miệng Ủy Nam Thừa hung hăng co quắp mấy cái, nói từng câu từng chữ: “Em, định, nuôi, nhân, tình!”

Rõ ràng rất tức giận, nhưng người nào đó giống như hoàn toàn không cảm giác thấy, “Đừng nói khó nghe như vậy! Tôi chỉ muốn trải nghiệm cảm giác tình yêu vườn trường.”

“Đi cùng anh không thể trải nghiệm cảm giác yêu sao?” Ủy Nam Thừa cố nén kích động muốn đánh mông người nào đó.

“Vậy chắc chắn không giống nhau!” Đôi tay nhỏ bé của Thiên Ca Tuệ níu lấy vạt áo anh, nghiêng đầu nở nụ cười xinh đẹp, “Anh đã đồng ý với tôi, không cho quỵt nợ!”

“Anh không làm được chuyện bị cấm sùng!” Mặt Ủy Nam Thừa âm trầm lửa giận khó tiêu, để cho anh tận mắt nhìn thấy Tuệ Tuệ thân thiết nói chuyện với nam sinh khác, anh một khắc cũng không chịu nổi!

“Vậy từ nay về sau anh không bao giờ được hôn tôi nữa!” Thiên Ca Tuệ thờ phỉ phò xoay người đi, đàn ông thú! Nói chuyện không giữ lời gì hết!

Đột nhiên, mình bị lực lớn kéo vào die,n; da.nlze.quydo/nn trong ngực cường tráng có lực, ngay sau đó, miệng bị chặn lại.

“Ừm... Trúng... Thúì...” Thiên Ca Tuệ tức giận đấm lồng ngực người nào đó, thật xấu! lại đánh lên cô!

Tất cả tư tưởng và yêu say đắm đều tan ra tiến vào trong nụ hôn tràn miên lại thiên hồi bách chuyển *, Ủy Nam Thừa gần như tham lam mà tàn sát bữa bãi mỗi một chỗ ngọt ngào và chất mật trong miệng Tuệ Tuệ, đầu lưỡi linh hoạt nhảy múa như rắn, điên cuồng mà bá đạo.

(*) thiên hồi bách chuyển: miêu tả sự xoay vòng được lặp đi lặp lại hoặc một quá trình phức tạp, còn có một cách giải thích khác nữa là đã trải qua nhiều sự khó khăn trắc trở. Cũng chỉ tâm tư rối bời, thay đổi liên tục.

Từ chống lại ban đầu, càng về sau càng thuận theo, Thiên Ca Tuệ chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn không có chút hơi sức nào, thân thể xụi lơ giống như vũng nước, nếu không phải cánh tay có lực của chú vòng quanh hông mình, chỉ sợ đã ngã xuống.

Chuyện nam nữ ở Mỹ luôn cởi mở, cho nên cảnh này với bọn họ vốn không phải xa lạ gì, với bọn họ, hôn môi nhiệt liệt cũng giống như ăn cơm bình thường.

Cho đến khi cảm thấy người trong lòng đã không thờ nổi, Ủy Nam Thừa mới lưu luyến buông cánh môi cô ra, môi đỏ mọng nõn nà đã bị anh hôn đến ướt át, nhìn thấy mà khiến bụng dưới của anh nóng ran, mặc dù Tuệ Tuệ ngây ngô, nhưng kể từ sau khi anh người thân thiết da thịt, cuối cùng vẫn nghiện hương vị đó của anh rồi.

Hai gò má Thiên Ca Tuệ ửng hồng rất xấu hổ bầm cánh tay người nào đó, “Nói không cho hôn người ta!”

“Anh không nhận được.” Người nào đó rất vô tội mím môi.

“Ghét!” Thiên Ca Tuệ hất tay anh ra, trên khuôn mặt di3n~d@n'13q21y'd0n ửng hồng một nửa là ngượng ngùng một nửa là ngọt ngào, cũng không quay đầu lại mà đi về phía bộ phận kiểm tra na ninh.

Úy Nam Thừa vội vã đi theo, hai người một đường cứ nửa đẩy nửa kéo mà lên máy bay.

Hành trình bay mười mấy tiếng, Tuệ Tuệ đã sớm không chịu nổi ngủ thiếp đi trên vai ông xã, tay nhỏ bé được bao bọc trong tay anh, cực kỳ có cảm giác an toàn, cảm giác tốt hơn lần đầu tiên một mình mình bay tới Newyork nhiều.

Nhìn dung nhan điềm tĩnh khi ngủ của Tuệ Tuệ, nghe tiếng hít thở đều đều của cô, nơi nào đó trong lòng Úy Nam Thừa mềm đi, một vòng lại một vòng, quấn quanh đầu quả tim anh, cánh tay dài duỗi ra, ôm Tuệ Tuệ vào trong lồng ngực mình, nhắm mắt lại dựa vào trên ghế ngồi, tối nay cuối cùng có thể yên tâm ngủ.

Sau khi về đến nhà, việc Úy Nam Thừa làm đầu tiên chính là đi đến nhà cha mẹ vợ nhận đòn chịu tội, nói đầu đuôi tất cả sự việc trải qua một lần.

Hai người Thiên Tùng Dịch và Đinh Như thật bình tĩnh nghe hết lời con rể nói, thật ra chẳng có gì, chỉ đánh bảo bối của mình một cái tát, thật đúng là hơi khó có thể tiêu tan, nhất là cha Thiên, giận đến đấm một đấm lên ghế sa lon.

Bảo bối nhà ông từ nhỏ đến lớn không có ai dám động tới một đầu ngón tay, vậy mà bây giờ lại bị Thừa nhi cho một cái tát, tại sao có thể không khiến cho ông tức giận?

“Cha, đúng là lỗi của con, cha đánh cha mắng đều có thể.” Úy Nam Thừa vô cùng chân thành cúi đầu sát đất nhận sai.

“Nếu Tuệ Tuệ đã tha thứ cho con, chúng ta làm cha mẹ cũng không có gì để nói, chỉ hy vọng chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa.” Đinh Như cướp lời ông xã, yêu thương sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái.

“Cha, mẹ, hai người yên tâm, con bảo đảm sau này sẽ yêu thương Tuệ Tuệ, bao dung Tuệ Tuệ, không tiếp tục để cho cô ấy chịu chút xúi uất ức nào nữa.” Úy Nam Thừa bảo đảm với cha mẹ vợ.

“Nam tử hán đại trượng phu, nói ra phải có cam đảm gánh chịu, chỉ nói mà không làm thì không được.” Thiên Tùng Dịch vốn là quan chức chính phủ, giọng điệu nói chuyện khó tránh khỏi ngăn nắp thứ tự.

“Cha, con hiểu rồi.” Gật đầu.

“Cha mẹ, cha mẹ không cần lo lắng, về sau nếu anh ấy dám có lỗi với con, con sẽ bỏ anh ấy luôn!” Thiên Ca Tuệ tỏ vẻ thách thức trợn mắt nhìn người nào đó.

Thiên Tùng Dịch tán thưởng nhìn bảo bối lém lỉnh của mình, quả nhiên là con gái của ông, tác phong làm việc cực kỳ giống ông!

Trên trán Đinh Như chảy ra mồ hôi lạnh: Tuệ Tuệ trở nên bạo lực như vậy từ khi nào rồi hả?

Úy Nam Thừa càng thêm đỏ mặt mồ hôi điên cuồng, bỏ anh? Xem ra sau này quản bao nước thăm non xa, nhiệm vụ của anh rất gian khổ rồi!

Qua được cửa ải của cha mẹ vợ, còn có một cửa khác càng khó hơn, đó chính là ông nội và cha, mẹ thay nhau đào tạo tư tưởng!

Sau khi biết toàn bộ quá trình, ông cụ cảm thấy đánh về phía cháu trai, vẫn là Tuệ Tuệ xông tới ngăn cản, “Ông nội, ngài đừng nóng giận, tức giận dễ dàng có hại cho sức khỏe ~ Không phải cháu vẫn rất tốt sao? Nhắc lại chuyện này cháu cũng có chỗ không đúng, cho nên hòa nhau.” Thiên Ca Tuệ ôm cánh tay ông nội làm nũng.

“Cháu nhìn xem! Tuệ Tuệ thông tình đạt lý bao nhiêu, hiền thực sáng suốt bao nhiêu! Nếu cháu còn dám bắt nạt Tuệ Tuệ, ông cho cháu đẹp mặt! Hôm nay coi như nể mặt Tuệ Tuệ tha cho cháu trước.” Ông cụ tức giận đến rìa mép vẫn vênh lên.

Tuệ Tuệ vội vàng thân thiết vỗ lưng giúp ông nội thuận khí, âm thầm lè lưỡi, cô nào có tốt như ông nội nói.

“Cháu biết.” Úy Nam Thừa rất uất ức, thật sự rất uất ức! Nhưng anh không dám không vâng lời ông nội nói, một là bởi vì bản thân mình kính trọng ông nội, hai là bởi vì ông nội bị cao huyết áp, không thể bị kích thích.

“Tuệ Tuệ còn một tháng ngày nghỉ, cháu rút thời gian hòa hợp với con bé!” Ông cụ Úy không cho cãi lại.

“Hành trình tuần trăng mật lần này không cho phép xảy ra tình huống gì!” Nam Xu Nhiên ở bên cạnh dịu dàng cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 95: Đừng suy nghĩ quá nhiều, không liên quan đến em

Có lẽ đúng là năm hạn bất lợi, chuyến trăng mật lần này lại bị hoãn, lần này không phải là vấn đề của bọn họ.

Mà là...

Hứa Nhiều đã xảy ra chuyện.

Cô ta lại cắt cổ tay tự sát ở trong phòng tắm lúc nửa đêm, may mà được Hứa Du phát hiện kịp thời, bằng không sẽ hoàn toàn xong rồi.

Bản thân anh tương đối để ý đến chuyện của em gái, hơn nữa anh phát hiện gần đây trạng thái tinh thần của em gái không được tốt, sắc mặt cũng kém hơn trước kia nhiều, mặc dù ngoài mặt giả bộ như không có chuyện gì, nhưng anh cảm thấy con bé có chuyện gì không đúng.

Hỏi con bé, cái gì cũng không nói.

Không ngờ, quay người lại xảy ra chuyện như vậy.

Trong bệnh viện, mẹ Hứa ngồi ở đầu dieenddafinleequysddoon giường con gái âm thầm rơi lệ, sao số mạng của Nhiều Nhiều lại nhấp nhô như vậy, khó khăn lắm mới tránh được vụ tai nạn xe cộ năm lớp mười hai, sau khi chữa khỏi lại ra nước ngoài học mấy năm, không ngờ làm ra việc ngốc nghếch như vậy.

Trên xe, Thiên Ca Tuệ tâm thần thấp thòm nín thở lấy vạt áo chồng, “Anh nói chị Hứa đang êm đẹp sao lại muốn tự sát?”

“Đừng suy nghĩ quá nhiều, không liên quan đến em.” Úy Nam Thừa siết chặt tay nhỏ bé của Tuệ Tuệ, an ủi.

Chút chuyện cũ đã xảy ra vào bảy năm trước trong nháy mắt xông lên đầu anh, hình như từ lúc đó trở đi, Hứa Nhiều cũng hơi không được bình thường, sau khi hoảng sợ qua đi tạm nghỉ học chữa khỏi hai năm, sau đó đi Canada du học.

Vẫn nhớ rõ cảnh tượng năm mình mười chín tuổi ấy, Nhiều Nhiều thổ lộ với mình: Trời chiều chiều nghiêng trong sân trường, thiếu nữ mười bảy tuổi mặc bộ váy vải chiffon màu hồng nhạt, tóc đen mềm mại thả sau gáy, gò má xinh đẹp nõn nà, đôi môi phớt hồng, đáng yêu khê cúi đầu khiến cho người ta sinh lòng thương tiếc.

“Anh Thừa, em thích em, em có thể làm bạn gái của anh không?” Cô gái cúi đầu, hơi xấu hổ.

“Nhiều Nhiều, anh vẫn coi em là em gái anh, hơn nữa anh đã có bạn gái.” Lúc thiếu niên nói câu đầu thì ánh mắt hơi bất đắc dĩ, nhưng mà khi nói đến hai chữ bạn gái thì giữa hai chân mày nhuốm lên vẻ dè dặt.

Cô gái không thể tin ngẩng đầu lên, trong tròng mắt đen nhánh hiện ra nước mắt trong suốt, “Anh Thừa, em không muốn làm em gái anh, em muốn làm bạn gái anh.”

“Anh đã có bạn gái, hơn nữa anh rất thích cô ấy.” Lời của thiếu niên không thể nghi ngờ là một lưỡi dao sắc bén đâm vào trong lòng cô gái, cô chờ nhiều năm như vậy, chính là hy vọng mình nhanh lớn lên một chút, lớn xinh duyên dáng yêu kiều, bởi vì cô biết anh Thừa thích nữ sinh dịu dàng hào phóng, cho nên cô vẫn luôn kiềm chế tình cảm闷 mộ trong lòng, cho đến lớp mười hai.

Bởi vì cô thật sự không chờ được, kể từ một tháng trước sau khi biết anh Thừa có bạn gái, cô luôn đứng ngồi không yên, không biết đã bao nhiêu lần tự nói với mình: Anh Thừa tuyệt đối không nghiêm túc, nhất định chỉ là vui đùa một chút mà thôi.

Mà bây giờ, anh Thừa lại còn nói anh rất thích nữ sinh kia, điều này làm cho cô không thể nào tiếp nhận!

“Anh gạt người! Anh nhất định không đi en n#dang# yuklle e#q quiq on thích cô ta! Anh Thừa, anh chia tay với cô ta được không?” Nước mắt của cô gái như vòng tròn châu bị đứt, chảy cũng chảy không hết.

Thiếu niên rất bất đắc dĩ, mặc dù anh cảm thấy được cô gái này闷 mộ mình, nhưng anh vẫn chỉ coi cô là em gái, hơn nữa anh cảm thấy闷 mộ này sẽ giảm bớt theo số tuổi tăng dần.

Nhưng anh sai rồi, theo tuổi tác trưởng thành, tình yêu này ngược lại càng ngày càng tăng, cũng điên cuồng theo.

“Nhiều Nhiều, sao em vẫn còn giống như một đứa bé, anh Thừa vẫn luôn coi thích em như em gái, hy vọng sau này em sẽ không nói ra những lời không lý trí như vậy!” Giọng thiếu niên hờn dỗi, xoay người đi.

Cô gái nhìn bóng lưng thiếu niên, trong mắt phát ra ý hận không thuộc về độ tuổi của cô.

Từ ngày đó sau khi thổ lộ thất bại, cô vẫn cười ha hả như cũ, hình như vốn không xảy ra chuyện kia, ngược lại thái độ khác thường chăm chỉ đến trường của các anh, còn chơi thân với bạn gái Tiêu Y Y của anh Thừa, cả ngày chị Y Y dài chị Y Y ngắn, thân mật giống như chị em gái ruột.

Thiếu niên thấy cảnh như vậy dĩ nhiên vô cùng vui vẻ, Nhiều Nhiều cũng coi như là một nửa em gái của anh, Y Y là người con gái anh thích, hai nữ sinh chơi tốt với nhau là chuyện tốt đẹp nhường nào!

Ngay lúc đó bốn nam sinh đều cho rằng Nhiều Nhiều và Y Y như chị em tốt, nhưng thường thường khi bọn họ không để ý, Hứa Nhiều sẽ lộ ra ý hận nồng đậm với Tiêu Y Y.

Sau khi Nhiều Nhiều thi đại học xong, càng thêm như thường lệ mà đi tìm Tiêu Y Y chơi, hai người giống như bạn gái thân thiết đi dạo phố, mua đồ, nói chuyện phiếm, ăn cơm.

Tiêu Y Y vốn là cô gái bình thường, ngũ quan xinh xắn, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, mái tóc đen suôn dài dài lenda4nle3qu21ydo0n như thác nước thả sau gáy, luôn thích mặc đầm trắng tinh yên tĩnh ngồi bên bệ cửa sổ đọc sách, từ xa nhìn lại, có phong cách đẹp dễ động lòng người.

Làm cho đàn ông không tự chủ sinh ra ý muốn bảo vệ, Ủy Nam Thừa khi còn trẻ chính là như thế, mỗi tình đầu, không kiềm chế được mà yêu Tiêu Y Y, hai người hẹn hò đã hơn một năm, tới sinh nhật mười chín tuổi của anh, Tiêu Y Y đã giao mình cho người đàn ông mình yêu mến.

Ủy Nam Thừa chỉ cảm thấy hạnh phúc khác thường, cho rằng cô chính là một nửa kia trong cuộc đời của mình, nhưng ai biết trong khoảng thời gian khi anh đến thực tập tại công ty Internet kia, trên đường trở về nhà Y Y đã bị tai nạn xe cộ bỏ mình.

Lúc biết chân tướng sự việc, đã là chuyện của ba ngày sau đó rồi, chỉ đồ thừa số người chết trên xe khách lúc ấy quá nhiều, rất nhiều người không cách nào xác định thân phận, cho nên nhận được tin tức đến nhà tang lễ thì đã trễ rồi.

Ngay cả gặp mặt Y Y lần cuối cũng không có.

Giây phút đó, anh chỉ cảm thấy đầu óc ong ong vang lên, tại sao có thể như vậy? Hạnh phúc tới quá mau cũng biến mất quá nhanh, hơi trở tay không kịp.

Sao Y Y lại xui xẻo như vậy, bị dính vụ tai nạn giao thông này?

Để cho anh kinh ngạc chính là Hứa Nhiều lại có thể biết ở đâu, cô hình như cũng bị thương, nằm trên giường bệnh như nai con bị hoảng sợ, vừa đung vào sẽ tỉnh.

Sau đó cũng đã điều tra rõ ràng tai nạn giao thông, thì ra bởi vì kỹ thuật lái xe của Hứa Nhiều là đồ bỏ, lúc qua đường không chú ý tới đầu đường phía trước đột nhiên lao ra một chiếc xe tải lớn, giữa ranh giới sống chết cô vọt tới leo lên rào chắn bên cạnh, sau đó “Rầm” một tiếng vang lên, xe tải lớn và xe khách phía sau va chạm trực diện, xe hư người chết, thương vong vô số.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Vì yêu sinh hận

Editor: Puck

Hứa Nhiều bị va chạm vào rào chắn cũng không bị thương nghiêm trọng, chỉ có điều trước trán bị đập đầu rách một mảng da lớn, chảy chút máu, chỗ khác đều tốt.

Nghe người nhà tang lễ nói thân phận của Tiêu Y Y do chính cô xác nhận, bởi vì thi thể kia bị va chạm vết máu mơ hồ, lúc Hứa Nhiều đi nhận còn nôn mửa dọa người, khóc đến thê thảm.

Sau đó hỏi sao Hứa Nhiều lại lái xe đến đó, cô khóc lóc kêu la chị Y Y bỏ quên đồ, bởi vì vội vã cho nên cô tốt bụng đưa qua cho chị ấy, không ngờ bản thân sẽ tạo thành một án tử, còn hại chị Y Y hương tiêu ngọc vẫn.

Ủy Nam Thừa đau thương quá độ cũng không đi tra cứu đến cùng là sai lầm của ai, chỉ có thể trách ý trời trên người, vụ tai nạn này hoàn toàn không thể đổ hết cho Hứa Nhiều, dù sao cô cũng vô tâm, trong lòng khổ mà không nói được.

Cái gọi là thiên ai, gặp cũng chỉ có thể thừa nhận lấy, chỉ tự trách số mạng mình không tốt.

Sau đó anh nhận lời mời du học của đại học Harvard, một là mình quả thật muốn đi, hai là cũng vì thoát khỏi đau lòng, để cho mình quên đi.

Cha mẹ anh không có ý kiến gì với việc anh đi du học, chỉ có ông nội không vui vẻ, nhưng anh kiên trì tiếp, cuối cùng cũng đồng ý rồi.

Chuyến đi này chính là bảy năm, ngoại trừ nghỉ đông và nghỉ hè hàng năm trở về, gần như sẽ không về nhà, khiến cho ông nội và cha mẹ phàn nàn rất nhiều, nhưng anh vì sự nghiệp triệt để hạ quyết tâm, không tạo ra thành tựu tuyệt đối không quay về.

May mà đoạn đường này đều có a Dàn đi cùng, để cho anh cảm giác không phải một mình mình chiến đấu.

Vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng này, bởi vì nhà họ Hứa khai thông quan hệ trên dưới, cũng mời luật sư tốt nhất thành phố W biện hộ cho Hứa Nhiều,

cuối cùng miễn đi tất cả trách phạt cho Hứa Nhiều, chỉ bị treo bằng lái, vĩnh viễn không cho phép lái xe.

Chỗ tốt của quyền thế đại khái chính là thể hiện ở đó, có thể đạt được rất nhiều miễn trừ đặc xá, trắng đen điên đảo.

Sau khi trải qua vụ tai nạn này, Hứa Nhiều bị đả kích, tinh thần hỗn loạn, hành vi cử chỉ quái dị rất nhiều, khiến cha Hứa mẹ Hứa rất lo lắng.

Đi rất nhiều bệnh viện, bác sỹ trưởng đều nói là bị kinh sợ quá mức, cần tĩnh tâm điều dưỡng, một lần điều dưỡng chính là hai năm, hai năm sau, Hứa Nhiều tốt như kỳ tích, nhưng hình như trí nhớ hai năm bị gián đoạn quên một chút.

Nhất là chuyện tai nạn xe cộ, cô hình như không nhớ chút nào, trở về cô công chúa nhỏ vui sướng ban đầu, chỉ có điều khiến cho mọi người lo lắng chính là tình yêu của cô với Ủy Nam Thừa hình như chỉ tăng không giảm.

“Thừa Thừa, anh đang nghĩ gì vậy?” Tròng mắt đen bóng không hề chớp mắt của Thiên Ca Tuệ nhìn chăm chăm người đàn ông bên cạnh.

“Không có gì, chính là chút chuyện cũ mà thôi.” Ủy Nam Thừa cười sờ tóc ngắn của Tuệ Tuệ.

“A, về chị Hứa sao?” Trong mắt người nào đó có vẻ giao hoạt.

“Về của chính anh, buổi tối nói cho em nghe.” Đưa tay sờ sống mũi Tuệ Tuệ, cười đến cung chiêu vô hạn.

“Em thích nghe chuyện xưa nhất.” Người nào đó cười híp mắt nói.

Nhưng vừa xuống xe, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức xụ xuống, sẽ lập tức nhìn thấy chị Hứa rồi, thật sự không biết nên nói gì? Sao cô lại nghĩ không ra đây? Cuộc đời của chị ấy chắc nên rất tốt đẹp mới đúng.

Bên trong phòng bệnh cao cấp, Hứa Nhiều được cấp cứu trở về rất bình tâm, nhìn thấy mẹ ở bên cạnh rơi lệ, đột nhiên cảm thấy uất ức trong lòng, tại sao anh Thừa không thích cô, ba năm trước là như thế này, bảy năm sau lại là như vậy!

Vốn cho rằng học hành về nước xong là có thể nhanh chóng theo đuổi bước chân anh Thừa, có thể kiêu ngạo đứng bên cạnh anh, có thể làm nội trợ hiền cho anh.

Nhưng mà, lại bị con nhóc thú vị Thiên Ca Tuệ đó nhanh chân đến trước rồi! Bạn nói sao cô có thể không hận!

“Mẹ...” Hứa Nhiều bỏ nhào vào trong lòng mẹ khóc thành tiếng, giống như phát tiết uất ức của mình.

“Con à, sao con có thể nghĩ không ra như vậy, Thừa nhi đã kết hôn rồi, nó không bao giờ có thể thuộc về con! Cõi đời này đàn ông tốt còn rất nhiều, con gái mẹ ưu tú như vậy nhất định có một hàng dài đàn ông theo đuổi, đồng ý với mẹ, không cần làm việc ngốc nghếch như vậy nữa!” Mẹ Hứa ôm con gái đau lòng nói.

“Mẹ, con không cam lòng, con không cam lòng...” Hứa Nhiều khóc đến như đứa bé, cảm giác giống như khi còn bé thích một con búp bê, đáng tiếc bị một cô gái khác cướp đi.

“Nhiều Nhiều, mẹ và cha con đều lớn tuổi rồi, cũng không chịu nổi bất kỳ đả kích nào các con mang tới, con à, con phải hiểu được chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu, không phải con cuối cùng vẫn không phải là con.” Mẹ Hứa thở dài.

“Mẹ, về sau con sẽ không bao giờ như vậy...” Trừ tình yêu cô còn có tình thân, có tình thương yêu của cha mẹ và anh trai.

Đột nhiên, vang lên tiếng gõ cửa, mẹ Hứa lau nước mắt, “Vào đi.”

Ủy Nam Thừa và Thiên Ca Tuệ một người ôm bó hoa tươi, một người cầm hộp quà tinh xảo đi vào.

“Chào thăm Hứa.” Hai người trăm miệng một lời.

“Mẹ, con không muốn thấy bọn họ, mẹ kêu bọn họ đi đi!” Hứa Nhiều vừa thấy hai người bọn họ thì lập tức kích động.

“Chị Hứa, chị đừng tức giận, chúng em chỉ rất lo lắng cho chị, cho nên...”

“Đừng gọi tôi là chị! Tôi không chịu nổi! Không ngờ cô tâm cơ sâu như vậy, gạt tôi nói không hề thích anh Thừa chút nào, còn giả kết hôn với anh ấy! Một năm sau xóa bỏ hôn ước! Các người đều là kẻ lừa gạt!” Hứa Nhiều gào to.

“Hứa... Chị, tôi không lừa gạt chị.” Thiên Ca Tuệ rất vô tội, lúc ấy lời cô nói đều là thật, nhưng ai ngờ mới qua mấy tháng, cô thật sự yêu Ủy Nam Thừa.

“Không lừa gạt tôi? Không lừa gạt tôi hai người còn đi hưởng tuần trăng mật? Không lừa gạt tôi thì cô lập tức xóa bỏ hôn ước với anh Thừa!” Giọng Hứa Nhiều bén nhọn.

“Nhiều Nhiều, lần trước anh đã nói rất rõ ràng với em rồi!” Ủy Nam Thừa thật sự không nhận được bất bình thay Tuệ Tuệ, trong giọng nói bình thản ẩn chứa giận dữ, chuyện này Tuệ Tuệ vốn vô tâm, ai sẽ yêu người nào sao lại đoán được trước đây?

“Thừa nhi, Tuệ Tuệ, hai đứa ra ngoài trước đi, Nhiều Nhiều con bé không chịu được kích thích.” Mẹ Hứa ở bên cạnh mở miệng, mặc dù những đứa bé này bà nhìn từ bé, nhưng bây giờ cho dù là trực tiếp hay gián tiếp, tóm lại làm tổn thương tới con gái bà rồi, bà đương nhiên muốn bảo vệ con gái mình.

“Thím Hứa, vậy chúng cháu cáo từ, Nhiều Nhiều, em nghỉ ngơi cho tốt.” Ủy Nam Thừa rất lễ phép cáo từ, ôm eo Tuệ Tuệ đi ra phòng bệnh.

Mới vừa ra phòng bệnh không tới mấy bước, Tuệ Tuệ đã không chịu được nôn mửa một trận.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Cô mang thai!

Tuệ Tuệ, em làm sao vậy?” Ủy Nam Thừa vội vàng đỡ Tuệ Tuệ đi về phía băng ghế ngồi xuống.

“Thừa, em thật khó chịu, hu hu...” Tuệ Tuệ cũng không biết mình bị làm sao, vừa ngửi mùi thuốc sắc mũi trong hành lang, cô không ngăn được muốn nôn mửa, nhưng phun gì cũng không ra.

Trong lòng cũng rất đau, mình rõ ràng không có ý lừa gạt chị Hứa, nhưng chị ấy nói giống như cô là kẻ lừa gạt mười tội nặng nhất không thể tha thứ, khiến cho cô rất uất ức.

Vì sao sự việc lại biến thành như vậy? Thật sự làm cho người ta không hiểu nổi.

“Bé ngốc, đừng để những lời Hứa Nhiều nói ở trong lòng, lừa cô ấy hay không chính em nắm chắc, mọi người chúng ta cũng rõ ràng, về phần cô ấy lý giải ra sao, chúng ta không có quyền can thiệp. Nhiều chuyện ở trên người cô ấy, cô ấy nói thế nào cũng có thể, không liên quan gì đến chúng ta.” Ủy Nam Thừa dịu dàng lau nước mắt nơi khóe mắt cho Tuệ Tuệ, an ủi.

“Thừa...” Thiên Ca Tuệ mím miệng nhào vào trong vòng ôm ấm áp khiến cho cô yên tâm, trong dạ dày càng lúc càng khó chịu, mơ hồ buồn nôn.

Lần này, Ủy Nam Thừa thật sự die nda nle equ ydo mn không yên lòng rồi, “Tôi hôm qua ăn cái gì xấu bụng rồi hả? Hay bị cảm lạnh rồi?”

“Không biết, em chưa ăn gì mà, tối qua chúng ta...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng, tối hôm qua Thừa bận rộn loay hoay cô đến rạng sáng, coi như bị cảm lạnh cũng do anh làm hại.

“Đi, đi chỗ bác sỹ xem một chút.” Ủy Nam Thừa vẫn không yên lòng, nửa ôm Tuệ Tuệ đi đến phòng làm việc của bác sỹ.

Trong lòng Thiên Ca Tuệ dâng lên ngọt ngào, Thừa vẫn rất quan tâm.

Lương Hồng Sinh là một trong những trưởng bác sỹ có quyền uy nhất ở bệnh viện này, chủ đạo trung y, mỗi ngày đều có rất nhiều bệnh nhân hâm mộ danh tiếng đăng ký khám chữa bệnh trước, Thiên Ca Tuệ vận khí tốt, vừa đúng lúc ngày hôm nay vị Lương đại sư này rảnh rỗi, ngồi trên ghế gỗ tròn, nhìn bác trai chừng năm mươi tuổi gì đó này nghiêm túc bắt mạch cho mình, cảm thấy rất có ý tứ.

Hồi lâu, Lương Hồng Sinh ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ, nữ chừng mười tám, mười chín tuổi, nam một bộ đồ đơn giản màu xám nhạt nhưng không ngăn được khí chất đàn ông thành thục trên người, hai người này? Thoạt nhìn quan hệ có vẻ rất huyền diệu!

Nhìn chăm chú vào cô gái nhỏ trước mắt, sóng nước chẳng sao mở miệng: “Cô mang thai.”

“Bác... Nói gì?” Thiên Ca Tuệ không thể tin há to mồm.

Lương Hồng Sinh vốn biết cô sẽ có vẻ mặt như thế, nam nữ trẻ tuổi không chịu trách nhiệm như vậy quá nhiều, luôn lên xe trước mua vé bỏ sung sau, có con còn muốn phá, nói mình tuổi quá nhỏ, sau này còn nhiều cơ hội mà.

Hừ! Sớm biết hôm nay sao lúc trước còn như thế! Ông ghét nhất kiểu người trẻ tuổi không chịu trách nhiệm như thế!

Cho nên, không hề có sắc mặt tốt gì nhìn hai người trước mặt, đáng tiếc hai người vốn không chú ý tới nét mặt không vui của ông, đang đắm chìm vào trong vui sướng.

“Thừa, em mang thai!” Thiên Ca Tuệ vui mừng đến nhảy dựng lên, nhào vào trong ngực chồng cọt cọt, cuối cùng sắp sinh em bé rồi, cuối cùng không lo đau bụng kinh rồi, wow, ha ha ha!

Trong mắt Ủy Nam Thừa không giấu được nụ cười, cố gắng của mình cuối cùng có hiệu quả rồi, lần này, ông nội và cha mẹ đều vui mừng.

“Khụ... Khụ...” Lương Hồng Sinh ho hai tiếng, sao phản ứng của hai người này không giống như trong tưởng tượng d1end4n3q21yd0n của ông, nữ

không nên vui mừng như thế, nam càng không nên vui mừng như thế!

Phải là, “Thừa, làm sao bây giờ? Em mang thai.”

“Tuệ Tuệ, chúng ta còn trẻ, về sau còn nhiều cơ hội, không bằng... Phá đi.”

...

(Hi hi... Mồ Yêu xấu xa sao, dĩ nhiên không, tôi không phải đi ghê, đứa nhỏ vẫn sinh ra...)

“Bác sỹ Lương, cảm ơn ngài ~ thật vui vẻ, cuối cùng tôi đã mang thai cực cưng.” Thiên Ca Tuệ cười híp mắt lại, khề cong như trăng non cực kỳ đẹp mắt, uất tức vừa rồi ở trong phòng bệnh Hứa Nhiều thoáng cái tan thành mây khói, quả nhiên là một cô gái không tìm không phôi!

“Bác sỹ Lương, bà xã tôi mang thai mấy tháng rồi?” Giữa chân mày Ủy Nam Thừa cũng không che giấu được vui vẻ.

Lương Hồng Sinh cảm thấy rất kinh ngạc, chẳng lẽ hai người này là vợ chồng?

“Chừng hai tháng, trước mắt thai dường như rất ổn, chỉ có điều về sau hai người phải kiêng kỵ chuyện sinh hoạt vợ chồng, để tránh tạo thành ảnh hưởng với thai nhi.” Bác sỹ nói lời khuyên như chuyện cơm bữa, nhưng nghe vào tai Thiên Ca Tuệ, đã cảm thấy xấu hổ khác thường, sao cả cái này cũng nói.

“Cảm ơn bác sỹ Lương, tôi muốn nhờ ngài chỉ cho một chuyện, phụ nữ đau bụng kinh sau khi sinh đứa nhỏ sẽ không còn đau nữa hả?” Ủy Nam Thừa cố nén cảm giác mặt dày hỉ.

“Cô bé, mỗi lần tới kỳ kinh đều rất đau hả?” Lương Hồng Sinh thân nhiên liếc qua cậu thanh niên đặt câu hỏi, có chút ấn tượng tốt với cậu ta, đúng là một người đàn ông cần thận.

“Vâng, rất đau, đau bụng với đùi phải phía trên đầu gối một đoạn đều rất đau.” Mặt Thiên Ca Tuệ ửng đỏ, cô vốn chính là cô gái nhỏ, không cách nào làm như không có chuyện gì nói ra khỏi miệng.

“Mặc dù sau khi sinh xong đứa bé, sẽ không dinendian.logid]on có đau bụng kinh, nhưng vẫn cần chú ý, không thể coi thường, biết không?” Có lẽ bởi vì phản ứng của đôi nam nữ này với đứa bé khiến cho ông rất ưa thích, cho nên lan man nhiều hơn bình thường mấy câu.

Thiên Ca Tuệ rất nghe lời gật đầu, cười ngọt ngào với bác sỹ Lương, “Cảm ơn ngài nha.”

Nụ cười của cô gái nhỏ này quả thật rất tươi mát tự nhiên, khiến cho tâm tình người ta tự dưng tốt hơn nhiều, cho nên ông lại hỏi nhiều hơn một câu, “Hai người đã kết hôn?”

Hai người đối diện hiển nhiên không ngờ rằng bác sỹ này sẽ hỏi như vậy, đồng thời gật đầu một cái.

Lập tức, tâm tình Lương Hồng Sinh rất tốt, nói không rõ ràng là vì cái gì, chỉ cảm thấy xã hội này lại thêm một chút tốt đẹp để ông bằng lòng tin tưởng, lời kéo Thiên Ca Tuệ thao thao bất tuyệt dặn dò rất nhiều điều cần chú ý và đồ nên kiêng kỵ.

Ra khỏi cửa bệnh viện, Thiên Ca Tuệ ôm cánh tay chồng kỳ quái nói: “Bác sỹ Lương kia thật kỳ quái, mới đầu thái độ lạnh lẽo, sau lại chuyển biến một trăm tám mươi độ, cuối cùng còn lôi kéo em nói nhiều như vậy, đúng là một bác trai nhiệt tình.”

Ủy Nam Thừa thông minh như vậy tự nhiên đoán được suy nghĩ trong lòng bác sỹ Lương, nhưng không muốn nhiều lời, ôm eo Tuệ Tuệ đi về phía xe, “Về nhà nói cho ông nội tin tức tốt này đi, chắc ông nội chờ đợi đã lâu sắp sửa đi ra.”

“Ghét!” Thiên Ca Tuệ nũng nịu véo hông Ủy Nam Thừa.

Bạn đang đọc truyện *Cực Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Đừng sờ loạn, ngủ!

Editor: Puck

Tin tức Tuệ Tuệ mang thai lập tức truyền ra hai nhà, cha mẹ hai bên vui mừng đến không ngậm miệng được, lần này, trong nhà thật náo nhiệt.

Nam Xu Nhiên và Đinh Như đã sớm chuẩn bị xong quần áo, nôi, xe đẩy, đồ chơi, v.v... Cho đứa bé, ngay cả phòng trẻ của chuẩn bị hai phòng, một nam một nữ, trong phòng đầy đủ thiết bị, cực kỳ huyền ảo.

Càng thêm mỗi ngày ba bữa cơm dinh dưỡng hầu hạ, các món từ thịt, các loại canh đại bổ, các món sản phẩm từ sữa, rau dưa, trái cây, ăn đến Thiên

Ca Tuệ không ngừng kêu khổ, không phải thứ gì cũng không thể lập tức ăn nhiều sao! Sẽ ngán đấy!

Nhưng lại không thể làm trái ý tốt của mẹ Nam và mẹ.

Nửa tháng trôi qua, cô rõ ràng cảm thấy eo của mình mập một vòng, mơ hồ có khuynh hướng vượt qua một trăm cân (1 cân Tàu = 0,5 kg Việt), cánh tay to một vòng, bắp đùi cũng lớn một vòng, hu hu... Cô không cần biến thành heo mập nhỏ!

Buổi tối, Úy Nam Thừa vừa mới vào cửa, còn chưa kịp cởi cà vạt xuống, đã thấy Tuệ Tuệ như con gió lốc ào vào trong lòng mình, vội vàng nheo mắt mũi xinh xắn của cô, “Đã sắp làm mẹ rồi, sao còn như trẻ con vậy.”

“Ừnh, ông xã, anh xem tay em một chút, có phải thêm rất nhiều thịt không...” Đôi môi đỏ hơi chu lên vênh nhẹ, trong đáng yêu mang theo chút gọi cảm.

Úy Nam Thừa rất chân thành mà xoa bóp tay vợ, thịt thật nhiều sờ mới có cảm giác, “Sờ càng có cảm giác.”

“Cái gì! Vậy anh sờ eo em xem, có phải mập lên một vòng không?” Người nào đó rất tức giận nắm tay chồng sờ lên eo mình.

Ặc... Anh có thể nói thật sao? “Là mập hơn trước kia một chút, mà anh thích cảm giác như thế.”

“Gạt người! Nào có ai thích eo thùng nước! Thừa, anh nói với mẹ Nam một chút đi, về sau đừng làm nhiều thịt như vậy cho em ăn, em sắp thành trái cầu thịt rồi, tiếp tục như thế em ra ngoài gặp người như thế nào!” Thiên Ca Tuệ cực kỳ buồn bực, bụng không thấy to ra, ngược lại thịt trên người nhanh chóng nhiều thêm, nếu không biết hạn chế, cô khỏi nghĩ ra ngoài gặp người!

“Ngoan ~ mang thai đều như vậy, không ăn nhiều cục cưng sao mập được?” Đối xử với bà xã, chỉ có thể dụ dỗ.

“Nhưng mà, bảo bối không lớn, anh xem bụng của em còn bằng phẳng.” Thiên Ca Tuệ rất nghiêm túc vỗ bụng một cái.

“Không thể vỗ loạn, cục cưng ở bên trong sẽ đau.” Úy Nam Thừa đưa tay cầm lấy tay vỗ loạn của Tuệ Tuệ.

“A! Có thật không?”

Người nào đó rất vô tội trừng lớn hai mắt, đương nhiên là thật.

“Cục cưng à, xin lỗi, mẹ không cố ý muốn đánh con, đều do cha con không tốt, chờ sau khi con ra ngoài phải trút giận thay mẹ đó!” Thiên Ca Tuệ vuốt bụng lăm lăm lâu bầu.

Úy Nam Thừa ở bên cạnh lướt qua vạch đen trên trán, anh làm sao chứ? Anh rất vô tội.

Bởi vì bác sỹ nói trong khoảng thời gian này không thể sinh hoạt vợ chồng, cho nên mỗi đêm Úy Nam Thừa đều là dục hỏa đốt người, nhiều lần anh định ngả ra đất nghỉ, Tuệ Tuệ nằm trên giường uất ức méo miệng tố cáo, “Trưng thú! Anh ngả ra đất nghỉ em làm thế nào? Không có ngực của anh người ta không ngủ được!”

Có thể nghĩ, đây là một cực hình đau khổ cỡ nào, nhuyển ngọc ôn hương trong ngực nhưng chỉ có thể nhìn không thể có động tác.

“Thừa, em cũng không ngủ được.” Một đêm khuya tối thui, sau khi Úy Nam Thừa than thở một trăm lẻ một lần, cô gái nhỏ trong ngực mở miệng nói chuyện rồi.

“Sao vậy?”

“Em...” Thiên Ca Tuệ vừa nói vừa luồn tay nhỏ bé lạnh buốt của mình vào trong áo ngủ của ông xã, sờ loạn trên lồng ngực cường tráng, nhất là khi chạm vào hai chấm đỏ nhỏ thì vô ý thức vuốt ve, lượn vòng vòng.

Đúng là một yêu tinh nhỏ một nhọc! Úy Nam Thừa một phát túm lấy tay nhỏ bé sờ loạn của cô, “Đừng sờ loạn, ngủ.”

“Em khó chịu chứ sao!” Thiên Ca Tuệ uốn éo người, chân dài khoác lên eo anh, cả người giống như gấu koala bám chặt lấy anh, tay nhỏ bé còn không ngừng sờ trên người anh.

Quả thật đang đùa với lửa! Cháy sạch khiến cả người anh nóng ran khó chịu.

“Chỗ nào khó chịu?” Giọng nói trầm thấp đầy truyền cảm dịu dàng vang lên bên tai cô.

“Là... Khó chịu!” Thiên Ca Tuệ liều mạng tiếp cận lửa nóng trên thân thể, giống như càng nằm gần, lại càng thoải mái.

Miệng lại còn cắn một cái trên cằm Úy Nam Thừa, vừa gặm vừa cắn, không lưu lại câu hồn phách người.

“Ma nhân tinh nhỏ này!” Úy Nam Thừa gầm nhẹ một tiếng cắn miệng nhỏ nhắn của người không yên phận trong ngực, nặng nề vuốt ve, tàn sát bừa bãi, đầu lưỡi liếm cạy hai hàm răng của cô ra, lưỡi đầu lưỡi cô, ngang ngực ngậm trong miệng nuốt.

Thiên Ca Tuệ chỉ cảm thấy đầu lưỡi bị anh kéo rất đau, mơ mơ hồ hồ chống lại, tay nhỏ bé nắm thành quả đấm dùng sức đấm trên ngực anh, lại bị anh

nắm ngược lại đặt trên ngực nhào nặn.

“Ừm...” Thân thể càng ngày càng nóng, làm thế nào? Càng khó chịu hơn vừa rồi!

Úy Nam Thừa cũng bị tiếng rên yêu kiều của cô làm cho bụng dưới trướng lên, bàn tay luồn vào trong váy ngủ của cô, hung hăng giầy xéo hai khối thịt, trêu chọc từng điểm một, hai trái nho bị anh trêu chọc đến cương cứng dựng thẳng, hai người lập tức thở hồng hộc, nóng ran khó nhịn.

Nếu như không phải e ngại vì Tuệ Tuệ đang mang thai, anh khẳng định đè cô dưới thân hung hăng cương chiều, quả thật là giầy vò muốn chết!

“Thừa...” Thiên Ca Tuệ uyển chuyển than nhẹ, phía dưới trống rỗng thật khó chịu.

“Ngoan, anh biết rõ em khó chịu.” Vừa nói vừa đưa tay vào trong bắp đùi cô, mân mê bên trong vách thịt, ấn từng chút một vào bên trong thịt non của cô, nhào nặn từng vòng một, khiến cho cô không nhịn được thét chói tai, lại bị anh nuốt toàn bộ vào trong miệng.

“Ừm... Người xấu!” Rất thẹn thùng, lại có thể dùng ngón tay...

“Bằng không, làm thế nào?” Úy Nam Thừa rất vô tội, anh cũng muốn dùng cách khác, nhưng tình thế bắt buộc, vạn bất đắc dĩ, không thỏa mãn Tuệ Tuệ, chỉ sợ tối nay cô muốn giầy vò mình cả buổi tối, đừng nghĩ ngủ giấc yên ổn rồi.

Tư tưởng xấu lại dứt thêm một ngón tay vào, ra ra vào vào quấy loạn lên, về nhẩn...

Úy Nam Thừa đã biết rất rõ vùng mẫn cảm trên cơ thể của Tuệ Tuệ, dĩ nhiên nhanh chóng để cho cô thoải mái hừ hừ, mà phía dưới của mình đã sớm bành trướng dọa người, xem ra đợi chút nữa phải tắm nước lạnh rồi, nhất định lại một đêm không ngủ.

Đột nhiên không thấy gối ôm hình người ấm áp bên cạnh, Thiên Ca Tuệ bất mãn cong môi lên, bỗng nghe thấy phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy “Rào rào”, khoe miệng không khỏi nhếch lên nụ cười ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Không cuốn ga giường sao mang thai cục cưng đây?

Đôi khi Úy Nam Thừa tắm nước lạnh trở lại giường, Tuệ Tuệ đã hô hấp đều đều ngủ thiếp đi, vốn định cứ không đụng chạm lẫn nhau ngủ một đêm, cuối cùng quỹ nhỏ không yên phận vẫn chui vào trong ngực anh, đầu bồm xồm còn dụi dụi trong lòng anh, đôi tay càng ôm chặt hông anh, lửa mới diệt xuống lại “Vèo” cái bốc cháy.

Thấy vậy nhất định là một đêm không ngủ, bảy tháng say này làm sao có thể sống đây!

Haizzz...

Úy Nam Thừa cảm thấy cuộc sống chính là tràn đầy sắc thái giả tưởng như vậy, có quá nhiều biến đổi không biết, quá nhiều niềm vui bất ngờ, giống như bây giờ, anh vĩnh viễn chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày mình sẽ ôm cô nhóc từng căm ghét ngủ yên bình, ngay cả khoe miệng cũng mang theo ý cười nhẹ nhàng, đó chính là thỏa mãn và hạnh phúc.

Trong khoảng thời gian Hứa Nhiều nằm bệnh viện, Thiên Ca Tuệ cũng không dám đi thăm chị ta, chỉ sợ lại chọc cho cảm xúc của chị ta kích động, chỉ van xin anh họ mang nhiều chúc phúc và quan tâm an ủi, nhìn ra được anh họ thích chị Hứa, có thể buông bỏ sao?

Sau khi xuất viện, Hứa Nhiều theo đề nghị của cha mẹ tiếp tục ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, có lẽ, rời khỏi nơi đây cô mới có thể sống là chính mình, cuộc sống tuyệt vời của mình.

Ngoài sân bay, Hứa Du nhìn máy bay từ thành phố W đi Canada trên trời trong xanh thu lại từng chút một thành điểm đen nhỏ trong tầm mắt, thật lòng hy vọng chấp niệm của em gái có thể tàn đi theo lần tự sát này. Rồi đi, có lẽ không phải là lựa chọn tốt nhất, nhưng có thể cách xa một số người và sự việc, dần dần quên lãng, xa lánh, bắt đầu cuộc sống mới của mình.

Trong lòng bỗng dưng xẹt qua một bóng dáng đẹp đẽ, khoe môi nhạt nhẽo nâng lên, mình vốn không nên hy vọng xa vời, cần gì mua dây buộc mình, trong biển người mệnh mông này nhất định sẽ có một người chân chính thuộc về mình.

Khẽ thờ dài, đi về phía chiếc Lamborghini của mình.

Thành phố W cuối tháng tám, chính là nắng gắt cuối mùa thu, trừ đêm đến sáng sớm, chính giữa trưa nóng đến người khó chịu. Hôm nay là ngày hôm sau Cầu Cầu từ New Zealand trở về, ba người bạn tốt tách ra sau hai tháng gặp lại một chỗ, dĩ nhiên nhiệt tình ôm hôn một chỗ, tổ nổi khổ tương tư lẫn nhau, vẫn liên hoan chỗ cũ.

“Wow, Cầu Cầu, hai tháng không gặp, cậu càng ngày càng xinh đẹp nha!” Thiên Ca Tuệ hưng phấn ôm bạn tốt gào không ngừng.

“Thật ái thôi đi, bây giờ cậu là phụ nữ có thai! Đừng nhảy nhót nhót dọa người như vậy có được không? Trước khi ra cửa chồng cậu đã ngăn cản vạn dân tứ nhất định để ý cậu!” Đồng Yên vội vàng đề Tuệ Tuệ đang nhảy như bộ chó.

Một khắc trước khuôn mặt Thiên Ca Tuệ còn sáng rỡ như ánh mặt trời, lúc này lập tức sụp xuống, chống cảm buồn bã trừng mắt liếc Đồng Yên, “Phụ nữ có thai nên ngồi yên sao? Mỗi ngày ăn nghỉ ăn, tứ sắp biến ra bệnh rồi!”

“Còn có thể đi dạo, thường xuyên hoạt động một chút cũng tương đối tốt cho đứa bé.” Hạ Lan Thu khẽ nhấp một ngụm trà sữa.

“Phụt ~” Đồng Yên rất không có hình tượng phun, khiến hai người bên cạnh tỏ vẻ mê man nhìn cô, nhất là Hạ Lan Thu: tứ nói gì sao?

Tuệ Tuệ phản ứng lại sau hai phút, tay run run chỉ, mặt xem thường nhìn Đồng Yên, “Có câu nói ‘Ba ngày không thấy, phải lau mắt mà nhìn’, tứ lại lần nữa được biết cậu! Cô gái có tư tưởng xấu die~nda4nle^qu21ydo^n xa! Trong kỳ nghỉ hè nhất định đã cuốn ga giường lăn lộn nhiều với người khác!”

“Nào có! Chúng tứ còn lâu mới đến mấy lần!” Đồng Yên cãi lại.

“Cái gì? Còn lâu mới đến mấy lần? Bùi Phóng thật sự nhẫn tâm ra tay độc ác với cậu nụ hoa chưa nở! Quả thật không khác cảm thú! Nói ăn là ăn!” Thiên Ca Tuệ tức giận kêu lên.

“Tuệ Tuệ, cậu lừa tứ nói!” Hai má Đồng Yên rục rờ như ráng chiều, lác lác tay không thuận theo rồi.

“Cái gì gọi là tứ lừa cậu nói? Rõ ràng chính cậu tự nói ra!” Thiên Ca Tuệ tức giận trừng mắt nhìn cô ấy.

“Khụ... Khụ... Yên nhi, cậu và Bùi Phóng thật sự... Cái đó.” Hạ Lan Thu là người duy nhất trong ba người không có bạn trai, cho nên khó tránh khỏi hơi ngượng ngùng.

Đồng Yên mắc cỡ ngay cả đuôi mắt cũng ánh lên đỏ ửng, gật đầu, “Có một lần khi chúng tứ dọn nhà, mệt mỏi nằm trên giường nghỉ ngơi, sau đó, không kiềm chế được...”

“Không kiềm chế được? Đây tuyệt đối là lấy cớ! Vốn tứ còn tưởng rằng Bùi Phóng là chính nhân quân tử, nhất định sẽ bảo vệ cậu đến đêm tân hôn, không ngờ cũng là tên quý mặt người dạ thú!” Thiên Ca Tuệ tức giận gườm gườm nhìn cô.

Hạ Lan Thu mím môi không lên tiếng, Đồng Yên nóng nảy, “Không phải như các cậu tưởng tượng! Thật ra thì trước kia a Phóng nghĩ vậy, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì! Đừng nói nữa, Bùi Phóng nhà cậu cũng là sói xám lớn khoác da dê!” Ở trong lòng Thiên Ca Tuệ, hình tượng die nda nle equ ydo n của Bùi Phóng vẫn vô cùng tốt, thư sinh dịu dàng khiêm tốn lịch sự, làm chuyện gì cũng tao nhã lễ độ, nói chuyện cũng như gió xuân làm người ta thoải mái, trừ gia đình không tốt còn ngoài ra tất cả đều gần như hoàn mỹ, nhưng mà...

Hành động ăn hết Yên nhi của anh hoàn toàn phá vỡ ấn tượng tốt về anh của Thiên Ca Tuệ, thì ra cõi đời này đàn ông thuần khiết còn quá ít!

“Tuệ Tuệ, chẳng lẽ chú nhà cậu chính là con sói xám lớn, mỗi đêm trời tối đều cuốn ga giường với cậu? Cũng đúng! Không lăn ga giường sao có thể mang thai cục cưng đây?” Đồng Yên cười đến được gọi là hèn mọn.

Một ngụm nước ngậm trong miệng Thiên Ca Tuệ thiếu chút nữa phun ra, đây là suy luận gì? Lại nói cô và chú đã kết hôn rồi, cuốn ga giường cũng là nghĩa vụ hợp pháp giữa vợ chồng!

“Đồ chết bầm kia! Tứ kết hôn, cậu lại chưa kết hôn! So với tứ cái gì mà so, lại nói mang thai cục cưng cũng là tứ tự nguyện, đến lúc đó tứ là người mẹ trẻ tuổi nhất rồi, hừ!” Thiên Ca Tuệ hừ hừ lỗ mũi.

“Khụ...” Hạ Lan Thu ở bên cạnh che miệng kho khan, hai cô nhóc này đều nói những gì đâu? Không biết người chung quanh nhìn bọn họ bằng ánh mắt rất quái dị sao?

“Nhỏ giọng một chút! Cầu Cầu còn là nụ hoa chưa phá trinh duy nhất trong ba chúng ta, nói quá rõ ràng sẽ khiến cậu ấy xấu hổ ~” Đồng Yên cười đến gian xảo.

“Phi ~” Thiên Ca Tuệ bị chọc cho ôm bụng cười lăn lộn, hình tượng cực kỳ thiếu lễ độ.

Trên mặt Hạ Lan Thu viết đầy [囧] và khó chịu! “Đồng Yên! Cậu còn đắc chí hả?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Chua trai cay gái

“Tiểu nhân không dám.” Đồng Yên lập tức ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt thành thật.

Hạ Lan Thu cúi gập lườm cô ấy, nghiêm nghị nói: “Mặc dù Bùi Phóng là một người tốt, rất có lòng cầu tiến, nhưng phụ nữ vẫn nên yêu quý bản thân mình một chút, đừng uất ức mình.”

“Ừ, tớ biết rõ.” Đồng Yên mỉm cười gật đầu, các bạn tốt đều nghĩ cho cô, sao cô lại không hiểu đây?

Nhưng mà cô không hối hận tặng đêm đầu tiên của mình cho a Phóng, bởi vì bằng lòng, bằng lòng tin tưởng a Phóng sẽ cho cô hạnh phúc.

“Yên nhi, sau này nếu Bùi Phóng dám bắt nạt cậu, cậu ngàn vạn lần không được gạt chúng tớ, nhìn xem tớ có đánh như từ anh ta không!” Thiên Ca Tuệ hung tợn nói.

“Thân ái, cậu nói khiến tớ muốn khóc...” Đồng Yên mím môi làm khẩu hình khóc thút thít.

“Cậu khóc đi, chỗ tớ có khăn giấy.” Thiên Ca Tuệ rất phối hợp rút ra mấy tờ khăn giấy đa cho cậu ấy.

Đồng Yên hờn dỗi lườm bạn, nói sang chuyện khác, “Lại nói cảm giác mang thai như thế nào? Có phải rất vất vả không?”

“Đĩ nhiên khổ cực chứ, đều nói người mẹ vĩ đại nhất, tớ thấy một chút không phải giả! Khoảng thời gian gần nhất nôn nghén gay gắt, mỗi ngày ăn gì ới đó, cảm giác này thật sự khó chịu muốn chết.” Nói đến mang thai, Thiên Ca Tuệ có một bụng khổ tâm muốn nói ra.

“A? Chẳng lẽ chú nhà cậu không tìm chút biện pháp gì cho cậu? Chẳng lẽ cứ mặc cậu tự sinh tự diệt như vậy?” Đồng Yên tỏ vẻ kinh ngạc.

Thiên Ca Tuệ có một cảm giác ngổn ngang trong gió, quát: “Cái gì gọi là tự sinh tự diệt! Yên nhi cậu có biết dùng từ không vậy?”

“Ặc, Tuệ Tuệ cậu đừng kích động, như vậy sẽ không tốt cho đứa bé, bây giờ mọi cử động của cậu sẽ ảnh hưởng đến sinh trưởng phát triển của bé, lỡ như sau đó sinh ra một thằng nhóc tính tình nóng nảy, động một chút lại quát người, đó chính là do cậu làm hại.” Đồng Yên rất chân thành nhìn bụng bạn tốt.

“Đó cũng do cậu gián tiếp làm hại!” Tính tình con nít nóng nảy của Thiên Ca Tuệ phát tác.

Hạ Lan Thu bị kẹp ở giữa thật khó khăn, hai kẻ dờ hơi này vừa thấy mặt đã đấu võ mồm, mỗi lần đều “Gương cung bạt kiếm”, nhưng rất thú vị, nói xen vào, “Tuệ Tuệ, cậu thích ăn chua hay cay?”

“Chua, dù sao bây giờ tất cả thứ chua tớ đều thích ăn, nhất là nước ô mai, ô mai chua, táo chua... Tớ đều không dùng miệng được.” Thật sự kỳ quái đó, trước kia mình không thích ăn chua chỉ thích ăn cay, nhưng từ sau khi mang thai, sở thích kia lại đổi ngược lại.

“Wow! Vậy chắc chắn là con trai ~ đều nói chua trai cay gái.” Đồng Yên vui mừng hơn hờ vỗ tay.

“Mẹ Nam cũng nói vậy, chẳng qua tớ không sao, Thừa nói con trai hay con gái anh ấy đều thích.” Nghĩ đến trong bụng có cục cưng, Thiên Ca Tuệ đột nhiên cảm thấy rất thần kỳ, cuối cùng cũng hiểu rõ đứa bé không phải sinh ra từ rốn hay từ lỗ đít, mà là...

“Hóng rồi, chẳng lẽ về sau gặp Tuệ Tuệ, đều phải nói chuyện về các thể loại bú sữa, tã giấy, đồ chơi, phim hoạt hình.” Vừa nghe mấy lời muốn ăn đòn này cũng biết người nào muốn ăn đòn nói ra.

“Tớ còn định học đại học!” Thiên Ca Tuệ dinendian.loqidJon nổi giận, Yên nhi nói cô giống như thành bà nội trợ! Cô mới không cần, hơn nữa người nhà đều ủng hộ cô tiếp tục đi học.

“Dáng vẻ cậu như vậy đi học như thế nào?” Hạ Lan Thu đưa ra nghi vấn.

“Chỉ có thể nghỉ học trước một năm, cha nói việc này không cần quan tâm, bọn họ sẽ giải quyết giúp tớ.” Có một gia đình có quyền thế quả nhiên thật tốt, tạm nghỉ học hoàn toàn là case nhỏ

“A, vậy cũng vô cùng tốt. Tuệ Tuệ, qua hai ngày nữa tớ và a Phóng đi Thanh Đảo rồi, chắc phải nghỉ đông mới có thể trở về, đến lúc đó có phải bụng của cậu đã bao lớn bằng chừng này không?” Đồng Yên vừa nói vừa ước khoảng bụng mình.

“Ừm, thời gian trôi qua thật nhanh! Thoáng cái đã đi học. Không phải mừng một tháng mười có bảy ngày nghỉ sao? Tại sao không trở lại?” Thật ra Thiên Ca Tuệ rất sợ cô đơn, sau khi tháng chín tựu trường, các bạn bè đều lục tục đi hết, lưu lại một mình cô ở nhà dưỡng thai, thấy thế nào cũng rất cô đơn!

“A Phóng nói nhân dịp lễ mừng một tháng mười ở thành phố Thanh Đảo đi dạo, làm quen chút tình huống, hơn nữa cách nhà quá xa, nên không trở lại.” Đồng Yên hơi cúi đầu, nếu như không có a Phóng, cô nhất định sẽ trở lại chơi với Tuệ Tuệ; nhưng bởi vì có a Phóng, cô bỏ qua Tuệ Tuệ, trong lòng khó tránh khỏi hơi bồn chồn.

“Không có chuyện gì đâu, các cậu yên tâm đi chơi đi, a Thừa ở nhà với tớ, thời gian nửa năm sẽ trôi qua rất nhanh, hơn nữa với dáng vẻ này của tớ cũng không cách nào ra ngoài điên khùng với các cậu! Cho nên, vẫn giữ khuôn phép ở nhà dưỡng thai thôi.” Thiên Ca Tuệ nắm tay Đồng Yên, cười híp mắt

nói.

“Chúng tớ cũng sẽ mang đặc sản và những thứ thú vị đưa cho cậu, còn có đứa nhỏ trong bụng cậu nữa.” Hạ Lan Thu dieendafhleequysddoon cười đến thật âm áp, cô biết Tuệ Tuệ chỉ thích một vài thứ đồ ly kỳ cổ quái, lọ đựng thuốc lá hít chậm trễ, đồ gỗ chế tác tinh tế, v.v... Càng hiếm cậu ấy càng thích.

“Người hiểu tớ không hơn Cầu Cầu! Quyết định như vậy, lễ mừng năm mới các cậu không mang đủ quà tặng sẽ không cho phép trở về gặp tớ!” Thiên Ca Tuệ cười đến xán lạn.

“Yên tâm đi, trong bụng cậu là con nuôi tớ, nói không chừng còn là ông xã tương lai của con gái tớ, tớ đương nhiên sẽ đối xử tốt với bé!” Đồng Yên cười thật ngọt ngào.

“Cầu Cầu, cậu nghe đi, Yên nhi thật không biết thẹn thùng, nhanh như vậy đã muốn sinh con gái rồi.”

“Ghét! Không được cười tớ!”

...

Hai người lại vui đùa, Hạ Lan Thu vẫn ngồi bên cạnh xem náo nhiệt, cười đến cứng chiều mà âm áp.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ngày một tháng chín, Đồng Yên và Hạ Lan Thu đều lên đường đi Thanh Đảo và Tây An rồi, Thiên Ca Tuệ không tiễn họ, mọi người đã nói rồi, không ai tiễn ai.

Bởi vì các cô đều biết, khoảnh khắc ly biệt luôn cực kỳ đau lòng, cô gái nhỏ mà! Không tránh được khóc sụt sụt, luôn không tốt.

Lúc bốn tháng, tình trạng nôn nghén của Thiên Ca Tuệ tốt rồi, khẩu vị cũng tốt thần kỳ, mỗi ngày ăn ít nhất hai chén cơm, một ngày ăn bốn năm bữa, mỗi lần cô đều vừa ăn vừa thề: Ngày mai nhất định không thể ăn nhiều như vậy nữa!

Nhưng đến lúc đói bụng, lời thề lại không công mà phá.

Trên dưới toàn thân, rõ ràng nhất chính là cái bụng to ra rất nhiều, tròn vo như trái cầu da.

Úy Nam Thừa biết Tuệ Tuệ ở nhà một mình nhàm chán, lại không ai chơi với cô, nên cố gắng bớt chút thời gian cùng cô, mang cô đi công viên tản bộ, thỉnh thoảng còn đi dạo trung tâm mua sắm, xem phim gì đó.

Khoảng thời gian này, hai người làm rất nhiều việc mà cặp đôi tình nhân nên làm trước khi kết hôn, khiến trong lòng Thiên Ca Tuệ tràn đầy ngọt ngào và âm áp.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Em muốn chơi anh!

Editor: Puck

Mang thai đúng là chuyện rất thần kỳ, nhất là khi nhìn bụng mình lớn lên từng ngày một, cảm giác làm mẹ tự nhiên sinh ra rồi, lập tức bay lên một tầng khác.

Mỗi ngày Thiên Ca Tuệ đều sẽ vuốt ve bụng mình, nói với bé, ca hát, kể chuyện xưa, thậm chí chơi khúc dương cầm du dương chậm rãi, bởi vì bác sĩ nói dưỡng thai rất quan trọng với đứa bé, cho nên, tất cả bắt đầu nắm chắc từ thai nhi.

Trong đó, để cho cô hưng phấn quá mức chính là cái bụng khê chấn động, cô biết đó là cục cưng trong bụng đá cô, cảm giác đó tuyệt vời không thể nói ra được, khiến cho cô kích động không thôi.

Nhưng mà cũng có lúc buồn bực, đó chính là hoạt động không tiện, ngủ, đi nhà cầu cái gì đều phải đỡ bụng, nặng trĩu, hơi dè dặt sợ!

Cũng may mỗi đêm Úy Nam Thừa đều sẽ xoa chân, bóp chân xoa bóp cho cô, hoàn toàn là hình tượng ông xã hoàn hảo.

Lúc năm tháng, bụng cô đã đuổi kịp người sáu tháng, mẹ Nam và mẹ đều suy đoán có phải sinh đôi không.

Cô cũng hy vọng là sinh đôi, vẫn còn nhớ lúc học tiểu học, trong lớp có hai bạn nhỏ giống nhau như đúc, mặc quần áo giống nhau, làm động tác giống

nhau, khiến cho cô hăm mộ không thôi.

Hy vọng nhường nào mình cũng có một chị em sinh đôi như vậy, nếu như trên cột người khác, khẳng định chơi rất vui, rất kích thích!

Buổi tối Ủy Nam Thừa tan việc trở lại đã nhìn thấy Tuệ Tuệ một mình ngồi trên giường vuốt bụng cười khúc khích, không khỏi ngồi bên cạnh cô, hôn lên gương mặt béo mập của cô, “Cười ngây ngô gì đó?”

“Thừa, em hy vọng trong bụng là hai con gái sinh đôi, đến lúc đó em sẽ mặc cho chúng như công chúa nhỏ, khẳng định chơi rất khá.” Thiên Ca Tuệ ngã vào trong ngực ông xã, bắt đầu tưởng tượng.

“Chơi rất khá?” Thật sự không biết trong đầu nhỏ của Tuệ Tuệ nghĩ cái gì.

“Em cảm thấy mặc quần áo giống nhau chơi rất khá, tốt nhất đáng đáp lớn lên giống anh, sau khi lớn lên chắc chắn mê chết một đám lớn.”

“Giống như em cũng rất đẹp mắt.” Lúc không thích thì nhìn giống như nam sinh, thôn cô; lúc thích thì như bảo bối, quả nhiên người tình trong mắt chính là Tây Thi!

“Đáng đáp của anh càng thêm yêu nghiệt chứ sao! Hơn nữa còn là tự nhiên tinh khiết.” Thiên Ca Tuệ vừa cười vừa ra tay, móng vuốt sờ thẳng lên gương mặt tuấn tú của ông xã, cười đến được kêu là rục rờ.

— —||

Tự nhiên tinh khiết ngược lại không sai, chỉ có điều yêu nghiệt sao! A Dàn sắc nước hương trời mới được xưng tụng là yêu nghiệt, anh còn kém một chút như vậy, chỉ có điều từ trong miệng Tuệ Tuệ nói ra anh thật sự không biết đang khen hay chê anh?

Thấy sắc mặt ông xã hơi cứng ngắc, Thiên Ca Tuệ lập tức đưa môi thơm lên, làm nũng, “Người ta đang khen anh có sức quyến rũ!”

Anh đúng là thích nghe những lời này, lập tức như mở cờ trong bụng cắn một cái lên lỗ mũi Tuệ Tuệ, tỉ mỉ gặm nuốt, gặp đến người phụ nữ trong ngực cười “Hi hi” không ngừng.

“Thật nhột, em cảm thấy khí chất bé cưng phải bồi dưỡng từ nhỏ, không thể giống như em, luôn điên cuồng tới điên cuồng lui.” Thì ra người này còn tự ti, cảm thấy phong cách của chính mình không được tốt.

“Anh thích em như vậy.” Trong mắt Ủy Nam Thừa tràn đầy cưng chiều.

“Ba hoa! Lúc anh còn bé rõ ràng đã nói ghét em nhất đấy.” Người nào đó rõ ràng lời nọ cũ ra.

“Em nói đó là khi còn bé, nói khi đó vốn không tính toán gì.”

Mọi người đều nói đứa nhỏ yêu thích trực tiếp nhất, cho nên khi đó anh thật sự rất ghét em.” Thiên Ca Tuệ tỏ vẻ nghiêm túc.

Ủy Nam Thừa: “...”

Điều này để cho anh nói gì cho phải đây? TRả lời không tốt, không phải giống như đều không đúng.

“Thật ra thì, khi còn nhỏ em cũng rất ghét anh.”

Ủy Nam Thừa: “...”

Xem đi, đây hoàn toàn là trả thù trần trụi.

“Tất cả mọi người đều nói anh là thiên tài, là thần đồng, mà em cảm thấy anh cả ngày lẫn đêm chỉ biết đọc sách học bài, không hề ra ngoài chơi với mọi người, giống như hủ nút, rất không thú vị!”

“Anh có chơi với bạn ở trong phòng, chỉ có điều em không nhìn thấy mà thôi, hơn nữa tại anh chơi hoàn toàn không giống em.”

“Các anh đó là thâm trầm, trốn ở trong phòng chơi cao thượng! Khi đó đứa nhỏ trong đại viện không có mấy người không nghịch bùn, không leo cây, không trèo tường, đây mới thật sự là tuổi thơ!” Thiên Ca Tuệ dẫu môi, khi còn bé không chơi những thứ đó thì lúc nào chơi chứ?

Ủy Nam Thừa vẫn cảm thấy lúc này không nên cãi lại Tuệ Tuệ thì tốt hơn, cô nói cái gì thì là cái đó đi, dù sao những thứ kia cũng đã là quá khứ rồi.

“Ngoan, phụ nữ có thai phải nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Lại ngủ, nhưng mà em không muốn ngủ! Người ta đã rất lâu không lên mạng rồi, muốn chat webcam với Yên nhi, Cầu Cầu.” Làm nũng thêm ăn vạ.

“Có phóng xạ.”

“Không phải anh và em mua quần áo để phòng phóng xạ rồi sao?”

“Tác dụng của nó không lớn.”

“Vậy xưởng sản xuất nó làm gì?”

“Gạt người.”

“Gạt người anh cũng mua!”

“Cho nên anh mới bị lừa!” Người nào đó tỏ vẻ vô tội bình thường.

...

Thiên Ca Tuệ thua, thở phì phò nằm xuống ngoan ngoãn đi ngủ.

Nhưng mà, khi Ủy Nam Thừa tắm xong đi ra, lại phát hiện Tuệ Tuệ núp trong chăn chơi điện thoại di động của anh, còn chơi đến hưng phấn không thôi, ngay cả anh đến gần cũng không phát hiện ra.

Cố ý khẽ “Khụ khụ” hai tiếng, dù sao phụ nữ có thai không thể hoảng sợ, nếu bị hù dọa ra tốt xấu gì vậy chắc chắn thảm.

“Vừa rồi có người gọi điện thoại cho anh, cho nên em lấy tới chơi, anh không cần nhìn em chăm chăm như vậy! Mới mười phút thôi.” Tuệ Tuệ bất mãn chu môi, kể từ sau khi cô mang thai, mấy vì tính, điện thoại di động toàn bộ bị tịch thu!

Quả thật muốn ép người đến điên khùng!

Ủy Nam Thừa vén chăn lên ngồi vào, dịu dàng nói: “Em còn muốn chơi cái gì? Chỉ cần phụ nữ có thai có thể chơi, anh đều dẫn em đi.”

Rõ ràng chính là trướng thú! Còn giả bộ vô tội như vậy! Còn hỏi cô muốn chơi cái gì? Nâng cao bụng bự có thể đi đâu chơi? Hu hu... Rõ ràng là lừa bịp mà!

“Em muốn chơi anh!” Thiên Ca Tuệ tức giận dặng rộng chân trên người ông xã, về mặt hung ác bóp cổ anh.

“Chậm một chút! Đừng làm đứa bé bị thương.” Ủy Nam Thừa ngược lại không thấy bị cô bóp cổ sẽ bị thương bao nhiêu, mà chỉ sợ tư thế dặng chân như vậy của cô có thể làm đau mình.

“Anh còn biết đau lòng đứa bé, không yêu thương em rồi!” Thiên Ca Tuệ đùa giỡn thành lưu manh, mím miệng định khóc.

“Em và đứa bé đều là tâm can bảo bối của anh.” Anh cảm thấy càng ngày lời tâm tình mình nói ra càng buồn nôn rồi, hơn nữa mặt không đỏ tim không đập mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Nhanh lên một chút, hôn em!

“Cục cung trong bụng mới là tâm can bảo bối của anh!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Ca Tuệ hung ác nhìn người đàn ông trước mắt.

“Ngoan ~ không có em nào có con, đều là bảo bối của anh.” Phụ nữ có thai lớn nhất, chỉ có thể dụ dỗ.

Thiên Ca Tuệ thừa nhận gần đây tâm tình của mình hơi biến đổi thất thường, luôn luôn muốn một được một, mà người trong nhà đều theo cô, dù sao bây giờ cô mang thai đứa bé, thật sự không đắc tội nổi!

“Ông xã, hôm nay em đọc một quyển tiểu thuyết ngôn tình.” Vừa nói vừa lắc lắc mông, rất không an phận.

“Ừ, thế nào?”

“Bên trong rất kịch liệt...”

“Đánh nhau rất kịch liệt?” Người nào đó hiển nhiên khi còn bé chỉ đọc tiểu thuyết kiếm hiệp, từ kịch liệt này lập tức khiến anh liên tưởng đến đánh nhau.

“Là tiểu thuyết ngôn tình! Tiểu thuyết ngôn tình!” Thiên Ca Tuệ tức giận nheo điểm đỏ trước ngực ông xã, dùng sức nắn bóp.

Người nào đó lập tức tối sầm mặt, cầm tay di3nd@nB3qu.yd0n nhỏ bé nghịch loạn trước ngực, bắt đắc dĩ than thở, “Bây giờ em không thể đọc loại sách

đó, sẽ không chịu nổi.”

“Em đã không chịu nổi!” Trong mắt Tuệ Tuệ không hề che giấu ham muốn, cô phát hiện mình càng ngày càng phóng khoáng rồi, chuyện mất mặt như vậy mà cô có thể nói ra khỏi miệng được.

Bây giờ mặt Úy Nam Thừa đầy vạch đen, khó khăn lắm Tuệ Tuệ lần đầu tiên chủ động đòi yêu với anh, lại là trong lúc cô mang thai, hoàn toàn tra tấn người! Hoàn toàn là dụ dỗ trần trụi.

“Nhanh lên một chút, hôn em đi!” Thiên Ca Tuệ uốn éo người chu môi đỏ mọng, không trách được cô không thể chủ động hôn lên, chỉ đồ thừa bụng quá lớn, cô với không tới.

Dưới tình huống này, có thể làm sao đây? Đương nhiên là hôn lên! Úy Nam Thừa hơi dờ khóc dờ cười, nhưng vẫn nghiêng người hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của bà xã, hết sức cố gắng không đè ép lên bụng cô.

Đầu tiên là dịu dàng liếm, nhẹ nhàng nếm, lại cảm thấy không đủ, ngậm cả miệng cô, hàm răng nhẹ nhàng cắn lên môi đỏ mọng, lại dùng sức mút.

“Ừ...” Cô kêu một tiếng như mèo, tự động mở miệng nhỏ nhắn, đưa đầu lưỡi mềm nhũn, học dáng vẻ của anh, liếm khắp trong miệng anh, lưu lại từng đốm lửa.

Một cái hôn còn lâu mới đủ với vợ chồng đã trải qua chuyện phòng the mà nói, hai người cũng không kìm lòng được muốn càng nhiều, đôi tay đã sờ lên thân thể nhau.

Đột nhiên, bụng bự ở giữa hai người bỗng họ chấn động một cái, ngay cả Úy Nam Thừa cũng cảm giác được bụng mình giống như bị đá một phát, hơi cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Thừa, chẳng lẽ cục cưng tức giận? Bé chắc đi@en*dyan(lee^qu.donnn) chấn chê chúng ta chen lấn bé.” Thiên Ca Tuệ vuốt bụng mình, mặt nghiêm túc nói.

Úy Nam Thừa cũng sờ bụng Tuệ Tuệ, “Ặc, không động, vừa rồi giống như đập thật sự rất nặng, có đá bị thương em không?”

“Không có.” Thiên Ca Tuệ lắc đầu, thật sự rất kỳ quái, chẳng lẽ cục cưng thật sự bị chen lấn?

“Vậy chúng ta tiếp tục thôi.” Hình như người nào đó vẫn chưa thỏa mãn, ánh mắt luôn dừng lại ở cảnh xuân như ẩn như hiện trước ngực Tuệ Tuệ.

“Tiếp tục cái gì hả! Vừa rồi cục cưng tức giận, bé chắc chắn không thích bị chen lấn, lỡ như đè bẹp đầu thì làm thế nào? Thừa, em không sinh ra một dị dạng chứ!” Về mặt Thiên Ca Tuệ đau khổ.

O(´ □ `)o

“Đừng nghĩ loạn! Nếu em thật sự không yên lòng, ngày mai chúng ta đi bệnh viện kiểm tra một chút.” Úy Nam Thừa thật sự rất bội phục trí tưởng tượng của Tuệ Tuệ, luôn một câu khiến mọi người kinh ngạc.

“A, vậy chúng ta ngủ đi, em mệt rồi.” Nói xong nằm luôn xuống chuẩn bị đi ngủ rồi.

“Vậy anh làm sao bây giờ?” Ra về tội nghiệp hỏi.

“Cục cưng không thích chúng ta như vậy, ông xã, anh ráng nhịn đi, chờ sau khi sinh xong cục cưng, em nhất định sẽ thỏa mãn anh.” Thiên Ca Tuệ giống như an ủi ông xã “Chặt” một cái lên mặt, để bày tỏ thành ý.

Quả nhiên là tự mình làm bậy thì không thể sống được, sớm biết vừa bắt đầu nên nhịn đi, nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ hồng hào của Tuệ Tuệ, anh chết tiệt lại không nhịn được!

Đứng dậy vào phòng vệ sinh dội nước lạnh, cô gái nhỏ đáng giận, mỗi lần đốt lửa đều không chịu dập lửa! Chờ sau khi sinh xong đứa bé, anh nhất định phải đòi bồi thường gấp bội!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sáng hôm sau, Úy Nam Thừa tự mình lái xe đưa Tuệ Tuệ đi bệnh viện làm kiểm tra, cũng may, tất cả kết quả kiểm tra bình thường.

Trong lòng Thiên Ca Tuệ đang treo cao nhanh chóng buông xuống, yên tĩnh không được mấy ngày lại bắt đầu la hét muốn đi du lịch, nói là như vậy tốt cho cục cưng trong bụng, phải thấy nhiều biết rộng từ khi còn là thai nhi.

Xin hỏi thai nhi “Thấy” nhiều “Biết” rộng như thế nào? Úy Nam Thừa rất buồn bực, nhưng cấu tạo trong đầu nhỏ của Tuệ Tuệ xưa nay đều không giống người bình thường, anh chỉ có thể thích ứng và tiếp nhận.

Nhưng mà, còn cố gắng thuyết phục cô không nên đi.

“Bây giờ em lớn bụng đi du lịch như thế nào? Anh sợ em không thoải mái.” Người nào đó thờ dài, Tuệ Tuệ thật sự có tính tình không chịu ngồi yên, cũng

không biết đứa bé sẽ giống mình nhiều một chút hay giống cô ấy nhiều một chút?

“Lúc này mới năm tháng mà, bác sỹ diennndkan/leeequhydonnn đều nói có thể đi chơi, em mặc kệ! Ông nội còn có cha mẹ bọn họ đều đồng ý, dù sao chính em muốn đi!”

Thiên Ca Tuệ tỏ ra lưu manh tiếp, Ủy Nam Thừa không hề có biện pháp nào, không thể làm gì khác hơn là theo cô đi Nhật Bản, lại còn sử dụng máy bay trực thăng mình mới mua không lâu, bởi vì bụng Tuệ Tuệ quá lớn, hàng không dân dụng không dám cho cô lên máy bay, nhưng cô la hét muốn đi, vừa khóc vừa gào, cuối cùng, vẫn đi rồi.

Quả nhiên tốt đẹp giống như trong tưởng tượng vậy, Thiên Ca Tuệ hoàn toàn bất cứ giá nào, đứng trong công viên Yoyogi bên cạnh thanh niên Nhật Bản một nhóm điên cuồng gào điên cuồng; lại đi suối nước nóng Echigo-Yuzawa ngâm bụng bự của mình đỏ giống như trái dưa hấu; đặc biệt đi xem công thần đạo Nara, dấu vết điêu khắc đung cảm mạnh mẽ và nhiều màu sắc nhỏ bé tinh tế, tuyệt diệu mà phối hợp với nhau, khiến người ta yêu thích không buông tay; khoảnh khắc đẹp nhất, chưa quá tối đi từ khu Arashiyama đẹp đẽ không sao tả xiết dưới ngòi bút của Kawabata Yasunari xuống, dọc đường các nghệ nhân mặc kimono diêm dúa lòe loẹt phe phẩy cây quạt xinh đẹp màu vàng đi qua bên cạnh, cô sẽ nâng cao bụng bự như kẻ điên vừa lắc vừa xoay sau các nghệ nhân, Ủy Nam Thừa thì nhân hạ theo sau mặc cô làm xăng làm bậy...

Cứ điên cuồng náo loạn như vậy ba ngày, Ủy Nam Thừa lập tức cưỡng ép ôm Tuệ Tuệ lên máy bay riêng về nước, nói là náo loạn đủ rồi, tìm một chỗ yên tĩnh tĩnh tâm.

Vì vậy, một chuyến đi chùa Hàn Sơn ở Tô Châu.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 103: Chơi đủ náo loạn đủ rồi, về nhà tu thân dưỡng tính thôi

Editor: Puck

Hiện giờ. Tụng kinh, tĩnh tọa, tập trung suy nghĩ nhưng lại là hợp một, nơi này gỗ thô, cây ngải, cây cột, dây mây, phiến đá, còn có đại sư Phật học, đều là “Xa hoa”, quả thật cảm nhận đời người!

Nhưng Thiên Ca Tuệ là người yên tĩnh đến mức quyết tâm sao?

Cho nên, nhiệm vụ của Ủy Nam Thừa gian khổ rồi, ngày ngày dẫn bà xã đi trong hang núi yên tĩnh bên cạnh tập thể dục buổi sáng, đá cò, la to nói lớn. Sau đó, trở lại có hình có dáng đi thường thức đồ chay tươi mới ngon miệng, trà mao phong, bích loa xuân, long tinh –

Như vậy sau một vòng chơi đùa, Thiên Ca Tuệ cực kỳ thỏa mãn, không bao giờ la hét muốn ra khỏi cửa, điên cuồng đủ náo loạn đủ rồi thì cũng nên tĩnh tâm, về nhà tu thân dưỡng tính thôi, làm gương tốt cho cục cung.

Đào mất đã đến tết âm lịch, Thiên Ca Tuệ cảm thấy suy nghĩ năm trước và năm nay hoàn toàn khác nhau, năm trước nghĩ chính là mau chóng ly hôn với chú còn muốn thân tự do, còn năm nay thành bà bầu, cam tâm tình nguyện sinh con cho chú.

Đồng Yên và Hạ Lan Thu quả thật giữ lời, hai người nghỉ đông trở về đều mang theo quà tặng cho Thiên Ca Tuệ, quà tặng của Đồng Yên là một cây trầm gỗ đàn hương thượng hạng, hoàn toàn do thủ công chế tạo, mộc mạc lịch sự tao nhã, đầu điều khắc hình dạng hiếm thấy, hơi nhếch lên, có phong thái xinh đẹp, bên trong còn khảm một viên kim cương nho nhỏ màu xanh nhạt, nhìn thế nào, cũng có giá trị xa xỉ.

Hạ Lan Thu đưa cho cô một món đồ gốm Tần Dũng, chính là dáng vẽ Mông Thiên Phóng trong “Cổ kim đại chiến Tần Dũng tình”, điêu khắc giống như đúc, thật sự yêu thích không thể buông tay.

“Wow! Cầu Cầu, cậu còn nhớ rõ tớ thích Mông Thiên Phóng nha! Thật có ý tứ! Lúc ấy tớ tìm thật lâu cũng không tìm thấy, rốt cuộc cậu đào ở đâu ra vậy?” Thiên Ca Tuệ rõ ràng hưng phấn, nhưng mà cô quả thật quá mức si mê Mông Thiên Phóng!

“Tớ moi ra được từ một chỗ bán đồ cổ trong hẻm nhỏ, biết cậu thích nên mua.” Hạ Lan Thu cười rất nhẹ, lại có một khí chất tao nhã khó diễn tả bằng lời.

“Cái gì cũng không cần phải nói, Cầu Cầu) cậu chính là tri âm của tớ!” Thiên Ca Tuệ kích động vỗ vỗ bả vai Hạ Lan Thu.

“Tuệ Tuệ, cậu lạnh nhạt tớ.” Đồng Yên ngồi bên cạnh vô cùng uất ức, cây trầm của cô khó coi sao? Cô cố ý chọn đã lâu.

Thiên Ca Tuệ rất nghiêm túc xem xét cây trầm gỗ làm lòng người ta nhộn nhạo, “Có một vẻ thanh lịch làm cho người ta ngạc nhiên, thật sự rất đẹp mắt, nhưng không thích hợp với tớ.” Một câu cuối cùng nói xong cực kỳ buồn bã.

“Cái gì không thích hợp với cậu! Nói không chừng ngày nào đó lúc cậu diễn kịch sẽ dùng đến, không phải cậu rất thích trang phục truyền thống của người Hán sao? Cây trầm gỗ này trong một ngàn cây tớ mới chọn được một cây, cậu lại không nhìn ra một phần tâm ý của tớ! Đau lòng chết tớ!” Đồng Yên giận đến môi đỏ mọng vênh thật cao.

“Yên nhi tốt, đừng nóng giận mà, người ta không nghĩ xa như vậy chứ sao! Cậu nhìn dáng vẻ heo mập hiện giờ của tớ xem, lại nhìn đầu tóc ngắn này, cây trầm cài vào chỗ nào chứ?” Thiên Ca Tuệ vội vàng nở nụ cười, Yên nhi nghĩ thật chu đáo, đúng là lỗi của cô.

“Được rồi, nể cậu là phụ nữ mang thai tớ sẽ tha thứ cho cậu, mấy tháng nay có phải đặc biệt khổ cực không, nâng cao bụng bự khó chịu chứ?” Đồng Yên sờ bụng Tuệ Tuệ, đều là cô gái cùng lứa, nằm mơ cũng không nghĩ đến Tuệ Tuệ là người đầu tiên trong ba cô kết hôn, sinh đứa nhỏ đầu tiên.

“Dĩ nhiên khổ cực rồi, chờ khi các cậu mang thai có thể khắc sâu được cảm nhận lúc này của tớ.” Thiên Ca Tuệ dịu dàng vuốt ve bụng nhô ra của mình, ánh mắt hiền từ.

“Cầu Cầu, cậu xem dáng vẻ Tuệ Tuệ cẩn thận che chở bụng như vậy, toàn thân cũng tỏa ra ánh sáng người mẹ, thật sự quá thần thánh rồi.” Hai tay Đồng Yên khép lại nghiêng đầu thờ dài nói.

“Ừ, một năm này, tính tình nóng nảy chip bông của Tuệ Tuệ đã bị mài đến không còn, càng ngày càng có vị phụ nữ.” Ngón tay trắng nõn thon dài của Hạ Lan Thu vuốt ve tóc dài tán loạn bên má.

“Tớ bây giờ thật sự yên ổn hơn trước kia, một ngày không ra khỏi cửa tớ vẫn chịu được, nghĩ tới lúc trước một khắc cũng không nán lại được.”

“Từ cảm thấy sau này vẫn gọi cậu là phụ nữ thì tốt hơn, lấy biểu hiện rõ ràng giữa chúng ta khác nhau.” Đồng Yên cười híp mắt nói.

“Cầu Cầu, Yên nhi bắt nạt tớ! Cậu ấy bắt nạt tớ bây giờ là trái cầu, không chạy nổi...” Đôi mắt Thiên Ca Tuệ đắm lệ nhìn Hạ Lan Thu bên cạnh.

...

Ba người cười đùa như ngày thường, không bởi vì thời gian, càng không bởi vì thân phận mà xảy ra bất kỳ thay đổi nào, sinh ra bất kỳ kẻ hở nào, giống như ban đầu.

Có lẽ, đây chính là tình bạn, bất kỳ chỗ nào, cũng sẽ yêu bạn bè của chúng ta.

Xế chiều hai mươi sáu tháng chạp, Trâu Thịnh tới nhà thăm cô, mang theo mì Luru Ký cô thích ăn nhất.

Thiên Ca Tuệ vui mừng đến thiếu chút nữa nhảy lên, “A Thịnh, cậu thật tốt! Cậu mua cái này ở đâu, tớ đi qua nhiều lần đều không thấy.”

“Biết cậu thích ăn nhà này, vừa đúng đi ngang qua, nên mua một chút.” Trâu Thịnh nói nhẹ như nước chảy, trên thực tế anh canh chừng suốt một tuần lễ mới mua được. Bởi vì ông chủ kia là người tùy tính, không thích buôn bán một chỗ, luôn đẩy xe vòng tới vòng lui khắp ngõ lớn ngõ nhỏ trong thành phố, mùi vị nhà ông ấy chính tông mà đặc sắc, coi như có chút danh tiếng trong đồ ăn vặt thành phố W.

Thiên Ca Tuệ ăn đến ngon lành, khỏe miệng vẫn cong cong, cô biết a Thịnh tuyệt đối không phải thuận đường mua được, ông chủ kia luôn mỗi ngày đổi một chỗ khác, vốn không có chỗ cố định, a Thịnh cậu ấy...

Cậu ấy đối xử với mình vĩnh viễn tốt hơn mình đối xử với cậu ấy, canh mì dandan ấm áp, chảy vào trong lòng.

Có người bạn nói khó kiêm bạn thân này, thật hạnh phúc đấy.

“Tuệ Tuệ, đầu năm tớ đi đại học Columbia, có thể liên thông lên thạc sỹ, đoán chừng tạm thời không trở về được, ba tớ lên chức, đầu năm cũng sẽ điều đến thành phố L, cho nên...” Giọng Trâu Thịnh nhàn nhạt, nhưng nghe được hơi cô đơn.

Động tác nhai mì dandan của Tuệ Tuệ cứ cứng lại như vậy, a Thịnh nói cậu ấy phải đi, bác Trâu cũng được điều đi, cho nên nhà bọn họ sẽ phải rời đi thật sao?

Nước mắt đột nhiên rơi xuống, cậu bạn trai chơi bời, đánh nhau leo cây với nhau từ nhỏ đến lớn sẽ phải rời khỏi mình, còn nói tạm thời sẽ không trở lại...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Cục cưng đang lộn nhào, đang ngáp!

“Tuệ Tuệ, tớ cũng không phải vĩnh viễn sẽ không trở lại.” Trâu Thịnh thờ dài, cũng biết phản ứng của Tuệ Tuệ sẽ như thế này, chỉ có điều, rất đau khổ.

“Hu hu... Nhưng vừa rồi rõ ràng cậu nói... Không trở lại.” Thiên Ca Tuệ nghẹn ngào nói.

“Sao tớ lại cam lòng không trở lại chứ, nơi này là nơi tớ lớn lên từ nhỏ, hơn nữa, còn một đám anh em ở đây, chỉ có điều đại học Columbia thích hợp để tớ phát triển, chờ đến thời gian thích hợp tớ sẽ trở về.” Trâu Thịnh rất muốn lau nước mắt nơi khóe mắt cho Tuệ Tuệ, nhưng anh biết, nhất định phải nhịn.

“Cậu không được gạt tớ! Nếu không cả đời cũng sẽ không tha thứ cho cậu!” Thiên Ca Tuệ lau nước mắt.

“Dĩ nhiên, lừa gạt ai tớ cũng sẽ không lừa gạt Tuệ Tuệ.” Trâu Thịnh nói đúng là lời nói thật, trước mắt trong đời anh trừ Tuệ Tuệ, còn chưa bao giờ tốt như vậy với người con gái nào.

“A Thịnh, sau khi tốt nghiệp nếu cậu không trở lại thăm tớ, tớ nhất định sẽ không tha thứ cho cậu!” Thiên Ca Tuệ hít mũi một cái.

Trâu Thịnh cười, cười đến thật ấm áp, đẹp trai tuấn tú, giơ tay lên sờ tóc Tuệ Tuệ, “Cô ngốc.”

“Hai người đang làm gì?” Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến một tiếng quát giận dữ.

Úy Nam Thừa xanh mặt đi vào, Trâu Thịnh này, lại dám thừa dịp anh không ở nhà chạy tới, ai cho phép cậu ta sờ tóc Tuệ Tuệ!

“Thừa, không cho phép anh hung die,n; da.nlze.quydo/nn dữ với a Thịnh.” Thiên Ca Tuệ sừng mặt lên, tại sao lần nào cũng thù địch với a Thịnh lớn như vậy, thật sự không thể lý giải.

“Tuệ Tuệ, sao em khóc? Đồ quán ven đường này do ai mua, bây giờ em không thể ăn cái này!” Úy Nam Thừa nhìn chén mì dandan kia, rất tức giận.

“Quán ven đường gì! Đây là mì dandan Luru Ký ăn rất ngon, hơn nữa rất vệ sinh, ai nói không thể ăn.” Thiên Ca Tuệ cũng nổi lên tranh luận.

Trâu Thịnh nhìn ra được người đàn ông này thật tâm đối xử tốt với Tuệ Tuệ, mình quả thật nên đi ra rồi, “Tuệ Tuệ, tớ đi trước, nói chúc năm mới vui vẻ với cậu và cục cưng trước. Nếu anh ta dám đối xử không tốt với mẹ con cậu, nhất định phải nói cho tớ biết đó.”

Câu nói sau cùng là cố ý nói cho Úy Nam Thừa nghe, còn có thâm ý khác mà nhìn anh ta, sau đó tiêu sái rời đi.

“Yên tâm, tôi sẽ không để cho cậu có cơ hội đó!” Úy Nam Thừa lạnh lùng phun ra một câu theo bóng lưng của cậu ta.

“Hu hu hu...” Thiên Ca Tuệ mím miệng khóc bù lu bù loa.

“Sao vậy? Cậu ta ức hiếp em sao?” Nếu thằng nhóc thúi đó dám bắt nạt Tuệ Tuệ của anh, nhất định phải khiến cậu ta đẹp mặt!

“Thừa, a Thịnh muốn đi, cậu ấy muốn đi đại học Columbia, còn nói tạm thời không trở lại, người ta không nỡ để cậu ấy đi chứ sao!” Thiên Ca Tuệ nhào vào trong ngực ông xã.

Thì ra thằng nhóc thúi tới nói lời từ biệt, còn rất tự biết mình, đại học Columbia? Cũng không tệ lắm!

“Ngoan, người trưởng thành sẽ phải gặp cảnh chia lìa, tụ tập chia ra là khó tránh khỏi, em còn có anh mà.” Lòng ngón tay của Úy Nam Thừa dịu dàng lau nước mắt không ngừng chảy ra của bà xã.

Có lẽ, đây chính là giá cao của lớn lên, luôn gặp phải rất nhiều chia ly đau xót, lại không thể làm gì được.

Năm sau, lại một màn chia xa, các bạn rời rít đi trường học, cũng chỉ có một mình Thiên Ca Tuệ ở nhà, lúc này bụng cô càng lớn, cả người lộ ra vẻ lười biếng, ngay cả động cũng không muốn động.

Mỗi lần thích nửa nằm trên ghế sa lon, giang hay tay để ông xã ôm, ôm một cái ôm ba, Úy Nam Thừa cũng vui lòng, dù sao đều là bảo bối của anh, vui vẻ chịu đựng.

Một năm bốn mùa bắt đầu vào mùa xuân, xuân về hoa nở, vạn vật hồi phục, cảnh liễu cũng chia những lá xanh non mềm ra, hoa đỗ quỳ nở cực kỳ kiều diễm khắp núi.

Ngày dự sinh của Thiên Ca Tuệ trong thời gian mùa xuân như tranh vẽ này, cô cảm thấy gần đây cảm xúc của mình tự dung nóng này, may mà người trong nhà cũng theo cô, cưng chiều cô, không để cho cô chịu chút uất ức nào, mẹ càng thêm mỗi ngày đều đến thăm cô, rất hạnh phúc.

Nói thật, cục cưng trong bụng vẫn luôn rất nghe lời, chính là thỉnh thoảng sẽ đá cô một cái, giống như gãi không đúng chỗ ngứa, đá khiến cho cô ngứa ngáy trong lòng, ngọt ngào.

Buổi tối, lúc Úy Nam Thừa tắm cùng cô, vuốt ve bụng của cô, cô sẽ cười ha ha, “Nhóc đang lộn nhào! Bé đang gáp!” Giống như có thể xuyên qua bụng mình nhìn thấy chúng.

Có lúc vừa ăn cơm tối xong, trong miệng cô lại muốn ăn, Úy Nam Thừa luôn không thể làm gì, “Ngoan, ăn quá nhiều sau đó em quá no không thoải mái.”

Cô thì làm nũng nhõng nhẽo, “Cũng không phải một mình em muốn ăn, chúng cũng muốn ăn, các con còn chưa ăn no chứ sao!”

Ngay những lúc này, Úy Nam Thừa sẽ nhìn cô cười đến mặt cung chiêu, ấm lòng người.

Đau bụng sinh bắt đầu lúc năm giờ chiều, Thiên Ca Tuệ đau đến toát mồ hôi.

“Tuệ Tuệ, Tuệ Tuệ.” Giọng nói lo lắng của Úy Nam Thừa vang vọng bên tai cô, anh vẫn nắm thật tay cô.

Đau! Đây là ý thức duy nhất lúc này của cô, sinh con quả nhiên rất chịu tội! Đau đến một câu cô cũng không nói được, nước mắt cứ càng không ngừng chảy xuống theo khóe mắt.

Úy Hoa Dã đã sắp xếp bác sỹ phụ khoa tốt nhất phẫu thuật cho Tuệ Tuệ, bởi vì nước ối cạn, còn hơi đục ngầu, chỉ có thể sinh mổ.

Trong nháy mắt đó, đau nhức đã xâm lược cả thần kinh não của Thiên Ca Tuệ, thậm chí cô cảm giác có phải mình dieendaanleequydonm sắp gặp thần chết không, còn đau hơn đi cả nhiều! Hu hu...

Không cần sinh con nữa!! Rất dễ gặp nạn rồi!!!

“Tuệ Tuệ, đừng cảm một chút, Tuệ Tuệ, cục cưng của chúng ta lập tức sẽ đi ra...” Úy Nam Thừa vẫn ở bên cạnh Tuệ Tuệ, cho dù trong phòng phẫu thuật, anh cũng chưa từng rời đi.

Mặc dù tiêm thuốc mê, nhưng cảm giác thân thể vẫn rất mãnh liệt, cảm thấy bác sỹ cắt ngang một dao dưới bụng cô.

Sau đó, tay bắt đầu chậm rãi đưa vào chỗ gần trái tim cô suôn sẻ nhấc đứa bé bị dòn nén ra, hai đứa con trai “Oa oa” đi ra; nước mắt của cô cũng theo đó chảy xuống...

“Có phải rất đau không?” Y tá ở bên cạnh hỏi.

“Oa oa, oa oa...” Đây là tiếng khóc to rõ của đứa bé.

Đột nhiên, lại truyền đến một loạt tiếng khóc “Oa oa, oa oa...”, còn vang dội hơn vừa rồi.

Mất mờ sương của cô mờ ra, đầu tiên thấy y tá ôm hôn con đến trước mặt cô, “Biết đây là gì sao? Nhìn rõ ràng đi! Là trai hay gái?”

Cô nghĩ thầm: Tôi cũng không phải ngu ngốc, tôi sẽ không có chuyện ngay cả “Chim nhỏ” cũng không thấy?

“Con trai.” Nhưng mà, vẫn rất “Ngu ngốc” mà trả lời, thật hạnh phúc thật hạnh phúc đó!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Hu hu... Hai đứa con trai từ bé đã áp bức em

Sau khi nghỉ ngơi ở bệnh viện bảy ngày, Thiên Ca Tuệ và hai cục cưng được chuyển về trong nhà, bắt đầu kiếp sống ở cữ.

Mỗi ngày canh gà đen táo đỏ, canh hạt sen long nhãn, cháo tổ yến... Các loại thức ăn dinh dưỡng tẩm bổ thay nhau ra trận, Thiên Ca Tuệ rất buồn bực, khuôn mặt mình đã béo ụt ịt rồi đây nè, ăn tiếp nữa, quay lại trường học gặp người như thế nào!

Chỉ có điều, mẹ Nam và mẹ đều nói vì có sữa cho cục cưng ăn, phải ăn, hơn nữa phụ nữ ở cữ cực kỳ quan trọng, nếu không chăm sóc tốt sẽ lưu lại mầm bệnh.

Đù loại “Này hiếp” thêm “Đe dọa” khiến Thiên Ca Tuệ không thể không theo, nhưng mà điều khiến cho đầu cô đau là hai cục cưng nhỏ này, đặc biệt tham ăn, hơn nữa vô cùng kiêu ngạo!

Sữa của cô không nhiều lắm, nhưng die~nda4nle^qu21ydo^n hai cục cưng lại chỉ nhận mẹ! Sữa bột gì cũng không uống, ngâm vào, mút mấy cái, sau đó ngửa đầu về sau, miệng nhỏ ói ra, ói khắp nơi đều là bong bóng trắng.

Chuyện này thật khiến người sầu lo, trước không đi học vẫn còn được, sau khi tựu trường thì làm sao? Tật xấu kiêu ngạo này nếu không sửa đổi thì đúng là không có cách nào khác.

Nhất là cô thiếu sữa, càng muốn chết, mỗi sáng muốn cho hai thằng nhóc ăn no đều là chuyện khó! Cho nên mỗi ngày phải ăn chút thức ăn kích thích, để bảo đảm có đầy đủ sữa, hu hu...

“Hôm nay ăn cháo cá chép, em ngủ mùi thơm không?” Úy Nam Thừa cầm chén đưa đến trước mặt Tuệ Tuệ, thối từng muỗng từng muỗng, cẩn thận chu

đáo.

Cô ngửi ngửi sau đó gật đầu, quả thật rất thơm, “Anh có cho muối không?”

“Không thể bỏ muối, cứ ăn nhạt như vậy, ăn thịt ăn canh, mới có lợi!” Úy Nam Thừa nói rất chân thành, cha mẹ trăm lần dặn dò.

Cô chu mỏ, cũng không nói gì, Thừa nói rất đúng, nhưng mà, mỗi ngày ăn nhạt nhẽo như vậy, thật sự rất khó ăn đó!

Ăn xong chén cháo cá chép nhạt nhẽo, Thiên Ca Tuệ nằm bên cạnh hai đứa con trai, tội nghiệp nói: “Cục cưng, mẹ nói cho các con, sữa bột Phi Hạc thật sự uống rất ngon, sẽ không khó uống hơn sữa mẹ, buổi tối mẹ cho các con nếm thử một chút được không?”

Úy Nam Thừa ngồi bên cạnh buồn cười, “Bọn chúng còn quá nhỏ, nghe không hiểu.”

“Hu hu... Hai đứa con trai từ bé đã áp bức em.” Thiên Ca Tuệ dứt khoát nằm trên giường khóc lớn lên.

Kết quả, vừa khóc đã thành công dẫn tới hai đứa nhỏ cũng “Oa oa” khóc lớn theo, âm thanh to rõ, đinh tai nhức óc.

“Hu hu...” So sánh giọng khóc đúng không, giọng của cô càng lớn.

Cả lớn cả nhỏ trong phòng, ba người khóc thành một đoàn, đầu Úy Nam Thừa to ra, mặt đen xì.

“Sao vậy? Sao cả Tuệ Tuệ cũng khóc?” Nam Xu Nhiên và Đinh Như đồng thời đẩy cửa ra, thấy tình cảnh bên trong vội đi vào, mỗi người ôm một đứa bé đi ra ngoài.

Lưu lại hai vợ chồng trong phòng, Úy Nam Thừa đi tới kéo bà xã, “Được rồi, đừng khóc, như con mèo mướp vậy.”

“Anh mới là mèo mướp!” Thiên Ca Tuệ chui đầu vào trong ngực ông xã cọ cọ, đáng vẻ ngây thơ.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Mặc dù, cho hai thằng nhóc kia ăn no rất hao tâm tổn sức, nhưng dù sao cũng là con trai mình mang thai mười tháng sinh ra, nhìn thế nào cũng xinh đẹp, hồng hào, béo utes, nhất là mắt, đen bóng như ngọc thạch đen, lúc nhìn người khác giống như một cái động không đáy, hút hết tất cả những ý tưởng tốt đẹp bạn muốn cho bé.

Ông cụ vui mừng hết sức, mỗi ngày đều ôm hai chất, quả thật coi như vật báu, càng thêm phí hết tâm tư đặt tên cho hai chất.

Sau nhiều ngày lúi đẩm cổ ra, quyết định trích dẫn câu “Học nhi thi tập chi, bất diệc thuyết hồ?” trong bài viết “Học nhi” * của Luận Ngữ. Lấy chữ “Học” và chữ “Tập” làm chữ chính giữa, một chữ đằng sau chia ra lấy từ “Nghieu” và “Vũ” trong “Nghieu Thuấn Vũ Thang”.

(*) “Học nhi”: Bài học đầu tiên.

Từ viết: Học nhi thi tập chi, bất diệc thuyết hồ?

Hữu bằng tự phương xa, bất diệc lạc hồ?

Nhân bất tri bất uân, bất diệc quân tử hồ?

(Lời dịch: Không Từ viết: Học đi đôi với hành, chẳng vui lắm sao?

Có bạn từ phương xa đến thăm, chẳng mừng lắm sao?

Người chẳng hiểu ta mà ta không buồn giận họ, thế chẳng phải quân tử ư?)

Vì vậy, tên của hai cục cưng sinh đôi lần lượt là: Úy Học Nghiêu, Thiên Tập Vũ.

Úy Nam Thừa và Thiên Ca Tuệ đều vô cùng hài lòng, nghe thật hay đó, vẫn là ông nội có học vấn nhất, đặt tên thật sự có hàm đường.

Sau hai ngày rồi rằm, tên mụ die nda nle equ ydo mn của hai bảo bối nhỏ ra đời: Học Học và Tập Tập, tổng hợp lại chính là Học, Tập.

Người cả nhà đều rất tán thành, nhất là ông cụ, cao hứng đến đôi mắt híp lại thành một đường thẳng, quả nhiên vẫn là Tuệ Tuệ săn sóc tâm ý của ông, hai đứa nhóc này sau khi lớn lên chắc chắn không phải là vật trong ao, haizzz! Đáng tiếc cụ không được nhìn thấy.

Trong lúc ở cũ, mỗi ngày Thiên Ca Tuệ đều không thể đi đâu, phạm vi hoạt động chỉ vèn vèn ở trong phòng, ngay cả sau vườn cũng không thể đi, bởi vì không thể ra gió.

Cho nên mỗi ngày cô đều chơi cùng hai con trai bảo bối, hôn nhẹ đứa này, âu yếm đứa kia, vui mừng không thể nói. Nhưng mà phần lớn thời gian, Học Học và Tập Tập đều ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, sau khi ngủ bọn chúng đều im lặng dửng dưng giống như Phật Di Lặc.

Ngày mùng một tháng năm, cách tròn tháng còn mười ngày, Đồng Yên và Hạ Lan Thu chia ra từng người một từ trường học gấp rút trở về thăm hỏi Tuệ Tuệ và hai bảo bối của cô.

Đồng Yên nói: “Tuệ Tuệ, cậu thật sự có thể chịu nổi, một lần sinh hai, tiết kiệm nhiều tài nguyên, đều có đáng đáp đáng yêu như thế, sau khi lớn lên chắc chắn là hai nhân vật hại nước hại dân, tớ muốn nhận Học Học làm con trai nuôi, cậu phải đồng ý.”

“Vậy tớ muốn làm mẹ nuôi của Tập Tập.” Hạ Lan Thu cũng không yếu thế, nếu là sinh đôi, Yên nhi nhận một thì cô cũng muốn nhận một.

“Như thế tốt quá, hai cậu đều làm d1end4n13q21yd0n mẹ nuôi rồi, Học Học và Tập Tập không có đi.” Thiên Ca Tuệ cười đến vui vẻ, cá bạn của cô đều trở về thăm cô và cục cưng, thật tốt.

“Học Học, cười một cái với mẹ nuôi nào.” Đồng Yên vốn không để ý đến cô ấy, vẫn ôm lấy con trai nuôi đang giờ chân duỗi tay đập loạn trên giường, chơi đùa với bé.

“Tuệ Tuệ, đây là bánh quy lúa mì kẹp bơ cậu thích ăn nhất, cậu nếm thử chút hương vị là được rồi, không thể ăn nhiều.” Hạ Lan Thu lấy ra một hộp đặt trên tủ đầu giường của bạn tốt, sau đó xoay người lại trêu chọc Tập Tập trên giường.

“Cầu Cầu, cậu nhất định là con giun trong bụng tớ, hoàn toàn biết được tớ đang nghĩ gì.” Thiên Ca Tuệ cầm một miếng bánh lên cắn, quả nhiên là hương vị ngọt ngào mềm mại, ăn quá ngon!

“Tớ không phải là giun dưa, sinh vật đó quá ghê tởm.” Hạ Lan Thu cười nắc nẻ, chỉ có ở trước mặt Tuệ Tuệ và Yên nhi, cô mới có thể lộ ra bản tính của mình, một khi rời khỏi họ, cô sẽ xây một bức tường rào quanh mình, không để cho bất kỳ kẻ nào đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Vây tới nay em phải thỏa mãn anh

Gần một năm sống cuộc sống đại học năm nhất, cô rất độc lập, lạnh lùng, luôn đi lại một mình, lớp học, ký túc xá, thư viện ba điểm trên một đường thẳng trong cuộc sống, phong phú mà cô độc, nhưng cô không thêm đề ý chút nào, ngược lại nhân nhả tự đắc.

Đồng Yên không giống cô, sau khi học xong, một nửa thời gian dùng để hẹn hò với bạn trai, một nửa dùng để nói chuyện phiếm đi dạo phố với bạn học mới, bạn cùng phòng mới, thỉnh thoảng cũng đến thư viện ngồi một chút, phần lớn là đọc tiểu thuyết.

Thiên Ca Tuệ rất thích lôi kéo hai bạn tốt nói về cuộc sống đại học của từng người, mỗi lần nói đến chỗ cảm thấy động lòng, người như lạc vào cảnh giới kỳ lạ kích động lòng người, trong lòng cũng bắt đầu ước mơ tới cuộc sống đại học sắp tới rồi.

Sau khi ở cữ, nhiệm vụ quan trọng chính là giảm cân, nhất là một vòng thịt béo ở bụng và eo, khiến cho cô phát điên, hơn nữa kể từ sau khi sinh xong đứa bé, bánh bao nhỏ của cô lớn lên rất nhiều, mặc dù biết bên trong đều là sữa, nhưng vẫn rất đáng sợ, cô cũng không muốn lấy dáng vẻ này đi bắt đầu cuộc sống đại học.

Buổi tối, sau khi cho hai con trai ăn no, cô vừa ngâm nga bài hát vừa dụ dỗ hai đứa ngủ, nhìn bắp tay béo núc ních của hai bảo bối, nhìn bàn tay nhỏ bé béo mập của hai bảo bối, còn có khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng tinh tế, trong lòng cô đã không nói ra được hạnh phúc, thịt từ trên người mình rớt xuống, mềm mại, thật đáng yêu.

Vừa nghĩ tới lúc nhỏ mình cũng như vậy, cô không nhịn được bật cười, cúi người khẽ hôn lên trán hai con, “Học Học, Tập Tập, các con đều là bảo bối ngoan ngoãn của mẹ.”

Úy Nam Thừa ôm lấy cô từ sau lưng, dinendian.loqid]on cánh môi nóng bỏng dán chặt lên vành tai cô, tê tê đại đại vào đáy lòng, “Mẹ nói, buổi tối có thể để Học Học và Tập Tập cho bà trông.”

“Nhưng người ta không nở xa!” Hai bảo bối rất ngoan, buổi tối ít náo loạn, từ phi đi tiểu một chút sẽ không thoải mái hừ hừ, nhìn ra được từ nhỏ đã thích sạch sẽ, không đái dầm.

“Chờ sau khi em đi học cũng phải thích ứng, nếu em thật sự không thể rời bỏ chúng thì cũng đừng đi học, ở nhà anh nuôi em là được.” Úy Nam Thừa cười đến quỵên rũ.

“Ghét! Em nhất định phải đi học, sau khi tốt nghiệp em cũng phải dựa vào chính năng lực của mình tìm một việc làm, sau đó kinh tế độc lập.” Thiên Ca Tuệ quơ múa quả đấm nhỏ nói năng hùng hồn.

“Được, em muốn làm gì anh đều theo em.” Đôi môi nhẹ nhàng ngâm lấy vành tai Tuệ Tuệ từ phía sau, liếm láp, khẽ cắn, tay cũng không quy củ luồn vào trong áo ngủ của cô.

“Học Học và Tập Tập còn ở đây.” Bấy giờ thân thể của Thiên Ca Tuệ rất nhạy cảm, và chạm vào đã hơi khó chịu, nhưng con trai vẫn còn ở bên cạnh.

“Đưa chúng đến phòng mẹ thôi, ừ...” Vừa nói vừa hôn lên cổ cô, tay cũng bóp lên khối rất tròn kia.

“Vậy anh đi nhanh đi.” Thiên Ca Tuệ đẩy người đàn ông phía sau một cái.

Úy Nam Thừa lập tức nhảy dựng lên ôm lấy hai con trai đi ra ngoài cửa, thoáng cái đã quay về, ai bảo anh cảm dục đã lâu như vậy, kể từ khi Tuệ Tuệ mang thai tới nay hai người đã không có quan hệ thân mật, dù sao đứa bé quan trọng nhất, bây giờ đứa bé đã sinh ra rồi, Tuệ Tuệ cũng nên bồi thường anh thật tốt.

“Bây giờ, có thể cái đó sao?” Tuệ Tuệ cắn môi, mắt như sưng mù hỏi người đàn ông nằm phía trên cô.

Lại không biết đáng về này câu người nhất, quyến rũ, mê hoặc lại không mất đi đơn thuần, Úy Nam Thừa chỉ cảm thấy dieendafnleequysddoon thấy bụng dưới căng lên đến khó chịu, nắm tay Tuệ Tuệ sờ đến chỗ đó, uất ức nói: “Em đã lạnh nhạt nó sắp mười tháng, tới nay em nhất định phải thỏa mãn nó thật tốt mới được.”

Thiên Ca Tuệ đỏ mặt sáng giọng: “Em cũng không phải cố ý.”

Cô đã không còn là cô gái nhỏ ngu ngốc mới biết chuyện, vẫn biết chuyện giữa vợ chồng, nhất là bọn họ mới tân hôn một năm, một cử động lơ đãng cũng sẽ khơi gợi lên dục vọng sâu trong đáy lòng của hai người, nhưng lúc mang thai không thể làm động tác nguy hiểm đó, cho nên mỗi lần cô ngứa ngáy trong lòng đều do Thừa giải quyết giúp cô, mà mỗi lần anh nghẹn đều vào toilet dội nước lạnh, rất rung động rất đau khổ đấy.

“Vậy tới nay em phải thỏa mãn anh.” Đôi môi Úy Nam Thừa giống như làm phép thuật, cháy đến mức như lửa cháy lan ra đồng cỏ, cháy sạch khiến toàn thân Thiên Ca Tuệ nóng lên.

“Ừm ừ...” Người nào đó rất tự giác nâng hai chân lên quấn quanh hông rất cường tráng của ông xã, lộ rõ thành ý.

Ấm hiệu rõ ràng như vậy, là một người đàn ông đều nhìn ra được, gằm nhẹ một tiếng, vọt vào...

Cảm giác được lấp đầy khiến Thiên Ca Tuệ thoải mái hừ hừ, âm thanh mềm mại đáng yêu như chứa nước, đôi môi thỉnh thoảng khẽ liếm cắn và cổ chồng, hai tay càng gãi loạn trên lưng anh.

“Tuệ Tuệ, Tuệ Tuệ, anh yêu em...” Úy Nam Thừa hưng hăng rung động, cảm giác khít khao mất hồn đó truyền đến tầng tầng lớp lớp, để cho anh không kiềm chế được.

Tuệ Tuệ sau khi sinh càng nhiều di ện n#đang# yuklle e#q quiq on quyến rũ hơn Tuệ Tuệ trước khi sinh, cho dù là thân thái hay thân thể, cũng đều hiện ra vẻ cực hạn, làm cho người ta say mê.

“... Ừ... A...” Cảm giác sung sướng được đẩy đến đỉnh cao và run rẩy khiến cho Thiên Ca Tuệ không nhận được gọi ra tiếng, Thừa đựng thật có lực, xương cô cũng sắp gãy.

“Tuệ Tuệ, gọi anh -” Mắt Úy Nam Thừa đỏ ngầu, động tác chậm lại.

Tuệ Tuệ giờ đã hăm sâu vào tình dục, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, mắt to ướt nhep hơi không nhìn rõ chân tướng, thân thể tê dại vận vẹo, nghe được anh nói, chu môi “A...” Một tiếng.

“Nhanh lên!” Giọng nói trầm thấp khàn khàn có một kiểu dồn nén và kiềm chế khó tả, còn cố ý cọ xát không chịu tiếp tục động tác.

“Thừa...”

“Không đúng -” Anh đẩy cô ra, dục vọng nồng đậm trong mắt pha lẫn ngọn lửa u ám, sáng ngời làm cho người ta không dám nhìn thẳng, Tuệ Tuệ ngây ngốc còn chưa tiêu hóa được lời anh, đã bị một lực mạnh đình lại, run rẩy co rút.

“... Ông xã... Em...” Gọi như vậy, Úy Nam Thừa hưng phấn tới cực điểm, lúc trước khi hai người quan hệ Tuệ Tuệ chưa bao giờ gọi anh, tới đa cũng chỉ rên rĩ “Ư a a”, từ lần này trở đi về sau, anh muốn Tuệ Tuệ mỗi lần đều gọi anh “Ông xã”.

Bởi vì dè dặt quan hệ đã lâu, đêm nay, hai người bộc phát đến vô cùng mãnh liệt, quả thật đáng được gọi là sóng lớn mãnh liệt, như sóng to gió lớn kích động lòng dạ con người!

Suốt cả một đêm, Úy Nam Thừa đều không bỏ qua cho người trong ngực, cũng buộc cô kêu “Ông xã” cả đêm, dừng lại thì nảy sinh ác độc mà tra tấn cô.

Mãi cho đến rạng sáng, hai người mới ôm lấy nhau ngủ thật say, Thiên Ca Tuệ trong mơ mơ màng màng cảm giác mình thật sự bị ăn sạch làm thịt sạch rồi, hơn nữa Thừa tới qua thật bá đạo –

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 107: Con trai không giống như anh

Buổi sáng, khi tia ánh mặt trời đầu tiên xuyên vào qua bức rèm, hai người ngọt ngào ôm nhau trên giường.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng con nít khóc nỉ non, giọng khóc to rõ dao động lòng người, Thiên Ca Tuệ mới ngủ chưa tới hai tiếng bị đánh thức rồi, lại không có một câu oán trách, ai bảo đây là hai tâm can bảo bối của cô chứ.

Chuẩn bị đứng dậy, lại phát hiện xương toàn thân giống như đều tan ra, nhất là giữa hai đùi, đau quá... Hoàn toàn đi enda4nle3qu21ydo0n không thể động dậy được, ngẫm lại sự kiện kịch liệt tối qua cũng cảm thấy e lệ, đều do Thừa đáng chết! Quá điên cuồng!

Dáng vẻ này của cô phải ôm đứa nhỏ làm sao, hu hu...

“Trúng thúi! Làm sao bây giờ? Học Học và Tập Tập đang ở bên ngoài khóc đến đau lòng như vậy.” Ngón tay Thiên Ca Tuệ nhéo thịt bên hông ông xã, mím miệng khóc rống nói.

“Ngoan ~ Anh giúp em mặc áo ngủ vào trước đã, rồi ôm con trai vào có được không?” Ủy Nam Thừa dịu dàng an ủi, anh biết tối qua mình hơi mãnh liệt, điều này không thể trách anh, cảm dục mười tháng, thoáng cái quả thật khó kìm lòng nổi.

Nói xong giúp cô mặc áo ngủ, tiện thể khoác thêm áo ngủ đứng dậy đi mở cửa, thấy mẹ mỗi tay ôm một, vội vàng tới đón một đứa.

Nam Xu Nhiên là người từng trải, dĩ nhiên hiểu được vợ chồng son dè nén đã lâu, cười ha hả nói: “Hai thằng nhóc kia đói méo xẹo môi cũng không chịu uống sữa bột, cũng biết gào khóc tìm mẹ.”

“Mẹ, vậy sau này khi con đến trường thì Học Học và Tập Tập làm sao?” Thiên Ca Tuệ tỏ vẻ đau khổ nói, ai cục cựa sao lại kiêng ăn như vậy!

(Chú thích: Bởi vì Thiên Ca Tuệ cảm thấy xưng hô “Cha Ủy” hơi ngượng miệng, cho nên đổi thành “Cha”, tiếp đó “Mẹ Nam” cũng đổi thành “Mẹ”.)

“Thật ra thì không phải không thể thay đổi, xem con có bỏ được khi Học Học và Tập Tập khóc không, hai thằng nhóc kia khóc to rõ đến dọa người, vừa khóc thì kinh thiên động địa, làm cho người ta đau lòng.” Nam Xu Nhiên cực kỳ yêu thương hai đứa cháu nội, nhất định tự mình trông, vốn không nỡ qua tay bảo mẫu.

“Cục cựa à, các con sữa mẹ ba tháng nữa nha, mẹ phải đi học nha.” Thiên Ca Tuệ yêu thương nhìn Học Học đang mút sữa, miệng nhỏ nhắn nòn nà đang mút đến vang lên “Chụt chụt”, ăn đến cực kỳ ngọt ngào.

Tập Tập ở bên cạnh thấy anh trai ăn trước, lập tức há giọng “Oa oa” khóc lớn lên, khóc đến ruột gan người ta đứt từng khúc, Nam Xu Nhiên dụ dỗ thế nào cũng không được.

Thiên Ca Tuệ cũng rất sốt ruột, nhưng Học Học còn chưa ăn no, nếu ôm đi bé chắc chắn cũng sẽ khóc.

Có lẽ bị em trai làm cho không nhịn được, Học Học chặc chặc miệng, không ăn nữa.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tập Tập die nd da nl e q uu ydo n vừa dính đến vú mẹ, lập tức không náo loạn không làm khó, dùng hết sức “Ăn đi em tâm”.

Ủy Nam Thừa từ trong toilet rửa mặt xong đi ra, nhìn thấy chính là bức tranh này, Tuệ Tuệ mở rộng ngực mà cho con trai ăn, trên cổ trên ngực đều là vết ô mai đỏ tím anh gieo xuống tối hôm qua, nhìn thấy mà bụng dưới anh khô nóng.

Vị trí kia hẳn nên dành riêng cho anh mới đúng, hai thằng nhóc thúi lại cứ thích chiếm cứ không buông, đúng là nên suy nghĩ cai sữa cho chúng rồi, bằng không mỗi buổi sáng phải chịu cảnh này, quả thật là lửa dục đốt người.

Sau khi hai tiểu tử tông được cho ăn no, Thiên Ca Tuệ buồn ngủ để cả đầu cũng không nâng dậy nổi, bảo mẫu thím Trương theo dặn dò của phu nhân bưng một chén cháo gạo nếp đậu đen, “Tuệ Tuệ, uống chút rồi ngủ tiếp, đừng để mình bị đói.”

“Cám ơn thím Trương, để tôi qua.” Ủy Nam Thừa ở ngay bên cạnh nhận lấy chén, chuẩn bị tự mình bón cháo cho bà xã.

“Không cần, em còn chưa đánh răng” Tuệ Tuệ xoay mặt, mặc dù bụng quả thật rất đói, nhưng còn chưa đánh răng.

Ủy Nam Thừa dứt khoát đặt chén xuống, cúi người cho cô một nụ hôn tiêu chuẩn, hôn đến cô điên đảo trời đất, sau đó buông ra, múc một muỗng cháo dứt vào trong miệng cô.

Thiên Ca Tuệ thề mình hoàn toàn bị động ăn muỗng cháo này, may mà ẩm áp, bằng không chắc chắn môi sẽ bị bỏng đến sưng.

Bởi vì có muỗng đầu tiên, cô sẽ không tiếp tục so đo vấn đề đánh răng hay không, dù sao mỗi lần không đánh răng đều hôn môi như vậy, o(□□)o

Lắc đầu, có chút vấn đề, không thể nghĩ lại...

“Bà xã, nghĩ cách cho Học Học và di3nd@n3qu.yd0n Tập Tập cai sữa đi.” Ủy Nam Thừa vừa bón vừa nói.

“Hả...” Người nào đó đang húp cháo dừng lại một chút, không phải Thừa rất tán thành việc nuôi đứa nhỏ bằng sữa mẹ sao?”

“Nơi đó chỉ có thể là của một mình anh.” Ánh mắt rất u oán nhìn về phía trái nhô đỏ đang đứng thẳng, nói cực kỳ uất ức.

Thiên Ca Tuệ cảm thấy hơi tức cười, Thừa rõ ràng đang ghen với con trai, ngọt ngào nói: “Con trai không giống anh.”

Những lời này tuyệt đối có mơ mộng vô hạn, tối thiểu nhất giờ phút này Ủy Nam Thừa nghĩ sai, yét hầu nhấp nhô hai cái, có một xúc động muốn ấn Tuệ Tuệ dưới thân hung hăng cưng chiều một phen.

Nhưng anh biết tối hôm qua Tuệ Tuệ đã bị anh giầy vò đến thật lợi hại, bây giờ nên nghỉ ngơi cho khỏe mới đúng, cúi người khẽ hôn lên má cô, “Bà xã, anh đi làm, em nghỉ ngơi cho khỏe.”

Nghe thấy tiếng đóng cửa, khoe miệng Thiên Ca Tuệ treo một nụ cười ngọt ngào, tiến vào giấc mộng ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Cực Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Học lái xe, sao cũng tình quái?

Editor: Puck

“Không cần phải xem những chiếc khác được không?” Ủy Nam Thừa nhìn dáng vẻ Tuệ Tuệ nhìn chăm chăm vào chiếc Wrangler màu đỏ, cũng biết không cần coi lại.

Thiên Ca Tuệ rất quả quyết lắc đầu, cô đã yêu xe này, trừ nó ra không có thể là chiếc khác!

Giám đốc Trần bộ phận bán xe đã sớm biết bốn người Ủy Nam Thừa, khi đó cậu ấy còn là Ủy thiếu tiếng tăm lừng lẫy ở thành phố W, bây giờ đã vương lảo nhễ kim cương trên các tờ báo lớn, báo tuần giàu sang – Ủy tổng, vẫn được giới trong nghề công nhận giữ mình trong sạch, gần như không có bất kỳ tin tức cảm nào.

Nhưng mà, bên cạnh cậu ấy rõ ràng xuất hiện một người phụ nữ, hơn nữa nhìn dáng vẻ còn rất nhỏ tuổi, chẳng lẽ Ủy tổng chuẩn bị ăn cỏ non rồi hả? Quan hệ với một bạn gái nhỏ như vậy, cho nên chuẩn bị tặng chiếc xe cho cô ấy? Nhưng mà Wrangler không tránh khỏi nét bút hơi lớn!

(Chú thích: Phía trước đã đề cập chỉ có một số ít bạn bè người thân biết tin tức kết hôn giữa Ủy Nam Thừa và Thiên Ca Tuệ, thêm vào đó anh chưa bao giờ đa Tuệ Tuệ đi tham gia bất kỳ hoạt động tiệc tùng gì đó, cho nên bên ngoài không biết anh đã kết hôn, luôn vẫn là kim cương vương lảo nhễ có tiềm lực nhất.)

Hấp tấp mà đi tới, hấp háy liếc nhìn Thiên Ca Tuệ, “Ủy tổng? Ngài mua xe?”

“Ừ, chiếc này đi.” Ủy Nam Thừa rất chắc chắn mà chỉ vào chiếc xe jeep màu đỏ phía trước.

“Ủy tổng, ánh mắt của ngài thật tốt! Ngài thật cam lòng hạ nét bút lớn này.” Giám đốc Trần cười đến không có ý tốt.

Ủy Nam Thừa thần nhiên liếc nhìn ông ta, nếu không phải sợ công bố tin tức kết hôn ra công chúng sẽ ảnh hưởng đến việc học của Tuệ Tuệ, anh đã sớm làm như vậy, cũng đỡ hơn việc Tuệ Tuệ bị người ta hiểu lầm.

“Thừa, chúng ta đi thử xe đi.” Thiên Ca Tuệ thật sự không hề để ý, cô lại không quen người này, quân ông ta nghĩ cái khi gió gì! Kéo ông xã định đi thử xe.

Sau khi thử xong, tất cả đều khiến cho cô vô cùng hài lòng.

Ủy Nam Thừa cảm thấy ánh mắt bà xã rất không tồi, có model! Nhưng nếu chạy chiếc Wrangler màu đỏ này đến trường, chỉ sợ sẽ gây ra một trận vang động!

Mà ngay cả Thiên Chỉ Dương cũng chắc chắn cảm thán: “Tiểu Thừa, cậu thật sự quá cưng chiều Tuệ Tuệ rồi, mới là sinh viên năm nhất! Lại chạy chiếc xe việt dã tốt như này đến trường, tầm ảnh hưởng lớn bao nhiêu!”

Quê Bá Lăng càng thêm khoa trương kêu lên: “Tuệ Tuệ, bản thân em con gái sao không thích xe thể thao, ngược lại thích xe việt dã của các cụ già sao? Hoàn toàn không hợp với hình tượng của em!”

Có thể nghĩ, hai mắt Thiên Ca Tuệ lập tức sắc bén liếc qua, miệng không buông tha người, “Cho nên nhìn cái xe thể thao sen vàng * cột nhà này của anh, biết ngay anh rất ẻo là!”

(*) sen vàng: Văn chương Trung Hoa, vốn kết hợp lối chuộng phúng dụ với một chủ nghĩa hiện thực sâu sắc, đã dùng từ sen để chỉ đích danh âm hộ, và danh hiệu phỉnh nịnh dành tặng những cô nàng đi thả là Sen vàng (Theo từ điển văn hóa thế giới – wikipedia)

“Lời nói ác độc! Thật sự không hơn không kém lời nói ác độc! Chiếc Lamborghini màu trắng kia của tiểu Du cũng là xe thể thao đó!” Quế Bá Lăng cười đến rất không có ý tốt.

“Xe anh Hứa như người, dịu dàng như ngọc, khí chất bất phàm, thần bí đẹp trai cũng không bảnh bao!” Thiên Ca Tuệ liếc xéo anh.

Hứa Du ngồi bên cạnh cười đến ôn hòa tao nhã, không gia nhập cuộc chiến.

Úy Nam Thừa đã sớm tập mãi thành thói quen với việc Tuệ Tuệ nhanh mồm nhanh miệng rồi, cô và tiểu Quế từ gần như vừa gặp mặt đã tranh cãi, càng đấu càng vô cùng cao hứng.

Nhưng thuần túy chỉ đấu vô mồm, không tổn thương tình cảm.

Đây là lần tụ họp ở “Lam Mỹ” đầu tiên sau khi Tuệ Tuệ sinh con, ngoại trừ trước mặt Tuệ Tuệ bày nước trái cây ra, mấy người còn lại đều theo quy củ cũ.

“Tiểu Quế từ, nghe nói gần đây cậu đi lại rất thân mật với một người mẫu?” Thiên Chi Dương khẽ nhếch mắt hoa đào, khóe môi nở nụ cười.

Quế Bá Lăng mất tự nhiên bụng ly rượu lên uống một ngụm, nói chắc chắn: “Cậu yên tâm, cô ấy không phải là một trong những nhân tình trước đây của cậu.”

“Phụ ~ Cậu nghĩ đi đâu vậy, tôi tốt bụng nhắc nhở cậu cô gái tên Đóa Nhụy đó không đơn giản, nghe nói gia đình cô ta bình thường, sau khi tốt nghiệp đại học Tam Lư, vô tình bị quản lý nghệ thuật Cơ An của ‘Anh Kỳ’ nhìn trúng dẫn làm người mẫu, mới đến chưa tới hai tháng, đã đi vài sân diễn, tuy nói không phải rất lớn, nhưng theo lý lẽ mà nói thì không tới lượt cô ta, cho nên có một số việc chính cậu vẫn nên chú ý một chút, tôi lẫn lộn trong vòng luẩn quẩn này, tốt bụng nhắc nhở cậu vài câu mà thôi.” Thiên Chi Dương “Tách” một tiếng đốt điều thuốc.

như mấy cậu nghĩ.” Hình như Quế Bá Lăng rất bảo vệ cô gái tên Đóa Nhụy kia, từ đầu đến cuối đều nói chuyện giúp cô ta.

“Được, coi như tôi lăm mồm, tự giải quyết cho tốt đi.” Thiên Chi Dương không vui phun ra một ngụm khói.

“Anh, trong giới giải trí cũng có mấy người từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, chuyện của người khác anh cũng đừng lo lắng vớ vẩn, nhiệm vụ quan trọng là nhanh chóng tìm một chị dâu cho em, đừng để cho bác cả và thím đợi quá lâu, đến lúc đó Học Học và Tập Tập đều đã trưởng thành rồi, sẽ cười nhạo người cậu này đấy.” Thiên Ca Tuệ cười híp mắt điều chỉnh không khí.

“Tuệ Tuệ nói không sai, mấy cậu cũng nên để bụng tìm kiếm phụ nữ mà sống qua ngày đi, đừng cứ mãi gác lại như vậy, không có trách nhiệm.” Úy Nam Thừa ôm chặt eo Tuệ Tuệ, nhấp một ngụm Tequila sunrise.

“Chuyện tình cảm, không thể ép buộc, vẫn cứ phải gặp được người phù hợp mới được.” Hứa Du nhàn nhạt nhấp một ngụm Bloody mary.

“Sớm biết như vậy, nên để ông nội định cô dâu nhỏ cho chúng ta, cũng tránh cho bây giờ buồn lòng.” Thiên Chi Dương cả lợ phát phơ nhả ra một vòng khói.

“Anh, không phải anh thích...” Thiên Ca Tuệ không nói ra ba chữ phía sau, đã bị ông xã bấm lại, thật ra thì chính là nhẹ nhàng véo eo cô.

Thật ra đúng là cô chuẩn bị nói: Anh, không phải anh thích chị Hứa sao?

“Người trong lòng anh đêm không kể xiết, nhưng không có một ai có thể kết hôn.” Thiên Chi Dương cười đến rất nhẹ nhàng, khiến cho người a không thấy rõ tình cảm chân thật nơi đáy mắt anh.

“Bây giờ Nhiều Nhiều sống rất tốt, cuộc sống ở Canada thích hợp với con bé, gần đây có một người Pháp cuồng nhiệt theo đuổi nó, nghĩ đủ thủ đoạn lãng mạn muốn con bé vui vẻ. Nhiều Nhiều nói, con bé muốn thử lui tới với người đó một chút.” Tốc độ Hứa Du nói rất chậm, từng câu từng chữ rõ ràng truyền đạt đến trong lỗ tai mỗi người.

Anh cũng đoán được mấy chữ Tuệ Tuệ còn chưa nói ra miệng là chữ gì, hình như mọi người cũng không dám nhắc nhiều đến Nhiều Nhiều trước mặt anh, sợ anh khổ sở, thật ra thì anh đã sớm nghĩ thông suốt, hơn nữa, bây giờ Nhiều Nhiều tất cả đều tốt đẹp, cũng buông bỏ, anh cảm thấy rất thỏa mãn.

“Mỗi người đều có quá khứ thuộc về mình, có thể buông bỏ, thật sự rất tốt.” Mười ngón tay của Úy Nam Thừa và Tuệ Tuệ đan xen, hết sức biểu hiện quyết tâm của mình.

“Nhiều Nhiều cô ấy là cô gái tốt, có lẽ, Canada thích hợp với cô ấy hơn.” Thiên Chi Dương cười đến rất chân thành.

“Gi cũng đừng nói nữa, mọi người uống thôi.” Quế Bá Lăng đã khôi phục hi hi ha ha trước sau như một.

Theo một tiếng “Cheers”, năm người nâng ly uống một hơi cạn sạch, tất cả quá khứ, giống như thật sự buông xuống, quả thật theo như lời tiểu Thừa nói, ba người bọn họ đều đã trưởng thành rồi, nên tìm người ổn định thôi.

Cho dù không vì bản thân, cũng nên vì cha mẹ tóc đã dần bạc, bớt chút phiền lòng cho bọn họ.

Quê Bá Lăng cảm thấy Nhụy nhi chính là người anh luôn đợi chờ, mặc kệ người khác nói cô ra sao, mắng cô ra sao, anh đều cho rằng chỉ là vu oan! Bởi vì ghen ghét mà vu oan! Cho nên anh chỉ liều mình bảo vệ cô, nhưng cô cũng là cô gái bướng bỉnh, luôn từ chối tấm lòng của anh, cái này xứng với đáng về yếu ớt bất lực càng khơi dậy ý muốn bảo vệ cô của anh.

Có lẽ cuộc đời mỗi người đều gặp được kiếp nạn trong số mệnh của mình, Đóa Nhụy chính là một kiếp nạn cứng rắn với Quê Bá Lăng, cho đến khi nhiều năm sau hồi tưởng lại, vẫn cảm thấy ngực hơi đau, chân tưởng? Sao lại là như vậy? Ngày hôm sau khi xe mua về, Thiên Ca Tuệ đã đi trường học lái xe ghi danh, mỗi ngày sau khi cho hai cục cung ăn no xong cô lại đi trường học lái xe học lái xe rồi, nhưng học chưa được một tuần, cô đã cảm thấy không chịu nổi, huấn luyện viên không phải là huấn luyện viên của riêng cô, hơn nữa buồn tẻ vô vị.

Cho nên, buổi tối khi triền miên với ông xã, cô đã nũng nịu làm nũng: “Ông xã, anh dạy em lái xe được không? Huấn luyện viên đó dạy không có ý tứ, em không muốn đi.”

“Được.” Ủy Nam Thừa vừa đồng ý vừa đâm chọc vào, khoanh khắc khi dục vọng nổ tung, hai người cùng nhau đạt tới đỉnh núi vui thích.

Mỗi lần sau khi xong chuyện, Ủy Nam Thừa đều sẽ ôm Tuệ Tuệ đi phòng tắm rửa ráy đơn giản rồi quay lại ngủ, như vậy mới không cảm thấy phía dưới nhóp nhúa khó chịu.

Thiên Ca Tuệ cũng quả thật chăm chỉ, chờ đến cơ hội đã tích cực theo ông xã học lái xe, bởi vì cô rất muốn tự mình chạy wrangler, cảm giác đó nghĩ tới đã sướng lắm!

Nhìn bà xã nỗ lực như vậy, Ủy Nam Thừa cũng dạy nghiêm túc, không thể phủ nhận anh là một giáo viên giỏi, cho dù dạy quản lý việc nhà hay khi làm huấn luyện viên, đều phát huy vô cùng tinh tế.

Sau khi học vài ngày, Thiên Ca Tuệ đột nhiên cảm thấy có một biện pháp đặc biệt tốt, hơn nữa có thể khiến cho cô chạy wrangler.

“Thừa, chỗ ngồi này rất rộng lớn, em ngồi trên người anh, có phải sẽ học nhanh hơn chút không?”

“Ừ, hiệu quả sẽ tốt hơn chút.” Ủy Nam Thừa cảm thấy như vậy sẽ càng gần với tự tay truyền dạy.

Vừa mới bắt đầu chạy một đoạn đường cũng rất vững vàng, Thiên Ca Tuệ ngồi ở đó hưng phấn không thôi, cô cuối cùng biết lái xe rồi, lại còn có thể chạy đến trên đường cái, mặc dù trên đường không có mấy người không có mấy xe, nhưng cũng là con đường lớn!

Có lẽ cô giấy dựa quá hưng phấn, càng ngày càng cảm thấy có một vật cứng cứng đặt giữa hai đùi mình, cảm giác quen thuộc đó khiến cho cô lập tức hiểu ra đó là cái gì.

Đột nhiên, phía trước có một chiếc xe giảm tốc độ, xe hơi nhỏ lắc lư, vừa đúng lúc khiến mông cô bắt đầu lắc lư nhô lên, lúc hạ xuống không hề nghiêng lệch chống đỡ càng ăn khớp.

“Bà xã...” Giọng nói mê hoặc khàn khàn của Ủy Nam Thừa vang lên bên tai cô, hoàn toàn quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Thì ra con gấu này chính là thể thân của tiểu Thừa!

“Sao anh lại có phản ứng chứ?” Giọng Thiên Ca Tuệ rất nhỏ, mơ hồ cảm thấy có thể do mình không cẩn thận tạo thành.

“Không biết người phụ nữ nào đó cứ một mực hưng phấn uốn éo, anh cũng không phải Liễu Hạ Huệ, sao có thể không có phản ứng?” Giọng nói rất khàn khàn mà thờ dài.

Anh đương nhiên không phải Liễu Hạ Huệ! Mỗi tối đều thô lỗ như vậy với người ta! Thiên Ca Tuệ tức giận thầm nghĩ trong lòng.

“Vậy sao anh không nói sớm!” Trong mắt khó có thể kiềm chế lộ ra vẻ xấu hổ.

Ủy Nam Thừa không nhẫn nại được luôn bàn tay vào trong làn váy của bà xã...

“Ghét! Anh làm gì thể hả?” Đây đang trên đường lớn đó, hơn nữa trước mặt lại là một lớp thủy tinh trong suốt lớn như vậy.

“Anh muốn em...” Uất ức trong giọng nói của Úy Nam Thừa lộ ra ham muốn không hề che giấu chút nào, lần sau nhất định không thể để cho Tuệ Tuệ ngồi trên người mình, tư thế gầy dựa cũng quá làm cho người nào đó khó có thể tiêu thụ rồi.

“Anh nhìn một chút đi! Đây đang trên đường lớn đó!” Gương mặt Thiên Ca Tuệ cháy sạch đỏ bừng, bản thân cũng không dễ chịu, mông vừa đứng chống đỡ nơi đó, nóng bỏng nóng bỏng, phát điên...

“A!” Cảm giác làn váy phía sau đột nhiên bị vén lên, bị sợ đến Thiên Ca Tuệ thiếu chút nữa hét chói tai, hu hu... Lần sau không bao giờ mặc váy nữa.

Úy Nam Thừa nâng mông Tuệ Tuệ lên, để cho cô ngồi càng sâu hơn...

Xe chạy vững vàng thật sự khiến hai người thở hồng hộc, không có chút tình cảm mãnh liệt, lúc này nếu như nhiều xe một chút, bị tắc giảm tốc độ một chút, chắc hẳn sẽ khiến cho người ta mất hồn đến phát điên!

Đột nhiên, đầu đường phía trước có một chiếc xe không hề báo hiệu mà chạy nhanh ra, Thiên Ca Tuệ sợ tới mức luống cuống tay chân, suýt chút nữa bị va chạm, Úy Nam Thừa nhanh chóng đánh tay lái, khó khăn lắm mới né qua nguy hiểm bất thành linh, xe nghiêng lên thảm cỏ xanh bên cạnh.

Tiếng tim đập như sấm đã không diễn diễn liequidoon thể hồi phục, cảm giác sống sót sau tai nạn này đúng là khiến trong lòng hai người thật lâu vẫn không thể bình tĩnh.

Một màn này cũng khiến cho Úy Nam Thừa nghĩ tới tình cảnh bạn gái mỗi tình đầu Tiêu Y Y xảy ra tai nạn xe cộ qua đời, hai tay ôm chặt lấy eo Tuệ Tuệ, giống như muốn dung nhập cô vào trong xương máu mình.

A! Thật nguy hiểm! Thiên Ca Tuệ cảm giác tim mình sắp nhảy khỏi cổ họng, cắn ngón tay kinh ngạc ngẩn ngơ, trong đầu vẫn hoàn toàn mơ hồ.

“Tuệ Tuệ, Tuệ Tuệ -” Úy Nam Thừa cảm giác thân thể Tuệ Tuệ hơi cứng ngắc, vội vàng kêu hai tiếng bên tai cô, kết quả không hề có phản ứng, không khỏi nhắc người cô lên, để cho cô dặng chân trên chân mình.

Lọt vào trong tầm mắt chính là cặp mắt đen hiện lên hơi nước của Tuệ Tuệ, khuôn mặt bé nhỏ sợ tới mức trắng bệch, cánh môi ửng hồng mà bất lực cắn ngón tay, nhìn khiến cho người ta sinh lòng thương yêu.

Trán kề trán, âm áp hỏi: “Sao đây? Bị sợ hả?”

Nhẹ nhàng hôn lên môi cô, “Ngoan, không sao đâu.”

Cảm xúc chân thật này khiến Thiên Ca Tuệ định thần lại, “Oa” một tiếng nhào tới ôm lấy cổ ông xã, mềm oặt mà nằm sấp trong lòng anh không chịu đứng dậy.

“Được rồi, không sao đâu, đều do anh không tốt, không nên trêu chọc em.” Úy Nam Thừa vỗ lưng bà xã, nhẹ giọng dỗ dành, Tuệ Tuệ mới học lái xe không tới mấy ngày, đã đụng phải việc này, thật sự không biết có thể ảnh hưởng đến cô hay không.

“Hu hu...” Thiên Ca Tuệ chui đầu vào trước ngực ông xã khóc khiến cho người khác lo lắng, “Em không muốn học lái xe, thật khủng khiếp -”

“Được, được, được, vậy chúng ta không học.”

Yên tĩnh một lát sau, Thiên Ca Tuệ nâng hai mắt dằm lệ mông lung lên, “Thừa, vừa rồi có phải anh nghĩ đến chị ấy không?”

“Chị ấy” chỉ bạn gái trước của Úy Nam Thừa – Tiêu Y Y, kể từ sau khi biết chân tướng cái chết của chị ấy, cô cũng thêm chút đồng tình, sao đang yên ổn lại xảy ra tai nạn xe cộ, thật đáng tiếc.

“Ngoan, em không phải cô ấy, cũng không thể trở thành cô ấy, cô ấy đã là quá khứ rồi, từ nay về sau không cho phép nghĩ loạn nữa.” Úy Nam Thừa chà chà cái mũi của Tuệ Tuệ.

“Em không nghĩ lung tung, em chỉ cảm thấy tiếc hận vì chị ấy.” Thiên Ca Tuệ nói ngược lại lời thật, cô cũng không phải ngu ngốc, qua cả đời người với cô là người đàn ông trước mắt mà không phải là chị ấy đã chết!

Cần gì núm lấy không buông chứ! Cô sẽ không ngốc đến mức độ đó!

“Ừ, chúng ta về nhà đi, nếu không Học Học và Tập Tập lại náo loạn tìm mẹ.” Úy Nam Thừa cười đến rất cung chiêu.

Sau khi náo loạn như vậy, hai người không có bất kỳ hào hứng gì, không bằng về nhà chơi với cục cưng.

Liên tiếp vài ngày, Thiên Ca Tuệ đều ngoan ngoãn ở nhà mang đứa nhỏ, đi đâu cũng không đi, chứ đừng nói tới học lái xe, Úy Nam Thừa cũng không ép buộc cô, đây cứ coi như là hứng thú sở thích riêng, bắt buộc không được.

Ông nội bọn họ hỏi, chỉ nói một rồi, muốn nghỉ ngơi vài ngày lại học. Ông cụ xưa nay cung chiêu Tuệ Tuệ, biết con bé die,n; da.nlze.qu;dydo/nn còn tính tình con nít cũng không nói gì, tất cả mọi người để tùy ý.

Nhất định không thể nói tình hình thực tế, rất nguy hiểm, nếu như bị ông nội biết, chắc chắn sẽ không cho phép Tuệ Tuệ học lái xe nữa.

Nhưng anh có dự cảm, Tuệ Tuệ nhất định sẽ không buông tha cho việc học lái xe, chỉ là vấn đề thời gian, chờ qua khúc mắc trong lòng là được.

Suốt một tuần sau, người nào đó quả nhiên không nhin nổi, cầm chìa khóa chạy ra ga ra, đứng trước chiếc Wrangler màu đỏ động cũng không động, nhìn chăm chăm vào, một lúc sau, đi lên phía trước vuốt ve mũi xe và thân xe.

“Ông xã, em không học xong lái xe, nó làm sao bây giờ?” Thiên Ca Tuệ biết Thừa vẫn luôn đứng sau lưng cô, rồi rầm hỏi.

“Nó hả, thì để nó ở yên chỗ này là được rồi, dù sao ga ra của chúng ta lớn, để được.” Úy Nam Thừa cười đến rất xấu, anh chính là cố ý nói vậy, cố tình muốn Tuệ Tuệ khổ sở.

“Tại sao phải để nó ở yên đây, anh có thể chạy nó mà!” Thiên Ca Tuệ đau lòng, xe việt đã có tiếng như vậy, lại không có tiếng tằm gì mà ở yên đây?

“Ờ thì... Em nhìn trong này xem, Land Rover, Cayenne phiên bản dài, Maserati, anh đổi luân phiên mấy cái đó cũng được!” Úy Nam Thừa thờ dài, anh cũng là người yêu xe, khó khăn lắm mới chịu đựng mua ba chiếc, trường hợp khác nhau dùng xe khác nhau.

Quả thật, ba chiếc này cũng là cực phẩm trong cực phẩm! Nhưng Wrangler bé nhỏ làm sao bây giờ?

“Ông xã, nếu không em thử lại lần nữa đi? Nếu không tiếc lắm!” Thiên Ca Tuệ càng nghĩ, vẫn quyết tâm thử lại lần nữa, nếu không chỉ xem thôi sẽ khiến cô đau lòng.

Đáy mắt Úy Nam Thừa lướt qua một nụ cười, quả nhiên mà!

Một khi quyết định, có mục tiêu, Thiên Ca Tuệ học lần nữa cũng chuyên tâm rất nhiều, phát huy đầy đủ sức lực cứng cỏi và tinh thần kiên trì bền bỉ của cô, cộng thêm Úy Nam Thừa đốc lòng dạy bảo, một tháng sau, cô có thể một mình lái xe ra chỗ nhiều người, thời gian càng lâu, cũng luyện càng quen.

Ngày hai mươi tháng tám đó, thành công nhận được bằng lái, khỏi phải nói cao hứng bao nhiêu, mở chiếc Wrangler bé nhỏ của cô ra lên đường vui vẻ, Úy Nam Thừa ngồi ghế trước cũng tùy người nào đó náo loạn, chỉ cần không vượt quá tốc độ là được.

Ngày Đồng Yên và Hạ Lan Thu đi khai giảng cũng do cô tự mình lái xe đưa đến nhà ga, khiến hai cô vô cùng ngưỡng mộ, xe này! Chắc chắn chắc! Quá phong cách!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ngày một tháng chín, thời tiết vẫn khô nóng lạ thường, phiên muộn, hơi không thờ nổi.

Úy Nam Thừa vừa vận có công việc phải bay đi Newyork, chỉ có thể nói xin lỗi Tuệ Tuệ, không có cách nào đưa cô đi trường học rồi.

Trong lòng Thiên Ca Tuệ không hề oán trách chút nào, bởi vì cô không có ý định muốn để Thừa đưa cô đi trường học, bị các học sinh trông thấy rất không tốt đâu! Cô còn muốn tìm một tiểu chính thái * nói chuyện yêu đương trong trường đại học đó (*_*) hi hi...

(*) tiểu chính thái: thuật ngữ có nguồn gốc từ Nhật Bản (Shota), được sử dụng để mô tả cậu bé trẻ dễ thương, được sử dụng để gọi học sinh nam (Baikē).

Ý của ông nội vốn muốn cô ở trong nhà, nhưng cô cảm thấy đường xá quá xa, mỗi ngày chạy tới chạy lui quá đi3n~d@n`l3q2l y"d0n mệt mỏi, hơn nữa tất cả mọi người ở nội trú trong trường một mình cô ở trong nhà, sẽ có vẻ hạc đứng giữa bầy gà, không được tốt.

Ông cụ ngắm lại thấy cũng đúng, bản thân đại học chính là một đoàn thể xã hội, dung nhập vào mới có không khí, hơn nữa một tuần về một hai lần cũng có thể.

Vì vậy, hai mẹ Nam Xu Nhiên và Đinh Như đã bắt đầu chuẩn bị hành lý cho Tuệ Tuệ từ một tháng trước, nhỏ như cái kẹp tóc đến lớn như giường chấn mền, toàn bộ chuẩn bị thỏa đáng, cẩn thận đầy đủ.

Thiên Ca Tuệ hoàn toàn không cần bỏ một phần tư tưởng, chân chính ngồi mát ăn bát vàng!

Ông xã không ở nhà, công việc làm osin đương nhiên rơi lên đầu người anh Thiên Chi Dương, anh còn ngại một mình không đủ, đơn giản chỉ cần lôi kéo tiểu Quế Tử tới làm “Công nhân bốc vác”.

“Tuệ Tuệ, dọn nhà cũng không chuyển hoàn toàn như em, đều là những thứ gì chứ? Nặng chết đi được!” Thiên Chi Dương xách một va li đen lớn, mồ hôi trên trán rơi liên tục, ừa mệt mỏi vừa nóng, đã bao lâu không bị chịu tội như vậy!

“Không biết, đều do các mẹ dọn dẹp, nói đồ gì đó ở trường học không tốt, cho nên mang toàn bộ từ trong nhà.” Thiên Ca Tuệ chớp đôi mắt tròn xoe vô tội nói.

“Anh nói em thậm chí còn mang theo cả búp bê đi?” Quế Bá Lăng không thể tin mà nhìn con gấu bông to xách trong tay.

Thiên Ca Tuệ mím mím môi, “Không có cái ôm ấp áp của Thừa, em chỉ có thể ôm nó ngủ.”

- _ - | | |

Quế Bá Lăng: “..”

Thiên Chi Dương: “...” Hóa ra con gấu bông này chính là thể thân của tiểu Thừa!

Ba người xách hành lý vất vả leo cầu thang, Thiên Chi Dương vừa đi vừa phàn nàn, “Trường học nát gì đâu, ngay cả thang máy cũng không có!”

“Bà cô của tôi, rốt cuộc là lâu mấy?” Quế Bá Lăng cũng mồ hôi đầy đầu, anh Quế thiếu chịu phạt như vậy từ bao giờ!

“Năm tầng, 506, lập tức tới ngay.” Trên vai Thiên Ca Tuệ vắt hai túi xách, cũng mệt mỏi không thở nổi.

Đột nhiên, một nữ sinh tóc dài nang vai mặc áo liền váy màu vàng nhạt cúi đầu vội vã chạy từ trên lầu xuống, vừa vịn dầm sầm vào Quế Bá Lăng.

“Đkm! Cô đi đường có thể mở to mắt một chút không!” Quế Bá Lăng vốn vừa mệt mỏi vừa nóng, còn bị người ta dầm sầm vào, đồ đạc gì đó trên tay rơi toàn bộ đầy đất, bạn nói anh có thể không tức sao?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 110: Khụ... Anh, thu liễm một chút!

Nghe thấy tiếng mắng thô lỗ như thế, nữ sinh kia ngẩng đầu lên, khuôn mặt đỏ như cây đào mật, hai mắt đen trong suốt lung linh, chân mày lá liễu cong cong, lông mi thật dài hơi rung động, làn da trắng nõn không tì vết do chạy bộ mà lộ ra màu phấn hồng nhàn nhạt, lỗ mũi thẳng thanh tú, đôi môi mềm mại ướt át như cánh hoa hồng, giống hệt như búp bê sứ tinh xảo.

Thiên Ca Tuệ ngây ngốc nhìn người ta, búp bê thật đẹp, giống như những cô đào đã nhìn thấy khi đi Nhật Bản lần trước.

Thiên Chi Dương ngây ngốc trong nháy mắt, ngây thơ trong sáng và vô tội trong đôi mắt kia khiến cho người ta khác khoai.

Quế Bá Lăng không ngờ bị đụng phải là một nữ sinh nhỏ đáng yêu mềm mại như vậy, tỏ vẻ hơi mất tự nhiên.

“Rất xin lỗi, tôi không phải cố ý.” Không chỉ đáng người xinh đẹp, cả giọng nói càng thêm mềm mại êm ái diễndaanleequydonn câu lòng dạ người ta, một cô gái như vậy ai nỡ nhẫn tâm hung dữ với cô được chứ!

“Không sao, em có việc thì nhanh chóng đi đi.” Quế Bá Lăng ngượng ngùng nói, vốn muốn để cho người ta nhặt đồ lên cho anh, nhưng ngượng ngùng nói ra.

“Thật sự không có chuyện gì sao?” Cô gái liếc nhìn đồ rơi tán loạn trên đất, trên gò má ửng hồng viết ngại quá.

“Cô em, không bằng em nói cho anh biết tên em là gì đi?” Thiên Chi Dương ở ngay bên cạnh lưu manh nói.

Cô gái thật sự thẹn thùng, dáng vẻ này thật sự xứng với ngây thơ nhìn vào trong mắt hai người đàn ông, quả thật hấp dẫn không tiếng động, trong lòng đồng thời cảm thán nói: Vẫn là đại học tốt, tùy tiện đụng phải đều là nữ sinh nhỏ tuổi ngon như vậy, quá kích động lòng người.

“Khụ... Anh, thu liễm chút! Bạn học, bạn có việc thì đi nhanh đi, đừng để ý đến anh ấy, anh ấy người này là vậy.” Thiên Ca Tuệ vội nói xen vào, anh cũng thật là, thấy cô gái xinh đẹp thì tiện thể đưa lời, ảnh hưởng rất không tốt!

Cô gái cảm kích nhìn Thiên Ca Tuệ, sau đó nhìn Thiên Chi Dương, cuối cùng là Quế Bá Lăng, nhìn dáng vẻ mỗi người đều không giống, cuối cùng vội vàng chạy xuống lầu.

“Tuệ Tuệ à, cô gái này quá xinh đẹp mềm mại, hạnh phúc cả đời của ông anh này của em có thể phải xin nhờ em rồi, nhất định phải lấy tên và số điện thoại của cô ấy nha.” Thiên Chi Dương đưa tay phải lên khoác trên vai em gái, nói nghiêm trang.

“Anh, anh không phát sốt chứ, anh thật sự vừa thấy đã yêu người ta hả?” Thiên Ca Tuệ đưa lòng bàn tay lên sờ trán anh, lại sờ trán mình, không bị sốt mà!

“Anh của em đó là háo sắc!” Quế Bá Lăng tức giận nói, xoay người nhặt đồ rơi vãi lung tung trên đất lên.

“Tiểu Quế từ cậu muốn ăn đòn đúng không! Nếu không phải cậu dữ như vậy làm dọa người ta, nói không chừng cô ấy đã cho tôi biết tên rồi, thật là! Cô ấy có thể coi như tinh thần phấn chấn và lòng đầy ngọt ngào hơn Đóa Nhụy nhà cậu.” Thiên Chi Dương tức giận thọc gậy cậu ta.

Quê Bá Lăng tiếp tục nhặt đồ, không để ý đến cậu ta, tiểu Dương nói không sai, lần đầu tiên nhìn thấy cô bé này, anh cũng nghĩ đến Nhụy nhi, nhưng nhìn kỹ tiếp hai người không giống nhau, một trong yếu ớt mang theo đau thương nhàn nhạt, một trong yếu ớt mang theo tinh thần phấn chấn ngọt ngào.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Khó khăn lắm mới tìm được phòng 506, đẩy cánh cửa phòng ra, bên trong có hai nữ sinh xinh đẹp vóc dáng cao cao, hơn nữa vừa vận nhận hai giường Thiên Ca Tuệ cho rằng hai người này là bạn cùng phòng ký túc xá mới sau này của cô, thân mật mà chào hỏi, “Hi! Xin chào hai bạn, tôi tên Thiên Ca Tuệ, phía sau là hai anh của tôi, tôi chuyên hành lý giúp tôi.”

Hai nữ sinh cùng nghiêng đầu liếc nhìn đánh giá cô, nhặt nhẻo mà nâng khóe môi lên, không lộ ra bao nhiêu hoan nghênh, chỉ có điều khi nhìn thấy hai nam sinh phía sau lưng cô, à, phải là hai người đàn ông thì lộ chút vẻ thán phục –

Hai người đàn ông đều là kiểu người vô cùng đẹp mắt, nổi bật bất phàm, đẹp trai tiêu sái, mỗi người đều có đặc sắc riêng, người bên phải trong mắt hoa đào đầy ý xuân, khóe môi luôn chứa một nụ cười lưu manh cười như không cười, là hoa hoa công tử điển hình; mà nhìn người bên trái khiến cho người ta có cảm giác đầu tiên chính là tinh khiết trong lành đáng yêu, mà nhìn lần thứ hai lại nhìn ra trên khuôn mặt con nít tinh tế có chút nhẹ nhàng hồ hững và xa cách.

“Xin chào hai cô em, đây là Tuệ Tuệ em gái tôi, sau này vẫn nhờ mọi người chiếu cố nhiều hơn nha ~” Thiên Ca Tuệ cười đến hào phóng không vào khuôn phép.

“Tất cả mọi người đến từ nơi khác nhau, có duyên ở trong cùng một phòng, đương nhiên phải chiếu cố lẫn nhau rồi.” Một nữ sinh trong đó có gương mặt trái xoan cười đến rất xán lạn, có vẻ đẹp như ánh nắng chiếu xuống.

Cô tên Đồng Tiểu Noãn, đến từ Quảng Châu, là con gái một phú nhị đại * tiêu chuẩn, chi phí ăn mặc hết sức hoang phí, cái gì cũng phải tốt nhất, theo cách nói của chính cô ta chính là con người phải biết thưởng thức cuộc sống, nhất là phụ nữ, nhất định phải đối xử tử tế với bản thân.

(*) phú nhị đại: thế hệ giàu có thứ hai, chỉ con nhà giàu, cậu ấm, cô chiêu.

Đứng bên cạnh cô chính là bạn học cùng đến từ Quảng Châu – Diêu Tư, ở phòng đối diện, là con gái quan nhị đại *, phía trên còn một người anh trai, nhìn ra được nuôi dưỡng vô cùng tốt, không nhiều lời không nhiều điệu bộ, mỗi một động tác và điệu bộ đều đúng lúc, khí chất hồn nhiên trời sinh.

(*) quan nhị đại: Con nhà quan chức

Thật ra thì lúc hai người học trung học cũng không thể nói có bao nhiêu quen thuộc, chẳng qua chỉ gặp mặt vài lần mời đến nhà chơi vài lần mà thôi, sau khi tốt nghiệp trung học cũng không liên lạc qua lại, giờ cách ba tháng rõ ràng thân kỳ mà gặp trước cửa trường đại học, tiết mục máu chó tha hương gặp cố hương đương nhiên không thể tránh được có một kích động nho nhỏ, lập tức vứt bỏ tất cả không quen thân đã trở thành bạn tốt.

Hai nữ sinh này cho Thiên Ca Tuệ cảm giác đầu tiên xa lạ không thân thiết giống như nữ sinh vừa gặp ở ngoài cầu thang cho cô, nhưng trên mặt lại không lộ vẻ gì, Cầu Cầu và Yên nhi đã sớm nói với cô, ở đại học người bình thường tương đối thực tế và lời đời, đối nhân xử thế cũng sẽ có một xa cách nhàn nhạt.

Cho nên, cô cũng không nói chuyện nhiều với hai cô ấy, ngược lại anh trai tỏ vẻ cảm thấy rất có hứng thú.

“Vẫn là cô em này biết nói chuyện.” Thiên Chi Dương cười đến quỵên rũ.

“Cậu có thể cất hết đồ cho Tuệ Tuệ rồi hăng hái sắc tiếp không!” Quê Bá Lăng tức giận nói.

“Tuệ Tuệ, công việc trải giường này nên mang thím Trương tới, em chân tay nhỏ gầy trải đầu tốt!” Thiên Chi Dương cười cười nói thẳng với Tuệ Tuệ, thật ra là nói cho hai nữ sinh khác trong phòng nghe, đơn giản truyền đạt một ý: “Tuệ Tuệ nhà tôi cũng là cô gái được trong nhà chiều chuộng, đúng vậy.”

Thiên Ca Tuệ liếc nhìn cánh tay và chân của mình, cũng may trong lúc mang thai, thịt thà đều dồn lên bụng rồi, bằng không sẽ càng buồn!

“Không cần, đây là lần đầu tiên em sống độc lập, đương nhiên phải tự mình ra tay rồi.” Nói xong, cởi giày bỏ lên giường tầng.

Đúng lúc này, cánh cửa lại một lần nữa bị đẩy ra, Tuệ Tuệ nhìn thấy người tới thì lộ vẻ kinh ngạc –

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Nhóc thú! Xem anh về trừng phạt em ra sao!

Editor: Puck

Sao lại là cô gái xinh xắn mềm mại vừa đụng phải ở trong cầu thang? Lại còn nói đây là phòng ký túc xá của cô ấy? Ngẫm lại càng làm cho cô hưng phấn không thôi, đúng là có duyên đó ~

Tang Mộc Già Đại cũng ngây ngẩn cả người, ba người vừa rồi gặp trong cầu thang sao lại đứng trong phòng ký túc xá của cô? Hơn nữa nữ sinh kia còn đang trải giường, đây cũng quá trùng hợp đi.

“Cô em, em tới tìm anh sao? Em thật thông minh nha, biết anh trong này.” Nụ cười của Thiên Chi Dương khỏi phải nói có bao nhiêu xán lạn rồi, quả nhiên là nhân duyên ngàn dặm đường quanh co, được đến thì chẳng mất công!

“Không phải, đây là phòng ký túc xá của em.” Tang Mộc Già Đại đi về phía giường đã trải xong của mình, vừa vặn cùng giường với Thiên Ca Tuệ.

Thiên Ca Tuệ chỉ cảm thấy cô bé này trong thoáng chốc mang theo chút đáng yêu, chịu hết nổi định trêu chọc cô vài câu, lại bị Quế Bá Lăng kéo lại, bên cạnh còn có hai nữ sinh kìm nén, như vậy rất không tốt.

“Đây là giường của cậu hả! Thật cao hứng được gặp cậu lần nữa ~ tớ tên Thiên Ca Tuệ.” Người nào đó có tâm tình cực kỳ cao hứng, không ngờ có thể gặp lại cô bạn này, còn cùng một giường trong ký túc xá với cô ấy, cảm giác tốt đẹp này khó có thể diễn tả bằng lời.

“Tớ cũng vậy, tớ tên Tang Mộc Già Đại.” Gò má cô gái vẫn ửng đỏ, có một vẻ đẹp dịu dàng như nước.

“Wow! Cậu là người Nhật Bản? Nói tiếng Trung tốt như vậy?” Thiên Ca Tuệ kinh ngạc kêu lên, khó trách cho cô cảm giác tinh khiết mềm mại như vậy, hóa ra là nữ sinh Nhật Bản!

“Tớ lai Trung – Nhật, mẹ là người Nhật Bản, cha là người Tô Châu, tớ theo họ Cha.” Tang Mộc Già Đại cười đến rất xấu hổ.

Khi hai cô trò chuyện đến vui vẻ, hai nữ sinh khác tỏ vẻ kiêu căng mà đi ra ngoài.

Đồng Tiểu Noãn khinh thường trong lòng mà cảm thán: Phòng ký túc xá của các cô thật đúng là tàng long ngọc hỏ *! Cũng không biết người còn chưa tới là người có thân phận kinh người như thế nào!

(*) tàng long ngọc hỏ: nghĩa đen rồng cuộn hỏ phục, nghĩa bóng nhân tài tiềm tàng, nhân tài ẩn dật.

Thiên Ca Tuệ hoàn toàn không để ý tới hai người đó, tiếp tục trò chuyện vui vẻ với Tang Mộc Già Đại, “Vay từ nay về sau tớ gọi cậu là Già Đại được không?”

“Ừ.”

“Tuệ Tuệ, em có thể trải xong giường chiếu trước được không? Bụng tui anh đói rồi.” Quế Bá Lăng mắt thấy đã mười hai giờ trưa, giường của Tuệ vẫn chưa trải xong.

“Già Đại, em là con lai giữa Tô Châu và Nhật Bản, khó trách giọng nói mềm mại êm ái như vậy.” Thiên Chi Dương bắt đầu tiện thể tiếp lời rồi.

Tang Mộc Già Đại không nói năng gì, chỉ khẽ cúi đầu thu dọn hành lý của mình.

“Già Đại, có phải em thường đi Nhật Bản không? Anh cảm thấy em còn đẹp hơn hoa anh đào?”

...

Thiên Chi Dương hỏi rất nhiều, Tang Mộc Già Đại đáp cực kỳ ít, luôn cúi mắt xuống cười đến ngượng ngùng, khiến cho người ta tâm thần nhộn nhạo.

Sau khi trải xong giường, Thiên Ca Tuệ chủ động mời người bạn mới biết Già Đại cùng đi ăn cơm với bọn họ, lại bị cô ấy uyển chuyển từ chối.

“Vừa rồi tớ đã ăn cơm với bạn trai tớ rồi.”

Lời này vừa nói ra khỏi miệng, lập tức dội thấu đáy lòng Thiên Chi Dương, thì ra là hoa đã có chủ rồi!

Phản ứng của Quế Bá Lăng bình thản, từ sau khi có Đóa Nhụy, các phương diện khác anh đều thu liễm rất nhiều, hy vọng mình làm một người đàn ông có trách nhiệm, có thể bảo vệ người phụ nữ của mình.

Lúc ăn cơm, Thiên Chi Dương còn ở đó than thở, nói cái gì mà một người dễ thương như vậy lại bị người khác nhanh chân đến trước rồi, hoàn toàn là hoa tươi cắm trên bãi phân trâu!

“Phụt! Anh, sao anh biết bạn trai người ta không thể ưu tú hơn anh, mặc dù em cũng thật sự thích Già Đại, nhưng trực giác của em cho thấy cô ấy không thích hợp với anh.” Thiên Ca Tuệ gấp một miếng khoai tây, trêu chọc nói.

“Nhóc thú! Có em phá như vậy sao? Vậy trực giác của em thấy cô ấy thích hợp với ai?” Thật ra Thiên Chi Dương cũng biết, bản thân mình chỉ tạm thời nổi lên hứng thú với nữ sinh này mà thôi, không có rung động đáng kể.

“Ồ thì... Anh ấy...” Trông mắt Thiên Ca Tuệ híp lại lướt qua một vòng hai người, sau đó chỉ vào Quế Bá Lăng.

“Được rồi, hai anh em hai người đừng kéo tôi vào, tôi ăn no, đi đón Nhụy nhi đây, bye bye.” Dứt lời, đứng dậy đi, thật sự không quay đầu lại.

Lưu lại hai anh em hai mặt nhìn nhau, nhìn nhau cười, tiếp tục ăn cơm.

Thiên Ca Tuệ quả thật một lời trúng đích, trong cuộc sống sau này, Quế Bá Lăng và Tang Mộc Già Đại thật sự có rất nhiều khúc mắc, mà kết cục, cũng khiến cho người ta bất ngờ. Buổi tối, Thiên Ca Tuệ nói chuyện lý thú phát sinh ở trường học hôm nay cho ông xã nghe, nói sinh động như thật.

“Nếu như thật sự không quen ký túc xá, anh mua nhà hai phòng ở gần trường học cho em, anh đi nhìn em cũng thuận tiện.” Ủy Nam Thừa ở đầu điện thoại bên kia cười đến quỵên rũ, giọng nói trầm lắng đầy truyền cảm truyền qua điện thoại rơi vào trong tai Thiên Ca Tuệ, tê tê đại đại cào lòng người ta, khiến cô chịu hết nổi gò má ửng hồng.

“Không cần đâu, phòng ký túc này đầy đủ các thứ, hơn nữa cô gái Già Đại kia thật đáng yêu rất tốt bụng, Thiên Ca Tuệ em không phải người không thích hợp được! Yên tâm đi.”

“Vậy lúc anh nhớ em thì làm sao bây giờ?”

“Không quan tâm.” Thiên Ca Tuệ ngã xuống giường cười khanh khách.

“Nhóc thú! Xem anh về trừng phạt em ra sao!” Đầu bên kia truyền đến giọng nói nén giận.

“Anh mới là trứng thú! Ở bên ngoài không cho phép nhìn người phụ nữ khác, không được tùy tiện đáp lời cùng người phụ nữ xinh đẹp khác, lại càng không cho phép sống chung một chỗ với người phụ nữ xinh đẹp khác!” Giọng điệu người nào đó hoàn toàn như bà quản gia.

“Yên tâm, người ta ngồi trong lòng ông xã em cũng không loạn, trừ em ra, không có cảm giác với bất kỳ ai.”

Trong lòng ngọt ngào, nhưng vấn đề không ở đây, mà là, “Em sợ người khác không chịu nổi sắc đẹp của anh, bỏ nhào vào anh thì làm sao bây giờ?”

Đầu bên kia truyền đến một tiếng cười nhỏ, giống như đặc biệt vui mừng, “Anh sẽ không cho người khác có cơ hội đó.”

“Vậy thì được rồi, khi nào anh trở lại, cục cưng nhớ anh đó.” Suốt hai ngày ngủ một mình, thật cô đơn nha ~

“Anh cũng nhớ mẹ con em, đại khái còn phải hai ngày, làm xong việc, anh chạy về luôn.”

“Hai ngày sau em đã khai giảng, anh không thấy em đâu.” Giọng nói này thật ai oán!

“Vậy anh đến trường học tìm em.”

“Bị người khác nhìn thấy sẽ cho rằng em bám lấy người giàu có.” Người nào đó che miệng cười đến vui vẻ.

“Anh không ngại để em nói cho người khác biết ông xã em chính là một người giàu có.” Ủy Nam Thừa cười ranh mãnh.

“Hừ... Em mới không cần, đó là một bí mật.”

“Anh cảm thấy được hấp thụ ánh sáng tương đối tốt.”

“Không được.”

...

Hai người trong điện thoại tình chàng ý thiếp mà hàn huyên thật lâu mới cúp máy, đêm dài đằng đẵng, tịch mịch khó nhin! Đã quen với mỗi đêm ôm nhau với ông xã ngủ, anh đi công tác mới một tuần đã cảm thấy không chịu nổi, không quen! Không quen đâu!

Quả nhiên, thói quen là một di chứng đáng sợ, cắn nát trái tim người ta sâu tận xương tủy.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Đều là anh làm hại! Nói chuyện không giữ lời gì hết! hu hu.... ..

Thiên Ca Tuệ dự đoán không ngờ được chính là, Thừa rõ ràng đã trở lại khi cô đang chuẩn bị đến trường, trước thời hạn một ngày, thật đúng là cho cô một kinh hi.

Vì vậy, cô chỉ có thể tạm thời thay đổi kế hoạch sáng mai đến trường học, dù sao mười giờ mới đến giờ học.

Nhưng vừa nghe nói anh muốn thu thập cô, lập tức trốn trong chăn quần chặt mình như cái kén, trốn bên trong cười không ngừng.

"Đi ra."

"Không đi ra."

"Tự mình ra thì tối nay anh dịu dàng một chút, hơn nữa không dây vò em đến khuya, nếu bị anh tóm được, đêm nay em ngủ cũng đừng ngủ." Người nào đó cười giống hồ ly, một bụng đầy xấu xa.

Thiên Ca Tuệ cắn chặt môi rất lâu, ngày mai còn phải đi học, vẫn ngoan ngoan đi ra thì tốt hơn, trên giường lăn vài cái, chăn mềm liền rút ra, cô chỉ mặc cái áo ngủ hai dây, làn da trắng nõn vô cùng mê người!

"Chính anh nói đó cũng không được ăn quịt!" Đứng lên ôm lấy ông xã, ngón tay móc ngoéo cam đoan.

Tiểu bạch thỏ nào đó làm sao đầu lại sôi xám lớn đầy bụng đen tối, cho dù móc ngoéo cũng không giữ lời, sau khi bị gạt n lần tiểu bạch thỏ vẫn không hiểu được đạo lý này, ai.....

Chia cách một tuần lễ, Ủy Nam Thừa nào có thể dễ dàng bỏ qua cho bà xã mình như thế, gần như là hung hăng muốn cô, yêu cô, thương cô, mỗi một cái đều dùng sức xâm nhập như thế.....

Thẳng đến khi Thiên Ca Tuệ cầu xin tha thứ, cào một vết thật dài ở trên lưng anh, làm cho người đàn ông càng thêm kích thích.

Rốt cuộc hai người tách ra lúc nào, Thiên Ca Tuệ cũng không biết, cô chỉ có thể khẳng định lần này lại bị gạt, ngày mai muốn cô đi học sao!

Trong mơ mơ màng màng như đang ngủ, cảm giác mới vừa ngủ lại bị tiếng chuông báo thức đánh thức, không kiên nhẫn giật giật, nói lầm bầm: Tiếng chuông thật đáng ghét!

"Ngaoan, rời giường, phải đến trường đi học." Có người nói bên tai.

"Không đi." Cả người cô mềm nhũn, một chút sức lực cũng không có, học cái gì chứ!

"Thật sự không đi, buổi học đại học đầu tiên như thế?" Người nào đó cất giọng trên tức nói.

"A! Mấy giờ rồi?" Cả người cô mềm nhũn mà hỏi thăm, trong lòng lại nghĩ mười giờ mới có tiết, hiện tại chắc là còn sớm.

"Tám giờ."

"Cái gì?" Thiên Ca Tuệ lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, lại phát hiện giữa hai chân đau đớn muốn chết, vội vàng trừng mắt về phía đầu sỏ gây nên, vầu môi, mười phần bộ dáng ngày thơ "Đều tại anh làm hại, nói chuyện không giữ lời gì hết! Từ nay về sau em sẽ không tin anh đâu!"

"Được được được, đều là anh làm hại, anh ôm em đi đánh răng rửa mặt!" Nói xong liền mở tủ quần áo lấy y phục cho cô, kể cả áo nhỏ cùng quần lót, rất tự nhiên giúp cô mặc vào.

Thiên Ca Tuệ mềm mại vui vào lòng ông xã mặc cho anh vô cùng ham muốn, vốn là do anh làm hại, đương nhiên phải phạt anh mặc quần áo, rửa mặt cho cô.

Ăn xong điểm tâm sáng, cô ợ no nê "Ông xã, đến chỗ gọi em dậy, em nhắm mắt một chút." Nói xong liền nghiêng đầu ngủ một giấc, ôi, buồn ngủ quá.

Ủy Nam Thừa yêu thương mà nhìn cô: "Ừ."

Vì chạy một đường như tên bắn, chỉ dùng nửa giờ đến trước cổng trường, Ủy Nam Thừa kiên quyết đưa Tuệ Tuệ đến dưới tòa nhà, bởi vì chỉ có mười phút, tình huống bây giờ cô chắc chắn chạy không nổi.

"Ông xã, em lên lớp đây, anh nhất định mỗi ngày phải nhớ đến em đó!" Thiên Ca Tuệ ôm lấy mặt ông xã, cắn nhẹ một cái trên môi anh, sau đó nhanh như bay mở cửa xe đến tòa nhà giảng dạy.

Muốn chạy cũng không nổi! Đều là Thừa đáng giận!

Một màn này của cô ở trong xe đúng lúc bị đồng học Tiểu Ám đi qua cầu thang nhìn thấy, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường: Thật là một cô gái được chiều chuộng! Đến trường học dạo một vòng thì về nhà, mãi cho đến hôm nay mới đi học, còn đích thân đưa tới cửa ra vào trường học.

"Tuệ Tuệ, bên này." Tang Mộc Già Đại đứng trước cổng nhỏ giọng gọi Thiên Ca Tuệ.

Thiên Ca Tuệ vội vàng đi tới, sau khi ngồi vào chỗ của mới mình phát hiện nữ sinh Già Đại bên cạnh có mái tóc ngắn tò mò quan sát mình, không nhận được chào hỏi "Xin chào."

"Mình biết cậu, cậu tên là Thiên Ca Tuệ, mình là Lam Tật, đến từ Sơn Đông." Nữ sinh tóc ngắn dường như rất thẳng thắn hoạt bát, trong mắt tràn đầy chân thành và hữu nghị.

"Lam Tật? Tên của cậu rất êm tai đó! Cậu chắc không phải là cô gái thần bí trong ký túc xá chúng ta chứ!" Thiên Ca Tuệ đột nhiên cảm thấy học đại học cũng không tệ lắm, ít nhất hai ngày này bạn cùng phòng làm cho cô có cảm giác rất tốt.

"Cô gái thần bí" là có lai lịch, bởi vì phòng ngủ bốn nữ sinh nhưng chỉ có ba người vào, còn một người cuối cùng vẫn chậm chạp chưa vào, mọi người đều nói đùa cô là cô gái thần bí.

Lam Tật lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ đáng yêu "Bởi vì trên đường kéo dài hai ngày, cho nên mới tới trễ."

"Ha ha, thế nào? Tôi đây thích ứng chưa?" Thiên Ca Tuệ cũng nhiệt tình hoạt bát, gặp phải một người cũng sáng khoái. khó tránh khỏi nói nhiều.

"Cũng thích. Mới một hai ngày không có cảm giác đặc biệt gì." Lam Tật ngược lại có sao nói vậy, làm cho người ta có cảm giác rất thành thật.

Nhìn thấy ba bạn chung phòng ngồi trò chuyện vui vẻ, trong lòng Đồng Tiểu Noãn rất không có cảm xúc, mặc dù mỗi ngày đều có Diêu Tư đi cùng với mình, nhưng loại cảm giác này không giống như vậy, rõ ràng nhập học mới ba ngày đã bị cô lập!

Còn tưởng rằng Lam Tật gì đó có lai lịch rất lớn, ít nhất là con gái thủ trưởng, không ngờ chỉ là người nghèo, xem quần áo trên người cô ta và đồng hành lý khó coi này, quả thật làm cho cô rất thất vọng!

Nhưng đáng giận nhất là, hai nữ sinh tầm thường này còn thân với cô ta, vốn không để cô vào mắt, muốn Đồng Tiểu Âm cô từ bao giờ chịu ủy khuất này!

Trong lòng thề nhất định phải tìm cơ hội dạy dỗ Lam Tật đáng ghét kia thật tốt!

Đúng lúc này, tiếng chuông vang lên, thầy giáo hướng dẫn Khúc Lại đi đến, là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, áo sơ mi xám, cùng quần tây, quần áo đơn giản mặc trên người anh ta tự nhiên, gọn gàng đến mức thật khó diễn tả bằng lời.

Tóc chải gọn gàng, nhìn qua vô cùng đẹp trai, nhưng lại có đôi mắt nhỏ dài ưu buồn, khiến người ta không khỏi hoài nghi có phải anh ta từng có một đoạn quá khứ đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Hu hu... Thật nhớ con trai

Phía dưới không thiếu nữ sinh bàn luận âm ỉ, chuyên ngành của họ là hộ lý, phần lớn là nữ sinh, giáo sư hướng dẫn lại là nam, hơn nữa còn trẻ như vậy, thật sự không thể tưởng tượng nổi!

"Giáo sư hướng dẫn lớp ta thật đẹp trai!"

"Đúng vậy, có rất ít giáo sư nam hướng dẫn lớp."

"Chỉ có điều, tớ cảm thấy thật tốt, trong lớp nhiều nữ sinh như vậy, khó có được một thầy hướng dẫn là nam, bù đắp rất nhiều!" Lại một nữ sinh khác cười nói.

...

"Yên tĩnh!" Khúc Lại nhíu nhíu mày, anh là chủ nhiệm lớp khoa hộ lý năm thứ nhất, lúc trước vẫn làm chủ nhiệm lớp khoa y học lâm sàng của trường học, mà sở dĩ tới đây, cũng là do anh chủ động xin đi giết giặc, cũng rất nhiều người không thể hiểu nổi, nhưng anh vẫn kiên trì.

Trừ thầy hướng dẫn của anh và mấy vị giáo sư có thâm niên trong trường học biết nguyên nhân chân chính ra, những người khác đều nghe tin nhầm đồn bậy.

Người biết chuyện cũng chỉ khẽ thở dài một cái với quyết định này của anh.

"Tôi tên Khúc Lại, là chủ nhiệm lớp của các em, sau này cho dù là vấn đề trên phương diện học tập hay vấn đề dfienddn lieqiudoon trên phương diện sinh hoạt, các em đều có thể nói với tôi, bởi vì các em con gái chiếm đa số, có thể ở một phương diện khác sẽ cảm thấy không tiện, cho nên tôi muốn lựa chọn một em làm ủy viên sinh hoạt, toàn quyền thay mặt tôi tới giúp đỡ các em xử lý một vài việc trên phương diện sinh hoạt, có nữ sinh nào bằng lòng

chủ động tình nguyện không, chức vụ này có thể sẽ tương đối vất vả, cho nên vẫn hy vọng mọi người suy nghĩ kỹ càng.” Giọng của anh không nóng không vội, du dương êm tai, dễ nghe như nước chảy róc rách.

Vì vậy, một hồi bàn tán xôn xao, Thiên Ca Tuệ đương nhiên không có hứng thú, cô cũng không muốn dính vào bất cứ chức vụ nào, lúc không có lớp cô còn phải về nhà hẹn hò với ông xã và các con trai bảo bối đấy.

Tang Mộc Già Đại cũng là con gái một trong nhà, từ nhỏ ngâm chia khóa vàng lớn lên, đương nhiên không đảm nhiệm nổi phần nhiệm vụ nặng nề này, cho nên ngồi ở đó nhàm chán chơi điện thoại đi động.

Đồng Tiểu Noãn và Điều Tư cũng mất lạnh nhìn một vòng bạn cùng lớp chung quanh, trong lòng thầm nghĩ: Chắc chắn không có ai bằng lòng ôm chuyện khổ sai này, còn là ủy viên sinh hoạt! Nghe trái ngược với cán bộ, nói trắng ra cũng chính là một chân chạy việc và giải quyết chuyện vặt phức tạp thôi, không phiền chết cũng sẽ mệt chết!

“Giáo sư Khúc, tôi bằng lòng.” Một giọng nữ kiên định khiến tất cả bạn học trong lớp đều nhìn sang, có người cảm thấy bội phục dũng khí của cô; có người thì đang thầm mắng cô là kẻ ngu ở trong lòng; cũng có người ôm thái độ xem kịch vui.

Thiên Ca Tuệ và Tang Mộc Già Đại đều không thể tin nhìn Lam Táp bên cạnh, sao cậu ấy lại đưa mình ra rồi hả?

Khúc Lại ngược mắt nhìn cô, không cổ chấp, thẳng thắn, chân thành, nhiệt tình, chất phác, đây là ấn tượng đầu tiên Lam Táp cho anh.

“Sẽ rất cực khổ, thật sự không sao chứ?”

“Không có chuyện gì, em cảm thấy được giúp người làm niềm vui là chuyện rất vui vẻ, hơn nữa hồi cấp ba em đã từng die,n; da.nlze.qu;ydo/mn làm ủy viên sinh hoạt, kinh nghiệm phong phú.” Lam Táp cười đến rất chân thành, rất chất phác, không hề có chút làm bộ nào.

“VẬY CŨNG TỐT, EM TÊN GÌ VẬY?” Lúc này Khúc Lại mới nhớ tới còn không biết tên cô nữ sinh này.

“Lam Táp.”

Lam Táp, quả nhiên là một cái tên rất hay, cũng là một cô gái tốt.

Sau khi xác định chức vụ ủy viên sinh hoạt làm chuyện khổ sai xong, chính là tranh cử lớp trưởng, lớp phó, lớp phó học tập, thư ký chi bộ đoàn, v.v..., mọi người bỗng chốc tích cực bầu chọn, náo nhiệt khác thường.

Cuối cùng, lớp trưởng được Đồng Tiểu Noãn tranh cử được, đây là kết quả hai ngày trước cô một phen khổ công lung lạc lòng người, xem ra hiệu quả tương đối.

Lớp phó do Tiết Bút – một trong năm vị nam sinh của lớp – đảm nhiệm, từ nay về sau anh có một biệt danh “Tuyết Bích”*; lớp phó học tập do Đậu Tử Lam đảm nhiệm, vừa nhìn đã biết là một nữ sinh học tập vô cùng nghiêm túc, trông kính vô cùng đây, như thế nào cũng có 500 độ.

(*) Tiết Bút và Tuyết Bích có cách đọc na ná nhau [xuē bǐ] và [xuě bǐ], Tuyết Bích dịch ra tiếng Anh còn có nghĩa là Sprite.

Cuối cùng Khúc Lại nói cho mọi người biết sau hai tuần lễ, sinh viên đại học năm nhất sẽ đi doanh trại quân đội huấn luyện nửa tháng, không cho phép tùy ý xin nghỉ, trừ phi có giấy chứng minh của bệnh viện, nếu không không được phê chuẩn.

Nói xong tiếng chuông tan học vang lên rồi, trong phòng học có người than thở cũng có người hưng phấn.

“Lam Táp, hôm nay cậu thật sự soái chết đi được!” Lúc đi trên đường về ký túc xá, Thiên Ca Tuệ hưng phấn nói.

“Bởi vì thích, cho nên bằng lòng.” Lam Táp vẫn cười a a.

“Táp Táp, cậu rất đáng yêu.” Hai tay Tang Mộc Già Đại ôm gò má làm hình trái tim, đặc biệt đáng yêu.

“Làm bạn cùng chung phòng ngủ, tôi vẫn khuyên cậu một câu, sớm nói với thầy hướng dẫn rằng cậu hối hận, bằng không, sau này phiền phức sẽ, rất, nhiều, đó!” Đồng Tiểu Noãn đột nhiên nghiêng người tới cười đến vẻ mặt đắc ý.

“Cám ơn, không cần, tôi không sợ phiền toái.” Lam Táp nhìn ra được Đồng Tiểu Noãn có ý thù địch với cô, coi như dĩ3n~d@n'ł3q21y'd0n hai người biết nhau chưa tới ba ngày, mình lại không đắc tội cô ta, hơn nữa còn chung một phòng ký túc, thật sự không biết rốt cuộc vấn đề xuất hiện từ đâu!

“Tiểu Noãn, chúng ta đều chung phòng ký túc, nên đoàn kết hòa thuận!” Thiên Ca Tuệ hơi không ưa rồi.

Đồng Tiểu Noãn liếc nhìn cô ấy, cô đã phái người nghe ngóng, Thiên Ca Tuệ này có lai lịch rất lớn, vốn là con gái một trong nhà ** của thành phố, nói tập hợp muôn vạn yêu thương trên người, cũng không xê xích gì lắm. Lại liên tưởng đến người đàn ông đưa cô ta đến trường học ngày đó, đều có thể thấy trên báo chí và TV, cho nên...

Cô tuyệt đối sẽ không náo loạn khiến cho không thoải mái với cô ta, lập tức thay đổi nét mặt phù hợp, “Tuệ Tuệ, tôi chỉ tốt bụng nhắc nhở cô ấy mà thôi, cậu cũng biết nữ sinh trong lớp chúng ta rất nhiều, chuyện vặt trong phương diện sinh hoạt khẳng định nhiều hơn, cứ như vậy Lam Táp còn có thời gian học tập mỗi ngày sao? Riêng chút chuyện vặt đã phiền muốn chết được.”

“Tiểu Noãn cậu không phải là lớp trưởng sao? Có thể giúp Tập Tập.” Tang Mộc Già Đại tuyệt đối vô tâm, nhưng nghe vào tai người nào đó lại thành có tâm, vẫn không thể phát tác.

“Già Đại, cảm ơn nhắc nhở của cậu, tôi cũng sắp quên tôi là lớp trưởng, mấy cậu hàn huyên tiếp đi, tôi đi ăn com với Diêu Tư trước.” Dứt lời, lập tức lôi kéo Diêu Tư đi.

“Ha ha ha ha...” Đợi hai cô ấy đi xa, Thiên Ca Tuệ không kiềm chế được mà cười ha ha.

Ngay cả Lam Tập cũng mỉm cười vui mừng, chỉ có Già Đại còn mở to hai mắt nhìn chăm chăm, tỏ vẻ không biết làm sao, đúng là động lòng người.

Buổi tối sau khi ăn com tối sớm rửa mặt xong, Thiên Ca Tuệ bò lên giường chat webcam MSN với ông xã, nhìn đáng về Học Học và Tập Tập vùng bàn tay mập mập nhỏ bé, lòng của cô bị nhũn chảy, hu hu... Thật nhớ con trai –

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Ông xã, nếu anh không đến đây em thật sự không chịu nổi...

Chủ nhật, Thiên Ca Tuệ quyết định cùng Già Đại, Tập Tập đi ra ngoài dạo một ngày rồi về nhà, nhưng đến trưa thứ sáu, Thừa lại gửi đến một đoạn video clip, mở ra nhìn, bên trong Học Học và Tập Tập đều khóc đến gương mặt nhỏ nhắn nhăn lại, nàng nhìn thấy trái tim đều đau đớn một trận.

Tiếp theo là một tin nhắn: Bà xã, em không ở nhà, cục cưng khóc mỗi ngày, anh cũng đều muốn khóc đây.... Thật mệt mỏi.

Xi! Vui mừng đã qua sau đó lại cảm thấy đau lòng, đều nói trên đời chỉ có mẹ tốt nhất, chắc hẳn Tập Tập và Học Học của cô cũng phải nghĩ như vậy, đều là miếng thịt trên người cô rớt ra!

Có thể không đau lòng sao?

Bởi vậy, bạn nói cô có thể không trở về nhà sao? Còn có thể yên tâm cùng Già Đại và Tập Tập đi dạo phố sao?

Đáp án dĩ nhiên chắc chắn không thể.

Cho nên, sau khi tan học cô bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, thật ra cũng không cần mang gì, trong nhà đều có, nghĩ cuối tuần phải lái con ngựa nhỏ qua mới được, nếu không ngồi xe công cộng thật bất tiện.

“Tuệ Tuệ, về nhà gặp bạn trai à?” Sau khi tan học Đồng Tiểu Âm thấy cô đeo túi xách chuẩn bị đi, liền hài hước hỏi.

“không có.” Thiên Ca Tuệ nhẹ nhàng trả lời, cô vốn không có bạn trai, chỉ có ông xã, chẳng qua chỉ không muốn nói cho mấy cô biết.

“Không phải hôm thứ hai người đó đưa cậu đến trường sao?”

Ánh mắt Thiên Ca tuệ rét lạnh, may mắn hôm đó Thừa ngồi trong xe không ra ngoài, lại bị Đồng Tiểu Âm nhìn thấy, xem ra sau này thật sự không thể để cho anh đưa đón mình nữa.

“À, hôm đó à, là anh của mình, chúng tôi đều sống chung từ nhỏ ở đại viện, cho nên anh chị rất nhiều, quan hệ cũng rất tốt, sau này các cậu còn gặp người lạ nữa.”

Đồng Tiểu Âm nghe hai chữ "Tòa nhà" liền hiểu ra, cô ta đúng là, chẳng khó trách kiêu ngạo như vậy, bản thân đúng là đắc tội với cô nàng “rắn địa phương”

“Già Đại, Tập Tập, thật xin lỗi, nhà mình tạm thời có chút việc, giữa trưa mẹ mình gọi điện thoại bảo mình trở về đây.” Thiên Ca Tuệ thật sự cảm thấy rất có lỗi, tư vị nói dối thật khó chịu.

Ai...

“Không sao, có bảo vệ là Già Đại rồi trong nhà có chuyện thì về nhanh đi, thân con gái đi đêm không an toàn đâu” Lam Tập mười phần thân thiết nói.

Khiến Thiên Ca Tuệ cảm động tốt đỉnh, mỉm cười, cùng các cô vẫy tay chào tạm biệt. Tối chủ nhật khi trở về vẫn không quên cho mấy cô món ăn ngon, cái thói quen này vẫn luôn kéo dài đến tốt nghiệp, vì vậy tạm thời nói sau.

Sau khi về đến hà, Thiên Ca Tuệ ôm Học Học và Tập Tập không buông tay, ngồi ở trên giường đùa giỡn với bọn nhỏ, trong mắt không giấu được vui vẻ, đôi rồi thì cho bọn nhỏ uống sữa.

Nói cũng kỳ lạ, lúc ở cử, cô thiếu sữa trầm trọng, hiện tại đầy đủ, lại không có cơ hội cho bọn nhỏ uống.

“Suốt hai ngày không dễ gì dỗ dành, em lại cho bọn nhỏ uống đây không phải là giày vò bọn nhỏ sao?” Ủy Nam Thừa vừa tắm xong mặc một thân áo ngủ màu đen, lồng ngực hơi mở ra, lộ ra cơ ngực gợi cảm bên trong, tóc còn nhỏ nước, từ cái cằm chảy xuống đến lồng ngực, thẳng xuống phía dưới.

Chắc chắn, làm cho người ta tưởng tượng xa vời.

“Nhưng em đang có sữa, không cho bọn nhỏ uống chẳng lẽ cho anh uống?” Thiên Ca Tuệ bấu môi trũng mắt nhìn anh, cái nhìn này làm cho cả người cô run lên, ông xã càng ngày càng yêu nghiệt.

Ủy Nam Thừa làm về mặt 囍, Tuệ Tuệ đây là logic gì chứ?

Bất ngờ chính là sau khi hai bảo bối uống sữa mẹ, lại thần nhiên tiếp nhận sữa bột, không khóc cũng không nháo, có lẽ biết được mẹ bọn nhỏ khó xử, thật sự là hai tiểu bảo bối hiểu chuyện.

Nhưng có sữa đầy đủ lại mang đến phiền phức lớn cho Thiên Ca Tuệ, ví dụ như mỗi lúc trời tối là thời gian tắm rửa ở ký túc xá, phát hiện sữa có xu hướng tràn ra, cô gấp đến mức sắp khóc, hơn nữa đêm vậy phải làm sao?

Nhưng nếu không có cách, bị ba cô gái kia phát hiện thì lớn chuyện!

Vội vàng chạy đến bên giường gửi một tin nhắn cho Thừa: “Ông xã, anh nhanh đến cứu em, ngực em căng quá...Hu hu...”

Ủy Nam Thừa đang cùng Hứa Du, Thiên Chi Dương, Quế Bá Lăng còn có bạn gái của anh ta Đóa Nhụy uống rượu ở “Lam mị”, cảm nhận được điện thoại di động rung rung, vội vàng móc ra xem, nhìn thấy nội dung tin nhắn thì suýt chút phun hết ra ngoài.

“Các cậu tiếp tục chơi đùa, mình có chút việc đi trước, hôm nay toàn bộ chi phí tính trên người mình, ngày khác hẹn gặp lại.” Vừa dứt lời liền cầm lấy áo khoác đi thẳng.

Thiên Chi Dương nhìn bóng lưng của anh như có điều suy nghĩ, Tuệ Tuệ không ở nhà, tên Thừa này hơn nửa đêm còn có chuyện gì chứ? Nếu anh ta dám ở sau lưng Tuệ Tuệ làm chuyện gì xấu xa! Anh là người đầu tiên không tha cho anh ta!

“Tên Thừa không phải là người như vậy đâu, cậu ta đối với Tuệ Tuệ cũng chịu đến mức mình và cậu đều không ngờ.” Hứa Du nhẹ nhàng nhấp một miếng rượu, hôm nay anh ta quyết định thay đổi khẩu vị.

“Chỉ hy vọng như thế.”

Đóa Nhụy vẫn luôn nép vào lòng Quế Bá Lăng nghe bọn họ nói chuyện, sau đó ngón trở tay phải hung hăng bấu vào lòng bàn tay, khẽ cúi đầu làm cho người ta không nhìn rõ nét mặt của cô ta.

“Nhụy nhi, sao vậy? Không thoải mái sao?” Có lẽ cảm nhận được bạn gái ngồi bên cạnh có chỗ không đúng, Quế Bá Lăng ân cần hỏi thăm.

“Không sao, có thể do uống quá nhiều rượu nên hơi chóng mặt.” Đóa Nhụy cười nhẹ, cô ta đã khôi phục lại vẻ dịu dàng bình thường.

Thiên Chi Dương vẫn không có cảm tình đối với Đóa Nhụy, nhưng Tiểu Quế Từ kiên quyết thích cô ta, còn đưa cô ta đến đây với bọn họ, nên anh cũng chỉ có thể thử tiếp nhận.

Lần đầu tiên Hứa Du nhìn thấy cô gái này cũng cảm giác trong mắt cô ta đang che giấu điều gì, khiến người ta đoán không ra, nhưng Tiểu Quế Từ lại thích, mấy người bọn họ cũng không có quyền can thiệp.

Bên này, Ủy Nam Thừa mở cửa chiếc Maserati chạy thẳng, bây giờ cũng mười giờ rồi rồi, nhanh nhất cũng phải mười hai giờ, công ở ký túc xá của Tuệ Tuệ chắc chắn bị khóa.

Trong phòng ngủ, Thiên Ca Tuệ nằm trên giường yên tĩnh chờ ông xã đến, anh nói đang trên đường, nhưng mười một giờ rồi cửa dưới lầu sẽ bị khóa, làm sao cô xuống dưới đây?

“Tuệ Tuệ, hôm nay cậu ngủ sớm vậy?” Già Đại cảm thấy rất kỳ lạ xưa nay mười một giờ rồi Tuệ Tuệ mới ngủ nhưng hôm nay cô lại nằm lên giường sớm như vậy.

“Ừ, mình hơi không thoải mái.” Cô thật sự không thoải mái, trước ngực đều ướt, hu hu...

“Tuệ Tuệ, cậu không sao chứ? Chỗ nào không thoải mái?” Lam Tập kia thật xứng đáng là thành viên cuộc sống.

“Không sao, mình nằm một chút là được.”

“Có phải cậu đến đại di mục không?” Lam Tập cũng là một trong thành phần bị đau bụng kinh, cho nên về phương diện này cô rất có kinh nghiệm.

“Không phải,” Thiên Ca Tuệ buồn bực trả lời, mẹ Nam và bác sĩ đều không lừa cô, sau khi sanh đứa nhỏ xong, cô thật sự không bị đau nữa, thí nghiệm thành công!

“Chẳng lẽ ngực cậu bị khó chịu?” Lam Tật thấy cô vẫn luôn ôm ngực.

“Không phải”, Thiên Ca Tuệ sắp khóc rồi, Tật Tật thân ái, cậu đừng hỏi nữa, hu hu.....Ông xã, nếu anh không đến đây em thật sự không chịu nổi..

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Bà xã, tối nay em quá nhiệt tình!

“Tật Tật, tớ cảm thấy Tuệ Tuệ có thể cần nghỉ ngơi, để cho cô ấy ngủ đi.” Tang Mộc Già Đại cảm giác Tuệ Tuệ có cái gì khó nói nên lời, nên lời kéo Tật Tật.

“A, Tuệ Tuệ cậu không thoải mái nhất định phải nói ra đó.” Lam Tật vẫn không quên dặn dò một câu.

Thiên Ca Tuệ hết sức đồng ý, trong lòng rất cảm kích Già Đại, quả nhiên là một chiếc áo bông thân thiết ~

Mắt Đồng Tiểu Noãn chau lên, nhìn Thiên Ca Tuệ núp trong chăn, trong lòng kỳ quái, nhưng không có suy nghĩ nào khác, tiếp tục chơi máy vi tính của cô.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đảo mắt đã tới mười một giờ rưỡi rồi, đèn phòng ngủ “Tách” tắt đi, phía dưới cũng truyền đến tiếng cửa sắt khóa lại, trong lòng Thiên Ca Tuệ trầm xuống, chờ chút nữa phải đi xuống thế nào!

Cũng không thể nói đi xuống trước chờ, như vậy sẽ làm nhiều người khác chú ý!

Cô hoàn toàn không buồn ngủ chút nào, tròn tròn mắt nhìn trần nhà đen thui, điện thoại di động túm chặt trong tay, có chút rung động cô sẽ ngay lập tức cầm lên xem.

Đột nhiên, điện thoại di động rung rồi, mừng rỡ như điên mở ra, lại là Yên nhi gửi tin nhắn tới: Tuệ Tuệ, ngủ chưa, tớ muốn hàn huyên tán gẫu với cậu.

Tán gẫu cái đầu quý nhà cậu! Hại người ta vui mừng uống công một trận! Thiên Ca Tuệ hừ thầm trong lòng

Ấn tới ấn lui không đến mấy chữ, vừa đúng lúc ông xã nhắn tin đến: Anh đang ở dưới ký túc xá của em, khóa cửa rồi, em đến ban công lầu hai

Thiên Ca Tuệ lập tức tiến tới bên tai dieendaanleequydonn Già Đại ngủ đối diện với cô, “Tớ đi ra ngoài rồi, tối nay không trở lại, sáng sớm ngày mai cậu mang sách vở tới phòng học giúp tớ nha.” Sau đó rón rén bò xuống giường mở cửa rồi đi.

Mặc dù Tang Mộc Già Đại rất kinh ngạc, nhưng vẫn không hỏi nhiều, dù sao mỗi người đều có chuyện riêng của mình mà!

Đồng Tiểu Noãn nằm trên giường cũng cảm thấy Thiên Ca Tuệ mở cửa đi ra ngoài, trong lòng kinh bi nói: Còn nói không có bạn trai, đã trẻ thế này không phải bạn trai tới đón, còn ai vào đây nữa?

Già bộ bệnh nửa đêm chạy đi hẹn hò, thật sự không có liêm sỉ!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Úy Nam Thừa cảm thấy sân trường lúc nửa đêm thật sự u ám khó có thể diễn tả bằng lời, đèn gần như tắt hết, trống trải không có một bóng người, lại còn là khoa y, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy kinh khủng khác thường!

Nhìn đồng hồ đeo tay một chút, năm phút rồi, Tuệ Tuệ nên xuống, ngẩng đầu đã thấy một bóng đen đứng ở lầu hai vẫy tay với anh.

“Em nhảy thẳng xuống hả!” Khum miệng nhỏ giọng nói.

“Ừ.” Dứt lời dang hai tay ra muốn đỡ, trừ nhảy ra không còn cách nào khác, bởi vì không tìm được cầu thang cũng không có chỗ dùng chân để leo lên.

Thiên Ca Tuệ liếc nhìn lầu dưới, tầng hai, không cao lắm, té xuống cũng sẽ không trở thành tàn phế cũng sẽ không mất mạng.

Một hai ba, chuẩn bị nhảy!

“Rầm” một tiếng, hai người đồng thời ngã nhào trên đất, Úy Nam Thừa ở dưới, Thiên Ca Tuệ ở trên, đỡ thì đỡ được rồi, chỉ có điều lực xung kích quá

lớn, hai người cùng ngã xuống đất.

“Ông xã, anh không sao chứ, có đau không?” Đây chính là nền xi măng đó, mới vừa rồi Thừa bị đập đầu thật vang.

“Không có việc gì, cảm giác này rất giống như vụng trộm, anh đây một thằng nhóc nghèo buổi tối lên vào trong thành bắt cóc công chúa bảo bối đi.” Lúc này người nào đó vẫn không quên nói đùa một chút.

“ba hoa, mau dậy đi, bị người khác die~nd a4nle^q u21ydo^n phát hiện sẽ không tốt.” Thiên Ca Tuệ tức giận đấm đấm người nào đó.

“Em đề lên anh đứng lên như thế nào?”

Thiên Ca Tuệ vội vàng chống đất bò dậy, tiện thể kéo ông xã nằm dưới đất.

Sau khi lên xe, Ủy Nam Thừa sờ sờ gáy, giống như bị va chạm sưng một bọc lớn, mím miệng buồn bã nói: “Nếu đầu anh bị đụng hư thì làm thế nào?”

“Đụng hư thì em nuôi dưỡng anh thôi!” Thiên Ca Tuệ cười ngọt ngào nói, còn giống như đứa bé sờ sờ mái tóc đen dày của ông xã.

“Vẫn là bà xã tốt!” Nói xong cạ về phía ngực Tuệ Tuệ, phát hiện chỗ đó quả nhiên ướt một mảng lớn, quả quyết vạch áo ra kiểm tra.

“Làm gì vậy! Đây đang trên xe.” Thiên Ca Tuệ xấu hổ kêu lên.

“Bên ngoài đen như mực, sẽ không có ai.” Ủy Nam Thừa chẳng thèm để ý tới nói.

Đúng lúc này, một luồng ánh sáng trắng của đèn pin cầm tay chiếu tới, “Người nào! Ra ngoài nhanh lên! Khuya khoắt chạy đến nơi này phong lưu! Có lòng xấu hổ chút nào hay không?”

Nói chuyện là di Vương trông coi ký túc xá nữ, người này đã ngoài bốn mươi lăm tuổi, mặt lạnh, vô tình, thích chõ mũi vào chuyện của người khác, không nề mặt, nói chuyện ác độc! Cho nên mấy người Thiên Ca Tuệ các cô có thể không trêu chọc cũng sẽ không trêu chọc, nếu không bị bà ấy bắt được khẳng định bị giảng dạy một trận!

“Mau lái xe!” Thiên Ca Tuệ vui đầu thúc giục, nhất định không thể bị phát hiện, nếu không ngày tháng sau này có thể phải chịu đựng rồi!

Ủy Nam Thừa vội vàng cho xe chạy, thấy bác gái kia hiện ngang lăm liệt chặn trước xe, vội vàng lui về sau, sau đó quay một vòng bay nhanh về phía cổng trường học, để lại một làn bụi bặm cho bà bác Vương, giận đến bà nổi giận lôi đình! Nói mà không cần suy nghĩ!

“Có gan đừng để cho tôi bắt được lần nữa! Nếu không đưa đến thầy chủ nhiệm đi! Xem mấy người còn phách lối không!” Tức giận cầm đèn pin cầm tay trở về ký túc xá, trên giấy ghi nhớ ghi số xe chiếc thể thao quý giá nổi tiếng vừa rồi: A0008.

Biển số xe đẹp như vậy! Chẳng lẽ là một nữ sinh trong trường học được con em quan to bao nuôi! Bây giờ sao cô gái trẻ tuổi lại không thương tiếc bản thân như vậy! Lãng phí thật lãng phí!

Bà bác Vương hùng hùng hổ hổ bò lên giường tiếp tục ngủ rồi, bà bị âm thanh “Rầm” vang lên đánh thức, còn tưởng rằng xảy ra chuyện lớn gì, kết quả mặc quần áo tử tế chạy đi đã nhìn thấy trong xe có một nam một nữ ôm nhau bắt đầu thân mật, chắc chắn không phải làm chuyện tốt gì!

Ủy Nam Thừa cảm thấy mình đặc biệt sáng suốt, ngay từ lúc Tuệ Tuệ trụ trường đã mua hai căn phòng ở một chung cư gần đó, tầng mười lăm, lên cao ngấm xa, vừa lúc có thể nhìn thấy từng cọng cây ngọn cỏ trong trường học của họ.

“Ông xã, em thật sự yêu anh chết mất!” Vừa vào nhà, Thiên Ca Tuệ lập tức nhiệt tình nhào tới, ôm cổ chồng hưng phấn không thôi.

“Chỉ dựa vào miệng nói thì không được...” Ủy Nam Thừa cười đến như yêu nghiệt, khoe mỗi câu lên đáng vẻ quả thật mê chết người!

Chụt! Đôi môi dán lên, bốn cánh môi nhiệt độ thấp vừa mới tiếp xúc, giống như củi khô gặp phải lửa mạnh, cháy hừng hực!

Thiên Ca Tuệ vốn mặc váy ngủ, chân dài động tình cong lên, liếm chỗ nào đó của ông xã.

“Bà xã, tối nay em quá nhiệt tình!” Ủy Nam Thừa dứt khoát nâng mông của cô lên, để cho cô cười trên người mình, hai chân nhỏ dài quần chặt lấy hông anh, mức độ kịch liệt của nụ hôn này có thể dùng hung dữ mãnh liệt để hình dung! Khó phân thắng bại, gắn bó với nhau!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Anh uống đi, cái đó rất có dinh dưỡng

"Ha ha....." Đột nhiên bị anh sờ đến vị trí nhạy cảm, Thiên Ca Tuệ uốn éo người bật cười.

"Trước ngực em thật sự bị ẩm ướt!" Hai người thở hào hển tách ra, Úy Nam Thừa liếc mắt nhìn đồ ngủ của Tuệ Tuệ bị ướt sũng, cười rất xấu xa.

"Không thích! đều tại anh làm hại!"

Tại sao là anh làm hại, rõ ràng là hai con trai làm hại!

"Vậy làm sao bây giờ?" Đây đúng là một vấn đề, cũng không thể để nó chảy ra chứ.

"Anh uống đi, cái đó rất có dinh dưỡng, cục cưng có thể uống anh cũng có thể." Về Thiên Ca Tuệ vô tội nhìn ông xã.

—__—III

Trên đầu Úy Nam Thừa đầy vạch đen, cái đó có dinh dưỡng hai không là không liên quan chút nào!

"Nếu không giữ lại trong chén đưa cho con trai uống"

"Nhiều nhưn vậy không về sinh, lỡ như Học Học và Tập Tập bị lây vi khuẩn thì làm sao?"

Hai người đồng thời nhú mày, cảm thấy sữa quá nhiều cũng là một chuyện lớn, trước đây chưa từng xảy ra chuyện này, sao lúc này lại như vậy chứ, rốt cuộc là nhất thời hay bình thường chứ? Xem ra phải về thỉnh giáo mẹ cơ.

"Ông xã, anh không muốn uống sao?" Thiên Ca Tuệ bĩu môi oán hận nhìn người đàn ông của mình miệng luôn nói yêu thương mình nhất, nhưng một yêu cầu nhỏ cũng không chịu giúp đỡ, thật sự là hơi quá đáng!

"Trước khi anh đến đây đã cùng nhóm người anh của em uống rượu ở "Lam Mị", cho nên bây giờ bụng rất no!" Người nào đó về mặt đau khổ nói.

"Nếu anh không uống từ nay về sau không cho phép cắn chổi đó của em" Quả thật là mòi phản uy hiếp!

Người nào đó nâng trán: "Em uy hiếp anh."

"Em liên uy hiếp anh."

"Vậy cũng được, anh uống." Người nào đó không có khí chất đàn ông liền đầu hàng, nếu như bị cắn, việc này rất giầy vò!

Thiên Ca Tuệ lập tức cười tủm tỉm, híp mắt lại, hai móng vuốt ôm lấy gương mặt yêu nghiệt của ông xã, môi nhếch lên, hai người cứ như vậy cười đùa trong phòng tắm, quần áo rơi ngoài cửa.

Trong làn hơi nước, hai người thở nặng nề, tiếng thờ dốc nũng nịu đan vào một chỗ, hát lên hai ca khúc.

Đêm nay nhất định không ngủ, nhất định tình cảm mãnh liệt dâng trào, nhất định nóng như lửa, nhất định triền miên.

Khi tiến vào,

Tiến vào,

Lại tiến vào.

Trong phòng, ánh trăng cũng ôn nhu, triền miên.

.....

Hậu quả của dung tục quá độ chắc chắn là toàn thân đau nhức như bị nghiền qua, Thiên Ca Tuệ thoải mái vùi trong ờ trong lòng ông xã ngủ say sưa, đột nhiên chuông điện thoại di động vang lên, cô không kiên nhẫn đưa tay lấy, kết quả "bị" một tiếng rơi xuống đất.

"Đáng ghét! Ai mà mới sáng sớm đã gọi điện thoại cho mình?" Lâm bầm một tiếng.

Úy Nam Thừa nhặt điện thoại trên mặt đất lên, liếc nhìn màn hình cuộc gọi đến "Già Đại?"

"A! Nhanh đưa em" Thiên Ca Tuệ giật mình, nhớ tới hôm nay còn phải đi học, vội vàng vươn một cánh tay trắng nõn ra lấy điện thoại, rất nhanh bên kia đã kết nối.

"Già Đại, hôm nay đều là môn tự chọn, cậu và Tập Tập điểm danh giúp mình, mình có thể sẽ về trễ một chút."

Bên kia Già Đại đáp một tiếng, cô là một cô gái tốt, chỉ cần là chuyện đủ khả năng giúp đỡ cô sẽ giúp, huống chi xưa nay Tuệ Tuệ luôn giúp đỡ cô.

"Gọi điện thoại hỏi mẹ một chút hay là trở về một chuyến." Úy Nam Thừa cầm tay hỏi.

"Ừ, anh hỏi đi, em muốn ngủ." Trực tiếp cúp máy để lại ở đầu giường, cuộn người trong chăn bỏ sung giấc ngủ, toàn thân đau nhức, buồn ngủ quá đó.

- __ -III

Lần nữa đầu đầy vạch đen, loại chuyện này cũng để anh đi hỏi.....

Cuối cùng, anh lại vắn ra ngoài ban công gọi điện thoại, ấp a ấp úng kể chuyện đã trải qua, mẹ nói có thể do ăn phải thức ăn kích thích, về phương diện ăn uống nên chú ý một chút, chắc sẽ không có chuyện gì, sẽ không xuất hiện tình huống như thế.

Hóa ra là như vậy, rốt cuộc có thể yên tâm đi ngủ, ngáp một cái chui vào trong chăn ôm bà xã tiếp tục ngủ.

Bên kia ký túc xá, mẹ Vương quản lý ký túc xá gần như nói bóng nói gió một chút về nữ sinh, có biết đêm qua người nào không ở ký túc xá. Phải biết rằng nữ sinh rất thích buồn dựa lê, chưa tới thời gian một ngày, gần như cả lầu đều biết đêm qua có nữ sinh từ lầu hai nhảy xuống vụng trộm với bạn trai. Hơn nữa dường như người đàn ông kia là một người giàu có.

Chuyện ở bên người giàu có lập tức truyền khắp vườn trường, sau đó đã trở thành chuyện cười cho mọi người giờ rỗi rảnh.

Đồng Tiểu Âm cảm thấy nữ chính cả xì căn đàn này nhất định là Thiên Ca Tuệ, nhưng cô chắc chắn sẽ không đâm chọc, bởi vì người biết đêm qua cô ấy đi ra ngoài chỉ có ba người, nếu bị người khác biết được, chắc chắn người cô ấy nghi ngờ đầu tiên là cô.

Cô sẽ không có một chút lợi ích nào đối với chuyện của cô ấy, thay vì vạch trần cô ấy chỉ bằng nắm lấy nhược điểm, nếu sau này gặp chuyện gì, nói không chừng cần dùng đến.

***? Ngược lại cô muốn biết rốt cuộc gia thế cô ấy "cao" bao nhiêu.

Sau khi Tang Mộc Già Đại và Lam Tạt biết chuyện này thì lập tức nói cho Tuệ Tuệ biết, cũng làm cho cô có chuẩn bị, tuyệt đối đừng để lão vu bà phát hiện, nếu không vĩnh viễn không có ngày lành!

Trong lòng Thiên Ca Tuệ chảy qua một dòng tình cảm ấm áp, Già Đại và Lạp Lạp rất tốt đối với cô, ở đại học có thể quen được bạn tốt như thế thật không dễ dàng, ngày mai phải nói cho Yên Nhi và Cầu Cầu biết một chút.

Nói tới Yên Nhi, đêm qua cô ấy gửi tin nhắn cho cô như có điểm gì đó là lạ, cảm điện thoại gọi đi.

Gần đây Đồng Yên cảm thấy hơi phiền não, từ hai năm sau khi lên chức, A Phóng liền định tìm một công việc bán thời gian, anh ta học kỹ sư tin học, bởi vì biểu hiện ở trường rất tốt, lại gia nhập hội học sinh, quen biết được đàn anh có gia thế năng lực, nhìn anh ta cũng không tệ lại có lòng cầu tiến liên giới thiệu anh ta đi "Vũ Huy" khoa học kỹ thuật thực tập.

Phải biết rằng "Vũ Huy" khoa học kỹ thuật chính là công ty số một số hai trong nước, bao nhiêu người chen lẫn cũng không có cửa, nhưng cũng vì vị đàn anh kia là bạn nói khổ với nhị công từ "Vũ Huy", cho nên đã đề cử anh ta đi.

Quả nhiên không làm họ thất vọng, mặc dù chỉ hai năm, nhưng năng lực học tập của Bùi Phóng rất mạnh mẽ, vẫn còn rui ro, cho nên phần công việc bán thời gian này làm cho người lãnh đạo rất hài lòng, thậm chí phát thư mời anh ta, sau khi tốt nghiệp bất cứ lúc nào cũng có thể đến "Vũ Huy" làm việc, lại cho anh ta tiền lương cao gấp mười lần.

Điều này làm cho Bùi Phóng vô cùng cao hứng, buổi tối dẫn bạn gái đi ăn mừng, buổi tối lần đầu tiên đến khách sạn mướn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Giả vờ làm tình nhân

Kích tình đi qua, Bùi Phóng thỏa mãn ngủ, mà Đồng Yên lại không ngủ được, nằm trên giường nhìn trần nhà kính ngạc ngẩn người, sao cô lại có cảm giác mình không theo kịp bước chân A Phóng rồi, anh nói những thuật ngữ Internet kia với mình, một chữ nghe cũng không hiểu, còn không thể hắt vào mặt anh, âm thầm tra từng từ một trên Baidu.

Sau đó nhớ kỹ, một tháng trôi qua như thế, cô cảm thấy mình sắp hồng mắt, cảm giác vô lực từ trong đáy lòng lộ ra khiến cho cô rất thất bại, nhưng mỗi lần thấy khuôn mặt trắng nõn mà tràn đầy tinh thần phấn chấn của A Phóng, nghe giọng nói dịu dàng mà cuốn hút của anh, cô lại cảm thấy tất cả đều đáng giá, vì anh, có thể thử thay đổi mình.

Tự dưng, cảm thấy lòng chưa xót, mình là con gái một trong nhà, cha kinh doanh một công ty nhỏ, mẹ nhàn hạ ở nhà, mọi cách nuông chiều cô, phương diện vật chất xưa nay thỏa mãn cô rất lớn. Thấy A Phóng mệt mỏi như vậy, liệu mạng như vậy đi làm thêm kiếm phí sinh hoạt, cô rất đau lòng, nhiều lần nghĩ tới muốn giúp anh, nhưng cũng biết A Phóng người kiêu ngạo như thế chắc chắn sẽ không tiếp nhận sự trợ giúp của cô, thậm chí sẽ là một đả kích

với anh.

Buổi tối, một mình nằm trên giường lăn qua lộn lại đều cảm thấy phiền não, nghĩ tới tìm Tuệ Tuệ hàn huyên một chút die ennd kdan/le eequhyd onnn có lẽ sẽ tốt hơn ít nhiều, nên gửi tin nhắn qua, kết quả như đá chìm dưới biển, nhìn đồng hồ, mười một giờ rưỡi, chắc đang ngủ.

Nhưng mà, ngày hôm sau buổi chiều vừa mới tan lớp cô đã nhận được điện thoại của Tuệ Tuệ, vội nhận.

【Lắc lư ở đâu vậy? 】

“Mới vừa tan lớp, chuẩn bị về ký túc xá.”

【Thành thật khai báo đi, gần đây đã làm chút chuyện gì trái đạo đức, sao tinh thần lại hơi không tập trung như vậy, một chữ cũng không được để sót! 】

Nghe giọng nói phách lối và bá đạo quen thuộc cùng phương thức hỏi han như thế của Tuệ Tuệ, Đồng Yên chỉ cảm thấy trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua, quả nhiên là bạn bè khuê mật, giữa các hàng chữ đều có thể cảm nhận được tâm tình của cô.

“A Phóng anh ấy tìm một công việc làm thêm, làm được rất tốt, rất được mấy lãnh đạo thưởng thức; mà tớ, còn như đứa con nít mới lớn không có mục tiêu, cả ngày lêu lổng; tớ sợ, có một ngày, sẽ không theo kịp bước chân của anh ấy rồi.” Giọng Đồng Yên rất nhẹ rất chậm rãi, gần như để tâm nói ra từng câu từng chữ.

Bên kia có yên lặng ngắn ngủi.

【Yên nhi, cậu yêu anh ấy sao? 】

“Ừ.” Đồng Yên đáp rất khẳng định, nếu như không yêu, cần gì phí công như vậy.

【Bùi Phóng vẫn luôn rất có lòng cầu tiến, là người đàn ông rất xuất chúng nổi bật, chính vì gia đình anh ấy không được tốt, cho nên anh ấy rất muốn chứng minh bản thân, vì không muốn để cho người khác xem thường cũng vì có thể khiến cho mình sau này có cuộc sống tốt hơn mà bỏ ra cố gắng nhiều gấp mấy lần người khác, đây là phương thức sống của anh ấy, chúng ta không trách được gì; mà cậu cũng có cách sống của riêng cậu, không cần vì nhân nhượng anh ấy mà làm chút chuyện khiến cho bản thân mình không sung sướng, hai người ở chung một chỗ vì muốn hiểu và bao dung lẫn nhau. Yên nhi, cậu không thể vì tình yêu mà quên mất mình, vứt bỏ vòng tròn cuộc sống của mình. 】

Những lời này của Tuệ Tuệ giống như thể hồ quán đỉnh *, để cho đầu óc cô tỉnh ra rất nhiều. Mình mới năm hai đại học, thứ cần học và việc cần làm còn rất nhiều, a Phóng không thể trở thành toàn bộ dĩ nhiên nhiên cuộc sống của cô, cô không thể có khả năng rời khỏi anh thì không làm gì được, thời gian lâu dài anh ấy cũng sẽ không thích mình.

(*) Thể Hồ Quán Đỉnh hay quán đỉnh đề hồ 灌頂醍醐 (chữ kinh Phật). Theo nghĩa đen thì câu thông dụng nhất là tưới sữa lên đầu. Trong Phật học câu này mang ý nghĩa chỉ việc truyền thụ trí tuệ, giúp người ta ngộ ra điều gì đó. Nghĩa thoát: chợt hiểu ra, ngộ ra, bỗng nhiên hiểu ra.

“Tớ biết rồi, thay vì cả ngày nghĩ những việc này có được hay không, còn không bằng tự vạch ra kế hoạch cho học tập và cuộc sống tương lai của bạn thân, cuộc sống chỉ có phong phú mới không suy nghĩ lung tung.

【Nghĩ như vậy là được rồi đó! 】

Xem ra khi tâm trạng không tốt tìm bạn tốt thổ lộ hết là phương thuốc mạnh nhất hữu hiệu nhất, cái gọi là người đứng xem sáng suốt chính là đạo lý này thôi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Buổi tối, khi Thiên Ca Tuệ trở lại phòng ký túc xá đã gặp phải “Tra hỏi” của Già Đại và Lam Tạp, Đồng Tiểu Noãn giả bộ ngồi bên cạnh nghe nhạc, thật ra thì để volume rất thấp, tai nhón vênh lên, muốn nghe một chút xem bọn họ nói những gì.

“Tuệ Tuệ, tối hôm qua rốt cuộc cậu đi đâu? Người lão vu bà * nói không phải thật sự là cậu chứ?” Lam Tạp giật mình kêu lên, lão vu bà nói thật hèn mọn bỉ ổi đó!

(*) lão vu bà: bà phù thủy, bà đồng bóng, thầy mo

“Tối hôm qua tớ thật sự không thoải mái, nên gọi điện thoại để cho... Bạn trai tớ đón tớ đi bệnh viện, đúng lúc bị lão vu bà nhìn thấy, thật xui xẻo mẹ nó đi!” Thiên Ca Tuệ hận chết bà bác Vương kia rồi! Nào có chửi bới học sinh như vậy! Lại còn nói cô bám vào người giàu có, quả thật hoàn toàn bịa đặt!

“Vậy mà cậu còn nói cậu không có bạn trai! Thật xấu đó!” Già Đại chế nhạo nói.

Tớ vốn không có bạn trai, chỉ có ông xã tôi! Nhưng trải qua chuyện tối qua cô không thể không nói ông xã thành bạn trai, bao nhiêu chuyện phiền muộn!

“Già Đại, Tạp Tạp, tớ có nỗi khổ tâm, tớ và anh ấy thật ra là thanh mai trúc mã, có lẽ hai chúng tớ thấy nhau thì ngứa mắt lẫn nhau, ghét bỏ đối phương lẫn nhau, cũng không biết tại sao mà ông nội nhất định tác hợp tớ với anh ấy, chúng tớ dĩ nhiên không vui, nhưng lại không thể làm phật ý ông nội, không thể làm gì khác hơn là giả bộ làm tình nhân, cho nên, tớ mới không nói cho các cậu biết.” Thiên Ca Tuệ nói đúng là sự thật, chỉ có điều đây là sự thật trước đây thật lâu.

“Wow! Nói như thế chẳng phải hai người là oan gia hoạn hỉ sao!” Cặp mắt Già Đại tỏa ra ánh sao, hình như cảm thấy rất hứng thú.

“Sao tớ có cảm giác bình thường giả vờ die,n; da.nlze.qu;yo/m làm tình nhân đến cuối cùng cũng đùa mà thành thật đấy.” Lam Táp cũng cười rất mập mờ.

Thiên Ca Tuệ trầm nghĩ trong lòng: Bạn yêu Táp Táp, thật sự bị cậu nói trúng!

“Mấy cậu nói cái gì giả vờ tình nhân vậy?” Đồng Tiểu Noãn rất đúng lúc lấy tai nghe xuống, xoay người lại, cười đến ngây thơ.

Ba người cùng nhau nhìn cô ấy, ngón tay của Già Đại và Lam Táp đồng thời chỉ về phía Tuệ Tuệ.

“Người đàn ông Tuệ Tuệ để mắt nhất định là nhân trung chi long *, có lẽ còn đẹp trai hơn hai người kia nhỉ?” Đồng Tiểu Noãn thuần túy là lời khách sáo.

(*) nhân trung chi long: rồng trong loài người.

“Có thật không?” Già Đại cũng cảm thấy hứng thú.

Một phòng hoa si! Thiên Ca Tuệ cảm khái trong lòng, chỉ có điều Thừa quả thật đẹp trai hơn anh họ và tiểu Quế tử thật, (* __ *) hi hi..

Đương nhiên là người đàn ông của mình đẹp!

“Thật đáng tiếc, tớ không nhìn thấy hai trai đẹp trong truyền thuyết đó.” Lam Táp thở dài thật dài.

“Chuyện này không thành vấn đề, ngày nào đó tớ để an tớ mời chúng ta ăn cơm, tiện thể gọi thêm mấy trai đẹp, đảm bảo mãn nhãn các cậu.” Thiên Ca Tuệ cười híp mắt nói.

Ba người khác quả nhiên hưng phấn.

“Già Đại, cậu chắc chắn sau khi bạn trai của cậu biết sẽ không tìm tớ tính sổ chứ?”

“Sẽ không đâu, bởi vì tớ và anh ấy cũng giả vờ làm tình nhân.” Già Đại dí dỏm nháy mắt, vô cùng dễ thương, đáng yêu đến Tuệ Tuệ thiếu chút nữa ngã ra.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Kế hoạch cùng đàn anh trèo tường

Về mặt Thiên Ca Tuệ rất quần, chẳng trách Già Đại rất ít khi hẹn hò cùng bạn trai, hóa ra là có chuyện như thế.

"Dạo này, còn giả vờ bị ghen?" Lam Táp nhíu mày nói.

"Thật ra, chúng tôi vì tránh rắc rối nên mới như vậy, nên rằng gương mặt anh Hi gọi là ngây thơ, thật ra chính là tai họa, càng trêu chọc nữ sinh càng thích, mà mình cũng sợ có nam sinh nhỏ theo đuổi mình, cho nên bọn mình hợp ý nhau, thì giả vờ thôi." Già Đại cười đến hồn nhiên.

"Cậu nói là hội trưởng hội học sinh Mẫn Tại Hi?" Cả khoa đều nói Tại Hi chỉ có một mình Mẫn Tại Hi.

"Ừ, anh ấy là anh họ của mình."

Lời vừa nói ra, Đồng Tiểu Âm hoàn toàn hoảng sợ, từng gặp mấy lần đàn anh Mẫn và Tang Mộc Già Đại ăn cơm chung, còn cùng học Điều này hai người chắc chắn sẽ không lâu dài, cuối cùng Già Đại nhất định sẽ bị vứt bỏ!

Rất nhiều người nằm ngoài dự đoán, bọn họ là anh em họ?

Trong lòng thầm than: "Tang Mộc Già Đại kia không phải loại người đơn giản! Lại là em họ của Mẫn Tại Hi? Đều nói Mẫn Tại Hi là người mang dòng máu Trung Hàn, cha là chủ tịch của một xí nghiệp nổi tiếng ở Hàn Quốc, tương lai anh ta nhất định là người thừa kế xí nghiệp của gia tộc.

"Đúng vậy, Tiểu Âm, các người cũng đừng nói ra ngoài, nếu bị anh họ mình biết được đã nói bí mật này ra ngoài, sẽ rất nghiêm trọng!" Tang Mộc Già Đại so với một người bị mất đầu, về mặt vô cùng nghiêm túc.

"Yên tâm đi, bọn mình nhất định sẽ giữ bí mật giúp cậu, nhưng tại sao anh họ cậu mang dòng máu Trung Hàn mà cậu lại Trung Nhật?" Đồng Tiểu Âm đúng là hiếu kỳ việc đó!

"Bởi vì mẹ của anh Tại Hi là cô của mình!" Lúc Già Đại cười vô cùng ngọt ngào.

"Già Đại, nhà của cậu cưới vợ và gả con gái thật đúng là chẳng phân biệt được biên giới!" Thiên Ca Tuệ cảm thấy cả gia đình này thật đúng là thú vị, nhưng tại sao không ra khỏi Châu Á? sinh một cục cưng có đôi mắt màu xanh không phải càng đáng yêu sao?

"Tuệ Tuệ, nếu không mình giới thiệu anh Tại Hi cho cậu, như vậy sẽ giải quyết được chuyện của ba người chúng ta rồi, cả ba người đều đẹp!" Già Đại cảm thấy mình quả thật là một thiên tài, chuyện như vậy mà cô ấy cũng nghĩ ra!

(◕◕)...

Trong chớp mắt Thiên Ca Tuệ mơ hồ, rốt cuộc Già Đại đang cứu cô hay đẩy cô vào hố lửa, nếu Thừa biết được sẽ lấy dao chém. Nhưng Mẫn Tại Hi kia đã gọi lên hứng thú đối với cô, nói ra cũng gặp anh ta nhiều lần, nhưng vì là bạn trai của Già Đại, cô cũng không nghiêm túc quan sát vóc dáng người đó thế nào, đáng người cao to, ngược lại phong lưu phóng khoáng, đẹp trai tiêu soái.

"Tuệ Tuệ, cậu nghĩ gì thế? Anh Tại Hi thật sự rất đẹp trai ôn nhu lại rất biết chăm sóc nữ sinh, mình xin hứa anh ấy nhất định sẽ thích cậu." Già Đại còn đặc biệt bổ sung thêm một câu.

"Bộ đáng anh ta giống Tiểu Chính Thái không?"

Khụ....Khụ.....Bạn học Thiên Ca Tuệ của chúng ta trước sau vẫn thích thiếu niên!

"O! Việc này cũng bị cậu phát hiện, anh Tại Hinh đúng là một chàng trai có gương mặt làm say mê lòng người!" Tang Mộc Già Đại như phát hiện một vùng đất mới hết to lên, bộ dáng vô cùng phấn khích.

Lúc này đến lượt Thiên Ca Tuệ đầu đầy vạch đen, có phù hợp yêu cầu vậy không!

"Hơn hả?"

"Năm hai."

Nghiêm túc mà nói, bạn trai cùng tuổi? Đối với cô có thêm dụ hoặc.

"Được, hôm đó cậu hẹn anh Tại Hi ra gặp mặt, bồi dưỡng tình cảm một chút." Thiên Ca Tuệ cười sáng lạn, trong lòng thâm nghĩ: Ông xã, anh không thể trách em, thật sự là mối tình nồng nàn không thể từ chối!

(Úy Nam Thừa nắm chặt roi da trong tay: Nếu em dám cùng người đàn ông khác có bất kỳ tiếp xúc thân mật nào, anh sẽ tìm người phế anh ta! Hơn nữa làm cho em ba ngày không ra khỏi phòng được!)

Thiên Ca Tuệ đang cười ha hả chợt rùng mình một cái, sau đó ưỡng ngực, Thừa đã đồng ý với cô không thể nói chuyện không giữ lời gì hết!

Mà Đồng Tiểu Âm nhìn Thiên Ca Tuệ như quái vật, hoàn toàn không có bộ dáng rụt rè, rõ ràng đáp ứng vô cùng sáng khoái, còn nói bồi dưỡng tình cảm một chút! Không nhìn ra cô là một người con gái hào phóng!

"Ha ha, cứ quyết định vậy đi! Minh và Tuệ Tuệ nói ra bí mật của từng người, Táp Táp và Tiểu Âm cũng phải nói, coi như đây là lần đầu tiên bốn người trong phòng trao đổi với nhau, chơi đùa thật tốt!" Già Đại vui vẻ vỗ tay, cô hoàn toàn giống như một đứa bé, hoàn toàn không muốn đi nơi khác.

Nhưng Đồng Tiểu Âm lại không cho là vậy, cô ta cảm thấy Tang Mộc Già Đại là người có tâm cơ nhất trong các cô, luôn giết người vô hình, lại muốn cô ta nói ra bí mật gì, muốn bắt nhược điểm của cô ta sao? Không có cửa đâu!

Nói thì nói, ai sợ ai, cùng lắm thì có thêm bí mật lừa dối các cô.

"O, hồi cấp ba mình từng viết thơ tỏ tình cho một nam sinh, kết quả anh ta vẫn chưa hồi âm chp mình, mình cũng nghiêm túc hỏi anh ta, cho nên việc này cũng được xem là bí mật trong lòng mình, nghĩ lại đều cảm thấy rất mất mặt!" Giọng điệu Lam Táp vô cùng thoải mái, nhưng trong mắt mang theo vẻ cô đơn.

"Táp Táp, nam sinh kia không thích cậu, cậu là một cô gái tốt như vậy nhất định sẽ gặp được nam sinh tốt hơn anh ta gấp trăm lần!" Thiên Ca Tuệ rất trượng nghĩa vỗ vỗ vai Lam Táp.

"Đúng vậy, đúng vậy! Mình để anh Tại Hi tìm kiếm giúp cậu, anh mình có rất nhiều bạn đẹp trai."

- __ -III

Lam Táp và Thiên Ca Tuệ đều im lặng, hóa ra Già Đại đổi nghề làm bà mai?

Đồng Tiểu Âm thâm khinh thường: "Viết thơ tỏ tình? Thật là xưa! Chẳng trách nam sinh kia cô thích cô ta, rõ ràng là một con vịt xấu xí mà!

"Thời trung học mình từng thích một giáo viên dạy số học, cảm thấy anh ấy chín chắn có sức quyến rũ, cho nên rất thích nghe anh ấy giảng bài, luôn kiểm

chuyện để anh ấy chú ý đến mình, có đôi khi hỏi nhiều vấn đề đến mức mặt sẽ đỏ, tim đập nhanh!"

"Cậu trưởng thành sớm vậy!" Già Đại nói ra một câu hoàn toàn bằng cảm giác không có bạn trai, nhưng nghe vào tai Đồng Tiểu Âm, cảm thấy cực kỳ chói tai!

"Vậy sau đó thì sao? Cậu và thầy giáo đó có phát sinh gì không? "Thiên Ca Tuệ tà ác hơn, trực tiếp liên tưởng đến XXOO.

Đồng Tiểu Âm lộ ra vẻ mặt xấu hổ: "Ngày tốt nghiệp, mình đi tìm anh ấy....."

Hai mắt Thiên Ca Tuệ mở to, vội vàng ngắt lời: "Sau đó thì sao?" sẽ không thật sự xảy ra bị kịch thầy giáo làm thương tổn nữ sinh chứ!

Già Đại và Lam Tập cũng phải nín thở chờ đợi kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Bây giờ ở trong mắt bọn họ em là một nữ thần

"Sau đó, tớ nói cảm ơn với thầy ấy, ấn một nụ hôn lên má thầy ấy rồi chạy." Đồng Tiểu Noãn cười đến được gọi là hồn nhiên! Thật ra thì đây đều là cô bịa ra, dù sao chuyện lúc trung học đều có thể thêu dệt vô cớ, lại không ai biết.

"Cứ như vậy?" Thiên Ca Tuệ quả thật không thể tin được, chẳng lẽ hôn một cái lên má đã kết thúc đoạn thâm mến này, đây cũng quá hấp tấp đi!

Đồng Tiểu Noãn nhún nhún vai, "Lúc ấy tớ mới học năm đầu trung học, còn trẻ không hiểu chuyện chứ sao, nhưng mà khoa trương nhất là sau khi tốt nghiệp cấp ba, có một lần đụng phải thầy giáo kia ở trên đường, nhìn thầy ấy tớ vẫn còn giống như nhìn thấy lũ lụt thú dữ vậy, vội vàng chạy trốn, các cậu nói chọc người ta giận hay không giận!"

"Xem ra thầy trò yêu nhau rất cảm kỳ, kể cả giáo viên cũng sợ hãi!" Lam Tập cũng bị chọc cười.

"Nói đến thầy trò yêu nhau, trường chúng ta có một vụ." Đồng Tiểu Noãn thần thần bí bí nhẹ giọng nói.

"Ai và ai?" Thiên Ca Tuệ lập tức dĩ3n-d@n'3q21y"d0n cảm thấy hứng thú, ai bảo cô là kẻ yêu thích bát quái đây.

"Không biết tên cụ thể, nhưng xác định là giáo viên trường mình và một nữ sinh, nghe nói tình yêu bí mật được bảo vệ vô cùng tốt, lui tới hai năm mà người ngoài không ai biết được, khi giáo viên chuẩn bị phá vỡ quan điểm thế tục công khai tình cảm với nữ sinh kia thì nữ sinh kia thực tập ở một bệnh viện, đúng lúc phải đi theo một bác sỹ đến một xó núi xem bệnh cho con nít, bất hạnh bị lây ôn dịch, không chữa trị mà chết." Đồng Tiểu Noãn xưa nay thích thu thập và nghe đủ chuyện bát quái, hôm nay tâm tình của cô tốt mới nói ra, bình thường trong lòng buồn bực khẳng định sẽ không lên tiếng.

"Thật thâm! Tại sao người có tình lại không thể thành thân thuộc chứ?" Già Đại cắn môi dưới thờ dài.

"Vậy thầy giáo sau đó như thế nào?" Hình như Lam Tập hơi chú ý đến đoạn sau.

"Còn có thể như thế nào chứ, người phụ nữ yêu mền cứ như vậy không hiểu rõ mà chết rồi, nhất định phải tìm bệnh viện đòi một lời giải thích, nghe nói còn kiện lên tòa rồi, có lời nói thắng kiện, cũng có lời nói thua kiện rồi, nói đủ kiểu! Chỉ có điều, nghe nói thầy giáo đó vẫn còn giảng dạy ở trường chúng ta đó!"

"Lưu lại tiếp tục giảng dạy? Vậy cần dùng khí nhiều lắm để chịu đựng mấy tin đồn nhảm nhí này, tớ bắt đầu bội phục thầy ấy." Thiên Ca Tuệ thờ dài, nam chưa cưới nữ chưa gả, nói yêu đương vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa *, nhưng hết lần này tới lần khác lại là thân phận thầy trò, một giai thoại thật đẹp cứ như vậy bị quan niệm đạo đức luân lý phủ lên, thật đáng buồn đáng tiếc!

(*) thiên kinh địa nghĩa: lẽ bất di bất dịch, lý lẽ chính đáng, đạo lý hiển nhiên.

"Thật sự cảm thấy đáng tiếc với vị học tỷ đó, vẫn chưa hưởng thụ thanh xuân đã mất sớm rồi." Già Đại nhún chân mày.

"Chẳng lẽ thầy trò yêu nhau đến cuối cùng đều là một bi kịch sao?" Lam Tập tự lẩm bẩm, hình như cũng bị cảm xúc lây nhiễm.

Trong lúc nhất thời, bốn người không nói gì nữa, rơi vào trong suy nghĩ của mỗi người, nữ sinh luôn đa sầu đa cảm, nhất là khi chạm phải phương diện tình cảm, luôn sẽ nghĩ rất nhiều.

Trong lúc đó vai nam chính trong chuyện xưa của bọn họ hiển nhiên lại là Khúc Lại giáo viên hướng dẫn của lớp các cô, chẳng qua khi đó bọn họ không biết thôi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Chủ nhật, Thiên Ca Tuệ theo lệ thường về nhà, ôm hai con trai bảo bối nào loạn không ngừng, cảm giác một tuần không gặp Học Học và Tập Tập lại lớn lên một chút, càng ngày càng đáng yêu, theo chân bọn chúng ngồi trong phòng tắm vỗ nước chơi, không hề yên phận chút nào.

Úy Nam Thừa nói lễ Giáng sinh muốn đưa cô đi Manhattan trải nghiệm lễ Giáng sinh của mọi người ở khu Đông của Newyork là như thế nào, Party chắc chắn không thể thiếu, cho nên khó tránh khỏi dieendaaneequydonn phải mua vài bộ lễ phục đắt giá, còn hỏi cô có cần mời Jennifer chuyên gia thiết kế thời trang Milan tới đây đo kích cỡ không.

Chuyện này thật sự khiến Thiên Ca Tuệ giật mình, cũng rất cuộc ý thức được ông xã mình thật ra là một người siêu cấp, tiền vốn nhiều xài không hết, thậm chí có nhiều nhà tạo mẫu tay sai, thư ký thì có mấy kiểu, gì mà thư ký cao cấp, thư ký đặc biệt, thư ký bình thường...

Trong vòng một tháng có đến vài lần phải bay sang mấy nơi như Newyork, Thượng Hải, Bắc Kinh, Hongkong, quả thật là một người bay trên không trung, mà mỗi cuối tuần anh đều cố gắng bớt chút thời gian tụ hội với vợ con.

“Thừa, cần thiết phải làm long trọng như vậy sao?” Mặc dù Thiên Ca Tuệ là tiểu thư con nhà, nhưng từ nhỏ đến lớn tham gia party không vượt quá mười lần, bởi vì cô thật sự rất ghét mấy chỗ quần là áo lượt, ăn uống linh đình đó, quá không tự do, tương đương với có một cái lồng giam vô hình nhốt người vào.

Nhưng từ nhỏ đã được nuôi dạy tốt và văn hóa hun đúc, hệ số cao quý vẫn tồn tại trong lòng cô. Chỉ có điều cách lễ Giáng sinh không phải còn một tháng nữa sao? Chuẩn bị cũng quá sớm rồi.

“Không thích?”

“Cũng không phải không thích, chẳng qua cảm thấy hơi không quá thích ứng mà thôi.”

“Sớm muộn cũng thành thói quen, anh đâu thể cả đời nhốt em ở nhà được, mấy người bạn ở Manhattan của anh đã sớm nào loạn muốn gặp em rồi, hơn nữa a Dân thêm mắm thêm muối, bây giờ ở trong mắt bọn họ em chính là một nữ thần.” Úy Nam Thừa chế nhạo nói.

“Cái gì? Nữ thần? Em trở nên vĩ đại như vậy từ khi nào? Đây không phải cố ý khiến em xấu hổ chết sao? Vốn còn một chút can đảm như vậy, lần này, mất sạch.”

Xi! Úy Nam Thừa không nhịn được bị chọc cười, nói rất dễ dàng, “Bọn họ thích nào loạn mà thôi, người Mỹ trái lại tương đối die~nd a4nle^q u21ydo^n coi mở, có thể còn nói giỡn hơn a Dân, nhưng không có ác ý.”

“Được rồi, đừng quá xem thường bà xã anh, mặc dù khi còn bé bản tiểu thư không có danh tiếng gì, rõ ràng thuộc về tiếng xấu, nhưng bản về chơi em chính là không kém chút nào đó ~” Thiên Ca Tuệ kiêu ngạo mà hát cảm lên, trong mắt tràn đầy tự tin, cô lúc này đẹp nhất.

“Danh tiếng xấu cũng chẳng sao, chơi mà! Đó là đương nhiên, cũng không nhìn một chút xem là bà xã của ai!” Úy Nam Thừa cười hên lên cái miệng nhỏ nhắn hương vị ngọt ngào của Tuệ Tuệ.

“Anh đây là đang mượn em cất nhắc chính anh!” Cô cũng không phải đèn đã cạn dầu, lập tức cãi lại, tay nhỏ bé ngăn cản bàn tay muốn làm việc xấu của người nào đó.

“Vợ chồng vốn là một thể, em chính là anh, anh chính là em, có cùng vinh quang.” Lời tâm tình buồn nôn bây giờ với anh chính là một bữa ăn sáng!

“Miệng lưỡi trơn tru! Jennifer đó có giao tình rất tốt với anh sao? Nghe nói cô ấy là bậc thầy trang phục trong giới sành điệu đó ~” Không biết từ chỗ nào xuất hiện vị chua.

“Lúc anh và a Dân ở Havard, gần như hàng năm cũng sẽ đi toàn bộ các nơi trên thế giới du lịch, giữa năm hai có một lần đi Milan, dùng cơm ở trong một nhà hàng nhỏ có phong cách, kết quả đụng phải Jennifer, lúc ấy tụi anh còn không quen cô ấy, nhưng cô ấy liếc trúng đáng người tụi anh, muốn thuyết phục tụi anh làm người mẫu cho cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Thời gian tiến hành trèo tường

"Em cũng biết, loại chuyện này anh và A Dân không có hứng thú, nhưng bị sự chân thành tha thiết và thành ý của cô ấy làm rung động, thì phá lệ cuối mùa thu đi hóa trang cho cô ấy một lần, kết quả vô cùng tốt, còn dẫn tới rất nhiều công ty đại diện điện thoại quấy rầy, sau đó Jennifer còn xin lỗi tụi anh, tụi anh biết việc này không phải lỗi của cô ấy, đương nhiên sẽ không trách cô ấy, ba tháng trôi qua bọn anh liền trở thành bạn tốt." Ánh mắt của Úy Nam thừa sáng ngời, Jennifer đúng là một người bạn khó kiếm được.

"Tại sao lần nào cũng nhìn trúng hai người nhĩ, theo lý trong tay cô ấy có rất nhiều người mẫu mà."

"Đúng vậy, nhưng cô ấy nói những thứ kia đến từ ảo tưởng, gần như thử một lần tất cả nam người mẫu đều không tìm được cảm giác, bởi vậy khổ não mấy ngày, nhưng buổi họp báo hôm sau thì phải bắt đầu, căn bản chưa kịp thay đổi trang phục, sau cùng cô ấy gặp tụi anh trong quán ăn nhỏ, nói tụi anh chính là cảm hứng từ trên trời rơi xuống."

"Ông xã, cuộc sống anh trải qua thật nhiều màu sắc, từ nay về sau anh phải cho em chơi đùa nhiều một chút, người ta rất ngạc nhiên đó!" Ngón tay Thiên Ca Tuệ tùy ý vẽ vòng tròn trên ngực ông xã.

"Anh xin hứa biết thì nói không biết thì không nói, nhưng anh cảm thấy chính em tự trải nghiệm sẽ hiểu rõ càng nhanh." Ủy Nam Thừa mặc cho tay cô làm loạn trên người mình, híp mắt lại, lười nhác mị hoặc.

"Vậy em phải bù lại tiếng anh mới được, em còn chưa chính thức giao lưu với người nước ngoài, rất xấu hổ! Lúc này Thiên Ca Tuệ mới ý thức được tầm quan trọng của tiếng Anh.

"Còn một tháng nữa, em nhất định sẽ làm được." Ngoại trừ cổ vũ vẫn là cổ vũ

"Ông xã, anh thật tốt!" Thiên Ca Tuệ chu đôi môi đỏ mọng lên, bàn tay nhỏ bé càng xấu xa trái sờ sờ phải tìm kiếm

Rốt cuộc, người nào đó nhìn không được, gặm nhẹ một tiếng, đè cô dưới thân, hung hăng vận động.

*

Thứ hai vừa về đến trường học, Già Đại ra về thần bí lôi kéo cô nói, tối nay anh Tại Hi muốn mời ăn cơm, bảo các cô phải ăn mặc thật đẹp một chút, tốt nhất một cái liếc mắt đều không thoát người kia.....

"Phốc, Già Đại, có cần khoa trương vậy không!" Thiên Ca Tuệ đang uống nước, suýt chút nữa đều phun lên màn hình máy tính.

"Tuệ Tuệ, cậu chính là một mỹ nhân xấu xa sao! cộng thêm dáng người cậu đẹp như vậy, chỉ cần ăn mặc sơ sơ sẽ rất đẹp!" Già Đại cười gian tà, các cô gái đều thích so sánh dáng người, thật sự từ thời xưa không thay đổi!

Về mặt Thiên Ca Tuệ rất quần, ngực của cô quả thật nhìn có vẻ rất lớn, nhưng đây là nguyên nhân do sinh đứa nhỏ xong, mẹ nói rất đúng vóc dáng đẹp cũng phải cần nhờ đàn ông tâm bồi. O(∩ □ ∩)o

Chuyện thực chứng minh như thế, hồi cấp ba cô vẫn chỉ là hạt đậu cô ve xào, mà hôm nay nhìn xem trước sau có lỗi có lỗm, cười quý dị.

Buổi tối, Lam Tật chạy đến trước cửa thư viện, thật sự bị Già Đại liên tục gọi điện thoại vào trường học nói gần đây có một nhà hàng mang phong cách Tây.

Nói gì một mình cô ấy làm kỳ đà cắn mũi rất buồn, lỡ như hai người họ phát triển tốt, trong mắt đều không tha cho những người khác, nhất định phải sớm rút lui.

Lam Tật phiền muộn như Già Đại đeo bám dai dẳng, liền đáp ứng.

Thật ra Mẫn Tại Hi biết Thiên Ca Tuệ từ trước, có lẽ Đại Đại thường nhắc với anh ta, cho nên anh ta cũng phá lệ để ý một chút, là một cô gái rất thú vị, bình dị gần gũi, đối với người khác đều cười híp mắt, một chút cũng không có dáng vẻ ngông nghênh của quan nhị đại.

Anh ta đến nhà hàng Tây sớm hai mươi phút, chọn một vị trí gần cửa sổ, nhân viên phục vụ lập tức đến hỏi anh ta cần dùng gì.

"Trước tiên cho tôi một ly nước, tôi đang chờ người, cảm ơn." Anh ta nở nụ cười, lập tức khiến gương mặt nhân viên nữ

đỏ bừng, thẹn thùng rời đi.

Khoảng một phút sau, cửa thang lầu có ba cô gái đi lên, cô gai ở giữa đang mặc bộ quần áo màu hồng nhạt in hình con thỏ, ở vành nón có hai lỗ tai thỏ xù lông, gương mặt xinh đẹp giống như búp bê, trừ bỏ Đại Đại của anh ta ra thật khô g có người nào ăn mặc đáng yêu như thế.

Cô gái bên phải có mái tóc dài chạm vai, không thể nói có bao nhiêu nghiêng nước nghiêng thành, ở giữa là một cô gái xinh đẹp thanh lệ thoát tục, trong đôi mắt đen tựa như dòng nước xoáy, khiến người ta không được tự chủ bị cuốn vào, đôi môi hơi đỏ một chút, hồng hào non mềm khiến người ta vô cùng mơ màng.

Một thân màu trắng áo khoát ngoài giản dị, cổ áo được dệt từ sợi len, kiểu dáng đơn giản, trừ bỏ một hàng nút thắt không còn trang sức nào khác, mặc lên người cô lại có một sự thoải mái không lời nào diễn tả.

Cô chính là Thiên Ca Tuệ, nữ chính hôm nay.

Bên trái là người mặc áo khoác màu xanh da trời, quần jean, giày ngắn, trang phục đơn giản tự nhiên, cộng thêm có một mái tóc ngắn xinh đẹp, dung mạo xinh đẹp nho nhã, nhất định là Lam Tật.

"Anh Tại Hi, anh đến đây lúc nào?" Già Đại rất thân thiết để Thiên Ca Tuệ ngồi đối diện anh ta, bản thân cô ngồi bên cạnh anh ta, Lam Tật ngồi đối diện

cô.

Nói ra, Thiên Ca Tuệ cũng đã là người kết hôn, không còn sự trẻ trung như thời học sinh cấp ba nữa, ông chủ phúc hắc cô còn ứng phó được chứ đừng nói đến chỉ là bạn trai bằng tuổi cô.

"Vừa đến không bao lâu." Trên má Mẫn Tại Hi có lúm đồng tiền nhỏ, cười rộ lên khiến người ta nghĩ đến một chữ đáng yêu.

Thiên Ca Tuệ rất chân thành đánh giá Mẫn Tại Hi là kiểu người có mái tóc ngắn nhẹ nhàng thoải mái mà cô thích, lúc cười lên luôn mang theo cảm giác ngượng ngùng xấu hổ, quả thật chính là mười phần tiêu chính thái!

Cô hiểu rõ nam sinh và đàn ông đều không như vậy, đáng yêu, xấu hổ, đẹp trai, dịu dàng, đẹp mắt, quý công tử!

Thật đúng là một trải nghiệm mới lạ, ông xã thân yêu của em, rốt cuộc em cũng tìm được đối tượng rồi, nhưng anh nhất định phải ủng hộ em, nếu không cuộc sống bốn năm đại học này rất nhàm chán, không được tức giận đó, đây chính là anh đồng ý rồi...

(Úy Nam Thừa nổi giận: Anh chỉ tạm thời đồng ý, sao em có thể cho là thật! Nhanh sai đường biết quay lại! Về nhà với con đi!)

"Đây là thực đơn, các em cứ tùy ý lựa chọn." Mẫn Tại Hi rất thân thiết đưa thực đơn đến trước mặt các vị nữ sinh.

"Cảm ơn!" Thêm một điểm! Thiên Ca Tuệ thầm nói, không có chủ nghĩa gia trưởng, biết cách chăm sóc bạn gái.

Lam Tập vụng trộm liếc Thiên Ca Tuệ một cái, đúng là rất không tệ.

Sau khi chọn món ăn xong, mấy người rảnh rỗi hàn huyên vài câu, trong mắt Thiên Ca Tuệ hoàn toàn lộ vẻ thương thức, háo sắc, đủ các loại vẻ mặt, thấy Già Đại vui vẻ lắm! Ô! Tuệ Tuệ và anh Tại Hi thật có triển vọng!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Kỳ đà cắn mũi đi được rất tự giác!

Mẫn Tại Hi cũng cảm thấy ánh mắt của cô gái trước mắt rất lớn mật, đang nhìn mình không chút nào lộ vẻ e lệ, muốn nhìn thì thoải mái nhìn, không hề ngượng ngùng chút nào, thật sự là một người thú vị.

"Bình thường Tuệ Tuệ thích làm những gì?" Mẫn Tại Hi vênh môi mỉm cười nhìn lên.

"Đọc sách, lên mạng." Sau đó chủ nhật về nhà chơi với hai bảo bối nhỏ của cô, những lời này thầm nói trong lòng.

"Vậy chủ nhật em làm gì?" Mẫn Tại Hi cảm thấy cô gái này thật đáng yêu, cô gái khác nhất định sẽ nói mấy hoạt động tao nhã như chơi đàn dương cầm, kéo violin, học múa ba lê, đánh tennis, v.v..., mà cô ấy... Ha ha...

"Vừa đến chủ nhật thì cậu ấy sẽ chạy về nhà, cô gái ngoan ngoãn điển hình nha." Già Đại cướp lời đáp.

Thiên Ca Tuệ chỉ đành phải phối hợp cười hai tiếng, tôi là người đã có gia đình, chủ nhật đương nhiên phải trở về đoàn tụ die nda nle equ ydo nn với ông xã và cục cưng! Đột nhiên, trong lòng sinh ra chút cảm giác tội ác.

"Bình thường Tuệ Tuệ thích đọc sách gì vậy?" Mẫn Tại Hi đổi vấn đề khác.

"Trước mắt em thích Thương Nguyệt và Đằng Bình." Năm lớp mười Thiên Ca Tuệ trong lúc vô tình nhìn thấy hệ liệt Thỉnh Tuyết Lâu của Thương Nguyệt ở tiệm sách, thì không thể kiềm chế được mà thích, sau đó là hệ liệt Kính, càng không thể cứu vãn; hệ liệt Cửu công vũ của Đằng Bình cũng là tác phẩm cô yêu nhất, mỗi lần nhớ tới người đàn ông Thánh Hương làm người ta đau lòng kia, ngực sẽ hơi co rúm lại.

"Thương Nguyệt? Đằng Bình?" Hình như Mẫn Tại Hi chưa bao giờ nghe nói tới hai người này, hơi nghi ngờ.

"A, họ đều là tác giả nữ thanh niên, cũng không lớn hơn em mấy tuổi, chắc anh không biết đâu. Anh nói một chút đi, con lai Trung Hàn? Sao anh lại đến Trung Quốc học? Hơn nữa tiếng Trung còn nói tốt như vậy?" Thiên Ca Tuệ cũng biết rất nhiều nam sinh không biết Thương Nguyệt và Đằng Bình, bao gồm cả người kia nhà cô.

"Lúc anh còn nhỏ đi tương đối nhiều nơi, Trung Quốc, Hàn Quốc, Nhật Bản, Newyork, Singapore, nước Pháp, Luân Đôn, cho nên biết một chút ngôn ngữ của mấy nơi này. Lý do lựa chọn tới Trung Quốc học là bởi vì thích nơi này." Mẫn Tại Hi cười đến rất xấu hổ.

Nói tiếng Trung lưu loát như vậy? Mà kêu chỉ biết một chút? Trên đời còn có người khiêm tốn đến như vậy sao? Vậy chẳng lẽ anh ấy thông thạo năm ngôn ngữ Trung, Nhật, Hàn, Pháp, Anh sao?

“Anh bay trên không trung một mình sao?” Thiên Ca Tuệ không nhịn được hỏi.

“Khi còn bé cha anh thường phải đi công tác các nơi trên thế giới, cho nên mỗi một lần đều mang theo mẹ và anh cùng đi, ở thành phố này một năm nửa năm, rồi đến thành phố khác ở lại hơn nửa năm, quen là được rồi.”

Khi còn bé anh từng oán trách, cảm thấy chạy tới chạy lui như vậy luôn không chơi được với một người bạn chân chính, gần như hàng năm anh đều phải một lần nữa làm quen với một nhóm bạn học mới, chờ theo chân bọn họ quen thuộc đến khi trở thành bạn bè thì anh lại phải đi sang thành phố khác, đau thương thật sự khó có thể diễn tả bằng lời.

Sau đó, anh cũng quen dần, dần hiểu được mỗi người đều là khách qua đường trong cuộc đời, nắm không được cột không chắc, giống như hoa phù dung ngắn ngủi sớm nở tối tàn.

“Wow! Vậy anh chắc chắn đi qua rất nhiều nơi thật sao? Biết rất nhiều bạn bè ở các nơi trên thế giới đúng không?” Về mặt khoa trương của Thiên Ca Tuệ khiến tâm tình Mẫn Tại Hi rất tốt, đúng vậy, anh quả thật biết không ít bạn bè ở các nơi trên thế giới.

“Ừ, anh thích đeo ba lô đi du lịch khắp nơi.” Trông mắt Mẫn Tại Hi híp lại, nụ cười không hề xấu hổ nữa, đến bây giờ anh đã đi qua ít nhất không dưới hai mươi quốc gia, mục tiêu kế tiếp chính là – kim tự tháp thần bí ở cổ đô Ai Cập.

“Có thật không? Em cũng rất thích đi du lịch, đáng tiếc cũng không đi được mấy nơi, lớn như vậy mới mới ra nước ngoài một lần.” Thiên Ca Tuệ chống cằm thờ dài nói, vốn có thể đi Dubai, cuối cùng đi không thành, kỳ nghỉ đông nhất định phải để cho Thừa đưa mình đi Dubai vui đùa một chút.

Mắt đen to linh hoạt của Già Đại vòng tới vòng lui trên người hai người, sau đó liếc mắt nhìn Tạt Tạt đối diện, ý tứ rất rõ ràng: Nhìn hai người bọn họ nói chuyện hăng say! Chúng ta tìm cơ hội chạy ra ngoài!

“Nếu như e không ngại, lần sau khi anh đi Ai Cập sẽ nói với em.”

“Ai Cập?! Kim Tự Tháp! Tượng nhân sư! Lực hấp dẫn quá mức rồi!” Thiên Ca Tuệ hoàn toàn không khống chế được cảm xúc, cô thừa nhận mình là một tomboy không hơn không kém, ngược lại không có hướng tới mấy địa phương lãng mạn duy mỹ như bờ biển, càng ước mơ những nơi mạo hiểm và tràn ngập sắc thái thần bí, ví dụ như – văn hóa cổ Ai Cập.

“Anh Tại Hi, Tuệ Tuệ, bụng của em đau quá, không biết có phải ăn trứng đồ hư rồi không, tránh đi trước, hai người từ từ nói chuyện.” Già Đại nói xong ôm bụng khổ sở đứng lên, đưa tay ra hiệu với Lam Tạt, rồi đi.

“Già Đại, em thật sự không có chuyện gì chứ?” Hai người từ nhỏ đến lớn chơi với nhau, phía bên mẹ cũng chỉ có một người cậu này, cho nên quan hệ anh chị em họ đặc biệt tốt, thậm chí vượt qua anh chị em ruột thịt, mà phía bên cha – mấy người anh và chị cùng họ thì giá lạnh hơn nhiều.

“Không có việc gì đâu, em đi nhà vệ sinh là được.” Lam Tạt rất thức thời đỡ Già Đại lui ra.

Vì vậy, chỉ còn lại hai người Thiên Ca Tuệ và Mẫn Tại Hi rồi.

“Hai kỳ đà cản mũi đi được rất tự giác!” Thiên Ca Tuệ cười hề hề như trộm.

Đổi lấy sự sững sờ của Mẫn Tại Hi, cô gái này, đúng là thẳng thắn lại đáng yêu, không hề làm bộ chút nào!

Vì vậy, hai người tiếp tục thảo luận dinendian.loqid]on vấn đề du lịch, nói được gọi là kịch liệt, khiến cho khách hàng ở các bàn khác liên tiếp nhìn lại, hai người này quả nhiên rất kích động!

Vừa ăn vừa nói chuyện, tướng ăn của Thiên Ca Tuệ luôn không dính dáng gì đến tao nhã, Úy Nam Thừa cũng cưng chiều cô, chưa bao giờ đi bắt bẻ những thứ này, yêu một người chính là yêu tất cả thuộc về cô, mà những thứ này ở trong mắt Úy Nam Thừa, đều là một mặt chân thật nhất của bà xã.

Lúc này Mẫn Tại Hi cũng cảm thấy như vậy, trên người Tuệ Tuệ có một vẻ thẳng thắn tùy ý mà các nữ sinh khác không cách nào so sánh được, giống như tự nhiên, rất đúng với khẩu vị của anh.

Bất tri bất giác, hai người đã hàn huyên tới mười giờ, Mẫn Tại Hi rất lịch sự đưa Tuệ Tuệ đến dưới lầu, Tuệ Tuệ dĩ nhiên không từ chối, bởi vì cô cũng rất có cảm tình với nam sinh trước mắt, cảm thấy anh hơi thần bí.

“Đàn anh, cảm ơn anh hôm nay nói rất thẳng thắn, tạo cảm hứng cho em! Khích lệ em nhất định phải dũng cảm bước ra bước đầu tiên!” Thiên Ca Tuệ tỏ vẻ cực kỳ kích động, giọng nói đồng dạng!

“Em có thể giống như Đại Đại gọi anh là anh Tại Hi.” Mẫn Tại Hi hơi ngượng ngùng mím mím môi, má lúm đồng tiền bên cạnh má lạng lẽ nở rộ, quả thật là tiểu thụ cực phẩm!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Bình tĩnh, bình tĩnh, xúc động là ma quỷ!

Thiên Ca Tuệ cảm thấy mình nhất định bị ma nhập, sao càng ngày càng cảm thấy anh Tại Hi như một cục phẩm tiểu thụ, rất muốn hung hăng nhào vào anh chà đạp một trận!

Không được không được! Thật là tà ác! Phải dè dặt! Dè dặt!

“Anh Tại Hi, ngủ ngon.” Nếu anh không đi cô sợ mình thật sự sẽ làm ra hành động quá phận, ví dụ như.....Véo mặt của anh, rút cuộc có phải thật làm bằng nước hay gì? Sao trắng nõn như vậy?

Ngủ ngon.” Mẫn Tại Hi thấy Thiên Ca Tuệ nhìn mình bằng ánh mắt cổ quái, nhưng anh tự động lý giải vì đó là điện giật.

Nhìn bóng lưng Thiên Ca Tuệ biến mất ở cầu thang, anh ta xoay người trở về ký túc xá, bên khoe môi nụ cười ngượng ngùng không còn, ngược lại là nụ cười tà tính tế khó nắm bắt được.

Thiên Ca Tuệ, đúng là rất thú vị!

Vừa về tới ký túc xá, Thiên Ca Tuệ lọt vào vòng vây của Tạt Tạt và Già Đại.

“Có phải trò chuyện rất vui vẻ không?” Đây là giọng nói của Già Đại.

“Có trò chuyện tới vấn đề tình cảm không?” này là giọng nói của Lam Tạt? Ngày thường thật đúng là không nhìn ra!

Đôi mắt hai người đồng loạt nhìn về vẻ mặt vô tội của Lạp Lạp, sau đó lại tiếp tục nhìn về phía Tuệ Tuệ, trong mắt lóe lên tia sáng khác thường.

“Cái gì gọi là vấn đề tình cảm?” Về mặt Thiên Ca Tuệ nghiêm túc.

→_→III

Hai người đồng thời kéo ngược lại

“Đúng đấy, anh Tại Hi có chính thức theo đuổi cậu không?” Già Đại chớp đôi mắt to mơ màng hỏi.

“Không có.”

“Vậy các người trò chuyện những gì?”

“Về hành trình chuyện yêu đương, anh Tại Hi là một người rất ý nghĩa, kiến thức lớn lao, nhưng anh ấy rất xấu hổ!” Thiên Ca Tuệ nói câu sau cùng chột cau mày, thật ra cô định nói: anh ấy rất giống cục phẩm tiểu thụ, nhưng dù sao Già Đại cũng là em họ của anh ấy, không được.

Nhưng cậu không biết anh ta càng xấu hổ thì càng khiến người khác nhìn không được sao?” Già Đại nhất thời kích động thốt ra thành ngữ tiếng Nhật, mặc dù Tuệ Tuệ nghe không hiểu, hãy nhìn nét mặt và hành động của cô ấy.

Buộc phải bắt tay Già Đại, bộ dáng ra vẻ gặp được bạn tri kỷ “Ôi! Có cùng cái nhìn, mình chính là cảm thấy như vậy!”

“Bình tĩnh, bình tĩnh, xúc động là ma quỷ!” Lam Tạt đề bả vai hai người đang kích động lại, sợ hai cô ôm lấy nhau, nếu anh cô đột nhiên đẩy cửa đi vào, chắc chắn sẽ cho rằng các cô đồng tính luyến ái.

“Tạt Tạt, cậu đừng kích thích mình! Mình kích động chắc chắn không phải ma quỷ đâu!”

“Đó là cái gì?” Già Đại và Tạt Tạt cùng hỏi.

“Ma, thú.” Thiên Ca Tuệ cẩn thận nói từng chữ.

Àm! Hai người lại bị sấm đánh lần nữa! Tuệ Tuệ quả thật rất bạo lực, hơn nữa ngoài dự liệu rất hào phóng! Rõ ràng so sánh mình giống như con thú.

Rất hiển nhiên, chuyện đó đã nói xong, chờ Đồng Tiểu Noãn ở ký túc xá kẻ bên trở về, nhìn thấy vẻ mặt khác lạ của ba người, trong lòng thầm nghĩ kỳ quái, không phải ba người cùng ra ngoài sao? Tại sao trở về lại như thế chứ? Chẳng lẽ bị kích thích gì sao?

****

Thiên Chi Dương nghe Tuệ Tuệ nói phòng cô có cô gái xinh đẹp muốn xin cơm cậu ta thì bày ra vẻ hoan nghênh thật lớn, đúng lúc ngày 10 tháng 12 là sinh nhật cậu ta, lập tức tiến hành một bữa tiệc sinh nhật, mời gọi một đám nam thanh nữ tú, ồn ào náo nhiệt một trận.

Sau khi Đồng Tiểu Noãn và Diêu Sở Tại nhận được lời mời của Thiên Ca Tuệ, vô cùng vui vẻ, còn cố ý đi cửa hàng tổng hợp chọn mấy bộ lễ phục dạ

hội và áo khoác ngoài, đều nghĩ nếu có thể câu được con rùa vàng của thành phố W, đó là chuyện hoàn mỹ nhất.

Già Đại biểu hiện bình thường, từ nhỏ đến lớn không biết cô ta đã tham gia bao nhiêu bữa tiệc của nhân vật nổi tiếng rồi, đối với cô ta mà nói đã sớm vượt qua sự mới lạ, vừa ngắm trai đẹp cũng đẹp mắt!

Tạp Tạp thì không như vậy, đây là lần đầu tiên cô tham gia tiệc sinh nhật, khó tránh khỏi trưng một chút, cũng may Tuệ Tuệ và Già Đại vẫn luôn cổ vũ cô, còn cố ý cùng cô đến cửa hàng tổng hợp chọn mấy cái đầm màu xanh, nói điều này sẽ giúp trao đổi tình tình.

Quả nhiên không thể một chân đạp hai thuyền! Dễ bị lộ.

May mắn buổi trưa hôm đó anh Tại Hi và cô gọi điện thoại nói buổi tối hội học sinh có một hội nghị quan trọng, anh hội trưởng kia chắc chắn không đi được, còn nói xin lỗi cô.

Thật sự khiến cô càng xấu hổ, vội vàng nói: “Không sao, không sao, hội học sinh làm chuyện lớn, anh đi giúp đi, sau này còn nhiều bữa tiệc khác.

Bên này làm xong, thì Thừa bên kia, xem ra phải giống anh thắng thần mới được, liên tiếp gọi nhiều cuộc gọi đều không có người nghe máy, thờ phỉ phò bữu môi, đáng ghét! Rõ ràng không nhận điện thoại của cô!

Lúc này Ủy Nam Thừa đang mở cuộc hội nghị khẩn cấp ở HongKong, điện thoại cá nhân vốn không mang theo bên người, tối nay là sinh nhật Dương Tử, nói gì cũng phải trở về, cho nên bận tối mày tối mắt, hoàn toàn không để ý xem điện thoại.

Buổi chiều tiếng chuông vừa vang lên, năm người chia ra trở về ký túc xá thay trang phục dạ hội, áo khoác ngoài, Thiên Ca Tuệ ngồi lên con ngựa nhỏ chậm rãi lên đường.

Đồng Tiểu Noãn nói lần đầu tiên Thiên Ca Tuệ chạy chiếc xe phong cách màu đỏ này đến trường dẫn đến xôn xao náo loạn, thật đúng là ký ức hazy còn mới mẻ! Ít nhất hơn một ngàn vạn chiếc xe việt dã, nhà cô có bao nhiêu tiền!

Vì vậy, Thiên Ca Tuệ nhảy một cái trở thành hoa khôi giàu nhất khối, mỗi ngày người theo đuổi nối liền không dứt, nhưng từ sau truyền ra scandal cô và Mẫn Tại Hi hẹn hò, những người theo đuổi kia đều biến mất, rốt cuộc lỗi tai của cô cũng được thanh tỉnh.

Trải qua việc này, cô trở thành nữ sinh được hâm mộ nhất trường, có nhiều đối tượng ghen ghét, hận thù!

Chỉ là mọi người không hiểu, người kia là bạn trai của bạn thân cô Tang Mộ Già Đại, mà để cho mọi người rớt mắt kính chính là rõ ràng Tang Mộ Già Đại không để ý, cũng giống như người không có liên quan!

Sau đó lại có tin nói Tang Mộ Già Đại là em học của Mẫn Tại Hi, lúc này mọi người mới chợt hiểu ra, hóa ra là như vậy! Thật sự là tiện nghi cho Thiên Ca Tuệ! Quá không có thiên lý mà! Thiên thời địa lợi nhân hòa đều bị cô chiếm hết!

Còn không để cho người ta sống! là con em của quan chức cấp cao trong nhà thì thôi đi, còn câu được một vị công tử nhà giàu!

“Tuệ Tuệ, tại sao cậu không mua xe thể thao? Mình cảm thấy được cảm giác gió thổi qua gò má rất thoải mái!” lúc nghỉ hè Già Đại lấy được hộ chiếu, ba cô tặng cho cô một chiếc Porsche làm quà sinh nhật 18 tuổi, đáng tiếc nó đã nằm ngủ trong ga ra nhà cô.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 123: Nếu như một giây này gặp em

“Tớ vẫn thích xe việt dã, có một sự yêu thích không giải thích được, chiếc Wrangler này do tớ chọn trúng, Thừa... Thành công trở thành chiếc xe của tớ.” Thiên Ca Tuệ âm thầm cắn đầu lưỡi, may mà lần này giật mình, lần sau không thể nói lỡ miệng.

(*) Thừa 承 và Thành 成 trong thành công đều có cách đọc là [chéng].

“Cha mẹ cậu thật thương yêu cậu, xe việt dã quý giá như vậy cũng không tiếc mua cho cậu, vậy nhà cậu chắc không ít xe nổi tiếng.” Diêu Tư nói câu có hàm ý khác, cũng là quan ngại đại, tại sao nhà Thiên Ca Tuệ lại có nhiều tiền hơn nhà cô, không thể nghĩ ngờ, vậy chắc chắn là do cha cô ấy tham nhiều lắm!

Chỉ có điều rất lâu sau cô mới hiểu được, là mình nghĩ sai rồi.

Đồng Tiểu Noãn lập tức hiểu ý tứ trong lời Diêu Tư nói, lặng lẽ chọc chọc cô ấy, để cho cô ấy đừng nói lung tung.

Có thể do gió quá lớn, cũng có thể do có một chiếc xe cơ giới nặng chạy qua bên cạnh, vừa lúc át tiếng Diêu Tư, Thiên Ca Tuệ diee ndda fnleeq uysd doon hoàn toàn không nghe thấy cô ấy nói gì, nên hỏi lại một câu, “Vừa rồi cậu nói cái gì?”

“Không có gì, tớ chỉ cảm thấy chưa từng được ngồi xe việt dã tốt như vậy thôi.” Điều Tư cũng đã có kinh nghiệm, tối nay đi dự party mừng sinh nhật anh người ta, nếu như bây giờ khơi mào ra rắc rối gì, đó không phải họa từ miệng sao

Lam Tạt ngồi bên cạnh nghe thấy hết, câu nói kia của Điều Tư đúng là mang theo mấy phần oán khí, nếu như Tuệ Tuệ nghe thấy chỉ sợ sẽ lý luận với cô ta trước mặt mọi người, thôi, giữa bạn học chung lớp không cần thiết phải làm cho bế tắc như vậy, hòa hòa thuận thuận mới là tốt nhất.

Ở thành phố W hàng năm thậm chí mỗi ngày đều tổ chức party muôn hình muôn vẻ, tất cả lớn nhỏ, đơn giản là do những thiếu gia tiểu thư kia rảnh rỗi nhàn chán mà nghĩ ra các cách tiêu khiển.

Thiên Chi Dương cũng không ngoại lệ, hàng năm anh cũng sẽ tổ chức mười mấy buổi party, kết giao với một vài cô gái con nhà danh giá, mình tính người mầu, một năm 365 ngày, anh luôn không ngừng chế tạo xi căng đan cho mình, thường lên trang đầu mấy tạp chí bát quái, giải trí, chọc cho cha càng ngày càng thất vọng về anh, ban đầu còn giúp anh dọn dẹp mấy xi căng đan không đáng, sau đó dứt khoát mặc anh giày vò.

Trưởng thành theo tuổi tác, anh đột nhiên sinh ra chút chán nản, nhiều năm chơi bụi hoa, nhưng vĩnh viễn không có một ai có thể chân chính đi vào tim anh, yêu say đắm thời còn học sinh cuối cùng cũng theo gió đã đi xa, mà xinh đẹp dễ thương kia, đã cách anh càng ngày càng xa.

Hồi tưởng lại quá khứ, thật sự cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hoa hoa công tử tiếng tăm lừng lẫy, đại thiếu phong lưu diễm phúc, Thiên Chi Dương lại có thể thích một người con gái suốt tám năm, nhưng vẫn cất giấu tình cảm của mình không dám thổ lộ, nói ra chỉ sợ cười đến rụng răng.

Nhưng mà, sự thật cuối cùng vẫn là sự thật, trong cuộc tình tay ba anh (em) đuổi theo em (anh), bây giờ suy nghĩ lại đúng là một câu chuyện cười, chỉ có thể may mà mình không vì yêu đến tình trạng kia, hoặc có thể, đó vốn không phải là yêu?

Từ từ phun ra một ngụm khói, dựa nghiêng trên lan can lầu hai, áo khoác âu phục màu đen khề mở, nút áo sơ mi cài hai nút, lộ ra xương quai xanh khêu gợi bên trong, lười biếng mà tùy ý. Ngón tay phải kẹp một điếu thuốc lá chưa đốt hết, cong cùi chỏ lên, đưa thuốc lá vào miệng, có một vẻ chua xót nhàn nhạt, nhắm mắt lại cực kỳ hưởng thụ hít một hơi thật sâu, sau đó từng vòng lại từng vòng khói mù tràn ngập trước mặt anh, bao trùm anh trong đó, không nhìn rõ về mặt nơi đáy mắt.

Nếu Thiên Chi Dương anh được gọi là hoa hoa công tử đứng đầu thành phố W, như vậy tối nay hoàn toàn phóng túng đi, qua tối nay, tất cả đều sẽ khác.

Gió tay lên nhìn đồng hồ, sắp rồi.

Danh sách được mời trong tối nay gần như tất cả đều là thực nữ con nhà danh giá và quý công tử quyền thế giàu sang độc thân của thành phố này, chỉ có điều vứt bỏ tất cả thân phận, tối tham dự một buổi chè chén say sưa.

Trong phòng khách, bố trí lần nữa rực rỡ hẳn lên, mớ hồ lộ ra mùi vị phản nghịch và điên cuồng.

“Thiếu gia, tất cả đều theo như dặn dò của ngài chuẩn bị thỏa đáng.” Quản gia Thiên Hi mặc bộ đồng phục màu đen cúi đầu bên cạnh.

Dập tắt điếu thuốc trong tay, thuận tay ném vào trong thùng rác, “Chú Thiên, chú khổ cực rồi.”

“Chỉ cần thiếu gia ngài vui vẻ là được rồi.” Đây đúng là ý nghĩ sâu trong đáy lòng Thiên Hi, thiếu gia luôn giấu cảm xúc của mình thật sâu, danh hiệu hoa hoa công tử chắc hẳn cũng để dùng chọc tức lão gia, haizzz...

Nghe thấy tiếng bước chân rời đi của chú Thiên, Thiên Chi Dương tự giễu nhếch miệng, khi còn bé cha và mẹ vì chuyện của công ty mà cả ngày vật lộn ở bên ngoài, đi sớm về trễ, anh muốn gặp mặt bọn họ đều là một chuyện hết sức xa xỉ, chứ đừng nói chi tới chuyện khác! Trước bảy tuổi tính tình của anh chỉ có thể dùng từ cô độc để hình dung, không giỏi đi lại, không nói chuyện, rất thích một mình vui người ở trong nhà ngăn người. May mà năm ấy ông nội ra mặt đón mình về đại viện đã lâu không thấy, có một đám bạn trai gái cùng lứa với mình chơi chung, dần dần sáng sủa ra rất nhiều; đến năm thứ hai thì em gái nhà chú nhỏ ra đời, đúng là một cô bé phấn điều ngọc trác *, thật đáng yêu, cũng rất dính mình, không biết vì sao tiểu Thừa và con bé rất không hợp nhau, vừa gặp đã gây gổ...

(*) phấn điều ngọc trác: Cụm từ dùng để miêu tả những đứa bé trắng nõn, mềm mịn.

Nhưng mà, ai nào đoán được cuối cùng hai người bọn họ lại đi cùng với nhau, còn sinh hai đứa con trai đáng yêu như vậy, để cho anh người làm cậu này cũng vinh quang vô hạn!

Dọc theo cầu thang bước từng bước một đi xuống, thuận tay nhặt một chiếc mặt nạ Pharaoh, che lên mặt mình, nhếch miệng nở một nụ cười xấu xa, sở dĩ tổ chức vũ hội mặt nạ này, anh cũng chưa lòng riêng.

Sắp tới đến một đoạn nào đó, khi toàn bộ ánh đèn tắt đi, người chủ trì sẽ nói: Để cho chúng ta đi tìm hoàng tử hoặc công chúa muốn hôn theo tìm mình đi, bất kể thân phận và địa vị, chỉ đi theo cảm giác của chính chúng ta.

Anh cũng hy vọng tối nay có thể gặp được cô gái khiến cho mình rung động, cũng coi như đặt dấu chấm tròn viên mãn cho hai mươi bảy năm tuổi hoa.

Nếu như gặp mặt một giây này, vậy anh tuyệt đối sẽ không buông tay.

Khoảng sáu giờ tối, cửa biệt thự lục tục dừng rất nhiều xe thể thao quý giá nổi tiếng, tối nay đến đây đều là nam nữ độc thân, trong nháy mắt khi xuống

xe, khi đưa mắt nhìn nhau, dòng điện nảy sinh –

Khi mấy người Thiên Ca Tuệ đến nơi thì chỗ đậu xe gần như đầy rồi, không có cách nào cô chỉ có thể giao xe mình cho bảo vệ để anh ta đậu xe giúp mình, mang theo bốn người bọn họ tiến vào sảnh chính.

“Wow! Lại là vũ hội hóa trang? Tất cả mọi người đều đeo mặt nạ! Xem ra có cảm giác thật thần bí ~” Già Đại khoa trương kêu lên, lập tức hưng phấn cầm một chiếc mặt nạ, cuối cùng chọn trúng mặt nạ thiên nga đen lộng lẫy lòe loẹt, lông màu đen thật dài tương xứng với chiếc váy trắng mềm mại của cô, càng tăng thêm một phần sắc thái thần bí, thế này gọi là tương phản cực hạn, càng có sức hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Hôn nhau trong bóng tối, sôi trào mãnh liệt

Anh họ làm cái quỷ gì vậy? Không có chuyện gì lại lấy mặt nạ đeo vào làm gì? Thiên Ca Tuệ nói thầm, nhìn một vòng trong đại sảnh, phát hiện bên trong có rất bóng dáng nhìn quen mặt, nhưng do ngọn đèn mờ ảo cộng thêm việc đeo mặt nạ nên không nhận ra người nào với người nào.

Đồng Tiểu Noãn chọn một mặt nạ màu hồng đáng yêu, Diêu Sở chọn mặt nạ màu tím, Lam Tập chọn mặt nạ màu xanh da trời dễ thương, vừa vặn phù hợp với y phục của cô ấy, đều là màu xanh.

Thiên Ca Tuệ thấy các cô đều chọn được rồi, thì để cho các cô tự đi vào chơi đùa, dĩ nhiên người nào cũng không quen người nào, chơi đùa thế nào cũng được. Cô đi qua đi lại trong đám người tìm được anh họ.

Biết rõ tối nay là bữa tiệc độc thân, nhưng Quế Bá Lăng vẫn đưa Đóa Nhụy đến đây, hai người một đen một trắng, thật sự là trai tài gái sắc.

Hứa Du lái xe theo đuôi phía sau, nhìn cô gái như con chim nhỏ rúc vào khuỷu tay Tiểu Quế Từ, chỉ cảm thấy thoát nhìn bóng lưng như vậy hài hòa tuyệt vời.

Sau khi đến đây mới biết được phải mang mặt nạ vào trường. Quế Bá Lăng tiện tay cầm lấy một mặt nạ hình đầu lâu, như vậy cũng sẽ không trêu hoa nguyệt, chọc cho Đóa Nhị bên cạnh xấu hổ cười cười, ngón tay tinh tế đưa bốn mặt nạ cô gái, cuối cùng chọn trúng mặt nạ lông vũ màu đen, mang trên mặt, còn nghịch ngợm làm mặt quỷ với bạn trai, sau đó thừa dịp anh ta sưng sốt thì chui vào trong đám người.

Hẹn hò ba tháng đến nay đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy Nhị nhi có bản tính trẻ con, không khỏi cười ra tiếng, xem ra đêm nay tới thật đúng, ngay sau đó đeo mặt nạ vào đuổi theo.

Vũ hội mặt nạ, Dương Tử thật đúng là có thể bị dày vò, khoe miệng Hứa Du nhếch lên nụ cười nhạt, tùy tiện chọn lấy một chiếc mặt nạ ngọc diện Tu La đeo vào, để cho tối nay tự mình phóng túng một lần.

Trong đại sảnh, Thiên Ca Tuệ tìm một vòng sau đó ánh mắt dừng lại trên người đàn ông đeo mặt nạ pha ra ông màu vàng đứng bên phải, không để ý người ta đang trò chuyện với người đẹp, lôi kéo cánh tay của anh ta bước đi.

"Anh, em có lời muốn nói với anh."

Thiên Chi Dương vốn đang suy nghĩ người đẹp nào đó hào phóng như thế, trực tiếp lôi kéo cánh tay của anh ta, hóa ra là Tuệ Tuệ, đành phải nói lời xin lỗi với người đẹp đối diện.

"Bà cô của tôi, có chuyện gì mau nói đi! Sau này anh em có hạnh phúc hay không thì phải xem tối nay!" Thiên Chi Dương ưu nhã nhấp một ngụm rượu vang.

"Anh phải đáp ứng em trước." Thiên Ca Tuệ lắc lắc cánh tay anh họ làm nũng.

"Giết người phóng hỏa gì đó anh mặc kệ, tìm ông xã của em đi." Thiên Chi Dương bĩu môi.

"Anh.....Em không nghiêm trọng đến mức đấy chứ? Còn giết người phóng hỏa, thì là một chuyện rất nhỏ, anh đáp ứng em là được."

Thiên Chi Dương nghi ngờ nhìn em gái đeo mặt nạ khổng tước ngũ sắc nói "Em nói đi."

"Em biết anh họ tốt nhất, về sự thật em kết hôn, anh nhất định phải giữ kín như bưng trước mặt bạn bè của em, hơn nữa từ nay về sau gặp bất kỳ tình huống phát sinh gì anh đều phải che lấp giúp em."

"Thì ra là vậy?" Thiên Chi Dương quả thật hơi giật mình quá độ, không phải chuyện Tuệ Tuệ kết hôn vẫn luôn giữ bí mật đó sao? Anh ta chưa miệng rộng đến tình trạng kia, việc này muốn truyền ra ngoài, truyền thông thành phố W chẳng phải ngày ngày muốn đến cổng lớn y khoa theo dõi, cuộc sống của Tuệ Tuệ vĩnh viễn không có ngày lành!

"Ừ, nhớ rõ là bất kỳ tình huống gì xảy ra đó!" Thiên Ca Tuệ vội vàng gật đầu, không quên bổ sung một câu quan trọng.

"Ok, không thành vấn đề." chỉ cần Thiên Chi Dương sơ suất, thì bị bao vây rồi, thế cho nên hối hận cũng không kịp.

"Đúng rồi, tại sao đều phải mang mặt nạ mới có thể đi vào, lẽ như Thừa không tìm được em thì làm sao bây giờ?" Thiên Ca Tuệ liếc một vòng trong đại sảnh cả trai lẫn gái đang khiêu vũ uống rượu.

"Nếu cậu ta không tìm được em, thì em phải tìm người đàn ông khác, đây là một trò chơi trái tim với trái tim chạm nhau, tất cả đều bằng cảm giác, nếu em và cậu ta đều tâm ý tương thông thì có thể tìm được nhau." Thiên Chi Dương tuyệt đối không phải đang khích bác lý gián, anh ta chỉ vô tâm nói một câu lại bị Tuệ Tuệ nắm được, sau này còn cầm đến uy hiếp anh ta, đúng là tội lỗi!

Tìm người đàn ông khác? Trong lòng Thiên Ca Tuệ rơi "lộp độp", ngay sau đó vô cùng vui mừng, thì ra anh họ thông minh như vậy! Mặc dù hiện tại anh Tại Hi để lại cho cô ấn tượng không tệ, nhưng người cô yêu nhất vẫn là Thừa, nếu tối nay anh ấy dám nhận làm người, về nhà quỳ trên ghế đi! Một tháng cũng đừng nghĩ trèo lên giường của cô!

Đột nhiên tất cả ánh đèn bị tắt, trong đại sảnh liên tiếp truyền đến tiếng thét chói tai, tiếng kinh hô đưa đến một trận hỗn loạn, ở giữa sân khấu bỗng nhiên có một ánh đèn lóe sáng, một người đàn ông dẫn chương trình không mang mặt nạ đang cầm micro nói chuyện "Xin mọi người bình tĩnh chờ đợi nóng nãy, cũng chẳng phải bị mất điện, chỉ là tiến vào trò chơi của buổi tối hôm nay, người chúc mừng sinh nhật không nói cho mọi người, chỉ là muốn cho mọi người sự bất ngờ, cho nên chúng ta ở đây trước tiên chúc cho chủ nhân bữa tiệc sinh nhật được vui vẻ, sau này sớm tìm được lương duyên, hạnh phúc mỹ mãn!"

Lập tức tiếng vỗ tay vang lên như sấm, Thiên Ca Tuệ phát hiện không biết anh họ rời đi từ lúc nào, trong lòng cũng mong anh có thể mau chóng tìm được một nửa trong đời.

"Phía dưới, tôi tuyên bố quy tắc trò chơi: Vâng theo trái tim chúng ta tìm đối tượng hôn nhau, có thể là một cũng có thể là nhiều, bất kỳ nam nữ không phân biệt địa vị, để cảm giác chỉ dẫn các người, đến khi tìm được đúng người, khoảnh khắc đó nếu các người có thể hôn đến khi đèn sáng, như vậy các người chính là người may mắn nhất đêm nay, tất cả mọi người ở đây sẽ chứng kiến giây phút ngọt ngào đó." Giọng nói mềm mại từ tính của người dẫn chương trình vang vọng vào tai mỗi người.

Trong đám người lập tức phát ra âm thanh hét lên, cho dù là nam hay nữ, tất cả mọi người đều thấp thòm chờ mong, cũng có chút kích động, chỉ có Thiên Ca Tuệ sợ tới mức nhanh chóng bịt miệng lại, trong lòng thầm nguyện rủa anh họ của cô một ngàn lần.

Thật là một ý tưởng tệ! Cảnh tối lửa tắt đèn này để cô đi tìm Thừa à? Lỡ như anh bị cô gái hào phóng nào đó cưỡng hiếp thì làm sao bây giờ?

Trong đám người có một nữ sinh sợ hãi trốn sau ghế sofa, cô ấy chính là Lam Táp, đây là lần đầu tiên cô đến chỗ như thế, vừa mới bắt đầu có Già Đại bên cạnh cũng được, nhưng sau khi có vài người đàn ông đến bắt chuyện với hai cô, cô nghĩ dù sao cũng không quen nhau tùy tiện nói vài câu thôi, nhưng người đàn ông đó rõ ràng sờ eo cô, làm cho cô có chút không chịu nổi, hất tay anh ta ra chạy trốn vào một góc, trong lòng hối hận muốn chết, sau này có đánh chết cô cũng không đến những chỗ như thế, căn bản là thể giới không thuộc về cô.

Vẫn chưa lấy lại tinh thần, lại nghe người chủ trì nói một lượt quy tắc trò chơi, sau đó càng sợ tới mức trốn ra sau ghế sofa, trong lòng cô vẫn bảo thủ, loại chuyện hôn môi tìm cảm giác này cô vốn không thể tiếp thu được, huống chi cô không muốn tùy tiện đem nụ hôn đầu tiên của mình cho người đàn ông xa lạ.

Theo người điều khiển chương trình hô một tiếng "trò chơi bắt đầu, mọi người tranh thủ thời gian, ba phút sau đèn sáng." Trong đám người tiếng hét vô cùng mập mờ gắn liền với tiếng ma sát kích thích lỗ tai mọi người.

Úy Nam Thừa chân trước bước vào đại sảnh, đèn bị tắt hết, vừa mới chuẩn bị đeo mặt nạ, đột nhiên nghe thấy người điều khiển chương trình nói một phen, không khỏi lo lắng bắt đầu tìm người, Tuệ Tuệ chết tiệt đã chạy đi đâu?

Nhất là trong đại sảnh đều một mảnh tối đen, đưa tay không thấy năm ngón, đúng là làm anh tức chết! Nếu có tên đàn ông thối nào dám hôn bà xã của anh, nhìn anh không đánh nát miệng người đó!

Ba phút! Ba phút chết tiệt sao trôi qua chậm như thế!

Anh vốn không dám đi vào trong đám người, phải biết rằng phụ nữ phóng đảng còn kinh khủng hơn so với đàn ông, anh cũng không muốn bị dính mùi nước hoa của phụ nữ khác trên người.

Đột nhiên trên cánh môi truyền đến cảm giác ấm áp, rất mềm, rất thơm, vẫn còn xa lạ! Không hề nghĩ ngợi trực tiếp đẩy cô ta ra, không phải Tuệ Tuệ!

Cô gái trong lòng bị anh dùng một lực lớn đẩy té ngã trên mặt đất, trong mắt lóe lên vẻ độc ác, mười ngón tay gắt gao cắm vào da thịt, cắn môi đứng lên, ấn vào trong đám người.

Tình trạng của Thiên Ca Tuệ không tốt so với anh, có điều cô rất thông minh mà bịt miệng, nhưng mu bàn tay không thể tránh né bị đánh lên, sau đó cô dứt khoát di chuyển trong góc, trong lòng cảm thán: Trong bóng tối nam nữ đúng là rất điên rồ, quá phóng túng!

Vừa nghĩ tới giờ phút này ông xã có thể bị vây trong đám phụ nữ, cô tức giận đến phát điên, hận không thể tìm được công tắc mở nguồn điện.

Tâm tình của cô hoàn toàn khác biệt với Già Đại giờ phút này đang bị một người đàn ông nhiệt tình hôn môi, dường như hai người có thể nghe thấy tiếng tim đập "thình thịch thình thịch".

Loại cảm giác run động này giống như tìm được nửa trong cuộc đời, giống như một loại nam châm hút lẫn nhau, tới gần nhau.

Có lẽ hôn quá mức nhập tâm, Già Đại kim lòng không được "ưm" một tiếng, nhưng một tiếng nay nghe vào tai của người đàn ông, lại cực kỳ chói tai, đây cô gái trước mắt ra, thờ dốc bình phục nội tâm vừa xúc động của mình.

Không phải Nhụy nhi? Cô ấy không phải Nhụy nhi? Đến cùng cô ấy là ai?

Tang Mộc Già Đại hoàn toàn không hiểu ra làm sao mà hôn đến thờ không ra, che lại cái môi nóng hừng hực, có chỗ không rõ, không phải rất có cảm giác sao? Tại sao người đàn ông này lại đẩy cô ra?

Nếu không phải do trời tối đen, cô nhất định sẽ gât gao hỏi anh ta "Anh có ý gì?"

Đến lúc này, đèn "phụt" một tiếng sáng lên, trong đám người cũng không có nhiều người đàn triền miên, dường như rầu rĩ ánh đèn sáng không đúng lúc.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Tuệ Tuệ điên cuồng lại không bị cản trở

Rất nhiều nam nữ đang đóng cảnh triền miên cũng bị ánh đèn chói mắt làm lóa, có kinh ngạc vội đẩy nhau ra; cũng có kéo đối phương lại hỏi số điện thoại; còn có tiếp tục ôm nhiệt liệt hôn nhau.

Hàng trăm khuôn mặt đan vào, muôn hình muôn vẻ, muôn màu không đồng nhất, ba phút thế giới đen thui đủ làm cho người ta phóng túng một lần, vừa thần bí lại vừa kích tình, điều này cũng làm cho rất nhiều người nhớ tới tối nay.

Già Đại nhìn chung quanh một vòng, người đàn ông vừa rồi thiếu chút nữa làm mình bị lạc cứ biến mất không thấy như vậy, nụ hôn nóng bỏng mà điên cuồng giống như đang nằm mơ, không có thật...

Khoảnh khắc đèn bật sáng, Quế Bá Lăng vẫn không nhìn được mà quay đầu lại liếc mắt nhìn, trong đám người đó có một cô gái mặc váy trắng mang mặt nạ thiên nga đen đứng thẳng vào đây lòng anh, cánh môi đầy đặn này còn có hơi thở hương vị ngọt ngào cũng khiến cho anh hít thở không thông, nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, coi như là một màn ngoài ý muốn mà thôi.

Trong lòng lại thấy kỳ quái Nhụy nhi cô ấy không phải mới vừa rồi vẫn một mực bên cạnh mình sao, thế nào đột nhiên không thấy tăm hơi?

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thiên Chi Dương cũng trở về chỗ của mình, rốt cuộc vừa rồi hôn bao nhiêu cánh môi, mạnh mẽ, hương vị dieendaanleequydonn ngọt ngào, nóng ướt, mềm mại, nhưng không có một ai có thể cho mình cảm giác rung động, trong đầu luôn hồi tưởng lại nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước ở New Zealand năm ngoái, tâm tình càng thêm cô đơn rồi.

Chỉ có điều, anh đã đồng ý với cha, qua tối nay nếu không thể tìm được một cô gái khiến cho mình động lòng thì thân nhiên tiếp nhận sắp xếp của cha, đính hôn với Phó Đông Nhi là thiên kim của Phó Cẩm Sinh - chủ tịch ngân hàng Phúc Thụy.

Nhưng mà nằm mơ anh cũng không nghĩ đến tối nay Phó Đông Nhi cũng tới, cô vốn chỉ ôm thái độ tò mò tới xem một chút xem chồng chưa cưới cha chọn cho mình là hạng người gì, vừa đúng lúc gặp được vũ hội hóa trang, là gan trong lòng cũng lớn thêm, như vậy thì càng không cần lo lắng sẽ có ai nhận ra cô.

Khoảnh khắc khi trò chơi bắt đầu, trong lòng cô vừa thấp thỏm lại mơ hồ có chút mong đợi, mặc dù vẫn là cô gái ngoan ngoãn trong nhà, nhưng trong xương vẫn mang theo chút háo hức phản nghịch, dù sao mỗi một cô gái đều mơ ước có một bạch mã hoàng tử tới hôn mình tỉnh.

Khoảnh khắc khi bốn cánh môi tiếp xúc, đầu cô "Àm" một cái trống rỗng, chỉ biết người đàn ông hôn cô trên người có một mùi bạc hà dễ ngửi, nhàn nhạt thấp vào ruột gan, cánh môi dịu dàng mà nóng rực, cháy sạch thiếu chút nữa cô mất đi lý trí.

Có lẽ không thích ứng với ánh sáng bất ngờ, Phó Đông Nhi tránh thoát khỏi cái ôm của người đàn ông kia, ngượng ngùng bỏ chạy, khóe mắt liếc thấy người đàn ông kia mặc âu phục màu trắng, lại đeo mặt nạ Âm Dạ Tu La, thân hình và khí tức kia một lần nữa khiến cho tim cô đập rộn lên.

Đây là lần đầu tiên Hứa Du bị người ta đẩy ra, chờ anh phản ứng kịp thì bóng dáng màu lửa đỏ đã không thấy, sờ hơi ẩm vẫn còn trên đôi môi, nụ cười nơi khóe mắt càng sâu, mặt nạ phượng hoàng lửa rất hợp với bộ váy màu lửa đỏ, thật sự là một người đẹp nóng bỏng, rất có ý tứ, cũng rất có... Cảm giác.

Rất chờ mong, lần gặp mặt sau của anh và cô.

Nhưng mà việc đòi khó đoán, vốn tưởng rằng tiểu Dương sẽ biết “Phượng hoàng lửa” đó, nhưng chưa từng nghĩ cậu ấy cũng tỏ vẻ mờ mịt. Hôm sau anh còn nhiệt tình sắp xếp mọi thứ muốn lật xem danh sách các cô gái độc thân mà tiểu Dương mời, trừ người anh biết, không biết tổng cộng chưa tới mười người, vô tình hay cố ý kết bạn với từng người, lại phát hiện không một ai trong đó là “Phượng hoàng lửa” đêm đó, trong lòng không khỏi hơi mất mát.

Chẳng lẽ, thật sự chỉ là ảo giác của anh?

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Các bạn nam nữ độc thân yêu quý, vừa rồi ba phút trong bóng tối có phải rất kích thích không! Rất thỏa mãn! Mọi người có tìm được người khiến mình rung động hoặc là, đến bây giờ, ở đây còn hai đôi nam nữ đang nhiệt liệt ôm hôn, để cho chúng ta chúc phúc bọn họ, cũng cảm ơn Thiên tiên sinh là thọ tinh của ngày hôm nay cung cấp sân như vậy cho mọi người.” Người điều khiển chương trình kích tình dâng trào biểu đạt chân động trong lòng.

Tiếng vỗ tay vang lên lần nữa, hai đôi die~nd a4nle^q u21ydo^nhôn kịch liệt cuối cùng cũng tách ra, một nữ chính trong đó lại là Đồng Tiểu Noãn.

Mặc dù mang mặt nạ, nhưng Thiên Ca Tuệ vẫn nhận ra, kinh ngạc há to miệng, không phải chứ, cô ta lại hôn đến “Hoàng tử”?

Vậy Già Đại và Tạp Tạp đâu? Còn có Điều Tử lạnh lùng đó?

Đột nhiên, có một đôi tay giữ lấy bả vai cô, không hề nghĩ ngợi chuẩn bị cho đối phương một ném qua vai, trong miệng lầm bầm: “Tim chết hả, dám ăn đậu hũ của bốn tiểu thư, chán sống!”

“Là anh.” Úy Nam Thừa mặc âu phục màu đen tinh khiết làm bằng thủ công, mặt nạ Zorro màu đen che mặt, đẹp trai bức người, giống như một kỵ sĩ tới giải cứu công chúa mình yêu mến.

Wow! Quả nhiên là tâm ý tương thông, Thừa thật sự tìm được mình!

Hưng phấn nhào vào trong ngực anh, đột nhiên giống như nghĩ ra điều gì, kéo anh đi về phía toilet, tiến hành thăm vấn như sau:

“Anh đến khi nào?”

“Vừa tới một lúc.”

“Vậy anh có hôn sai người không?”

“Không có.” Anh quả thật không hôn sai, chỉ bị cưỡng hôn hai giây mà thôi, thay vì nhiều một chuyện còn không bằng ít một chuyện, trong bóng tối khó tránh khỏi có một hai cái ngoài ý muốn, không quan trọng.

“Thật sự không có? Vậy có ai cưỡng hôn anh không?” Thiên Ca Tuệ nghi ngờ nheo mắt lại.

“Không có.” Theo nguyên tắc không nhiều chuyện, vẫn trầm mặc thì tốt hơn, trong lòng thật sự vui mừng ham muốn chiếm giữ mình của Tuệ Tuệ lại mãnh liệt như thế, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn cô gái nhỏ trong ngực, “Em thì sao? Không bị ai quấy rầy chứ?”

“Thông minh khả ái cô gái xinh đẹp giống như em dĩ nhiên là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, chỉ có điều, em chỉ chung tình với một mình anh. Cho nên, mu bàn tay đáng thương bị tập kích rồi.” Thiên Ca Tuệ dẫu cái miệng nhỏ nhắn, giờ mu bàn tay lên cho ông xã nhìn, đáng vẻ vô tội dễ thương.

Úy Nam Thừa cười khẽ một tiếng, “Quả nhiên rất thông minh.”

Sau đó cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, hôn lòng bàn tay cô, hơi ngứa, tê tê đại đại, Thiên Ca Tuệ không nhịn được bật cười “Khanh khách”, đột nhiên khóe mắt liếc thấy một bóng người màu xanh lam đi về phía toilet, đó không phải là Lam Tạp thì là ai?

Rất quả quyết ôm cổ ông xã, cắn bờ môi của anh, càng thêm đề đầu anh che mặt mình, cả người hoàn toàn vùi vào trong ngực anh, còn phát ra tiếng rên rỉ nũng nịu không giống bình thường.

Tuệ Tuệ điên cuồng như vậy khiến Úy Nam Thừa mừng rỡ trong lòng, cho rằng cả tuần lễ cô không thấy mình nên quá hưng phấn, thè lưỡi càng thêm nồng nhiệt mà đáp lại, trời mới biết anh muốn cỡ nào mùi vị mất hồn mất vía khi chôn trong cơ thể Tuệ Tuệ.

Khi Lam Tạp càng lúc càng tiến tới gần, hai chân Thiên Ca Tuệ quăn luôn lên hông ông xã, cũng không quan tâm vấy xê tà rồi, hoàn toàn bất cứ giá nào, bởi vì cô biết Tạp Tạp là một cô gái xấu hổ, thấy cảnh tượng cấp hạn chế này nhất định sẽ cúi đầu chạy trốn thật nhanh, vốn sẽ không liếc nhìn bên này.

Quả nhiên, Lam Tạp mặc cỡ đồ bùng die nda nle equ ydo nn cả khuôn mặt, giống như hai trái cà chua chín, quá kinh khủng, một nam một nữ lại có thể làm chuyện đó trước cửa phòng vệ sinh? Đây cũng quá buông thả đi!

Lác lác đầu, mãnh liệt vỗ nước lên mặt, ngàn vạn lần không được đau mắt hột!

Nghe được tiếng cửa toilet đóng lại, Thiên Ca Tuệ vội thở hồng hộc dời môi của mình đi, “Ngừng, về nhà sẽ tiếp tục.”

Úy Nam Thừa quả thật cực kỳ tức giận nhìn Tuệ Tuệ, anh bây giờ đã là tên lạp vào cung không bán không được, làm sao có thể nhìn được về đến nhà, vậy không phải nhặng chết sao!

“Không nhìn được, không tin, em sờ đi...” Giọng khàn khàn, vừa nói vừa nắm tay bà xã đưa xuống dưới.

“Nhưng mà nhiều bạn học của em ở đây, người vừa mới mặc váy xanh đi vào toilet chính là một trong số đó, bị các cậu ấy nhìn thấy em sẽ chết thẳng căng mất!” Thiên Ca Tuệ nhỏ giọng nói.

Khó trách được Tuệ Tuệ đột nhiên nhiệt tình phóng khoáng như vậy, thì ra vì tránh bạn học của cô, dục vọng trong mắt càng ngày càng sâu, khóe môi nhếch lên cười, “Vậy chúng ta đi phòng khách.”

Nói xong trực tiếp ôm eo Tuệ Tuệ đi về phía một gian phòng khách gần đó, may mà trên hành lang không có mấy người, có cũng trốn ở đây hôn môi...

“Trúng thú! Thà em xuống! Bị người nhìn thấy!” Thiên Ca Tuệ vốn không dám ngẩng đầu, sợ bị người nhận ra.

“Ngao ~ Chúng ta đeo mặt nạ, không ai nhận ra được.” Vặn nắm cửa, đẩy cửa, đóng cửa.

Bên trong trừ một chiếc ghế sa lon ra còn lại toàn bộ đều là từng dãy tủ treo quần áo để nguyên mác giá, không quy tắc mà bày đặt tùy ý, tràn đầy quần áo, quần, váy, giày, hoàn toàn chính là một phòng giữ quần áo cỡ lớn.

Úy Nam Thừa trước tiên cời mặt nạ trên mặt hai người ném vào trong góc, không kịp chờ đợi hôn lên, bàn tay dao động chung quanh trên người cô, chạm vào là thành ngọn lửa!

Lưng Thiên Ca Tuệ tựa vào trên cửa cứng rắn, trước ngực bị ông xã hôn đến nóng như lửa, khó chịu phát ra từng tiếng “Ừ... Hừ...”, cong hai chân lên không ngừng cọ vào phía dưới người anh.

“Bảo bối, anh lập tức cho em...” Giọng Úy Nam Thừa tràn đầy xấu xa, trên tay tăng sức, “Roẹt” một tiếng, váy trên người Thiên Ca Tuệ bị xé rách rồi, áo lót treo trên cổ, rất có cảm giác nghệ thuật.

“Ngao ~ nhấc chân.” Tiếp tục dụ dỗ Tuệ Tuệ cời quần lót xuống, nhìn chónh bí mật âm u này, không nhìn được khí huyết dâng trào, quần lót cứ treo trên mắt cá chân như vậy, càng thêm có cảm giác xấu xa ~

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Bà xã, anh chỉ có hứng thú với em

Hô hấp của hai người càng ngày càng nhanh, Thiên Ca Tuệ không nhìn được hí hoáy chột dây lưng bên hông ông xã, sao đến lúc mấu chốt lại trở nên khó như vậy chứ.

Đối với việc bản thân khẩn cấp đến gấp không thể chờ muốn người đàn ông trước mắt, Thiên Ca Tuệ dĩ nhiên sẽ không cảm thấy hành động của mình có bao nhiêu phóng đảng hoặc không ổn. Cô và Thừa là vợ chồng hợp pháp, đương nhiên có thể có một chút nhu cầu bình thường của vợ chồng, ví dụ như XOXO..., nhiều vài lần cũng có trợ giúp cho xúc tiến tình cảm của vợ chồng son như bọn họ, sao lại không làm đây?

“Bà xã, có phải rất muốn anh không?” Úy Nam Thừa há mồm cắn trái nho bé nhỏ màu đỏ tím kia, sau đó buông ra, trái nho được nước miếng làm dịu đứng thẳng đến tươi đẹp ướt át, quyền rũ không tiếng động -

"Có, nhanh lên một chút chứ sao....." Giọng nói đặc biệt mềm nhũn quyền rũ, bên ngoài làn da trần trụi cũng trở thành màu đỏ khả nghi, đều đang ở đây kêu gào: Nóng!!!

Úy Nam Thừa nhìn động tác vụng về die nđa nle equ ydo nn mà đáng yêu của Tuệ Tuệ, tình dục nơi đáy mắt càng sâu, cô nhóc thật sự trưởng thành, ý muốn yêu anh cũng không hề kiêng dè như thế rồi, thật đúng là một hiện tượng tốt!

Bàn tay nâng cái mông của cô lên, tiến vào -

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng giày cao gót “Cộp cộp cộp”, càng ngày càng gần, mơ hồ còn có âm thanh truyền đến.

"Con đàn bà đột nhiên nhô ra là đứa nào vậy? Lại có thể cậy vào tạm thời thành bạn gái của Dục lập tức trong mắt không có người, còn dục cho tôi một thân nước chanh! Quả thực là con đàn bà chanh chua!" Một nữ sinh tức giận nói.

"Nhìn dáng vẻ của cô ta chỉ sợ còn là một học sinh đi, thật không biết cô ta lặn đi vào như thế nào hay sao?" Một nữ sinh khác cười lạnh nói.

"Kiểu học sinh nghèo như cô ta chỉ thích bám lấy người giàu có, từ đó vượt qua cuộc sống áo cơm không lo!" Đây là giọng nữ sinh trước.

"Thôi, đừng nói tới con mụ dê tiện kia nữa! Là căn phòng này đi, trước tìm bộ quần áo thay lại nói."

Thiên Ca Tuệ vốn không có lòng nghe nội dung, ý vị thúc giục ông xã nhanh chóng nghĩ cách, giờ phút này hai người trên căn bản đã tương đối trần trụi, nếu bây giờ có người xông tới ——

Vậy ảnh hưởng khẳng định không tốt.

Úy Nam Thừa chửi nhỏ một tiếng, xóc quần áo rơi vãi trên đất, ôm Tuệ Tuệ xoay người trốn vào trong tủ treo quần áo để áo khoác ngoài của nam, đóng cửa, hai người áp sát vào cùng nhau, nhất là phía dưới, càng kết hợp thêm chặt chẽ.

Bản thân không khí bên trong không gian bịt kín vốn ít đi, không khí không thông thoáng, hơn nữa lửa nóng kích tình giữa hai người, nhiệt độ chọt lên cao, một cảm giác kích thích chưa bao giờ có khiến hai người không nhịn được run rẩy.

Thì ra, cái gọi là "Vụng trộm" chính là chỗ này, kích thích khiến người ta muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong!

Khoảnh khắc khi cửa được mở ra, Thiên Ca Tuệ khản trương đến co rúm lại, phía dưới cắn chặt không lồ của người nào đó, kích thích Úy Nam Thừa không nhịn được giật giật, vui vẻ cực hạn nhanh chóng bao quanh anh, để cho anh không nhịn được muốn nhiều hơn.

Nhưng mà một loạt động tác này đã sắp khiến Thiên Ca Tuệ hồng mắt, hàm răng cắn lấy bả vai ông xã, sợ mình kêu thành tiếng, thừa nhận từng trận rung động phía dưới, hô hấp cũng càng thêm nóng rực lên.

"Phòng cất quần áo của Thiên thiếu quả nhiên cái gì cần có đều có, nhiều chiếc đầm không gỡ băng hiệu đi như vậy, cậu nói tôi lựa chiếc nào mới tương đối tốt đây?" Đây là giọng nữ sinh vừa rồi mở miệng trước.

"Không bằng bộ màu xanh nhạt này đi, mát mẻ hoạt bát." Nữ sinh khác đề nghị.

"Không phải như vậy tôi sẽ bị người nói thành giả bộ nai tơ, bộ màu đen hở lưng viền tơ như thế nào? Có phải rất kinh ngạc không?"

"Bộ lễ phục có quá nhiều người mặc, còn không bằng bộ đồ hở lưng màu đỏ rượu này."

.....

Thiên Ca Tuệ nghe hai người ở đó chọn tới chọn lui, thật hận không thể trực tiếp ném một phát đi ra ngoài, để cho hai cô ta d1en d4nl 3q21y d0n nhanh chóng thay rồi cút đi! Bây giờ cô hoàn toàn là vui lấp trong nước sôi lửa bỏng, dục vọng kỳ lạ trong lòng không được coi bỏ.

"Bộ màu tím này thì như thế nào?"

"Thiết kế chỗ ngực vừa đúng lộ ra khe vú, làm cho người ta nghĩ liên miên thế nào, hơn nữa bản thân màu tím khiến cho người ta có cảm giác chính là cao quý cùng tao nhã, quả thật quá xứng với khí chất của cậu rồi!"

Thật biết vỗ mông ngựa! Thiên Ca Tuệ thờ dài trong lòng.

"Tất nhiên, vậy bộ này đi, đợi tí nữa sẽ khiến cho cái đó con đi đó thấy được sự lợi hại của Đồ Viện Viện tôi!" Giọng nói hung dữ mà ác độc.

Đồ Viện Viện là ai? Là con gái một cửa quan cao cấp tron thành phố W, ý vào mình có chút quyền thế luôn trong mắt không có người, nhìn người không vừa mắt luôn không vừa mắt.

Trì Dục – hiện là một trong những nam diễn viên điện ảnh nổi tiếng nhất làng giải trí, một con ngựa đen đột nhiên nhảy ra, dựa vào bộ phim “Hồi ức” của đạo diễn nổi danh ngay lần đầu tiên đoạt được giải thưởng diễn viên mới tốt nhất, bước tiếp theo sau đó không ngừng, quảng cáo không ngừng, thúc đẩy rộng khắp trong tầm mắt mọi người, đường phố, trong siêu thị tất cả đều là hình tượng thanh niên diễn viên trẻ giống như không ưu phiền của anh ta, không biết anh ta cũng khó.

Úy Nam Thừa cũng chỉ thỉnh thoảng liếc mắt trên biển quảng cáo vài lần, chân chính để cho anh nhớ cái tên này là ngày hôm qua giám đốc Trần đưa tới một phần bản kế hoạch, công ty internet Úy Cốc dưới trướng khoa học kỹ thuật Úy Cốc mới phát triển một trò chơi ma huyền, chuẩn bị mời nghệ sỹ Trì Dục đương nổi danh làm người phát ngôn.

Những thứ này, Thiên Ca Tuệ dĩ nhiên là không biết. Chỉ có điều cô biết Trì Dục này, bên trong túc xá mấy bình thường cũng thích chú ý tới bát quái trong làng giải trí, cho nên ít nhiều gì biết vài ngôi sao, mọi người vẫn từng vì anh ta con ngựa đen đột nhiên nhảy ra mà thảo luận kịch liệt, không ngờ tới nay anh ta cũng tới.

Giao thiệp của anh ta quả nhiên rất rộng ——

"Tôi đoán Trì thiếu không tới mấy hôm sẽ chơi chán cô ta, bạn gái hợp cách vẫn là Viện Viện cậu, không có người nào dinendian.loqidJon có thể lay động."

"Đó là dĩ nhiên, người Dục thích nhất vĩnh viễn là tôi." Đồ Viện Viện kiêu ngạo mà hất cằm lên, rất thần nhiên coi lễ phục ướt chèm nhẹp trên người xuống, thay chiếc đầm dài màu tím mới vừa chọn lựa.

Đồng Tiểu Noãn vội vàng xấu hổ tránh cái ôm của người đàn ông, “Tuệ Tuệ, có chuyện gì?”

Thiên Ca Tuệ đưa tay kéo cô ấy sang bên cạnh, “Ba người kia đâu? Không phải cả đêm cậu đều ở cùng một chỗ với người đàn ông lẳng lơ kia chứ.”

“Không thấy ba người bọn họ! Người đàn ông lẳng lơ gì chứ, anh ấy là ngôi sao lớn Trì Dục chúng ta thường thảo luận ở trong ký túc xá đó! Cậu biết không? Anh ấy nói thích tớ, còn đề cho tớ làm bạn gái của anh ấy đấy.” Hiện giờ Đồng Tiểu Noãn hoàn toàn là cô gái nhỏ hạnh phúc.

Trì Dục? Thiên Ca Tuệ phản ứng lại dinendian.loqid]on trong nháy mắt, không phải mới vừa rồi hai cô gái kia thảo luận về Trì Dục sao? Chẳng lẽ cô gái đề tiện trong miệng các cô ấy chính là Đồng Tiểu Noãn?

“___b mờ hôi, tôi nay cô gọi mấy cô ấy đến đây chơi rồi cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu?”

“Anh ta không chỉ là ngôi sao, còn có danh hoa hoa công tử, tự cậu cần thận một chút, đừng quá ngây thơ!” Mặc dù Thiên Ca Tuệ không thể nào thích Đồng Tiểu Noãn, nhưng vẫn tốt bụng dặn dò cô ấy mấy câu.

“Cái gì đừng quá ngây thơ?” Không biết Trì Dục đi tới lúc nào, ánh mắt cột nhả nhìn về phía Thiên Ca Tuệ, hình như có hứng thú nồng đậm.

“Hai người từ từ chơi, tôi đi tìm các cậu ấy.” Trực giác của Thiên Ca Tuệ không thích Trì Dục bản người thật, phát phát tay, xoay người. Từ đầu đến cuối đều không liếc mắt nhìn Trì Dục, điều này làm cho anh càng thêm tức giận, đùa giỡn trong mắt càng thêm thâm trầm.

“Dục, chúng ta tiếp tục khiêu vũ thôi.” Đồng Tiểu Noãn cảm thấy cuối cùng mình có tư cách khoe khoang rồi, tiểu thiên vương quảng cáo thể hệ mới Trì Dục rõ ràng thành bạn trai của cô, nói ra không biết ghen chết bao nhiêu người!

Trì Dục mỉm cười ôm eo cô trượt vào sàn nhảy, Đồng Tiểu Noãn? Thiên kim của tập đoàn Đồng thị ở Quảng Châu, vừa đúng lúc mình đang định đi nơi đó làm phát ngôn cho một sản phẩm, nhờ vào đó để tuyên truyền, ắt sẽ tăng thêm sự nổi tiếng của anh ở Quảng Châu, có sao mà không làm?

Lam Tạt và Già Đại nang trốn trong toilet nói chuyện phiếm, vốn không muốn trở lại sảnh trước, tiếng nhạc quá ồn, đàn ông đến gần quá nhiều, thật sự rất bất đắc dĩ, còn không bằng ở đây yên tĩnh tự tại.

“Già Đại, sao người đàn ông đó lại đẩy cậu ra? Không phải... Rất có cảm giác sao?” Lam Tạt cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Không biết, cậu nói có phải anh ta nhận lầm người không?”

“Tất cả mọi người đều mang mặt nạ, cơ hội nhận lầm tương đối lớn, nhưng nếu là người yêu thân mật thì chắc chắn khi hôn cũng cảm thấy, không thể sau thời gian dài như vậy mới phản ứng kịp được?”

“Người nào nhận lầm người vậy?” Thiên Ca Tuệ diee ndda fileeq uysd doon tìm một vòng không tìm được hai người nên đoán được sẽ trốn ở đây.

“Tuệ Tuệ, cuối cùng cậu đã xuất hiện.” Già Đại giả vờ khóc nhào tới.

“Cái đó tớ gặp người quen, cho nên hàn huyên hơi lâu, các cậu đang nói gì vậy? Tại sao không ra ngoài chơi?” Thiên Ca Tuệ chỉ có thể bịa lời nói dối.

Lam Tạt liền nói chuyện Già Đại gặp gỡ đặc biệt tới nay một lần, nghe được khiến Thiên Ca Tuệ vô cùng kinh ngạc, “Cái gì? Người đàn ông kia cũng quá không biết điều, trông anh ta như thế nào? Nếu như lần sau gặp lại cậu có thể nhận ra được không?”

Già Đại lắc lắc đầu, ngay lúc đó ánh sáng cũng không phải rất sáng, hơn nữa đối phương mang mặt nạ, vốn không nhìn rõ khuôn mặt, sao có thể còn nhận ra được?!

“Vậy cũng không có điểm nhận biết đặc biệt tương đối nào?”

Lắc đầu lần nữa, “Tớ ngay cả giọng nói của người ta còn không nghe được.” Nói xong lại chán nản cúi đầu.

Già Đại đáng thương! Lại thích một người đàn ông mơ hồ không thiết thực như thế. Thiên Ca Tuệ cảm thán trong lòng.

“Già Đại, nếu không cậu cần nhắc anh của tớ đi, thật ra anh ấy không tệ, nói không chừng người đàn ông hôn cậu chính là anh ấy.” Trông mắt Thiên Ca Tuệ lấp lánh hào quang.

“Phụt! Già Đại giới thiệu cậu cho anh họ bên mẹ của cậu ấy, sau đó cậu giới thiệu cậu ấy cho anh họ bên cha của cậu, đây không phải loạn luân sao?” Lam Tạt cố nén cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Mỹ nhân thạch lựu làm cho người ta kinh ngạc

“Loạn luân cái gì? Tạt Tạt cậu đừng nói lung tung, thật ra suy nghĩ một chút giới thiệu cậu cho anh tớ cũng không tệ.” Thiên Ca Tuệ cười đến như một con hồ ly giao hoạt.

“Không cần, kiên quyết không cần, số tuổi cách xa quá lớn sẽ có sự khác nhau.” Lam Tạt cười ha hả từ chối.

Đúng lúc này, cửa phòng nửa tay bị đẩy ra, một cô gái mặc váy màu trắng không vai đuôi dài đi vào, dung mạo giống như người phụ nữ nhu nhược trong kịch Quỳnh Dao, cái kiểu phụ nữ chỉ cần liếc mắt đã có thể kích thích ý muốn bảo vệ sâu trong lòng đàn ông.

Trông mắt đen nhàn nhạt lướt qua ba cô, vẻ mặt không thay đổi rửa tay, trang điểm lại.

“Các cậu có cảm thấy cô ấy rất quen mặt không?” Lam Tạt nhỏ giọng nói.

Thiên Ca Tuệ cũng nhìn chăm chăm người ta vài lần, quả thật rất quen thuộc, giống như nhìn thấy trên ti vi?

“Tuệ Tuệ! Cô ấy không phải là Đóa Nhụy dice ndda flineq uysd doon quảng cáo dầu gội đầu sao, đáng đẹp thật xinh đẹp!” Già Đại nhỏ giọng kêu lên.

Đóa Nhụy nghe đối thoại của các cô, nhếch miệng lên nở một nụ cười rất đắc ý, cô luôn luôn tự tin với dung mạo của mình, móc ra thỏi son nước tô lên môi một lần nữa, xoay người thân nhiên cười với các cô ấy, lắc lắc eo thon nhỏ đi ra ngoài.

Từ lâu cô đã nghe nói đến Thiên Ca Tuệ, biết cô ấy là em gái nhỏ Thiên thiếu cung chiều nhất, tiếp theo đó mấy người bọn họ cũng đối xử với cô ấy khác với những người khác, điểm này làm cho cô rất ghen tỵ, có một xuất thân tốt thật sự là vinh quang vô hạn!

Chỉ tiếc vẫn không có duyên nhìn thấy, cho nên tối nay là lần đầu tiên gặp mặt, cũng không quen biết nhau.

Quan trọng nhất là cô nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến cô ấy và Úy Nam Thừa đã kết hôn rồi, nếu không cô sẽ phát điên.

Đóa Nhụy? Thiên Ca Tuệ nhớ tới anh trai đã từng nói là bạn gái anh Lăng, không khỏi cười nói: “Các cậu người nào muốn ký tên, tớ đều có thể giúp một tay lấy được.”

“Chẳng lẽ cô ấy là người thân nhà cậu? Không thể nào đâu, vừa rồi cậu còn không nhận ra cô ấy mà?” Giọng Già Đại kinh ngạc.

“Tớ không biết chị ấy, nhưng chị ấy là bạn gái anh Lăng, cho nên tớ mà muốn ký tên nhất định không thành vấn đề.” Điểm tự tin này Thiên Ca Tuệ vẫn phải có.

“Tuệ Tuệ, tớ phát hiện thân phận của cậu càng ngày càng thần bí đấy? Không phải là công chúa trong tòa thành chứ.” Lam Tạt khoa trương kêu lên.

Ví dụ này khiến Thiên Ca Tuệ nhớ tới đoạn thời gian trước khi mình nửa đêm nhảy xuống từ lầu hai thì Thừa nói câu đùa giỡn kia, không khỏi thờ dài, “Haizz, vậy đã bị cậu phát hiện rồi.

Lam Tạt hoàn toàn tin, trông mắt trừng đến tròn trịa, vẻ mặt thì ra là như vậy.

“Tạt Tạt cậu cũng quá đơn thuần, Tuệ Tuệ đùa với cậu đó, bây giờ nào còn công chúa trong thành nào chứ!” Già Đại chọc Tạt Tạt sững sờ ở bên cạnh cười.

Ba người lập tức cười đùa thành một đoàn, bởi vì thời gian quá muộn, Thiên Ca Tuệ để cho hai cô ở lại đây một đêm, sáng sớm ngày mai sẽ có tài xế riêng đưa họ trở về trường học.

Hai người cũng hiểu đây là ý tốt của Tuệ Tuệ, nên đồng ý.

Về phần Đồng Tiểu Noãn và Diêu Tư cũng không biết chạy đi đâu rồi, Thiên Ca Tuệ cũng không thể trách được, chúng ta đều là người trưởng thành rồi, nói cái gì làm cái gì cũng nên có trách nhiệm với hành động của mình, cô cũng không có quyền can thiệp gì cả.

Buổi tối về đến nhà, cô chỉ có thể thực hiện di ien n#dang# yukle e#q quiq on lời hứa, phối hợp yêu cầu của ông xã bày ra đủ dáng vẻ trêu ghẹo người, bị dày vò quá mức, bởi vì cô làm nũng cầu xin tha thứ như thế nào cũng không có tác dụng, cuối cùng thật sự toàn thân vô lực, nhưng người nào đó vẫn rất hưng phấn, dù đồ cô lấy tay giải quyết giúp anh.

Thứ hai sau khi trở lại trường học, Đồng Tiểu Noãn và Diêu Tư đều tỏ vẻ rất vui vẻ, cũng nhiệt tình với Thiên Ca Tuệ rất nhiều, cô cũng thờ ơ, chỉ cần bọn họ vui vẻ là được rồi.

Buổi trưa ngày hai mươi tháng mười hai, chuyên gia thiết kế thời gian mới nổi danh quốc tế Jennifer tự mình đến thành phố W, mặc dù cô đã làm việc vô cùng khiêm tốn, nhưng vẫn bị vài chó săn theo dõi đến sân bay, chỉ tiếc cô nhanh chóng chui vào trong một chiếc Cayenne phiên bản dài version VIP, rồi không thấy bóng dáng, khiến những phóng viên bát quái kia hối tiếc không thôi, cũng không nghĩ ra Jennifer lạnh nhạt như thế lại có thể đại giá quang lâm thành phố W, rốt cuộc là ai có mặt mũi như vậy?

Thiên Ca Tuệ hoàn toàn không ngờ cô gái ăn mặc tùy ý, nhìn bình dị gần gũi như thế lại là Jennifer tiếng tăm lừng lẫy, mái tóc quấn màu vàng kim đặc biệt

diện hình của người phương Tây, tròn mắt xanh thăm thẳm thủy như biển rộng, đáng vẻ hơn ba mươi tuổi, cả người cũng lộ ra vẻ tùy ý.

Cô còn chưa kịp nói gì, Jennifer đã nhiệt tình kéo tay cô, bày tỏ vô cùng thích cô, còn nói sẽ thiết kế cho cô một lễ phục dạ hội và áo khoác ngoài đi cùng độc nhất vô nhị trên thế giới, quả thật khiến cho cô thụ sủng nhược kinh.

Sau khi chung đụng một buổi chiều, ai người tán gẫu thật vui, một bên là đứa bé chưa lớn, một bên là kẻ điên được thế giới công nhận, chung đụng một chỗ khó tránh khỏi tia lửa bắn ra bốn phía, Ủy Nam Thừa hoàn toàn bị gạt sang một bên giả bộ đánh đắm.

Nhìn đến hai đứa con trai sinh đôi của bọn họ thì Jennifer không che giấu yêu thích của mình chút nào, ca ngợi bọn chúng là thiên sứ đẹp nhất, còn phá lệ thiết kế một bộ quần áo trẻ em độc nhất vô nhị cho chúng.

Thiên Ca Tuệ mừng rỡ cười đến đi lenda4nle3qu21ydo0n không ngậm miệng được, dù sao cũng là con trai của cô mà, được người ta ca ngợi nào có chuyện không vui về.

Nhưng mà, bởi vì thời gian quá ngắn, Jennifer chỉ ngủ người một buổi chiều đã bay về Milan rồi, lúc gần đi, Thiên Ca Tuệ còn lưu luyến tặng cô ấy một đồng lớn đặc sản Trung Quốc.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Đêm lễ Giáng sinh đó, Thiên Ca Tuệ rút cuộc như ý nguyện mặc vào bộ lễ phục dạ hội độc nhất vô nhị đó, là một chiếc váy màu đỏ thạch lưu đuôi dài, thiết kế không vai làm nổi bật đường cong vai đẹp đẽ của cô, trên thân là nếp uốn phức tạp, đến bên hông siết chặt thành không dây một nắm tay, cảm giác vải vóc rủ xuống kéo dài thân hình, phía trước đến mắt cá chân, lộ ra chân ngọc khéo léo đi giày cao gót mười hai phân, làn váy phía sau kéo trên thảm trải sàn, xa hoa.

Dẫn lửa lại hấp dẫn mười phần, đúng là mỹ nhân thạch lưu!

Đêm nay, cô thành tiêu điểm của toàn sân khấu, tất cả mọi người đều nhớ tới cô gái phương Đông xinh đẹp khiến cho người ta hít thở không thông, chi tiết danh hoa đã có chủ, cũng có gan lớn đi đến gần, đều bị ánh mắt lạnh thấu xương của Ủy Nam Thừa trợn cho đi về.

Cốc Châu Dân và mấy người bạn kia cũng nói đùa muốn náo loạn hai người bọn họ, càng thêm hôn đôi tay nhỏ bé của bà xã Ủy Nam Thừa hay trước mặt anh, nhưng anh lại chỉ có thể đứng nhìn, ai bảo đây là tập tục gặp mặt của người Mỹ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Làm bạn gái của anh được không?

“Tiểu thư xinh đẹp, biết cô thật sự là vinh hạnh của tôi, có thể mời nhảy một điệu Waltz không?” Cullen giống như hoàn toàn không thấy ánh mắt giết người của Ủy Nam Thừa, tròn mắt xanh lục nhìn thẳng vào Thiên Ca Tuệ.

“Được.” Thiên Ca Tuệ cảm thấy trai đẹp nước ngoài này chơi thật vui.

“Không được!” Một tay Ủy Nam Thừa ôm lấy eo vợ yêu, từ chối vô cùng bá đạo.

“Nam, đừng hẹp hòi như vậy! Lúc cậu kết hôn không mời chúng tôi đến náo động phòng, bây giờ mời Tuệ Tuệ nhảy một điệu với tôi cũng không được sao?” Ánh mắt Cullen rất ai oán, mấy người bọn họ đều quen biết nhau ở Havard, cũng coi như có một mạng tình bạn.

“Lúc khiêu vũ không được sát nhau quá!” Mặc dù Ủy Nam Thừa thỏa hiệp, nhưng những lời này thật sự khiến Cullen buồn nôn, kéo Tuệ Tuệ tiến vào sàn nhảy.

“Người đẹp Tuệ Tuệ, em quen biết Nam như thế nào?” Cullen thật sự vô cùng hiếu kỳ về cô, nhớ năm đó ở trường học Nam được nữ sinh hoan nghênh như vậy, nhưng lần nào cậu ta cũng không để ý không hỏi, mấy người bọn họ thiếu chút nữa cho rằng cậu ta đồng tính, không ngờ vừa về nước thì kết hôn, còn là một cô nhóc trẻ trung như vậy, thậm chí còn tệ chính là hơn chưa đầy một năm, đã sinh hai con trai.

Tốc độ này, quả thật làm cho người ta lấy làm kỳ lạ!

“Chúng em biết nhau từ nhỏ.”

“Chính là ‘Thanh mai trúc mã’ mà người Trung Quốc các em nói sao?” Cullen không hề biết rõ tình hình chi tiết đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on bọn họ kết hôn với nhau, cho nên mới rất ngạc nhiên.

“Ồ thì... Tình cảm là chậm rãi bồi dưỡng lên.” Thiên Ca Tuệ không biết nên dùng tiếng Anh như thế nào để giải thích, không thể làm gì khác hơn là chọn câu trả lời tương đối ngắn gọn.

Cullen còn chuẩn bị hỏi cái gì, Ủy Nam Thừa đã đi tới kéo Tuệ Tuệ vào trong ngực mình, “Đã đến lúc.”

Cốc Châu Dàn nhún vai với câu ấy, “Ham muốn giữ lấy của Nam Nam mãnh liệt như thế rồi.”

Ở lại Manhattan ba ngày, gần như mỗi đêm Thiên Ca Tuệ đều đi theo Ủy Nam Thừa tham gia party, cũng thấy được đầy đủ cuộc sống về đêm của khu quý tộc phía đông Newyork, quả nhiên rất muôn màu muôn vẻ!

Cô phát hiện, người ở đây đều rất chú trọng sự nghiệp từ thiện, khiến cho cô rất cảm khái.

Trừ Cullen nói nhiều kia, cô còn biết những người bạn khác của Thừa, kiểu người nào cũng có, họa sĩ, nhà nhiếp ảnh, CEO, luật sư, quan tòa, biên tập tòa soạn báo, mỗi người đều rất hài hước khôi hài, khiến cho cô phải một lần nữa xem xét lại ông xã của mình, rốt cuộc anh có bao nhiêu bí mật mà cô không biết đây?

Mùa đông cứ lặng lẽ trôi qua như vậy.

Nghỉ đông, Thiên Ca Tuệ khó có được nhân nhả ở nhà chuyên trông đứa bé, hai cục cưng cũng càng ngày càng dính cô, có một buổi tối, cô ngạc nhiên phát hiện Học Học kêu một tiếng, “Mẹ.”

Hung phấn đến ôm bé hôn tới tấp một trận, nước miếng gần như dính khắp nơi trên mặt bé, nhưng Học Học không khóc, còn cười ha hả chui vào trong ngực cô.

“Mẹ, mẹ nghe thấy không? Học Học gọi mẹ rồi kia!” Thiên Ca Tuệ vui mừng đến như hiến vật quý với Nam Xu Nhiên.

“Ừ, hai đứa bé này cũng thông minh, chưa tới một tuổi đã biết gọi người.” Nam Xu Nhiên cũng cười không khép miệng, mỗi lần ra cửa đều mang theo hai cục cưng ra ngoài, luôn khiến rất nhiều người khen ngợi, để cho bà tự hào không dứt.

“Tập Tập, gọi mẹ một tiếng.” Con trai nhỏ bò qua bò lại trên giường, hoàn toàn không để ý tới mẹ bé đang hưng phấn.

“Tập Tập, bà nội ôm cháu đi chơi nha.” Nam Xu Nhiên ôm lấy cháu nội.

“Ái ái...” Tập Tập quơ múa tay nhỏ bé, gọi gần như không rõ. (Đứa bé gọi ái nái chính là nãi nãi – bà nội đấy).

“Mẹ, Tập Tập gọi mẹ là bà nội! Tập Tập di1enda4nle3qu21ydo0n gọi bà nội đấy.” Thiên Ca Tuệ vui mừng hôn một cái lên mũi con trai.

Thiên Tập Vũ lập tức “Khanh khách” cười lên, vui mừng nhảy tới nhảy lui trên người bà nội.

Nam Xu Nhiên lộ vẻ kích động rõ ràng, cháu trai cục cưng của bà quả thật quá đáng yêu.

Cục cưng Ủy Học Nghiêu thành công bị gạt sang bên cạnh, mím miệng khóc, cho dù mẹ dụ dỗ bé như thế nào cũng không ngừng, mẹ hư, chỉ yêu em trai không yêu mình!

Như vậy có thể thấy được, hai anh em này chưa tới một tuổi đã bắt đầu tranh thủ tình cảm rồi, hơn nữa sau này lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Từ trường năm sau, Mẫn Tại Hi càng triển khai theo đuổi nóng bỏng Thiên Ca Tuệ, bởi vì anh phát hiện, cô gái này quả thật không giống tất cả các cô gái trước kia lui tới với anh, mặc dù thỉnh thoảng sẽ lộ vẻ mặt hoa si với anh, nhưng vốn không có bước hành động kế tiếp, nhất là trong lúc nghỉ đông, cô cũng chưa hề chủ động gọi điện thoại cho mình, ngay cả tin nhắn cũng chỉ có đêm giao thừa gửi một tin, lại là tin gửi cả nhóm, khiến cho anh có cảm giác rất thất bại.

Thật ra thì, anh nào biết Thiên Ca Tuệ vốn vứt anh sau đầu rồi, dù sao cô cũng là người có gia đình, dĩ nhiên lấy gia đình làm chủ, bạn tốt Đồng Yên và Hạ Lan Thu biết chuyện của cô, bình thường đều đến nhà cô tìm cô chơi, tiện thể thăm con nuôi của hai cô.

Hình như Già Đại vẫn nhớ mãi không quên người đàn ông hôn cô đêm đó, mới vừa lui tới với một người bạn trai, nói hôn không có cảm giác liền chia tay.

Lam Tập kêu bạn quá tùy tiện, sao có thể tùy tiện như vậy... Như thế như thế mà giáo dục cô ấy một trận.

Mà cô làm ủy viên sinh hoạt càng ngày càng thuận tay, từ vừa mới bắt đầu có người làm vương chân, đến từ từ die nd da nl e q uu ydo n khiến mọi người cảm thấy bạn học Lam Tập quả thật rất nhiệt tình, mọi người cùng học chung một lớp, không cần thiết làm cứng như vậy, cũng phối hợp rất nhiều.

Điều này khiến cho cô có cảm giác rất thành tựu, cũng nói tin tức tốt này cho giáo sư Khúc rồi, sau mấy lần anh tới tới đi, quan hệ thầy trò cũng càng ngày càng hòa hợp, từ bắt đầu lui tới kiểu máy móc, càng về sau ra vào gặp mặt kiểu bạn bè, có bay vọt về chất.

Khúc Lại cảm thấy Lam Tập rất đơn thuần thẳng thắn, nhiệt tình cởi mở; Lam Tập cảm thấy Khúc Lại kiến thức uyên bác, như một bậc trưởng lão tao nhã lịch sự, cái gì cũng hiểu, lòng thiếu nữ bất tri bất giác có biến hóa rất nhỏ.

Đại học y khoa ban đêm, luôn có một cảm giác âm u, gió thổi vào cành cây yếu ớt vang lên “Vù vù”, Thiên Ca Tuệ mặc áo khoác đi theo sau lưng Mẫn Tại Hi, ra sức xoa tay, đã mùa xuân, vẫn lạnh như thế!

“Lạnh không?” Mẫn Tại Hi rất tự nhiên kéo bàn tay nhỏ bé lạnh cóng của Thiên Ca Tuệ, bàn tay bao lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

“Anh Tại Hi, em...” Trục giác của Thiên Ca Tuệ cho rằng như thế không thể, Thừa từng nói không thể xảy ra tiếp xúc tứ chi với bất kỳ nam sinh nào, cho nên... Cô tránh ra.

Trong mắt Mẫn Tại Hi có vẻ khó hiểu, không phải Tuệ Tuệ có ấn tượng tốt với anh sao? Tại sao muốn từ chối anh?

“Tuệ Tuệ, anh thích em, làm bạn gái của anh được không?” Giọng nói dịu dàng cuốn hút, ánh mắt dịu dàng triền miên, cứ không chớp mắt nhìn cô gái trước mắt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Trèo tường gặp nguy hiểm (1/4)

Thiên Ca Tuệ thừa nhận, mình thiếu chút nữa bị đầu độc, nhịp tim tăng nhanh trong nháy mắt, ngay cả hô hấp cũng rối loạn, nhưng lý trí mách bảo cô, chuyện này phải cân nhắc tỉ mỉ, không thể nóng đầu lên đồng ý.

Mặc dù cô vẫn la hét muốn tìm bạn trai ở đại học, nhưng mà đến nơi này mới biết, cô ngược lại do dự, dù sao cũng không thể lừa gạt tình cảm của người ta! Hơn nữa người này còn là anh họ của Già Đại, cô càng không thể làm ra chuyện trời đất không dung!

“Anh Tại Hi, anh chắc chắn anh thật sự yêu thích em sao? Không phải bởi vì cảm thấy hứng thú? Không phải bởi vì em tương đối thú vị?” Sau khi tự định giá hai phút, Thiên Ca Tuệ hỏi một chuỗi vấn đề như vậy.

Mẫn Tại Hi vẫn hơi ngập ngừng cả người, hình như không ngờ tới Tuệ Tuệ sẽ hỏi như vậy, trong nháy mắt trong đầu anh xẹt qua rất nhiều thứ, nhưng mà không đợi anh trả lời, Thiên Ca Tuệ lại bắt đầu nói chuyện.

“Không có việc gì đâu, em hiểu biết rõ con người của em rất thú vị, rất dễ dàng khiến cho người khác có ấn tượng tốt, cho nên thật sự không sao đâu, em sẽ không tổn thương, anh nhanh đi về đi, bên ngoài rất lạnh.” Nói xong, liền vẫy vẫy tay với anh chạy về ký túc xá.

Nhìn bóng dáng biến mất ở cửa, Mẫn Tại Hi hiếm thấy hơi mất hồn, thật sự là... Rất thú vị! Chỉ có điều tại sao cô không nghe mình nói hết lời chứ? Hay là cô ấy đang biến tướng từ chối mình?

Lúc đầu cảm giác với cô chính là như vậy, nhưng sau thật sự thích, không có lý do.

Chạy đến chỗ rẽ nơi cầu thang, Thiên Ca Tuệ che trái tim nhảy thình thịch liếc mắt xuống lầu, phát hiện anh Tại Hi đi xa đã quay người đi rồi, thở dài một hơi: Trời ạ! Mình thành miếng mồi ngon từ khi nào?

Suy đi nghĩ lại, tạm thời trước không nói chuyện này với Già Đại và Táp Táp, hai cô ấy không hiểu tình huống, nhất định sẽ giờ hai tay tán thành, nhất định sẽ rồi một nùi.

Ở trên mạng nói chuyện này với Yên nhi và Cầu Cầu, bị hai cô vây công lại: Măng cô đang ở trong phúc mà không biết! Lại còn nghĩ tới muốn có bạn trai?

Thiên Ca Tuệ uất ức! Quả nhiên hôn nhân chính là phần mộ, tiền và rồi không leo ra được, hoàn toàn không có tự do thân thể!

~~~~~(>_<)~~~~~

Nói đến bạn trai, cô bắt đầu làm khó dễ Hạ Lan Thu, lách cách một hàng chữ gõ qua: Tiểu dạng *! Có bạn trai cũng đừng che giấu, hải đưa ra ngoài cho chị đây ngó nghiêng, tốt xấu gì chị đây sẽ giúp bắt lại cho!

(*) Tiểu dạng: là kiểu xưng hô thân mật giữa bạn bè đồng trang lứa, nếu dùng cho người không quen thân sẽ là mất lịch sự, có thể hiểu như cách xưng hô mây-tao giữa bạn bè trong tiếng Việt.

Hạ Lan Thu lập tức trả về một vẻ mặt gấu mèo mang kính gọng đen: Chị đây độc thân!

Cái gì? Tớ nói Cầu Cầu này, cậu rốt cuộc là như thế nào đây? Ba năm cấp ba người theo đuổi cậu một chút cũng nhìn không vào mắt thì thôi đi, đều là nhóc con ngây ngô! Nhưng bây giờ đại học, thanh niên tài俊 cũng không ít, sao cậu chưa có ai để mắt? Tớ nghe nói ngành kiến trúc nam sinh là một xấp dày ~ hơn nữa đều rất ưu tú! Sau đó là một cái mặt thò miệng nở trái tim ồng.

Đều rất ưu tú? Chẳng qua chỉ là truyền thuyết! Sau đó là một mặt gấu mèo khinh thường.

Truyền thuyết? Không thể nào! Chẳng lẽ có đời này mấy trai đẹp đều phát triển theo hướng đồng tính sao? Một mặt thò ngả xuống đất.

Về mặt lau mồ hôi. Trong đầu cậu đều đang nghĩ cái gì?!

Người ta lo lắng cho cậu nha, thoáng một cái đã quen biết hơn chục năm rồi, chưa từng thấy cậu thích một nam sinh nào, điều này làm cho tớ càng ngày càng nghi ngờ khuynh hướng giới tính của cậu!

Đồng Yên nhìn hai cô trò chuyện đến vui vẻ, đọc đến đây, không khỏi gửi một vẻ mặt cười ha ha.

Hộp thoại QQ có một phút yên lặng, khi Thiên Ca Tuệ cho rằng Hạ Lan Thu không nói lời nào tức là thừa nhận, thì nhảy ra một hàng chữ.

Chuyện này đã bị cậu phát hiện rồi, cậu để cho tớ làm sao nói được ba chữ thăm mền cậu đây. Kèm theo một vẻ mặt thẹn thùng.

Trong miệng Thiên Ca Tuệ đang nhai khoai tây chiên, nhìn thấy đoạn thoại này, “Phụt!” Toàn bộ phun lên màn hình laptop rồi ho sặc sụa liên tục.

Già Đại ngồi đối diện cô đút tai nghe nghe ca nhạc kỳ quái nhìn cô một cái, “Phim gì mà cười ghê vậy? Kích động thành ra như thế? Hôm nào cho tớ xem chút.”

“Khụ... Tớ đang xem đến đoạn di3nd@nBqu.yd0n hài hước, thật sự khó kìm lòng nổi.” Thiên Ca Tuệ cầm ly nước lên uống một ngụm nước.

Già Đại nghi ngờ nhìn về phía cô một cái, tiếp tục nhắm mắt lại nghe ca nhạc rồi.

Lúc này Đồng Yên gửi một câu thoại: Xem ra trái tim thiếu nữ của Cầu Cầu cậu thành đã trắng xe cát rồi, người ta ông xã con trai đều có rồi, đoán chừng không tha cho cậu.

Tớ thấy hai cậu thật đúng là hếch mũi lên mặt! Nghi hè về thu thập các cậu từ tể, càng ngày càng kỳ cục rồi! Hạ Lan Thu cực kỳ tức giận gõ qua.

Hù dọa! Cầu Cầu cậu có tiền bộ, kiểu đùa giỡn này cũng dám chơi, tiểu dạng! Đúng là sĩ biệt tam nhật đương quát mục tương đãi *!

(*) Câu nói của Lã Mông - đại tướng Đông Ngô thời Tam Quốc. Có nghĩa là kẻ sĩ 3 ngày không gặp phải nhìn nhau bằng con mắt khác (ý nói với kẻ sĩ thì trong 3 ngày là đã có nhiều thay đổi, có nhiều tiền bộ rồi)

Tình yêu không phải muốn sẽ phải lấy được, không gặp được người có thể khiến cho lòng mình rung động, mình sẽ không tùy tiện nhận một người làm bạn trai. Hạ Lan Thu thừa nhận mình có cổ chấp hơi nhỏ với tình yêu, không chịu thỏa hiệp, chỉ muốn theo đuổi hoàn mỹ trong lòng, cho dù người kia vĩnh viễn không xuất hiện, cũng không có gì, cô có thể cả đời không lấy, không có ai muốn cả đời lệ thuộc vào người khác.

Được rồi, bắt đầu từ hôm nay tớ và Yên nhi sẽ cùng xem xét giúp cậu, cho đến khi cậu hài lòng mới thôi.

Chị đây nhận tám lòng, mau tắt đèn, ngủ đi, ngủ ngon. Sau đó là một icon ôm ấp.

Ngủ ngon.

Ngủ ngon.

Thiên Ca Tuệ và Đồng Yên đồng thời gửi ngủ ngon, logout tài khoản của mình, rửa mặt ngủ.

Thứ sáu sau khi tan học, Thiên Ca Tuệ lái chiếc Wrangler nhỏ của mình vội vã chạy về nhà, buổi tối càng thêm nhiệt tình mà ôm ông xã triền miên một phen.

Kích tình đi qua, cô nằm trên ngực ông xã, ngón tay vô tình hay cố ý vẽ các vòng tròn, ôn ền làm nũng: “Ông xã, có một di@en*dyan(lee^qu.domn) học trưởng theo đuổi em, em muốn nói chuyện yêu đương với anh ấy nha ~” (Vốn đây chính là mục đích của cô!)

Về mặt Ủy Nam Thừa rất 囧, “Ngoan ~ em đã là phụ nữ có chồng rồi, không thể nói chuyện yêu đương!”

Cô kích động ngồi dậy, tạo thành tư thế dạng chân, gào lên giận dữ: “Tại sao trước khi kết hôn anh có thể hưởng thụ tự do yêu đương? Mà em thì bị tước đoạt quyền lợi yêu, em phản đối!”

Anh hơi nhức đầu nhìn bà xã không mảnh vải che thân ngồi trên hông mình, “Phản đối không có hiệu quả!”

“Nhưng anh đã đồng ý em mà!”

“Anh đồng ý em cái gì chứ?” Người nào đó cố ý ăn vạ, dù sao không bằng không chứng.

“Anh đồng ý với em lên đại học có thể có bạn trai đấy!”

“Không phải anh nói không thể có bất kỳ tiếp xúc tứ chi nào?”

Gật đầu.

“Không phải anh nói không cho phép có thân mật quá mức với nam sinh khác?”

Tiếp tục gật đầu.

“Chính là như vậy.”

Thiên Ca Tuệ cảm giác mình bị mắc lừa, tức giận cắn một cái lên bả vai anh, “Ngao ưm ~ trúng thúì!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Đau cũng vui vẻ (2/4)

Editor: Puck

Úy Nam Thừa cũng không giận, dịu dàng vuốt ve mái tóc đen đã sớm rất dài của Tuệ Tuệ, nâng lên một sợi đưa lên chóp mũi ngửi, giọng nhẹ nhàng, “Nếu em có bạn trai thì anh làm như thế nào? Không sợ anh ghen sao?”

“Em chỉ muốn nhìn đáng vẻ khi ghen của anh!” Thiên Ca Tuệ chớp cặp mắt to vô tội ướt nhẹp vừa đáng yêu.

“Hậu quả anh ghen rất nghiêm trọng.” Úy Nam Thừa thờ dài, ngón tay sờ lên hai cái mông vênh lên của người nào đó, đi dọc xuống theo khe mông –

“Phương pháp nghiêm trọng như thế nào?”

“Em cảm thấy thế nào?” Úy Nam Thừa nhếch nhẹ môi, cười đến vô cùng xấu xa, ngón tay càng duỗi thêm vào –

Thiên Ca Tuệ giống như bị giật mình nhảy dựng lên, lại bị người đàn ông nào đó xuống tay trước xoay người đè xuống, trực tiếp hôn lên cái miệng nhỏ nhắn lẩm nhảm của cô, công thành chiếm đất.

Rất dễ nhận thấy, cuộc chiến rất kịch liệt, cuộc chiến cũng kéo thật dài, Úy Nam Thừa đỏ tròng mắt giống như liều mạng, đụng đến kiến Thiên Ca Tuệ yêu kiều cầu xin tha thứ, nói mình không bao giờ có bạn trai nữa.

Nhưng Úy Nam Thừa đang rơi vào trạng thái hưng phấn sao có thể dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy, gầy vò đến sáng sớm, ngay cả hơi sức hừ hừ Thiên Ca Tuệ cũng không có, cuối cùng khi Úy Nam Thừa kẹp chặt cô gằm nhẹ bắn ra của mình, cô co quắp mãnh liệt một trận, rốt cuộc thành công hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại lần nữa đã là ba bốn giờ chiều, nhìn dấu vết bầm tím chất đầy trên người, cùng với cảm giác hai chân đau đớn mờ mờ ảo ảo, tức giận đến không bao giờ để ý tới người đàn ông thú vị phức tạp đáng ghét nữa! Vốn chính là một tên trúng thúì lớn! Chỉ biết hành hạ cô! Hu hu...

Buổi tối, Úy Nam Thừa bị nhốt ở ngoài cửa, mặc cho anh nói những lời có ích như thế nào đều vô dụng, Tuệ Tuệ nhất định ôm hai con trai ngủ.

Nửa đêm mười hai giờ, một người đàn ông nào đó chỉ cột khăn tắm bắt đầu gõ cửa, “Bà xã, bên ngoài thật sự rất lạnh.”

...

Mười phút sau, “Bà xã, ghé sa lon quá cứng rồi, cổ anh bị trật.”

...

Lại mười phút sau, “Bà xã, trong phòng khách có chuột, kêu chít chít, làm cho anh không ngủ được.”

Kết quả bên trong phòng vang lên tiếng khóc lớn “Oa”, sau đó là tiếng Thiên Ca Tuệ gào lên giận dữ, “Đều do anh một mực như quỷ kêu ngoài cửa! Hừ dọa thẳng bé.”

“Vậy thì phạt anh dỗ con thôi.” Úy Nam Thừa dụ dỗ.

Bên trong truyền đến giọng nói hết sức dịu dàng của Thiên Ca Tuệ, “Học Học ngoan, đừng khóc có được không, đều do cha thúì của các con, cha con là trúng thúì! Chờ khi con trưởng thành nhất định phải đứng về phía mẹ đấy ~”

— — —III

Mặt Úy Nam Thừa đen sì, có giáo dục con trai như vậy sao?

Học Học bé nhỏ cái hiểu cái không chớp chớp trông mắt đen như đá quý nhìn mẹ bé, cha đúng là trứng thối, vừa rồi đánh thức mình dậy, hu hu...

Tập Tập vốn ngủ rất say, tiếng khóc của anh trai cũng kéo bé ra khỏi giấc mộng, tức giận kêu to “Oa oa”, hăng giọng khóc đến được kêu bằng một từ thể thảm, hai cục cung đều khóc, Thiên Ca Tuệ thật sự trông không xuể, chỉ có thể thở phì phò đi mở cửa.

Úy Nam Thừa mang theo khuôn mặt tươi cười đi vào, ôm lấy con trai nhỏ bắt đầu chọc cười, lúc làm mặt quỷ, lúc lại cầm đồ chơi chọc bé chơi, mắt sức chín trâu hai hồ mới khiến cho bé nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Cục cung Úy Học Nghiêu bên kia đại khái cũng khổ sở theo rồi, hơn nửa đêm cũng rất buồn ngủ, duy trì không lâu thì vương nước mắt ngủ thiếp đi.

Dự đồ xong con trai, Thiên Ca Tuệ mệt mỏi ngáp thẳng, vừa mới chuẩn bị đi ngủ, thấy người nào đó rất tự giác nằm trên giường, không khỏi tức giận đi nhéo anh, “Trứng thối! Mau đi ra! không cho phép ngủ giường của em!”

“Bà xã, bên ngoài thật sự có con chuột.” Người nào đó giả bộ đáng thương.

“Vậy anh càng không thể lên giường ngủ, sẽ lây bệnh của chuột cho em và con.” Thiên Ca Tuệ tỏ vẻ ghét bỏ.

———|||

Mặt Úy Nam Thừa đen thui rồi, anh đây là tự mình đào cho mình một hố, không có việc gì nói con chuột làm gì chứ, con gián còn mạnh hơn con chuột!

“Bà xã, anh thề anh không hề dính lúu tới con chuột một tí nào, ngay cả chạm cũng không chạm tới, làm sao có thể có bệnh của con chuột?” Nịnh nọt.

“Cho anh hai lựa chọn, hoặc ra bên ngoài, hoặc đi rửa sạch sẽ.” Giọng Thiên Ca Tuệ kiên định, hừ! Ai bảo anh lừa người ta có con chuột! Đáng đời!

Cuối cùng, Úy Nam Thừa thỏa hiệp, vào toilet tắm lần nữa, vô cùng buồn bã mà nằm trên giường, quy củ không dám có chút động tác nào.

“Bà xã, còn đau không...” Tối hôm qua mình quả thật hơi quá dùng sức, nhưng cái kia cũng vì không kiềm chế được!

Vừa nhắc tới sự tích dưng măng của người nào đó, Thiên Ca Tuệ nổi giận trong lòng, tố cáo nói: “Khốn kiếp! Toàn thân người ta đều đau!”

“Bà xã, bởi vì anh quá yêu em cho nên khó kìm lòng nổi.” Người nào đó rất uất ức.

“Em còn lâu mới tin, anh rõ ràng cố ý hành hạ em!”

“Anh thề những lời anh nói đều là thật.”

“Đàn ông thề đều là gạt người!”

“Bà xã, anh thương em yêu em còn không kịp, sao có thể cam lòng tra tấn em chứ? Hơn nữa hành hạ cũng sẽ không dùng phương thức thân mật đó mà đặc biệt hành hạ.” Úy Nam Thừa khề thờ dài.

“Có vài người chỉ thích như vậy!” Thiên Ca Tuệ đỏ mặt cãi lại, bên trong sách có.

“Ngaoan, vậy em trừ đau ra thì có vui vẻ, rất hưng phấn, rất thoải mái, thậm chí có một vui vẻ cực hạn không?” Đổi một phương thức khác.

“Không thể làm so sánh như vậy!” Trứng thối! Nhất định nói thẳng thắn như vậy sa?

“Đưa ngược, chính là bởi vì anh yêu em, mới có thể dùng phương thức đó giày vò em, cái này gọi là đau cũng vui vẻ.”

Thiên Ca Tuệ tức giận ném cái gối qua, đồ xấu xa! Càng nói càng mang tính dục! Lật người che kín chắn không để ý đến anh, không phủ nhận mỗi lần XOXO với Thừa đều sẽ rất vui vẻ, rất hưng phấn, rất thoải mái, nhưng mà nhiều sẽ đau!

Vì vậy, tối nay, hai con trai nằm giữa hai người, bình an vô sự trôi qua.

Buổi sáng Úy Nam Thừa đi làm, Thiên Ca Tuệ thu dọn giỏ xách đi trường học, vốn muốn chào tạm biệt với con trai, nhưng bây giờ Học Học và Tập Tập đặc biệt dính cô, thấy cô là đòi ôm, hoàn toàn không phân thân ra được, cho nên cô chỉ có thể trốn hai đứa lên lên ra cửa.

Cô thậm chí nhất định không cách nào đáp lại tình cảm của anh Tại Hi, chỉ đành phải xin lỗi nói với anh mình chỉ coi anh là bạn, cũng hy vọng hai người có thể tiếp tục làm bạn.

Lời như vậy không thể nghi ngờ còn khó chịu hơn lời từ chối, Mặc Tại Hi cũng không thỏa hiệp, vẫn kiên trì suy nghĩ của mình, “Chỉ cần em không kết hôn, anh còn có hy vọng.”

Thiên Ca Tuệ im lặng, cô có thể nói như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 132: Ý kiến hay một mũi tên hạ hai con chim (3/4)

Editor: Puck

Cô đúng là kết hôn, nhưng không thể công khai, cho nên cô chỉ có thể thầm nói xin lỗi anh Tại Hi ở trong lòng, cũng hy vọng anh có thể gặp được cô gái tốt hơn.

Haizzz! Rõ ràng cô cũng có cảm giác hứng thú với anh, đáng tiếc...

Đều do đầu sỏ đó gây nên!

Đàn ông hư! Thiên Ca Tuệ quyết định chủ nhật này không để ý đến anh, không nhận điện thoại của anh, càng không trả lời tin nhắn của anh, hoàn toàn không nhìn đến anh!

Ba ngày đã qua, Thiên Ca Tuệ ngược lại sống tiêu điều tự tại, mỗi ngày ba điểm trên đường thẳng cuộc sống, vui vẻ đến thoải mái; nhưng Úy Nam Thừa lại không thể dễ chịu rồi, trong lòng uất ức muốn chết, nhất là mỗi đêm nghe Tuệ Tuệ gọi điện thoại về nhà, giọng nói vui sướng lúc nói chuyện với các con trai, trong lòng đã cảm thấy phát điên, anh lại không làm chuyện xấu tội ác tày trời gì, có cần chính như vậy không?

Trong bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi cầu cứu a Dân, hy vọng cậu ấy có thể ra một ý kiến hay, vậy mà sau khi Cốc Châu Dân nghe xong hết tất cả sự tình, một lúc lâu lại thốt ra một câu, 【Cậu chắc chắn không phải Tuệ Tuệ bởi vì cậu... Chỗ đó không thể cho cô ấy hạnh phúc cho nên mới giận cậu chứ? 】

“Cốc, Châu, Dân! Cậu có thể nói lời bình thường không!” Úy Nam Thừa cảm giác mình hoàn toàn chọn sai bạn tốt, lại chửi bới phương diện kia của mình không được!

【Nam Nam, cậu trước đừng nổi giận, tôi nói đó là giả thuyết, nếu như theo cách nói của cậu thật sự khiến Tuệ Tuệ vui vẻ, tại sao cô ấy phải tức giận? Theo lý thuyết thì không phải? 】 Cốc Châu Dân còn ở đẳng kia lăm bằm lăm bằm.

Úy Nam Thừa rất chán nản, chuyện như vậy bảo anh mở miệng làm sao, “Bởi vì tôi... Tính lực tương đối tràn đầy, Tuệ Tuệ hơi không chịu nổi.”

【Phụt! Cũng đúng, Tuệ Tuệ còn nhỏ, nhất định sẽ không chịu nổi. 】 Trong giọng nói của Cốc Châu Dân đều ẩn giấu nụ cười.

“Tôi bảo cậu nghĩ kế giúp tôi, không phải nghiên cứu thảo luận vấn đề này với cậu! Nếu như không có điểm tốt nào cậu có thể biến mất!” Úy Nam Thừa nổi giận nhìn bạn tốt ở đầu máy vì tính bên kia.

【Khụ... Bình tĩnh đi, thật ra thì cậu có thể đến thẳng trường học tìm Tuệ Tuệ, tìm cô ấy nói chuyện một chút, lạnh nhạt thờ ơ như vậy cũng không phải chuyện tốt, Tuệ Tuệ luôn thích mềm không thích cứng, tự cậu cân nhắc chừng mực là được. 】

“Đi trường học tìm cô ấy, cô ấy chắc chắn tức giận hơn.” Úy Nam Thừa biết rõ tính tình nóng nảy của Tuệ Tuệ, thấy anh đến trường học chắc chắn sẽ liều mạng với anh, đây cũng là lý do tại sao anh không đến trường học tìm cô.

【Ngu ngốc, cậu có thể đổi một phương thức khác! 】

“Phương thức gì?”

Cốc Châu Dân gửi một vẻ mặt cậu quả nhiên ngu ngốc, sau đó liệt kê rất nhiều phương pháp có thể chiếm được vui vẻ của Tuệ Tuệ, khiến Úy Nam Thừa hiểu ra, a Dân nói quả thật rất có đạo lý, hơn nữa là một mũi tên bắn hạ hai con chim!

Buổi tối thứ năm, Thiên Ca Tuệ rửa mặt xong, đắp mặt nạ nằm trên giường đọc sách, trong tai còn nhét tai nghe, dáng vẻ nhàn nhã tự tại.

Đột nhiên, nghe thấy phía ngoài truyền đến tiếng pháo hoa nổ đin đing tai nhức óc, tiếp theo chính là tiếng nữ sinh hét chói tai và tiếng kêu kinh ngạc.

Co lờ đờ hừ hừ, chẳng lẽ là công tử giàu có nào vì lấy lòng bạn gái mà thiết kế pháo hoa lãng mạn? Không có sáng ý.

Có lẽ âm thanh quá lớn, âm thanh pháo hoa bay lên không trung nổ lên hòa lẫn tiếng mọi người hét chói tai, khiến Già Đại, Tạt Tạt, Đồng Tiểu Noãn đều tò mò đi ra sau ban công, xem một chút rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

“Trời ạ! Chuyện này... Phô trương cũng quá lớn!” Ngay cả Già Đại cũng không nhịn được kêu lên kinh ngạc.

“Lần đầu tiên tớ được nhìn thấy pháo hoa đẹp như vậy đó!” Lam Tạt cũng không nhịn được há to miệng.

Đồng Tiểu Noãn nhìn pháo hoa đầy trời dần hội tụ lại thành mười chữ: Tuệ Tuệ, anh yêu em, tha thứ anh được không? Miệng càng ngoác càng lớn, Tuệ

Tuệ? Không phải Thiên Ca Tuệ chứ?

Già Đại và Táp Táp cũng nhìn thấy, hai người kinh ngạc nhìn lẫn nhau, cuối cùng nhất trí vọt vào phòng kéo Tuệ Tuệ đang nằm ngủ trên giường ra ngoài.

“Hai cậu làm cái gì vậy! Tớ ra ngoài sẽ dọa đến người khác.” Thiên Ca Tuệ kinh ngạc vì sức lực hai cô bạn đột nhiên lớn như vậy.

“Suyt! Nhìn lên trời.” Già Đại tỏ vẻ nghiêm túc nhìn cô.

Trên trời? Trên trời có gì hay mà nhìn! Chẳng lẽ có đĩa bay? Mặt Thiên Ca Tuệ dán mặt nạ ngửa thành góc bốn mươi lăm độ, mười chữ to do pháo hoa tạo thành tùy ý phiêu đảng trên bầu trời đêm, sáng chói lóa mắt, làm cho người ta than lên sợ hãi.

Hù dọa? Không phải chỉ cùng tên thôi sao? Làm gì mà phải kinh ngạc giống như thấy đĩa bay vậy?

“Cũng không phải chỉ có một mình tớ tên Tuệ Tuệ.” Giọng nói bình tĩnh lại lạnh nhạt, bởi vì cô biết ông xã cô tuyệt đối không phải là người lăng mạn, từ khi hai người kết hôn đến nay anh còn chưa từng đưa một món quà cho cô, chứ đừng nói tới làm ra chuyện lăng mạn khiến cho người ta than lên sợ hãi như vậy?

Dĩ nhiên cũng không phải nói Ủy Nam Thừa hẹp hòi, mà anh vốn có thói quen này, Thiên Ca Tuệ từng cho rằng anh là một người không có tế bào lăng mạn, hơn nữa bản thân cô tùy tiện, không nhạy cảm như vậy, cho nên thời gian dài cũng thành thói quen.

“Nhưng người tên Tuệ Tuệ quả thật không nhiều lắm.” Già Đại bị giọng nói bình tĩnh như vậy của Tuệ Tuệ làm cho hồ đồ.

“Không nhiều lắm cũng không nói lên là không có.” Thiên Ca Tuệ thờ dãi, Ủy Nam Thừa tên trứng thối đó bị cô cấm chỉ bước đến trường học, làm sao có thể đột nhiên chạy tới đùa bốn lăng mạn, hơn nữa còn là hơn nữa đêm, trừ phi đầu anh đập mạch không sai lắm.

“Tuệ Tuệ, mặc dù có thể là người cùng tên, nhưng sao cậu không có chút cảm giác nào vậy? Dùng phương thức lăng mạn như vậy nói xin lỗi?” Hai tay Lam Táp đặt dưới cằm, hình như rất xúc động.

“Ặc... Quả thật rất lăng mạn, chỉ có điều không đúng với tớ, cảm giác vĩnh viễn không tới được.” Thiên Ca Tuệ tháo mặt nạ trên mặt ra, chuẩn bị đi vào rửa mặt.

Đột nhiên, lại một trận sét chói tai liên tiếp làm cho bốn cô dừng bước chân lẫn nữa.

Đối diện vốn là lầu khoa học kỹ thuật tối đen như mực, ánh đèn đột nhiên sáng lên, hơn nữa ánh sáng rất có quy luật mà lộ ra một trái tim hồng thật to, một phút đồng hồ sau lại biến đổi thành: Bà xã, anh rất nhớ em.

Biến đổi lặp đi lặp lại như thế, hấp dẫn càng nhiều nam sinh nữ sinh dừng chân bình luận, các nam sinh đều cảm thấy người đàn ông này rất dũng cảm, trong nháy mắt có một cảm giác sùng bái trong lòng.

Các nữ sinh thì hoàn toàn sôi trào, trong lòng hâm mộ người đó! Rốt cuộc ai là Tuệ Tuệ? Lại được một người đàn ông dùng phương thức lăng mạn khoa trương như vậy tỏ lộ, quả thật quá hạnh phúc!

Thiên Ca Tuệ không biết vì sao, thấy câu kia: Bà xã, anh rất nhớ em. Trong lòng đột nhiên ề ề, có một dự cảm vô cùng xấu.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Trứng thối không chịu trách nhiệm! (4/4)

Editor: Puck

“Trời ạ! Nữ sinh tên Tuệ Tuệ này rốt cuộc là ai? Hạnh phúc chết rồi!” Nữ sinh Giáp ở phòng ký túc xá sát vách hét to.

“Không phải lớp chúng ta có một người tên Thiên Ca Tuệ sao? Không phải cậu ấy chứ?” Nữ sinh Ất kinh ngạc kêu lên.

“Không nghe nói cậu ấy có bạn trai, cậu ấy mỗi ngày đều cùng Tang Mộc Già Đại, Lam Táp cùng ra cùng vào, nào giống như người có bạn trai? Lại nói trên kia viết bà xã, nói rõ quan hệ đã rất không bình thường rồi!” Nữ sinh Bính phân tích.

Trong đầu Thiên Ca Tuệ hơi bừa bộn, vừa rồi còn xác định 100% nhất định mình không phải là nữ chính, nhưng bây giờ ngược lại không chắc chắn lắm, lấy điện thoại di động ra đang chuẩn bị gọi điện thoại cho người khác chứng thực, nhưng lại sợ không phải là anh, ngược lại bị anh cười nhạo một trận, rất mất thể diện!

“Tuệ Tuệ, cậu nhìn kia, lầu chót đối diện có phải có bóng người không?” Già Đại mắt tinh phát hiện trên nóc lầu đối diện giống như có một điểm ánh

sáng đang lay động, xem ra phải có người ở đó.

Mặc dù cự ly cách xa như vậy, bốn dáng người nọ thoạt nhìn giống như ánh sáng hơi yếu, trái tim Thiên Ca Tuệ vẫn không ngăn được mà nhảy lên, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào bóng dáng mơ hồ trên nóc lầu đối diện, đột nhiên không nói một lời xoay người đi về phía cửa.

“Tuệ Tuệ, cậu đi đâu vậy?” Lam Tập cảm thấy hơi kỳ quái, sao cậu ấy lại đột nhiên chạy ra ngoài.

“Có thể cậu ấy chính là Tuệ Tuệ kia không?” Già Đại chỉ lên tòa nhà khoa học kỹ thuật đối diện, mặc dù rất kinh ngạc, nhưng liên tưởng đến gia thế của Tuệ Tuệ còn có cậu ấy từ chối lời thổ lộ của anh Tại Hi, đã cảm thấy tất cả đều có khả năng.

Miệng Lam Tập hoàn toàn có thể nhét được trái trứng gà, “Không phải chứ? Vừa rồi cậu ấy còn bình tĩnh như vậy?”

“Bởi vì, chính cậu ấy cũng không nghĩ đến nhân vật nữ chính kia sẽ là cậu ấy.” Già Đại nói từng câu từng chữ, chung đụng với Tuệ Tuệ gần một năm, tính tình cậu ấy tùy tiện, hoạt bát đơn thuần, làm người cũng rất rộng rãi, hơn nữa mỗi tuần cậu ấy trở về trường học đều mang rất nhiều đồ ăn ngon cho các cô, không có vẻ sắc sảo.

Đây cũng là nguyên nhân khiến ba người bọn họ có thể chơi được tốt như vậy, đều không phải là cô gái có tính toán, đều rất đơn thuần lương thiện, cho nên nét mặt vừa rồi của Tuệ Tuệ nhất định không phải gạt người, đó chỉ có thể nói gần đây có người theo đuổi cậu ấy, hơn nữa rất mãnh liệt, không trách được anh Tại Hi thất bại, haizzz...

Mỗi một cô gái đều sẽ bị hành động lãng mạn như vậy làm cảm động.

Nhưng có tình Thiên Ca Tuệ chính là một quái thai, cô một đường chạy như bay đến tòa nhà kỹ thuật công nghệ, bò đến lầu cuối thì đã thờ lên chứ không thờ xuống được, khom người thờ hớn hèn.

Nhìn người nào đó từng bước từng bước tới gần mình, quả thật tức giận dễ sợ, chống nạnh mắng: “Anh ăn no bụng mỡ không có chuyện gì làm hay đầu chap mạch rồi! Nửa đêm chạy đến lầu cuối làm chi? Khắp nơi đen như mực, anh có biết nguy hiểm cỡ nào không!”

Úy Nam Thừa vốn tưởng rằng Tuệ Tuệ sẽ nhiệt tình nhào tới cho anh một cái ôm, sau đó dịu dàng như nước rúc vào trong ngực anh, “Ông xã, người ta rất cảm động đó ~”

Sau đó, anh sẽ cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng ngày nhớ đêm mong...

Kết quả, giấc mộng bị thực tế đánh nát, anh chẳng những không được khích lệ, ngược lại bị chửi mắng một trận, mặt lập tức tối thui một nửa, đều do a Dân đưa ra chủ ý cùi bắp, để cho anh hơn nửa đêm chạy tới nơi này làm trò lãng mạn!

Chỉ có điều trong lời Tuệ Tuệ nói là lo lắng cho anh sao? Khó chịu vừa rồi nhanh chóng lướt qua.

“Bà xã, em hãy nghe anh nói trước...”

“Không nghe! Tôi không nghe! Khốn kiếp! Ai cần anh chạy đến trường học chơi trò lãng mạn! Còn viết tên tuổi em ra, mất mặt chết! Em chán ghét anh! Chán ghét anh!” Thiên Ca Tuệ bịt lỗ tai kêu lên, trướng thúi, anh có biết mình lo lắng bao nhiêu không? Hơn nửa đêm chạy đến lầu cuối, không có một chút ánh đèn nào, lỡ như té gãy chân thì làm sao?

Hu hu... Trướng thúi không chịu trách nhiệm!

Úy Nam Thừa đi tới mấy bước ôm lấy Tuệ Tuệ, mặc cho cô giãy giụa như thế nào cũng không buông ra, vòng thật chặt, nói nhỏ bên tai cô, “Anh cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, nhất định sẽ chịu trách nhiệm với hành động của mình, mặc dù lầu cuối không có ánh đèn, nhưng anh mạng theo đèn pin cầm tay, sẽ không có nguy hiểm.”

Thiên Ca Tuệ hít mũi một cái, “Có quý mới lo lắng cho anh, anh hại em mất mặt, em chán ghét anh, ghê tởm anh...”

“Ừm...” Miệng đột nhiên bị chặn lại, dùng cả tay chân đẩy người nào đó, nhưng anh không hề nhúc nhích, ôm chặt lấy cô.

Nụ hôn này nóng rực mà kéo dài, bá đạo mà dịu dàng, vội vàng mà tỉ mỉ, mỗi một chỗ trong miệng cô đều ngọt ngào, đầu lưỡi dây dưa lẫn nhau, chơi đùa cùng múa.

Một cơn gió lạnh thổi qua, hai người đều rùng mình, lạnh nóng luân phiên, Thiên Ca Tuệ kêu rên hai tiếng, mới vừa rồi bởi vì quá tức giận nên Thiên Ca Tuệ chỉ mặc đồ ngủ rồi chạy luôn ra ngoài, lúc này gió lạnh thổi tới, quả thật hơi lạnh.

Trên người Úy Nam Thừa chỉ mặc mỗi áo sơ mi, vội vàng ôm chặt cô, cái trán chống lên trán cô, “Lạnh không? Chúng ta đi xuống đi.”

Quả thật hơi lạnh, Thiên Ca Tuệ gật đầu một cái, được anh ôm xuống cầu thang, lửa giận đáy lòng đã bị nụ hôn sâu triền miên đó dập tắt, đáy lòng chỉ còn lại ngọt ngào.

Lúc này, Úy Nam Thừa nhất định sẽ không tha cho cô trở về ký túc xá, còn phải thừa thắng xông lên mới được, tối nay dĩ nhiên là lúc tốt nhất.

Giờ phút này trong đầu Thiên Ca Tuệ còn hoàn toàn mơ hồ, lúc thì ngọt ngào và hạnh phúc, lúc lại lo lắng, cô cứ thế chạy đi, mấy người Già Đại nhất

định đoán được, phải giải thích với các cậu ấy như thế nào?

Nói không chừng ngày mai toàn trường đều biết cô chính là Tuệ Tuệ đó? Thật rồi rắm!

“Thật ra thì, sinh viên đại học có thể kết hôn, trường hợp như vậy không phải không có.” Ủy Nam Thừa cảm thấy thay vì như vậy còn không bằng công khai tin tức anh và Tuệ Tuệ đã kết hôn, cũng tránh khỏi sau này truyền thông mượn đề tài để nói chuyện của mình.

“Không được, sẽ rất kỳ quái! Em không thích bị người ta chỉ chỉ chò chỏ.” Thiên Ca Tuệ dẫu môi.

“Vậy em có thể nói anh là... Bạn trai của em” Hai chữ bạn trai này nói ra đúng là không phải khó chịu bình thường.

“Bạn trai?” Thiên Ca Tuệ ý vị sâu xa liếc nhìn anh, hình như muốn nói: Nhìn có vẻ không giống, anh tương đối giống quái thực thử *.

(*) Quái thực thử: Chỉ người đàn ông trung niên yêu thích Lolita.

Ủy Nam Thừa rất thất bại nâng trán, anh trông có vẻ già như vậy sao? Hơi giận dỗi nói: “Anh không cảm thấy anh có gì không thể gặp người.”

“Anh chính là không thể gặp người, những cô gái mê trai kia vừa nhìn thấy anh nhất định ước gì đụng ngã anh, hơn nữa anh xem anh nhìn có vẻ là người giàu có, em nhìn giống như người bám vào người giàu có.” Thiên Ca Tuệ tỏ vẻ nghiêm túc.

“Lộn xộn cái gì, trong đầu nhỏ của em cả ngày nghĩ cái gì?” Ủy Nam Thừa hơi buồn cười sờ đầu Tuệ Tuệ, thì ra cô nhóc ngốc này đang ghen?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Trời đất chứng giám, mặt trời mặt trăng có thể làm chứng (1/3)

Editor: Puck

“Không được sờ lên đầu người ta, càng sờ càng ngốc.” Thiên Ca Tuệ chu cái miệng nhỏ nhắn mắt hứng.

“Anh thích em ngốc nghếch.” Ủy Nam Thừa cười đến cung chiều mà xấu xa.

Thiên Ca Tuệ cảm thấy vẫn không nên để ý đến anh thì tốt hơn, tối nay người này hơi không bình thường, dựa vào trên ghế ngồi, nhéo ngón tay ngẫm nghĩ.

Xe dừng ở cửa chung cư, hai người lần nữa trở lại ổ nhỏ hai phòng ở, nhiệt độ chợt lên cao.

Tất cả đều giống như nước chảy thành sông, Ủy Nam Thừa lần này đã có kinh nghiệm, làm đủ đạo đầu, hết sức khiêu khích dẫn dắt Tuệ Tuệ, để cho cô đạt tới đỉnh núi vui thích.

Sau khi xong chuyện, Thiên Ca Tuệ là hết hơi, Ủy Nam Thừa không có cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là đi tìm trong tủ lạnh xem có thức ăn gì không, may mà lúc bố trí đồ dùng hằng ngày tiện tay cầm mấy thùng mỳ ăn liền, lúc mẩu chốt đúng là phát huy tác dụng rồi.

Thiên Ca Tuệ mặc áo ngủ ngồi trên ghế trong phòng ăn ăn mỳ ăn liền nóng hổi, kêu to ăn ngon, đói bụng ăn cái gì cũng ngon.

“Nếu không lần sau mua ít gạo và thức ăn đặt trong tủ lạnh, đói bụng có thể nấu cơm ăn, mỳ ăn liền suy cho cùng là đồ ăn không tốt cho sức khỏe, ăn nhiều không tốt. Ủy Nam Thừa nghĩ tới lâu dài, sau này còn phải thường xuyên tới mới được, ít nhất một tuần tới hai lần.

“Thôi đi, mua cũng không có ai biết làm, lãng phí.” Bản thân Thiên Ca Tuệ không có thiên phú nấu cơm, lại rất thích thưởng thức món ăn ngon.

“Anh sẽ nấu.” Ủy Nam Thừa nhẹ nhàng liếc nhìn cô, ánh mắt kia, ý vị sâu xa!

“Khụ...” Thiên Ca Tuệ thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi, “Anh biết làm cơm?”

“Thế nào? Không tin?” Giọng nói tuyệt đối khinh thường, ánh mắt tuyệt đối cợt nhả.

Động tác nhai mỳ của Thiên Ca Tuệ khẽ dừng lại, rất quả quyết lắc đầu, dĩ nhiên không tin, Thừa nấu cơm khi nào chứ?

“Vậy em cho rằng mấy năm ở Mỹ anh trôi qua như thế nào? Một người ở bên ngoài luôn phải học được sinh hoạt độc lập, nấu cơm thật ra không tính là chuyện khó gì, luyện nhiều một chút sẽ biết.” Ủy Nam Thừa rất bình tĩnh như trần thuật một sự thật.

Hóa ra là như vậy, “Vậy sao anh không nói cho em.”

“Em cũng không hỏi anh.”

“Em còn chưa ăn no, còn muốn ăn.” Thiên Ca Tuệ vênh môi đẩy tô mỳ ăn liền đã ăn sạch sẽ, quai hàm phồng lên.

Úy Nam Thừa nhìn tô mỳ ăn liền mình đã ăn được một nửa, đẩy tới trước mặt cô, cô cũng không khách khí, mấy đũa đã ăn sạch trơn, còn chưa đã ngứa liếm môi một cái, sờ sờ bụng nhỏ tròn vo của mình, “Giống như hơi no.”

“Vậy em còn ăn nhiều.” Cung chiều nhéo nhéo cái mũi của cô.

Thiên Ca Tuệ cọ một cái ngò vào trên đùi anh, nũng nịu, “Em muốn ăn, em còn muốn ăn cơm anh làm.”

“Vậy về sau mỗi tuần chúng ta tụ họp ở đây hai lần, anh nấu cơm cho em ăn.”

“Anh mỗi ngày bận rộn như vậy, có thời gian rảnh không?” Thiên Ca Tuệ vòng cổ chồng, mặc dù rất muốn nếm thử một chút tay nghề của Thừa, nhưng vừa nghĩ tới anh mỗi ngày bận rộn như vậy, mệt mỏi như vậy, thật sự hơi đau lòng.

“Vậy thì ít nhất một lần, bớt chút thời gian chắc chắn sẽ có.” Mặc dù công việc rất quan trọng, nhưng bà xã cũng quan trọng ngang hàng.

“Người ta không muốn anh khổ cực như vậy!”

“Vi bà xã, cực khổ nữa cũng đáng.”

“Miệng lưỡi trơn tru!”

“Trời đất chứng giám, mặt trời mặt trăng có thể làm chứng cho tấm lòng của anh!”

...Ngày hôm sau trở về trường học quả nhiên gặp phải oanh tạc của Già Đại và Tạt Tạt.

“Thành thực khai báo đi, tối hôm qua trắng đêm không về rốt cuộc đi làm cái gì?”

“Nữ chính oanh động toàn trường tối hôm qua chính là cậu hả? Người nào lãng mạn thô lỗ với cậu như vậy?”

“Rốt cuộc hai người bắt đầu từ khi nào?”

“Tối hôm qua hai người có... Cái đó không?”

...

Thiên Ca Tuệ đã sớm nghĩ xong đối sách, đưa bọn họ vào trong chuyện xưa nói liên tục, còn nói anh chính là thanh mai trúc mã kia lúc trước đã từng nói với hai cô, không biết tối qua nổi cơn thần kinh gì lại chạy tới trường nào loạn một trận như vậy, hoàn toàn khiến cho cô ứng phó không kịp.

“Vậy rốt cuộc hai người có quan hệ gì?” Già Đại nghi vấn.

“Ồ thì...” Thiên Ca Tuệ đang suy nghĩ tìm từ như thế nào tương đối thỏa đáng, kết quả Lam Tạt lấy cho, “Quan hệ mập mờ?”

Thiên Ca Tuệ gật gù đầu, đầu chỉ là mập mờ, hai người đều biết hết mỗi một chỗ trên người nhau rồi, càng thêm hiểu rõ thâm nhập lẫn nhau –

“Vậy cậu là xử nữ sao?” Đồng Tiểu Noãn bình thường đều thuộc về cấp bậc nổ bom.

Nói quá mức thẳng thắn rõ ràng như thế khiến cho Già Đại và Tạt Tạt hai cô gái còn hết sức ngại thẹn đỏ hết mặt, nhưng vẫn hai mắt lấp lánh nhìn Tuệ Tuệ chăm chăm, đáng vẻ cảm thấy rất có hứng thú.

“Khụ... Khụ...” Quả nhiên nữ sinh đều thích bát quái, “Không phải.” Còn là xử nữ! Cô đã là mẹ của hai đứa bé, nói ra đoán chừng cũng không có ai tin tưởng.

“Chẳng lẽ chính là tối hôm qua?” Tròng mắt đen của Già Đại sáng ngời trong suốt.

Thiên Ca Tuệ tỏ vẻ đau khổ lắc lắc đầu, “Thật ra thì tớ cũng không nhớ rõ được, có lẽ là ngày nào đó vào buổi tối sau khi uống rượu say phát thú tính thôi.”

Già Đại và Tạt Tạt há to mồm vẻ mặt không thể tin, giống như diễn phim truyền hình vậy! Đồng Tiểu Noãn ngược lại không cảm thấy có cái gì, bản thân mình cũng đã xảy ra quan hệ với bạn trai ở trường cấp ba.

“Vì vậy dừng lại, nên nói tớ cũng đã nói tất cả, còn sót lại không gian để cho chính các cậu nghĩ thế nào, mời tùy ý.” Thiên Ca Tuệ cười híp mắt buông tay, sau đó bung chậu vào toilet, lưu lại ba vẻ mặt nữ bát quái khác nhau.

Sau sự kiện pháo hoa và sự kiện ánh đèn, “Tuệ Tuệ” lập tức hoàn toàn trở thành đồ chót trong trường học rồi, chỉ có điều phần lớn mọi người đều không biết rốt cuộc cô là thần thánh phương nào, sau khi được thổ lộ phách lối như vậy lại khiêm tốn ẩn danh như thế.

Mỗi một ngày cứ trôi qua như vậy, Thiên Ca Tuệ cố gắng khiêm tốn học tập trong trường, trừ bởi vì hoàn thành tín chỉ mà nhất định phải gia nhập xã đoàn, cô ít tham gia bất kỳ hoạt động giải trí nào, một trạch nữ tiêu chuẩn.

Một tuần năm buổi tối luôn có một buổi tối cô không ở ký túc xá, ban đầu mấy người Già Đại còn trêu chọc cô, dần dần cũng thành quen, chẳng qua Già Đại cảm thấy hơi tiếc hận vì Tuệ Tuệ và anh Tại Hi không thể đi đến một nơi, thật ra thì hai người bọn họ xem ra rất xứng đôi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Nếu như là tiên xuống trần một ngày thì tôi không đỡ nổi

Editor: Puck

Cuộc sống trạch nữ lấy gia đình làm chủ bất tri bất giác đã qua hai năm, Thiên Ca Tuệ giống như đã quen với hình thức cuộc sống yên tĩnh này, chỉ có điều có một lần nói chuyện trời đất với Yên nhi, hỏi cây trăm câu ấy đã từng đưa choc ô, cô mới giật mình nhận ra mình đã vứt bỏ những thứ từng yêu thích khi học cấp ba, cuộc sống bây giờ đơn giản bình thản, để cho cô kinh ngạc không ngờ mình lại có thể chịu được?

Nhìn lại cuộc sống thế giới bên ngoài, quả thật thay đổi rất nhiều, rõ ràng nhất chính là cục cung của các cô trưởng thành, Học Học và Tập Tập khuôn mặt giống nhau như đúc quả thật đi tới đâu cũng giết người một mảng lớn, mắt to đen như đá quý, lông mi dài luôn cong lên chớp chớp vô cùng dễ thương, nước da trơn mềm như nước, môi đỏ mọng hồng hào, vô cùng đáng yêu, nhưng mà phần tà ác lại không hề kém chút nào. Phương diện IQ, quả thật chỉ hơn chứ không kém người cha thiên tài của các bé.

Khiến cho cô cảm thấy vô cùng vinh quang và hạnh phúc, các cục cung quả thật làm cho cô tự hào!

Mà anh trai cũng đã đính hôn với Phó Đông Nhi - thiên kim chủ tịch ngân tịch Phúc Thụy một năm trước, cô vẫn tương đối hài lòng với người chị dâu này, ít nhất chị ấy không tỏ vẻ mắt cao hơn đầu, thế lực, ngang ngược kiêu ngạo vô lễ như những thiên kim con nhà khác, nói tóm lại là một người đẹp rất có khí chất thanh nhã, nhưng cô cảm thấy rõ ràng giữa anh trai và chị Đông Nhi không có tình cảm, hai người đính hôn một năm qua vẫn ngăn cách hai nơi, một ở Trung Quốc, một ở Luân Đôn du học, cuộc sống ai đi đường nấy, không liên quan lẫn nhau.

Yên nhi và Cầu Cầu đều học đại học năm tư, hai người đều vội vàng ra ngoài tìm việc làm, vấn đề giữa Yên nhi và Bùi Phóng càng ngày càng nhiều, nhưng cô biết Yên nhi yêu anh ấy, cũng không bằng lòng buông tha cho tình cảm sáu năm; còn Cầu Cầu vẫn độc thân trước sau như một, hàng năm luôn ra ngoài du lịch mấy lần, dùng lời nói của cậu ấy là ra cửa nhìn thế giới, sẽ khiến cho tâm tình mình thêm buông lỏng, tâm cảnh rộng lớn.

A Dàn vẫn tiếp tục mang theo khuôn mặt hại nước hại dân kia đi gieo họa cho thiếu nữ ngu ngốc, nhưng mà anh ấy không giống anh trai, anh ấy chỉ trêu chọc hoa đào chứ không hái hoa đào, khiến những người đẹp kia vừa yêu vừa hận.

Nghe nói tình cảm giữa anh Lăng và Đóa Nhụy kia càng ngày càng tốt, anh Lăng thậm chí chuẩn bị kết hôn với chị ta, nhưng bác trai Quế và bác gái Quế hết sức phản đối, nói lại lịch chị ta không rõ.

Thật sự rất đau xót, cô bé lẹm gả vào nhà giàu luôn cần phải trải qua quanh co nặng nề.

Kỳ quái là anh trai, anh Hứa còn có Thừa đều không thích chị ta, một lần bởi vì chuyện này mà cô còn bắt nạt ba anh ấy nhìn không ra người, cho đến sau này mới hiểu được vốn không phải chuyện kia.

Anh Hứa vẫn còn được trong nhóm công nhận là quý công tử, chỉ có điều nghe nói anh ấy giống như vẫn đang tìm một cô gái, là cô gái trong lúc vô tình hôn đến vào hai năm trước trong dạ tiệc sinh nhật của anh trai, vẫn khiến cho anh ấy nhớ mãi không quên.

Thiên Ca Tuệ lập tức hưng phấn, không phải Già Đại vẫn nhớ mãi không quên bạch mã hoàng tử của cô ấy sao, chẳng lẽ Già Đại chính là cô gái mà anh Hứa muốn tìm, anh Hứa chính là bạch mã hoàng tử mà Già Đại muốn tìm.

Sau khi Thiên Chi Dương nghe nói cũng rất vui mừng, dù sao đây cũng chính là tâm kết của Du, có thể giúp cậu ấy giải quyết xong dĩ nhiên là tốt nhất, hai anh em thảo luận, quyết định cho hai bọn họ vui mừng.

Buổi trưa ngày kế, Thiên Chi Dương lừa gạt Hứa Du còn chưa tan việc đến một nhà hàng Tây cao cấp, nói muốn cho cậu ấy một vui mừng đặc biệt, làm cho trong lòng Hứa Du tâm thần không yên không dứt, Dương sẽ không hại anh chứ, chính rất có chuyện lạ như vậy.

Thiên Ca Tuệ thì chạy xe điên cuồng suốt dọc đường, Già Đại bị sợ đến nắm chặt tay nắm, cô có cảm giác từ khi mình lên xe đến giờ luôn ở trong trạng

thái mơ mơ màng màng, hơi không biết rõ tình huống.

Tuệ Tuệ lại còn cố tình treo ngược khẩu vị của cô, nói muốn cho cô một vui mừng đặc biệt, làm hại cô hoảng loạn suốt dọc đường, chỉ sợ không phải là vui mừng mà là kinh sợ.

Ở trong nhà hàng Tây cao cấp, Hứa Du hơi không nhìn được nữa, đây cũng ngồi nửa giờ, buổi chiều anh còn phải chủ trì một cuộc họp, rốt cuộc trong hồ lô của Dương muốn làm cái gì chứ? Làm cho thần thần bí bí như vậy.

“Bình tĩnh đừng nóng, bình tĩnh đừng nóng, đang kẹt xe.” Thiên Chi Dương vừa nhận được điện thoại của em gái nói lập tức tới ngay.

“Đừng thừa nước đục thả câu cho tôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hứa Du thần nhiên nhấp một ngụm cà phê đen.

“Tôi tìm được người phụ nữ hai năm trước khiến cho cậu nhớ mãi không quên.” Thiên Chi Dương cười đến hoàn toàn lưu manh.

“Cái gì?” Hứa Du còn tưởng rằng mình nghe lầm rồi, chuyện cũng đã hai năm trước rồi, cũng thua thiệt cho Dương vẫn còn nhớ kỹ giúp anh, thật sự làm khó cậu ấy, thật sự trọng tình trọng nghĩa!

“Cũng đừng quá sùng bái anh, anh chỉ là truyền thuyết.” Thiên Chi Dương tỏ vẻ lưu manh nói.

Hứa Du tức giận tròn tròn mắt nhìn cậu ta, giờ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay, “Anh em, cậu có biết thời gian có thể thay đổi rất nhiều thứ không, đã từng động lòng không có nghĩa là bây giờ còn động lòng, chỉ có điều tôi nhận phần ân tình này. Tôi thật sự phải đi, buổi chiều có một cuộc họp tôi không thể vắng mặt, cậu cũng biết cán bộ nhà nước không dễ làm, sẽ bị trừ tiền lương.” Nói xong lập tức đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Trái tim không nhịp đập, gặp mặt rồi quyết định, tôi đã nói với cậu dung mạo của cô ấy cực kỳ xinh đẹp, hơn nữa phong cách rất xứng với cậu, phối hợp tuyệt mỹ.” Thiên Chi Dương vội vàng kéo cậu ấy.

“Phải, nếu là tiên nữ hạ phàm một ngày tôi không tiếp nhận nổi.” Hứa Du hoàn toàn bắt đắc dĩ.

Đúng lúc này, có hai cô gái chạy đi1 enda4nle3qu21ydo0n từ ngã rẽ cầu thang tới, hai người đều sắc mặt ửng hồng, thở hồng hộc, cô gái phía sau còn tỏ vẻ mê man.

Hai cô chính là Thiên Ca Tuệ và Tang Mộc Già Đại.

“Ôi, Tuệ Tuệ, Già Đại, hai người có thể tới rồi.” Thiên Chi Dương nhìn thấy hai cô giống như nhìn thấy cọng cỏ cứu mạng.

Hứa Du thấy Tuệ Tuệ cũng tròn tròn mắt, đầu lớn hơn, chỉ đành phải ngồi xuống trước.

Khi Già Đại nhìn thấy Hứa Du, cuối cùng hiểu được, thì ra Tuệ Tuệ lôi kéo cô vô cùng lo lắng mà chạy tới đây là muốn cho cô xem mắt? Giá thị trường của cô không đến nỗi không tốt như vậy chứ, mặc dù vẫn không có bạn trai, nhưng là bởi vì cô không để ý đến, chứ không phải không có ai theo đuổi cô!

“Đề em giới thiệu một chút, người đẹp có phong cách bên cạnh em tên là Tang Mộc Già Đại, là lai Trung Nhật; người đàn ông tròn bóng như ngọc đối diện họ Hứa tên Du, hai người có phải cảm thấy có hơi thờ quen thuộc lẫn nhau không?” Thiên Ca Tuệ cười đến rất hèn mọn.

Mặt Già Đại lập tức ㄣ thành trái cà chua, Tuệ Tuệ đang nói cái gì? Cái gì gọi là cảm thấy hơi thờ quen thuộc lẫn nhau? Sao nghe mập mờ như vậy?

Hứa Du liếc nhìn Tang Mộc Già Đại, quả thật rất xinh đẹp, có một vẻ đẹp diễm tình, nhưng mà, cảm giác không đúng lắm.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Sự kiện ô long (3/3)

Editor: Puck

Thiên Ca Tuệ thấy đáng về u mê của Già Đại, vội vàng tiến tới bên tai cậu ấy như thế như thế một phen, hoảng hốt đến bên tai Già Đại đều đỏ, không khỏi trừng mắt mà nhìn Hứa Du, thật sự là anh sao?

Cảm giác, không đúng lắm!

“Du, như thế nào, Già Đại có phải là người cậu muốn tìm không?” Thiên Chi Dương cười đến phờ phời.

Nghe vậy, Thiên Ca Tuệ mở to hai mắt, vòng tới vòng lui giữa hai người, lại nói anh Hứa và Già Đại thật xứng đôi! Xem ra đều giống như tiên giáng

trần vậy!

“Tang Mộc tiểu thư, đêm đó cô mặc đầm có màu gì?” Hứa Du cho rằng cô họ Tang Mộc.

“Anh Hứa, Già Đại không phải họ Tang Mộc, cô ấy họ Tang, nhà cô ấy ở Tô Châu, anh gọi cô ấy là Già Đại được rồi.” Thiên Ca Tuệ cắt đứt anh.

“Già Đại, ngưng ngưng, tôi...” Hứa Du hơi 囧, lại Trung Nhật, còn lấy cái tên Nhật Bản, anh cho rằng mẹ cô là người Trung Quốc, cha là người Nhật Bản, không ngờ trái ngược.

“Không có việc gì đâu, rất nhiều die nd da nl e q uu ydo n người hiểu lầm như vậy, đêm hôm đó em mặc chính là... Váy trắng.” Già Đại đã sớm bị n+1 người gọi sai là Tang Mộc tiểu thư thôi. ☺___☺b Mồ hôi

Đáy mắt Hứa Du lướt qua một tia sáng tỏ, quả thế, cô gái này có phong cách rất bay bổng, xuất trần, coi như cùng một kiểu người với anh, nhưng không phải là “Phượng hoàng lửa” đêm đó.

“Váy trắng? Không phải em mặc váy đỏ, mang mặt nạ phượng hoàng lửa sao?” Thiên Chi Dương kinh ngạc.

“Đêm hôm đó Già Đại mặc váy trắng, đeo mặt nạ thiên nga đen.” Thiên Ca Tuệ nói ra sự thật, trong lòng cũng hoàn toàn hiểu, thì ra là lầm đối tượng, ô long * rồi –

(*) sự kiện ô long: chỉ sự hiểu lầm gây ra tổn thất không đáng có.

Già Đại nghe đến đó cũng hiểu vì sao cảm giác không đúng, thì ra anh ấy không phải người kia.

“Già Đại, rất hân hạnh được biết em, chỉ có điều, tôi thật sự phải về đi họp, bữa này, ghi vào mục của tôi.” Nói xong, lập tức đứng dậy cáo từ.

Sau khi nhìn Hứa Du rời đi, hai anh em nhà họ Thiên đồng thời thở dài, chuyện này, càng ngày càng phức tạp.

“Anh, tại sao anh không nói sớm với em người phụ nữ anh Hứa hôn hôm đó mặc váy đỏ chứ, quả thật là sự kiện ô long.” Thiên Ca Tuệ chống cằm truy cứu trách nhiệm của anh mình.

“Sao anh lại nghĩ được đúng dịp như vậy.” Thiên Chi Dương vô tội nhún nhún vai, thật sự không ngờ.

“Tuệ Tuệ, cảm ơn cậu, thật ra thì tớ đã quên.” Già Đại rất cảm động vì Tuệ Tuệ vẫn còn nhớ chuyện này, còn phí sức muốn cho cô một niềm vui bất ngờ như thế, mặc dù tìm lộn người, nhưng tâm ý này cũng đủ rồi.

Thiên Ca Tuệ khổ não phình quai hàm lên, tại sao lại như vậy chứ?! Rốt cuộc là tên khốn kiếp nào hôn Già Đại! Còn không phụ trách mà đẩy cậu ấy ra như thế! Nếu như để cho cô biết tên đàn ông thú vị tha đó là ai! Xem cô có hung hăng trách mắng anh ta một trận không!

Mà lúc này Quế Bá Lăng bản thân là luật sư đang làm ở sở nội vụ, tự dưng bị hất hơi hai cái vang dội, dọa sợ thư ký mới tới đưa tài liệu tay run run, thiếu chút nữa làm vung vẩy tài liệu ra.

Sau đó lại bởi vì đủ loại nguyên nhân mà Quế Bá Lăng bị Thiên Ca Tuệ quở trách rất thâm, nhất là khi sự kiện hôn Già Đại này lên, càng thêm không có thời gian xoay sở, khụ... Khụ... Đây tạm thời nói sau.

Gần đây trên diễn đàn trường học khoa y, có một tựa đề được các bạn học bàn luận nóng lên, rõ ràng là: Cầm thầy trò yêu nhau, rốt cuộc là đúng hay sai?

Ít nhất 50% người ch là không nên, dù sao trường học cũng là cung điện thần thánh, quan hệ thầy trò nên thuần khiết, không nên chứa chút ý niệm ghê tởm và ý tưởng không nên xuất hiện, đó là bí ố! Hơn nữa nếu như dung túng sẽ khiến cho phong cách trường học không đoan chính, tạo thành một tấm gương không tốt, càng mang đến ảnh hưởng không tốt cho trường học.

38% người còn lại cảm thấy thầy trò yêu nhau không có gì phải kiêng kỵ, thời đại bây giờ giáo sư đại học và sinh viên nói chuyện yêu đương có quá nhiều ví dụ, nhìn mãi quen mắt, hơn nữa số tuổi chênh lệch không phải quá lớn, không có gì không thể.

12% người bày tỏ không ủng hộ không phản đối, xem cuộc vui chứ sao.

Nam nữ chính trong vụ thầy trò yêu nhau chính là Khúc Lại và Lam Táp, mặc dù hai người cũng không miễn nhau thành công, nhưng sau khi chuyện Lam Táp chủ động theo đuổi Khúc Lại không biết bị sinh viên bắt quai nào phát hiện gây ra huyền não xôn xao một trận, Thiên Ca Tuệ và Tang Mộc Già Đại tuyệt đối đứng về phía Lam Táp, càng cho cô khích lệ và ủng hộ tuyệt đối: Thích thì theo đuổi, không có gì lớn, không nên quan tâm đến lời đồn đại thể tục kia.

Đường mình mình đi, kệ cho người khác nói gì thì nói đi!

Lam Táp cũng không biết mình thích giáo sư Khúc từ lúc nào, có lẽ lời Tuệ Tuệ và Già Đại nói đều đúng, tình cảm không thể hỏi tại sao, ngay từ đầu tiếp xúc vốn vô tâm, dần dần, cô phát hiện mình không tự chủ bị anh hấp dẫn, bị khí chất thoát tục lạnh nhạt trên người anh hấp dẫn; bị anh học rộng tài cao hấp dẫn; bị u buồn nhàn nhạt nơi đáy mắt kia của anh hấp dẫn.

Về sau nữa, đơn giản biến thành tình yêu rồi.

Khoảng thời gian đó cô rất mê man, rất nghi hoặc, may mà có Tuệ Tuệ và Già Đại vẫn ủng hộ cô, cũng khích lệ cô đi thổ lộ, thật ra thì cô đã có cảm giác sẽ bị từ chối.

Nhưng mà, không thử một chút sao biết sẽ không thành công?

Vậy mà, cuối cùng vẫn bị từ chối, còn từ chối ngay mặt, đây là lần thứ hai cô thổ lộ với nam sinh, một lần nữa nhận lấy thất bại.

Ngay cả trong lòng có chuẩn bị, nhưng trong lòng vẫn đau đớn không dứt, cô vĩnh viễn nhớ tới đêm đông đó, cô và anh cùng đi ra khỏi thư viện, ở dưới một gốc cây cô thụ, cô lấy hết dũng khí, lần đầu tiên trong đời nói ra lời nói rõ ràng như vậy, “Em thích anh, anh có thể làm bạn trai của em không?”

Khúc Lại không ngờ cô nữ sinh nhỏ bé này sẽ thổ lộ với mình, ánh mắt kiên định của cô bé khiến cho anh nhớ tới người kia trong ký ức, cũng thích cười khanh khách nhìn mình.

“Lam Táp, mau trở lại ký túc xá đi, bên ngoài quá lạnh.” Vốn coi như không nghe thấy lời của cô.

“Khúc Lại! Em thích anh.” Lam Táp ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, giọng rất lớn, đây là lần đầu tiên cô gọi cả tên họ anh ra như vậy, hình như đã dùng hết hơi sức toàn thân.

Trong lòng Khúc Lại hơi rung động, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh giống như không nghe thấy gì, giọng nói lạnh như nước, “Có lúc chung đụng đã lâu, sẽ thành lâu ngày sinh tình, thích đó không phải là thích thật sự, chỉ là một loại say mê.”

“Em rất biết tâm ý của mình.” Lam Táp vẫn quật cường kiên trì.

“Xem ra tôi cho em quá nhiều ảo giác, là lỗi của tôi, về sau tôi sẽ lấy thái độ của một giáo viên nên có, chuyện tới nay tôi sẽ coi như không có gì xảy ra, em nhanh về đi thôi.” Khúc Lại thân nhiên nhếch đuôi mày, trong mắt không có chút nhiệt độ nào.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Hai cục cưng nhỏ tranh thủ tình cảm lẫn nhau (1/3)

Trong lòng Lam Táp lập tức lạnh toát rồi, một cơn gió lạnh thấu xương thổi qua, khiến cho cô không nhận được run lấy bầy, thì ra vẫn luôn là tự mình đa tình!

Cẩn thận chặt đôi môi đã trắng bệch, cổ nín không để cho mình rơi lệ, xoay người, từng bước từng bước một đi về phía cửa ký túc xá.

Khúc Lại nhìn bóng lưng quật cường của cô, trong mắt thoáng qua tia đau lòng, ngay sau đó biến mất, anh biết chuyện như vậy không nên xảy ra, nên dứt khoát sớm thì hơn, nhất thời làm tổn thương người còn hơn tổn thương người cả đời.

Xoay người, đi về phía ngược lại.

Bóng lưng thẳng tắp này, trong đêm đông giá rét, làm cho người ta có một cảm giác cô đơn không rõ.

Sau khi trở lại phòng ký túc xá, Lam Táp cuối cùng tháo xuống tất cả đồ phòng, úp mặt trên mặt bàn gào khóc lên, Thiên Ca Tuệ và Già Đại biết cô nhất định bị từ chối, bằng không cũng sẽ không khóc đến đau lòng như vậy, giờ phút này nói cái gì cho phải dường như đều là dư thừa, hai người cứ yên lặng ngồi bên cô ấy như vậy, khoác vai cô, không tiếng động an ủi cô ấy: Không có việc gì, còn có chúng tớ mà, chúng tớ đều hiểu.

Sau khi biết chuyện đã xảy ra, Thiên Ca Tuệ tức giận la hét muốn đi tìm Khúc Lại lý luận, tại sao có thể không nhìn tình cảm của một người con gái như vậy, còn nói cho Táp Táp quá nhiều ảo giác, quả thật là người cạn bả! Trúng thú!

Nếu không phải Già Đại liều mạng lôi kéo, sau khi tan lớp cô sẽ trực tiếp chạy vọt tới phòng làm việc của Khúc Lại.

Khúc Lại rõ ràng cảm thấy mấy ngày nay khi đi học, ánh mắt rất không thân thiện của bạn học Thiên Ca Tuệ và Tang Mộc Già Đại, nếu như ánh mắt có thể lảng tránh người, như vậy anh đã sớm thành mảnh vụn rồi.

Anh đã sớm biết tình hữu nghị giữa ba người bọn họ, cũng vui mừng thay họ, bạn bè luôn đáng quý khó có được.

Anh cũng cho rằng sau khi trải qua đêm đó, Lam Táp nhất định sẽ tránh mình như tránh bò cạp, nhưng không ngờ sau nửa tháng, cô đã khôi phục lại là cô gái lạc quan cười mở như trước kia, thái độ với mình kiên nhẫn khác thường, mặc dù lặp đi lặp lại nhiều lần bị từ chối, nhưng cô ngược lại càng mạnh

hon.

Chuyện này náo loạn ở trường học hơn nửa năm, mơ hồ trở thành một trong những đề tài sốt dẻo nhất, Lam Tập cũng bởi vì chuyện này mà nhanh chóng trở thành người được hoan nghênh ở trường học, rất nhiều học muội năm nhất năm hai đại học càng khâm phục cô không dứt, trong vòng nửa năm ngắn ngủi có một nhóm fan nhỏ, vì khuyến khích cô cố lên.

Khúc Lại một lần nữa trở thành nhân vật đề tài ở trường học, giáo sư của anh là lão giáo sư Hoàng ngày nào đó kêu anh về nhà ông chơi cờ vây.

“Khúc Lại à, con vẫn là một sinh viên xuất sắc trong số các sinh viên đồng đảo của thầy, cho dù là việc học hay phẩm hạnh, cũng làm cho thầy tìm không ra một tật xấu, duy chỉ có... Vấn đề tình cảm! Luôn luôn biến đổi không ngừng...” Lão giáo sư thở dài thật dài, năm đó Khúc Lại là đệ tử cuối cùng mà ông đặc ý nhất, vốn có thể đi nước ngoài đào tạo chuyên sâu, kết quả vì tình cảm mà bỏ qua tiến trình thật tốt.

Lúc ấy rất nhiều người không thể tưởng tượng nổi, cũng cảm thấy đáng tiếc vì anh, dù sao nhân tài không dễ dàng, vốn phải cầm dao phẫu thuật cuối cùng cầm phấn viết, mặc dù chức vị giảng viên rất cao thượng, nhưng với một người thực sỹ y học, sự hấp dẫn của cầm dao phẫu thuật không thể nghi ngờ là lớn hơn.

“Giáo sư, con khiến thầy thất vọng.” Khúc Lại hiểu mong đợi của giáo sư với mình, nung rất nhiều chuyện nếu như không có bất kỳ lý do gì, có lẽ mình thật sự vô duyên với việc cầm dao phẫu thuật.

“Không nói những chuyện xưa xửa xừa kia nữa, mặc dù không cầm dao phẫu thuật, nhưng con làm giáo viên nhân dân vẫn làm được không sai, cũng coi như không phụ lòng chính con.”

“Tạ ơn giáo sư, con sẽ tiếp tục cố gắng.” Khúc Lại vẫn tồn tại áy náy với giáo sư của mình, cũng không hối hận quyết định năm đó.

“Con cũng đã trưởng thành rồi, nên suy nghĩ chuyện lớn của chính mình, nếu không Liễu Tang trên trời có linh thiêng cũng sẽ không vui mừng, người sống nên sống thật tốt, nếu như luôn rối rắm quá khứ vậy thì cuộc đời còn có ý nghĩa gì!” Lão giáo sư cũng biết vài năm này Khúc Lại rất khổ, nhưng khổ nữa cũng phải sống cho thật tốt.

Khúc Lại cúi đầu xuống, giáo sư hiểu anh nhất, Liễu Tang, cái tên này giống như một cây kim đâm vào lòng anh, xóa thế nào cũng không mất, đau tận đáy lòng như vậy, nếu như năm đó mình đừng cảm thêm chút nữa, có phải có thể tránh khỏi rất nhiều việc không?

Chỉ tiếc cuộc sống không có nếu như, không được phép quay lại một lần.

“Vâng, con hiểu rồi.”

“Thầy đã kêu vợ thầy lưu ý giúp con, tìm một cô gái hiền hậu lương thiện, cũng tránh cho con chọc phải một số phiền toái không cần thiết.” Câu nói của lão giáo sư hiển nhiên có hàm ý khác.

Khúc Lại biết giáo sư biết chuyện của Lam Tập rồi, nhưng anh có thể nói gì? Có lẽ giáo sư nói đúng, nhanh chóng tìm một người kết hôn, như vậy sẽ yên ổn, phiền toái cũng sẽ ít đi nhiều.

-- -----

Mất thấy nghi hè năm nay là thời điểm tự do cuối cùng của thời sinh viên rồi, Thiên Ca Tuệ bắt đầu lập kế hoạch phải ra ngoài du lịch, đến năm tư, sẽ phải ra ngoài đi thực tập, muốn chơi cũng không có thời gian rảnh.

Buổi tối chủ nhật, cô ngồi trên giường cảm máy tính bảng lên internet tra địa điểm du lịch, hai con trai ngồi trên nệm trên đất, một đứa chơi trò chơi, một đứa xem hoạt hình.

Bạn nhỏ Úy Học Nghiêu hết sức tập trung “Chém giết”, cuộc chiến đấu kịch liệt, đột nhiên phát hiện em trai ngồi bên tay phải mình đã không thấy.

Nghiêng đầu, phát hiện cu cậu đã bò lên giường, hơn nữa đang chui vào trong ngực mẹ, vội vàng ném máy chơi game xuống, “Hi hà hi hục” bò lên giường, đầu nhỏ cũng ý vị chui vào trong ngực mẹ.

Lần này, Thiên Ca Tuệ hoàn toàn không có cách nào lên internet, hai con trai đã chui vào trong ngực cô, cô chỉ có thể bỏ máy tính xuống, mỗi tay vòng một, “Tập Tập, phim hoạt hình khó coi sao?”

Bạn nhỏ Thiên Tập Vũ lắc lắc đầu, giọng bi ba bi bô nói: “Mẹ, hôm nay xem một, ngày mai xem lại.”

Câu trả lời này khiến Thiên Ca Tuệ dờ khóc dờ cười, bé con nhỏ như vậy cũng biết mệt mỏi.

“Mẹ, sao mẹ không hỏi con?” Úy Học Nghiêu cực kỳ khó chịu khi mình bị mẹ không để mắt tới, bĩu môi, vô cùng dễ thương.

“Cục cụng Học Học có phải cũng chơi mệt rồi không, cho nên ngày mai chơi tiếp?” Thiên Ca Tuệ bị đáng vẻ dễ thương của cu cậu chọc cho không nhịn được cười lên, “Chụt” một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé.

Úy Học Nghiêu lấy được khen thưởng lập tức cười híp mắt, giọng nói mềm dẻo đáng yêu, “Mẹ đã đoán sai, trò chơi đó đối với con chỉ là Case nhỏ, buổi tối khi cha về phải để cha làm cho con một trò càng khó hơn!”

Thiên Tập Vũ khinh thường hừ hừ, anh trai cũng biết khoe khoang trước mặt mẹ!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Cha là một kẻ lừa gạt (2/3)

Bạn nhỏ Úy Học Nghiêu không nhìn thẳng vào ánh mắt không thân thiện của em trai, em trai không quan trọng, mẹ quan trọng nhất!

Trong lòng Thiên Ca Tuệ vô cùng hài lòng, hai cục cưng càng ngày càng khiến người ta yêu thích, hơn nữa lanh trí hơn người, tỷ lệ quay đầu khi đi ra ngoài cũng cao gần 100%, khiến cho cô người làm mẹ này cũng cực kỳ vinh hạnh.

Mỗi lần nhìn thấy gò má trắng nõn nà của hai đứa, cô luôn không nhịn được kéo chúng vào trong ngực hôn một cái thật lớn.

Hai bạn nhỏ Úy Học Nghiêu và Thiên Tập Vũ từ nhỏ đã có thói quen bị nước miếng của mẹ dính lên mặt, dần dần bọn chúng cũng sẽ phản công, chu cái miệng nhỏ nhắn bôi nước miếng lên mặt mẹ, thấy mẹ vui mừng, bọn chúng cũng sẽ rất vui vẻ.

Úy Nam Thừa vào nhà thấy chính là cảnh tượng này: Ba mẹ con đang ở trên giường náo loạn thành một đoàn, cái miệng nhỏ của hai con trai dính vào hai bên gò má bà xã, quả thật rất quá đáng rồi!

“Học Học, Tập Tập, còn không đi ngủ!” Giọng nói không giận mà uy, hai thằng nhóc này sao lại thích ăn đậu hũ của mẹ chúng vậy, không phải thân ái chính là đòi ôm, tuyệt đối không thể dung túng thói quen này.

Nghe được giọng của cha, hai cục cưng rất tự giác ngồi dậy, bọn chúng còn quá non nớt, không đấu lại được cha phúc hắc tuổi rất cao, cho nên chỉ có thể nghe lời.

“Mẹ, tối nay con muốn ngủ với mẹ.” Học Học ôm cổ mẹ làm nũng.

“Cha, con muốn ngủ chung với cha.” Tập Tập cười đến trong sáng thuần khiết, ngủ cùng cha thật ra chính là ngủ cùng mẹ, bởi vì cha không thể rời bỏ mẹ, O(∩_∩)O~

Úy Nam Thừa đột nhiên cảm thấy tính tình dieendaanleequydownn con trai nhỏ tương đối giống anh, biết một chút cong cong queo queo; mặc dù con lớn nhất cũng rất thông minh cơ trí, nhưng lại ngay thẳng dứt khoát, một đứa rất đơn giản. (Thiên Tập Vũ âm trầm cười nói: Cha, cha như vậy đang là tự chửi xiên chửi xỏ bản thân cha rất phúc hắc sao?)

“Ông xã, ngày mai anh có rảnh không?” Thiên Ca Tuệ nằm lý trên giường, chống cằm hỏi.

“Có.” Hôm nay Úy Nam Thừa trở về trễ như vậy chính là làm xong công việc của ngày mai, nghỉ ở nhà cùng bà xã và con trai, tiện thể giáo dục một chút hai thằng nhóc này về sau không được tùy tiện ăn đậu hũ của mẹ, đó là việc không nên.

“Vậy ngày mai chúng ta mang Học Học và Tập Tập đi khu vui chơi đi, lần trước đều là cha mẹ dẫn hai đứa đi, chúng ta đều rất ít khi mang hai con đi chơi.”

Hai cục cưng nghe được lời của mẹ, hưng phấn đến tròn mắt xoay tròn, mặc dù trước đó mẹ có từng dẫn hai anh em đi chơi, nhưng cha luôn rất bận, một lần cũng chưa từng đi, thật mất hứng!

“Cha, cha xem những người bạn nhỏ khác mỗi lần đều có cha mẹ dẫn đi khu vui chơi, con và em trai thật hâm mộ.” Học Học chu cái miệng nhỏ nhắn nói thật uất ức, mắt còn buồn bã nhìn cha bé.

Nghe con trai nói đáng thương như vậy, sắc mặt Úy Nam Thừa trầm xuống, hắng giọng một cái, “Ngày mai cha và mẹ sẽ mang hai đứa đi khu vui chơi chơi.”

“A yeah~~” Mặc dù rất thông minh, nhưng dù sao cũng là con nít, nghe được cha mẹ bảo ngày mai sẽ dẫn hai đứa đi khu vui chơi chơi, vui mừng đến nhảy nhót trên giường, Thiên Ca Tuệ cũng mặc cho hai đứa lộn xộn, còn bất ngờ tới chọc nách hai đứa, chọc cho hai đứa cười không ngừng, ý vị nhào lộn trên giường, điên cuồng đến đầu đầy mồ hôi.

Úy Nam Thừa chỉ đành phải lấy khăn lông lau mồ hôi cho con trai, giả vờ đen mặt: “Không cho náo loạn nữa, ngủ, giữ tinh thần và sức lực ngày mai chơi.”

Học Học vui vẻ “Chụt” một cái lên mặt cha, “Cha, ngủ ngon.” Sau đó ngoan ngoãn nằm xuống ngủ.

Cái hôn ngủ ngon nhẹ nhàng này khiến đáy lòng Úy Nam Thừa bỗng dưng mềm mại, có một cảm giác làm cha tự hào.

“Cha, con không muốn sáng sớm ngày mai khi mở mắt lại trở lại trên giường của con, con muốn nhìn thấy mẹ và cha đầu tiên.” Tập Tập nằm bên cạnh mẹ đột nhiên mở to mắt mà nói, trước kia mỗi lần cha đồng ý để hai đứa ngủ cùng mẹ, kết quả buổi sáng tỉnh lại, lại trở về trên giường mình rồi, điều này làm cho hai đứa rất tức giận, cha là một kẻ lừa gạt!

O(□□)o

Thiên Ca Tuệ nhắm mắt giả bộ như không nghe thấy, cười trộm trong lòng, con trai quả nhiên rất thông minh!

“Ngoan, cha bảo đảm ngày mai buổi sáng lúc mở mắt có thể nhìn thấy cha và mẹ.” Ủy Nam Thừa không hề lộ ra vẻ mặt không bình tĩnh khi ý định của mình bị con trai nhìn thấu, chỉ có điều tối nay anh không có đậu hũ ăn. (Yêu Yêu che miệng cười trộm: Con trai quá mức thông minh, xem ra cũng không hoàn toàn là việc tốt!)

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Chủ nhật khu vui chơi thật sự là người tập nập, người lớn cũng nhân dịp hôm nay ngày nghỉ mang đứa nhỏ của mình ra ngoài chơi một ngày, có thể dễ dàng thấy được các quầy bán kẹo hồ lô, bán bóng bay dọc theo đường đi.

Học Học và Tập Tập được cha mẹ nắm tay đi chính giữa, trong lòng khỏi phải nói có bao nhiêu cao hứng, lúc muốn mua die~nd a4nle^q u21ydo^ⁿ cái này lúc muốn ăn cái kia, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hạnh phúc.

Một nhà bốn người dung mạo xuất chúng đưa đến hàng loạt quay đầu nhìn, người đàn ông điển trai, người phụ nữ xinh đẹp, hai con trai sinh đôi càng thêm đáng yêu đến khiến người ta không nhìn được quay đầu nhìn hai lần, quả thật là con cưng được trời cao chiếu cố.

Đã từng bị ám ảnh khi chơi tàu lượn siêu tốc một lần, Thiên Ca Tuệ thật sự không muốn lại đi trải nghiệm trò đó lần thứ hai, nhưng các con lại cảm thấy rất hứng thú, la hét muốn chơi, cô chỉ đành bất cứ giá nào.

Động tác bất ngờ giảm xuống, lộn nhào kích thích khiến cho cô không kiềm chế được mà hét ầm lên, tiếng gió gào thét bên tai hòa lẫn tiếng kêu của cô, cho đến khi văng vẳng xuống dưới mặt đất cô vẫn thật lâu không thể hồi phục, đầu óc choáng váng.

Ủy Nam Thừa vội vàng ôm cô lại ngồi nghỉ ngơi trên ghế dài, nói với hai con trai: “Mẹ hơi không thoải mái, cha đi mua chút nước tới đây, các con phải chăm sóc tốt cho mẹ biết không, không được chạy loạn.”

Học Học và Tập Tập là đứa trẻ thông minh cỡ nào, biết mẹ vì chơi tàu lượn siêu tốc với chúng nên mới không thoải mái, cho nên rất hiểu chuyện gật gù đầu.

“Mẹ, đều do Học Học không tốt, về sau không bao giờ chơi tàu lượn siêu tốc nữa.”

“Mẹ, Tập Tập cũng không chơi.”

Thiên Ca Tuệ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của hai cục cưng, “Mẹ không có việc gì, ngồi một lát là được rồi, các con mỗi đứa hôn mẹ một cái, mẹ sẽ tốt lên.”

Hai đứa đương nhiên tin cho là thật, nhanh chóng chu cái miệng nhỏ nhắn ấn xuống một cái hôn lên gò má mẹ, sau đó vội vã cuống cuống mà nhìn chăm chăm vào mẹ xem có khá hơn chút nào không.

“Wow! Tuệ Tuệ, thật sự là cậu! Hai đứa trẻ bên cạnh là ai? Đáng đáp thật đáng yêu đó ~~~” Đột nhiên có hai cô gái từ phía sau chạy đến, nắm tay Thiên Ca Tuệ, kích động không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Không học thức, thật đáng sợ! (3/3)

Editor: Puck

“Già Đại? Tập Tập? Sao hai cậu lại tới đây?” Thiên Ca Tuệ thấy hai cô gái đột nhiên xuất hiện trước mặt, tròn mắt cũng tròn tròn.

Hai bạn nhỏ Ủy Học Nghiêu và Thiên Tập Vũ nhìn thấy hai cô xa lạ tuổi tác không chênh lệch lắm với mẹ thì đầu nhỏ nhanh chóng đảo quanh, trước kia mẹ từng dặn dò hai đứa khi ra bên ngoài gặp người xa lạ chào hỏi, nhất định phải hành động thông minh.

Cho nên, cả hai đứa đều lựa chọn trầm mặc thích hợp.

“Cậu có thể tới, sao chúng tớ lại không thể tới.” Già Đại giận mắng cô một cái, vừa nói vừa nhìn hai bé trai sinh đôi vô cùng đáng yêu.

“Học Học, Tập Tập, không phải cô đã dạy các con sao? Nhìn thấy cô gái xinh đẹp giống như cô phải gọi là gì?” Thiên Ca Tuệ cười đến dịu dàng, mắt không để lại dấu vết chớp chớp, hai cục cưng của cô nhất định hiểu động tác này.

“Xin chào hai dì xinh đẹp.” Học Học và Tập Tập trăm miệng một lời chào, cho dù hai đứa rất không bằng lòng đối “Mẹ” thành “Cô”, nhưng mẹ đã nói con nít thông minh phải học được xem xét thời thế, thật ra rốt cuộc là ý gì? Bọn chúng cũng không hiểu, cho dù tình huống lúc này.

“Học Học? Tập Tập? Đây là cái tên quái gì? Mẹ hai đứa cũng quá buồn cười rồi.” Lam Tập là một người thẳng tính, nghĩ cái gì nói cái đó, không ngờ một câu nói bộc tuếch lại đắc tội hai bạn nhỏ.

Khóe miệng Thiên Ca Tuệ giật giật, tên tuổi của con trai cô có nhiều thâm ý! Sao lại là cái tên rất quái.

“Dì, dì có biết trong Luận ngữ có câu ‘Học nhi thì tập chi, bất diệc thuyết hồ?’ không?” Ủy Học Nghiêu hơi không vui, người không học thức mới cảm thấy tên của bé và em trai rất quái gở!

“Mẹ của chúng con là người mẹ tốt nhất thiên hạ.” Tập Tập ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nếu không phải thoát nhìn hai dì này là bạn của mẹ, bé mới lười phản ứng lại họ! Không học thức, thật đáng sợ!

Nghe được hai con trai bảo vệ mình như vậy, trong lòng Thiên Ca Tuệ thật cảm động.

“Học Học, Tập Tập, là dì Tập Tập không học thức, nhận tội với hai đứa, tha thứ cho dì Tập Tập được không?” Lam Tập ngượng ngùng gãi đầu, liếc mắt giống như cầu cứu Tuệ Tuệ.

“Được rồi, dì Tập Tập cũng không phải cố ý, đáng về hai con như vậy rất không lễ phép đó ~” Thiên Ca Tuệ giáo dục con trai, cô cũng biết tính tình Tập tập nhanh nhẹn miệng, cũng không phải cố ý.

Học Học và Tập Tập thấy dì Tập Tập này rất chân thành xin lỗi hai đứa, hơn nữa mẹ cũng nói giúp, cũng hết giận, “Được rồi, nể tình dì thành tâm nói xin lỗi, chúng con cũng không so đo với dì.”

Giọng nói như tiểu đại nhân khiến Lam Tập nghe được chắc chắn nói kỳ, rốt cuộc là cha mẹ như thế nào mới có thể nuôi dưỡng ra hai cục cưng đáng yêu lanh lợi như vậy?

“Tuệ Tuệ, trong hai đứa nó rốt cuộc đứa nào là Học Học? Đứa nào là Tập Tập? Sao cậu phân biệt được?” Già Đại rất cẩn thận nhìn hai cu cậu sinh đôi trước mắt, đáng vẻ giống nhau như đúc, quần áo giày dép cũng giống vậy, hoàn toàn không nhận ra ai là ai.

Ủy Nam Thừa trở về ngay lúc này, xa xa đã thấy hai cô gái ngồi bên cạnh Tuệ Tuệ, nhìn đáng vẻ ba người rất quen thuộc, lạnh nhạt đi tới, đưa cho cô một chai nước suối Wow ha ha, “Khá hơn chút nào không?”

“Cha.” Ủy Học Nghiêu và Thiên Tập Vũ nhìn thấy cha giống như thấy cứu tinh nào tới, đầu chôn vào trong ngực cha, giọng buồn buồn, rất uất ức.

“Sao vậy?” Chẳng lẽ Tuệ Tuệ khiển trách hai đứa? Không thể nào, ba năm nay cho tới bây giờ Tuệ Tuệ cũng không nở mắng hai đứa một câu, trong nhà tỏ vẻ đen mặt luôn là anh.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tập Tập tiến tới bên tai cha, lặng lẽ nói mấy câu.

Hóa ra là như vậy, không trách được miệng hai con trai vênh cao lên như vậy, hóa ra không quen với thân phận mới!

Khoảnh khắc khi nhìn thấy Ủy Nam Thừa, nét mặt Già Đại và Lam Tập đều rất khiếp sợ, người đàn ông này! Thật sự là cực phẩm trong cực phẩm! Ngũ quan hoàn mỹ, sống mũi cao thẳng, cánh môi đầy đặn hấp dẫn, còn có vóc người cao lớn một mét tám, quả thật khiến cho người ta phun máu mũi rồi!

Nhưng mà, con trai người ta cũng lớn như vậy rồi! Thật không có công lý!

“Khụ... Tôi tới giới thiệu, hai người này là bạn cùng phòng kiêm bạn tốt của em Già Đại và Tập Tập, người này là... Anh.” Một chữ cuối cùng kia của Thiên Ca Tuệ hoàn toàn là cắn đầu lưỡi ra mà nói.

Ủy Nam Thừa liếc nhìn một cái nhìn u oán về phía cô, hình như muốn nói: Anh là... Anh? Thật sao? Tôi về xem anh thập em như thế nào!

“Tuệ Tuệ, cậu rốt cuộc có bao nhiêu anh trai?” Già Đại cảm thấy anh trai Tuệ Tuệ thật đúng là nhiều.

“Ờ thì... Không đếm cụ thể...” Thiên Ca Tuệ phát hiện, nói dối thật là chuyện khó! Làm người thật quá khó khăn! Khó quá!

“Anh trai cậu thật sự quá nhiều đi, hơn nữa người này còn điển trai hơn người khác.” Già Đại thờ dãi nói, khoảng thời gian trước mắt, cô đã nhìn thấy người anh trai thứ tư của Tuệ Tuệ rồi, mà người này thật sự là cực phẩm trong nhân gian! Không trách được cậu ấy vẫn cứ che giấu không lộ người ra –

Cuối cùng, Ủy Nam Thừa chủ động muốn mời hai cô ăn cơm, mặc dù hôm nay mới chân chính nhìn thấy, nhưng trước thường nghe Tuệ Tuệ nói thầm bên tai, biết hai người bọn họ cũng không tệ lắm.

Trong bữa tiệc, Già Đại và Tật Tật thấy Tuệ Tuệ lại tự nhiên gấp thức ăn, lau miệng cho hai bé trai sinh đôi như vậy, không khỏi âm thầm sợ hãi than: Chẳng lẽ người đàn ông cực phẩm này ly hôn? Đang theo đuổi Tuệ Tuệ, nhưng mà mang theo hai đứa bé, cho dù là hai đứa bé đáng yêu đi nữa, không phải uống công mình sao!

Chẳng lẽ Tuệ Tuệ trúng tà? Lại say mê đàn ông có vợ? Còn là cha của hai đứa bé?

Ngay sau đó một phỏng đoán to gan khác lại nổi lên trong lòng, lập tức bị phủ nhận đi, làm sao có thể, chuyện sinh con lớn như vậy? Sao có thể không biết?

Có lẽ là ánh mắt của Già Đại và Tật Tật quá mức kinh khủng, Thiên Ca Tuệ sờ mép một cái, không có gì cả mà?

“Trên mặt tớ có thứ gì không vậy?”

“Tuệ Tuệ, nếu không phải ba năm này chúng ta sống chung lâu ngày, hơn nữa cậu quả thật không có dấu hiệu mang thai, bằng không tớ sẽ thật sự hoài nghi Học Học và Tật Tật là con riêng của cậu!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiền lành của Già Đại, không hề có ý nói giỡn.

Bốn người này nhìn rất giống người một nhà, hơn nữa Học Học và Tật Tật, càng nhìn càng cảm thấy đáng đáp hai đứa có điểm giống Tuệ Tuệ.

“Phụt!” Thiên Ca Tuệ rất không có hình tượng phun ra, Tật Tật vội thân thiết đưa khăn giấy qua cho mẹ, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn đi Già Đại đối diện, chúng con là con trai chính thức của mẹ, mới không phải là con riêng!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Ủ, nghĩ đến mỗi đêm anh đều không ngủ được (1/3)

“Già Đại, cậu có thể đừng nói ra những lời khiến người ta sợ hãi như vậy không.” Thiên Ca Tuệ đề đưa xuống, liếc nhìn hai khuôn mặt nhỏ nhắn thay đổi của con trai, sợ hai đứa lại nói ra lời đồng ngôn vô ký * nào đó.

(*) đồng ngôn vô ký: lời trẻ nhỏ không có kiêng dè gì cả.

“Được rồi, chỉ trách hôm nay tớ bị kinh sợ đến, khiến cho nói chuyện cũng không bình thường, ở khu vui chơi gặp được cậu đã quá kỳ tích rồi, lại còn nhìn thấy cậu... Một tổ hợp đặc biệt.” Già Đại cảm thấy hôm nay mình hơi nói nhầm, ngay sau đó vội đầu ăn cơm, không hề nói một câu nào nữa.

Lam Tật cũng chỉ thỉnh thoảng nói mấy câu với Học Học và Tật Tật, cô phát hiện trí thông minh của hai đứa trẻ này cũng quá cao, lời nói và vẻ mặt hoàn toàn khiến cho cô kinh ngạc, thiên tài đó!

Bữa cơm này, ăn được vô cùng quý dị, mọi người đều theo đuổi tâm tư của mình, câu được câu không trên trời dưới đất.

Sau khi tiễn Già Đại và Tật Tật, Học Học và Tật Tật lập tức chui vào trong ngực mẹ, nũng nịu, “Mẹ.” Ý vị cọ cọ, phát tiết uất ức của mình.

“Hôm nay các con phối hợp rất tốt, mẹ sẽ thưởng cho các con.” Thiên Ca Tuệ cười híp mép hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hai con trai.

“Con muốn ngủ cùng mẹ mỗi buổi tối.”

“Con cũng muốn vậy.”

O(∩_∩)o yêu cầu này dường như dinendian.loqid]on không cách nào thực hiện được, ngoại trừ bình thường mình phải đi học ra, chủ nhật về nhà có khoảng hai buổi tối, Thừa bình thường đều giầy vò mình...

“Các con đã trưởng thành, không thể mỗi buổi tối đều ngủ với mẹ.” Ủy Nam Thừa cảm thấy tính luyến mẹ của hai con trai rất nghiêm trọng, rất cần thiết điều trị.

“Vậy cha cũng là người lớn, tại sao muốn ngủ chung với mẹ!” Tật Tật chu môi không thuận theo.

“Cha và mẹ là vợ chồng, đương nhiên phải ngủ chung.”

“Tại sao vợ chồng lại sẽ ngủ chung?” Học Học thò đầu nhỏ ra hỏi.

Ủy Nam Thừa nổi đóa, trên trán nảy ra vài vạch đen, “Ngủ cùng nhau, mẹ mới có thể mang thai, sau mười tháng các con mới chui từ trong bụng mẹ ra.”

“Hả? Chúng con từ trong bụng mẹ ra ngoài?” Học Học tỏ vẻ mê man, hình như rất không thể hiểu được đạo lý này, Tật Tật cũng vẻ mặt khó có thể lý

giải mà nhìn cha mình.

“Tại sao phải mười tháng sau mới được ra ngoài?” Tập Tập cũng nói lên nghi vấn.

Sắc mặt Tuệ Tuệ khê tràn lên vẻ đỏ ửng, Thừa cũng thật là, giải thích rõ ràng như thế làm gì?

“Khụ... Bởi vì các con phải trải qua thời gian mười tháng dần dần lớn lên, vừa bắt đầu, chính là cục thịt nhỏ tí như thế này, sau đó từ từ lớn lên thành cục cứng nhỏ, sau khi phát triển hoàn toàn thì các con đi từ trong bụng mẹ ra.” Ủy Nam Thừa vừa nói vừa khoa chân múa tay, sinh động hoạt bát, hai đứa bé cái hiểu cái không gật đầu.

Nhất thời, hình tượng người mẹ trong lòng hai đứa lại thăng cấp không ít, thì ra mẹ nói không sai, bọn họ đều là cục thịt rớt từ trên người mẹ xuống, cục thị nhỏ dần lớn lên đến bây giờ, mẹ chắc chắn rất vất vả.

“Chẳng lẽ bụng mẹ giống như trái bong bóng? Có thể tự do co giãn?” Học Học tò vể bưng tỉnh hiểu ra.

—__—|||

“Cái này phải chia tình huống.” Ủy Nam Thừa cười đến có thâm ý, Thiên Ca Tuệ len lén bấm bắp đùi anh.

“Vậy dưới tình huống nào sẽ biến thành trái bong bóng đây?” Học Học truy hỏi kỹ càng sự việc.

Ủy Nam Thừa bị bà xã néo đến nhe răng nhếch miệng, khoe miệng co giật: “Cái này nói rất dài dòng, lần sau cha nói với các con, hôm nay tới đây thôi.”

Hai cục cứng nhìn về mặt khở sở của cha, cười híp mắt gật gật đầu.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Khuya về đến nhà, chờ sau khi bọn nhỏ ngủ, Ủy Nam Thừa kéo bà xã trốn trong chăn không chịu ra giường và một trận, nhất quyết không tha đụng chạm vào viên thịt nhạy cảm nhô lên của cô, run rẩy khiến cho cô muốn hét chói tai, ngón tay cào một vết đỏ trên lưng ông xã, quặn rũ mà xinh đẹp.

“Anh là... Anh?” Mỗi lần nói đến chữ “Anh” đó, Ủy Nam Thừa dùng sức đẩy một trận, sau đó từ từ ma sát, ma sát từng chút một, chính là không cho cô thoải mái dù chỉ một chút, cố ý để cho cô khó chịu, âm thanh trầm thấp khàn đục kia càng giống như ma quỷ, chấn động đáy lòng cô tê dại.

Phía dưới bị người nào đó vào sâu ra cạn như có như không kích thích đến “Gào khóc” hét chói tai, cô biết Thừa đang trừng phạt cô, cố ý không cho cô, trêu chọc khiến cho cô phát điên, bên trong cũng trông trải không chiếm được thỏa mãn, có một luồng nhiệt không nói ra được tập kích cô.

“Ông xã, người ta cũng không có diee ndda ffileeq uysd doon cách nào chứ sao...” Thiên Ca Tuệ lấy lòng lẻ lười ngậm vành tai của ông, từ từ mút, tinh tế liếm.

Anh chỉ cảm thấy cả người giống như bị một dòng điện xuyên qua, tê tê dại dại, hưng phấn đến không kiềm chế được, không thể kiềm chế được hưng hăng rung động.

Người phía dưới cũng vô cùng phối hợp uyển chuyển rên rỉ, ngâm nga mềm mại, dùng cả tay và chân an ủi ông xã hôm nay bị uất ức

...

Đêm nay, kiều diễm đến mức tận cùng.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Một lần nữa trở lại trường học, mỗi ngày đều là học tập và cuộc thi đến mịt mờ trời đất, Thiên Ca Tuệ may mắn bản thân luôn là một học sinh ngoan ngoãn, rất ít trốn tiết, học tập cũng coi như nghiêm túc, ấn tượng của các giảng viên và giáo sư các khoa về cô tương đối tốt, điểm số bình thường cũng đã cao, nếu như không phải cô không thêm để ý đến những học bổng đồ bỏ kia, nhất định dễ như trở bàn tay.

Bởi vì chủ nhật phải thi, cô đã một tuần không về nhà, hai đứa con trai ngày ngày gọi điện thoại cho cô nói nhớ mẹ, đáng về ủy ủy khuất khuất và giọng nói mềm nhũn khiến cho cô vô cùng đau lòng, cô gần đây thật sự quá bận rộn.

Buổi chiều thứ tư thi xong, Thiên Ca Tuệ cùng Già Đại, Tập Tập một đường cười cười đi về ký túc xá, điện thoại di động ở trong túi xách vang lên.

Lấy ra, hai chữ ông chú lại đập vào mắt, đi sang bên cạnh. (Tên trên điện thoại đặt khi hai người mới quen, mấy năm nay cho dù đổi điện thoại di động cũng chưa từng đổi tên.)

【Thi xong rồi hả?】

“Ừ, nhớ tới em sao?” Giọng điệu khê lên cao, hơi nghịch ngợm, hơi ngọt ngào.

【Ừ, nghĩ đến mỗi đêm anh đều không ngủ.】 Âm thanh ở đầu kia mơ hồ mang theo vẻ uất ức.

Nghe được lời thổ lộ lộ liễu như vậy, Thiên Ca Tuệ không nhịn được nhếch khóe môi lên, đuôi mắt nhếch lên, có một dáng vẻ xinh đẹp của người phụ nữ nhỏ, người bên cạnh nhìn vào trong mắt, tất nhiên ý xuân mộng lung một trận.

“Wow! Anh tình nhân lại gọi điện thoại tới.” Già Đại che miệng cười trộm, các cô đã sớm thấy nhưng không thể trách chuyện tình nhân bí mật của Tuệ Tuệ, thỉnh thoảng cũng sẽ lộ ra trên ghẹo..

“Cậu đi luôn đi!” Thiên Ca Tuệ giận mắng cô ấy một câu, đi sang bên cạnh tiếp tục lặng lẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Ông xã tốt lên được phòng khách xuống được phòng bếp (2/3)

【Mấy cô ấy lại trên ghẹo em hả? 】 Đầu điện thoại bên kia mang theo ý cười nhẹ nhàng, làm ấm lòng người.

“Ừ, đùa giỡn đấy.”

【Buổi tối đi “Gắm uyển”? Anh nhớ em đó. 】 Ủy Nam Thừa cảm giác mình cũng sắp biến thành oán phụ * rồi, bà xã gần đây bận thi cử, hoàn toàn gạt anh sang một bên, hai người cũng sắp mười ngày không gặp mặt rồi, haizzz...

(*) Oán phụ: Ông chồng oán giận.

(Chú thích: “Gắm uyển” chính là tên chung cư chỗ ở nhỏ hai phòng ở ngoài trường học của bọn họ.)

“Vậy mấy giờ anh đến?”

【Bây giờ đi, em đi mua thức ăn trước, buổi tối anh nấu cơm cho em ăn? 】

“Được.” Thiên Ca Tuệ ngọt ngào đáp lại, còn nhớ rõ lần đầu tiên nếm món ăn do anh làm thì dùng đũa gắp lên một miếng, từ từ bỏ vào trong miệng, nhai kỹ, vốn cho rằng không phải mặn chính là nhạt, hoặc có mùi vị là lạ gì đó khiến người ta ăn miếng thứ nhất không muốn ăn miếng thứ hai, kết quả -

Kết quả, mùi vị đó chính là cực tốt, ngay cả cô người luôn luôn kén ăn cũng không thể không nói tài nấu nướng của ông xã quả thật không tệ, so với chỗ bình thường, chính là dư dả.

Còn nhớ rõ ngày đó thức ăn trên bàn đều bị cô quét sạch, ăn đến bụng tròn vo.

Sau đó, lại đến trường ăn cơm, cô cảm thấy giống như nhai sáp nên khó có thể nuốt xuống, khiến cho không tránh đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on được lúc nói chuyện điện thoại với ông xã đã oán trách một phen.

Trách anh nuôi cái miệng mình thành quá mức xảo quyết rồi, càng thêm trên ghẹo anh lên được phòng khách xuống được phòng bếp, cười được anh thật sự là tam sinh hữu hạnh *!

(*) Tam sinh hữu hạnh: May mắn ba đời.

Có thể nghĩ, lại một phen liều chết triển miên.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong siêu thị, từng dãy từng dãy rau dưa và thịt tươi chói mắt, Thiên Ca Tuệ đẩy xe vòng tới vòng lui cũng không biết mua thứ gì được, Thừa thích ăn thịt bò và đậu cô ve, mua chút cà tím và cà chua, còn có khoai tây, súp lơ...

Sau đó lại chọn chút đồ dùng hàng ngày và thức uống, bao lớn bao nhỏ khiến tay cô cũng sắp đứt, may mà không tới vài bước đã đến nhà rồi.

Ở dưới lầu, cô đã thấy chiếc Land Rover kia rồi, cho nên lúc lên lầu, tâm tình cực tốt, đề lên chuông cửa.

Sau một phút đồng hồ, hai cái đầu nhỏ giống nhau như đúc thò ra, mắt đen không hề chớp nhìn cô.

“Hai cục cưng, sao các con lại tới?” Thiên Ca Tuệ hoàn toàn bị ngạc nhiên này làm cho chấn động, túi trên tay cứ bị cô ném trên đất như vậy, ôm hai con trai hôn tới tấp một trận.

Học Học và Tập Tập được mẹ ôm ngược lại cười “Ha ha ha” không ngừng, sáng sớm hôm nay thấy cha nói muốn dẫn hai đứa đi gặp mẹ thì hai bé vẫn trông mong thật trông mong, khó khăn lắm mới chờ đến bây giờ, cuối cùng nhìn thấy mẹ.

Úy Nam Thừa cũng biết cô sẽ kích động thành như vậy, nhặt hai túi lớn rơi tán lác trên đất xách vào trong bếp cũng tiện tay đóng cửa lại.

“Mẹ, Học Học (Tập Tập) rất nhớ mẹ.” Hai cục cưng sinh đôi trăm miệng một lời cọ cọ trong ngực mẹ.

“Mẹ cũng rất nhớ các con.” Thiên Ca Tuệ thấy cục cưng tâm can của cô, quả thật hận không thể nhồi nặn hai đứa vào trong xương máu mình, trái sò phải ngó xem hai đứa có lớn lên không, có gầy đi không.

Lại ngó đến ông xã một mình bận rộn trong bếp, trong lòng tràn đầy ấm áp, Thừa lại không để lộ chút tiếng gió nào trước, đột nhiên cho cô một vui mừng không lồ như vậy, đều mang các con đến, thật uất ức.

Sau khi điên cuồng náo loạn với các con nửa giờ, Thiên Ca Tuệ mở ti vi để cho hai đứa tự chơi, “Cha ở trong phòng bếp nấu cơm, mẹ đi vào giúp cha, hai bảo bối phải ngoan ngoãn nghe lời đó ~”

Học Học và Tập Tập rất hiểu chuyện gât gât đầu, cha đã sớm là thần tượng trong lòng hai đứa, hơn nữa hôm nay cha còn dẫn hai đứa tới gặp mẹ, còn nấu cơm cho hai đứa ăn, đương nhiên phải ngoan ngoãn nghe lời rồi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong phòng bếp, Úy Nam Thừa tập trung cắt thức ăn, bà xã và các con chơi được vui vẻ trong phòng khách, anh chỉ cảm thấy rất hạnh phúc, hạnh phúc rất bình thường, khiến cho người ta thỏa mãn.

“Ông xã...” Thiên Ca Tuệ ôm chặt eo ông xã từ phía sau, gương mặt dính vào trên lưng anh, giọng nói mềm nhũn.

Lúc trước khi Úy Nam Thừa đeo tạp dề đi nấu cơm, Thiên Ca Tuệ đều ở bên cạnh đùa giỡn, không phải dính sát sau lưng anh chính là sờ đông ngó tây, không yên phận chút nào.

Có một lần món ăn còn chưa nấu chín, anh đã bị Tuệ Tuệ chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng dính sát trên lưng treu chọc đến cả người lửa dục khó chịu, thật hận không thể ấn cô lên kệ bếp, xử giải quyết tại chỗ -

Mà hôm nay, hiển nhiên yên tĩnh hơn nhiều.

“Thế nào đây? Học Học và Tập Tập đâu?” Úy Nam Thừa vẫn cắt sợi khoai tây.

“Hai đứa đang xem phim hoạt hình.”

“Vậy sao em không chơi cùng hai con.”

“Người ta muốn cùng anh chứ sao.”

Úy Nam Thừa cười nhẹ ra tiếng, xoay người lại, “Thế nào? Cảm động đến muốn khóc?”

Thiên Ca Tuệ dứt khoát đi đến gần, như chuồn chuồn lướt nước hôn lên môi anh, dịu dàng như nước nhìn anh.

“Trúng thúi!” Úy Nam Thừa ôm cổ cô, chính xác không làm hôn lên môi cô, điên cuồng quết tất cả ngọt ngào trong cổ họng cô không để sót chỗ nào, mười ngày không gặp, là một chuyện rất khó chịu đối với bản thân bọn họ, anh vốn định một mình tới, nhưng anh biết Tuệ Tuệ nhớ con trai rồi, nghĩ tới chậm chút nữa chờ sau khi các con ngủ thì len lén thân mật, nhưng không nghĩ tới bây giờ cô lại tới treu chọc mình.

Hai người ở trong phòng bếp nhỏ nhỏ hôn đến khó chia ra, bên ngoài phòng khách hai đứa bé tò mò phải sờ chỗ này trái xem chỗ kia một chút, nghĩ thầm: Đây là nhà mẹ sao? Sao lại nhỏ như vậy?

Nghe được một loạt tiếng động truyền đến từ trong phòng khách, Thiên Ca Tuệ vội thở hồng hộc đẩy ông xã ra, lúc này sắc mặt cô ửng hồng, đôi môi ướt át, thấy mà bụng dưới Úy Nam Thừa căng thẳng, cười nhẹ nói: “Lúc này biết xấu hổ rồi hả?”

“Ghét!”

“Được rồi, em đi ra ngoài trước đi, lại ở lại tiếp anh sợ cơm tối nay cũng không ăn được.” Úy Nam Thừa thờ dài, trong mắt có vị ranh mãnh nồng đậm.

Thiên Ca Tuệ đương nhiên biết anh có ý gì, hờn dỗi xoay người đi ra ngoài.

Vang động trong phòng khách là do Học Học không cẩn thận làm rớt một vật trang trí, giờ phút này đang giơ tay nhỏ cổ sức nhét lên trên, Thiên Ca Tuệ vội vàng đi tới, sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, “Con trai ngoan, có bị thương chỗ nào không?”

“Không có.” Giọng Học Học mềm nhũn, lại chỉ chỉ vào bụng, “Mẹ, đói.”

“Đội thêm một lát nữa là được, cha lập tức nấu thức ăn rồi, nếu không ăn chút bánh bao trước?”

“Vẫn thôi đi, lần đầu tiên cha làm cơm, còn muốn giữ bụng.” Tập Tập nói như tiểu đại nhân.

Học Học liên tục không ngừng gật đầu, mặc dù rất đói, nhưng vẫn chờ một chút thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Mẹ phải đến trường, cho nên không biết làm cơm

Lúc tám giờ, Thiên Ca Tuệ và hai con trai ngồi bên cạnh bàn ăn, nhìn thức ăn bốc mùi thơm trên bàn mà chảy nước miếng, ba đôi mắt to gât gao nhìn chăm chăm vào tô sườn xào chua ngọt màu sắc tươi đẹp ở giữa.

“Mẹ, Học Học đói.”

Nghe giọng nói của con trai đã đói bụng đến không còn hơi sức như vậy rồi, Thiên Ca Tuệ cầm đũa lên gấp một miếng sườn xào chua ngọt lớn vào trong chén bé, mở lớn hai mắt, “Không đợi cha nữa, chúng ta ăn trước.”

Học Học lập tức dùng muỗng múc gặm, đáng vẻ cực đói, Tập Tập nhìn anh trai ăn được ngon như vậy, cũng liếm liếm môi.

Động tác nhỏ này đương nhiên bị mẹ bé nhìn ở trong mắt, nhanh chóng gấp một miếng thịt đặt vào trong chén bé, sau đó bản thân cũng gấp một đồng, gặm không hề thực nữ chút nào, trong lòng kêu thẳng đồ ăn ngon!

Khi Úy Nam Thừa bưng món canh chân giò nồi đất cuối cùng ra, sườn xào chua ngọt đã không còn một nửa.

Quai hàm Tập Tập phồng lên: “Cha, ăn ngon, ăn ngon thật!”

Nghe được con trai khích lệ quả thật diee ndda fnleeq usyd doon thoải mái hơn bất kỳ điều gì khác, khoe miệng Úy Nam Thừa tràn đầy nụ cười.

“Mẹ, có phải món ăn của mẹ còn ngon hơn của cha không?” Học Học chu cái miệng nhỏ đầy dầu mỡ, nói ra một câu khiến Thiên Ca Tuệ chột dạ một trận.

“Mẹ phải đến trường, cho nên không biết làm cơm.” Thiên Ca Tuệ biết không thể lừa dối con trai, bằng không hai đứa quán lấy cô nấu cơm, vậy không phải lộ ra rồi sao, trước khi tay nghề còn chưa luyện xong tuyệt đối không thể bêu xấu trước mặt con trai.

Cha con ba người cũng bị câu nói lẽ thẳng khí hùng như vậy của cô làm chấn động, điều này cũng có thể trở thành lý do liên quan?

Bữa tiệc này, vừa đảo qua quét sạch, mọi người ăn đến no bụng ợ lên, Học Học và Tập Tập lần đầu tiên ăn cơm được nhiều nhất từ trước đến nay, khiến cho Úy Nam Thừa rất có cảm giác tự hào.

Sau khi ăn xong, Thiên Ca Tuệ ở trong phòng tắm tắm cho hai con trai, làm ầm ĩ đến không xong.

Úy Nam Thừa đi tới ban công nhận một cú điện thoại, giọng nói rất không tốt, sắc mặt càng thêm tối tăm, Đóa Nhụy này rốt cuộc muốn làm gì?

Sau khi như vậy với tiểu Quế tử còn gọi điện thoại với anh, yêu cầu gặp mặt? Nói là có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh, còn nói là bảy năm về trước.

Điều này khiến cho anh do dự trong nháy mắt, bảy năm trước?

Tỉ mỉ hồi tưởng lại mỗi lần tiếp xúc với Đóa Nhụy trong ba năm nay, luôn có một cảm giác quen thuộc, nhưng cụ thể lại không nói lên được.

Đốt thuốc, hít một hơi thật dài, từ từ phun từ trong khoang mũi ra, một vòng lại một vòng, tản ra trước mắt anh.

Gần đây thật sự hơi phiền não, tâm tình tốt tới nay bị cuộc điện thoại chán ghét này phá hư hết.

Khi Thiên Ca Tuệ đi ra phơi khăn lông thì thấy ông xã đứng trên ban công nhíu mày trăm tư, thuận miệng hỏi một câu, “Sao vậy? Chuyện làm ăn phiền lòng sao?”

“Không có việc gì.” Úy Nam Thừa nhét điện thoại di động vào trong túi quần, sắc mặt khôi phục tự nhiên, nắm bả vai Tuệ Tuệ đi vào, chuyện này vẫn nên tạm thời không đề cho Tuệ Tuệ biết.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong quán đấu kiếm, hai người đàn ông mặc bộ đồ đấu kiếm bằng kim loại màu trắng bạc, mang nón che mặt đang đánh khó phân thắng bại, người bên trái rõ ràng tương đối kích động, nhiều chiêu hung dữ, ép cho người đàn ông bên phải liên tục bại lui, một mực lui đến góc tường.

“Này! Cậu đúng là định một kiếm đâm chết tôi hả! Không chơi nhớ thù như vậy! Nhiều chiêu công kích trực tiếp vào bộ phận quan trọng!” Quế Bá Lăng quăng kiếm đầu hàng, gỡ nón che mặt ra, tóc ướt nhem nhẹp rũ xuống trán, thờ hờn hờn.

Úy Nam Thừa cũng ném kiếm sang bên cạnh, gỡ nón che mặt xuống, “Một quyền trời giáng kia của cậu có thể nặng hơn cái này nhiều! Hại tôi cũng không dám về nhà, lại không dám đi gặp Tuệ Tuệ.”

Ánh mắt của Quế Bá Lăng âm trầm, hình như nghĩ đến người phụ nữ khiến cho anh vừa yêu vừa hận, “Cô ấy lợi dụng tôi.”

Vốn cho rằng tìm được một nửa trong sinh mạng của mình rồi, trong lòng thề: Mặc kệ cha mẹ phản đối như thế nào, mặc kệ gặp phải khó khăn gì, anh cũng kiên trì, kiên trì! Vì Nhụy nhi, cho dù buông tha tất cả anh đều bằng lòng.

Nhưng ngay tuần trước, anh đột nhiên phát hiện ngọt ngào ba năm nay của bọn họ chỉ là gạt người, trong lòng đau như gai đâm khiến cho anh không có cách nào hô hấp, Đóa Nhụy, người phụ nữ khiến anh yêu đến sâu sắc, lại vẫn chỉ là lợi dụng anh để tới gần Thừa, thật đúng là buồn cười, buồn cười mà...

“Dáng vẻ kinh sợ này của cậu bày ra cho ai nhìn! Tôi em nói cho cậu biết, đừng vì phụ nữ mà cả ngày muốn sống muốn chết! Nếu bác trai và bác gái nhìn thấy dáng vẻ này của cậu cũng sẽ không vui về.” Úy Nam Thừa mắng rất hung dữ, thẳng thắn này không tình tảo sẽ hết thuốc chữa!

“Thừa, tôi thật sự vô cùng khó chịu, rất khó chịu...” Hai tay Quế Bá Lăng bụm mắt, hạ người xuống dọc theo bức tường, giọng nghẹn ngào, qua nhiều ngày như vậy, anh vẫn không cách nào quên, không cách nào làm được chưa từng yêu.

Úy Nam Thừa khe khẽ thở dài, tình cảm di ện n#đang# yuklle e#q quiq on thật sự giãy vò như vậy sao? May mà Tuệ Tuệ của anh sao mà đơn thuần lương thiện, thẳng thắn đáng yêu, để cho anh nâng niu trân trọng như báu vật.

Vỗ vỗ bả vai tiểu Quế tử, lúc này nói gì đều là dư thừa, vô thanh thắng hữu thanh. Khó khăn lắm mới gặp được người phụ nữ muốn kết hôn thì người phụ nữ này phản bội cậu ấy, cảm giác này tương đối khó chịu, còn nhớ rõ một tuần trước khi sự việc bại lộ, dáng vẻ tiểu Quế tử hận anh tới xương, chạy thẳng tới phòng làm việc của anh đánh anh.

Thật ra thì anh rất vô tội, ba năm nay anh cũng thường xuyên bị Đóa Nhụy quấy nhiễu, thậm chí bị cưỡng hôn, cảm xúc này khiến cho anh nhớ tới cô ta chính là người phụ nữ đeo mặt nạ đã cưỡng hôn anh trong party sinh nhật của Dương, nhận thức này khiến cho anh rất khó hiểu, Đóa Nhụy này thật nhiều mặt, ở trước mặt anh biểu hiện thật nhiệt tình điên cuồng, mà ở trước mặt tiểu Quế tử, là dáng vẻ chim nhỏ nép vào người, quá thật giống như hai người!

Ngoài sáng và trong tối anh đều nói rất rõ ràng, hy vọng cô ta nhớ thân phận của mình, xin tự trọng! Càng thêm âm thầm nhắc nhở tiểu Quế tử người phụ nữ này không yên phận, để cho cậu ấy mở to hai mắt nhìn rõ ràng một chút, nhưng cậu ấy luôn không xem ra gì, luôn cảm thấy mấy người tại anh mang theo ánh mắt có sắc nhìn bảo bối người yêu của cậu ấy.

Kết quả, vẫn xảy ra chuyện, Đóa Nhụy này ngược lại rất can đảm, trước khi chết lại còn kéo theo anh làm đệm lưng, khiến cho tình cảm anh em giữa anh và tiểu Quế tử thiếu chút nữa trở mặt.

May mà tiểu Quế tử vẫn có chút lương tâm, biết từ đầu tới đuôi chuyện này không do anh, hôm nay tự mình đến đây nhận tội với anh, cho nên hai người mới hẹn nhau đến đây đấu kiếm, cũng vì phát tiết một chút.

Đây là cách thức phát tiết của bọn họ, không phải đấu kiếm chính là đấu quyền, đều thích chinh chiến cả, sau đó một nụ cười quên hết hận thù.

Về phần Đóa Nhụy, anh càng ngày càng có dự cảm, từ khi mới bắt đầu đến gần tiểu Quế tử chính là cô ta có ý, có ý đi vào trong nhóm bọn họ, có ý quay đến cuộc sống của bọn họ rồi tung một nui.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Uy hiếp của anh rể cả (1/3)

Editor: Puck

Hình như, từ mới bắt đầu, cô ta chính là mang theo mục đích đến gần bọn họ.

Vẫn còn nhớ lần đầu tiên nghe đến Đóa Nhụy này, cô ta là bạn gái tạm thời của Dương, từng cùng cậu ấy tham gia một bữa tiệc.

Sau không biết chuyện gì xảy ra lại trở thành bạn gái của tiểu Quế tử, ban đầu mấy người bọn họ đều cho rằng cậu ấy chỉ vui đùa một chút mà thôi,

không ngờ cậu ấy lại nghiêm túc, nghiêm túc hơn bất cứ việc gì trước kia, nghiêm túc đến khiến cho bọn họ tặc lưỡi hít hà.

Còn nhớ rõ có một lần khi bốn người bọn họ gặp mặt Dương cũng đã nói: “Cậu nên có chừng mực, Đóa Nhụy không phải là người hiền lành lương thiện gì, đừng khiến mình chơi tiến sâu vào!”

Nói cho cùng vẫn là Dương nhìn người nói trứng tim đen, thời điểm kia còn chưa từng gặp Đóa Nhụy, chỉ mờ mờ ảo ảo cảm thấy người phụ nữ này hơi thủ đoạn, người đàn ông om sòm không bình tĩnh như Tiểu Quế tử lại có thể bị quản đến ngoan ngoãn, tính tình lập tức chứng thực lên nhiều.

Quả nhiên là vô quýt dày có móng tay nhọn!

Chỉ có điều, giá cao này, thế thảm chút!

Lần đầu tiên thấy Đóa Nhụy, là ở một buổi party của giới có tiếng tăm, cô gái dịu dàng mặc bộ đồ trắng như tuyết như vậy, nhìn thấy đàn ông xa lạ đều nở một nụ cười ngượng ngùng, làm cho người ta không tự chủ sinh ra nhột nhạo.

Sau đó, anh phát hiện ở lúc không có người ánh mắt cô ta nhìn mình rất đặc biệt, có một vẻ tìm tòi nghiên cứu và xem kỹ, còn ẩn chứa chút nhiệt liệt, lúc đó anh cũng không để ý nhiều, sau đó Đóa Nhụy lại càng ngày càng nghiêm trọng, khiến cho anh rất tức giận, không chỉ một lần cảnh cáo và từ chối, nhưng cô ta lại cố tình dính người giống như cao da chó kè cận thận chặt anh, khiến cho anh không phân thân ra được.

Lắc đầu, mặc cho nước ấm một lần nữa tẩy rửa mồ hôi hột trên người mình, hơi nghĩ không thông.

Sau khi Thiên Chi Dương biết được chuyện này, tức miệng nể to Quế Bá Lăng một trận, “Cậu thật đúng là óc heo! Nhắc nhở cậu bao nhiêu lần! Lúc này thoải mái rồi chứ? Khóc! Cậu còn không biết thẹn mà khóc! Cầm gương soi mặt heo của cậu xem, thoải mái và tự tin trước kia của cậu đâu rồi? Chỉ vì một con đàn bà mà như vậy!/? Đáng giá cho cậu khóc lóc nước mắt như vậy sao? Cậu chính là đàn ông sao?”

Hứa Du kéo Thiên Chi Dương, ý bảo cậu đừng nói nữa, cái miệng này của cậu, mắng người đến đúng là không để cho người ta sống, người bình thường khó mà chấp nhận được.

“Đáng đời cho cậu ấy nhớ lâu!” Thiên Chi Dương tức giận trợn mắt nhìn cậu ta, ngồi trở lại trên ghế sa lon, bực mình uống một hớp rượu.

“Chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách Tiểu Quế tử.” Ủy Nam Thừa nhú mày, vừa rồi Dương mắng hơi độc ác chút.

Thiên Chi Dương nghe vậy lập tức nhú mày, mới vừa rồi còn chưa phát tiết xong!

“Đúng, còn phải liên lụy cậu một phần, dù sao chuyện này hai người các cậu tự mình giải quyết, cho dù dùng thủ đoạn gì, xóa cô ta đi, cả đời cũng không cho phép cô ta bước vào nơi này nữa!”

Quế Bá Lăng vẫn ngồi đó yên lặng không lên tiếng, anh biết Dương vì tốt cho mình, mấy người bọn họ từ nhỏ mặc chung một cái khổ mà lớn lên, nhiều năm như vậy, cái gì cũng có thể thay đổi, chính là tình bạn cách mạng không thay đổi được.

“Các cậu có cảm thấy cô ta rất quen thuộc không?” Ủy Nam Thừa đốt một điếu thuốc, từ từ phun ra một vòng khói.

“Quen thuộc! Có thể không quen thuộc sao? Ba năm! Là con chó con mèo nhỏ cũng ngửi ra được mùi vị.” Thiên Chi Dương tức giận trả lời.

“Tôi không nói đến chuyện này...” Anh còn chưa dứt lời đã bị cắt đứt.

“Được! Ngày hôm nay tôi trình trọng báo cậu em rể một tiếng, chuyện này tôi cũng không nói cho Tuệ Tuệ, cậu tự làm xong, đừng lưu lại bất kỳ di chứng phía sau nào.”

Ủy Nam Thừa mỉm môi liếc mắt nhìn bạn tốt kiêm anh rể cả của mình, cậu ấy đây là uy hiếp mình sao? Nếu Tuệ Tuệ biết được chuyện này còn đến mức nào?

Đóa Nhụy! Thật sự là người phụ nữ không giải thích được!

Bưng ly rượu lên uống một ngụm lớn, nhớ tới ít ngày trước cô ta còn gọi điện thoại hẹn mình đi ra ngoài uống ly cà phê, anh nghĩ cũng không nghĩ đã từ chối, xem ra rất cần thiết nói từ từ một chút.

Cô ta, rốt cuộc định làm gì? Một chiếc BMW màu đỏ chạm rãi dừng trước cửa biệt thự nhỏ hai tầng ở ngoại ô, vùng này đều là một loạt biệt thự kiểu đơn độc, đan xen hợp lý, mang một chút cảm giác thần bí.

Lúc này, cửa xe mở ra, một người phụ nữ mặc đầm màu hồng đỏ từ bên trong bước xuống, quen thuộc đi vòng qua đường nhỏ đi về phía cửa chính.

Chuông cửa mới vang lên hai tiếng, thì có một cô mặc trang phục hai màu trắng đen của người giúp việc chừng hơn bốn mươi tuổi đi tới mở cửa, nhìn thấy cô, sắc mặt mừng rỡ, “Nhị tiểu thư, cô đã đến rồi.”

“Thím Trương, chị tôi đâu?” Giọng người tới vui vẻ, hình như cũng rất tôn kính người giúp việc này.

“Đại tiểu thư đang tưới hoa ở sau vườn.” Thím Trương nhỏ giọng nói.

“Vậy tôi đi ra sau vườn, ngồi đi làm việc đi.”

“Vâng.” Thím Trương là người giúp việc duy nhất ở biệt thự này, bởi vì chỉ có một người phụ nữ ở trong ngôi biệt thự này, một người phụ nữ tên Tiêu Y Y.

Bà nộp đơn đến nơi này đã hơn ba năm, mặc dù tính cách của chủ nhân rất quái gở, nhưng vẫn là người tốt, chẳng qua tính tình hơi lạnh lùng, mỗi ngày trừ tưới hoa, đọc sách, hoặc ôm con mèo Ba Tư tên Chanh Chanh ngồi ở trên ghế mây phơi nắng, ánh mắt không có tiêu cự nhìn về phía trước, không biết đang ở đó nghĩ gì.

Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, chủ nhân đều rất ít nói chuyện, trừ mấy ngày nhị tiểu thư tới, hai chị em họ sẽ ở trong phòng hoặc ở sau vườn nói rất nhiều, bà chưa bao giờ nghe, bởi vì bà biết nghe lén là một thói quen không tốt, huống chi bà hơi sợ ánh mắt lạnh lẽo kia của đại tiểu thư, sẽ khiến cho người ta không rét mà run.

Chỉ có điều nhị tiểu thư ngược lại là một người rất sống động sáng sủa, mỗi lần nhìn thấy cô ấy đều mặc đồ đỏ, không phải đỏ thắm, chính là màu hồng đỏ, hồng đào, hồng phấn...

Một cô gái nhiệt tình như lửa, chỉ có điều mỗi lần nói chuyện với chị xong rồi rời đi, giữa hai chân mày luôn nhuộm vẽ sấu bi nhàn nhạt, không biết tại sao?

Sau vườn, Tiêu Y Y mặc bộ đầm trắng, trong tay xách theo bình tưới nước, ánh mắt chăm chú nhìn vào những hoa do tự tay cô trồng, từ từ tưới nước.

“Chị, mỗi ngày chị chỉ biết nhớ đến những hoa hoa cỏ cỏ này.” Tiêu Nhụy Nhụy cười ha hả đến bên cạnh chị gái mình.

“Bọn chúng thật tươi tốt!” Tiêu Y Y cảm thán một câu, để bình tưới nước xuống, đi tới ngồi xuống bên cạnh băng ghế, ánh mắt dịu dàng nhìn khoảng không gian vườn hoa này.

“Chị, Ủy Nam Thừa gọi điện thoại cho em, hẹn em trưa mai gặp mặt.” Lúc Tiêu Nhụy Nhụy nói những lời này, cẩn thận từng ly từng tí nhìn về mặt chị gái.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Xem đi, ngay cả Miêu nhi cũng biết đau

“Nhụy Nhụy, mấy năm nay chị làm vất vả em rồi.” Tiêu Y Y thở dài, cô lớn hơn Nhụy Nhụy sáu tuổi, kể từ sau khi mẹ qua đời, cô chính là cực kỳ thương yêu cô em gái này, cái gọi là chị cả như mẹ chính là điểm này mà thôi.

“Chị, không khổ cực, so với mấy năm nay chị chịu khổ, em thật sự không tính là gì, chỉ tiếc không thể trả thù Ủy Nam Thừa!” Tiêu Nhụy Nhụy nói xong câu cuối cùng cắn răng nghiến lợi, sau khi biết cảnh ngộ chị gặp phải, cô liền hận chết Ủy Nam Thừa, hận anh không thể bảo vệ tốt cho chị gái, tiếp theo đó hận cả đồng con nhà giàu có quần áo lụa là.

Tự cho là có tiền thì ngon, vốn không để các cô những người nghèo này vào trong mắt, cho nên cô muốn báo thù, ngay từ khi bắt đầu chính là trăm phương ngàn kế đến gần mấy người bọn họ, mục tiêu dĩ@en*dyan(lee^qu.donnm) ban đầu của cô vốn là Thiên Chi Dương, nhưng Quế Bá Lăng thăng ngôi kia lại thích cô, vừa đúng cho cô một cơ hội đến gần bọn họ.

Ba năm chung đụng, cô cũng không phải tâm địa sắt đá, làm sao lại không có tình cảm? Nhưng bất cứ lúc nào cô cũng nhớ tới cảnh ngộ chị gái gặp phải, nhớ mục đích chuyển này của mình. Khi Quế Bá Lăng cầu hôn thì cô động lòng trong nháy mắt, nhưng khoảnh khắc khi gặp phải sự phản đối của cha mẹ anh, cô cũng hoàn toàn hiểu, thân phận của bọn họ có khác biệt trời vực, đó là một chướng ngại không cách nào vượt qua.

“Meo meo ~” Một con mèo Ba Tư đen nhánh không biết chui ra từ đâu, vèo một cái nhảy lên trên đầu gối chủ nhân, hiền lành cuộn người vùi ở trên đùi cô, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Ánh mắt Tiêu Y Y nhìn nó rất dịu dàng, giống như đang nhìn thứ đồ quý giá nào đó của mình, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại của mèo nhỏ.

“Mười năm rồi, đã mười năm rồi, Nhụy Nhụy, không phải chị đã già đi rất nhiều?” Giọng Tiêu Y Y sâu kín.

“Chị, chị nói cái gì đó, chị vĩnh viễn xinh đẹp nhất.” Tiêu Nhụy Nhụy không vui cong môi.

“Em chỉ biết an ủi chị.” Khóe môi Tiêu Y Y nâng lên một đường cong nhàn nhạt, nhạt đến mức gần như khiến cho người ta không thấy rõ.

“Chị, chị cười lên thật đẹp mắt.”

Đẹp mắt sao? Đã từng có người nói vậy bên tai cô, khi đó hai người tuổi thanh xuân, toàn tâm toàn ý yêu nhau, sau giờ học chỉ thích dính vào một chỗ, tay nắm tay cùng nhau đi thư viện, cùng nhau đi ăn cơm, cùng nhau nằm trên cỏ ngắm những vì sao, khi chủ nhật đi theo nhóm bạn của anh đến chỗ đấu kiếm, nhìn đáng về hăng hái vùng kiếm của anh sao mà đẹp trai bức người!

Khoảng thời gian đó cô cảm thấy mình giống như hạnh phúc trên đám mây đến không thành thật, mấy người bạn cùng ký túc xá khi ấy còn nói cô đang ở trong phúc mà không biết, Ủy thiếu là một người mắt cao hơn đầu!

Khi bọn họ đang ngọt ngào nhất, Hứa Nhiều xuất hiện, cô ta là em gái ruột của Hứa Du, một nữ sinh y hệt con cưng của trời.

Thật ra khi vừa liếc thấy cô đã nhìn ra Hứa Nhiều đối với Thừa là tình yêu, nhưng a Thừa nói cô ta chỉ là em gái, cho nên die ennd kdan/le eequhyd onnn anh cũng coi cô ta như em gái nhỏ, đối xử tốt hết khả năng với cô ta.

Mà Hứa Nhiều luôn ngày trang rất khéo, ở trước mặt mọi người cô ta chính là một cô gái ngoan ngoãn, luôn đi theo phía sau gọi cô là “chị Y Y”, thân mật giống như hai chị em ruột.

Lúc nghỉ hè, a Thừa phải đi công ty thực tập, cô cũng không muốn tách ra với anh, nhưng nghĩ tới tìm một công việc làm thêm cũng tốt, như vậy hai người có thể ở cùng một chỗ.

Nhưng việc làm thêm cũng không dễ tìm, ban ngày khi a Thừa đi ra ngoài, cô chỉ có thể ở trong phòng nhỏ của bọn họ, rất nhàm chán. Vào thời điểm đó, Hứa Nhiều tìm đến cô, đơn giản là lôi kéo cô đi dạo phố mua đồ gì đó, lúc nhìn Hứa Nhiều cả thế mắt cũng không chớp, cô đột nhiên cảm thấy chân tay lạnh lẽo, thì ra đây chính là chèn lếch.

Cô dĩ nhiên chưa bao giờ nói ra những suy như che giấu ở trong đầu này cho a Thừa, cô cũng luôn biết ơn Hứa Nhiều làm bạn với cô, thật sự không nghĩ đến đây chỉ là khúc dạo đầu.

Hứa Nhiều cô ta, lại có thể... Lại có thể tồn tại ý định ác độc như vậy với mình.

Nghĩ tới đây, móng tay của cô khẽ dùng sức, mào đen trong ngực bị lực lớn bất ngờ của cô dọa sợ, meo một tiếng mở mắt màu xanh lá như đá quý ra, nháy xuống, chui vào bụi cỏ không thấy.

“Xem đi, ngay cả Miêu nhi cũng biết đau.” Đau đớn trong mắt Tiêu Y Y sâu như vậy, thù hận cũng rõ ràng như thế, hình như muốn tưới tắt lý trí của cô.

“Chị, chị sống ở đây buồn bức không thoải mái như vậy, ngày nào đó chúng ta ra ngoài đi dạo một chút chứ?” Tiêu Nhụy Nhụy cầm lấy đôi tay lạnh lẽo của chị gái.

“Ra ngoài đi dạo một chút? Ở chỗ này ba năm, chị ngược lại bị ngăn cách với đời rồi, em cảm thấy bọn họ nhìn thấy đáng về này của chị, có thể cho rằng thấy quý không?” Tiêu Y Y cười đến quý dị, ngay cả Tiêu Nhụy Nhụy cũng cảm thấy đáy lòng run lên, chị gái cười như vậy, cô đã từng thấy nhiều lần lắm rồi, mỗi lần đều cảm thấy rợn cả tóc gáy.

“Chị, đến lúc rồi, chị nên để cho mấy người bọn họ biết chị còn sống, để cho bọn họ biết năm đó Hứa Nhiều đã làm ra chuyện hạ lưu gì với chị! Những cái được gọi là danh môn khuê tú có sắc mặt gì!” Tiêu Nhụy Nhụy lớn tiếng nói.

“Anh ấy, còn độc thân?” Ánh mắt Tiêu Y Y dfienddn lieqiudoon lơ đãng bay về phía những đóa hoa nở kiêu diễm kia.

Tiêu Nhụy Nhụy không biết nên nói tin tức Ủy Nam Thừa đã kết hôn cho chị gái như thế nào, cô sợ chị ấy sẽ hồng mắt, chính cô cũng trong một lần vô tình biết được từ trong miệng Quế Bá Lăng, trong nháy mắt đó cô gần như gay gắt hỏi tới, “Anh nói cái gì? Ủy Nam Thừa kết hôn?”

Cô vĩnh viễn đều nhớ tới ánh mắt Quế Bá Lăng nhìn cô giống như nuốt quả trứng gà có giạt mình và rung động.

Cũng chính bởi lần đó, hoàn toàn nói ra, cô nói mình đến gần anh chính là vì Ủy Nam Thừa! Từ đầu đến cuối đều chưa từng thích anh! Cũng không yêu anh! Chỉ lợi dụng anh mà thôi!

Về mặt Quế Bá Lăng khi đó như thế nào, khiếp sợ, không thể tin, đau lòng, khổ sở... Có lẽ còn có cái khác, lúc ấy cô chỉ cảm thấy sáng khoái, sáng khoái đó, thì ra trả thù một người sao mà sáng khoái vậy!

“Nhụy nhi, em đang đùa giỡn có đúng không?” Quế Bá Lăng không tin, tình cảm ba năm sao có thể nói không yêu? Tình cảm ba năm sao có thể chỉ là lợi dụng?

“Quế Bá Lăng! Tôi không yêu anh! Chưa từng yêu anh!” Tiêu Nhụy Nhụy gần như nói mấy câu đó ra mà không có biểu cảm gì hết, trong mắt cũng không hề có chút nhiệt độ nào.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Tuệ Tuệ cậu chuẩn bị vứt bỏ chúng tớ

“Chị, anh ấy... Kết hôn rồi.” Sau khi Tiêu Nhụy Nhụy nói ra những lời này cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm thật dài.

Trong mắt Tiêu Y Y xẹt qua một tia âm u, hình như bị đóa hoa kiều diễm này làm bóng mắt, nhắm mắt lại thở ra một hơi thật dài, rồi lại mở ra, “Người phụ nữ kia là ai?”

“Không biết, nghe nói là cha mẹ thu xếp, hình như anh ấy cũng không công khai hôn sự của mình, chắc hẳn cuộc hôn nhân này chỉ là hình thức có cũng được không có cũng không sao với anh ấy.” Nếu như không phải lần đó Quê Bá Lăng lỡ miệng nói ra, cô cho dù như thế nào cũng không ngờ tới Ủy Nam Thừa đã kết hôn rồi, từ trước tới nay anh ra ngoài dự các bữa tiệc cùng các hoạt động luôn mang theo bạn gái khác nhau, nếu như người vợ đó không phải có cũng được không có cũng không sao thì tại sao anh lại không mang ra gặp người khác chứ?

“Chỉ là hình thức có cũng được không có cũng không sao? Vậy tại sao em nhiều lần quyến rũ anh ấy tại sao chưa thành công? Người phụ nữ xinh đẹp giống như em chủ động ôm ấp yêu thương anh ấy mà anh ấy đều có thể lý trí đẩy em ra, đây là việc một người đàn ông bình thường nên làm sao? Anh ấy cũng không phải Liễu Hạ Huệ!” Ủy Nam Thừa, cái tên này cô vừa yêu vừa hận, đã từng yêu sâu đậm như vậy, hận anh lại dễ dàng tin tưởng vào lời Hứa Nhiều nói, hại cô rơi vào chỗ vạ kiếp bất phục.

“Chị, ý của chị là, anh ấy thật ra đang bảo vệ cho bà xã của mình?” Tiêu Nhụy Nhụy vẫn hơi không thể lý giải.

Tiêu Y Y có trầm mặc trong nháy mắt, ngay cả chính cô cũng đoán không chính xác được, nếu theo như cá tính trước kia của anh, kết hôn chuyện lớn như vậy, chắc chắn sẽ không cất giấu, hơn nữa die,n; da.nlze.qu;oyo/nn cô biết, anh rất một lòng, cho dù anh ở trong một đám công tử ca, nhưng anh chưa bao giờ giống như Thiên Chi Dương thấy một yêu một.

“Chị không biết. Mười năm, có thể hoàn toàn thay đổi một người.”

Giữa trưa hôm sau, vị trí gần cửa sổ trên lầu hai tiệm cà phê “Cánh Duyệt”, lúc Ủy Nam Thừa tiến vào, Tiêu Nhụy Nhụy đã mặc một đầm dây đỏ như lửa, ngồi ở đằng kia giống như đóa hồng kiều diễm, hoàn toàn không hợp với hình tượng bách hợp thanh thuần lúc bình thường của cô.

“Tối quá sớm.” Ủy Nam Thừa nhàn nhạt liếc cô ta một cái, vừa lúc mười hai giờ, anh cũng không tới trễ.

Waiter rất thức thời đi lên trước hỏi hai người cần dùng gì, hai người đều gọi cà phê Lam Sơn và cà phê đen của mình.

“Hẹn Ủy tổng uống cà phê, tôi dám trễ sao?” Tiêu Nhụy Nhụy mang theo tia cười lạnh.

Giống như cảm giác được cô không có ý tốt, Ủy Nam Thừa cũng không thêm đề ý tới, anh không hề có cảm tình với người phụ nữ này, chỉ hơi tò mò chân tướng mà thôi.

Lười biếng thoải mái nghiêng người dựa trên ghế sa lon, hai chân vắt chéo, “Cho cô nửa giờ, nói thẳng vấn đề.”

“Ủy tổng quả nhiên là người bận rộn, nửa giờ, nghe chuyện xưa cũng không đủ.” Giọng hơi giễu cợt.

Ủy Nam Thừa híп trông mắt đen lại, nghe chuyện xưa? Quả nhiên người đến không có ý tốt, “Cô có thể bắt đầu.” Thừa dịp trước khi sự kiên nhẫn của mình còn chưa mất, anh hy vọng có thể nghe được một câu có ích.

“Thật ra thì tôi họ Tiêu, Đóa là họ mẹ, năm đó khi tôi năm tuổi mẹ qua đời, trong nhà chỉ còn lại tôi, chị gái và cha ba người cùng nương tựa lẫn nhau. Mặc dù cha đối xử rất tốt với chúng tôi, nhưng ông thường ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình, chị tôi hơn tôi sáu tuổi đảm nhiệm chức vụ chăm sóc tôi, cái gì ăn ngon uống tốt đều để lại cho tôi, cái gì chơi tốt đều nhớ tới tôi.”

Ủy Nam Thừa hơi nhú mày, anh không phải tới để nghe cô ta kể chuyện cổ tích, anh không có hứng thú nghe tiếp chuyện xưa gia đình như vậy!

Tiêu Nhụy Nhụy nhìn thấu anh không nhìn được, không đề ý đến anh, nói tiếp, “Năm tôi mười hai tuổi, chị gái nói với tôi chị ấy biết một bạch mã hoàng tử, hai người vừa thấy đã yêu, người nọ đối xử với chị ấy vô cùng tốt, trong lòng tôi cảm thấy rất vui mừng vì chị ấy, nghĩ thầm: rốt cuộc có người quan tâm chị rồi...”

“Đủ rồi! Nói nhảm đến đây là kết thúc, tôi không muốn nghe chuyện xưa của gia đình cô!” Ủy Nam Thừa trực tiếp cắt ngang lời cô ta, thần kinh người phụ nữ này không bình thường hay là như thế nào! Cứ nói mấy chuyện lộn xộn như vậy làm gì?

“Anh thật sự nên nghe tiếp, Ủy tổng, anh biết tên của chị gái tôi là gì không?” Tiêu Nhụy Nhụy cười đến như hoa rực rỡ.

Chân mày Ủy Nam Thừa nháy lên, đột nhiên có dự cảm xấu, ngẩng đầu thoáng nhìn qua xem xét Đóa Nhụy, cảm giác đi3n~d@n`l3q21y"d0n ánh mắt này giống như đã từng quen biết.

“Tôi tên thật là Tiêu Nhụy Nhụy, chị tôi tên là Tiêu Y Y.”

Chị tôi tên là Tiêu Y Y. Bảy chữ này như chùy nặng đập vào trong lòng Ủy Nam Thừa, bất ngờ ngược mắt lên nhìn Tiêu Nhụy Nhụy trước mặt, thì ra là như vậy!

Thì ra cô ta là em gái Y Y, chị em sống nương tựa lẫn nhau, chị gái xảy ra tai nạn xe cộ ngoài ý muốn qua đời, cô ta muốn trả thù bọn họ cũng là chuyện có thể, nhưng chuyện năm đó dù sao cũng chỉ là chuyện ngoài ý muốn, trời có mây gió bất ngờ, đây cũng có thể trách được người nào?

“Tôi cũng rất khổ sở về chuyện chị gái cô xảy ra tai nạn xe cộ ngoài ý muốn mà qua đời, nhưng mà chuyện cũ đã qua, cô cần gì cứ phải rối rắm với quá khứ chứ? Đáng về này của cô, chỉ sợ chị của cô ở trên trời có linh thiêng cũng sẽ không được yên nghỉ.” Ủy Nam Thừa ngược lại nói thật.

“Chị của tôi không chết.” Tiêu Nhụy Nhụy cảm thấy đây chính là từ bị giả mèo khóc chuột.

Đây quả thật là một tiếng sấm giữa trời quang, nổ đến đầu Ủy Nam Thừa mê muội, ngón tay khẽ run, mắt không hề chớp nhìn chăm chăm vào Tiêu Nhụy Nhụy, “Cô nói cái gì?”

“Tiêu Y Y còn sống.”

“Cô ấy còn sống?” Ủy Nam Thừa chưa bao giờ nghĩ tới thời gian trôi qua mười năm, em gái Tiêu Y Y đột nhiên lòi ra nói với anh: Tiêu Y Y còn sống!

Tiêu Nhụy Nhụy nhìn nét mặt giật mình quá độ của anh, vẻ mặt tự nhiên gật đầu, “Cho tới bây giờ chị tôi cũng không lên chiếc xe khách đó, chị ấy chỉ bị ép đặt thành một hiệp nghị với Hứa Nhiều, giả chết, sau đó vĩnh viễn biến mất trước mặt các người!”

Nhiều Nhiều, đây tất cả lại do Nhiều Nhiều tạo thành? Ủy Nam Thừa hơi khó có thể tin, Nhiều Nhiều đã từng là cô gái biết điều hiền lành như vậy, làm sao lại gây ra chuyện như vậy! Còn lừa gạt mọi người.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Xảy ra chuyện gì? Anh hỏi tôi? Mấy người đồ chó chết này, nhà nào không phải quyền thế kinh người, chúng tôi những dân chúng nhỏ bé này làm sao có thể đấu thắng mấy người! Mấy người tùy tiện nhấc một ngón tay lên cũng có thể đánh chúng tôi vào vực sâu vạn trượng!” Cảm xúc của Tiêu Nhụy Nhụy hơi kích động, móng tay thật dài đã cào lên ly thủy tinh thành dấu vết rồi.

Ủy Nam Thừa im lặng, nếu như Nhiều Nhiều cố ý muốn đối phó Y Y, quả thật rất dễ dàng, chỉ có điều tại sao Y Y không nói cho anh, là bởi vì không tin hay bởi vì...

“Cô ấy có thể nói với tôi, tất cả đã có thể không xảy ra.” Ủy Nam Thừa tự lẩm bẩm, đột nhiên hơi đau lòng nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn nhu nhược lại quật cường của Y Y.

“Không xảy ra? Không xảy ra Ủy tổng sẽ lấy chị tôi sao?” Tiêu Nhụy Nhụy công kích trực tiếp vào chỗ yếu, đàn ông đều nói một đằng làm một nẻo!

Những lời này giống như đánh đòn cảnh cáo, tuổi trẻ Ủy Nam Thừa hoàn toàn, ngay cả anh đã từng yêu Y Y, nhưng đó đều là quá khứ rồi, anh bây giờ đã làm chồng làm cha.

Anh không phủ nhận một lần nữa nghe tin Y Y còn sống thì trong lòng có rung động và gợn sóng, nhất là nghe nói Y Y vì thế mà bị khổ sở nhiều năm như vậy, trong lòng anh càng cảm thấy bồn chồn, cho rằng mình thiếu nợ cô.

“Nếu là lúc trước, tôi sẽ; nhưng bây giờ, tôi đã kết hôn.” Anh đã làm tổn thương Y Y, cho nên anh tuyệt đối không thể làm tổn thương Tuệ Tuệ.

“Cho tới bây giờ Ủy tổng vẫn chưa từng công khai hôn sự, chẳng lẽ hai người chỉ tuân theo lệnh cha mẹ, thật ra thì anh dieendaaneequydonn cũng không thương yêu cô ta, vậy tại sao anh lại không thể cưới chị tôi chứ.”

“Y Y cô ấy ở đâu?” Ủy Nam Thừa không trả lời thẳng vấn đề của cô ta, bây giờ anh chỉ muốn nhìn thấy Y Y, muốn hỏi cô ấy một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cửa lầu khu giảng đường đại học y, Thiên Ca Tuệ, Tang Mộc Già Đại, Lam Tập ba người cùng đi ra trường thi, vừa đi vừa há to miệng hô hấp không khí mới mẻ, “Rốt cuộc có thể nghỉ ngơi hai ngày rồi!”

“Haizz, Tuệ Tuệ cậu chuẩn bị vứt bỏ chúng tớ.” Lam Tập thở dài nói.

“Nếu không tớ mang theo hai cậu đi tìm nơi nương tựa chỗ mẹ tớ đi, bảo đảm cung cấp ăn no uống say.” Thiên Ca Tuệ cười híp mắt sát cánh cùng hai bạn.

“Cậu không sợ chúng tớ nương nhờ nhà cậu không đi à.” Già Đại cười đến đáng yêu hàm súc.

“Lạy các cậu! Mẹ tôi đang than một người cô đơn, tốt nhất hai người cùng đến, mẹ tớ tuyệt đối vui mừng không ngậm miệng được.”

“Thôi, chủ nhật tớ còn phải học bài làm bài, lấy được học bổng mới là chuyện quan trọng, sang năm ra ngoài thực tập chắc chắn phải tốn tiền, phải chuẩn bị một chút mới được.” Gia cảnh Lam Tập rất bình thường, anh trai tốt nghiệp hai năm rồi, nhưng tìm được một công việc cũng không tệ, tiền lương cũng tương đối khá qua, nhưng cách mua nhà mua xe vẫn còn rất xa xôi.

Những năm trước đây mẹ nghỉ việc nhân rồi ở nhà, nên còn dư lại một mình cha đi làm, vừa muốn dành tiền cho anh trai vừa muốn cung cấp cho cô đi học, rất khổ cực, cho nên cô tranh thủ hàng năm đều nhận học bổng, bớt chút gánh nặng cho cha.

Mà Già Đại và Tuệ Tuệ đều biết, vẫn coi cô như bạn bè quý báu, không coi nhẹ không thương hại, có chí là tôn trọng, càng thẳng thắn vô tư với cô, giống như theo lời Tuệ Tuệ nói: Mỗi người chúng ta đều không thể lựa chọn gia đình của mình, nhưng chúng ta có thể lựa chọn thái độ, phương thức sống đối với cuộc sống của mình, trôi qua thoải mái được rồi.

“Tớ vẫn nên đi hẹn hò với học đệ năm hai đại học thôi, dung mạo giống như Oguri Shun*!” Hai tay Già Đại chống lên má, làm dáng vẻ say mê.

(*) Oguri Shun: Đạo diễn, diễn viên Nhật Bản.

“Stop!” Tuệ Tuệ và Tạt Tạt đồng thời xì mũi coi thường mà đi xa, lưu lại một mình Già Đại ở phía sau.

“Này! Chờ tớ một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146-1: Bảo bối, em tới tìm anh sao (1)

Dọc theo đường đi Thiên Ca Tuệ đều nhìn kích động muốn gọi điện thoại cho Thừa, vừa lái chiếc Wrangler vừa ngâm nga bài hát, tâm tình rất tốt, hôm nay cô quyết định đến tập kích bất ngờ.

Thấy tám chữ to “Công ty khoa học kỹ thuật Ủy Cốc”, cô dừng xe xong, lững thững đi về tòa nhà, đây là lần đầu tiên cô tới đây, phòng khách lầu một lắp đặt thiết bị đường cong rõ ràng, đơn giản khí thế, khiến cho người ta có cảm giác vô cùng thoải mái!

“Tiểu thư, xin hỏi cô tới tìm ai sao? Hay là tới nhận lời mời?” Thư ký trước quầy lễ tân vô cùng tốt bụng hỏi, gần đây bộ phận nhân sự vừa lúc tiến hành một đợt tuyển dụng mới, người mới tốt nghiệp tới đây mỗi ngày rất nhiều, mà cô nữ sinh này nhìn giống như một người trong số đó.

“Tôi tìm Ủy Nam Thừa.” Thiên Ca Tuệ rất bình tĩnh gọi tên ông xã.

Thư ký trước quầy lễ tân sợ hết hồn, cô nữ sinh này rốt cuộc là ai? Lại dám gọi thẳng tên tuổi Ủy tổng, còn dáng vẻ vô tội, thật sự càng nhìn càng ghét, sẽ không phải là sinh viên năm cuối nào là tình nhân do Ủy tổng bao dưỡng chứ...

Càng nhìn càng cảm thấy khả nghi, bây giờ sinh viên đại học gương mặt xinh đẹp, vóc người lại đẹp đi theo con đường này die~nd a4nle^q u2l ydo^ n phát triển thật sự không ít, nữ vật chất điển hình!

“Xin lỗi, Ủy tổng ngài ấy rất bận, không phải ai cũng có thể gặp.” Trả lời rất máy móc, nhiệt tình mới vừa rồi lập tức không thấy, lạnh lẽo nhìn Thiên Ca Tuệ.

“Tôi là... Em gái anh ấy.” Thiên Ca Tuệ suy nghĩ một chút vẫn nên nói em gái tương đối tốt.

Nào có thể đoán được hai chữ “Em gái” này càng làm cho người ta cảm thấy có ý tứ sâu xa, tức giận hừ một tiếng, “Em gái? Vậy cô có thể tự gọi điện thoại cho Ủy tổng!”

Thiên Ca Tuệ nổi đóa, cô chính là muốn cho Thừa một vui mừng bất ngờ, gọi điện thoại cho anh còn gọi là vui mừng sao? Khẩu khí sau đó cũng không tốt.

“Cô chỉ cần nói cho tôi biết phòng làm việc của anh ấy ở đâu là được.”

“Không thể trả lời! Mỗi ngày phụ nữ giống như cô chạy đến chỗ này tìm tổng giám đốc cả một đồng lớn, nếu mọi người đều thông báo, vậy chẳng phải tổng giám đốc bị phiền chết.” Ánh mắt thư ký trước quầy lễ tân nhìn cô hơi khinh thường.

(Ủy Nam Thừa kháng nghị: Cái gì gọi là phụ nữ tới tìm tôi mỗi ngày một đồng lớn! Cô lại có thể vu oan tôi trước mặt bà xã! Lại có thể chửi bới danh dự ông chủ ở sau lưng, tội không thể tha thứ! Cô có thể trực tiếp thu dọn đồ đạc cút đi!)

(Thư ký trước quầy lễ tân khóc không ra nước mắt: Tôi đây là vận cứt chó gì! Không phải nói một chút mà thôi, lại đứng trên hòng súng, còn hy sinh không một tiếng vang!)

“Cái gì? Phụ nữ tới tìm anh ấy mỗi ngày một đồng lớn!” Thiên Ca Tuệ cũng kích động, thì ra Ủy Nam Thừa lại giấu mình ở ngoài ăn chơi đàng điếm!

Thư ký trước quầy lễ tân bị kích động mạnh mẽ của cô dọa sợ, ngăn người, người phụ nữ đáng vẻ sinh viên này sao phải kích động như thế?

Khi hai người đang giằng co, một người đàn ông mang kính màu cà phê đậm đi vào, một đám người đi theo đằng sau, hình như có mấy vệ sỹ ngăn cản phóng viên và fan hâm mộ ở bên ngoài, tiếng hét chói tai liên tiếp.

Thiên Ca Tuệ chỉ lo tức giận, vốn không chú ý tới xem người tiến vào là ai.

Tri Dục liếc mắt một cái đã nhận ra Thiên Ca Tuệ, ba năm trước đây cái nhìn kia khiến cho anh sinh ra hứng thú với cô, sau lại thỉnh thoảng nhìn thấy cô mấy lần, biết cô là em gái Thiên Chi Dương, bối cảnh này, thật sự không phải sâu bình thường!

“Bảo bối, em tới tìm anh sao?” Anh nhìn ra tranh chấp giữa cô và thư ký trước quầy lễ tân, cho nên hảo tâm giúp cô.

Thiên Ca Tuệ bị một tiếng “Bảo bối” này dọa đến toàn thân nổi da gà, rất nghiêm túc nhìn chăm chăm vào người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mặt một hồi lâu, “Trai đẹp, anh nhận lầm người hả?”

Thư ký trước quầy lễ tân nhìn thấy Tri Dục minh tinh tiếng tăm lừng lẫy cả hai ngành điện ảnh và truyền hình đi về phía cô, gương mặt chấy sạch như lửa, khi nhìn thấy anh ôm eo nữ sinh kia gọi bảo bối thì trông mặt cũng sắp rớt xuống.

Không khỏi hoài nghi người phụ nữ này die nđa nle equ ydo nn rớt cuộc có lai lịch như thế nào! Rớt cuộc trèo lên bao nhiêu người đàn ông!

Tri Dục anh tuấn gỡ kính mát xuống, hơi nghiêng đầu đá lông nheo về phía Thiên Ca Tuệ, cười đến được gọi là diêm dúa lắng lơ.

“Anh! Anh không phải là...” Khi Thiên Ca Tuệ nhìn thấy bộ mặt thật của anh ta thì rớt cuộc nhớ ra, anh ta không phải từng là bạn trai của Đồng Tiểu Noãn sao? Tri Dục ngời sao lớn của làng giải trí.

“Tôi biết cô định đi lên, tôi có thể giúp cô, cô chỉ cần phối hợp với tôi là được rồi, sẽ không có tổn thất gì cho cô.” Tri Dục ghé sát vào bên tai cô nói nhỏ.

Thiên Ca Tuệ suy nghĩ một chút, bây giờ quả thật không có biện pháp nào tốt hơn, nên gật đầu.

Tri Dục thấy cô không gãy giữa nửa, nhếch môi cười, quả thật có dáng vẻ phong lưu “Cười một tiếng quyến rũ chúng sinh”.

Khải Thụy trợ lý của anh thấy thế, vội nháy nháy mắt cho anh, để cho anh đừng nhiều chuyện, bên ngoài nhiều phóng viên như vậy, không biết chừng ngày mai trên trang đầu báo giải trí lại viết về anh như thế nào!

Tri Dục lơ đãng cười cười, anh làm như vậy tự nhiên có đạo lý của anh, cho dù ra ánh sáng cũng trăm lợi mà không có một hại! Tập đoàn Thiên thị bao nhiêu người muốn bắc cầu cũng bắc không được, mà anh, ngẫu nhiên có một cơ hội như vậy, trên trời rớt xuống anh làm gì mà không cần? Anh cũng không phải kẻ ngu!

Phóng viên dính vào ngoài cửa kính nhìn thấy Tri Dục đi vào lập tức ôm eo một người phụ nữ, vội giờ máy chụp hình lên tách tách tách chụp, vừa lúc chụp được gò má Thiên Ca Tuệ.

Người trợ lý Khải Thụy vội đề vế sĩ ngăn cản người phóng viên kia, phải biết những phóng viên bát quái của làng giải trí này đều có thể luyện thành một thân mình đồng da sắt, rất biết hành động tùy theo hoàn cảnh, nhanh chóng nhét máy vào trong túi xách rồi chui vào trong đám người đã không thấy tăm hơi.

Ngày mai trên trang đầu tạp chí giải trí trừ anh ra không còn có thể là ai khác rồi, hai năm nay xì căng đan của Tri Dục không phải nhiều, những người hâm mộ anh cũng vô cùng quan tâm đến vấn đề tình cảm của anh, không ngờ đột nhiên tòi ra một người bạn gái, thật đúng là trời giúp anh vậy!

Sau khi vào cầu thang, Thiên Ca Tuệ lập tức tránh thoát khỏi cái ôm của Tri Dục, kỳ quái hỏi, “Sao anh lại ở trong này?”

“Tôi làm người phát ngôn cho game online của công ty này, vậy còn cô? Cô tới nơi này tìm ai?” Tri Dục cười hỏi.

“Anh cứ dẫn tôi vào như vậy, không sợ tôi đi vào phá hư, hoặc thám thính nội tình?” Thiên Ca Tuệ chớp mắt nửa đùa nói.

“Tôi nhìn người luôn rất chuẩn.” Anh càng ngày càng cảm thấy cô gái này rất thú vị đấy.

“A, như vậy sao! Tôi sẽ nói thêm vài lời có ích bên tai anh Thừa giúp anh.” Thiên Ca Tuệ nghịch ngợm mở lớn hai mắt, cô luôn là người có ân báo ân, O(∩_∩)O~~

Anh Thừa? Ủy Nam Thừa? Cũng khó trách, cô là em gái của Thiên Chi Dương, Thiên Chi Dương và Ủy Nam Thừa d1en d4nl 3q21y d0n là anh em, quan hệ trong này không cần nghĩ cũng có thể đoán được.

Đúng lúc này, cửa thang máy mở ra, Thiên Ca Tuệ đi ra ngoài, cười híp mắt vẫy vẫy tay với anh ta.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tri Dục vừa về tới phòng làm việc của mình, lập tức bị trợ lý Khải Thụy đổ ập xuống một trận giáo dục, “Vừa rồi cậu là có ý đúng không? Cô gái kia rớt cuộc là ai? Chẳng lẽ thật sự là bạn gái cậu quen sau lưng tôi? Tôi nói cho cậu biết! Đừng tưởng rằng đứng vững gót chân thì có thể hành động tùy ý! Chuyện trong làng giải trí thay đổi trong nháy mắt, coi như bây giờ cậu thành minh tinh, nhưng ra một chút sơ suất, có thể kiểm cùi ba năm thiêu một giò!”

“Khải Thụy, tôi biết chị luôn vì tốt cho tôi, nhưng chị cũng nên biết, tôi luôn là người làm việc vô cùng có chừng mực, nên làm cái gì không nên làm cái gì, đều dẫn đo phải cực kỳ thỏa đáng.” Tri Dục không còn vẻ cợt nhả như vừa rồi nữa, nghiêm trang nói.

“Dục, cũng bởi vì cậu quá hiểu chuyện, rất nhiều chuyện nói một chút, vốn không cần tôi bỏ ra quá nhiều suy nghĩ, khiến cho tôi rất vui mừng. Nhưng địa vị bây giờ của cậu không dễ, tuy có nhân tố đầu cơ trục lợi nhưng cũng không thiếu được tự cậu cố gắng, tôi không hy vọng cậu xảy ra bất trắc gì!”

Tri Dục là người trước kia cô liếc mắt nhìn trúng, bởi đường cũng không hao tâm tổn sức, thông minh hơn rất nhiều nghệ sỹ mới tiến vào công ty nhiều, khiến cho cô rất ít khi lo xa.

“Cô ta là em gái của Thiên Chi Dương, tới nơi này tìm Ủy tổng, chị nói tôi có nên lợi dụng thân phận của cô ta để lảng xê không?” Tri Dục đột nhiên hoàn toàn buông lỏng dựa nghiêng trên ghế sa lon, hai chân bắt chéo, giống như có điều suy nghĩ nói.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146-2: Bảo bối, em tới tìm anh sao (2)

Khải Thụy hoàn toàn không ngờ tới thân phận của cô gái kia có giá trị như vậy, ánh mắt của Dục thật sự tỉnh chuẩn, luôn nhìn thứ gì đó có giá trị nhất mà xuông tay, haizzz...

“Nói như vậy, hai người cũng không thân quen?”

“Không quen, hôm nay hoàn toàn là ngẫu nhiên, hiện giờ tôi đang rơi xuông một chút nhân bánh rồi, vừa đứng rất lâu không lên trang đầu, cũng nên hoạt động tích cực.”

Khi Thiên Ca Tuệ tìm được phòng làm việc của tổng giám đốc thì mới phát hiện còn phải trải qua cửa ải thư ký kia, trong lòng rất uất nghẹn! May mà Nam Cung Mạch kịp thời xuất hiện, anh là trợ lý của Ủy Nam Thừa, đi theo Ủy Nam Thừa tám năm rồi, vô cùng rõ ràng mọi chuyện về ông chủ, bao gồm chuyện anh đã kết hôn.

“Ngài là Thiên tiểu thư?” Giọng Nam Cung Mạch tôn kính, nghe được mà trong lòng thư ký Lâm rét lạnh, nguy hiểm, người ngay cả trợ lý Nam Cung cũng tôn kính như vậy, khẳng định lai lịch không nhỏ, thăm! Thăm rồi!

“Vâng, anh là?” Thiên Ca Tuệ nhìn người đàn ông hào hoa phong nhã trước mắt, bây giờ không hề có ấn tượng, cô cảm thấy người đàn ông này nhất định biết mình, bằng không cũng sẽ không tôn kính như thế.

“Tôi là trợ lý Nam Cung Mạch của ông chủ, ngài đến tìm ông chủ sao? Anh ấy buổi trưa đã đi ra ngoài, vẫn chưa trở lại.” Nam Cung Mạch khiêm tốn lễ độ trả lời.

“Hả? Buổi trưa đi ra ngoài chưa trở lại? Chẳng lẽ đi công tác rồi?”

“Chắc không phải, gần một tuần ông chủ không thu xếp chương trình đi công tác, có thể có chút chuyện khác.” Nam Cung Mạch đáp được rất cẩn thận.

Thiên Ca Tuệ đột nhiên nghĩ đến thư ký trước quầy lễ tân nói mỗi ngày đều có rất nhiều phụ nữ tới đây tìm anh, trong lòng dĩ nhiên liền liên tưởng không khỏi phát hỏa, lấy điện thoại di động ra, nghĩ thật lâu cũng không thể gọi qua.

Sau khi nói tiếng cảm ơn Nam Cung Mạch rồi đi thẳng ra, ngồi trên chiếc Wrangler, càng nghĩ càng thấy không đúng, vẫn gọi điện thoại cho anh trai, bọn họ thường ở chung một chỗ, nói không chừng biết anh ở đâu.

“Anh, em rất nghiêm túc hỏi anh một chuyện, anh ngàn vạn lần đừng lừa gạt em”

Có lẽ giọng nói của cô quá nghiêm túc, khiến cho thần kinh Thiên Chi Dương giật giật, ngàn vạn lần đừng là Tuệ Tuệ biết được chuyện người phụ nữ chết tiết Đóa Nhụy đó.

【Ừ, hỏi đi, anh lúc nào lừa gạt em chứ.】

“Thưa bây giờ ở chung với các anh sao?”

【Sao vậy?】 Thiên Chi Dương bị em gái hỏi cho bối rối, cũng không vội vã trả lời.

“Rốt cuộc có ở đó hay không?”

【Không có ở đây. Bây giờ mới ba giờ, tại anh cũng không phải không có việc làm, đương nhiên ở công ty của mỗi người làm việc rồi!】

“Vậy anh có biết Ủy Nam Thừa có kim ốc tàng kiều hay tình nhân gì ở bên ngoài o?” Những lời này hỏi được vô cùng nghiêm túc, khiến Thiên Chi Dương kêu to không được trong lòng, đây là tình huống gì?

【Hai người cãi nhau? 】

“Em muốn anh trả lời thẳng vấn đề!” Thiên Ca Tuệ hét lớn một tiếng, chấn động đến màng nhĩ của Thiên Chi Dương tê dại.

【Bà cô của anh ơi, rốt cuộc là thế nào đây? Thừa sao có thể kim ốc tàng kiều ở bên ngoài! Nếu cậu ta dám, anh đánh gãy chân cậu ta đầu tiên, em còn cần ra tay. 】

Nghe được anh trai nói như vậy, trái tim mới nhấc lên của Thiên Ca Tuệ thả xuống, “Thật sự không có? Nhưng thư ký trước quầy lễ tân công ty anh ấy nói mỗi ngày đều có một đồng lớn phụ nữ tới tìm anh ấy!”

Thì ra Thiên Ca Tuệ nghe tiếng gió đoán trời mưa, ghen, haizz! Thư ký trước quầy lễ tân cũng thật đáng chết, lời như thế cũng có thể nói lung tung!

“Anh, em mới đi công ty anh ấy, trợ lý Nam Cung nói anh ấy đi ra ngoài từ buổi trưa đến giờ vẫn chưa trở lại.”

Thiên Chi Dương đột nhiên nghĩ đến buổi trưa nay Thừa đi gặp người phụ nữ Đóa Nhụy kia, giờ đã mấy giờ rồi, còn chưa trò chuyện xong?

【Nhất định là đi ra ngoài có chút việc hoặc là gặp bạn bè trên phương diện làm ăn, Tuệ Tuệ, em phải tin tưởng Thừa, lại nói còn có anh nhìn cậu ấy giúp em đó. 】 Đợi lát nữa phải gọi hỏi thăm tình huống, mãi không kết thúc!

“Anh, em vẫn rất tin tưởng anh ấy. Mới vừa đi công ty anh ấy chuẩn bị cho anh ấy một vui mừng bất ngờ, kết quả bị thư ký trước quầy lễ tân và thư ký gây khó khăn, may mà trợ lý Nam Cung biết em, bằng không em đã bị đuổi ra khỏi cửa rồi! Buồn bực nhất chính là anh ấy lại không có ở công ty.” Thiên Ca Tuệ buồn bực oán trách với anh trai, đã giảm bớt đoạn với Trì Dục kia.

【Nếu không hai người công khai hôn sự đi, tránh cho sau này lại xuất hiện tình huống như hôm nay. 】

Thiên Chi Dương thấy may mắn trong lòng: May mà không phải là chuyện của Đóa Nhụy.

“Để xem đi, em về nhà trước.” Nói xong lập tức cúp máy, chỉ cảm thấy cực kỳ uất ức, tâm tình mới vừa còn kích động tung tăng vừa rồi lập tức rơi vào đáy cốc, nói không ra là vì cái gì, tự dưng mất hứng.

Sau khi về nhà, cô về mặt như thường die,n; da.nlze.quydo/nn nói với ông nội và cha mẹ muốn mang hai con trai đi về thăm ông ngoại và bà ngoại của chúng, Nam Xu Nhiên cũng biết cô đã lâu không về nhà, nên tự mình đưa bọn họ ra cửa.

Học Học và Tập Tập rất hiểu chuyện theo sát vẫy tay bye bye với cụ nội, ông nội, bà nội, sau đó ngồi lên xe của mẹ đi nhà ông ngoại và bà ngoại.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Khi Ủy Nam Thừa nhận được điện thoại của Thiên Chi Dương thì đang ngồi đối diện Tiêu Y Y.

Liếc nhìn hiển thị cuộc gọi đến, “Xin lỗi, nhận cuộc điện thoại.” Nói xong đứng dậy đi ra ban công bên cạnh.

Tiêu Y Y dịu dàng cười cười, lơ đãnh, đợi sau khi Thừa rời đi, trong mắt lướt qua vẻ căm hận, lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra, gửi một tin nhắn đi.

【Bây giờ cậu đang ở đâu? 】 Thiên Chi Dương vẫn lớn giọng trước sau như một.

“Quán cà phê.”

【Không phải chứ! Nói chuyện cùng người phụ nữ đó có gì hay, giờ đã mấy giờ rồi, còn chưa hết sao! 】

“Đóa Nhụy tên thật là Tiêu Nhụy Nhụy, Tiêu Y Y là chị gái cô ta.” Ủy Nam Thừa cảm thấy vẫn nên nói chuyện này cho Dương biết thì tốt hơn, sớm muộn gì sẽ biết.

Khi Thiên Chi Dương nghe thấy cái tên Tiêu Y Y này thì trong lòng “Lộp bộp”, lần này hồngбет rồi, tất cả mọi chuyện đều theo đuôi đến cùng nhau! Thật đúng là nóc nhà thùng còn gặp mưa suốt đêm!

【Vậy cô ta muốn làm gì? Báo thù thay chị cô ta? 】

“Tiêu Y Y còn sống, năm đó cô ấy vốn không xảy ra tai nạn xe cộ.”

Thiên Chi Dương hoàn toàn ngây ngẩn cả người, năm đó Tiêu Y Y vốn không xảy ra tai nạn xe cộ? Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô ta lại còn sống, vậy mười năm nay cô ta đi đâu? Tại sao bây giờ lại đột nhiên thò ra? Còn để cho em gái mình đi đánh tiền trạm trước? Hại tiểu Quế từ thăm như vậy?

Quả thật là một đồng vấn đề quái nhiều anh, chuyện này sao nghe giống như một âm mưu lớn?

【Cậu đã nhìn thấy cô ta? 】

“Ừ, cô ấy gần như không thay đổi, chỉ có điều dĩ3n~d@n'3q21y'd0n trong mắt nhiều thêm vẻ lạnh nhạt, chắc hẳn mười năm này chịu không ít khổ.”

【Thừa, cậu đã không còn là cậu thanh niên chưa lớn năm đó nữa rồi, nói chuyện làm việc lúc nào cậu cũng phải nhớ cậu là đàn ông đã có vợ! Nên xử lý như thế nào chính cậu nhìn mà làm đi!】 Nói xong cúp điện thoại, một lát sau đột nhiên nhớ ra còn chưa nói chuyện Tuệ Tuệ cho Thừa, thôi, cứ để cho cậu ta xử lý chuyện của Tiêu Y Y trước rồi nói.

“Xin lỗi, để cho em chờ lâu.” Ủy Nam Thừa trở lại chỗ ngồi.

“Mười năm không gặp, anh thật ra càng ngày càng khách khí.” Trong lời nói của Tiêu Y Y có chứa ý thuyết bất thanh đạo bất minh *.

(*) thuyết bất thanh đạo bất minh: khó nói rõ ràng; tình cảm quan hệ không rõ ràng

“Con người luôn luôn thay đổi, những năm này, em sống có tốt không?”

Tay Tiêu Y Y đặt dưới bàn, nắm thật chặt vạt váy của mình, mơ hồ có dấu hiệu tê liệt, cô ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười.

“Dĩ nhiên sống không tốt rồi.”

Ủy Nam Thừa hiển nhiên không thể ngờ tới cô có thể trả lời như vậy, nhìn cô thật sâu một cái, cay đắng trong nụ cười đó khiến cho áy náy trong lòng anh sâu thêm một phần.

“Xin lỗi, năm đó do anh công việc quá bận rộn sao nhãng em, Hứa Nhiều cô ta...” Anh nhìn thấy khi Tiêu Y Y nghe được tên Hứa Nhiều, hận trong mắt sâu như vậy, không tự chủ không nói được nữa.

Hứa Nhiều! Hứa Nhiều!! Tất cả những gì Hứa Nhiều làm năm đó với cô đã thành con ác mộng quấn lấy cả đời cô, mỗi lần nhớ đến đều cảm thấy mình không chịu nổi như thế, bản như thế! Cũng do cô ta, khiến cho tính tình của mình trở nên cổ quái như vậy, giống như kẻ điên không bình thường.

Móng tay bấm sâu vào bắp đùi từng tắc một, cô hình như không có cảm giác, mười năm trước chính là ban đêm kia, cô bị Hứa Nhiều lừa gạt đi quầy bar, nói là tâm tình không tốt, muốn cô theo cô ta uống rượu, sau đó...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 147-1: Mẹ, điện thoại của cha (1)

Cô và Ủy Nam Thừa đã có mấy lần quan hệ thân mật, đương nhiên biết đã xảy ra chuyện gì, đôi tay nắm chặt cái mền, không nhận được toàn thân phát run.

Hứa Nhiều mặc bộ áo ngủ màu đen đứng bên cửa sổ, nhìn cô tỉnh, từ từ đến gần, cười đến giống như ác ma, “Tối hôm qua rất thoải mái chứ? Ba ngu ru lang * xuất sắc như vậy, tôi chính là lỗ vốn rồi! Nghe nói ba người bọn họ có kỹ thuật tốt nhất ở đây, tư vị dục tiên dục tử **, có phải rất khiến làm cho người ta khó quên không?”

(*) Ngu ru Lang là cách gọi những người trong đội ngũ “traí đẹp” tiếp rượu tại các quán bar, sàn nhảy tại Nhật Bản

(**) dục tiên dục tử: Chỉ trạng thái vô cùng sung sướng (thường chỉ khi quan hệ)

“A!!!” Tiêu Y Y không không chế được run rẩy, bịt lấy lỗ tai cất giọng hét lên, chần, gói đầu toàn bộ ném lên người Hứa Nhiều, cô ta cũng không tránh, cười đến giống như ác ma địa ngục, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

“Tại sao? Tại sao? Tại sao mày muốn hại tao đến như vậy!” Tiêu Y Y khóc lóc vô cùng thảm thiết.

“Bởi vì mày rất không thức thời! Anh Thừa là người mà mày có thể thích sao? Mày cũng không cầm gương soi lại coi dieendaanleequydonn đức hạnh của mày là gì, mày xứng à?” Hứa Nhiều hung tợn nói.

Trong nháy mắt, Tiêu Y Y có cảm giác mình là một con ốc trệt để từ đầu đến đuôi, lại tin tưởng câu “Chị Y Y” kia của Hứa Nhiều, cô ta thật sự là giả bộ! Lừa gạt mọi người.

Đột nhiên cô rất muốn tự mình hỏi Ủy Nam Thừa: Chẳng lẽ anh không biết Hứa Nhiều có tính cách gì hay sao? Lại yên tâm để cho cô ta tới tìm em mỗi ngày, sau đó đẩy em đến chỗ vạn kiếp bất phục *!

(*) Vạn kiếp bất phục: muôn đời muôn kiếp không trở lại được; vĩnh viễn không có khả năng khôi phục

Đau đớn cả người cũng không bù được đau đớn trong lòng, thì ra đây chính là chênh lệch, cho dù cố gắng hơn nữa cũng chỉ uổng công, những hy vọng xa vời trước kia của cô bây giờ nghĩ lại chỉ cảm thấy buồn cười, coi như Ủy Nam Thừa thật lòng yêu cô, như vậy phần tình yêu này có thể kéo dài bao lâu đây? Hay là nói rằng anh ấy cũng chỉ là vui đùa một chút của thời học sinh với mình mà thôi.

“Quá trình cụ thể tối hôm qua tao đã quay phim lại, nếu như mày có muốn nhìn tao không ngại bật lên một lần.” Ngón tay trắng nõn của Hứa Nhiều hết lần này đến lần khác vuốt ve máy quay phim kỹ thuật số màu đen trong tay, khóe miệng chứa nụ cười như ác ma.

“Không!” Tiêu Y Y che tai kêu lên, đây là tôn nghiêm cuối cùng của cô, cô không cho phép Hứa Nhiều chà đạp!

“Chỉ cần mày đáp ứng một điều kiện của tao, tao có thể tiêu hủy toàn bộ băng ghi hình này của mày, mày cảm thấy cái nào có lợi hơn đây?”

Tiêu Y Y cảm thấy Hứa Nhiều là một con điên, con điên từ đầu đến cuối! Vì một người đàn ông mà trở nên điên cuồng như vậy, mà cũng bởi vì mình là bạn gái của người đàn ông này, lại bị hại thâm thành như vậy, trong nháy mắt đó cô đột nhiên hơi hận Ủy Nam Thừa, nếu như không phải bởi vì anh, mình sẽ không bị ba ngu luân luân phiền hãm hiếp.

“Tao muốn mày rời khỏi anh Thừa, rời khỏi thành phố này, vĩnh viễn sẽ không trở về nữa!” Hứa Nhiều kịch liệt kêu lên.

“Được.” Tiêu Y Y đồng ý rất thoải mái, cô không muốn gây người lại nơi này lâu thêm, ngay cả một giây cũng không ở nổi nữa, ở mỗi một chỗ nơi này đều khiến cho cô cảm thấy hít thở không thông.

Hứa Nhiều thấy cô đồng ý sáng khoái như vậy, nhếch miệng lên nở một nụ cười chiến thắng, nhưng để cho an toàn, cô tự mình đưa Tiêu Y Y về quê, ở trên đường vừa vận thoát xảy ra tai nạn xe cộ, họ may mắn tránh thoát một kiếp, song khi cô nhìn thấy thi thể mặt mày mờ hồ này thì cô đột nhiên nảy sinh ra một ý tưởng biến thái, đó chính là râu ông nọ cắm cằm bà kia.

Sau khi Tiêu Y Y nghe ý tưởng của cô ta, chỉ cảm thấy rợn cả tóc gáy, Hứa Nhiều hoàn toàn điên rồi, tinh thần của cô ta khẳng định không bình thường, nhưng nếu như mình không đồng ý, cô ta sẽ lan truyền băng ghi hình này ra, cô chỉ đành phải đồng ý yêu cầu biến thái của cô ta – kể từ đó hoàn toàn biến mất, để cho mọi người đều cho rằng cô chết rồi.

Khi giao dịch đạt thành, Tiêu Y Y die~nd a4nle^q u2lydo^nn chính mắt nhìn thấy Hứa Nhiều tiêu hủy băng ghi hình không chịu nổi kia.

Sau này, cô liền thề, một ngày kia, cô nhất định phải trả lại gấp bội đau khổ trên người mà mình phải nhận cho Hứa Nhiều và những kẻ đồ, muốn cho bọn họ bỏ ra giá cao tương tự!

Cho nên những năm này, cô bị buộc trốn đến một thành phố cách rất xa thành phố W, vừa mất bắt đầu cô còn muốn tìm một công việc có thể diện một chút, nuôi sống mình, bắt đầu cuộc sống mới, sau đó chờ cơ hội báo thù!

Nhưng dần dần cô phát hiện cuộc sống không phải dễ dàng như vậy, bởi vì còn chưa tốt nghiệp, rất nhiều công ty nhìn trúng bằng cấp chứ không bằng lòng tuyển một sinh viên còn chưa tốt nghiệp năm hai, khoảng thời gian đó cô nhận hết lạnh bạc và cười nhạo, khiến cho cô gần như hồng mắt.

Sau khi trải qua đủ loại gặp ghênh và góc chết, góc cạnh của cô cũng bị thực tế cuộc sống mài mòn.

Roi xuống bắt đầu từ khi nào?

Đại khái chính là lần sau khi mất đi công việc không có tiền ăn cơm không có tiền đóng tiền thuê phòng, lẻ loi hủi quanh co rúc trên ghế dài trong công viên, trong lúc vô tình biết được chị Thanh bà chủ của “Cõi sắc”, chị ấy nhìn trúng khuôn mặt của mình, hỏi cô có bằng lòng đi cùng chị ấy không, kiểm tiền nhiều lại còn nhanh hơn, cuộc sống có thể tốt hơn hiện tại gấp trăm lần, hơn nữa có thể biết được nhiều người có tiền, muốn cái gì có cái đó.

Cô chính là bị câu muốn cái gì có cái đó hấp dẫn, kết quả một lần chính là thật nhiều năm, cuộc sống bán thân thể đó khiến cho cô càng ngày càng trống không, một lần gần đến lần ranh sụp đổ, nhưng cô biết còn chưa tới thời điểm, cho nên cố gắng gượng chống đỡ, bởi vì cô còn muốn kiếm được đầy đủ tiền và biết ông chủ có quyền thế lớn hơn, để cho ông ta cam tâm tình nguyện giúp đỡ mình.

“Y Y, rốt cuộc Hứa Nhiều đã làm gì em? Khiến cho em khổ sở như vậy?” Ủy Nam Thừa thấy sắc mặt cô ta càng lúc càng trắng, không khỏi hỏi.

Làm cái gì? Anh lại có thể hỏi Hứa Nhiều làm gì với cô? Vết sẹo xấu xí không chịu nổi như thế còn muốn cô vén lên sao?

“Cô ta bỏ thuốc hại em” Tiêu Y Y đột nhiên bình tĩnh, cô chỉ muốn nói câu này, cô tin tưởng lấy trí tưởng tượng của Ủy Nam Thừa khẳng định đoán được. Vốn không có ý định nói ra, nhưng việc đã đến nước này, nói ra ngược lại còn có thể có lợi cho cô, có thể lợi dụng lòng đồng tình của Ủy Nam Thừa với mình.

Ủy Nam Thừa không thể tin nhủ mày, bỏ thuốc? Nếu như anh còn đoán không ra thì cũng không cần đi trên đường nữa, Hứa Nhiều cô ta sao có thể nghĩ ra biện pháp ác độc như vậy, một nữ sinh nhỏ vốn từng đơn thuần như vậy, sao lại trở nên điên cuồng như thế?

“Y Y, xin lỗi, là anh không đủ tốt để bảo vệ cho em”

Vốn cho rằng Nhiều Nhiều thật sự nghĩ die nda nle equ ydo nn thông suốt, chỉ coi anh là anh trai, xem ra mình đã đánh giá thấp tâm tư của Nhiều Nhiều, cô ta lại có thể che giấu được sâu như vậy?

Cho dù nói như thế nào, vết thương trên người Y Y cũng do mình gián tiếp làm hại, anh ít nhất phải nhận một nửa trách nhiệm.

Nếu như xin lỗi có tác dụng, còn cần cảnh sát làm gì? Một câu xin lỗi mà có thể xóa bỏ toàn bộ khổ sở cô chịu đựng mười năm này sao? Không thể nào, hoàn toàn không thể!

“A Thừa, anh còn có thể muốn em sao?” Tiêu Y Y hoa lệ đầm mưa khóc ròng nói, trong lòng cô đang đánh cuộc, cũng vì đánh cuộc thêm lợi thế, nếu như anh còn cần mình, như vậy cô có thể quên khổ sở ít năm như vậy, bởi vì biết nhiều đàn ông như thế, không có người nào có thể cho cô rung động như ban đầu, cho nên cô còn không biết vô liêm sỉ nắm chặt cọng rom duy nhất này.

“Y Y, anh đã kết hôn.” Úy Nam Thừa biết bây giờ mình chỉ còn áy náy và thương tiếc Y Y, mà không phải là tình yêu.

“Em có thể chờ, hay là anh cảm thấy em đã bản thủ không chịu nổi rồi, không xứng với anh?” Tiêu Y Y khóc đến thật đau lòng, nước mắt giống như nước mưa dưới mái hiên lúc trời mưa rơi không gián đoạn.

“Y Y, những chuyện kia đã qua, em nên quên những chuyện không sung sướng kia đi, bắt đầu cuộc sống mới lần nữa, em nhất định sẽ gặp được người đàn ông khác tốt hơn anh nhiều.”

Ngón tay Tiêu Y Y siết chặt thêm vài phần, người đàn ông tốt hơn Không thể nào! Không có người đàn ông nào sẽ thích cô một người phụ nữ bản thủ như vậy.

“Nói cho cùng anh chính là ghét bỏ em.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147-2: Mẹ, điện thoại của cha (2)

“Không có. Y Y, chúng ta đã không phải là chúng ta mười năm trước đây nữa rồi, rất nhiều chuyện không phải nói có thể làm lại là làm lại được. Ngay lúc đó tại anh đều cho rằng em đã qua đời rồi, khoảng thời gian đó anh cả ngày mượn rượu giải sầu, bạn bè bên cạnh không một ai dám nhắc đến tên em ở bên cạnh anh, bởi vì đó cũng là vết thương ở đáy lòng anh không thể đụng vào, ở Newyork bảy năm anh đều không dám nghĩ tới em, giấu em ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng.”

Hốc mắt Tiêu Y Y càng ướt át, a Thừa anh ấy nói yêu mình, anh ấy yêu mình.

“Sau đó vì bệnh tình ông nội nguy kịch, gấp gáp kêu anh về nước, sau đó anh lập tức kết hôn, năm đầu tiên kết hôn Tuệ Tuệ còn vì chuyện của em mà cãi nhau với anh một lần, cũng chính một lần đó anh hoàn toàn buông ra, người sống không thể cứ nghĩ mãi đến quá khứ, phải học được quý trọng người trước mắt.” Úy Nam Thừa nói lời này chính là muốn nói cho cô biết mình đã buông ra, hy vọng cô cũng có thể buông ra.

“Nhưng em còn yêu anh, nhiều năm như vậy, em vẫn chưa từng thay đổi.”

Nhiều năm như vậy, cô đã học xong d1en d4nl 3q21y d0n được một chuyện: Hễ là vật muốn có, nhất định phải tìm mọi cách lấy được.

“Y Y, đừng nói lời ngu ngốc nữa, nhiều năm như vậy em cũng chưa từng gặp một người đàn ông em thích?”

“A Thừa, không có, thật sự không có, tất cả bọn họ đều không bằng anh.” Tiêu Y Y tự giấu cười cười, những người đàn ông kia không một ai không ham sắc đẹp của cô, đối với cô vốn không phải thật lòng.

“Có một số việc, có vài người, một khi bỏ qua, sẽ không thể trở về.”

Tiêu Y Y nhắm mắt lại, nặc cho nước mắt rơi xuống từng giọt từng giọt, cứ để cho cô khóc một lần, một lần này thôi, vì tình yêu đã chết đi của cô, vì thân thể đã bị tàn phá không chịu nổi này, thương tiếc một lần.

Lúc này rời đi, cô sẽ bắt đầu phản công, là Úy Nam Thừa ép buộc cô, cô đã cho anh cơ hội, không nên trách cô, không nên trách cô, chỉ trách số mạng trên người.

“Y Y, anh hy vọng những ngày tháng sau này em có thể sống hạnh phúc, sống vui vẻ.”

Hạnh phúc? Vui vẻ? Cô còn có cái gì vui vẻ và hạnh phúc mà nói, tất cả của cô đã sớm bị Hứa Nhiều làm hỏng vào mười năm trước! Hủy đến triệt để để, hủy đến sạch sẽ!

“A Thừa, có thể cho em một nụ hôn cuối cùng không? Chỉ là một nụ hôn mà thôi.”

Úy Nam Thừa hơi khó xử, anh biết đây là không phải, nên quả quyết từ chối, nhưng có lẽ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của Hứa Nhiều, anh không nói ra “Không” được, dù sao đây cũng là người phụ nữ anh từng yêu.

“Chẳng lẽ anh cảm thấy miệng của em không được sạch sao? Ngay cả một cái yêu cầu cuối cùng này cũng không chịu đồng ý?” Tiêu Y Y lấy lui làm tiền.

“Đủ rồi, đừng lãng phí bản thân mình nữa, cho dù không làm được hoa mai cao thượng, vậy cũng có thể làm đóa hoa sen từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, em có thể làm được!” Úy Nam Thừa nghe cô ấy nói về bản thân như vậy, chỉ cảm thấy đau lòng, cô đã từng giống như đóa mai trắng bất khuất đứng sừng sững trong trời đông, mà bây giờ không có một chút xú tự tin, đây cũng không phải là Tiêu Y Y mà anh biết rồi.

Từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn? Nếu như anh biết những năm này mình sống cuộc sống như thế nào, chắc cũng sẽ không nói như vậy, toàn thân cô đã bị dính vào bùn đen, có rửa nữa cũng không sạch rồi!

Nụ hôn này, giống như chuồn chuồn lướt nước, vừa tiếp xúc chạm vào rồi biến mất.

Tiêu Y Y hơi say mê nhắm mắt lại, đây là đôi môi cô ngày nhớ đêm mong, bây giờ, không bao giờ thuộc về cô nữa.

Tiêu Nhụy Nhụy vẫn núp ở xa đã sớm nghe theo chị gái mình dặn dò lên chụp cảnh này lại, mặc kệ chị gái muốn làm gì, cô đều sẽ nghe theo làm việc nghĩa không chùn chân ủng hộ chị! Bởi vì những người đó đáng đời!

Sau khi rời khỏi quán cà phê, Úy Nam Thừa chưa trở về công ty, dĩ nhiên không biết Tuệ Tuệ đi công ty tìm anh, một mình đi ra bờ sông, ngồi trên bãi sông, hút thuốc, thổi gió.

Nếu như tất cả đều do Hứa Nhiều làm, nếu vậy thì anh cũng sẽ nghĩ thông tại sao sau khi Tiêu Y Y “Chết”, tinh thần của cô ta không bình thường, tạm nghỉ học đi điều trị gần hai năm mới có chuyển biến tốt.

Nếu như Hứa Du không biết những chuyện này, như vậy bác trai Hứa nên biết, vì con gái ông ngược lại làm rất nhiều chuyện vạ bất đắc dĩ, đúng là thật khó cho ông rồi.

Vẫn ngồi đến sáu giờ, anh mới đứng dậy đi về nhà, ngay cả Học Học và Tập Tập không chạy đến gọi “Cha” anh cũng không phát hiện.

Nam Xu Nhiên nhìn ra tinh thần dinendian.loqidJon con trai hoảng hốt lên lâu, lại liên tưởng đến chuyện Tuệ Tuệ mang hai đứa bé về nhà mẹ đẻ, không khỏi nghi ngờ hai vợ chồng cãi nhau.

“Thừa, con và Tuệ Tuệ lại giận dỗi rồi hả?”

“Không có.” Úy Nam Thừa rất kỳ quái xoay người, trên mặt anh viết hai chữ gây gổ sao?

“Không có là tốt rồi, sao hôm nay Tuệ Tuệ lại mang theo Học Học và Tập Tập về nhà?” Nam Xu Nhiên nhìn nét mặt con trai không giống như đang lừa bà.

“Cái gì? Tuệ Tuệ về nhà?” Úy Nam Thừa càng thêm kỳ quái, Tuệ Tuệ không nói với anh hôm nay cô về nhà?

Lần này đổi thành Nam Xu Nhiên ngây người, “Xế chiều hôm nay khoảng bốn giờ Tuệ Tuệ về nhà, sau một giờ thì mang theo Học Học và Tập Tập về cùng, mẹ thấy vẻ mặt con bé ngược lại như thường, không hề có chút xú mất hứng nào, nhưng từ đầu đến cuối đều không nhắc đến con.”

Úy Nam Thừa nheo mắt lại cẩn thận suy nghĩ, lại lấy điện thoại ra nhìn chút, không có điện thoại chưa nhận cũng không có tin nhắn chưa đọc, không trách được cảm thấy trong nhà có gì không đúng, thì ra là do con trai không có ở nhà.

“Mẹ, không có chuyện gì, có thể Tuệ Tuệ muốn về nhà xem một chút, đợi con gọi điện thoại cho cô ấy, quả thật không thể tự mình đi nhà cha mẹ vợ một chuyến.”

“Ừ, chính con cũng đừng quá mệt mỏi, tắm xong xuống lầu dùng cơm.” Nam Xu Nhiên xoay người vào phòng bếp.

Úy Nam Thừa trở về phòng, té thẳng lên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, phát hiện con trai không có ở nhà, thật sự yên tĩnh, yên tĩnh đến khiến cho anh không quen.

Cầm điện thoại lên, gọi tới.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thiên Tùng Dịch và Đinh Như nhìn thấy con gái mang theo hai cháu ngoại trai trở lại, vui mừng đến không xong, nhất là Đinh Như, ôm hai bảo bối trái hôn nhẹ phải hôn yêu.

“Học Học, Tập Tập, có nhớ bà ngoại không?”

“Có, mỗi ngày chúng cháu đều nhớ ông ngoại và bà ngoại.” Hai cục cưng sinh đôi trăm miệng một lời, giọng nói mềm dẻo cực kỳ khiến người ta thương yêu.

Đình Như cười đến miệng rách tận mang tai rồi, “Tùng Dịch, hai bảo bối nhà chúng ta thật sự đáng yêu!”

“Mẹ, mẹ cũng đừng quá nuông chiều hai đứa, bé trai không thể quá cưng chiều.” Thiên Ca Tuệ đặt giỏ xách dưới đất, cởi giày, lấy đôi dép màu đỏ của mình ra đi vào.

“Ai nói, bé trai dễ cưng chiều, bây giờ nam nữ ngang hàng.” Đình Như không vui phản bác.

“Cha, cha xem mẹ kia.” Thiên Ca Tuệ về nhà lập tức giống như đứa bé làm nũng với cha mẹ.

“Sao có một mình con trở lại, Thừa đâu? Nó vẫn còn đi làm à?” Thiên Tùng Dịch hỏi con rể.

Thiên Ca Tuệ bây giờ cực kỳ không muốn nhắc đến người kia, đặt mông ngồi lên ghế sa lon, “Quý mới biết anh ấy đi đâu.”

“Gây gỗ hả?” Đình Như vừa nghe giọng con gái, lại cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Học Học và Tập Tập cũng nhân cơ hội bò đến trên người ông ngoại, đòi muốn chơi cờ tướng với ông ngoại, nói cụ nội và ông nội đều khoe tài chơi cờ của hai đứa càng ngày càng tốt rồi.

Thiên Tùng Dịch vui vẻ ôm hai cháu ngoại, bày bàn cờ ra, bắt đầu chơi.

“Mẹ, bụng của con đói rồi, trong khoảng thời gian này con không ăn được đồ ăn ở trường học chút nào, mấy ngày nay về nhà mẹ phải bồi bổ cho con đó.” Thiên Ca Tuệ kéo tay mẹ làm nũng.

“Con đứa bé này, chỉ biết ăn thôi! Rốt cuộc có chuyện gì với Thừa? Nó lại bắt nạt con?” Đình Như cưng chiều nheo cở tay con gái.

“Mẹ, mẹ trước tiên truyền thụ tay nghề nấu nướng của mình cho con đi, con quyết tâm phải làm ra một bữa ăn ngon miệng.” Thiên Ca Tuệ không muốn trả lời vấn đề kia, kéo mẹ đi thẳng vào phòng bếp.

Đình Như rất vui mừng với yêu cầu chủ động học nấu cơm của con gái, cảm thán con gái cuối cùng đã trưởng thành, biết muốn giữ chặt lòng của người đàn ông trước tiên phải giữ chặt bao tử của anh ta, có tiến bộ, có tiến bộ rồi!

Lúc ăn cơm, điện thoại của Thiên Ca Tuệ reo liên tục.

“Chỉ bởi vì tình yêu, sẽ không dễ bị tổn thương. Vì vậy tất cả đều là dáng hình của hạnh phúc. Chỉ bởi vì tình yêu nảy sinh một cách đơn sơ. Nhưng vẫn luôn mãi ngất ngây vì em. Chỉ bởi vì tình yêu không chứa đựng bề dẫu. Vì thế chúng ta vẫn mang diện mạo của thời tuổi trẻ...”

(*) Lời bài hát Chỉ bởi vì tình yêu – Vương Phi và Trần Dịch Tấn – Nhạc phim Tình yêu mãi mãi

Nhạc chuông này do Thiên Ca Tuệ cài đặt nhạc chuông riêng cho người nào đó, cô vẫn ăn cơm của mình, không định nhận.

Kết quả, Học Học “Vèo” cái nhảy khỏi ghế ngồi, chạy đi cầm điện thoại của mẹ tới, “Mẹ, điện thoại của cha.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Này! Anh làm gì thế! Không cho phép sờ loạn

Nếu con trai đã lấy tới, cô không thể không nhận, đứng dậy đi ra ban công.

“Bà ngoại, có phải cha chọc mẹ mất hứng không?” Tập Tập là quỷ nhỏ linh tinh.

“Hình như vậy.” Đình Như như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn theo bóng lưng con gái.

“Ông ngoại, ông nói có phải chúng cháu nên đứng về phía mẹ, không thể để cho cha bắt nạt mẹ không!” Học Học cắn đũa, quai hàm phồng lên.

“Đó là dĩ nhiên, con phải nên thương mẹ.” Tập Tập bới cơm trong chén, trợn mắt nhìn anh trai, thật là ngốc chết!

“Ai ôi! Hai cháu ngoại bảo bối của bà thật giỏi, nhỏ như vậy đã biết thương mẹ, thật là bé ngoan.” Đình Như cười đến hai mắt híp lại, gấp một đồng nem thính thịt cho từng đứa.

Học Học và Tập Tập cười toét miệng lộ ra hai hàm răng trắng bóng, tròng mắt sáng lấp lánh, khỏi phải nói có bao nhiêu đáng yêu!

Thiên Tùng Dịch càng ngày càng cảm thấy hai đứa bé này tương lai nhất định có tiền đồ lớn, không phải thông minh bình thường!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Úy Nam Thừa cầm điện thoại di động, nghe trong điện thoại truyền đến “Hồng đậu” của Vương Phi, cuối cùng hát đến câu kia “Cho đến khi vạn vật đều hiển hiện, có thể anh sẽ cùng bên em ngắm nhìn suối nhỏ sông dài”, được nhận rồi, nhưng một hồi lâu không có âm thanh.

“Tuệ Tuệ, em ở đó sao?”

Thiên Ca Tuệ cũng không biết tại sao, chính là không muốn nhận điện thoại của anh, mặc dù đã biết rõ buổi chiều đienddn lieqiudoon rất có thể anh đi gặp khách hàng, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy là lạ, có lẽ do xê chiều nay bị ăn canh cấm cửa, tự dưng đùa giỡn thành tính tình nhỏ.

“Tuệ Tuệ, em làm sao vậy? Tâm tình không tốt?”

Úy Nam Thừa cảm thấy hình như hôm nay cảm xúc của Tuệ Tuệ không đúng lắm, yên lặng không nói một câu, ngay cả hô hấp cũng bình tĩnh như vậy.

【Không có việc gì, chỉ có điều hôm nay sau kỳ thi khi ra ngoài mới phát hiện có câu đề làm sai, có thể không lấy được điểm cao rồi.】 Thiên Ca Tuệ có ý viện một lý do.

“Em không cần học bổng, đạt quy cách là được rồi, không có chuyện gì.” Thì ra là như vậy, Úy Nam Thừa thở phào nhẹ nhõm, giọng nói cung tuyền ý rất nhiều.

【Ừ, anh mới về đến nhà?】

“Đúng vậy, mẹ nói với anh em trở lại anh còn không tin đâu, sao không nói cho anh biết trước một tiếng.”

【Em về nhà cũng không phải chuyện lớn gì, công việc của anh lại bận rộn như vậy.】

“Em đối với anh mà nói chính là việc quan trọng hạng nhất, công việc bận rộn đi nữa nào có quan trọng bằng bà xã!” Lời ngon tiếng ngọt thích hợp một chút vẫn rất cần thiết.

【Miệng lưỡi trơn tru.】 Khóe miệng Thiên Ca Tuệ rõ ràng vênh lên.

“Thật sự không có ai chọc giận em không vui?” Úy Nam Thừa căn cứ vào hiểu biết của bản thân mình về Tuệ Tuệ, cảm giác cô hơi không vui vẻ.

Chọc em không vui chính là anh! Thiên Ca Tuệ tức giận thầm nói trong lòng, trong miệng lại thành: 【Không có, em muốn đi ăn cơm, mẹ làm một bàn thức ăn ngon, bụng của em đói bụng đến kêu ùng ục.】

Nói xong, lập tức tắt luôn điện thoại.

Úy Nam Thừa ở đầu bên kia nghe trong điện thoại di động truyền đến tiếng “Tút tut tut”, làm bầm một tiếng: Cô nhóc thú! tắt điện thoại nhanh chóng như vậy!

Đơn giản vọt vào tắm rửa, đổi bộ đồ ngủ rộng thùng thình, đi xuống lầu ăn cơm, phát hiện trong nhà ít đi ba người không phải vắng lặng bình thường, xong bữa cơm, trừ ông nội và cha câu được câu không trò chuyện về phương diện chủ đề quân sự, anh và mẹ gần như không nói lời nào.

“Học Học và Tập Tập không ở nhà, thật sự đúng là lạnh tanh.” Ông cụ thở dài nói.

“Đúng vậy, trong nhà có đứa bé lú lú chính là náo nhiệt, nhìn bọn chúng chạy tới chạy lui, tâm tình cũng tốt theo.” Nam Xu Nhiên nói tiếp, hai đứa bé chính là tâm can bảo bối của cả nhà bọn họ, rồi đi một lúc đã cảm thấy trong lòng trống không.

“Ông nội, mẹ, nếu không con đi đón hai đứa về ngay bây giờ?” Úy Nam Thừa nói giỡn.

“Chúng ta nhớ đứa bé, cha vợ mẹ vợ con không nhớ đứa bé, khó khăn lắm mới trở về hai ngày, sao có thể nói đón lại là đón lại luôn?” Úy Hoa Dã trừng con trai.

Úy Nam Thừa lập tức im miệng, uy nghiêm của cha anh luôn luôn đều là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, khi còn bé die,n; da.nlze.quydo/mn đó là vừa kính vừa sợ!

“Thừa cũng có ý tốt, ăn cơm.” Ông cụ mở miệng bênh vực cháu nội, Úy Hoa Dã lập tức vui đầu ăn cơm, cái gọi là một vật khác một vật chính là đạo lý này.

Buổi tối, Úy Nam Thừa nằm lăn qua lộn lại trên giường vẫn không ngủ được, cuối cùng dứt khoát đứng dậy, len lén xuống lầu, lái chiếc Land Rover của anh đến nhà cha vợ.

Thiên Ca Tuệ bị tiếng động ngoài cửa sổ đánh thức, trong ánh trăng mờ thấy giống như bóng đen đi vào, cho rằng là ăn trộm, bị sợ đến thiếu chút nữa cất giọng hét lên.

May mà người tới kịp thời xông tới che miệng cô lại, “Tuệ Tuệ, là anh, là anh.”

Sau khi thấy rõ ràng là Ủy Nam Thừa, Thiên Ca Tuệ đập một quyền qua, nhỏ giọng mắng: “Anh có bệnh hả! Khuya khoắt trèo cửa sổ cái gì! Anh định hù chết em hả!”

“Anh chính là không muốn kinh động đến cha vợ mẹ vợ, cho nên mới leo tường, em không biết tường kia có bao nhiêu trơn trượt, anh thiếu chút nữa té xuống.” Ủy Nam Thừa ai oán nói.

Thiên Ca Tuệ biết phòng mình ở lầu hai, leo tường đi lên quả thật hơi nguy hiểm, ngay sau đó hung dữ chọc chọc lồng ngực anh, “Về sau xem anh còn dám leo tường hay không! Nếu té gãy tay gãy chân, em sẽ không cần anh nữa!”

“Bà xã ~” Ủy Nam Thừa trực tiếp chui vào trong chăn của Tuệ Tuệ.

“Đi ra ngoài! Quần áo anh rất dơ!”

“VẬY ANH CỎI.” Thuần thực cời sạch sẽ, chỉ còn lại cái quần bốn góc, nhanh chóng chui vào trong chăn, dùng cả tay chân ôm lấy Tuệ Tuệ, cảm xúc bóng lóng của đồ ngủ bằng tơ tằm trên người cô khiến cho anh tâm thần nhộn nhạo, hận không thể xé nát vứt bỏ chúng!

“Trúng thú! Con trai vẫn còn ở bên cạnh!” Thiên Ca Tuệ dùng sức đẩy người đàn ông trên người cô, tiếc rằng hơi sức giữa nam và nữ cách xa quá lớn, thật sự khó có thể rung chuyển anh được chút nào.

“Bọn chúng ngủ say rồi, không tỉnh.” Cái gọi là mặt dày mảy dạn, chính là nói anh!

“NÀY! ANH LÀM GÌ THẾ! KHÔNG CHO PHÉP SỜ LOẠI!” Thiên Ca Tuệ khó khăn lắm mới túm được tay này của anh, kết quả tay còn lại bắt đầu làm chuyện xấu, đốt lửa khắp nơi.

“TRÊN DƯỚI TOÀN THÂN EM ANH NHẮM MẮT LẠI CŨNG BIẾT LÀ ĐÂU.” Giọng nói xấu xa lại quyến rũ, ở nơi này trong đêm khuya lại càng tăng thêm sắc thái mê người.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Hôm nay đến lượt em gieo dâu tây rồi

“Đồ háo sắc!” Thiên Ca Tuệ cắn một cái lên bả vai anh, đau đến Ủy Nam Thừa “A” một tiếng, há mồm cắn ngược lại, hung hăng mút cánh môi mềm mại của Tuệ Tuệ, càng thêm giờ trò, một khắc cũng không ngừng nghỉ.

Bởi vì con trai còn nằm bên cạnh, Thiên Ca Tuệ không dám phát ra chút xú âm thanh gì, cũng không dám có hành động lớn, chỉ có thể lặng yên không tiếng động phản đối, vừa nheo eo người nào đó, vừa cắn bả vai người nào đó, nghĩ thầm: Bình thường đều là anh gieo dâu tây lên người em, hôm nay đến lượt em gieo dâu tây rồi!

Hai người cứ không biết mệt cắn lẫn nhau, có một tình thú không giống như lúc trước, khi đụng chạm nguyên thủy nhất bắt đầu, Thiên Ca Tuệ cuối cùng không kiềm chế được buồn bực hừ một tiếng, há mồm ngậm cắn cổ phía dưới tai của người nào đó.

Ủy Nam Thừa bị Tuệ Tuệ hôn một cái run rẩy, động tác càng thêm mãnh liệt.

Học Học ở bên cạnh lăm bắm lật người, dùng cả tay chân đẩy em trai ra.

“NGƯỜI XẤU! HU HU... ANH DẠY HƯ CON TRAI!” Thiên Ca Tuệ cố ý túm lấy chấm đỏ trên ngực người nào đó, người này! Quả thật quá hư rồi! Dục vọng tới cứ mãnh liệt như sóng lớn, hoàn toàn không phân trường hợp, lại –

Lại cuốn ga giường cùng cô ngay trước mặt con trai!

Nếu sau này con trai lớn lên cũng giống như anh, xem cô trừng trị anh như thế nào!

“NGOAN ~ cái này không cần dạy, chờ sau khi con trai lớn lên dĩ nhiên hiểu.” Ủy Nam Thừa thở hổn hển an ủi bà xã dưới người.

“EM CHO ANH BIẾT! NẾU NHƯ CON TRAI BỊ ANH LÀM HƯ, EM SẼ KHÔNG ĐỂ Ý ĐẾN ANH NỮA!” Uy hiếp! Hoàn toàn uy hiếp!

“ĐƯỢC, ĐƯỢC, ĐƯỢC, ANH BẢO ĐẢM KHÔNG DẠY HƯ CON TRAI, NẾU CHÍNH HAI ĐỨA HỌC XẤU CŨNG KHÔNG THỂ ĐỔ LÊN ĐẦU ANH.” Ủy Nam Thừa cố ý dùng sức đẩy xuống.

Mùi vị mát hôn mát vĩa đó trong nháy mắt tràn đầy toàn thân Thiên Ca Tuệ, không nhịn được “A” một tiếng, thân thể không tự chủ dờn lên trên một tắc.

Tập Tập bên cạnh đại khái bị anh trai dì3n~d@n`l3q2l y'd0n ép tới khó chịu, nói mơ một tiếng, “Mẹ, con muốn mẹ...” Sau đó lật người, lại ngủ thiếp đi.

Thiên Ca Tuệ bị giọng nói mơ của con trai dọa sợ đến thiếu chút nữa hồn phách tán, phía dưới nhanh chóng co rút, kẹp chặt Ủy Nam Thừa đến khó thở, bàn tay dịu dàng vuốt ve mông Tuệ Tuệ, “Ngoan, Tập Tập nói mơ thôi mà.”

“Cho anh hai lựa chọn! Một, đổi chỗ; hai, anh lên ghế sa lon ngủ!” Thiên Ca Tuệ cắn răng nghiêng lợi nhỏ giọng nói, tên khốn kiếp này! Thật quá đáng!

“Anh chọn một.” Ủy Nam Thừa trực tiếp ôm bà xã đi tới toi let.

...

Có câu nói như thế nào, vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, quả nhiên không sai, có một số việc không cần phải nói quá nhiều, cuốn ga giường là trực tiếp nhất rồi, lúc này vô thanh thắng hữu thanh, tất cả vấn đề đều dễ dàng giải quyết.

Ánh trăng ngoài cửa sổ lặng lẽ trốn vào trong ngọn cây, lộ ra gần nửa mặt mặt đỏ bừng, đêm nay, yên lặng ngọt ngào.

Có ai từng nói? Quả mức yên tĩnh, thường là điềm báo giông bão sắp đến.

Trong tờ báo giải trí PZ có lực ảnh hưởng nhất trong giới giải trí buổi sáng thứ bảy, tất cả trở thành hư không, đối với hai vị vai nam chính ở tít trang đầu, đơn giản đó chính là ly kỳ vô tiền khoáng hậu!

Một là Ủy Nam Thừa, người đàn ông hoàng kim còn độc thân vĩnh viễn chiếm một vị trí trong chuyên mục kinh tế tài chính trong và ngoài nước, đẹp trai lại nhiều tiền, là bạch mã hoàng tử tổng lòng của biết bao người phụ nữ.

Anh – lại có thể thâm tình ôm hôn bạn gái cũ, càng lộ ra thêm cô gái này chính là bạn gái mới tình đầu thời đại học của anh, tình cảm của hai người tốt đẹp đến khiến cho người ta hâm mộ, sau mười năm yêu xa cuối cùng sắp tu thành chính quả.

Mà một người khác là anh đề mới Trì Dục, mấy năm nay có phần nổi danh trong làng giải trí, toàn thân tràn đầy vẻ ngỗ ngược và khác thường, có một khí chất xinh đẹp, nhất là khi đôi môi nở nụ cười nhạt, sẽ không tự chủ bị anh câu mất hồn vía, gần như trở thành tình nhân ưu tú trong mắt trong lòng của phụ nữ.

Anh – đắm đuối đưa tình nhìn gò má bạn gái trước mặt, tay phải thân mật mà ôm hông cô, hình như đây chính là báu vật của anh.

Gần hai năm Trì Dục không truyền ra tin tức có bạn gái, bên cạnh đột nhiên thò ra một người đẹp xinh đẹp trong lành như vậy.

Còn có tin đồn, cô gái này là em gái của Thiên Chi Dương – hiện nay đang đảm nhiệm chức giám đốc điều hành của tập đoàn Thiên thị.

(Chắc chắc chắc, tìm từ thỏa đáng nhường nào! Nghi vấn? Giải thích như đúng mà như sai, cũng coi như giữ lại cho mình một con đường lui.)

Tin tức y hệt tiếng sấm khiến những người phụ nữ ái mộ bọn họ khóc bù lu bù loa, Trì Dục thì thôi đi, anh luôn luôn là con cưng của tạp chí bát quái; nhưng Ủy Nam Thừa toàn thách vương lão ngũ khiêm tốn như vậy lại cũng có bạn gái, còn có đề cho các cô con đường sống hay không! Ngay cả đối tượng ảo tưởng cũng không có!

Từ trước đến giờ Hứa Du không đọc báo giải trí, trong gia đình anh cũng như trong phòng làm việc vĩnh viễn đều là tin tức thời sự, tin tức quân sự, báo Đảng, báo tài chính.

Khi anh đi vào phòng làm việc, nhìn thấy dieendaaneequydonn thư ký đang ở đó lật một tạp chí giải trí, khẽ liếc cô ta một cái, trong hoàn cảnh làm việc nghiêm túc như vậy, cô ta lại xem tạp chí giải trí lúc sáng sớm?

“Khụ...”

“Hứa phó, tôi...” Cô gái ngượng ngùng gấp tạp chí lại, định giấu vào dưới bàn, nhưng không ngờ tay run lên, “Bộp” một tiếng rơi xuống đất.

Nhân vật trên bìa này?

Hứa Du rất tao nhã khom lưng, ngón tay thon dài nhặt tạp chí trên đất, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm một đôi nam nữ ôm hôn nhau ở góc bên trái cùng cô gái bị ôm eo ở dưới lầu góc phải.

Ánh mắt tập trung đến khiến cho thư ký bên cạnh kinh hồn bạt vía, Hứa phó hôm nay là như thế nào đây? Chẳng lẽ anh biết nam nữ trên bìa?

Liên tục lật vài tờ, chân mày nhíu thành hình chữ Xuyên (川), khẽ nhắm mắt lại, sao trong một đêm lại ra chuyện lớn như vậy? Thừa và Tuệ Tuệ lại đồng loạt lên trang đầu tạp chí giải trí, hơn nữa còn chia ra lan truyền xì căng đan với người phụ nữ khác và người đàn ông khác?

Bình tĩnh đặt tạp chí lại lên bàn thư ký, xoay người vào phòng làm việc.

Ngồi trên ghế bằng da thật, hai tay chống đầu, Tiêu Y Y? Người phụ nữ đang cùng Thừa hôn nhau đó nhất định là Tiêu Y Y? Không phải mười năm trước cô ta xảy ra tai nạn xe cộ đã qua đời rồi sao? Tại sao lại đột nhiên thò ra?

Cầm điện thoại di động lên, bấm số Thiên Chi Dương.

Hồi lâu sau mới thông, truyền đến giọng nói còn chưa tỉnh ngủ.

【Có chuyện gì không thể đợi lát nữa rồi nói sao? Sáng sớm đã đánh thức người ta dậy! Tối hôm qua tôi rõ ràng mệt muốn chết rồi.】

Bên cạnh truyền đến một giọng nữ nỉ non, “Rõ ràng làm người ta mệt muốn chết, xương người ta cũng mềm.”

Hứa Du hơi nhíu mày, mấy người bọn anh đều biết cuộc sống riêng của Dương, “Xây ra chuyện lớn, cậu xem tin tức giải trí sớm nhất sáng nay đi.”

【Cái gì? Tin tức giải trí? Hứa đại công tử một lòng lao vào giới chính trị của chúng ta còn biết xem tin tức giải trí?】 Đây giống như là chuyện cười tức cười nhất mà Thiên Chi Dương nghe được ngày hôm nay.

“Là xì căng đan về Thừa và Tuệ Tuệ, tôi còn có chuyện, cúp trước. Còn nữa, Tiêu Y Y cũng xuất hiện.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Đầu Thiên Chi Dương lơ mơ phát hiện ra, Tiêu Y Y? Cô ta lại chính ra yêu nga tử * gì?

(*) yêu nga tử (bướm bướm, thiêu thân): 蛾子 là câu nói địa phương của các cụ già ở Bắc Kinh, ý là: giờ trò, giờ mảnh khỏe, có ý xấu, có mưu mô, toan tính bản thân, chệch khỏi cách nghĩ thông thường.

“Dương, anh làm sao đây? Người ta cũng không mệt chết đâu, người ta biết đàn ông các anh sáng sớm dục vọng rất tràn đầy, người ta có thể.” Người phụ nữ nằm trên giường quỳn rũ đá lông nheo.

“Cô có thể đi được rồi!” Một câu nói lạnh lẽo, đứng dậy, đi tới trước tủ treo quần áo, khoác thêm áo ngủ, ngồi trên ghế sa lon, trực tiếp mở laptop lên.

“Dương?” Hình như người phụ nữ nằm trên giường còn chưa chết tâm, người đàn ông mới vừa rồi còn nhiệt tình như lửa sao sau khi nhận một cú điện thoại lại trở nên lạnh như băng như vậy.

“Cút! Tôi không muốn nói thêm lần thứ hai!” Thiên Chi Dương phiền nhất phụ nữ dây dây dũa dũa, không khách khí die~nd a4nle^q u2 l ydo^ n chút nào ra lệnh đuổi khách!

Người phụ nữ nằm trên giường hậm hực đứng dậy, mặc quần áo tử tế, lác lác mông rời đi.

Khi tin tức giải trí đầu tiên trong ngày hôm nay xuất hiện trước mặt Thiên Chi Dương thì cánh chỉ cảm thấy cả người giống như bị thiêu đốt, mới vừa rồi Du nói xì căng đan của Thừa và Tuệ Tuệ, căn cứ theo suy nghĩ của anh còn tưởng bọn họ công khai hôn sự đấy?

Hóa ra là xì căng đan của từng người một, Tuệ Tuệ con nhóc thúi luôn không khiến cho người ta yên lòng lúc nào thì bị Trì Dục người đàn ông xinh đẹp đó lợi dụng? Còn có Tiêu Y Y, rõ ràng đã chết mười năm rồi, sao lại đột nhiên thò ra? Chơi xác chết vùng dậy cũng không phải là cách chơi này!

Úy Nam Thừa thẳng quỳ kia chính là xử lý chuyện như vậy, hôn môi thì cũng thôi đi, lại còn lên trang đầu tạp chí giải trí, đôi vợ chồng này làm thật tốt, mỗi người một xì căng đan lên trang đầu!

Còn có rớt cuộc là tên phóng viên đáng chết nào viết, cái gì gọi là yêu xa mười năm rớt cuộc tu thành chính quả! Thật sự là cái mông chó con mẹ nó!

Gọi một cú điện thoại cho trợ lý thư ký Josen, “Nhanh chóng điều tra cho tôi tạp chí giải trí hôm nay là xảy ra chuyện gì? Là tên phóng viên đáng chém ngàn đao nào viết cho tôi!” Gần như thô lỗ găm thét.

Josen vội vàng gật đầu, tổng giám đốc thật sự không phải bạo lực bình thường, chỉ có điều là gan của Trì Dục cũng quá lớn, ngay cả tiện nghi của tổng giám đốc cũng dám chiếm, đúng là chán sống!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thiên Ca Tuệ ngủ một giấc đến tận trưa, khi tỉnh lại, trên giường không có một bóng người, lật người, đột nhiên mở mắt, tung chăn lên nhìn, cũng may, cũng may, trên người mặc áo ngủ.

Cố gắng nghĩ lại lần nữa, tối hôm qua Thừa leo cửa sổ vào ôn tồn một lúc lâu với mình, sau đó hai người ôm nhau ngủ chung, trong mơ mơ màng màng nhớ ra rạng sáng nay anh rời đi.

A, chắc lại leo cửa sổ treo tường rồi.

Đứng dậy, đánh răng, rửa mặt, sờ sờ bụng, rất đói ~~~

Xuống lầu, phát hiện chỉ có một mình mẹ ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách xem tạp chí, “Mẹ, có đồ ăn không? Con rất đói.”

Đình Như đang cầm tạp chí giải trí buổi sáng hôm nay, thấy phải nổi giận lôi đình, “Đây là chuyện gì xảy ra?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 150: Tuệ Tuệ, em nhất định phải tin tưởng anh

“Cái gì chuyện gì đã xảy ra?” Thiên Ca Tuệ dụi tròn mắt mờ mịt ngòl vào trên ghé sa lon, cầm lấy tờ báo trong tay mẹ.

Vừa nhìn, hoàn toàn ngây người, Thừa lại có thể hôn môi với người phụ nữ khác? Còn là bạn gái mới tình đầu thời đại học? Hai người yêu xa mười năm rốt cuộc tu thành chính quả?

Đây là chuyện lúc nào? Cô bà xã chính thức sao lại không biết?

Đợi chút, bạn gái mới tình đầu thời đại học của Thừa? Không phải cô gái tên Tiêu Y Y đó sao? Không phải mười năm trước cô ta xảy ra tai nạn xe cộ đã qua đời rồi sao?

Làm sao lại...

Còn có mình tự xưng trở thành bạn gái của Trì Dục? Càng làm cho cô nghĩ không ra là bực lợ ra tin tức cô là em gái của Thiên Chi Dương giám đốc điều hành của tập đoàn Thiên thị.

Nha nha phi! Chẳng lẽ ngày hôm qua Trì Dục cố ý làm như vậy hay sao? Chẳng lẽ từ vừa mới bắt đầu anh ta đã biết thân phận của mình, cho nên mới tốt bụng giúp đỡ mình? Quả nhiên là mình quá ngây thơ rồi! Lại dễ dàng khinh địch tin tưởng một người như vậy, còn ngây ngốc cam kết sẽ nói tốt giúp anh ta, quả thật ngu hết mức mà!

Nếu như anh nhìn thấy bài báo này, nhất định sẽ tức điên, đều do mình liên lụy anh vào.

“Bạn gái mới tình đầu của Thừa là chuyện gì xảy ra? Cái gì mà tình yêu xa mười năm? Những thứ này rốt cuộc là thật hay giả?” Đinh Như quả thật không thể tin nổi tin tức mình nhìn thấy, không phải tình cảm của Thừa và Tuệ Tuệ luôn rất tốt sao? Chẳng lẽ còn có điều bí ẩn khác?

Thiên Ca Tuệ không biết nên giải thích die nda nle equ ydo mn chuyện này như thế nào với mẹ, ngay cả chính cô cũng cảm thấy khó tin, cô nhớ rõ ràng Thừa từng nói với cô Tiêu Y Y đã chết.

“Mẹ, người ta nói tuổi một bó to có bạn gái mới tình đầu cũng là chuyện rất bình thường mà, đã sớm nói với mẹ gả cho anh ấy con bị thua thiệt lớn, mẹ và cha còn vui mừng đến điên.” Giọng nói lạnh nhạt đến giống như đang nói một chuyện không liên quan đến mình.

“Con đứa bé này, nói gì vậy? Hôm qua cũng bởi vì chuyện này mà não loạn không vui với nó?” Đinh Như gõ một cây thước tới.

“Đau! Ngải cũng đừng gõ mãi đầu con thế, con sẽ ngốc đấy.” Thiên Ca Tuệ mím miệng, cực kỳ uất ức.

“Con còn biết mình ngốc hả, người đàn ông này là ai? Sao con lại làm bạn gái người ta vậy? Chẳng lẽ ngoài mặt con và Thừa là vợ chồng ân ái, thật ra thì sống đường ai nấy đi?” Giọng Đinh Như tăng thêm vài đề xi ben.

Thiên Ca Tuệ 囧 rồi! Trí tưởng tượng của mẹ thật sự không phải phong phú bình thường! Có thể nói không thành có, vuông có thể nói thành tròn đấy!

“Mẹ, ngài không đi làm biên kịch thật sự là thiệt thòi lớn rồi, đảm bảo sách bán chạy.”

“Con nhóc chết tiệt kia, đừng giả vờ hồ đồ với mẹ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Đinh Như hơi giận! Sao con gái có thể có thái độ thờ ơ như vậy!

“Chuyện của Ủy Nam Thừa ngài tự mình đi hỏi anh ấy thì tốt hơn, về phần chuyện của con, thật ra thì con bị người ta lợi dụng.” Thiên Ca Tuệ liền nói hoàn toàn chính chính chuyện xảy ra ngày hôm qua một lần cho mẹ, cắt bớt một đoạn ngắn chắc chắn không cần thiết.

Đinh Như cau mày nghe con gái trần thuật, “Trì Dục? Chính là Trì Dục ngôi sao lớn đóng phim? Thần kinh nó có vấn đề hay đầu óc bị nước vào rồi? Sao lại nghĩ đến lợi dụng con?”

→__→|||

Đầu Thiên Ca Tuệ đầy vạch đen, mẹ cô đây là đang chửi cô hay đang khen cô đây?

“Con đây cảm thấy được người ta không phải thần kinh có vấn đề hay đầu óc bị nước vào, mà là quá mức thông minh, con đây có giá trị lợi dụng như vậy, anh ta làm sao có thể bỏ qua cho cơ hội lăng xê bản thân.” Giống như ba năm trước anh ta đã từng theo đuổi Đồng Tiểu Noãn, vốn vừa bắt đầu bọn họ đều cho rằng anh ta vừa thấy tiểu Noãn đã yêu.

Nhưng sau đó mới biết tất cả đều là giả, Trì Dục chỉ lợi dụng thân thể của cô ta để lăng xê, khoảng thời gian đó anh ta đang ở Quảng Châu tuyên truyền, lượng người tăng nhanh, mọi người rồi rít suy đoán có phải anh ta là con rể tương lai của nhà họ Đồng không, kết quả không tới hai tháng đã truyền ra tin

tức hai người bởi vì tính tình không hợp mà chia tay.

Sau khi chia tay, Đồng Tiểu Noãn còn đau lòng một khoảng thời gian, nhưng cô ta chưa bao giờ bày tỏ với ba người các cô, nhớ đêm đó là sinh nhật Già Đại, một đám bạn bè đi ra ngoài ăn cơm uống rượu, cô ta uống say rồi, ở trong phòng ngủ say khướt mắng Trì Dục xối xả, nói anh ta vẫn luôn lừa gạt tình cảm của mình, anh ta vốn chỉ lợi dụng cô, vốn không có chân chính yêu cô!

Mặc dù như thế, cô vẫn không lựa chọn trả thù Trì Dục, chỉ không ngừng thay bạn trai, giống như đang tìm kiếm một loại giải thoát, cũng học quên ở đây.

“Trì Dục này cũng quá có tâm kế đi.” Đinh Như cảm thán một tiếng.

“Làng giải trí này nước vừa đục lại thâm sâu thêm đen, rất dễ dàng khiến một người trở nên không giống bản thân.” Thiên Ca Tuệ lấy điện thoại di động ra, phát hiện đã tắt máy, không trách được không ai gọi điện thoại cho mình.

Mở máy, lại có mười tám cuộc gọi nhỡ, mười ba tin nhắn chưa đọc.

Úy Nam Thừa gọi năm cuộc điện thoại gửi năm tin nhắn.

{Tuệ Tuệ, em nhất định phải tin tưởng anh.}

{Tuệ Tuệ, ngày hôm qua anh mới biết chuyện Tiêu Y Y còn sống, Dương có thể chứng minh. Anh biết rõ cho dù d1en d4nl 3q21y d0n giải thích như thế nào, anh hôn cô ta đều là sự thật, nhưng anh thề nộ hôn này không giống như những gì báo viết.}

{Tuệ Tuệ, em đọc được tin nhắn này, gọi điện thoại lại cho anh được không?}

{Tuệ Tuệ, ngày hôm qua em tới công ty tìm anh hả? Trì Dục anh ta lợi dụng em tiến hành lăng xê, anh sẽ không bỏ qua cho anh ta.}

{Tuệ Tuệ, đối với anh mà nói Tiêu Y Y đã là quá khứ rồi, người anh yêu bây giờ là em.}

Anh trai gọi năm cuộc điện thoại, gửi hai tin nhắn.

{Nhóc thú! Đọc được tin nhắn mau gọi điện thoại lại.}

{Nhóc thú! Em có ý phải không! Nhanh trả lời điện thoại.}

Anh Hứa gọi một cú điện thoại, một tin nhắn.

{Tuệ Tuệ, chuyện này nhất định là có người cố ý, đừng quá vội vàng, có lời gì từ từ nói, đều sẽ giải quyết.}

Yên nhi gọi tới hai cuộc điện thoại, hai cái tin nhắn.

{Tuệ Tuệ, cậu đoán hôm nay tớ nhìn thấy ai ở trang đầu tạp chí giải trí đây? Nói thật, nhìn qua dáng dấp gò má của bạn gái Trì Dục thật giống cậu, nếu như không phải biết cậu từ nhỏ là con gái một, tớ sẽ hoài nghi đó là chị em sinh đôi với cậu đó.}

{Về nhà thành thật khai báo cho tớ!}

Cầu Cầu đã tới một cú điện thoại, một tin nhắn.

{Tớ vừa mới nộp đơn vào viện nghiên cứu thiết kế, ở bên ngoài mượn một căn phòng, thiết bị rất đầy đủ. Khí trời Tây An bây giờ rất thoải mái, còn có một loại mỹ phẩm tổng cậu thích ăn, còn có thể đi xem tượng binh mã trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng, suy nghĩ một chút?}

A Thịnh đã gọi một cuộc điện thoại, một cái tin nhắn.

{Tuệ Tuệ, anh đã nói rồi chỉ cần Úy Nam Thừa làm ra bất cứ chuyện gì có lỗi với em, anh nhất định sẽ giúp em đánh anh ta! Chẳng Trì Dục đó từ đâu xuất hiện? Lại dám lợi dụng em lăng xê mình, chán sống rồi! Chỉ cần em nói một tiếng, bất cứ lúc nào anh cũng có thể tìm một nhóm người đánh anh ta một trận!}

Già Đại và Tạp Tạp đều gọi một cú điện thoại, mỗi người gửi một tin nhắn.

{Tuệ Tuệ, Trì Dục đó cũng không phải người tốt lành gì, tự cậu có chừng mực.}

{Tuệ Tuệ, cho dù xảy ra chuyện gì, chúng ta đều là bạn bè.}

...

Khóe miệng Tuệ Tuệ treo một nụ cười ảm áp, các bạn bè của mình, không lúc nào không quan tâm cô, còn có Yên nhi, Cầu Cầu và a Thịnh ở thành phố khác phía xa, cho dù cách xa như vậy, cho dù một năm không gặp mấy lần, nhưng lòng của các cô, lại gần sát như vậy.

Từ trên xuống dưới “Khoa học kỹ thuật Úy Cốc” đều biết hôm nay tâm tình tổng giám đốc vô cùng không tốt, cho nên mỗi một người đều vô cùng cẩn thận, thư ký Lâm bụng cá phê cẩn thận từng ly từng tí gõ cửa.

“Đi vào.” Úy Nam Thừa vui đầu nhìn tài liệu, thật ra thì một chữ cũng không vào, mắt trái nhảy không ngừng, khiến cho anh khó có thể yên tâm làm việc, nhớ tới buổi sáng Nam Cung nói chuyện chiều hôm qua Tuệ Tuệ đến công ty tìm anh, chỉ cảm thấy chuyện lập tức sáng tỏ, Tuệ Tuệ tới đây nhất định muốn cho mình một niềm vui bất ngờ, kết quả ngẫu nhiên dinendian.loqid]on anh không có ở công ty, còn bị thư ký trước quầy lễ tân và thư ký Lâm gây khó khăn, khó tránh khỏi tức giận cảnh hồng.

May mà tối hôm qua mình trèo cửa sổ đi tìm cô, hai người đã hòa hảo rồi, nhưng cố tình xảy ra sự việc này, thật sự là họa vô đơn chí! Toàn bộ theo đuôi nhau mà tới!

Thật không biết phóng viên đáng chết nào lại len lén theo dõi anh, còn chụp được cảnh anh và Tiểu Y Y hôn nhau, từ góc độ bức hình nhìn sang, hai người hình như rất say mê rất hưởng thụ.

Thật ra thì, là người trong cuộc mà nói, anh biết rõ nụ hôn kia chỉ như chuồn chuồn lướt nước đến điểm là dừng, khoảnh khắc khi hai đôi môi chạm nhau, trong lòng anh bình tĩnh không gợn sóng.

Nhưng tối hôm qua phút chốc khi hôn Tuệ Tuệ, trong lòng anh có rung động mãnh liệt và yêu say đắm, trong lòng anh rất rõ ràng người mình yêu là ai.

Nhưng mà vừa nghĩ tới Trì Dục lại ôm hông Tuệ Tuệ, trong lòng của anh giống như chứa một đóm lửa tích tụ chờ phát động, cảm điện thoại lên bấm số nội bộ của thư ký Lâm, “Kêu giám đốc Tôn phụ trách hạng mục công việc phát ngôn của Trì Dục đi vào.”

Tôn Kế hoàn toàn không hiểu vì sao bị gọi vào phòng làm việc của tổng giám đốc, “Úy tổng, ngài gọi tôi?”

“Hợp đồng chúng ta ký với Trì Dục còn bao lâu? Nếu như bây giờ chấm dứt hợp đồng với anh ta, chúng ta sẽ có tổn thất bao nhiêu?”

“Cái này?” Trán Tôn Kế không ngừng đỏ mồ hôi, không phải Úy tổng luôn ưa thích tạo hình của Trì Dục sao? Hơn nữa kể từ khi mời cậu ta làm người phát ngôn cho trò chơi này đến nay, tỉ lệ truy cập và người sử dụng mới càng ngày càng nhiều, cái này trực tiếp liên quan đến khí thế siêu cao của cậu ta, huống chi ba năm nay hai bên vẫn hợp tác rất tốt!

Chẳng lẽ Trì Dục đã đắc tội Úy tổng rồi?

“Lúc đầu ký kết hợp đồng là hai năm, năm ngoài tiếp tục tái ký một năm, còn một tháng nữa đến hạn hợp đồng.” Tôn Kế cẩn thận từng ly từng tí nói, vốn còn định tái ký tiếp hợp đồng với Trì Dục, xem ra không được, mình phải đi xem xét người làm đại sứ hình tượng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Cha, có phải cha chộc mẹ không vui không?

“Bắt đầu từ bây giờ, dừng lại tất cả hoạt động tuyên truyền của anh ta, cho đến khi kết thúc hợp đồng mới thôi.” Giọng nói lạnh lùng khí phách của Úy Nam Thừa khiến Tôn Kế không nhận được rằng mình một cái.

Trì Dục thật là người nào không chộc, lại cố tình chộc giận Úy tổng, thứ tư tuần sau có một hoạt động tuyên truyền đặc biệt dành riêng cho cậu ta, vậy phải làm sao bây giờ? Quảng cáo cũng đã tung ra, hơn trang đầu tạp chí giải trí hôm nay không thể nghi ngờ tăng khí thế cho cậu ta lên cao hơn, hết lần này tới lần khác, lại ra một râu ria như vậy.

Chẳng lẽ Úy tổng chê Trì Dục chiếm hơn một nửa trang báo của ngài, cho nên trong lòng khó chịu?

(Một đám quạ bay qua đầu Úy Nam Thừa, tôi là người hẹp hòi như vậy sao? Tôi vì nửa trang báo rách nát này mà đi trả thù Trì Dục? Anh cố ý làm tức chết ông đây phải không!)

Tôn Kế lau mồ hôi trên trán, “Úy tổng, thứ tư tuần sau có một hoạt động tuyên truyền rất quan trọng, đó là tạo hình mới mà công ty mới đẩy ra, cần... Cần Trì Dục cậu ta...”

“Giám đốc Tôn, còn cần tôi lặp lại một lần nữa lời tôi vừa mới nói sao?” Úy Nam Thừa kiểm chế cơn tức giận, Trì Dục có gan lớn lợi dụng Tuệ Tuệ thì phải cho anh ta tự cho là thông minh trả một cái giá thật lớn!

“Không cần, thuộc hạ sẽ xử lý tốt chuyện này.” Tôn Kế thầm than một tiếng trong lòng, lời boss nói chính là thánh chỉ, khom lưng lui ra ngoài.

Úy Nam Thừa thở ra một hơi dài, tựa vào trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, nhớ tới giọng điệu hung ác trong cuộc điện thoại buổi sáng Dương gọi tới,

đoán chừng ước gì giết mình để giải mối hận trong lòng, “Cho cậu đi giải quyết vấn đề! Không phải tạo ra vấn đề mới! Không phải cậu với Tiêu Y Y tình còn chưa dứt chứ? Ông kính này nhìn sang thật sự đúng là hôn sâu trời miên mà? Nhìn ánh mắt Tiêu Y Y nhìn cậu, còn nóng bỏng nhiệt liệt diee ndda ffileeq uysd doon hơn mười năm trước! Cô ta không phải định nói lại tình xưa với cậu chứ?”

Một loạt chất vấn quả thật khiến cho anh không thể phản bác được, góc độ này lại cố tình chọn tốt như vậy, vốn không thấy rõ vẻ mặt trong mắt anh, nhưng mà chỉ nhìn ánh mắt Tiêu Y Y, đã cảm thấy hai người hôn rất say đắm, cô ta rốt cuộc là cố ý hay là...?

Ngay cả Dương nghe giải thích của anh cũng bán tín bán nghi, anh thật sự lo lắng tới phản ứng của Tuệ Tuệ, gọi năm cuộc điện thoại liên tiếp tới đều tắt máy, năm tin nhắn gửi đi cũng như đá chìm vào trong biển rộng không thấy tăm hơi.

Anh biết Tuệ Tuệ chắc chắn đang ngủ, tối hôm qua mình làm cô mệt mỏi, nhưng một khi cô rời giường, nhất định sẽ thấy tin tức này, mỗi buổi sáng mẹ vợ đều mua các loại báo về, ắt sẽ biết.

Cho nên anh chỉ nghĩ trước tiên giải thích rõ cho Tuệ Tuệ, hy vọng cô có thể tin tưởng mình.

Giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay, mười một giờ. Đứng đây, “Nam Cung, tôi đi trước, buổi chiều có chuyện gì cậu xử lý giúp tôi.”

Nam Cung Mạch sáng tỏ gật đầu, gần đây Ủy tổng rất bận rộn đấy.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Bên trong biệt thự vùng ngoại ô, Tiêu Y Y bắt chéo hai chân tựa vào trên ghế sa lon, trên bàn trà là tờ tạp chí giải trí PZ hôm nay, hình ảnh bắt mắt trên đó khiến cho cô vô cùng hài lòng, chỉ có điều góc dưới bên phải lại giành một nửa số trang của bọn họ.

Ngôi sao lớn Trì Dục và em gái Thiên Chi Dương?

Em gái Thiên Chi Dương? Trong trí nhớ hình như cho tới bây giờ chưa từng gặp, cũng rất ít nghe bọn a Thừa nhắc tới, chẳng qua có một lần trong sinh nhật người nào đó, Hứa Du giống như đã hỏi một câu, ai đó đáp tới?

Không nhớ được, chuyện quá xa xôi, người không quan trọng, cô đều sẽ không nhớ trong lòng.

“Chị, chị thấy được bài báo hôm nay không? Như thế nào? Hiệu quả không tệ chứ, hôm nay cả thành phố W đều bàn luận hai chuyện này, tuyệt đối nổi tiếng.” Tiêu Nhụy Nhụy cười híp mắt đẩy cửa đi tới.

“Em nói bà xã Ủy Nam Thừa có thể thấy không? Sau khi nhìn thấy sẽ có phản ứng gì?” Trong mắt Tiêu Y Y nổi lên nụ cười nhạt, nụ cười này lạnh lẽo giống như băng ngàn năm.

“Nhất định sẽ thấy, chỉ có điều Ủy Nam Thừa che giấu được quá sâu, không có mấy người biết được chuyện anh ta đã kết hôn, mà mấy người biết lại có tình giấu kín như bưng, bằng không chúng ta có thể trực tiếp đi tìm bà xã anh ta, chúng ta ở ngoài sáng cũng mạnh hơn cô ta ở trong tối!” Tiêu Nhụy Nhụy thờ dãi.

“Không, cô ta ở trong tối chúng ta cũng ở trong tối, xác định ai nhẫn nại hơn, ai giữ vững bình thần hơn.” Tiêu Y Y thông thả ung dung vuốt ve trang bìa tạp chí.

“Chị, tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào?” Hình như Tiêu Nhụy Nhụy chơi được rất hưng phấn.

“Tiếp đó, đến Hứa Nhiều rồi.” Trong mắt Tiêu Y Y bắn ra tia hung dữ, Hứa Nhiều, coi như mây chạy trốn đến Canada, nhưng nơi này là nơi sinh ra mây nuôi dưỡng mây, tao không tin cả đời này mây sẽ không trở lại!

Ánh mắt của Tiêu Nhụy Nhụy cũng từng được sáng như tuyết, hưng phấn giống như thấy được con mồi, chờ đợi ngày này hình như đã lâu rồi, “Chị, người kia thật sự sẽ giúp chúng ta sao?”

“Sẽ, ông ta đã đồng ý chị rồi, chị hầu di ien n#dang# yuklle e#q quiq on ở bên cạnh ông ta nhiều năm như vậy chính là vì một ngày này, đợi quá lâu rồi.” Tiêu Y Y giống như oán thán.

“Chị.” Tiêu Nhụy Nhụy cầm lấy tay chị gái, không nói lời nào, gương mặt nhẹ nhàng dán vào lòng bàn tay chị, có một giọt nước mắt từ khóe mắt cô chảy xuống, nóng bỏng nóng bỏng.

Nhiều năm như vậy chị cô sống những ngày như thế nào, cô rõ ràng nhất. Vẫn còn nhớ mình vừa mới lên đại học, còn tưởng rằng chị ở bên ngoài kiếm được một công việc tốt bao nhiêu, vốn chuẩn bị cho chị một niềm vui bất ngờ, len lén mua vé xe lửa đi thăm chị, kết quả thấy chị bị một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi mang về nhà, cả đêm cũng không ra ngoài, cô đứng đợi dưới lầu cả đêm, khóc đến run lấy bầy.

Sáng hôm sau thấy sắc mặt chị đỏ thắm cùng người đàn ông kia từ trong nhà đi ra thì cô giống như nổi điên chất vấn chị, tại sao lại muốn giẫm đạp mình như vậy? Tại sao phải đi làm chuyện như vậy? Không phải có một bạn trai rất ưu tú sao?

Thấy em gái khóc đến đau lòng như vậy, Tiêu Y Y cũng không nhịn được khóc theo, hai chị em trở lại căn phòng nhỏ đi thuê kia ôm nhau mà khóc, hàn huyên suốt một đêm.

Sau khi Tiểu Nhụy Nhụy nghe được la hét muốn đi báo thù cho chị, nhưng với thân phận hai chị em họ thì báo thù như thế nào? Có năng lực gì mà báo thù?

Cũng từ đó trở đi, hai người bắt đầu kế hoạch, bắt đầu chia công việc, một phát triển trong làng giải trí, một tiếp tục bám lấy người giàu có.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Úy Nam Thừa lái xe đến thẳng nhà cha mẹ vợ, vào cửa phát hiện không có chút khác thường nào, cha vợ ngồi bên này xem ti vi, hai đứa con trai điên cuồng tới điên cuồng lui trong phòng khách, thỉnh thoảng bò đến trên người ông ngoại lẩn lộn một vòng.

Mẹ vợ và Tuệ Tuệ ở trong phòng bếp nấu cơm, không khí này không giống như anh dự đoán, vốn cho rằng cha vợ mẹ vợ sẽ vẻ mặt nghiêm túc ngồi trên ghế sofa chờ anh giải thích rõ ràng.

Tuệ Tuệ càng thêm trốn trong phòng đóng cửa không thấy.

Kết quả -

Chẳng lẽ họ còn chưa xem tạp chí sao? Nhanh chóng quét một vòng trong phòng khách, không phát hiện thấy chút dấu vết của tạp trí giải trí nào.

Thiên Tùng Dịch thấy con rể đi vào, vội kêu, “Thừa nhi à, mau vào, vừa đúng lúc lập tức sẽ dọn cơm”

“Cha.”

“Cha.”

Học Học và Tập Tập thấy cha, lập tức nhào tới, vui mừng ôm cổ cha, muốn cha ôm.

“Cha, có phải cha chọc mẹ không vui không?” Học Học ghé vào bên tai cha nhỏ giọng hỏi.

Úy Nam Thừa vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, “Sáng nay tâm tình của mẹ tốt không?”

“Tối hôm qua tâm tình của mẹ không tốt.” Tập Tập cướp lời trả lời trước.

Chẳng lẽ Tuệ Tuệ thật sự không biết? Điện thoại di động của cô còn chưa bật?

Mang theo tràn đầy nghi vấn ngồi vào trên bàn ăn, cảm giác ánh mắt mẹ vợ nhìn mình không giống ngày thường, Tuệ Tuệ đi enda4nle3qu21ydo0n ngược lại giống như bình thường, không nhìn ra vui mừng hay mất hứng.

Bữa cơm này, đối với Úy Nam Thừa mà nói, nhất định chính là đau khổ, thường ngày ở bên này uống hết một chai Mao Đài với cha vợ, hôm nay mới uống hai chén nhỏ đã cảm thấy đầu hơi choáng váng, lảo đảo.

“Thừa nhi, tại sao cha cảm giác hôm nay con tâm sự nặng nề, tư lượng giảm xuống không ít so với bình thường nhỉ!” Một câu nói vô tâm của Thiên Tùng Dịch đưa đến độc thoại nội tâm của ba người.

Úy Nam Thừa: Minh cmm đây là như thế nào? Đây không phải giấu đầu lòi đuôi sao?

Đinh Như: Thăng nhóc thúi này quả nhiên chột dạ! Từ khi vào cửa vẫn thận trọng, luôn nhìn sắc mặt của mình và Tuệ Tuệ.

Thiên Ca Tuệ: Đừng mượn rượu giải sầu, trốn được mừng một không trốn được hôm rằm, sớm muộn gì cũng phải đành hoàng giao nộp!

Đúng lúc ấy, điện thoại của Tuệ Tuệ vang lên, tiếng chuông nhẹ nhàng dễ nghe khiến đầu óc Úy Nam Thừa lập tức tỉnh táo không ít, thì ra Tuệ Tuệ đã biết, chỉ kiểm chế chưa nói mà thôi.

【Tuệ Tuệ, cậu nhanh chóng trở về trường học, ba giờ chiều nay phải thi môn y tá cấp cứu.】 Bên kia giọng Già Đại rất nóng nảy.

“Không phải nói thứ hai mới thi sao?” Thiên Ca Tuệ buồn bực.

【Ôi trời! Trường học điên mà, đột nhiên nói muốn thi trước, không giải thích được khiến một đám bạn học vô cùng lo lắng quay về đây.】

“Vây cũng được, tớ lập tức trở về, cậu gửi số báo danh cho tớ, tiện thể mang bút và giấy nháp cho tớ.” Thiên Ca Tuệ đột nhiên cảm thấy cuộc thi này đến rất kịp thời, cô có thể tránh về trường học, không để ý tới những sự việc tầm thường này.

“Cha, mẹ, ăn cơm xong con phải trở về trường học, trường học đột nhiên thông báo cuộc thi chiều nay.” Thiên Ca Tuệ rất bất đắc dĩ nói, sau đó nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của hai con trai: “Mẹ phải về trường học thi trước, Học Học và Tập Tập ở nhà ông bà ngoại chơi được không?”

Từ đầu đến cuối đều không nhìn tới người nào đó, nhạc đệm nho nhỏ này bị Đinh Như nhìn vào trong mắt, trong miệng cục cựa quẩy quái nói không để ý, thật ra thì trong lòng để ý, thật sự không biết cuộc thi bắt ngờ đến đúng lúc hay không đúng lúc.

Chương 152: Khốn kiếp! Anh lại bắt nạt người ta một lần!

Nhìn Tuệ Tuệ đi lên lầu thu dọn đồ đạc, Ủy Nam Thừa gấp rút đi theo, “Tuệ Tuệ, anh đưa em về trường học.”

“Không phải anh biết uống rượu say không thể lái xe sao?” Thiên Ca Tuệ xoay người, hơi híp mắt lại.

Ủy Nam Thừa bị lời nói thoải mái thẳng thắn như vậy của cô làm cho ngây ngẩn cả người, “Tuệ Tuệ, Tiểu Y Y cô ấy mười năm trước vốn không xảy ra tai nạn xe cộ, anh cũng mới biết ngày hôm qua, nụ hôn kia thật sự không phải như mọi người nghĩ đâu...”

“Vậy anh cảm thấy em sẽ nghĩ như thế nào?” Thiên Ca Tuệ hỏi ngược lại, sau đó bổ sung hai câu, “Nhìn thấy bạn gái mới tình đầu có phải cảm thấy rất tốt không? Tốt đến mức vừa gặp mặt đã hôn môi?” Trong lời nói mang theo mùi chua và mùi thuốc súng nồng nặc, mới vừa rồi cô quả thật vẫn một mực nín nhịn, chưa bao giờ nghĩ tới Tiểu Y Y đã chết mười năm sẽ sống lại lần nữa.

Tâm hình này chụp chị ta rất đẹp, người phụ nữ xinh đẹp ấy khiến cho người đàn ông nào nhìn thấy cũng có ý muốn bảo vệ, trải qua năm tháng cũng không tăng thêm nếp nhăn gì cho chị ta, ngược lại nhiều thêm vẻ thanh thực quyến rũ của phụ nữ, rất có mùi vị.

Nói thật, cô ghen, thật ra thì Tiểu Y Y chết chưa không có nửa xu liên quan gì đến cô, có thể khiến cho cô ngại là tại sao Thừa lại muốn hôn chị ta? Trừ hôn ra, bọn họ có tiến thêm một bước phát triển nào đó không?

“Tuệ Tuệ, anh thề, nụ hôn kia chỉ giống như chuồn chuồn lướt nước, không mang theo chút tình cảm nào trong đó.” Ủy Nam Thừa chỉ thiếu hơi tay phát lời thề độc.

Lời như thế mang đi lừa Học Học và Tập Tập, hai đứa chưa chắc sẽ tin tưởng!

Không cần nói tới người khác, xoay người tiếp tục thu dọn hành lý.

“Những năm này Y Y quả thật rất khổ, bị Hứa Nhiều ép đi xa tha hương, ngăn ngừa chính là nhiều năm như vậy, cô ấy một cô gái chưa tốt nghiệp sinh tồn nơi hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ rất khó, mà cũng coi như anh gián tiếp tạo thành, cách mười năm gặp lại cô ấy, anh chỉ có die nd da nl e q uu ydo n ấy náy và thương tiếc cô ấy, cho nên khi cô ấy yêu cầu anh cho cô ấy nụ hôn cuối cùng thì anh không cách nào từ chối.”

Y Y? Gọi thật thân thiết!

“Có phải bây giờ chị ta yêu cầu anh cái gì anh cũng đều đồng ý không?” Thiên Ca Tuệ quan tâm nhất là cái này, cô sẽ không để bụng chuyện anh mang lòng áy náy với bạn gái mới tình đầu, nhưng cũng thế bởi vì áy náy mà đồng ý yêu cầu hơi quá đáng!

“Đương nhiên không có.” Ủy Nam Thừa trả lời rất quả quyết.

“Chị ta chắc chắn còn tìm anh, hy vọng anh nhớ lời mình đã nói!” Thiên Ca Tuệ cảm giác xách chuẩn bị xuống lầu, ánh mắt say mê đó của Tiểu Y Y ở trong hình, khiến đều là phụ nữ cô hiểu rõ ràng đây là ý gì.

“Chẳng lẽ anh ở trong cảm nhận của em lại không đáng tin tưởng như vậy sao?” Ủy Nam Thừa đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, tại sao Tuệ Tuệ lại không hiểu mình, hai ngày nay bởi vì chuyện của Tiểu Y Y anh đã rất phiền, còn lo lắng Tuệ Tuệ bị đau lòng, bỏ lại công việc trông mong chạy đến đây giải thích, lại không nhận được tha thứ.

Chẳng lẽ đều là phụ nữ, Tuệ Tuệ không nên đồng tình với cảnh ngộ Y Y gặp phải sao? Tại sao còn có thái độ lạnh băng băng như vậy, giống như sợ mình chệch hướng.

“Em vẫn luôn rất tin tưởng anh, nhưng Tiểu Y Y với anh mà nói là đặc biệt, thời gian mười năm thay đổi rất nhiều thứ, anh không có tình yêu với chị ta, nhưng anh thương tiếc chị ta, cảm thấy hổ thẹn với chị ta, áy náy này sẽ thúc đẩy anh làm chút chuyện mà chính anh cũng không nghĩ đến. Em không hy vọng sau này đi tìm anh, lại bị sập cửa vào mặt.” Thiên Ca Tuệ thở dài.

Thấy báo hôm nay, cô lại không đoán được chiều hôm qua ông xã đi đâu, cô chính là kẻ ngu!

Ủy Nam Thừa nhú mày, anh vẫn không tán thành câu nói kia của Tuệ Tuệ, “Loại áy náy này sẽ thúc đẩy anh làm chút chuyện mà chính anh cũng không nghĩ đến”, anh là người đàn ông tự chủ rất mạnh, trong lòng anh rất rõ ràng cái gì nên làm cái gì không nên làm.

Nhưng anh đoán quá thấp tâm kế của Tiểu Y Y bây giờ rồi, cho tới một ngày nào đó sau này anh thật sự làm một chuyện mà bởi vì áy náy nên không cách nào từ chối.

Mất thấy không khí càng ngày càng căng thẳng, Thiên Ca Tuệ dứt khoát mở cửa xuống lầu, thay vì cãi lộn không ngừng như vậy, còn không bằng cho

nhau một thời gian tĩnh táo, cũng cho anh nhiều thời gian một chút đi xử lý chuyện này, hy vọng du lịch nghỉ hè sắp tới có thể thay đổi tình cảnh không vui này.

“Về sau cách xa Tri Dục một chút, cậu ta không phải là người tốt lành gì.” Sau khi Úy Nam Thừa nói ra mới phát hiện miệng mình rất xấu, rõ ràng Tuệ Tuệ và anh ta không hề có liên quan gì, ngày hôm qua chỉ là ngoài ý muốn, mình lại còn lòng dạ hẹp hòi làm việc thừa.

Động tác mở cửa của Tuệ Tuệ khựng lại, trong lòng thoáng qua uất ức, còn nói mình không tin tưởng anh, anh đây là đang tin tưởng mình sao?

Chẳng lẽ anh không biết trong ba năm này mình gặp Tri Dục tổng cộng không cao hơn ba lần sao/ Chẳng lẽ anh không biết trong ba năm này trọng tâm cuộc sống tất cả mình đều đặt trên gia đình sao? Từ năm nhất đến bây giờ, mỗi tuần cô đều về nhà, tất cả nam sinh theo đuổi cô đều bị cô lấy đủ lý do từ chối.

Rõ ràng ba năm đại học, cô không kết bạn với một người mang giới tính nam nào.

Thở dài thật dài, Yên nhi nói đúng, cô không nên vứt bỏ sở thích của mình; không nên để ông xã và con trai chiếm hết tất cả thời gian của cô; không nên không có tự do.

Nếu như một ngày kia cô trở lại cuộc sống một mình, có phải sẽ không tìm được trọng tâm rồi không? Có phải ngay cả một người bạn thân thiết cũng không có không?

Suy nghĩ một chút, đều cảm thấy thật đáng sợ.

Hít vào một hơi thật sâu, cất bước, xuống lầu.

May mà, phát hiện kịp còn không muộn, cô nên một lần nữa hoạch định lại cuộc sống sau này của mình, tiếp tục đi3nd@nl3qu.yd0n như vậy nữa, cô sẽ bị lạc mất mình, quên mất đáng về lúc đầu của mình.

Nghe được tiếng đóng cửa, Úy Nam Thừa vô lực toàn thân nằm ngửa trên giường, anh thật sự muốn đánh cái miệng nhiều chuyện của mình, sao lại nói ra một câu muốn ăn đánh như vậy.

Hai vợ chồng Thiên Tùng Dịch rõ ràng cảm thấy vợ chồng son cãi nhau, ngay cả Học Học và Tập Tập cũng bị bầu không khí ngột ngạt này lây đến.

“Mẹ, nếu mẹ có thể mang Học Học đi theo cùng đi học thì tốt, Học Học sẽ nói rất nhiều chuyện tiếu lâm, bảo đảm khiến mẹ vui vẻ mỗi ngày.” Học Học ôm cổ mẹ, chụm một cái lên má mẹ.

“Bảo bối thật biết nghe lời, mẹ nhìn thấy các con liến vui vẻ.” Thiên Ca Tuệ sờ đầu nhỏ của con trai.

“Mẹ, mẹ không cần đau lòng, mẹ đau lòng Tập Tập cũng sẽ đau lòng.” Tay nhỏ bé của Tập Tập đặt lên khoeo mắt mẹ, lau sạch thứ gì đó, giọng nói giống như tiểu đại nhân.

Úy Nam Thừa vừa lúc đứng ở đầu cầu thang thấy một màn này, tim hơi đau.

“Mẹ không đau lòng.” Thiên Ca Tuệ hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, khoeo miệng mở lớn, nhưng trong nụ cười kia không có chút vui vẻ nào.

Bởi vì sợ mình sẽ thật sự không nhận được, đầu cô cũng không quay lại mà đi ra cửa, nhanh chóng cho xe chạy rồi đi.

Dọc theo đường đi nước mắt lại không ngừng chảy xuống, trong lòng thầm mắng: Khôn kiếp! Anh lại bắt nạt em một lần!

Mà Học Học và Tập Tập trong phòng khách nhìn thấy cha các bé, cùng nhau tỏ sắc mặt cho cha nhìn, “Cha hư, về sau cha bắt nạt mẹ nữa, sau khi chúng con lớn lên sẽ giúp mẹ bắt nạt cha! Đến lúc đó cha già rồi, chắc chắn không đánh lại chúng con.”

Trong lòng Đinh Như hài lòng trầm trồ khen ngợi hai cháu ngoại, hai bảo bối này thật sự không uổng phí yêu thương.

Thiên Tùng Dịch một mặt cảm thấy hai thằng nhóc này bảo vệ mẹ là chuyện tốt, mặt khác cảm thấy lời hai đứa bé này nói ra thật sự khiến người ta tặc lưỡi hít hà rồi.

Ánh mắt Úy Nam Thừa uất ức nhìn hai con trai, hai con có cần thiết phải bày tỏ rõ ràng như vậy không? Anh cũng biết Tuệ Tuệ tổn rất nhiều tâm tư trên người hai đứa, từ nhỏ đã không ngại phiền dạy hai đứa, chơi với hai đứa.

Mà mình thì phần lớn thời gian bận việc, so sánh mà nói, thời gian chung đụng với con trai ít đi nhiều, xem ra về sau trọng tâm của anh phải thay đổi.

Sau khi trở lại trường học, Thiên Ca Tuệ tập trung tinh thần lao vào học tập và thi cử, hoàn toàn rơi vào trong chiến tranh lạnh với người nào đó, tin nhắn không trả lời, điện thoại nhận cũng trả lời hết sức công thức hóa, “Tôi rất bận, còn một quyển sách phải đọc, không có chuyện tôi cúp luôn.”

Úy Nam Thừa luôn bị ghen đến một câu cũng không nói ra được, chỉ có thể hết ngày này đến ngày khác, chờ đợi đến ngày Tuệ Tuệ thi xong.

Cảm xúc khác thường của Tuệ Tuệ dĩ nhiên khiến Già Đại và Tập Tập hoài nghi, nhưng hai cô vẫn nhìn lòng hiếu kỳ, dù sao mỗi người đều có chuyện

riêng của mình, không thể cưỡng cầu.

Buổi tối ngày thi xong, mấy người bạn thân chơi trong lớp tụ tập chung một chỗ ăn com uống rượu, tất cả mọi người đều uống say đến lâng lâng, Thiên Ca Tuệ cũng uống không ít, có lẽ do gần đây di@en*dyan(lee^qu.donnn) tâm tình vô cùng tích tụ, cô bắt tri bất giác bị đổ vài ly.

Sau khi uống xong, cô chỉ cảm giác đầu mình mơ màng, nhìn ai cũng thấy hai bóng hình. Hai người Già Đại và Tạt Tạt chỉ đành phải nửa đỡ cô đi về ký túc xá, nhưng cô lại không yên phận, thấy cái gì thì chơi cái đó, càng thêm bám lấy sân tập không chịu đi, gấp đến mức Già Đại và Tạt Tạt không ngừng kêu khổ, trong lòng cảm thán khả năng uống rượu của Tuệ Tuệ không phải kém bình thường!

“Tớ nói cho hai cậu biết một bí mật!” Hai tay Thiên Ca Tuệ mỗi tay ôm một, thần thần bí bí nói.

“Bí mật gì?” Già Đại chớp chớp lông mi thật dài, vô cùng dễ thương.

“Hắc hắc ~ tớ đã kết hôn.”

“Phụt ~ Tuệ Tuệ không phải nóng đầu chứ?” Già Đại nhìn về phía Tạt Tạt bên cạnh, Tạt Tạt cũng mờ mịt gật đầu.

“Không có, không có! Tớ rất tỉnh táo, tớ thật sự kết hôn, hơn nữa tớ còn có hai đứa con trai đáng yêu.” Thiên Ca Tuệ ghé vào bên tai Già Đại bật hơi, khiến lỗ tai Già Đại ngứa ngứa.

“Tạt Tạt, lời của quý say rượu có thể tin tưởng không?”

“Chờ một chút! Tuệ Tuệ cậu vừa mới nói cậu kết hôn? Hơn nữa còn có hai đứa con trai đáng yêu? Có phải hai đứa là sinh đôi không?” Lam Tạt đột nhiên nhớ ra điều gì.

Trông mặt mù sương của Thiên Ca Tuệ chuyển sang Tạt Tạt ở bên trái, “Wow! Chuyện này cũng bị cậu phát hiện rồi! Tạt Tạt cậu thật lợi hại đó~~”

“Không phải chứ! Hai cậu phối hợp cũng quá ăn ý rồi!” Già Đại giật mình kêu lên, tối nay cô cũng uống không ít, hai gò má ửng đỏ.

“Già Đại, Tạt Tạt, hai cậu nhất định phải giữ bí mật giúp tớ ~ tớ không muốn công khai hôn sự trước khi tốt nghiệp, đều tại ông xã tớ quá rêu rao rồi! Luôn chọc hoa đào khắp nơi, còn có tiền như vậy, thật nhiều người đều thích phỏng vấn anh ấy, tớ không muốn mỗi ngày đều bị nhiều người vây quanh như vậy, quá mệt đó ~ vẫn ít xuất hiện thì tốt hơn!” Thiên Ca Tuệ vừa nói vừa nắc rượu.

Lam Tạt vẻ cơ bản đã tin, liên tưởng đến cảnh tượng ngày đó gặp được Tuệ Tuệ ở khu vui chơi, đoán chừng ngày đó chính là một nhà bốn người bọn họ.

Già Đại hình như nửa tin nửa ngờ, “Chẳng lẽ là tớ say? Tớ thế mà cảm thấy cậu nói chuyện giống như thật!”

“Vốn chính là thật! Lần trước người anh tớ nói với các cậu kia chính là... Ông xã tớ, hắc hắc! Hai cậu tuyệt đối không được giận tớ đấy, tớ cũng bất đắc dĩ, ai bằng lòng bước vào phần mộ hôn nhân sớm như vậy chứ! Thật cmn rất uất ức!” Thiên Ca Tuệ buông hai cô ấy ra, một mình lao đảo chạy vào trong sân tập trước mặt, gào đến đau khổ tột cùng.

Tạt Tạt và Già Đại liếc mắt nhìn nhau, thì ra là như vậy.

Tuệ Tuệ nhất định cãi nhau với ông xã, ai bảo anh ta trật đường với Tuệ Tuệ chứ! Đối tượng lạc lối lại là bạn gái mới tình đầu! Quả thật là quá không thể tưởng tượng nổi.

“A!” Già Đại cũng há miệng gào to, hình như sau khi kêu lên tâm tình thoải mái rất nhiều.

Lam Tạt cũng gia nhập đội ngũ của hai người, hướng về bãi tập đen thui phát tiết không vui trong lòng.

Khúc Lại lập đi lập lại thái độ tránh né die ennd kdan/le eequhyd onnn nhiều lần khiến cho cô rất bức bối, hơn nữa nghe nói gần đây anh còn thường đi xem mắt, chẳng lẽ mình đáng sợ giống như lũ lụt thú dữ sao?

Để cho anh không kịp chờ đợi, muốn tìm một người kết hôn, hoàn toàn đoạn tuyệt ý niệm của mình?

Càng nghĩ, tâm tình càng phiền não, đột nhiên oán hận bản thân, mới vừa rồi sao không uống nhiều chút, ít nhất không cần tỉnh táo như vậy.

“Trước mắt có một siêu thị nhỏ, chúng ta ở đây chờ cậu, tối nay không say không về!” Già Đại cười híp mắt vỗ vỗ bả vai cô.

Kết quả, đêm đó ba người lại uống sạch một chai rượu trắng, phần lớn là bị Lam Tạt giải quyết hết, Thiên Ca Tuệ và Già Đại chỉ uống cạn vài hớp, bởi vì các cô cũng biết uống tiếp sẽ nôn mửa.

Điện thoại của Thiên Ca Tuệ một mực vang lên, nhất quyết không tha, Thiên Ca Tuệ lấy điện thoại di động ra nhìn hồi lâu, “Ai vậy? Rốt cuộc là ai? Bệnh thần kinh đi! Hơn nữa đêm gọi điện thoại cho tôi làm gì! Chồng tôi biết lại tức giận!”

Lam Tạt đoạt lấy điện thoại di động của cô, thấy hiển thị cuộc gọi đến là “Chứ”, ấn nút nghe, giọng điệu không tốt nói: “Tuệ Tuệ nói rồi, không cần gọi điện thoại đến! Anh rất ồn ào đó! Ảnh hưởng chúng tôi uống rượu, đêm nay chúng tôi không say không về đây!”

Đang chuẩn bị tắt, đột nhiên truyền đến một giọng nam quyến rũ, 【Mấy người uống rượu ở đâu? 】

“Trong sân tập!” Tiếp lời rất tự nhiên.

【Cám ơn. 】 Ngay sau đó cắt đứt.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Tuệ Tuệ, anh ta hình như chính là ông xã của cậu

“Cám ơn! Người này đổ nước vào não đi! Nói cảm ơn với tôi cái gì!” Lam Tập say rượu lăm bầm lăm bầu, nhét điện thoại di động vào trong túi Tuệ Tuệ.

“Bệnh thần kinh! Chúng ta không cần để ý đến anh ta! Tiếp tục uống rượu!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuệ Tuệ bị rượu cồn hun đến đỏ bừng bừng, trong đầu hoàn toàn mơ hồ, cánh tay khoác lên bả vai Già Đại, đáng về hai anh em tốt.

“Đừng uống rượu! Tối nay thật vui vẻ! Không đúng, tối nay thật ra không nên vui vẻ, ngày mai chúng ta sẽ tách ra, đàng đàng hai tháng! Tớ rất luyến tiếc đó!” Già Đại nghiêng đầu dựa vào Tuệ Tuệ.

“Tớ cũng không nở như vậy...” Lam Tập tự lăm bầm, ngã trên đùi Tuệ Tuệ, ngược nhìn bầu trời ban đêm, giơ cánh tay lên đếm ngôi sao.

“Một, hai, ba, bốn, năm, sáu...”

“Đừng đếm nữa! Sao có thể đếm rõ được, chỉ có điều tối nay thật nhiều sao, lấp lánh, thật xinh đẹp.” Thiên Ca Tuệ diee ndda finleeq uysd doon gạt tay đang đếm sao của Tập Tập, cũng học cô ấy ngã ngửa trên thảm cỏ, nhìn ngôi sao Bắc Đẩu lớn nhất kia, chớp chớp đôi mắt mù sương.

“Này! Không cho hai cậu ngủ! Nghỉ hè có kế hoạch gì không? Mẹ nói muốn tớ trở về Nhật Bản, nhưng mà tớ muốn đi Provence nước Pháp, các cậu có muốn cùng đi không?” Già Đại rất bất mãn với hành động nằm dưới đất của hai người.

Lam Tập gạt móng vuốt của Già Đại ở trên mặt mình, “Không đi, tớ ngay cả đi Ô Trấn * cũng phải suy tính liên tục, nào dám chạy ra nước ngoài chứ! Làm hộ chiếu gì đó cần rất nhiều tiền!”

(*) Ô Trấn (乌镇) đây là một thị trấn phía Bắc của thành phố Gia Hưng và thành phố Đồng Hương của tỉnh Triết Giang, là nơi tiếp giáp giữa tỉnh Triết Giang và Giang Tô (tiếp giáp với huyện Ngô Giang tỉnh Giang Tô)

“Tập Tập, cậu sai rồi, phụ nữ nhất định phải hung ác với bản thân, đừng không nở, muốn làm cái gì thì làm! Có lẽ năm năm sau cậu có đủ tiền để đi du lịch, nhưng tự do sẽ không chờ cậu.” Thiên Ca Tuệ cảm giác mình bây giờ rất không tự do, làm cái gì chơi cái gì đều phải suy tính nhiều phương diện, không thể nào hoàn toàn hành động tùy ý.

“Tiểu dạng! Còn nói đạo lý lớn như vậy với tớ hả!” Lam Tập nheo mắt bạn, cười đến vô cùng hồn nhiên.

Ba người cứ ngồi chém gió câu được câu không như vậy, sung sướng trước nay chưa từng có.

Úy Nam Thừa vốn ngồi uống rượu trong quầy bar với Quế Bá Lăng, kể từ sau khi biết Đóa Nhụy chính là Tiêu Nhụy Nhụy – em gái ruột của Tiêu Y Y, tâm tình Quế Bá Lăng càng thêm xuống thấp, thì ra mình là một đại ngốc triệt triệt để để, bị người ta lợi dụng rỗng rã ba năm.

Hai người mỗi người đều có việc phiền lòng, Úy Nam Thừa còn lo lắng tối nay Tuệ Tuệ thi xong, nghĩ tới muốn đi đón cô về nhà không, gọi mấy cú điện thoại qua, bên kia đều đang cãi nhau, nói đang uống rượu.

Vừa nghe thấy Tuệ Tuệ nói đang uống rượu, anh hơi đứng ngồi không yên rồi, anh rõ ràng khả năng uống rượu của Tuệ Tuệ nhất, sau khi uống nhiều thích nói xằng nói bậy, còn có thể làm vài việc không thể tưởng tượng, ví dụ như cởi quần áo, khiêu vũ, v.v...

Cho nên, anh phải lập tức chạy đến mới được.

Quế Bá Lăng vừa nghe Thừa định đi, vội lôi kéo ống tay áo Thừa không buông tay, hết cách rồi, anh không thể làm gì khác mang theo tiểu Quế một đường chạy như điên tới trường học, bình thường đường xe gần hai giờ, hôm nay cứng rắn rút ngắn xuống một giờ mười phút.

“Chậm một chút! Chậm một chút đi!”

“Cứu mạng với! Cậu đây chính là gián tiếp mưu sát tôi!”

“Đại ca à, em van cầu anh mà, chậm một chút được không? A!!!”

“Cậu định liều mạng cũng đừng lấy tờ làm đệm lưng!”

Đoạn đường này, đều là tiếng gào thét như giết heo của Quế Bá Lăng, vang dội trên quốc lộ yên tĩnh, thậm chí có chiếc xe đi qua bên cạnh cũng sẽ kinh ngạc nhìn chiếc Land Rover lướt đi nhanh chóng.

Dường như trong đó có tiếng người đàn ông kêu cứu mạng? Hơn nửa đêm phát thần kinh cái gì!

Xe dừng bên cạnh sân tập trường học, Quế Bá Lăng lau mồ hôi trên người, vuốt trái tim vẫn còn đập loạn của mình, di ien n#dang# yuklle e#q quiq on rượu tối nay anh uống đều bị hù dọa ra, bài tiết qua lỗ chân lông ra ngoài hết rồi!

Thật cmn uất ức, hoàn toàn tỉnh táo.

Úy Nam Thừa vốn không để ý đến sự hiện hữu của cậu ấy, trực tiếp chạy vào trong sân tập, thấy ba nữ sinh nằm xiêu xiêu vẹo vẹo trên sân cỏ, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, cũng may, Tuệ Tuệ hôm nay không làm ra chuyện gì quá đáng.

Thiên Ca Tuệ trong mơ mơ màng màng giống như thấy một quỷ sứ đáng ghét xuất hiện, tại sao lại té, đầu lên trên, chân hướng xuống? (* __ *) chơi thật vui ~~~~~

“Tuệ Tuệ, đừng ngủ ở đây, cảm lạnh rồi.” Úy Nam Thừa trực tiếp ôm eo Tuệ Tuệ.

“Không! Thả tôi xuống! Anh là ai? Ông xã tôi biết sẽ mất hứng đấy!” Thiên Ca Tuệ hơi híp mắt lại, chân tay càng không ngừng đâm đá, náo loạn muốn xuống.

Đang nghe những lời “Anh là ai?”, mặt Úy Nam Thừa rất đen, nhưng nghe câu nói phía sau tâm tình tốt hơn nhiều rồi.

“Tuệ Tuệ, anh ta giống như chính là ông xã cậu.” Già Đại ở bên cạnh cười khanh khách.

Lam Táp vẫn còn nằm trên đất đếm sao, miệng lẩm bẩm.

“Anh ta không phải! Dung mạo ông xã tớ đẹp trai hơn anh ta nhiều, hơn nữa đối xử rất tốt với tớ, sẽ không hung dữ.” Thiên Ca Tuệ chán ghét đẩy Úy Nam Thừa.

Quế Bá Lăng vừa lúc đi tới, nghe được câu này suýt chút nữa cười ra tiếng, nhưng vừa đối diện với trông mắt y hết hung thần ác sát của người nào đó, lập tức thức thời ngậm miệng.

“Tôi mang Tuệ Tuệ đi trước, cậu phụ trách đưa hai cô ấy về ký túc xá an toàn.” Úy Nam Thừa không để ý tới người phụ nữ nhỏ đùa giỡn trong ngực, ôm cô bước nhanh mà rời đi.

“Cậu nói gì? Để cho tôi phụ trách đưa hai cô ấy về ký túc xá?” Quế Bá Lăng không thể tin nhìn hai nữ sinh còn đang nằm trên đất không chịu đứng lên, cảm thấy tối nay ra ngoài uống rượu với Thừa chính là một quyết định vô cùng sai lầm, càng thêm không nên lôi kéo ống tay áo của cậu ấy không để cho cậu ấy đi, càng không nên ngồi lên xe của cậu ấy.

Một đường liều mạng bão táp, mạng mất một nửa không nói, còn phải phụ trách khắc phục hậu quả cho hai nữ sinh uống rượu say này, quả thật buồn cười!

Già Đại chu chu cái miệng anh đào nhỏ nhắn xinh xắn, mờ trùng hai mắt, “Anh chui ra từ chỗ nào? Dưới nền đất sao? Chẳng lẽ anh chính là thổ địa công công?”

Quế Bá Lăng rất tức giận, anh biết cô nữ sinh này, tên là Tang Mộc Già Đại gì đó, ngày Tuệ Tuệ tựu trường đã gặp hai lần, sau lại chính ở tiệc sinh nhật của Dương, hình như mình hôn cô...

“Cái gì thổ địa công công? Ở đó có thổ địa công công?” Lam Táp híp mắt nhìn chung quanh.

“Mau dậy đi, tôi đưa các cô về ký túc xá.” Quế Bá Lăng bước một bước dài đến kéo Già Đại ngồi dưới đất và Lam Táp nằm trên đất.

Để trọng tâm của hai cô tựa lên người mình, cố hết sức đi về ký túc xá.

“Cậu là ai? Buồng hai cô ấy ra!” Đột nhiên chạm mặt một người đàn ông xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Không được phép say mê như vậy mà nhìn chăm chăm vào tôi!

Người đàn ông này chính là Khúc Lại.

Mấy ngày nay anh dưới sự sắp xếp của vợ thầy thường xuyên đi xem mắt, ăn cơm với các cô ấy, nói chuyện phiếm lại không tìm được một cảm giác rung động, rõ ràng ngồi gần như vậy mà tâm lại cách xa như thế, hình như tán gẫu mãi không tới cùng nhau.

Vợ thầy luôn nói ánh mắt anh quá cao, nhưng anh chỉ muốn tìm được một người biết anh, hiểu anh, nếu vì kết hôn mà lấy nhau, như vậy còn có ý nghĩa gì nữa?

Anh đã từng cố gắng, nhưng vẫn không có cách nào thỏa hiệp, tưởng tượng đến mỗi ngày tan sở về nhà, cô chơi mấy vi tính, mình nhốt mình trong thư phòng đọc sách, viết chữ, nhìn nhau không nói gì, cuộc sống như thế muốn sống tiếp như thế nào?

Lâu ngày rồi, sẽ làm cho người ta hít thở không thông.

Mà cô gái đêm nay, nghe vợ thầy nói du học từ Đức về, con nhà ngoại giao, gia thế rất ư việt, danh môn khuê tú điển hình, còn có một cái tên rất ý vị: Tần Hoài.

Sau khi gặp, vừa cảm thấy quả thật rất tốt, một đầu tóc đen giống như thác nước, lúc cười lên nhả nhận lịch sự tao nhã, cử chỉ tự nhiên thanh thoát, người đẹp cổ điển điển hình.

Lần đầu tiên gặp mặt nhau, hai bên đều có cảm tình, nói chuyện rất hợp nhau, mặc dù không vừa gặp đã yêu, nhưng ít ra cảm giác không ghét ngồi chung một chỗ như vậy.

Sau khi đưa cô ấy trở về, một mình đi băng qua trong sân trường, mỗi một chỗ ở nơi này đều là ký ức đã từng tốt đẹp, die nd da nl e q uu ydo n mỗi lần hồi tưởng lại, ngay cả hô hấp cũng đau, làm đau lòng người.

Nghe được trước mặt truyền đến giọng nói, anh hơi kỳ quái, đã trở thế này còn có người giống như anh đi dạo trong trường học?

Song khi anh nhìn thấy là hai nữ sinh Tang Mộc Già Đại và Lam Táp thì trong lòng xẹt qua chút không vui, giờ hơn nửa đêm, hai nữ sinh uống đến say khướt bị một người đàn ông xa lạ ôm hôn, rất dễ dàng sẽ liên tưởng đến một mặt không tốt, giọng nói cũng lạnh lẽo hơn nhiều, “Buồng hai cô ấy ra!”

Quế Bá Lăng cũng nhìn thấy người đàn ông đi tới trước mặt, chẳng qua không ngờ anh ta quát tháo ra lệnh cho mình, ngăn người, quan sát anh ta, dáng dấp ngược lại có da có thịt, chỉ có điều cặp mắt kia quá u buồn, giống như có nút thắt không cởi được.

Giờ phút này, lại chất chứa đầy lửa giận.

“Anh là ai?” Giọng nói không tốt trả lời.

“Khúc Lại? Giáo sư Khúc, thầy tới tìm Táp Táp sao?” Già Đại vốn gục đầu xuống, vừa nghe thấy giọng nói thì lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thấy người tới là Khúc Lại thì hai mắt sáng rỡ.

Khúc Lại cảm giác mình nói đúng cũng không được mà nói không đúng cũng không xong, chỉ có điều nhìn Lam Táp bị người đàn ông khác ôm eo thì tâm tình tự dưng phiền não.

“Thỏ địa công công, sao anh cứ dần như vậy! Giáo sư Khúc tới đón Táp Táp rồi, anh còn không chủ động trả Táp Táp lại cho giáo sư, đừng luôn định ăn đậu hũ người ta.” Già Đại nghiêm mặt, đưa ngón tay dùng sức chọc chọc gương mặt Quế Bá Lăng.

Lam Táp bây giờ đã say đến hoàn toàn bất tỉnh nhân sự rồi, cả người nằm trên người Quế Bá Lăng, cho nên đã bỏ lỡ ánh mắt của Khúc Lại, có đau lòng, còn có tình cảm nói không rõ ràng ở bên trong.

Khúc Lại bị Già Đại nói vậy gương mặt đỏ bừng, anh vốn không phải tới đón Lam Táp, nhưng lại thật sự không yên lòng rồi đi như vậy, khi Quế Bá Lăng ném Lam Táp vào trong ngực anh thì anh hoàn toàn hóa đá.

Luống cuống tay chân ôm lấy eo Lam Táp, chỉ cảm thấy xương mềm nhũn, giống như vừa bấm đã gãy, còn có hô hấp khe khẽ của cô, gò má ửng đỏ, thấy mà tay chân anh hóa tê dại.

Sau khi chờ Quế Bá Lăng công Già Đại đi xa, anh mới phản ứng kịp mình phải dàn xếp phiền toái nhỏ trong ngực như thế nào, bây giờ cũng sắp mười hai giờ, cửa ký túc xá nữ sinh đã sớm đóng cửa, lại nói anh không thể tự mình đưa cô về ký túc xá, bằng không ngày mai trong trường học chắc chắn nổ tung nồi rồi.

Khẽ thở dài, đưa cô về phòng của mình ở bên ngoài trường học.

“Này! Anh mau buông tôi xuống! Tự tôi có thể trở về ký túc xá!” Già Đại ý vị túm tóc Quế Bá Lăng, đau đến anh nhe răng nhếch miệng.

“Người phụ nữ thôi! Em có thể yên tĩnh một chút được không! Quả thật như bà điên!” Quế Bá Lăng cảm thấy mình thật sự xui xẻo đến tận cùng, sao lại đụng phải một kẻ điên như vậy, cứ gọi mình là thổ địa công công? Thoạt nhìn anh trông già như vậy sao?

“Thả tôi xuống!” Già Đại vốn không đếm xỉa đến uy hiếp của anh, tiếp tục túm tóc.

(Mồ Yêu: cười tà ~ thực nữ cũng sẽ say khướt, như Già Đại một cô gái dễ thương * xinh đẹp, sau khi uống rượu say cũng sẽ bộc lộ một mặt khác che giấu trong lòng cô. Đây cũng là một phương thức phát tiết, mọi người đều cần một cơ hội phát tiết như vậy.)

(*) nguyên gốc: 卡哇伊 tap oa y, phiên âm tiếng Trung của Kawaii trong tiếng Nhật, gần nghĩa với từ moe (萌え) nghĩa là cute, lovely.

Quế Bá Lăng không thể nhịn được nữa, đặt người phụ nữ không ngừng om sòm xuống, giữ đầu cô trực tiếp hôn lên, nếu muốn phụ nữ ngậm miệng, biện pháp tốt nhất chính là che cái miệng lăm nhăm của cô ấy lại.

Đầu lưỡi đến nơi, mùi rượu nồng nặc, hun đến người say mê thật sâu, có lẽ bởi vì rượu cồn thôi thúc, hai người hôn rất kịch liệt, cho đến khi thở hồng hộc mới tách ra.

Già Đại ngây ngốc trong nháy mắt, tròn mắt đen nhìn chăm chăm vào Quế Bá Lăng hồi lâu, nói lảm bảm, “Chuyện gì xảy ra? Chuyện gì xảy ra?”

“Cái gì gọi là chuyện gì xảy ra?” Người phụ nữ này chẳng lẽ ngớ ngẩn rồi.

“Chính là cái mùi này, chính là cảm giác này, anh... Sao lại là anh?” Về mặt Già Đại không thể tin, tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?

Quế Bá Lăng cũng ngây ngẩn cả người, anh không ngờ Già Đại còn nhớ rõ nụ hôn kia, hơn nữa nhớ sâu sắc như vậy, mặt hơi khô nóng, trong lòng cũng dâng lên một cảm giác khác thường.

-

Thiên Ca Tuệ vừa xuống xe lập tức bắt đầu ói, cảm giác đầu choáng váng ở trên xe đó khiến cho cô không nhịn được buồn nôn, trực tiếp coi người nào đó thành thùng rác.

Úy Nam Thừa không biết nên hình dung tâm tình của mình giờ phút này như thế nào, tối nay Tuệ Tuệ thật sự khiến cho anh có kích động muốn đánh mông nhỏ của cô.

“A! Sao tôi lại phun lên người anh? Tôi cời giúp anh đi!” Sau khi phun xong, Tuệ Tuệ đột nhiên nhìn thấy áo sơ mi của người nào đó bị dơ bẩn, toét miệng cười, lao đảo bước tới định cời quần áo giúp anh.

“Ngoan ~ chúng ta lên lầu trước đi có được không?” Úy Nam Thừa giành trước cời áo sơ mi quý giá bị cô ói đến nát bét, ném vào trong thùng rác.

“Lên lầu? Tại sao phải lên lầu chứ? Chẳng lẽ anh định lừa tôi vào giường?” Sau khi Thiên Ca Tuệ say rượu, dáng vẻ mờ mịt giống như con mèo làm biếng, hơi híp mắt lại, nhiều hứng thú nhìn Úy Nam Thừa.

“Vậy chúng ta về nhà có được không? Nơi này quá lạnh.” Vừa nói vừa làm bộ ôm cánh tay, tuy nói trời tháng sáu, nhưng nửa đêm gió mát phe phẩy, thổi trúng anh đều nổi da gà.

“Lạnh không? Sao tôi lại cảm giác nóng quá?” Thiên Ca Tuệ nghi ngờ nhìn anh, sau đó bắt đầu cời quần áo, bây giờ toàn thân cô nóng lên, nóng chết rồi!

☹! Úy Nam Thừa đầu tiên giữ tay nhỏ bé đang động loạn của cô, trong lòng thì không bao giờ để cho Tuệ Tuệ có cơ hội say rượu lần thứ ba nữa, hoàn toàn không giống như người bình thường, may mà ở trước mặt anh, nếu lỡ như bị người đàn ông khác nhìn thấy, còn đến mức nào.

Cặp mắt mờ mịt mù sương, gương mặt đỏ hồng, cánh môi đầy đặn khô gọi, thấy mà anh miệng đắng lưỡi khô.

“Không được phép tỏ vẻ say đắm như vậy mà nhìn chăm chăm vào tôi! Tôi biết rõ anh đang nghĩ gì, tôi sẽ không để cho anh thực hiện được!” Thiên Ca Tuệ dõng bước đi tới trước mặt người nào đó, hung tợn nhìn anh.

“Khụ...” Úy Nam Thừa rất vô tội, anh say đắm nhìn bà xã mình thì có gì không đúng! Là chuyện đương nhiên mà!

Một cơn gió lạnh thổi qua, Thiên Ca Tuệ rung mình, bước chân cũng bay bổng, thiếu chút nữa té lăn trên đất, may mà Úy Nam Thừa kịp thời ôm lấy eo cô.

“Wow! Vóc người của anh thật tuyệt! Không có một chút thịt dư nào, có tập luyện ở phòng tập thể thao nào không?” Thiên Ca Tuệ ngã vào trong ngực người nào đó, ngón tay thuận tiện sờ lên lồng ngực người ta, dọc theo cơ ngực một đường đi xuống ăn đầu hũ lưng tung.

“Anh và ông xã em, vóc người nào tốt hơn?” Úy Nam Thừa quyết định lấy chính mình so sánh với chính mình.

Thiên Ca Tuệ ngẩn người, cắn ngón trỏ suy nghĩ một chút, “Chồng tôi? Anh ấy là người xấu! Tôi không muốn nói tới anh ấy!” Cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, hình như rất không hài lòng nhắc tới hai chữ “Ông xã” này.

“Anh ấy chọc giận em không vui?” Người nào đó ảo não túm tóc.

“Anh nói đàn ông có phải đều không thể quên được mối tình đầu như vậy không! Nếu không thể quên được, vậy lúc đầu việc gì phải chia tay chứ? Đó không phải hại mình hại người sao?” Thiên Ca Tuệ chớp cặp mắt to mờ mịt.

O(͡° ͜ʖ ͡°)o thì ra Tuệ Tuệ vẫn còn canh cánh chuyện này trong lòng!

“Nếu lựa chọn chia tay, đó chính là quyết định kết thúc đoạn tình yêu này, luôn đắm chìm trong quá khứ không phải là cách làm của người thông minh.” Ủy Nam Thừa nói rất nghiêm túc.

“Vậy nếu như một người đàn ông không thể quên được quá khứ thì làm như thế nào?” Thiên Ca Tuệ bĩu môi, u oán liếc nhìn anh.

Ủy Nam Thừa tỏ vẻ 囧! Anh đây là tự đào cho mình một cái hố mà nhảy xuống sao?

“Bên ngoài thật sự rất lạnh, em sờ thử, ngực anh bây giờ thật lạnh lẽo.” Ủy Nam Thừa quyết định nhảy qua vấn đề kia, nắm tay Tuệ Tuệ đặt lên ngực mình.

“Nào có! Rõ ràng rất nóng! Còn đang động!” Anh cho rằng tôi ngu ngốc sao? Là nóng hay là lạnh tôi còn không sờ ra được.

Nếu như tiếp tục đông dài tiếp, tối nay cũng khỏi phải lên rồi, quyết định thật nhanh, ôm eo người nào đó, đi tới cầu thang.

“Anh có phải muốn quan hệ này nọ với tôi không?” Thiên Ca Tuệ ôm cổ anh, cười khanh khách nói.

Bước chân Ủy Nam Thừa lao đảo, thiếu chút nữa té xuống, hít một hơi thật sâu, bà xã anh có thể không nói ra lời kinh người như vậy không! Đồng thời càng thêm kiên định quyết tâm sau này không cho phép Tuệ Tuệ uống rượu nữa.

Sau khi vào cửa, Thiên Ca Tuệ giữ đầu anh nghiêm túc nhìn một hồi lâu, “Sao tôi có cảm giác càng nhìn anh càng giống Ủy Nam Thừa?”

→__→|||

Anh thật sự sắp không hold được, tối nay Tuệ Tuệ cố ý chinh anh chơi.

“Bảo bối, muốn tắm không?” Anh biết Tuệ Tuệ không đi tắm không đi ngủ, nhưng chuyện này vẫn phải hỏi một chút, không thể mạnh mẽ.

“Muốn, chỉ có điều anh nhất định phải là Ủy Nam Thừa mới có thể, những người khác không được!” Thiên Ca Tuệ còn duy trì lý trí cuối cùng, trên thế giới này người đàn ông có thể tắm với cô chỉ có thể là Ủy Nam Thừa, những người khác tuyệt đối không được.

Cuối cùng nghe được một câu khiến cho trong lòng anh thấy được an ủi, tâm tình vô cùng tốt, “Bà xã, anh chính là Ủy Nam Thừa.”

“Anh chính là Ủy Nam Thừa? Anh chính là tên trùng thú kia? Ai bảo anh tới? Thà tôi xuống!” Thiên Ca Tuệ lập tức kích động, cảm xúc nín nhịn nhiều ngày như vậy lập tức dâng lên.

Nếu như mà biết rõ thừa nhận mình chính là Ủy Nam Thừa sẽ mang tới phản ứng của Tuệ Tuệ lớn như vậy, anh còn không bằng không thừa nhận. Chỉ đành phải dụi dụi mắt nói: “Chỉ cần em hã giận, die ennd kdan/le eequhyd onnn anh là cái trùng gì cũng được, trùng tổng hợp cũng được.”

Thiên Ca Tuệ tỏ vẻ uất ức, miệng vênh lên thật cao, “Anh chính là đang gián tiếp chê bai tôi! Trùng tổng hợp là cái loại gì? Khăng định còn không bằng trùng, vậy tôi thành cái gì chứ?”

Ôi trời ơi! Ôi đất ơi! Cho tôi một bông tuyết bay tới đi, tháng sáu tuyết rơi mới có thể chứng minh tôi còn oan hơn Đậu Nga. Ủy Nam Thừa kêu rên ở trong lòng.

“Bà xã, anh thắng thần được khoan hồng có được không? Anh thề nộ hôn kia chỉ giống như chuồn chuồn lướt nước, chỉ có thể nói người chụp hình lấy được góc cảnh quá có nội dung kỹ thuật rồi, làm cho người ta không hiểu lắm cũng khó khăn, hơn nữa anh bảo đảm về sau tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện tương tự nữa. Về phần Trì Dục, anh thừa nhận mình ghen, vị trí này dành riêng cho anh, bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể đụng.” Ủy Nam Thừa ôm eo bà xã, bá đạo tuyên bố.

Nghe được người nào đó thừa nhận mình ghen, Thiên Ca Tuệ vui vẻ trong lòng, “Nể tình anh thành khẩn nói xin lỗi, em sẽ không truy cứu nữa, về sau nếu đề em phát hiện anh lại hôn chị ta hoặc bất kỳ người phụ nữ nào, anh khỏi nghĩ đến sờ lên đầu ngón tay em!”

Vừa nói vừa dùng sức chọc lồng ngực trần trụi của người nào đó, trong mắt mang theo ý vị cảnh cáo nồng đậm.

“Tuân lệnh.” Ủy Nam Thừa hôn trộm lên khóe miệng bà xã, “Chúng ta đi tắm đi, trên người anh thú lắm, không tin em ngửi thử xem?”

Cuối cùng hai người một đường dây đưa đi vào phòng tắm, quần áo rải rác đầy nền, khi Ủy Nam Thừa định đánh bại cửa ải cuối cùng thì Thiên Ca Tuệ bịch một cái nhảy vào trong bồn tắm, “Em muốn tắm rửa trước, trên người nhớp nhúa, thật khó chịu.”

Ủy Nam Thừa cảm thấy tối nay mình hoàn toàn bị đánh bại, cười đến mặt không có ý tốt, “Bà xã, chúng ta cùng nhau tắm thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 155: Bà xã, anh thật sự sai rồi (đùa giỡn ngang tài ngang sức đặc sắc)

“VẬY anh tắm cùng em.” Thiên Ca Tuệ nằm ngửa trong bồn tắm, gác hai chân trắng nõn lên, cười đến trong sáng ngây thơ, nụ cười thẳng thắn vô tư không pha trộn chút hấp dẫn này ngược lại câu lòng người ta.

Môi Ủy Nam Thừa mím chặt, ánh mắt không tự chủ đi dọc theo chân Tuệ Tuệ lên trên, một giọt nước nhỏ dọc theo mắt cá chân, bắp chân, đầu gối, bắp đùi cô, chảy xuống vùng đất âm u kia, nhìn thấy mà anh khí huyết dâng trào, trong tròng mắt đen dính vào tình dục nồng đậm.

“Em định đùa với lửa đúng không?” Anh hai mắt đỏ ngầu hỏi.

“Anh, nhanh lên qua đây phục vụ em tắm rửa!” Một tay cô vỗ nước tạo nên bọt, môi đỏ mọng vĩnh viễn thật cao, hình như rất không hài lòng người đàn ông này chỉ lo thường thức mà không có động tác.

Trong lòng anh thầm thở dài một hơi, lời bà xã nói chính là thánh chỉ, lập tức thay mặt cười nịnh hót, “Nữ vương, thần tuân chỉ, bảo đảm phục vụ ngài thoải mái mãi mãi.”

Sải bước một cái nhảy vào trong bồn tắm, trực tiếp ôm lấy người nào đó ngồi lên đùi anh, cầm khăn lông chuẩn bị tắm cho cô.

“Ghét! Như vậy tắm như thế nào!” Cô không yên quay tới quay lui, uốn éo khiến người nào đó bị lửa dục đốt cháy.

“Ngồi yên, đừng động.” Giọng anh dĩn~d@n'3q21y'd0n rõ ràng khăn khăn đi nhiều, giống như một sợi dây cung kéo căng, tay nắm khăn lông cực kỳ dịu dàng lau chùi bánh nhân đậu mềm nhũn thơm mát, trái nho nhỏ trước ngực của người nào đó.

“Hả? Hầu kết của anh lay động.” Thiên Ca Tuệ cười hi hi sờ hầu kết đang lay động của người nào đó, giống như rất hứng thú.

“Em có ý hả?” Ủy Nam Thừa cắn răng nghiêng lợi nhìn người phụ nữ cười đến vui vẻ, sức lực trong tay nặng lên rất nhiều, không tự chủ siết chặt khăn lông.

“Đau! Anh mới là có ý đấy! Đau chết!” Thiên Ca Tuệ nhìn trái nho nhỏ trước ngực bị nắm bẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, miệng bệt ra, im lặng tố cáo người nào đó bạo hành.

Ủy Nam Thừa vội buông tay, rất vô tội nhận sai, “Anh cho rằng cầm trong tay là khăn lông.”

“Hừ! Vậy sau này anh theo chân nó thân thiết đi!” Thiên Ca Tuệ tức giận dùng dùng đứng lên, nắm khăn tắm trên kệ che lên, đi về phía phòng ngủ.

Ủy Nam Thừa tỏ vẻ khổ sở nhìn khăn lông trong tay, tức giận vứt bỏ, “Bà xã, anh sai rồi, đều do khăn lông gây họa, lần sau anh sẽ không bao giờ lấy khăn lông tắm cho em, anh trực tiếp dùng tay.”

Thiên Ca Tuệ thở phì phò chui vào trong chăn, quán mình thành cái kén tằm, kiên quyết không để ý đến người nào đó.

“Bà xã, anh thật sự sai rồi.” Ủy Nam Thừa tắm rửa xong trong mấy phút, gần như chỉ quán một chiếc khăn tắm quanh hông, lấy lông bò lên giường.

“Hừ!” Không để ý tới.

“Bà xã, em đánh anh mắng anh đều được, chính là đừng không để ý đến anh.” Giọng người nào đó cực kỳ uất ức.

“Hừ!” Chính là không để ý đến anh.

“Bà xã, đừng buồn bực trong đó, sẽ buồn bực hư.” Ủy Nam Thừa đột nhiên rất hâm mộ những thần công của đại hiệp trong phim kiếm hiệp, một chương có thể phá chần bông bay tán loạn.

Thiên Ca Tuệ: “...”

Hơi sơ suất không đề phòng, chân của mình bị bắt lại rồi, vốn cô cực kỳ sợ nhột, giờ phút này lòng bàn chân bị một trứng thúi tư tưởng xấu vuốt ve.

“Ha ha ha... Buông ra! Thật nhột! Ha ha ha... Em không chịu nổi!”

Ủy Nam Thừa thừa dịp chân cô đập loạn, xóc chần lên, ôm chặt cô trong ngực mình, mắt nhìn từ trên xuống dưới người phụ nữ nhỏ bé cười không dứt, nhếch miệng lên nở nụ cười xấu xa, dieendaaneequydonn khác một trời một vực hình tượng nịnh hót lấy lòng vừa rồi.

“A! Anh chơi xấu! Người xấu!” Thiên Ca Tuệ không thuận theo mà đá anh.

“Luật pháp không có điều nào quy định rõ ràng không thể ăn vạ, ăn vạ cũng không nhất định là người xấu, bảo bối, em theo anh đi.” Ủy Nam Thừa triệt để để biến thành một tên yêu nghiệt, không chỉ có dáng vẻ yêu nghiệt đến tận cùng, ngay cả giọng nói cũng xấu xa rồi.

Một cảm giác tê tê đại dai từ bên tai truyền đến nhanh chóng vây lấy toàn thân Thiên Ca Tuệ, khiến cho não cô đoan mạch trong nháy mắt, cho đến khi đôi môi bị ngậm vào mới có tri giác.

Haizz... Xem ra sau này xài nhiều mỹ nam kế một chút mới được, nhìn Tuệ Tuệ dùng ánh mắt si mê như vậy, lòng hư vinh của anh được thỏa mãn thật lớn.

Đầu tiên là xâm chiếm bữa bãi như mưa to gió lớn, sau đó là liếm láp tỉ mỉ như gió ấm áp, đêm nay, hai người thử đủ loại hôn, trượt hôn, liếm hôn, cắn hôn, hút hôn, đẩy hôn, hút lưỡi hôn, lợi hôn...

Cho đến khi đôi môi của Thiên Ca Tuệ hơi sưng lên, Ủy Nam Thừa mới lưu luyến buông cái miệng anh đào nhỏ nhắn của cô ra, tiếp tục chiến đấu ở các mục tiêu chiến trường kế tiếp.

Từ đầu đến chân hôn tỉ mỉ, từ từ đòi...

Khi bốn phương tám hướng thịt non bao chặt lấy anh, cảm giác khít khao đến mất hồn đó khiến cho anh gầm nhẹ một tiếng, mãnh liệt ra vào, kích thích người phụ nữ phía dưới ý vị “U... U... A... A.”

Khoái cảm từng đợt này đến đợt khác tập kích hai người, cả hai bên trong run rẩy đạt tới đỉnh núi vui vẻ.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, khi tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào trong phòng ngủ chính, hai người ôm nhau ngủ trên giường vẫn ngủ được ngon lành, tới hôm qua thật sự đại chiến nhiều hiệp, mãi cho đến ba, bốn giờ sáng, trận này cho dù như thế nào cũng không bỏ dậy nổi, mới ước hẹn với Chu công.

Bên này ôm nhau ngủ mộng đẹp, mà ở trong phòng khách sạn cao cấp nhất ở gần trường học, truyền đến một tiếng nữ sinh hét chói tai, “A!!!”

“Màng nhĩ của anh sắp bị em làm rách.” Quế Bá Lăng bám lấy đầu giường dựa nghiêng trên giường, đầu tóc die~nd a4nle^q u21ydo^ n rồi bời, lười biếng mê người.

Từ khi tỉnh lại, Tang Mộc Già Đại vẫn còn hy vọng mình đang nằm mơ, sao vừa mở mắt ra đã nhìn thấy mặt một người đàn ông, hơn nữa còn là người đàn ông không mảnh vải che thân, thêm vào đó ngay cả chính mình cũng không mảnh vải che thân!

Giữa hai chân mơ hồ truyền đến cơn đau đớn nói cho cô biết một sự thật không thể chối cãi, đó chính là: Lần đầu tiên của mình đã không còn! Hơn nữa còn không giải thích được! Một chút trí nhớ cũng không có! Thậm chí ngay cả tới khách sạn như thế nào cô cũng không có ấn tượng, chỉ nhớ rõ người đàn ông này hôn mình, nụ hôn này để cho cô nhớ lại chính là nụ hôn ba năm trước đây trong buổi tiệc hóa trang.

Sau đó...

Sau đó cái gì cô đều không biết, đều do mình tối hôm qua uống rượu quá nhiều, mơ mơ màng màng, lại có thể hồ đồ ngây ngốc làm mất lần đầu tiên của mình rồi, hu hu...

“Này, em đừng khóc! Anh không biết em chính là xử nữ! Anh...” Quế Bá Lăng sợ nhất là phụ nữ khóc, trước kia chỉ cần Nhụy nhi vừa khóc, anh tuyệt đối đầu hàng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Tối hôm qua coi như tôi mua anh cả đêm!

Mà tình huống bây giờ càng khiến cho tay chân anh loạn lên, sao tối qua mình lại nhất thời ảm đầu, làm ra chuyện không bằng cảm thú này? Lại lừa gạt con gái nhà người ta tới khách sạn, nhớ tới tối hôm qua cặp mắt to vừa đáng yêu vừa mù sương của cô nhìn mình, hoàn toàn khó kìm lòng nổi!

Già Đại vừa nghe lời của anh, giọng khóc càng lớn, lần đầu tiên của mình không phải tiện nghi anh hơn sao? Khốn kiếp khốn kiếp!

“Em có thể đừng khóc không, là anh không tốt, là anh nhất thời ảm đầu, nhưng anh nhất định sẽ phụ trách em, đừng khóc được không?” Đầu Quế Bá Lăng thật sự lớn gấp đôi, sao anh lại chộc phải người hơi con nít, thật sự phiền toái!

Hai chữ “Phụ trách” này đâm lòng Già Đại thật sâu đau nhói, hơn nữa ánh mắt của người đàn ông kia nhìn mình giống như giải quyết phiên toái, khiến cho cô tức giận, lau khô nước mắt, giọng nói không tốt: “Ai muốn anh phụ trách tôi!”

Bọc chân chuẩn bị xuống giường, nhưng không ngờ bắp đùi truyền đến đau nhức khiến cho cô căn bản đứng không vững, ngã trên mặt đất.

“Em không sao chứ?” Quế Bá Lăng đi tới vội vàng đỡ cô, lại bị cô một phát hất tay ra.

“Không cần anh quan tâm.” Già Đại cắn thật chặt môi dưới, trong lòng hết lần này đến lần khác nói với mình: Không phải không còn đêm đầu tiên sao? Không có gì lớn cả!

Quế Bá Lăng hơi khó hiểu được, mới vừa rồi cô còn khóc bù lu bù loa, sao đột nhiên mặt lạnh lùng, chẳng lẽ nói lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển khó có thể lăm lăm sao?

Già Đại cuối cùng vẫn chống đỡ đứng dậy, cầm quần áo trên đất đi vào phòng vệ sinh thay xong, đang chuẩn bị rời đi thì bị Quế Bá Lăng kéo lại.

“Em đi đâu? Anh đưa em đi.”

“Không cần, tự tôi có thể trở về.” Già Đại lạnh lùng từ chối.

“Trên người em mang theo tiền chứ? Nếu không anh đưa cho em một ít...” Quế Bá Lăng thuần túy là đầy lòng tốt bụng, die nda nle equ ydo nn bởi vì anh biết phụ nữ, tiền bình thường đều ở trong bóp, mà Già Đại rõ ràng không mang theo.

Thế nhưng câu nói này vào trong tai Già Đại, không những không đầy lòng tốt bụng, ngược lại cảm thấy bị sỉ nhục tức giận đến toàn thân run lên, móc tiền từ trong quần jeans ra, cũng không thèm nhìn tới “Bóp” một cái ném lên mặt Quế Bá Lăng.

“Tôi hôm qua coi như tôi mua anh cả đêm! Kỹ thuật của anh quá thú vị, cho nên chỉ đáng giá nhiều tiền như vậy!”

Sau đó cũng không quay đầu lại mà chạy mất, đau đớn như khoan tim truyền đến giữa hai chân cũng không bằng một phần vạn ở trong lòng! Nước mắt không tự chủ trào ra, từ nhỏ đến lớn cô còn chưa từng chịu uất ức lớn như vậy!

Quế Bá Lăng hoàn toàn bị năm mươi đồng này đập cho đến ngây ngốc, cho đến khi một mảnh giấy mỏng màu xanh lá kia bay trên đất thì quả đấm của anh càng siết càng chặt, mua anh cả đêm? Kỹ thuật quá thú vị? Cho nên chỉ đáng giá năm mươi đồng!??

Người phụ nữ nhỏ đáng chết này! Quá ghê tởm!

Nhấc chân đuổi theo, nhưng trên đường người đến người đi, đã sớm không thấy bóng dáng Già Đại.

Già Đại chạy đến trên đường cái mới phát hiện trên người mình trừ tờ năm mươi đồng ra chỉ còn dư lại ba đồng, ngay cả tiền thuê xe về trường học cũng không có, thật sự thảm đến nơi đến chốn.

Không có cách nào cô chỉ đành chờ xe buýt, nhìn dòng chảy đường phố ngoài cửa sổ, nước mắt của cô vẫn rơi không ngừng, nhìn thấy mà mỗi người chung quanh đều cảm thán: Cô gái này nhất định vừa chia tay, bằng không sao lại khóc đến đau lòng như vậy?

Trở lại ký túc xá, Già Đại bắt đầu tắm, hết lần này đến lần khác rửa đi dấu vết trên người mình, chỉ hy vọng cả đời này cũng đừng nhìn thấy người đàn ông xấu xa chết tiệt kia nữa!

Quế Bá Lăng tìm một vòng trên đường cũng không tìm được người, cô tình mình lại không có số điện thoại của cô, trong lòng thật rối rắm! Thật sự là cô gái nhỏ xấu tính, lại ném năm mươi đồng lên mặt mình! Còn nói mua anh cả đêm?!

Sau đó chuyện này vẫn bị ba người bạn họ say sưa nói một khoảng thời gian rất dài, nhất là Thiên Chi Dương, càng thêm thương treo bên khóe miệng đã kích anh, ánh mắt nhìn Già Đại quả thật giống như nhìn nữ thần, cho đến mỗi lần khi anh nhìn thấy Dương và Già Đại ngồi chung một chỗ cười đến run rẩy hết cả người, thì hận không thể xông tới đánh nát khuôn mặt hoa đào của Thiên Chi Dương!

Nhìn xem cậu ta còn trêu chọc vợ mình nữa không! Hừ!

Chuyện này tạm thời nói sau, (*00*) hi hi...

Lam Táp bị một loạt tiếng nôi chén muôi chậu đánh thức, mở mắt, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm lên trần nhà xa lạ này suốt hai phút, sau đó hoảng hốt nhảy từ trên giường xuống, may mắn, may mắn! Mình vẫn mặc quần áo.

Nhìn chung quanh gian phòng một vòng, phát hiện đây tuyệt đối là phòng đàn ông, vỗ mạnh đầu suy nghĩ một chút, tối hôm qua mình còn uống rượu với Tuệ Tuệ và Già Đại ở trên sân tập, sau đó người kia của Tuệ Tuệ đến, còn giống như mang theo một người đàn ông, chẳng lẽ đây là nhà người đàn ông kia?

Không thể nào! Vậy Già Đại đi đâu rồi?

Một lần nữa cúi đầu kiểm tra d1en d4nl 3q21y d0n quần áo trên người mình, phát hiện vẫn là bộ đồ mặc ngày hôm qua, trên người cũng không có bất kỳ dấu hiệu khó chịu nào, xem ra tối hôm qua mình chỉ ngủ một giấc mà thôi.

Ngửi một cái, trên quần áo có mùi là lạ.

Lại ngửi chán một cái, có một mùi phái nam nhàn nhạt, rất giống... Mùi cỏ xanh nhàn nhạt trên người người kia.

Vừa nghĩ tới người kia, lòng cô lại đau, anh là thầy giáo của mình, anh nói chỉ coi cô là học sinh, thích giống như em gái bình thường, cho tới bây giờ đều không phải là tình yêu giữa nam và nữ.

Một lần nữa quan sát căn phòng ngủ này, phát hiện thật sự có dấu vết của người kia, vén chăn lên, từng bước một đi tới trước tủ treo quần áo, đẩy ra, quả nhiên... Là đồ của anh.

Nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, mỗi một tác hơi thở nơi này đều thuộc về người kia, cô có thể xác định 100%, trong lòng tự dưng kích động, tay nắm tay cầm cửa hơi run.

Vui sướng xen lẫn chút sợ, sợ tất cả chỉ là ảo giác của mình mà thôi.

Rất cuộc vẫn phải mở cửa phòng ra, phòng khách không lớn không nhỏ, trang trí rất đơn giản, rất giống phong cách của người kia, đường cong đơn giản, mỗi một chỗ thiết kế đều gọn gàng, không dây dợ dài dòng.

Trong phòng bếp có một bóng dáng đi tới đi lui ở đó, mùi cháo từ xa xa nhẹ nhàng tới đây.

Lam Táp nhẹ nhàng đi tới, chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm vào bóng lưng cô ngày nhớ đêm mong, cao lớn như thế, cô đơn như thế.

Có lẽ cô đã từng gặp cảnh này ở trong mộng, vốn là hạnh phúc xa xỉ không chắc, mà một khắc này, rõ ràng xuất hiện ngay trước mắt cô.

“Đã tỉnh rồi hả? Ăn chút cháo đi, sau khi say rượu phải làm tròn dạ dày.” Khúc Lại nghe được tiếng vang xoay đầu lại.

“Cần em giúp một tay không?” Lam Táp nhìn bóng lưng bận rộn của anh, chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên ngọt ngào khó tả.

“Xong ngay đây, em ngồi trước đi.” Khúc Lại dùng muỗng khuấy nồi cháo đã nấu xong, bùng đến trên bàn ăn.

Phòng ăn rất nhỏ, bàn ăn bằng đá cẩm thạch hình chữ nhật, bốn ghế ngồi đơn, một tủ lạnh, phía trên bàn ăn treo một chiếc đèn treo ngược nghệ thuật hình vuông màu ngà, đơn giản hào phóng.

Hai người ngồi đối mặt nhau, ăn từng ngụm cháo, không khí lập tức trở nên hơi quái dị.

“Em... Tại sao lại ở đây?” Lam Táp khuấy khuấy cháo trong chén, nóng bỏng hằm hạp, nóng đến trong lòng cô, nhưng không hỏi câu này ra, hình như trong lòng hơi không cam lòng.

Động tác uống cháo của Khúc Lại dừng lại một chút, “Tôi hôm qua em và Già Đại đều uống say, người đàn ông kia thu xếp cho hai em có vẻ hơi quá sức, vừa lúc ở trên đường đụng phải tôi, lúc ấy dinendian.loqidJon ký túc xá nữ đã khóa cửa, cho nên tôi tự chủ trương đưa em tới đây.”

Lòng Lam Táp mới vừa rồi còn ảm áp lập tức có lạnh như băng thấm vào, thì ra chỉ là như vậy.

“Cám ơn giáo sư Khúc chứa chấp, em đã ăn no, nên trở về ký túc xá.” Cô để muỗng xuống, giọng nói lễ phép lại mang theo một chút xa cách.

“Không sao, em là học trò của tôi, cần phải vậy.” Không biết tại sao, nghe được lời Lam Táp nói, trong lòng Khúc Lại hơi không thoải mái, nhưng anh biết, giữa bọn họ chỉ có thể như vậy, trừ quan hệ thầy trò, không nên có bất kỳ quan hệ gì khác.

Mười phút ngắn ngủi như vậy, cảm xúc của Lam Táp lên lên xuống xuống, từ ngọt ngào ban đầu đến lạnh lẽo bây giờ, để cho cô hơi không thích ứng được, không biết làm gì đứng lên, giống như chạy trốn chạy ra khỏi căn phòng làm cho cô hít thở không thông.

Nhìn bóng lưng gần như chạy trốn của cô, trong lòng Khúc Lại khẽ đau nhức, cháo trong miệng cũng nuốt không trôi.

Lam Táp trở lại ký túc xá, nhìn thấy Già Đại cuộn trong chăn ngủ say sưa, đơn giản vọt vào tắm, cũng bò lên giường ngủ, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, chỉ đành phải đeo tai nghe lên nghe nhạc, tiến hành thôi miên mình.

Buổi trưa, Thiên Ca Tuệ gọi điện thoại tới hỏi tình huống tối hôm qua của hai cô, bởi vì hai người đều theo đuổi tâm tư của mình, nên tùy ý phụ họa cô ấy vài câu, tỏ vẻ tất cả đều tốt, không cần lo lắng.

Dù sao, có một số việc không thích hợp để nói trong điện thoại.

Buổi chiều, hai người thu dọn hành lý của mình chuẩn bị về nhà, có mấy lời cũng không kịp hỏi, buổi tối này, hình như xảy ra quá nhiều chuyện, khiến hai người đều tự đắm chìm trong không gian của mình, không kịp thời phát hiện ra sự khác thường của đối phương.

Mà kỳ nghỉ hè, cũng xảy ra rất nhiều chuyện.

Thiên Ca Tuệ vốn chuẩn bị gọi điện thoại cho Quế Bá Lăng hỏi một chút tình huống đêm hôm qua, nhưng Úy Nam Thừa ngăn cản cô, “Bình thường mặc

dù tiểu Quê tử không được tốt chút, nhưng làm việc vẫn đủ để cho người ta yên tâm, đừng lo lắng, vừa rồi không phải em cũng đã hỏi hai cô ấy rồi sao? Họ cũng không đến nỗi lừa em, không có việc gì.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Anh xem một chút trên người người ta, khắp nơi đều là đỏ đỏ

“Nhưng giọng Già Đại và Tạp Tạp hơi là lạ, cảm xúc cũng là lạ.” Thiên Ca Tuệ vẫn hơi không yên lòng.

“Có lẽ do tối hôm qua uống quá nhiều, giọng của em cũng hơi khàn khàn.” Ủy Nam Thừa cảm thấy bà xã thật sự quá nhạy cảm rồi.

“Có thật không? Giọng em cũng khàn khàn sao?” Thiên Ca Tuệ cảm thấy ông xã nói cũng có đạo lý, nên bỏ suy nghĩ gọi điện thoại đi.

Ủy Nam Thừa không ngừng vội vã gạt đầu, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đặn của bà xã, uất ức nói: “Bà xã, mấy ngày nay con trai đều không để ý đến anh, em phải bồi thường anh.”

Thiên Ca Tuệ oán hận trừng mắt nhìn anh, cong môi, “Anh xem một chút trên người người ta, khắp nơi đều đỏ đỏ, còn phải bồi thường anh như thế nào! Mệt mỏi.”

Người nào đó liếc mắt nhìn vết hôn trên người bà xã, ho hai tiếng che giấu lúng túng.

...

Sau ba tháng, Thiên Ca Tuệ biết Quê Bá Lăng ăn sạch sành sanh Già Đại ngây thơ, giận dỗi dỗi đi tìm Quê Bá Lăng tính sổ, mắng anh máu chó đầy đầu! Ai cũng không ngăn cản được.

Càng thêm giận lây sang ông xã, trách anh nhờ không đúng người! Ủy Nam Thừa kêu oan uống! Tiểu Quê tử chưa bao giờ làm ra chuyện không bằng cảm thù như vậy? Sao lại thất sách một lần chứ?

Tối hôm qua kích tình cả đêm khiến cho hai người một lần nữa tốt đẹp như lúc ban đầu, chỉ có điều Thiên Ca Tuệ nói ra một điều kiện, đó chính là nghỉ hè anh nhất định phải đưa mình và con trai ra nước ngoài du lịch.

“Ok, chỉ có điều em phải cho anh die nd da nl e q uu ydo n một tuần lễ thu xếp xong chuyện của công ty, đến lúc đó toàn bộ thời gian của anh do em chi phối.” Ủy Nam Thừa cũng cảm thấy đây không thể nghĩ ngờ là biện pháp xử lý vẹn cả đôi đường, anh cũng lo lắng Tiểu Y Y sẽ tới tìm mình tiếp, có thể không quyết tâm tàn nhẫn không để ý đến cô ấy được, đây thật sự cần quyết tâm rất lớn.

Thay vì như vậy, còn không bằng cách xa nơi này, vừa có thể khiến bà xã vui lòng, lại có thể bớt đi một đồng lớn phiền toái không cần thiết, có sao không làm chứ?

“Được rồi, tự anh nói một tuần, nhưng không được kéo dài thêm cho em, bằng không em sẽ mang con trai bỏ nhà ra đi, không để cho anh tìm được!” Thiên Ca Tuệ nửa đùa nửa uy hiếp nói, chỉ có điều không ngờ sẽ một câu thành thật.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tri Dục rõ ràng cảm thấy lần này mình được không bù nổi mất, mặc dù mượn trang đầu tạp chí giải trí lại tăng lên độ nổi tiếng của mình, nhưng lại đắc tội khách hàng lớn Ủy Nam Thừa, ngay cả chính anh cũng không biết là vì cái gì, mặc dù từng dự đoán kết quả xấu nhất, không thể nghĩ ngờ sẽ chọc giận Thiên Chi Dương, nhưng Ủy Nam Thừa? Anh thật sự không nghĩ tới kết quả này, làm cho toàn bộ hoạt động tuyên truyền một tháng sau của bản thân bị biến mất rồi, tương đương với bị chặn lại.

Chẳng lẽ Thiên Ca Tuệ và Ủy Nam Thừa có quan hệ mập mờ không muốn người ta biết? Ý nghĩ này vừa xuất hiện thì chính anh cũng sợ hết hồn, rõ ràng hai người có số tuổi cách xa, Thiên Ca Tuệ vẫn còn là sinh viên, mà Ủy Nam Thừa cũng đã ba mươi rồi?

Đột nhiên cười trào phúng, bọn họ đều là con em cán bộ lớn lên trong chung một đại viện, anh có thể phỏng đoán được tình cảm thanh mai trúc mã của bọn họ sao?

Sau chuyện này hai ngày, lại bộc lộ ra một tin tức, hoàn toàn nổ tung ở thành phố W.

Danh môn khuê tú Hứa Nhiêu của thành phố W bị người lộ ra từng bị bệnh tâm thần, điều trị qua nhiều bệnh viện lớn gần năm hai, cũng không có chuyển biến tốt. Nghe nói bởi vì yêu một người đàn ông, mà người đàn ông kia đã có bạn gái, nên cô ta trăm phương ngàn kế thiết kế ra một âm mưu ép buộc cô gái đó rời khỏi người đàn ông kia, thêm vào đó lại lợi dụng tai nạn xe cộ để ép cô gái đó giả chết, cả đời cũng không thể lại xuất hiện ở thành phố W,

nếu không cuộc sống sau này của cô gái đó đừng nghĩ tới yên ổn!

Một loạt tội ác này, nếu như không có thể lực lớn mạnh phía sau, làm sao có thể thuận lợi như thế?

Bên cạnh bài viết còn kèm theo hình Hứa Nhiều nằm viện khi đó làm bằng chứng, rất sống động, hoàn toàn không giống ác ý giả tạo.

Mặc dù mấy năm nay Hứa Nhiều vẫn ở nước ngoài, nhưng dù sao cô vẫn trong nhóm danh môn, trong vòng không có mấy ai không biết cô, cũng biết năm đó cô si mê lưu luyến Ủy Nam Thừa, dĩ3nd@n3qu.yd0n rất tự nhiên liên tưởng đến sự chân thật của tất cả.

Ngôn luận bát quái thường thường rất đáng sợ, từ miệng người này truyền vào trong lỗ tai người kia, sau khi tuần hoàn nhiều lần như thế, sự thật sẽ càng trở nên vụn vặt, mà hết lần này đến lần khác bây giờ là thời đại internet, có một số việc vốn không ngăn cản được.

Vì vậy, ánh mắt của tất cả mọi người rồi rít nhăm về phía cha của Hứa Nhiều là Hứa Kế Giang – hiện đảm nhiệm chức giáo sư sĩ quan một quân khu nào đó; còn có anh trai của Hứa Nhiều là Hứa Du – hiện đảm nhiệm chức vụ phó thị trưởng thành phố W.

Hai người đàn ông này thật sự không phải quyền cao chức trọng bình thường, làm cho người ta không thể không cảm thán một câu: Có một người cha và một người anh trai như vậy, còn có chuyện gì mà không thể làm? Không dám làm chứ?

Hứa Kế Giang đọc tới phần bài báo này, giận đến mặt xanh như tàu lá, năm đó người biết chuyện này thật sự không có mấy người, thời gian qua đi mười năm lại một lần nữa bị đào bới ra ngoài, xem ra núp ở sau lưng người này nhất định là một kẻ thù của ông, mấy năm nay ở quân khu ít nhiều gì cũng đắc tội không ít người, quả nhiên là bị báo ứng.

Ông bây giờ cũng hơn năm mươi rồi, xuống đài hay không xuống đài cũng không có vấn đề gì, nhưng tiền đồ một phen thuận gió của con trai, hơn nữa nó cũng không biết gì về chuyện năm đó, nếu như chuyện này dính líu tới tiến trình sau này của nó, cả đời ông sẽ không yên lòng.

Cho nên chính ông làm ra một quyết định, chịu toàn bộ hậu quả của chuyện này, không cần vị trí kia cũng được.

Tin tức mang tính chất nổ mạnh này cũng khiến cho Hứa Du ứng phó không kịp, mười năm trước Nhiều Nhiều từng bị nghi ngờ tình thân có vấn đề, nhưng anh vẫn cho rằng là kinh sợ do vụ tai nạn xe cộ kia, sau khi điều trị điều dưỡng hai năm, Nhiều Nhiều khôi phục tất cả như thường, anh cũng không để ý bao nhiêu.

Mấy ngày trước nghe tin tức Tiêu Y Y còn sống thì anh cũng chỉ nghĩ em gái nhận làm người, dù sao thi thể kia máu thịt đã be bết cả rồi, nhận không ra cũng hợp tình hợp lý, nhưng hôm nay lại nói tất cả đều do Nhiều Nhiều cố ý thiết kế, khiến cho anh hơi không thể tin được, Nhiều Nhiều là cô gái nhỏ đơn thuần lương thiện như vậy, tại sao có thể có... Ý định ác độc như thế?

Tôi về gặp cha, hy vọng anh có thể lấy được chứng thực.

Cha lại rất thẳng thắn thừa nhận có chuyện này thì anh quả thật kinh ngạc tới cực điểm, cha luôn luôn chính trực nghiêm minh lại có thể biết khác phục hậu quả cho Nhiều Nhiều?

Trong ấn tượng, cho tới bây giờ cha chắc chắn sẽ không bao giờ thỏa hiệp chuyện gì, khi còn bé chỉ cần làm sai một chuyện sẽ bị phạt đứng tư thế quân đội, chứ đừng nói chỉ tới chuyện làm chuyện sai lầm còn mơ mộng hão huyền cha sẽ khác phục hậu quả giúp bọn họ, nhưng mà –

“Tiêu Du, cha là cha của các con, cho dù Nhiều Nhiều làm cái gì, con bé vĩnh viễn là con gái của cha, nếu như muốn đi truy cứu lỗi lầm của con bé, vậy cũng chỉ có thể nói là chúng ta người làm cha mẹ không dạy dỗ tốt.” Hứa Kế Giang lần đầu tiên nói lời tâm huyết khiến cho Hứa Du đứng sững sờ tại chỗ.

Trong nháy mắt, anh đột nhiên cảm thấy cha già đi rất nhiều, đều nói đáng thương thay lòng cha mẹ trong thiên hạ, người làm cha mẹ luôn toàn tâm toàn ý lo lắng cho con cái, nhưng bọn họ phạm lầm con như thế nào đây? Đã khi nào tự đặt mình vào hoàn cảnh của cha mẹ mà suy nghĩ chưa?

Khẽ thờ dài, Nhiều Nhiều, hy vọng sau khi trải qua chuyện này, em có thể chân chính lớn lên, cha mẹ già thật rồi.

Khi Ủy Nam Thừa thấy tin tức này thì biết rõ nhất định là do Tiêu Y Y cung cấp cho tòa soạn báo, từ ngày đó trong lúc nói chuyện với nhau, anh đã nhìn ra ý hận bộc lộ ra ngoài từ trong mắt Tiêu Y Y, đó là hận thấu xương cắn răng nghiền lợi. Anh biết mình không có quyền dĩ@en*dyan(lee^qu.donnn đi phê phán những chuyện này, mặc dù nội dung bài báo này hơi hung ác một chút, nhưng mỗi người luôn vì việc làm của chính mình mà phải trả giá thật lớn. Dù sao có một số việc thật sự không có cách nào nói rõ rốt cuộc ai đúng ai sai.

Thiên Chi Dương và Quế Bá Lăng đều sợ ngây người, Tiêu Y Y này thật sự có chút bản lĩnh, nghi ngại dưỡng sức mười năm, lại một lần nữa chỉnh sửa áo giáp trở lại báo thù, đầu tiên phái ra em gái mình dò xét đường đi ba năm, mình núp trong bóng tối mưu đồ bí mật gì đó, xem ra mười năm không gặp, cô ta thật sự thay đổi rất nhiều!

Mặc dù Hứa Nhiều ở tại Canada phía xa, nhưng vẫn thỉnh thoảng chú ý đến động thái bên quê nhà, vốn tất cả mọi người đều định gạt cô, không muốn để cô bị tổn thương lần nữa, nhưng hết lần này đến lần khác có người có lòng, cô ý không để cho cô sống tốt.

Rất dễ nhận thấy, khi nhìn thấy bức thư xa lạ từ trong email nhảy ra thì cô cho rằng là người bạn nào đó gửi cho cô, kết quả...

Sau khi xem xong cô không nhận được ghen ghét thét chói tai, sắc mặt trắng bệch đến trốn đi xa xa.

Tieu Y Y! Nhất định là Tieu Y Y! Chị ta trở về báo thù! Con đàn bà đề tiện này, sớm biết ban đầu không nên khinh địch bỏ qua cho chị ta!

Lần này lại liên lụy đến cả cha và anh trai, không nhìn ra cô ta lại có khả năng như vậy, leo lên một cành cây cao, cố ý đến báo thù nhà các cô!

Liên tiếp mấy ngày, cô đều tinh thần hơi không tập trung, do dự nên trở về hay không trở về, bạn trai Eric nhìn ra lo âu của cô, săn sóc hỏi cô có phải khó chịu chỗ nào không?

“Eric, nhà em xảy ra chút chuyện, em cần trở về một chuyến.”

“Em yêu, anh về chung với em đi, đáng về này của em anh thật sự không yên lòng.” Eric thật lòng yên Hứa Nhiều, ba năm này yêu thương cô có thừa.

“Eric, em biết rõ khoảng thời gian này anh rất bận, anh đưa em đến sân bay là được, bên kia có anh trai đón em, không có việc gì.” Ba năm sớm chiều chung đụng, người đàn ông này yêu thương mình có thừa, sao cô lại không cảm thấy, nơi trống rỗng trong lòng cũng nhận được bổ sung.

“Vậy cũng được, sau khi trở về gọi điện thoại cho anh, có bất kỳ chuyện không vui hay uất ức gì cũng không thể giấu anh, biết không?” Eric rất nghiêm túc nói.

Hốc mắt Hứa Nhiều ướt át gập đầu, mình làm nhiều việc xấu như vậy còn có thể gặp được người tốt như thế, trời cao thật sự quá tốt với cô.

Từ khoảnh khắc lên máy bay, Hứa Nhiều đã suy nghĩ, lại một lần nữa nhìn thấy Tieu Y Y sẽ có tâm tình như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Ngoan, tiểu Chanh tử, phục vụ trẫm tắm rửa thay quần áo đi

Trong nhà hàng tây cao cấp, trên ghế sa lon mềm gần cửa sổ, hai người phụ nữ phong cách khác nhau ngồi đối diện, một quyến rũ mê người, một dịu dàng thanh nhã; một người mặc bộ đầm Chanel màu trắng, tóc dài quần xõa tự nhiên sau gáy, một người mặc áo sơ mi đen, quần đen cùng màu, có sự chênh lệch rõ ràng với khuôn mặt nhu nhược của cô.

“Xem ra vài năm qua mày sống rất tốt.” Tieu Y Y nhìn Hứa Nhiều màu da hồng hào ngồi đối diện, giọng mang giễu cợt.

“Cũng vậy, những năm này người đàn ông quý dưới váy thạch lựu của mày sợ rằng cũng không ít.” Hứa Nhiều không hề yếu thế chút nào đánh trả, ám chỉ chị ta không biết xấu hổ, chạy đi trèo cành cây cao!

“Thế nào? Chẳng lẽ mày còn không có người nào hỏi han?” Tieu Y Y cười đến ác độc, ngầm ám chỉ cô ta vĩnh viễn không có người yêu.

“Thật sự để cho mày thất vọng, tao đã có bạn trai, hơn nữa anh ấy rất tốt với tao.” Hứa Nhiều cười đến hạnh phúc, cố ý chọc giận Tieu Y Y liên tục.

Trong mắt Tieu Y Y thoáng qua không cam lòng và hận, tại sao Hứa Nhiều cô ta sinh ra chính là đại tiểu thư được sống trong nhung lụa, cho dù làm chuyện thất đức như vậy vẫn có thể trốn ra nước ngoài tiêu điều tự tại, còn có thể có được một người bạn trai yêu thương! Trời cao thật sự quá không công bằng!

“Sợ rằng bạn trai mày không hề biết hành động việc làm trước kia của mày rồi, sau khi biết anh ta còn muốn một con đàn bà lòng dạ rắn rết như mày sao?” Tieu Y Y cười lạnh nói.

Hứa Nhiều quyết định không để ý đến lời giễu cợt của chị ta, tao nhả uống một ngụm cà phê, “Hôm nay tao tìm mày ra ngoài là muốn nói điều kiện với mày, cha tao và anh trai tao vô tội, mày không nên bắn tên ngầm vào bọn họ.”

“Vô tội? Thật sự là chuyện tức cười nhất mà tao nghe được! Nếu như mày không sống trong một gia đình như vậy, mày còn như vậy sao? Mày còn có thể lớn lối như vậy sao?” Quả nhiên là một đại tiểu thư, đến lúc này còn có thể ngây thơ được!

“Vậy mày chỉ có thể trách ông trời die ennd kdan/le eequhyd onnn không cho mày đầu thai đến nhà một kẻ có tiền! Phách lối không nổi!” Hứa Nhiều cười đến châm chọc.

“Mày chính là nói điều kiện với tao như vậy? Bây giờ mày còn đang vì xuất thân tốt của mình mà đắc ý? Đã nhiều năm như vậy, mày chẳng những không có tiến bộ, ngược lại càng muốn sống lùi lại!” Dừng một chút, nói tiếp, “Chẳng lẽ không ai dạy mày, lúc này nên lấy lòng tao sao?” Tieu Y Y cười đến giống như ác ma, thêm vào đó bộ đồ cô mặc là màu đen, tăng thêm một phần ma quỷ.

“Lấy lòng mày?! Tại sao tao phải lấy lòng mày! Tieu Y Y, mày đừng cho rằng leo lên được một cành cây cao thì có thể vô tư rồi! Mày cho rằng vị trí của cha tao người nào cũng có thể lay chuyển được sao? Lại nói người nhà của tao rộng khắp, mày nghĩ cũng không nghĩ tới đấy!” Hứa Nhiều cảm thấy

hôm nay mặc kệ như thế nào cũng không thể thua Tiêu Y Y về khí thế.

“Vây cũng tốt, thế thì mỗi mắt trông chờ! Tao sẽ khiến mày đi quỳ cầu xin tao.” Tiêu Y Y nhếch miệng lên nở nụ cười hung dữ, cô không bao giờ là Tiêu Y Y mềm yếu bất lực năm đó, vì sinh tồn mà đánh gãy răng nuốt vào trong bụng!

“Mày nằm mơ!” Hứa Nhiều tức giận quát lên, mặc dù biết chuyện này không phải chuyện đùa, nhưng trong lòng cô vẫn tin tưởng cha nhất định có thể giải quyết được chuyện này, dù sao cha quyền cao chức trọng, rất nhiều việc cũng rất dễ dàng.

Nhưng mà, không như mong muốn, hai ngày sau, không biết tại sao chuyện này càng náo càng lớn, ép cũng không ép được, dưới áp lực của lời đồn và dư luận, Hứa Kế Giang tự động xin rút lui, mới khiến cho chuyện này hơi lắng xuống.

Lúc này Hứa Nhiều mới thật sự tin tưởng Tiêu Y Y thật sự có chút thủ đoạn, mà cành cây cao kia quả thật cũng rất cao, không phải là kẻ thù nhà bọn họ cũng chính là kẻ thù chính trị trên sự nghiệp của cha, trong nháy mắt đó cô mới hiểu được mình có bao nhiêu tùy hứng, nếu không phải năm đó mình nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, cũng sẽ không làm hại cha già nua trên lưng công tiếng xấu, rơi vào danh tiếng không tốt như thế.

Chẳng lẽ thật sự muốn mình tự đi cầu xin Tiêu Y Y thu tay lại?

Không! Tuyệt đối không muốn! Sao cô có thể đi cầu xin Tiêu Y Y! Nhưng tuyệt đối không được.

Nhớ tới tối ngày hôm qua anh trai nói chuyện một lần với cô, “Nhiều Nhiều, mặc kệ trước kia em làm cái gì, em vĩnh viễn đều là con gái của cha mẹ, là đứa em gái anh thương yêu nhất. Chỉ hy vọng sau khi trải qua chuyện này em có thể có khả năng chân chính lớn lên, làm một người có trách nhiệm, tuổi cha mẹ cũng không còn ít, không thể chịu bất kỳ kích thích nào nữa.”

Nhưng từ nhỏ cô đã là một đứa trẻ ích kỷ, chuyện này muốn tự cô gánh vác, cô thật sự không có dũng khí, cũng không dám.

Khi cô đang tuyệt vọng nhất, đột nhiên nhớ tới có một người có thể giúp cô.

Sau khi Thiên Ca Tuệ xem xong tờ báo ngày đó, kinh ngạc đến tròng mắt cũng sắp rớt, chị Hứa lại vì Thừa mà điên cuồng như vậy, còn ép Tiêu Y Y giả chết, xem ra những việc chị ta làm với mình đều là hành động con nít rồi, hoàn toàn không thể gọi là chuyện.

Lại liên tưởng đến sự tích chị ta đã từng cắt cổ tay tự sát, đột nhiên cảm thấy có thể lý giải rồi, ngày đó chị ta chắc chắn chưa uống thuốc.

Buổi tối Ủy Nam Thừa trở về, cô rất nghiêm túc nhìn anh chăm chăm mấy phút đồng hồ, nhìn đến khiến đáy lòng người nào đó sợ hãi.

“Bà xã, sự kiện kia anh bị lừa từ đầu dñiendn lieqiudoon tới cuối chẳng hay biết gì, vốn chưa từng nghĩ tới Hứa Nhiều sẽ làm như vậy.” Ủy Nam Thừa quyết định thẳng thắn được khoan hồng.

“Anh biết điều này nói rõ cái gì không?”

“Nói rõ cái gì?” Ủy Nam Thừa không hiểu hỏi lại.

“Nói rõ anh không đủ nghiêm với kỷ luật, nếu không thích người khác cũng không cần cho người ta bất kỳ ảo tưởng gì, phải kịp thời bấm roi đào hoa thối rữa có thể nảy sinh bất kỳ lúc nào bên người mình, nghe chưa?” Thiên Ca Tuệ tức giận nói.

o(̄ ̄)o

Trên đầu Ủy Nam Thừa toát ra ba vạch đen, “Bà xã, lời của em chính là thánh chỉ, vì thân không dám không nghe theo.”

“Ngaoan, tiểu Chanh tử, phục vụ trăm tám rửa thay quần áo đi.” Thiên Ca Tuệ cười híp mắt vuốt tóc ông xã, mặt đắc ý.

“Dạ.” Ủy Nam Thừa phối hợp cực kỳ đến nơi, ôm ngang bà xã đi về phía phòng tắm.

“Ha ha ha...”

Một tuần lễ nhanh chóng trôi qua, Thiên Ca Tuệ đã sớm chuẩn bị xong hành lý chuẩn bị lên đường, Học Học và Tập Tập nghe cha mẹ nói muốn dẫn hai bé đi chơi, vô cùng cao hứng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hạnh phúc.

Trạm thứ nhất, thành phố nước Venice.

Mười giờ sáng bay, Thiên Ca Tuệ vốn chuẩn bị chờ Thừa trở lại rồi cùng nhau đi ra sân bay, nhưng tám giờ anh còn chưa trở lại, gọi mấy cú điện thoại qua cũng không có ai nghe, trong lòng không khỏi hơi tức giận, đều do anh không tốt, khi nào đi công tác không được, cần gì phải tới qua đi thành phố S, đồng ý với mình buổi sáng nhất định chạy về, kết quả điện thoại cũng không nhận! Có ý gì sao!

Lại qua nửa giờ nữa, vẫn không có điện thoại và nhắn tin trở lại, cô xách theo va li hành lý, mang theo hai con trai ra sân bay trước.

“Mẹ, chúng ta không đợi cha nữa sao?” Học Học ngược đầu nhỏ lên hỏi.

“Chúng ta đi làm thủ tục gửi hành lý trước, sau đó vào kiểm tra an ninh, nếu như cha các con không kịp lên máy bay thì chúng ta cũng không mang theo

cha đi.” Trong lòng Thiên Ca Tuệ rất tức giận, lại thả chim bồ câu cô!

Hậu quả tuyệt đối rất nghiêm trọng!

Khi xếp hàng vào khu kiểm tra an ninh, đã là chín giờ hai mươi phút, Thiên Ca Tuệ một lần nữa gọi điện thoại qua, “Reng reng” vang lên sau hai mươi giây, cuối cùng có người nhận, cô đang chuẩn bị hỏi anh đến sân bay chưa?

Kết quả truyền đến là một giọng nữ quyến rũ, “Cô là ai vậy? A Thừa còn đang ngủ, chờ anh ấy tỉnh lại tôi sẽ kêu anh ấy gọi điện thoại cho cô.” Điện thoại “Bốp” một cái rớt lên đất rồi, Học Học và Tập Tập đứng bên cạnh không hiểu ra làm sao, nét mặt của mẹ thật kỳ quái!

Tập Tập khom lưng nhặt điện thoại lên, mở ra, trên cuộc điện thoại biểu hiện là “Chú”, bé biết “Chú” là chỉ cha, trong lòng kỳ quái rốt cuộc cha nói cái gì, khiến nét mặt của mẹ kinh ngạc đến tức giận?

Thiên Ca Tuệ gần như lập tức đoán ra được giọng nữ đó là Tiêu Y Y, mặc dù chưa từng gặp cũng chưa từng nghe giọng nói của chị ta, nhưng giác quan thứ sáu của cô nói cho cô biết, người phụ nữ kia nhất định là Tiêu Y Y!

Chỉ có điều tại sao Tiêu Y Y lại cầm điện thoại của Thừa, còn nói anh đang ngủ! Chờ anh tỉnh lại sẽ để cho anh trả lời điện thoại của mình! Chị ta có quyền gì mà làm như vậy!

Càng nghĩ càng giận, thật hận không thể ném nát điện thoại, cố tình lại đến lượt cô vào kiểm tra an ninh rồi, chỉ die,n; da.nlze.quydo/mn đành phải đè nén lửa giận dắt hai con trai đi tới.

Có lẽ vì cô tuổi còn rất trẻ lại dẫn theo hai đứa bé trai sinh đôi, đưa tới rất nhiều người liên tiếp nhìn lại, nhất là hai nam nhân viên kiểm tra an ninh đẹp trai kia, sừng sốt nhìn cô hồi lâu mấy lần, có thể vừa nhìn thấy vẻ mặt hàm chứa tức giận của cô, nên ngượng ngùng nhìn lại, chỉ có điều cảm thán ở trong lòng: Sao người đẹp đều kết hôn sớm như vậy! Còn sinh hai đứa con trai đáng yêu như thế.

Suốt đường đi Học Học và Tập Tập cũng không dám nhắc đến chữ “Cha”, bởi vì trong lòng mắt mẹ vẫn có một đốm lửa đang thiêu đốt, rất khủng bố!

Khoảnh khắc lên máy bay kia, Thiên Ca Tuệ nói thầm trong lòng: Úy Nam Thừa, anh lại dám lừa tôi ở bên ngoài! Lần này, chúng ta thật sự chơi xong!

Thiên Ca Tuệ đoán không sai, người phụ nữ nghe điện thoại chính là Tiêu Y Y, thật ra là cô cố ý, ngay từ lúc tám giờ khi điện thoại vẫn cứ vang lên, cô vẫn hơi do dự có muốn nhận hay không, nhìn trong điện thoại hiện lên là “Bà xã”, trong lòng cô khó chịu như ngũ vị tạp trần, cũng cực kỳ hận người phụ nữ ở đầu điện thoại bên kia, tại sao cô ta có thể nhận được tình yêu của Úy Nam Thừa!

Đây vốn thuộc về cô!

Cho nên cô tự chủ trương nhận, hơn nữa cô ý giả bộ nói như không biết cô ta là ai, cô ý nói mập mờ như vậy, cô là phụ nữ, đương nhiên hiểu tâm tư của phụ nữ, đôi lại bất kỳ người phụ nữ nào chỉ cần phát hiện chồng mình sai đường rồi, tuyệt đối sẽ rất tức giận, thậm chí sẽ làm ra một chút chuyện mà người ta không nghĩ tới.

Nghe được đầu kia truyền đến âm thanh “Bốp”, cô biết mục đích của mình đã đạt tới.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Lần này nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

Cô đột nhiên rất chờ mong người phụ nữ kia sẽ làm ra hành động gì, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy chơi thật tốt.

Để điện thoại di động xuống, liếc mắt nhìn người đàn ông vẫn còn ngủ say trên giường, ngón tay chậm rãi vuốt ve khuôn mặt đẹp trai mê người của anh, từ mắt đến môi, từ từ vuốt ve –

Người đàn ông này, phải thuộc về mình.

Thoáng qua trong mắt vẻ tình thế bất buộc, ngón tay nhẹ nhàng cời nút áo mình, cời xuống từng món từng món một, sau đó cời áo sơ mi, dây lưng của anh.

Trong lòng cũng đang nghi ngờ vì sao anh còn không tỉnh lại, chẳng lẽ hạ thuốc mê nhiều quá, từ mười giờ tối hôm qua vẫn còn ngủ cho đến bây giờ, thời gian thật sự hơi dài.

Khi Úy Nam Thừa mở mắt, chỉ cảm thấy đầu choáng váng gay gắt, liếc nhìn trần nhà xa lạ, sau đó nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng nhìn mình.

Khi thấy người phụ nữ bên cạnh thì hoảng hốt nhảy dựng lên từ trên giường, tức giận nói: “Tiêu Y Y! Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“A Thừa, tối hôm qua, chúng ta...” Tiêu Y Y khẽ cúi đầu, tỏ vẻ xấu hổ, cô biết muốn nói lại thôi mới có thể khiến cho trí tưởng tượng của mọi người đầy đủ.

Úy Nam Thừa nhìn bà vai trần trụi lộ ra ngoài của cô ta, thiếu chút nữa cho rằng tối hôm qua mình thật sự làm chuyện gì hồ đồ, nhưng mơ hồ lại cảm thấy có gì không đúng, phải nói uống rượu cũng chỉ uống một ly rượu đỏ mà thôi, tuyệt đối không có chuyện say đến bất tỉnh nhân sự, chóng đầu cố gắng nghĩ lại một lần nữa chuyện đã xảy ra từ chiều đến tối ngày hôm qua. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Đầu tiên là Hứa Nhiêu chạy đến phòng làm việc của anh, khóc lóc cầu xin anh giúp mình một tay, ý vị thừa nhận sai lầm, “Anh Thừa, em biết rõ tất cả chuyện này đều do em tạo thành, em biết sai rồi, phải trừng phạt cũng có thể trừng phạt đến trên người em, cha và anh trai vô tội. Thấy cha nghỉ hưu ở nhà, trong lòng em thật sự rất khó chịu, đều do em tùy hứng làm hại cha, một đời danh dự cũng bị phá hủy, là em đáng chết!”

Úy Nam Thừa mím môi không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, bác trai Hứa đứng là bởi vì chuyện này mà bị dính líu và chửi bới rất lớn, không thể không nói nghỉ hưu sớm.

“Chuyện của cha thì cũng thôi, nhưng anh trai em vô tội, anh ấy không hề biết gì về chuyện năm ấy, Tiêu Y Y cũng không nên trả thù chung cả anh trai. Anh Thừa, anh và anh trai là anh em chơi chung từ nhỏ đến lớn, xem như em cầu xin anh, giúp anh ấy một chút có được không? Anh ấy không thể bởi vì chuyện này mà ảnh hưởng đến thăng tiến, chỉ cần anh đi nói với Tiêu Y Y kêu cô ta đừng hại anh trai nữa, cô ta nhất định sẽ nghe.” Hứa Nhiêu khóc đến hai mắt đầm lệ, chỉ thiếu chưa quỳ xuống cho Úy Nam Thừa.

“Nhiều Nhiêu, Tiêu Y Y đã không phải là Tiêu Y Y trước kia rồi, cô ta sẽ không nghe anh.” Úy Nam Thừa cảm thấy Hứa Nhiêu vẫn chưa hiểu, bác trai Hứa làm vậy chính là nói cho cô biết một đạo lý: Làm việc gì sai sẽ phải học được gánh chịu trách nhiệm. Mà cô ta, hình như còn chưa ý thức được việc này chút nào, còn một lòng kỳ vọng lên vọng lên người người khác.

Thôi! Xem như nể mặt bác trai Hứa và tiểu Du, anh sẽ giúp cô ta một lần, về phần có thành công hay không thì anh không dám bảo đảm.

Sau khi Tiêu Y Y nghe hiểu được lời của anh, cười đến đủ quặn rũ, “Hứa Nhiêu lại có thể mời anh đến làm thuyết khách? Thế nào? Cô ta vẫn không có lá gan trả giá vì hành động của mình sao?”

“Y Y, bác trai Hứa đã vì chuyện này mà trả giá thật lớn, Hứa Du thật sự không có bất kỳ liên quan gì đến chuyện này, lại nói đã qua nhiều năm như vậy, cũng nên buông tay.”

“Buông tay? Anh nói ra thật dễ dàng, năm đó khi cô ta đối xử với em như vậy sao chưa từng nghĩ đến buông tay, dám ép em đến chỗ chết! Khi đó ngay cả lòng muốn chết em cũng đã có. Mà em còn sống, anh biết tín niệm duy nhất chống đỡ lấy em sống sót là gì không?”

Úy Nam Thừa im lặng.

“Chính là báo thù!” Tiêu Y Y rất kích động, kích động đến mặt cũng hơi vặn vẹo.

“Vậy báo thù xong rồi, em còn có thể trở lại như lúc ban đầu sao? Em cảm thấy vui không?” Úy Nam Thừa hơi bất đắc dĩ, báo thù thật ra chính là một loại tổn thương, đến cuối cùng thường ai cũng sẽ không vui vẻ.

“Nếu như không báo thù, vậy em còn sống còn có ý nghĩa gì, Hứa Nhiêu nhất định phải trả một cái giá thật lớn vì tất cả những gì cô ta đã làm!” Phải biết bao nhiêu năm khổ sở như vậy, tín niệm duy nhất chống đỡ lấy cô sống tiếp chính là trở lại báo thù Hứa Nhiêu, nếu không mình cũng sẽ không lựa chọn rơi xuống. Rất nhiều chuyện, một bước sai chân, từng bước đều sai, không có đường sống để hối hận!

“Y Y, cuộc sống trừ báo thù ra thì còn có thể có rất nhiều thứ, như em vậy không phải có ý tìm cho mình không sung sướng sao? Cả ngày sống trong quá khứ chẳng lẽ không uất ức sao? Lùi một bước trời cao biển rộng.” Úy Nam Thừa hơi xúc động, một người tại sao có thể trở nên hoàn toàn như thế, Tiêu Y Y bây giờ đã không còn nửa phần bóng dáng của mười năm trước.

Tiêu Y Y biết tranh cãi tiếp chỉ tăng thêm không vui, “Chỉ cần anh chịu theo em một buổi tối, em lập tức tiêu hủy bài báo này, hơn nữa về sau cũng sẽ không xuất hiện nữa.” die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Không được.” Úy Nam Thừa nghĩ cũng không nghĩ từ chối luôn, anh còn không đến mức vì Hứa Nhiêu mà hy sinh như vậy.

Trong mắt Tiêu Y Y thoáng qua đau buồn, thì ra anh chính là ghét bỏ em đấy, “Anh hiểu lắm, em nói cùng em cũng không phải lên giường, mà chỉ theo em, tâm sự một chút mà thôi. Anh biết không? Bao nhiêu năm như vậy một mình em thật sự rất cô đơn, cho nên mới có yêu cầu quá đáng này.” Nói xong lời cuối cùng, giọng của cô càng ngày càng nghẹn ngào, nước mắt cũng đảo quanh hốc mắt.

Úy Nam Thừa nghe được chân mày nhíu lại, mỗi khi nghĩ đến cô, trong lòng luôn có một áy náy không nói rõ được, cho nên dù thế nào cũng không thể hạ quyết tâm với cô giống như với những người phụ nữ khác.

“Anh đồng ý em, chỉ có điều em cũng phải đồng ý một điều kiện của anh.”

“Điều kiện gì?” Trong lòng Tiêu Y Y lướt qua vẻ vui mừng.

“Qua tối nay, em lập tức rời khỏi nơi này, tìm một thành thị mình thích, tìm một người đàn ông yêu mình, sống cho tốt.” Cho dù như thế nào, trong lòng Úy Nam Thừa vẫn hy vọng cô có thể hạnh phúc.

Nếu như ban đầu cô không gặp mình, có phải kết cục sẽ không giống vậy không?

Thì ra lại ép mình rồi đi! Móng tay Tiểu Y Y cắm sâu vào trong thịt, Ủy Nam Thừa! Anh chán ghét em như vậy sao? Ước gì em rời đi nhanh lên một chút, sợ em quấy rầy cuộc sống mới của anh như vậy sao?

Lúc này cô hoàn toàn bị tức giận làm hôn mê đầu, vốn không ý thức được Úy Nam Thừa thật ra vì muốn tốt cho cô.

“Được.” Trong miệng đồng ý, nhưng trong lòng đang lên kế hoạch một âm mưu, hôm nay là anh chủ động đưa tới cửa, vậy thì đừng trách cô không khách khí!

Úy Nam Thừa không ngờ tới cô sẽ đồng ý sáng khoái như vậy, cái gọi là quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy! Anh chỉ có thể thực hiện lời hứa của mình. Quan trọng nhất anh tin tưởng sự tự chủ của mình, trừ Tuệ Tuệ, một mực không có hứng thú với những người phụ nữ khác.

Vậy mà anh không ngờ tới chính là Tiêu Y Y hạ thuốc mê trong ly rượu của anh, để cho anh ngủ một giấc đến chín giờ rưỡi, bỏ lỡ chuyến bay đi Venice với vợ con.

“Tôi không phải đứa trẻ ba tuổi, trò lừa gạt này không lừa được tôi, tối hôm qua rốt cuộc có phát sinh cái gì không, chính lòng dạ cô biết rõ, nhanh chóng mặc quần áo tử tế! Phụ nữ phải học được tự trọng, tự ái.” Giọng Ủy Nam Thừa lạnh lẽo giống như băng ngàn năm, nếu như tối hôm qua có phát sinh cái gì thì anh chắc chắn không thể không có chút xiu cảm giác nào! Hơn nữa trên người Tiêu Y Y cũng không có bất kỳ dấu vết hoan ái gì, chần mèn cũng không xốc xếch.

Tiêu Y Y không ngờ trò hề của mình lập tức bị phơi bày, trong lòng hận đến nghiến răng, cũng tự trách tối hôm qua mình không chuẩn bị chút thuốc mê tình, bằng không...

Vén chân lên, lộ ra thân thể mềm mại trần truồng, như không có việc gì mặc quần áo trước mặt Ủy Nam Thừa, trong lòng hừ lạnh một tiếng: Tự trọng? Tự ái? Anh còn chưa có tư cách nói với vấn đề này với mình.

“Không sai, tôi hôm qua chúng ta qua thật không xảy ra cái gì, chỉ có điều có người sẽ không nghĩ như vậy!” Nếu vạch mặt rồi, vậy cũng không cần giả mồm cái lão thêm làm gì!

Trong lòng Úy Nam Thừa kêu to không xong. Tuệ Tuệ chắc chắn gọi điện thoại cho anh, lần này có nhảy và Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

Giờ tay lên nhìn đồng hồ: Chín giờ ba mươi phút! Bằng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo tử tế, cũng không quay đầu lại rời đi, trước khi ra cửa lạnh lùng quăng xuống một câu, “Tôi đã thực hiện lời hứa, tôi lướt cô!”

Khoảnh khắc khi nghe được tiếng đóng cửa kia, Tiêu Y Y giống như nỗi điên xé nát tất cả mọi thứ trên bàn, điên cuồng liệgiệu đấm càng thêm thần kinh mà xé nát toàn bộ quần áo trong ngăn tủ, sau khi làm xong tất cả, ngồi bệt trên giường, khóc đến cõi lòng tan nát.

Ngực phập phồng không ngừng, nói lời giữ lời?! Úy Nam Thừa, chẳng lẽ anh chưa từng nghe nói tới những lời này “Chỉ có tiểu nhân và phụ nữ khó nuôi” sao?

Tôi chính là một phụ nữ, một phụ nữ không hơn không kém, còn có thể mang thù! Hôm nay anh khiến cho tôi mất hứng, cho nên tôi quyết định không đi! Hơn nữa tôi nhất định khiến cho Hứa Nhiều quỳ gối trước mặt tôi, cầu xin tôi!

Nếu không, tôi dứt khoát không từ bỏ ý đồ!

Hình như hân phát tán trong mắt đã nuốt luôn trông mắt của cô, từng tắc từng tắc một nuốt sống lý trí của cô!

-----Puck.d.d.l.q.d-----

Khi Ủy Nam Thừa chạy tới sân bay, máy bay đã sớm cất cánh, cố tình hôm nay lại không có chuyến bay thứ hai tới Venice, gọi điện thoại tới vịnh viễn đều là câu “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy, ngài chờ một chút gọi lại.”

Gấp đến mức anh xoay quanh như con quay, vội vàng gọi một cú điện thoại cho a Dần, để cho cậu ấy cấp tốc chạy đến Venice, nhất định đón được Tuệ Tuệ và hai con trai ở sân bay.

Cốc Châu Dần nghe được giọng nói lo lắng làm sao kia, thì biết rõ chuyện rất nghiêm trọng, nếu như anh đoán không lầm, chuyện này tuyệt đối không thoát khỏi liên quan đến Tiểu Y Y! Thật là một đoạn nghiệt duyên, thời gian đã qua mười năm, lại chạy đến mò mẫm can thiệp!

“Yên tâm đi, cứ giao Tuệ Tuệ cho tôi, cậu tốt nhất chạy tới trước, nếu không tôi không cam đoan có thể ngăn Tuệ Tuệ thời gian bao lâu, còn hai đứa con trai của cậu nữa, như quỷ linh tinh, tôi sợ đến lúc đó bị hai đứa nó tính toán.” Cốc Châu Dền ngược lại nói thật, hai bảo bối này, khỏi phải nói có bao nhiêu thông minh rồi, đặc biệt khi tận mắt nhìn thấy cách hành động, hơn nữa rất nghe theo lời của mẹ chúng, tuyệt đối nói một không hai.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Tự mình làm bậy thì không thể sống được!

“A Dàn, tôi đã gọi điện thoại cho Nam Cung rồi, để cho cậu ấy lập tức chuẩn bị máy bay tư nhân bay tới Venice, hy vọng có thể đoạt Tuệ Tuệ về, bây giờ cô ấy khẳng định hận chết tôi.” Ủy Nam Thừa ảo não nắm tóc, bây giờ anh hối hận đến xanh ruột rồi, sớm biết sẽ bị Tiêu Y Y tính toán, đánh chết anh cũng sẽ không đi giúp Hứa Nhiều chuyện này, huyền não như bây giờ, quả thật tự mình làm bậy thì không thể sống được!

“Nam Nam, không phải tôi nói cậu, làm việc không dứt khoát trái lại sẽ bị loạn, như cậu vậy là không được, vợ con đều đã có, cũng đừng đi trêu chọc đào hoa thối rửa kia nữa, càng đừng nghĩ tới ăn xong cái gì còn hối hận, đã sớm không còn lưu hành như vậy!” Cốc Châu Dàn nửa đùa nửa thật nói.

Ủy Nam Thừa hít vào một hơi thật sâu, thật sự không có tâm tình nói đùa gì lại với cậu ấy, “Đợi đến khi tìm được Tuệ Tuệ rồi, cậu muốn đánh tôi thế nào cũng được, bây giờ thì lấy tới toàn bộ tinh thần đi tìm người!”

“Ok, tôi hiểu.” Cốc Châu Dàn cúp máy, lên đường đến Venice trước.

Trong lòng cảm thán: Chuyện lần này náo hơi lớn! Nam Nam tự cầu nhiều phúc đi!

Khoảnh khắc khi máy bay hạ xuống, Thiên Ca Tuệ suy nghĩ rất nhiều, Ủy Nam Thừa có lá gan lừa cô đi ngoại tình! Nhất định phải gánh vác hậu quả! Người đàn ông thú đáng chết! Lại không thể quên được Tiêu Y Y như vậy sao? Những thứ lúc trước đảm bảo với mình đều là mông chó! Hừ!

“Mẹ, chúng ta vẫn ngồi mãi ở đây sao?” die,n; da.nlze.qu;yd0/nn Học Học lo lắng hỏi, kể từ sau khi mẹ nhận cú điện thoại kia vẫn luôn không vui, bé suy đoán nhất định là cha gây họa!

Lúc này Thiên Ca Tuệ mới phát hiện hành khách trên máy bay đều đi xuống gần hết, ngay sau đó đứng dậy chuẩn bị hành lý, không quên dặn dò con trai, “Học Học, Tập Tập, mẹ đoán chừng bên ngoài sẽ có chú xa lạ chờ chúng ta, cho nên...” Cô ghé vào bên tai con trai, thì thầm mấy câu.

Học Học và Tập Tập rất hiểu chuyện gật gật đầu, cười đến mặt trong sáng thuần khiết, trong mắt long lánh ánh sáng giảo hoạt.

Đứa bé nà! Luôn thích chơi chút trò chơi tương đối kích thích.

Trong phòng rửa tay, Thiên Ca Tuệ thoáng chỉnh sửa qua cho mình một phen, hóa trang màu khói cực đậm, làm cho người ta không nhận ra diện mạo thật sự của cô, còn đeo mắt kính màu đỏ rực cực lớn, che nửa bên mặt.

Còn chia ra cho hai đứa con trai mỗi đứa mặc một bộ đồ không giống nhau, mang mắt kính không giống nhau như vậy, Học Học ăn mặc kiểu đáng yêu, Tập Tập ăn mặc tương đối khốc, bạn không biết thật sự không nhận ra hai đứa là sinh đôi.

“Nhớ mẹ nói không? Thời điểm thích hợp phải học được giả bộ ngốc làm nũng, đợi lát nữa nếu là chú a Dàn tới đây bắt chúng ta, cũng nhất định không thể để cho chú ấy bắt được, biết không?” Thiên Ca Tuệ dặn dò một lần cuối.

“Mẹ yên tâm đi, con và em trai thông minh như vậy, tuyệt đối sẽ không bị bắt được, cho dù chú a Dàn tự mình tới đây cũng không dùng được!” Học Học rất kiêu ngạo mà vênh khênh môi lên, hình như cảm giác rất không vui mừng với việc mẹ không tin nhiệm.

“Các bảo bối, mẹ trông cậy toàn bộ vào các con.” Thiên Ca Tuệ hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hai con trai.

“Vâng vâng, mẹ cứ yên tâm đi.” Học Học vỗ bộ ngực nhỏ bảo đảm.

Người mẹ trẻ tuổi lại đẹp dạt theo bé trai lạnh lùng tự nhiên hấp dẫn ánh mắt rất nhiều người, Cốc Châu Dàn đợi nhiều giờ, cuối cùng thấy hy vọng, nhưng sao trong tay Tuệ Tuệ chỉ dạt một đứa? Còn một đứa đi đâu rồi?

Thật ra thì, người bạn nhỏ Ủy Học Nghiêu bị mẹ bé thu xếp đi thi hành “Nhiệm vụ” rồi, cái gọi là thi hành “Nhiệm vụ” thật ra cũng chỉ là thi triển “Mỹ nam kế” mà thôi, tội nghiệp vẫn đi theo sau lưng một cô bé nhỏ, duy trì khoảng cách xa một mét, không tới gần cũng không rút lại phía sau.

“Mẹ, tiểu soái ca phía sau kia thật đáng thương đó, không phải anh ấy bị lạc đường chứ?” Cô gái nhỏ mặc váy công chúa màu vàng nhạt nhẹ nhàng nũng nịu hỏi mẹ của bé.

Mẹ bé gái Chử Tuyết Nghi quay đầu nhìn bé trai vẫn tội nghiệp đi theo sau lưng hai mẹ con, động lòng trắc ẩn, dắt con gái đi tới bên cạnh bé, ngồi xổm xuống, “Người bạn nhỏ, có phải con lạc đường không? Cha mẹ của con đâu?”

“Dì à, vừa rồi lúc đi ra con bị thất lạc mẹ và em trai, nhưng mà chúng con đã hẹn gặp nhau ở trước tiệm cà phê đầu tiên ngoài sân bay, trước khi chưa tìm được mẹ, con có thể đi chung với hai người không?” Bản thân Học Học ăn mặc cực kỳ đáng yêu, hơn nữa bé lại rất am hiểu làm nũng, chu cái miệng nhỏ nhắn, đáng vẻ uất ức gần như khiến người ta không thể chống lại.

Cho nên Chử Tuyết Nghi tin, dù sao cậu bé này xem ra chỉ khoảng ba tuổi, lớn cỡ con gái cô, hơn nữa đáng vẻ lớn lên đáng yêu như vậy, lại nhìn hành động cử chỉ và ăn mặc của bé, xuất thân tuyệt đối không bình thường.

“Đương nhiên có thể, chỉ có điều nếu như không tìm được mẹ thì con làm như thế nào? Con nhớ số điện thoại của mẹ không?” Chử Tuyết Nghe không biết vì sao, tự dưng thích bé trai đáng yêu này, nhìn thấy bé sẽ khiến cô nghĩ đến Lucas của Phi Phi, cũng chính là đứa cháu lớn của mình, bây giờ tên chính thức gọi là Thư Nhĩ Hách.

“Sẽ không đâu, mẹ nhất định sẽ ở đó chờ Học Học.” Người bạn nhỏ Úy Học Nghiêu cắn môi, giọng con nít nói.

Chử Tuyết Nghe sờ đầu bé, “Dì cũng tin tưởng, mẹ con nhất định sẽ ở đó chờ con.”

Úy Học Nghiêu đột nhiên cảm thấy người đi trước mắt này rất tốt, con gái của dì cũng rất xinh đẹp, giống như búp bê, dĩn~d@n`l3q21y'd0n là kiểu mình thích.

Dọc theo đường đi, hai người bạn nhỏ trò chuyện rất hưng phấn.

“Anh tên là Úy Học Nghiêu, còn em?”

“Em tên là Thư Tinh Sở, chỉ có điều cha mẹ đều gọi em là tiểu Tinh Tinh.” Cô gái nhỏ lộ ra hàm răng trắng tinh, cười đến ngọt ngào đáng yêu.

“Cha mẹ anh gọi anh là Học Học, anh còn có một em trai sinh đôi tên Tập Tập.” Úy Học Nghiêu hoàn toàn mất hết thận trọng vừa rồi, bắt đầu thao thao bất tuyệt.

“Em trai sinh đôi? Vậy hai người giống nhau như đúc sao? Em trai em gái nhà thím em cũng sinh đôi, dung mạo rất giống nhau!” Thư Tinh Sở cười híp mắt nói, vừa nghĩ tới lập tức sẽ nhìn thấy Cách Cách, Hoàng Hoàng và anh Hách, trong lòng cô bé liền vô cùng vui vẻ.

“Em nói là thai long phượng sao? Nhưng con trai và con gái giống nhau có thể rất kỳ quái không?” Bé chưa từng thấy thai long phượng đâu, hơi ngạc nhiên.

“Sẽ không đâu ~ dung mạo Cách Cách rất xinh đẹp, bây giờ em ấy đang ở Venice, anh có muốn chơi cùng chúng em không?” Thư Tinh Sở chớp mắt to đen nhánh, hình như rất mong đợi.

Úy Học Nghiêu cau mày suy nghĩ một chút, chuyện này còn phải thương lượng một chút với mẹ mới được, bé không tự làm chủ được, “Muốn, nhưng phải được mẹ đồng ý mới được, bằng không mẹ sẽ đau lòng.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn vừa rồi còn sáng rỡ của Thư Tinh Sở lập tức sụp xuống, bé lớn như vậy lần đầu tiên muốn kết bạn với một người, kết quả...

Nhìn thấu tâm tư của con gái, Chử Tuyết Nghe sờ tóc Học Học, “Học Học, đi ở đây cùng con chờ mẹ con có được không?”

“Cám ơn dì, một mình con có thể.” Úy Học Nghiêu tin tưởng mẹ nhất định sẽ đến đón mình.

“Học Học thật hiểu chuyện, chỉ có điều đi vẫn không yên lòng một mình con ở đây.” Chử Tuyết Nghe vừa không yên lòng ném bé một đứa bé trai ở đây, mặt khác cũng muốn có thể ra mặt mời mẹ Học Học đi nhà các cô làm khách, đoán chừng Phi Phi cũng sẽ rất hoan nghênh.

Cuối cùng, Úy Học Nghiêu vẫn không phụ ý tốt của dì Chử, ba người ngồi trên ghế dài ở tiệm cà phê, vừa uống cà phê, vừa nói chuyện trời đất, bên nhóm người nước ngoài.

Mà đối thành bên kia, Cốc Châu Dàn vốn nhìn thấy Tuệ Tuệ và Tập Tập, nhưng chỉ trong thời gian chớp mắt đã không thấy tăm hơi đâu, gấp đến mức anh vô đầu bứt tai, gọi một cuộc điện thoại qua phát hiện vẫn ở tình trạng tắt máy, chỉ có thể đi từng bước một trong đám người, mắt không hề chớp mà nhìn chăm chăm vào đám người không ngừng ủa ra.

Đột nhiên, từ bên cạnh đi tới một xe đẩy, phía trên chất thùng giấy cao gần ngang người, cũng không biết bên trong đựng cái gì, bên cạnh thùng giấy lại có hai bóng dáng lớn nhỏ ẩn núp, đi theo xe lặng yên không tiếng động ra khỏi sảnh chính.

Thiên Ca Tuệ chỉ cảm thấy trời cũng giúp cô, khi cô đang chuẩn bị áp dụng bước tiếp theo của kế hoạch thì xe đẩy đột nhiên xuất hiện, thùng giấy và hộp giấy chất đồng phía trên thật cao, dieendaanleequuydonn vừa đúng có thể che chắn bóng dáng của cô và con trai.

Ra khỏi sảnh chính, cô lập tức dắt Tập Tập đi tìm tiệm cà phê đầu tiên, trong lòng cầu nguyện Học Học nhất định phải bình an ở đó mới được.

Đạp vào mắt chính là cách thức Italy xa hoa phức tạp kia, chỉ tiêu tiêu chuẩn hạng sang, nếu như bình thường Thiên Ca Tuệ nhất định sẽ thưởng thức kỹ một chút, nhưng bây giờ cô toàn tâm toàn ý tập trung tinh thần nhào vào tìm con trai.

“Mẹ, con ở đây nè.” Học Học từ ghế dài chạy ra, nhào lên trên người mẹ bé, ôm cổ của mẹ không buông tya.

“Bảo bối, con đi ra có thuận lợi không? Không bị bắt nạt chứ?”

Học Học rất ngoan ngoãn lắc đầu, chỉ vào Chử Tuyết Nghe nói: “Mẹ, là dì Chử này giúp con, dì ấy là một người tốt.”

Thiên Ca Tuệ liếc mắt nhìn Chử Tuyết Nghe và cô bé đứng bên cạnh, hai mẹ con này thật sự có phong cách, mẹ cao quý quyền rũ, con gái đáng yêu tinh xảo giống như búp bê.

Chữ Tuyết Nghe cũng tương tự đang quan sát Thiên Ca Tuệ, cô vẫn rất muốn hiểu rõ người mẹ như thế nào có thể dạy ra đứa bé sao thông minh khéo léo như vậy, sau khi nhìn thấy thì mới phát hiện có một cảm giác giống như đã từng quen biết, ở phương diện khác cô ấy thật ra hơi giống Phi Phi đấy.

“Chữ tiểu thư, cảm ơn cô, Học Học chưa thêm phiền toái cho cô chứ.” Thiên Ca Tuệ thành khẩn nói cảm ơn.

“Không có, Học Học cậu bé thật biết điều, không biết có thể mời ba mẹ con nhà cô đến nhà chúng tôi làm khách không?” Chữ Tuyết Nghe cười đến rất tao nhã hòa ph ổng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Nếu như cô ấy cố ý trốn tránh cậu, chỉ sợ rất khó tìm

Thiên Ca Tuệ mở to hai mắt nhìn Chữ Tuyết Nghe, hình như rất không dám tin tưởng lời này từ trong miệng cô ấy nói ra được, họ hoàn toàn là bèo nước gặp nhau, hơn nữa bây giờ xã hội này tỷ lệ gặp được đồng hương ở nước xa lạ quả thật quá cao, phải nói là vì vậy muốn mời các cô hầu như không có khả năng.

Giống như nhìn thấu nghi vấn của cô, Chữ Tuyết Nghe cười cười, “Bởi vì ngày mai là sinh nhật của Tinh Tinh, cho nên mới mạo muội mời các cô tới làm khách trước.”

Người bạn nhỏ Thư Tinh Sở rất phối hợp chớp chớp mắt to linh động, lông mi chớp chớp, đang vòng tới vòng lui trên người Học Học và Tập Tập, đáng đập hai người bọn họ thật sự giống nhau như đúc, Học Học thân thiện đáng yêu, Tập Tập lạnh lùng, đều rất đẹp trai ~

“Có thật không? Sẽ không quá nhiều đến mọi người chứ?” Thiên Ca Tuệ ngượng ngùng sờ đầu, cô thiếu chút nữa hoài nghi người ta có động cơ khác, cũng không thể trách cô được! Trên thế giới này kẻ lừa gạt thật sự quá nhiều rồi, vẫn phải cẩn thận một chút tương đối tốt.

“Làm sao có thể chứ? Chúng tôi hoan nghênh còn không kịp.”

“Ha ha... Vậy thì tôi từ chối thành bất kính rồi, mọi người định cư ở đây sao?”

“Không có đâu, chỉ là có căn nhà ở bên này mà thôi, khi tới chơi dễ dàng chút.” Chữ Tuyết Nghe cười đến tao nhã thông dong, kể từ sau khi ông xã tỉnh lại khỏe mạnh, cô đã cảm thấy thế giới này tràn đầy tốt đẹp, tâm tình cũng càng ngày càng rộng lớn. (Chú thích: Thư Phiến Hữu ông xã của Chữ Tuyết Nghe từng bị u não, sau khi phẫu thuật đã nằm trên giường ngủ hôn mê hơn hai năm, sống đời thực vật.)

Thiên Ca Tuệ thầm nghĩ ở trong lòng, cô cũng phải mua một căn nhà ở đâu đó mới được, nhưng bây giờ tiền của cô đều là của Ủy Nam Thừa tên khốn kia! Thật quá đáng ghét mà!

Cô nhất định phải sớm độc lập kinh tế, tự mình kiếm tiền!

“Di Thiên, con có thể dẫn đi die ennd kdan/le eequhyd onnn đi thăm nhà con, còn có phòng của con con nữa ~” Giọng Thư Tinh Sở ngọt ngào, thanh thúy giống như chim sơn ca.

Học Học và Tập Tập đồng loạt nhìn về phía mẹ mình, ý tứ trong mắt rất rõ ràng: Mẹ, đi đi, đi đi mà.

Dù sao hai đứa mới chỉ khoảng ba tuổi, thích quậy, được một cô bé cùng lứa xinh đẹp như vậy mời đến tham gia party sinh nhật của cô bé, đâu có lý không hứng phần.

Cứ hân huyên như vậy sau nửa giờ, Thiên Ca Tuệ mang theo hai con trai, kéo theo vali hành lý đi nhà Chữ Tuyết Nghe, thật ra thì cô cũng không phải vui mừng nhất thời, mà suy nghĩ tỉ mỉ rồi.

Xét thấy giờ phút này cô rất ghét nhìn thấy Ủy Nam Thừa, không muốn bị anh và bất kỳ người bên cạnh anh tìm được, càng không muốn có bất kỳ liên lạc gì với anh!

Nhưng mà, Venice là một địa phương hoàn toàn xa lạ đối với cô mà nói, mặc dù trước khi đến đã đọc đủ tài liệu trên mạng, nhưng khi đến nơi vẫn còn hơi mơ hồ.

Nếu ở khách sạn, tỷ lệ bị tìm thấy quả thật rất lớn, có thể ở lại nhà Chữ Tuyết Nghe, tỷ lệ bị tìm được cực kỳ nhỏ, cô cần tỉnh táo một khoảng thời gian mới được.

--- -----

Khi Ủy Nam Thừa chạy tới sân bay, Thiên Ca Tuệ vừa rời đi một lúc, hai chiếc xe con thoảng qua nhau, lại không thấy lẫn nhau, rất bị kịch.

Đọc theo đường đi, ba đứa trẻ ngồi phía sau lú lú không ngừng, trò chuyện rất hợp duyên.

Cốc Châu Dân rất bất đắc dĩ buông tay, “Tuệ Tuệ đã sớm nghĩ đến tôi sẽ tới đây bắt cô ấy, nhất định nghĩ cách gì đó trốn tránh tôi, tôi chỉ cách biển người đông đúc nhìn cô ấy một lần, sau đó người đã không thấy tăm hơi, tìm như thế nào cũng không tìm ra.”

Úy Nam Thừa ảo não túm tóc, vẻ mặt như đưa đám, “Tuệ Tuệ chưa quen cuộc sống ở đây, cô ấy sẽ đi đâu? Hơn nữa còn mang theo hai đứa bé, thật sự vội chết tôi.”

“Nếu như cô ấy cố ý trốn tránh cậu, chỉ sợ rất khó tìm, hơn nữa Venice cũng không phải là địa bàn của chúng ta, chuyện này không thể nghi ngờ chính là mò kim đáy biển.” Cốc Châu Dân ngược lại nói lời thật, nếu như đây là Newyork, mọi chuyện dễ xử lý.

Úy Nam Thừa im lặng, trong mắt hoàn toàn tĩnh mịch, trong đáy lòng hiểu rõ lúc này Tuệ Tuệ thật sự tức giận, chỉ sợ ghét mình.

“Nếu không tìm Á Đặc giúp một tay đi.” Cốc Châu Dân đột nhiên nói.

Á Đặc – là đương kim nhà chế tạo súng ống đạn dược lừng lẫy nổi danh trên thế giới, buôn bán trải rộng toàn bộ châu Âu, Nam Mỹ, Bắc Mỹ, các tiểu Vương quốc Ả Rập thống nhất, v.v..., ngay cả chính phủ cũng phải cho anh vài phần mặt mũi.

Thêm vào đó là đại ca xã hội đen người người kính sợ, tin đồn thù đoạn của anh tàn nhẫn, lạnh lùng không hợp tình người, chọc giận anh chỉ có một kết quả - chết!

Vậy mà, Úy Nam Thừa và Cốc Châu Dân đều không cảm thấy như vậy, trong mắt bọn họ, thật ra Á Đặc giống như cậu trai bụi con, tính tình thẳng thắn, nói nghĩa khí, đó là kiểu có thể vì bạn bè giúp bạn không tiếc cả mạng sống, chỉ có điều trên người cậu ấy có một phong cách lạnh lùng bẩm sinh, người không quen sẽ cảm thấy cậu ấy rất khó đến gần, người quen cũng biết cậu ấy ngoài lạnh trong nóng.

Ba người quen biết vì một lần ngoài ý muốn, từ đó kết tình hữu nghị khó phai mờ, cuộc sống sinh viên Havard hai năm khiến cho ba bọn họ gần như có thể mặc chung một cái quần, bởi vì dĩ nhiên đều không có bạn gái, còn có một lần bị bạn học ngộ nhận ba người bọn họ là gay *.

(*) nguyên văn 斷背 nghĩa Hán Việt là Đoạn bối, trong tiếng Anh là Brokeback, xuất phát từ bộ phim Brokeback Mountain (tên tiếng Việt "Chuyện tình sau núi" là bộ phim về chuyện tình của hai anh chàng cao bồi) thì brokeback có nghĩa ám chỉ đồng tính (thường là nam) hoặc một trạng thái cảm xúc mà ban đầu hai người đàn ông chẳng bao giờ nghĩ mình là gay cho đến khi họ gặp được nhau.

Phải biết ba người bọn họ đều là cực phẩm trong đàn ông, kể từ đó, mọi người rí rít cảm thán: Sao trên đời này các trai đẹp cực phẩm đều đồng tính luyến ái đây? Còn để cho người ta sống không!

Sau khi tốt nghiệp, Á Đặc bị ông ngoại kêu về đi thừa kế gia nghiệp rồi, còn nhớ rõ buổi tối một ngày trước khi cậu ấy đi, ba người ngồi ở trong sân trường uống đến say mềm, nói rất nhiều chuyện.

Sáng ngày hôm sau, đã không thấy tăm hơi Á Đặc, lần từ biệt này chính là bảy, tám năm.

Mặc dù mấy năm nay bọn họ cũng chưa từng gặp Á Đặc, nhưng quan tâm nhau lại chưa từng ít đi, hàng năm sinh nhật của hai người, Á Đặc cũng đều chia ra đưa tới một phần quà sinh nhật độc nhất vô nhị trên thế giới, ngược lại cũng như thế.

Đều ở đây yên lặng chú ý lẫn nhau, đây chính là bạn bè, không cần quá nhiều ngôn từ.

“Cũng chỉ có thể như vậy.” Úy Nam Thừa lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại tám năm trước, thông.

Thiên Ca Tuệ cảm giác giống như đến trại các bà mẹ tập trung, cảm giác này cô thật sự lần đầu tiên trải nghiệm, đặc biệt mới lạ, đặc biệt thú vị.

Ở chỗ này, cô không cần giấu giếm sự thật mình đã là mẹ, có thể không hề kiêng dè chút nào thảo luận về con mình với các cô ấy, không giống như ở trường học, cái gì cũng phải che giấu, ghen mà chết rồi.

Cho nên mới nửa ngày, cô đã thân quen với bốn bà mẹ Chử Tuyết Nghiê, Hoắc Nhĩ Phi, Thư Tử Nhiễm, Lam Y Lạc, mà Học Học, Tập Tập lập tức nhìn thấy nhiều đứa trẻ như vậy, cũng chơi đến cực kỳ vui mừng.

Năm người mẹ ngồi trên ghế sa lon phòng khách nói chuyện phiếm, chín đứa trẻ ở sau vườn điên cuồng huyên náo mồ hôi đầm đìa, tiếng nói tiếng cười không ngừng.

“Tuệ Tuệ, chị thật sự hâm mộ em chết được, đã là mẹ của hai đứa bé, còn trẻ như vậy.” Thư Tử Nhiễm lôi kéo tay Thiên Ca Tuệ, mặt hâm mộ.

Con gái cô Mật Mật bây giờ mới hơn một tuổi, mới vừa học được tập đi, cả ngày chỉ thích ở bên cạnh Hách nhi, cả ngày lẫn đêm kêu: “Anh Hách ôm, anh Hách ôm.” Khiến cho cô người làm mẹ không nhịn được ghen, ông xã cũng vì chuyện này mà cười nhạo cô.

“Chị Nhiễm Nhiễm, chị cũng đừng hâm mộ em, kết hôn sớm cũng không phải chuyện gì tốt! Giống em đó, ở trường học còn phải cẩn thận khắp nơi, chỉ sợ người khác biết được em có đứa bé, quả thật cẩn thận từng bước!” Thiên Ca Tuệ dẫu môi thở dài.

“Nhìn cô nhóc này, thật sự khiến người ta thích.” Thư Tử Nhiễm cười đến sáng khoái.

“Chị Phi Phi, chị mau quản lý cô nhỏ nhà chị đi, em đã là mẹ của hai đứa bé, chị ấy còn gọi em là cô nhóc?” Thiên Ca Tuệ làm vẻ mặt trách mắng chọc vui bốn người phụ nữ trong phòng.

“Không cần để ý đến con bé, bản thân Nhiễm Nhiễm là đứa trẻ chưa lớn.” Hoắc Nhĩ Phi che miệng cười nói.

“Chị dâu hai, em nhớ nhĩ ca nói die,n; da.nlze.qu;yo/nn tính tình của chị càng ngày càng giống đứa bé đó!” Thư Từ Nhiễm chớp chớp mắt lại.

“Nhìn xem trở về chị có trừng trị anh ấy một trận không!” Hoắc Nhĩ Phi nũng nịu cắn môi, tình ý lưu chuyển trong mắt.

Thiên Ca Tuệ đột nhiên hơi hăm mộ họ, bốn người chị này đều có được ông xã thương mình, nhưng người kia của mình lại giấu mình ngoại tình! Quá ghê tởm!

“Tuệ Tuệ, em sao vậy? Không phải gây gổ với ông xã bỏ nhà ra đi chứ?” Chử Tuyết Nghe nửa đùa nửa nói.

Nghe nói như thế, cảm xúc xuống thấp của Thiên Ca Tuệ biểu hiện được rõ ràng hơn, cúi đầu xuống, mặt buồn bực.

Chử Tuyết Nghe ý thức được mình đã đoán đúng, kéo tay cô ấy, dịu dàng khuyên nhủ: “Va va chạm chạm giữa vợ chồng đều không thể tránh được, nói ra là được rồi, không có nút thắt nào không giải được.”

“Chị Tuyết Nghe, chị nói tại sao đàn ông lại không thể quên được người tình thuở ban đầu của mình vậy?” Thiên Ca Tuệ rất muốn nghe một chút ý kiến của bốn người bạn họ.

“Người tình thuở ban đầu?” Lam Y Lạc mở miệng, cô và ông xã Đoạn Từ Lang đều là mối tình đầu của nhau, chia xa mười năm gặp lại, sau khi đã trải qua tất cả đau khổ cuối cùng tiến đến với nhau, thật sự không dễ, điều này cũng khiến cho hai người bạn họ cực kỳ quý trọng nhau.

“Vâng.” Thiên Ca Tuệ gật gật đầu.

“Tuệ Tuệ, chị Y Lạc và ông xã của chị ấy chính là mối tình đầu của nhau, hai người chia xa mười năm rồi mới đi đến cùng nhau.” Hoắc Nhĩ Phi rõ ràng chuyện của hai người bạn họ nhất.

“Cái gì? Mười năm mới đi đến cùng nhau?” Trong nháy mắt, trong lòng Thiên Ca Tuệ thật lạnh rất lạnh, rất đau, rất đau...

Lam Y Lạc gật gật đầu, cho ra một đề nghị rất đúng trọng tâm, “Theo kinh nghiệm của chị, chuyện này vẫn phải đề phòng một chút.”

Thiên Ca Tuệ liền nói chuyện đã xảy ra với bốn người, quả nhiên vẫn là không nói ra không hà giận!

Sau khi bốn người nghe xong, chia làm hai phái, một phái đề nghị cô không thể bỏ đi như vậy, nếu không chính là cho Tiêu Y Y thừa cơ hội; một phái khác mãnh liệt ủng hộ cô bỏ nhà ra đi, người đàn ông kiên quyết không thể nuông chiều, lúc nên nhẫn tâm nhất định phải nhẫn tâm, muốn cho anh ta biết, phụ nữ không phải không có đàn ông thì không thể!

Hoắc Nhĩ Phi càng thêm bày tỏ cô có thể kết bạn đi du lịch với Tuệ Tuệ, bởi vì ông xã cô Thư Yến Tà gần đây rất bận, cũng không có thời gian quan tâm mình, cho nên, cô cũng quyết định mang theo bọn nhỏ bỏ nhà ra đi!

“Phi Phi, cậu đang khuyến khích Tuệ Tuệ cấu kết làm chuyện xấu với cậu!” Chử Tuyết Nghe giận trách nhìn Phi Phi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Mẹ, trên người Học Học thật thú vị

“Nếu không phải Mật Mật nhà em còn chưa hoàn toàn dứt sữa, em thật sự muốn cấu kết làm chuyện xấu với hai người.” Thư Từ Nhiễm cảm thán một tiếng.

“Này, em cũng đừng đi theo tham gia náo nhiệt, vẫn ngoan ngoãn ở nhà cho đứa bé bú thôi.” Hoắc Nhĩ Phi cười ngả trên ghế sa lon.

...

Mấy người lớn đang trò chuyện hăng say, Úy Học Nghiêu giống như con gió chạy vào, nước mắt lăn chả nhìn mẹ mình, “Mẹ, trên người Học Học thật thú vị.”

“Con tè ra quần?” Thiên Ca Tuệ cũng ngừng thấy mùi lạ, không khỏi cau mày hỏi.

“Con mới không có!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Học Học kim nén đến đỏ bừng, mẹ thật đáng ghét, mình đã sớm không tè ra quần có được không!

Thiên Ca Tuệ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của con trai, chẳng lẽ mình thật sự hiểu lầm?

“Cô, Mật Mật vừa rồi nhất định đòi Học Học ôm, kết quả...” Thư Nhĩ Hách ôm em gái nhỏ đang khóc thét lên đi vào, rất khó khăn định nói lại thôi.

Ồ! Thì ra không phải con trai tè ra quần, mà là tiểu Mật Mật tè ra quần. Thiên Ca Tuệ giống như an ủi sờ đầu con trai mình.

Cái miệng nhỏ nhắn của Úy Học Nghiêu trẻ ra, giống như định không dễ dàng tha thứ cho mẹ như vậy, lại bôi xấu bé trước mặt rất nhiều dì như thế, quá mất mặt đó ~~~

Năm người mẹ lập tức hiểu xảy ra chuyện gì rồi, hóa ra Mật Mật tè lên người Học Học rồi, nhưng vì cái gì mà Mật Mật khóc đến đau lòng như vậy?

Thư Từ Nhiễm vội vàng ôm con gái, sờ sờ mông con, quả nhiên ẩm ướt, dịu dàng dụ dỗ nói: “Ngoan nào, có phải quần ẩm ướt không thoải mái không, mẹ lập tức thay cho con nha.”

Kết quả Mật Mật mới một tuổi khóc đến càng đau lòng, hăng giọng gào khóc đến tê tâm liệt phế, đều là anh đó xấu, anh lại ghét bỏ mình! Hu hu, sao bé lại tè ra quần! Quá mất mặt...

Đây là lần giao chiến đầu tiên giữa Úy Học Nghiêu ba tuổi và Mật Mật một tuổi, không phải vô cùng tầm thường!

“Ngoan, đừng khóc, mẹ tắm cho con nha.” Thư Từ Nhiễm ôm con gái đang khóc hu hu không ngừng đi lên lầu, cô luôn cho rằng con gái rất thích sạch sẽ, mỗi một lần đi tiểu một chút đều khóc đến rất lớn tiếng, thúc giục cô rửa cho con bé.

Thiên Ca Tuệ nhìn về phía con trai, “Học Học, không phải con bắt nạt em gái chứ?”

“Con không có! Là em ấy cứ đòi con ôm, con không ôm, em ấy lại bật khóc thét lên, ôm em ấy rồi lại còn đi tiểu lên người con, mẹ, con cũng muốn tắm, trên người thối thúi.” Học Học mím miệng vô cùng uất ức nói, bé mới sẽ không bắt nạt đứa con nít mắt xanh khóc nhè đó, một chút cũng không đáng yêu!

Ba người lớn bên cạnh cũng cười đến vui vẻ, kể từ sau khi Học Học đến, hình như Mật Mật đòi mục tiêu, trước kia trừ Hách nhi ra con bé tuyệt đối sẽ không chủ động đòi ai ôm, nhưng bây giờ lại dính lên người Học Học rồi, nhìn thấy cậu bé sẽ đưa hai cánh tay nhỏ bé mập mạp, phát ra một âm tiết, “Bê...” (Giống như “Bê”)

“Tôi thấy Học Học và Mật Mật giống như một đôi oan gia vậy, nhỏ như vậy đã biết đùa giỡn lẫn nhau.” Chử Tuyết Nghi cười đến rất vui mừng.

“Đúng vậy, Hoàng Hoàng còn oán trách Mật Mật không thích thằng bé với tôi, như thế rất tốt, thằng bé chắc chắn bị đã kích rồi.” Hoắc Nhĩ Phi cũng cười giỡn.

Đang nói, Thư Nhĩ Hoàng chạy vào, trực tiếp nhào vào trong ngực mẹ mình, ngồi ở trên chân mẹ, “Mẹ, sao em gái không thích con mà thích cậu ấy!” Tay nhỏ bé không vui chỉ về phía Học Học.

“Bởi vì tôi lớn lên điển trai hơn cậu.” Úy Học Nghiêu nghe được cậu ấy nói, đột nhiên dâng lên cảm giác tự hào, nghịch ngợm làm mặt quỷ về phía cậu ấy, lôi kéo mẹ muốn đi tắm.

“Rõ ràng tôi đẹp trai hơn!” Thư Nhĩ Hoàng không chịu, mắt trừng được tròn trịa.

Bốn người lớn đầu đầy vạch đen, lúc này mới ba tuổi đã biết so sánh ai đẹp trai hơn? Sau khi lớn lên còn gì nữa?

Thiên Ca Tuệ càng thêm kịp thời lôi kéo con trai đi, vừa tắm vừa dặn dò bé phải biết lễ phép, muốn tạo quan hệ tốt với mỗi bạn nhỏ ở đây, không thể cãi vã giống như vừa rồi.

Úy Học Nghiêu chu môi không vui, “Mẹ, Thư Nhĩ Hoàng nó đang ghen tỵ với con!”

“Ừ, Học Học của mẹ cho dù đi tới đâu cũng người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, là một tiểu soái ca mà.” Thiên Ca Tuệ hưng hăng “Chụt” một cái lên mặt con trai.

“Khách khách...” Úy Học Nghiêu nghe ra mẹ đang khen mình, cười đến khô phải nói có bao nhiêu vui vẻ.

--- -----

Sau vườn xây dựng một tòa giống như cái đình trên nước, chậu cây và các loại hoa cỏ nói không ra tên đặt từng chậu xuôi trên đình, chiếu xuống làm tôn lên nước hồ trong suốt nhìn thấy đáy, rất giống một bức tranh.

Ngay chính giữa chỗ lớn nhất trong đình, ngồi bốn đứa trẻ khoảng ba tuổi, hai nam hai nữ, rất nghiêm túc ngồi trên băng ghế, mắt không chớp mà nhìn chăm chăm vào bàn cờ vua phương Tây đặt trên bàn đá.

Không sai, bốn người bạn nhỏ chính là Thiên Tập Vũ, Thư Cách Gia, Đoạn Tư Lam, Thư Tinh Sở, đang chơi cờ vua phương Tây đấy.

“Tập Tập, tại sao anh không ra quán nữa?” Thư Tinh Sở chống cằm ngồi bên cạnh Thiên Tập Vũ, thỉnh thoảng lú lú rú rú mấy câu.

“Quán tượng của cô ấy đang ở đó cạnh chường anh.” Thiên Tập Vũ đơn giản tóm tắt giải thích.

“Hi hi, không nhìn ra cậu còn rất thông minh!” Thư Cách Gia nở một nụ cười xấu xa về phía Tập Tập.

Thiên Tập Vũ lạnh lùng nhún mày, “Dĩ nhiên.”

“Thật không khiêm tốn.” Đoạn Tư Lam bĩu môi, bé rất không vui lòng khi Cách Cách đi khen bé trai khác.

“Ah? Em trai chạy đi đâu rồi?” Thư Cách Gia đột nhiên phát hiện em trai rầm thú của mình không có ở đây.

“Hoàng Hoàng đi tìm thím tổ cáo rồi, nói Mật Mật không thích mình.” Thư Tinh Sở cười híp mắt nói.

“Em trai thật sự ngây thơ chết rồi, khó trách Mật Mật không cần nó ôm.” Thư Cách Gia cảm thấy em trai rầm thú có lúc rất phiền, khiến cho bé rất tức giận.

Thiên Tập Vũ liếc mắt nhìn Thư Cách Gia đối diện, mặc dù bé chưa từng thấy bao nhiêu bé gái, nhưng quý linh tinh, bá đạo đã man giống như Cách Cách vậy vẫn là lần đầu tiên, cũng để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng bé.

Rảnh rồi một lúc sau, Thư Tinh Sở lại bắt đầu, “Cách Cách, sau khi lớn lên em định làm gì?”

“Lão đại hắc bang!” Thư Cách Gia trả lời rất lớn lối.

Giọng nói kiên định và lại khẳng định như vậy làm ba người bọn họ ngây ngẩn cả người, nhất là Thiên Tập Vũ, bé nhìn Thư Cách Gia giống như nhìn quái vật, ý tưởng trong đầu bạn ấy quả thật còn quái gở hơn mẹ!

Đoạn Tư Lam và Thư Tinh Sở đã không phải là lần đầu tiên nghe nói như thế, cho nên tương đối mà nói trấn định hơn chút.

“Cách Cách, có phải em nói đùa chơi thôi không?” Thư Tinh Sở cảm thấy nào có bé gái nào lập chí muốn làm lão đại hắc bang chứ?

“Dĩ nhiên không phải! Em rất nghiêm túc.” Thư Cách Gia phồng quai hàm lên, hình như rất không vui sao chị lại không tin tưởng mình.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Nếu không em và Tuệ Tuệ kết thông gia đi!

Thiên Ca Tuệ ở nhà Chữ Tuyệt Nghệ ba ngày, chơi rất tiêu diêu tự tại, ban ngày cùng mấy cô ấy mang theo đứa bé đi chơi, buổi tối vây quanh bàn chơi mật chược, nói chuyện trời đất. Mọi người đều rất ít nói đến ông xã mình, dù sao Tuệ Tuệ vì gây gỗ với ông xã mình mà rời nhà đi, lúc này vẫn nên ngọt ngào thì tốt hơn.

Xem xét lại Ủy Nam Thừa, buồn bực đến tóc bạc sắp mọc, ba ngày nay gần như lật cả Venice, tất cả quán bar, nhà trọ đều tìm cả rồi, đều không có một vị khách nào tên Thiên Ca Tuệ vào ở.

Ngay cả chuyến bay, xe lửa, xe khách đều tra, toàn bộ không có ghi chép ra vào của Tuệ Tuệ, Ủy Nam Thừa cũng sắp hỏng mắt, lại tự mình bay đi Newyork tìm Trâu Thịnh, hỏi cậu ta xem có biết hành tung của Tuệ Tuệ không.

Trâu Thịnh bị anh hỏi đến tỏ vẻ mê man, giọng nói rất châm chọc: “Ủy Nam Thừa, anh thật sự không nhớ lâu! Nhanh như vậy đã quên chuyện ba năm trước đây! Không phải mỗi lần cho dù ở đâu Tuệ Tuệ cũng có thể gặp được bạn bè hoặc người quen, trên thế giới này có quá nhiều đen tối và lừa gạt, anh có thể đừng để cho Tuệ Tuệ chịu khổ không!”

Sắc mặt của Ủy Nam Thừa rất đen, lại bị một thằng nhóc nhỏ hơn anh bảy tuổi dạy dỗ, chỉ có điều nể tình cậu ta là bạn tốt của Tuệ Tuệ, anh cũng không so đo với cậu ta nữa.

Ngay cả Trâu Thịnh cũng không biết Tuệ Tuệ đi đâu, chẳng lẽ nói cô và hai đứa bé cứ thật sự biến mất không dấu vết như vậy rồi hả? Sẽ không phải bị lừa vào chỗ nào chứ? Lấy tính cách đơn thuần như vậy của Tuệ Tuệ thật sự là...

Trời ạ! Càng nghĩ càng khiến anh sợ.

Sau khi Á Đặc nhận được điện thoại của anh đã lập tức phải thêm rất nhiều tay chân đứng ở từng góc của Venice, lại còn đưa hình của Thiên Ca Tuệ và đứa bé chia ra cho tai mắt khắp nơi trên thế giới, nếu có tin tức sẽ lập tức nói cho anh biết mạnh mẽ.

Đến ngày thứ ba, cuối cùng có tin tức.

Có một tai mắt cảm ở khu buôn bán Dieễn dần lee quýi đôn nói rằng buổi trưa có nhìn thấy người phụ nữ và đứa bé trong hình, nhưng cô không chỉ một mình mang theo đứa bé đi dạo phố, mà đi cùng bốn người phụ nữ khác, còn có nói có cười, thoát nhìn rất giống bạn bè.

Mặc dù chỉ chụp một bên mặt của Tuệ Tuệ, nhưng cũng đủ để khiến Ủy Nam Thừa yên tâm. Để cho anh nghĩ không ra chính là bốn người phụ nữ bên cạnh Tuệ Tuệ rốt cuộc là ai? Xem ra tuổi hơn Tuệ Tuệ mấy tuổi, hơn nữa rất lạ mặt, thật sự không biết các cô ấy xuất hiện từ đâu, còn có mấy đứa bé trai bé gái lớn cỡ con trai anh là con nhà ai?

Chỉ có điều, có tin tức dù sao cũng tốt hơn không có tin tức, ít nhất nói rõ bây giờ Tuệ Tuệ an toàn.

Tất cả giống như một bí ẩn, để cho anh trăm mối vẫn không có cách giải, Á Đặc để cho anh không phải lo lắng, chỉ cần Tuệ Tuệ vẫn còn ở Venice, bảo đảm trong ngày mai sẽ tìm ra cô và đứa bé.

Ba người chia ra tám năm sau rồi mới gặp lại, chỉ cảm thấy thời gian trôi quá mau, năm tháng dường như đều lưu lại dấu vết trên người bọn họ, nhưng tình bạn lẫn nhau lại chưa bao giờ thay đổi, khoảnh khắc quả đấm siết chặt kia, hình như lại quay về thời kỳ ở trường học, thời tuổi trẻ nông nổi và càn rỡ đó.

Để cho hai người bọn họ không ngờ chính là Á Đặc xưa nay thờ phụng chủ nghĩa độc thân cũng đã kết hôn rồi, mặc dù chỉ là kết thân gia tộc.

Vì vậy, Cốc Châu Dân bị pháo oanh tạc rồi, là người đàn ông đã bước vào tuổi ba mươi rồi, vậy mà vẫn không có bạn gái cố định, cả ngày chơi bời lêu lổng không có ý tưởng!

“Người nào chơi bời lêu lổng chứ! Nam Nam cậu là người xấu không có lương tâm! Việc lớn việc nhỏ trong công ty có việc nào không phải do tôi tự thân tự lực chứ? Đặc Đặc cậu cũng đừng nghe cậu ta.” Cốc Châu Dân thở phò trừng mắt liếc người nào đó.

Cho tới bây giờ Á Đặc vẫn không nghe quen cách gọi nôm nỉa “Đặc Đặc” này, nhưng Cốc Châu Dân cố tình lại là người cố chấp đến cuồng nhiệt, một khi cậu ấy đã nhận định chuyện gì thì chín trâu cũng kéo không lại, cho nên Á Đặc và Ủy Nam Thừa cũng đã quen rồi, cách gọi buồn nôm như vậy dĩ nhiên chỉ giới hạn giữa ba người bọn họ.

“A Dân, mặc dù cậu có vẻ mặt con nít hại nước hại dân, nhưng tuổi đến cỡ này rồi, thời gian không cách nào quay ngược lại.” Ủy Nam Thừa khó có được cuối cùng có tâm tình đùa giỡn.

“Mặt tôi đây con nít hại nước hại dân là các cậu dù hăm mộ cũng hăm mộ không có được, hừ! Không ăn được nho thì nói nho chua, thói quen này cũng không tốt đâu!” Cốc Châu Dân vắt chéo hai chân, chống cằm, tựa nghiêng trên ghế sa lon, cười đến điên đảo chứng sinh, trông mất lưu ly màu xanh lá sống xanh lưu chuyển, phong thái vô cùng.

“Khụ... A Dân, chẳng lẽ cậu thích là đàn ông sao? Ví dụ như tôi và Nam?” Á Đặc cười đến rất nhộn nhạo, trong tròng mắt xanh da trời thâm thúy, hai mắt nhuộm ý cười như sao, làm cho người ta không tự chủ được rơi vào trong nước xoáy đó, đắm chìm trong đó.

Tóc quần màu nâu tự nhiên, gò má như đào khắc, sống mũi cao, môi mỏng khẽ nhấp, vóc người cao 1m90, bởi vì do thường tập thể dục, dáng người của anh hoàn hảo đến khiến cho người ta hăm mộ!

Ngay cả Ủy Nam Thừa cũng không thể không cảm thán vóc người của cậu ấy vô cùng tốt, có lẽ đây chính là khác biệt giữa người phương Đông và người phương Tây.

Cốc Châu Dân tròn to mắt nhìn cậu ấy, vẻ mặt kinh ngạc, “A! Cái này cũng bị cậu phát hiện rồi hả? Chuyện tôi nhìn lên cậu tám năm đó sẽ không bị cậu phát hiện chứ? Còn có buổi tối tôi hôn trộm cậu...”

“... Khụ... Khụ...” Á Đặc bị nghẹn một cục đờm ở trong cổ họng, ho đến gương mặt đỏ bừng, vội vàng nhảy ra, cách Cốc Châu Dân xa xa, người này!

Ủy Nam Thừa che miệng, bả vai diệp nl e q uy ydo n không nhịn được run rẩy, a Dân vẫn là đáng vẻ dờ hơi như vậy, mặc kệ bạn nói cái gì cậu ấy đều có thể đáp trả cực tốt, gió nhẹ nước chảy, phô trương siêu cấp.

“Đặc Đặc, nếu không cậu bao nuôi tôi đi, mỗi ngày tôi bị Nam Nam nghiền ép một chết đi được, thật sự muốn buông lỏng một khoảng thời gian!” Cốc Châu Dân vội vàng lại gần Á Đặc.

Hai chữ bao nuôi này kích thích trái tim nhỏ của Á Đặc thật sâu, điên cuồng hai cái, nhủu chân mày nói đùa: “Mỗi ngày cậu bị Nam nghiền ép một chết đi được? Không phải chứ? Hai cậu còn có yêu thích này à? Ai công ai thụ đã nói rõ ràng như vậy rồi, nam nữ đều xoi có tư vị như thế nào?” Một câu cuối cùng cười đến quá vui vẻ.

“Phụt!” Ủy Nam Thừa không nhịn được phun ra, anh thật sự không biết nhìn người, lại kết bạn với hai người thần kinh hơi không bình thường, xem ra hôm nay hai người bọn họ ra ngoài không uống thuốc, điên cuồng!

Cốc Châu Dân cũng không giận, chớp tròng mắt lưu ly cười đến hồn nhiên ngây thơ, “Tư vị trong này sao? Chỉ có người nếm thử qua mới biết được 〜〜”

Á Đặc cười đến rất lớn tiếng, a Dân vẫn là a Dân, Nam vẫn là Nam, cười đùa trêu chọc một chỗ với hai người bọn họ, anh lại trở về anh ngày đó, thật tốt!

Cốc Châu Dân nói muốn Á Đặc bao nuôi thật sự không phải đùa giỡn, khi Á Đặc giúp Úy Nam Thừa tìm được bà xã và đứa bé, anh thật ra vẫn đi về chung với Á Đặc, nói là muốn thử một chút tư vị được bao nuôi, tiện thể đi trải nghiệm cuộc sống.

Á Đặc đương nhiên vô cùng hoan nghênh, nhưng hành động anh ra cửa một chuyến lại mang về một người đàn ông lưu lư như vậy đã đưa tới phản ứng rất lớn trong gia tộc của anh, nhất là bà xã trên danh nghĩa của anh đã rời đi một năm rồi, như thế hay rồi, dẫn tới một loạt phiền toái không cần thiết và sự kiện máu chó.

Cốc Châu Dân không hề e ngại ánh mắt của người khác, cả ngày chơi được cực kỳ vui mừng, còn buồn nôn mà gọi “Đặc Đặc” như vậy. Kể từ đó, dĩ nhiên là kính sợ một đám người ngả lộn nhào, phải biết Á Đặc là một lão đại xã hội đen người người kính sợ, thêm tiếng tăm lừng lẫy trong giới buôn bán vũ khí trên thế giới, cho dù không thể xưng là quý kiến sâu *, nhưng cũng là kiểu người khiến người ta lạnh đến phát run..

(*) Quý kiến sâu: quý thấy phải buồn

Nhưng mà, người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, lại có dáng vẻ anh em tốt với lão đại, cả ngày cười hi hi vòng tới vòng lui trong pháo đài, làm cho người ta mở rộng tâm mắt chính là khi lão đại nhìn về phía anh ta, lại có thể lộ ra hi nộ ái ố * như người bình thường! Hai người này! Có JQ!

(*) Hi nộ ái ố: Vui giận yêu buồn

Cũng bởi vì chuyện này, mọi người kính ngưỡng Cốc Châu Dân giống như nước sông cuộn cuộn thế không thể đỡ, hơn nữa anh luôn vô cùng thân thiện hòa đồng, rất nhanh thân thiết với một đám người trong pháo đài. Một tháng sau khi anh rời đi, những người đó còn rất lưu luyến anh, ước gì anh cứ ở đây không đi.

Cùng lúc khi Á Đặc phái người hỏi thăm Thiên Ca Tuệ, trụ sở chính của bang Viêm Ưng ở Hương Cảng, Thư Yên Tả nhận được tin tức của thuộc hạ truyền đến, có một nhân vật không rõ lai lịch giống như đang hỏi thăm tin tức của phu nhân, có cần trực tiếp xử lý luôn không?

Trong trong mắt đen của Thư Yên Tả chớp động vẻ khát máu, trong lòng thầm nghĩ: Dám đánh chủ ý lên bà xã anh, tìm chết!

Hiểu lầm như vậy, hai nhóm người ngầm đấu nhau trong bóng tối, vốn là ngày hôm sau có thể tìm được Tuệ Tuệ, kết quả vẫn kéo dài tới sáng sớm ngày thứ ba.

Khi Úy Nam Thừa biết được có một nhóm nhân vật lợi hại không biết tên tuổi đang vụng trộm quấy nhiễu việc bọn họ tìm Tuệ Tuệ thì anh quả thật sợ ngây người, không tin cõi đời này còn có chuyện kỳ như vậy, may mà có Á Đặc giúp đỡ một tay, để cho anh không đến nỗi không đúng mực!

Bên Thư Yên Tả cũng đánh hơi được mùi nguy hiểm, những người này rốt cuộc nhằm vào cái gì? Mấy năm này anh vốn không kết thù với ai, tại sao có thể có tổ chức hắc đạo nước ngoài nhìn chằm chằm vào Phi Phi chứ?

Thật sự trăm mối không có cách giải!

Không nghĩ ra được trừ anh ra, còn có Á Đặc, Úy Nam Thừa và Cốc Châu Dân, chẳng lẽ Tuệ Tuệ thật sự bị người nào bắt đi? Nhưng bốn người phụ nữ đi dạo phổ chung với cô là chuyện gì xảy ra?

Chuyện quá kỳ quái!

Cho nên Á Đặc lại phái thêm người, cần phải lập tức tìm được Tuệ Tuệ, nếu không mặt mũi lão đại xã hội đen của anh thật sự không biết nên đặt đi đâu!

Cũng chính trong sáng sớm 03:00 ngày hôm sau, sân bay quốc tế Marco Polo của Venice ẩn giấu chút hơi thở khác thường, hai đạo người ngựa âm thầm độ sức, núp trong bóng tối chờ phát động bất cứ lúc nào.

Trong đám người, từ xa xa đi tới hai người phụ nữ và năm đứa bé xuất sắc, một mực hấp dẫn ánh mắt mọi người, tỷ lệ quay đầu nhìn 100%.

Hai người phụ nữ này chính là Thiên Ca Tuệ và Hoắc Nhĩ Phi, mang theo đứa bé của từng người, vừa nói vừa cười chuẩn bị vào khu kiểm tra an ninh, tiến về mục đích của các cô – Hy Lạp.

Phải biết buổi sáng khi họ đi, ba người phụ nữ khác hâm mộ không xong, Đoạn Tư Lam và Thư Tình Sở cực kỳ hâm mộ, cũng không có cách nào, ai bảo mẹ của chúng đều có những việc khác!

Tiểu Mật Mật càng khóc đến tê tâm liệt phế, lôi kéo vạt áo anh Hách không chịu buông tay, còn nhất định đòi Học Học ôm mình, bởi toàn bộ nước mắt nước mũi lên người anh, cuối cùng vẫn còn hôn một cái lên mặt anh.

Úy Học Nghiêu chán ghét lau mặt, nước miếng con nít dính trên mặt thật khó chịu!

Hành động này rước lấy bất mãn cực lớn của tiểu Mật Mật, cắn một phát lên cổ anh, mấy cái răng vừa mới mọc ra của cô bé vừa đúng thiếu cây mài răng, liền làm thí nghiệm trên người Úy Học Nghiêu.

Chuyện này lại chọc vui mấy người lớn, Chử Tuyết Nghi càng thêm nói giỡn: “Nhiễm Nhiễm, chị thấy Mật Mật thích Học Học rồi, nếu không em và Tuệ Tuệ kết làm thông gia đi, thật tốt!”

Mắt Thư Từ Nhiễm sáng lên, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn vương đầy nước mắt của con gái, “Chị dâu cả, chị thật sự đã nhắc nhở em, chỉ có điều tình

yêu đầu tiên của Mật Mật cũng quá sớm nhỉ?”

Khiến cho người cả phòng cười ầm lên, Thiên Ca Tuệ ôm Mật Mật đôi mắt đầm lệ mông lung, “Con dâu ngoan, mẹ sẽ làm chỗ dựa thay con, về sau Học Học cũng không dám bắt nạt con nữa.”

Lúc đó Úy Học Nghiêu vốn không hiểu mẹ nói con dâu có nghĩa là gì, nhưng mà câu phía sau cậu nghe đã hiểu, căn môi không vui nhìn mím uớt vùi trong ngực mẹ mình, trong lòng cầu nguyện không cần nhìn thấy cô bé.

Một tiếng con dâu của Thiên Ca Tuệ đã định chuyện này xuống, Thư Tử Nhiễm cũng không cảm thấy có gì không ổn, mặc dù những năm này đã không lưu hành định cô dâu nhỏ rồi, nhưng đây là con gái tự chọn, cô chỉ thành toàn cho con gái thôi.

Học Học và Mật Mật từ biệt lần này chính là năm năm, khi gặp lại thì hai người chung đụng càng nhiều mùi thuốc súng hơn bây giờ, thật sự làm nổi bật câu “Oan gia vui mừng”

“Mẹ, con muốn đi tiểu một chút.” Thiên Tập Vũ lúi lét kéo gấu váy mẹ, giọng nói mềm mại của con nít vang lên.

“Mẹ, con cũng muốn đi.” Thư Nhĩ Hoàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên la ầm

“Chị Phi Phi, nếu không chị ở đây đợi em, em dẫn hai đứa đi toilet.” Thiên Ca Tuệ giao Học Học cho Hoắc Nhĩ Phi, mình thì mỗi bên dắt một đứa đi tìm toilet.

Hai nhóm người núp trong bóng tối lần này bắt đầu giành giật từng giây, không hẹn mà cùng chia ra mấy người tiến về phía toilet, xác định người nào giành trước được tiên cơ, người đó chính là kẻ thắng!

Thiên Ca Tuệ chưa bao giờ nghĩ đến mình sẽ bị một đám người cao to vạm vỡ chặn ở cửa toilet, hơn nữa con trai còn bị bọn họ chộp trong tay, may mà Hoàng Hoàng không bị bọn họ bắt đi, nếu không cô giao phó với chị Phi Phi như thế nào!

“Các người là ai? Buông con trai tôi ra!”

“Thiên tiểu thư, chúng tôi không có ác ý, chỉ cần cô đi theo chúng tôi một chuyến.” Người phía Á Đặc ôn hòa nói, thật ra bọn họ cũng không “Bắt” Tập Tập, chỉ ôm cậu bé vào trong ngực mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Đi toilet cũng có thể đụng phải xã hội đen?

“Không có ác ý anh còn ôm thật chặt con tôi, thằng bé chắc chắn bị mấy người siết đau!” Thiên Ca Tuệ tức giận quát, hoàn toàn bỏ quên một vấn đề rất quan trọng: Sao bọn họ biết cô họ Thiên?

Thật buồn bực chính là hồi lâu vẫn không có một người đến toilet, quả thật không thể tưởng tượng nổi! Chính là đoạn tuyệt cô có thể ra ngoài cầu cứu chứ sao.

Cô dĩ nhiên không biết người đi toilet đều bị chặn ở ngoài, vốn không thể đi vào.

“Mẹ, con không sao.” Thiên Tập Vũ coi như rất trấn tĩnh, một đứa trẻ gặp phải chuyện như vậy khẳng định sẽ oa oa khóc lớn lên, nhưng bé biết khóc không có ích lợi gì, ngược lại sẽ làm mẹ lo lắng.

“Tập Tập, cậu không phải sợ, cha tớ nhất định sẽ tới cứu chúng ta!” Cha Thư Nhĩ Hoàng là Thư Yên Tà, bá chủ hai nhà hắc bạch tung hoành Hương Cảng, phận làm con, chút can đảm này vẫn phải có.

“Có chuyện gì các người nhắm vào tôi là được, đừng làm tổn thương hai đứa bé này!” Thiên Ca Tuệ ôm thật chặt Thư Nhĩ Hoàng bảo vệ ở trong ngực, chỉ sợ bọn người xấu này cũng đoạt cả cậu bé đi! Chỉ có cảm giác mình quá xui xẻo, sao mà đi toilet thôi cũng có thể đi @en*dyan(lee^qu.donnn) đụng chạm xã hội đen!

“Thiên tiểu thư ngài quá lo lắng, chúng tôi chỉ phụng mệnh đến đón ngài và bọn nhỏ trở về đoàn tụ với ông xã ngài thôi.” Người đàn ông cầm đầu quả thật rất khách khí, chuyện lão đại tự mình can thiệp, bọn họ nào dám không làm tốt chứ?

Đầu Thiên Ca Tuệ chuyển loạn trong nháy mắt, người đàn ông này lại còn nói tới đón cô và bọn nhỏ đến đoàn tụ với ông xã cô? Đây là chuyện hoang đường gì! Chẳng lẽ tên khốn Úy Nam Thừa kia mới được người của hắc đạo tới bắt cô về!

Quá ghê tởm!

Đúng lúc này, một người đàn ông áo đen đi từ đằng sau tới, ghé vào lỗ tai người đàn ông cầm đầu thì thầm.

“Mấy cậu ở đây bảo vệ tốt Thiên tiểu thư, những người khác đi theo tôi.” Nói xong dẫn người đi ra ngoài, lưu lại hai người canh giữ ở chỗ này.

Bởi vì mọi người đi ra ngoài, Thiên Tập Vũ được đặt xuống, bé lập tức nhào vào trong ngực mẹ, ôm chặt cổ mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trước ngực mẹ, “Mẹ.”

“Ngoan, đừng sợ, có mẹ ở đây.” Thiên Ca Tuệ yêu thương vỗ vỗ lưng con trai.

“Mẹ, bọn họ nói cái gì mà đón chúng ta về đoàn tụ với cha sao?” Thiên Tập Vũ chớp mắt không hiểu hỏi.

“Không biết, nếu như là chuyện tốt mà cha các con làm, xem mẹ sửa cha con như thế nào!” Thiên Ca Tuệ tức giận nói.

Thư Nhĩ Hoàng ở bên cạnh giống như tiểu đại nhân mở miệng: “Di thiên, cha Tập Tập cũng đáng đến hắc đạo sao?”

Thiên Ca Tuệ hung dữ nói: “Anh ta dám!”

“Vậy có phải cha con phái người đến bắt mẹ và chúng con trở về, kết quả nhận làm người không?” Thư Nhĩ Hoàng ghé đầu nhỏ hỏi.

“A?” Thiên Ca Tuệ cảm thấy trí tưởng tượng của Hoàng Hoàng thật sự rất phong phú, mới vừa rồi người họ gọi mình là “Thiên tiểu thư”?

Không sai! Chính là “Thiên tiểu thư”, sao bọn họ biết được mình họ Thiên? Chẳng lẽ thật sự do Úy Nam Thừa mời tới?

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một loạt tiếng đánh nhau, Thiên Ca Tuệ rất muốn đi ra xem một chút xem xảy ra chuyện gì, nhưng hai người to lớn chặn ở cửa không hề nhúc nhích, giống như cây cột.

Lại nói Hoắc Nhĩ Phi và ba đứa trẻ ngồi ở khu chờ lên máy bay đợi gần nửa giờ vẫn không thấy mấy người Tuệ Tuệ đi ra, không khỏi nóng nảy, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao?

“Mẹ, nếu không để con đi xem một chút.” Thư Nhĩ Hách đứng dậy.

“Con cũng muốn đi!” Úy Học Nghiêu die ennd kdan/le eequhyd onnn hơi nóng nảy, mẹ và em trai rốt cuộc đi đâu rồi?

“Học Học nghe lời, con và Cách Cách ngoan ngoãn ngồi xuống, để anh Hách đi xem chú tình huống được không?” Hoắc Nhĩ Phi dè Học Học đang lộn xộn lại, cô cũng rất lo lắng cho Hoàng Hoàng, nhưng cô tin tưởng Tuệ Tuệ, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho thằng bé!

Vậy mà, tình hình xảy ra sự kiện đánh nhau ở sân bay đưa đến rối loạn, tiếng hét chói tai liên tiếp, cũng không ít du khách bị sợ đến kéo va ly hành lý đi thẳng.

Thư Nhĩ Hách nhìn tình huống hơi không đúng, vội vàng gọi một cú điện thoại cho cha, nói rõ chuyện xảy ra bên này, rất bất ngờ biết được cha bé đã đang trên đường tiến đến sân bay, mà trong số người đánh nhau có người cha phái tới bảo vệ bọn họ, về phần đám người khác dĩ nhiên là người xấu chứ sao, xem ra em trai và mẹ con đi Thiên bị bọn họ bắt lại.

Hoắc Nhĩ Phi không ngờ ông xã lại đích thân tới, trong lòng vui vẻ một trận, lần này Hoàng Hoàng và mẹ con Tuệ Tuệ chắc chắn không sao.

“Yến, Hoàng Hoàng sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Đừng lo lắng, đám người kia có lá gan bắt Hoàng Hoàng, sẽ phải trả giá thật lớn vì hành vi của mình!” Thư Yến Tả an ủi bà xã.

“Cha, Cách Cách cũng muốn đi cứu em trai.” Thư Cách Gia cọ cọ chân cha, muốn cha ôm.

“Được, cha dẫn con đi vui đùa một chút.” Thư Yến Tả một phát ôm lấy con gái, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé.

Hoắc Nhĩ Phi không thuận theo, gắt giọng: “Anh chỉ biết nuông chiều Cách Cách, con bé đều chịu ảnh hưởng của anh, mỗi ngày la hét muốn làm lão đại hắc bang gì đó.”

“Mẹ, là sở thích của con.” Cách Cách ê a giải thích.

Hoắc Nhĩ Phi nổi đóa, Cách Cách của cô sao có tính cách như bé trai vậy! Đều do Thư Yến Tả nuông chiều thành như thế! Hừ!

Thư Yến Tả “Ha ha” cười lớn, ôm con gái bảo bối sai bước đi về nơi náo nhiệt.

Trong toilet, Thiên Tập Vũ và Thư Nhĩ Hoàng cố ý đi tới đi lui bên trong, muốn dụ lực chú ý của hai người to lớn, lại phát hiện người ta nhìn cũng không nhìn mình một lần, cũng không hung dữ nhìn chằm chằm vào bọn họ, uy hiếp bọn họ.

Hai tiểu quỷ thầm nghĩ trong lòng: Chẳng lẽ thật sự như người kia vừa mới nói, bọn họ cũng không có ác ý?

Cùng liếc mắt nhìn nhau, tâm ý tương thông gật gật đầu.

“A! Mẹ, bụng của con đau quá!” Thiên Tập Vũ đột nhiên ôm bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại.

Dọa Thiên Ca Tuệ sợ đến mặt mũi trắng bệch, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, “Tập Tập, con làm sao vậy? Con đừng hù dọa mẹ.”

“Mẹ, chỗ bên phải bụng con bị đau.” Giọng Thiên Tập Vũ cũng nghẹn ngào, chỉ vào bên phải bụng mình.

“Dì Thiên, tối hôm qua con nghe Tập Tập nói chỗ này đau, chỗ này là chỗ nào?” Thư Nhĩ Hoàng rất phối hợp phụ họa, còn chỉ vào phía bên phải bụng mình.

Trời ạ! Chỗ đó không phải ruột thừa sao? Tập Tập nhỏ như vậy đã bị đau ruột thừa? Thiên Ca Tuệ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai tái nhợt trong nháy mắt, trong lòng lo lắng khó chịu, trút toàn bộ tức giận lên đầu heo Úy Nam Thừa đó.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Lớn lớn nhỏ nhỏ chỉ biết bắt nạt một mình cô!

“Mẹ, Tập Tập thật sự rất đau!” Thiên Tập Vũ bắt đầu giả bộ đáng thương làm nũng, hiệu quả rõ ràng.

Thiên Ca Tuệ thật sự bị đáng về của con trai dọa sợ, cực kỳ đau lòng, không biết bao nhiêu lần cầu nguyện con trai nhất định không thể xảy ra chuyện gì, nếu không cô vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho mình.

Ôm lấy con trai giận dỗi đi về phía bên cạnh “Cây cột”, “Con trai tôi xảy ra chuyện gì các người chịu trách nhiệm sao? Mau tránh ra!”

Hai người này cũng nghe thấy Thiên Tập Vũ kêu đau bụng, tìm người dù sao cũng là thịt, đều không thể hung ác hạ quyết tâm với một đứa trẻ ba tuổi. Lại nói bọn họ cũng chỉ phụng mệnh tới đón mấy người này về, đương nhiên phải bảo đảm an toàn là hàng đầu! Đau bụng nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, có thể kéo theo rất nhiều phương diện! Chén mắng không được!

Nhưng mà, phía bên ngoài còn đang đánh nhau, thật khó khăn...

“Các người đều tâm địa sắt đá sao? đi ien n#đang# yukle e#q quiq on Con tôi đã đau như vậy còn chặn lại không cho đi, nếu thằng bé có chuyện không may các người đền bồi sao? Tránh ra!” Thấy hai người kia không hề có ý nhúc nhích, Thiên Ca Tuệ gấp đến mức nước mắt cũng chảy ra, không tự chủ được đề cao giọng, “Đây chính là các người nói không có ác ý sao? Rõ ràng chính là có ác ý hại chúng tôi!”

Hai “Cây cột” khó khăn liếc nhìn nhau, mạng người quan trọng, vẫn là tìm bệnh viện trước tương đối tốt, sau đó sẽ thông báo cho lão đại.

“Thiên tiểu thư, chúng tôi thật sự không có ý hại ngài và đứa bé, nếu không chúng tôi đưa mọi người đến bệnh viện.”

Thiên Ca Tuệ hừ lạnh một tiếng, ôm con trai, dắt Thư Nhĩ Hoàng đi ra ngoài.

“Nếu không để tôi giúp ngài ôm con trai.” Một trong hai “Cây cột” tốt bụng mở miệng.

“Không cần!” Thiên Ca Tuệ lạnh lùng từ chối, những người này khẳng định không có ý tốt!

Tổ hợp một người phụ nữ trẻ tuổi trong ngực ôm một đứa bé, trong tay còn dắt theo một đứa bé khác, sau lưng còn có hai người to lớn thành công hấp dẫn một nhóm người vây xem, quả thật thành một quang cảnh rất khác biệt.

Suốt dọc đường đầu nhỏ của Thư Nhĩ Hoàng không ngừng xoay chuyển, phải làm sao mới có thể thoát khỏi hai thần giữ cửa ở phía sau!

Đột nhiên, phía trước xuất hiện một nhân viên an ninh của sân bay, bộ đồng phục kia nhìn thân thiết nhường nào!

“Cứu mạng với! Giết người!” Thư Nhĩ Hoàng lấy một loạt tiếng Anh chính gốc, hơn nữa giọng của cậu bé bén nhọn to rõ, vô cùng có lực xuyên thấu, rất nhanh dẫn đến sự chú ý của nhân viên an ninh sân bay.

Nhìn về phía bên này, vừa đi vừa móc bộ đàm ra nói bô bô một loạt.

Hai “Cây cột” phía sau nói thầm một tiếng không tốt, nơi này chính là Italy, không phải là địa bàn của bọn họ, nếu như rước lấy điều gì sẽ không tốt, không thể làm gì khác hơn là nháy mắt lẫn nhau, vội vàng – chạy!

Thiên Tập Vũ nằm trong ngực Thiên Ca Tuệ lập tức ngẩng đầu lên, giờ tay tư thế OK về phía Thư Nhĩ Hoàng, sau đó tụt từ trong ngực mẹ xuống.

Đi cùng với Thư Nhĩ Hoàng đến trước mặt chú an ninh nói cảm ơn, cảm ơn bọn họ dọa người xấu chạy.

Nhân viên an ninh vốn có rất nhiều điều muốn hỏi theo thông lệ công việc, lại bị hai bé trai khiếm tốn lễ phép nói cảm ơn khiến cho ngượng ngùng, vốn quên hỏi.

Chỉ có điều dặn dò bọn họ về sau nhất định phải chú ý an toàn, không thể một mình ra cửa, bên ngoài rất nhiều người xấu.

Chờ sau khi nhân viên an ninh kia đi, Thiên Ca Tuệ mới phản ứng được, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào con trai, trong mắt muốn phóng hỏa!

Thiên Tập Vũ nghịch ngợm le lưỡi một cái, ý, mẹ tức giận!

“Bụng của con không đau?” Thiên Ca Tuệ dil enda4nle3qu2l ydo0n nhìn chăm chăm vào con trai, kiềm chế tức giận, thẳng nhóc thúi này, lại dám lừa cô!

“Mẹ, vừa rồi không phải con giả bộ rất giống sao? Lừa gạt bọn người xấu này!” Thiên Tập Vũ lấy lòng cười nói, dù sao bé vẫn chỉ là đứa bé, mưu kế của mình được như ý, dĩ nhiên vui mừng.

“Ừ, giả bộ rất giống! Ngay cả mẹ cũng bị lừa.” Trong giọng nói của Thiên Ca Tuệ không nghe ra được buồn hay vui, vẻ mặt nhàn nhạt.

“Mẹ, nếu như nói cho mẹ biết trước, vậy chắc chắn không chân thật như vậy, cũng không sẽ không diễn giống như thật!” Hình như Thiên Tập Vũ rất há hê với khôn vặt của mình, không biết mẹ mình đã đến ranh giới bùng nổ rồi.

Uất ức và khó chịu chất chứa trong lòng mấy ngày liên tiếp hình như lập tức bộc phát, mấy ngày nay ngoài mặt cô rất vui vẻ, trò chuyện vui vẻ với bốn chị mới quen. Nhưng vừa đến buổi tối, trong lòng cô sẽ đặc biệt khó chịu, mất ngủ như thường lệ, mà không thể nói với các con, giấu uất ức khác thường ở trong lòng.

Không có người phụ nữ nào sẽ thờ ơ khi chồng mình vượt quá giới hạn, cô dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, hơn nữa người phụ nữ kia còn là Tiêu Y Y, đây chính là nút thắt ở trong lòng cô, một ngày không cởi bỏ một ngày sẽ thiêu đốt cô khó chịu.

Mà ở trong lúc máu bốc, còn bị xã hội đen bắt lại, con trai thì đột nhiên đau bụng, nghi ngờ viêm ruột thừa, đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cô chỉ cảm thấy trong lòng có thứ gì đó “Choang” vỡ bể, nếu như con trai xảy ra chuyện gì, cô khẳng định cả đời sẽ không tha thứ được cho mình!

“Con có biết mẹ lo lắng bao nhiêu không? Con có biết mẹ thật sự cho rằng con đau bụng không? Con có biết con như vậy sẽ dọa chết mẹ không?” Thiên Ca Tuệ đột nhiên cảm thấy trong lòng cực kỳ uất ức, lớn lớn nhỏ nhỏ chỉ biết lừa cô!

Thiên Tập Vũ bị khuôn mặt vương nước mắt của mẹ dọa sợ, bé vốn cho rằng mình rất thông minh, dùng kế man thiên quá hải * lừa gạt người xấu, để cho mẹ và bé thành công thoát khỏi khống chế của người xấu, mẹ nhất định sẽ ngợi khen bé.

(*) man thiên quá hải: một trong ba mươi sáu kế của Trung Quốc cổ đại, có nghĩa giấu trời qua biển, lợi dụng sương mù để lẫn trốn.

Lại không nghĩ tới mẹ lại tức giận như vậy, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên bé thấy mẹ tức giận như vậy, dùng giọng nói sao lạnh lẽo hung dữ với bé, không khỏi rụt bả vai lại, hàm răng cắn thật chặt môi dưới, nhìn tròn vện quật cường trong mắt.

“Không cho phép cắn môi!” Thiên Ca Tuệ vừa thấy khuôn mặt con trai giống khuôn mặt người nào đó, giận ghê gớm, Dieễn ddan lee quíy đôn một lớn một nhỏ chỉ biết bắt nạt một mình cô!

Đôi môi Thiên Tập Vũ cắn càng chặt hơn, trong mắt cũng nổi lên nước mắt, nhưng chịu đựng không khóc, đáng vẻ quật cường nhìn vào trong mắt Thiên Ca Tuệ, càng bốc lửa giận hơn!

“Bảo con đừng cắn môi không nghe thấy hả!” Giọng Thiên Ca Tuệ đề cao mấy phần, một mặt đau lòng đôi môi thẳng bé cắn sắp thấy máu, một mặt lại tức giận.

“Oa hu hu...” Thiên Tập Vũ cũng không nhịn được nữa, mím miệng bật khóc lên, mẹ thật hung dữ! Mẹ khẳng định không thích bé! Giọng của bé thật to.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 166: Ai biết anh đi công tác hay đang làm cái gì!

Thư Nhĩ Hoàng ở bên cạnh cũng nghe đến ngây ngốc, ý tưởng của bé và Thiên Tập Vũ giống nhau, tự nhận chuyện này làm không sai, nên được khen ngợi mới đúng, nhưng di Thiên lại tức giận đến như vậy, trong lòng bé âm thầm nghĩ mẹ có thể cung hung dữ với mình như vậy không?

“Khóc lóc cái gì! Đã làm sai chuyện chỉ biết khóc sao?” Trong lòng Thiên Ca Tuệ có một ngọn lửa vô danh không nói ra được.

“Mẹ, Tập Tập không sai.” Thiên Tập Vũ thút thút nói, bé vĩnh viễn không cảm thấy mình làm sai rồi.

Lần này, Thiên Ca Tuệ thật sự nổi giận, “Con còn nói không sai! Con biết vừa rồi mẹ sợ bao nhiêu không? Mẹ đã sớm kể cho con nghe chuyện xưa rồi đến đây, đứa bé không nên nói dối!”

Trong lòng Thiên Tập Vũ uất ức hơn, giọng khóc cũng lớn hơn, bé cũng không phải cố ý nói dối! Mẹ còn từng dạy bé làm người phải thông minh tùy cơ ứng biến, mẹ đã quên những lời này rồi sao?

“Di Thiên, di không cần mắng Tập Tập nữa, chủ ý này do con và cậu ấy cùng nghĩ, chúng con không định lừa gạt di, di nd da nl e q uu ydo n chẳng qua tình huống lúc đó vạn bất đắc dĩ, cho nên mới cố ý giả vờ đau bụng.” Thư Nhĩ Hoàng bị Thiên Ca Tuệ tức giận giết đến, sợ hãi mà nói.

Giọng nói mềm dẻo của Thư Nhĩ Hoàng khiến Thiên Ca Tuệ tỉnh táo một chút, thằng bé là con trai của chị Phi Phi, cô không có quyền đi mắng thằng bé, hơn nữa đúng như Hoàng Hoàng nói, hai đứa cũng cố ý tốt, không phải cố ý nói dối lừa cô.

Cô thừa nhận cảm xúc của mình kích động quá đáng, mấy ngày nay một loạt chuyện ép tới tấp không nổi, để cho cô rất muốn phát tiết.

Đám người càng vây càng nhiều bên cạnh càng khiến cho con tức của cô tăng lên, giọng hung ác mắng: “Nhìn cái gì vậy! Có gì để nhìn, nhìn nữa tôi sẽ móc hết mắt các người!”

Cô nghĩ dù sao những người này cũng nghe không hiểu tiếng Trung Quốc, dứt khoát mắng hung ác một chút.

Cái này lại hù sợ Thư Nhĩ Hoàng, ánh mắt nhìn Thiên Ca Tuệ cũng sợ hãi, nói thầm trong lòng: Đáng về di Thiên nổi giận còn kinh khủng hơn mẹ mình! Lại muốn móc hết mắt bọn họ!

Người nước ngoài xung quanh quả thật nghe không hiểu tiếng Trung Quốc, nhưng nghe giọng của cô cũng có thể cảm nhận được đang mắng chửi người, hơn nữa vẻ mặt cũng rất hung dữ, không khỏi bàn luận xôn xao rồi đi, chỉ có một số ít người không biết điều vẫn còn đứng đó xem náo nhiệt.

Khi ba người Ủy Nam Thừa cùng Cốc Châu Dân, Á Đặc chạy tới sân bay, chậm hơn Thư Yên Tả một khắc, ba người chia ra tìm kiếm trong sân bay, chỉ hy vọng Tuệ Tuệ và bọn nhỏ đều bình an.

Đột nhiên, anh nghe thấy một giọng nữ quen thuộc không thể quen thuộc hơn, càng đến gần nghe càng rõ ràng, thậm chí còn có tiếng khóc của con nít, bước chân không khỏi tăng nhanh hơn, chạy về phía phát ra âm thanh.

Để cho anh giật mình chính là Tuệ Tuệ lại đang trách móc đứa bé? Anh vốn cho rằng đó là Học Học, dù sao Tập Tập luôn trầm ổn hơn Học Học một chút, rất ít gây chuyện.

Nhưng đến gần mới biết đó là Tập Tập, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, nhìn thấy mà anh cực kỳ đau lòng, anh còn chưa từng dạy bảo đứa bé như vậy, lần này Tuệ Tuệ thật sự hơi quá, lại nghiêm giọng trách cứ đứa bé ở nơi công cộng như vậy, tại sao?

“Tập Tập ngoan, đừng khóc.” Ủy Nam Thừa đau lòng ôm lấy con trai, lau chùi nước mắt giúp thằng bé.

Thiên Ca Tuệ nhìn người đàn ông đột nhiên chui ra, có một sự sệt trong nháy mắt, nhìn anh ôm lấy con trai mới phản ứng kịp.

“Cha.” Thiên Tập Vũ giống như đi3nd@nl3qu.yd0n nhìn thấy cứu tinh, đầu tựa vào trong ngực cha hu hu khóc lên.

Người bạn nhỏ Thư Nhĩ Hoàng đứng ở bên cạnh tò mò quan sát cha Tập Tập, đáng về rất đẹp trai, chỉ có điều còn hơi kém hơn cha bé một chút. (Đứa bé mà, dĩ nhiên cảm thấy cha mẹ mình là đẹp trai xinh gái nhất thiên hạ.)

“Tuệ Tuệ, cho dù Tập Tập đã làm sai chuyện gì, em cũng không cần quát thẳng bé như vậy, còn ngay trước mặt rất nhiều người, sẽ lưu lại bóng ma trong lòng đứa bé.” Ủy Nam Thừa rất đau lòng con trai, vốn không tìm hiểu tình huống đã chỉ trích Tuệ Tuệ không đúng.

“Đừng nói giống như anh rất cao thượng, lúc này còn biết quan tâm đến con sao? Khi bọn chúng bị bệnh anh ở đâu? Lần đó không phải do tôi chăm sóc bọn chúng!” Thiên Ca Tuệ mím chặt môi, giọng nói lạnh lùng giống như tượng đá.

Ủy Nam Thừa không ngờ tìm được Tuệ Tuệ sẽ là tình trạng như vậy, hơn nữa trong lời của cô tràn đầy châm chọc, để cho anh rất không thoải mái, nhưng anh biết gậy gõ vào giờ phút này tuyệt đối không sáng suốt.

Chậm lại giọng điệu, chỉ hy vọng lừa giận của Tuệ Tuệ có thể sớm bình thường, “Anh chỉ nói sự việc, cũng không trách cứ em cái gì, hơn nữa lần đứa nhỏ bị bệnh anh vừa lúc đi công tác ở châu Âu, không về kịp mà.”

“Ai biết anh đi công tác hay làm cái gì!” Thiên Ca Tuệ hừ lạnh một tiếng.

“Tuệ Tuệ, em có thể không cần cố tình gây sự như vậy không, bây giờ chúng ta nói chuyện đứa nhỏ.” Ủy Nam Thừa thở dài, chỉ một lần kia anh đã bị Tuệ Tuệ xử tử hình.

Thiên Tập Vũ mơ hồ cảm thấy giữa cha và mẹ bất thường, bình thường mẹ cũng sẽ không nói chuyện như vậy với cha, nhưng kể từ mấy ngày trước, sau khi gọi cú điện thoại trước khi lên máy bay kia, mẹ liền tức giận, càng thêm ba ngày không liên lạc với cha, cũng không để cho bọn họ nói cho cha biết

hành tung của bọn họ.

“Người nào cố tình gây sự với anh!” Thiên Ca Tuệ nâng giọng điệu lên.

Thư Nhĩ Hoàng đột nhiên rất muốn đi tìm mẹ mình, không khí nơi này thật thấp, di Thiên gây gỗ với cha Tập Tập! di@en*dyan(lee^qu.donnn) Hôn nữa làm rất hung dữ! Tập Tập cũng bị dọa đến phát run, bé cũng phải nhanh chóng rời đi lúc này mới được!

Nhưng mà, bé phải đi đâu tìm mẹ bé đây! Sao mấy người lớn lại phiền như vậy! Khi gây gỗ cũng không để ý tới cảm nhận của con cái.

Úy Nam Thừa không đáp lời cô, mà nhìn về phía con trai trong ngực, sờ đầu con, “Nói với cha, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sao mẹ tức giận như vậy?”

Thiên Tập Vũ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn vương đầy nước mắt lên, sợ hãi nhìn thoáng qua mẹ còn tức giận, nói một lần chuyện đã xảy ra với cha, giọng nói uất ức đến khiến người ta không đành lòng trách cứ bé một câu.

“Tập Tập, cha cũng cảm thấy con không làm sai, chỉ có điều lần sau tuyệt đối không thể làm chuyện nguy hiểm như vậy, mẹ con cũng bởi vì lo lắng quá mức nên mới có thể trách cứ con, không có chuyện gì.” Sau khi Úy Nam Thừa nghe xong, biết thật ra Tuệ Tuệ giận mình, con trai chỉ là mồi dẫn lửa mà thôi.

“Anh đương nhiên cảm thấy con không làm sai, đều do anh dạy hư đây! Lớn lớn nhỏ nhỏ chỉ biết lừa gạt thôi! Thấy tôi dễ gạt đúng không?” Trong một tích tắc khi Thiên Ca Tuệ nhìn Úy Nam Thừa, uất ức bộc phát đến tràn đầy, còn thiếu một cửa phát tiết.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 167: Buông tay! Tôi không có lời nào nói với anh!

Nước mắt lại một lần nữa trào ra, cô cắn môi ép cho trở về, cặp mắt sưng mù hiện lên nước mắt trong suốt, nhìn thấy mà đáy lòng Úy Nam Thừa khó chịu.

“Tuệ Tuệ, anh có nỗi khổ tâm, nhưng anh thề anh tuyệt đối không làm ra bất kỳ chuyện gì có lỗi với em.” Úy Nam Thừa chỉ cảm thấy hai người Tiểu Y Y và Hứa Nhiều hại chết mình.

Thiên Ca Tuệ không để ý đến anh, nước mắt không kiềm chế được rơi mãnh liệt.

Cốc Châu Dàn theo tiếng nói tìm đến, vốn còn định nói vài lời đùa giỡn náo loạn chút không khí, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ Tuệ Tuệ đau lòng rơi lệ đứng bên cạnh, há miệng, một chữ cũng không nói ra được.

Đột nhiên, anh phát hiện bên cạnh có một bé trai rất xinh xắn đang không hề chớp mắt mà nhìn mình chăm chăm, không khỏi ngồi xổm người xuống, cười híp mắt nói: “Người bạn nhỏ, con cũng tới xem náo nhiệt hả? Có phải bọn họ âm ỉ thật hung dữ không?”

Thư Nhĩ Hoàng cảm thấy chú trước mắt di ien n#đang# yuklle e#q quiq on có dáng dấp thật đẹp trai, mắt còn màu xanh lưu ly trong suốt, nhìn thật kỹ ~

Thấy được chú ấy nói với mình, không khỏi gật gật đầu, cắn đầu ngón tay, mặt nghiêm túc nói: “Di Thiên và chú kia cãi nhau, thật khủng khiếp! Tập Tập sợ quá khóc, di Thiên cũng khóc.”

Cốc Châu Dàn không ngờ người bạn nhỏ này biết Tuệ Tuệ và Tập Tập, anh còn tưởng rằng bé chạy đến nơi này xem náo nhiệt, “Vậy con sợ không?”

“Có, có một chút, bởi vì cha mẹ con sẽ không làm dữ dội như vậy.” Ở trong trí nhớ của Thư Nhĩ Hoàng, mẹ và cha rất ít gây gỗ, hơn nữa gây gỗ cũng không phải như vậy. Sau khi gây gỗ xong, cha đều sẽ dụ dỗ mẹ, sau đó bọn họ len lén về phòng, còn khóa cửa không cho bọn chúng đến gần, hừ! Cha nhất định mang theo mẹ làm chuyện xấu gì đó!

(Yêu Yêu cười trộm: Trước khi Thư Yên Tả và Hoắc Nhĩ Phi kết hôn quanh co nhiều hơn, cãi nhau lớn nhỏ n lần, thiếu chút nữa huyền não đến không thể cứu vãn, may mà, may mà... Hoàng Hoàng dĩ nhiên sẽ không biết những chuyện này.)

“Cha mẹ con đâu?” Cốc Châu Dàn cảm thấy gương mặt này, tài trí khắp mọi mặt của đứa bé này đều không hề thua kém hai cục cưng sinh đôi Học Học và Tập Tập, không khỏi cảm thấy hứng thú với cha mẹ bé.

“Cha con ở nhà, mẹ con ở phòng chờ lên máy bay chờ chúng con. Đúng rồi, chú có thể mang con đi tìm mẹ không? Con không muốn ở đây nữa.” Thư Nhĩ Hoàng chu cái miệng nhỏ nhắn tội nghiệp nói.

Thiên Ca Tuệ nghe được lời Thư Nhĩ Hoàng nói, lau nước mắt, đi tới bên cạnh bé, “Hoàng Hoàng, di dẫn con đi tìm mẹ.”

“Di Thiên, cứ để cho chú này dẫn con đi đi, tình huống bây giờ của di không thích hợp để rời đi. Còn nữa, di đừng tiếp tục tức giận với Tập Tập, cậu ấy

rất biết điều.” Lúc gần đi Thư Nhĩ Hoàng vẫn vì Tập Tập nói vài lời có ích, khiến Thiên Tập Vũ rất cảm động, bé nhận định người bạn này.

“Ừ, di biết, di cũng không muốn ở đây nữa, chúng ta cùng nhau đi tìm mẹ con.” Thiên Ca Tuệ nắm tay Thư Nhĩ Hoàng định rời đi.

Thiên Tập Vũ không chịu, giùng giàng tụt khỏi từ trên người cha xuống, lại không có dũng khí nhào lên đi enda4nle3qu21ydo0n người mẹ mình, đôi mắt đầm lệ mông lung gọi một tiếng, “Mẹ, mẹ không cần Tập Tập sao?”

Dáng vẻ uất ức đáng thương này khiến cho dù như thế nào Tuệ Tuệ cũng không hạ quyết tâm được, cô nào thật sự tức giận thẳng bé chứ, cô chỉ yêu càng sâu yêu cầu càng nghiêm khắc mà thôi.

Thư Nhĩ Hoàng rất thông minh đi tới kéo tay Tập Tập, cười hi hi nói: “Di Thiên chắc chắn sẽ không chịu, bởi vì mẹ tớ cũng không bỏ được chúng tớ, nói chúng tớ đều là cục cưng bảo bối của mẹ.”

Úy Nam Thừa và Cốc Châu Dần đều cảm thấy đứa bé tên Hoàng Hoàng này vô cùng thông minh, hơn nữa lời của bé không thể phản bác nhất, đây chính là ưu thế của con nít!

“Cha và mẹ, con chỉ có thể lựa chọn một, hoặc ở lại đây đi theo cha con, hoặc đi cùng mẹ.” Lòng ngón tay trở của Thiên Ca Tuệ dịu dàng xoa ánh mắt khóc đến sưng đỏ của con trai, cực kỳ đau lòng, nhưng vẫn phải nói rõ ràng.

“Tuệ Tuệ...” Trong lòng Úy Nam Thừa có một dự cảm xấu, Tuệ Tuệ đây là ý gì?

Cốc Châu Dần cũng liếc mắt nhìn hai người, đây thật sự là một đôi oan gia! Rất dứt khoát mỗi tay nắm một, “Chú mang các con đến chỗ khác giải sầu, nơi này quá nguy hiểm.”

Tập Tập mím miệng quay đầu liếc nhìn cha và mẹ bé, đi theo chú a Dần, bé mới không cần chọn một giữa cha và mẹ, bé đều muốn cả hai!

Thiên Ca Tuệ nhìn a Dần lại có thể mang hai đứa bé đi, giận đến dậm chân, đang chuẩn bị đuổi theo, lại bị Úy Nam Thừa kéo cánh tay.

“Tuệ Tuệ, anh có lời muốn nói với em.”

“Buông tay! Tôi không có lời gì nói với anh cả!”

Úy Nam Thừa chắc chắn sẽ không nghe lời mà buông tay, “Tuệ Tuệ, anh và Tiêu Y Y thật sự không có chuyện gì cả, đêm hôm đó anh bị cô ta chuốc thuốc mê hôn mê, chỉ hôn mê một đêm mà thôi.” Diễn đàn lee quý đôn

Thiên Ca Tuệ lạnh lùng liếc nhìn anh, cho dù đêm đó không xảy ra chuyện gì, nhưng anh cũng đã lừa gạt cô trước! Lại lừa cô nói đi công tác! Người đàn ông có lần đầu tiên thường sẽ có lần thứ hai!

Khó tránh khỏi lần thứ hai nằm trên giường của người nào! Muốn cô tin tưởng anh như thế nào, chẳng lẽ hàng đêm điều tra gác đêm sao? Xin lỗi! Cô không làm được, nếu như tin tưởng lẫn nhau cơ bản nhất giữa vợ chồng cũng không làm được, vậy còn sống tiếp làm sao?

“Bây giờ tôi đã không còn tin tưởng anh, tôi không muốn sau này sẽ không tự chủ đi hiểu lầm anh, như vậy cuộc sống còn có ý nghĩa gì nữa? Thay vì như vậy còn không bằng riêng từng người tỉnh táo một khoảng thời gian!” Giọng nói phập phồng mà vô cùng lạnh lẽo.

“Tuệ Tuệ, anh lừa em vì có nỗi khổ tâm, Hứa Nhiều cô ta đi phòng làm việc của anh cầu xin anh, nói Hứa Du anh trai cô ta vô tội, hy vọng tôi nể tình anh em nhiều năm giúp đỡ cậu ấy lần này, lần này tiểu Du được lên làm chính, nếu như bị chuyện này dính líu đến, tiền đồ của cậu ấy sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.” Úy Nam Thừa vội kêu lên.

“Những chuyện này đã không quan trọng, mặc kệ nguyên nhân là gì, kết quả đã xảy ra rồi.” Thiên Ca Tuệ cố gắng bình tĩnh hòa nhã nói, sau khi khóc, trong lòng cô cũng thoải mái, nín nhịn nhiều ngày cuối cùng cô cũng phát tiết được hết tích tụ trong lòng ra!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 168: Tránh ra! Tôi không biết anh!

Cô quan tâm là Úy Nam Thừa lừa gạt cô tất cả, chẳng lẽ anh chắc chắn sau khi mình biết chuyện này sẽ ngăn cản anh đi tìm Tiêu Y Y sao?

Anh Hứa là một người tốt, đã từng giúp mình rất nhiều lần, là người chính trực liêm khiết, quả thật không nên bị chuyện này dính líu.

Than nhỏ giọng, Hứa Nhiều, chị ta lại trở về rồi.

Cô biết Hứa Nhiều không thích mình bao nhiêu, thậm chí được xưng tụng là hơi căm hận, ánh mắt chị ta nhìn cô giống như cô cướp đi vật sở hữu của chị

ta, hình tượng vốn đẹp đẽ của chị ta dừng lại trong suy nghĩ của mình trong nháy mắt sụp đổ rồi, hơn nữa sau sự kiện tự sát ba năm trước kia, quan hệ của hai người vốn mỏng như cánh ve đã “Ầm” một cái tan vỡ.

Từ đó, gặp mặt không quen biết. Từ đó về sau cô cũng hết khả năng tránh chị ta, không nói tới người ngày, cho dù thỉnh thoảng gặp cũng giống như người xa lạ.

Cô nghĩ, họ nên không qua lại với nhau cả đời.

Cho nên, trong lòng cô cũng không muốn Ủy Nam Thừa còn có bất kỳ dây mơ rễ má gì với chị ta, đây là bí mật nhỏ trong lòng cô, riêng tư nhỏ, thuộc về tư tâm của chính cô, đây cũng chính là tính cách chung của phụ nữ thời.

“Tuệ Tuệ, có một số việc không thể chỉ nhìn kết quả, quá trình cũng rất quan trọng.” Ủy Nam Thừa đột nhiên đi nd da nl e q uu ydo n cảm thấy Tuệ Tuệ thành thực rất nhiều, không phải là cô gái nhỏ không buồn không lo trước kia nữa.

“Ủy Nam Thừa! Anh không phải là đàn ông! Dám làm không dám chịu! Tôi nói muốn tách ra một khoảng thời gian để tĩnh táo một chút, anh đồng ý hay không cũng phải đồng ý!” Thiên Ca Tuệ cắn răng nghiêng lợi nhú lỗ mũi.

“Anh chưa làm chuyện gì sai tại sao phải thừa nhận, hơn nữa anh có phải là đàn ông hay không em là người rõ nhất.” Ánh mắt buồn bã của Ủy Nam Thừa liếc về phía bà xã của mình, nhất là một câu cuối cùng, có điều ngụ ý.

Mặt Thiên Ca Tuệ đỏ bừng, không phải bởi vì xấu hổ mà bị tức thành như vậy, nhỏ giọng mắng: “Không biết xấu hổ!”

Ủy Nam Thừa cũng không tức giận, rất bình tĩnh tự nhiên mà tự giễu, “Người không biết xấu hổ thiên hạ vô địch, anh đang cố gắng phát triển theo hướng đó, xem ra có hiệu quả ban đầu.”

“Anh không biết xấu hổ nhưng tôi muốn thể diện, cách xa tôi ra một chút!” Thiên Ca Tuệ đơn giản sắp bị anh tức chết, cái gì gọi là người không biết xấu hổ thiên hạ vô địch? Anh đường đường là một tổng giám đốc công ty đưa ra thị trường, lại không mặt mũi trơ tráo nói ra lời nói ngây thơ lưu manh như vậy!

Làm cho người ta nghe được còn tưởng rằng tinh thần anh không bình thường!

“Bà xã...” Trong lòng Ủy Nam Thừa bị thương rất nặng, anh không phải chỉ tự giễu một chút thôi sao? Không chiếm được một tiếng cười của bà xã, ngược lại càng thêm chọc giận cô, quả thật là được không bù nổi mất! Hối hận anh tím cả ruột!

“Tránh ra! Tôi không biết anh!” Thiên Ca Tuệ đột nhiên hất tay anh ra, lấy tốc độ chạy nước rút một trăm mét bỏ chạy.

Ủy Nam Thừa nhếch miệng lên nở một nụ cười khổ như có như không, hành động vừa rồi của Tuệ Tuệ giống như thứ đồ đặc biệt ghét bỏ, còn chạy trốn nhanh như vậy, sợ mình đuổi theo.

Thu lại ngón tay còn dừng giữa không trung, khẽ run, yếu ớt như thế, trái tim của anh cũng đột nhiên co rúm lại.

Cốc Châu Dần dắt hai đứa trẻ suốt dọc đường vừa đi vừa chơi, Thư Nhĩ Hoàng không vui, lôi kéo vạt áo anh, nhú chân mày, “Chú, chú đi nhanh một chút đi, mẹ con không nhìn thấy con thời gian dài như vậy sẽ nóng nãy.”

“Đừng nóng vội, chú nhất định sẽ giúp con tìm được mẹ.” Cốc Châu Dần sờ đầu cậu bé, cười đến mặt vô hại.

Nhưng mà đám người vây quanh phía trước ngăn cản con đường bọn họ tiếp tục đi tới, Thư Nhĩ Hoàng gắng sức vạch ống quần những người đó ra, ý tứ chui vào trong, rất muốn xuyên qua đám người nhanh tìm được mẹ một chút.

“Hoàng Hoàng, con chậm một chút, di3nd@nl3qu.yd0n phía trước có người đang đánh nhau! Quả đám không có mắt, con cẩn thận chút!” Cốc Châu Dần chỉ đành phải dắt Tập Tập theo sát phía sau.

Ở giữa đám người vây quanh tầng tầng lớp lớp, rõ ràng là thuộc hạ của Á Đặc và Thư Yên Tả đang đối chọi, mà hai vị lão đại hắc bang đang đứng đối diện quan sát lẫn nhau, Thư Cách Gia được cha ôm vào trong ngực, tròn mắt đen như đá quý đảo quanh, không hề có chút luống cuống nào.

Tròng mắt đen không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm vào chú có tròng mắt xanh lam đối diện, bé đột nhiên cảm thấy đáng đáp của anh có cặp mắt xanh lam lấp trong sân tuyết ở Hokkaido có điểm giống chú ấy, đều là đáng vẻ lạnh lẽo như băng, rất không thú vị!

Á Đặc đã sớm nghe thấy tên Thư Yên Tả mà vương khát máu, chỉ tiếc vẫn vô duyên không được gặp, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền, trong mắt mang theo vài phần thương thức, nhất là cô gái nhỏ trong ngực anh ta, lại một chút cũng không sợ cảnh đánh cận chiến này, còn nhìn thẳng quan sát mình, thật sự là một cô bé thú vị, rất hợp khẩu vị của anh.

“Cha!” Thư Nhĩ Hoàng chui vào trong giữa đám người, lại nhìn thấy cha ôm chị gái đứng đó, hưng phấn đến không kiềm chế được, vui mừng chạy tới ôm lấy bắp đùi cha, cọ cọ ~

Thư Yên Tả không ngờ con trai không hề bị thương mà còn xuất hiện, ngồi xổm người xuống vuốt tóc, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay của con trai, “Hoàng Hoàng, có ai bắt nạt con không?”

Thư Cách Hoàng lắc lắc đầu, lại gật gật đầu.

“Rốt cuộc là có hay không có?” Giọng Thư Cách Gia vốn mềm mại ngọt ngào, lại mang theo chút tức giận, em trai thật ngốc chết!

“Khi đi Thiên dẫn chúng con đi toilet, có mấy người xấu chặn chúng con ở trong không cho ra, sau đó...” Chân mày Thư Nhĩ Hoàng giãn ra, giảng giải chuyện đã xảy ra.

Á Đặc không ngờ người tên Thư Yên Tả mà vương khát máu đó lại có một đôi long phượng thai thông minh lanh trí như vậy, khi quay mặt về phía con trai và con gái mình thì trong mắt của anh ta hoàn toàn không có lạnh lùng, chỉ tràn đầy dịu dàng như nước, chẳng lẽ vợ con thật sự có tác dụng lớn như vậy?

Đàn ông là như thế, Thư Yên Tả cũng là như thế.

Mà anh, hiển nhiên là một ngoại lệ, anh vốn không yêu bà xã trên danh nghĩa đó, người anh yêu? Dường như bảy năm trước có một người, quá xa xưa rồi, xa xưa đến anh cũng sắp quên.

“Hoàng Hoàng, con chạy nhanh như vậy làm gì?” Vóc người Cốc Châu Dân dĩ nhiên không thể so sánh với đứa nhỏ, việc cực khổ chui tới chui lui trong đám người quả nhiên không phải là thể mạnh của anh, do đó, anh mệt mỏi đến thở hồng hộc.

Sự xuất hiện của anh thành công đưa đến sự chú ý của Thư Yên Tả và Á Đặc, nhất là Á Đặc, a Dân sao lại biết con trai của Thư Yên Tả? Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Thì ra bọn họ nháo uống công lâu như vậy?

“Chú xinh đẹp, đây chính là cha con, đáng đáp của cha rất tuần tú nhĩ.” Thư Nhĩ Hoàng rất tự hào giới thiệu cha mình.

Cốc Châu Dân nhìn đánh giá người đàn ông trước mặt một chút, khuôn mặt quyền rũ kỳ lạ, khí thế cường đại, đúng là một người đàn ông rất ưu tú.

“Hỗ phụ vô khuyến tử, con sao mà đáng yêu thông minh, cha con khẳng định không kém được!” Cốc Châu Dân cười híp mắt, vừa khen Thư Nhĩ Hoàng lại khen Thư Yên Tả, một câu hai nghĩa.

Thư Yên Tả nhiều hứng thú với người đàn ông như ngọc lưu ly trước mặt, anh ta vừa từ đâu xuất hiện? Sao Phi Phi làm một chuyến tới Venice, bên cạnh lại xông ra một đồng lớn người ly kỳ cổ quái như vậy?

“Khụ... Khụ...” Á Đặc rất tức giận khi người nào đó không nhìn đến anh.

“Wow! Đặc Đặc, sao cậu cũng ở đây?” die ennd kdan/le eequhyd onnn Á Đặc đứng ở chỗ đứng lúc bị người chặn lại, cho nên Cốc Châu Dân mới không nhìn thấy anh.

Lần này đổi thành Thư Yên Tả ngạc nhiên, Đặc Đặc? Á Đặc buồn bán vũ khí ba châu kiêm lão đại xã hội đen tung hoành thế giới lại bị người đàn ông như lưu ly trước mặt gọi là “Đặc Đặc”? Phải biết trong tin đồn Á Đặc chỉ dùng một ánh mắt mà có thể dọa người ta đi tiểu không khống chế, té xỉu tại chỗ.

Danh hiệu của anh ta còn kinh khủng hơn ma vương khát máu của mình, thủ đoạn tàn nhẫn độc ác, anh hoàn toàn không thể so sánh. Nếu không anh ta cũng ngồi không cho tới bây giờ ở vị trí này, tất cả mọi thành tựu ở hiện tại đều bằng thủ đoạn lòi đình đánh liều chết ra ngoài của anh ta, hơn nữa anh ta thừa kế chính là gia nghiệp của ông ngoại, trình độ gian khổ không khó tưởng tượng.

Lần đầu tiên trong đời, anh có ý kính nể lão đại xã hội đen mà toàn thế giới người nghe tin đã sợ mất mật, chỉ có điều vẫn vô duyên gặp mặt, không ngờ hôm nay lại thấy được, còn gặp được một mặt khó có được của anh ta, khâm phục!

Nhưng mình và anh ta luôn không cùng kết giao, càng không có xung đột gì trên bất kỳ phương diện làm ăn nào, mọi người ai làm chuyện nấy, nước giếng không phạm nước sông, tại sao anh ta lại phái người thăm dò hành tung của Phi Phi chứ?

Thật sự làm cho anh trăm mối không có cách giả, trong đầu đầy nghi ngờ, cho đến khi người đàn ông tên “A Dân” này xuất hiện, có một số việc hình như dần dần nổi lên mặt nước rồi.

“Nam đâu? Cậu ta tìm được bà xã chưa?” Á Đặc không để ý tới cách gọi buồn nôn của cậu ta, nói sang chuyện khác, lại phát tay ý bảo thủ hạ của mình lui ra, hôm nay nếu không phải anh tự mình ra mặt lên tiếng chào với thủ lĩnh quân đội Italy, đoán chừng chuyện này sẽ đến tai cảnh sát, may mà bọn họ cho anh đủ mặt mũi, cho dù xảy ra sự kiện đánh nhau ở sân bay cũng coi như không nhìn thấy.

“Tìm được, chỉ có điều nếu Nam Nam muốn để Tuệ Tuệ theo cậu ấy về nhà, vẫn còn phải tốn chút công phu mới được, lỡ như đàm phán không thành, vậy thì khó lắm.” Cốc Châu Dân cảm thấy đây là chuyện nhũc đầu.

Nhìn một đám người to lớn vạm vỡ nghe lời lui ra, trong lòng Cốc Châu Dân hiểu rõ ràng trận chiến vừa rồi dĩ nhiên là đánh nhau, chỉ có điều tại sao Đặc Đặc lại đánh nhau với cha của Hoàng Hoàng?

Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ nói tất cả đều chỉ là hiểu lầm?

Thiên Tập Vũ đứng bên cạnh tò mò quan sát chú a Dân nói chuyện với chú có tròng mắt xanh lam, chú ấy có nhắc tới cha và mẹ, chẳng lẽ chú ấy cũng là bạn của cha?

Thư Nhĩ Hoàng và Thư Cách Gia cũng tỏ vẻ như có điều suy nghĩ, mắt to đen nhánh vòng tới vòng lui giữa bọn họ.

“Tập Tập, tôi làm quen với chú này, chú ấy là bạn rất tốt của cha con, là một chú rất giỏi, nên nhận đúng, quyền lợi của chú ấy rất lớn đó ~” Lời này từ trong miệng Cốc Châu Dân nói ra có một chút ý tứ khôi hài.

“Chú Đặc Đặc.” Thiên Tập Vũ mềm mại gọi một tiếng, vừa rồi bé nghe chú a Dân gọi chú ấy là Đặc Đặc, cho nên gọi chú Đặc Đặc chắc chắn không sai.

“Khụ...” Trần Á Đặc lộ ra ba vạch đen, đứa nhỏ này, do ai dạy?

“Phụt...” Cốc Châu Dân thiếu chút nữa không cười phun, Tập Tập thật sự quá có lực rồi!

Trong mắt Thư Yến Tả dâng lên ý cười, bả vai không tự chủ rung động.

Thư Nhĩ Hoàng và Thư Cách Gia hiển nhiên không hiểu rõ tình huống, bởi vì bọn chúng không biết chú tóc màu nâu tròng mắt màu xanh lam này là kiểu người gì, cho nên không cảm thấy xung hô “Chú Đặc Đặc” có gì không ổn.

Mà Thiên Tập Vũ cũng cho là như vậy, đầu nhỏ của bé xoay chuyển thật nhanh, “Chú Đặc Đặc, có phải bọn người xấu kia do chú phái tới không?”

“Người xấu? Bọn họ bắt nạt con?” Á Đặc cho rằng bọn tay chân làm hư việc.

“Cũng không có, chỉ chặn tụi con ở trong toilet không cho ra, rất buồn bức.” Nét mặt Thiên Tập Vũ hơi ảm ức, nếu như không phải bởi những người xấu kia, bé cũng sẽ không giả bộ đau bụng, không giả bộ đau bụng mẹ sẽ không tức giận, mẹ không tức giận cũng sẽ không trách cứ bé!

Cho nên tất cả đều do những người đó tạo thành! Nhưng mà không liên quan gì đến chú Đặc Đặc, đều do những kẻ hư hỏng đó tự chủ trương, quả thật quá xấu mà!

Không biết chính vì một câu nói của bé, mà đám người đó bị trừng phạt rất thảm, khổ mà không nói được!

“Chú sẽ trừng phạt bọn họ.” Những lời này nghe vào trong tai ba đứa bé đều không cảm thấy có gì, nhưng dĩ nhiên, dĩ nhiên Thư Yến Tả thật sự hiểu hàm nghĩa của những lời này, anh có thể đoán được mấy người kia sẽ bị trừng phạt rất thảm.

“Tiên sinh Wahlberg lần này ra mặt vì bạn bè sao?” Thư Yến Tả cảm thấy rất cần thiết phải biết rõ chuyện này.

Á Đặc Wahlberg hơi híp mắt nhìn lại Thư Yến Tả, “Thư tiên sinh vì bảo vệ vợ con?”

Ước chừng sau một giây đồng hồ, hai người nhìn nhau cười một tiếng, quả nhiên là một hiểu lầm! Chỉ có điều ngẫu nhiên người Á Đặc muốn tìm và người Thư Yến Tả phải bảo vệ ở chung một chỗ mà thôi, thì ra bọn họ nháo uống công lâu như vậy?

Thật sự náo loạn ra ô long * lớn!

(*) sự kiện ô long: chỉ sự hiểu lầm gây ra tổn thất không đáng có.

Cái gọi là không đánh nhau thì không quen biết, Thư Yến Tả và Á Đặc Wahlberg thất ự bởi vì chuyện này mà kết bạn rồi, mãi cho đến rất nhiều năm sau khi tình bạn giữa hai người lên một đẳng cấp khác, đồng thời cảm thán: Duyên phận thật sự là một chuyện rất kỳ diệu.

Thiên Ca Tuệ đi theo phương hướng khác, cho nên mấy người Cốc Châu Dân tìm được Hoắc Nhĩ Phi trước, Học Học lập tức cọ vào trong ngực mẹ, nhìn mắt mẹ hỏi, “Mẹ, sao mắt mẹ đỏ vậy? Ai bắt nạt mẹ sao? Em trai và Học Học hai đứa đâu rồi?”

“Mẹ không có việc gì, mới vừa rồi chú a Dân mang theo hai đứa đi, còn chưa về tới sao?”

“Chú a Dân? Chẳng lẽ cha cũng tới?” Học Học rõ ràng rất hưng phấn, nhưng mà bé lập tức cảm thấy được mẹ nghe đến tên cha thì hơi mất hứng, rất biết điều ngậm miệng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 170: Mẹ, mẹ không cần Tập Tập rồi sao?

Thiên Ca Tuệ nhìn về lên máy bay trong tay, còn nửa giờ nữa sẽ cất cánh, rất nghiêm túc nhìn Học Học, “Học Học, mẹ muốn vào kiểm tra an ninh, con có đi theo mẹ không? Hay ở đây chờ cha con?”

“Con muốn đi cùng mẹ.” Ủy Học Nghiêu không chút suy nghĩ trả lời, bé biết mẹ cần bé, hơn nữa bé thích nhất là mẹ, bé không thể không có mẹ.

“Tuệ Tuệ, còn có chị!” Đôi mắt cười của Hoắc Nhĩ Phi cực kỳ sáng ngời, giờ giờ về lên máy bay trong tay, “Đã nói đi cùng nhau.”

“Chị Phi Phi, em thật sự không sao đâu, Thử đại ca tự mình đến đón chị và đưa bé, sao chị có thể vứt bỏ anh ấy mà đi chứ?” Giọng của Thiên Ca Tuệ cố gắng hết sức nhẹ nhàng, một câu cuối cùng còn chứa chút ý vị chế nhạo.

“Nhưng mà, chị không yên lòng em” Hoắc Nhĩ Phi cũng biết Yến đến như vậy rồi, khả năng mình có thể đi là rất nhỏ, nhưng cô thật sự không yên lòng để cho Tuệ Tuệ đơn độc mang theo đứa bé đi du lịch.

“Di Hoắc, con sẽ bảo vệ mẹ.” Ủy Học Nghiêu thề son sắt vỗ ngực nhỏ của mình, vẻ mặt nghiêm túc kia khiến trong lòng Thiên Ca Tuệ chảy qua một dòng nước ấm.

Hoắc Nhĩ Phi sờ đầu bé, cung chiều nói: “Thật biết nghe lời, nhỏ như vậy đã biết bảo vệ mẹ.”

Khi Hoắc Nhĩ Phi dắt theo Học Học đienda4nle3qu21ydo0n chuẩn bị vào khu kiểm tra an ninh, một nhóm người đi tới, rõ ràng là mấy người Cốc Châu Dân, Thiên Tập Vũ từ xa xa nhìn thấy mẹ dắt anh trai đi, hất tay Cốc Châu Dân ra, nhấc chân chạy như điên tới, ôm lấy bắp đùi mẹ khóc rống nói: “Mẹ, mẹ, mẹ không cần Tập Tập rồi sao? Hu Hu...”

Khóc đến rung động lòng người, đáng vẻ kia giống như bị mẹ bé vứt bỏ vậy, người nghe thấy không khỏi ề ề trong lòng, Thiên Ca Tuệ gỡ tay bé đang ôm lấy bắp đùi mình ra.

Thiên Tập Vũ khóc đến lớn tiếng hơn, tay nhỏ bé càng thêm ôm chặt, thế nào cũng không chịu buông ra, bé biết vừa buông lòng mẹ sẽ không cần bé, hu hu...

Ủy Học Nghiêu hơi không rõ đây là chuyện gì, chỉ ngây ngốc nhìn em trai, trong hốc mắt mờ hồ nhuộm nước mắt, đại khái đây chính là tâm linh cảm ứng giữa sinh đôi, thấy đối phương đau lòng, trong lòng mình cũng sẽ không dễ chịu.

“Con ôm chân của mẹ, mẹ dẫn con đi như thế nào?” Thiên Ca Tuệ thở dài, cô chỉ muốn ôm Tập Tập mà thôi, đứa nhỏ này, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thẳng bé khóc đến tê tâm liệt phế như vậy, khóc đến tim gan cô đều đau.

“Hu...” Thiên Tập Vũ ngược cặp mắt lệ mờ mờ lên, thút thút nhìn về phía mẹ.

Thiên Ca Tuệ ngồi chồm hồm xuống hôn một cái lên khuôn mặt tràn đầy nước mắt của con trai, vị mặn nơi khóe miệng xâm nhập đầu lưỡi cô, từ lưỡi, lan tràn đến trong lòng.

“Ngao, sao mẹ lại không cần con chứ, con là tâm can bảo bối của mẹ mà.” Trong giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ và dịu dàng.

Thiên Tập Vũ vẫn còn thút thút lợi hại, bé cho rằng hôm nay mình chọc mẹ tức giận, cho nên mẹ không thích bé, mang theo anh trai đi bỏ lại bé một mình nơi này.

“Tuệ Tuệ, có chuyện gì không thể ngồi xuống hàn huyên bình tĩnh một chút sao? Rồi đi vốn không thể giải quyết được vấn đề.” Cốc Châu Dân tiến lên một bước khuyên nhủ.

“A Dân, em muốn yên tĩnh một chút, có chuyện gì chờ em trở lại rồi nói được không? Bây giờ em không muốn nghe cái gì.” Giọng điệu Thiên Ca Tuệ rất kiên quyết.

Trong lòng Cốc Châu Dân biết nhiều lời vô ích, chỉ thăm mắng trong lòng: Nam Nam thẳng quỳ thúi này! Chết ở đâu rồi?

Ủy Nam Thừa thật sự rất oan uổng, sau khi Tuệ Tuệ hất tay anh ra chạy đi thì anh vẫn luôn đi tìm bọn họ, Dieãn dần lee quy đôn nhưng sân bay thật sự quá lớn, vòng tới vòng lui vẫn không thấy bóng người, vẫn là tiếng khóc tê tâm liệt phế của con trai dẫn anh qua.

Đáng tiếc vẫn chậm một bước, chỉ thấy bóng lưng Tuệ Tuệ dắt đứa bé đi qua khu vực kiểm tra an ninh, cũng ở đó, khi đến chỗ kiểm tra an ninh, anh bị chặn ở bên ngoài.

Nặng một đám lên kính bên cạnh, máu theo ngón tay anh chảy xuống, anh chỉ nhíu chặt chân mày, môi mím thành đường mỏng, tập trung nhìn theo

bóng lưng Tuệ Tuệ.

Hoặc Nhĩ Phi nhìn ánh mắt của Úy Nam Thừa, biết người đàn ông này nhất định yêu Tuệ Tuệ, thật sự có chút chuyện không phải chỉ một chữ yêu là có thể giải quyết, giống như cô và Yến, bỏ lỡ rất nhiều. May mà, cuối cùng không bỏ lỡ nhau.

Trong lòng hy vọng chuyến đi Hy Lạp lần này của Tuệ Tuệ có thể khiến cho tâm tình của cô ấy thoải mái một chút, có một số việc chỉ cần nghĩ thông suốt thì dễ làm, ai tốt với ai? Ai không tốt với ai? Trong lòng mọi người đều biết rõ, mà thời gian có thể chứng minh tất cả.

Tuệ Tuệ, chị Phi Phi hy vọng em có thể hạnh phúc.

Á Đặc nhìn bóng lưng Thiên Ca Tuệ dứt khoát như vậy, trong lòng khen một câu: Rất có cá tính! Không trách được Nam bị giày vò thảm như vậy! Quả nhiên vô quyết dây có móng tay nhọn!

Thư Yến Tà nhìn dáng vẻ khổ sở kia của Úy Nam Thừa, đột nhiên liên tưởng đến mình trước kia, thấy vậy mỗi đoạn tình cảm đều cần phải trải qua, không thể thiếu.

Úy Nam Thừa biết trong khoảng thời gian này Tuệ Tuệ không muốn nhìn thấy mình, chỉ có thể nhờ Á Đặc phái người đi theo ba mẹ con bọn họ, bảo vệ an toàn cho bọn họ, bất kỳ lúc nào chụp hình gửi về cho anh, thông qua hình ảnh được bà xã và đứa bé sông có tốt không, thỉnh thoảng cũng nhìn bọn họ từ rất xa, cũng không đến gần, cho Tuệ Tuệ đầy đủ không gian.

Bởi vì anh biết rõ lấy tính tình của Tuệ Tuệ, nếu như phát hiện mình vẫn đi theo cô ấy mà nói, nhất định sẽ nổi giận.

Cho nên phần lớn thời gian anh chỉ có thể mượn công việc tới tê đại mình, nhất là khi a Dân đi chỗ Á Đặc, công việc anh phụ trách lập tức khổng lồ rất nhiều, anh dứt khoát sống ở công ty chính ở Newyork, cả ngày lẫn đêm vui đầu trong công ty, người lập tức héo hơn rất nhiều.

Bên chỗ ông nội và cha mẹ, die nd da nl e q u u ydo n hai người đều rất ấn ý giữ bí mật này, không muốn làm cho bọn họ lo lắng.

Mà để cho anh tuyệt đối không ngờ chính là, Tiêu Y Y lại nói chuyện không hề tính toán gì hết, anh bỏ ra giá lớn như vậy thành tát nước rồi! Bài báo chứa nội dung công kích người vẫn còn tiếp tục, thậm chí càng có khuynh hướng phát huy nóng hơn.

Trong khoảng thời gian này Hứa Du trôi qua rất khổ sở, thường bị điều tra, làm cho anh kiệt sức, nhưng anh biết mình không thể nhận thua, nếu không sẽ làm người kia chế giễu sau lưng!

Người phía sau màn nhất định là kẻ thù của nhà họ Hứa bọn họ, quyền lợi nằm trong tay vẫn còn rất lớn, thật ra thì dùng phương pháp loại trừ vẫn có thể đoán ra được đại khái là ai, nhưng không có bằng chứng nên anh chỉ có thể nhẫn nhịn.

Anh nhìn được, Hứa Nhiều lại không nhìn được. Ý vị gọi số điện thoại của Úy Nam Thừa, đều thấy giọng chuyển vào hộp thư, cô biết anh Thừa có ý trốn tránh mình, nhưng Tiêu Y Y nói lời không giữ lời! Lừa bọn họ, chẳng lẽ anh Thừa không tức giận? Không muốn tìm co ta tính sổ sao?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 171: Có phải hai người phụ nữ này từ trong bệnh viện tâm thần ra không?

Úy Nam Thừa đương nhiên rất tức giận, nhưng tức giận vốn không thể giải quyết vấn đề, hơn nữa anh vốn không muốn lại đi trông nom chuyện phiên lòng này, cho mình ngọt ngào, tội gì!

Thật ra thì nếu như có thể xin ông nội ra mặt, lấy uy tín của ông cụ, cho dù ở quân khu hay giới chính trị, ít nhiều vẫn sẽ nể mấy phần mặt mũi của ông cụ.

Nhưng anh biết tính tình Hứa Du, nói dễ nghe chính là thanh cao, nói khó nghe chính là chết vì sĩ diện, cho dù ảnh hưởng đến tiền đồ của cậu ấy, nhưng cậu ấy vẫn không đi cầu xin bất kỳ ai, chỉ vì không muốn.

Mấy người bọn họ bây giờ đều không ở trong giới chính trị, rời khỏi gia đình của từng người, vốn không có giá trị, chỉ có thể dùng phương thức khác ủng hộ Hứa Du.

Hứa Nhiều nghĩ thật lâu, quyết định hẹn gặp Tiêu Y Y một lần nữa, chị ta là cái thá gì! Không phải bám lấy người giàu có quyền thế sao? Về phản phác lỗi thành như vậy! Cô nhất định sẽ để cho chị ta trả một cái giá thật lớn!

Hai người vào tiệm cà phê ngồi một lần nữa, trong mắt không tiếp tục che giấu bất kỳ tâm tình gì, mỉa mai, khinh thường, chán ghét tất cả đều viết trên

mặt, hình như hận không thể bóp chết đối phương!

“Thế nào? Nghĩ thông suốt? Đi cầu xin tao?” Tiêu Y Y châm chọc cười nói, cô vẫn mặc bộ váy đen, hình như màu trắng đã sớm cách xa thế giới của cô, quần áo trong tủ treo quần áo chỉ có màu đen.

Màu sắc của bóng đêm này, màu sắc khiến cho người ta hủy diệt, màu sắc đen như ma quỷ này, khiến cho cô yêu thích không chịu nổi.

“Tiêu Y Y mày là kẻ đê tiện! di3nd@n3qu.yd0n Nói không giữ lời, anh Thừa làm được theo yêu cầu của mày, nhưng mày lại lật lọng phản lời! Mày có bản lĩnh khai người núp sau lưng mày ra, che giấu cái khi gì!” Hứa Nhiều mở miệng thành văn chương.

“Vốn tao chuẩn bị xóa bỏ bài báo, nhưng lúc anh ta đi chọc tao mất hứng, tao mất hứng sẽ làm ra những chuyện gì thì ngay cả chính tao cũng không dự đoán được. Tao đê tiện? Mày có thể tốt đến đâu? Mọi người cũng vậy!” Đôi môi đỏ hồng lạnh lùng phun ra từng câu giễu cợt, móng tay đỏ như máu như có như không cao lên ly thủy tinh, trong mắt lạnh lẽo như sương.

“Phi! Đừng có đánh đồng tao với mày! Thân phận mày là gì! Chẳng qua chính là một con điên!” Hứa Nhiều mắng hết sức ác độc.

“Thân phận? Mày còn có thể lấy thân phận ra để nói? Mày có tin nếu tao muốn mày còn không bằng cả tên ăn xin không!? Cứ u mê không tỉnh ngộ! Con điên dùng trên người mày mới thích hợp! Nếu như mày không điên, sẽ làm ra chuyện xấu xa mất trí đó? Hay nói mày vốn không bình thường? Vốn là người điên chạy từ bệnh viện ra?!” Tiêu Y Y phản bác không chút khách khí nào, bây giờ cô có thể điên cuồng hơn Hứa Nhiều! Bởi vì tất cả đều do bị Hứa Nhiều ép!

Hứa Nhiều tức giận đến toàn thân phát run, đôi môi ỳ ị run run, cô sống yên tĩnh nhiều năm như vậy, công phu dưỡng người hình như cũng yếu đi một chút, mà Tiêu Y Y thì lợi hại hơn trước kia gấp trăm lần, từng câu từng chữ của chị ta cũng đủ để cho cô phát điên!

“Mày thứ đồ đê tiện! Đồ rách nát! Trừ quyền rũ đàn ông ra mày còn biết làm cái gì? Thật sự là đồ đê tiện trời sinh từ trong trứng!”

Tiêu Y Y cố nén kích động ném ly nước lên mặt Hứa Nhiều, rất bình tĩnh nhấp một ngụm cà phê, “Đúng, tao đê tiện. Nhưng mày thì sao? Mày lại bị bệnh tâm thần phân liệt, không hơn không kém bệnh thần kinh, điều trị hai năm cũng không điều trị khỏi cho mày? Cha mẹ mày thật sự dụng tâm lương khổ *, cho rằng đưa mày ra nước ngoài sẽ tốt hoàn toàn, kết quả như thế nào? Mày vĩnh viễn là một bệnh nhân thần kinh!” Thương hại và đáng thương trong mắt nhìn không sót cái gì.

(*) Dụng tâm lương khổ: phải dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại; muốn tốt cho người khác mà người khác không biết.

Trông mặt Hứa Nhiều bỗng nhiên hép lại, con mắt đầy máu nhìn chằm chằm Tiêu Y Y đối diện, năm chữ “Bệnh tâm thần phân liệt” này giống như cây kim đâm vào trong lòng cô, đau đớn khó nhịn giống như bóc vết sẹo ra, cả người không kiềm chế được mà run rẩy.

Cô chưa bao giờ thừa nhận mình có vấn đề trên phương diện tâm thần, trải qua nhiều bệnh viện điều trị hai năm, cả đời cô cũng không bằng lòng nhớ tới con ác mộng này, cô sợ, cô bàng hoàng, cô thật sự không tin mình bị bệnh tâm thần phân liệt, nhưng tất cả mọi người nói cô có bệnh, ngay cả cha mẹ cũng không tin cô không bị bệnh!

Khoảng thời gian đó cô gần như cả đêm đều gặp ác mộng, mơ thấy Tiêu Y Y thật sự chết rồi, lại trở lại tìm cô đòi mạng, di@en*dyan(lee^qu.donnn) toàn thân áo trắng, đầu lười treo ngược thật dài, tóc tai bù xù, giống nữ quỷ trên ti vi như đúc.

Cho nên cô càng sợ hơn, càng điên cuồng hơn rồi, vừa nhìn thấy người mặc đồ trắng lại không nhìn được thét chói tai, làm cho những y tá kia vốn không dám lại gần cô, lấy hết dũng khí đi tiêm cho cô, cũng sẽ bị cô làm tổn thương.

Sau đó mỗi khi y tá tiêm cho cô, cha mẹ đều trối cô lại, mặc dù như thế, cô vẫn muốn thét chói tai –

Tình huống như thế kéo dài gần một năm, cô dần dần không hề mơ thấy ác mộng nữa, cảm xúc cũng dần thành bình thường, chỉ có điều thỉnh thoảng mới có biểu hiện mất khống chế, trên cơ bản gần như người bình thường.

Về sau nữa, cô được ra viện, điều bộ không khác người bình thường, lại thêm lựa chọn mất trí nhớ, chính là không muốn bất kỳ kẻ nào nói tới chuyện cũ thâm gia với cô.

Tự động niêm phong cất vào trong kho ký ức chuyện cũ nghĩ lại mà kinh kia, trong tiềm thức cũng chưa từng có người tên Tiêu Y Y này, giống như tất cả chỉ là ảo giác.

Yêu Ủy Nam Thừa lại càng thêm có tăng không giảm, cả ngày gọi điện thoại cho anh, còn ở nhà náo loạn muốn đi Newyork tìm anh.

Hai vợ chồng Hứa Kế Giang không còn cách nào khác đành phải dỗ ngọt con gái ra nước ngoài du học, nói một đồng lớn đạo lý với con gái, lúc này mới bỏ được quyết tâm đi Newyork của con gái, dứt khoát lựa chọn đi Canada du học, đổi một hoàn cảnh mới hoàn toàn quên hết quá khứ, cũng vì để cho mình xứng với Ủy Nam Thừa hơn mà cố gắng, ép buộc mình học rất nhiều chuyện trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ, ví dụ như: nấu cơm.

Đợi đến khi cô học xong trở về nước, lòng tràn đầy vui mừng anh Thừa có thể thêm vài phần kính trọng cô, yêu cô, nhưng không nghĩ tới anh đã kết hôn rồi, trong nháy mắt đó điên khùng ần núp nhiều năm trong lòng lại bắt đầu rục rịch chộn rộn.

May mà anh Thừa và Thiên Ca Tuệ chỉ là kết hôn giả, để cho cô yên tâm không ít, mặc dù cha mẹ và anh trai khuyên cô buông tha, nhưng cô không cam lòng, cô sống khổ cực nhiều năm như vậy chính là vì anh Thừa, tại sao có thể dễ dàng chấp tay nhường cho người ta được!

Nhiều lần thổ lộ nhiều lần bị từ chối, để cho trong lòng cô đầy đủ hận, nhưng cô biết Thiên Ca Tuệ không phải Tiêu Y Y năm đó, cô ta cũng là con gái trong đại viện, cha mẹ hai nhà đều biết, vốn cũng không thể làm gì cô ta!

Cho nên cô lựa chọn tự sát, muốn mượn việc này chiếm được đồng tình của anh Thừa, sau đó sẽ ly hôn với Thiên Ca Tuệ, cưới mình.

Vậy mà, mộng dù sao cũng chỉ là mộng, tất cả chỉ là kết quả cô mong đợi trong lòng, cũng chính là sau lần tự sát không thành này, cô mới nhìn rõ mình, thì ra cô thật sự có bệnh, chỉ ẩn giấu sâu trong đáy lòng mà thôi.

Lần này bị Tiêu Y Y bóc ra máu chảy đầm đề, trong mắt cô hiện lên ý hận nồng đậm, đáng vẻ kia như muốn ăn tươi nuốt sống Tiêu Y Y trước mặt, lớp nguy trang của cô sụp xuống trong nháy mắt ở đây.

Tiêu Y Y rất đặc ý nhìn về mặt thay đổi không ngừng và biểu hiện lúc sợ hãi lúc căm hận trong mắt của cô ta, chăm chọc cười nói: “Nhớ lại chuyện cũ khiến cho mày rất khổ sở sao? Nhìn đáng vẻ của mày xem, chắc chắn chắc... Bình tĩnh, bình tĩnh, nơi này là công cộng, nếu như mày đột nhiên phát điên, chỉ sợ sáng sớm mai người toàn bộ thành phố W đều biết rõ bệnh tâm thần phân liệt của Hứa Nhiều Hứa tiểu thư lại một lần nữa tái phát.”

Hứa Nhiều cảm giác mình sắp không nhịn nổi nữa, nhưng cô không thể mất mặt xấu hổ ở đây, cô không phải Tiêu Y Y, die emnd kdan/le eequhyd onnn ngay trước mặt nhiều người như vậy còn thông suốt không ra. Cầm túi xách lên, đứng dậy, không nói câu nào nhất định đi xuống!

Tiêu Y Y lại không định dễ dàng bỏ qua cho cô ta như vậy, cố ý ép cô ta đến điên khùng, “Thế nào? Hứa đại tiểu thư cũng có lúc không chịu được? Hành động này của mày gọi là gì? Chịu thua sao? Thật đúng là hiếm! Hôm nay tao cho mày một cơ hội cuối cùng, chẳng lẽ mày không định tranh thủ chút ít sao? Giống như chó sủa loạn đã dòi đi luôn? Đây chính là mày Hứa đại tiểu thư?”

Hứa Nhiều đã không chịu được nữa rồi, cầm cái ly trên bàn ném lên mặt Tiêu Y Y, Tiêu Y Y cũng đã sớm đề phòng ngón này của cô ta, chỉ có điều đỡ được cái ly nhưng không đỡ được nước trong ly, bị gọi đến cả mặt đều là cà phê, chảy từ trên mặt xuống.

“Đồ dê tiện!” Ngực Tiêu Y Y phập phồng lợi hại, cầm đồ giống như gạt tàn bằng pha lê lên đập qua, không nện trúng vào mặt Hứa Nhiều mà nện trúng vào bả vai cô ta.

“Mày đồ con điên! Thứ rách nát!” Hứa Nhiều cầm giỏ xách đập lên đầu cô ta, điên loạn trong đáy lòng hoàn toàn bộc phát, điên cuồng mắng, động tác trong tay càng không ngừng nghỉ.

Tiêu Y Y cũng không phải đèn đã cạn dầu, túm lấy tóc Hứa Nhiều kéo mạnh liệt, căm hận đó làm cho người ta nhìn cũng sợ hãi.

Da đầu Hứa Nhiều bị kéo tới đau, móng tay thật dài nảy sinh ác độc cào mặt Tiêu Y Y, tạo ra từng vết máu ở trên mặt.

“Kẻ điên! Mày cũng không kém bệnh thần kinh!” Tiêu Y Y cũng đưa móng tay ra cào mặt Hứa Nhiều, hai người cứ cào, cào, chửi mắng nhau, đều đã dùng hết toàn lực, chỉ hận không thể giết đối phương để xóa giải mối hận trong lòng!

Khách hàng bên cạnh đã sớm bị hai cô dọa sợ choáng váng, rồi rít chạy ra khỏi tiệm cà phê.

Nhân viên phục vụ cũng bị sợ đến tay run run, vội vàng bấm “110” báo cảnh sát, chỉ sợ chọc phải kiện cáo không cần thiết.

Khi Thiên Chi Dương nhận được điện thoại, nói để cho anh đến đồn cảnh sát chuộc người, anh ngăn người, đi đồn cảnh sát chuộc người?

Khi chạy tới đồn cảnh sát, anh sững sờ không nhận ra được người phụ nữ tóc rối bù, khoe mắt khoe miệng bị cào ra từng vết máu là Hứa Nhiều, khuôn mặt hoàn toàn bị hủy.

Lại nhìn người phụ nữ bên cạnh không tốt hơn cô bao nhiêu, mặc dù khuôn mặt đã gần với hoàn toàn thay đổi, nhưng anh biết cô ta chính là Tiêu Y Y, bởi vì trừ Tiêu Y Y ra, không có ai sẽ khiến Hứa Nhiều có hành động sao điên cuồng như vậy!

Hai người này, chẳng lẽ điên thật rồi? Đáng vẻ này quả thật ghê tởm kinh khủng giống như thất khiếu * chảy máu!

(*) thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng

“Xin hỏi anh tới chuộc ai?” Một cảnh sát trẻ tuổi mặc đồng phục đi tới, mặt lộ vẻ chán ghét nhìn hai người phụ nữ trước mắt đánh nhau thành như vậy, quả thật là kẻ điên! Tiếp theo đó giọng nói với Thiên Chi Dương cũng không được tốt.

Nếu như có thể, Thiên Chi Dương thật hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống, cả đời này của anh còn chưa từng bị mất thể diện như vậy bao giờ!

“Hứa Nhiều.”

Cảnh sát kia nhìn anh một cái, “Anh là gì của cô ta? Anh biết vì sao bọn họ đánh nhau thành như vậy không? Đánh nhau hăng hái như vậy có bao nhiêu ác liệt anh biết không? Nếu như không phải chúng tôi chạy tới kịp thời, sẽ gây ra án mạng đấy!”

Dừng một chút, “Có phải hai người phụ nữ này từ bệnh viện tâm thần ra không? Ra cửa sao không cho bọn họ uống thuốc? Cố ý đánh cho đến chết hả!”

Mồ hôi lạnh “Vèo vèo” bốc lên chảy xuống từ trên trán Thiên Chi Dương, anh cũng bắt đầu hoài nghi hai người dfienddn lieqiudoon phụ nữ này có phải chạy ra từ bệnh viện tâm thần không? Hay nói buổi sáng ra ngoài quên uống thuốc?

Hứa Nhiều và Tiêu Y Y nghe được lời cảnh sát kia nói, đồng thời ngược mắt lên nhìn anh ta, tia lạnh trong mắt đến chết người.

“Đừng! Đừng nhìn tôi như vậy, buổi tối tôi sẽ gặp ác mộng! Hai người có biết dáng vẻ của hai người bây giờ có bao nhiêu dọa người không? Giống như quỷ thất cổ trở lại lấy mạng vậy, không, còn kinh khủng hơn quỷ thất cổ gấp trăm lần! Biết cái gì gọi là hù chết người không đền mạng không? Nói chính là các cô!!!” Cảnh sát trẻ tuổi giọng điệu không tốt giễu cợt hai cô.

“Đồng chí cảnh sát, xin hỏi tôi có thể mang Hứa Nhiều đi được chưa? Còn cần hỏi gì không?” Thiên Chi Dương chỉ muốn nhanh chóng đón Hứa Nhiều đi, ở lại tiếp anh thật sự sẽ gần như hồng mắt, không chơi như vậy!

“Cô ta không phải là bạn gái của anh chứ? Chẳng lẽ hai cô vì anh mới phát điên đánh nhau?” Ánh mắt cảnh sát nhìn anh ghét bỏ giống như nhìn đồng đại tiện.

Lòng muốn khóc của Thiên Chi Dương đã có, chẳng lẽ đây chính là báo ứng trong truyền thuyết? Ủy Nam Thừa đồ đáng chết! Đáng ngàn đao đấy! Lại để cho anh đi đến gánh tội cho cậu ta! Còn có thiên lý không!

“Đồng chí cảnh sát, anh hiểu lầm rồi, tôi đã có vợ chưa cưới.”

Ánh mắt cảnh sát kia nhìn anh dường như hơi hoài nghi, lấy một tờ bảng biểu trong tập văn kiện ra cho anh điền, nói điền xong thì có thể mang Hứa Nhiều đi.

Mười phút sau, anh mang theo Hứa Nhiều ra khỏi cửa chính đồn cảnh sát, miệng thở to hít không khí mới mẻ, đột nhiên có một người đi qua bên cạnh, rất quen mặt, lại không nhớ nổi đã từng gặp ở đâu, thôi, vẫn tranh thủ thời gian đi thôi, đáng về này của Hứa Nhiều mà bị người nhìn thấy, đoán chừng sẽ bị hù chết!

“Đi bệnh viện trước?” Thiên Chi Dương nhìn dáng vẻ của cô ta, không đi bệnh viện chỉ sợ không được.

“Không.” Hứa Nhiều không chút suy nghĩ từ chối, cô sợ, sợ hãi bị người nhìn thấy dáng vẻ người không ra người quỷ không ra quỷ này của mình.

“Trên mặt em có vết cào không đi bệnh viện sao được? Chẳng lẽ em thật sự muốn hủy dung?” Thiên Chi Dương biết cô ta luôn luôn thích đẹp, không thể nào chịu đựng được dáng vẻ và biến dạng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Tình yêu, không có ai đúng ai sai

Hứa Nhiều dĩ nhiên không muốn hủy dung, mặt của cô vẫn đau rát, đau đến cô đã có lòng muốn chết rồi.

Thiên Chi Dương thấy cô ta không nói thêm gì nữa, nên quay đầu xe tiến đến bệnh viện.

Sau khi đến, Hứa Nhiều lại không dám xuống xe, nhất định đòi Thiên Chi Dương mua mũ trùm đầu cho mình, ít nhất có thể che chút xấu xí.

Thiên Chi Dương nghĩ tới dù sao cũng đã già y vô thành như vậy rồi, cũng không để ý nhiều hơn đi một chuyến.

Khi bác sỹ nhìn thấy vết cào trên mặt cô ta thì cực kỳ kinh ngạc, “Sẽ không phải đánh nhau với kẻ điên chứ?” Ngẫu nhiên lại bổ sung một câu, “Không có gì khác, chẳng qua tôi cảm thấy một người bình thường không thể nào làm ra loại chuyện như vậy, tôi theo nghề y nhiều năm vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy liều mạng cào lên mặt, là cố ý để cho cô bị hủy dung đúng không?”

Hai người đồng thời im lặng. Trong lòng Thiên Chi Dương cực kỳ bội phục ánh mắt sắc bén của bác sỹ, từng câu từng chữ đều nói đến điểm quan trọng rồi, quá sâu sắc rồi!

“Cắt một vết trên tay còn khó mà tốt được, chứ đừng nói chi là cào một vết máu sâu như vậy trên mặt? Sớm biết hiện tại, ban đầu cần gì chấp nhặt với kẻ điên chứ, đây không phải tự tìm ngược sao?” Bác sỹ thờ dài, tên điên này cũng có thể tùy tiện chọc loạn sao? Không biết người trước mắt ông chính là một kẻ điên.

Hứa Nhiều giống như đã quen với từ “Kẻ điên” này, hôm nay đã bị rất nhiều người nói rồi, cô đã chết lặng.

Trong lòng Thiên Chi Dương thờ dài theo, thế giới này hoàn toàn điên cuồng, xem ra về sau bản thân mình die,n; da.nlze.quy:do/nn phải cẩn thận một chút, có vài phụ nữ thật sự không thể tùy tiện chọc, nếu không chính là rước họa vào thân! Cả đời đều không thể lật người!

“Vết thương trên mặt cô ấy phải bao lâu mới có thể tốt được? Có biện pháp gì tương đối nhanh không?”

“Có, đi phẫu thuật thẩm mỹ, bây giờ kỹ thuật phẫu thuật thẩm mỹ rất tốt rồi, dạng người như thế nào cũng có thể chỉnh thành người đẹp, trên đường vừa cảm là một bó to! Dù là ngũ quan sai lệch, cũng có thể chỉnh, chứ đừng nói tới mấy vết sẹo này.” Bác sỹ kia chẳng hề để ý nói.

—00— |||

Trên đầu Thiên Chi Dương đầy vạch đen, xem ra sau này tìm bà xã ánh mắt phải thật sự sáng lên một chút.

Hứa Nhiều không có tâm tình đùa giỡn, cô cũng biết khuôn mặt mình tương đương với bị hủy, vừa nghĩ tới vết sẹo trên mặt Tiêu Y Y còn nhiều hơn cô hai vết, tâm tình tự dưng thoải mái.

Mặc kệ sau này Tiêu Y Y còn định đòi phở với cô như thế nào, cô đều không sao, dù sao đã bắt cứ giá nào, cô có thể từ từ dây dưa với cô ta! Cùng lắm thì lười rách cả chết!

Sau khi dùng nước sát trùng xử lý đơn giản vết thương trên mặt, đau đến nước mắt của cô chảy ào ào, dáng vẻ này quang vinh này dĩ nhiên không thể để cho cha mẹ biết, bọn họ đã vì mình mà tốn quá nhiều tâm tư rồi, anh trai nói đúng, cha mẹ lớn tuổi, không chịu nổi giày vò.

“Anh Dương, anh đưa em ra sân bay được không? Em muốn đến Hàn Quốc một chuyến, chờ sau khi vết thương trên mặt hoàn toàn khôi phục lại trở về, anh có thể giữ bí mật giúp em không? Em không muốn để cho cha mẹ lo lắng.”

“Ừ, không thành vấn đề.” Thiên Chi Dương đương nhiên biết cô ta đi Hàn Quốc để làm gì.

Hứa Nhiều không nói thêm gì nữa, bởi vì vừa nói sẽ động đến vết thương trên mặt cô, đau đớn khó nhịn.

Đây rõ ràng là một ngày rất lịch sử, Hứa Nhiều là lối om sòm bằng bất cứ giá nào cũng phải đánh một trận với Tiêu Y Y, kết quả hoàn toàn thay đổi, cũng tính được là một tiên phong rồi! Là một ngày có ý nghĩa cỡ nào!

-

Buổi tối, Thiên Chi Dương đã phát tiết toàn bộ chuyện ban ngày đến trên người Úy Nam Thừa, gọi điện thoại vượt biển cho cậu ấy, tự thuật cặn kẽ chuyện Tiêu Y Y và Hứa Nhiều đánh nhau một lần.

Còn bổ sung thêm một câu, “Em rể, anh chính là chịu oan ức thay cậu, nói đi, trở về bồi thường anh như thế nào?”

“Bồi thường anh nhất định không thành vấn đề, chỉ có điều lời chịu oan ức thay em đừng nói nữa, hai người bọn họ đã sớm bị thù hận che mất lý trí, nếu như nói bây giờ là vì em, đơn giản đó chính là vô nghĩa!” Giọng Úy Nam Thừa không vui nói, trong lòng anh còn nhớ một đòn của Tiêu Y Y cho anh, làm hại đến bây giờ Tuệ Tuệ vẫn không để ý đến anh.

“Giọng điệu như vậy không được, chẳng lẽ vợ chồng son lại náo loạn mẫu thuẫn sao?” Thiên Chi Dương ngầm nghe ra tức giận trong lời nói của cậu ấy.

Úy Nam Thừa liền nói chuyện xảy ra đêm đó và tình huống bây giờ nói ra một lần.

“Cái gì? Một mình Tuệ Tuệ mang theo hai đứa bé đi Hy Lạp rồi hả?”

“Ừ, em có phải người âm thầm bảo vệ cô ấy, anh yên tâm, em biết đúng mực.”

“Chuyện này gọi là gì! Tiêu Y Y thật sự có khả năng, xem ra anh phải nhúng tay vào, không thể mặc cho cô ta lớn lối như vậy tiếp! Nếu không còn tưởng rằng chúng ta đều dễ bắt nạt!”

“Tự anh nhìn mà làm, bây giờ trừ anh ra, ba chúng ta đều bị hại nặng nề.”

“Vậy anh không khách khí!”

“Anh dài dòng quá!”

...

Thiên Ca Tuệ mang theo hai con trai đi Olympia, chỗ có sân vận động xưa nhất thế giới; còn đi thăm tất cả thần miếu và viện bảo tàng Hy Lạp, chơi ở thủ đô Athen hai ngày, sau đó đi biển Aegean, có một vẻ đẹp Địa Trung Hải tự nhiên đặc biệt, đẹp không sao tả xiết.

Học Học và Tập Tập đều cực kỳ tò mò với mọi thứ, thấy nhà cửa bên kia và người không giống đều hỏi mẹ, tiêu chuẩn mười vạn câu hỏi vì sao.

Thiên Ca Tuệ nói đến miệng đắng lưỡi khô, trước kia những vấn đề này đều hỏi cha hai đứa, mà đồ trùng thú đó lại có thể giải thích được đạo lý rõ ràng, khiến Học Học và Tập Tập đều bội phục sát đất, còn đến lượt cô, luôn hỏi cổ hết sức!

Buổi tối khi về khách sạn, mới vào sảnh chính khách sạn, có một bóng dáng màu vàng sáng chạy vội về phía cô, “Tuệ Tuệ, cuối cùng cậu cũng trở lại!”

“Mẹ nuôi.”

“Mẹ nuôi.”

Sau khi Học Học và Tập Tập nhìn thấy người tới thì đồng loạt gọi, cảm giác hưng phấn không lời nào có thể diễn tả được.

Đồng Yên và Hạ Lan Thu chia ra ôm con nuôi của mình, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của hai đứa, “Thật biết nghe lời, mấy ngày nay chơi có vui về không?”

“Vui về.” Trăm miệng một lời trả lời.

Thiên Ca Tuệ vẫn còn hơi không kịp phản ứng, sao Yên nhi và Cầu Cầu đột nhiên đến rồi, hình như đang nằm mơ ~

“Cũng biết cậu nhất định sẽ có đáng về ngây ngốc như vậy, haizzz, tớ và Cầu Cầu cũng sắp đổi chết, cậu không biết mời chúng tớ đi ăn cơm nữa!” Đồng Yên nhéo tay của bạn, trêu ghẹo nói.

“Mẹ vậy là rất vui mừng.” Học Học cười ha hả nói tiếp.

“Đồ quý, không cho phép chê cười mẹ!” Thiên Ca Tuệ vỗ vỗ đầu con trai.

Úy Học Nghiêu nghịch ngợm le lưỡi, chui vào trong ngực Đồng Yên “Ha ha” mà cười.

“Yên nhi, Cầu Cầu, sao các cậu lại tới? Không phải đang thực tập sao?”

“Thực tập hơn mấy tháng, cũng sắp phiên muộn đến chết rồi, cho nên nhân cơ hội ra ngoài hóng mát một chút.” Hạ Lan Thu cười nói.

“Tuệ Tuệ, cậu không biết đó, thực tập chính là bóc lột sức lao động! Tiền lương ít làm việc nhiều, đều đóng vai trò nhỏ, haizzz... Cho nên nghe nói một mình cậu chạy đến Hy Lạp chơi, hai tớ không hẹn mà cùng muốn cho cậu một niềm vui bất ngờ!” Đồng Yên ai oán nói.

“Là rất vui mừng.” Quả thật cho cô một vui mừng ứng phó không kịp, rất vui về.

Đồng Yên vỗ móng vuốt lên vai cô, Vui mừng sẽ phải lộ ra ngoài chứ! Cũng đừng buồn bực đến hư!” Khiến cho Thiên Ca Tuệ lão đảo, nghe răng nhếch miệng cá giận nói: “Đồ chết dẫm kia! Một ngày tớ không thu thập cậu, cậu liền ngứa da đứng không!” Vung cánh tay lên chào hỏi.

Hai người ở sảnh chính khách sạn điên cuồng náo loạn, cũng không để ý đến những ánh mắt khác thường của người xa lạ.

“Mẹ nuôi, đã rất lâu con không thấy mẹ vui về như vậy rồi.” Thiên Tập Vũ ôm cổ Hạ Lan Thu nói.

Hạ Lan Thu nhìn hai bóng dáng sáng rỡ ở xa, nhếch miệng lên nở một nụ cười ấm áp.

--- -----Puck.d.d.l.q.d-----

Buổi tối, sau khi dụ dỗ hai đứa nhỏ ngủ xong, ba người nằm trên một chiếc giường nhỏ nói lời trong lòng từng người, lúc này, khoảng cách giữa thân và lòng đều rất gần, không có bất kỳ đề phòng gì, không có bất kỳ bí mật gì, cái gì cũng có thể nói.

Đêm đó Đồng Yên khóc bù lu bù loa, bởi vì cô và Bùi Phóng chính thức chia tay, uất ức và đau lòng chất chứa lâu như vậy đều bộc phát đến tràn đầy ở trước mặt hai bạn.

Thiên Ca Tuệ cũng khóc cùng Yên nhi, phóng thích toàn bộ uất ức giấu trong lòng trong khoảng thời gian này ra ngoài, trong lòng máng Úy Nam Thừa tên khốn kia hết lần này đến lần khác!

Hạ Lan Thu nằm ở bên cạnh yên lặng với hai bạn, cô vốn ôm không xác định về tình yêu, giờ phút này càng thêm hoài nghi, hai bạn tốt bên cạnh đều tạm nhân nhượng vì lợi ích chung trong tình yêu, nhưng vẫn đau lòng.

Nhất là Yên nhi, bọn họ đều nhìn một đường giữa cậu ấy và Bùi Phóng, đã từng là kim đồng ngọc nữ xứng đôi với nhau như vậy, là đối tượng hâm mộ của các bạn học, vốn tưởng rằng đây chính là ví dụ rõ nét về tình yêu trong thần thoại, bây giờ lại vì đủ loại vấn đề trong cuộc sống hiện thực mà chia tay chấm dứt.

Ai đúng? Ai sai? Thật sự không có ai cho một định nghĩa chính xác.

Bùi Phóng vì tiền đồ mà bỏ qua Yên nhi, anh ta có lỗi sao? Anh ta cũng chỉ vì về sau trôi qua cuộc sống tốt hơn, có thể mua một cái nhà lớn ở thành thị lớn, đón cha mẹ anh ta ở nông thôn lên trong thành phố ở, để cho bọn họ an hưởng tuổi già, đây là một phần hiếu thuận của anh ta với cha mẹ.

Từ một góc độ khác mà nói, anh ta cũng bị chữ lợi che tâm, bị xã hội đầu độc, không chịu yên ổn với tình hình thực tế, mà tất cả Đồng Yên không cách nào cho anh ta, nhưng con gái một Vũ Huệ của tổng giám đốc công ty khoa học kỹ thuật hữu hạn “Vũ Huy” có thể trợ giúp anh ta nâng cao một bước.

Vũ Huệ đó lại còn thích anh ta, biết rõ anh ta có bạn gái nhưng vẫn trước sau như một triển khai thế tấn công nhiệt liệt theo đuổi, một cô gái nhiệt tình như lửa như vậy, hoàn toàn không giống cô gái nhỏ như Đồng Yên.

Bùi Phóng là một người đàn ông bình thường, đương nhiên không chịu được cám dỗ, huống chi người phụ nữ kia có thể mang lại cho anh ta tất cả những gì anh ta muốn.

Đây chính là tình yêu sao?

Có thể yêu đến chết đi sống lại như vậy, trong anh có em, trong em có anh, vậy mà khi gặp phải lựa chọn thực tế, nói chia tay thì chia tay?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Mẹ nói, không có cha, cũng sẽ có chúng con

Hy Lạp, Australia, nước Pháp.

Ba người hoàn toàn chơi đến thoải mái rồi, một trạm nước Pháp sau cùng lưu lại thời gian dài nhất, thủ đô thời trang mà! Dĩ nhiên không tránh được mua đồ một trận lớn, ngay cả Học Học và Tập Tập cũng mua không ít, bao lớn bao nhỏ vốn không có cách nào xách, không thể làm gì khác hơn là gửi về.

Trong suốt nhiều tháng du lịch, khiến cho các cô quên những chuyện không vui kia, cả ngày tiếng nói tiếng cười không ngừng, từng bức hình chụp nụ cười sáng rõ của các cô khó quên trong chớp mắt.

Hai đứa bé càng thêm hết sức làm trò quỷ, thường xuyên cho cho ba người bọn họ cười ha ha.

Vậy mà càng đến ngày về, cảm xúc cũng biến thành hơi đè nén, dù sao vừa về tới địa phương kia, rất nhiều chuyện không có cách nào trốn tránh nã, chỉ đành phải đi đối mặt.

Học Học và Tập Tập cũng cảm thấy mẹ hơi không bằng lòng về nhà, nhưng mà hai đứa thật sự nhớ cụ nội, ông nội, bà nội, ông ngoại, bà ngoại còn có cha.

Thật ra thì hơn một tháng qua cha đều liên lạc với hai đứa, hỏi mẹ có tốt không, sau đó hai đứa sẽ trộm gửi ít hình cho cha, không hề cho mẹ biết, nếu không mẹ sẽ nổi giận, hai đứa không muốn mẹ tức giận.

Cho nên, công tác bảo mật của hai tiểu quỷ làm vô cùng tốt, không ai phát hiện.

--- -----

Thiên Ca Tuệ dự đoán được tên khốn Úy Nam Thừa kia nhất định sẽ phái người tìm hiểu rõ hành tung của mình, cho nên cô rí tai một phen ở bên tai hai bảo bối.

“Mẹ, những lời này là có ý gì?” Úy Học Nghiêu cảm thấy hứng thú, trước mặt bé đều hiểu, chính là một câu cuối cùng không hiểu lắm.

“Đến lúc đó hỏi cha con cũng biết rồi.” Thiên Ca Tuệ hôn hai cái lên khuôn mặt non mềm nhũn của con trai.

Tập Tập bổ sung một câu, “Mẹ, nếu như cha nhất định đòi chúng con nói mẹ ở đâu thì làm như thế nào?”

“Kiên quyết không thể nói, die,n; da.nlze.qu,ydo/nn biết không?” Thiên Ca Tuệ cười hi hi uy hiếp con trai.

“Vâng.” Học Học và Tập Tập đồng thời gật gật đầu, lại hỏi, “Vậy cha có tức giận không?”

“Ngoan ~ sẽ không đâu, cha thương các con như vậy khẳng định không thể tức giận.” Tức giận thì như thế nào? Tức giận anh còn dám nổi giận bọn nhỏ sao! Hừ!

Học Học và Tập Tập thầm vì cha tự cầu nhiều phúc ở trong lòng, rốt cuộc cha chọc giận mẹ như thế nào? Tại sao mẹ lại tức giận lớn như vậy? Hơn nữa cũng đã hai tháng còn không tha thứ cho cha, xem ra chuyện rất lớn!

--- -----

Sân bay thành phố W.

Úy Nam Thừa và Thiên Chi Dương song vai đi vào sóng người chật chội ở sảnh chính sân bay, bất kỳ lúc nào cũng chú ý đến động tĩnh chuyến bay từ Pháp về.

“Sáng sớm đã call liên hoàn đoạt mệnh kêu anh đến đây, chờ bà xã và con trai cậu, anh làm cái gì?” Thiên Chi Dương vừa đi vừa ngáp liên tục, tối hôm

qua công việc quá muộn, buổi sáng còn bị người này đánh thức.

“Đó cũng là em gái và cháu ngoại của anh!” Ủy Nam Thừa không vui tròng mắt liếc anh, người này giống như cú mèo, ngày đêm điên đảo!

Thiên Chi Dương không đếm xỉa, còn buồn ngủ tròng mắt nhìn cậu ấy, “Cậu chưa nghe nói con gái đã gả ra ngoài giống như tát nước ra ngoài à! Bây giờ Tuệ Tuệ đã là người của cậu rồi, đón con bé về nhà do chính cậu phụ trách là được rồi, vợ chồng son đang cãi nhau ầm ĩ còn mang theo anh vợ là anh đây, thật là!”

“Em nói anh có thể nói ít đi vài câu không, mới vừa qua ba mươi! Cả ngày nói lảm nhảm, cẩn thận chưa già đã yếu!” Ủy Nam Thừa liếc nhìn anh một cái

“Này này! Đây là cậu thân làm em rể nên nguyên rửa anh vợ như vậy sao? Cẩn thận anh thổi gió bên tai Tuệ Tuệ một chút, hừ...” Thiên Chi Dương há hê liếc nhìn cậu ta.

“Từ gió thổi bên tai mà anh cũng dùng linh tinh!”

“Anh cứ dùng thì sao? Lại nói, khi còn bé Tuệ Tuệ thích ngủ chung với anh nhất, trên dưới toàn thân con bé có chỗ nào mà anh chưa từng nhìn...”

Lời còn chưa dứt đã bị ánh mắt lạnh lùng như giết người của Ủy Nam Thừa tròng về, khí thế kia, quá kinh khủng!

Thiên Chi Dương vẫn còn ở đó lảm bảm, “Vốn chính là vậy! Khi Tuệ Tuệ còn bé thường ở nhà anh, tình huống khẩn cấp anh còn thay tã cho con bé đây.”

Ghen tức trong lòng Ủy Nam Thừa như dãi sông lấp biển, vẫn còn nhớ khi Tuệ Tuệ còn bé đi Đỉnh thường ôm Tuệ Tuệ đến nhà anh chơi, mẹ cũng từng đổi tã cho Tuệ Tuệ, thời điểm đó anh vốn không biết con nhóc làm cho người ta ghét lúc ấy sẽ trở thành bà xã của mình, sớm biết như vậy nói gì anh cũng xem một chút! Ít nhất cũng không thể bị Thiên Chi Dương so không bằng, bây giờ còn lấy ra phô trương! Tức chết anh!

Ngay sau đó rất âm dương quái khí * nói: “Không trách được anh được gọi là hoa hòe điệp, thì ra từ nhỏ đã có tình tiết yêu em gái! Lại nhìn lên bộ phận riêng tư của Tuệ Tuệ! Quá bỉ ổi rồi!”

(*) âm dương quái khí: Giọng điệu thái độ châm biếm.

(Thiên Ca Tuệ tức giận tròng mắt nhìn bọn họ: Hai người đều là quái thực thử *! Từ nhỏ đã hèn mọn Lolita! Tôi muốn vẽ vòng tròn nguyên rửa hai người! Hu hu... Trong sạch của tôi! Ngay từ khi một tuổi đã không còn, oa hu hu...)

(*) Quái thực thử 怪蜀黍, đọc gần giống 怪叔叔 – quái thúc thúc, chỉ ông chú có sở thích biến thái.

“Phụt! Cậu đồ âm dương quái khí! dĩn-d@n`l3q21y"d0n Nói chuyện đừng lời nhảm * như vậy có được không! Cái gì gọi là nhìn lên! Anh đây nhìn quang minh chính đại...”

(*) Lời nhảm: Nghĩa gốc là tăng mây phóng điện đánh ngã người khác. Ngôn ngữ mạng thì “Lời nhảm” có hàm nghĩa, là ngoài dự đoán mọi người khiến cho người ta khiếp sợ, rất có ý tứ không nói được gì, có lúc cũng có nghĩa rộng là bởi vì thuộc tính của sự vật mà khiến cho người ta sinh ra yêu thương nhiệt tình vô hạn. Mặt khác, “Lời nhảm” là ngôn ngữ địa phương của một dãy Giang Chiết và Mân Nam, phân biệt có ý tứ “Không nói được gì”, “Chính người ta, làm cho khổ chết”. (nguồn: Baiké)

Sau khi nói xong lại cảm thấy không đúng, phát hiện người nào đó đang hung dữ nhìn mình chằm chằm, tròng mắt cũng sắp nứt toác ra rồi.

“Đó là bởi vì đổi tã cho nên anh mới coi quần của Tuệ Tuệ xuống, khi đó con bé mới bao nhiêu tháng, nhỏ như vậy, thật sự còn chưa phát triển toàn bộ có được không? Cậu ghen cái gì?” Thiên Chi Dương tỏ vẻ vô tội nói.

Ủy Nam Thừa sắp nghe không nổi nữa! Ngay cả coi quần cũng nói hết! Cái gì gọi là còn chưa phát triển toàn bộ! Trừ phía trên, phía dưới vốn không thay đổi có được không! Giận đến anh muốn đánh người!

(Thiên Ca Tuệ gầm thét lần nữa: Cái gì? Tôi mới lớn bao nhiêu tháng đã bị các anh xem sạch bách rồi! Quá ghê tởm! Khốn kiếp! Khốn kiếp! Tên khốn kiếp! Tôi muốn vẽ một vòng tròn thật lớn nguyên rửa các anh, hu hu...)

Thiên Chi Dương rất đặc ý nhìn mặt Ủy Nam Thừa từ trắng biến thành xanh, lúc sau xanh thành xanh mét, cuối cùng hoàn toàn tối tăm.

Quay đầu đi cố ý nhìn ra xa, bả vai lại bán đứng anh, rung rung gay gắt, rất rõ ràng có ý đang cố nén cười, ngay khi thấy một bóng người ở lối đi ra thì trong nháy mắt thu nộ cười lại.

Ủy Nam Thừa cũng nhìn thấy bốn bóng dáng càng đi tới càng gần, lại chỉ không nhìn thấy người ngày nhớ đêm mong, nhìn về phía sau, vẫn không có.

“Cha.”

“Cha.”

Học Học và Tập Tập rất hưng phấn chạy về phía cha, sau đó nhìn người đàn ông bên cạnh cha, ngọt ngào gọi một tiếng: “Cậu.”

“Mẹ các con đâu?” Ủy Nam Thừa ôm lấy hai con trai, không hiểu hỏi.

Tình báo của anh đều cho thấy hôm nay Tuệ Tuệ cũng trở về nước, sao con trai, Đồng Yên, Hạ Lan Thu đều trở về, cô còn chưa trở về?

Học Học và Tập Tập liếc nhìn nhau, “Không biết.”

Chân mày Ủy Nam Thừa nhíu lại, không biết?

“Học Học, Tập Tập, mẹ nuôi đi trước, ngoan ngoãn về nhà với cha nha.” Hạ Lan Thu và Đồng Yên cười híp mắt nói với con trai nuôi của từng người, sau đó cười cười với Ủy Nam Thừa, trong nụ cười kia có ý vị nói không rõ ràng được, để cho anh có một dự cảm xấu.

“Thừa, anh tiến họ một đoạn.” Thiên Chi Dương đi theo bọn họ ra ngoài.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Ủy Nam Thừa đặt hai con trai xuống, nghiêm nghị hỏi.

Học Học suy nghĩ một chút, sau đó mân mê ngón tay nói: Mẹ nói, sinh nhật không tặng hoa, Valentine không đưa chocolate, đêm thất tịch chạy đi công tác, hoàn toàn là ông xã không xứng chức; cục cưng đồ bệnh không ở nhà, cục cưng nằm viện không chăm sóc, cục cưng dieendaaanleequaydonn thích hoạt hình cũng không cho xem, không xứng chức danh cha; quan trọng nhất là ở bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt; ba hạng không đạt tiêu chuẩn! Có thể trực tiếp Fire rồi!”

Sinh nhật không tặng hoa? Valentine không tặng chocolate?

Đó là bởi vì anh không có thói quen tặng hoa, Tuệ Tuệ đều biết những thứ này, cũng tỏ ý hiểu! Bây giờ tốt rồi, tất cả đều trở thành lý do? Xem ra sau này mình phải chuyển cần một chút.

Đêm thất tịch đi công tác? Cũng chỉ có một lần đó mà thôi, hơn nữa chuyện này đơn thuần là trùng hợp! Anh cũng không cố ý chọn đúng ngày đó đi công tác.

Về phần hai điểm “Cục cưng ngã bệnh không ở nhà, cục cưng nằm viện không làm bạn” này, anh quả thật có chỗ thất trách, khoảng thời gian đó anh thường xuyên đi công tác, phần lớn chạy khắp thế giới, vốn không rảnh trông chừng đứa bé, là lỗi của anh.

Không cho xem phim hoạt hình? Đó là bởi vì ngày nào đó Học Học đang xem vịt Donald, anh cảm thấy quá ngây thơ! Không thích hợp cho con trai nhìn, cho nên anh mới tự chủ trương đổi kênh cho thằng bé...

“Cha, Fire có ý gì?” Học Học nghiêng đầu tỏ vẻ không hiểu hỏi.

囧! Một chữ 囧 thật lớn!

Ủy Nam Thừa đoán là ý trên mặt chữ, bị đuổi? Đuổi đi? Cô nhóc thú vị này!

Tập Tập nhìn sắc mặt của cha, cười hì hì nói: “Mẹ còn nói, sản phẩm không đạt tiêu chuẩn cần quay lại nhà máy sửa chữa, cha, cha nhanh quay lại nhà máy đi thôi.”

Bé mới ba tuổi, vốn không hiểu được hàm nghĩa chân chính của những chữ này, cho nên mới cười hì hì nói ra.

Lần này, Ủy Nam Thừa hoàn toàn giận đến gương mặt tuần tú đen sì, nhưng lại không có cách nào phát tác, chỉ có thể cười làm lành: “Con trai ngoan, cha bị quay lại nhà máy rồi, nào có các con.”

Học Học lập tức nói tiếp: “Mẹ nói, không có cha, cũng sẽ có chúng con.”

Ủy Nam Thừa tức đến nghiêng răng kèn kẹt: Em được đấy Thiên Ca Tuệ!

Học Học và Tập Tập liếc nhìn sắc mặt cha, tối quá!

Cùng liếc mắt nhìn nhau, thần giao cách cảm thâm nghĩ: Mẹ gạt chúng ta, rõ ràng nói sai rồi, cha bây giờ rất tức giận! Hu hu...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174-1: Không phải cầm giấy chứng nhận đỏ đi cục công chứng biến nó thành giấy màu xanh sao? (1)

Hai tháng này Úy Nam Thừa trời qua thê thăm ê chề cỡ nào! Bà xã tức giận không để ý đến anh, không nhận điện thoại cũng không trả lời tin nhắn, còn mang theo con trai đi du lịch khắp nơi, chính là không mang theo anh, ném anh một mình ở đây làm việc mỗi đêm ngày.

Được, anh nhịn, đúng là do anh có lỗi trước, coi như phạt anh úp mặt vào tường sám hối.

Một khi công việc làm xong, anh nhớ nhưng bà xã và con liên tục không ngừng, hận không thể lập tức bay đến bên cạnh bọn họ, ngược lại đi qua mấy lần, nhưng cho tới bây giờ không dám gần người, chỉ có thể nhìn từ xa xa, rất uất ức đó!

Mỗi lần cầm ống nhòm nhìn từ xa xa, người không biết còn tưởng rằng anh rình trộm, dùng ánh mắt khác thường nhìn anh, không biết thật ra anh đang rình coi bà xã và con trai mình, buồn bực làm sao!

Rốt cuộc nhịn đến Tuệ Tuệ phải về nước rồi, anh lòng tràn đầy mong mỏi cô đã bớt giận, tha thứ cho mình.

Kết quả, lại ném cho anh một quả mìn lớn như vậy!

Nói gì... Trực tiếp có thể Fire rồi hà?

Thậm chí, nói anh là sản phẩm không hợp tiêu chuẩn cần quay lại nhà máy sửa chữa!

Để cho anh tức giận nổi trận lôi đình chính là câu “Mẹ nói, không có cha, cũng sẽ có chúng con!”

Người phụ nữ nhỏ mọn này! Chẳng lẽ cô còn định tìm người đàn ông khác hay sao? Anh tuyệt đối không cho phép! Ngọn lửa trong mắt càng lúc càng mạnh. Anh rất muốn nổi giận, nhưng lại không thể nổi giận trước mặt các con, nếu không sẽ ảnh hưởng đến thể xác và tinh thần khỏe mạnh của các con, bất lợi cho quá trình lớn lên của hai đứa.

Dáng vẻ này nhìn trong mắt Học Học và Tập Tập, không tránh được kinh hồn bạt vía một trận, Thiên Tập Vũ die~nd a4nle^q u21ydo^ñ mím miệng khóc lên.

“Hu hu... Dáng vẻ của cha thật đáng sợ! Hu hu...”

Úy Học Nghiêu thấy thế, lập tức cũng khóc theo, “Oa oa” một trận gào thét.

—00— | | |

Úy Nam Thừa rất [囧], hít vào một hơi thật sâu, cố gắng để cho mình như bình thường không có gì khác biệt, “Đừng khóc, không phải cha giận các con, nói cho cha, rốt cuộc mẹ ở đâu?”

Đôi mắt đen ướt nhẹp của Học Học và Tập Tập mở thật to, lông mi thật dài chớp chớp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang theo nước mắt, đồng loạt lắc lắc đầu, tuyệt đối không thể nói, nếu không mẹ tức giận thì làm như thế nào?

“Không có việc gì, cha tuyệt đối sẽ không nói cho mẹ là các con nói, cha có thể nói là do mình đoán được, tuyệt đối không liên quan đến các con.” Úy Nam Thừa bắt đầu dụ dỗ.

“Không được, mẹ nói phải làm đứa bé thành thật.” Tập Tập lắc lắc đầu.

Úy Nam Thừa rất nhức đầu, sau khi đứa nhỏ này trải qua chuyện lần trước, trong lòng nhất định có bóng mờ, mình tuyệt đối không thể cưỡng ép, bằng không sẽ phản tác dụng.

Thở dài, lấy điện thoại di động ra bấm số của tiểu Quế tử, “Cấp tốc chạy tới sân bay, hạn mười phút!”

Ngay sau đó tắt luôn, không cho Quế Bá Lăng có bất kỳ cơ hội phản bác nào.

Quế Bá Lăng vừa mới thu dọn xong tài liệu, chuẩn bị tan việc, đột nhiên nhận được điện thoại của Thừa, quả thật để cho anh không giải thích được, trong vòng mười phút phải tới sân bay?

Đây không phải muốn mạng của anh sao? Trên đường không kẹt xe còn may, lỡ kẹt xe ít nhất phải nửa giờ!

Cầm chìa khóa xe, ra cửa, chạy chiếc Aston Martin màu xanh ngọc đi sân bay.

Thật ra thì, Thiên Ca Tuệ vẫn núp trong nhà vệ sinh nữ, cô cảm thấy chỗ càng nguy hiểm càng an toàn, cho nên trở lại thành phố W núp ngay dưới mắt Úy Nam Thừa nhất định anh không đoán ra được!

Cô nhìn đồng hồ đeo tay đánh giá, con trai đã đi ra ngoài gần nửa giờ, chắc rồi khỏi sân bay rồi?

Để cho an toàn, cô quyết định đợi thêm mười phút.

Mà đổi lại, trong sảnh chính sân bay.

Úy Nam Thừa nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười lăm phút rồi, tiểu Quế tử còn chưa tới? Lấy điện thoại di động ra gọi tới, die nda nle equ ydo nn điện thoại vừa mới thông, đã nhìn thấy Quế Bá Lăng thở hồng hộc chạy tới.

“Tôi nói cậu... Có ý... Giày vò tôi... Phải không? Một đường đi... Tôi đều bị camera... Soi cho vô số lần! Đoán chừng hóa đơn phạt... Ngày mai sẽ gửi đến nhà tôi, tự cậu nói đi, bởi thường tôi như thế nào?” Quế Bá Lăng thở hổn hển ai oán nói.

“Chút việc nhỏ thế cậu còn nói với tôi, không phải hóa đơn phạt sao? Có bao nhiêu tôi giải quyết cho cậu bấy nhiêu!” Úy Nam Thừa khinh bỉ nhìn cậu ta.

“Đây chính là cậu nói, cũng đừng trách tôi cố ý hại cậu.” Quế Bá Lăng cười đến rất gian trá.

Hai năm nay cũng không biết có phải phạm vào sát khí gì không, chỉ cần một lần vượt qua đã bị camera chụp lại, vận số không phải xui tầm thường, hóa đơn phạt ở đội cảnh sát giao thông anh tích cốp từng ít một đoán chừng dày một chồng rồi, số tiền bao nhiêu là một chuyện khác, đoán chừng khi nộp tiền phạt sẽ bị phê bình, O(∩_∩)O ~

Đây chính là lý do vì sao anh không muốn đi, cho nên có người đi thay anh dĩ nhiên vui mừng không xong.

Sau đó khi Úy Nam Thừa đi nộp phạt cho cậu ta, quả thật bị nói một trận, nghe được mà anh định đánh người, nhưng anh tự chủ siêu cường đơn giản nhận được.

Cũng rốt cuộc hiểu rõ vì sao tiểu Quế tử lại không thể chờ đợi ném “Chuyện nhỏ” này cho mình, hóa ra nghe giảng dạy đấy!

“Đừng nói nhiều nữa, cậu phụ trách đưa Học Học và Tập Tập an toàn về đến nhà, tên đường lái xe cẩn thận một chút, đừng dọa đứa bé.” Úy Nam Thừa giao hai con trai bảo bối vào trong tay tiểu Quế tử, dặn dò.

“Hả? Tuệ Tuệ còn chưa trở lại hả?” Quế Bá Lăng liếc nhìn chung quanh, phát hiện không thấy Tuệ Tuệ.

“Chú Quế, mẹ còn chưa về.” Úy Học Nghiêu mở miệng.

“A, thì ra Tuệ Tuệ còn chưa hết giận!” Quế Bá Lăng cười đến được gọi là bi ối.

Trông mắt đen lạnh như băng sương của Úy Nam Thừa quét mắt qua nhìn cậu ta, hình như muốn nói: Cậu dám hả hè?

“Học Học, Tập Tập, về nhà cùng chú Quế nào, không để ý tới cha hư của các con.” Quế Bá Lăng mỗi tay dắt một, đi tới bãi đậu xe.

Học Học và Tập Tập sau khi đi được mấy bước quay đầu lại liếc nhìn cha, giờ tay nhỏ bé lên vẫy vẫy, hình như rất lưu luyến.

Sau khi nhìn con trai đi xa, Úy Nam Thừa tìm một chỗ ẩn núp đi, theo như suy đoán của anh, Tuệ Tuệ 80% núp trong nhà vệ sinh, 20% còn chưa trở lại.

Vì 80% này, anh quyết định đợi thêm nửa giờ, nếu như trong vòng nửa giờ không thấy Tuệ Tuệ ra ngoài, vậy anh sẽ bắt đầu tiến hành kế hoạch thứ hai.

Mười phút sau, Thiên Ca Tuệ sửa sang tóc tai trước gương phòng vệ sinh, cũng không tệ lắm, lấy mắt kính ra đeo lên, chu môi bôi một lớp son bóng màu hồng đào, mấp máy, thơm thơm ngọt ngọt, cũng không tệ lắm.

Lưng đeo ba lô, chuẩn bị lên đường đến biệt thự ở ngoại ô của anh trai, chỗ bình thường hiếm có người tới, một năm anh trai cũng không tới ở được mấy lần, mà cô vừa lúc có chìa khóa, hắc hắc...

Wow, khả khả khả! Quả thật quá tuyệt vời, chờ đêm tối cô lại đi siêu thị mua chút lương thực để phòng thì không sợ hờ chút nào rồi.

Càng nghĩ càng tốt đẹp, bước chân cũng nhẹ nhàng, vốn không chú ý tới sau lưng vẫn có người đang nhìn cô chằm chằm.

Còn lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Cầu Cầu, “Ok, giải quyết xong, tớ rốt cuộc tự do!”

【Buổi tối, có cần ra ngoài ăn một bữa cơm không? 】

“Không cần đâu, tớ không sao, d1en d4nl 3q21y d0n bạn yêu, taxi tới rồi, chờ tối tán gẫu.” Nói xong cúp điện thoại, vẫy tay gọi một chiếc taxi trống đang tới.

Khi cô mở cửa xe chuẩn bị lên xe, đột nhiên bị người ôm lấy từ phía sau, mùi này, vô cùng quen thuộc!

Quay đầu, sau khi thấy rõ người, miệng há thành hình chữ “O”, trong đôi mắt trong trẻo như mặt nước tràn ngập không thể tin, kinh ngạc và không thể nào, không phải anh mang con trai về nhà sao? Sao còn ở đây?

Ánh mắt Úy Nam Thừa sắc bén vững vàng tập trung vào người phụ nữ trong ngực, trong tròng mắt đen chớp động một đám ngọn lửa nhỏ, hình như có khuynh hướng bùng nổ, môi mím thật chặt, cả người tỏa ra hơi thở lạnh lẽo.

Tài xế taxi kia thấy tình thế không ổn, cho rằng anh là xã hội đen, “Vèo” một cái lái xe chạy trốn thật nhanh.

Trong lòng Thiên Ca Tuệ thầm nói không xong, đôi môi mấp máy mấy cái, cũng không nói ra một chữ, hoàn toàn bị khí thế cường đại của Úy Nam

Thừa kính hải.

“Anh bị Fire rồi hả?” Giọng nói tuyệt đối âm trầm

Thân thể người nào đó ngửa ra sau một phân, eo ếch vẫn bị giữ chặt vững vàng.

“Anh là sản phẩm không hợp quy cách? Cho nên cần quay về nhà máy sửa chữa?” Một cơn gió độc “Vèo vèo” thổi qua.

Thân thể người nào đó tiếp tục ngửa ra sau một phân, rất muốn trực tiếp ngắt đi.

“Không có anh? Con trai cũng được sinh ra?” Gió lạnh đến thấu xương!

“Vốn chính là vậy!” Thiên Ca Tuệ ngược đầu lên nhỏ giọng lầm bầm.

“Em lặp lại lần nữa!” Úy Nam Thừa cắn răng nghiêng lợi hừ lạnh, người phụ nữ đáng chết này, lá gan càng lúc càng lớn!

“Lặp lại lần nữa thì thế nào chứ? Vốn chính là vậy! Chỉ cần đàn ông và phụ nữ quan hệ tình dục, cũng sẽ sinh con có được không! Có gì đáng ngạc nhiên!” Thiên Ca Tuệ không vui khê nói.

Dám uy hiếp cô! Hừ! Còn dám uy hiếp cô, cô lập tức ly hôn! Không phải cầm giấy chứng nhận kết hôn màu đỏ đi cục dân chính đổi thành giấy chứng nhận ly hôn màu xanh lá sao? Có gì khó!

Ngón tay cái của Úy Nam Thừa mân mê môi bà xã, trông mắt đen không hề chớp nhìn cô chăm chăm, giọng nói cuốn hút lại hấp dẫn, “Anh hỏi chính là em, không phải người khác.”

Kết hôn đã bốn năm, Thiên Ca Tuệ chưa từng thấy Úy Nam Thừa phát giận lớn như vậy với mình, mặc dù hai người đã từng náo loạn mâu thuẫn, bình thường là bên đó sai rồi, bên kia sẽ chịu thua cầu xin tha thứ, sau đó lần ga giường rồi chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không có.

Lần này, rõ ràng cho thấy huyền náo một lần dài nhất, chủ yếu chính là hành động của Úy Nam Thừa quá mức ác liệt! Lừa cô nói đi công tác nhưng thật ra ở chung một đêm với bạn gái mới tình đầu, cho dù chưa từng phát sinh chuyện gì nhưng cũng tuyệt đối không thể tha thứ!

Cô nghĩ tình yêu thật ra rất đơn giản: Em đối xử tốt với anh, anh phải rất tốt với em; mọi người tin tưởng lẫn nhau, bao dung lẫn nhau, không cần che giấu, có sao nói vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 174-2: Không phải cầm giấy chứng nhận đỏ đi cục công chứng biến nó thành giấy màu xanh sao? (2)

Cho nên không cho phép nhất trong mắt cô chính là lừa gạt, quyết định cho Úy Nam Thừa một bài học, để cho anh biết mình không phải không thể không có anh, dám trèo tường đi quá giới hạn! Hừ! Vậy trực tiếp Fire rồi!

Lại không ngờ tới câu nói sau cùng để cho anh tức giận như vậy, cô không phải cố ý chọc giận anh sao? Tại sao ư? Lại nói con trai cũng sinh rồi, rất rõ ràng là công lao của anh! Có gì phải tức giận! Không giải thích được!

“Em thế nào đây? Con trai cũng đã sinh, em muốn để cho hai đứa chui về cũng không thể nào!” Thiên Ca Tuệ vênh môi đỏ mọng lên buồn bực nói.

“Em còn muốn để cho hai đứa chui về? Người phụ nữ đáng chết!” Úy Nam Thừa sắp bị cô chọc giận đến nổ tung.

“Anh mới là người đàn ông đáng chết...!” Thiên Ca Tuệ không theo cãi lại.

Úy Nam Thừa dứt khoát che cái miệng nhỏ nhắn lâm nhâm của cô lại, trần trọc mút vào, gặm cắn, hấp thu nước miếng ngọt ngào trong miệng cô, có chứa trừng phạt bằng cách tự tung tự tác xâm chiếm mỗi một chỗ hương vị ngọt ngào trong cổ họng cô, hình như muốn đền bù nhớ nhung và tương tư trong hai tháng này.

“Ừm... Bỏ... Em... Ra!” Thiên Ca Tuệ nắm chặt quyền dùng sức đâm lồng ngực của anh, hu hu... Nơi này là con đường lớn, lại chơi trò thân ái với cô, cô còn chưa coi mở đến trình độ đó!

Nơi này dù sao cũng là Trung Quốc, dinendian.loqid]on ở trên đường lớn nhiệt liệt hôn môi ít nhiều gì vẫn sẽ đưa đến mọi người chỉ chó và trách móc, nhất là hôn hít cách thức tiêu chuẩn như vậy, khiến nhiều người lớn tuổi gọi thẳng bại hoại nếp sống xã hội! Thật sự không biết vô liêm sỉ! Chuyện như vậy về nhà làm là được rồi, chạy đến đó làm gì?

Hôn cho đến khi người trong ngực thở hồng hộc, Ủy Nam Thừa mới thả cô ra, khẽ hôn lên trán cô, “Bà xã ngốc, em không biết dùng lỗ mũi hô hấp hả, lỡ như anh vẫn không buông em ra, em định học nhịn như người lặn xuống nước sao?”

“Không cho phép mắng em ngốc!” Thiên Ca Tuệ thờ phỉ phò chu mỏ, hoàn toàn không biết dằn về lúc này của mình hấp dẫn mê người đến cỡ nào! Đôi môi tươi ướt át đến cỡ nào! Đỏ thắm đầy đặn, non mềm, giống như thạch trái cây, hiện lên sáng bóng óng ánh, làm cho người ta nhìn thấy lại không nhịn được mà nuốt nước miếng.

Mà, hiển nhiên không thích hợp một lần nữa, cho nên anh nửa ôm Tuệ Tuệ đi về phía chiếc Land Rover của mình.

“Tự em đi, anh chậm một chút, em sắp té!” Thiên Ca Tuệ rất căm tức, làm gì mà cần đi nhanh như tập hợp vậy! Chiều cao 1m65 của cô sao có thể so với chiều cao 1m85 của anh, chân ngắn một đoạn, rất cố sức có được không!

“Được, chậm một chút.” Anh thừa nhận so sánh chiều cao của bà xã với mình, quả thật nhỏ nhắn rất nhiều, nhưng mà anh rất thích cảm giác này, có thể vững vàng ôm cô ở trong lòng mình.

Sau khi lên xe, Thiên Ca Tuệ tỏ rõ thái độ, “Mặc dù em đồng ý về nhà với anh, nhưng cũng không nói lên chuyện lúc trước chưa xảy ra, chuyện Tiêu Y Y và Hứa Nhiêu rốt cuộc xử lý như thế nào? Hai tháng này anh có liên lạc cùng hai người đó không? Có gặp mặt bọn họ không?”

“Không liên lạc, không gặp mặt. Hai người bọn họ ngược lại đánh nhau một trận, đánh cho gần như hủy khuôn mặt, nghe nói còn đi Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ, nên khôi phục gần như hoàn toàn. Anh em vận dụng chút quan hệ, cũng không biết tìm ra từ đâu được vài tấm hình lúc trước của cô ta, uy hiếp cũng mời cô ta ra khỏi thành phố W; về phần Hứa Nhiêu, cô ta về Canada một chuyến, nghe nói bạn trai cô ta nhận được một bức thư ẩn danh trước khi cô ta về đến, tất cả bên trong đều là sự tích vịnh quang trước kia của cô ta, người đàn ông kia bị giật mình, rất lý trí nói chia tay.”

“Chuyện này khiến Hứa Nhiêu bị đá kích, hoàn toàn hỏng mắt, cả ngày điên điên khùng khùng. Bác trai Hứa và bác gái Hứa buồn đến tóc bạc một phần, nhưng không có biện pháp điều trị nào, chỉ đành phải thương lượng dời đến một thành thị khác tình lại thích hợp dưỡng bệnh.” Ủy Nam Thừa chậm rãi nói ra.

Thiên Ca Tuệ kinh ngạc tròn mắt há mồm, không ngờ hai tháng này xảy ra nhiều chuyện như vậy, Hứa Nhiêu lại có thể điên thật rồi?

Đột nhiên, cô hơi đáng thương chị ta, cả đời này chỉ sợ chị ta không có bao nhiêu ngày vui sướng, luôn sống trong căm hận và tính kế, tính toán cái này tính toán cái kia. Khó khăn lắm mới có một người yêu chị ta, lại bị Tiêu Y Y phá rồi!

Có lẽ đây chính là báo ứng đi, diee ndda ffileeq uysd doon chị ta đã từng phá hủy Tiêu Y Y; mười năm sau, Tiêu Y Y trở lại báo thù – phá hủy chị ta. Hai người này, đều hơi quá điên cuồng.

“Vậy anh Hứa thì sao? Anh ấy như thế nào? Quyết định thăng chức của anh ấy ra sao?” Thiên Ca Tuệ cảm thấy anh Hứa là một người tốt, anh không nên bị những chuyện này làm ảnh hưởng đến con đường làm quan.

“Bác em âm thầm đã thông chút quan hệ, hơn nữa bản thân Hứa Du làm quan cũng công minh liêm khiết, cho nên cũng không nhiều chuyện lắm, chỉ có điều chuyện thăng chức, đoán chừng phải kéo dài tới sang năm.” Ủy Nam Thừa thờ dãi.

“Vậy anh Hứa nhất định rất đau lòng, năm nay rõ ràng anh ấy có thể thăng chức, lại bị những chuyện không có chứng cứ này kéo dài rồi.”

“Tham gia chính trị bản thân cũng cần dũng khí rất lớn, phải chịu đựng được uất ức và đá kích, một chút náo loạn nhỏ này vốn không coi là gì, lần này cũng là náo hơi lớn, tạo thành tác dụng phụ không tốt cho Du, may mà bác trai Hứa gánh chịu hết những chuyện này, tương đối mà nói còn tốt hơn nhiều.”

Thiên Ca Tuệ không nói thêm gì nữa, cô vốn xuất thân quan nhị đại *, sao không hiểu đạo lý trong đó, cũng may cha làm việc luôn luôn nghiêm chỉnh cẩn thận, không để cho người ta bắt được bím tóc, hơn nữa quan hệ của ông nội, người chọn cha mà đâm ngược lại ít rất nhiều, đoạn đường này cũng được tính là vô kinh vô hiểm **.

(*) quan nhị đại: con nhà làm quan chức

(**) vô kinh vô hiểm: không kinh sợ không nguy hiểm

“Đừng lo lắng, anh Hứa của em không dễ dàng ngã xuống như vậy, nếu cậu ta dễ nổi giận như vậy cậu ta cũng không gọi là Hứa Du rồi.” Ủy Nam Thừa nắm tay bà xã an ủi, anh biết Tuệ Tuệ coi Hứa Du là anh trai, cũng sẽ không vô duyên vô cớ ghen tuông cái gì.

“Vậy Tiêu Y Y và Tiêu Nhụy Nhụy cũng rồi đi sao? Cũng sẽ không trở lại nữa rồi hả?” Thiên Ca Tuệ cảm thấy cả đời này tốt nhất cũng không cần nghe tới tên tuổi của hai người bọn họ nữa! Một hại anh Hứa thắm như vậy; một đùa bốn tình cảm của anh Lăng, để cho anh ấy sa sút một thời gian, may mà anh ấy kịp thời tỉnh ngộ lại.

“Không biết. Em còn có gì không yên lòng với cách làm việc của anh em, anh ấy cũng cực kỳ ghét hai chị em bọn họ giống như em, nếu không mời hai cô ấy rời đi, anh ấy còn sợ sẽ hại đến trên đầu chính anh ấy, dù sao Tiêu Y Y vẫn luôn núp trong bóng tối, khó lòng dễ phòng!”

“Em khẳng định tin tưởng anh em!” Thiên Ca Tuệ hừ một tiếng.

“Bà xã, vậy em chịu tha thứ cho anh.”

Thiên Ca Tuệ nhún đầu mày, trừng mắt liếc anh, hừ nói: “Dĩ nhiên không có, em đồng ý về nhà chỉ vì không muốn khiến ông nội và cha mẹ lo lắng mà thôi, khảo nghiệm đối với anh giờ mới bắt đầu.”

Giờ mới bắt đầu, Ủy Nam Thừa có một cảm giác “Quần bao nước thấm non xa” *.

(*) Lộ mạn mạn kỳ tu viễn hê (Trích trong bài thơ Ly tao của Khuất Nguyên).

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tiêu Y Y không ngờ Thiên Chi Dương sẽ phái người đi điều tra cô, lại túm được nhược điểm tới uy hiếp cô, buộc cô rời khỏi thành phố W, cách xa mấy người bạn họ.

Ngay cả trong lòng đều không cam lòng, nhưng cô cũng không thể thỏa hiệp, bởi vì kim chủ một mực đứng sau lưng cô im hơi lặng tiếng, từ lần trước phái người dẫn cô ra khỏi cục cảnh sát, cũng thu xếp đưa cô đến Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ xong, cô đã không liên lạc được với ông ấy, điện thoại vĩnh viễn ở trạng thái tắt máy.

Khi phẫu thuật thẩm mỹ cô cố tình để bác sỹ thay đổi một khuôn mặt mới cho cô, cô không muốn mỗi ngày khi soi gương phải nhìn thấy đáng vẻ ban đầu của mình, đổi lại da mặt có phải cuộc sống sẽ không như vậy nữa?

Nếu như có thể, cô ước gì đổi toàn bộ da thịt và xương khớp từ đầu đến chân, tới thay đổi da thịt chân chính.

Nhưng mà, không có kỹ thuật kia.

Một ngày trước khi đi, cô dùng hết tất cả quan hệ thăm dò được địa chỉ hộp thư của bạn trai Hứa Nhiều ở Canada, di ện n#dang# yuklle e#q quiq on ắn danh gửi một bức thư cho anh ta, chỉ nói cho anh ta biết chuyện xưa và một vài tấm hình mà thôi.

Cô chính là muốn đánh cuộc, đánh cuộc tình yêu của người đàn ông kia với Hứa Nhiều rốt cuộc sâu bao nhiêu? Có yêu đến có thể tiếp nhận tất cả của cô ta, bao gồm tất cả những việc cô ta làm trước kia?

Nếu như cô thua, cô sẽ nhận tội; nếu như cô thắng, vậy Hứa Nhiều nhất định sẽ điên mất, cho nên lần đánh cuộc này cho dù thắng hay thua cũng không ảnh hưởng gì đến cô, trăm lợi mà không có một hại.

Đối với Hứa Nhiều lại có ảnh hưởng cực lớn, hoặc vô sự, hoặc sẽ phá hủy cả đời cô ta!

Cô chính là muốn phá hủy cả đời cô ta! Mười năm trước cô đã thề, nhất định phải trả gấp mười lần đau đớn khổ sở mình phải chịu cho Hứa Nhiều! Cô rốt cuộc làm được! Cô nên vui mừng mới đúng!

Nhưng sau khi cười cô chỉ cảm thấy thế lương vô hạn, bản thân mình mười năm nay khổ sở chống đỡ chính là vì trả thù Hứa Nhiều, bây giờ nguyện vọng rốt cuộc đạt thành, nhưng cô chỉ cảm thấy vui mừng một lúc, còn dư lại tất cả đều là bàng hoàng và luống cuống với tương lai.

Cùng với xốt xa lạnh thấu xương đó, hình như giống Ủy Nam Thừa nói, cho dù báo thù thì có thể như thế nào? Vốn sẽ không vui vẻ như trong tưởng tượng, ngược lại có cảm giác xương sống bị người rút ra.

Sau này, cô nên đi đâu?

Một cảm giác cô đơn trước nay chưa từng có tập kích cô, nói cho cùng, Tiêu Y Y cô chính là một người hết sức thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 175: Cô em! Tư tưởng của cậu có thể bình thường chút không!

Lại một năm trời thu tháng chín, sinh viên năm nhất mới vào lục tục tới trường học báo danh, cực kỳ náo nhiệt, nhìn từng khuôn mặt tinh thần phấn chấn bông bông và tràn ngập nụ cười sáng rỡ, Thiên Ca Tuệ chỉ cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh, bất tri bất giác mình lại già thêm một tuổi.

Thoáng một cái đã là đại học năm tư rồi, năm nay việc học ở trường rất ít, nhiều nhất ngày ngo hai tháng rồi sẽ ra ngoài đi thực tập, cô không biết sẽ được bố trí đến bệnh viện nào, cô muốn xin được đi bệnh viện quân đội, dù sao cha cũng là viện trưởng ở đó, sẽ thuận tiện rất nhiều.

Nhưng cô vẫn cảm thấy theo sự sắp xếp của trường học thì tốt hơn, không thể một cá nhân được đặc biệt, hơn nữa để cho các bạn học biết được sẽ

không tốt, cô chỉ muốn chứng minh bản thân mình có khả năng.

Ngày hôm trước Già Đại còn đề cập đến anh Hi với cô, nói anh chỉ dùng hai năm đã lấy được bằng bác sỹ y khoa đại học Hopkins, để cho cô không ngừng hâm mộ.

(*) Tên đầy đủ: Khoa Y đại học Johns Hopkins

Phải biết chuyên ngành y ở đại học Hopkins đứng số một số hai trên toàn thế giới, khi học năm ba anh Hi đã xin đi đại học Hopkins, lại nói đã hai năm không gặp anh.

Thời gian trôi qua thật nhanh! Khẽ than thở, có một mảnh lá cây hơi khô vàng đáp xuống trên đỉnh đầu, cô đưa tay đón được, ngón tay tinh tế vuốt ve, màu xanh lá cây đã mất đi, mất đường khí mà trở nên khô vàng.

“Tuệ Tuệ, Tuệ Tuệ, chờ tớ một chút.” Sau lưng đột nhiên truyền đến một giọng nữ vội vàng, hơi quen quen.

Thiên Ca Tuệ dừng bước, quay đầu lại, là Chương Duyệt chủ tịch đội văn nghệ hội học sinh, cũng là bạn học đi enda4nle3qu21ydo0n cùng lớp ba năm cấp ba của cô, tuy hai người không thường thân mật lui tới, nhưng cũng không lạnh nhạt, thuộc về kiểu quân tử chi giao nhạt như nước *.

(*) Quân tử chi giao nhạt như nước: Câu đầy đủ “Quân tử chi giao đạm như nước, tiểu nhân chi giao cam như nước lã. Quân tử đạm dĩ thân, tiểu nhân cam dĩ tuyệt” (Tình cảm giao hảo của người quân tử nhạt như nước lã, tình cảm giao hảo của kẻ tiểu nhân ngọt ngào như rượu ngọt, tình cảm người quân tử tuy nhạt nhẽo nhưng lâu dài thân thiết, tình cảm kẻ tiểu nhân tuy ngọt ngào nhưng dễ đoạn tuyệt). Quân tử chi giao đạm như nước có ý rằng, mối quan hệ kết giao giữa những người quân tử nên dựa theo Đạo. Tình bạn ấy phải giống như sự thuần khiết, cao thượng của nước. Nó không trộn lẫn với những tạp niệm về lợi ích vật chất ở nơi thế tục và tình cảm riêng tư. Mối quan hệ giữa bạn bè nếu được thuần khiết, không vụ lợi như vậy thì mới có thể gắn bó lâu dài.

Đến đại học, hai người không cùng một khoa, qua lại cũng ít hơn hồi cấp ba rồi, giờ cô ấy gọi cô lại sẽ có chuyện gì chứ?

“Chương Duyệt? Có chuyện gì sao?” Trong giọng nói mơ hồ lộ ra chút buồn bực.

“Thật ra có chuyện muốn mời cậu giúp một tay.” Vóc người Chương Duyệt xinh đẹp, phong cách cũng phi thường xuất chúng, hơn nữa cô ấy hát nhảy đều tốt, ở trường học này vô cùng được nam sinh hoan nghênh.

Cô ấy có thể có chuyện gì cần mình giúp một tay? Thiên Ca Tuệ hơi không hiểu.

Nhìn thấu nghi vấn của Thiên Ca Tuệ, đôi mắt đẹp của Chương Duyệt cười cong cong, “Cậu cũng biết, hàng năm trường học của chúng ta đều sẽ cử hành tiệc tối liên hoan mừng sinh viên mới đến, năm nay cũng không ngoại lệ, tiết mục vốn đã sắp xếp xong, nhưng khi dàn dựng khiêu vũ thì có một nữ sinh bị thương ở chân, tạm thời không tìm được người thích hợp, tớ cũng phiền não hai ngày nay rồi. Cho nên, muốn nhờ cậu giúp một chuyện.”

“Tớ?” Thiên Ca Tuệ không thể tin chỉ mình, trong ba năm đại học cô gần như không tham gia bất kỳ hoạt động giải trí nào, vừa đến chủ nhật đã lằm ỏ về nhà, khiêm tốn đến vô cùng, giờ lại để cho cô đi khiêu vũ? Trờ cười quốc tế rồi!

“Tớ biết cậu có thể.” Chương Duyệt cười đến tự tin, cô và Thiên Ca Tuệ là bạn học cấp ba, rất rõ ràng phương diện tài hoa này của cô ấy, cô đã từng lo lắng đến đại học cô ấy sẽ giành mất danh tiếng của mình, dù sao cho dù là khiêu vũ, biểu diễn kịch hay đàn dương cầm, cô đều không theo kịp một nửa của Thiên Ca Tuệ, có thể nói là tự ti mặc cảm.

Để cho cô thấy may mắn chính là, sau khi lên đại học, Thiên Ca Tuệ chẳng những không lộ ra phương diện tài hoa này của mình, ngược lại khiêm tốn đến vô cùng, không hề dính đến phương diện giải trí, biến thành một trạch nữ.

Lần này tới tìm cô ấy giúp một tay, thật sự không có cách nào, mất thấy tới mai phải tiến hành tiệc tối đón sinh viên mới tới rồi, cố tình chân Giản Đình lại bị trẹo rồi, bác sỹ nói ít nhất trong vòng một tuần không thể có động tác mạnh.

Điều này khiến cho cô vội muốn chết, phải biết vũ điệu này khó khăn rất lớn, không riêng gì yêu cầu động tác đến nơi, còn cần ánh mắt đến chỗ, trừ cô ra, Giản Đình là người nắm giữ động tác mẫu chốt và thần vận nhiều nhất, nhưng cổ tình lại xảy ra chuyện vào lúc này, thật sự lửa cháy đến nơi mà!

Nói thật, Thiên Ca Tuệ động lòng trong nháy mắt, cô nghĩ tới muốn cho cuộc sống sau này của mình thật phong phú một chút, trừ gia đình, cô nhất định còn phải có hứng thú yêu thích và sở trường của mình, nếu không sớm muộn gì cô cũng sẽ chệch đường ray với xã hội, như vậy rất nguy hiểm!

“Nhưng mà tớ không khiêu vũ đã ba năm rồi.”

“Tớ tin tưởng cậu có thể làm được, thật đó. Điệu nhảy ‘Toc toc toc’ cậu biểu diễn trong đêm tiệc nguyên đán lớp mười một để cho tớ nhớ tới bây giờ, nhảy thật sự tốt, không riêng gì động tác đến nơi, quan trọng nhất là linh ngộ thần vận và ánh mắt, có thể khiến cho người ta nhìn thấy một lần sẽ không quên được.” Chương Duyệt nói rất chân thành.

“Cám ơn cậu còn nhớ rõ.” Trước khi vào đại học, Thiên Ca Tuệ gần như đã ôm đồm tất cả hoạt động văn nghệ từ tiểu học đến trung học, trong phòng còn trưng không ít bằng văn nghệ cô đạt được, đây đã từng là tài hoa mà cô kiêu ngạo, nhưng kể từ sau khi có đứa bé, tất cả những thứ kia đều cách xa cô.

“Nói như vậy là cậu đồng ý!” Chương Duyệt rõ ràng hưng phấn, lôi kéo tay Thiên Ca Tuệ khó nén kích động, rốt cuộc giải quyết được vấn đề làm cho

cô nhưc đầu.

“Vũ điệu gì vậy? Có phải là của Lee Hyori không?” Thiên Ca Tuệ đột nhiên cảm thấy không phải mình đồng ý quá nhanh chứ, còn chưa hiểu rõ tình trạng, sở trường nhất của cô chính là vũ điệu của Lee Hyori, những thứ khác còn miễn cưỡng.

“Là ‘Nobody’ của nhóm Wondergirls Hàn Quốc.”

Thiên Ca Tuệ hóa đá trong nháy mắt, quả nhiên đồng ý quá sớm, cô có từng nghe bài hát đó, dường như gần đây rất nóng, MV cũng từng xem một lần, mặc dù vũ điệu kia đơn giản, động tác Diễn đàn lee quy đơn cũng rất dễ nhớ, có thể khiến người ta đã xem một lần thì không thể quên được.

Nhưng mà khó khăn nhất lại là ánh mắt, quá quyến rũ sẽ lộ vẻ phóng túng, quá thanh thuần không đạt tới hiệu quả điệu nhảy mang đến cho người ta, cho nên người múa cần hiểu được buông thả tự nhiên, nhiều một phần không được mà thiếu một phần càng không được!

“Không phải chứ, chỉ một ngày tập luyện, tớ sợ rằng không được.” Thiên Ca Tuệ khó xử cúi mặt.

“Ồi giờ, không có chuyện gì, tớ dạy cho cậu, đi nào, bây giờ chúng ta đi luyện tập.” Chương Duyệt hưng phấn lôi Thiên Ca Tuệ đi đến phòng tập luyện.

Vừa mới bắt đầu, động tác của Thiên Ca Tuệ quả thật rất cứng rắn, vốn không có cách nào nắm giữ động tác mầu chốt, chứ đừng nói tới giữ được ánh mắt vừa phải, tất cả xem ở trong mắt ba nữ sinh khác, vẻ khinh bỉ rất rõ ràng, cô nữ sinh này rốt cuộc từ nơi nào chạy đến thật giả lẫn lộn, đáng vẻ ngu ngốc như vậy còn muốn khiêu vũ?

Quả thật là lời nói vô căn cứ!

Chương Duyệt cũng không quá gấp gáp, bởi vì cô biết Thiên Ca Tuệ đã ba năm không chạm tới nhảy nhót, không thạo khó tránh khỏi, chỉ cần cô ấy tìm được cảm giác, vậy chắc chắn nhảy sẽ không kém các cô.

“Chương Duyệt, cậu xem dáng vẻ này của tớ có phải giống trò đùa không? Cánh tay và chân giống như không nghe theo sai bảo, luôn không tìm được cảm giác.” Thiên Ca Tuệ nhìn động tác vụng về trong gương của mình, điểm chết người là không cách nào hòa nhập được.

“Tuệ Tuệ, đừng nóng vội, nếu không cậu ngồi xuống nghe bài hát trước một chút, xem MV mấy lần tìm cảm giác, đừng vội luyện động tác.” Chương Duyệt đưa cho Tuệ Tuệ chai nước suối.

“Được rồi.” Thiên Ca Tuệ mở nắp uống một ngụm nước suối, ngồi trên ghế sa lon rất nghiêm túc nghe ca nhạc và xem MV từng lần một.

Hai người vẫn luyện đến mười giờ tối mới rời khỏi phòng tập, Thiên Ca Tuệ ngược lại đã học xong động tác, nhưng nhảy thì tạm được, ánh mắt cảm giác vẫn không đúng, cảm giác quyến rũ mà không phóng túng đó luôn không nắm bắt được.

“Đừng lo lắng, mai còn có một ngày, hôm nay cậu có thể luyện thành như vậy đã coi như vô cùng tốt rồi, không thể yêu cầu mình quá nghiêm khắc.” Chương Duyệt vỗ vỗ bả vai Tuệ Tuệ, vẫy vẫy tay với cô, đi ngược về hướng ký túc xá của mình.

Thiên Ca Tuệ cúi đầu đi về ký túc xá, vừa vào cửa đã bị Già Đại và Lam Tập vây quanh thăm vấn.

(Chú thích: Đồng Tiểu Noãn đã sớm chuyển ra ngoài ở chung với bạn trai, vì vậy trong phòng ký túc xá chỉ còn lại ba người bọn họ.)

“Nói, một buổi chiều nay còn có tối nay đi đâu lâu lóng?”

“Hơn nữa, mệt mỏi như vậy?”

Hai người cười đến đáng vẻ như trộm, trong tròng mắt đen lóng lánh ánh sáng xấu xa nào đó.

“Tay chân tớ cũng mỏi chết được, mau nắm bóp giúp tớ.” Thiên Ca Tuệ ngồi trên băng ghế gang hai cánh tay ra.

“Nhìn dáng vẻ này của cậu, sẽ không phải núp ở một chỗ nào đó này này nọ nọ với ông xã chứ.” Già Đại đặt cằm lên vai cậu ấy, cười đến mặt nhộn nhạo, kể từ sau khi biết Tuệ Tuệ kết hôn, hai cô cứ chế nhạo cậu ấy mấy câu.

“Cô em! Tư tưởng của cậu có thể bình thường một chút không!” Thiên Ca Tuệ chọc ngón tay trở lên gáy Già Đại, nghe răng nhếch miệng.

“... Là cậu khiến cho tớ nghĩ lệch.” Già Đại tỏ vẻ vô tội.

Lam Tập rất phối hợp vuốt ve cánh tay cho Tuệ Tuệ, ghé sát đầu lại, mắt nhấp nháy, “Chẳng lẽ nói cậu đi làm cu li sao?”

“Đĩ nhiên không phải! Nói cho các cậu biết một chuyện tuyệt đối không thể tưởng tượng được!” Thiên Ca Tuệ đột nhiên thay đổi vẻ mặt thần bí cười nói.

“Chuyện gì?” Hai người quả nhiên rút lui.

“Tối mai trường học cử hành tiệc tối đón sinh viên mới, tớ sẽ lên sân khấu nhảy múa đó ~”

Già Đại và Lam Táp cả kinh đến cảm sắp rớt xuống rồi, bạn học Thiên Ca Tuệ luôn luôn lấy danh hiệu trạch nữ khi học năm tư lại nói định lên nhảy múa trong buổi tiệc tối đón chào sinh viên mới ở trường học? Thế này quá mức rồi?

Cho nên phản ứng đầu tiên của hai người bạn họ là –

“Người chọn cậu đi nhảy nhót đầu óc bị nước vào hay không được bình thường!”

Có thể nghĩ, đôi lấy một ánh sáng lạnh lẽo âm u.

“Ngày mai tớ nói cho Chương Duyệt, nói hai cậu mắng cô ấy ở sau lưng.”

“Cái gì? Chương Duyệt? Cô ấy không phải là chủ tịch hội văn nghệ học sinh sao? Cô ấy chọn cậu... Đi nhảy múa?” die nd da nl e q uu ydo n Già Đại vẫn còn hơi không thể tin, dù sao cô và Lam Táp chưa bao giờ biết Tuệ Tuệ còn có thể nhảy múa.

“Hừ! Tiểu dạng, dám hoài nghi năng lực của bản tiểu thư, để tớ tới thử một đoạn cho các cậu xem một chút.” Thiên Ca Tuệ dứt lời mở máy tính ra, tìm bài hát “Nobody”, mở nhạc, vừa đứng tập luyện thêm mấy lần.

Cho đến khi Tuệ Tuệ cực kỳ xinh đẹp nhảy xong điệu múa khác biệt này, Già Đại và Lam Táp vẫn còn trong kinh ngạc cực độ không thể đi ra.

Khi nhảy múa Tuệ Tuệ không hề giống lúc bình thường, cả người cũng tản mát ra xinh đẹp và mềm mại đáng yêu, nhất là cái nháy mắt đó, có một vẻ quyến rũ tận xương –

“Wow! Tớ rốt cuộc tìm được cảm giác! Già Đại, Táp Táp, tớ cuối cùng tìm được cảm giác.” Sau khi nhảy xong một lần, Thiên Ca Tuệ phát hiện cảm giác này tốt hơn bất kỳ lần nhảy nào trước đó, hưng phấn dồi dào ôm hai cô bạn đang ngây ngốc, chỉ thiếu điều không hôn lên mặt các cô thôi.

“Tuệ Tuệ, trước kia cậu đã từng nhảy?” Già Đại kinh ngạc hỏi.

“Trước khi học đại học, tớ vẫn thuộc về bộ phận văn nghệ của trường học... Là thành viên nòng cốt đi, tất cả các hoạt động văn nghệ lớn nhỏ của trường học đều chưa từng không nhìn thấy bóng dáng tớ...” Thiên Ca Tuệ kích động dâng trào nói sự tích vinh quang trước kia.

Nghe được mà Già Đại và Lam Táp tròn mắt há hốc mồm, trên người Tuệ Tuệ thật sự giấu rất nhiều bí mật.

“Tớ cảm thấy được suy nghĩ của cậu rất đúng, nữ sinh cho dù kết hôn cũng phải có cuộc sống và sở thích của mình, không thể ngoại trừ gia đình ra thì không còn gì cả, thời gian như vậy sẽ khiến cho cậu cảm thấy tinh thần trống không.” Lam Táp rất tán đồng nói.

“Táp Táp, cậu rất có tầm mắt rồi!” Thiên Ca Tuệ nắm tay cậu ấy, cặp mắt sáng lên.

“Cho nên, chúng tớ đều ủng hộ cậu! Ngày mai nói gì hai chúng tớ cũng phải đi xem cậu biểu diễn, khuyến khích ủng hộ cậu.” Già Đại ôm bả vai cô cười nói.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ--- -----

Sáng ngày hôm sau, Già Đại và Lam Táp đi cùng Thiên Ca Tuệ đến phòng tập, ba nữ sinh nhảy múa khác không biết Thiên Ca Tuệ nhưng lại biết Lam Táp, bởi vì cô là chủ tịch bộ phận tuyên truyền hội học sinh, hơi nửa chuyện giữa cô và Khúc Lại huyền nào xôn xao năm ngoái, đã sớm nổi danh trong trường học.

“Đó không phải là học tỷ Lam Táp sao? Trời ạ! Ba người bạn họ không phải là học tỷ năm tư chứ?” Giáp kinh hô.

“Đó còn cần phải nói sao, tôi thấy Thiên Ca Tuệ đó nhất định lợi dụng quan hệ nhảy vào, nhảy kém cỏi như vậy, tôi xem cô ta có dám lên sân khấu không!” Át tức giận nói.

“Ai bảo quan hệ của người ta chắc chắn, không chỉ biết chủ tịch bộ phận văn nghệ còn biết chủ tịch bộ phận tuyên truyền, quan hệ tốt dường như còn đặc biệt tốt, đây còn không phải chuyện động miệng động lưỡi.” Bính rất khinh thường hừ nói.

Ba người ngồi ở trong góc không cam tâm tình nguyện làm nhảm, nhưng khi nhìn thấy Thiên Ca Tuệ nhảy xong một lần, vẻ mặt trong nháy mắt dần dần từ khinh thường biến thành không thể tin, tại sao có thể như vậy?

Chỉ trong thời gian một đêm, cả người cô ta giống như thay da đổi thịt vậy, cho dù là động tác hay ánh mắt, gần như có thể đẹp bằng học tỷ Chương Duyệt, chứ đừng nói chỉ tới học tỷ Giản Đình bị đau chân.

“Tuệ Tuệ, quá tuyệt vời! Tớ biết ngay cậu có thể làm được!” Chương Duyệt hưng phấn ôm Tuệ Tuệ, cô cũng biết Tuệ Tuệ nhất định có thể, bởi vì căn bản của cậu ấy ở đó, cho dù cách ba năm, vẫn dễ dàng lấy lên hơn người bình thường.

“Bình tĩnh, bình tĩnh, nếu không tất cả mọi người cùng lên một lần, tôi và Táp Táp đánh giá đầu tiên, bằng vào ánh mắt sắc bén độc đáo của chúng tôi bình luận chấm điểm cho mọi người?” Già Đại đứng bên cạnh cười như một đóa hoa hồng kiều diễm.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 176: Tất cả động vật giới tính đực mời đi vòng đi!

“Ok, tôi cũng nghĩ vậy.” Chương Duyệt gọi ba người Giáp, Ất, Bính ngồi trong góc ra.

Kết quả tập luyện lần này ngoài dự đoán, trong mắt Chương Duyệt không giấu được vui sướng, dù sao đây là tiệc tối mừng sinh viên mới cuối cùng do cô làm chủ, đương nhiên muốn cố gắng đạt tới tiêu chuẩn hoàn mỹ và chất lượng cao.

Buổi tối trước khi lên sân khấu, Thiên Ca Tuệ cố ý lấy máy quay DV ra để Già Đại quay lại toàn bộ quá trình mình nhảy múa, cô muốn giữ lại cho ông xã nhìn, để cho anh biết mình thật sự rất ưa thích nhảy múa, cho dù cách ba năm cũng không thể tiêu diệt hết được cảm xúc mãnh liệt của cô!

O(∩0∩)O~~

Năm người kiểu Thượng Hải cũ trên sân khấu nhặt microphone đặt trên đất lên, năm nữ sinh trang điểm tinh xảo, mặc sườn xám cải tiến màu vàng nhạt, chỗ cổ áo cách tân kiểu chữ V nhỏ nhưng không mất đi vẻ đáng yêu, mơ hồ lộ ra chút rãnh giữa bầu ngực, càng thêm làm cho người ta mơ mộng, vạt áo chỉ vền vền đến bắp đùi, lộ ra năm cặp đùi đẹp thon dài trắng nõn đến trơn như ngọc mê người.

Tay cầm microphone, thân thể nghiêng nghiêng, vênh mông lên, ánh đèn điện tử quuyến rũ..

Mỗi một lần đong đưa, mỗi một lần ngoái đầu nhìn lại, mỗi một lần gập chân; đều hấp dẫn mê người như thế, die ennd kdan/le eequhyd onnn câu hồn đoạt phách, quuyến rũ bắn ra bốn phía; không thể không khiến nam nữ sinh trong trường sôi trào, nhất là nam sinh, huyết khí, huyết sắc trầm trồ khen ngợi một nhóm lớn.

Tiếng máy chụp hình phía dưới “Tách tách” không ngừng, còn có rất nhiều người lấy DV ra quay toàn bộ quá trình nhảy múa.

Tiệc tối đón sinh viên mới kết thúc, khúc “Nobody” này thật sự nóng bỏng, ngay tiếp theo đó năm nữ sinh nhảy múa trong đó cũng trở nên hot, không biết người nào đăng đoạn video lên web của trường, tỉ lệ xem nhanh chóng tăng mạnh, tỷ lệ phản hồi cũng điên cuồng cập nhật, mọi người càng thêm nhất trí cho rằng người múa dẫn đầu đột nhiên nhô ra trong năm người nhảy tốt nhất, ánh mắt biểu diễn đến nơi, quá câu người.

Hơn nữa, vóc người cực kỳ đáng ca tụng!

Vì vậy, Thiên Ca Tuệ khiêm tốn ba năm, đến một học kỳ sau cùng hoàn toàn nổi bật, còn được kèm thêm danh hiệu mỹ nữ gọi cảm, người theo đuổi cô lập tức xếp thành một hàng dài, từ năm nhất đến năm tư, lớn nhỏ ăn sạch!

Khiến cho Già Đại và Lam Tập ngày ngày ở trong phòng ký túc xá chế nhạo cô là sát thủ tiểu chính thái, cô thật buồn bực đó!

Mỗi khi nhìn thấy những học đệ đó cầm hoa chờ cô ở dưới lầu ký túc xá, cô chỉ có một cảm giác muốn chui xuống đất, đây là cái gì với cái gì!

Cô cũng chỉ làm chính mình một lần, kết quả dẫn đến một đồng lớn phiền toái như vậy, may mà chưa tới một tháng nữa cô sẽ rời khỏi trường học, bằng không cô thật sự không chịu nổi nhiệt tình như thế này!

Ngày nào đó. Gặp gỡ một nam chính thái theo đuổi đến cùng thổ lộ.

“Xin hỏi, bạn bao nhiêu tuổi rồi?”

“Em bây giờ mười chín tuổi, sinh viên mới vào năm thứ nhất, kể từ sau khi nhìn thấy học tỷ nhảy múa, trong đầu em vẫn gặt không ra đáng về lúc chị khiêu vũ, em nghĩ em yêu chị rồi.”

Thiên Ca Tuệ cười ngất, tiểu đệ năm nhất đại học? Cậu ta không phải có tình yêu chị chứ! Còn nói yêu cô?!

Ôi trời ơi!

“Học đệ, em đối với chị chỉ là mê hoặc nhất thời mà thôi, vậy không gọi là yêu. Lại nói, chị cũng không thích chị em yêu nhau.”

“Chị Thiên, tình yêu không phân biệt địa vị tuổi tác, mặc dù em nhỏ hơn chị, nhưng em tự tin có thể chăm sóc tốt cho chị. Hơn nữa, có phải là yêu hay không, tự em rất rõ ràng.” Tiểu học đệ vô cùng nghiêm túc nhủ mảy.

—00— | | |

Ôi trời ơi! Ôi đất ơi! Mau tới cứu cô đi!

“Xin lỗi, chị đã có bạn trai.” Chạy trốn chết.

Bây giờ người đời sau thật sự cường hãn hơn người đời trước, cô hoàn toàn không phải đối thủ, vẫn làm đà điều thì tốt hơn, cho nên đối với người sau này theo đuổi cô, cô đều lấy có mình có bạn trai trực tiếp từ chối.

Ai ngờ, còn không ngăn cản được bước chân tiến tới của nam sinh kia, lại còn nói: “Chỉ cần một ngày chị chưa kết hôn, em vẫn có quyền lợi theo đuổi chị!”

Thiên Ca Tuệ ý vị cảm thán: Thế giới này thật điên cuồng, cô trước năm mười bảy tuổi số đào hoa vẫn không phát triển, không ngờ sau mười tám tuổi trở đi, hoa đào hết đóa này đến đóa khác như tre già măng mọc mạnh mẽ tới đây.

Bóp! Bóp! Bóp! Cô dùng sức bóp!

Cô là danh hoa đã có chủ, còn cần những hoa đào nát đáng chết kia làm gì!

Già Đại thấy cô phiền não như vậy, không khỏi trêu ghẹo nói: “Cậu dứt khoát làm cái biển đeo trên cổ, viết: Tôi là người đã có chồng, động vật giới tính đực mời đi đường vòng đi!”

“Cậu cho rằng tớ bán mình hay đi ăn xin! Còn treo tấm biển trên cổ?!” Thiên Ca Tuệ nghe nhếch miệng nhìn người phụ nữ nào đó đang hả hê.

“Chú ý cúi bấp điện hình.” Lam Tập nói tiếp.

“Tớ đây không phải đã vắt hết óc ra ngoài rồi sao.” Già Đại rất vô tội buông tay.

Thiên Ca Tuệ: “...”

Lam Tập: “...”

Hai người đồng thời rất khinh nhìn cậu ấy, vắt hết óc mới nghĩ ra một chủ ý cúi bấp như vậy? Vậy lúc không động não chẳng phải ngu ngốc hơn?

Úy Nam Thừa tấm xong đi ra ngoài, như ngày thường mở máy vi tính ra, mở hộp thư, xem thư tín công việc và thời khóa biểu thư ký sắp xếp trong ngày cho anh.

Vừa đứng nhảy ra một thư mới, lại do Tuệ Tuệ gửi cho anh.

Khóe môi khẽ nhếch lên, không chút do dự mở ra.

Lại là một đoạn video, sẽ không phải cô tự quay các loại về mặt đáng yêu chứ?

Nghĩ tới đây, nụ cười nơi khóe môi sâu hơn, rất hứng thú nhìn chăm chăm vào video chói tai này –

Tiệc tối đón mừng sinh viên mới?

Cái này thì có gì đẹp mắt?

Vừa mới chuẩn bị nhấn vào nút gạch chéo bên góc phải, đột nhiên nhìn thấy năm nữ sinh mặc sườn xám hấp dẫn nhảy múa nóng bỏng ở đó, hấp dẫn nóng bỏng đến khiến anh tắc lưỡi.

Không khỏi thấy buồn cười, chẳng lẽ Tuệ Tuệ muốn thí nghiệm mình? Có ý gửi một đoạn video như vậy cho mình nhìn, sau đó để cho mình chưa thỏa mãn dục vọng –

Sao nữ sinh nhảy đầu kia càng nhìn càng quen mặt vậy, nheo trông mắt lại nhìn sát vào –

Đáng chết! Ai cho phép cô mặc lộ liễu như vậy nhảy điệu nhảy quyến rũ ngay trước mặt nam sinh toàn trường! Trong nháy mắt trong tròng mắt đen dâng lên một đám lửa nhỏ.

Càng nhìn xuống phía dưới, thiêu đốt càng mãnh liệt.

Rãnh giữa bầu ngực hơi lộ, cái mông sexy đong đưa, đùi thon dài lộ ra ngoài bốn phần năm, mỗi một lần gấp chân và nhảy múa cũng khiến cho bụng dưới của anh nóng ran một trận, dường như dựng lên.

Nhất là ánh mắt quyến rũ lại không phóng túng, chỉ nhìn video mơ hồ này cũng khiến tứ chi anh tê dại, mỗi một tác da thịt cũng tách tách bốc cháy lên.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Người xấu? Anh xấu thế nào?

Chẳng phải những người đàn ông dưới sân khấu kia sẽ háo sắc mà nhìn chăm chăm vào bà xã sao, chỉ tưởng tượng đến tình cảnh đó thôi, cả người anh đã không thoải mái, vị chua nồng nặc bốc lên, môi mím thật chặt.

Trong lòng đổ kị đến nổi điên, Tuệ Tuệ chỉ có thể là của một mình anh! Về quyến rũ và hấp dẫn của cô chỉ có thể do một mình anh thương thức, những người khác tuyệt đối không được!

Từ lần trước giận dỗi đến bây giờ, anh và Tuệ Tuệ đã hai tháng không thân thiết, vốn tưởng rằng sau khi Tuệ Tuệ về nhà thì tất cả sẽ lên quỹ đạo chính, nhưng ai ngờ cô khó có được ở nhà mấy tối lại còn giật gậy để con trai ngủ chung với cô, hai đứa con trai lại khôn khéo đến lợi hại, bốn người ngủ cùng một giường, anh định làm gì, Tuệ Tuệ cũng không phối hợp.

Haizzz...

Sao số mạng của anh lại khổ như vậy, bà xã của mình cũng không thể đụng.

Vừa tự trường lại thêm cách xa vô hạn, anh dù sao cũng là người đàn ông bình thường, tiếp tục như vậy sẽ sinh bệnh.

Hơn nữa Tuệ Tuệ tối nay lại tiêm cho anh một liều thuốc mạnh, đáng chết quá dụ người! Nhắm mắt lại đều là cái mông sexy đong đưa và cặp đùi đẹp thon dài trắng nõn...

Đóng vì tính lại, hít vào một hơi thật sâu, đổi một bộ đồ giản dị, đi xuống lầu đến nhà để xe lấy xe.

Úy Nam Thừa đã không phải là lần đầu tiên đến đại học y buổi tối, đã sớm quen cửa quen ngõ tìm được tòa nhà di3n~d@n`l3q2l y'd0n ký túc xá của bà xã, đã mười một giờ mười, mắt thấy ký túc xá sẽ lập tức đóng cửa.

Lấy điện thoại di động ra đang chuẩn bị gọi điện thoại cho cô, đột nhiên vừa nghĩ, vẫn gọi điện thoại trong phòng ký túc xá thôi.

Nghe điện thoại chính là Lam Tạp, “Alo, xin chào, xin hỏi tìm ai?”

“Tôi tìm Thiên Ca Tuệ.” Giọng cô ý đồ thấp.

Lam Tạp hơi nghi ngờ, người kia là ai? Giọng nói cũng đề cao một phần, “Anh là ai?”

“Tôi tìm cô ấy có chút việc gấp, cô nhắn cô ấy nhanh chóng xuống lầu.” Nói xong cúp luôn.

“Chẳng ra làm sao cả! Tìm người lại còn chảnh như thế chứ! Uống lộn thuốc chắc!” Một câu nói còn mắc kẹt trong cổ họng Lam Tạp không nói ra, điện thoại đã bị cúp, tâm tình khó chịu một trận, hùng hùng hổ hổ nói.

Thiên Ca Tuệ thò đầu ra từ trong toilet, “Người nào chọc Tạp Tạp của chúng ta tức giận vậy?”

“Không biết, nói là tìm cậu.”

“Tìm tớ?” Thiên Ca Tuệ nghi ngờ chỉ lỗ mũi mình, người nào đã nửa đêm còn gọi điện thoại của ký túc xá tìm cô!

Già Đại lộ ra một cái đầu từ trên giường, “Tuệ Tuệ, chẳng lẽ là mấy người theo đuổi cậu? Tinh thần có thể khen! Nếu không cậu nể mặt đi xuống ngõ thờ coi là thần thánh phương nào?”

“Phải! Muốn đi thì cậu đi! Tớ không muốn đạp vũng nước đục này.” Thiên Ca Tuệ tiếp tục dán mặt nạ.

“Người ta theo đuổi cậu, tớ đi tính là gì chứ?” Già Đại cười hi hi nói.

“Không sao, chỉ cần cậu để mắt, chị đây cũng sẽ chuẩn bị tìm cho cậu một tay.” Thiên Ca Tuệ cười đến được gọi là xấu xa.

“Tuệ Tuệ, cậu cũng đừng mạnh miệng, lỡ như Già Đại coi trọng người nào, cậu lại không thể ra sức...” Lam Tạp thần thần bí bí nói tiếp.

Đôi mắt Thiên Ca Tuệ sáng lấp lánh, “Ai vậy? Ai vậy? Rốt cuộc là ai?”

“Tạp Tạp đó là hoàn toàn bịa đặt! Cậu đừng nghe cậu ấy nói vớ vẩn.” Già Đại giận liếc cậu ấy.

“Vớ vẩn cái gì? Ngày hôm trước không phải Lục Kiều An khoa quản lý tài chính thổ lộ với cậu sao? Nghe nói anh ta là phú nhị đại của thành phố đó ~ hơn nữa vóc người còn điển trai!” Mắt Lam Tạp cũng sắp híp lại.

Trong lòng Già Đại thầm thở ra một hơi, trên mặt cũng không lộ vẻ gì, “Người ta quả thật cũng không tệ lắm, chỉ có điều tớ không nhận được điện thoại của anh ta.”

“Cậu đã cảm thấy người ta cũng không tệ lắm, vậy thì có thể thử phát triển chứ sao!” Thiên Ca Tuệ yên lặng nhớ kỹ tên Lục Kiều An này.

...

Ba người tiếp tục trò chuyện về đề tài này trong phòng ngủ đến vui sướng, bất tri bất giác đã qua mười phút rồi.

Úy Nam Thừa đứng dưới cây cổ thụ hơi không bình tĩnh được, sao còn chưa xuống?

Mắt thấy cửa sắt có khuynh hướng đóng lại, anh phiền não vứt bỏ tàn thuốc, đi tới dưới lầu ký túc xá nữ đèn đuốc sáng trưng.

Hết cách rồi, chỉ có thể bất cứ giá nào!

“Thiên Ca Tuệ! Thiên Ca Tuệ em xuống đây cho anh!” Giọng nói tuyệt đối rất có lực bộc phát.

Cả tòa ký túc xá cũng vỡ tổ rồi, Thiên Ca Tuệ không phải nhảy một điệu “Nobody” sao? Về phần nóng bỏng thành như vậy? Không chỉ bắt sống tất cả lòng trai đẹp thiếu niên của cả trường học, ngay cả người đàn ông thành thực quyền rũ cũng quỳ gối dưới váy thạch lựu của cô? Thật lợi hại!

Chỉ có điều giọng nói của người đàn ông này thật dễ nghe! Một đám gái mê trai thờ dài nói.

Ngày hôm sau, lời đồn bay đầy trời trong trường học: Người đẹp Thiên Ca Tuệ hấp dẫn của khoa hộ lý thật ra có một người bạn trai thành thực quyền rũ, không trách được từ chối nhiều nam sinh ưu tú như vậy, hóa ra là danh hoa đã có chủ!

Trong ký túc xá.

Tay Thiên Ca Tuệ đang dán mặt nạ run lên, cô giống như nghe thấy có người gọi cô rồi, hơn nữa giọng nói kia quá quen tai.

“Tuệ Tuệ, phía dưới có người gọi cậu.” Già Đại ngồi dậy từ trên giường.

“Đừng rồi! Mới vừa rồi gọi điện thoại hình như chính là người này! Giọng rất giống!” Lam Táp đột nhiên vỗ bập đùi.

“Xong rồi! Xong rồi!” Thiên Ca Tuệ dán mặt nạ hấp ta hấp tấp chạy đến ban công, thò đầu ra nhìn xuống dưới lầu, mặc dù nhìn không thấy rõ bóng dáng người kia, nhưng cô có thể xác định đó nhất định là ông xã của cô – Úy Nam Thừa!

“Tớ đi xuống! Tớ nay chắc không trở lại.” Nói xong ngay cả quần áo cũng không kịp thay đã vội chạy xuống, người đàn ông thú vị đáng chết! Giọng sao lại lớn như vậy, kêu nữa cô cần lẫn lộn ở trong trường học không!

Thiên Ca Tuệ cứ như vậy trên mặt dán mặt nạ bằng táo biển vội vã phóng xuống lầu, dọc theo đường đi dọa sợ rất nhiều nữ sinh, cho dù lớn như vậy nhưng nửa đêm nhìn thấy một người mặc đồ ngủ màu trắng, tóc tai bù xù “Mặt đen” cũng sẽ sợ.

Rối rít nhường đường cho cô, trong lòng kỳ quái đây là người nào? Dán mặt nạ kinh khủng như vậy không nằm trên giường lại chạy ra dọa người làm gì!

Úy Nam Thừa kêu, giọng nói cũng sắp bốc lửa, giờ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay, cũng mười một giờ rưỡi rồi!

“Đi! Đợi khóa sau đi!” Giọng Thiên Ca Tuệ vang lên cao vút, bị sợ đến di quản lý ký túc xá quay đầu nhìn về phía cô, vừa nhìn, hoàn toàn run rẩy, chìa khóa trong tay “Cạch” một tiếng rơi trên mặt đất, mặt cũng bị hù dọa.

Ở trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc này, Thiên Ca Tuệ xông ra ngoài.

“Em ở ký túc xá nào! Hơn nửa đêm chạy đi làm gì!” Di quản lý ký túc xá xe che trái tim nhảy “Thình thịch” phát điên mà gào lên.

Ai ngờ bóng lưng này vốn không để ý đến bà, còn quay đầu làm mặt quỷ với bà.

Thật sự được xưng là mặt “Quỷ”, di quản lý ký túc xá bị sợ đến chân run lên, lui về phía sau lao đảo vài bước, die~nd a4nle^q u21ydo^n năm nay sao lấy cái gì bôi lên mặt! Hù chết người không đền mạng!

Úy Nam Thừa cũng bị đáng về “Mặt đen” của Thiên Ca Tuệ dọa sợ, may mà trước kia anh đã từng nhìn thấy Tuệ Tuệ dán mặt nạ, cho nên trình độ bị giật mình tương đối mà nói là khá nhỏ.

“Sao anh lại tới đây?” Trong lòng Thiên Ca Tuệ vui mừng khắp khối, sao ông xã đột nhiên tới đây.

“Trước tiên rửa mặt cho sạch sẽ.” Úy Nam Thừa thật sự không thích thứ đồ kỳ kỳ quái quái trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bà xã, trắng còn miễn cưỡng có thể chấp nhận, màu đen lấm tẩm này quả thật có điểm khiếp người!

“Người ta vừa mới dán mặt nạ, đã nghe được anh ở đây gọi em, vội vàng không ngừng chạy xuống rồi, không kịp đi rửa chứ sao.” Thiên Ca Tuệ dẫu môi, gât giọng. Đáng tiếc, cô vĩnh cái mặt hiện giờ lên nhìn không ra đáng yêu chút nào, chỉ có thể dùng kính hãi để hình dung.

Úy Nam Thừa móc một bọc khăn giấy từ trong bóp ra, đưa tới, “Lau sạch sẽ.”

“Không muốn!” Mắt Thiên Ca Tuệ trừng đến tròn trịa, không chịu.

Úy Nam Thừa chỉ đành phải móc khăn giấy ra lau thay cô, dùng hết một bọc khăn giấy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn cuối cùng hiện lên bộ mặt thật ban đầu, đưa tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Không có một chút tác dụng nào, về sau không cần dán mặt nạ đen nhánh này nữa, quá xấu rồi.”

“Ghét! Đau!” Thiên Ca Tuệ bị đau chụp móng vuốt của người nào đó, cong môi, đáng vẻ ngây thơ hiển thị rõ, “Cái gì mặt nạ đen nhanh chứ, đây là tào bần! Rõ ràng có tác dụng!” Dứt lời, còn nhéo nhéo mặt mình, trừ hơi khô ra, rất trơn láng đó!

“Lên xe.” Úy Nam Thừa nghiêm mặt tối tăm, dưới ánh đèn đường chiếu rọi, váy ngủ màu trắng của Tuệ Tuệ mơ hồ hơi trong suốt, quần lót và áo lót đều nhìn thấy rõ ràng, hơi thở nhất thời rối loạn lên, phía dưới căng trương đến khó chịu.

“Hung dữ cái gì mà hung dữ! Anh còn chưa nói hơn nửa đêm chạy đến tìm người ta làm gì vậy?” Thiên Ca Tuệ làm nũng lại gần.

Miệng đối với miệng, lỗ mũi đối với lỗ mũi, trông mắt đen không chớp mắt ngẩng đầu lên nhìn anh, lông mi hơi run, cảm nhận hơi thở nóng rực của anh phả lên mặt mình, lên môi.

Một giây kế tiếp, bị người ôm thật chặt eo, hai người dán sát đến không lưu một khe hở ở giữa, Thiên Ca Tuệ cũng có thể cảm nhận được phía dưới có một thứ gì đó cứng rắn chống đỡ mình, sắc mặt khẽ biến hóa, tay nhỏ bé tạo thành quả đấm đấm lên lồng ngực vững chắc của người đàn ông, “Người xấu!”

“Người xấu? Anh xấu thế nào?” Trong mắt long lánh của Úy Nam Thừa lóe lên tia sáng xấu xa, giọng nói cũng trở nên khàn khàn rất nhiều, bàn tay cố ý đè lên cái mông của Tuệ Tuệ, để cho cô cảm nhận dâng trào của mình.

Hai người đều chỉ mặc áo mỏng, lúc này dán chặt một chỗ, có thể cảm nhận được tiếng tim đập “Thịch thịch thịch” của đối phương, cùng với đòi hỏi nồng đậm đó.

“Nhanh lên xe đi, ở đây sẽ bị người nhìn thấy!” Mặt Thiên Ca Tuệ đỏ bừng lên, người đàn ông đáng giận này! Bây giờ lại chống lên lều nhỏ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: B chính là về nhà sẽ tiếp tục. Lại động! Em còn động!

Khóe mắt Úy Nam Thừa nhếch lên, nhân nhật liếc nhìn cô, toàn màu hồng phấn.

Mặc dù đã cùng giường chung gối bốn năm rồi, Thiên Ca Tuệ vẫn sẽ bị anh thoảng nhìn đến trời đất điên đảo, đây chính là sức quyến rũ của mỹ nam! Người này nhà cô chính là một yêu nghiệt điển hình, tai họa do trời!

“A!” Khi Thiên Ca Tuệ còn đang suy nghĩ miên man, đột nhiên bị ông xã lấy một tư thế cực kỳ bất nhã ôm lên đi về phía xe bên cạnh.

Cô cảm nhận được nhiệt độ truyền tới từ bàn tay đang nâng mông mình, nóng đến cả người cô khó chịu, “Trúng thú! Người ta mặc chính là váy! Đi vậy sẽ lộ hết!”

“Ngoan, có anh ở đây, sẽ không lộ hết.” Anh sẽ để cho bà xã mình lộ hết? Đó là tuyệt đối không thể nào xảy ra!

Đóng chặt cửa xe, nụ hôn của anh giống như mưa rơi rơi xuống, nóng rực đến toàn thân Tuệ Tuệ giống như cháy rồi, váy ngủ rất nhanh bị vén lên, chỗ bầu ngực mềm mại cũng bị người nào đó nắm trong tay hung hăng xoa nắn.

“Ừm... Ở đây... Là trường học mà!” Cái lưỡi của Thiên Ca Tuệ bị anh mút đến đau chết, hay tay càng không ngừng đập anh, tiếc rằng bắp thịt trên người anh quá cứng rồi, vốn không khác nào lấy trứng chọi đá.

Bởi vì tay nhỏ bé của cô gài đến ngứa ngáy trên người mình, Úy Nam Thừa hôn đến kịch liệt mà cuồng nhiệt, bị đè nén hơn hai tháng nay, cuối cùng lập tức bộc phát, nảy sinh ác độc mút lấy cái miệng nhỏ nhắn và cái lưỡi của Tuệ Tuệ, bàn tay càng thêm ôm lấy rất tròn trước ngực cô, xoa nắn trêu chọc lấy...

Thiên Ca Tuệ cuối cùng chỉ có thể ra tuyệt chiêu, cái miệng nhỏ nhắn hung hăng cắn anh một phát, như vậy mới khiến Úy Nam Thừa thở hổn hển buông cánh môi sưng đỏ của cô ra.

“Anh cho em hai lựa chọn, A, ở chỗ này tiếp tục chuyện vừa rồi.” Giọng anh khàn khàn dừng lại, ý vị sâu xa die nda nle equ ydo nn nhìn cô chăm chăm, trông mắt đen sáng loáng lóe ra ánh sáng xanh thẳm.

Thiên Ca Tuệ chỉ cảm thấy như bị mộng du, nhanh chóng trả lời, “Em chọn B.”

Úy Nam Thừa đột nhiên dịu dàng cười lên, rất thuần khiết và trong sạch vỗ vỗ đầu cô, “Thật biết nghe lời.”

Thiên Ca Tuệ bỗng nhiên cảm thấy một cơn lạnh lẽo “Vèo vèo” thổi qua.

B này, rõ ràng không phải là một lựa chọn rất tốt.

Thiên Ca Tuệ vô lực đẩy người đàn ông đang đè trên người mình ra, đại não thiếu dưỡng khí, mơ màng hồi hận.

Úy Nam Thừa rõ ràng cho thấy hưng phấn đưa xe suốt quãng đường vào đến khu nhà chính, lôi kéo bà xã nhanh chân bước lên lầu, thấy cô không đi nổi thì càng thêm trực tiếp ôm lấy cô –

Theo tay vừa mới đóng cửa, Úy Nam Thừa giống như quả núi đè xuống, nụ hôn chẳng chịt rơi xuống đến choáng váng.

Tuệ Tuệ hỗn hển giống như một giấy tiếp theo sẽ ngắt đi, khi anh nhiệt liệt trước nay chưa từng có, cô bị thiêu đốt đến cả người mềm nhũn, không ý thức chút nào bị anh đặt lên cửa vừa cần vừa nhào nặn.

Vậy mà trên lưng truyền đến cứng rắn đau đớn để cho cô lấy lại thần trí, “Ồi.. Em.. Muốn... Rửa mặt.”

Thiên Ca Tuệ cũng sắp khóc, trên mặt cô thật sự không thoải mái!

“Ngoan, rửa mặt không quan trọng. Chính em chọn B, B chính là về nhà sẽ tiếp tục. Lại động! Em còn động!” Anh ôm lấy cô gái nhỏ đang không ngừng uốn éo trong ngực, tức giận đầy mắt, đôi tay dùng quá sức, đồ ngủ trên người cô nhất thời bị chia năm xẻ bảy.

Áo ngực càng bị anh một phát loại bỏ ném trên đất, cúi đầu, cắn trái nho màu đỏ tím đã sớm đứng thẳng, dùng sức cắn, mút chùn chụt –

“Ừ...” Trước ngực Thiên Ca Tuệ hơi đau đớn, Thừa tối nay hơi không giống trước kia, cực kỳ kích động và dùng sức, luôn làm cho mình rất đau, đau đồng thời cũng đang ở đây kêu gào một khát vọng.

O(□□)o Hình như ở phương diện này cô càng ngày càng không biết thẹn thùng đấy.

Cho đến khoảnh khắc khi phía dưới được lấp đầy, Thiên Ca Tuệ thoải mái rên rỉ, âm thanh quuyền rũ đến chứa nước, ngón tay hưng phấn cào từng dấu đỏ trên lưng cường tráng của ông xã, càng thêm kích thích anh, động tác càng mãnh liệt, thở hỗn hển giống như rồng phun lửa.

Ý thức của Thiên Ca Tuệ càng lúc càng mơ hồ, có một cảm giác bồng bênh như tiên, trên lưng ma sát đau quá, chỉ đành phải ý vị tiếp cận lên người nào đó, hy vọng có thể cách xa cửa một chút, lại hợp với ý nguyện của người nào đó, nơi nào đó càng thêm dán sát đến chặt chẽ —

...

Sau khi xong chuyện, Thiên Ca Tuệ vô cùng lười biếng vòng tay quanh cổ người nào đó, giọng khàn khàn làm nũng, “Ông xã, người ta muốn rửa mặt.”

“Được, chúng ta đi rửa mặt, tiện thể tắm luôn.” Giọng Úy Nam Thừa khe khẽ trầm thấp, trong trẻo cười lộ ra vẻ xấu xa.

Lúc rửa mặt, Úy Nam Thừa không hề quy củ chút nào, ý vị quấy rối sau lưng bà xã, cứng rắn cực nóng vẫn d1en d4nl 3q21y d0n chống đỡ nơi khe móng của cô, cổ ý mè nheo, thử dò xét —

“Ghét! Không phải mới vừa rồi đã thỏa mãn anh sao?” Thiên Ca Tuệ lấy sữa rửa mặt, thấm chút nước, xoa xoa trong lòng bàn tay, hai tay xoa xoa, hết vòng này đến vòng khác.

Cô chưa kịp bắt đầu rửa mặt, nguy hiểm của người nào đó sau lưng đã chống đỡ vào chỗ kín đáo của cô rồi.

Thân thể hơi run rẩy, không để ý đến anh, tiếp tục rửa mặt, mở vòi nước, khom lưng.

Một động tác này, tương đương với đưa dê vào miệng cạp.

Tiến vào càng sâu hơn rồi.

“A! Ừ...” Thiên Ca Tuệ bị kích thích đến rên rỉ, rên một tiếng, lắc mông không thuận theo, nhưng người nào đó đâu chịu bỏ qua, ôm lấy cô trực tiếp đi vào phòng tắm.

...

Lần tắm này, tắm gần một giờ, sương mù bốc hơi trong phòng tắm, một mảnh kiều diễm mê tình.

Trên giường, Thiên Ca Tuệ toàn thân vô lực nằm trên người ông xã, gương mặt ửng đỏ, ngay cả da thịt cũng lộ ra màu đỏ, vênh đôi môi sưng đỏ lên hỏi, “Ông xã, sao hôm nay anh đột nhiên tới đây?”

Nhắc tới vụ này, con tức của Úy Nam Thừa lập tức xông lên, nhưng anh không biến sắc, ngón tay dịu dàng vuốt ve xương quai xanh của bà xã, “Em

quên rồi?”

“Quên cái gì?” Thiên Ca Tuệ mở đôi mắt mù sương, lông mi khẽ chớp, trong đầu hoàn toàn mơ hồ, cái gì cũng không nghĩ ra.

“Video.” Giọng Ủy Nam Thừa trở nên trong trẻo lạnh lùng.

“Video?” Thiên Ca Tuệ thật sự đã quên mất, đầu vòng vo hai giây, đột nhiên kích động ngồi dậy, cười như trộm nói: “Anh thấy em nhảy trong đoạn video kia hả? Có phải em nhảy rất tốt không?”

“Ừ...” Người nào đó kéo dài thật dài âm cuối, trông mắt đen không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào bà xã không một mảnh vải trên người, mềm mại đung đưa trước ngực khiến cho cô hòng anh căng thẳng.

“Ông xã, em chỉ tập luyện có một ngày thôi đó ~ có phải em rất có thiên phú không?” Tiếp tục làm nũng.

“Ừ...”

“Ông xã, vậy em muốn tiếp tục nhảy múa.” Mắt đen sáng trong suốt.

Ủy Nam Thừa ho một tiếng, “Không được.” Giọng nói không cho từ chối.

“Tại sao?” Lúc này đến lượt Thiên Ca Tuệ không hiểu, không phải vừa rồi còn tốt đẹp sao? Sao một lúc đã giờ què rồi?

“Anh không thích những người đàn ông kia háo sắc nhìn chăm chăm vào em.” Giọng bá đạo còn mang theo chút vị chua.

“Xi! Ông xã, anh thật đáng yêu đó ~” Thiên Ca Tuệ cười ngả trên người ông xã, cảm cảm của anh cười đến vui vẻ, càng thêm vui vẻ chạm khẽ lên môi anh.

“Anh ghen có đúng không?” Trong giọng nói của người nào đó tràn đầy kiêu ngạo.

“Trúng thú! Anh ghen em liền vui mừng!” Sắc mặt Ủy Nam Thừa tụ máu đỏ bừng, một phát lật người đè bà xã dưới người, công thành chiếm đất... “Ha ha ha...”

“Ừ... A...”

Trong đêm nay, Ủy Nam Thừa nảy sinh ác độc cung chiều người phụ nữ phía dưới, dùng hết các loại tư thế, các loại kỹ xảo, ngay cả cơ hội thở cũng không cho cô, cho đến khi cô nức nở dinendian.loqjdJon cầu xin tha thứ mới dịu dàng chậm rãi một chút.

...

Cho đến khi trời tờ mờ rạng sáng, Thiên Ca Tuệ mới có thể có cơ hội thở dốc, trong đầu ngầy ngốc, ý thức không rõ mà thầm nghĩ: Đàn ông khi ghen thật đáng sợ! Toàn thân mình cũng bị làm thịt sạch sẽ.

Hai người vẫn ngủ thẳng đến buổi trưa mới tỉnh lại, âm thanh “Ừ ục ục ục” khiến Thiên Ca Tuệ không vui lật người, nín lấy thân thể khỏe mạnh đường vân rõ ràng phía dưới, giọng mơ hồ không rõ, “Ông xã, em đói rồi, bụng đang kêu ục ục.”

Ủy Nam Thừa hiển nhiên nghe được, “Vậy anh đi làm cơm, chỉ có điều hôm nay em phải theo anh một ngày.”

“Anh không cần đi làm sao?” Thiên Ca Tuệ mơ hồ mở ra một mắt nhìn anh.

“Ngoan, ông chủ được hưởng tự do tuyệt đối.” Dịu dàng sờ trán bé ngốc, khẽ hôn lên trán cô, “Ngủ thêm một lát, anh đi nấu cơm.”

Nghe được tiếng động ở cửa, Thiên Ca Tuệ lẩm bẩm lật người ngủ tiếp rồi, khóe môi nhếch lên một nụ cười ngọt ngào.

Tỉnh lại lần nữa, cô bị mùi thơm thức ăn bay theo khe cửa vào làm cho không ngủ được nữa, chân trần xuống giường, tùy tiện tìm một cái áo sơ mi dài mặc vào, vừa đủ che cái hông, rồi mở cửa.

Lúc này Ủy Nam Thừa đang đeo tạp dề mặc đồ ở nhà bận rộn trong phòng bếp, đơn giản làm hai món mặn một canh, chú trọng tinh tế ngon lành.

“Thơm quá.” Thiên Ca Tuệ ôm lấy eo ông xã từ phía sau, giống như con mèo nhỏ cọ cọ trên lưng anh.

“Ngoan, đi đánh răng rửa mặt trước, lập tức có cơm ăn.”

“Chờ một chút đi, người ta muốn ôm anh một cái.” Giọng nói mềm mại đáng yêu đến khiến người ta không đành lòng từ chối, gương mặt càng thêm áp sát vào trên lưng anh, trong lỗ mũi thở ra khí nóng từng đợt từng đợt thấm vào trong áo sơ mi thật mỏng của anh, để cho cả người anh dâng lên một luồng nóng ran.

“Nếu không chúng ta ở chỗ này một lần nữa?” Giọng tràn đầy hài hước.

“Đồ trứng thối!” Thiên Ca Tuệ nhéo một cái bên hông anh, then thùng chạy vào toilet.

Bữa cơm này, lượng cơm Thiên Ca Tuệ ăn rõ ràng tăng nhiều, ước chừng hai chén cơm, ăn đến đánh ợ một cái, vỗ bụng tròn vo ngồi trên ghế dài, hơi híp mắt hưởng thụ cảm giác thỏa mãn cơm no vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Anh càng muốn... Ăn em

Nhìn lại người kia, động tác ăn canh thật sự khiếp người.

Từ từ thổi nguội, dịu dàng dùng khốe môi chạm thử, sau đó một ngụm nuốt vào, ánh mắt nhìn cô không chớp, giống như uống... Là cô vậy...

Cả người Thiên Ca Tuệ rung mình một cái, trông mắt khế híp lập tức mở ra, bụng lý nước Winnie the Pooh lên không yên lòng uống nước trái cây, vừa uống vừa thỉnh thoảng nhìn người đàn ông đối diện, trong đầu nhanh chóng xoay chuyển làm thế nào để thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ?

Tối hôm qua một môi đến cô sắp rã rồi, cho đến bây giờ tê tê dại dại, nếu như một lần nữa sáng mai cô cũng đừng nghĩ lên lớp, không riêng gì Giả Đại và Tập Tập sẽ chăm bẵm cô, những giáo sư kia cũng sẽ tìm ra cái đuôi của cô.

Ở bước ngoặt cuối cùng này, cô cũng không muốn chọc một chút phiền toái không cần thiết.

“Ừm, em ăn no cũng uống no rồi, đi trường học trước đây.” Thiên Ca Tuệ để ly nước Winnie the Pooh xuống, chuẩn bị đứng dậy.

“Anh còn chưa ăn no.” Giọng người nào đó uất ức, ánh mắt càng thêm nhìn thẳng vào bà xã mình.

Thiên Ca Tuệ nuốt một ngụm nước bọt, không chơi đùa dối người như vậy!

“Cái đó, cái đó, trong nồi cơm điện còn cơm, anh múc thêm một chút đi.”

“Anh càng muốn... Ăn em!” Trên khốe miệng Úy Nam Thừa còn dính một tảng canh xương củ sen, trong mắt là vẻ xấu xa khiếp người.

“Lộp bộp” một tiếng, nhịp tim của Thiên Ca Tuệ lạc nửa nhịp, mắt to như sương mù nhìn chằm chằm vào tảng bọt mép trên khốe môi ông xã, không tự chủ được liếm liếm cánh môi.

Về quyn rũ xấu xa trong mắt Úy Nam Thừa lại sâu thêm một phần, vẻ sắc dục đầy tràn, mang chút màu đỏ.

“Tới đây.” Anh êm ái gọi.

“Hả?” Thiên Ca Tuệ chớp mắt không rõ chân tướng.

“Trên tóc em dính một hạt cơm.” Giọng nói càng lộ vẻ dịu dàng.

“A ~” Thiên Ca Tuệ ngoan ngoãn đứng dậy, đi tới, vạt áo sơ mi lớn dùng đưa trên bảp đùi, trêu chọc mắt người ta.

“Ở đâu vậy? Anh lấy nó xuống nhanh lên một chút.” Thiên Ca Tuệ rất tự nhiên ngồi trên đùi ông xã mình, khế cúi đầu để anh dễ dàng lấy hạt cơm trên tóc cô.

Đầu nhỏ bù xù của cô cọ tới cọ lui dưới cằm anh, còn có sợi tóc đột nhiên lướt qua mặt anh, hơi ngứa, tê tê, quấy nhiễu lòng người.

“Đừng động.” Úy Nam Thừa giống như rất nghiêm túc lấy ra thứ gì đó trong tóc cô, sau đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai vứt đi.

“Đưa cho người ta xem một chút chứ.” Thiên Ca Tuệ không hề biết tới nguy hiểm, dịch chuyển cái móng trên đùi người khác, vạt áo sơ mi đã thổi đến vị trí cái móng, lộ ra quần lót viền tơ màu đen.

Úy Nam Thừa trực tiếp dùng tay nâng móng cô, giọng nói khàn khàn âm u, “Đừng động.”

“A! Em nhớ ra rồi, em phải...” Khi Úy Nam Thừa bung móng cô thì Thiên Ca Tuệ đã ý thức được nguy hiểm, phản ứng đầu tiên chính là muốn trốn, nhưng Úy Nam Thừa là ai?

Người đàn ông yêu nghiệt phúc hắc!

Sao có thể để cho thỏ trắng nhỏ đã qua tay chạy mất đây?

“Em phải làm gì? Ừ ừm...” Ngón tay chậm rãi luồn vào trong quần lót mỏng như cánh ve.

“A! Ông xã, anh... Anh có mệt không?” Nịnh hót cười lấy lòng.

“Ngoan ~ Thể lực ông xã em nhất định tốt, nếu như không tin, chúng ta không ngại thử một lần? Ừ...” Ý cười trên khóe môi Úy Nam Thừa sâu hơn cô, mê hoặc lòng người đến khiến đáy lòng người ta tê dại.

Ngón tay cũng càng dò càng sâu, nhấn từng chút từng chút, mân mê từng tí từng tí, chất lỏng nhất thời xồng ra, dính dính sền sệt bao quanh anh.

Má Thiên Ca Tuệ ửng đỏ, thể lực của Thừa quả thật tốt, mỗi lần rất thích giẫy vò cô đến sáng, nhưng buổi chiều mình còn có tiết học! Trong lòng suy nghĩ phải nhanh chóng rời đi mới được, nhưng mạch máu toàn thân đang sôi trào, kêu gào không chịu đi.

Phía dưới bị ngón tay của Thừa trên chọc đến trống rỗng khó nhịn, lắc lắc cái mông nhỏ càng không ngừng đội lên lều nhỏ của anh, hình như muốn càng nhiều, ngón tay bầu lấy cánh tay người nào đó, nũng nịu, “Người xấu! Người xấu!”

Úy Nam Thừa nhìn đáng vẻ không chịu nổi của cô, tâm tình thật tốt, trực tiếp cởi quần lót nhỏ của cô xuống, thuận tiện thả dục vọng đã sớm vận sức chờ phát động của mình ra, hướng dẫn cô ngồi lên trên.

“Ngoan, ngồi lên trên.” Dịu dàng dụ dỗ.

“Em trên anh dưới sao?” Thiên Ca Tuệ khẽ híp đôi mắt mờ mờ, môi hồng chu ra, cực kỳ hấp dẫn xinh đẹp.

“Ừ, hôm nay do em tới dẫn dắt anh.” Úy Nam Thừa lại gần chạm khẽ lên cánh môi đầy đặn của cô.

Thiên Ca Tuệ cười cong môi, nâng cao mông, ngồi xuống.

Từng tiếng hút khí từ trong miệng Úy Nam Thừa phát ra, bên trong đã sớm ướt át, rất dễ dàng tiến vào toàn bộ, cảm giác khít khao mất hồn đó khiến cho mỗi một lần anh đều có được trải nghiệm khác nhau.

“Động.” Úy Nam Thừa liếm vành tai bà xã, thờ khẽ.

“Động thế nào? Em không biết.” Thiên Ca Tuệ lả chã chực khóc nhìn ông xã, thật khó chịu!

Úy Nam Thừa thờ dài, nâng cái mông của cô, để cho hai chân cô vòng lên ngang hông mình, đứng lên đi về phía phòng ngủ, chỉ trong cự ly ngắn ngủi mấy bước, anh cố ý đâm cô nhiều lần, làm hại cô cọ trên người anh càng thêm không chút kiêng kỵ.

Đóng cửa phòng ngủ, hai người đồng thời ngã xuống giường đệm to lớn, động tác này khiến cho Úy Nam Thừa đâm càng thêm sâu, Thiên Ca Tuệ không chịu nổi hết ầm lên.

...

Buổi trưa này, nhất định kích tình mên mông, cả phòng mập mờ.

Thiên Ca Tuệ trở lại ký túc xá đã là tám giờ tối, Thừa vốn nhất định giữ cô lại, vẫn thổi gió bên tai, bên gáy cô, làm cho cả người cô tê dại, nhưng cô giữ ổn định tâm trí, trở về trường học.

Bởi vì cô biết nếu không về nữa, lấy thể lực kinh người của ông xã, đoán chừng tối nay lại là một đêm không ngủ, sáng sớm ngày mai cô chắc chắn hoàn toàn xong đời, còn bỏ dấy nổi sao?

Già Đại và Táp Táp thấy cô qua hai mươi một tiếng mới quay lại, cười đến khó phải nói có bao nhiêu mập mờ, khi nhìn thấy dây tây bên chỗ xương quai xanh của cô thì càng thêm che miệng cười nham nhở.

“Không cho cười! Có nghe thấy không!” Thiên Ca Tuệ xấu hổ chạy tới che miệng Già Đại, tròn tròn mắt.

Già Đại không để ý đến cô, vẫn cười đến mập mờ như cũ.

“Các cậu cười tởm đi, chờ đến khi các cậu có bạn trai, nói không chừng còn khoa trương hơn tởm.” Thiên Ca Tuệ thờ phỉ phò ngồi về chỗ.

“Táp Táp, chúng ta không so đo với vợ chồng bình thường, người ta cũng sắp thẹn quá thành giận.” Già Đại chế nhạo nói.

“Tuệ Tuệ, hai người thật sự kéo dài thời gian như vậy? Không... Đau sao?” Lam Táp đỏ bừng mặt hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: Không cho phép lấy em ra so sánh với các cô ta!

Thiên Ca Tuệ xấu hổ tròn mắt nhìn hai bạn, “Buổi trưa tụi tớ có dậy ăn cơm.”

“Không đánh đã khai, ha ha ha...” Già Đại che miệng cười đến rất vui vẻ, ngay cả Lam Táp cũng cười đến cả vai run run.

“Hừ... Hai cô nhóc hừ! Có đau hay không vẫn lưu lại cho chính các cậu trải nghiệm đi, hừ hừ! Chẳng lẽ các cậu còn là...” Câu nói sau cùng, đến lượt Thiên Ca Tuệ chế nhạo bai người rồi.

Lam Táp lăm bắm miệng oán hận nhìn thoáng qua, trong mắt Già Đại thoáng qua vẻ không được tự nhiên, ngay sau đó khôi phục, đem đầu tiên của mình đã sớm cho tên đàn ông khôn kiếp kia!

Thiên Ca Tuệ ngược lại không phát hiện ra khác thường trong mắt Già Đại, bởi vì cô biết Già Đại vẫn chưa có bạn trai, cho nên rất tự nhiên đặt cô ấy vào hàng ngũ gái trinh.

Lại gần bên cạnh Lam Táp, mặt nghiêm túc hỏi: “Tạp Táp, cậu và Khúc Lại rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Già Đại cũng bu lại, ban đầu bọn họ cực kỳ tán thành và ủng hộ chuyện Tạp Táp yêu Khúc Lại, thích thì theo đuổi, không có gì lớn. Nhưng mà đến bây giờ, thái độ của hai người bọn họ đã bắt đầu lay động, dù sao ba năm này Tạp Táp trôi qua quá khổ, thâm nhủ trong lòng suy nghĩ chỉ có một mình Khúc Lại, nhưng vĩnh viễn không chiếm được bất kỳ đáp lại nào.

Thật sự không đáng giá.

Cho tới bây giờ Tạp Táp đều rất ưu tú, không riêng gì là người nổi bật trong học tập trong lớp, vóc người cũng dễ nhìn, đó là một nữ sinh thoát nhìn rất thoải mái rất tinh thần tràn trề sức sống, còn có tính cách sáng khoái và sáng rõ của riêng cô gái Sơn Đông, nhiệt tình giúp người, tâm địa lương thiện.

Nhưng mà lại bởi vì yêu Khúc Lại, giữa hai chân mày luôn nhuốm một tầng ưu thương nhàn nhạt, làm cho người ta đau lòng.

“Giữa tớ và anh ấy từ quan hệ thầy trò ra, cái gì cũng không có rồi.” Giọng Lam Táp bình tĩnh đến khiến cho người ta nghe không ra buồn vui.

Nhưng Tuệ Tuệ và Già Đại đều hiểu, Tạp Táp chính là chân chính tâm ý nguội lạnh, gần đây Khúc Lại và người phụ nữ tên Tần Hoài lui tới mật thiết, cả trường học cũng biết chuyện này, Lam Táp hoàn toàn trở thành trò cười.

“Tạp Táp, nếu như yêu quá cực khổ, tớ ủng hộ cậu buông tha, cõi đời này chỉ có một Khúc Lại, nhưng cũng không phải không thể có anh ta.” Thiên Ca Tuệ cầm tay Lam Táp.

“Luôn chạy đuổi theo một người, Dieffen dần lee quỳ đôn thật sự mệt chết đi, Tạp Táp, đừng để cho mình quá mệt mỏi.” Già Đại từ từ thờ dài.

“Ừ, ừ...” Lam Táp cắn thật chặt môi dưới, không để cho mình bật khóc, bình thường cô luôn hết khả năng không đi nói tới người kia, không nghĩ tới, trước sau như một mà cười nhạo, cổ giả bộ cười vui, nhưng trong lòng lại như gai đâm đau đớn không dứt.

Người khác có thể không biết, nhưng Già Đại và Tuệ Tuệ biết. Có thể biết được bọn họ ở đại học, là may mắn của cô, có bạn bè như thế, còn cầu xin cái gì chứ?

Đêm nay, Lam Táp suy nghĩ rất nhiều, có lẽ nên bỏ qua, kiên trì nhiều năm như vậy, suốt đại học lòng của cô đều đặt ở trên người anh, lo lắng cho anh; cao hứng dùm cho anh; khóc cho anh; cười cho anh...

Nhắm mắt lại, đầy trong đầu đều là bóng dáng của anh, chồng chất, xua đi không được, người này giống như chất độc xâm vào ngũ tạng lục mạch của cô, để cho cô không quên được nữa, cũng đã thương khiến cho cô thương tích khắp người.

Khi nhìn thấy anh ngày ngày ra ra vào vào cùng người đẹp tài trí tên Tần Hoài đó, chuyện trò vui vẻ, lòng của cô giống như bị một cây kiếm sắc bén nhọn đâm vào, đau như từng tắc từng tắc xé nát.

Buổi sáng hai tháng trước tỉnh dậy ở trên giường của anh giống như mới ngày hôm qua, chân thật lại mơ hồ, thật ra thì rất muốn ngay mặt hỏi anh, rõ ràng không thích em, tại sao còn quan tâm em? Em uống say rượu nắc mớ gì đến anh? Tại sao phải đưa em về nhà anh? Cho em hy vọng tại sao lại còn mạnh mẽ ném rơi em từ trên trời cao?

Cô không dám hỏi, sợ đáp án chân chính sẽ khiến cho cô không đất dung thân, ngay cả tôn nghiêm cuối cùng cũng mất đi.

May mà còn hơn một tháng nữa sẽ rời khỏi trường học, như vậy cô cũng sẽ không gặp lại anh, cô muốn lựa chọn một thôn nhỏ trong núi thật xa xôi, cách xa tất cả nơi này, cách xa anh.

-

Tiệc tối đón người mới qua đi, Thiên Ca Tuệ lui tới cũng mật thiết với Chương Duyệt, có lúc trường học có hoạt động gì đó, Thiên Ca Tuệ cũng sẽ tích

cực tham gia, thay đổi hình tượng khiêm tốn thường ngày.

Cô cảm thấy mình đã sớm có tiếng tăm ở ngoài rồi, một hai tháng cuối cùng này cũng không cần thiết, không có gì đáng kể lại nổi danh một chút.

Mà trải qua đêm đó khi Ủy Nam Thừa ở dưới lầu kêu, mọi người cũng biết chuyện cô có bạn trai, người thổ lộ với cô cũng ít đi rất nhiều, hơn nữa gần đây mỗi sáng chuyển phát đưa hoa tươi đến trường học, huyền ảo trường học mọi người đều biết.

Cũng ước ao người bạn trai có tiền như cô, hào phóng như vậy, mỗi sáng sớm đều đưa tới một bó hoa tươi danh quý đẹp đẽ, rất nhiều hoa gần như không mua được ở Trung Quốc, đây cũng quá xa xỉ rồi!

Trong lòng Thiên Ca Tuệ hiểu rõ ông xã vẫn còn canh cánh trong lòng lời hôm đó cô dạy đứa bé nói, nếu không sẽ không thay đổi phong cách thường ngày không tặng quà, cao giọng như vậy mà tặng hoa đến trường học.

Nghe tư vị tràn đầy sương mai trên bó hoa tươi, chỉ cảm thấy mùi thơm tỏa ra khắp nơi, trêu tiếng lòng người, nhưng cô cũng không tính toán cảm nó ở trong ký túc xá, bởi vì hạnh phúc của cô sẽ kích thích Tập Tập.

Cô không muốn như vậy, cho dù ngoài mặt Tập Tập không nói gì, nhưng cô biết cậu ấy sẽ đau lòng.

Có lúc cô cảm thấy năm nay thật sự là năm hạn bất lợi, hai bạn tốt bên cạnh đều bị tình yêu làm tổn thương, Bùi Phóng tên khốn kiếp chết tiệt kia lại vì lợi ích mà bỏ qua người bạn gái Yên nhi yêu mến sáu năm! Có cơ hội gặp được cậu ta, nhất định phải hung hăng mắng cậu ta một trận, thật là một con sói phụ lòng từ đầu đến đuôi!

Còn có Khúc Lại, bình thường nhìn qua lịch sự, đáng vẻ chính trực làm gương sáng cho người khác, die nd da n e q uu ydo n lại đã thương người trong vô hình, luôn như gần như xa với Tập Tập, chưa bao giờ cho một lời nói rõ ràng! Quà thật tức chết người!

Chủ nhật về nhà liền phát tiết tất cả oán khí này trên người ông xã, đuổi theo anh hỏi cách nghĩ của đàn ông.

Ủy Nam Thừa rất bất đắc dĩ, anh cũng không phải hai người đàn ông này, làm sao biết được suy nghĩ của bọn họ, Tuệ Tuệ cũng quá cố tình gây sự.

“Đầu tiên, anh không phải Bùi Phóng cũng không phải Khúc Lại; tiếp theo, hoàn cảnh gia đình của anh và hai người bọn họ không giống nhau, kinh nghiệm không giống nhau, tính tình cũng không giống nhau; cho nên rất nhiều chuyện không có cách nào kết luận. Nói một cách khác, em và Tiêu Y Y, Hứa Nhiều đều là phụ nữ, em có thể hiểu cách làm của hai cô ấy không? Hoặc là nói em cảm giác khi em gặp phải tình cảnh như vậy em sẽ làm ra chuyện như thế nào?”

“Đĩ nhiên sẽ không có! Em sao có thể giống như hai chị ta! Hừ! Anh lại còn nhớ kỹ Tiêu Y Y và Hứa Nhiều?” Thiên Ca Tuệ giận đến bĩu môi, chỉ thiếu không đưa tay đi véo mặt người khác.

Trên trán Ủy Nam Thừa bò đầy vạch đen, Tuệ Tuệ có thể tưởng tượng được lời anh nói được không!

“Bà xã, anh chỉ lấy ví dụ! Lấy hai cô ấy làm ví dụ tương đối rõ nét mà thôi.”

“Không cho phép so sánh em với các chị ta!” Thiên Ca Tuệ đưa đầu ngón tay chọc chọc ngực ông xã, hung dữ nói.

“Được, được, được, chúng ta không nói tới đề tài này nữa được không? Những hoa kia em có thích không?”

“Ừ, rất thích, chỉ có điều về sau ông xã anh đừng tặng nữa, hạnh phúc của em sẽ khiến Tập Tập càng cảm thấy khó chịu.”

“Được. Nhưng mà trước mắt có chuyện lớn dường như cần phải thương lượng một chút với em.” Ủy Nam Thừa khẽ hôn lên trán cô, Tuệ Tuệ của anh đúng là thật tỉ mỉ, thật sự là một người vợ tốt lương thiện.

“Chuyện lớn gì?” Trong đôi mắt như sương mù của Thiên Ca Tuệ viết đầy không hiểu.

“Tối mai có một party trong giới nhân vật nổi tiếng, anh muốn dẫn em đi, tiện thể giới thiệu em cho bạn bè của anh, để mọi người đều biết anh đã kết hôn rồi.” Ủy Nam Thừa nói rất nghiêm túc, đây là anh đã trải qua suy nghĩ cặn kẽ.

Anh cảm thấy như vậy có thể tránh khỏi một loạt phiền toái, bên tai mình cũng yên tĩnh vui vẻ; tiện thể cũng loại bỏ những người đàn ông có lòng dạ xấu xa đối với Tuệ Tuệ.

Một công đôi việc.

Thiên Ca Tuệ sợ sệt trong nháy mắt, trong tròng mắt đen tràn đầy nghi ngờ, “Tối mai? Nhanh như vậy?”

Cô vẫn cho rằng chính thức công khai chuyện bọn họ kết hôn phải chờ tới khi cô tốt nghiệp đại học, không ngờ bây giờ Thừa đã có suy nghĩ này rồi.

Vấn đề là cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng! Lỡ như làm hỏng thì như thế nào?

Giống như nhìn thấu nghi ngờ của cô, Ủy Nam Thừa ôm cô vào lòng, cưng chiều vuốt ve sống mũi của cô, “Không cần lo lắng, tất cả đã có anh, anh sẽ ở bên cạnh em bất cứ lúc nào.”

Thật ngọt ngào, trong lòng chảy qua một dòng nước ấm, ngọt.

“Vậy tối mai em phải mặc cái gì? Có phải mặc lễ phục không? Mà trong tủ treo quần áo của em trừ bộ lễ phục Jennifer đưa cho, cũng không có một bộ nào có thể mặc đi ra ngoài.” Thiên Ca Tuệ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đầu môi oán hận..

Đều do bình thường cô không thích tham gia bất kỳ party nào, cho nên chưa bao giờ mua lễ phục, đặt ở trong nhà không dùng chỉ lãng phí tiền, nói không chừng còn quá lỗi thời, rất không có lợi!

“Ngoan, việc này em không phải lo lắng, trưa mai anh sẽ để người mang lễ phục tới cho em, sáu giờ tối anh trở lại đón em.” Dứt lời, cúi đầu chạm khẽ lên môi cô.

“Ừ, anh trai bọn họ cũng sẽ đi sao?” Trong tiềm thức, Thiên Ca Tuệ vẫn hy vọng thấy mấy người quen, bằng không liếc mắt qua tất cả đều là khuôn mặt xa lạ, rất không có ý tứ.

“Anh trai em được công nhận là vua của party, anh ấy không đi chỗ đó thì ít đi một phần thú vị. Hơn nữa, vợ chưa cưới kia của anh ấy cũng du học từ Luân Đôn trở lại, tối mai bọn họ sẽ cùng có mặt.” Ủy Nam Thừa cười nói, anh thật sự không nói khoác chút nào, gần đây sức quyến rũ của Dương ở thế không thể đỡ.

“Cái gì? Anh nói chị Đông Nhi trở lại?” Thiên Ca Tuệ đã rất lâu không nhìn thấy chị Đông Nhi rồi, nghe được tin tức này tự nhiên hơi phấn chấn.

“Ừ, em thích cô ấy như vậy sao? Thích cô ấy làm chị dâu em?”

“Chị Đông Nhi vô cùng tốt, thân mật thân thiện, không giống các cô gái nhà phú nhị đại khác chút nào, em cảm thấy chị ấy rất xứng đôi với anh trai. Nhưng mà, em cũng nhìn ra giữa bọn họ có gì không đúng.” Càng nói về sau, âm thanh càng thấp.

“Em chỉ thích quan tâm mù quáng, không còn sớm, chúng ta ngủ đi.” Cánh tay Ủy Nam Thừa duỗi dài ra, ôm bà xã nằm xuống.

“Ông xã, có phải chúng ta quá hạnh phúc, dĩ3nd@n3qu.yd0n cho nên bạn bè bên cạnh không nhận được hạnh phúc không.”

Tình cảm của Yên nhi và Tập Tập rất không thuận lợi, Cầu Cầu và Già Đại vẫn độc thân cho đến nay. Tất cả mọi người đều thế nào đây? Cô túm tóc, thật phiền toái!

“Đưa ngực! Em nói bậy gì đấy! Mỗi người đều có hạnh phúc của riêng mình, không phải không có mà chỉ là chưa tới mà thôi, về sau không cho suy nghĩ lung tung.” Ủy Nam Thừa gỡ một cái qua, khẽ nhéo má.

“Ừm... Người ta chính là bị anh càng gỡ càng dần.” Thiên Ca Tuệ nhỏ giọng thào thì một tiếng, giống như con mèo nhỏ chui vào trong ngực ông xã, đưa tay ôm eo anh, đầu tựa vào trong ngực anh, nghe tiếng tim đập trầm ổn vững vàng của anh, chỉ cảm thấy hạnh phúc khác thường.

Một đêm này, ấm áp lòng người.

--- -----

Giữa trưa hôm sau, Thiên Ca Tuệ nhận chiếc váy đuôi dài màu xanh biển do ông xã phái người đưa tới, sợi tơ tằm tổng hợp sờ bóng loáng như nước, nhìn qua mơ hồ giống như có giọt nước lay động giống như thật, chế tạo tinh xảo đẹp đến khiến người ta thấy thế là đủ rồi.

Còn phối hợp với một đôi xăng đan màu xanh trắng cao chín tấc, toàn bộ bằng da, mang ở trên chân vừa thoải mái vừa đẹp.

Sau đó cô mới biết, chiếc váy tơ tằm màu xanh nước biển này là độc nhất vô nhị trên toàn thế giới, toàn bộ làm bằng thủ công, giá trị ngàn vạn.

Buổi tối vừa ra đến trước cửa, Học Học và Tập Tập chia ra hôn lên má cô một cái, “Mẹ, mẹ thật xinh đẹp.”

Lòng của Thiên Ca Tuệ nhất thời bay bổng, được con trai khích lệ nào có mất hứng, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, “Mẹ xinh đẹp sinh ra con trai anh tuấn, cho nên Học Học và Tập Tập của mẹ mới giỏi nhất, sau khi lớn lên khẳng định còn đẹp trai hơn cha các con!”

Học Học và Tập Tập cười đến được gọi là rục rịch, hai bé di truyền genes tốt của cha và mẹ, dĩ nhiên đẹp trai hơn cha rồi, (*00*) hi hi...

Đột nhiên, chuông điện thoại di động vang lên, Học Học đưa tay nhỏ bé vào trong túi, móc iphone 4 của mình ra, chạy ra ban công nghe.

Chân mày Thiên Ca Tuệ nhíu lên, liếc mắt nhìn Học Học chạy ra xa, vừa liếc nhìn Tập Tập, “Tập Tập, con có biết ai gọi điện thoại cho Học Học không? Làm gì mà thần bí như vậy? Còn không cho mẹ nghe?”

Trông mặt đen như đá quý của Tập Tập đảo vòng tròn, “Nếu như mà con đoán không sai, chắc là Tinh Tinh.”

“Tinh Tinh? Con gái chị Tuyết Nghe, trời ạ? Học Học vẫn còn liên lạc với cô bé sao? Nhưng Học Học đã định cô dâu nhỏ với Mật Mật, tại sao có thể như vậy?” Thiên Ca Tuệ kinh ngạc kêu lên ra tiếng.

“Vậy con và Cách Cách có hay thường gọi điện thoại không?” Cô đột nhiên hỏi con trai nhỏ.

Chương 181: Bà xã, tay anh cũng tê dại rồi, đau quá

“Con gọi điện thoại với Hoàng Hoàng tương đối nhiều.” Tập Tập với đôi mắt to vô tội nhìn chăm chăm vào mẹ, không hiểu tại sao mẹ lại hỏi như thế.

“À, vậy Cách Cách thì sao? Con thích em ấy không?” Thiên Ca Tuệ ngược lại rất thích cô bé Cách Cách kia, nếu như Tập Tập có thể có phát triển gì đó với con bé ngược lại không tệ ~(*00*)

Cô hoàn toàn quên mất con trai bây giờ mới bốn tuổi, đứa bé bốn tuổi biết cái gì! 〇___〇

“Thích ạ, nhưng mà thích không giống như Hoàng Hoàng.”

Nghe được Tập Tập nói “Thích”, Thiên Ca Tuệ vui mừng trong lòng, có thể kết thông gia với chị Phi Phi thật tốt, nghe được “Thích giống như Hoàng Hoàng”, vui mừng trong lòng nhất thời không còn.

“Mẹ, cô dâu nhỏ có ý gì?” Giọng nói mềm mại của Tập Tập tràn đầy không hiểu.

—00— | | |

“Ờ thì... Cô dâu nhỏ là.... Là chọn một bà xã nhỏ cho Học Học, sau khi lớn lên giống như cha mẹ vậy, kết làm vợ chồng.” Thiên Ca Tuệ khó khăn giải thích.

“Mẹ, vậy mẹ cũng chọn một bà xã nhỏ cho con đi, muốn lấy mẹ làm tiêu chuẩn, những thứ khác con không cần!” Trong giọng nói mềm dẻo của Tập Tập tràn đầy kiên định, trong mắt bé, mẹ đẹp nhất, cũng là tốt nhất. die nd da nl e q uu ydo n

Thiên Ca Tuệ chỉ cảm thấy đồ mờ hồi như thác, cô rút cuộc nên cảm thấy vui mừng hay cao hứng đây? Cúi người nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, “Con trai ngoan, bây giờ con còn nhỏ, chờ sau khi con lớn lên sẽ gặp bạn gái mà con thích, nhất định không giống như mẹ.”

“Sẽ không đâu, Tập Tập chỉ thích mẹ.” Tập Tập cau đôi mày nhỏ.

Bé mới bốn tuổi, quả thật không hiểu những chuyện này, đợi đến mười năm sau bé mới thật sự hiểu được những lời này của mẹ, cũng hiểu trên thế giới không có bất kỳ người nào giống nhau như đúc, cho dù giống nhau như đúc, những phương diện khác cũng sẽ không giống nhau, giống như bé và anh trai vậy.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trên xe, Thiên Ca Tuệ ôm cánh tay ông xã, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi vênh, môi đỏ mọng cong lên, “Thưa, anh nói Học Học và Tập Tập nhỏ như vậy đã gọi điện thoại với bé gái, có tính là yêu sớm không!”

Úy Nam Thừa giật giật chân mày, “Là hơi sớm, chính là cô bé nhà họ Thư em quen khi đi Venice lần trước?”

“Ừ, thật ra thì Tinh Tinh là cô bé rất tốt, chỉ có điều Học Học và Mật Mật đã định cô dâu nhỏ rồi? Đáng vẻ Học Học như vậy có vẻ quá lãng nhãng.” Thiên Ca Tuệ cau mày nói.

“Nào, anh xem một chút.” Úy Nam Thừa rất nghiêm túc ôm đầu cô, nghiên cứu gì đó trên đó.

“Làm gì?” Thiên Ca Tuệ tròn tròn cặp mắt, mặt không hiểu.

“Chắc chắn chắc, lại thật sự có một sợi tóc bạc, xem ra gần đây lòng em cũng tán loạn.” Úy Nam Thừa thờ dài một tiếng.

Thiên Ca Tuệ lập tức hiểu ý, vung quả đấm định đánh anh, “Trúng thú! Về sau chuyện của con trai giao toàn bộ cho anh, em mặc kệ rồi.”

Sau đó lại khản trương hỏi, “Chỗ nào có tóc bạc, cũng lựa ra nhổ hết đi cho em, nếu không sẽ càng ngày càng nhiều.” Đầu ý vị dựa sát vào ông xã, để cho anh giúp mình nhổ tóc bạc.

“Đưa ngốc, lừa gạt em, bà xã anh thanh xuân xinh đẹp, tại sao có thể có tóc bạc?” Úy Nam Thừa cứng chiều sờ đầu Tuệ Tuệ.

“Trúng thú! Trúng thú lớn! Lại gạt em!” Nếu không phải Thiên Ca Tuệ cổ kị vấy không thể có động tác quá lớn, khẳng định đã ngồi thẳng lên người ông xã.

“Ngaoan, đừng làm rộn, lập tức tới ngay. Học Học và Tập Tập còn nhỏ, nếu hai đứa nói thích hay không thích cũng chỉ là có ấn tượng tốt với người ta mà thôi, em nghĩ quá nhiều.” Ủy Nam Thừa vuốt ve tóc bay bay của bà xã, dụ dỗ nói.

Thiên Ca Tuệ suy nghĩ một chút cũng đứng, hình như mình suy nghĩ nhiều quá, nên ngồi ngay ngắn lại nhìn ông xã, “Tóc của em có loạn hay không, son nước có loang lổ không?” Vừa nói vừa chu cái miệng nhỏ nhắn, Ủy Nam Thừa không nhịn được khẽ chạm nhẹ lên môi cô, rước lấy phản kháng của cô, “Ghét!” Sau đó móc son nước ở trong xác tay ra soi gương thoa lên một lần, nhìn cái miệng nhỏ nhắn đỏ bóng trong gương của mình, hài lòng cong lên, tâm tình thật tốt.

Dưới ánh đèn chiếu rọi, bên trong sảnh bữa tiệc linh đình, trai xinh gái đẹp đứng từng nhóm, lễ phục xinh đẹp nổi tiếng trang sức kim cương xa hoa danh quý, giống như độc được chui vào tai mắt người ta, ước mơ, hâm mộ, ghen tỵ...

Đi tới đường như cũng có thể nghe thấy mùi thơm thoang thoảng của rượu sâm banh và rượu đỏ, tràn đầy lỗ mũi mọi người, có một sự hấp dẫn.

Thiên Ca Tuệ ôm lòng lo lắng bất an khoắc tay ông xã đến gần sảnh chính, dọc theo đường đi trông mắt đảo không ngừng, người không biết còn tưởng cô là Già Lư vào thăm Đại Quan Viên * — lần đầu.

(*) Già Lư vào thăm Đại Quan Viên: Già Lư là một nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần, cá tính trong sáng, sức sống tràn đầy, còn có tác dụng tô điểm cho sự khắc họa đặc trưng tính cách của những nhân vật khác trong tác phẩm, làm cho những hình tượng nghệ thuật ấy phong phú hơn, phức tạp hơn và nổi bật hơn.

Đại Quan Viên là khu vườn giữ cho đám con gái được cách biệt với thế giới bên ngoài (lời tác giả Tào Tuyết Cần), hy vọng bọn họ ở lại trong vườn đó, sống thảnh thơi tiêu dao vô ưu vô sầu, không nhuộm mùi bản thù của lũ đàn ông. Đại Quan Viên chính là toà thành giữ gìn cho các cô. Ý của câu này tương tự câu “Nhà quê lên tỉnh”.

Thật ra thì, cô đang tìm bóng dáng người quen.

“Ủy tổng, hân hạnh hân hạnh! Hôm nay lại đổi một bạn gái mới? Thật sự là giai nhân thanh tú xinh đẹp!” Người tới cười rất bí ối, ước chừng bốn mươi tuổi, là một người hợp tác trên phương diện làm ăn của Ủy Nam Thừa, có chút bản lĩnh.

Vốn là câu từ thường dùng trên party, nhưng lại khiến người khác bốc lên ghen tức nồng đậm, hung hăng nhéo thịt non ở dưới cánh tay ông xã.

Ủy Nam Thừa chịu đựng đau nhức dưới cánh tay truyền đến, gượng cười, “Tân tổng nói đùa, vị này là bà xã của tôi.”

Vị Tân tổng kia tỏ vẻ kinh ngạc, hình như không tin, “Bà xã? Ủy tổng ngài không nói đùa chứ? Người nào không biết ngài thậm chí vốn là người đàn ông hoàng kim tiếng tăm lẫy lừng còn độc thân trên thế giới! Chẳng lẽ vị tiểu thư này quá bá đạo, ép buộc ngài nói điều này? Phụ nữ bây giờ, cũng không thể quá nuông chiều!” Tân Hữu Danh luôn tự xưng danh là phong lưu, người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, đã có hai lần kết hôn, đáng tiếc đều thất bại chấm dứt, cũng làm cho anh hoàn toàn lạnh lòng, cả ngày lưu luyến bụi hoa, bạn gái không ngừng thay đổi, không hề nghiêm túc nữa.

Lời này, nửa đùa nửa thật, cũng hại chết Ủy Nam Thừa.

Dưới cánh tay lại truyền đến đau đớn từng cơn, để cho anh không chịu nổi, giọng nói cũng không tốt lành, “Ủy Nam Thừa tôi là kiểu người sẽ bị phụ nữ uy hiếp sao? Tân tổng lần này cười giỡn quá lớn!”

“Chuyện này...” Tân Hữu Danh ngậy ngậy cả người, anh có thể cảm thấy Ủy Nam Thừa hơi tức giận, nên liếc mắt nhìn hai người đối diện, thật sự có điểm có tướng vợ chồng, giờ phút này ánh mắt nhìn anh cũng mơ hồ mang theo tức giận, trong nháy mắt sắc mặt lúng túng.

“Ủy tổng, Ủy phu nhân, ngưng ngưng, bên kia tôi còn có khách hàng, đi trước.” Rồi giống như chạy trốn đi thật nhanh.

Sau khi thấy Tân Hữu Danh đi, Ủy Nam Thừa uất ức nhìn về phía bà xã, “Bà xã, tay anh cũng tê dại rồi, đau quá.”

Thiên Ca Tuệ vốn không phản ứng đến tố cáo của anh, tức giận trợn mắt nhìn anh, “Hừ! Thì ra trước kia anh từng không thiếu bạn nữ đồng hành?”

“Bà xã, đó cũng chỉ là vạ bất đắc dĩ, party xong thì anh không có bất kỳ quan hệ gì với các cô ấy.” Ủy Nam Thừa vội vàng tỏ vẻ trung thành.

“Hừ!” Thiên Ca Tuệ thờ phỉ phò bĩu môi, hất tay của anh ra đi về phía bên phải, nhưng không ngờ chạm mặt đụng vào người khác.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 182: Có đủ tư cách hay không thật sự không liên quan đến cô!

“Xin lỗi, cô không sao chứ?” Thiên Ca Tuệ áy náy nhìn người phụ nữ bị mình đụng vào, rất tốt bụng mà định đỡ cô ta, nhưng không ngờ bị cô ta hất tay ra.

“Cô đi đường có thể mở to mắt ra không! Cô biết bộ váy này của tôi trị giá bao nhiêu tiền sao!” Người phụ nữ kia tỏ vẻ tức giận mắng, cô bùng ly rượu chuẩn bị đi tìm bạn trai, kết quả người phụ nữ mắt không nhìn đường này vọt tới, làm hại rượu đỏ trong tay cô tạt toàn bộ lên người mình.

Thiên Ca Tuệ hơi không vui với việc cô ta không lễ độ, nhưng có thể do nhìn thấy trên váy trắng của người ta tràn đầy vết bẩn rượu đỏ, nên không có ý định so đo với cô ta, đúng là cô có lỗi trước.

“Xin lỗi, tôi thật sự không phải cố ý, nếu không tôi đền cho cô một chiếc váy nhé?” Giọng Thiên Ca Tuệ chân thành.

“Đền tôi chiếc váy? Cô nói ngược lại thật dễ dàng! Cô biết đây do ai thiết kế không? Toàn thế giới xem ra chỉ có một chiếc như vậy! Cô bồi thường nổi sao?!” Giọng người phụ nữ vút cao the thé vang lên.

“Đất nũ chúng tôi cũng bồi thường nổi!” Úy Nam Thừa đi tới ôm eo bà xã, giọng lẩm liệt nói.

Tuệ Tuệ đã rất tốt có ý xin lỗi rồi, người phụ nữ này lại nhất quyết không tha, thật sự để cho anh không nhìn được, không phải là một chiếc váy sao? Còn có thứ Úy Nam Thừa anh không bồi thường nổi sao? di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Vũ Huệ từ nhỏ đã ở nhà ăn sung mặc sướng lớn lên, đương nhiên không chịu nổi chút bức bối, tính khí đại tiểu thư rất nặng, hôm nay bị một người phụ nữ xa lạ đụng vào, cô nhất định muốn gây khó khăn một phen. Mặc dù người phụ nữ này ăn mặc rất quý giá, lấy thu hoạch ba tháng này của cô, trong danh viện * thành phố W dường như không có người như vậy.

(*) danh viện: thời xưa chỉ những người có danh vọng giới tính nữ (Nam gọi là danh lưu). Cho đến ngày nay, chỉ những người có quan hệ với giới quan lại quyền quý ở xã hội thượng lưu, hoặc thuần túy là người nổi tiếng, không liên quan gì đến tác phong, tu dưỡng, đạo đức tài nghệ.

Cho nên, cô sẽ không khách khí.

Nhưng mà cô lại biết người đàn ông trước mắt, là người trước mắt được xếp hạng người đàn ông hoàng kim còn độc thân ở trong nước thậm chí trên thế giới, giá trị con người cực lớn, ngay từ bốn năm trước khoa học kỹ thuật Úy Cốc đã thành công đưa ra thị trường Newyork ở Mỹ, mấy năm nay cỗ phiều cũng vững bước chân đi lên cao.

Là đối thủ mà ngay cả cha cũng phải kính sợ ba phần, nói tuổi cậu ta còn trẻ mà có thủ đoạn và quyết đoán như thế, đúng là hậu sinh khả úy!

Tại sao đột nhiên lại bảo vệ người phụ nữ này? Không phải chỉ là một bạn đồng hành giới tính nữ * thôi sao? Có cần phải như vậy không? Nói chuyện cũng càng thêm cay nghiệt.

(*) Nguyên gốc: 女伴, có thể hiểu là bạn gái hoặc bạn đi cùng (đồng hành) giới tính nữ.

“Thì ra là bạn gái mới của Úy tổng, về thủy mị cũng chẳng có gì đặc biệt, làm gì mà phải bảo vệ như vậy? Qua tối nay còn không biết là ai biết ai đó?”

Trong lòng mắt đen lạnh lùng của Úy Nam Thừa lộ ra ý lạnh, anh thật sự không biết người phụ nữ đối diện, giọng điệu lạnh như băng, “Xem ra vị tiểu thư này là người thường chơi trò chơi này, nếu không sao lại biết rõ ràng như vậy! Đừng tưởng rằng cô biết nhiều đàn ông, sẽ có thể tăng giá trị con người của cô lên, chỉ sợ người ta đã sớm quên mất cô không còn một móng rồi!”

Vũ Huệ tức giận đến toàn thân phát run, thì ra Úy Nam Thừa đang biến tướng chửi mình là kỹ nữ!

Thiên Ca Tuệ tựa vào trong ngực ông xã cố nén cười đến khô sở, thì ra Thừa của cô còn có một mặt như vậy, nhìn anh ra mặt vì mình trong lòng khỏi phải nói có bao nhiêu cao hứng.

“Huệ, xảy ra chuyện gì?” Đột nhiên có một người đàn ông mặc âu phục màu trắng đi từ sau tới, tác phong nhanh nhẹn, phong cách thanh lịch, gương mặt quen thuộc kia khiến cơn tức của Thiên Ca Tuệ lập tức xông lên.

“Phóng, bọn họ bắt nạt em! Còn mắng em!” Vũ Huệ kéo cánh tay bạn trai khóc lóc kể lể. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Khi người đàn ông này thực tập ở công ty nhà cô, cô đã nhìn trúng rồi, cha cũng không phải coi trọng anh ấy bình thường, nói anh là nhân tài khó được, cho nên cô mới vất óc tìm kế phải lấy được anh. Mà anh cũng quả thật làm cho cô cảm động tự hào, vừa mới tốt nghiệp một năm, anh chỉ bằng thực lực của mình đã ngồi lên vị trí quản lý khu vực, lấy được khẳng định nhất trí trên dưới công ty.

Khi Bùi Phóng nhìn thấy một nam một nữ trước mắt, trong nháy mắt ngây ngốc, đáy mắt lóe lên nụ cười khổ, xem ra hôm nay không tránh khỏi.

Khi Thiên Ca Tuệ nhìn thấy động tác thân mật của hai người trước mặt thì đốm lửa trong lòng kia “Vèo” cái xông lên rồi.

“Đây chính là bạn gái MỚI của anh? Thật đúng là không ra hình dáng gì! Đồ vô ngoài trống rỗng, còn không bằng một phần ngàn của Yên nhi! Thật sự không nghĩ tới Bùi tiên sinh luôn làm người khiêm tốn, ánh mắt lại thấp đến nước này! Thật đúng là người phân theo nhóm vật hợp theo loài! Tôi ngược lại muốn nhìn các người có thể như thế bao lâu!” Lời nói châm chọc liên tiếp bật ra, Thiên Ca Tuệ khôn ngoan trút giận, chữ “Mới” kia cô cắn đặc biệt nặng, thật sự giống như phụ họa lời vừa rồi ông xã âm thầm trào phúng Vũ Huệ.

Thật ra thì, cô vẫn còn giữ lại một chút, không mắng Bùi Phóng mấu chó đầy đầu, chỉ giễu cợt anh ta mấy câu, dù sao nơi này vẫn là trường hợp công cộng, cô nể mặt mũi Yên nhi, chưa cho anh ta mấy phần mặt mũi.

Úy Nam Thừa vẫn ôm eo bà xã, híp mắt nhìn một nam một nữ đối diện, thì ra người đàn ông trẻ tuổi này chính là Bùi Phóng mà Tuệ Tuệ hận đến cắn răng nghiền lợi, như vậy vị bên cạnh kia chính là Vũ Huệ, thiên kim của khoa học kỹ thuật “Vũ Huy”.

Cho tới bây giờ Vũ Huệ chưa từng chịu uất ức như vậy, lại trong cùng một thời gian bị Úy Nam Thừa và người phụ nữ này cùng mắng cho đến không chịu được như thế, giận đến hàm răng nghiền vang lên kèn kẹt, thật sự muốn đi lên kêu người phụ nữ kia nhiều chuyện.

Nhưng khi nghe được “Yên nhi”, mới nghĩ đến người phụ nữ này nhất định có quan hệ rất tốt với Đồng Yên bạn gái cũ của Bùi Phóng, bằng không cũng sẽ không trút giận thay cô ta, bốn cọt Bùi Phóng không đáng một đồng.

“Cô con điên này! Mắng ai đó! Đừng tưởng rằng ý vào cung chiều của Úy Nam Thừa thì tự coi mình là nhất rồi, nói cho cô biết, cô còn thiếu rất nhiều tư cách!” Vũ Huệ chửi.

“Có đủ tư cách hay không đúng là không liên quan đến cô!” Cho tới bây giờ Thiên Ca Tuệ cũng không phải đèn đã cạn dầu. dfienddn lieqiudoon

“Ghê tởm! Không biết xấu hổ!” Vũ Huệ giờ trò ngang ngược.

“Huệ! Đủ rồi!” Bùi Phóng khề kêu, đúng là anh có lỗi với Yên nhi, Yên nhi hiền lành có giáo dục không mắng anh cũng không đánh anh, bạn tốt của cô giúp cô hạ giận cũng là việc nên làm, anh có thể chịu đựng.

Anh bây giờ, còn có cái gì có thể không thừa nhận?

“Phóng!” Vũ Huệ không thuận theo nhìn bạn trai, trong mắt tràn đầy lửa giận.

“Đi thôi, bác Thành đang ở bên kia tìm em đấy.” Bùi Phóng thật sự không muốn ở lại thêm một giây, nhìn thấy Tuệ Tuệ anh sẽ nghĩ đến Yên nhi, Yên nhi của anh, bây giờ sống tốt không?

Lòng khê đau nhức, đến mỗi đêm, vị trí trái tim anh, đều sẽ đau từng cơn, đau đến anh không thể nào ngủ được, cô gái cười khê nói này, dịu dàng như nước này luôn không ngừng chui vào trong đầu óc anh, xua đi không được.

Vũ Huệ rất không cam tâm cứ rời đi như vậy, nhưng cô biết dù sao đây cũng là địa bàn của người ta, công ty nhà mình vừa mới phát triển đến đây, còn chưa đứng vững gót chân, cô chỉ có thể chờ đợi, một ngày nào đó cô sẽ trả thù người phụ nữ phách lối này!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Tôi nay trở về thành thật khai báo cho em!

“Tức chết em rồi! Bùi Phóng đáng chết! Vừa rồi em chỉ hận không thể tát anh ta hai cái bạt tai! Lại vì một người phụ nữ như vậy mà vứt bỏ Yên nhi!” Thiên Ca Tuệ nhe răng nhếch miệng về phía bóng lưng của Bùi Phóng.

Úy Nam Thừa vỗ vỗ lưng cô, dịu dàng khuyên nhủ: “Ngoan, đừng tức giận, triệt để nhìn rõ ràng một người như vậy không phải rất tốt sao? Dù sao cũng khiến cho người ta dễ chịu hơn sau khi kết hôn mà bị phản bội một chút.”

“Hừ! Em còn chưa tìm anh tính sổ!” Thiên Ca Tuệ xoay người thở phò nhìn ông xã chăm chăm.

“Bà xã, anh vẫn giữ mình trong sạch, chưa bao giờ đi trêu chọc đào hoa lung tung.” Úy Nam Thừa sờ lỗ mũi một cái, trả lời rất thẳng thắn.

“Giữ mình trong sạch mà anh còn thay bạn gái thường xuyên? Tôi nay trở về thành thật khai báo cho em! Nếu không, phạt anh ngủ chung với con trai!” Thiên Ca Tuệ đưa ngón tay dùng sức chọc chọc lồng ngực rắn chắc của ông xã, lông mày cau lại.

Úy Nam Thừa lấy lòng cầm ngón tay của Tuệ Tuệ, đặt lên môi hôn, trong mắt dịu dàng chảy nước.

Một màn này vừa lúc bị phóng viên có thâm niên chụp lại, để hôm sau lên trang đầu tạp chí giải trí.

“Ôi ôi này! Hai người ở đây chơi trò ngọt ngào sao?” Thiên Chi Dương bụng một ly rượu đỏ tới, trong mắt mang cười đảo tới đảo lui giữa hai người.

Thiên Ca Tuệ vội vàng rút tay mình ra, đi tới bên cạnh anh trai khoác tay anh, vứt bỏ ông xã không để ý đến, chọc cho Úy Nam Thừa có vẻ mặt oán phụ*.

(*) Oán phụ: Người chồng oán giận

“Anh, chị Đông Nhi đâu? Không phải chị ấy tới chung với anh sao?”

“Em con nhóc thúi này! Chỉ biết nhớ chị Đông Nhi của em, cũng không quan tâm đến anh trai em.” Thiên Chi Dương giống như khi còn bé gõ gõ trán em gái, nhưng không ngờ Ủy Nam Thừa bên cạnh không vui, bà xã của anh chỉ có thể do một mình anh động tay động chân, bất kỳ người đàn ông nào khác đều không được! die,n; da.nlæ.qur,ydo/mn

Rất lớn tiếng “Khụ” một tiếng, nhờ vào đó đưa đến sự chú ý của hai người.

Thiên Ca Tuệ liếc nhìn ông xã, không để ý đến anh, tiếp tục ôm cánh tay anh trai, “Anh, tình cảm của anh và chị Đông Nhi có gần thêm một bước không? Có... Cái đó không?” Đôi mắt sáng lấp lánh còn giống như một con mèo giảo hoạt.

“Tuệ Tuệ, em bị làm hư rồi!” Thiên Chi Dương có điều ngụ ý.

“Nói mau đi mà!” Thiên Ca Tuệ giống như cô gái nhỏ quần lấy anh trai mình.

Thiên Chi Dương bị cô quần lấy không kiên nhẫn được, chỉ đành phải nói thật, “Không có.”

Anh thừa nhận Phó Đông Nhi đúng là một cô gái tốt, cũng là đối tượng rất tốt để làm bà xã, hiền lương thực đức, dịu dàng hào phóng, phong cách mỹ nữ điển hình, cho dù từ bất cứ phương diện nào đều rất tốt.

Cũng không biết tại sao, giữa hai người chính là không xảy ra luồng điện, anh thử hôn cô, nhưng ngay khoảnh khắc khi hai đôi môi chạm vào nhau, anh không chịu nổi nhảy dựng lên, thật sự không có cách nào.

Đôi môi Phó Đông Nhi cũng ở đó run rẩy, trong lòng ý vị kêu lên: Không phải anh ấy, không phải anh ấy...

Sau đó hai người hoàn toàn xa cách rồi, chỉ khi ở trước mặt cha mẹ hai nhà thì giả vờ, lại bí mật có ước định, trong vòng ba năm, cho dù bên nào có người mình thích, bên kia cũng phải độ lượng buông tay, bên chỗ cha mẹ cũng phải gánh chịu trách nhiệm.

Năm nay, chính là năm thứ ba rồi, hình như hai người đều không tìm được mảnh xương sườn thuộc về mình, ba năm đã là kỳ hạn chót bọn họ có thể kéo dài, qua năm nay, bọn họ sẽ tuân theo ý nguyện của cha mẹ hai bên, kết làm vợ chồng.

Bên này Thiên Chi Dương bị em gái quần lấy hỏi lung tung này kia, bên kia Phó Đông Nhi vừa mới thoát khỏi một ông chú nhiệt tình trò chuyện, cô thật sự không thích kiểu hư hỏng như vậy lắm, những người này trông mong lấy lòng cô, không phải vì nể mặt mũi cha cô và người kia... Thiên Chi Dương – chồng chưa cưới phong lưu phóng khoáng.

Lại nói, thời gian bọn họ đính hôn cũng sắp ba năm, nhưng giữa hai người đã hiểu rõ ràng gọi là không được, cô chỉ biết anh được công nhận là hoa hoa công tử, tốc độ thay bạn gái như thay quần áo, hơn nữa cặp mắt hoa đào kia luôn cười đến đắm đuối đưa tình, ý xuân tràn lan, nhưng cô cũng nhìn thấy tịch mịch nơi đáy mắt anh.

Cô nghĩ, nhất định là mình nhìn lầm. Kiểu người giống như anh, làm sao có thể sẽ tịch mịch chứ?

Bưng ly rượu đỏ lên, uống một ngụm lớn, năm nay là năm cuối cùng theo ước định của bọn họ, nhưng cô vẫn không thể gặp được một người đàn ông để cho mình động lòng, nhếch miệng lên nở nụ cười khổ.

Tình yêu? Thật sự chỉ có thể gặp mà không thể cầu sao?

Ngừa đầu, cái ly thấy đấy.

Xoay người chuẩn bị đi toilet, nhưng không ngờ giày cao gót đã dẫm lên chiếc váy dài màu lửa đỏ quét đất, một sơ sẩy ngã lệch xuống bên cạnh, không nhận được “A” một tiếng, cũng không có đau đớn như dự đoán, lại rơi vào trong một chiếc giếng cổ sâu đen.

“Tiểu thư, cẩn thận.” Một giọng nam dễ nghe truyền đến.

Cô cảm thấy cánh tay trắng kiện có lực của anh ôm eo mình, khiến cho cô tránh khỏi tiếp xúc thân mật với nền đất, chỉ có điều tư thế này, vô cùng mập mờ.

Thân thể của cô gần như nghiêng thành 180 độ, mà anh, cánh tay đỡ eo cô, thân thể bị buộc nghiêng về phía trước, mắt hai người đối mắt, lỗ mũi đối lỗ mũi, đôi môi đối diện đôi môi.

Cái nhìn này, dừng lại giữa bọn họ dài đến một phút.

Tia lửa, âm thầm nảy sinh.

Nên hình dung người đàn ông trước mắt như thế nào đây? Tron bóng như ngọc, tao nhã tuyệt luân, chân mày mây khói, tròng mắt đen sâu giống như giếng, sống mũi cao thẳng, còn có môi đầy đặn này, chắc hẳn, khi hôn...

Phó Đông Nhi! Sao mày có thể không biết thẹn thùng, lại nảy sinh ý nghĩ kỳ quái với người đàn ông lần đầu tiên nhìn thấy! Cẩn thận và rút rè mày được

nuôi dạy đi đâu rồi? dĩ3n~d@n'13q21y'd0n

Hứa Du cũng không biết mình bị như thế nào? Bị cô gái mặc lễ phục màu đỏ như lửa này nhìn đến mặt hơi ngại ngùng, vẻ mặt của cô rất phong phú, ánh mắt nhìn mình cũng rất kỳ quái, nhất là vẻ mặt thẹn thùng như vậy, càng thêm vài phần xinh đẹp.

Cánh tay đỡ eo cô siết chặt, đỡ cô đứng lên.

“Cám ơn anh.” Mặt Phó Đông Nhi ửng đỏ, giọng như ruồi muỗi.

“Không có gì.” Hứa Du chỉ cảm thấy cô xấu hổ khác thường, lại không biết thật ra trong lòng cô nảy sinh ý nghĩ kỳ quái với mình.

“Xin hỏi, tiên sinh...”

“Xin hỏi, tiểu thư...”

Hai người đồng thời mở miệng, không khỏi liếc nhìn nhau, bèn nhìn nhau cười.

“Phó Đông Nhi.”

“Hứa Du.”

Phó Đông Nhi? Hứa Du chỉ cảm thấy cái tên này rất quen tai, lại nhất thời không nghĩ ra đã nghe ở đâu, thật ra thì ngay từ ba năm trước ở lễ đính hôn của Thiên Chi Dương, anh đã nhìn thấy Phó Đông Nhi từ xa xa, nhưng mà không đợi làm quen anh đã bị một cú điện thoại của lãnh đạo gọi đi, hơn nữa Phó Đông Nhi vẫn một mực du học ở Luân Đôn nhiều năm như vậy, rất ít trở lại.

Cho nên anh vốn không hề có ấn tượng, dĩ nhiên là không biết.

Chỉ có điều, lần gặp gỡ không ngờ này, khiến hai người chân chính biết đối phương, cũng nhờ đối phương, cuộc sống sau này cũng có tiếp diễn.

“Du, cậu lại núp ở đây gần người đẹp?” Không biết Quế Bá Lăng từ đâu xông ra, một trào vỗ lên vai Hứa Du, đợi đến khi thấy rõ người đẹp váy đỏ rực này là ai thì mặt tràn đầy kinh ngạc.

“Chị dâu? Sao chị lại ở đây?”

Quế Bá Lăng nhỏ nhất trong bốn người, anh thường xuyên xen lẫn chung một chỗ với Thiên Chi Dương, gặp Phó Đông Nhi nhiều lần, dĩ nhiên nhận ra, lúc này nhìn thấy mặt chị ấy đỏ bừng đứng chung một chỗ nói đùa với Du, không khỏi hơi kinh ngạc. Phải biết hai người này gần như tính là không biết, mà đêm nay? Hiển nhiên hơi kỳ quái.

Hứa Du bị tiếng “Chị dâu” kia của tiểu Quế tử làm cho ngây ngẩn cả người, ngẫm nghĩ một chút đã hiểu xảy ra chuyện gì.

Không trách được cảm thấy cái tên “Phó Đông Nhi” này đặc biệt quen tai, thì ra cô là vợ chưa cưới của Dương.

Cái gọi là vợ bạn không thể bắt nạt, Hứa Du anh không đến mức làm thẳng đều một lần.

Năm đó phần tình cảm đối với Tuệ Tuệ ẩn giấu trong đáy lòng kia, còn chưa kịp nói ra đã bị bóp tắt, mà đến cuối cùng anh cũng hiểu, không phải của mình đừng cưỡng ép, là của mình luôn sẽ đến.

May mà, anh quay đầu lại kịp thời, tình bạn với Thừa còn tốt hơn ban đầu một chút, có lẽ đây chính là kết quả đối xử thẳng thắn giữa đàn ông, khiến lòng nhích lại gần thêm một bước, không có gì trở ngại.

Phó Đông Nhi nghe được Quế Bá Lăng gọi mình một tiếng “Chị dâu”, trong lòng hơi áy náy, tiểu Quế tử này, thật sự không thể che giấu miệng!

Nhìn dáng vẻ dường như rất quen thuộc của bọn họ, không khỏi hỏi, “Hai người... Biết nhau?”

“Tụi em đâu chỉ biết, bốn người tụi em đều lớn lên trong cùng một đại viện từ nhỏ, là anh em tốt mặc chung một cái quần.” Quế Bá Lăng cười đến vui mừng, không hề cảm thấy khác thường giữa hai người.

Phó Đông Nhi sáng tỏ, Thiên Chi Dương cũng từng đề cập tới tình bạn giữa bốn người bọn họ với cô, thì ra anh cũng ở trong số đó, không trách được khi anh nghe thấy tiểu Quế tử gọi mình là “Chị dâu” thì sắc mặt tối xuống.

Nhất định có kiêng kỵ! dieendaanleequydomn

Chỉ có điều, cô không sợ. Người đàn ông này mang cho cô rung động để cho cô biết mình vừa thấy đã yêu anh rồi, cảm giác tim đập lợi hại đó khiến cho gương mặt của cô bốc cháy lên.

Hứa Du, Hứa Du...

Trong lòng yên lặng thầm gọi nhiều lần, em coi trọng anh rồi, em muốn theo đuổi anh.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Đội ba người cùng đi tìm Thiên Chi Dương thì dọc theo đường đi Hứa Du đều mím chặt cánh môi, không nói lời nào.

Phó Đông Nhi thỉnh thoảng liếc trộm anh vài lần, phát hiện vẻ u sầu vẫn không tan được ở giữa chân mày anh, trong lòng khẽ co rúm lại, định đưa tay vuốt chỗ giữa hai chân mày đã cau lại thành hình chữ Xuyên (川) của anh.

“Wow! Chị Đông Nhi! Chị thật sự càng ngày càng xinh đẹp đó!” Thiên Ca Tuệ giống như Xi trum nhảy tới, ôm Phó Đông Nhi cười đến vui vẻ.

“Tuệ Tuệ, em mở miệng cũng ngọt.” Phó Đông Nhi cười đến cung chiều nói, cô là con gái một trong nhà, từ nhỏ đã cô đơn lớn lên, không có bạn thân chơi cùng, may mà Tuệ Tuệ phóng khoáng hoạt bát khiến cho cô rất thích, không tự chủ coi cô ấy là em gái của mình.

“Hi hi, chị Đông Nhi lần này trở lại không cho đi nữa, anh em có tính tình hoa hòe điệp, chị phải quản một chút.” Ở trong lòng Thiên Ca Tuệ đã sớm coi Phó Đông Nhi trở thành chị dâu của mình, cho nên khi nói chuyện cũng hướng về phương diện kia một chút.

Nếu là bình thường, thì cũng chẳng có gì, nhưng giờ phút này lòng của Phó Đông Nhi đã nghiêng về Hứa Du, khó tránh khỏi không có tư vị gì.

Lòng của Hứa Du cũng bị đâm đau, anh không khỏi hỏi ngược lại mình: Mình đây là như thế nào?

“Anh nói em cứ không chào đón anh trai em như vậy? Nói chuyện không biết lớn nhỏ, tính tình hoa hòe điệp cái gì, bây giờ anh cũng không trêu chọc hoa đào gì, nhưng hoa đào cứ tới trêu chọc anh.” Thiên Chi Dương kịp thời chế giễu ngược lại hóa giả lúng túng cho Phó Đông Nhi.

“Chị Đông Nhi, chúng ta không để ý đến bọn họ, chúng ta đi ăn cái gì đi.” Nói xong, đã kéo Phó Đông Nhi lên bàn để đồ ăn.

Thiên Chi Dương lưỡng lự liếc mắt nhìn Úy Nam Thừa, “Đều do cậu dung túng ra.”

Úy Nam Thừa uống một ngụm sâm panh, nhẹ nhàng liếc lại, hình như định nói: chúng ta tám lạng nửa cân.

Bàn đồ ăn.

Thiên Ca Tuệ miệng to cắn bánh ngọt và salad trái cây, thật sự rất đói đó ~

Đột nhiên phát hiện Phó Đông Nhi bên cạnh không dính dũa, không khỏi hỏi, “Chị Đông Nhi, sao lòng chị không yên, chị không đói sao? Ném thử cái này một chút, cũng không tệ lắm!” Nói xong, gấp một miếng đưa đến bên miệng chị ấy.

Phó Đông Nhi bắt đầu dĩ chỉ đành phải há mồm, “Tuệ Tuệ, chị không đói bụng, em ăn đi.” die~nd a4nle^q u21ydo^nd

Bây giờ cô tâm tình phiền muộn, nào còn ăn được gì.

“Chị Đông Nhi, chị vẫn không thích anh trai sao? Hai người... Vẫn chưa được sao?” Thiên Ca Tuệ rất muốn hỏi trực diện Phó Đông Nhi vấn đề này, mới kéo chị ấy qua một bên.

“Chị và anh trai em, không có cảm giác đó, đoán chừng là không được.” Phó Đông Nhi thở dài, Thiên Chi Dương là một người tốt, cô biết. Đáng tiếc, không phải là gu của cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Ca Tuệ nhất thời sa sầm xuống, độ tin cậy từ chính miệng chị Đông Nhi nói ra lập tức tăng lên không ít.

Haizzz! Trong lòng riêng của cô không hy vọng chị Đông Nhi gả cho người không phải anh trai cô, nhưng cô cũng hiểu, chuyện tình cảm không thể cưỡng ép, có vài người nhất định có duyên mà không có phận.

“Chị Đông Nhi, vậy sau này... Em còn có thể gọi chị là chị không?”

“Đương nhiên là có thể, chị vĩnh viễn là chị gái của em.” Phó Đông Nhi cung chiều cười nói.

Thiên Ca Tuệ cũng cười, cười đến vui vẻ, về sau cô sẽ có một chị dâu, còn có một chị gái, thật tốt.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Đêm nay, tin tức Úy Nam Thừa đã kết hôn hoàn toàn nổ tung ở thành phố W.

Cho đến sáng sớm ngày hôm sau, trên trang đầu các tạp chí lớn đều là: Người đàn ông độc thân hoàng kim chạm tay có thể bóng Úy Nam Thừa thế mà lại đã bí mật kết hôn? Bà xã vẫn còn là sinh viên năm tư, hai người danh môn xứng đôi, đều xuất thân từ gia đình cấp cao.

Thậm chí có báo lá cải còn lộ ra hai người định cô dâu nhỏ, còn nói ban đầu Úy Nam Thừa rất phản đối cuộc hôn nhân này, nhưng dưới uy hù của ông cụ, không dám không nghe theo, trước không ra ánh sáng vì giữa hai người vẫn bất hòa, cho đến gần đây mới lâu ngày sinh tình...

Thời thế này, chỗ nào phóng viên bắt quái cũng nhúng tay vào! Bí mật gì cũng có thể đào móc ra, thật kinh khủng!

Chương 184: Thói quen, là một hậu di chứng * rất đáng sợ

Editor: Puck

(*) hậu di chứng: ảnh hưởng còn lưu lại.

Chỉ sau một tuần lễ, Thiên Ca Tuệ đi tới đâu cũng bị mọi người chỉ chỗ, bàn luận cô gả cho một ông xã tốt, kinh khủng hơn còn sẽ có phóng viên canh ở trường học của cô, nói là định phỏng vấn cô – về hôn nhân giữa cô và Ủy Nam Thừa.

Cũng đều bị cô từ chối từng người, càng thêm hạ tới hậu thư cho ông xã, xảy ra sự kiện này, về sau kể cả hôn nhệ cũng không cho!

Ủy Nam Thừa bắt đắc dĩ, chỉ đành phải sử dụng thủ đoạn lời đình *, sau một tuần lễ, bên Thiên Ca Tuệ hoàn toàn yên tĩnh, khôi phục cuộc sống yên tĩnh lúc trước, chỉ có điều ánh mắt bạn học nhìn cô không giống trước, có vợ có chồng!

(*) lời đình: con giận dữ dội, ví với sự nổi giận

Mà cô cũng không thêm để ý những chuyện này, dù sao không bao lâu nữa cô sẽ ra ngoài thực tập, nhắm mắt làm ngơ.

Đồng Yên cũng quay về thành phố W làm việc, dựa vào điều kiện bản thân tốt và cố gắng thành công nộp đơn đến đài truyền hình thành phố, mặc dù trước mắt không phải là chủ biên, nhưng cô tin tưởng mình một ngày nào đó sẽ ngồi lên vị trí kia. Bởi vì... Người kia đã từng khích lệ mình, chỉ cần chăm chỉ cố gắng, sẽ không sợ không thực hiện được nguyện vọng.

Thật sự là như vậy đúng không? Cô muốn chứng minh quan điểm này, muốn chứng minh cho người kia nhìn thấy, để cho anh hối hận với lựa chọn của mình, hay là...

Ngay cả chính cô cũng không rõ ràng lắm, chỉ có thể mượn công việc bận rộn quên mất những chuyện kia.

Ngồi trên xe bus trở về, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng nhếch lên nụ cười khổ, một năm này thật sự quá ngắn, rất nhiều chuyện như ký ức hãy còn mới mẻ, hình như từng nơi đều có thể khiến cho cô nhớ tới quá khứ ngọt ngào của hai người.

Đưa tay vuốt tóc bị gió thổi loạn, ánh mắt không có tiêu cự mà nhìn chăm chăm vào từng cảnh vật nhanh chóng quay ngược ngoài cửa sổ, ánh mắt sáng rõ của cô hơi hoa, nhưng vẫn cố chấp nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trước kia mỗi lần về nhà cùng với anh, anh đều rất thân thiết để đầu cô tựa lên bả vai anh, một đường đều tỉ mỉ che chở cô, chỉ sợ cô không thoải mái...

Cho tới bây giờ cô cũng dưỡng thành thói quen, luôn sẽ không tự giác nghiêng đầu, nhưng cô hiểu người bên cạnh đã sớm không còn ở đây.

Thói quen, thật sự là một hậu di chứng đáng sợ, luôn sẽ khiến cho người ta không tự chủ nhớ tới.

Trong MP3 truyền đến bài hát “Thói quen” quen thuộc của Lý Tuệ Trân:

Yêu giống như trăng sáng rơi xuống ánh sáng xinh đẹp đáng yêu

Không muốn một mình về nhà chờ trời sáng

Chỉ có điều thỉnh thoảng em muốn dựa sát vào khoảng thời gian này

Hơi hoang vu hơi khó quên

Yêu là lệ sáng khiến cho ký ức chạm đến lại chạm không ngừng

Ngực chật ních đều là chua cay

Thói quen anh dạy em sau khi anh đi rồi em còn trân trọng

Có chút thất vọng chút sầu não

Em quen ấm áp của anh em quyến luyến không quên

Em giao mỏ neo trái tim em vào tay của anh khi nó là hải cảng

Em đã quên buổi tối của em, trời sáng của anh thành thói quen

Độc nhất chính là quên lãng

Nhưng cũng sợ nhất chính là không sửa được thói quen

Muốn quên cũng không thể quên

...

Một giọt nước mắt lặng lẽ chảy xuống mặt cô, nhắm mắt lại để cho nó chảy xuống, hàng mi dài run rẩy chớp chớp, cứ để cho nước mắt cuốn trôi tất cả quá khứ đi.

Sau khi trở lại thành phố W, tất cả sẽ bắt đầu lại lần nữa.

Cô phải trở lại Đồng Yên vui vẻ trước kia, những người khác đều đến rồi đi trong sinh mệnh của mình, cô không cách nào ngăn cản, chỉ có thể kiên cường thích ứng.

Khi xe vào đến trạm, từ xa cô đã nhìn thấy chiếc Wrangler phong cách của Tuệ Tuệ rồi, nhếch miệng lên nở nụ cười khẽ, mang theo bao hành lý đơn giản xuống xe.

“Yên nhi, cậu có thể trở lại.” Thiên Ca Tuệ đi lên cho bạn tốt một cái ôm nhiệt tình, hai cậu nhóc cũng xông tới.

“Mẹ nuôi ôm.”

“Dì Yên ôm.”

Học Học và Tập Tập cười hì hì cọ lên người Đồng Yên.

Đồng Yên chỉ đành phải ngồi xồm xuống, hôn một cái lên mặt hai bảo bối, “Học Học và Tập Tập thật sự càng lớn càng đẹp trai, mẹ nuôi rất yêu các con đó.”

Hai bảo bối càng cười đến ngọt hơn mặt rồi, lôi kéo tay Đồng Yên lên xe.

“Tuệ Tuệ, tớ rất nhớ tiệm mì thịt bò ở trong hẻm nhỏ sau trường cấp ba của chúng ta, mùi vị cho tới bây giờ nghĩ lại vẫn là ngon lành.” Đồng Yên nhớ lại nói.

“Yên nhi, đây cũng là chuyện bao nhiêu năm trước rồi, cậu còn nhớ rõ ràng như thế, cửa tiệm kia đã sớm phá bỏ, mấy ngày trước ở đường Nam Sơn mới mở một nhà hàng kiểu Nhật “Bình Tuyên”, tớ mang Học Học và Tập Tập qua đó mấy lần, hai đứa cũng rất thích ăn, mùi vị tuyệt đối chính tông, nếu không đi nếm thử một chút?”

“Ừ.” Đồng Yên gật gù đầu, trong lòng cũng đang cảm khái, thì ra ngõ hẻm kia cũng đã phá bỏ, xem ra người và vật đều không còn!

Thiên Ca Tuệ nhìn dáng vẻ của Yên nhi, trong lòng cân nhắc rốt cuộc có cần nói cho cậu ấy biết chuyện đã gặp Bùi Phóng trên party mấy ngày trước không, nói ra không phải càng thêm đau lòng, không nói cho cậu ấy, lỡ như ngày nào đó hiệp lộ tương phùng * thì làm thế nào?

(*) hiệp lộ tương phùng: Nghĩa gốc gặp nhau trên đường hẹp, không thể nhường. Sau chỉ kẻ thù gặp gỡ, khó có thể nhẫn nhịn.

“Sao vậy? Có lời gì?” Đồng Yên chơi với Tuệ Tuệ từ nhỏ đến lớn, giữa hai người đã sớm có ăn ý không cách nào nói được, mỗi vẻ mặt, mỗi động tác cũng biết được đối phương đang nghĩ gì đấy.

“Vậy cậu phải bảo đảm không nghĩ loạn, phải bình tĩnh.” Thiên Ca Tuệ lo âu nhìn cậu ấy.

“Tớ giống như là người không có mắt như vậy sao?” Đồng Yên tròn trố mắt.

Cậu chính là kẻ cố chấp! Thiên Ca Tuệ thầm nghĩ trong lòng.

“Bùi Phóng đang ở thành phố W, mấy ngày trước tớ còn gặp anh ta, hung hăng mắng anh ta một trận, anh ta cũng thức thời, không lên tiếng, chỉ có điều anh ta... Người phụ nữ bên cạnh cũng quá ngang ngược can rờ, khiến cho tớ rất không ưa, cũng mắng cả cô ta luôn!”

Đồng Yên trầm mặc, thì ra anh cũng trở về thành phố W, vừa nghĩ tới sau này nói không chừng có thể gặp anh ở trên đường hoặc trong trường hợp công cộng, trong lòng chợt hơi hít thở không thông, anh không phải nên ở Thanh Đảo sao? Tại sao phải trở lại?

Nếu như, gặp lại, coi như là người xa lạ.

“Yên nhi, cậu đừng để cho bọn họ hù chạy, người ta có thể mặt dày trở lại, cậu càng không phải sợ, đây là địa bàn của chúng ta!” Thiên Ca Tuệ làm bạn

thân động viên.

“Ừ, tớ biết, tớ sẽ không đi.” Đồng Yên gật gù đầu, vừa rồi trong nháy mắt cô quả thật định đánh trống lui đường, nhưng cô biết mình không còn đường lui, chủ nhiệm bên đài truyền hình Thanh Đảo cực kỳ giữ cô lại, nhưng cô còn quả quyết từ chối, không cho mình lưu lại chút nhớ nhưng nào.

Nơi này là nhà cô, cha mẹ người thân nhất của cô đều ở đây, cô không có bất kỳ lý do gì rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Mẹ, mẹ làm rối loạn kiểu tóc của con

Thiên Ca Tuệ và Đồng Yên mỗi người dắt tay một bé vào nhà hàng “Bình Tuyền”, nữ nhân viên phục vụ biết Học Học và Tập Tập là cặp đôi sinh đôi đáng yêu, cười híp mắt chào hỏi hai đứa.

Học Học và Tập Tập cũng rất lễ phép chào hỏi đi, về mặt cùng giọng nói vô cùng đáng yêu trong nháy mắt giết một mảng lớn.

Thiên Ca Tuệ đã sớm thành thói quen với sức quyến rũ không thể đỡ được của con trai, vuốt vuốt tóc của con trai, lập tức đưa tới oán trách của hai đứa, “Mẹ, mẹ làm rối loạn kiểu tóc của con.” Hai chân mày Học Học cau lại giống như hai con sâu róm.

“Tập Tập, con có cảm thấy tóc anh trai con lại dài ra không?” Thiên Ca Tuệ nghiêng đầu hỏi con trai bên cạnh.

Tập Tập còn chưa lên tiếng, Học Học đã mím miệng giả khóc: “Mẹ, con không muốn đi hiệu cắt tóc.” Trong giọng nói tràn đầy uất ức, mẹ xấu nhất rồi, mỗi lần đều cắt tóc bé và em trai ngắn ngủn, khó coi chết đi được, nhưng mẹ lại nói nhìn như vậy rất có tinh thần! Hu hu

Vừa khóc vừa trốn sang bên cạnh mẹ nuôi, tội nghiệp nín lấy áo Đồng Yên.

“Tuệ Tuệ, cậu bình thường chính là giáo dục đứa nhỏ như thế nào à?” Đồng Yên nhìn dáng vẻ đáng thương của Học Học, không nhịn được trừng mắt về phía Thiên Ca Tuệ.

“Có vấn đề gì không?” Thiên Ca Tuệ tỏ vẻ không hiểu, Học Học và Tập Tập chính là bị mấy người ông nội bà nội và ông ngoại bà ngoại nuông chiều quá lợi hại, cô mới có thể nghiêm nghị một chút với hai đứa, đây cũng vì tốt cho hai đứa.

Đồng Yên liếc nhìn cậu ấy, chế nhạo nói: “Thì ra Học Học và Tập Tập biết điều hiểu chuyện như vậy đều do cha chúng dạy, chính cậu còn là đứa con nít chưa lớn...” die,n; da.nlze.qy;do/rn

“Yên nhi thôi! Không chơi chen ép người như vậy! Dù sao tớ mới là người khổ cực nhất! Thừa cả ngày đều bận rộn công việc, nào có thời gian mang đứa nhỏ ra ngoài chơi.” Thiên Ca Tuệ không thuận theo kêu lên.

“Vậy cậu cũng không thể uy hiếp đứa bé.” Đồng Yên oán hận.

“Tớ nào có!”

...

Trong lòng Học Học và Tập Tập đều thầm thở phào nhẹ nhõm, mẹ nuôi (dì Yên) thành công dời sự chú ý của mẹ, hu ra!

Hai người vừa đi vừa cãi vã, đi theo phục vụ xuyên qua hành lang đến phòng bao.

Trong này lắp đặt thiết bị theo phong cách mùi vị Nhật Bản, cây, trúc, cỏ, đá khắp nơi đều có thể thấy được, nhất là gỗ thô và cây trúc, mùi vị thanh tân nhã nhặn của chúng thấm vào ruột gan, làm cho thị giác của người ta có một hưởng thụ nhẹ nhàng khoan khoái.

Cửa hàng rào, bình phong cao cỡ nửa người, Tatami... cùng với cô gái Nhật Bản mặc kimono, đập gộc gỗ “Cộc cộc cộc” mà đi trên sàn nhà bằng gỗ, mỗi một kiểu đều lộ ra phong tình Nhật.

Đột nhiên, trong phòng bao phía trước truyền đến tiếng cười quen thuộc, Thiên Ca Tuệ bước nhanh tới kéo cửa gỗ ra.

Mấy người bên trong đều sững sờ, cùng nhau nhìn ra ngoài cửa.

“Tuệ Tuệ?” Thiên Chi Dương đang ôm một cô gái Nhật Bản uống rượu, cửa đột nhiên bị kéo ra, anh đang chuẩn bị mắng người, ai lại không lễ phép như vậy quấy rầy Thiên Chi Dương anh uống rượu!

“Anh, anh Lãng, hai anh thật tự nhiên!” Thiên Ca Tuệ âm u nói, hai người này lại chạy tới đây tán gái! Nhất là anh trai, thật quá đáng! Giấu chị Đồng Nhi

mở mắt lần vào!

“Cậu, chú Quế.” Học Học và Tập Tập trằm miêng một lời gọi, như con cá trạch nhỏ chui vào trong ngực cậu.

Thiên Chi Dương “Khụ” một tiếng để cho hai người phụ nữ Nhật Bản đi ra ngoài, anh biết Tuệ Tuệ vẫn hy vọng anh và Đông Nhi kết hôn, cho nên gần đây canh chừng anh cực kỳ chặt chẽ.

Những người phụ nữ kia nghe không hiểu tiếng Trung Quốc, nhìn người phụ nữ tức giận đứng ngoài cửa và hai bé sinh đôi đáng yêu, còn tưởng rằng bà xã của người đàn ông này mang theo đứa nhỏ tìm tới, vội vàng đứng dậy cúi đầu đi ra ngoài.

“Tuệ Tuệ, Yên nhi, vào ngồi đi.” Quế Bá Lăng kêu hai cô đi vào, cũng kêu phục vụ lấy thêm bốn đôi đũa, lại thêm vài món ăn.

Thiên Ca Tuệ trợn mắt nhìn anh trai, ngồi vào bên cạnh anh, Đồng Yên cũng không ngượng ngịu, ngồi vào bên cạnh Quế Bá Lăng.

“Mẹ, con muốn ăn mực viên.” Tập Tập chỉ viên tròn trịa trên bàn, giọng nói mềm dẽo khiến cho người ta mềm lòng.

“Nào, cậu gấp cho con ăn.” Thiên Chi Dương duỗi cánh tay dài, cầm một xâu mực viên, dùng đũa gỡ thả vào trong chén Tập Tập.

Vẫn không quên hỏi Học Học, “Học Học, muốn ăn cái gì?”

“Bây giờ con không đói bụng, con muốn uống cô ca.”

“Con nít không nên uống nhiều cô ca, nghe lời mẹ, uống nước trước.” Thiên Ca Tuệ không nghĩ ra đứa nhỏ này di truyền từ ai, sao lại thích uống cô ca như vậy, cô và Thừa đều không thích uống nước có ga.

Học Học chu cái miệng nhỏ nhắn, cực kỳ không vui.

“Học Học, uống nước trái cây được không?” Đồng Yên dịu dàng nhìn con trai nuôi.

Học Học chu cái miệng nhỏ nhắn nhìn mẹ, phát hiện mẹ không ngăn cản, mới bưng nước trái cây lên uống một ngụm.

Đúng lúc này, có người tới gõ cửa, “Dương quân, Bá Lăng quân, tiện đi vào không?”

Cách nói chuyện điển hình của người Nhật Bản, thói quen tên người thêm chữ quân,

“Xuyên Nại mau vào.” Thiên Chi Dương vội trả lời.

Cửa gỗ một lần nữa bị mở ra, một người đàn ông mặc bộ đồ màu xám thẫm thoải mái đập vào mắt, ngũ quan bình thường, lại làm cho người ta có cảm giác thoải mái, giống như trong rừng trúc, lạnh nhạt thoát tục.

Mắt hai trông hiếm lạ, đen như mực thâm thúy, chỉ liếc mắt một cái sẽ khiến người ta bị lạc vào trong đó.

Khi nhìn thấy phụ nữ và con nít ở bên trong, ngây ngốc trong nháy mắt, hình như không hiểu đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thiên Ca Tuệ trừng mắt được tròn trịa, há to miệng, sao lại là anh ấy?

“Để anh giới thiệu một chút, vị này là Itou Xuyên Nại ông chủ của ‘Bình Tuyền’, cũng chính là một người bạn tốt anh đã quen khi du học ở Nhật Bản.” Thiên Chi Dương giới thiệu hai bên.

“Itou quân, đây là em gái Thiên Ca Tuệ, hai bé sinh đôi đáng yêu là cháu ngoại của tôi, người đẹp đối diện là bạn tốt của em gái Đồng Yên tiểu thư.”

“Hân hạnh, thì ra Thiên tiểu thư là em gái của Dương quân.” Itou Xuyên Nại cười nói.

“Wow! Anh là ông chủ nơi này? Còn là bạn của anh trai tôi? Thiên hạ có chuyện trùng hợp như vậy!” Thiên Ca Tuệ cũng kích động.

Thiên Chi Dương bị làm cho không hiểu ra làm sao, không hiểu hỏi, “Hai người đã sớm biết?”

“Là như vậy, Thiên tiểu thư thường mang theo hai bé sinh đôi tới đây, có một lần cô ấy chạy vào phòng bếp tìm đầu bếp của chúng tôi học làm sushi, nói muốn về nhà làm cho con trai ăn, mà ngày đó tôi cũng vừa ở trong phòng bếp làm sushi, cô ấy coi tôi là đầu bếp, quần lấy tôi dạy cho cô ấy, vừa mới bắt đầu tôi cũng không đồng ý, chỉ cảm thấy vị khách này chính là cổ tình gây sự.”

“Sau đó cô ấy lại đến tìm tôi, nhất định đòi tôi dạy cô ấy làm sushi như thế nào, tôi thấy cô ấy rất có thành ý, nên đồng ý rồi. Chỉ có điều không ngờ lại gặp được Thiên tiểu thư một lần nữa ở đây.” Trong mắt hai trông đen như mực của Itou Xuyên Nại tràn đầy ý cười.

“Đúng vậy, đúng vậy! Anh nếu sớm nói cho em biết Itou tiên sinh là bạn của anh, em cũng không cần phí sức lực lớn như vậy.” Thiên Ca Tuệ trợn mắt nhìn anh trai.

“Điều này cũng có thể đổ thừa cho anh?” Thiên Chi Dương cảm thấy mình quá oan uổng!

“Không đồ thừa cậu thì đồ thừa ai!” Itou Xuyên Nại cười khê, hai anh em này thật thú vị, sau đó nghĩ đến em gái mình, cười đến bí hiểm, “Dương quân, Anh Nại muốn tới Trung Quốc rồi.”

Phụt! Một ngụm trà của Thiên Chi Dương thiếu chút nữa phun ra, sặc ho đến mặt đỏ bừng, “Cô nhóc Anh Nại kia không học cho tử tế, chạy đến đây làm gì?”

Nói đến Itou Anh Nại, tính tình được gọi là dũng mãnh, còn lợi hại hơn Tuệ Tuệ gấp mấy lần, công phu quần người càng tương đối kinh khủng! Người bị nó quần lấy gần như không chạy thoát được.

Ban đầu khi anh du học ở Nhật Bản, cô nhóc kia cả ngày đi theo sau lưng bọn họ, ban đầu anh chỉ cho rằng cô có tính cách con nít, coi cô như em gái nhỏ của mình, thật sự không nghĩ đến cô lại thô lỗ với anh, hơn nữa không thể tưởng tượng nổi là mỗi ngày tặng quà thay đổi đa dạng cho anh, khiến cho anh cười khổ không được.

Mỗi lần câu cứu Xuyên Nại, cậu ta đều cười nhạt một tiếng, hình như rất vui khi thấy tình cảnh này.

“Con bé tới Trung Quốc làm trao đổi sinh.” Itou Xuyên Nại nói đến em gái của mình, mặt mang cười.

“Không phải chứ? Vậy trường học kia?” Thiên Chi Dương đang cảm thấy thế giới đùa giỡn anh.

“Đại học G của thành phố này.”

Thiên Chi Dương hoàn toàn muốn té xỉu rồi, người phụ nữ bình sinh anh cưng chiều nhất chính là em gái anh, người phụ nữ bình sinh sợ nhất nhưng không làm gì được chính là Itou Anh Nại kia, vẫn còn nhớ tới nhiều năm trước bị cô cưỡng hôn ở New Zealand, thật sự gọi là kinh thiên địa khiếp quỷ thần, lần đầu tiên bị một người phụ nữ cưỡng hôn, lại còn là một cô bé thua mình mười tuổi!

Trời ạ! Nói ra cũng muốn cười rụng răng!

Trừ Quế Bá Lăng biết Itou Anh Nại ra, Thiên Ca Tuệ không hề biết tình hình, nghe được mà nghi hoặc, ánh mắt càng không ngừng vòng tới vòng lui trên mặt anh trai và Itou Xuyên Nại.

Lúc này thì tòi ra một Anh Nại?

Còn Học Học và Tập Tập thì toàn tâm toàn ý tác chiến với món ăn ngon, không để ý đến chuyện bên ngoài, ăn đến cái miệng nhỏ nhắn bóng nhẫy, Đồng Yên vội thân thiết lau khô miệng cho hai đứa.

“Anh, Anh Nại là ai?” Thiên Ca Tuệ quyết định hỏi rõ ràng trước, sao nợ phong lưu của anh trai lại nhiều như vậy!

“Anh Nại là em gái tôi.” Khóe miệng Itou Xuyên Nại nhếch lên nụ cười âm áp.

Miệng Thiên Ca Tuệ há thành một chữ “O”, Itou Anh Nại?

Cô đột nhiên rất chờ mong đó —

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 186: Anh, anh hèn mọn Lolita?

Itou Xuyên Nại chỉ ngồi một chút rồi cáo từ, anh vốn chỉ hơi nghi vấn với người phụ nữ và con trai sinh đôi trong miệng các cô ấy, nếu biết rõ anh cũng không nên quấy rầy nữa.

Anh đã sớm biết rõ chuyện Anh Nại thích Dương quân, cũng không phản đối, bởi vì rất xứng đôi!

“Anh, trừ Itou Anh Nại ra, anh có giấu riêng hồng phần tri kỷ gì khác không?” Thiên Ca Tuệ tỏ vẻ nghiêm túc nhìn anh trai.

“Tuệ Tuệ em nghĩ nhiều rồi, anh vẫn coi Anh Nại như em gái, cô bé còn nhỏ hơn em hai tuổi.” Thiên Chi Dương vội vàng giải thích.

“Cái gì? Còn nhỏ hơn em hai tuổi! Anh, anh hèn mọn Lolita!”

“Mẹ, cái gì gọi là hèn mọn Lolita?” Tập Tập ngẩng đầu lên không hiểu hỏi.

“Tập Tập ngoan, chính là hình dung ông chú bắt nạt cô gái nhỏ.” Thiên Ca Tuệ cười đến mặt sáng rỡ với con trai, khóe mắt lại âm trầm liếc nhìn anh trai.

Tập Tập “Nha” thật dài một tiếng, tỏ vẻ hiểu rõ, sau đó trông mắt y hết thủy tinh đen nhìn về phía cậu.

Thiên Chi Dương bị Tuệ Tuệ và Tập Tập một xướng một họa làm cho sặc, “Lộn xộn cái gì! Anh trai em là người như vậy sao? Anh sao có thể xuống tay với một cô gái nhỏ như vậy được!”

Quê Bá Lăng ở bên cạnh cười trộm, chỉ sợ thiên hạ không loạn bởi thêm một câu, “Tiểu Anh Nại người ta lần này đã đuổi tới Trung Quốc rồi đó ~”

“Tiểu Quê tử! Cậu tự đâm đầu vào chỗ chết có phải không!” Thiên Chi Dương nghe răng nhếch miệng về phía cậu ấy.

“Anh, anh không thể bắt nạt chị Đông Nhi như vậy! Chị Đông Nhi sẽ đau lòng.”

“Tuệ Tuệ, giữa anh và chị Đông Nhi không có gì cả, anh chị không có cảm giác đó, điểm này trong lòng anh chị đều biết rõ, nếu như cô ấy gặp được người mình thích, anh sẽ để cô ấy rời đi.” Thiên Chi Dương cảm thấy nếu không nói rõ ràng, chỉ sợ Tuệ Tuệ sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ. die~nd a4nle^q u21ydo^h

Thiên Ca Tuệ rất buồn bực bởi bởi tóc, sao một nói như vậy, hai cũng nói như vậy? Chẳng lẽ một chút đùa giỡn cũng không có?

Một hồi trầm mặc, vẫn là Quê Bá Lăng phá vỡ cục diện bế tắc, “Nếu không thúc đẩy, gái trinh cũng thành đàn bà rồi! Nhanh lên!”

Đồng Yên mím môi mân mê đĩa, trong lòng vẫn nghĩ tới, tình yêu là cái gì? Hai người yêu nhau chính là tình yêu sao? Hay nói cột chặt hai người vào một chỗ mới chính là tình yêu?

Trong bữa tiệc lại có một vị khách tới thăm, Lục Kiều Thâm – tổng giám đốc điều hành khách sạn Missha, mảnh khảnh và kiên quyết không phải người bình thường có thể so sánh, bình thường ít nói kiêu kỳ, không để lộ tài năng.

Tốt nghiệp đại học một cái đã nhận lấy công ty nhà mình, dưới quản lý của anh, thành tựu của khách sạn Missha phát triển không ngừng, càng thêm tiến vào chiếm giữ nhiều thành thị lớn ở Trung Quốc, quy mô càng ngày càng mở rộng.

Tuổi tương đương với Thiên Chi Dương, tính tình lại có khác biệt lớn, một người phong lưu lởi lạc, một kín kẽ trầm ổn. Nhưng hai người lại hợp nhau, bạn bè trên thương trường nhiều năm, giao tình không cạn.

Cho nên biết Thiên Chi Dương ăn cơm ở đây, lập tức đi tới chào hỏi, thấy hai phụ nữ xa lạ và hai đứa bé, không tránh được hơi sững sờ, nhìn tình hình Dương tận tâm gấp thức ăn cho hai đứa bé sinh đôi, thiếu chút nữa cho rằng đây là con riêng của cậu ấy.

Sau khi giới thiệu qua, mới biết là em gái và cháu ngoại của cậu ấy, không khỏi nhớ tới tin tức huyền ảo xôn xao vài ngày trước, Ủy Nam Thừa đã bí mật kết hôn, con trai cũng đã lớn như vậy rồi.

Đồng Yên, là bạn rất tốt của em gái, thật sự là một người phụ nữ dịu dàng, giữa hai chân mày giống như phủ lên một tầng sương khổ nhàn nhạt, thật sự không tương xứng với tuổi tác của cô.

Đợi sau khi anh đi, Thiên Ca Tuệ mới nhớ tới một vấn đề rất quan trọng.

“Anh, Lục Kiều Thâm có phải có một em trai tên Lục Kiều An không?”

Ánh mắt Thiên Chi Dương nhìn cô giống như nhìn quái vật, giống như đang nói: Người địa cầu ai cũng biết, chỉ em kẻ mơ hồ này không biết!

“Này! Em chỉ xác định lại thêm một lần thôi mà!” Thiên Ca Tuệ làm nũng nói.

“Em hỏi cậu ta làm gì? Không phải có ý niệm khi gió gì với Lục Kiều An chứ, cẩn thận Ủy Nam Thừa nhà em biết, cũng sẽ không tha cho em.” Thiên Chi Dương hả hê cười nói, rốt cuộc đổi thành anh nhưn mây khí phách!

“Anh đừng có vu oan cho em! Lục Kiều An học cùng trường với em, anh ấy đang theo đuổi Già Đại, Già Đại là chị em tốt của em, em đương nhiên phải giúp cô ấy dò nghe rồi!” Thiên Ca Tuệ liếc xéo anh trai một cái.

Quê Bá Lăng đang ăn cá sống thiếu chút nữa bị mắc nghẹn trong cổ họng, vội vàng bùng đồ uống lên ực mạnh một ngụm.

Thiên Ca Tuệ bị phản ứng của anh ấy cắt đứt, không khỏi nhìn anh một cái, “Anh Lăng, anh ăn từ từ, không có ai giành với anh, Học Học và Tập Tập nhà em không thích ăn cá sống.”

Học Học và Tập Tập nghe được mẹ điểm danh, vội phụ họa gật gật đầu, “Chú Quê, chúng con thật sự không thích ăn cá sống.” die nda nle equ ydo m

—00— || |

Một chữ 囧 chứ còn gì nữa? O(^ _ ^)o

Quê Bá Lăng thật sự có khổ mà không nói được!

Bên này, hai anh em Thiên Chi Dương lại bắt đầu.

“Già Đại? Chính là cô bé con lai đó? Ánh mắt Lục Kiều An không tệ lắm! Đuổi tới tay rồi sao?” Trong đầu Thiên Chi Dương lập tức thoáng qua gương mặt xinh đẹp dịu dàng của Già Đại.

“Phụt!” Quế Bá Lăng thành công phun nước trái cây trong miệng ra ngoài, Thiên Chi Dương ở chính diện trúng chiêu, khuôn mặt đầy bọt nước màu vàng.

Học Học ngồi bên trái Thiên Chi Dương cũng bị liên lụy, trên quần áo dính một chút.

“Quế Bá Lăng! Cậu điên khùng rồi hả! Không có việc gì chỉ thích phun tung tóe! Đây là hành động gì!” Thiên Chi Dương hoàn toàn nổi giận, nếu không phải cô kỵ Tuệ Tuệ và Yên nhi cùng hai cháu ngoại nhỏ, anh khẳng định trực tiếp vỗ bần tìm tiểu Quế từ tính sở!

“Chú Quế, mẹ nói đây là biểu hiện không vệ sinh, ăn bất kỳ thứ gì cũng không thể phun tung tóe, chú nhìn trên quần áo con đi, đi ra ngoài sẽ thành chuyện cười cho các bạn nhỏ khác.” Học Học méo cái miệng nhỏ nhắn, u oán liếc mắt nhìn chú Quế ở đối diện.

O(∩_∩)o Quế Bá Lăng một lần 囧 nữa rồi, đứa nhỏ này thật sự thừa kế gen tốt của cha mẹ nó, đành cười nói, “Là chú không tốt, chú mua vài bộ quần áo mới cho con được không?”

“Quần áo của con đều do mẹ mua, những người khác không biết thường thức của con, cho nên mua quần áo đều không hợp với khí chất của con!” Học Học cắn môi nghiêm trang nói.

◉__◉ Đổ mồ hôi! Mồ hôi đổ như thác!

“Thật là bảo bối ngoan của mẹ, mẹ dẫn con đi toilet rửa một cái là được rồi, lần này tha thứ cho chú Quế nha!” Thiên Ca Tuệ vui mừng chụp một cái lên mặt con trai.

Hầm răng Học Học buông đôi môi ra, trông mất đảo lòng vòng, “Vây cũng được, chú Quế con sẽ không giận chú nữa.”

Quế Bá Lăng nhìn tiểu tình quái này, thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Nhỏ đã giải quyết, nhưng lớn rõ ràng còn nổi giận đùng đùng.

“Cậu không bị kích thích gì chứ? Làm gì mà vừa ho khan vừa phun nước miếng? Cậu nhóc cậu nghi hè đi Nhật Bản một chuyến xong, rõ ràng không được bình thường rất nhiều, vốn tôi lười phải nói, cậu hôm nay lại cố tình chỉnh ra nhiều yêu nga tử * như vậy, cố ý để cho tôi phải ép cậu có đúng không?” Thiên Chi Dương thật sự muốn cầm chiếc đũa đâm trán cậu ta, tức chết anh rồi.

(*) yêu nga tử (brom bướm, thiêu thân): 幺蛾子 là câu nói địa phương của các cụ già ở Bắc Kinh, ý là: giờ trò, giờ mảnh khỏe, có ý xấu, có mưu mô, toan tính bản thủ, chệch khỏi cách nghĩ thông thường.

Đồng Yên ngồi bên cạnh không nhịn được che miệng cười trộm, Tập Tập vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cậu mình phát giận lớn như vậy, hơi sững sờ nhìn cậu và chú Quế. d1en d4nl 3q21y d0n

“Tôi chỉ nghĩ đến một chuyện buồn cười thôi, cảm xúc hơi không không chế được.” Quế Bá Lăng vội vàng giải thích, bí mật giữa anh và cô gái nhỏ Tang Mộc Già Đại kia vẫn chưa cần nhanh truyền ra như vậy.

“Tôi ói! Cậu nhóc cậu thật sự sẽ lừa gạt người! Hôm nay nể mặt mũi nhiều người như vậy, anh đây cũng không so đo với cậu, về sau còn dám như vậy! Cẩn thận da của cậu!” Thiên Chi Dương rất rõ ràng cậu ấy cũng không muốn nói, cho nên cũng không ép buộc cậu ấy.

Quế Bá Lăng rất khó có được không cãi lại, buồn buồn uống một ngụm trà gương mặt con nít giống như búp bê sứ của Già Đại bỗng dung hiện lên trong đầu anh.

Vẫn còn nhớ mấy tháng trước, anh và cô xảy ra quan hệ sau khi cô say rượu, sau khi tỉnh lại phát hiện dấu vết đồ tươi ở trên giường, trong lòng hơi khác thường, cảm giác cô mang tới cho mình quá mức tốt đẹp, thân thể trắng như tuyết nhu nhược không xương, còn có mảnh đất ngọt ngào âm u, để cho anh tâm thần nhộn nhạo một trận, có lẽ người đàn ông đều thích kiểu như vậy.

Nhưng sau khi anh trải qua một đoạn tình cảm thất bại, trong lòng ít nhiều cũng có chút bóng ma, biết suy tính sự việc rất nhiều.

Vậy mà, khi Già Đại ném đồng bạc năm mươi đồng lên mặt anh, nói coi như mua anh cả đêm.

Anh hoàn toàn nổi con thịnh nộ!

Thật hận không thể hung hăng đánh cô một trận, sau khi cô chạy đi, anh sững sờ một phút, ngay sau đó đuổi theo, đáng tiếc đã không thấy bóng người, sau khi lòng vòng trên đường cái một lúc, lúc này anh không có dừng khí tới trường học tìm cô.

Anh dù sao cũng xuất thân từ gia đình cấp cao, trên người có bao nhiêu ngón nghề.

Ai ngờ kể từ sau đó, anh vĩnh viễn không quên được cô, không quên được gương mặt như búp bê gốm sứ của cô; không quên được mỗi một chỗ đẹp

để trên người cô; không quên được tư vị mất hồn mất vía của mình ở dưới người cô.

Giống như bị trúng độc hoa anh túc, cả ngày quanh quẩn trong đầu, không xua đi được.

Một tháng sau, anh có một case phải đi Nhật Bản công tác, không ngờ lại vô tình gặp được cô ở một party trong giới nhân vật tiếng tăm ở Tokyo, lúc đó cô búi tóc cao, lễ phục tơ tằm màu đen rãnh chữ V sâu, sau lưng gần như lộ ra một mảng lớn, thiết kế mới lại lớn mật làm nổi bật vóc người có lỗi có lờm của cô, sexy xinh đẹp.

Không hề giống cô lúc bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 187: Bà xã, chúng ta không thiếu tiền

Ánh mắt của nhiều người đàn ông ở đây nhìn cô như vậy, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô, khiến cho anh vô cùng khó chịu, trong lòng nén lửa giận ngùn ngụt, cho đến khi thấy một người đàn ông đặt tay lên eo cô thì hoàn toàn bộc phát!

Đi tới ép buộc ôm eo Già Đại, bá đạo tuyên bố, “Tiên sinh, cô ấy là bạn gái của tôi.”

Ý tứ rất rõ ràng: Anh có thể lăn đi rồi!

Người đàn ông kia rất biết điều mà tránh ra, dù sao ánh mắt của người đàn ông trước mắt quá mức kinh khủng, giống như muốn giết mình.

“Anh có ý gì!” Già Đại tránh khỏi tay anh, lạnh lùng mà nói.

Nếu không phải cô cũng ghét người đàn ông kia, muốn mau sớm thoát khỏi anh ta, mới vừa rồi cô cũng sẽ không phối hợp với Quế Bá Lăng diễn một màn kia.

Quế Bá Lăng nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một lần, “Đây là cách ăn mặc của một sinh viên cần có sao? Ăn mặc lộ liễu như vậy!”

“Tôi mặc quần áo gì không có bất cứ liên quan gì đến anh!” Giọng Già Đại lạnh lùng, người đàn ông khôn kiếp này, tại sao để ý đến chuyện của mình! Tại sao anh có thể sau khi lấy đêm đầu tiên của cô lại nói ra lời tổn thương người như vậy!

“Em có ý ăn mặc tới quyến rũ đàn ông như vậy sao?” Quế Bá Lăng cảm giác dây thần kinh kia của mình nhất định bị nói sai rồi, nói ra lời nghĩ một đằng làm một nẻo, họa từ trong miệng mà ra.

Già Đại vốn cho rằng người đàn ông này ghen, nhưng tại sao lời từ trong miệng anh nói ra lại khó nghe như vậy? Cái gì gọi là quyến rũ đàn ông? Hôm nay cô tới đây chỉ vì đáp ứng lời mời của anh họ mà thôi, làm bạn đồng hành của anh ấy thôi.

Kết quả vừa mới tiến vào, anh họ đã bị một đám người kéo đi xã giao, bỏ lại một mình cô ở đây, còn bị người đàn ông hèn mọn đến gần, ghé tòm hơn chính là đụng phải người đàn ông khôn kiếp này, nhìn đến anh mình lại tức giận cảnh hông!

Nói ra lời vẫn còn khó nghe như vậy!

“Vậy cũng không liên quan đến anh!” Giọng điệu Già Đại càng thêm ác liệt.

Trong lòng Quế Bá Lăng chỉ có một ý niệm: Người phụ nữ nhỏ đáng giận này! Cô lại dám thừa nhận!

Giận đến anh làm ra một chuyện ngay cả mình cũng không nghĩ đến –

Lại cường hôn Già Đại rồi!

Một nụ hôn hung dữ mạnh mẽ mà điên cuồng, một truy đuổi, một phòng thủ, ngay cả mùi máu tươi trong miệng anh cũng không để ý đến, cho đến khi khóe miệng dính vào một giọt nước mắt mặn mặn, anh mới ý thức được mình hơi quá đáng. dinendian.loqidJon

Ngơ ngác buông cô ra, không đợi anh nói xin lỗi, đã có một trai đẹp mặc âu phục màu trắng đi tới đây rồi, ôm Già Đại mặt đầy nước mắt vào trong ngực, hung dữ nhìn anh chằm chằm, dùng tiếng Nhật tiêu chuẩn nói: “Ngài không khỏi có gan quá lớn rồi đấy, người phụ nữ nhà Suzuki tôi mà anh cũng dám bắt nạt!”

Quế Bá Lăng rất đương nhiên hiểu những lời này thành: Cô ấy là người phụ nữ của tôi, anh cũng dám bắt nạt?

Mặc dù trong lòng rất không thoải mái, nhưng khi nhìn đến Già Đại vùi trong ngực người đàn ông kia khóc đến thảm thiết, anh bây giờ lại không có dũng

khí kéo cô đến bên cạnh mình, trong lòng hiểu rõ ràng hôm nay mình đúng là hơi kích động, nếu Già Đại đã có bạn trai, vậy anh chỉ có thể chúc phúc cho cô.

Ánh mắt phức tạp liếc nhìn cô, xoay người rời đi.

Có lẽ hôm nay thật sự không nên đến bữa tiệc này.

Sau đó anh lại dò nghe được người đàn ông kia tên là Suzuki Kikuchi, là chủ tịch công ty dịch vụ nghệ thuật lớn nổi danh lừng lẫy ở Nhật Bản, hơn nữa cái họ Suzuki này vốn là họ lớn của Nhật Bản.

“Anh Lăng, anh ngăn người cái gì vậy? Em đi vào đã được một hồi lâu, anh còn duy trì tư thế này?” Thiên Ca Tuệ đưa tay quơ quơ trước mặt Quế Bá Lăng.

“A, không có việc gì, đột nhiên nghĩ đến một chuyện trước kia mà thôi.” Quế Bá Lăng cup tròn mắt xuống, khi lại ngược mắt lên thì đã thay một khuôn mặt tươi cười.

Thiên Chi Dương hí hóp cặp mắt đào hoa của mình, nghi ngờ liếc nhìn cậu ta, thằng nhóc này kể từ sau lần từ Nhật Bản về, hình như có gì đó không đúng, nhưng lại buồn bực ở trong lòng cái gì cũng không nói, chẳng lẽ gặp phải Tiêu Nhụy Nhụy ở đó?

Không thể nào, cậu ta thật sự tình nghĩa sâu nặng với Tiêu Nhụy Nhụy! Khó quên như vậy?

“Anh, anh đừng quên lời em đã nói với anh! Lưu ý chuyện Lục Kiều An giúp em một chút nha.” Thiên Ca Tuệ không quên nhắc nhở anh trai.

“Biết, chuyện của em anh nào dám quên.”

Trong lòng Quế Bá Lăng vẫn còn đang suy nghĩ: Cô ấy không phải là bạn gái của Suzuki Kikuchi sao? Tại sao lại có qua lại gì với Lục Kiều An?

Chẳng lẽ cô và Suzuki Kikuchi chia tay?

Không thể nào! Anh nhìn ra được Suzuki Kikuchi cưng chiều cô ấy, mà hình như cô ấy cũng rất lệ thuộc vào người đàn ông kia, nhất định do mình nghĩ nhiều.

Bữa cơm này ăn trong thời gian hơi dài, lúc rời đi, Thiên Ca Tuệ mặt như tên trộm cười nói: “Anh, khi nào em gái Anh Nại tới Trung Quốc, nhất định phải nói cho em biết, em rất muốn làm quen với cô ấy ~”

Trong lòng Thiên Chi Dương tự dung rùng mình một cái, trong đầu Tuệ Tuệ lại đang có ý định gì?

Khuya về đến nhà, Thiên Ca Tuệ liền nói toàn bộ chuyện lý thú xảy ra ngày hôm nay với ông xã.

Úy Nam Thừa không ngờ “Đầu bếp” dạy bà xã làm sushi lại chính là Itou Xuyên Nại bạn tốt khi Dương du học ở Nhật Bản. Đã từng gặp một lần, mặc dù người này có vẻ ngoài bình thường, nhưng nói năng phi phàm, phong cách xuất chúng, nhất là mắt hai tròng đen như mực, còn có bối cảnh chân thật của anh ta, tổng hợp lại nhìn, là người đàn ông rất nguy hiểm. diee ndda finleeq uysd doon

Không khỏi nhúm mày, “Nếu đã học làm xong sushi, vậy sau này không đi nữa.”

“Sao lại không đi! Chỗ đó cũng không chỉ có sushi, còn có rất nhiều món ăn ngon khác! Lại nói anh ấy là bạn của anh trai, còn nói từ nay về sau em chính là hội viên VIP ở đó, ăn cơm được giảm rất nhiều.” Thiên Ca Tuệ cảm thấy sao ông xã lại ngốc như vậy, biết ông chủ chỗ đó thì càng nên thưởng đến!

“Bà xã, chúng ta không thiếu tiền.” Đầu Úy Nam Thừa đầy vạch đen, bà xã anh đúng là sẽ chăm lo việc nhà thay anh, nhưng anh không muốn bởi vì nhỏ mà mất lớn! Mặc dù đáng đáp Tuệ Tuệ cũng không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng đáng về hoạt bát tinh linh kia luôn sẽ khiến người đàn ông thèm thuồng, nhất là khi cô rơi vào trường hợp mơ hồ, cực kỳ làm cho người ta thích.

Cho nên, vẫn cột cô vào bên cạnh tương đối bền chắc.

“Không thiếu tiền là một chuyện, nhưng cần kiệm tiết kiệm là một đức tính tốt! Em muốn tạo thành tấm gương cho con trai.” Thiên Ca Tuệ rất nghiêm túc nói.

“Lại nói, bây giờ em còn chưa kiếm được một xu đấy.” Về mặt giống như đưa đám.

“Một chút này của em anh sớm kiếm về thay em, em tùy tiện tiêu xài cũng có thể.” Úy Nam Thừa hôn một cái lên cái miệng nhỏ nhắn của bà xã.

“Nhưng mà em cũng muốn trải nghiệm cảm giác kiếm tiền chứ sao! Luôn tốn nhiều tiền không có chút tinh thần nào!” Thiên Ca Tuệ níu lấy cổ áo ngủ của ông xã, dẫu môi.

Úy Nam Thừa đồ mờ mờ! Tư tưởng của bà xã anh quả nhiên không giống người khác, gần như phần lớn phụ nữ đều nghĩ có thể không cần đi làm cũng có tiền xài không hết, nhưng Tuệ Tuệ lại nói luôn tốn nhiều tiền không có chút tinh thần nào!

Haizzz...

“Ông xã, hôm nay cha nói với em muốn em đến bệnh viện quân y thực tập.” Thiên Ca Tuệ cau mày, trường học đều đã bố trí chỗ cho mỗi người thực tập, nhưng cha lên tiếng, cô lại không tiện từ chối tâm ý của ông.

“Vậy thì đi chứ sao, cũng gần nhà, hơn nữa có cha ở đó, thứ học được nhiều hơn, nhất định mạnh hơn em đi bệnh viện khác nhiều.” Bàn tay Úy Nam Thừa luồn vào trong áo ngủ của Thiên Ca Tuệ.

“Ghét! Người ta đang nói chuyện nghiêm chỉnh với anh!” Thiên Ca Tuệ nắm lồng ngực trần của ông xã.

“Anh nói cũng nghiêm chỉnh, nếu thật sự khó có thể lựa chọn cũng có thể đều không đi đâu, ở nhà là được rồi.” Tâm tư riêng của Úy Nam Thừa còn hy vọng Tuệ Tuệ ở nhà dành riêng cho một mình anh.

“Thì ra anh chính là chứa ý xấu như vậy! Đều không đi đâu, ở nhà là được rồi? Em cũng không phải sâu gao, ngày ngày đều ở nhà sẽ bị mốc! Tại sao anh có thể ra ngoài làm việc, em thì không thể! Bây giờ là xã hội nam nữ bình đẳng! Không cho bá đạo như vậy!” Thiên Ca Tuệ dùng sức chọc ngón trở lên lồng ngực ông xã. di ien n#đang# yukle e#q quiq on

“Bà xã, anh chỉ đùa một chút thôi, anh cũng đau lòng em, không muốn để cho em mệt mỏi như vậy, em xem anh ngày ngày bận rộn xoay quanh bên ngoài, cũng không có bao nhiêu thời gian về nhà với em và con, trong lòng anh khó chịu bao nhiêu!” Úy Nam Thừa dịu dàng dụ dỗ.

“Như vậy hả! Vậy chờ em đi làm rồi anh về nhà trông con, em kiếm tiền nuôi anh.” Mắt đen của Thiên Ca Tuệ sáng to trong suốt, bên trong phản chiếu ra bóng người nhỏ bé của Úy Nam Thừa.

Cái gì gọi là tự đào hố nhảy vào trong? Úy Nam Thừa coi như đã hiểu hoàn toàn.

“Bà xã ngoan, kiếm tiền nuôi gia đình là nghĩa vụ của đàn ông.”

“Ông xã tốt, anh coi như trở về làm sâu gao đi, trải nghiệm cảm giác ông xã làm chủ gia đình chứ sao! Lại nói anh nấu cơm ăn ngon như vậy, làm ông xã chủ gia đình rất thích hợp với anh! Có được không!” Giọng Thiên Ca Tuệ mềm nhũn làm nũng.

Trên trán Úy Nam Thừa gần đây vạch đen, đỏ mồ hôi liên tiếp, anh đây là tự mình làm vậy không thể sống được!

“Bà xã, công ty không thể rời bỏ anh.”

“Ông xã, em cũng không thể rời bỏ anh, Học Học và Tập Tập cũng không thể rời bỏ anh, không có cơm anh làm mẹ con em đều không ăn cơm được, anh sờ eo em mà xem, gần đây cũng gầy.” Giọng Thiên Ca Tuệ mềm mại.

○__○

“Trước kia không phải em nói dì Trần làm cơm ăn rất ngon sao?”

“Dì Trần làm cơm ăn ngon, nhưng ăn nhiều như vậy cũng không thích, em muốn thay đổi khẩu vị!” Thiên Ca Tuệ nhìn chăm chăm, mắt to vô tội không chớp mắt nhìn ông xã.

“Vậy ngày mai anh bảo dì Trần thay đổi đa dạng, nói em CHÁN cơm dì làm.” Úy Nam Thừa đặc biệt nhấn chữ phát âm rất nặng trên chữ “Chán”.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Không được động chân động tay! Ngủ!

Thiên Ca Tuệ cảm tức giận, đều do miệng mình sai, dính dáng cả dì Trần vô tội vào, bị ông xã đánh ngược lại một quân, thật đáng ghét!

“Hừ! Nói cho cùng chính là anh không muốn, lại còn mang dì Trần tới uy hiếp em!” Tiếp tục chọc, chọc ra điểm đỏ đỏ.

“Bà xã, anh không có.” Giọng người nào đó uất ức.

“Anh rõ ràng có!” Thiên Ca Tuệ không thèm để ý đến anh, dứt khoát lật người, đưa lưng về phía anh đắp chăn ngủ.

“Bà xã, bà xã...” Úy Nam Thừa thấy Tuệ Tuệ nghiêng người không để ý đến mình, vội vàng dụ dỗ, tay càng thêm luồn vào trong chăn, đáng tiếc bị hất ra.

“Bà xã, anh không ngủ được.” Giọng giả bộ đáng thương.

Thiên Ca Tuệ: “...”

Trên giường lại truyền đến âm thanh huyền ảo.

Thiên Ca Tuệ: “...”

Lại truyền đến một tiếng “Rầm”, người nào đó kêu đau ra tiếng.

Thiên Ca Tuệ rốt cuộc không thể nhìn được nữa, vén chăn lên ngồi dậy.

“Ngủ một giấc cũng không yên ổn, sao anh ngủ được vậy! Học Học và Tập Tập ngủ còn yên tĩnh hơn anh.”

Khi Tuệ Tuệ vén chăn lên, đáy mắt Úy Nam Thừa hiện lên ý cười thực hiện được, ngay sau đó biến mất, lại thay đáng vẻ uất ức.

“Bà xã, em không để ý đến anh, trong lòng anh sẽ khó chịu, một khi khó chịu đi nằm ngủ không, không ngủ được anh đi đứng như thế nào cũng không thoải mái, cho nên...”

Thiên Ca Tuệ thiếu chút nữa bị ngụ ý của anh tức chết, “Em thấy giường quá nhỏ, anh không cách nào thi triển! Em đi ngủ với con trai, một mình anh ở đây chơi.” di1enda4nle3qu21ydo0n

Nói xong, chuẩn bị rời giường, Úy Nam Thừa nhanh tay lẹ mắt ôm lấy eo cô, thế nào cũng không cho cô đi.

“Buông tay!”

“Không buông!”

...

Sau khi giằng co một lúc, tức giận phập phồng trong lòng Thiên Ca Tuệ cũng tiêu mất không ít, dần dần trở nên bình tĩnh.

Úy Nam Thừa nhân cơ hội đứng ngả bà xã, thay đổi đáng vẻ uất ức đáng thương vừa rồi, khôi phục diện mạo thật sự - sói xám lớn phúc hắc.

Ăn sạch sành sanh thỏ trắng nhỏ trong ngực, điên cuồng và nồng đậm trước sau như một.

Trong mơ mơ màng màng, Thiên Ca Tuệ cảm thấy bản chất phúc hắc của ông xã phát huy càng ngày càng vô cùng tinh tế, co duỗi tự nhiên, để cho cô sắp chóng đỡ không được rồi.

Mỗi lần khi vừa mới bắt đầu cô mới là người thắng, nhưng dần dần cô rơi vào thế hạ phong rồi, đến cuối cùng, cô luôn là người bị ăn sạch sẽ.

Ặc... Mặc dù cái kết này không phải là dự đoán của cô, nhưng khiến cho cô thoải mái.

Cho nên, cô cũng không so đo.

Giữa vợ chồng, không phải là như vậy sao? Thời điểm thích hợp luôn có một phía chủ động chịu thua, co được dãn được, bao dung lẫn nhau.

Cuối cùng, tất cả đều vui vẻ.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sau khi trở lại trường học, một tuần cuối cùng chuẩn bị rời khỏi trường học, Đồng Tiểu Noãn cũng trở về ký túc xá, xem ra vẻ mặt cô ta đặc biệt tốt, sắc mặt đỏ thắm, có một cảm giác mặt mày tươi gió xuân.

Thiên Ca Tuệ hoàn toàn từ ý tốt trên ghẹo cô ta hai câu, “Sống cùng bạn trai thật dễ chịu nha! Lúc này thì được uống rượu mừng của hai người?”

Đồng Tiểu Noãn có thâm ý khác nhìn cô, nói những câu có gai, “Hồi năm nhất, mới gặp gỡ sắc mặt cậu như nước thủy triều, còn tưởng rằng cậu trời sinh đoan trang, lại không nghĩ rằng đã kết hôn, vậy khẳng định ông xã tâm bồ có cách chứ sao. Còn thường đêm không về ngủ tìm nhiều lý do như vậy, cần gì chứ, nói thẳng cùng ông xã đi mướn phòng là được, chúng ta đều là người trưởng thành rồi, có thể hiểu được.”

Ba chữ “Tắm bồn”, “Thuê phòng”, “Hiểu” trong đoạn này Đồng Tiểu Noãn cắn chữ phát âm đặc biệt nặng.

Già Đại và Lam Tập nghe cô ta nói lời không thân thiện như thế, vội vàng bắt bình dùm Tuệ Tuệ. Dieễn dần lee quiy đôn

“Tiểu Noãn, Tuệ Tuệ chỉ đùa với cậu, cậu cần phải nói chuyện khó nghe như vậy sao? Cô ấy giấu chúng ta cũng vì có nỗi khổ tâm” Đây là giọng Già Đại.

“Tuệ Tuệ kết hôn có liên quan gì đến cậu sao? Mỗi người đều có chuyện riêng của mình, không có nghĩa vụ nhất định phải nói ra với ai.” Lam Tập cảm thấy Đồng Tiểu Noãn cũng quá phận rồi, sau học kỳ năm hai đại học đã ra khỏi ký túc xá, bình thường thỉnh thoảng cũng sẽ trở lại, quan hệ của mọi

người vẫn coi như thân thiện.

Nhưng năm thứ tư đại học này, khi chia tay càn chỉnh giống như ăn sặc thuốc như vậy sao? Coi như câu đùa giỡn kia của Tuệ Tuệ có mức độ hơi lớn, vậy có cần thiết nói những câu có gai như vậy sao?

Đồng Tiểu Noãn liếc mắt nhìn Lam Tạp, hừ lạnh, “Cậu còn có tâm tình đi bắt bình thay người khác? Chuyện của mình huyên náo xôn xao trong trường học, khoa y đều được tai tiếng lớn! Cũng đúng, giáo sư Khúc sao có thể thích cậu!”

Hai chữ “Tai tiếng” phát âm rất nặng.

Lam Tạp cắn chặt cánh môi, sắc mặt trong nháy mắt hoàn toàn tái nhợt, người kia vĩnh viễn là vết thương trong lòng cô, vừa đụng đã rách nát.

“Đồng Tiểu Noãn! Cậu uống lộn thuốc hay bị trúng gió vậy! Nhìn thấy ai cũng sửa loạn một trận! Giáo sư Khúc có thích Lam Tạp hay không cậu không có tư cách đi xen vào! Không lẫn vào được nữa thì nói sớm! Đừng tưởng rằng châm chọc cả ba chúng tớ thì có thể toàn thân mà lui! Không có cửa đâu!” Mấy chữ cuối cùng Thiên Ca Tuệ gần như cắn ra từ kẽ răng.

“Thiên Ca Tuệ! Đừng ý vào con cán bộ thì tôi sợ cậu! Đây là địa bàn của cậu thì như thế nào? Chẳng lẽ cậu còn có thể một tay che trời?” Đồng Tiểu Noãn cười lạnh.

“A! Cô nói đúng rồi! Thiên Ca Tuệ tôi bây giờ muốn ý vào thân phận bất nạt cô! Cô tin cũng được không tin cũng phải tin! Tôi muốn sửa chữa cô, cô thật sự không có năng lực chống lại! Đừng cố gắng khiêu khích cực hạn của tôi! Cô, chơi, không, được!” Trong giọng nói lạnh lẽo như băng của Thiên Ca Tuệ lộ ra khí phách phong độ hùng hồn.

Đầu tiên so về khí thế Đồng Tiểu Noãn đã không bằng.

Nói như thế nào, Thiên Ca Tuệ cô khi còn bé cũng vua của các đứa bé ở trong đại viện, đánh nhau, leo cây, trèo tường rào chuyện gì mà chưa từng trải qua, chơi cứng! Hừ! Ai sợ ai?

Dám chơi cứng với cô, hừ! Xem cô chinh chơi người đó như thế nào!

Đồng Tiểu Noãn bị tức giận của Tuệ Tuệ làm cho cả người run run, run lấy bầy, ngay cả giọng nói cũng run rẩy, “Được! Được! Được! Tôi không chơi nổi với cô!” Một ngày nào đó tôi sẽ khiến cô hối hận! Câu nói sau cùng nói ở trong lòng.

Nói liên tục ba tiếng “Được”, tiếng sau run rẩy lợi hại hơn tiếng trước, sau đó tông cửa xông ra.

Hôm nay cô nổi điên không phải không có nguyên nhân, đều do một chuyện của mấy ngày trước khiến cho cô hoàn toàn bộc phát. die nd da nl e q uu ydo n

Cô và bạn trai vốn quyết định sau khi tốt nghiệp cả hai sẽ cùng ra nước ngoài học, hộ chiếu thị thực... Toàn bộ đã làm xong, về phương diện trường học cũng đã sớm xin xong rồi, chỉ chờ lên đường.

Nhưng lại không tưởng tượng được có người tới tìm cô, mình tinh Trì Dục, cũng là bạn trai cũ của cô.

Nghe nói một năm nay thông cáo về anh ta cũng bị cấm rồi, sự nghiệp té xuống đáy cốc, rất nhiều công ty điện ảnh cũng không tìm anh ta nữa. Nguyên nhân gây ra cũng bởi vì Ủy Nam Thừa đông lạnh anh ta một tháng, khiến cho bên ngoài đều biết, rồi rít suy đoán ý tứ của vị Ủy tổng này, âm thầm đều cho rằng Trì Dục đắc tội Ủy tổng, đương nhiên không thể vì một mình tính nhỏ mà đi đắc tội Ủy Nam Thừa thương nhân kinh doanh lớn này.

Sau thời gian trước khi bài báo Ủy Nam Thừa và Thiên Ca Tuệ sớm bí mật kết hôn đưa ra, Trì Dục thế mới biết bản thân mình bị một câu của người quản lý thành châm ngôn, mình thật sự thông minh quá bị thông minh hại, khiến mình chơi vào.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến Ủy Nam Thừa nổi giận, cho dù ai nhìn thấy người đàn ông khác lôi kéo bà xã mình cũng đều tức giận. Khi thấy bài báo, anh đã nghĩ rất nhiều, nếu như mình không chủ động đánh ra, chỉ sợ cả đời này cũng khó mà đồ lên được rồi, nhưng anh lại không dám mù mờ đi tìm Thiên Ca Tuệ, lỡ như biến khéo thành vụng, vậy chẳng phải bết bát hơn?

Khi anh đang phiến não, trong lúc vô tình lật quyển album của mình, một gương mặt quen thuộc đột nhiên đập vào mi mắt, trong lòng tính toán một lần.

Nhất thời thấy cực kỳ may mắn vì mình có thói quen cất giữ hình bạn gái cũ, bất cứ lúc nào cũng để đề phòng tình huống bất ngờ.

Lần này, thật sự có chút công dụng rồi.

Khi Đồng Tiểu Noãn được Trì Dục hẹn ra thì tâm tình cũng tạm được, bạn trai cũ quay lại, trong lòng ít nhiều cũng hơi tự hào, nhưng anh tìm mình chỉ vì để cho mình đi cầu xin Thiên Ca Tuệ giúp một tay! Điềm này cô tuyệt đối không thể tiếp nhận!

Nhất định không đồng ý.

Hai năm qua trên cơ bản cô cũng đã ra khỏi ký ức, đã không có giao tình gì với Thiên Ca Tuệ, hơn nữa từ trong lòng cô mâu thuẫn với Thiên Ca Tuệ vàng sáng đập lên mình, hận nghiêng răng nghiêng lợi cô ta, lại không thể đắc tội với cô ta, trong lòng uất ức đó!

Trì Dục thấy cô không chịu, khó tránh khỏi giọng điệu ác liệt hơn chút, càng thêm âm hiểm lấy bức hình thân mật trước kia khi hai người ở chung, uy hiếp cô phải giúp một tay.

Đồng Tiểu Noãn vừa nhìn hình, nhất thời sinh ra xấu hổ, không ngờ Trì Dục anh ta là kẻ tiểu nhân âm hiểm, lại thừa dịp mình không biết chụp hình như vậy, còn lấy ra uy hiếp cô!

Quả thật hèn hạ vô sỉ!

“Em yên tâm, chỉ cần em giúp tôi, những hình này tôi khẳng định sẽ tiêu hủy toàn bộ, chuyện này đối với em mà nói chỉ là một cái nhấc tay mà thôi, đối với tôi mà nói lại là chuyện liên quan đến tiền đồ sau này.” Trì Dục luôn đều vì mình, vì đạt được mục đích thế không bỏ qua, luôn hết khả năng lợi dụng tất cả người và vật ở bên cạnh mình tới thành toàn cho mình.

“Tôi chỉ có thể nói thử một chút, chắc hẳn anh cũng biết tôi đã hai năm không ở trong ký túc xá rồi, quan hệ với các cô ấy không tốt lắm, cho nên Thiên Ca Tuệ không nhất định sẽ nhận bút toán của tôi.” Trong lòng Đồng Tiểu Noãn thầm đánh chủ ý của mình.

“Chỉ cần em chịu giúp một tay là được.” Trong lòng Trì Dục cũng nghĩ Thiên Ca Tuệ không thể nào không giúp chỉ chút việc nhỏ này, chỉ cần cô ta nói vài lời có ích bên cạnh Ủy Nam Thừa, chuyện khẳng định còn có chỗ trống để cứu vãn

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 189: Itou Anh Nại

Lại không nghĩ rằng, chính là, Đồng Tiểu Noãn vốn không nói chuyện này với Thiên Ca Tuệ, chỉ nói với Trì Dục rằng Thiên Ca Tuệ không chịu giúp một tay, còn nói anh gieo gió gặt bão!

Vì vậy, anh hoàn toàn nổi giận!

Đồng Tiểu Noãn nhìn dáng vẻ nổi giận của anh ta, trong lòng thoáng qua vẻ hả hê, ai bảo anh tính toán tôi! Tôi cũng tính toán anh một lần!

Trong lòng càng thêm độc ác mà thầm nghĩ: Thiên Ca Tuệ, tôi thật sự nên may mắn vì có thêm một người hận cô.

Cô rất đương nhiên quy kết tất cả khổ sở mà Trì Dục gia tăng trên người mình lên người Thiên Ca Tuệ, cho nên mới lên tiếng châm chọc. Đây là lần đầu tiên cô lấy đúng khí vạch mặt với Thiên Ca Tuệ, lại không nghĩ rằng vẫn bị cô ta chiếm thế thượng phong, trong lòng rất không cam lòng! Nhưng nhà mình ở Quảng Châu xa xôi, vốn không sánh bằng quyền thế nhà cô ta.

Chỉ có thể nuốt tất cả uất ức vào trong bụng, ai bảo mình quả thật không chơi thắng được người ta.

Thiên Ca Tuệ! Quân tử báo thù mười năm không muộn! Cô cứ chờ đó!

Bên này, Trì Dục cũng giận đến gân xanh nổi lên, anh không ngờ Thiên Ca Tuệ lại không hợp tình người như vậy, thậm chí chuyện này cũng không chịu giúp, không biết rằng mình luôn tính kế người khác lại bị Đồng Tiểu Noãn mưu hại ngược lại.

Cho đến khi hiểu lầm này càng náo càng lớn, đến mức không cách nào thu thập được, anh còn cực kỳ hả hê, cho đến khi vạn kiếp bất phục *, anh mới biết vậy chẳng làm, cả đời này, cứ bị hủy như vậy.

(*) vạn kiếp bất phục: Chỉ vĩnh viễn không có khả năng khôi phục (thân người)

Chờ đến khoảnh khắc khi anh biết rõ chân tướng, mới biết được bị Đồng Tiểu Noãn gạt rồi, đều do chính mình không điều tra tìm hiểu rõ quan hệ giữa bọn họ trước, cho nên dễ dàng tin theo lời cô ta nói, hại chết chính mình. di3nd@nl3qu.yd0n

Chuyện này tất nhiên nói sau.

Bên kia trong phòng ký túc xá, sau khi Đồng Tiểu Noãn tông cửa xông ra, Thiên Ca Tuệ thở phì phò tâm tư khó nén.

“Tớ cảm thấy cô ta hôm nay nhất định uống lộn thuốc, sẽ không phải gây gỗ hoặc chia tay bạn trai chứ?” Già Đại nói.

“Tám chín không thiếu mười. Thôi! Đừng nhắc tới kẻ mất hứng đó nữa, đi nào, tớ mời các cậu đi ăn.” Thiên Ca Tuệ lôi kéo hai người bọn họ ra cửa.

Cổ tình hôm nay số không tốt, tùy tiện tìm một tiệm cơm tây ăn cơm, lại đụng phải người quen.

Khúc Lại và Tần Hoài đang ngồi trong đó ăn cơm, Tần Hoài vừa lúc cầm muỗng đút gì đó vào trong miệng Khúc Lại, thật sự thân mật!

Sắc mặt Lam Táp hơi cứng nhắc, Thiên Ca Tuệ híp mắt nhìn sang, nhếch môi cười lạnh, lại đóng cánh ngọt ngào ở đây.

Già Đại vội vàng kéo Tuệ Tuệ, ý bảo cậu ấy đổi một tiệm ăn khác.

Nhưng hôm nay Thiên Ca Tuệ bước bình kháng kháng lên, cô chính là không tin cái lý này! Tại sao Khúc Lại có thể ở đây tình chàng ý thiếp với người phụ nữ khác, Táp Táp thì phải thương tâm khổ sở!

Không để ý tới ám hiệu của Già Đại, trực tiếp đi tới trước bọn họ, cười híp mắt nói: “Giáo sư Khúc, lần trước ngài đã đồng ý mời chúng em ăn cơm, chọn ngày không bằng đúng ngày, hôm nay luôn đi!”

Khi ba người bọn họ mới tiến vào Khúc Lại đã nhìn thấy, cô tình Tàn Hoài còn đút cho anh ăn gì đó khiến cho anh lúng túng trong nháy mắt, ăn cũng không được, không ăn cũng không được.

Mặc dù hai người lui tới trong một khoảng thời gian rất dài, nhưng động tác thân mật vẫn còn rất ít. Trong lòng luôn có một cái khe không vượt qua được, cho nên tiến triển rất chậm chạp, vợ của thầy cũng thúc giục anh nhiều lần, nói không thể để cho con gái người ta chủ động, nhưng bây giờ anh không có kích động kiên quyết đó.

Tàn Hoài quả thật rất tốt, đó là cô gái dịu dàng kiểu dâu hiền vợ thảo, nhưng người anh muốn sống cùng thật sự là cô ư? Thật sự chỉ có thể là cô ư?

Anh đã tự hỏi mình rất nhiều lần, cũng đều không có một câu trả lời khẳng định.

Lời Thiên Ca Tuệ khiến cho anh hơi ngạc nhiên, anh từng nói mời các cô ăn cơm sao? Sao anh lại không nhớ được?

“Giáo sư Khúc, không phải định quyết nợ chứ? Hình như là tháng trước, có một lần ở trong căn tin, chính miệng thầy đồng ý.” Thiên Ca Tuệ nói như chuyện đương nhiên. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Trong lòng Khúc Lại biết mình là giáo viên của các cô, mời ăn một bữa cơm cũng không có quan hệ nhiều lắm, cho nên cũng không đầy đủ, “Được.”

“Chị này, sẽ không để ý giáo sư Khúc mời chúng em ăn cơm chứ?” Thiên Ca Tuệ cười đến vẻ mặt trong sáng thuần khiết.

“Dĩ nhiên không sao.” Tàn Hoài dịu dàng cười một tiếng, cô biết bọn họ là sinh viên trong lớp Khúc Lại, cũng không tiện nói gì, mặc dù có nghe nói tới nữ sinh Lam Táp thích Khúc Lại, thời gian trước còn huyền não xôn xao.

Từ góc độ phụ nữ đến nhìn, cô vẫn đủ bội phục cô ấy, lòng can đảm đáng khen ngợi, nhưng vì là bạn gái của Khúc Lại, cô chắc chắn sẽ không lui bước.

Thiên Ca Tuệ vội vàng vẫy tay với Già Đại và Táp Táp ngoài cửa, “Mau tới đây, hôm nay giáo sư Khúc mời khách!”

Lam Táp rất không muốn đi, chân như mọc rễ cắm trên mặt đất không chịu động, nhưng Già Đại mạnh mẽ kéo cô đi vào.

Cố tình còn để cho cô ngồi cùng một hàng với Khúc Lại, khoảng cách giữa hai người chỉ vền vền ba mươi centimet, hình như có thể nghe thấy được hơi thở của nhau, trong lòng có một cảm giác khác thường nói không ra được.

Tàn Hoài cảm thấy nữ sinh tên Thiên Ca Tuệ kia nhất định cố ý làm như vậy, trong lòng hơi tức giận, vậy mà buồn bực hơn chính là thái độ của Khúc Lại, hình như anh nhất định không giống như không có gì với Lam Táp, tuy hai người ngồi cách một khoảng, nhưng nhiều động tác lại vô cùng ăn ý, thật sự khiến cho cô người bạn gái chính thức này không đất dung thân.

Bữa cơm này ăn được hết sức lúng túng và khác biệt.

Trong bữa tiệc hoạt bát nhất đến quá mức chính là Thiên Ca Tuệ rồi, có ý lôi kéo Tàn Hoài hồi lung tung này kia, hỏi đến cô ta sắp không nhịn được, trong lòng hận không thể rời khỏi nơi này sớm một chút, nhưng lại không cam lòng để Khúc Lại và Lam Táp đơn độc chung đụng.

Trầm mặc quá mức nhất chính là Khúc Lại và Lam Táp rồi, hai người đều không nói lời nào, chỉ biết vui đầu ăn, thỉnh thoảng nghe thấy ba người bọn họ nói đến chỗ buồn cười, cũng khẽ nhếch khóe miệng.

Sau đó, Tàn Hoài rốt cuộc bị hai người Thiên Ca Tuệ và Già Đại phiền toái đến mất lý trí, cầm giò xách lên đứng dậy cáo từ, “Khúc Lại, em có việc đi trước, mọi người từ từ ăn, buổi tối em gọi điện thoại cho anh.”

Khúc Lại gật đầu một cái, “Được.”

Cũng không nói muốn tiễn cô, điều này khiến cho trong lòng Tàn Hoài càng thêm khó chịu, đi giày cao gót đeo túi xách “Cộp cộp cộp” mà thẳng bước đi.

“Ăn no chưa? Có cần gọi thêm món khác không?” Khúc Lại ôn hòa hỏi.

Không phải anh không biết các cô có chủ ý gì, nhưng không muốn phơi bày bọn họ, dù sao cũng là học sinh của anh, thoáng một cái sẽ lập tức phải ra ngoài đi thực tập, đến tháng sáu sang năm mới trở về trường học, chia tay tổng cộng tám tháng.

Coi như thỏa mãn một lần cố tình gây sự cuối cùng của bọn họ thôi.

“Mới vừa rồi em chỉ cố tán gẫu với người ta, vốn chưa ăn cái gì, em muốn ăn cái này, cái này, cái này...” Thiên Ca Tuệ cầm thực đơn chỉ vào món ăn trên đó nói.

Phục vụ ở bên cạnh cầm bút nhanh chóng ghi nhớ, sau đó lui xuống.

Khi Thiên Ca Tuệ ăn được vui mừng nhất, điện thoại của cô vang lên rồi, trong lòng khen lớn một tiếng: Bingo! Tới quá kịp thời! die ennd kdan/le equuhyd onnn

【Tuệ Tuệ, Anh Nại tới Trung Quốc, tụi anh ở “Bình Xuyên”, em có thời gian tới đây không?】Thiên Chi Dương biết hôm nay không phải là chủ nhật, Tuệ Tuệ khẳng định ở trường học, cho nên bí mật hy vọng cô nói “Không có thời gian”.

“Được! Em đến ngay!” Thiên Ca Tuệ vui mừng trong lòng một trận, vội vàng cúp điện thoại, ngượng ngùng nói: “Giáo sư Khúc, ngại quá, em và Già Đại hiện giờ có việc cần đi gấp, Tạt Tạt giao cho giáo sư, giáo sư nhất định phải phụ trách đưa cậu ấy an toàn về đến ký túc xá!” Nói xong, lập tức lôi kéo Già Đại còn không rõ tình huống chạy mất.

Thiên Chi Dương hơi sững sờ nghe đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng “Tút tut tut”, Tuệ Tuệ cần gì phải kích động không thể chờ đợi như thế chứ? Không phải định lấy tư tưởng xấu gì đi đối phó anh chứ?

Itou Anh Nại ở đối diện chớp chớp mắt to đen nhánh, tròn xoe nhìn anh chăm chăm, “Em gái anh muốn đến sao?”

“Ừ.” Thiên Chi Dương gật gật đầu.

Tròng mắt đen của Itou Anh Nại đảo vòng tới vòng lui, linh động giảo hoạt, có một phần mong đợi hai phần cảm thấy hứng thú.

Ra khỏi tiệm ăn, Thiên Ca Tuệ liền lôi kéo Già Đại lên con ngựa nhỏ của cô.

Đóng cửa, lái xe, làm liền một mạch.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đây là đi đâu?” Già Đại ngồi ở vị trí bên cạnh ghế lái không hiểu hỏi.

Trong tròng mắt đen của Thiên Ca Tuệ thoáng qua ánh sáng tà ác, lôi kéo cậu ấy rất nghiêm túc nói: “Bây giờ chúng ta phải đi làm một chuyện thật quan trọng, vì hạnh phúc sau này của anh trai tớ, cậu nhất định phải giúp tớ.”

“Hạnh phúc của anh cậu? Có liên quan gì đến tớ?” Già Đại kêu lên.

“Dĩ nhiên có liên quan đến cậu!” Thiên Ca Tuệ lườm cô ấy.

Già Đại nghi ngờ liếc nhìn Tuệ Tuệ, “Cậu cũng đừng đổ thừa cho tớ, tớ không thích anh trai cậu.”

“Ôi giờ! Tớ biết rõ mà, cô gái nhỏ gần đây phát triển với Lục Kiều An không tệ chứ!” Thiên Ca Tuệ cười hề hề đến như trộm.

“Không thể nào, cậu cũng đừng nói lung tung.”

Lục Kiều An quả thật một mực theo đuổi cô, cô cũng không ghét, coi anh ta giống như bạn bè, đi ra ngoài ăn cơm một bữa hay tâm sự gì đó, chung đụng rất hữu nghị.

Thiên Ca Tuệ dĩ nhiên không tin lời cô ấy, cho cô ấy một nụ cười bí ẩn.

“Cậu rốt cuộc muốn tớ giúp cậu chuyện gì! Nói nhanh một chút! Bằng không tớ đi về!” Già Đại nói sang chuyện khác.

“Cậu biết tiếng Nhật chứ?”

“Đương nhiên biết rồi!” Già Đại hơi không biết làm gì, mẹ của cô là người Nhật Bản, hàng năm ít nhất sẽ đi Nhật Bản mấy lần, sao có thể không biết tiếng Nhật.

“Hi hi...” Thiên Ca Tuệ vội ghé vào bên tai Già Đại lặng lẽ nói vài lời.

...

“Cái gì? Không phải chứ?” Sau khi nghe xong Già Đại khoa trương kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 190: Lập tức! Lập tức! Tới ‘Bình Tuyền’ mang bà xã cậu đi!

Cứ như vậy, hai người một đường “Luyện tập” đến cửa “Bình Tuyền”.

Sau khi xuống xe, Già Đại kéo tay áo Thiên Ca Tuệ, “Tuệ Tuệ, cậu chắc chắn phải làm như vậy?”

Thiên Ca Tuệ tức giận liếc xéo cô ấy, “Mới vừa rồi đã nói xong, không cho cậu đòi ý! Mặc kệ gặp phải bất kỳ tình huống gì cậu đều phải cố gắng cho tới!”

Già Đại nhăn mặt, trong lòng không ngừng kêu khổ, vừa đi vừa ngẫm nghĩ tới những bước mới vừa rồi luyện tập trên xe.

“Tuệ Tuệ... Hai người tới rất nhanh đó!” Quế Bá Lăng từ toilet quẹo ra, vừa lúc nhìn thấy Tuệ Tuệ và Già Đại đi về phía phòng Dương bao.

Giọng nói này giống như chày gỗ gõ vào trong lòng Già Đại, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt quen thuộc vừa ghét lại nhớ nhung, trong lòng khó chịu giống như ngũ vị tạp trần, ngay sau đó cúi đầu, làm như không thấy.

Càng thêm hối hận chuyện mới vừa rồi đồng ý với Tuệ Tuệ, mình cũng thật ngốc, biết rõ mấy người này thường chơi chung một chỗ, sao cô lại âm thầm cầu nguyện không gặp phải anh ở đây!

Quế Bá Lăng cảm thấy ánh mắt Già Đại nhìn mình hơi kinh ngạc, há miệng, đang chuẩn bị chào hỏi, lại thấy cô cúi đầu xuống, một câu nói mắc kẹt trong cổ họng chưa kịp nói ra.

Cho đến khi vào phòng, Già Đại còn nhủ mày ở đó suy nghĩ vẩn vơ, vốn không nhìn thấy Tuệ Tuệ một mực nháy mắt với mình.

Trong lòng Thiên Ca Tuệ hơi giận! Thừa dịp không ai chú ý, dùng sức đẩy Già Đại vẫn còn sững sờ ở đó. dfienddn lieqiudoon

Kết quả —

Già Đại hơi sơ suất không đề phòng lập tức ngã về phía trước, Quế Bá Lăng vốn định đưa tay đỡ cô, kết quả cô ngã xuống quá nhanh, trực tiếp nhào lên người Thiên Chi Dương ở trước mặt.

Tư thế này, hơi mập mờ...

Đầu Già Đại vừa lúc gục trên cổ Thiên Chi Dương, bởi vì do nhào tới trước nên tay ôm hông Thiên Chi Dương, rất giống ôm ấp yêu thương...

Trừ Thiên Ca Tuệ cảm thấy hài lòng với cảnh tượng này, sắc mặt Itou Anh Nại và Quế Bá Lăng đều hơi cáu giận.

Một người trong đôi mắt đen lạnh lợi tràn đầy tức giận, cả người bốc vị chua; một người khoe miệng mím chặt, có vẻ lạnh lùng như gió thổi giông bão sắp đến.

“Già Đại, em không sao chứ?” Thiên Chi Dương hơi ngượng ngùng định đỡ Già Đại không cẩn thận té vào trong ngực anh.

Khoảnh khắc khi Già Đại ngã xuống đã hiểu rõ Tuệ Tuệ cố ý, lập tức phối hợp diễn trò, mềm mại ngả đầu, dùng một giọng điệu ngọt ngào đến chết người dịu dàng nói: “ヤンジュンは、私は大丈夫だよ” (Dương quân, em không sao.)

Àm..

Tức giận trong mắt Itou Anh Nại càng lúc càng thịnh, không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm vào Thiên Chi Dương và người phụ nữ Nhật Bản ngã nhào trong ngực anh.

Trong lòng Quế Bá Lăng cũng cực kỳ kinh ngạc, ngay sau đó nhìn về phía Tuệ Tuệ bên cạnh, không phải con bé xui khiến Già Đại làm như vậy chứ?

Thiên Ca Tuệ dĩ nhiên không dám biểu hiện quá mức đắc ý vênh vao, cũng cố ý giả vờ cực kỳ kinh ngạc, tiện thể quan sát Itou Anh Nại trong tin đồn.

Để cho người ta khắc sâu ấn tượng chính là ánh mắt của cô ấy, tròn vo rất đáng yêu, đen nhánh lóe sáng, nhưng mà lúc này đầy đủ tức giận và ghen tức; lông mi dài lại cong, hơi nhếch lên; lỗ mũi xinh xắn đẹp đẽ; đôi môi là miệng anh đào nhỏ tiêu chuẩn, đồ hồng đầy đặn giống như hoa anh đào tháng tư.

Không giống như Già Đại dịu dàng mảnh khảnh, cô bé đó đáng yêu tinh khiết thiên nhiên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa còn có vẻ hơi ngây thơ chưa mất, ánh mắt nhìn Thiên Chi Dương có ham muốn giữ lấy đặc biệt mãnh liệt.

“彼をしましょう!” (Buông anh ấy ra!)

Itou Anh Nại dùng tiếng Nhật quát, giọng nói giống như chim hoàng oanh trong trời đáng yêu.

「ホールド!」(Không buông!) Già Đại chui từ trong ngực Thiên Chi Dương ra, cố ý ôm lấy cánh tay anh không buông. die,n; da.nlze.qu;ydo/mn

“Anh ấy là người đàn ông của tôi! Ngay từ tám năm trước tôi đã định xuống rồi! Không cho chị đụng vào anh ấy!” Itou Anh Nại bá đạo tuyên bố, ánh mắt nhìn về phía Già Đại tràn đầy công kích, tức giận trong ánh mắt giống như hận không thể xé nát Già Đại.

Đầu Thiên Chi Dương tràn đầy vạch đen, Anh Nại đang nói hươu nói vượn gì ở đây?

Mặt mũi Thiên Ca Tuệ tràn đầy hưng phấn, wow, chắc chắn chắc! Anh Nại thật mạnh mẽ!

Già Đại cảm thấy Tuệ Tuệ sẽ không chống đỡ được nữa, cô cũng sắp không diễn nổi nữa, ánh mắt của Itou Anh Nại này quá mức kinh khủng, giết người trong vô hình!

Nhưng cô vẫn nhắm mắt nói một câu, “Anh ấy bây giờ là người đàn ông của tôi!”

Lời này vừa nói ra, kinh sợ một mảng lớn.

Itou Anh Nại đã thật sự nổi giận, đi đến định giành Thiên Chi Dương, Già Đại đương nhiên không buông tay.

Hai người giằng co không xong, Thiên Chi Dương bị tội nhất, cánh tay sắp bị họ kéo đứt, đang chuẩn bị nổi giận.

Quế Bá Lăng mặt âm trầm đi tới lời Già Đại đi, động tác gọn gàng lưu loát, nhìn thấy mà ba người trong phòng đều choáng.

Nhất là Thiên Ca Tuệ, còn dụi dụi mắt, đây là tình huống gì?

Sao anh Lăng lại lời Già Đại đi? Hơn nữa nhìn anh ấy tức giận như vậy?

Chẳng lẽ hai người bọn họ có JQ?

Không phải chứ! Tại sao cô không biết?

Nghi ngờ nhìn về phía anh trai, kết quả anh cũng tỏ vẻ mờ mịt.

Mặc dù Itou Anh Nại không hiểu rõ ràng xảy ra chuyện gì, nhưng cô cảm thấy người phụ nữ kia chính là do em gái Dương mang tới, cho nên cô rất tức giận mà đi đến trước mặt Thiên Ca Tuệ, dùng tiếng Trung không lưu loát khí phách hùng hồn nói: “Về sau, cô, không cho mang những người phụ nữ khác tới tìm Dương! Anh ấy là của tôi đó! Nếu không tôi thấy một đánh một.”

Thiên Ca Tuệ còn chưa từ trong khiếp sợ trở lại bình thường, giờ lại bị Itou Anh Nại uy hiếp, miệng há thật lớn. dĩn-d@n`l3q2ly"d0n

Ba giây sau, cô hưng phấn túm lấy tay Itou Anh Nại, “Thấy một đánh một? Nói quá đúng! Về sau nếu như anh trai chị lại dám trêu chọc loạn hoa đào, Anh Nại tuyệt đối không thể khách khí, cứ như khí thế hôm nay, chị ủng hộ em!”

—00— | |

Thiên Chi Dương có một kích động muốn chết, sao bên cạnh anh tuyệt đối không có một người phụ nữ bình thường!

Itou Anh Nại rõ ràng cũng ngây ngẩn cả người, mắt to tròn vo nhìn chăm chăm Thiên Ca Tuệ một lúc, “Đó là tất nhiên.”

“Khụ... Hai người có thể nhìn anh đây người đang sống sờ sờ không!” Thiên Chi Dương giống như không nhận được kêu lên.

“Anh, anh đừng ngắt lời! Em muốn trao đổi một chút với em gái Anh Nại.” Thiên Ca Tuệ bắt mắt nhìn anh mình, sau đó lôi kéo Anh Nại ngồi sang bên cạnh, bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Thiên Chi Dương hơi nhúc nhích, lấy điện thoại ra bấm số của Ủy Nam Thừa.

“Lập tức! Lập tức! Tôi ‘Bình Tuyền’ mang bà xã của cậu đi!” Ngay sau đó cắt đứt, không cho Ủy Nam Thừa nửa giây cân nhắc.

Ủy Nam Thừa mới vừa từ trong phòng họp đi ra, liền nhận được điện thoại của Dương, vẫn cứ không giải thích được, nhưng hai chữ ‘Bình Tuyền’ đưa tới chú ý của anh.

Không phải Tuệ Tuệ ở trường học sao? Còn có ba ngày cô phải đi thực tập, tại sao lại chạy đến ‘Bình Tuyền’ rồi?

Trong đầu lập tức thoáng qua người đàn ông Itou Xuyên Nại kia, đáy lòng trầm xuống, trở lại phòng làm việc, căn dặn Nam Cung một ít chuyện, rồi ra khỏi tòa nhà công ty.

Lái chiếc Land Rover màu đen của anh, vội vã đi.

(Itou Xuyên nại rất vô tội nhìn chăm chăm vào Yêu Yêu: Đều do mẹ làm hại! Lại chơi người ta quá mức? Con lại không quyền rũ bà xã người ta? Làm gì

mà cứ nhắc đến con! Con mặc kệ! Mẹ phải phụ trách tìm cho con một người phụ nữ song toàn, con cũng muốn phát triển JQ! Lệ rồi... Người ta không thể luôn bị kéo chân sau! Anh Nại cũng có đối tượng JQ rồi? Con đâu?)

(Yêu Yêu đồ mờ hời như thác: Bánh bao sẽ có, sữa tươi sẽ có, phụ nữ và JQ tất cả đều sẽ có, chớ vội, chớ vội...)

Cái gọi là oan gia ngõ hẹp chính là chỗ này, Ủy Nam Thừa vừa mới dừng xe xong, chuẩn bị đi vào tìm bà xã, kết quả gặp được Itou Xuyên Nại ở cửa ra vào.

Hai người từng có duyên gặp một lần, đều có chút ấn tượng với nhau, ngay sau đó nhìn nhau cười một tiếng.

“Ủy quân tới tìm Dương quân sao?” Itou Xuyên Nại dịu dàng hỏi.

“Tới đón bà xã tôi về.” Ủy Nam Thừa lờ đi mà ý nhiều.

“Bà xã? A... Em gái Dương quân, Tuệ Tuệ tiểu thư?” Itou Xuyên Nại cười nói.

“Ừ.” Ủy Nam Thừa gật gật đầu.

“Nếu không đề tôi dẫn anh qua.”

Itou Xuyên Nại đơn thuần có lòng tốt bụng, nhưng nghe vào trong tai Ủy Nam Thừa, cũng không phải như vậy rồi, vội vàng xua tay.

“Không cần, không dám làm phiền Itou quân tự mình dẫn đường, tôi tự đi được.” Dứt lời, liền cáo từ.

Itou Xuyên Nại nhìn theo bóng lưng Ủy Nam Thừa, hơi kinh ngạc, hơi nghĩ không thông, sao cảm giác anh ấy đề phòng mình vậy? Chẳng lẽ do mình nghĩ nhiều?

Khi Ủy Nam Thừa tìm được phòng bao, Thiên Ca Tuệ đang nắm tay Anh Nại trò chuyện vui vẻ, dù sao tuổi hai người tương tự, tính tình lại có điểm giống nhau, rất dễ dàng hàn huyên cùng nhau.

Chỉ tiếc tiếng phổ thông của Anh Nại không phải đặc biệt lưu loát, hơi chậm còn hơi không đúng tiêu chuẩn, cô muốn để Thiên Ca Tuệ lúc rảnh rỗi tới dạy mình.

“Chị lập tức phải đi thực tập rồi, có thể không có thời gian đâu, chẳng qua chị có thể giới thiệu một thầy giáo tốt hơn cho em, bảo đảm em hài lòng!” Thiên Ca Tuệ cười đến mặt cũng híp thành một đường chỉ.

“Hả... Ai vậy?” Anh Nại nghe thấy chị ấy phải đi thực tập không có thời gian dạy mình, vẫn còn hơi thất vọng.

“Anh chị đó! Tiếng phổ thông của anh ấy rất tốt, giải nhất ngoại hạng đó!”

Thiên Chi Dương ngồi bên cạnh uống nước, nghe được lời Thiên Ca Tuệ nói thiếu chút nữa phun ra.

Dạy Anh Nại học tiếng Hán? Trời ạ! Còn không bằng giết anh đi cho sáng khoái! Chuyện này cần bao nhiêu kiên nhẫn và ý chí!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Em cũng không phải là, quái vật!

Anh Nại là người thẳng tính, bộc trực điển hình, nói chuyện làm việc rất ít quanh co lòng vòng.

Nói đến tính tình của cô, đó là tương đối nóng tính, một câu nói chưa xong đã dễ dàng đánh nhau với người ta, đó là loại hình lấy động thủ làm chơi đùa, bởi vì từ nhỏ cô đã luyện Judo, đến bây giờ đã sớm thuần thục, người bình thường còn lâu mới là đối thủ của cô.

Chiều cầm nã thủ tay lên trước, một khi khó chịu, giữ chặt cánh tay của bạn, chân gạt lên phía trước, ném bạn giống như chơi.

Ngay cả Thiên Chi Dương, trước kia cũng từng bị cô hất ngã hai lần, trong lòng ít nhiều có chút bóng ma.

“Nếu không anh mời một gia sư cho em thôi.” Thiên Chi Dương vội vàng mở miệng.

Anh Nại nhướn mày lên, thoải mái biểu đạt bất mãn của mình, “Không được! Em cứ muốn anh, dạy em.”

“Anh bận công việc, sợ rằng không có thời gian.”

“Không được! Buổi tối, dạy!” Anh Nại trực tiếp chạy đến bên cạnh Thiên Chi Dương, ôm cánh tay của anh, mắt tròn vo nhìn anh chăm chăm.

“Hi hi.. Anh, Anh Nại người ta vất vả mới tới Trung Quốc một chuyến, nếu như bởi vì tiếng Trung không thành thạo ở trường học bị bắt nạt thì làm như thế nào? Tiếng Hán bao la tinh thâm như vậy, mắng chửi người trong vô hình, đơn thuần giống như Anh Nại vậy, dễ dàng trúng chiêu nhất đó!” Thiên Ca Tuệ nói như thật.

Anh Nại quay đầu nhìn về phía Thiên Ca Tuệ, trong mắt tràn đầy sùng bái, sau đó cặp mắt to đen nhánh trong suốt giống như nai con không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào Thiên Chi Dương. dieendaaneequydonn

Thiên Chi Dương có một cảm giác thất bại thật sâu, lúc này mới bao lâu, quan hệ giữa Tuệ Tuệ và Anh Nại đã tốt như vậy rồi? Mới vừa rồi sau khi vào cửa, Tuệ Tuệ còn khuyến khích Giả Đại cố ý hăm hại anh cơ mà, bây giờ...

Thật sự không hiểu nổi tâm tư phụ nữ, như kim dưới đáy biển!

Trong lòng suy nghĩ tại sao Úy Nam Thừa còn chưa đến! Nếu không mang bà xã của cậu ta đi, lại chính ra chuyện gì không thể tưởng tượng nổi, vậy không phải muốn cái mạng già của anh sao!

ㄣ (ˊ ˋ ˊ) ㄣ

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, khi Úy Nam Thừa đẩy cửa vào phòng bao thì thấy Tuệ Tuệ cười đến như trộm, che miệng “Khụ” một tiếng.

Thiên Ca Tuệ nhìn thấy ông xã lại đến, lập tức nhảy lên, nhào vào trong ngực ông xã, ôm cổ anh không buông, càng khoa trương hơn là ở trước mặt người ngoài, “Chụt” một cái vang dội lên mặt anh.

Úy Nam Thừa vốn không ngờ hôm nay bà xã lại nhiệt tình như vậy, khoe miệng cũng nhanh chóng nhếch lên rồi.

Anh Nại tròn mắt há hốc mồm nhìn, cô mới đến còn không biết Tuệ Tuệ đã kết hôn, chỉ cho rằng đó là bạn trai của chị ấy, nghĩ thầm tình cảm của bọn họ thật tốt, không khỏi nhìn về phía người đàn ông trước mặt, mắt to đảo một vòng.

Chột đuôi tay ôm cổ Thiên Chi Dương, “Chụt” một cái vang dội hơn lên mặt anh.

Thiên Chi Dương có một cảm giác muốn chui xuống hố, gương mặt trong nháy mắt nóng hừng hực.

“Ha ha... Anh Nại, em giỏi lắm! Rất dũng mãnh! Đủ thô bạo! Chị thích! Em người bạn này chị định rồi! Quên giới thiệu với em! Đây là ông xã chị Úy Nam Thừa.” Thiên Ca Tuệ cười ngả vào trong ngực ông xã.

Anh Nại vẫn còn đang suy nghĩ từ ông xã này, Úy Nam Thừa đã lên tiếng, “Itou tiểu thư, rất hân hạnh được biết cô.”

“Tôi cũng thế.” Anh Nại nhìn anh chăm chăm sau đó hỏi, “Ồ Trung Quốc, gọi bạn trai, đều gọi thẳng là chồng sao?”

“Anh Nại, anh ấy không phải là bạn trai của chị, thật sự là ông xã của chị đó.” Thiên Ca Tuệ cười nói.

Hả? Anh Nại lại càng không hiểu, vẻ mặt vô cùng nghi ngờ nhìn bọn họ.

Vẫn là Thiên Chi Dương nhìn không được, giải thích: “Hai người bọn họ đã sớm kết hôn, con trai cũng bốn tuổi rồi.”

Cái gì? Tuệ Tuệ xem ra cũng lớn hơn cô hai tuổi, con trai lại đã bốn tuổi rồi? Chị ấy vừa mới nói còn đang học đại học? Lập tức sẽ ra ngoài đi thực tập đó?

“Vô cùng chính xác đó ~” Thiên Ca Tuệ dí dõm mở lớn hai mắt.

“Dương, em và Tuệ Tuệ đi trước.” Úy Nam Thừa trực tiếp ôm lấy bà xã rồi đi.

Lúc gần đi, Thiên Ca Tuệ vẫn không quên đưa tư thế gọi điện thoại, “Anh Nại, thường liên lạc.”

Anh Nại vội vàng gật gật đầu, cô cũng rất thích Tuệ Tuệ.

Bên trong phòng rất cuộc bình tĩnh lại, Thiên Chi Dương một mình ngã trên tatami, nhắm mắt dưỡng thần.

Đột nhiên, trong lỗ mũi ngửi thấy mùi hương thiếu nữ, làm cho anh sợ đến mở to mắt, nhảy lên. die~nd a4nle^q u21ydo^nn

Anh Nại nhìn động tác của anh, từ từ ngồi dậy, méo cái miệng nhỏ nhắn không vui, “Em cũng không phải là, quái vật.”

“Em nằm xuống theo anh làm gì?” Thiên Chi Dương nhìn cô chăm chăm.

“Sao em không thể nằm xuống? Em cũng không nằm trên người anh.” Anh Nại vênh môi lên, mắt to đen nhánh trừng tròn trịa hơn.

Phụt! Thiên Chi Dương hoàn toàn nghèo vốn từ rồi, trực tiếp ngã ngửa xuống đất, định không để ý đến cô.

Anh Nại ngồi ở bên cạnh anh, hai chân khép lại, chống cằm hỏi, “Tuệ Tuệ thật sự kết hôn rồi hả? Sau khi kết hôn cô ấy còn có thể đi học sao?”

“Ừ, ừ.” Thiên Chi Dương gật đầu liên tiếp hai cái.

Trong mắt Anh Nại thoáng qua một tia sáng khác thường, nửa nằm trên tatami, chống cằm, nhìn chăm chăm vào mắt của Thiên Chi Dương, “Vây, chúng ta, cũng kết hôn đi!”

(Quà quà quả... Một đám quạ bay qua đỉnh đầu Thiên Chi Dương...)

“Khụ... Khụ...” Thiên Chi Dương ho khan kịch liệt, ho đến đỏ bừng cả mặt.

Anh Nại chớp chớp mắt to đen nhánh, hơi không rõ xảy ra chuyện gì, vội đưa tay nhỏ bé giúp anh nhuận khí, vừa dùng tiếng Trung kém chất lượng hỏi: “Anh, rất kích động? Vây, chính là, đồng ý sao?”

Ngay sau đó cười đến vui vẻ.

Thiên Chi Dương có kích động muốn ngắt đi, anh rất kích động? Anh đồng ý? Anh thần kinh có vấn đề mới có thể đồng ý! Anh rõ ràng bị hù dọa thành như vậy có được không?

--- -----

Sau khi Thiên Ca Tuệ lên xe, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng: Đó chính là Già Đại bị anh Lăng kéo đi đâu rồi?

“Ông xã, anh Lăng bây giờ có bạn gái không?”

Úy Nam Thừa không biết sao Tuệ Tuệ lại quan tâm vấn đề này, theo như anh biết, cậu ấy không có.

Ngay sau đó lắc đầu một cái, “Không có.”

“Vây anh ấy có từng nói với anh về phương diện vấn đề tình cảm không?”

“Gần đây không có, sao vậy?”

“Vừa rồi anh ấy lại tức giận dùng đũa kéo Già Đại ra ngoài, anh nói đây là chuyện gì?”

“Già Đại? Phải nói hai người bọn họ quen biết cũng từ lần nghỉ hè đại học năm ba của em đó, sau đó đã không đồng thời xuất hiện rồi.” Úy Nam Thừa trầm ngâm một lát nói.

Nghỉ hè năm ba đại học? Chờ đã! Giống như có chuyện gì cô luôn quên mất? Thiên Ca Tuệ đột nhiên vỗ đùi, kêu lên: “Đêm đó, không phải tại em đều uống say?”

“Ừ, trên cơ bản đều say.”

“Đêm đó Tập Tập bị thầy Khúc mang đi rồi... Cũng chỉ còn lại Già Đại và anh Lăng đơn độc chung đụng. Trời ạ! Anh Lăng sẽ không phát thú tính, ăn Già Đại chứ!” Thiên Ca Tuệ cảm thấy nhất định là như vậy, hoặc chính là xảy ra chuyện gì mà chính cô cũng không biết!

Đột nhiên nhớ tới ít ngày trước khi ăn cơm ở đây, cô và anh trai nói đến chuyện của Già Đại, biểu hiện anh Lăng khác thường, càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng mình. die nda nle equ ydo mn

“Nhất định là như vậy, nhất định là như vậy không sai! Tức chết em rồi! Anh Lăng tên khốn kiếp này! Tại sao anh ấy có thể đối xử như vậy với Già Đại!” Thiên Ca Tuệ cực kỳ tức giận, chỉ cảm thấy Già Đại bị uất ức.

Úy Nam Thừa vội vàng dỗ bà xã, “Ngoan, đừng tức giận, chuyện chưa chắc là như vậy, trước biết rõ rồi nói.”

“Vây bây giờ chúng ta đi tìm bọn họ! Nhất định không thể để cho tiểu Quế tử bắt nạt Già Đại.” Thiên Ca Tuệ dứt khoát không gọi “Anh Lăng” rồi, trong lòng đã phân anh ta đến nhóm sói xám lớn kia.

--- -----

Trong công viên bên cạnh, Quế Bá Lăng đứng là đang “Bắt nạt” Già Đại.

Cánh tay trái vững vàng cố định cô trong lòng mình, bàn tay phải nâng gáy cô, thiết tha mà cuồng liệt hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, không hề dụ dỗ chút nào, chỉ có xâm lược tự tung tự tác.

Gặm cắn, bú mút, đuổi theo đầu lưỡi ẩn núp của cô, hô hấp nóng rực lên giữa răng môi hai người, chấy sạch đến Quế Bá Lăng sắp mất đi lý trí.

Anh đang ghen! Anh ghen! Anh tức giận!

Khoảnh khắc khi thấy Già Đại nhào vào trong ngực Dương, trong lòng anh đổ kị đến nổi điên, chỉ hận không thể lập tức tời lòi cô vào trong ngực mình; khi thấy cô thân mật mà ôm cánh tay Dương “Không buông”, vị chua cuộn cuộn trong lòng anh; nghe được cô nói “Bây giờ anh ấy là người đàn ông của tôi” thì anh rất tức giận, vô cùng tức giận!

Dù là diễn trò cũng không cần diễn chân thật như vậy!

Một khắc kia, anh mới thật sự biết rõ tim mình, anh rất thích cô gái nhỏ này đây.

“Ừnh... Buông tôi ra!” Già Đại bị hô hấp nóng rực của anh phun đến đầu nóng lên, một cái sơ sẩy đã bị anh hôn đến chóng mặt, lại không tự chủ được mà nhẹ giọng rên rỉ ra.

Âm thanh này nghe vào trong tai cô, sao mà chói tai, ngay sau đó tỉnh táo lại.

Hai tay nắm thành quyền, giống như hạt mưa mà đầm lên lồng ngực rắn chắc của Quế Bá Lăng, trong lòng rất uất ức, người đàn ông khốn kiếp này tại sao hôn mình! Luôn không tính toán rõ ràng như vậy!

Tang Mộc Già Đại cô còn không đến mức bị coi thường như vậy!

Vị mặn ở khóe miệng khiến lòng tức giận của Quế Bá Lăng bị làm lạnh trong nháy mắt rồi, vội buông đôi môi sưng đỏ của Già Đại ra, nhìn mắt đỏ hoe giống như mắt thỏ nhỏ của cô, không khỏi cực kỳ đau lòng.

“Đều là anh không tốt, em đừng khóc được không?”

Già Đại càng khóc càng hung dữ, nước mắt giống như nước sông vỡ đê, dừng cũng không dừng được.

Quế Bá Lăng thở dài, nhẹ nhàng hôn lên mắt cô, nuốt toàn bộ nước mắt nơi khóe mắt cô vào trong cổ họng, mặn mặn, chát chát.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Đều do em trứng thối nhỏ này gây họa!

Hôn từ mắt, lỗ mũi, gương mặt, vành tai, cuối cùng là đôi môi —

Không còn mãnh liệt như mới vừa rồi, lần này dịu dàng cực hạn, từ từ liếm láp, miêu tả tinh tế, mỗi một nụ hôn đều giống như khiến cho người ta cảm thấy anh đang hôn bảo bối quý giá.

Già Đại cảm giác mình nhất định bị trúng cổ độc, sao lại có một cảm giác giống như được người ta nâng niu vật quý, không đúng! Không đúng! Nhất định là mình bị ám đầu trong chốc lát mà thôi! Áo giác mà thôi!

Rõ ràng chống lại người đàn ông này, nhưng lại không ghét anh hôn mình, thậm chí có thể nói là hơi thích, cô rốt cuộc thế nào đây? Tại sao lại như vậy?

Một cái hôn dịu dàng triền miên khiến cho cô dần dần mất đi năng lực chống đỡ, mềm nhũn ngã vào trong ngực Quế Bá Lăng, bắt lực bám lấy anh.

Một tay Quế Bá Lăng ôm thật chặt hông Già Đại, một tay khác đỡ lấy gáy cô, hôn tỉ mỉ mà triền miên, giống như trút xuống tình cảm của mình.

Đầu lưỡi chạm đến, nhắc lên tia lửa, nổ đến cả người hai người nóng lên, có một ngọn lửa nhỏ đang chạy lung tung tứ phía trong thân thể hai người, chơi đùa lẫn nhau.

Hơi thở lúc này cũng càng ngày càng không yên, Quế Bá Lăng hôn cũng dần dần mãnh liệt lên, hung hăng mút cánh môi mềm mại của Già Đại, trên người cũng bộc phát lên nóng ran khó nhịn.

Già Đại có cảm giác sắp hít thở không thông, nhưng trong hít thở không thông lại mang theo một chút ngọt ngào, khiến cho đầu cô không thể tiếp tục suy nghĩ, khẽ thở hổn hển. d1en d4nl 3q21y d0n

Úy Nam Thừa và Thiên Ca Tuệ tìm một vòng lớn chung quanh, khi hai người sắp bỏ cuộc, trong lúc vô tình liếc nhìn thấy một đôi uyên ương đang đóng cảnh triền miên dưới gốc cây trong công viên.

Con tức của Thiên Ca Tuệ lập tức lên tới, vặn cửa xe định xuống, trong miệng hùng hùng hổ hổ nói, “Tiểu Quế tử đáng chết! Không chơi bắt nạt người như vậy! Lại cường hôn Già Đại! Anh ta quả thật là thằng khốn!”

Bởi vì lấy góc độ của cô nhìn sang, Già Đại bị Quế Bá Lăng vững vàng khóa chặt trong ngực, hơi ngược đầu thừa nhận cái hôn nhiệt liệt của anh, thật sự giống như bị ép buộc!

“Tuệ Tuệ, em đừng kích động, đây là vấn đề giữa hai người bọn họ, nên để cho chính bọn họ giải quyết, em đi nhúng tay ngược lại không tốt.” Ủy Nam Thừa lạnh tay lẹ mắt kéo bà xã lại.

“Em kích động như thế nào! Rõ ràng là tiểu Quế tử không đúng! Già Đại bị anh ấy ép buộc không hề có lực chống đỡ! Hơi sức giữa phụ nữ và đàn ông vốn cách xa!” Thiên Ca Tuệ giận đến tròng mắt trừng tròn trịa.

“Có lẽ, bất nạt như vậy là thích giữa bọn họ?” Ủy Nam Thừa cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, nếu như giờ phút này Tuệ Tuệ lò mò chạy đến, chỉ sợ sẽ hoàn toàn ngược lại.

“Cái gì gọi là bất nạt như vậy là thích giữa bọn họ! Tư tưởng đàn ông các anh đều rất xấu xa!” Thiên Ca Tuệ thờ ơ phò phồng má.

Lời này, Ủy Nam Thừa hơi không vui, lưu manh nheo mắt lại, “Anh xấu xa như thế nào?”

“Hừ! Trong lòng anh tự hiểu!” Thiên Ca Tuệ hừ lạnh.

Ủy Nam Thừa tức giận đến kéo đầu bà xã lại, nghiêng người hôn tới, càng thêm dùng sức kéo cả người cô lại, để cho cô giằng chân ngồi trên người mình.

Vốn chỉ hơi trừng phạt bằng cách hôn, kết quả đến cuối cùng, hai người đều thở hồng hộc, khó thở, thêm nữa hôm nay do Thiên Ca Tuệ mặc váy, giờ này chỉ vén vạt quần lót mỏng manh ngồi trên đùi ông xã, thật sự là, hơi đau khổ.

Ủy Nam Thừa cũng không chịu nổi, lửa nóng phía dưới bị bà xã cạo đến căng trướng, nhảy ra, ở đó rục rịch ngóc đầu dậy.

Ngón tay luồn vào trong quần bà xã, sờ chỗ quần lót đã sớm ướt át, ngón giữa đưa vào, một mảnh trơn ướt.

“Anh làm gì thế! Đang ở bên lề đường!” Thiên Ca Tuệ hơi không chịu nổi, ghé vào bên tai ông xã kêu lên.

Tên xấu xa này! Sao mỗi lần đều có vẻ chưa thỏa mãn dục vọng, mặc dù mỗi tuần hai người luôn tách ra mấy ngày, nhưng vừa đến chủ nhật cô luôn hết khả năng thỏa mãn anh! Vậy mà mỗi lần đều ép buộc cô đến không thể động mới thôi!

Nhưng mà, anh còn dễ dàng như vậy đã —

“Đều do em trứng thú nhỏ này gây họa!” Giọng Ủy Nam Thừa trở nên trầm thấp, tràn đầy quyến rũ.

Mặt của Thiên Ca Tuệ trong nháy mắt đỏ hồng đến như trái cà chua chín, ngón tay của Thừa lại làm chuyện xấu trên chộc phần thịt nhỏ nấn cảm bên trong kia, khiến cho cô không nhịn được rên rí ra. dinendian.loqjdJon

Giống như cho hã giận cắn lên xương quai xanh của ông xã, “Rõ ràng là anh hôn người ta trước! Biết rõ người ta mặc váy còn cố tình ôm người ta ngồi trên đùi anh! Là anh có ý đồ xấu! Người xấu! Hừ!”

Ngón tay càng thâm nhập vào sâu bên trong, kích thích đến Thiên Ca Tuệ nghẹn ngào khó chịu, răng nanh lưu luyến quên về trên xương quai xanh kêu gọi của ông xã, cắn từng chút từng chút một, chỉ thiếu điều coi anh làm cây mài răng rồi.

Đột nhiên, phía sau truyền đến tiếng còi xe chói tai.

Bị sợ đến Thiên Ca Tuệ vội vàng giả làm đã điểu, cúi đầu hoàn toàn chôn vào trong ngực ông xã không chịu chui ra, ý vị đâm anh, “Trứng thú! Đi nhanh một chút!”

“Mặc kệ Già Đại của em hả?” Ủy Nam Thừa cười đến hả hê.

Thiên Ca Tuệ dùng khước mắt liếc nhìn chỗ hai người kia vừa ngồi, phát hiện không thấy người, nhất thời ngồi thẳng lên hết nhìn đông lại nhìn tây, “Người đâu? Bọn họ đâu rồi?”

“Đi rồi.”

“Đi khi nào vậy? Anh đồ trứng thú này! Lại nhìn bọn họ rồi đi mà không nói cho em một tiếng!” Ngón tay Thiên Ca Tuệ dùng sức nheo hồng ông xã.

Ủy Nam Thừa rất oan uổng, anh cũng không nhìn thấy, tình hình mới vừa rồi anh còn nhàn nhã đi bận tâm người khác sao?

“Bà xã, mới vừa rồi anh đều tập trung tinh thần trên người em, làm sao có thể phân tâm đi nhìn người khác?”

Thiên Ca Tuệ trừng mắt liếc nhìn anh, phát hiện anh không giống như đang nói dối, hơn nữa mới vừa rồi quả thật vô cùng..

Tiếng còi xe phía sau lại vang lên, hình như rất không bình tĩnh, mặt Thiên Ca Tuệ nhất thời mắc cỡ đỏ bừng, đâm lồng ngực ông xã, “Nhanh lái xe đi!”

Sau đó nhân cơ hội ngồi vào vị trí của mình, nhìn ra ngoài cửa sổ tìm kiếm bóng dáng Già Đại khắp nơi, chỉ tiếc không tìm thấy.

Úy Nam Thừa nhìn lều nhỏ chống lên phía dưới mình, ánh mắt u oán nhìn người phụ nữ nhỏ bên cạnh, nỏ máy xe chạy đi công ty.

“Em muốn về nhà, anh đưa em về nhà trước.” Thiên Ca Tuệ nhìn thấy đây là đường đến công ty anh, không thuận theo la ầm lên.

“Em định về nhà tiếp tục?”

“Cái gì về nhà tiếp tục? Anh... Anh... Anh đồ sói háo sắc lớn này!” Tay Thiên Ca Tuệ run run, bây giờ là ban ngày! Nếu chạy về nhà lên lầu khóa cửa phòng cuốn ga giường, vậy thành đáng về gì!

Vậy về sau dứt khoát không ra cửa gặp người.

“Em gây họa tự mình giải quyết.” Úy Nam Thừa nói như chuyện đương nhiên.

Thiên Ca Tuệ đỏ mặt liếc nhìn nhô lên giữa hai đùi anh, la ầm lên, “Nó sinh trưởng trên người anh, anh không thể khiến nó rụng về sao? Luôn cứng đầu cứng cổ sung to lên như vậy, có phiền không!”

Tay nắm tay lái của Úy Nam Thừa thiếu chút nữa trượt xuống, ý tưởng của bà xã anh vĩnh viễn đều cực kỳ sáng tạo như vậy, thật sự khiến cho anh hơi run sợ trong lòng.

“Mặc dù nó sinh trưởng ở trên người anh, nhưng nó rõ ràng thích em hơn một chút.” Bình thần ung dung nói.

“Khụ! Khụ!” Má Thiên Ca Tuệ tụ máu đỏ bừng, không thể tin nhìn ông xã, đường đường là tổng giám đốc công ty top 500 trên thế giới lại có thể chẳng biết xấu hổ nói ra lời như vậy, quá... Quá làm cho cô khó mà tin được rồi. Phải biết mặc dù Úy Nam Thừa là một phúc hắc yêu nghiệt, nhưng lại thật sự không hiểu lãng mạn, là một điển cuồng công việc điển hình, đối với công việc anh là thiên tài mười phần, IQ cao. diee ndda fileeq uysd doon

Nhưng đối mặt với tình yêu, anh ít nhiều gì cũng hơi chậm chạp, ví dụ như Tiêu Y Y lúc trước, mặc dù hai người đang cùng nhau, nhưng công việc vẫn được anh đặt lên đầu tiên, đây cũng là một nguyên nhân nhỏ tại sao phát sinh bi kịch này.

Sau khi có Tuệ Tuệ, anh thay đổi rất nhiều, từ trước giờ không nói lời tâm tình đến bây giờ có thể mặt không đỏ hơi thở không gấp mà nói ra những lời tâm tình buồn nôn; trước kia anh tuyệt đối không nhớ nổi ngày nào là Valentine, ngày nào là đêm thất tịch, ngày nào là ngày kỷ niệm kết hôn... Nhưng bây giờ anh đều nhớ; trước kia chưa bao giờ nói đến chuyện ăn mặn, mà lúc này ngẫu nhiên có thể nói ra một hai câu.

Rất nhiều thứ, đều đang dần thay đổi ở đây.

Chỉ vì yêu cô.

Cho nên, bằng lòng.

Xe dừng ở nhà để xe dành riêng cho Úy Nam Thừa, may mà ra khỏi nhà để xe thì có thang máy dành riêng cho anh, sẽ không bị bất kỳ ai nhìn thấy.

Thiên Ca Tuệ bị anh mạnh mẽ kéo vào trong thang máy, vững vàng giam cầm trong ngực.

“Làm gì vậy! Sẽ có người nhìn thấy.” Cô dùng sức gạt cánh tay sắt đang giữ eo mình.

“Không ai nhìn thấy.” Úy Nam Thừa lời ít mà ý nhiều.

Khoảnh khắc khi cửa thang máy mở ra, Thiên Ca Tuệ lập tức ngăn cản cả người, nơi này... Nơi này lại có một gian phòng ngủ?

Kiểu trang trí đen trắng xám tro! Phong cách của Úy Nam Thừa điển hình!

Giỏi lắm! Trong phòng làm việc còn giấu một gian phòng ngủ!

Ngay sau đó ánh mắt lạnh thấu xương trừng mắt nhìn người nào đó, “Thành thật khai báo cho em, chỗ này có phải là chỗ anh và người phụ nữ khác vụng trộm không!”

“Đây là chỗ nghỉ ngơi khi anh làm việc mệt mỏi, khu vực tư nhân, ngoại trừ anh ra, em là người đầu tiên tiến vào.” Úy Nam Thừa tỏ vẻ坦然 nhiên, anh nói chính là sự thật.

Có lúc làm việc quá mệt mỏi, anh sẽ nằm trên giường nghỉ ngơi trong chốc lát, không gian riêng tư, không có bất kỳ ai đi vào.

Thiên Ca Tuệ nhìn chăm chăm vào mắt ông xã, phát hiện trong đó hoàn toàn坦然 nhiên và tinh khiết, không có nửa điểm giả dối, trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 193-1: Rốt cuộc là nhanh hơn một chút... Hay chậm hơn một chút? (1)

“Vây về sau không cho phép anh mang những người phụ nữ khác đi vào! Bị em phát hiện anh sẽ chết chắc!” Thiên Ca Tuệ dẫu môi bá đạo tuyên bố.

“Trước kia không có, về sau lại càng không có, bà xã em có thể yên tâm.” Ủy Nam Thừa nói rất khẳng định.

Đột nhiên một phát túm lấy tay nhỏ bé của Tuệ Tuệ đặt lên lồng ngực mình, thâm tình khẩn thiết tỏ vẻ trung thành: “Bà xã, nơi đây chỉ vì em mà nhảy lên.”

Theo lòng bàn tay truyền đến nhảy lên và nhiệt độ khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Ca Tuệ trong nháy mắt đỏ bừng lên, gất giọng: “Buồn nôn chết được! Sao trước kia không thấy anh nói nhiều lời tâm tình như vậy, càng ngày càng không nghiêm chỉnh.”

Khỏe môi Ủy Nam Thừa lại gần bên tai bà xã, “Bây giờ không giống ngày xưa, con người luôn dần tiến bộ! Chẳng lẽ em không thích... Há?”

Một chữ cuối cùng âm cuối kéo dài thật dài, rất dài, mơ hồ mang theo chút... Quyến rũ.

“Yêu nghiệt! Anh là đồ yêu nghiệt!” Thiên Ca Tuệ tức giận véo cánh tay ông xã, mỗi khi người kia thâm tình khẩn thiết mà chăm chú nhìn vào mình, tất cả đều tước đoạt vũ khí đầu hàng, một đau buồn tuyệt vời làm sao!

Quả thật mỹ nam kế chính là dùng tốt!

Trong điện quang hóa thạch, hai người hôn kịch liệt, một đường dây dưa ngã thẳng xuống giường, die nda nle equ ydo mn

“Đội... Đội một chút!” Thiên Ca Tuệ ngã ngửa trên giường thờ mạnh, chỉ vào rèm cửa sổ còn chưa khép kín bên cạnh, xã hội hiện giờ nói gì cũng không chính xác, lỡ như có một người thâm mến ông xã quay lên núp ở đối diện hoặc ở lâu bên cạnh thì làm thế nào, bây giờ ông nhòm cũng có kỹ thuật khoa học cao, nhìn xem hết sức tinh vi, không thể không đề phòng!

“Ừm...” Ủy Nam Thừa khẽ thở dài ngẩng đầu liếc mắt nhìn cửa sổ, nhìn mơ hồ lộ ra một khoảng này, hơi bất đắc dĩ, chỉ đành phải để trần thân trên đi kéo rèm cửa sổ lại, đóng cực kỳ chặt chẽ, không lưu lại một chút khe hở nào.

Xoay người đã nhìn thấy mái tóc đen nhánh của bà xã bay tán loạn trên giường đơn tư lự, có một sức hấp dẫn mượt mà, quần áo bị vén lên, vừa lúc tuột đến bả vai, dáng vẻ hoàn mỹ nửa ẩn nửa hiện, làn váy vén lên, quần lót màu trắng vừa tụt đến bắp đùi. Bởi vì vừa mới hôn nóng bỏng, sắc mặt của cô ửng đỏ, trong mắt phủ một làn hơi nước mơ hồ mê người.

Hầu kết Ủy Nam Thừa lẩn lẩn hai cái, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, Tuệ Tuệ của anh thật sự càng ngày quyến rũ, động tác nhanh chóng cời dây lưng, cời quần dài xuống, đè lên thân thể cô, đầu gối đẩy hai chân khép lại của cô ra, chen vào giữa hai chân cô, dưới thân sung to đến dọa người, lửa nóng dán sát vào khe u tối hơi ẩm của cô.

Thiên Ca Tuệ cảm thấy nhiệt độ không thể tưởng tượng nổi tập kích cô, thứ cứng rắn kia truyền đến hơi thở điên cuồng, cô hơi khó thở rồi.

Mờ mịt mở to mắt, cánh môi mềm mại khẽ chu ra, hai gò má ửng đỏ, không tiếng động quyến rũ người khác.

Ủy Nam Thừa rất nhanh lột sạch quần áo trên người mình và bà xã không còn gì cả, da thịt hai người đều hơi nóng bỏng, dán tại một chỗ càng thêm hùng hực, đùng đùng, như muốn bốc cháy lên.

Hai mắt đỏ ngầu, nặng nề vọt vào, vừa nhanh lại mãnh liệt...

“Ừ... A...” Thiên Ca Tuệ không nhận được khe khẽ thở gấp, âm thanh quyến rũ đến tích nước, thẳng khiến nhiệt huyết toàn thân Ủy Nam Thừa sôi trào, ý vị ở đó kêu gào, lực độ xuyên qua cũng lớn hơn chút.

Thiên Ca Tuệ bị anh đâm đến ý vị dồi lên trên, không khỏi cố ý co rút nhanh, kẹp chặt Ủy Nam Thừa càng thêm kích tình mệnh mông, hoàn toàn đạt tới cảnh giới quên mình.

“Chậm... Chậm một chút.” Thiên Ca Tuệ hơi không chịu nổi thở gấp.

“Ừ... Chậm một chút? Như vậy phải không?” Ủy Nam Thừa quả thật chậm lại, cố ý xấu xa cọ xát điểm mẫn cảm của Tuệ Tuệ, chính là không cho cô thoải mái chút nào. d1en d4nl 3q21y d0n

“Không phải... Anh nhanh lên một chút...” Thiên Ca Tuệ bị ông xã hành hạ đến rất khó chịu, ngón tay cào tới cào lui trên lưng anh, từng vết đỏ lập tức hiện ra.

“Rốt cuộc là nhanh một chút... Hay chậm một chút?” Ủy Nam Thừa cười khẽ một tiếng, gian manh giống như Satan.

“Ghét! Nhanh một chút á...” Thiên Ca Tuệ bắt khẩn trương chân đá đá mông ông xã.

Kết quả —

Đưa tới anh chạy nước rút mãnh liệt hơn, từng đợt rồi lại từng đợt, độ sâu kết hợp, khiến hai người đạt tới ngọn núi vui sướng trong nháy mắt, giống như pháo hoa nổ tung trên không trung trong nháy mắt, phóng ra vẻ đẹp của nó, có một vẻ tốt đẹp xán lạn đến mức tận cùng.

...

Chờ khi Thiên Ca Tuệ một lần nữa tỉnh lại, bên trong phòng đã không một bóng người, chỉ có một chút ánh đèn yếu ớt, cô ngồi dậy, cái mền trôi xuống, dưới thân không một mảnh vải, cô vội nằm chần lên che trước ngực.

Nhớ tới vận động kịch liệt mấy giờ trước cùng ông xã, thật sự khiến cho cô đỏ tận mang tai, dưới thân còn một chút cảm giác hơi đau nhức, khiến cho cô không nhịn được lẩm bầm một tiếng: “Ghét! Mỗi lần bản thân sáng khoái còn cô phải khó chịu.”

Liếc thấy đầu giường có một bộ quần áo giặt sạch sẽ, khoe miệng miễn cưỡng nhếch lên nụ cười ngọt ngào, ôm lấy chúng đi vào phòng tắm.

Nửa giờ sau, tắm rửa sạch sẽ, rục rờ hần lên bước ra.

Nhẹ nhàng mở cửa thông tới phòng làm việc, phát hiện anh đang ngồi trên ghế băng da tập trung nhìn vào máy vi tính, ngón tay thon dài thỉnh thoảng gõ trên bàn phím, rất nghiêm túc làm việc.

Đều nói người đàn ông chăm chỉ làm việc có sức quyến rũ nhất, Thiên Ca Tuệ cảm thấy nói vậy cực kỳ chính xác, lúc này Thừa có vẻ đẹp trai không giống bình thường, hoàn toàn thoát khỏi phong cách yêu nghiệt, cả người tỏa ra sức quyến rũ của đàn ông thành thực. dinendian.loqid]on

Nhẹ chân nhẹ tay đi tới, hai tay nhẹ nhàng che mắt anh, giọng thì thầm nũng nịu nói: “Đoán một chút em là ai?”

“Em gái hàng xóm từ trên trời rơi xuống?” Ủy Nam Thừa cũng chơi cực kỳ phối hợp, khoe môi nhếch lên.

“NO! Không đúng...” Thiên Ca Tuệ bĩu môi lắc đầu, giọng mềm mại cực kỳ đáng yêu.

“Hay là yêu tinh nhỏ chui từ dưới đất lên?” Ý cười trên khoe môi càng sâu.

“Lại càng không đúng!” Thiên Ca Tuệ lắc đầu như trống bỏi.

“A... Vậy khẳng định là...” Tăng sức, kéo Tuệ Tuệ vào trong ngực mình, ôm cô hôn một cái, “Là bảo bối Tuệ Tuệ của anh.” Hai tay càng thêm làm chuyện xấu thọc nách cô.

“Ha ha ha...” Thiên Ca Tuệ bị anh thọc lét đến cả người ngửa ngáy, cười đến sắp không chịu nổi.

“Trứng thú nhỏ.” Lỗ mũi Ủy Nam Thừa cọ cọ lỗ mũi bà xã, cười nói.

“Hừ! Anh mới là trứng thú lớn!” Thiên Ca Tuệ không thuận theo cãi lị.

“Được, anh là trứng thú lớn, em là trứng thú nhỏ, chúng ta đúng là một đôi trời đất tạo nên.”

“Vậy Học Học và Tập Tập của chúng ta không phải thành đàn đàn * rồi sao, hai đứa sẽ không chịu, em cũng không thích.”

(*) đàn đàn: trứng, trứng tròn

“Ok, lời của bà xã anh nói chính là thánh chỉ, ai dám không nghe lệnh, nhưng mà bây giờ anh còn nửa giờ làm việc chưa làm xong, em đi chỗ nghỉ ngơi đọc báo, chờ anh cùng về nhà?” Ủy Nam Thừa khẽ chạm lên cái miệng nhỏ nhắn của bà xã.

“Ừm, chỉ có điều anh phải đi ăn đồ nướng với em, bụng người ta thật đói.” Thiên Ca Tuệ dẫu môi làm nũng.

“Không thành vấn đề.”

Thiên Ca Tuệ rất nghe lời nhảy xuống từ trên đùi ông xã, cầm một quyển tạp chí lên, vui đùa ở bên cạnh ghế sa lon lật xem, nhưng cô rõ ràng ngồi không yên.

Lúc thì lắc lắc cánh tay; lúc lại đuối đuối chân; lúc thì dấn gần cốt một chút; lúc thì ngã nằm trên ghế sa lon; lúc lại ngồi dậy; lúc thì đứng lên rót ly nước uống; lúc lại đi tới bên cạnh cửa sổ nhìn xa xăm vài lần... Tóm lại, giống như con bọ chó nhảy tới nhảy lui, tạo thành quấy nhiễu cực lớn cho Ủy Nam Thừa.

Bản thân anh luôn tâm lặng như nước trên công việc cũng bị quấy nhiễu, hơn nữa người này là bà xã của anh, vừa nhìn thấy cô, đã không quản được ánh mắt của mình rồi, nơi khoe mắt luôn có bóng dáng ấy lúc ẩn lúc hiện, lắc lư khiến suy nghĩ của anh đều không tập trung được.

Dứt khoát tắt máy vì tính, sáng sớm ngày mai tới sớm một chút làm, xem ra sau này kiên quyết không thể mang Tuệ Tuệ đến khu vực làm việc, anh vốn không tập trung tinh thần được, không cách nào tập trung làm việc, trong đôi mắt luôn có bóng dáng nho nhỏ của cô.

Đây chính là lần đầu tiên anh chưa làm xong việc đã chuẩn bị tan làm, xưa nay chưa từng có!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 193-2: Rốt cuộc là nhanh hơn một chút... Hay chậm hơn một chút? (2)

“A! Làm xong rồi hả?” Thiên Ca Tuệ hoàn toàn không ý thức được mình làm ảnh hưởng đến công việc của ông xã, buống tạt chí xuống, đứng lên.

“Ừ, trở về thôi, thời gian cũng không còn sớm” Ủy Nam Thừa nắm tay bà xã đi ra khỏi phòng làm việc.

Giờ đã là mười giờ tối, trên đường phố vẫn tiếng người huyên náo, đèn neon lóe ra ánh sáng đủ màu sắc, kích thích mắt mọi người. Thành phố W về đêm luôn mê tình, nam nữ tuổi còn trẻ đều lựa chọn ban đêm đi ăn nói chuyện phiếm, uống rượu ca hát, thả lỏng công việc cuộc sống khản trương ban ngày.

Ở trong ấn tượng của Ủy Nam Thừa, đây là lần thứ hai anh lái xe dừng lại bên cạnh quán lề đường. Lần đầu tiên là trước khi anh và Tuệ Tuệ kết hôn, anh bị mẹ ép tới trường đón cô tan học buổi tối, cô ở trên xe náo loạn muốn ăn đồ nướng, sau đó —

Ngẫm lại, đã trôi qua bốn năm rồi, thời gian trôi qua thật sự nhanh, nơi này cũng có chút thay đổi, xe đẩy nhỏ ban đầu đã biến thành quầy hàng nhỏ, quầy hàng nhỏ biến thành quán bán hàng, quán bán hàng trang hoàng còn có đáng có vẻ.

“Đi thôi, anh đồng ý đi ăn đồ nướng với em, không cho phép nói chuyện mà không tính toán gì hết.” Thiên Ca Tuệ nhìn ông xã.

“Được, nhưng mà chúng ta phải chọn nhà kia.” Ủy Nam Thừa chỉ vào một cửa hàng mặt tiền coi như tạm chấp nhận là quán đồ nướng, anh vẫn không ưa loại thức ăn nướng này, nhưng Tuệ Tuệ cố tình lại vô cùng yêu thích.

Thiên Ca Tuệ biết ông xã sĩ diện, không thích ngồi trong quán bán hàng, nên đồng ý. diee ndda fnleeq uysd doon

Hai người chọn một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, bà chủ rất nhiệt tình thẳng bước đi tới đây, lấy thực đơn ra hỏi bọn họ cần thứ gì.

Ủy Nam Thừa nhìn thực đơn dính chút nước sôi và vết bẩn, cũng hơi không muốn nhìn.

Thiên Ca Tuệ bủi môi trừng mắt liếc nhìn anh, cầm lấy thực đơn, tiếp theo đó vạch xuống một loạt.

“A, cô gái này nhìn quen mắt ghê! Trước kia thường tới đây?” Bà chủ nhìn Thiên Ca Tuệ vui tươi hơn hờ hời kéo làm quen.

“Đúng vậy, cháu chính là khách quen ở đây, hồi học cấp ba vẫn thường tới.” Thiên Ca Tuệ cười híp mắt trả lời, sau khi lên cấp ba, cô và Yên nhi còn có Cầu Cầu sau giờ học buổi tối thường xuyên tới nơi này ăn mấy xâu thịt nướng, bắp nướng, đậu hũ thái v.v..., rất nhiều món thường được các cô ăn thử.

“Tôi nói sao lại nhìn quen mắt như vậy, thì ra là khách quen! Quý ông bên cạnh chắc là lần đầu tiên tới đúng không? Một vị tiên sinh đi giày tây ngồi xuống chỗ này, thật đúng là vẻ vang cho kẻ hèn này! Rất vinh hạnh rồi!” Bà chủ cười đến ánh mắt cũng nheo lại.

Về mặt của Ủy Nam Thừa rất 固, chính anh cũng cảm thấy quái lạ, chứ không cần nói đến những người khác.

“Bà chủ, bà không cần để ý đến anh ấy, anh ấy là người như vậy.” Thiên Ca Tuệ cười càng vui vẻ hơn.

Bà chủ kia híp mắt quan sát hai người bọn họ, cười nói: “Cô bé, cậu ấy là chú của cô bé hả? Thật đúng là trẻ tuổi đó!”

“Phụt!” Thiên Ca Tuệ không nhịn được cười phì.

Mặt của Ủy Nam Thừa hoàn toàn tối đi rồi, tay dưới bàn siết chặt thành quả đấm, kiềm chế muốn bùng nổ tức giận.

“Bà chủ, ánh mắt của bà thật sắc bén, điều này cũng bị bà phát hiện rồi.” Thiên Ca Tuệ cười đến bụng cũng đau, còn len lén quan sát về mặt của ông xã.

Đúng lúc ấy, ông chủ bụng thức ăn đã nướng xong đến đây.

“Chúng tôi muốn đóng gói mang đi.” Ủy Nam Thừa gần như cắn răng nói ra, anh không muốn ở lại dù chỉ một giây, ánh mắt bà chủ này là như thế nào? Nhìn anh như vậy có vẻ giống chú của Tuệ Tuệ sao? Nhất là câu nói sau cùng kia, là châm chọc trắng trợn!

Ông chủ và bà chủ mặc dù hơi kinh ngạc, nhưng vẫn rất nhanh chóng đóng gói cho bọn họ, nhất là bà chủ kia, trong lòng vô cùng kỳ quái, sao người đàn ông kia sao một lúc mặt đã tối như vậy? Chẳng lẽ mình nói sai cái gì?

Úy Nam Thừa mặt lạnh xách túi đi về phía chiếc Land Rover của anh, Thiên Ca Tuệ theo sau cười đến cả vai run run, thấy ánh mắt ông xã liếc tới, vội cố nín cười.

Sau khi lên xe, Thiên Ca Tuệ bắt đầu nhanh chóng ăn một miếng lớn, còn lấy một miếng đậu hũ thái đưa đến bên miệng ông xã, “Nào, ăn một miếng!”

Úy Nam Thừa mím chặt môi không nói lời nào, giọng lạnh lùng: “Về sau không đến tiệm này nữa.”

“Phụt! Đừng nóng giận mà, thật ra thì nhìn anh thật sự rất trẻ tuổi, ánh mắt bà chủ kia hơi có vấn đề, sao lại giống như chú của em được? Dù sao nhìn cũng giống như anh trai!” Thiên Ca Tuệ dịu dàng dụ dỗ.

Lúc này sắc mặt Úy Nam Thừa mới hòa hoãn một chút, giọng không còn giá lạnh như trước nữa, chỉ có điều vẫn tỏ vẻ hơi chán, “Anh đói rồi.”

“Anh Thừa, nào, há mồm.” Thiên Ca Tuệ lấy một xiên thịt bò nhét vào trong miệng anh, cười đến được gọi là ngọt ngào.

Mùi vị đó, còn miễn cưỡng. Úy Nam Thừa thầm nghĩ trong lòng.

Dọc theo đường đi, hai người anh một miếng em một miếng, sau khi về đến nhà trên cơ bản đã quét sạch.

Kim chi giờ chỉ mười một giờ, hai người rón rén mở cửa, đi tới phòng con trai trước xem hai đứa có ngủ ngon không, có đá chăn hay không hoặc bị lăn xuống sàn không, sau đó trở về phòng tắm ngủ.

Đêm nay, hai người ôm nhau ngủ, ấm áp khác thường.

Sáng ngày hôm sau, Thiên Ca Tuệ và ông xã cùng rời giường đánh răng rửa mặt, ăn điểm tâm, chạy xe của từng người. Một đi làm, một đưa con trai đến nhà trẻ.

Đưa con trai đi nhà trẻ xong, Thiên Ca Tuệ đi thẳng về trường học, nghĩ tới định gọi một cú điện thoại cho Già Đại, nhưng nghĩ lại vẫn nên hỏi trực diện thì tương đối tốt.

Trở lại ký túc xá, Già Đại và Táp Táp đều đang tự dọn đồ, cảm xúc của hai người cũng hơi kỳ quái, yên tĩnh quá đáng một chút.

“Sao vậy? Chẳng lẽ bởi vì sắp chia ra nên cảm xúc mới xuống thấp như vậy sao?” Thiên Ca Tuệ cười híp mắt phá vỡ không khí yên tĩnh này.

“Tuệ Tuệ, tớ báo danh trường học đi đoàn chữa bệnh tình nguyện, buổi sáng ngày mai sẽ theo các đồng đội đi vùng núi xa xôi nghèo khó phía nam rồi, nghe nói nơi đó thông tin liên lạc không phát triển, vốn không có internet, đoán chừng trong thời gian rất lâu sẽ không có cách nào liên lạc với hai người. Chỉ có điều hai cậu yên tâm, tớ sẽ tự chăm sóc tốt cho mình, tháng sáu sang năm sẽ gặp ở đây.” Lam Táp bắn khoăn lo nghĩ thật lâu, rốt cuộc nói ra. dilenda4nle3qu21ydo0n

Trong đầu Già Đại vẫn một mực nhớ lại chuyện ngày hôm qua, tâm tư khó nén, mới nghe Táp Táp nói đi theo đoàn chữa bệnh tình nguyện tới một vùng núi xa xôi nghèo khó phía nam, đầu “Àm” một cái nổ tung.

Thiên Ca Tuệ phản ứng nhanh hơn càng kịch liệt hơn cô ấy, trực tiếp tiến lên nắm chặt lấy cả vai Táp Táp, “Cậu nói cái gì? Tham gia đoàn chữa bệnh tình nguyện? Đi một vùng núi xa xôi nghèo khó phía nam? Cậu đùa giỡn đúng không? Hôm nay không phải ngày cá tháng tư.”

“Táp Táp, chẳng lẽ ngày hôm qua Khúc Lại nói lời gì khó nghe sao? Anh ta đồ đáng chết này! Thật quá đáng!” Già Đại tức giận cắn răng.

Lam Táp cũng biết Tuệ Tuệ và Già Đại sẽ có phản ứng này, cho nên trước đó cô không dám nói cho hai cậu ấy biết, chỉ sợ hai cậu ấy sẽ ăn vạ gạch tên cô ra khỏi đoàn chữa bệnh tình nguyện.

Cô biết rõ bản thân vì muốn tốt cho mình, nhưng trong lòng cô có hai lý do để cho cô không thể không đi, một là vì những đứa nhỏ vùng núi nghèo khổ kia, mỗi lần nhìn thấy các cậu bé (cô bé) ở trong TV, trong lòng cô luôn có cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, chỉ đang mong chờ nhìn cô có năng lực làm một chút chuyện đủ khả năng cho các bé, đúng lúc có một cơ hội như vậy, cô dứt khoát quyết định ghi danh tham gia.

Nguyên nhân thứ hai cũng vì để trốn tránh tim mình, hy vọng thời gian hơn nửa năm này có thể khiến cho lòng của cô hoàn toàn bình tĩnh lại, có thể hoàn toàn quên người kia, làm được tâm lặng như nước.

“Không liên quan đến anh ấy, là tớ tự quyết định, tớ vẫn rất muốn đi trợ giúp những đứa bé con nhà nghèo kia, luôn hy vọng có thể dốc một phần sức lực nhỏ bé của mình đi trợ giúp chúng, hơn nữa cách xa thành phố ồn ào náo động, có thể để cho tớ quên rất nhiều chuyện, nhất là người kia. Chẳng lẽ không được sao?” Lam Táp cười yếu ớt.

“Táp Táp.” Tuệ Tuệ và Già Đại trầm miệng một lời, về mặt hai người cũng hơi lo lắng.

“Tớ thật sự không có việc gì, hơn nữa tớ cũng không cảm thấy đây là chuyện chịu khổ gì, bất cứ chuyện gì, chỉ cần mình thích sẽ thấy vui vẻ.” Lam Táp nói rất chân thành.

Chương 193-3: Rốt cuộc là nhanh hơn một chút... Hay chậm hơn một chút? (3)

“Khúc Lại anh ta biết sao?” Thiên Ca Tuệ hỏi, ngày hôm qua cô cố ý kéo Già Đại rời đi, chính là vì để tạo cho hai người bọn họ có cơ hội đơn độc ở chung một chỗ, sẽ phải lập tức tốt nghiệp, có mấy lời nói còn không bằng một lần nói cho rõ ràng, che giấu nhiều khó chịu.

“Biết.” Lam Tạp nhếch miệng lên nở nụ cười nhàn nhạt.

Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh ngày hôm qua, vì sao Tuệ Tuệ và Già Đại phải đi, trong lòng Lam Tạp rất rõ ràng đây là một phần tâm ý của các bạn cô.

Cô và Khúc Lại hai người yên lặng ngồi đó ăn cơm, ai cũng không chủ động mở miệng nói một câu.

Cuối cùng, vẫn là Khúc Lại mở miệng trước, dù sao anh cũng là thầy giáo.

“Bệnh viện thành phố cũng không tệ lắm, mới vừa bắt đầu đi thực tập có thể không có nhiều tiền lương, chỉ bao ăn bao ở, đãi ngộ vẫn coi như có thể, trong thời gian thực tập không phải cần nhìn nhiều, nghe nhiều, hỏi nhiều sao, em luôn rất nỗ lực, khẳng định không thành vấn đề.”

“Em không đi chỗ đó.” Lam Tạp dứt một miếng cơm vào trong miệng từ từ nhai.

Khúc Lại hơi ngây ngốc, hình như không thể lý giải được câu “Em không đi chỗ đó” của Lam Tạp là có ý gì?

“Cái gì mà không đi chỗ đó?”

“Em đã báo danh đi đoàn chữa bệnh tình nguyện của trường học, buổi sáng ngày mai sẽ xuất phát rồi.” Giọng điệu bình thản, không sóng không gió.

“Cái gì? Em đi đoàn chữa bệnh tình nguyện?” Tay Khúc Lại hơi run run, giọng cũng hơi rung động. Khoa y của trường hàng năm cũng sẽ xây dựng đoàn người chữa bệnh tình nguyện đi những nơi vùng núi xa xôi nghèo khó kia chữa bệnh từ thiện, anh đương nhiên biết, cho nên mới kích động như thế.

Lam Tạp thấy phản ứng của anh hơi quá mức, ngẩng đầu nhìn anh một cái, ngay sau đó biến mất. “Vâng.” Diễn dần lee quý đôn

“Em không thể đi!” Giọng Khúc Lại hơi kích động.

Lam Tạp một lần nữa ngẩng đầu lên nhìn anh, hỏi ngược lại, “Tại sao em không thể đi?”

“Em chính là không thể đi!” Âm lượng Khúc Lại tăng lên không ít.

“Không thể đi? Anh là thế nào của em? Anh tại sao yêu cầu em không thể đi?” Giọng Lam Tạp cũng cao thêm một phần, tại sao anh luôn như vậy! Rõ ràng không thích mình, nhưng lại luôn cho mình nhiều ảo giác như vậy, nghĩ hè năm ba đại học đó bản thân mình uống say, anh rõ ràng có thể mặc kệ mình, kết quả lại không giải thích được mà dẫn mình về nhà anh.

Khiến cho trong lòng cô nổi lên hy vọng, cho rằng tình yêu theo đuổi thầy giáo rốt cuộc có kết quả, tuy nhiên lại được cho biết đây chỉ là quan tâm giữa giáo viên với học sinh, khiến cho tim cô như tro tàn trong nháy mắt.

Lại không dám có bất kỳ yêu cầu xa vời gì, cố tình anh lại còn cùng người phụ nữ tên Tần Hoài đó phách lối thường xuyên hẹn hò, để cho cô hoàn toàn lưu lạc thành trò cười trong toàn bộ giáo viên học sinh trong trường.

Cô oán sao? Hơi oán.

Nhưng cô cũng hiểu dưa xanh hái không ngọt, tình yêu phải từ hai phía, một phía thích đó không phải là tình yêu, đó là yêu đơn phương.

Cho nên, cô nghĩ thông, nếu không có thể trâu vào thì trốn tránh không được sao?

Luôn có một chỗ không có hô hấp của anh, sẽ khiến cho cô quên đi tất cả.

Vậy mà, người này lại đúng lý hợp tình nói “Em không thể đi!”, tại sao anh lại nói lời như vậy? Tại sao?

“Tôi.. Tóm lại em tuyệt đối không thể đi!” Thái độ của Khúc Lại cũng rất kiên định, nhưng không nói ra nguyên nhân.

“Xin lỗi, thật ra em và anh không hề có chút quan hệ nào!” Lam Tập lạnh lùng mà nói, đứng dậy, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Người này, tại sao khi mình hoàn toàn chết tâm với anh, anh lại còn ném vào trong lòng mình một viên đá, khuấy động lên mảng lớn bọt nước.

Không! Cô tuyệt đối không thể mềm lòng! Cô nhất định phải quên anh! Quên hoàn toàn triệt triệt để để! Sạch sẽ!

Khúc Lại nhìn bóng lưng Lam Tập, trong lòng trầm bổng phập phồng, con ác mộng trước kia hình như lao qua anh, bạn gái mối tình đầu của anh Liễu Tang cũng vào khi đi bệnh viện thực tập đã theo đoàn chữa bệnh tình nguyện đi vùng núi nghèo khó mà mắc bệnh truyền nhiễm, bởi vì cứu chữa không kịp thời mà qua đời. die nd da nl e q u u ydo n

Đây là nỗi đau trong lòng anh, nỗi đau không nói ra nhưng không cách nào oán hận.

Liễu Tang cũng là học sinh của anh, anh hơn cô tám tuổi, hai người chính là vừa thầy đã yêu, gặp lại nghiêng về, lần thứ ba gặp đính ước.

Bởi vì quan hệ thầy trò, hai người vẫn luôn bí mật tiến hành yêu ngầm, bởi vì một khi bị trường học biết, sẽ có ảnh hưởng không tốt với hai người, cho nên hai người đã thương lượng chờ sau khi Liễu Tang tốt nghiệp sẽ công bố quan hệ.

Khúc Lại biết Liễu Tang như vậy rất uất ức, cho nên anh vốn định chờ ngày sinh nhật của Liễu Tang cho cô một niềm vui bất ngờ, đưa tình yêu ngầm hai năm của hai người ra ánh sáng, cũng cho cô một hứa hẹn cả đời.

Mặc dù gánh vác áp lực rất lớn, nhưng anh vốn không sợ, anh đã làm xong tất cả chuẩn bị chịu đựng dư luận.

Anh tin tưởng bản thân mình không sợ xỏ xiên, anh và Liễu Tang yêu nhau, là chuyện của bọn họ, không cần tất cả mọi người hiểu, cũng không ảnh hưởng đến bất kỳ ai, nhưng vì cái gì bọn họ sẽ cảm thấy hai người không nên ở chung một chỗ chứ?

Nhưng một ngày kia, bên đoàn chữa bệnh truyền đến tin dữ, trong lúc vô tình Liễu Tang bị lây bệnh truyền nhiễm, bởi vì cấp cứu trễ nên qua đời.

Lúc đó anh chỉ cảm thấy vốn không thể, ngày hôm qua còn là thiếu nữ gọi điện thoại cười nói hi hi, sao lập tức trở nên lạnh lẽo cứng ngắt, chỉ cảm thấy ông trời mở cho anh một trò vui đùa thật lớn!

Tại sao có thể như vậy?

Anh cảm thấy cái chết của Liễu Tang không đơn giản như vậy, trong lúc vô tình lây bệnh truyền nhiễm, nói thật đúng là đường hoàng, ai nào biết rắc rối phức tạp trong đó? Anh rất không cam lòng, nhưng khổ nỗi không có bất kỳ chứng cứ nào, anh thậm chí còn đi một chuyến đến vùng núi nghèo khó đó, nhưng ý của mọi người đều nhất trí, không có chút tin tức có ích nào.

Ngay cả thầy giáo cũng khuyên anh thôi đi, anh một người bình thường dân chúng nhỏ bé làm sao có thể đấu thắng những người có quyền có thế kia, hơn nữa không có dù chỉ một chút xiu chứng cứ, không thể xuống tay. Phải nói là án oan không đầu mối. dĩ3nd@n13qu.yd0n

Đã từng sa sút một khoảng thời gian, sau đó dưới khuyên can của thầy giáo và nhóm bạn, từ từ phấn chấn, trở lại làm giáo viên trường học một lần nữa, chỉ có điều anh chủ động yêu cầu dạy ban học lý.

Nguyên nhân trong đó, ngay cả chính anh cũng không rõ ràng, có lẽ có rất nhiều, có lẽ chẳng có gì cả, có lẽ chỉ là một phần cổ chấp.

Lam Tập, từ lúc nào xông vào trong lòng anh, có lẽ từ năm nhất, khoảng thời gian đó cô làm ủy viên sinh hoạt rất không vừa ý, khắp nơi chịu những nữ sinh khác trong lớp học gây khó dễ, trong lòng cô rất khó chịu.

Anh lại kiên nhẫn khuyên bảo cô, lại nói cho cô rất nhiều chuyện xưa, hai người ngồi chung cùng tán gẫu, gặp phải chuyện không hiểu còn có thể cùng nhau đi thư viện tra điển tích.

Quan hệ thầy trò chung đụng rất hài hòa.

Quan hệ thân thiện như vậy duy trì được gần hai năm, anh vẫn coi Lam Tập như em gái nhỏ bình thường mà đối đãi, cũng cho rằng tình cảm của cô đối với mình chỉ là tình cảm sùng bái của học sinh với giáo viên.

Lại không nghĩ tới đột nhiên được cô thổ lộ, trong nháy mắt anh đột nhiên cảm thấy có phải gần đây mình đi lại quá gần với cô hay không, cho nên đã tạo thành ảo giác cho cô, dẫn cô sai đường?

Về sau nữa, anh tránh cô đuổi theo, cô đuổi theo anh trốn, huyền não đến toàn trường đều biết.

Bình tĩnh suy nghĩ lại một chút, rốt cuộc mình đối với cô ấy là tình cảm gì, thích? Hay không thích?

Có lẽ là sợ, trải qua một lần tình yêu thầy trò thâm thâm, anh sợ, nhát gan rồi.

Nhưng mới vừa rồi nghe Lam Tập nói đã gia nhập vào đoàn người chữa bệnh tình nguyện, trong lòng anh lại luống cuống, có thứ gì đó giống như sẵn sàng đi ra rồi.

Hít vào một hơi thật sâu, đứng lên, ra cửa.

Không được! Mình nhất định phải ngăn cản cô đi vùng núi xa xôi kia! Anh không hy vọng thấy Liễu Tang thứ hai!

Anh vẫn đến chậm một bước, người phụ trách đoàn chữa bệnh tình nguyện nói cho anh biết, danh sách đã được xác định cũng được trình báo lên bộ phận ban giám hiệu, không cách nào sửa đổi. Trừ phi tìm được người khác tình nguyện đổi cho Lam Táp, nếu không thì không thể xóa tên cô.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 193-4: Rốt cuộc là nhanh hơn một chút... Hay chậm hơn một chút? (4)

Khúc Lại biết chuyện này không thể tìm người khác tình nguyện rồi, hơn nữa anh không thể ích kỷ như thế, trong lòng hiểu rõ ràng chuyện này đã thành tất nhiên, trong lòng chỉ cảm thấy buồn bã.

Lam Táp dĩ nhiên không biết ý tưởng lần này của Khúc Lại, lần này cô quyết tâm đi vùng núi nghèo khó, cho dù ai khuyên cũng vô dụng.

Thiên Ca Tuệ và Già Đại nghe xong lời Táp Táp nói, đều rất lý trí suy nghĩ, không tiếp tục nói nhiều.

“Táp Táp, cầu cầu theo đèn pin năng lượng mặt trời cầm tay của tớ này, ban ngày đặt dưới mặt trời sạc là điện là được rồi, ánh đèn rất mạnh, bị cúp điện còn có thể mang ra chiếu sáng.” Đây là giọng Thiên Ca Tuệ.

“Táp Táp, cậu mang theo cả máy ảnh Canon SLR này của tớ, chụp nhiều hình một chút mang về, mỗi một ngày đều phải chụp, sang năm mang về cho chúng tớ xem.” Đây là giọng Già Đại.

“Táp Táp, cậu mang cả Ipad này của tớ, bên trong có không ít game offline, buổi tối lúc nhàm chán cậu có thể mang ra chơi một chút.”

“Táp Táp, mang theo nhiều urgo thuốc cảm một chút, ở đó chắc không mua được những thứ này đâu?” đi@en*dyan(lee^qu.donnn)

“Táp Táp, mang theo nhiều quần áo và mũ, khăn quàng cổ, găng tay, túi nước ấm, trong núi khẳng định rất lạnh.”

“Táp Táp, trong núi chắc chắn không mua được đồ ăn, cậu nhất định phải mang theo nhiều chút, ví dụ như bánh bích quy, đậu phộng tẩm đủ vị, kẹo bơ socola...”

...

Hai người cứ tớ một câu cậu một câu, phối hợp vô cùng ăn ý.

Lam Táp nín chặt môi, nước mắt trong suốt đào quanh trong hốc mắt, lại cố nén không để cho nó rơi xuống, các bạn của cô, nghĩ chu đáo vì cô như thế.

Buổi tối, hai người cũng bắt đầu hành động, sắp xếp đầy ba cái vali lớn, nếu không phải Lam Táp cường chế can ngăn, đoán chừng bốn vali, năm vali nhất định không thành vấn đề.

Sáng hôm sau, ba người khó có được dậy thật sớm, cùng đi căn tin ăn điểm tâm, bình thường mất mười phút giải quyết thì hôm nay dùng toàn bộ nửa giờ.

Ba người trầm mặc không nói, chậm rãi ăn phần điểm tâm của từng người.

Sau đó, đưa Táp Táp lên xe.

Sắp tới lúc chia tay, Thiên Ca Tuệ và Già Đại cuối cùng không nhịn được nữa, ôm Lam Táp gào khóc, thật ra thì không riêng gì bởi cậu ấy đi vùng núi, hơn nữa là về buồn bã lúc chia tay, bốn năm cùng tiến cùng lùi, ba người đã sớm tốt đẹp giống như chị em gái thân mật khăng khít, bây giờ lại phải tách ra thời gian dài như vậy, thật sự khó có thể thích ứng.

Năm tư, thật sự là thời gian khiến người ta đau buồn, giống như bài hát “Tạm biệt” của Trương Chấn Nhạc hát:

Tôi sợ tôi không có cơ hội

Nói một tiếng tạm biệt với bạn

Bởi vì có lẽ lập tức sẽ không thấy được bạn

Nói với bạn một tiếng tạm biệt

Ngày mai tôi phải rời đi

Rời xa nơi quen thuộc với bạn

Phải chia lìa

Nước mắt tôi rơi xuống

Tôi sẽ nhớ mãi không quên khuôn mặt của bạn

Tôi sẽ quý trọng những kỷ niệm với bạn die ennd kdan/le eequhyd onnn

Những thứ này ở trong lòng tôi vĩnh viễn sẽ không xóa đi

Tôi không thể đồng ý với bạn

Tôi có cơ hội trở về hay không

Không quay đầu lại

Không quay đầu lại để đi tiếp

...

Khi hai cậu ấy khóc, Lam Tập nhìn nước mắt. Nhưng khi ngồi lên xe, khoảnh khắc khi xe chạy, cô nhìn ra ngoài cửa sổ cũng không nhìn được nữa mà nước mắt tuôn trào, ướt gương mặt, ướt váy, nhỏ xuống vào trong lòng cô.

Tất cả nơi này đều là kỷ niệm trân quý của cô, nơi ngày người bốn năm, chị em chung sống bốn năm, cứ tách ra như vậy, trong lòng sao có thể không đau lòng?

Còn có người kia, có lẽ, lần đi này, sẽ không bao giờ gặp lại nữa; có lẽ, sang năm khi cô trở về thì anh đã kết hôn, mà cô, cũng quên anh.

Chiếc xe buýt từ từ cách xa tầm mắt các cô, Thiên Ca Tuệ và Già Đại nhìn chằm chằm màu đen càng ngày càng nhỏ, lưu luyến trở về ký túc xá.

Mà bóng người núp sau cây cột kia, sau khi họ rời đi, cũng quay người đi, từng bước từng bước đi xa, bóng lưng cao lớn nhưng hơi cô đơn.

Thiên Ca Tuệ năm tư hiện giờ đang bận rộn đau lòng chia tay, bạn thân nhất Đồng Yên đã sớm trải qua nỗi đau “Tạm biệt” này, bây giờ tập trung tinh thần trên sự nghiệp, chỉ cầu làm được tốt nhất.

Khiến cô không ngờ chính là khi mình làm việc chính thức, buổi phỏng vấn khách quý đầu tiên lại chính là Lục Kiều Thâm đã gặp khi ăn cơm ở “Bình Tuyền”.

Anh là giám đốc điều hành tập đoàn khách sạn Missha, tuổi còn trẻ lại có thành tựu như thế, mặc dù xuất thân phú nhị đại *, nhưng bên ngoài cũng có lời đồn anh hoàn toàn dựa vào cố gắng của chính mình ngồi lên vị trí bây giờ, cũng bởi vì anh, “Missha” mới có thể có thành tựu như bây giờ.

(*) phú nhị đại: thế hệ giàu có thứ hai, chỉ con nhà giàu

Đồng Yên thấy mà hơi trợn mắt há hốc mồm, thật đúng là không phải lợi hại bình thường!

Lãnh đạo phía trên ngàn căn vạn dặm phỏng vấn lần này có được không dễ, rất quan trọng, nhất định phải cẩn thận và nghiêm túc xử lý, cố gắng làm được hoàn mỹ. dfienddn liequidoon

“Dạ, phó đài Trương, tôi hiểu.” Đồng Yên đương nhiên biết được mức độ lợi hại trong đó, gật đầu đồng ý.

Trương tiên sinh rất thương thức cô bé mới đến này, cho nên ông mới cường điệu bồi dưỡng cô.

Lục Kiều Thâm cảm thấy thế giới này thật đúng là nhỏ, chưa tới mười ngày, anh đã gặp được cô gái dịu dàng Đồng Yên đã gặp ở “Bình Tuyền” lần trước. Càng khiến cho anh ngạc nhiên hơn chính là cô lại là người dẫn chương trình ở đài truyền hình thành phố, nhếch miệng lên nở nụ cười nhân hậu, “Không ngờ còn có thể gặp được Đồng tiểu thư ở đây, hân hạnh hân hạnh.”

Không có ý thân cận cũng không biểu hiện quá xa cách, cân nhắc vừa phải, đây chính là bản sắc của thương nhân.

“Lần trước mắt vụng về không biết Lục tổng, thất kính thất kính.” Đồng Yên cười đến dịu dàng hào phóng.

Lục Kiều Thâm hít mắt đánh giá cô gái tên Đồng Yên này, người cũng như tên, cười nói xinh đẹp.

Lần phỏng vấn này rất thành công, đơn giản hỏi đến xác định vị trí sau này của khách sạn “Missha”, dự đoán tương lai phát triển thị trường trong nước, còn có vấn đề tình cảm mà quần chúng cảm thấy hứng thú nhất.

Lục Kiều Thâm là một người cực kỳ thông minh, trả lời từng vấn đề đến giọt nước không lọt.

Sau khi phỏng vấn kết thúc, Lục Kiều Thâm có việc đi trước, Đồng Yên có thể hiểu, bọn họ những chủ tịch tập đoàn này đều một ngày kiếm tỷ bạc, có thể rút ra nửa giờ làm thời gian phỏng vấn cũng coi như vô cùng tốt rồi.

Cô vốn cho rằng cô và anh sẽ không còn cơ hội gặp lại, nhưng mấy ngày sau cô ở quán cà phê gặp được một mình Lục Kiều Thâm thì không khỏi cảm thán thế giới này thật sự quá nhỏ.

“Đồng tiểu thư, xem ra nhân sinh hà xứ bất tương phùng * rồi! Nếu như có duyên, vậy chủ động mời không bằng có duyên gặp mặt, ngồi xuống uống ly cà phê?” Mối mong Lục Kiều Thâm nhếch lên một đường cong đẹp mắt.

(*) Nhân sinh hà xứ bất tương phùng: Là một vế của hai câu thơ: Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ/ Nhân gian hà xứ bất tương phùng: Chỉ cần có duyên thì dù xa ngàn dặm vẫn sẽ gặp lại/ Trong đời con người thế nào cũng sẽ gặp lại nhau.

“Lục tổng mời khách, đương nhiên phải đi.” Đồng Yên không biểu hiện quá dè dặt, theo vốn có mà thôi.

Hai người ngồi chung một chỗ không nói chuyện công việc, ngược lại nhắc tới chuyện của mình khi còn bé, nói đến chỗ vui vẻ, cũng không nhịn được mà vui vẻ cười to.

Hơi không e dè.

Lục Kiều Thâm nghĩ, đây đại khái là lần cười đến vui vẻ nhất duy nhất trong gần một năm qua của anh, cũng là lần anh buông lỏng nhất, cái gì cũng không cần nghĩ, trong mắt chỉ có cô gái dịu dàng kia, thỉnh thoảng còn lộ ra vẻ mặt dí dỏm đáng yêu, giống như còn nhiều bí mật chờ anh khám phá.

Sau đó, tần suất hai người cùng đi ăn cơm cao lên, rất nhiều phụ nữ chưa cưới và phụ nữ đã kết hôn ở đài truyền hình đều hâm mộ ghen tỵ Đồng Yên, tại sao cô vừa mới tới trong đài đã có thể phỏng vấn Lục Kiều Thâm con rể nhà vàng như vậy? Mà buồn bực chính là Lục Kiều Thâm sao có thể thích cô một người hũ nút như vậy?

Đồng Yên đã sớm luyện tập nghe vào tai trái nghe ra tai phải với những lời đồn đãi thêu dệt kia, đường mình mình đi, để cho người khác không đường để đi! E dè nhiều quá ngược lại không cách nào sống được.

Đối với Lục Kiều Thâm này, cô không ghét, nhưng cũng không thể nói đặc biệt thích, mơ hồ có chút ấn tượng tốt mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194-1: Không thể nào, sức quyến rũ của cô giảm xuống thẳng tắp sao? (1)

Trong thành thị lớn, ngựa xe như nước, mỗi một cá nhân mang đủ sắc thái đi lại mấy giờ trên đường, bận rộn trôi qua cuộc sống ngày qua ngày.

Đồng Yên từng dự đoán vô số lần tình huống sẽ gặp lại Bùi Phong, ở trong thương trường, ở trên đường cái, ở trong nhà hàng hay còn ở những chỗ khác?

Thật sự không nghĩ đến ngày này tới nhanh như vậy, cũng kịch tính như vậy.

Buổi chiều chủ nhật, Lục Kiều Thâm gọi điện thoại cho cô, nói buổi tối phải tham gia một bữa tiệc, vừa đúng thiếu một bạn đồng hành nữ, hỏi cô có rảnh rỗi hay không?

Ngay lúc đó vừa đúng cô đang đi dạo phố chung với Tuệ Tuệ, nghe thấy lời này thì hơi ngây ngốc, mặc dù mình và anh ta ăn cơm vài lần, nhưng cũng không chính thức lui tới, tối nay anh như vậy là có ý gì?

Thuần túy coi cô là bạn đồng hành nữ hay là...

“Đồng ý, đồng ý đi!” Thiên Ca Tuệ ở bên cạnh mãnh liệt nháy mắt, cô vẫn có chút ấn tượng tốt với người đàn ông tên Lục Kiều Thâm kia, rất trầm ổn hướng nội, rất có khí chất của người đàn ông thành thực, mặc dù không bì nổi với ông xã cô, chỉ có điều cũng không kém!

Lại nói quan hệ của anh ta và anh trai cũng không tệ, nếu dám bắt nạt Yên nhi, xem cô trừng trị anh ta như thế nào!

“Ừ, được.” Cuối cùng, Đồng Yên vẫn đồng ý.

Giác quan thứ sáu của cô luôn mẫn cảm tinh tế, khoảng thời gian này khi chung đụng cô cũng cảm thấy Lục Kiều Thâm thích cô, mà cô cũng có chút thích anh.

Cho dù cuối cùng như thế nào, luôn phải ném thử một lần mới biết được.

Sau khi trải qua một lần tình cảm thất bại, trong lòng cô có bao nhiêu đau thương, không dám bước ra bước quá lớn, chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí canh chừng tim của mình.

“Đi thôi, đi chọn lễ phục đi, bảo đảm tối nay Yên nhi tươi đẹp lán át toàn trường, khiến Lục Kiều Thâm nhìn thấy mà tròn tròn mắt.” Thiên Ca Tuệ lôi kéo tay Đồng Yên đi tới trung tâm thương mại.

“Tớ vẫn cảm thấy khiêm tốn một chút thì tốt hơn, quá lộ liễu sẽ thành giọng khách át giọng chủ.” Đồng Yên mặc cho Tuệ Tuệ kéo mình đi về phía trước.

“Yên nhi ngốc, sao cậu biết chủ nhân tối nay không phải là cậu.” Thiên Ca Tuệ cười đến hơi xấu xa.

Đồng Yên oán hận nheo một cái lên tay Tuệ Tuệ, “Ai bảo cậu giễu cợt tớ! Anh ấy nói đi tham gia bữa tiệc, cũng không phải đi tổ chức tiệc, tớ nghe rất rõ ràng.”

Thiên Ca Tuệ bị đau nhếch miệng: “Cậu xem cậu đi, lộ ra nguyên hình đó, còn nói không có ý với người ta, nghe được rõ ràng như thế.”

Sau khi nói xong còn rất dứt khoát nhảy ra, cười náo loạn giống như trước kia.

“Con mẹ này! Cậu đứng lại đó cho tớ!” Đồng Yên đuổi theo, nick name “Cô nàng chết bầm kia” giữa hai người đã đổi thành “Con mẹ này”, dù sao mọi người đều đã trưởng thành, không còn là học sinh cấp ba không buồn không lo trước kia nữa, đã bước vào hàng ngũ phụ nữ rồi.

“Cậu kêu tớ đứng lại thì tớ đứng lại á! Tớ cứ không đứng lại.” Thiên Ca Tuệ cười hì hì đọc về nhậu.

“Cô gái ngây thơ, chính là do Úy Nam Thừa nhà cậu cưng chiều cậu thành vô pháp vô thiên như vậy.” Đồng Yên rõ ràng không chạy theo Thiên Ca Tuệ được.

...

Hai người vừa đi vừa náo loạn, vừa náo loạn vừa chọn lựa, vừa chọn lựa vừa thử.

Cuối cùng nhìn trúng một bộ lễ phục dạ hội hai dây cổ chữ V sâu màu đỏ đậm, kiểu dáng đơn giản phóng khoáng, trừ chỗ cổ áo hơi hấp dẫn, những chỗ khác đều vô cùng thỏa đáng, nơi vòng eo là thủ công đơn thuần chế tạo, rất tinh tế.

“Yên nhi, bộ này đi, rất đẹp, vô cùng thích hợp với khí chất của cậu.”

Người hướng dẫn mua bên cạnh cũng nhiệt tình ca ngợi nói: “Tiểu thư, lễ phục này giống như mây theo yêu cầu theo số đo của cô vậy, vô cùng vừa người, hơn nữa thiết kế chỗ cổ áo càng có thể làm nổi bật bộ ngực hấp dẫn của cô.”

“Vậy thì gói lại đi.” Đồng Yên vén sợi tóc dính dính bên huyệt thái dương, dịu dàng cười nói.

Trừ độ rộng cổ áo hơi lớn ra, toàn thân mà nói cô rất yêu thích, nên mua không chút do dự, giá cả kia cũng đắt đến dọa người, xem ra sau này bản thân mình phải cố gắng làm việc rồi.

Nếu không ngay cả bản thân cũng không nuôi sống được, haizzz...

Buổi tối, Lục Kiều Thâm tự mình lái xe đến dưới nhà Đồng Yên chờ cô, khi nhìn thấy cô mặc bộ lễ phục dạ hội màu đỏ đậm từng bước từng bước tới gần thì giống như một đóa mây đỏ rực lửa đẹp lạ thường, xinh đẹp không gì sánh được!

Tối nay cô trong thanh thuần mang theo vẻ quyến rũ, trong quyến rũ lại mang theo vẻ hấp dẫn, cả người cũng lộ ra vẻ xinh đẹp không nói ra được.

“Yên nhi, em thật đẹp.” Lục Kiều Thâm cầm tay phải của cô lên, khẽ hôn.

Đồng Yên then thùng mím mím môi, hai gò má nhuộm lên tầng đỏ ửng, cúi đầu không nói.

Khi người một đen một đỏ, thân mật khoác tay nhau đi vào phòng tiệc thì lập tức dẫn đến tiếng oanh động lớn, tiếng nhiều máy chụp hình “Tách tách tách” vang lên liên tiếp, trong lòng đều âm thầm kêu may mắn, may mà tối nay mình tới đây, nếu không thì không giành được một tí trang đầu tốt như vậy trong tờ giải trí rồi, đây tuyệt đối nhắc lên một con sóng triều điên cuồng.

Một kim cương vương lão ngũ của thành phố W lại đương nhiên tuyên bố trước mặt mọi người đây là bạn gái mình, một đêm hai người đều thân mật nắm tay, ánh mắt Lục tổng nhìn cô gái yêu kiều bên cạnh, dịu dàng như nước, quả thật khiến người khác quá kinh ngạc!

Nhưng mà, Đồng Yên không ngờ lại gặp được Bùi Phóng ở đây, giờ phút này anh mặc bộ âu phục màu đen trắng tắp, đẹp trai tao nhã, so với trước kia, thành thực không ít.

Nhìn thấy Lục Kiều Thâm, anh lộ vẻ nhiệt tình khiến cho cô hơi kinh ngạc, anh đã từng là một người sao kiêu ngạo, mà giờ khắc này lại mặt mũi tràn đầy tươi cười chìa tay chào hỏi Lục Kiều Thâm.

Thật sự khiến Đồng Yên mở rộng tầm mắt, chỉ cảm thấy trong lòng giống như có thứ gì đó âm ỉ tan vỡ, tia chờ mong cuối cùng lưu lại trong đáy lòng cũng không còn. Xem ra con người sẽ thay đổi, luôn ngừng lại không tiến lên sẽ khiến cho mình xa rời khỏi xã hội này, không nắm giữ được quy tắc ngầm của xã hội này.

Có lẽ, thật sự nên buông tay, từ đó quên đi quá khứ, bắt đầu lại tất cả một lần nữa.

“Vị này, là Lục tổng...” Đôi mắt sáng rõ của Bùi Phóng liếc nhìn Đồng Yên ở đối diện, rung động giấu ở chỗ sâu ngay sau đó biến mất. Cô tối nay, không hề giống vẻ xinh đẹp đơn thuần như bình thường, giống như báu vật sau khi được khám phá, tản mát ra ánh sáng chói mắt nhất, đẹp nhất.

Đã từng, người phụ nữ này thuộc về mình, mỗi một chỗ tốt đẹp trên người cô, mỗi một phần lương thiện trong lòng cô, anh đều nhớ kỹ, khắc xương một dấu ấn.

“Nắm tay cả đời, cùng nhau thề nguyện.” Là lời hứa vào năm hai đại học anh đã hứa với cô, nhưng ba năm trôi qua, đã sớm người và vật không còn, cuối cùng là mình phụ bạc cô, thương cũng vậy, đau cũng vậy, đều là con đường mình lựa chọn.

Cho dù là quỷ, cũng phải kiên định không dời mà đi tiếp.

Bùi Phóng anh, sẽ có một ngày cường đại, chứng minh thực lực của mình với mọi người, chứng minh rằng anh có thể, chỉ có điều đến ngày đó, không biết Yên nhi của anh ở đâu?

“Cô ấy là bạn gái của tôi, Yên nhi, vị này Bùi tiên sinh rể hiền của Vũ tổng khoa học kỹ thuật ‘Vũ Huy’, tuổi còn trẻ, đã ngồi lên vị trí quản lý, tiền đồ không có giới hạn!” Lục Kiều Thâm từng nghe nói tới một số việc của cậu ta, chỉ cảm thấy người trẻ tuổi này quả thật không tệ, rất có năng lực.

Thân thể Đồng Yên cứng ngắc trong nháy mắt, cô tự trấn tĩnh nở nụ cười, nói vắn vắn hai chữ, “Hân hạnh.”

Lục Kiều Thâm là một tay lão luyện tình trường, sao lại không cảm thấy người phụ nữ trong ngực đột nhiên cứng ngắc, không để lại dấu vết liếc nhìn người đàn ông đối diện, trong lòng tự có một phen so đo.

“Là vinh hạnh của Bùi Phóng.” Bùi Phóng gần như si mê mà nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đối diện, “Tuổi hai người tương đương, chẳng lẽ là bạn học?” Lục Kiều Thâm thử dò xét hỏi.

Ai ngờ, bởi vì câu này mà thân thể người phụ nữ trong ngực rung động mãnh liệt hơn rồi, mím môi không nói được lời nào.

Bùi Phóng cũng không biết là cố ý hay vô ý, nói câu lập lờ nước đôi, “Lục tổng thật sự có con mắt tinh đời, không trách được chỉ dùng thời gian hai năm đã phát triển khách sạn ‘Missha’ đến quy mô lớn như vậy, quả là tấm gương để cho chúng tôi học tập.”

Những lời này đáp được có vài nghĩa khác, con mắt tinh đời có thể nói một câu hai nghĩa, cho Lục Kiều Thâm một không gian suy nghĩ xa xôi. Hơn nữa dùng hai chữ “Chúng tôi” đã khiến Lục Kiều Thâm tự động tăng cấp rồi, giống như đang ngầm ám chỉ tuổi anh hơi lớn.

Lục Kiều Thâm lạnh lùng nhìn người trẻ tuổi đối diện, quả thật là có vài phần can đảm, chỉ tiếc trong mắt có quá nhiều hạt cát, tư tưởng đã sớm bị sa ngã rồi, tâm tình thương thức cậu ta nhất thời tan thành mây khói.

Sau bữa tiệc, Lục Kiều Thâm tự mình lái xe đưa Đồng Yên về nhà, dọc theo đường đi hai người đều đuổi theo suy nghĩ của mình, cũng không ai chủ động mở miệng nói chuyện.

Khi sắp đến dưới nhà Đồng Yên, Lục Kiều Thâm đột nhiên khản cập thẳng xe, nghiêng người phủ lên môi Đồng Yên, trần trọc müt.

Hơi gấp gáp, hơi nóng nảy, còn có hơi không thể chờ đợi.

Khoảnh khắc khi bốn cánh môi chạm nhau, nguồn nhiệt cuộn cuộn đánh tới.

Đồng Yên cảm thấy hơi thở của mình sắp không thông, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên hai người hôn nhau, nhưng nhiệt liệt hơn lần kia, không kiềm chế được, khiến cho cô sắp không chịu đựng nổi rồi.

Lục Kiều Thâm có thể nói là gần như thô lỗ cắn cái miệng nhỏ nhắn của cô, đầu lưỡi linh hoạt cạy hàm răng của cô ra, không chút e dè càn quét toàn bộ bên trong, càng thêm đẩy đưa cái lưỡi thom của cô cùng múa —

Hai người cũng hơi thở hổn hển rồi, Lục Kiều Thâm động tình lợi hại, không nhịn được luồn vào trong lễ phục của Đồng Yên, vuốt ve đẩy dờ trước ngực cô.

Chính vì động tác như vậy khiến đầu óc Đồng Yên lập tức tỉnh táo, cô từ chối đẩy Lục Kiều Thâm một cái, run rẩy nói: “Không... Muốn.”

Chương 194-2: Không thể nào, sức quyến rũ của cô giảm xuống thẳng tắp sao? (2)

Editor: Puck -

Nghe được cô từ chối mình, tức giận kiểm chế cả đêm của Lục Kiều Thâm rốt cuộc bộc phát, hơi không lựa lời mà nói, “Em và Bùi Phóng trước kia là người yêu đúng không? Trong lòng em còn nghĩ đến cậu ta? Còn nhớ mãi cậu ta không quên? Sớm biết thế ban đầu em nên tóm chặt lấy cậu ta không buông! Cần gì phải tới trêu chọc anh? Trêu chọc thì cũng thôi đi! Em lại còn thích lừa mình dối người! Làm như vậy có ý tứ gì?”

Đồng Yên hạ mí mắt, lông mi run rẩy, không nói một lời nào cũng không cãi lại.

Cô thừa nhận cho đến bây giờ mình vẫn không thể hoàn toàn quên Bùi Phóng, nhìn thấy anh trong lòng sẽ không kiểm chế được mà xao động, cho dù đã không còn bất kỳ chờ mong và yêu say đắm với anh, nhưng thân thể giác quan của cô vẫn không cách nào quên anh nhanh như vậy, tình cảm sáu năm, không phải nói quên là có thể hoàn toàn quên được.

Huống chi những năm kia, anh là người đàn ông duy nhất trong sinh mệnh của cô, là trụ cột tinh thần của cô, là người mà cô thích nhất, là người đàn ông mà cô bằng lòng cảm tay cả đời.

Cho dù quyết định quên, vẫn phải cần thời gian.

Cô có thể tiếp nhận nụ hôn của Lục Kiều Thâm, nhưng cô vẫn còn bài xích thân thể đụng chạm theo bản năng, bởi vì không phải là đôi tay quen thuộc kia của mình, trong lòng sẽ không tự chủ mà sợ, muốn tách rời ra.

Ý tưởng của đàn ông và phụ nữ luôn không giống nhau như vậy, Lục Kiều Thâm là một người cực kỳ thông minh, tên bữa tiệc gọn sóng không tầm thường giữa bạn gái và Bùi Phóng đã khiến cho anh nhận thấy được quan hệ trước kia của hai người nhất định không đơn giản.

Ghen tức sinh ra trong nháy mắt, nhưng tự chủ của anh rất mạnh, một đường kiểm chế đến trước cửa nhà Đồng Yên, thật sự là không nhịn được nữa rồi, giữ chặt cảm của cô hôn quên mình, tay không tự giác đưa lên chỗ đẩy đã khiến cho người ta mơ tưởng viễn vông.

Nhưng cô từ chối khiến cho tự ái phái nam của anh lập tức bị đã kích, dưới cơn nóng giận đã nói ra lời làm tổn thương người. dieendaanleequydonn

Sau đêm nay, hai người hoàn toàn rơi vào chiến tranh lạnh.

Cũng tách rời khỏi cuộc sống của nhau, lại trở về vạch xuất phát.

Mặc dù bọn họ tiến vào chiến tranh lạnh, nhưng sáng ngày hôm sau trên trang đầu tạp chí giải trí, vẫn là hình tối hôm qua bọn họ ôm nhau thân mật trong bữa tiệc, hai người liếc mắt đưa tình, thật sự là trai tài gái sắc một đôi người ngọc.

Vì vậy, các nam nữ bát quái thành phố W lại bắt đầu bàn luận âm ỉ về người phụ nữ tên Đồng Yên này.

Buổi sáng khi Thiên Ca Tuệ đưa hai con trai đi nhà trẻ, ở trên đường thuận tay mua tờ báo, sau khi thấy hai bóng dáng quen thuộc trên trang đầu, không nhịn được kêu lên: “Trời ạ! Trời ạ! Tiến triển được thần tốc như vậy, chẳng lẽ, chẳng lẽ tối hôm qua... Hai người bọn họ XOXO rồi hả?”

Đầu nhỏ của Học Học và Tập Tập bu lại, trằm miêng một lời: “Mẹ, cái gì gọi là XOXO?”

◉__◉ Mồ hôi, mồ hôi đổ như thác!

“Chính là ý tứ của chữ tiếng Anh X và O.” Thiên Ca Tuệ thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình, xem ra sau này ở trước mặt hai quý nhỏ linh tinh này phải chú ý lời nói nhiều hơn.

“Mẹ, mẹ nhìn xem, người này giống như mẹ nuôi á ~” Học Học chỉ vào người phụ nữ trong hình kêu lên.

“Cái gì mà giống như? Người này rõ ràng chính là di Yên.” Tập Tập tỏ vẻ xem thường nhìn về phía anh trai.

“Mẹ, em trai dùng ánh mắt trừng con!” Học Học không thuận theo.

“Là do anh quá ngốc!”

“Mẹ, mẹ nói con và em trai ai thông minh?”

“Học Học và Tập Tập của mẹ đều là đứa bé thông minh nhất, sao lại ngốc đây? Nào, mẹ hôn một cái.” Thiên Ca Tuệ cười híp mắt hôn một cái lên mặt hai con trai bảo bối.

Học Học hài lòng dương dương liếc mắt nhìn em trai, “Mẹ, hôm qua Tập Tập bị một bạn gái cùng lớp hôn.”

“Cái gì? Hôn ở đâu?” Giọng Thiên Ca Tuệ đề cao thêm một tầng, mắt to nhìn chăm chăm con trai nhỏ. die~nd a4nle^q u2l ydo^ n

Tập Tập bị mẹ nhìn đến cả người sợ hãi, chỉ ngước mắt, cái miệng nhỏ mím lại, “Mẹ, là bạn ấy thừa dịp con không để ý hôn, con lại không thích bạn ấy, sau khi về nhà con có rửa sạch sẽ.”

Thiên Ca Tuệ hoảng hốt trong lòng, đứa bé bây giờ cũng trưởng thành sớm như vậy? Mới nhà trẻ đã biết thích ai đó?

“Cô bé đó thích con?”

“Vâng, bạn ấy nói thích con, nhưng mà con chính là không thích bạn ấy, con chỉ thích như mẹ vậy.” Tập Tập nghiêm trang nói.

O(' □ ')o

Thiên Ca Tuệ không ngờ tình yêu mẹ của Tập Tập còn nghiêm trọng như thế, sờ mặt của bé, “Về sau không cho tùy tiện để cho người khác hôn ~ cũng không thể hôn người khác, nếu như thích ai nhất định phải nói với mẹ, biết không?”

Tập Tập rất hiểu chuyện gật đầu, như tiểu đại nhân nói: “Mẹ, lần trước là ngoài ý muốn, chuyện ngoài ý muốn như vậy tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa.”

“Mẹ, con thích tiểu Đậu Đậu, con muốn hôn bạn ấy có được không?” Học Học ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi, đáng đáp tiểu Đậu Đậu đặc biệt đáng yêu, mềm mại mấp míp, giống như búp bê, chỉ có điều đặc biệt thích khóc.

“Tiểu Đậu Đậu là ai?” Thiên Ca Tuệ phát hiện sau khi con trai đi nhà trẻ, cô đều hơi không theo kịp tư duy nhảy vọt của chúng rồi.

Đang nói, một cô bé la lý đáng yêu xinh đẹp vui vẻ chạy tới, nắm tay Học Học, giọng con nít ngây thơ nói: “Học Học, mẹ tớ nói rồi, chỉ có thể hôn mặt.”

Sau đó chia khuôn mặt nhỏ nhắn tới, mắt đen to linh lợi lóe sáng. —00— | | .

Đây là đứa nhỏ nhà ai? Sao cha mẹ con bé có thể dạy đứa nhỏ như vậy? Thiên Ca Tuệ thờ dài trong lòng.

“Tiểu Đậu Đậu, tớ không thể hôn cậu đâu, bởi vì mẹ tớ không đồng ý.” Học Học nhìn mẹ mình nói.

“À!” Tiểu Đậu Đậu chớp đôi mắt to dễ thương nhìn Thiên Ca Tuệ, rất lễ phép kêu lên, “Dì, xin chào, con và Học Học thích nhau, tại sao dì không đồng ý?”

“Bởi vì Học Học đã định cô dâu nhỏ với bé gái khác rồi, cho nên không thể hôn con được.” Giọng Thiên Ca Tuệ cố hết sức hiền hòa dễ chịu, nhưng vẫn làm tổn thương cô bé người ta.

Tiểu Đậu Đậu cái hiểu cái không chớp mắt nhìn Thiên Ca Tuệ, vừa liếc nhìn Học Học, cắn môi chạy. die nda nle equ ydo mn

Học Học vừa mới chuẩn bị đuổi theo, đã bị mẹ ngăn cản, “Thành thật khai báo cho mẹ, con thích mấy bạn học nữ?”

“Một, hai, ba, bốn, năm...” Học Học bẻ ngón tay đếm đếm.

Thiên Ca Tuệ càng ngày càng cảm thấy Học Học thật lằng nhằng, thời gian trước còn gọi điện thoại mật thiết với tiểu Tinh Tinh, giờ lại thích hôn tiểu Đậu Đậu, hỏi bé từng thích bao nhiêu bạn học nữ còn bẻ đầu ngón tay đếm lâu như vậy? Còn gì nữa đây?

“Mẹ, sáu bạn.” Học Học cười hi hi nhìn mẹ mình.

Xem ra tới về thương lượng lại với ông xã về vấn đề Học Học lằng nhằng thôi? Rốt cuộc di truyền từ ai vậy? Lúc này mới bốn tuổi đã thích sáu bạn? Vậy đến năm mười bốn tuổi, hai mươi bốn tuổi, sẽ thích bao nhiêu người?

Cô cũng không hy vọng sau khi con trai của cô lớn lên sẽ trở thành một đại củ cái lằng nhằng, Tập Tập ngược lại không cần lo lắng, chỉ tiếc hơi có tình yêu mẹ, đoán chừng sau khi lớn lên sẽ tốt.

Vấn đề lớn nhất chính là Học Học, nhất định phải nghĩ ra biện pháp thật tốt mới được.

Khi tiếng chuông vang lên, Thiên Ca Tuệ rời khỏi nhà trẻ, chạy chiếc Wrangler của cô rồi đi, lại không nhìn thấy sau lưng có một bóng người, ngay sau khi cô rời đi, ánh mắt nhìn nhà trẻ lộ ra nụ cười độc ác.

Theo dõi nhiều ngày như vậy, rốt cuộc thấy được hiệu quả.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thiên Ca Tuệ cuối cùng vẫn thỏa hiệp với trong nhà, quyết định đi bệnh viện quân đội thực tập, mà Già Đại đi bệnh viện nhân dân thành phố, hai người cách nhau không xa, lái xe mười lăm phút đã đến, cộng thêm một Đồng Yên, ba người thường tập trung một nhóm ra cửa gieo họa cho tiểu chính thái.

Điều này khiến cho một người đàn ông nào đó đang ở trong tình yêu cuồng nhiệt rất bất mãn, cường chế chiếm đoạt Già Đại, trong lòng Thiên Ca Tuệ hơi giận, nhưng Chu Du đánh Hoàng Cái, một người muốn đánh một người chịu đựng, có thể có biện pháp gì?

Khiến cho cô kinh ngạc chính là anh Lăng lại là người đàn ông thần bí đã hôn Già Đại vào năm nhất, lại liên tưởng đến cảnh tượng ngày đầu tiên tự trường khi Già Đại vội vã chạy từ trên lầu xuống đụng vào anh Lăng, xem ra, có một số việc quả nhiên là duyên phận đã định.

Cho dù cách nhiều năm như vậy, cách một số người, người có tình vẫn sẽ thành thân thuộc.

Thật tốt.

Ngày chính thức đi làm, cô ngâm nga ca khúc nhỏ thay một bộ đồng phục y tá trắng như tuyết, soi gương vấn tóc lên, đội mũ y tá, sửa sang lại dáng vẻ, khẽ cắn môi làm vẻ mặt vô cùng ngây thơ đáng yêu chụp hình lại, gửi tin nhắn cho ông xã.

Lúc đó Ủy Nam Thừa đang họp, không khí trong phòng họp nghiêm túc, mỗi một nhân viên cấp cao trong công ty ngồi nghiêm túc, nghe kỹ sư Phú dùng truyền thông đa phương tiện giảng giải trình tự mới vừa nghiên cứu ra.

Cảm giác thấy di động đột nhiên rung lên, thấy là tin nhắn của Tuệ Tuệ, vội mở ra.

"Khụ..." Bởi vì họ khan quá kịch liệt, mặt sung huyết đỏ bừng.

Toàn bộ nhân viên cấp cao trong phòng họp "Vèo vèo" nhìn về phía Ủy tổng, Ủy tổng luôn luôn nghiêm túc cẩn thận tỉ mỉ làm việc lại phát ra tiếng ho lớn như vậy khi đang họp?

Còn... Họ đến mặt đỏ bừng?

Ngay cả Nam Cung Mạch đi theo Ủy Nam Thừa suốt mười năm cũng hơi khó hiểu, khóe mắt liếc nhìn thấy vừa rồi Ủy tổng nhìn điện thoại di động, đoán chừng chuyện này không thoát được liên quan đến phu nhân.

"Tiếp tục." Ủy Nam Thừa đè nén xao động trong lòng mình, nhét điện thoại di động vào trong túi, mặt không đổi sắc tiếp tục chủ trì hội nghị, vừa rồi là anh mất mặt.

Tuệ Tuệ cái ma nhân tinh * này, tuyệt đối là cô ý!

(*) ma nhân tinh: Cô gái nhỏ nghịch ngợm tinh quái khiến người ta mê muội, người ta điên rồ (Theo baike).

Nhìn xem tôi về trừng trị cô như thế nào!

Thiên Ca Tuệ đúng là cô ý, cô chính là muốn thử phản ứng của ông xã mình một chút, kết quả chậm chạp không nhận được tin nhắn trả lời của anh, không khỏi hơi thất vọng, chẳng lẽ anh không nhìn thấy? Hay là sau khi xem xong anh không có cảm giác?

Không thể nào, sức quyến rũ của cô thật sự giảm xuống thẳng tắp rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 195: Bà xã, trong lòng anh em vĩnh viễn là độc nhất vô nhị

Editor: Puck - Diễn đàn

Dĩ nhiên không phải sức quyến rũ của cô giảm xuống, ngược lại sức quyến rũ của cô quá lớn, hoàn toàn ảnh hưởng đến công việc của Ủy Nam Thừa, cho nên điện thoại di động bị anh chuyển thành chế độ tắt âm rồi.

Tập trung tinh thần hoàn thành công việc ngày hôm nay, buổi chiều tan tầm sớm một chút đi bệnh viện đón bà xã, vẫn còn rất lãng mạn mưa một bó lam sắc yêu cơ, quen thuộc đi vào.

Mặc dù trong bệnh viện mỗi ngày đều có không ít người cầm hoa tươi ra vào thăm bệnh nhân, đã sớm không phải là chuyện hiếm có gì, nhưng Ủy Nam Thừa một người đàn ông như phong thần * anh tuấn thành thực quyến rũ như vậy cầm một bó to lam sắc yêu cơ vẫn đưa đến không ít cái quay đầu nhìn.

(*) phong thần: thần sắc đẹp

Giờ phút này Thiên Ca Tuệ đang ở trong phòng bệnh đỡ một bé trai năm tuổi, bé khóc nháo không chịu tiêm, y tá khác cũng không có cách nào, ngay cả mẹ đứa nhỏ cũng gấp đến đầu đầy mồ hôi, vậy phải làm sao bây giờ? d1en d4nl 3q21y d0n

“Người bạn nhỏ, con là bé trai đúng không?”

Bé trai kia với đôi mắt đầm lệ mông lung cắn môi, gật đầu một cái. Nghĩ thầm: Bé đương nhiên là bé trai rồi!

“Bé trai sau khi lớn lên sẽ là nam tử hán đại trượng phu, phải làm người dũng cảm nhất có đúng không?” Thiên Ca Tuệ hướng dẫn từng bước.

Bé trai tiếp tục gật đầu một cái, cha bé cũng thường nói với bé, sau này khi bé lớn lên nhất định phải làm một người dũng cảm nhất.

“Nam tử hán đại trượng phu sao lại sợ tiêm đây? Không phải chỉ như bị con kiến cắn một cái thôi sao? Chúng ta phải dũng cảm chút, tuyệt đối không thể khóc biết không?” Thiên Ca Tuệ dùng giọng điệu giống như dụ dỗ con trai nói.

Bé trai kia cái hiểu cái không nhìn cô một cái, mím miệng không hề khóc nữa, nhưng vẫn không dám tiêm, nhất là cái kim tiêm này dài thật dài, nhìn đã sợ.

“Đưa bé dũng cảm chắc không sợ đau nhĩ.”

Bé trai nhe răng đến mặt đỏ bừng, “Con rất dũng cảm.”

Thiên Ca Tuệ cũng không nói gì, chỉ cười híp mắt nhìn cậu bé, đây đều là do bình thường ở nhà luyện ra được từ Học Học và Tập Tập, rất có lực rắn đe.

“Cô tiêm đi, con không sợ.” Bé trai thờ phỉ phò nói, bé mới không sợ!

Đưa bé thật ra cũng rất sĩ diện, nhất là bé trai, khi tiêm rõ ràng cũng rất đau, nhưng bé lại cắn chặt môi, nói không khóc cũng không khóc, rất dũng cảm.

Mẹ đứa bé rất cảm kích liếc nhìn Thiên Ca Tuệ, cô y tá mới tới này thật không tệ.

Đúng lúc này, Vạn Chân Chân cùng tới bệnh viện thực tập với Thiên Ca Tuệ đẩy cửa đi vào, nhìn cô tỏ vẻ thần bí nói: “Chị Tuệ Tuệ, ngoài kia có người tìm chị.”

“Ai tìm chị?” Thiên Ca Tuệ hơi buồn bực, lúc này ai sẽ đến tìm cô?

“Một người đàn ông.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn của Vạn Chân Chân tràn đầy ranh mãnh mà cười. dinendian.loqidJon

“Người đàn ông?” Thiên Ca Tuệ kinh ngạc hơn, tròn tròn cặp mắt.

“Rất tuần tú đó ~” Vạn Chân Chân tốt nghiệp trường y, so ra còn nhỏ hơn Thiên Ca Tuệ bốn tuổi, là tiểu nữ sinh hào sắc điển hình, là kiểu khi nhìn thấy soái ca sẽ hưng phấn không thôi...

“Hiện giờ soái ca đều có khắp nơi.” Thiên Ca Tuệ tức giận trả lời.

“Em đoán anh ấy là bạn trai chị.” Vạn Chân Chân cười đến giống như con hồ ly nhỏ.

“Thư Nhã, nơi này giao cho cô, tôi đi xem một chút.” Thiên Ca Tuệ nói với nữ sinh có dáng dấp rất xinh đẹp ở bên cạnh, sau đó vẫy tay bái bai với bé trai và mẹ của bé, lôi kéo Vạn Chân Chân cùng đi.

Thư Nhã xuất thân nghèo khó, có thể tới nơi này thực tập là cô dựa vào chính mình không ngừng cố gắng tranh thủ được, cho nên hết sức quý trọng cơ hội không dễ có này, bình thường cho dù làm gì đều cẩn thận tỉ mỉ, rất có lòng cầu tiến, được y tá trưởng Bạch Hoa rất thích.

Nhưng kể từ sau khi Thiên Ca Tuệ này đến, cô ta giống như một ánh sao lấp lánh, cướp đi sáng rỡ thuộc về cô, ngay cả y tá trưởng cũng cực kỳ coi trọng cô ta, khiến cho cô nghĩ không thông.

Nghe từ người bên cạnh nói nhà cô ta có chút liên hệ, cho nên khinh bỉ và chán ghét cô ta nhiều thêm một tầng.

Mà cố tình hai người bị phân đến cùng một tổ nhỏ, khiến cho cô buồn bực mà lại không thể làm gì.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thiên Ca Tuệ nhìn thấy ngồi trong phòng làm việc là người đàn ông của mình thì rất kinh ngạc, cũng rất vui mừng, “Ông xã, sao anh lại tới đây? Còn mua một bó lam sắc yêu cơ như vậy, hôm nay là ngày gì sao?”

“Hôm nay là ngày đầu tiên bà xã đi làm, đương nhiên phải ăn mừng một trận rồi.” Tròng mắt đen của Ủy Nam Thừa khẽ híp lại, không hề chớp mắt nhìn

bà xã mặc bộ đồng phục y tá, trong đầu hiện lên bức hình cô gửi cho mình sáng nay.

“Anh tới đây là vì chuyện buổi sáng chứ? Tại sao không để ý tới em? Chẳng lẽ anh đã bị miễn dịch với em?” Đôi tay Thiên Ca Tuệ ôm cổ ông xã, mắt húng con môi.

“Em đồ trứng thối nhỏ này, buổi sáng có ý gửi hình khêu gợi như vậy cho anh, cố ý để cho anh không cách nào yên tâm làm việc đúng không?” Ủy Nam Thừa nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. diee ndda finleeq uysd doon

“Nào có, chẳng qua người ta chỉ cảm thấy lần đầu tiên mặc đồng phục y tá hết sức mới mẻ mà thôi! Cho nên mới gửi cho anh xem một chút! Nào biết anh hồi lâu không có phản ứng, làm hại người ta cho rằng sức quyến rũ của người ta giảm xuống.” Thiên Ca Tuệ vênh cong môi lên, nhưng mà trong lòng lại vui mừng, thì ra ông xã sợ không cách nào yên tâm làm việc nên mới không trả lời tin nhắn của cô.

“Bà xã, ở trong lòng anh em vĩnh viễn độc nhất vô nhị, vốn không có ngày sức quyến rũ sẽ giảm xuống.”

“Gạt người! Chờ đến sau khi em trở thành bà già, nào còn có sức quyến rũ gì.”

“Đưa ngố, anh sẽ cùng em từ từ già đi, em là bà già, anh chính là ông già, mọi người tám lạng nửa cân.” Ủy Nam Thừa nhéo lỗ mũi của Tuệ Tuệ, cười đến cung chiêu.

Trong lòng Thiên Ca Tuệ ầm ập, vừa mới chuẩn bị đưa môi thơm lên, cửa bị đẩy ra rồi, Vạn Chân Chân và mấy y tá khác cùng nhau té ngã vào, thì ra bọn họ vẫn núp ở ngoài cửa nghe lén, nghe đến chỗ kích động thì kích động lên.

Vì vậy, phá cửa xông vào.

Nhìn trên mặt Thiên Ca Tuệ kìm nén tức giận, mọi người rất biết điều mà tán loạn hết, còn Vạn Chân Chân bị đè ở dưới cùng, hết sức khó khăn bò dậy, còn chưa đi ra đã bị gọi lại.

“Vạn Chân Chân! Không phải em đã đi phòng bệnh 301 rồi sao?” Thiên Ca Tuệ cắn răng nghiến lợi quát, cô nữ sinh nhỏ này, thật sự si mê đến không cứu được.

“Em vốn chuẩn bị đi, nhưng y tá trưởng đột nhiên triệu tập mọi người đi họp, cho nên em liền trở lại.” Vạn Chân Chân ngượng ngùng giải thích.

“Đi họp?” Thiên Ca Tuệ nghi ngờ liếc nhìn cô ấy.

“Đương nhiên rồi, em không dám bịa chuyện cười giỡn này.” Vạn Chân Chân vừa nói còn vừa liếc nhìn trộm Ủy Nam Thừa, trong lòng cảm khái: Thật sự đẹp trai! Soái ngay người rồi! Chỉ tiếc là danh hoa đã có chủ! Haizzz...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196: Em đột nhiên phát hiện thế giới này khắp nơi tràn đầy JQ

Editor: Puck -

Vạn Chân Chân thật sự không lừa cô, đúng là y tá trưởng Bạch Hoa triệu tập mọi người đi họp, bố trí công việc sau này và hạng mục cần chú ý.

Bạch Hoa là một người phụ nữ chừng ba mươi, xuất thân thư hương thế gia, dịu dàng nhã nhặn lịch sự, xinh đẹp hào phóng, làm việc ở đây cũng chừng mười lăm năm rồi, đã sớm tạo thành uy tín nhất định, được nhóm người vai dưới tôn làm “Chị Hoa”.

Thiên Ca Tuệ cũng không ngoại lệ, khi nhìn thấy chị ấy luôn ngọt ngào gọi một tiếng “Chị Hoa”, dù sao về sau chị ấy chính là lão đại trực tiếp của mình, sau này có thể có rất nhiều vấn đề cần hỏi han chị ấy, quan hệ nhất định phải làm tốt.

Bạch Hoa cũng biết Thiên Ca Tuệ là con dâu của viện trưởng Ủy, năm đó cô bé còn được sinh ra ở đây, cho nên dù sao cũng hơi có ấn tượng với cô bé này, mặc dù viện trưởng Ủy có báo cho cô biết cần yêu cầu Thiên Ca Tuệ nghiêm khắc, không cần đối xử đặc biệt, nhưng dù sao người ta cũng là lá ngọc cành vàng, cô cũng không dám quá lớn lối, âm thầm quan tâm rất nhiều.

Cũng nói rất rõ ràng, “Tuệ Tuệ, về sau có gì không hiểu hoặc có vấn đề gì không hiểu cũng có thể nói với chị Hoa, đừng băn khoăn biết không? Giống như các em mới ra thực tập, kinh nghiệm thực tiễn tương đối ít, rèn luyện một chút mới tốt.” die nd da nl e q uu ydo n

“Vâng, cảm ơn chị Hoa, em hiểu rồi.”

Thiên Ca Tuệ biết chị Hoa nể mặt cha mình mới sẵn sóc mình như vậy, trong lòng rất cảm kích, càng thêm cố gắng học tập, muốn chứng minh bản thân.

Hộp xong, mọi người giao ban của mình rồi đi về, Thiên Ca Tuệ khoác tay chồng ngọt ngào mà đi ra cửa bệnh viện, ghen chết một đám người, gia cảnh tốt, tướng mạo đẹp, còn có một ông xã soái cực phẩm như vậy!

Hai người không về thẳng nhà, mà đi đến một quán lẩu Trùng Khánh, Thiên Ca Tuệ luôn không phủ nhận mình là một người tham ăn, chỉ cần là thức ăn ngon cô đều thích, hơn nữa càng cay càng nghiện!

Nồi lẩu uyên ương hun bên má cô đỏ bừng, khẩu vị của Úy Nam Thừa tương đối nhẹ, bình thường không thể ăn cay.

“Nào, ném thử bò viên này, mùi vị rất ngon đó ~” Thiên Ca Tuệ dùng đũa gấp lên chuẩn bị đút cho ông xã, lại ngoài ý muốn nhìn thấy hai người quen.

“Ông xã, mắt em không bị mờ chứ.” Động tác của Thiên Ca Tuệ giống như bị người điểm huyệt, mắt đen chăm chú nhìn một đôi nam nữ ngồi ở bên kia bình phong.

Bởi vì do góc độ, bên kia không thấy được bên này, mà bên này vừa đứng có thể nhìn thấy bên kia.

Úy Nam Thừa nhàn nhạt liếc nhìn hai người này, đáy lòng cũng hơi kinh ngạc, “Không có.”

“Em đột nhiên phát hiện trên thế giới này khắp nơi tràn đầy kỳ tích, không thể tưởng tượng nổi và JQ!” Thiên Ca Tuệ cảm khái nói.

“JQ?”

“Chính là gian tình!” Trong mắt Thiên Ca Tuệ thoáng qua tia sáng quái ác.

Trên trán Úy Nam Thừa treo hai vạch đen, bình tĩnh nói: “Em phải tin tưởng trên thế giới này có đủ chuyện lạ, chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

“Nhưng mà! Nhưng mà... Anh Hứa và chị Đông Nhi sao lại đi cùng nhau chứ? Không phải chị Đông Nhi mới trở về không lâu sao?” Thiên Ca Tuệ cảm thấy đây là một chuyện khiến cho người khác rất khó hiểu.

Nhưng không biết rằng cõi đời này còn rất nhiều chuyện tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, mấy năm trước Thiên Chi Dương nhất thời vui mừng tổ chức party sinh nhật kia, trò chơi trong bóng tối tìm đối tượng động lòng, thật đúng là gán ghép cho vài cặp đôi, cho dù cách vài năm như vậy, chung quy vẫn không bỏ qua nhau.

“Có lẽ trước kia bọn họ đã quen biết, có lẽ bọn họ vừa thấy đã yêu, hoặc có thể giữa bọn họ xảy ra chuyện gì đó mà chúng ta không biết?”

Thiên Ca Tuệ nâng quai hàm hỏi: “Thừa, anh nói sau khi anh trai em biết, sẽ có... Ý tưởng gì không?”

“Không biết.” Úy Nam Thừa hiểu Thiên Chi Dương, giữa cậu ấy và Đông Nhi vốn không có bất cứ cảm tình gì, hai người đính hôn hoàn toàn do cha mẹ hai bên thúc đẩy, cho nên hai người đều tự do, không tồn tại cách nói ai phản bội ai.

“A... Chỉ có điều cũng thế, hiện giờ anh trai bị Anh Nại quán lấy dạy tiếng Trung cả ngày rồi, anh ấy cũng đã nói với em với chị Đông Nhi chỉ thuần túy là bạn bè, không có cách nào làm người yêu.” Thiên Ca Tuệ thấy chị Đông Nhi thân mật đút thức ăn cho anh Hứa, trong mắt anh Hứa lộ vẻ dịu dàng là điều mà cô chưa từng thấy.

"Anh Nại trị được Dương, mà hai người bọn họ, nhìn quả thật rất xứng đôi. Du đã rất lâu không vui vẻ như vậy, Hứa Nhiều vẫn là chuyện đau nhất trong lòng cậu ấy, cậu ấy cảm giác làm anh thất bại."

"Anh Hứa chính là người hiền lành điển hình, chuyện gì cũng thích ôm vào mình, anh ấy và chị Đông Nhi nhìn qua rất ấm áp và hạnh phúc." Thiên Ca Tuệ nhìn dáng vẻ hai người liếc mắt đưa tình, trong lòng rất cảm động, chị Đông Nhi chính là người anh Hứa quay đầu bỗng nhiên gặp, thật là đẹp!

Phó Đông Nhi cứ có cảm giác giống như có một đôi mắt đang nhìn mình, quay đầu lại nhưng cái gì cũng không thấy, hình như chỉ là ảo giác của cô. Không biết mới vừa rồi quả thật có người đang nhìn cô, nhưng ngay một giây trước khi cô quay đầu sang đã rời đi.

"Sao vậy?" Hứa Du nhìn thấu người phụ nữ đối diện đang lo lắng, dịu dàng hỏi.

"Không có việc gì, ăn thêm một miếng." Phó Đông Nhi gấp một miếng thanh cua * hấp, đút cho bạn trai.

(*) thanh cua (Surimi - 搗り身, nghĩa là "thịt xay" trong tiếng Nhật) là một loại thực phẩm truyền thống có nguồn gốc từ cá của các nước châu Á như Nhật Bản, Trung Quốc. Cá nguyên liệu được tiến hành rửa, phi lê, xay nhỏ, băm nhuyễn và phối trộn các nguyên liệu phụ, định hình, xử lý nhiệt sẽ cho sản phẩm được gọi là surimi. (Theo wikipedia)

Lại nói, hai người cũng mới hẹn hò không lâu, trước kia bởi vì thân phận của hai người mà hơi e dè, nhất là Hứa Du, biết rõ bản thân mình không quên được người phụ nữ nhỏ này, nhưng vẫn lấy ý chí siêu mạnh khống chế mình nhớ nhưng có.

Lần đầu tiên trong đời Phó Đông Nhi theo đuổi một người đàn ông, lại liên tục gặp phải trắc trở, có thể nghĩ trong lòng như đưa đám, cô biết anh hơi e

dè thân phận của cô, dù sao giữa bạn bè luôn lưu truyền một câu nói kinh điển: Vợ bạn không thể lừa gạt!

Không nhận được nói rõ ràng chân tướng sự tình cho anh, anh trừ kinh ngạc còn có hơi không dám tin, tiến triển vẫn như cũ không có bước tiến lớn.

Đều nói nữ theo đuổi nam cách một tầng sa, Phó Đông Nhi lại cảm thấy nữ theo đuổi nam giống như cách ngọn núi lớn, không cách nào vượt qua được, khiến cho cô nản chí một lần nữa.

Đúng lúc này, Hứa Du ngã bệnh.

Thân thể anh vẫn luôn yếu đuối, hơn nữa công việc bận rộn, áp lực lớn, thường đi công tác, khó tránh khỏi hơi không chịu nổi, thời tiết thay đổi lạnh liền mắc vi khuẩn cảm cúm.

Sốt cao ba mươi chín độ, nằm ở trên giường không dậy nổi, giọng khàn khàn đến nỗi không ra lời.

Cha Hứa mẹ Hứa đã sớm dọn đi chăm sóc con gái, trong nhà trừ chị Lý giúp việc ra thì chỉ còn một mình anh, thật sự thê lương.

Phó Đông Nhi bị đá kích đến hoàn toàn mất lòng tin, mua xong vé máy bay chuẩn bị trở về Luân Đôn làm việc, nhưng lúc gần đi lại không nhận được mà gọi điện thoại cho anh, nghe thấy giọng khàn khàn thô ráp của anh thì bức tường xây lên trong lòng kia ầm ầm sụp đổ.

Vé máy bay bị cô vứt trên mặt đất, cũng không quay đầu lại lao ra khỏi sân bay, chạy tới nhà anh.

Cực nhọc ngày đêm chăm sóc anh cả ngày lẫn đêm suốt ba ngày, cho dù Hứa Du có tâm địa sắt đá đi nữa, cũng bị bàn tay mềm này cảm hóa, trong lúc Hứa Du ngã bệnh, tình cảm của hai người thăng hoa.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 197: Mẹ, đau, huhu...

Editor: Puck -

Thế giới này luôn có quá nhiều có thể và không thể nào, ai có thể nói được rõ ràng, ai có thể đoán được chính xác?

Hai người vốn không thể có khả năng đi cùng với nhau thỉnh thoảng bất ngờ đi cùng với nhau, một người sớm bị bọn họ lãng quên lại đột nhiên xuất hiện, còn lấy phương thức cực đoan đó, thật sự khiến cho người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Úy Nam Thừa chưa bao giờ nghĩ rằng bởi vì mình tạm ngừng hoạt động của Trì Dục một tháng mà ghi hận mình thời gian dài như vậy, càng thêm không tiếc bất cóc con trai mình, khoảnh khắc khi cúp điện thoại, một quyền đâm lên bàn, tài liệu trên bàn đều bị đánh bay.

Thư ký Lâm vừa đứng lúc đi vào, bị sợ đến tay khẽ run, cái lý "Choang" một tiếng rơi xuống đất, cả phê cũng bắn ra đầy đất.

"Tổng giám đốc, tôi lập tức dọn dẹp sạch sẽ." Lần đầu tiên thấy Úy tổng nổi giận lớn như vậy, thư ký Lâm nói chuyện cũng lắp bắp, nom nớp lo sợ lui ra ngoài, khi cầm cây chổi và cây lau nhà đi vào lần nữa, vừa lúc thấy Úy tổng mặt âm trầm sập cửa đi ra, trong lòng không khỏi "Lộp bộp", trời ạ! Úy tổng nổi giận lại có thể khủng bố như vậy!

Úy Nam Thừa ko dám nói cho Tuệ Tuệ biết chuyện này, sợ cô không chịu nổi, chỉ có thể tìm anh vợ kiêm bạn tốt Thiên Chi Dương thương lượng chuyện này, hai người hẹn gặp mặt ở tiệm cà phê.

"Trì Dục? Chính là mình tính nổi danh mấy năm trước? Con mẹ nó hán đây là lấy tiền đồ của chính mình làm tiền đánh cuộc! Lại học trò hạ lưu bất cóc này! Còn dám chơi đến trên đầu chúng ta? Hán chắc không muốn lăn lộn?" Thiên Chi Dương tức giận đến thiếu chút nữa đập bẻ ly.

"Hán uy hiếp em cũng không phải quan trọng, vấn đề là hán không nên bất cóc con em!" Sắc mặt Úy Nam Thừa rất tối tăm.

"Yêu cầu của tên khốn kia là gì?"

"Hán muốn đảm nhiệm là đại sứ hình tượng của nhãn hiệu game Lê Nhạc dưới cờ của công ty em, cũng ký kết hợp đồng mười năm, còn phải bồi thường phí tổn thất tinh thần hai năm qua của hán là một trăm vạn, nếu không sẽ bất lợi với đứa nhỏ." Giữa hai chân mày của Úy Nam Thừa đều là lo lắng, Học Học và Tập Tập mới bốn tuổi, nếu như Trì Dục làm ra chuyện gì gây bất lợi cho sức khỏe của hai đứa, như vậy anh nhất định sẽ khiến cho Trì Dục trả lại gấp mười! die ennd kdan/le eequhyd onnn

"Tao con mẹ nó! Gây bất lợi cho đứa nhỏ? Hán thật sự dám nói! Nếu hán dám làm tổn thương một cọng tóc của Học Học và Tập Tập, xem tôi chính chết hán như thế nào! Đảm nhiệm đại sứ hình tượng nhãn hiệu game dưới cờ của cậu trong mười năm? Còn phải bồi thường phí tổn thất tinh thần cho hán một trăm vạn? Hán điên rồi hay thần kinh không bình thường! Trên đời này còn có chuyện dễ dàng như vậy sao?" Giọng Thiên Chi Dương lên cao rất

nhieu.

Úy Nam Thừa nghĩ đến vừa rồi một tiếng “Cha” kia của Học Học và Tập Tập trong điện thoại, thật sự khiến cho anh lo lắng, tên Trì Dục trướng thúi này! Cho dù hấn sinh lòng oán hận với anh cũng không nên lấy đứa bé tới làm hà giận!

"Nhưng Học Học và Tập Tập còn ở trong tay hấn, chúng ta không còn cách nào."

Thiên Chi Dương cũng trầm mặc, "Tuệ Tuệ còn chưa biết sao?"

"Không biết, trong nhà cũng không biết."

"Hấn hẹn cậu gặp nhau ở đâu, nếu không tôi đi cùng cậu?" Thiên Chi Dương biết rõ Thừa là một người cha, một người chồng, con trai trong lòng, đôi lại là anh khẳng định cũng sẽ đồng ý, dù sao tiền bạc những thứ kia đều chỉ là vật ngoài thân, an toàn của đứa bé quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Úy Nam Thừa cau mày, trong mắt có nỗi buồn không tan được, "Không được, hấn yêu cầu Tuệ Tuệ một mình cầm tiền đi đón con trai trở lại, nếu như bảo cảnh sát hấn sẽ giết con tin."

"Giết con tin? Hấn thật sự có lá gan nói ra! Con mẹ nó Trì Dục chính là một tiểu nhân gian trá! Thật sự có gan mượn lực! Muốn mượn công ty cậu lấy ánh sáng trở lại làng giải trí? Cứ để cho nó đắc ý trước! Tôi có biện pháp bôi xấu hấn!" Nếu không phải Thiên Chi Dương e dè đây là tiệm cà phê, khẳng định dấm bàn rồi!

"Trì Dục người này quả thật khiến cho người ta ghê tởm, coi như ngã một lần khôn hơn một chút, về sau em ít tiếp xúc với người như vậy, tránh cho không phân thân ra được. Em rồi rắm không biết nên nói chuyện này với Tuệ Tuệ như thế nào, em sợ cô ấy sẽ không chịu nổi, Học Học và Tập Tập đều là tâm can của cô ấy." Úy Nam Thừa khô não nhất chính là chuyện này, nhưng anh không ngờ chính là đã có người thay anh làm.

-

Buổi sáng sau khi Thiên Ca Tuệ đưa hai con trai đi nhà trẻ, mí mắt phải vẫn nhảy không ngừng, cho nên bình thường chạy xe đến bệnh viện mười lăm phút, hôm nay dùng đến nửa giờ, dọc theo đường đi đều thận trọng, chỉ sợ xảy ra sự cố an toàn gì.

May mắn, bình an đến bệnh viện, tâm tình của cô cũng tốt hơn nhiều, xem ra nói "Mí mắt trái nhảy tài, mí mắt phải nhảy tai" cũng không nhất định hoàn toàn chính xác. dñiendn liequidoon

Vậy mà, sắp đến buổi trưa, cô đột nhiên nhận được một cú điện thoại xa lạ, một giọng nói xa lạ mà hơi quen thuộc.

【Thiên tiểu thư đã lâu không gặp, còn nhớ tôi không?】

Thiên Ca Tuệ moi ruột gan suy nghĩ một lượt các bạn bè quen thuộc hoặc đồng nghiệp, thật sự không có ấn tượng đặc biệt với giọng nói này, rất lễ phép mà trả lời.

"Xin lỗi, tôi không nhớ rõ, xin hỏi anh là?"

【Thiên tiểu thư thật sự là quý nhân hay quên chuyện, cũng khó trách không nhớ rõ tôi đây một người không có liên quan gì!】Trong giọng nói của Trì Dục tràn đầy giễu cợt.

Trong lòng Thiên Ca Tuệ hiện lên vẻ không vui, người này là ai vậy! Không có việc gì gọi điện thoại cho mình, còn toàn nói không giải thích được! Có bị bệnh không! Giọng nói cũng không còn thân thiện như mới bắt đầu.

“Anh rốt cuộc là ai? Tôi không thích chơi trò đoán chữ”

【Nhanh như vậy đã tức giận à? Không trách được kêu cô làm chút việc nhỏ cũng không chịu, cho nên tất cả đều do cô tạo thành! 】Giọng Trì Dục rõ ràng kích động rất nhiều.

Trong lòng Thiên Ca Tuệ càng thêm kỳ quái, người này chẳng lẽ tinh thần không bình thường gọi nhầm số?

“Tiên sinh, tôi nghĩ có thể anh gọi sai số rồi, tôi thật sự không biết anh, cũng không biết anh nói vậy là có ý gì."

Trì Dục bị lời của cô chọc giận, găm thét lên, 【Tôi gọi sai số? Không biết tôi? Tốt! Rất tốt! Thật sự quá tốt!】Trong lòng càng chắc chắn tính chân thật trong lời Đồng Tiểu Ôn nói, càng hận Thiên Ca Tuệ thêm một phần.

"Cái gì và cái gì! Không phải anh có bệnh chứ!" Thiên Ca Tuệ cũng tức giận, vừa mới chuẩn bị cúp điện thoại, đột nhiên nghe được "Rầm" một tiếng vang lên, sau đó là tiếng đứa bé, âm thanh kia —

【Tôi có bệnh? Tôi có bệnh cũng do mấy người ép ra đấy!】 Trì Dục hung tợn quát, sau đó một cục đá tung cửa, hung thần ác sát đi về phía cặp sinh đôi bị hấn trời lại. die,n; da.nlze.qurydo/mn

Học Học và Tập Tập vẫn bị Trì Dục trói vào trên ghế không động được, trong miệng còn bị nhét vải, nhìn hấn ta dữ tợn đi vào như vậy, hai bé đều trừng to mắt mà nhìn hấn, trong miệng kêu "Ồ ô", chỉ hận không thể sử dụng ánh mắt giết chết hấn!

"Mẹ tui mày đã cảm thấy tao gọi nhầm số, vậy thì để tao cho mẹ chúng mày nghe giọng con trai bảo bối của mình." Lời Trì Dục truyền rõ ràng vào trong tai Thiên Ca Tuệ, cô rất không tin che miệng không để cho mình kêu ra.

Người kia nói cái gì? Con trai bảo bối của cô? Âm thanh kia? Thật sự rất giống Học Học và Tập Tập! Trời ạ! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trì Dục đưa tay tháo vải trong miệng Học Học và Tập Tập, bàn tay thô lỗ vỗ lên gương mặt trắng nõn của hai đứa, "Gọi đi! Gọi đi! Tại sao không gọi!"

Học Học và Tập Tập cũng rất quật cường, cắn chặt cánh môi không lên tiếng, mắt to đen như đá quý cảm hận nhìn chằm chằm vào Trì Dục.

"Không lên tiếng phải không? Tao xem mày có kêu lên hay không!" Trì Dục không chút nương tay dùng sức nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Học Học, sức lực lớn đến mức khiến Học Học đau đến nước mắt đảo quanh, không nhịn được "Oa" một tiếng khóc lên, "Mẹ, đau, hu hu..."

Bé mới bốn tuổi, cho dù hiểu chuyện hơn nữa, cũng không thể chịu đau đớn trên thân thể, hơn nữa từ nhỏ đến lớn cũng không có ai đối xử như vậy với hai đứa, đương nhiên hơi sợ.

Thiên Ca Tuệ hoàn toàn bị một tiếng "Mẹ" tê tâm liệt phế này làm kinh hãi, đây không phải là giọng của Học Học sao? Không phải hai đứa nên ở nhà trẻ sao? Làm sao lại... Trong lòng quận đau khí chịu một trận, con trai của cô lại bị người ngược đãi! Còn khóc đến đau lòng như thế, giọng không nhịn được hơi run rẩy.

"Anh rốt cuộc là ai? Tại sao muốn bắt con tôi? Anh có điều kiện gì cứ nói, tôi sẽ cố hết sức thỏa mãn anh, chỉ cần anh không được ngược đãi con trai tôi, bọn chúng vô tội."

Trì Dục cười lạnh nói: 【Vô tội? Chẳng lẽ tôi không vô tội? Các người gia tăng khổ sở trên người tôi, tôi đương nhiên phải trả lại trên người con trai mấy người, cái này gọi là một thù trả lại một thù!】

"Tôi không quan tâm trước kia anh có thù gì với chúng tôi, nhưng không hề có chút xíu liên quan nào đến con trai tôi, anh tuyệt đối không thể tổn thương hai đứa! Nói ra điều kiện của anh!" Thiên Ca Tuệ ép mình phải tỉnh táo lại, bởi vì cô biết gấp gấp hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì.

【Tôi đã nói yêu cầu của tôi với ông xã cô, chắc hẳn anh ta đang suy nghĩ đó, thời gian tốt nhất đừng quá lâu! Tôi sợ con trai bảo bối của các người không chờ được!】 Dứt lời liền tắt luôn điện thoại.

Quay đầu đã thấy cặp sinh đôi hung hãn nhìn mình chằm chằm, nhất là một đứa trong đó hốc mắt rung rung, khuôn mặt nhỏ nhắn bị hấn nhéo vừa đỏ vừa sưng, thật đúng là tội nghiệp, chỉ có điều cũng phải trách cha mẹ chúng, ai bảo bọn họ ác với mình như vậy? Vậy thì đừng trách hấn độc ác với con trai bọn họ! dĩn-d@n'3q21y'd0n

"Nhìn chằm chằm tao làm gì? Trước kia tao cũng là người tốt, nhưng bị cha mẹ mày dồn đến đường cùng, bọn họ vốn không để ý đến cảm nhận của tao! Vậy thì đừng trách tao không khách khí!" Trì Dục tỏ vẻ cảm hận.

Học Học và Tập Tập nhìn chằm chằm hấn không lên tiếng, tên trứng thối này! Cha nhất định sẽ tới cứu mình!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Bệnh viện bên kia, cúp điện thoại xong, Thiên Ca Tuệ khó dần tâm tư, hít vào một hơi thật sâu, người này rốt cuộc là ai? Miệng hấn nói tất cả đều do mình tạo thành, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô nhớ mình chưa từng kết thù với ai!

Thôi, vẫn nên gọi điện thoại cho thầy Quý ở nhà trẻ, hỏi thầy giờ tan học buổi sáng là ai đi đón Học Học và Tập Tập.

Sau khi thầy Quý nghe được cực kỳ kinh ngạc đáp lại: "Học Học và Tập Tập chưa về nhà sao? Buổi sáng một nhóm bạn nhỏ chơi trên sân trường, chỉ có hai bé không về ăn cơm trưa, nghe Đậu Đậu nói hai bạn về nhà, chẳng lẽ không phải ngài đi đón sao?"

"Không có." Thiên Ca Tuệ hiểu rõ con trai của mình, tuyệt đối sẽ không đi cùng người xa lạ, vậy chỉ có một khả năng: Là bị ép mang đi!

Lại gọi tiếp điện thoại cho ông xã, cho dù nói như thế nào, an toàn của con trai là nhất, anh nhất định sẽ đứng về phía mình.

Úy Nam Thừa gọi thẳng điện thoại cho trợ lý Nam Cung, để cho cậu ấy lấy danh nghĩa của mình ra thông báo, đưa Trì Dục một lần nữa trở về công ty bọn họ, đảm nhiệm đại sứ hình tượng game Lê Nhạc dưới cờ khoa học kỹ thuật Úy Cốc, thời hạn hợp đồng mười năm.

Nam Cung Mạch hơi khó hiểu, anh đi theo Úy tổng nhiều năm như vậy, thật sự nghĩ không ra chuyện này, Trì Dục không phải đã sớm phai nhạt trong làng giải trí rồi sao? Đây là diễn tuồng gì?

Mặc dù nghĩ vẫn trùng điệp, nhưng anh vẫn hiểu không nên hỏi nhiều, làm xong chuyện của mình là được.

Gần như ngay lập tức, các đài truyền hình lớn và trên LCD các trung tâm thương mại lớn đều post quảng cáo truyền bá này lên, rất nhanh đưa đến oanh động trong vòng giải trí, phải biết ngay từ một năm trước Trì Dục đã phai nhạt trong phạm vi tầm mắt của mọi người, sự nghiệp chạy xuống đáy cốc, từ đó không ai hỏi thăm.

Ngay cả ban đầu người đại diện thời phong anh ta lên cũng rời anh ta mà đi, có thể nói triệt để chơi xong rồi.

Ai có thể nghĩ thời gian trôi đi một năm, anh ta lại lấy tư thế hoa lệ như thế quay lại, ngả nhào từ đầu bò dậy từ đó, nói ra thật sự rất đúng rồi.

Ngay cả người đại diện của anh ta cũng sợ hãi than anh ta quả thật có chút thủ đoạn, có thể khiến Ủy tổng luôn không mua bút toán của ai cam lòng ký kết hợp đồng làm người đại diện (phát ngôn) mười năm, phải biết bản thân làng giải trí là nơi bất quá, có tin tức này, hơn nữa có lãg xê thích hợp lòng người, độ nổi tiếng của Trì Dục sẽ đạt tới đỉnh cao, có thể càng thành công hơn trước kia.

Đây không thể nghi ngờ chính là chỗ thông minh của Trì Dục, anh biết ngả nhào từ đâu nhất định phải đứng lên từ đó, cái tên khoa học kỹ thuật Ủy Cốc là danh hiệu top đầu trên trường quốc tế, một khi thông cáo ký hợp đồng mười năm với mình, nhất định sẽ mang đến hiệu ứng dây chuyền, sắp tới một lần nữa trở lại làng giải trí, nói không chừng có thể còn thành công hơn trước kia!

Thiên Ca Tuệ nghe được đường dây điện thoại bên kia vẫn bận, gấp đến mức đứng ngồi không yên, khó khăn lắm mới thông, lại chậm chạp không nhận, trong lòng không yên không nắm chắc.

Ủy Nam Thừa nhìn thấy Tuệ Tuệ gọi điện thoại tới, liếc mắt nhìn Thiên Chi Dương ở đối diện, dùng khẩu hình miệng hỏi nên làm gì bây giờ?

“Nhận.” Thiên Chi Dương ý bảo cậu ấy nhận, cho dù nói như thế nào, sớm muộn gì cũng phải nói cho cô ấy biết.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198-1: Cha, tên trứng thối đó đi ra ngoài, cha phải nhanh lên một chút (1)

Editor: Puck -

【Thừa, tên bất cóc này rốt cuộc có yêu cầu gì? Hắn ta muốn như thế nào mới thả Học Học và Tập Tập?】 Thiên Ca Tuệ lo lắng hỏi.

“Trì Dục gọi điện thoại cho em?” Giọng Ủy Nam Thừa nhàn nhạt, thật ra thì anh đang đè nén cơn giận của mình, tên khốn kiếp đáng chết này! Uy hiệp mình không đủ còn chạy đến trước mặt Tuệ Tuệ nói hươu nói vượn!

Thiên Ca Tuệ đột nhiên nghe thấy cái tên này, hơi không kịp phản ứng, lẩm bẩm nói: Trì Dục, Trì Dục...

【Anh nói tên bất cóc chính là Trì Dục? Tại sao anh ta phải làm như vậy? Chúng ta không thù không oán với anh ta.】

Cô thật sự không nghĩ ra mình có gì đụng chạm với Trì Dục, đương nhiên không biết tất cả đều do Đồng Tiểu Noãn âm thầm thúc đẩy, haizz... Hiểu lầm kia thật lớn!

Ủy Nam Thừa liền nói sơ chuyện năm đó cho cô biết.

Sau khi nghe xong lời ông xã nói, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Ca Tuệ càng cau chặt lại, tên Trì Dục này cũng quá nhỏ mọn đi! Chỉ bởi vì chuyện như vậy mà bất cóc con trai của cô? Thiệt cho cô trước kia còn coi anh ta là người tốt! Thật sự là người không thể nhìn bề ngoài! di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

【Ông xã, nhanh chóng nghĩ cách cứu con trai ra, mới vừa rồi Học Học khóc đến đau lòng, còn nói đau, nhất định là tên khốn kia ngược đãi thằng bé.】 Giọng Thiên Ca Tuệ hơi nghẹn ngào.

“Tuệ Tuệ, đừng nóng vội, anh nhất định sẽ cứu con trai bình an ra ngoài.” Ủy Nam Thừa đè nén cơn tức sắp bộc phát ra, Trì Dục lại dám đánh con trai anh? Thật sự chán sống rồi!

【Ừ, mặc kệ hắn ta có yêu cầu gì, chỉ cần không làm tổn thương con trai, chúng ta cũng đồng ý.】

Ý kiến hai người đạt thành nhất trí, bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị, sẵn sàng chờ đợi điện thoại của Trì Dục.

Trì Dục nhìn thấy quảng cáo trên ti vi kia, cười đến nước mắt cũng sắp chảy ra, trời không phụ người có lòng, rốt cuộc cho mình thấy ngày này, xem ra cặp sinh đôi này thật sự có tác dụng!

Liếc mắt nhìn Học Học và Tập Tập bị trói trên ghế, tâm tình thật tốt coi dây thừng ra cho chúng, tháo vải trong miệng, nếu Ủy Nam Thừa đảm bảo hiệu suất công việc nhanh như vậy, hẳn cũng nên đối xử tốt với hai đứa nhỏ một chút.

Theo ý hắn, đứa bé bốn tuổi vốn không thể giờ trò gì, huống chi mới vừa rồi hai đứa còn khóc đến đau lòng như vậy, vốn không đủ gây e sợ! Cho nên buông lỏng rất nhiều.

Học Học và Tập Tập vốn chính là đứa nhỏ thông minh, biết người bắt cóc chúng nhất định là tên trướng thủ, theo đó từng có quan hệ với cha mẹ, cũng không khóc không làm khó, chỉ yên tĩnh đi lại trong phòng.

Tri Dục biết ngồi lâu rồi, khó tránh khỏi tứ chi sẽ tê dại, nên mặc cho bọn chúng tự do hoạt động ở đó, không để ý nhiều lắm.

Đột nhiên, điện thoại reo, thì ra là người đại diện Khải Thụy của hắn, hẹn hắn ra ngoài nói chuyện, nhếch miệng lên nở nụ cười hả hê, hớn hờ lên, tới thật đúng lúc. di1enda4nle3qu21ydo0n

Liếc mắt nhìn hai tiểu quỷ trong phòng, hung tợn uy hiếp nói: “Ngây ngốc từ tởm ở đó cho tao, chờ cha mẹ mày tới chuộc tội mày về!” Sau đó cũng không quay đầu lại khóa cửa đi ra ngoài.

Sau khi hắn đi, Học Học và Tập Tập liếc mắt nhìn nhau, đây là một căn hộ xây thô khép kín một phòng ngủ, vốn không lắp đặt thiết bị, hoàn toàn có thể dùng nhà chỉ có bốn bức tường, không có gì cả để hình dung.

Điện thoại của hai đứa cũng bị Tri Dục tịch thu rồi, vốn không cách nào liên lạc được với bên ngoài, chỉ đành phải đi tới ban công, ngó đồng ngó tây, đáng tiếc tầng lầu quá cao, vốn không có cách nào cầu cứu.

“Anh, anh nói phòng bên cạnh có người ở không?” Tập Tập nhìn chậu hoa bày trên ban công bên cạnh, như có điều suy nghĩ.

Học Học nhặt một cục gạch nhỏ trên đất, “Anh ném qua thử, xem có phản ứng hay không.” Dứt lời, ném tới, “Cạch” một tiếng, nện xuống nền gạch men sứ ban công bên cạnh.

Một hồi lâu, bên kia cũng không hề có động tĩnh gì, Học Học và Tập Tập rất chán ngán thất vọng, nếu như sát vách có người ở, nói không chừng hai đứa còn có khả năng trốn thoát, nếu như không có ai, vậy thì một tia hy vọng cũng không có.

Khoảng cách giữa hai ban công khoảng gần 40cm, cơ hội bay qua gần như bằng không.

Đột nhiên nghe được tiếng đẩy cửa, hai tay Học Học và Tập Tập khấn trương nắm chặt nhau, tròng mắt không hề chớp mà nhìn chăm chăm vào sát vách, có người! Thật sự có người! Chẳng lẽ nói hai đứa được cứu rồi?

Một bé trai lớn hơn hai đứa chừng một hai tuổi đi ra, đầu tiên liếc nhìn cục gạch vô cớ xuất hiện trên ban công nhà mình, sau đó liếc thấy hai bé trai giống nhau như đúc ở ban công bên cạnh đang vẫy tay với mình, bị sợ đến thiếu chút nữa trốn về phòng.

Giọng cũng hơi run run, “Hai... Hai đứa... Là người... Hay là quý?”

Phải biết, sát vách vốn không có người ở! Đột nhiên xuất hiện cặp sinh đôi, thật sự khiến cho cậu bé sợ.

“Anh trai, anh không phải sợ, chúng em đương nhiên là người rồi, không tin anh nhìn cái bóng dưới đất xem.” Cậu người khác giúp đỡ đầu tiên phải xóa bỏ nghi ngờ của người ta mới đúng. Dieễn đàn lee quý ôn

Lúc này bé trai mới phát hiện hai bóng đen trên nền đất, lần này thở ra một hơi, “Hai em là hàng xóm mới tới sao?”

“Không phải vậy, chúng em bị người xấu bắt cóc tới đây, anh có thể đưa đi động cho chúng em mượn một chút không, chúng em muốn gọi điện thoại cho cha, để cho cha đến cứu chúng em.” Tập Tập nói đầu vào đấy.

“Anh nhìn trên mặt em, chính là bị người xấu đánh đó.” Học Học chu cái miệng nhỏ nhắn chỉ hai gò má sưng đỏ của mình.

“Wow! Giống như trong phim vậy!” Bé trai đột nhiên cảm thấy rất kích thích, hai mắt sáng long lanh nhìn hai bé trai trước mắt, “Tên xấu xa kia đâu? Nó bị các em đánh ngất xỉu sao?”

Về mặt Học Học và Tập Tập chỉ có thể dùng một từ 囧 để hình dung, hai bé hiểu nếu không nắm chặt thời gian, tên xấu xa kia sắp trở lại, chỉ đành phải nói lại một lần, “Anh trai, anh có thể đưa đi động cho chúng em mượn một chút không? Gọi một cú điện thoại?”

“A, được, hai đứa chờ một chút!” Bé trai phui đất xoay người chạy vào trong nhà, một phút đồng hồ sau cầm điện thoại di động chạy đến, đưa cho hai đứa.

Tập Tập vội đưa tay qua nhận, rất nhuần nhuyễn bấm số điện thoại của cha.

Úy Nam Thừa đã chuẩn bị xong tất cả, ngồi trên xe cùng Tuệ Tuệ sẵn sàng chờ lệnh, chỉ chờ điện thoại của Tri Dục gọi tới, một tay giao tiền một tay giao người.

Cho nên khi nhìn thấy số điện thoại xa lạ gọi tới anh không chút do dự nhận, giọng nói hơi không tốt, “Tri Dục, tôi đã chuẩn bị thỏa đáng tất cả, địa điểm trao đổi ở đâu?”

【Cha, con là Tập Tập, chúng con bị nhốt ở...】 Tập Tập đột nhiên phát hiện mình không biết đây là đâu, như cầu cứu nhìn về phía anh trai ở ban công sát vách.

【Tòa 1510B chung cư Cảnh Đàm 】 Bé trai rất nhàn nhuyến báo ra địa chỉ của mình.

“Tập Tập, các con ngoan ngoãn chờ, cha lập tức tới cứu các con.” Mặc dù Ủy Nam Thừa rất muốn hỏi các con lấy được điện thoại di động ở đâu, nhưng anh hiểu bây giờ nhiệm vụ quan trọng là nắm chặt tất cả thời gian đi cứu con trai, chuyện khác đều là thứ yếu.

【Cha, tên trùng thúí đó đi ra ngoài, cha phải nhanh lên một chút.】 Trong giọng nói của Tập Tập cũng hơi khản trương, lần đầu tiên trong đời làm chuyện như vậy, thật sự khiến cho bé cảm thấy kích thích.

Đổi thoại ngắn gọn, Ủy Nam Thừa đã rõ ràng sáng tỏ, nếu như mình có thể cứu con trai ngay trước mặt Trì Dục vậy khẳng định tốt nhất, cơ hội hơi mong manh, anh chỉ có thể nhờ cảnh sát hỗ trợ.

Thiên Ca Tuệ ở bên cạnh nghe được tiếng con trai trong điện thoại, tìm "Thích thích thích" không ngừng, hận không thể lập tức bay qua cứu con trai ra, náo loạn muốn đi cùng ông xã.

"Em không thể đi, em phải ở đây chờ, anh đưa điện thoại di động này cho em, trước khi anh chưa trở lại, Trì Dục gọi điện thoại tới đây nói gì em cũng đáp ứng, nhất định không thể để cho hắn phát hiện bất kỳ bất thường gì, nếu như anh bình an cứu con trai ra, còn có thể trở lại dĩ nhiên là tốt nhất, nếu như không thể cứu trước hắn thì chúng ta một tay giao tiền một tay giao người, ngoan, chờ tin tức của anh." Ủy Nam Thừa khê hôn lên trán bà xã, mở cửa gọi một chiếc taxi đến chung cư Cảnh Đàm

Khoảnh khắc cửa xe đóng lại, tìm Thiên Ca Tuệ vẫn đập thành thích không ngừng, chấp tay trước ngực cầu nguyện trong lòng Thừa có thể cứu con trai ra trước Trì Dục.

Cảnh chuyển sang bên cặp sinh đôi, bé trai cách vách quần lấy Học Học và Tập Tập hỏi chuyện đã xảy ra, hai bé nói toàn bộ cho anh trai này biết.

"Trời ạ! Tên xấu xa kia rất đáng hận! Hắn đây là ngược đãi con nít, phạm pháp." Cha thằng bé là luật sư, mưa dầm thấm đất nên dính chút lỗi nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 198-2: Cha, tên trùng thúí đó đi ra ngoài, cha phải nhanh lên một chút (2)

Editor: Puck - Diễn đàn

"Tập Tập, hình như tên trùng thúí đó trở lại." Học Học mắt tinh nhìn thấy phía dưới có bóng người rất giống Trì Dục.

"Anh trai, cảm ơn anh giúp một tay, chỉ có điều anh phải đồng ý với em, sau đó cho dù xảy ra chuyện gì, anh cũng không thể ra ngoài, lỡ như người xấu cũng bắt anh tới đây, vậy thì càng thảm." Tập Tập làm bộ nghiêm trang dặn dò.

Bé trai gật đầu một cái, trong lòng lại nghĩ chuyện vui như vậy dĩ nhiên không thể bỏ qua mình!

"Anh trai, hẹn gặp lại." Học Học và Tập Tập vẫy vẫy tay với bé trai, đóng kỹ cửa đi ra ban công, ngoan ngoãn trở lại căn phòng bị đóng kín kia, ngồi giả bộ như không có việc gì, trong lòng lại đang đánh trống.

Khi Trì Dục mở cửa đi vào, nhìn thấy cặp sinh đôi biết điều ngồi trên ghế, liền đóng cửa đứng trên ban công gọi điện thoại cho Ủy Nam Thừa, để cho anh ta nhanh chóng chuẩn bị xong tiền và hợp đồng. Nghe được giọng Thiên Ca Tuệ ở đầu bên kia, hắn cũng không cảm thấy có gì kỳ quái.

Bởi vì giờ khắc này tâm tình của hắn quá hưng phấn, thậm chí hơi lâng lâng, mới vừa rồi Khải Thụy hoạch định chút tương lai khiến cho hắn hận không thể lập tức trở lại làng giải trí, nhắm mắt lại, suy nghĩ một chút cảnh tượng kích động lòng người sau này, hắn đã không nhận được tâm tư bay bổng, bừng sáng tương lai của hắn lên! Mà tất cả tiền đề chính là phản hợp đồng, chỉ có ký kết hợp đồng, hắn có thể hoàn toàn yên tâm.

Khi Thiên Ca Tuệ nhận được điện thoại của Trì Dục, cố nén tâm tình xáo động, theo căn dặn của ông xã, đồng ý từng yêu cầu của hắn, xong việc cộng thêm một câu, "Anh nói những gì tôi đều đồng ý với anh, chỉ cần con tôi bình yên." die nd da nl e q uu ydo n

【A, toàn bộ đồng ý theo tôi, vậy trước tiên cô chuyển toàn bộ tiền vào tài khoản của tôi, chờ tôi nhận được tin nhắn thông báo, sẽ nói cho cô biết con trai báo bối của cô ở đâu.】

"Anh nói chuyện không tính toán gì hết! Đã nói một tay giao tiền một tay giao người!" Thiên Ca Tuệ rất tức giận, người này đúng là không phải đáng hận bình thường!

【Thiên tiểu thư! Hiện giờ tất cả do tôi định đoạt! Nếu như cô không muốn gặp lại con trai cô thì đừng đồng ý!】 Dứt lời tức giận định cúp điện thoại, hần có lo nghĩ của mình, khi dẫn cặp sinh đôi tới đây có thuốc mê, để cho bọn chúng nhắm mắt ngủ mấy giờ, mà bây giờ dẫn bọn chúng ra ngoài, khó bảo đảm sẽ không xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Cho nên, vì lý do an toàn, hần chuẩn bị nhận được tiền, sau đó mới trả tự do cho bọn chúng.

"Vậy ký hợp đồng như thế nào?" Thiên Ca Tuệ hít vào một hơi thật sâu.

【Bây giờ mấy người ký xong hợp đồng rồi chuyển phát cho tôi!】

"Trì tiên sinh, lá gan của anh không khỏi cũng quá nhỏ đi! Ngay cả ký hợp đồng và tiền cũng không dám tự mình đến cầm, vậy mười năm hợp tác sau này, anh chuẩn bị mỗi ngày đều tránh chúng tôi sao? Anh cảm thấy tránh được?" Thiên Ca Tuệ cười lạnh nói.

【Không phải tôi nhất gan, thế lực các người thật sự quá lớn, không ký hợp đồng trước tôi không dám làm bất kỳ chuyện mạo hiểm gì.】 Dù sao Trì Dục cũng không phải thương nhân, chỉ biết chơi chút mưu mô mà thôi, cho nên rất nhiều chuyện hần đều suy nghĩ không đủ chu toàn, không suy nghĩ sâu xa.

Thiên Ca Tuệ biết nói nhiều hơn nữa với hần cũng không khác nói nhảm, dù thế nào đi nữa hiện giờ trong mắt hần chỉ nhận tiền và hợp đồng, cảm thấy những thứ này mới bảo đảm tuyệt đối không thể sai sót, vốn chưa từng nghĩ tới hợp đồng thường thường chính là chơi chữ, ai thua ai thắng thật sự nói không rõ ràng!

Huống chi Thừa đã chạy tới chung cư Cảnh Đàm, một khi cứu con trai ra, tất cả mộng ban ngày của Trì Dục đều sẽ tan vỡ!

Cho nên hiện giờ cô rất muốn dụ hần ra ngoài, tranh thủ thời gian cho ông xã, "Trì tiên sinh cứ tin tưởng công ty chuyển phát nhanh như vậy sao? Lỡ như hợp đồng bị mất thì làm thế nào?"

【Chuyện này không phiền Thiên tiểu thư quan tâm, chỉ cần có số hóa đơn chuyển phát nhanh thì có thể tra được.】 di3nd@n13qu.yd0n

"A, nhưng lỡ như bị người có lòng ký sai thì như thế nào?"

【Thiên tiểu thư rốt cuộc có ý gì?】 Giọng Trì Dục hơi lạnh lùng.

Trong lòng Thiên Ca Tuệ "Lộp bộp", chẳng lẽ đánh rần động cỏ, ngay sau đó dùng giọng điệu thả lỏng nói: "Tôi chỉ đây lòng tốt bụng nhắc nhở anh mà thôi, có thể có ý tứ gì khác chứ?"

【Tốt bụng cũng không cần! Chỉ cần không mang ý xấu gì là được! Hợp đồng nhanh chóng gửi cho tôi, nếu không thì đừng nghĩ đến nhìn thấy các con cô!】 Dứt lời tắt luôn điện thoại.

Khóe mắt đột nhiên liếc thấy có một bé trai ngồi trên ban công sát vách, mắt mở to tò mò nhìn mình, không khỏi thả lỏng vẻ mặt, dù sao hần cũng không rõ ràng lắm về những người bên cạnh, cho nên vẫn cẩn thận một chút thì tốt hơn.

"Người bạn nhỏ, một mình cháu ở nhà sao?" Giọng nói rất hiền hòa.

Trông nét bé trai đảo tròn hai vòng, nghĩ thầm: Chẳng lẽ hần chính là tên xấu xa kia?

"Chú, chú là hàng xóm mới chuyển tới sao? Cháu có thể đi nhà chú chơi không?" Tuyệt đối là ánh mắt thuần túy không tì vết.

Trì Dục mất tự nhiên ho hai tiếng, "Không phải, chú chỉ tới xem phòng một chút."

"A... Mới vừa rồi sao chú tức giận vậy? Cha thường nói với cháu con người phải giữ vững tinh thần tỉnh táo, tức giận không tốt cho thân thể." Bé trai tiếp tục chớp chớp mắt to kia.

⊙__⊙ Trên trán Trì Dục trượt xuống giọt mồ hôi, Bé trai này rốt cuộc đã ngồi đó bao lâu? Nó rốt cuộc nghe được những gì? Có phải cha mẹ nó ở nhà không?

"Chú, có phải chú chê cháu rất dài dòng không? Điều do cha mẹ cháu ngày ngày đi làm, vốn không có thời gian chơi với cháu." Bé trai lập tức đổi một bộ mặt buồn bã. di@en*dyan(lee^qu.domn)

Nghĩ vẫn trong lòng Trì Dục lập tức tiêu tan hơn phân nửa, thờ phào nhẹ nhõm, thì ra chỉ có một mình thằng bé ở nhà, cho dù nó nghe được hay không nghe được, nó dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ.

"Người bạn nhỏ, cháu vẫn nên nhanh chóng vào nhà đi, chú phải đi rồi."

"A... Bye bye." Trong mắt bé trai thoáng qua vẻ láu cá, phần lớn nội dung cuộc nói chuyện điện thoại vừa rồi của Trì Dục đã bị bé nghe thấy và sử dụng điện thoại đi động ghi âm lại rồi, cho nên bé xác định Học Học và Tập Tập đúng là bị tên trùng thú này bắt lại, rất thông minh bấm 110. Đồng thời trong lòng cũng mạnh mẽ một ý tưởng vĩ đại, sau khi lớn lên muốn làm một cảnh sát nhân dân, đặc biệt bắt những tên trùng thú thoát nhìn có vẻ hòa nhã này!

Sau này cậu bé quả thật như ý nguyện thi vào trường cảnh sát, trở thành một thám tử không tề, lại am hiểu thuật đọc tâm.

Nhân duyên gặp gỡ, mười lần năm sau lại đánh nhau với cặp sinh đôi Học Học và Tập Tập một trận, ba người không đánh nhau không quen biết, trở thành bạn tốt.

Hôm nay cục cảnh sát thành phố W nhận được hai cuộc điện thoại trình báo kỳ quái, người báo cảnh sát không giống nhau, thời gian không giống nhau, nhưng địa điểm và người cần giải cứu lại là một!

Khiến cục trưởng cục cảnh sát không ngờ chính là lần này Ủy Nam Thừa lại lấy quan hệ quân đội và chính phủ ra, khiến cho ông không dám chậm trễ, đây chính là chất nội bảo bối của lão tư lệnh Ủy, nếu có sơ suất, bọn họ ai cũng không đền nổi! Chỉ đành phải điều động nhân viên cảnh sát tinh anh nhất trong cục cảnh sát, nhanh chóng chạy tới tầng mười lăm tòa B chung cư Cảnh Đàm, cần phải cứu cặp sinh đôi an toàn.

Khi Trì Dục nhận được tin nhắn thông báo tài khoản ngân hàng có bút toán một trăm vạn gửi vào và hóa đơn chuyển phát, trong lòng hồi hộp, ngay cả đi bộ cũng bay bổng, nhắm mắt lại ảo tưởng sinh hoạt tốt đẹp sau này, cùng với vinh quang dưới ánh đèn, trong lòng hắn không nhận được mà run rẩy!

Hắn từ gia cảnh nhỏ không ưu việt, làm cái gì cũng phải bỏ ả cố gắng nhiều gấp mấy lần người khác, hắn đã từng oán hận ông trời bất công, đều là người nhưng số phận khác nhau!

Thật may là khi mình trưởng thành có một gương mặt đẹp, khi lên cấp ba đã được chương trình tìm kiếm ngôi sao phát hiện ra, nói hắn rất có tiềm chất làm minh tinh, liệt kê một loạt đối tượng thành công, nghe được khiến lòng hắn ngửa ngáy, sau khi cân nhắc hai ngày đã quyết định phát triển vào làng giải trí, vừa gia nhập đã hoàn toàn chìm sâu vào, mặt đen tối đã từng gặp cũng học được không ít, cứ như vậy từng bước một bước đến chỗ nước sâu.

Cũng bởi vì như vậy nên khiến cho hắn nhìn thấy hy vọng cuộc sống, càng cao thì kiếm được càng nhiều, sẽ có đầy đủ tiền gửi cho cha mẹ và em trai em gái, để cho bọn họ cũng có cuộc sống tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Học Học có phải nhớ bà xã nhỏ không?

Editor: Puck - Diễn đàn

Vậy mà năm trước khi sự nghiệp rơi vào đáy vực, hắn trở lại cuộc sống túng quẫn trước kia, cảm giác đang trên thiên đường đột nhiên té xuống địa ngục này khiến hắn trôi qua như thế nào được!

Tự nhiên phát tiết toàn bộ oán hận đầy tràn lên người Ủy Nam Thừa, cố tình Đồng Tiểu Noãn còn xiên cho hắn một đao, khiến cho hắn hoàn toàn rơi vào chỗ vạ kiếp bất phục.

(*) vạ kiếp bất phục: muôn đời muôn kiếp không trở lại được; Vĩnh viễn không có khả năng khôi phục.

Khoảnh khắc khi chuông cửa vang lên, hắn vẫn còn ngơ ngác ngồi trên ghế hồi tưởng lại chuyện cũ.

Học Học và Tập Tập ở trong phòng liếc mắt nhìn nhau, nghĩ thầm: Nhất định là cha đến đón mình, trong mắt lộ vẻ mừng rỡ, rón rén đi về phía cửa, xuyên qua khe cửa nhìn ra bên ngoài.

Trì Dục đột nhiên thức tỉnh, hơi chần chừ đi tới bên cạnh cửa, nhìn từ mắt mèo ra ngoài, kết quả không thấy bóng người, không khỏi kỳ quái, đứng vững thân thể, nghi ngờ neho mắt lại.

Chuông cửa vang lên lần nữa, một giọng con nít quen thuộc truyền đến, “Chú, chú có nhà không? Là cháu, chính là người bạn nhỏ Quan Bị vừa rồi nói chuyện với chú trên ban công.”

Là bé trai vừa rồi! Trì Dục không biết vì sao, cứ có cảm giác là lạ, trầm giọng hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Chú, vừa rồi khi cháu chơi yoyo trên ban công, không cẩn thận lăn đến ban công nhà chú rồi, cháu có thể đi vào nhặt không?” Dieễn đàn lee quý đồn

Thì ra là vậy! Lòng mới vừa rồi còn nhảy dựng lên của Trì Dục trong nháy mắt về lại chỗ cũ, “Vậy cháu đợi lát nữa, chú đi nhặt cho cháu.”

Quan Bị ở ngoài cửa làm tư thế Ok với Ủy Nam Thừa ở bên cạnh, trong phòng mắt đen tràn đầy ý cười, mới vừa rồi khi bé báo cảnh sát, cảnh sát đã nói cho bé có người đã báo cảnh sát, hơn mười phút sau đã đến, bé liền cố ý ném yoyo sang ban công sát vách, sau đó chạy đến chờ cảnh sát lên, bởi vì bé muốn tự mình trải nghiệm kinh nghiệm bất kể xấu một lần.

Đội trưởng Vương của cục cảnh sát và Ủy Nam Thừa đều cảm thấy bé trai năm, sáu tuổi này vô cùng thông minh và lanh lợi.

Khoảnh khắc khi Trì Dục cầm yoyo ra mở cửa, ba bốn cảnh sát cùng nhau xông vào, cùng cầm súng chỉ vào hắn.

Học Học và Tập Tập núp ở khe cửa nhìn tình huống bên ngoài cũng chạy ra luôn, nhào vào trong ngực cha mình.

Úy Nam Thừa ôm chặt hai con trai, hôn một cái lên mặt từng đứa, khi nhìn thấy trên mặt Học Học hơi sưng đỏ, tức giận “Àm” cái xông lên trong mắt.

Đặt hai đứa ở chỗ an toàn, xông tới hung hăng cho Tri Dục một quyền, đánh đến mắt hấn nổ đom đóm.

“Mày đồ khốn kiếp không có tính người! Ngay cả đứa bé cũng ngược đãi!”

Khóe miệng Tri Dục tràn ra vết máu, hấn nằm trên mặt đất cười ha ha, trống rỗng và đau thương trong mắt thật thê thảm, tất cả xảy ra quá đột ngột, khiến cho hấn ứng phó không kịp.

Lại một lần nữa để cho hấn ngã từ trên thiên đường vào địa ngục, hơn nữa lần này ngã còn thảm hơn lần trước, ngã vào mười tám tầng địa ngục vạn kiếp bất phục.

Điều này có thể trách ai? Tham lam? Điền rò? Hay là cứng đầu?

Người một khi đã có cuộc sống tốt, hình như không cách nào trở lại địa điểm xuất phát, bởi vì lòng đã bắt đầu bành trướng, bất tri bất giác khiến người ta biến chất rồi.

Một vụ án bất cóc kết thúc như vậy, Quan Bị thành tiểu anh hùng, càng thêm ước định với đội trưởng Vương sau này khi lớn lên muốn báii ông ấy làm thầy, đội trưởng Vương chỉ coi lời cậu bé là lời nói giỡn, không hoàn toàn cho là thật, nhưng không ngờ mười lăm năm sau mình thật sự thu nhận cậu bé này làm học trò.

Úy Nam Thừa dẫn Học Học và Tập Tập tới cảm ơn Quan Bị, nếu như không phải cậu bé tốt bụng cho hai đứa mượn điện thoại, chuyện cũng không thuận lợi như vậy, nếu như không phải cậu bé thông minh lanh lợi dùng biện pháp đó đi gõ cửa, đi vào cũng không thuận lợi như vậy. Cho nên trong vụ án này cậu bé là người có công lớn. die nd da nl e q uy ydo n

Buổi tối, sau khi cha mẹ Quan Bị trở lại, nghe câu chuyện anh hùng của con trai, dĩ nhiên khen ngợi và tán thưởng một phen.

Khi Thiên Ca Tuệ chạy đến chung cư Cảnh Đàm, thấy trên mặt con trai sưng đỏ, đau lòng không thôi, ý vị hôn mãnh liệt, hỏi hai đứa có đau không, còn có chỗ nào bị thương không?

Học Học và Tập Tập lắc đầu, vui chặt trong ngực mẹ không chịu ra ngoài.

Thấy Tri Dục bị áp giải vào trong xe cảnh sát, nhìn không được chất vấn hấn, “Roi vào tình huống như bây giờ, chẳng lẽ anh không cảm thấy hối hận sao? Lại nói giữa chúng ta thật sự không thù không oán, lại làm thành thù hận lớn sâu như vậy, có cần thiết không? Anh cố ý lợi dụng tôi tăng độ nổi tiếng của anh lên, tôi cũng không trách gì anh, nhưng ông xã tôi ghen là rất bình thường, sợ dĩ anh ấy khóa hoạt động một tháng của anh lại cũng vì cảnh cáo anh. Chúng tôi cũng không nghĩ đến khiến sự nghiệp của anh rơi vào đáy vực, ai lại không có thời kỳ rơi vào đáy vực, chẳng lẽ cứ nhất định phải chọn thủ đoạn cực đoan như vậy sao?”

“Cô không trách tôi? Nói thật cao thượng! Vậy cô còn nói đây tất cả đều do tôi gieo gió gặt bão?” Đôi môi nhuốm máu của Tri Dục lạnh lùng liếc cô, có một vẻ máu tanh lạnh lùng.

“Tôi nói tất cả đều do anh gieo gió gặt bão khi nào?” Thiên Ca Tuệ rất kinh ngạc.

“Khi tôi nhờ Đồng Tiểu Noãn đi tìm cô giúp một tay, cô nói như thế nào?” Trong mắt Tri Dục có vẻ giễu cợt, hiện giờ lại giả bộ vô tội với hấn?

Thiên Ca Tuệ hoàn toàn ngây ngốc, “Đồng Tiểu Noãn! Anh nhờ Đồng Tiểu Noãn tới tìm tôi giúp một tay? Chuyện khi nào?”

Tri Dục nhìn dáng vẻ của cô đúng là kinh ngạc, đáy lòng trầm xuống, chẳng lẽ mình bị Đồng Tiểu Noãn lừa bỡn? Sẽ không! Làm sao có thể chứ!

"Một tháng trước."

Thiên Ca Tuệ cố gắng nghĩ lại một lần nữa, một tháng trước Đồng Tiểu Noãn quả thật trở lại ký túc xá một lần, "Cô ta có trở lại, còn náo loạn một trận với ba người chúng tôi! Vấn đề là cô ta vốn không nhắc về anh với tôi, càng không nói tới chuyện giúp một tay." di3nd@nl3qu.yd0n

"Cô nói là thật?" Giọng Tri Dục hơi run rẩy, nếu như Thiên Ca Tuệ nói là sự thật, như vậy hấn hoàn toàn triệt để là thằng ngốc, luôn đều là mình tính toán người khác, lại không nghĩ rằng lần này bị người tính toán ngược lại! Đồng Tiểu Noãn! Mày thật ác độc! Không hổ từng là người phụ nữ của Tri Dục mình, thật đúng là trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy!

Khẽ nhắm mắt lại, thở dài, cả đời này! Hoàn toàn xong rồi...

Rốt cuộc là cô ta không biết nhìn người, hay là hấn không biết nhìn người? Thế gian này chuyện gì cũng có nhân quả báo ứng, quanh đi quẩn lại, ai gặp ai? Là đúng hay sai?

Sau khi Tri Dục vào tù Đồng Tiểu Noãn mới biết chuyện này, vốn không ngờ tính toán nhỏ nhặt đó của mình lại thành mồi dẫn lửa cho vụ bất cóc này, theo lý thuyết cô nên hả hận, lập tức trả thù được hai người! Nhưng đáy lòng lại không cảm thấy vui vẻ, có một cảm giác nói không nên lời.

Ngày này trôi qua, cuối cùng có kinh sợ nhưng không có nguy hiểm, Thiên Ca Tuệ hoàn toàn không ngờ tâm cơ của Đồng Tiểu Noãn lại thâm trầm như vậy, xem ra mình đã khinh thường cô ta, về sau mọi việc cần phải chú ý một chút, nhất định phải làm tốt quan hệ giữa các đồng nghiệp.

Sau khi về đến nhà, ông nội bà nội nhìn thấy mặt cháu trai sưng lên, không khỏi hỏi, "Đây là đánh nhau với bạn nào ở nhà trẻ hay bị ngã?"

"Bà nội, hôm nay con chơi với các bạn nhỏ trên sân trường không cần thận bị ngã." Học Học theo lời mẹ dặn nói lời nói dối có ý tốt.

"Ồi, bảo bồi ngoan của bà, bà nội bôi thuốc cho con nha." Nam Xu Nhiên vừa mới chuẩn bị đi lấy thuốc, Thiên Ca Tuệ lập tức đứng dậy đi tìm thuốc mỡ cho mẹ chồng.

Có lẽ sự kiện bất cóc mang đến ám ảnh không tốt cho hai đứa nhỏ, ngay cả nhà trẻ cũng không chịu đi, mặc cho Thiên Ca Tuệ trái đố phải dành đều vô dụng, ở nhà nũng nịu, cứ đòi cha mẹ dẫn hai đứa đi Disney ở Hongkong chơi mấy ngày.

Còn lời cặp long phượng thai Thư Nhĩ Hoàng và Thư Cách Gia ra, nói hai bạn nhiệt tình mời, không đi không thể.

Thiên Ca Tuệ nghĩ đi giải sầu cũng được, còn có thể gặp chị Phi Phi, từ lần trước chia tay ở Venice, cũng sắp một năm không gặp, thật nhớ nhưng!

Chỉ tiếc chị Tuyết Nghi và Nhiễm Nhiễm đều không ở Hongkong, bằng không sẽ tới tụ họp.

Thư Yến Tả và Hoắc Nhĩ Phi thân làm chủ nhà đương nhiên phải làm tròn trách nhiệm, tiệc mời một nhà bốn người Ủy Nam Thừa, buổi tối ăn cơm trong phòng bao xa hoa ở "Nguyên Tân", kêu cả một nhà ba người Đoạn Tử Lang.

Sáu người lớn sáu đứa nhỏ, không khí hòa hợp, đàn ông tán gẫu chuyện của đàn ông, có một kiểu thương thức lẫn nhau; phụ nữ tán gẫu chuyện riêng giữa phụ nữ, đứa bé tụ họp nào loạn với nhau, tất cả mọi người vui vẻ.

Chỉ có Học Học thỉnh thoảng thờ dài.

Hoắc Nhĩ Phi không nhận được trêu chọc bé, "Học Học có phải nhớ bà xã nhỏ không? Ít ngày trước Mật Mật vẫn còn ở đây, đến không khéo rồi."

"Dì Phi Phi, con mới không nhớ em ấy, con nhớ Tinh Tinh." Học Học phồng má bi bô nói.

Người lớn cả phòng đều bị bé chọc cười rồi, Thiên Ca Tuệ nhìn con trai, "Học Học không thể như vậy, nếu như bị Mật Mật biết, cô bé sẽ mất hứng đó."

Học Học cắn môi, "Mọi người đều nghe sai rồi, con thật ra muốn ngắm sao trên trời."

Khéo môi Ủy Nam Thừa khẽ câu nhìn con trai, thật đúng là đứa bé lanh lợi, biết tùy cơ ứng biến.

"Học Học, gần đây tớ cũng thích ngắm sao, để cho đặt một ống thiên văn trên sân thượng nhìn cảnh ở xa, có thể thấy rất rõ ràng đấy!" Cô gái nhỏ Thư Cách Gia lộ ra hai cái răng cửa lớn, cười đến ngọt ngào.

"Thật vậy sao? Có thể nhìn thấy sao chổi sao?" Học Học cũng giống như cảm thấy rất hứng thú.

"Tại sao muốn nhìn sao chổi?" Đoạn Tử Lam không hiểu hỏi.

"Bởi vì tớ muốn nhìn xem khi nào sao chổi va phải Trái Đất!" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Học Học tràn đầy hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200-1: Đêm nay về nhất định sẽ không nhận được mà đụng ngã ông xã

Editor: Puck - Diễn đàn

Thư Nhĩ Hách làm lão đại trong sáu đứa nhỏ, đảm nhiệm trách nhiệm nặng nề dẫn em trai em gái lên sân thượng chơi, kính thiên văn chính là một món đồ chơi mới lạ với mấy đứa nhỏ, có một cảm giác thăm dò vũ trụ, khắp nơi tràn ngập cảm giác thần bí, lĩnh vực hoàn toàn mới mẻ này khiến cho bọn nhỏ cực kỳ hứng thú, mọi người đều tranh nhau muốn xem.

Sau khi về đến nhà, Học Học và Tập Tập càng thêm mãnh liệt yêu cầu cha chúng cũng mua một bộ đặt trên nóc nhà, để cho hai đứa bất cứ lúc nào cũng có thể quan sát động thái của vì sao, còn nói muốn bồi dưỡng nhiệt tình yêu thích xem thiên văn từ nhỏ.

Ông cụ Ủy thấy hai chất trai hiếu học như thế, cả ngày vui vẻ ra mặt, khen tiền đồ tương lai hai đứa không giới hạn, nhất định sẽ làm nên một sự nghiệp lẫy lừng. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Hai cậu nhóc được cụ nội khích lệ, hả hê đến sắp bay lên rồi.

Tấm màn hạnh phúc của chuyến đi Hongkong năm ngày rơi xuống. Học Học và Tập Tập thoát khỏi bóng ma bị bắt cóc lúc trước, một lần nữa trở lại nhà trẻ đi học, Thiên Ca Tuệ dẫn đi dẫn lại hai con trai nhất định phải chú ý an toàn, tuyệt đối không được đi cùng người xa lạ, lòng cảnh giác nhiều hơn, có bất kỳ chuyện gì cũng phải gọi điện thoại cho cha mẹ.

Học Học và Tập Tập luôn miệng đáp ứng, sau khi trải qua chuyện lần trước, hai đứa cũng đề cao cảnh giác với người xa lạ.

Ngốc một lần là đủ rồi, nào có đạo lý ngốc lần thứ hai, (*00*) hi hi...

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thoáng cái đã cuối năm, Thiên Ca Tuệ thực tập ở bệnh viện quân y sắp được hai tháng rồi, mỗi lần nghĩ tới Tập Tập đang ở vùng núi nghèo khó, trời lạnh thế này, không biết cậu ấy sống có tốt không?

Chiều Giáng sinh cô và Già Đại nhận được tám bưu thiếp Noel Tập Tập gửi tới, vẫn là thói quen cũ, giống như nơi thành phố W này nhất định không mưa được.

Tuệ Tuệ và Già Đại thân mến:

Thời gian gần hai tháng đã khiến cho tớ quen với cuộc sống nơi này, mặc dù hơi gian khổ, nhưng dân tình thuần phác, những người dân ở đây đều rất tốt, nhiệt tình, những thứ tớ mang tới đều có công dụng rồi, rất vui vẻ đó, mỗi một đứa nhỏ ở nơi này đều giống như thiên sứ trời ban cho, đáng yêu chân thành.

Nói thật, tớ nghĩ tới các cậu đó, hắc hắc...

Chúc thân ái các cậu một lễ giáng sinh vui vẻ, năm mới vui vẻ, phải nhớ tớ đó ~

Phía sau còn vẽ ba hình người nhỏ bé đáng yêu, hình hoạt hình hài hước.

Bức thư ngắn gọn này khiến cho hai cô hưng phấn một buổi tối, gần như chạy một lượt khắp thành phố W, ở mỗi một tiệm sách đều lục tìm bưu thiếp, thư hồi âm cũng gửi một bọc cho Tập Tập, viết một đoạn dài, đầy kín. dfienddn lieqiudoon

Đơn giản là một chút nhớ nhung và chú ý giữ gìn sức khỏe, dong dong dài dài không ngại phiền toái.

Lễ Giáng sinh, so sánh với Lam Tập cô đơn ở vùng núi nhỏ, ở thành phố W chỉ có thể dùng vô cùng náo nhiệt để hình dung.

Phố lớn ngõ nhỏ, quảng trường, trong trung tâm thương mại cũng trang trí cây thông Noel nhiều màu, rực rỡ muôn màu, đẹp mắt náo nhiệt. Buổi tối, ở các hội sở danh lưu, trong biệt thự của người có tiền đều tổ chức các party Noel.

Biệt thự tư nhân sang trọng của Thiên Chi Dương cũng không ngoại lệ, trang trí đổi mới hoàn toàn, khắp nơi tràn ngập không khí sung sướng, trong phòng khách tuần nam mỹ nữ tay cầm sâm banh, rượu đỏ lướt qua đám người trong bữa tiệc, tìm kiếm — con mồi đêm nay.

Hai người Ủy Nam Thừa và Thiên Ca Tuệ tối nay điệu thấp, đơn thuần tới cho đủ mặt, vui chơi giải trí, một đen một trắng, sự chênh lệch rõ ràng, nhưng lại làm nổi bật lên vẻ độc nhất vô nhị của hai người.

Đồng Yên bị Thiên Ca Tuệ kéo tới, kể từ sau khi cô và Lục Kiêu Thâm chia tay, vẫn không có bất kỳ tình hình gì mới, khó khăn lắm mới có cơ hội lần này, sao có thể bỏ qua?

Tối nay cô mặc một bộ lễ phục màu hồng đào, cả người tỏa mát ra sắc thái mê hoặc, áo ngực thiết kế hình cánh hoa đào, như ẩn như hiện mang theo vẻ quyến rũ, dưới nếp váy lộ ra một khoảng đùi trắng nõn, hiển nhiên là một công chúa hoa đào, phần hồng trên má càng hiện ra vẻ xinh đẹp động lòng người của cô.

Lục Kiêu Thâm liếc mắt đã nhìn thấy cô đang bung ly rượu uống, đứng ở đó bị nhiều người đàn ông đến gần, trong lòng bỗng dưng dâng lên ngọn lửa không tên, ngay cả chính anh cũng cảm thấy khó hiểu, trong nhiều tháng tách ra anh cũng đòi nhiều bạn gái, nhưng trong lòng luôn trống trải, rất thất bại.

Hai người chẳng qua mới quen biết hơn một tháng, vì sao lại có lực ảnh hưởng lớn như vậy? Buồn buồn uống một ngụm rượu, ánh mắt lại vững vàng khóa chặt người phụ nữ nhỏ phía trước, đáng chết cô tối nay lại ăn mặc khiêu khích như vậy!

Đột nhiên ngửi thấy mùi nước hoa gay mũi, trên bả vai nhiều hơn một bàn tay phụ nữ, giọng dịu dàng như nước, “Lục thiếu, tối hôm qua anh thật hưởng thụ đó ~ nếu không, chúng ta đi...”

“Cút!” Lục Kiêu Thâm lạnh lùng quát, anh ghét nhất phụ nữ không thức thời, cổ tình lại có một vài phụ nữ quá thức thời, anh không để ý đến cô, cô cũng tuyệt đối không cho anh một ánh mắt, mà người trước mắt này, lại quá đặc biệt!

Thật sự khiến cho anh căm tức! Càng làm cho anh căm tức hơn chính là, một thời gian ngắn như vậy, không thấy Đồng Yên.

Quét mắt nhìn chung quanh một vòng, vẫn không thấy nửa bóng người, không khỏi phiền muộn trong lòng, vừa nghĩ tới giờ phút này cô đang vui thân trong ngực người đàn ông khác mà uyển chuyển nũng nịu, trong lòng đã nóng nảy không nói ra được!

Giật giật cả vạt, ra khỏi sảnh chính đi dọc theo hành lang, dọc theo đường đi có không ít nam nữ ôm hôn, vẫn còn may không phải là cô, tìm khắp hành lang và nhà vệ sinh đều không có! Trong lòng anh càng thêm lo lắng, đến khi đi ra ban công, khéo mắt liếc thấy một bóng dáng màu hồng đào.

Đẩy cửa khép hờ ra, đã nhìn thấy Đồng Yên ngồi trên lan can, còn nhắm hai mắt về mặt say mê!

Người phụ nữ đáng chết này! Cô có biết hành động lúc này của cô có bao nhiêu nguy hiểm không! Cho dù đây chỉ là lầu một, nhưng cách mặt đất đến hai thước, đầu đập vào mặt đá cẩm thạch chẳng lẽ không đau sao?

Không suy nghĩ gì mà vọt tới, ôm chặt cô vào trong ngực, giọng lạnh lẽo hỏi: “Em đang chơi tự sát sao?”

Đồng Yên cảm thấy mình đột nhiên ngã vào một vòng ngực cường tráng có lực, khi đang chuẩn bị kêu vô lễ, lại nghe được giọng nói quen thuộc, trong thoáng chốc mở mắt, không hiểu chớp chớp lông mi, anh làm gì mà tức giận nhìn mình như vậy? Minh và anh không hề có chút quan hệ nào!

Chơi tự sát? Ánh mắt anh không phải có bệnh chứ! Nơi này gió lớn, cô chỉ ngồi trên lan can hóng gió một chút mà thôi, bên trong buồn chết, buồn bức khiến cho cô hít thở không thông, hơn nữa bên cạnh anh luôn có oanh oanh yến yến vây quanh, nhìn cũng phiền!

Lục Kiều Thâm nhìn sâu vào dáng vẻ trợn to hai mắt vô tội của cô, trong lòng sinh tức, chính xác không lầm ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn đỏ ửng của cô, bá đạo và cuồng nhiệt hơn sâu.

Bởi vì Đồng Yên bị anh ôm vào trong ngực, cả người cũng dựa vào anh, nhất là nụ hôn có điện này, cả người cũng mềm nhũn, cạn sạch sức lực, càng thêm không ngăn được thở gấp ra tiếng. di3n-d@n`l3q21y"d0n

Âm thanh này nghe vào trong tay Lục Kiều Thâm, không thể nghi ngờ chính là giống như khích lệ, hôn càng sâu thêm rồi, bàn tay lưu luyến quên về trên bà vai bóng loáng của cô, cũng không dám có hành động kế tiếp, chỉ sợ giống như lần trước, bị cô từ chối.

Có lẽ vì mới vừa rồi uống mấy ly sâm banh, hiện giờ mặt Đồng Yên chấy sạch đỏ bừng, ngay cả trong đầu cũng hoàn toàn ngây ngốc, chia ra hơn một tháng cô đã nghĩ rất nhiều, mỗi một lần nhìn thấy anh trên ti vi, tim của mình lại không nhịn được mà nhảy lên, cảm giác này khiến cho cô cảm thấy sợ.

Một tuần trước, trong lúc vô tình cô gặp được Bùi Phóng ở trên đường, cô lại có thể như không có việc gì chào hỏi anh ta, nhận thức này khiến cho bản thân cô cũng cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi, nếu là lúc trước, cô khẳng định tránh không kịp, vậy mà hôm nay — nghiêm túc suy nghĩ một chút, cô giống như rất lâu không nghĩ tới anh ta, trừ phi là khi lật hình cũ hoặc đồ cũ trước kia, trong đầu càng nhiều hơn là người đàn ông tên Lục Kiều Thâm đó.

Cô đây là như thế nào? Biết rõ người đàn ông này không thuộc về mình, nhưng lại không quản được tìm mình.

Đây mới thật sự là hôn hít cách thức tiêu chuẩn, hai người thở hổn hển tách ra, trong mắt đều có bóng dáng của đối phương.

“Em biết vừa rồi anh lo lắng cho em bao nhiêu không? Hành lang, phòng vệ sinh, thậm chí là phòng khách, anh đều tìm khắp rồi, nhưng em thì sao? Lại trốn ở đây chơi trò chơi mạo hiểm này? Trên lan can cũng có thể ngồi sao? Lỡ như té xuống thì làm như thế nào?” Lục Kiều Thâm gần như hầm hừ nói xong lời này, lồng ngực phập phồng không ngừng.

Về mặt Đồng Yên hơi ngây ngô, đôi môi hơi sưng, sáng bóng ngập nước, hỏi một câu rất ngu ngốc, “Anh tìm em làm gì?”

Lục Kiều Thâm thật sự rất giận, bàn tay “Bốp” một cái đánh lên má cô.

“Anh! Lưu manh!” Mặt Đồng Yên trùng lớn hơn, lớn như vậy đây vẫn là lần đầu tiên bị một người đàn ông không phải cha cô đánh đòn, quá... Quá xấu hổ rồi!

“Anh là lưu manh?” Một tay Lục Kiều Thâm nắm cầm Đồng Yên, cắn răng hỏi ngược lại.

Đôi môi Đồng Yên mấp máy, “Đúng thế.”

Tròng mắt thâm thúy của Lục Kiều Thâm vững vàng khóa cô lại, nhìn thấy mà khiến cô sợ hãi tận đáy lòng, định quay đầu đi, nhưng lại bị anh cưỡng chế giữ chặt đầu nhìn thẳng vào anh.

Thiên Ca Tuệ vừa mới chuẩn bị tiến vào, đã thấy được cảnh hai người thâm tình nhìn thẳng vào mắt, ngạc nhiên há to mồm, thì ra hai người này luôn lừa gạt! Chia tay là giả, có JQ mới là thật!

Thấy hai người nhiệt tình hôn nhau thì Thiên Ca Tuệ chẳng những không có ý định tránh đi, ngược lại rất nghiêm túc nhìn xuyên qua khe cửa, mặc dù cô đã có được kinh nghiệm lão luyện, nhưng bản hoạt sắc sinh hương ở hiện trường vẫn khiến cho cô vô cùng muốn thưởng thức một chút, nói không chừng sẽ còn có nóng bỏng hơn... (*00*) hi hi..

Cười xấu xa hai tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 200-2: Đêm nay về nhất định sẽ không nhận được mà đụng ngã ông xã (2)

Editor: Puck - Dẫn đàn

Hai người lần nữa hôn lên rõ ràng kích thích thêm, nóng bỏng đến mức trên mặt Thiên Ca Tuệ cũng bùng lên đỏ ửng, trong lòng suy nghĩ: Hồng rồi, hồng rồi, sao tư tưởng của mình càng ngày càng không thuần khiết, tối nay trở về sẽ không nhận được mà đụng ngã ông xã ORZ ~

Bàn tay to của Lục Kiều Thâm không nhận được sờ lên bầu ngực mềm mại của người phụ nữ trong ngực, xoay người một phát, để cô dựa lên góc tường, tránh cho có người phía dưới sẽ nhìn thấy.

Lần này Đồng Yên không từ chối, bởi vì cô đã chóng mặt, chỉ cảm thấy người nóng đến khó chịu, chỗ ngón tay người đàn ông này chạm vào, cũng khiến cho cô run rẩy một trận.

Thiên Ca Tuệ tức giận trong lòng! Lục Kiều Thâm tên khốn kiếp này, lại đẩy Yên nhi tới góc tường mà hành hung! Thật quá đáng, khi cô đang suy nghĩ có nên đập cửa hay không, "Tuệ Tuệ, cậu ở đây làm gì vậy?" Già Đại vốn định đi toilet, khéo mắt liếc thấy Tuệ Tuệ đứng ở cửa đi ra ban công đang do dự không yên, đi tới hỏi cô ấy một chút.

"Suýt!" Thiên Ca Tuệ vội đưa tay che miệng Già Đại, kéo cậu ấy đến cửa toilet mới thả cậu ấy ra.

Bởi vì một câu nói kia của Già Đại mà Đồng Yên sợ tới mức giật mình một cái, đẩy người đàn ông đang ép cô ra, "Đừng, Tuệ Tuệ... Tuệ Tuệ bọn họ đang ở ngoài kia." dieendaanleequydom

"Họ đã đi rồi, không có việc gì." Lục Kiều Thâm dịu dàng dụ dỗ, đôi môi lại phủ kín lên lần nữa, không cho cô có bất kỳ cơ hội phản bác lại, sự đẹp đẽ của Yên nhi thật sự khiến cho anh nếm thối không đủ.

"Ừm..." Đồng Yên bị anh hôn hoàn toàn không có lực chống đỡ, thân thể mềm nhũn, chỉ đành phải dang tay ra ôm cổ anh, để phòng mình ngã xuống.

Trong mê hoặc nghĩ đến vừa rồi Lục Kiều Thâm chất vấn mình, trong lòng dâng lên ngọt ngào, ý tứ của anh đây là quan tâm mình sao? Hay là yêu thích mình?

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong phòng vệ sinh, Già Đại xoa xoa cánh tay bị Tuệ Tuệ bóp đau, oán hận nói: "Cậu xem nè, cánh tay đỏ rồi."

Tuệ Tuệ liếc nhìn cậu ấy, mắt tinh liếc thấy mấy vết dâu tây màu đỏ trên cẳng cổ cậu ấy, cười đến được kêu là xấu xa, "Vết đỏ trên cổ cậu nhiều hơn, người nào đó cũng quá không biết kiềm chế đi, biết rõ tối nay phải dẫn cậu đi tham dự lễ Noel, còn có ý tạo nhiều dâu tây như vậy, hắc hắc..."

Già Đại nhớ tới tối hôm qua lại mắc cỡ đỏ bừng cả mặt, đều do mình quá dễ bị cảm động, một bó hoa hồng đỏ đẹp đẽ và quả táo tượng trưng cho lời chúc bình an đêm giáng sinh đã thu mua được mình.

Anh còn bao hết nhà hàng Tây chuẩn bị bữa tối lãng mạn dưới nền, phụ nữ đều dễ dàng cảm động, nhất là Già Đại người phụ nữ giống như làm từ nước, cảm động đến mất đồ ngẫu.

Quê Bá Lăng đau lòng ôm cô vào trong ngực, vừa dụ dỗ vừa hôn, hôn một cái đã bắt đầu không khống chế nổi, da thịt Già Đại đều làm bằng nước, kiểu trời sinh nhu nhược không xương, có vẻ xinh đẹp của phụ nữ Tô Châu, lại còn vẻ dịu dàng của phụ nữ Nhật Bản kia, kết hợp ở một chỗ sẽ khiến người đàn ông muốn ngừng mà không ngừng được.

Cô chính là bảo bối trong lòng Quê Bá Lăng, kể từ sau khi hai người chính thức lui tới, tốt đẹp như keo dán như mật, Quê Bá Lăng còn dụ dỗ Già Đại ở chung với anh, sáng trưa tối đưa đón cô đi làm, tiêu chuẩn người đàn ông bốn tốt.

"Tuệ Tuệ!" Già Đại nũng nịu trừng mắt liếc bạn tốt, môi son hé mở, thật mê người.

"Hắc hắc... Tiểu Quê tử mà nhìn thấy dáng vẻ này của cậu, khẳng định không nhận được phát thú tính đụng ngã cậu đi, ai bảo cậu là cục phẩm trong phụ nữ chúng ta chứ." Thiên Ca Tuệ cười híp mắt trêu đùa.

"Cậu còn cười nữa! Tổ sẽ không thêm đề ý đến cậu." Già Đại nheo nheo cánh tay Tuệ Tuệ, tối hôm qua Lăng hôn toàn thân cô, còn càng không ngừng

hành hạ cô, để cho cô khóc lóc cầu xin anh, hại cô hôm nay vẫn ngủ thẳng đến tận buổi chiều mới dậy, cả người đau muốn chết, nhất là bắp đùi, đi đứng cũng không thoải mái. die~nd a4nle^q u21ydo^n

“Được rồi, tớ không cười, nhưng mà tớ thật sự tò mò lần trước ở ‘Bình Tuyền’, sau khi anh Lăng kéo cậu rời đi, rốt cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì? Sao lại lập tức trở thành bạn trai bạn gái đây?”

Mặc dù ngày đó Thiên Ca Tuệ có nhìn thấy Quế Bá Lăng hôn Già Đại, nhưng vừa không chú ý hai người đã không thấy tăm hơi, sau đó rất nhiều lần muốn hỏi, kết quả vì đủ thứ chuyện mà trì hoãn.

“Anh ấy thổ lộ với tớ, sau đó mới biết mọi chuyện đều là hiểu lầm, cho nên...” Già Đại đỏ mặt nói.

“Hiểu lầm? Bao gồm cả sự kiện cậu cảm năm mươi đồng ném vào mặt kia? Ha ha... Già Đại cậu chính là thần tượng của tớ đó!” Thiên Ca Tuệ rất ra dáng chị gái vỗ vỗ bả vai Già Đại.

“Tuệ Tuệ, anh ấy nói với tớ rằng mỗi lần anh trai cậu đều mang chuyện này ra cười giỡn anh ấy, có thể đừng để cho anh ấy đặc biệt mất mặt như vậy không?”

“Ồi dào! Không có chuyện gì đâu, mấy anh ấy đều như vậy đó, trêu ghẹo lẫn nhau, cậu cho rằng anh Lăng không lấy Anh Nại ra trêu đùa anh tớ sao! Từ nhỏ đã có đức hạnh như vậy, không có cách nào.”

“A, vậy thì tốt.” Thiên Ca Tuệ dùng cùi chỏ đụng bả vai Già Đại, cười hề hề đến như trộm, “Anh Lăng thổ lộ với cậu như thế nào? Có lời nói đặc biệt ngứa ngáy không?”

Giữa hai người vốn không hề kiêng dè những chuyện này, lại nói bạn trai mình có tình anh em chơi chung từ nhỏ với Tuệ Tuệ, không có gì không thể thổ lộ.

Ngày đó Quế Bá Lăng xầm mặt kéo cô từ ‘Bình Tuyền’ đi ra, kiểm chế lửa giận sắp bùng nổ.

Già Đại cũng rất cảm tức, anh đây là có ý gì? Dùng sức tránh thoát khỏi anh đang nắm chặt tay mình, “Buông tôi ra! Anh buông tôi ra! Anh là gì của tôi! Tại sao đối xử với tôi như vậy!”

Quế Bá Lăng cũng không nói chuyện, trực tiếp kéo cô đến công viên bên cạnh.

“Quế Bá Lăng! Tôi nói anh buông tôi ra, có nghe thấy không!” Già Đại hoàn toàn tức giận, âm thanh rất lớn, đưa đến một đám người dùng ánh mắt khác thường nhìn sang. die nda nle equ ydo mn

“Em không cảm thấy hôm nay em biểu diễn hơi quá sao?” Quế Bá Lăng không hề để ý đến lời của cô, ngược lại chất vấn cô.

“Có liên quan đến anh một xu nào không?” Đây là lời cô học được từ Tuệ Tuệ, dùng vào lúc này lại rất thỏa đáng!

“Em!” Quế Bá Lăng cũng không biết mình như thế nào rồi, vừa nhìn thấy cô ở chung một chỗ với người đàn ông khác thì trong lòng không kiềm chế được muốn nổi giận!

“Buông tôi ra!” Già Đại không vui nhìn anh chăm chăm, dùng sức hất tay anh đang giữ tay mình ra, kết quả tay không hất ra được, ngược lại còn bị anh cưỡng hôn.

Nụ hôn này có tính xâm chiếm quá mức, khiến cho bản thân cô thiếu chút nữa bị lạc lối, càng không ghét nụ hôn của anh, càng bởi vì anh hôn mà trong lòng dâng trào, cô lại càng ghét mình như vậy!

Trong lòng càng cảm thấy uất ức, cô biết mình không quên anh được, nhưng người đàn ông này vốn không thích mình!

Nước mắt cứ thế mà rơi xuống, cô không cần đáng về này, cô ghét mình như vậy! Cô càng ghét người đàn ông thói này hơn! Luôn thỉnh thoảng tới trêu chọc trái tim vốn hỗn loạn của cô!

Quế Bá Lăng thấy cô khóc rồi, đau lòng không xong, vội buông cánh môi của cô ra, dịu dàng dụ dỗ cô, càng thêm dịu dàng vô hạn hôn lông mi khẽ run và mắt ướt át, lỗ mũi, gương mặt, sau đó là đôi môi hơi sưng của cô.

Giống như trút xuống yêu say đắm toàn thân toàn ý, hôn sâu triền miên.

“Buông tôi ra! Buông tôi ra!” Già Đại mắc cỡ gương mặt ửng đỏ, mặt cũng sắp chôn vào trong ngực người đàn ông.

“Già Đại, anh thích em, thích em đã lâu rồi, nhìn thấy em ôm người đàn ông khác, anh sẽ đỏ kị đến nổi điên, anh nghĩ rằng anh coi trọng em đấy.” Bởi vì cô đánh mình, Quế Bá Lăng nói từng câu từng chữ rất nghiêm túc.

Anh biết nếu không nói ra tâm ý của mình, chỉ sợ sẽ bỏ qua cô, Suzuki Kikuchi đó cũng không quan, chỉ cần một ngày Già Đại còn chưa kết hôn, anh đều có thể theo đuổi cô. d1en d4nl 3q21y d0n

Tay Già Đại đâm lồng ngực anh dần dừng lại, hình như bản thân mình hơi không thể tin được lỗ tai mình nghe thấy, lông mi chớp chớp, ngược mắt lên

nhìn ánh mắt Quế Bá Lăng, phát hiện bên trong không hề chứa chút đùa giỡn nào, dáng vẻ nghiêm túc này cô chưa từng nhìn thấy.

Trong lòng dâng lên vui sướng chân thật, anh nói là sự thật sao? Anh nói đã thích mình lâu rồi, anh còn nói yêu mình đấy.

Quế Bá Lăng mở cửa xe đặt Già Đại ngồi chỗ cạnh tài xế, thắt chặt dây an toàn giúp cô, sau đó đóng kín cửa, mình ngồi lên xe, lái xe.

Dọc theo đường đi, hai người đều theo đuổi tâm tư của mình, Quế Bá Lăng thỉnh thoảng liếc nhìn cô gái ở bên cạnh đang hơi ngơ ngác, trong lòng rất sợ cô sẽ từ chối mình, dù sao Suzuki Kikuchi đó mới là tình địch lớn nhất của mình.

“Già Đại, Suzuki Kikuchi là bạn trai của em sao?” Cuối cùng vẫn không nhận được hỏi ra.

“Hả! Anh Kikuchi sao lại là bạn trai của em?” Già Đại bị anh hỏi sững sốt.

“Vậy quan hệ của hai người là như thế nào?” Quế Bá Lăng còn muốn hỏi: Tại sao phải thân mật như vậy?

“Anh ấy là anh họ em”

“Anh họ? Em là cháu gái bên ngoại nhà Suzuki sao?” Lúc này Quế Bá Lăng mới phát hiện anh thật sự ngạc nhiên được bảo bối, Già Đại và Suzuki Kikuchi lại là anh chị em họ.

“Ừm, mẹ em họ Suzuki, cho nên tên em là Tang Mộc Già Đại!” Khi Già Đại nói câu sau cùng, thần thái hơi đi dóm.

(*) Suzuki phiên âm Hán Việt là Linh Mộc

“Vậy Tang tiểu thư có bằng lòng làm bạn gái của anh không?” Trong giọng nói của Quế Bá Lăng hơi uất ức, khiến cho anh ăn giấm lung tung một thời gian!

Trong lòng Già Đại ngọt ngào, mím môi nhìn anh, cũng không nói chuyện.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, ánh mắt dán chặt một chỗ, tất cả giống như đều dung nhập trong ánh mắt dịu dàng như nước này rồi.

“Bắt đầu từ khi nào?” Khóe miệng Già Đại nhẹ nhàng cong lên.

“Có thể là từ khi nghĩ hè lần nhìn thấy em, cũng có thể là khi em cầm năm mươi đồng vứt vào anh.” Quế Bá Lăng hơi ngượng ngùng túm tóc, “Anh lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên bị phụ nữ vứt tiền, hơn nữa chỉ có năm mươi đồng, nói ra khiến mặt mũi Quế Bá Lăng anh mất hết, thù này kết lớn.”

Già Đại tức giận tròn mắt nhìn anh, “Anh là người nói phải đưa tiền cho em trước đó!”

“Anh sợ trên người em không có tiền, tốt bụng hỏi em có tiền trở về trường học không, kết quả em...” Quế Bá Lăng nghĩ đến chuyện buổi sáng hôm đó cũng hơi buồn bực.

“Hừ! Ai bảo cách biểu đạt của anh có vấn đề!” Già Đại quay đầu đi.

“Anh thừa nhận anh sai rồi còn không được sao? Già Đại, em bằng lòng làm bạn gái anh không?” Quế Bá Lăng quay đầu Già Đại lại, chăm chú nhìn thẳng vào mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201: Em đây là đang cố ý khiêu khích anh sao?

Editor: Puck -

Trong lòng Già Đại ngọt ngào, sau khi hiểu lầm coi bỏ cảm giác đúng là tốt, nên đỏ mặt gật đầu một cái.

Quế Bá Lăng vừa nhìn thấy dáng vẻ e lệ thẹn thùng này của cô, giống như có một sợi lông sư tử qua tim anh, ngứa một chút, tê tê đại đại, khiến cho anh nghiêng người hôn lên cánh môi mềm mại của cô.

Nụ hôn này sau khi cả hai tỏ rõ cõi lòng của nhau, càng thêm sâu triền miên, hút, cắn, mút, liếm...

Thân thể Già Đại càng lúc càng mềm, không cảm cự nổi.

Quế Bá Lăng cũng theo thân thể của cô đi xuống, đè cô ngã xuống chỗ ngồi.

Khi hai người hôn đến khó tách ra thì điện thoại của Già Đại vang lên, cô chỉ đành phải dùng tay đẩy người đàn ông trên người, “Dậy đi.”

Sau đó lấy điện thoại di động trong giỏ xách ra, là anh họ gọi điện thoại tới hỏi cô chuyện thực tập có tốt không, có muốn trở về Nhật Bản không?

Rất nhàn nhuyến dùng tiếng Nhật a a ô ô nói một hồi, trong lúc đó còn liếc mắt nhìn người đàn ông đang hai mắt như đước nhìn cô chăm chăm ngọt ngào nhếch miệng, b%¥ &*#, cúp.

Ông ngoại và anh họ vốn muốn để cho cô về Nhật Bản tiếp tục đào tạo chuyên sâu, nhưng cô nói muốn suy nghĩ mấy ngày, khi cô đang do dự thì Quế Bá Lăng thổ lộ với cô, giải thích toàn bộ hiểu lầm giữa hai người.

Cho nên cô quyết định tiếp tục lưu lại thành phố W.

“Em định trở về Nhật Bản đào tạo chuyên sâu?” Quế Bá Lăng nói như ăn giấm, tiếng Nhật rất tốt, cho nên nghe rất rõ ràng.

“Ban đầu có tính toán như vậy, hiện giờ không có ý định rồi.” Già Đại thờ dãi.

“Về sau cũng không cho có tính toán như vậy.” Quế Bá Lăng bá đạo nói, nếu Già Đại về Nhật Bản, chẳng phải ngày ngày anh đều sẽ rầu rĩ sao.

Già Đại bắt mắt liếc nhìn anh, “Chuyện sau này bây giờ sao nói rõ được, anh đưa em về trường học trước.”

Cho dù vô cùng không muốn, vạn lần không muốn, Quế Bá Lăng cũng đành phải đưa cô về trường học trước, nóng vội thì không ăn được đậu hũ nóng, phải từ từ.

Sau này hai người liền chính thức lui tới rồi, ở trường học ngày người không tới mấy ngày thì đi thực tập, như ý nguyện của Quế Bá Lăng, ý vị cầu nhau ở bên tai cô ký túc xá của bệnh viện không tốt, người ở quá nhiều, thức ăn ở căng tin cũng không dễ ăn.

Đơn giản chính là thăm dò một mục đích, muốn Già Đại dọn đến ở chung với anh.

Trải qua mấy ngày không ngừng cố gắng và khua môi múa mép, cuối cùng thành công thuyết phục được Già Đại.

Biệt thự tư nhân của Quế Bá Lăng quả thật rất lớn, cách bệnh viện thành phố cũng không phải rất xa, lái xe chỉ hai mươi phút, ở chỗ này còn có một đi đặc biệt nấu cơm, Già Đại ăn lần đầu tiên còn muốn ăn lần thứ hai.

Tổng hợp các nguyên nhân kể trên, cô dao động, quyết định chuyển qua.

Nói đại khái chuyện này một lần với Tuệ Tuệ, tóm tắt một chút chi tiết mắc cỡ nho nhỏ mà thôi.

“Thật ra thì, ngày đó tớ và Thừa ở trong xe nhìn thấy anh Lăng cường hôn cậu, tớ thiếu chút nữa xông ra chuẩn bị đánh anh Lăng một trận, Thừa kịp thời kéo tớ lại, nói chuyện giữa hai người nên để cho hai người tự giải quyết, may mà tớ không nhất thời xúc động, bằng không nhất định làm hỏng rồi.” Thiên Ca Tuệ cảm khái.

“Tuệ Tuệ, sẽ không trách lúc trước tớ vẫn không nói cho cậu biết chứ, ngay cả chính tớ cũng không nghĩ đến chúng tớ sẽ có một ngày như vậy.”

“Sẽ không đâu, duyên phận giữa cậu và anh Lăng chính là có can cũng can không được! Từ lần đầu tiên gặp trong hành lang, đến lần thứ hai nộ hôn thân bí trong vũ hội hóa trang, rồi đến lần thứ ba tình một đêm, hắc hắc... Hai người tiến triển rất thần tốc!”

“Ai bảo cậu cười...” Già Đại náo loạn muốn vịn cánh tay Tuệ Tuệ, hai người điên cuồng suốt một đường ra khỏi toilet, đi về phía sảnh trước.

Trong sảnh chính thật sự xuất hiện một náo động nhỏ, chủ nhân là Itou Anh Nại.

Tối nay cô xinh đẹp như một yêu tinh nhỏ, nhẹ nhàng tung bay trên sàn nhảy, một bộ kimono màu hồng anh đào, còn có trang điểm kiểu geisha Nhật Bản, mỗi một cái nhìn mảy một nụ cười sao mà câu hồn đoạt phách.

Tay áo rộng bay múa, eo thon, mỗi giờ tay nhấc chân đều biểu lộ hết đáng về con gái, trong mắt chỉ nhìn thấy một người, in bóng dáng của anh trong tròng mắt đen của mình. diee ndda flnee q uysd doon

Hoàn tất một điệu nhảy, trong đám người bộc phát ra tiếng vỗ tay như sấm, thật sự nhảy quá đẹp, tất cả những người đàn ông độc thân đều nhao nhao muốn thử, định tiến đến gần cô gái Nhật Bản xinh đẹp kia, muốn theo đuổi cô.

Thiên Chi Dương đứng bên cạnh, sắc mặt hơi nặng nề, Itou Anh Nại này, thật sự cho anh một ngạc nhiên lớn, không trách được mấy ngày trước buổi tối gọi cô ra ngoài ăn cơm cũng không có thời gian, thì ra đang luyện múa? Con bé này đúng là đa tài đa nghệ!

Anh Nại một lòng chỉ muốn nhanh một chút như bay đến bên cạnh Thiên Chi Dương, nhưng có một người đàn ông cố tình đến đây, dùng một đồng lời vô dụng chặn đường cô, khiến cho cô rất tức giận, giọng nói cũng không được tốt quát lên: “Tất cả đều tránh ra cho tôi!”

Giọng nói mạnh mẽ như vậy vừa cất lên, thật sự có sự chênh lệch rõ ràng với cô vừa mới khiêu vũ, khiến cho những người đàn ông kia ngẩn người, nhưng vẫn nhấm nhát nói: “Tiểu thư xinh đẹp, làm bạn gái của anh có được không? Anh vừa thấy em đã yêu, trong mắt cũng không chứa được những

người phụ nữ khác rồi.”

“Nhưng tôi nhìn thấy anh lại ghét, hơn nữa bạn trai của tôi đứng kia, anh muốn bị đánh sao?” Anh Nại đúng là thẳng tính, nói ra lời buồn nôn người chết không đền mạng.

Người đàn ông kia giống như ăn ba ba, nhìn cô một cái thật sâu, tự lẩm bẩm: “Người đẹp sao lại nói ra lời khó nghe như vậy.”

“Hừ! Tôi lại không mời anh nghe!” Anh Nại dùng lỗ mũi hừ hừ.

Thiên Chi Dương mặc bộ âu phục màu đen Armani cắt xén vừa người, tao nhã ung dung đi tới, nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang đưa vớ Anh Nại không dứt, giọng điệu không vui, “Anh không nghe hiểu tiếng Trung?”

Người đàn ông kia thấy tình thế rất không có lợi cho mình, chỉ đành phải ảo não rồi đi.

Anh Nại thấy Thiên Chi Dương đi tới giải vây giúp mình, thân mật ôm cánh tay của anh, ngược đầu cười thành một đóa hoa, “Dương, anh có thích điệu múa vừa rồi của em không?”

“Sau này đừng nhảy, hóa trang kiểu này... Không thích hợp với em.” Thiên Chi Dương khựng lại một chút, nghĩ một từ so sánh thích hợp.

“Anh trai nói hôm nay em rất đẹp! Hơn nữa chị Hoa nói anh nhất định sẽ thích điệu nhảy này của em, bằng không người ta cũng sẽ không luyện tập lâu như vậy để cho anh một ngạc nhiên.” Anh Nại chu cái miệng nhỏ nhắn làm nũng.

Mặc dù tính tình của cô cứng rắn, bá đạo, nhưng dù sao vẫn chỉ là một nữ sinh hai mươi tuổi, sẽ vì tình yêu mà làm ra một số chuyện bình thường sẽ không làm, ví dụ như khiêu vũ.

“Không phải không xinh đẹp, có thể do nhìn quen dáng vẻ của em rồi, cho nên... Hơi không quen.” Thiên Chi Dương hơi rối rắm nắm tóc, chẳng lẽ nói thật là mình ghen, dáng vẻ này quá hút người rồi, không tốt.

“Vậy về sau em sẽ đều thành như vậy, anh quen dần đi!” Anh Nại cười híp mắt nhìn Thiên Chi Dương, lông mi chớp chớp, dáng vẻ hoàn toàn đáng yêu.

Dòng điện “Hưng phấn” giữa hai người xẹt xẹt vang lên.

Thiên Chi Dương cười khổ nói: “Anh vẫn thích dáng vẻ trước kia của em.”

Anh Nại tròn to mắt nghi ngờ nhìn anh, chớp chớp mắt: “Anh gạt người! Nếu như anh thích dáng vẻ trước kia của em, vậy sao anh còn trốn tránh em!”

Đột nhiên có một người mẫu đi tới giải vây cho Thiên Chi Dương, “Thiên thiếu, tối nay có rảnh không?”

Người phụ nữ hận không thể treo toàn bộ người lên người anh, đầu ngón tay xinh đẹp bôi màu thảo quả mê mẩn cầm anh, ánh mắt lúng liếng đưa tình, âm thanh càng thêm chảy nước.

Người phụ nữ này là một trong những bạn gái trước kia gặp dịp thì chơi của Thiên Chi Dương, rất biết điều rất thức thời, mỗi lần làm xong việc cảm tiền rồi đi, chưa từng lưu lại lâu, bởi vì cô am hiểu quy tắc ngầm trong này, mọi người hai bên đều có lợi, theo như nhu cầu.

Từ khi cô ta tới mà không nhìn mình, trong lòng Anh Nại nén một đốm lửa, sắc mặt không tốt đẩy tay cô ta ra, “Ai cho phép chị đụng vào anh ấy? Anh ấy là của tôi đây, người rảnh rồi đừng đến gần!”

Người phụ nữ đã sớm luyện thành tường đồng vách sắt, cũng không giận, chỉ nhìn nhiều mấy lần, cười đến ý vị rất sâu xa, “Chà! Thiên thiếu đổi khẩu vị rồi hả? Thích tiểu nữ sinh cay độc này?”

“Tiểu nữ sinh cay độc mạnh hơn bà phù thủy lớn tuổi này nhiều! Dương chắc chắn sẽ không thích chị! Chị sớm chết tâm đi!” Anh Nại không khách khí cãi lại.

“Cô! Cô...” Người phụ nữ kia giận đến cả người run run, lắc mông rồi đi.

Trên trán Thiên Chi Dương hiện đầy vạch đen, cách nói chuyện của Anh Nại thật sự có tiềm chất tức chết người.

“Chị ta có phải là bạn gái trước đây của anh không?” Thò phì phò chất vấn.

“Không phải.” Chỉ là bạn đồng hành kiêm bạn trên giường trước kia mà thôi, không tính là bạn gái.

“Vậy làm sao chị ta lại khiêu khích anh như vậy? Còn như vậy, như vậy...” Anh Nại vừa nói vừa ra tay, tay nhỏ bé trực tiếp bóp cằm anh.

“Em đây là đang cố ý khiêu khích anh sao?” Thiên Chi Dương tỏ vẻ lạnh lùng hỏi.

Anh Nại rất nghiêm túc gật đầu một cái, cười hi hi sờ mặt Thiên Chi Dương, “Ừm! Em phát hiện anh càng ngày càng thông minh!”

“Đừng làm rộn, tất cả mọi người đều đang nhìn đây.” Thiên Chi Dương túm được tay nhỏ bé đang sờ loạn của cô.

“Vây anh hôn em! In dấu ấn chỗ em, nói rõ sau này anh sẽ là của em rồi, những phụ nữ khác một mực đi đường vòng đi, không cho phép đến gần anh nửa bước.” Anh Nại chỉ cánh môi cong lên của mình.

Thiên Chi Dương hơi bất đắc dĩ nhìn cô gái nhỏ này, tại sao mình lại không hung dữ với cô được? Ngược lại bị cô ăn gấu gao, chẳng lẽ đây chính là vô quỷ dây có móng tay nhọn sao? Anh nhất định bị thua trên tay tiểu nữ sinh này?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Trúng thú nhỏ! Em cố tình đùa lừa phải không! (đặc sắc)

Editor: Puck - Diễn đàn

Khi Thiên Ca Tuệ và Già Đại đi tới sảnh trước thì đã bỏ lỡ đoạn khiêu vũ của Anh Nại, hai người nói thẳng thua thiệt lớn, lại bỏ lỡ một màn xuất sắc như vậy!

Úy Nam Thừa ôm bà xã không để cho cô tham gia náo nhiệt, cắn lỗ tai cô nói nhỏ: “Anh em và Anh Nại chính là vô quỷ dây có móng tay nhọn, thể phát triển vừa đúng.”

“Cái gì gọi là thể phát triển vừa đúng, lâu như vậy còn không có chút tiến triển nào.” Thiên Ca Tuệ bắt mắt nhìn ông xã chăm chăm.

“Em chỉ biết quan tâm mùi quáng, kia...” Úy Nam Thừa sử dụng ánh mắt ý bảo bà xã nhìn sang.

“Wow...” Mắt Thiên Ca Tuệ trừng tròn trịa, nhìn một hồi lâu đột nhiên tự nói: “Hôn không đủ kịch liệt.”

Úy Nam Thừa vội vàng quay đầu cô qua, trông mắt đen khép hờ: “Vừa rồi rốt cuộc em đi đâu?”

Cô gái nhỏ này, ngược lại lá gan càng lúc càng lớn, nhìn người khác hôn môi đều có thể nhìn đến say sưa ngon lành, chỉ có điều phương diện kia còn đợi bồi dưỡng, tối nay chính là thời kỳ cao nhất.

“Em đi tìm Yên nhi, không cẩn thận nhìn thấy cậu ấy và Lục Kiều Thâm hôn môi ở trên sân thượng, rất kịch liệt đó, thấy mà khiến em đỏ mặt tới tận mang tai, nhưng ngay thời điểm quan trọng nhất, Lục Kiều Thâm lại đè Yên nhi vào góc tường, anh nói có phải quá phẫn không!” Thiên Ca Tuệ tức giận nắm quyền.

Úy Nam Thừa không nhìn được cười nhẹ ra tiếng, cái trán đè lên trán Tuệ Tuệ, gương mặt kín đáo, “Thấy mà khiến em mặt đỏ tới tận mang tai? Hừ... Lúc quan trọng? Em định nhìn lúc quan trọng gì?”

“Ghét! Đàn ông các anh mỗi người đều là trúng thú! Luôn thích dùng nửa người dưới để suy nghĩ.” Thiên Ca Tuệ bĩu môi nũng nịu.

“Bà xã, nửa người dưới là điểm kết hợp hạnh phúc, chẳng lẽ em không cảm thấy sao?” Giọng Úy Nam Thừa khàn khàn quấy rầy câu lòng người.

Trông mặt đen của Thiên Ca Tuệ khề híp lại, nhu nhược không xương tủy vào trên người ông xã, đưa tay luôn vào trong túi quần anh, cố ý làm chuyện xấu sỗ về chỗ kia của anh, không nặng không nhẹ bóp một cái, sau đó cười đến mặt hồng nhiên với ông xã. di1enda4nle3qu21ydo0n

“Em đùa với lừa phải không?” Trong giọng Úy Nam Thừa hàm chứa lừa gạt, cô gái nhỏ này, quả nhiên rất can đảm rồi!

“Nào có, người ta không cẩn thận thôi mà!” Thiên Ca Tuệ quấy rầy nâng khoe môi lên, trong mắt hoàn toàn vô tội, cô cá Úy Nam Thừa hiện giờ không dám làm gì cô, cho nên mới làm càn như vậy.

“Không cẩn thận?” Úy Nam Thừa cắn răng, bàn tay trượt xuống dưới mông Tuệ Tuệ.

“Này! Anh trai đã tới.” Thiên Ca Tuệ đột nhiên chỉ ra sau lưng nói, thừa dịp ông xã quay đầu đi, nhanh chóng tránh ra.

Úy Nam Thừa nhìn bóng lưng bà xã, thoáng qua trong mắt vẻ giảo hoạt, hiện giờ bỏ qua cho em, đợi buổi tối em cũng đừng khóc cầu xin tha thứ.

Thiên Ca Tuệ quay đầu lại nhìn thấy nụ cười xấu xa của ông xã, trong lòng rung mình một cái, ngay sau đó bĩu môi, ai sợ ai! Tối nay cô nhất định có biện

pháp trấn trụ anh, hắc hắc...

Trong lòng vui vẻ, chơi cũng đặc biệt vui vẻ, bốn người phụ nữ ngồi chung một chỗ thảo luận về người đàn ông của mình, ngượng ngùng, vui sướng đồng loạt hiện lên trên mặt các cô, rượu đỏ, sâm banh hết ly này đến ly khác rơi xuống bụng, đồ ừng tảng sau lần ất tảng trước trên mặt.

Bốn người đàn ông đứng một chỗ vừa uống rượu vừa nhìn người phụ nữ của mình, trò chuyện thật vui vẻ, hễ có người phụ nữ nào đi tới gần, Anh Nại cũng sẽ đỏ mặt chạy đến đuổi người ta đi.

Thiên Chi Dương hơi dờ khóc dờ cười, cuối cùng chỉ đành phải vác cô rồi đi trước, Anh Nại uống rượu thật sự quá âm ỉ, không cách nào yên tâm.

Úy Nam Thừa mất tỉnh nhìn thấy bà xã mình đứng ở trên ghế sa lon bắt đầu nhảy múa, trong lòng kêu to không tốt, đi tới ôm lấy ngang eo cô, vững vàng khóa vào trong ngực, chào hỏi hai cô, rồi đi.

Bởi vì do hai người đều uống rượu, Úy Nam Thừa không thể làm gì khác hơn là tìm tạm một tài xế, mình ôm lấy Tuệ Tuệ ngồi phía sau.

Tuệ Tuệ uống rượu lại cực kỳ không yên phận, vừa lên xe đã bắt đầu náo loạn, tay nhỏ bé luồn vào trong áo sơ mi của ông xã lần mò, Úy Nam Thừa cầm lấy tay cô, nhỏ giọng cảnh cáo bên tai, “Ngoan, đừng làm rộn!”

Thiên Ca Tuệ chỉ cười nham nhở, cái miệng còn cố tình hạ thấp xuống, nhẹ nhàng ma sát chỗ từ từ nhô lên của anh, cái miệng nhỏ nhắn cũng tiến tới, chôn ở trong ngực anh, cách vài vốc thật mỏng cần một chút trước ngực anh, nước miếng ướt át dính lên, lạnh lạnh dính bên trên, cái lưỡi khéo léo của cô bọc một tầng vải ép anh hô hấp nặng nhọc.

Úy Nam Thừa kiểm chế tiếng hít thở nồng đậm, nhếch nhác chống đỡ người phụ nữ nhỏ không hề yên phận ở trong ngực, khàn khàn kêu: “Em đùa lừa có phải không!”

Thiên Ca Tuệ hơi ngửa đầu, lưỡi nhỏ tinh tế, liếm một vòng bốn phía trên cánh môi anh, trông mắt đen sáng long lanh, giống như có hai vì sao tiến vào, đầu môi, “Em chính là muốn chơi lừa!”

Nụ cười ngọt ngào xinh đẹp của cô ở trong hoàn cảnh mập mờ này là hấp dẫn trí mạng nhất, giống như một mồi lửa lớn thiêu rụi toàn bộ lý trí của Úy Nam Thừa. Dieffenbachia quy đôn

“Em chắc chắn?” Giọng Úy Nam Thừa càng trở nên trầm thấp lắng xuống.

“Hi hi... Em biết rõ anh không dám, phía trước có người.” Bốn chữ cuối cùng Thiên Ca Tuệ gần như ghé sát vào trên lỗ tai ông xã nói, trong mắt có nụ cười thật sâu.

“Anh không dám? Hừ...” Hàm răng Úy Nam Thừa cũng sắp nghiền thành tiếng rồi, liếc nhìn tài xế và kính chiếu hậu, đánh giá một chút, giọng lạnh lùng, “Bật nhạc.”

Tài xế đều đã trải qua mưa gió, đã sớm coi như không thấy gì chuyện như vậy, rất tự giác dùng tay bật nhạc trong xe, mở âm lượng tối đa, cũng kéo màn che, vừa lúc ngăn cách chỗ ngồi phía trước và phía sau.

Lúc này Thiên Ca Tuệ mới giật mình bản thân giống như muốn chơi với lửa có ngày chết cháy rồi, nhưng hối hận đã không kịp, chỉ đành phải ngoan ngoãn vùi đầu trong ngực ông xã, mặc cho anh đùa nghịch.

Úy Nam Thừa cởi áo khoác âu phục xuống, khoác lên vai Tuệ Tuệ, áo khoác lớn của anh giống như một cái túi lớn quấn thân hình nhỏ nhắn của cô ở bên trong, mượn áo khoác che đậy, anh tự tay tháo quần lót trong váy cô ngay trước mặt, cứ như vậy lấy tư thế ôm ngang hơi nâng cô lên.

Khoảnh khắc phía dưới kết hợp, Thiên Ca Tuệ cắn trước ngực ông xã một cái, buồn buồn phát tiết.

Anh chặt chẽ chống đỡ chỗ sâu nhất của cô, cô có cảm giác hơi đau, xê dịch lên, lại bị anh một phát đè lại, một lần nữa nặng nề đâm vào.

“Ừm...” Cô cũng cắn mạnh một cái, tiếng nứt nở nghẹn ngào cực nhỏ giống như mèo, tiếng rên uyển chuyển hòa hợp với ca khúc mập mờ tiếng Pháp. Tư thế này thật sự quá mắc cỡ, hơn nữa còn ở trên xe, vừa sợ lại vừa kích thích.

Úy Nam Thừa bị cô giữ hết sức chặt, thế nhưng trong không gian nhỏ như vậy, lại không thể bóp hông cô tận tình lên lên xuống xuống, không thể làm gì khác hơn là cắn răng chịu đựng, ôm cô trong khuỷu tay, một tay khác ấn hông cô, từ từ cọ xát, Thiên Ca Tuệ không dám phát ra âm thanh, há to miệng thờ đốc từng cơn, khí nóng phun lên ngực anh, tim của anh cũng thỉnh thoảng như muốn nhảy ra.

Đúng lúc này xe lại đi qua một trạm thu phí, bánh xe từ từ lăn qua gờ giảm tốc, gờ giảm tốc khiến xe chấn động, Úy Nam Thừa bắt được cơ hội khó có này, thừa dịp bánh trước vừa lăn qua gờ giảm tốc, đi lên va chạm mạnh, bàn tay đè đầu nhỏ của cô dính vào ngực, khiến cho cô không kêu được, đợi đến khi bánh sau xe lăn qua gờ giảm tốc, hai người đã trải qua một lần lên đỉnh nhỏ ngắn gọn.

Dĩ nhiên, Úy Nam Thừa không hài lòng, nhưng không gian hạn chế khiến cho anh không thể làm gì, chỉ đành phải kiểm chế lại. Khi xe rẽ qua chỗ ngoặt, dừng lại trước cửa biệt thự nhà họ Úy, lúc này Úy Nam Thừa gấp đến đầu đầy mồ hôi, mà Thiên Ca Tuệ chỉ quần áo hơi lộ vẻ xốc xếch, chỉnh lại một chút rồi nghiêng nghiêng tựa vào trên người anh, bất cứ lúc nào cũng có thể xuống xe. Bản thân anh lại không dễ xử lý, phía dưới không được thỏa mãn trong thời gian ngắn không thể nhét vào trong quần. dieffenbachia quy đôn e q uo ydo n

Thiên Ca Tuệ ngồi ở trên đùi anh, che cho anh, nhìn đáng vẻ bất đắc dĩ của anh, cười rất vui vẻ.

“Vui mừng?” Anh nhướn mày hỏi, hận cô nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ thầm: Em đồ trứng thúi nhỏ này, tối nay đừng mong ngủ!

Thiên Ca Tuệ nghiêng người ghé sát bên lỗ tai anh nhẹ giọng đề nghị: “Cũng sắp đến rồi, không còn kịp, bằng không, cầm áo khoác che bớt?”

Úy Nam Thừa đề nén lửa giận và lửa dục, cũng không còn cách nào. Xuống xe thì khoác áo khoác âu phục trên cánh tay, che phía trước cũng tự nhiên.

Khi vào nhà, dì Trần còn chưa ngủ, sợ hai người uống rượu tổn thương dạ dày, vẫn còn ở trong bếp hầm canh giải rượu, nhiệt tình chào hỏi; “Thừa và Tuệ Tuệ đã về rồi, dì hầm canh cho hai đứa, ngồi xuống uống một chút đi.”

“Dì Trần thật tốt!” Tâm tình Thiên Ca Tuệ rất tốt, cười híp mắt, “Thừa nói anh ấy đói bụng, con bụng đồ ăn vào phòng ăn nhỏ cho anh ấy.”

Úy Nam Thừa hút khí, đồ trứng thúi nhỏ này! Cố ý khiến anh khó chịu. Chính lại âu phục thả lỏng, mặt trầm xuống ngăn cản, “Dì Trần, không cần, đi đi ngủ trước đi.”

Dì Trần liếc nhìn vợ chồng son, thấy sắc mặt Thừa không tốt, “Hay là uống chút canh đi, vẫn ủ ở đó, ầm dạ dày.”

“Dì Trần, thật sự không cần, con lên lầu trước.” Úy Nam Thừa kiềm chế hơi thở.

Thiên Ca Tuệ đứng ở bên cạnh cười đến được gọi là vui vẻ, thấy ông xã thật sự không uống canh, vội vàng nhắc chân chạy lên lầu.

Úy Nam Thừa cứng ngắc cản rằng nghiêng lợi từng bước đi chậm lên lầu, đi một bước lại hạ quyết tâm một lần, cho dù cô ngắt đi cũng không được, tối nay tuyệt đối không bỏ qua cho cô.

Đến cửa phòng anh không kịp chờ đợi cởi quần áo, tiện thể lột sạch mình, khóa thân đi về phía phòng tắm, bắt bố người.

Thiên Ca Tuệ khóa trái cửa phòng tắm ở trong đó ngâm nga hát, trong lòng vui mừng không thể tả, cô chính là cố ý làm chuyện xấu, sữa tắm bị cô bôi khắp nơi đều là bọt bong bóng, thơm thơm, tâm tình thật tốt đó!

Ngay khi nghe được khóa cửa “Rầm” một tiếng vang thật lớn mở ra, cô giật mình nhìn sang, người đàn ông cao lớn đứng ở cửa, dưới thân nhất trụ kinh thiên *, lửa dục bay lên trên mặt, cười lạnh đi nhanh tới.

(*) nhất trụ kinh thiên: một cột chống trời (nghĩa đen), còn nghĩa bóng... hờ hờ

Thiên Ca Tuệ giật thót trong lòng, thầm nói không tốt! Nhanh chóng lùi đến góc tường, kéo khăn tắm miễn cưỡng che kín, vội vàng mềm giọng cầu xin tha thứ, “Em sai rồi! Ông xã...”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 203-1: Bà xã, chúng ta chơi một trò chơi có được không? (đặc sắc) (1)

Editor: Puck - Dẫn đàn

Úy Nam Thừa nháy vào bồn tắm, nắm cằm của cô, “Anh không cần em nhận sai, anh chỉ cần em... Tắt lửa —”

Vừa dứt lời, bàn tay kéo cô lên, vòng lấy sau lưng cô, giữa hai chân đưa tới, kéo hai chân cô sang bên, ôm cô nâng lên, dựa vào trên tường. Thiên Ca Tuệ “Ồ” một tiếng, hai chân cách mặt đất, mất đi thăng bằng, thết lên ôm anh, anh vừa đứng bỏ một tay ra, đưa xuống đỡ mình, cứ như vậy tiến vào, vẫn đâm đến chỗ sâu nhất.

Lần này Thiên Ca Tuệ rốt cuộc có thể cất lên tiếng rên rỉ, ngửa đầu kêu lên âm thanh quỵn rữ vô hạn.

Thân trên của anh dựa vào cô, gất gao chống đỡ cô trên tường, mềm mại trước ngực cô và bắp thịt cứng rắn trước ngực anh cọ xát một chỗ, vừa đau vừa tê dại, tay của Tuệ Tuệ cào ra từng vết đỏ sau lưng anh.

Động tác của anh vừa nhanh lại mãnh liệt, mỗi một lần đều đâm sâu vào bên trong, Thiên Ca Tuệ bị đâm đến nhỏ giọng “Ừ” giống như mèo, trong lòng không nói ra được là hưng phấn hay vui vẻ, chỉ cảm thấy trong thân thể vui thích.

Phòng tắm tron, lúc nào anh cũng phải cẩn thận không làm ngã Tuệ Tuệ, không dám quá quên mình. Chỉ đành phải lấy tư thế ôm cô như vậy ra khỏi phòng tắm, cứ kết hợp như thế tạm xả nước, cả người ướt át ôm cô ra ngoài. Diễn đàn lee quỳ đồn

“A...” Đến trước giường lớn trong phòng ngủ, anh đột nhiên rút ra, dưới thân cô nhất thời có chất lỏng nóng ẩm dính dính chảy xuống, thân thể chợt nhẹ, bị anh ném vào giữa chiếc giường mềm mại.

Thiên Ca Tuệ hưng phấn hết lên, dùng cả tay chân bò về trước, đang chuẩn bị chui vào trong chăn, cổ chân đột nhiên bị ông xã kéo lại, thân thể không tự chủ lui về phía sau, vẫn bị tóm đến mép giường.

Bàn tay có lực của Úy Nam Thừa cố định chân cô, thẳng lưng lên trước, lại nặng nề lấp đầy cô.

“Người xấu... Đau... A ừ... Anh định... Đừng hù người ta... Phải không? Hu hu...” Thiên Ca Tuệ lắc tóc dài, thờ dốt đứt quãng.

“Ngoan, anh nào nữa...” Anh cúi người mút ra từng dấu hôn trên cổ cô, dưới thân không hề lỗ mãng lực lớn ra vào nữa, mà khe khẽ đâm, hơi cong người, nằm ở trên người cô, thông thả ung dung trêu chọc cô.

“Ừm... Đừng như vậy... Nhanh lên một chút đi! Ông xã... Mạnh một chút...” Cô bị anh ép tới chặt chẽ, nhỏ giọng nhẹ nhàng cầu xin.

Úy Nam Thừa phả khí nóng bên vành tai cô, đầu lưỡi đưa vào trong lỗ tai, “Bà xã, chúng ta chơi một trò chơi có được không?”

Mắt to mờ sương của Thiên Ca Tuệ mở ra, môi đỏ mọng khẽ chu, “Trò chơi gì...”

Anh nặng nề đâm cô, nghe cô thoải mái khẽ nói một tiếng, lui lui ra ngoài khẽ chống đỡ, “Em đếm đi, từ bây giờ, khi đếm đến sáu và chín thì anh nặng một chút, ừ...” Anh ngược lại gặm cổ cô.

“Đừng!” Thiên Ca Tuệ quả quyết không chịu, ai muốn chơi trò chơi mắc cỡ như vậy!

Úy Nam Thừa lại nặng nề tiến vào, bá đạo nói: “Không được! Ai bảo vừa rồi em mới châm lửa! Anh đếm trước? Ừm... Bắt đầu —”

Anh xấu xa lui ra ngoài, “Một, hai, ba...” Mỗi lần đếm xong, anh lại khẽ ra vào một lần, rốt cuộc đếm tới sáu, dưới tiếng kêu to quặn rũ của Tuệ Tuệ, anh xâm nhập vào toàn bộ, vào đến chỗ sâu nhất của cô.

“Ừ...” Đếm tới ba mươi hai rồi, Thiên Ca Tuệ khó nhịn chờ mong đến ba mươi sáu — die nd da nl e q uu ydo n

“A!” Cô kích thích thét chói tai, “Úy Nam Thừa! Anh đồ trướng thúi lớn này!” Không không đến sáu và chín sao!

Úy Nam Thừa thấp giọng cười sung sướng, “Xin lỗi, anh đếm sai rồi.”

Thiên Ca Tuệ vừa giận vừa hờn, đưa tay nhéo bấp thịt bên hông anh, “Người xấu! Khốn kiếp! Anh chính là đồ y!”

Úy Nam Thừa cũng không giận, ép cô tinh tế gặm cắn, “Tuệ Tuệ em tự mình đếm không được sao? Sẽ không đếm sai nha...” Anh lại bắt đầu máy cạy một sâu trêu chọc.

Thiên Ca Tuệ giận dữ không chịu đếm ra tiếng, cắn một miếng trên bả vai ông xã, có một ý tưởng muốn cắn thịt anh, trướng thúi lớn! Người xấu! Cũng biết thay đổi cách tới hành hạ cô!

“A! Ừm a...” Úy Nam Thừa đột nhiên đụng vào thật sâu, khiến Thiên Ca Tuệ co rúm lại, không chịu theo găng co, “Úy Nam Thừa! Năm mươi lăm a! Năm mươi lăm!”

Hình như Úy Nam Thừa rất vui vẻ, lại không dám cười quá lớn tiếng, sợ chọc giận người phụ nữ nhỏ trong ngực, thật sự tức giận sẽ không dễ dụ, kiểm chế cười nói, “Ai nói? Anh rõ ràng đếm tới năm mươi sáu.”

Thiên Ca Tuệ vô lực thở gấp, ngón tay càng thêm dùng sức nhéo người nào đó, “Hu hu... Trướng thúi! Em chán ghét anh...”

“Ngoan ~ ai bảo em kẹp chặt như vậy... Anh lại đếm sai rồi... Ừ... Tuệ Tuệ... Đếm ra tiếng...” Úy Nam Thừa vẫn không chịu bỏ qua, bản chất phúc hắc nhìn không sót thứ gì, đêm nay anh hoàn toàn biến thành sói xám lớn rồi, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho thỏ trắng nhỏ như vậy.

Thiên Ca Tuệ thất bại níu chặt ga giường, đứt quãng xin tha thứ, “Ừm... Đừng... Xin lỗi mà! Người ta biết rõ sai rồi... Không nên cố ý đùa với lửa... Ông xã... Em rất khó chịu... Anh nhanh lên một chút... Cho người ta chứ sao...” dĩ3nd@nBqu.yd0n

Úy Nam Thừa nhỏ giọng khàn khàn “Hả?” Một tiếng

Thiên Ca Tuệ hoàn toàn ý thức được mình là thỏ trắng nhỏ, cuối cùng không thể đấu lại sói xám phúc hắc lớn, chuyện trên giường thật sự không phải là cô có thể quyết định được, hu hu... Thật khó chịu mà... Sương mù trong mắt to hiện giờ thật sự nhuộm lên một tầng hơi nước, môi đỏ mọng hơi sưng khẽ cắn, tội nghiệp nhìn người nào đó.

Thật sự vừa thấy đã thương, Úy Nam Thừa nhất thời mềm nhũn ra, nhưng anh cố ý cau mày, giọng trầm thấp khe khẽ, “Ặc... Còn chưa đủ? Vậy — chờ một chút có được không? Anh phải nghỉ ngơi một chút, dù sao cấu tạo thân thể đàn ông và phụ nữ không giống nhau...”

Cái gì gọi là phúc hắc? Cái gì gọi là phúc hắc yêu nghiệt? Một người trước mắt không hơn không kém chính là một phúc hắc yêu nghiệt!

Thiên Ca Tuệ coi như thấy được, rõ ràng là anh cố ý chơi trò chơi mắc cỡ như vậy, mấy cạ một sâu hành hạ mình, không để cho mình thoải mái, hại cô hết lần này đến lần khác mềm giọng cầu xin tha thứ, lại! Lại...

Lại còn nói mình chưa đủ!

Hu hu... Trúng thúi chính là đường thành như vậy!

Sương mù trong tròng mắt đen dần tan rã, ở giữa bốc lên một đám lửa nhỏ, chống đỡ thân thể mềm yếu một churòng đập lên gương mặt tuấn tú của anh, lại bị anh nắm trong tay, đặt bên môi liếm liếm, lại bỏ từng ngón tay vào trong miệng ngâm.

“Thật sự gấp như vậy? Thế cũng được, anh miễn cưỡng theo em.” Nụ cười trong mắt Úy Nam Thừa lóe lên, ôm người phụ nữ trong ngực bắt đầu ra sức vận động, trừng phạt tới nay đúng là hơi nặng một chút, ai bảo chính là cô đùa với lửa, mà anh còn nhiều cách cưng chiều cô.

Đầu mơ mơ màng màng của Thiên Ca Tuệ thầm nghĩ: Cái gì gọi là miễn cưỡng! Vốn là hung dữ mãnh liệt! Vốn không cho cô một chút thời gian thờ dốt, muốn hết lần này đến lần khác!

Đêm nay, hai người đạt tới vui vẻ cực hạn cả người lẫn thân thể.

Không có gì khó chịu hơn là tiếng gõ cửa kéo dài không ngừng lúc sáng sớm, nhưng cố tình chủ nhân của khó chịu lại không nở mắng càng không thể giận được là hai cục cưng sinh đôi.

Phải nói hai đứa bé gõ cửa phòng cha mẹ lúc sáng sớm cũng là bình thường, đứa nhỏ mà, nhất là đứa bé nhỏ như vậy, rất dính mẹ! Do đó, Học Học và Tập Tập cũng nghiêm mặt ở đó ra sức gõ cửa.

Thiên Ca Tuệ vô lực cả người nằm trong ngực ông xã, dụi dụi mắt, đẩy người đàn ông bên cạnh, “Là con trai đang gõ cửa, anh nhanh đi mở cửa đi!”
di@en*dyan(lee^qu.domn)

Úy Nam Thừa hôn lên môi cô một cái, “Ngoan, mặc áo ngủ vào trước đã.” Nói xong đỡ bà xã mềm nhũn trong ngực dậy, giúp cô mặc xong áo ngủ, thất dậy.

Sau đó vén chăn lên, khoác áo ngủ ra mở cửa.

Cửa vừa mới mở ra, Học Học và Tập Tập lập tức tiến vào, dùng cả tay chân bò lên giường, chen vào trong ngực mẹ, bĩu môi, mắt hững hờ nói: “Mẹ, mẹ làm gì mà vẫn không ra mở cửa.”

Thiên Ca Tuệ hôn lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cả hai con trai, “Bảo bối thật xin lỗi ~ tối hôm qua mẹ ngủ hơi trễ, cho nên không nghe thấy.”

Tối hôm qua được người nào đó ban tặng, cô vốn không ngủ, vẫn kịch chiến đến khi trời sắp sáng, vừa mới ngủ đã bị tiếng gõ cửa đánh thức rồi, cả người cũng không có sức, mệt rồi.

“Mẹ, mẹ, hôm nay nhà trẻ có hoạt động, con muốn mặc quần áo mới, mẹ chọn một bộ giúp con đi.” Học Học ôm cổ mẹ làm nũng.

“Được, quần áo đâu?” Thiên Ca Tuệ ý bảo ông xã đi lấy quần áo của con trai tới, cô cũng không có hơi sức đi lấy, hiện giờ chân đều mềm nhũn.

Úy Nam Thừa ôm Học Học đang dựa vào trong ngực Tuệ Tuệ, “Cha đi lấy quần áo cùng với con.”

Tập Tập rất ngoan ngoãn vui trong ngực mẹ, bởi vì bé biết rõ cha sẽ lấy cả quần áo của bé tới, cho nên bé chờ là được rồi! Đứa nhỏ rất thông minh!

Không bao lâu, Úy Nam Thừa liền ôm một đồng quần áo cùng với Học Học đi phía sau vào, đặt toàn bộ lên giường.

Học Học và Tập Tập từ từ đi qua, uớng từng bộ lên người cho mẹ nhìn.

“Mẹ, mẹ nói con mặc bộ nào đẹp trai hơn? Con cảm thấy bộ thứ sáu thì tốt hơn, nhưng bộ thứ chín không tồi, rốt cuộc chọn bộ thứ sáu hay bộ thứ chín?” Học Học rất rối rắm hỏi.

Úy Nam Thừa ngồi trên ghế sa lon bên cạnh xem thư điện tử trong máy tính, nghe được câu hỏi về con số khiến người nào đó nhảy cẫng, phì cái bật cười.

Thiên Ca Tuệ lập tức hiểu ý anh đang cười cái gì, sắc mặt thay đổi, cầm gối đầu trong tay lập tức ném tới.

Học Học và Tập Tập tròn mắt, cha mẹ đang làm gì thế? Tại sao mẹ lại đột nhiên tức giận như vậy, còn cầm gối đầu ném cha? Thật kỳ quái đó ~

Úy Nam Thừa nghiêng đầu tránh đi, đứng lên đi tới bên giường, mặt mày hờ hờ nhìn con trai, “Nào, cha xem một chút, rốt cuộc là sáu tốt hay chín tốt? Ừm — Sáu và chín đều không tệ!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 203-2: Bà xã, chúng ta chơi một trò chơi có được không? (đặc sắc) (2)

Editor: Puck - Diễn đàn

Một câu nói sâu xa cỡ nào! Rõ ràng là bộ thứ sáu và bộ thứ chín, nhưng lại bị anh nói thành sáu và chín, rõ ràng cố ý đùa người khác chứ sao!

“Úy Nam Thừa!!! Anh đồ trúng thú này!” Thiên Ca Tuệ giận dữ, lại ném một cái gối qua, thiếu chút nữa nện vào con trai.

“Cha, có phải bộ thứ sáu và bộ thứ chín rất khó coi không? Tại sao mẹ lại tức giận như vậy?” Tập Tập không hiểu cau mày.

Học Học cũng tỏ vẻ nghi ngờ.

Úy Nam Thừa khẽ cười một tiếng, “Dĩ nhiên không phải, bộ thứ sáu và bộ thứ chín đẹp mắt nhất, con trai bảo bố của cha mặc vào nhất định cực kỳ đẹp trai. Không tin, các con hỏi mẹ đi?”

Lần này, lại đẩy vấn đề về cho Thiên Ca Tuệ, nhìn gương mặt nghi ngờ thắc mắc của con trai, cô chỉ có thể thu lại vẻ tức giận, “Ừm, cũng thật đẹp mắt, chủ yếu là bảo bối của mẹ có đáng đáp vừa đáng yêu lại đẹp trai, mặc cái gì cũng dễ nhìn.”

“Hi hi...” Cặp sinh đôi nghe mẹ tán dương mình, cười đến híp mắt lại, chỉ có điều tại sao mẹ vẫn nằm trên giường không chịu dậy, “Mẹ, hôm nay mẹ không đưa chúng con đi nhà trẻ sao?”

“Hôm nay mẹ không thoải mái, cha đưa các con đi nhà trẻ được không?” Úy Nam Thừa vội vàng nói. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Học Học và Tập Tập liếc nhìn mẹ nằm trên giường, hình như hơi yếu ớt, hai đứa đều là đứa bé ngoan, dĩ nhiên không thể quấy nhiễu mẹ nghỉ ngơi, liền cúi đầu “Chụt” một cái lên mặt mẹ.

“Mẹ, mẹ nhất định phải nhanh khỏe lại đó ~”

“Ừ.” Thiên Ca Tuệ mỉm cười gật đầu, chờ con trai vừa ra khỏi cửa, cô tức giận tròn mắt nhìn ông xã, cái miệng nhỏ nhắn chu ra cũng cong lên.

Úy Nam Thừa vội vàng ôm cô, thổi khí nóng bên tai cô, “Ngaoan, tối hôm qua là anh sai rồi, có được không.. Hà?... Ngủ tiếp một lát, bọn nhỏ còn chưa đi xa đâu...”

Đầu ngón tay có ý cầu cánh tay anh, cái miệng nhỏ nhắn càng thêm cố ý cắn cổ anh, ra một dấu hôn đỏ tươi.

Tối hôm qua anh chơi trò chơi sáu và chín không biết mệt, cho dù cô mềm giọng cầu xin tha thứ như thế nào, lắc mông kẹp anh... Anh vẫn bận rộn trên chộc cô đến trời sáng, cả buổi tối cô đều ở trong con số muốn sống không được muốn chết không thể.

Đã thế, lại còn làm chuyện cười cô ở trước mặt con trai! Quả thật rất quá đáng!

Đề tỏ lòng mình thật sự tức giận, Thiên Ca Tuệ gần như cả ngày không thèm để ý đến người nào đó, ở trước mặt người trong nhà thì giả bộ như không có chuyện gì, nhưng chỉ khi hai người đơn độc ở chung, nói gì cũng không đáp lại.

Úy Nam Thừa cũng không gấp, bà xã cần từ từ dụ dỗ.

Đào mất, tết âm lịch đã gần sát tới, thành phố W đã nổi tuyết như lông ngỗng, trên đường, trên nóc nhà khắp nơi đều là một mảnh trắng xóa, đường dành riêng cho người đi bộ, trong trung tâm thương mại đều là náo nhiệt rực rỡ, náo nhiệt bốn phía.

Thiên Ca Tuệ cảm thấy sang năm là một mùa thu hoạch, Yên nhi và Lục Kiều Thâm hòa hảo như lúc ban đầu, tình cảm chính là càng ngày càng tốt, mơ hồ có khuynh hướng gặp người lớn trong nhà; Già Đại và anh Lăng càng thêm tốt dính như mật, cả ngày dính chung vào một chỗ, chia cũng chia không ra. dfienddn lieqiudoon

Về phần anh trai và Anh Nại, vậy càng là một đôi oan gia! Anh trai hoàn toàn phá bỏ lý luận khi trước với tình yêu, bị Anh Nại cô nữ sinh nhỏ Nhật Bản này hoàn toàn chế ngự rồi, hai người gặp mặt luôn không thiếu được cãi vã đùa giỡn, mỗi một lần tiếng Trung của Anh Nại không cãi lại được đều chọn lựa thủ đoạn cường thế.

Hai người hoàn toàn chung vào một chỗ rồi, có câu nói: Không phải oan gia không đụng đầu. Thật sự có chuyện như vậy!

Còn Cầu Cầu, cậu ấy lẫn lộn ở viện thiết kế xây dựng thuận buồm xuôi gió, lại ngoài ý muốn nhận được thư thông báo trúng tuyển của đại học Pennsylvania, muốn mời cậu ấy đến đó tiếp tục đào tạo chuyên sâu. Làm bạn tốt của cậu ấy, Thiên Ca Tuệ và Đồng Yên dĩ nhiên khích lệ cậu ấy đi, dù

sao chỗ đó có thể thành tựu giấc mộng của cậu ấy.

Huống chi, nói không chừng Cầu Cầu có thể gặp được bạch mã hoàng tử đã định trước trong số mệnh của mình, thì đó chính là một cuộc gặp gỡ tốt đẹp nhường nào ở nước xa lạ!

Chi có điều, Tạt Tạt... Một mình cô ấy ở vùng núi nghèo khó, gần sang năm mới, có được khỏe không? Sẽ cô đơn sao?

Mùa xuân năm nay đúng là có ý nghĩa phi phàm với Lam Tạt mà nói, trong vùng núi không hề có chút tín hiệu di động nào, chỉ có thể viết thư cho nhà, chào hỏi cha mẹ, chúc bọn họ năm mới vui vẻ, phúc thọ an khang.

Cha mẹ trong thiên hạ đều thương yêu con gái nhất, cũng đồng tình với hiếu và nghĩa của các con, rõ ràng hy vọng con gái có thể vẫn sống ở bên cạnh mình, cũng hiểu được không thể ích kỷ như vậy, yêu con phải để cho con bay lượn trên bầu trời tự do, tìm kiếm một mảnh đất thuộc về mình. Tạt tục lễ mừng năm mới ở đây là đêm ba mươi Tết làm sủi cảo, Lam Tạt ngồi giữa một đám con nít, đeo tạp dề, trên tóc, trên mặt, trên người cũng dính đầy bột mỳ, ngón tay thon dài linh hoạt cán vỏ sủi cảo.

Những đứa nhỏ đáng yêu kia đưa ra cánh tay thật nhỏ, cầm vỏ sủi cảo lên, dùng cái muỗng múc một ít thịt chút đồ ăn nhét vào, theo cách chị Lam dạy chúng rất nghiêm túc làm sủi cảo, khép lại, nắn bên mép... Lăn lượt đủ hình dáng sủi cảo bày hết lên trên bàn.

Mặc dù gói không đẹp, nhưng bọn nhỏ cũng rất đề tâm, đều gói rất vui vẻ, đây là sủi cảo hạnh phúc, giao thừa hạnh phúc.

Lam Tạt cảm thấy những đứa nhỏ đáng yêu này chính là trụ cột tinh thần của cô, nhìn thấy chúng, cô sẽ cảm thấy tuổi thơ của mình quá mức hạnh phúc quá mức tốt đẹp, không lo ăn không lo mặc, càng sẽ không ngại cả sủi cảo đêm giao thừa cũng không được ăn. die,n; da.nlze.qy;do/mn

Sủi cảo, là tượng trưng cho đoàn đoàn viên viên mỹ mãn, là thứ cần thiết cho lễ mừng năm mới, mà ở đây, tất cả đều là yêu cầu xa vời, điều kiện kinh tế vốn không cho phép, nếu không phải chính cô bỏ tiền mua thịt và bột mỳ này, chỉ sợ những đứa bé này ngay cả sủi cảo giao thừa cũng không được ăn.

Nhìn ánh mắt nghiêm túc làm sủi cảo của bọn chúng, cô chỉ cảm thấy cảm động. Không vì cái gì cả, chính là một niềm cảm động tình tế.

Sau khi ăn xong sủi cảo, cô và các đồng đội chào một tiếng rồi khoác áo lông một mình mò mẫm ra ngoài rồi, ngồi trên tảng đá lớn ở cửa thôn, nhìn phương xa, nhớ nhung người nhà và bạn bè.

Nơi xa, đám con nít tìm kiếm trong đám pháo tàn chút đồ còn sót lại có thể tiếp tục đốt, sau khi tìm được sẽ hoan hô một tiếng, diêm vung lên, “Xi” một tiếng đốt, vút. Ra. Sau đó “Đùng” một tiếng nổ tung, có vẻ náo nhiệt của lễ mừng năm mới.

“Chị Lam, chị Lam...” Lưu Tiểu Hoa năm tuổi nhà chú Lưu trong thôn, trên đầu dùng sợi dây đỏ cột hai bím tóc, mặc áo hoa nhỏ nhún nhảy một cái chạy tới, móc mấy cái bánh bột mì trưng đầu từ trong túi áo ra, nhét vào trong tay Lam Tạt.

“Chị Lam, đây là bột chiên sau khi làm sủi cảo còn lại, không có bao nhiêu, chị nếm thử một chút, ăn đặc biệt ngon đấy.” Trong mắt tiểu Hoa là vui sướng không thể giấu được. Năm trước trong nhà không thể được ăn những thứ này, chị Lam thật sự là một người tốt, các anh các chị, các chú trưởng học tất cả đều là người tốt, sau khi đến không chỉ xem bệnh miễn phí cho người lớn trẻ con trong thôn, lại còn mang đến trong thôn rất nhiều đồ ăn ngon, chơi vui, rất nhiều thứ chưa từng thấy đấy.

Nghe nói đều là đồ chơi hiếm lạ trong thành, tất cả mọi người thật tò mò, rốt cuộc trong thành có đáng vẻ như thế nào?

“Tiểu Hoa thật biết nghe lời, chị ăn một cái là đủ rồi, bụng còn rất no.” Lam Tạt cầm một cái bỏ vào miệng, từ từ nhai, xốp xốp giòn giòn, rất thơm.

Cô biết những đứa trẻ này bình thường vốn cũng không có bất kỳ đồ ăn vặt gì, những thứ này đã là rất hiếm có với bọn chúng mà nói rồi, nhưng lại không thể phạt ý tốt của cô bé, ăn một miếng là đủ.

“A, vậy được rồi.” Tiểu Hoa thả chỗ còn sót lại vào trong túi, chuẩn bị giữ lại ngày mai tiếp tục ăn. di3n~d@n`Bq21y'd0n

“Tiểu Hoa, em thích nơi này sao?” Khóe mắt Lam Tạt mang theo nụ cười ấm áp.

“Dĩ nhiên thích rồi, đây là nhà của em.” Tiểu Hoa không hề chậm trễ trả lời.

Lam Tạt cưng chiều sờ tóc cô bé. Đúng vậy, mặc dù cuộc sống ở đây nghèo đi nữa khổ đi nữa, đây cũng là nhà của cô bé, là nơi sinh cô bé nuôi sống cô bé.

“Chị Lam, không phải chị muốn xem tiệc liên hoan Tết xuân sao? Sẽ lập tức bắt đầu rồi.” Tiểu Hoa lôi kéo vạt áo Lam Tạt.

“Chị còn định ngồi ở đây một lát, tiểu Hoa em đi đi.” Trong thôn chỉ có một chiếc ti vi mười chín inch, chỉ thu được hai ba đài, vẫn là mấy ngày trước mới chuẩn bị xong, chính là vì bảo đảm dân thôn này có thể xem tiệc liên quan tết xuân.

Mà cô, không phải rất muốn xem, năm trước đều cùng xem với cha mẹ còn có anh trai, năm nay không ở bên cạnh bọn họ, hình như cũng không có hứng thú xem.

Bóng đêm, hạ xuống từng tầng từng tầng một, núi xa đã thành tối tăm như mực, Lam Tạt ngồi trên tảng đá, nâng quai hàm nhìn về phía trước, ánh mắt không hề có tiêu cự, như đang ngắm nghía cái gì.

Đột nhiên, phía trước xuất hiện một bóng người, từ xa đến gần, từng bước từng bước một đi về phía mình, khuôn mặt chìm trong bóng đêm không nhìn thấy rõ, chỉ có điều —

Dáng vẻ cao lớn bản lĩnh này, cả đời Lam Tập cũng không thể quên được.

Không đâu! Không thể nào! Nhất định là nhìn hoa mắt, làm sao có thể chứ? Năm hết tết đến rồi, sao anh lại có thể đột nhiên xuất hiện ở đây? Nhất định là mình nhìn nhầm rồi!

Tới đây mấy tháng, cô không thể không nghĩ tới anh, cũng sắp bị chính mình kiểm chế cứng rắn rồi, không biết bao nhiêu lần tự nói với mình: Không thể nghĩ, không nên nghĩ...

Cô tin tưởng cô có thể quên được, chỉ có điều, hơi khó khăn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Gần đây nhà họ Úy xảy ra chuyện lớn

Editor: Puck

Khúc Lại khoác ba lô du lịch đi từng bước từng bước một trên đường đất nhỏ hẹp, buổi sáng ngày hôm qua anh lên đường, mấy phen trần trọc mới đến được nơi này, tàu, xe buýt, chuyển qua hơn ba lần, cuối cùng còn ngồi máy kéo một đoạn đi gần hai giờ đường núi, đi tới một chuyến thật sự không dễ dàng!

Bây giờ vừa mệt vừa đói, hơn nữa ba lô du lịch trên lưng lại nặng, ép anh sắp hạ đường huyết rồi.

Xa xa đã nhìn thấy Lam Tập mặc bộ đồ nhung màu xanh dương ngồi trên tảng đá lớn ở cửa thôn, nâng quai hàm giống như đang nghĩ cái gì.

“Sống ở đây đã quen chưa?” Khúc Lại để ba lô du lịch trên lưng xuống, hỏi rất tự nhiên.

“Tạm được.” Lam Tập vỗ vỗ vạt áo, đứng dậy.

“Vậy thì tốt rồi, tôi mang chút thuốc tới cho mọi người, ít ngày trước đội trưởng Lăng của em gọi điện thoại tới trường học, vừa lúc do tôi nhận, năm hết tết đến rồi, tất cả mọi người không ở đây, cho nên... Tôi liền tự mình đưa đến.” Khúc Lại cười cười.

Vui sướng mới vừa rồi của Lam Tập biến mất trong nháy mắt, thì ra là tự mình đa tình, còn tưởng rằng anh vì mình mà tới đây, thì ra vốn không phải!

“A, vậy em đưa thầy đến tìm đội trưởng Lăng thôi.” Trả lời lại rất công thức hóa.

“Em, sống có tốt không?” Khúc Lại muốn nói lại thôi.

Nghe được anh hỏi mình ân cần như vậy, Lam Tập thật sự muốn xông lên cho anh một cái bạt tai, nhưng nghĩ lại, tại sao mình phải làm như vậy? Đúng là cô thầm mến anh không sai, hình như người ta chưa từng nói thích cô đấy, đây tất cả là do tự mình đa tình mà thôi.

Có thể trách ai? Ai cũng không trách được.

“Thầy Khúc, em rất khỏe, cảm ơn thầy quan tâm” Lam Tập mạnh mẽ nặn ra nụ cười, hít vào khí lạnh, lạnh lẽo thấu xương.

Khỏe miệng Khúc Lại miễn cưỡng treo một nụ cười, thầy Khúc, anh vĩnh viễn là thầy Khúc của cô, điểm này sẽ vĩnh viễn không thay đổi, cũng không cách nào thay đổi. die~nd a4nle^q u2l ydo^ n

Gần sang năm mới tại sao tới đây, một mặt là vì đưa thuốc tới đây, mặt khác cũng là vì tâm ma của mình. Anh rốt cuộc không yên lòng, hai tháng qua, anh nghĩ rõ ràng rất nhiều việc, cũng biết lòng của mình, đó không phải là tình yêu.

Bởi vì từ vừa mới bắt đầu anh đã thương yêu Lam Tập như em gái, quan tâm cô, yêu thương cô như vậy cũng không liên quan đến gió trăng, thật lòng hy vọng cô sống tốt.

Cũng hy vọng cô có thể để chấp niệm với mình xuống, cô là một cô gái tốt, đáng giá được người đàn ông tốt hơn, mà anh, không phải là người đó.

Buổi tối đêm ba mươi, hai người ngồi trước căn phòng gạch nhỏ cũ nát, thẳng thắn nói lời trong lòng.

Ở nơi này ban đêm yên tĩnh và rét lạnh, Khúc Lại nói ra nút thắt ở trong đáy lòng mình nhiều năm — chuyện xưa giữa anh và Liễu Tang.

Nhiều năm như vậy vẫn là lần đầu tiên anh ôn hòa nhã nhặn nói ra chuyện cũ này. Có lẽ, anh đã thật sự nhìn ra, buông xuống.

Trong lòng Lam Táp có một tia kinh ngạc, thì ra nhân vật chính của đoạn câu chuyện tình khổ sở thầy trò yêu nhau khi mới vào trường học nghe được chính là anh, không trách được trên mặt anh luôn mang một tầng đau thương nhàn nhạt, thì ra đều bởi vì học tử Liễu Tang đó.

(*) học tử: cách xưng hô của sinh viên (học sinh) năm dưới gọi nữ sinh năm trên

Đột nhiên hơi hâm mộ chị ấy, ít nhất chị ấy cũng hạnh phúc.

“Nhớ lần đầu tiên gặp em, cười mở, thẳng thắn, hoạt bát, nhiệt tình và sáng sủa đều viết ở trên mặt em, khác sâu ấn tượng, về sau nữa dần dần cũng phát hiện thật ra em rất đơn thuần, rất hiền lành, rất cố chấp, việc đã quyết định luôn gồng hết sức mình đi làm, có rất ít người có khả năng thao túng suy nghĩ của em”

“Lại nói, ở một vài phương diện hai người rất giống nhau, giống nhau ở thẳng thắn hoạt bát, giống nhau ở lương thiện nhiệt tình; khác biệt chính là một người là cô gái phương bắc hào phóng, một người là cô gái phương nam uyển chuyển hàm xúc.”

Khi Khúc Lại nói đến bạn gái mới tình đầu Liễu Tang thì trong mắt tràn đầy dịu dàng, trút xuống quá nhiều yêu say đắm, nói đến cô ấy luôn khiến cho anh nhớ đến quãng thời gian tươi đẹp hạnh phúc kia.

Lòng Lam Táp hơi đau, thì ra là như vậy.

Khúc Lại lại nói tiếp: “Vừa mới bắt đầu đúng là vì nguyên nhân như vậy nên tôi mới chú ý nhiều đến em, nhưng từ từ tôi cũng hiểu, em không phải là cô ấy, trên thế giới này không thể nào có hai người hoàn toàn giống nhau như đúc, là tôi khờ dại. Sau đó tôi thật lòng coi em như em gái ruột mà đối đãi, quan tâm em ít nhiều, nhưng không biết vì vậy đã tạo thành ảo giác cho em, là tôi sơ sót.” die nda nle equ ydo nn

Trong câu nói sau cùng có thờ dãi thật sâu, sự tình đã xảy ra rồi, nói xin lỗi còn có công dụng gì đâu, tóm lại là mình sai lầm rồi.

“Thầy... Vẫn chỉ coi em là... Em gái nhỏ mà đối đãi?” Giọng Lam Táp khẽ run.

“Đúng, tôi cũng đã từng mê hoặc như vậy, nhưng mà hiện tại tôi rất xác định.” Khúc Lại không hề do dự chút nào.

Cũng đã từng mê hoặc? Lam Táp hít một hơi thật sâu khí lạnh, nhếch miệng lên nở nụ cười khổ sở, nỗi khổ thâm mến bốn năm đại học giống như đã có một cái kết rồi, cô nên nhìn về phía trước, cô còn trẻ, còn có thể gặp được rất nhiều người.

“Lam Táp, trong lòng của tôi vĩnh viễn chỉ biết một cô gái, cho dù cô ấy đã không còn ở đây, nhưng tôi vẫn nhớ cô ấy cả đời. Tôi đã nộp đơn từ chức lên ban giám hiệu trường rồi, đại khái năm sau sẽ phê duyệt, tôi chuẩn bị đi Tây Tạng du lịch, đi chỗ gần bầu trời nhất, tẩy rửa tâm linh của mình.” Giọng Khúc Lại trầm thấp hòa hoãn, khoe môi nhếch lên nụ cười nhạt nhòa, mắt nhìn chăm chú vào bóng đêm phía trước, như đang nhìn cái gì, lại như không nhìn cái gì.

Lam Táp không thể tin nhìn anh, anh đây là tới làm chuyện này với mình sao? Giao thừa vất vả bốn ba như vậy tới nơi này nói lời chào từ biệt mình, là muốn khiến cho mình vĩnh viễn nhớ anh sao?

“Tôi không muốn để cho em vẫn luôn nhớ tôi, chẳng qua tôi cảm thấy trước khi đi không đến nói rõ với em, cả đời tôi sẽ không yên lòng, tôi vẫn luôn rõ ràng tâm ý của em, nhưng mà tôi không nhận nổi. Cho nên, tôi lựa chọn trốn tránh, cho rằng như vậy sẽ khiến cho em không hy vọng, lại không biết rằng tình cảm không phải cứ một mặt tránh né sẽ có thể giải quyết được.”

“Táp Táp, em là một cô gái tốt, một cô gái tốt chân chính, cuộc đời của em vẫn còn rất dài, còn có thể gặp được nhiều người hơn, thay đổi thị giác đi nhìn thế giới, sẽ phát hiện còn có rất nhiều chuyện tốt đẹp đang chờ em” Đây là lần đầu tiên Khúc Lại gọi nickname Táp Táp này, mắt nhìn thẳng vào nữ sinh đối diện, nghiêm túc trong suốt.

Lam Táp mím mím môi, ngược mắt nhìn sang, lại phát hiện nhìn thẳng anh cũng không phải chuyện khó khăn như vậy, “Thầy Khúc, cảm ơn thầy, em hiểu rồi.”

Giữa trưa hôm sau, Khúc Lại liền một thân một mình rời khỏi thôn nhỏ trong núi này, chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhõm, tâm tình cũng vui vẻ, sau khi về đến nhà thì toàn tâm toàn ý chuẩn bị cho chuyến đi Tây Tạng sau này.

Lần nói chuyện thẳng thắn này quả thật làm ra tác dụng, Lam Táp rất nghiêm túc suy nghĩ cả một ngày, sáng sớm mừng ba Tết liền chạy lên đỉnh núi, chụm hai tay lại, lớn tiếng kêu to ba lần về ngọn núi phía đối diện: Khúc Lại, em nhất định sẽ quên anh!

Sau khi kêu xong, cả người cô một lữ ngồi chồm hồm xuống, ôm đầu gối khóc hu hu, âm thanh từ lớn biến thành nhỏ, sau khi khóc xong, cô lau nước mắt, nhìn về phía núi xa lộ ra nụ cười đẹp mắt nhất.

Sau đó, quay người đi. Một năm mới phải có bầu không khí mới, cũng có thể bắt đầu một câu chuyện mới, Lam Táp hoàn toàn buông chấp niệm xuống, chỉ cảm thấy cả người cũng buông lỏng, ngay cả các chú các di trong thôn cũng đều ghé năm nay cô cười nhiều hơn năm trước nhiều.

Mắt thấy sẽ phải lập tức rời khỏi nơi này, trong lòng Lam Táp hơi không nỡ, nhưng cũng biết mình không thể sống cả đời ở đây, không cần người thân của mình, không cần bạn bè của mình.

Nói đến bạn bè, cô sẽ nhớ tới Tuệ Tuệ và Già Đại, thoáng một cái đã ba tháng không có liên lạc, cũng không biết tình hình bây giờ của các cô ấy như thế nào?

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ông kính chuyển sang thành phố W, gần đây nhà họ Ủy xảy ra chuyện lớn, lớn đến hơi kinh người! Nổ khiến người lớn cả hai nhà đều nổi giận lôi đình, tức giận khó yên.

Thiên Ca Tuệ càng thêm tức giận náo loạn muốn ly hôn! Mang theo hai con trai ở lâu dài bên nhà mẹ đẻ.

Gần đây bóng dáng của Ủy Nam Thừa liên tục xuất hiện trên trang đầu các tạp chí giải trí, thật sự khiến cho người ta kinh ngạc, kể từ sau khi tin tức kim cương Vương lão ngũ truyền ra tin đồn kết hôn, yên tĩnh hơn nửa năm, mới vừa một năm mới lại nổ ra tin tức lớn như vậy, quả thật chấn động mọi người. d1en d4nl 3q21y d0n

Ủy Nam Thừa trong truyền thuyết rất thương vợ con, sao lại bao nuôi tiểu minh tinh ở bên ngoài chứ? Thấy vậy xem ra người đàn ông, nhất là đàn ông có tiền, rất thích trêu ghẹo chút trò gian trá.

Thật ra thì chuyện là như vậy, và lại nghe tôi rủ rỉ nói bên tai.

Một ngày nào đó tháng tư, Thiên Ca Tuệ vừa hết ca chuẩn bị trở về, đột nhiên nghe được đồng nghiệp Vạn Chân Chân nói cho cô biết ở ngoài cửa có một người phụ nữ đáng vẻ cực kỳ xinh đẹp tìm cô.

Thiên Ca Tuệ vừa đi vừa buồn bực trong lòng, sẽ là ai chứ?

Già Đại và Yên nhi, Chân Chân biết, chẳng lẽ Cầu Cầu trở lại? Không thể nào, cậu ấy đang tu nghiệp ở đại học Pennsylvania đấy, chẳng lẽ là Tạp Tạp? Cũng không có thể, cuối tháng năm cậu ấy mới về.

Đi tới cửa, phát hiện là một người phụ nữ xa lạ, dáng dấp quả thật rất đẹp, có một vẻ đẹp tươi đẹp, giống như đã từng nhìn thấy ở đâu, không khỏi cau mày.

“Cô là Thiên Ca Tuệ tiểu thư?” Người đẹp mở miệng hỏi.

“Cô là?” Thiên Ca Tuệ hơi không hiểu.

“Tôi tên là Phương Ngọc Dao, muốn nói chuyện với cô một chút, nếu không chúng ta tìm tiệm cà phê ngồi một lát?” Người đẹp vẫn mỉm cười.

“Xin lỗi, tôi không biết cô.” Thiên Ca Tuệ luôn luôn không có thói quen ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm với người xa lạ.

“Không sao, trước kia có thể không biết, nhưng bây giờ biết là được rồi.” Người đẹp vẫn mỉm cười.

Thiên Ca Tuệ nhìn lên nhìn xuống đánh giá người đẹp trước mặt một lần nữa, trong lòng thầm nghĩ: Phương Ngọc Dao? Phương Ngọc Dao là ai? Cô ta tìm mình có chuyện gì?

Cuối cùng, hai người chọn một tiệm cà phê gần đó, tiếng nhạc du dương nhỏ nhỏ phiu phiu trong tai mỗi vị khách, Thiên Ca Tuệ và Phương Ngọc Dao ngồi đối diện nhau, ai cũng không bắt đầu nói chuyện trước.

“Cô tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì? Bây giờ có thể nói rồi.” Thiên Ca Tuệ cảm thấy người phụ nữ đối diện hơi cổ quái.

“Tôi mang thai, đứa bé là của Ủy Nam Thừa.” Phương Ngọc Dao rất táo nhả uống một ngụm cà phê, lúc nói chuyện vẫn nhìn Thiên Ca Tuệ ở đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 205: Tại sao tôi phải tin tưởng những lời cô nói là thật

Editor: Puck -

Mang thai! Cô ta nói cô ta mang thai!

“Loảng xoảng”, một âm thanh vang lên, cái muỗng Thiên Ca Tuệ quấy cà phê rơi lên bàn rồi, cô cảm thấy mình nhất định nghe nhầm rồi? Làm sao có thể!

“Cô nói cái gì?” Vì vậy, cô hỏi lại một lần nữa, xác nhận mình không phải thật sự xuất hiện nghe lầm.

Phuong Ngọc Dao thấy hốt hoảng trong mắt cô, trong lòng lộ vẻ vui mừng, nhưng trên mặt lại không tỏ vẻ gì, chậm rãi nói ra: “Tôi biết Ủy Nam Thừa gần bốn năm rồi, những năm này tôi vẫn làm đại sứ hình tượng cho trò chơi công ty anh ấy mới phát triển, không cần gần nhau chỉ cần có thể ngày ngày gặp anh ấy, tôi đã rất vui vẻ rồi. Có lẽ trời cao thương cho một phần điên cuồng của tôi, tháng trước tôi có may mắn đi Newyork công tác cùng anh ấy, vào lễ mừng năm mới tất cả mọi người đều rất vui mừng, cũng uống nhiều mấy ly, sau đó... Cũng không biết chuyện gì xảy ra đã lên giường rồi.”

Thiên Ca Tuệ không thể tin nhìn chằm chằm cô ta, cô ta nói sao giống như thật vậy? Cái gì gọi là không biết chuyện gì xảy ra đã lên giường?!

“Tại sao tôi phải tin tưởng những lời cô nói đều là thật.” Thiên Ca Tuệ ép buộc mình tỉnh táo lại, là vợ chồng với Thừa nhiều năm như vậy, cô không phải chỉ dựa vào một câu nói của người ngoài mà phủ nhận anh toàn bộ, chuyện này phải làm rõ ràng! Phải điều tra rõ ràng mọi chuyện!

“Mặc dù Phuong Ngọc Dao tôi vẫn không tính là nổi danh trong làng giải trí, nhưng cũng có thể tìm được trên web, Thiên tiểu thư có thể đi tra trên baidu xem tôi có phải luôn đảm nhiệm vai trò đại sứ hình tượng của game Lê Nhạc hay không, chắc hẳn đáp án vừa xem hiểu ngay. Về phần chuyện tháng trước đi Newyork công tác, tôi cũng không có cách nào bịa đặt.” Phuong Ngọc Dao tiểu tam này thật sự là bình tĩnh ổn định, không hề kinh hoàng chút nào, nói chuyện đâu vào đấy, đánh vào điểm yếu.

Thiên Ca Tuệ cắn chặt môi dưới, không trách được cảm thấy cô ta hơi quen mắt, hóa ra từng nhìn thấy trên ti vi, chụp không ít quảng cáo, không tính rất nổi danh, nhưng khuôn mặt rất xinh đẹp, là tư cách quan trọng nhất ở làng giải trí. dinendian.loqid]on

Không ngờ cô ta ẩn nấp bên cạnh ông xã cô thời gian dài như vậy! Tháng trước may mắn cùng Thừa đi Newyork công tác? Đây nhất định là cô ta đã mưu đồ từ lâu, không biết xấu hổ!

Hít vào một hơi thật sâu, giọng cố gắng vững vàng, “Chẳng lẽ cô không biết anh ấy đã kết hôn rồi sao?”

“Tôi không quan tâm, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh ấy, sinh một đứa bé giống anh ấy tôi đã đủ hài lòng.”

Nhìn xem! Phuong Ngọc Dao người ta rất biết làm tiểu tam! Nói không quan tâm Ủy Nam Thừa đã kết hôn, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh, còn sinh cho anh một đứa nhỏ giống anh ấy?

Đây không phải là định tức chết Thiên Ca Tuệ sao? Người ta dù sao cũng là bà xã hợp pháp, con trai cũng hai đứa, có thể đồng ý sao?

“Đã nhìn thấy rất nhiều tiết mục mang thai trong ti vi rồi, làm sao tôi biết cô không phải cố ý nói như vậy?” Thiên Ca Tuệ rất tỉnh táo hỏi ngược lại.

Trong mắt Phuong Ngọc Dao giả vờ chảy qua vẻ đau thương, đồng thời cảm thán trong lòng nói: Người phụ nữ này quả nhiên không dễ bắt nạt, chỉ tiếc bản thân mình có chuẩn bị mà đến, sao có thể bị cô ta đánh bại nhanh như vậy, sau này còn nhiều cơ hội so chiêu đấy.

Cầm lấy giỏ xách, mở khóa kéo, lấy một tờ hóa đơn bên trong ra, thật bình tĩnh đưa tới trước mặt Thiên Ca Tuệ.

Rất rõ ràng đây là giấy khám của bệnh viện, trên đó viết đã mang thai sáu tuần.

Kiểu mắt thấy mới là sự thật này không thể nghi ngờ là một tia sấm sét giữa trời quang với Thiên Ca Tuệ mà nói, nổ đến đầu cô “Ong ong” lên.

Trước kia mặc dù có Tiểu Y Y quấy rối bên trong, nhưng bản thân cô ta nhiều nhất cũng chỉ coi là tiểu đả tiểu nháo *, tình lực chủ yếu đều mang đi để trả thù Hứa Nhiều.

(*) tiểu đả tiểu nháo: ý chỉ việc làm trong phạm vi nhỏ hẹp

Vốn tưởng rằng sau khi chị ta đi cuộc sống sẽ bình yên, lại không nghĩ rằng còn ẩn chứa một tia sét, kinh thiên động địa.

“Nói thẳng ra mục đích hôm nay cô tới tìm tôi đi?” Thiên Ca Tuệ biết giờ phút này mình phải bình tĩnh hơn người phụ nữ trước mặt mới được.

“Thiên tiểu thư quả nhiên là một người sáng khoái.” Phuong Ngọc Dao thu hồi giấy tờ trên bàn, “Tôi muốn đi theo bên cạnh Nam Thừa, cô không được tham dự vào chúng tôi có được không?”

Nhìn xem, Phuong Ngọc Dao còn có thể nói như vậy! Lập tức sửa lại cả xưng hô, Nam Thừa, gọi thân thiết bao nhiêu! Càng tiến thêm một thước là khiến Thiên Ca Tuệ tiếp nhận cô ta tên tiểu tam này! Hơn nữa nói chuyện mập mờ như vậy, giống như Ủy Nam Thừa đã ngầm cho phép, có thể không khiến cho người ta hiểu lầm sao?

Người phụ nữ thông minh cỡ nào! Lấn vào trong làng giải trí vài năm như vậy, đã sớm luyện thành thân thể kim cương bất hoại.

Thiên Ca Tuệ giận đến ngực phập phồng, quả thật là đồ tức lên người ông xã, dù sao người phụ nữ này đã mang thai, vậy cũng không thể rời khỏi người đàn ông! Ngay cả chứng minh của bệnh viện cũng đưa ra, còn có thể lừa gạt sao? Trong lòng vừa giận vừa hờn, chỉ hận không thể ngay bây giờ xông về hỏi rõ ràng ngay trước mặt Ủy Nam Thừa!

Tại sao có thể bằng mặt không bằng lòng với cô! Trong nhà một vẻ ở công ty một vẻ! Không chơi khinh bỉ người như vậy!

Cô biết người phụ nữ trước mặt không phải hạng hiền lành gì, có thể lăn lộn ở làng giải trí đều không đơn giản, cô phải đề phòng một chút.

“Không can dự đến hai người? Cô cho rằng tôi là thánh mẫu Maria sao? Đồi lại là cô, cô có thể tha thứ cho ông xã của cô bao nuôi tiểu minh tinh ở bên ngoài sao? Chuyện mình không làm được thì đừng lấy ra yêu cầu người khác!” Thiên Ca Tuệ lạnh lùng nói, cầm giò xách lên chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Nguy rất rõ ràng, Phương Ngọc Dao há có lý nghe không hiểu, mặt nhất thời thay đổi, nhưng dù sao cô đã từng trải qua sóng gió, khôi phục tự nhiên rất nhanh, nửa uy hiếp nửa ra oai nói: “Thiên tiểu thư, cô không sợ tôi tiết lộ chuyện này cho tòa soạn báo sao? Tôi tin tưởng bọn họ sẽ rất vui vẻ viết bài về chuyện này. Hơn nữa, trên tay tôi có hình của chúng tôi.” Cô chính là một lão yêu ngàn năm.

“Tùy, tiện.” Thiên Ca Tuệ phun ra từng câu từng chữ, sau đó không quay đầu lại rời đi.

Bởi vì cô vốn không thể đồng ý mấy yêu cầu kia của Phương Ngọc Dao, chuyện trò tiếp nữa cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, mà cô cũng không có cách nào ngăn chặn miệng của Phương Ngọc Dao, càng không có cách nào ngăn chặn miệng của những phóng viên bất quai kia.

Nếu Phương Ngọc Dao đã tìm tới cửa, vậy khẳng định đã chuẩn bị đưa chuyện này ra ngoài ánh sáng, cần gì làm những chuyện vô dụng kia.

Sau khi Thiên Ca Tuệ rời đi, khoe miệng Phương Ngọc Dao lộ ra nụ cười hả hê, lấy điện thoại di động ra, bấm một chuỗi số điện thoại.

“Cô ta bình tĩnh hơn so với trong tưởng tượng của tôi, rất quật cường, vốn không đáp ứng yêu cầu của tôi, còn tỏ vẻ rất không để ý, tôi thấy cô ta cố giả bộ không để ý.”

【Vậy thì tiến hành phương án thứ hai, tìm truyền thông cô động tuyên truyền chuyện này, tôi không tin cô ta còn có thể giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.】 Giọng một người phụ nữ.

“Ok, tiến hành phương án thứ hai, đoán chừng ngày mai thành phố W sẽ huyên náo long trời lở đất.” Phương Ngọc Dao cười đến rất vui mừng.

【Tôi chính là muốn huyên náo ồn ào đến long trời lở đất, mọi người đều biết.】 Người phụ nữ rất ác độc nói.

“Thù hận với bọn họ của cô thật sự không giảm hơn năm đó!”

【Thế nào? Đau lòng cho Ủy Nam Thừa của cô? Yên tâm đi, lần này tôi không nhằm vào ai, chỉ có điều yên tĩnh lâu như vậy, cũng nên náo loạn âm ỉ lên. Chỉ có điều lần này thật sự may mắn, cô ta và Thiên Ca Tuệ có va chạm một chút, hai người vừa đúng có thứ mình cần.】

“Nếu không cô giới thiệu về cô ta, có thời gian ba chúng ta ngồi chung một chỗ, hàn huyên kế hoạch tiếp theo, nói không chừng còn phải đánh lâu dài đấy.” Phương Ngọc Dao cảm thấy rất hứng thú với việc hợp tác với người khác.

【Tôi sẽ liên lạc với cô ta, đến lúc đó thông báo cho cô.】

Hai người lại nói đôi câu rồi cúp, Phương Ngọc Dao lại bấm số điện thoại của người khác, nói rõ mục đích của mình, người kia sau khi nghe xong lời của cô mừng rỡ đến khoe miệng cũng sắp không khép lại được, luôn miệng nói cảm ơn.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hai ngày nay Ủy Nam Thừa vừa lúc đi Hongkong tham gia một buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới trong giới IT, các công ty IT lớn tập trung một chỗ, rồi rút biểu diễn những sản phẩm mình mới nghiên cứu ra, vừa so tài thực lực cũng vừa tuyên truyền cho công ty của mình.

Cho nên, Ủy Nam Thừa rất bận, bận đến rất khuya mới có thời gian gọi điện thoại cho bà xã, kết quả điện thoại tắt máy, anh cũng không nghĩ nhiều, dù sao hiện giờ cũng đã mười một giờ rồi, Tuệ Tuệ ngủ cũng rất bình thường.

Liên đơn giản vọt vào tắm rồi ngủ, nghĩ tới hai ngày sau về nhà rồi, tâm tình cũng vui vẻ. đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Chuyến bay chín giờ sáng tới thành phố W, Ủy Nam Thừa tựa vào trên ghế ở khoang hạng nhất nhắm mắt dưỡng thần, cảm giác đột nhiên bên cạnh vẫn có một ánh mắt nhìn mình.

Mở mắt, vừa đứng nhìn thấy cô bé chừng mười tuổi ngồi bên cạnh lúc ngó ngó mình, lúc ngó ngó tờ báo, khuôn mặt rất hiếu kỳ.

“Trên mặt chú có gì không?” Ủy Nam Thừa sờ mặt của mình, cảm thấy không có gì cả mà.

Cô bé giòn giã mở miệng, “Chú, chú chính là người đàn ông hư trong truyền thuyết sao?”

Ủy Nam Thừa rất 囧, cô bé này đúng là nói lời kinh người, ngay sau đó cười nói: “Cháu cảm thấy chú giống vậy sao?”

“Cháu cảm thấy chú rất giống người trên báo này.” Cô bé chỉ vào trang đầu tạp chí giải trí nói.

Vừa nhìn sang, Ủy Nam Thừa hoàn toàn ngây dại, nắm lấy tờ báo, rất nghiêm túc nhìn một lần, chân mày nhíu chặt.

Tiêu đề lớn rõ ràng là: Ủy Nam Thừa một trong mười nhân vật hàng đầu thế giới bất hòa tình cảm với bà xã, kim ốc tàng kiều *?

(*) Kim ốc tàng kiều: Nhà vàng giấu người đẹp

Phản chữ nhỏ nói rõ: Phóng viên nhiều lần nhìn thấy anh ta mang theo nữ minh tinh Phương Ngọc Dao xuất hiện ở các bữa tiệc, tư thế của hai người thân mật, hơn nữa tin đồn bà xã của anh là người bá đạo, hai người hay gây gỗ, tình cảm bất hòa...

Phía dưới là một bức hình rất lớn: Ủy Nam Thừa thân mật ôm eo của Phương Ngọc Dao, trang phục lộng lẫy tham dự một bữa tiệc.

Quả thật là nói hươu nói vượn! Lời nói vô căn cứ! Lúc này Ủy Nam Thừa tức đến sắc mặt xanh mét, trong mắt thiêu đốt lửa giận hừng hực.

Thử cho anh biết đây là phóng viên nào thù dệt vô căn cứ, xem anh chỉnh người đó ra sao!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Anh lấy cái gì cho em tin tưởng anh!

Editor: Puck

Lập tức gọi điện thoại cho trợ lý Nam Cung Mạch, giọng điệu lạnh lẽo, “Lập tức, lập tức tra rõ cho tôi chuyện trang đầu tạp chí giải trí hôm nay là xảy ra chuyện gì!”

Nam Cung Mạch đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý, miệng đầy đồng ý, trang đầu sáng sớm nay quả thật đủ chấn động lòng người, cũng không biết là phóng viên này viết bậy, bản lĩnh bịa đặt này hoàn toàn luyện được lô hỏa thuần thanh *!

(*) lô hỏa thuần thanh: dày công tôi luyện (trương truyễn Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lê màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thực của học vấn, kỹ thuật..)

Bây giờ lòng Ủy Nam Thừa như lửa đốt muốn về nhà, lo lắng phản ứng của cha mẹ sau khi nhìn thấy, hơn nữa Tuệ Tuệ sẽ đoán mò.

Anh quả thật mang theo Phương Ngọc Dao tham gia vài bữa tiệc, nhưng đó cũng chỉ để tuyên truyền tạo thế, dù sao người phụ nữ này là người phát ngôn trò chơi lê Nhạc dưới cờ của công ty anh, phải tham gia vài hoạt động, đề cao nổi tiếng, không hề liên quan đến tình riêng chút nào!

Bài báo hôm nay hoàn toàn vô nghĩa! Không những chửi bới danh dự của anh, còn vu cáo hãm hại bà xã anh.

“Chú, trước kia cha cháu cũng từng xuất hiện trên báo chí, mỗi lần cháu đều thấy mẹ len lén roi lệ, trong lòng đã cảm thấy cha là một người xấu, vẫn không thích cha. Nhưng mà, bây giờ cha đối xử với mẹ rất tốt rồi, hai người thật ân ái, lại còn sinh cho cháu một em trai, cho nên cháu quyết định tha thứ cho cha.” Cô bé cười híp mắt nói.

“Cô bé, cảm ơn cháu.” Ủy Nam Thừa vuốt tóc cô bé, thật là một cô bé dễ thương, diee ndda fnleeq uysd doon

Nghĩ đến hai con sinh đôi mới bốn tuổi của mình, đáy lòng Ủy Nam Thừa hoàn toàn mềm mại, hy vọng nhường nào anh và Tuệ Tuệ có thể có một cô con gái nữa, tốt nhất lớn lên giống Tuệ Tuệ, khẳng định đặc biệt đáng yêu.

Máy bay vừa mới hạ xuống, Ủy Nam Thừa phát tay bye bye với cô bé ngồi cạnh, không kịp chờ đợi chạy tới bệnh viện quân y chỗ Tuệ Tuệ làm, lập tức giải thích rõ mới được.

Thiên Ca Tuệ dĩ nhiên nhìn thấy bài báo trang đầu hôm qua, không riêng cô nhìn thấy, đồng nghiệp ở bệnh viện cũng nhìn thấy, khó trách chỉ chỉ chỗ chỗ cô.

“Trời ạ! Chồng cô ấy lại có tiền như vậy, một trong mười nhân vật hàng đầu thế giới! Khó trách có thể nuôi tiểu tam sau lưng cô ấy, đàn ông có tiền có mấy người không phụ tình.” Y tá Giáp nhỏ giọng thờ dài.

“Phương Ngọc Dao đó quả thật xinh đẹp, hồ ly quyền rũ trời sinh! Tôi là đàn ông kiểu gì cũng bị cô ta mê hoặc, không riêng gương mặt xinh đẹp, phong cách đẹp, vóc người hoàn hảo đến người ta chắc lưỡi, người phụ nữ hoàn mỹ!” Y tá Át thờ dài nói.

“Suýt! Hai người nói nhỏ một chút! Cẩn thận bị cô ấy nghe thấy, nói chuyện nhà người ta ở sau lưng không có đạo đức.” Y tá Bình nhắc nhở hai cô.

“Cái gì không có đạo đức, nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm!” Đây là giọng y tá Giáp.

...

Khi Thiên Ca Tuệ đi qua hành lang vừa vặn nghe ba người Giáp Át Bính đang ở đó bàn luận xôn xao, lửa trong lòng “Vèo” một cái lên tới! Nhưng cô phải chịu đựng, nơi này là bệnh viện, người khác không biết xấu hổ, cô còn muốn thể diện!

Hít vào thở sâu vài hơi, hết sức nhẫn nhịn những ánh mắt khác thường, cho tới trưa thời gian trôi qua đặc biệt chậm, nhất định chính là đau khổ đối với cô mà nói, ở trong giai đoạn nước sôi lửa bỏng, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát.

Những người bạn tốt rồi rít gọi điện thoại tới an ủi cô không nên suy nghĩ nhiều, trong này nhất định có hiểu lầm gì, chờ sau khi Ủy Nam Thừa từ Hongkong trở lại rồi hỏi cho rõ ràng.

Khi Ủy Nam Thừa chạy tới bệnh viện, Thiên Ca Tuệ đang tiêm cho một bệnh nhân, toàn bộ quá trình đều mỉm cười nhìn bệnh nhân, thủ thỉ thủ thi, mềm mại ấm áp, nhưng khi nhìn thấy anh, thoáng cái trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh. di ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Anh nhẫn nại đợi nửa giờ, cuối cùng thấy Tuệ Tuệ làm xong, đi theo phía sau cô vào phòng làm việc, lại phát hiện cô làm như không thấy mình, ngồi ở đó thong thả ung dung chỉnh lại đồ đạc trên bàn, bình tĩnh đến khiến Ủy Nam Thừa lo lắng trong lòng.

Nhưng anh lại không thể mạnh mẽ kéo Tuệ Tuệ đi ra ngoài, như vậy chỉ sẽ hoàn toàn ngược lại, cho nên anh chịu đựng, chịu đựng cực kỳ khổ cực, cũng không làm gì.

Thật ra thì Thiên Ca Tuệ cũng rất khó chịu, cô có thể dự cảm được trang đầu sáng sớm nay chỉ là lời dẫn, phía sau còn có thể tuôn ra chuyện Phương Ngọc Dao mang thai, cô rất muốn tin tưởng ông xã, nhưng thời gian và sự kiện Phương Ngọc Dao nói đều rất phù hợp, quan trọng hơn là giấy xác nhận mang thai!

Trên mặt cô làm ra vẻ trấn tĩnh chỉnh lại đồ, nhưng trong lòng đang run rẩy, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày như thế, tiểu tam cầm giấy chứng nhận mang thai của bệnh viện tới nói điều kiện với cô? Thì ra tiết mục xuất hiện trên tivi, ngày hôm qua thật sự đã diễn ra trên người cô một lần!?

Trong thế giới tình cảm của cô tuyệt đối không cho phép xuất hiện phản bội và người thứ ba, không chỉ không thể trên tinh thần, trên thân thể cũng tuyệt đối không thể! Cho dù là loại nào cô đều không tiếp nhận nổi, càng không cách nào dễ dàng cho phép người phụ nữ khác mang thai đứa bé của ông xã mình, nếu như đây là sự thật, cô tuyệt đối sẽ không hề do dự mà lựa chọn ly hôn!

Dù yêu anh, cũng không cách nào dễ dàng tha thứ như vậy, thay vì gây gổ và hiểu lầm mà tan vỡ, còn không bằng tách ra, dừng lại trong ký ức tốt đẹp.

Càng nghĩ sâu lòng của cô lại càng đau, không khí lạnh lẽo chui từng chút một vào lục phủ ngũ tạng của cô, đau... Đau đến cô khẽ co rúm lại...

“Tuệ Tuệ...” Mắt thấy lại mười lăm phút nữa trôi qua, Ủy Nam Thừa thật sự không nhìn được rồi, còn tiếp tục trầm mặc như vậy nữa anh sợ mình sẽ bị điên mất, cũng không thể không nói một câu đã đóng đinh anh ở đó.

Một phút đồng hồ sau, Thiên Ca Tuệ rút cuộc cho anh một ánh mắt, nhẹ nhàng nhìn anh một cái, sau đó đi ra ngoài.

Hai người một trước một sau đi tới ban công trên hành lang, rất yên tĩnh, rất rộng rãi, rất thích hợp nói chuyện, sẽ không có ai nghe thấy.

“Chúng ta, vẫn nên tách ra một khoảng thời gian thôi.” Thiên Ca Tuệ mở miệng trước, hai tay giấu trong túi của đồng phục y tá, nắm thật chặt, đôi môi khẽ mím, vẻ mặt ở trong mắt anh cũng rất kiên định.

Ủy Nam Thừa nheo mắt, đau lòng nói: “Tuệ Tuệ, báo hôm nay đơn thuần là nói hươu nói vượn, em phải tin tưởng anh.”

Thiên Ca Tuệ mím môi càng chặt hơn, “Phương Ngọc Dao nói cô ta mang thai.”

“Cô ta mang thai liên quan gì đến chuyện này?” Ủy Nam Thừa rất buồn bực. dil enda4nle3qu2lydo0n

“Cô ta nói đứa bé là của anh.” Mắt vững vàng nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt, không bỏ lỡ bất kỳ nét mặt rất nhỏ nào của anh.

“Làm sao có thể!” Thái độ của Ủy Nam Thừa cực kỳ khiếp sợ, hoàn toàn không giống như giả vờ, ngay sau đó không thể tin nhìn Tuệ Tuệ, “Trò lừa bịp người như vậy mà em cũng tin tưởng? Anh còn chưa từng đụng vào cô ta, cô ta sao có thể mang thai con của anh?”

Thiên Ca Tuệ vẫn coi như hài lòng với phản ứng của ông xã, nhàn nhạt liếc nhìn anh, “Lúc tỉnh táo thì anh không thể nào, nhưng sau khi say rượu thì không nói được.”

“Tuệ Tuệ, em chính là không tin anh.” Trong lòng Ủy Nam Thừa hơi đau thương, cho tới nay anh đều giữ mình trong sạch, sau khi kết hôn với Tuệ Tuệ, anh không có hứng thú với những người phụ nữ khác, chứ đừng nói tới xảy ra quan hệ.

Toàn bộ uất ức trong lòng Thiên Ca Tuệ dâng lên, cái gì gọi là cô không tin anh! Một sự thật lớn như vậy ở trước mắt khiến cho cô trầm tĩnh như thế nào!

“Anh để cho em lấy cái gì đi tin tưởng anh! Phương Ngọc Dao cầm chứng minh mang thai tới gặp em, nói chuyện rõ ràng như vậy, thời gian địa điểm đều phù hợp, tương đương với cho đầu em một gậy! Còn khó chịu hơn cho em một cái tát!” Cô không nhìn được gào lớn ra tiếng.

Chân mày Ủy Nam Thừa nhíu chặt, môi mím thành đường chỉ, ấn tượng của Phương Ngọc Dao cho anh chỉ giới hạn trong làm người phát ngôn cho trò chơi mới phát triển của công ty, hoặc chính là mặc đồ đạo cụ trong game, hoặc chính là mang cô ta đi tham gia bữa tiệc gì đó, cũng vì tuyên truyền cho công ty, anh sao có đạo lý không đi, nhưng mà nói lý ra còn thật sự không có gì với cô ta, nói tới lần trước mang cô ta đi Newyork, cũng là theo yêu cầu của doanh nghiệp tài trợ, cũng không biết có gì không ổn, trong công tác nào có chuyện không tiếp xúc với phụ nữ, chỉ cần mình không coi

họ là phụ nữ là được.

Anh cũng luôn cân nhắc chừng mực cực tốt, chưa bao giờ cho bất kỳ người phụ nữ nào thừa dịp cơ hội, lần trước ở lễ chúc mừng năm mới ở Newyork, anh quả thật uống hơi nhiều, sau khi tỉnh lại thì nằm ngủ trong phòng trọ của khách sạn, về phần đến phòng khách như thế nào quả thật không có ấn tượng, nhưng mà khiến cho anh kỳ quái chính là Phương Ngọc Dao lại ngồi ở gian ngoài trong phòng khách, quần áo ngược lại chỉnh tề, cũng không nhìn ra cái gì.

Anh chỉ coi như cô ta đến tìm mình có chuyện, cũng không chú ý bao nhiêu, sau khi trở về thì quên điều tra sự việc này, không ngờ thời gian qua đi hơn một tháng, lại bị lật ra rồi, còn lật được kinh thiên động địa như vậy!

Thật sự khiến cho anh không kịp ứng phó, hiện giờ để cho anh hồi tưởng lại chuyện đêm hôm đó, rốt cuộc xảy ra chuyện gì anh thật sự không nhớ rõ, nhưng anh rất khẳng định mình không hề phản bội Tuệ Tuệ, thử nghĩ coi, anh đã say thành dạng này rồi, làm sao có thể xảy ra loại chuyện đó, quả không đáng tin rồi!

Thiên Ca Tuệ thấy anh này giờ không nói gì, nhủ mày ở đó khổ sở suy tư, chỉ coi như anh đang hồi tưởng lại, trong lòng hồ thẹn nên mới không lên tiếng.

Đôi môi cắn được chặt hơn, mơ hồ lộ ra vết máu, đau trong lòng đã gia tăng thêm một phần, một phút cũng không muốn ở riêng một chỗ với anh, nghiêng đầu định đi, lại bị Ủy Nam Thừa kéo lại.

“Tuệ Tuệ, nếu như anh nói anh bị vu cáo hãm hại, em tin tưởng anh không?” Anh nghĩ tới nghĩ lui, đều cảm thấy mình bị gài bẫy, Phương Ngọc Dao rốt cuộc tại sao định tính toán anh, thật sự khiến cho anh trăm mối không có cách giải!

Chuyện Tiêu Y Y khó khăn lắm mới qua, Trì Dục lại nhảy ra bắt cóc con trai anh, yên tĩnh hơn nửa năm, mới đầu năm lại nhảy ra một Phương Ngọc Dao, sao lại nhiều quanh co như vậy!

Rốt cuộc là anh đắc tội với người nào hay bình thường quá lương thiện rồi? Không để anh vào trong mắt như vậy, nói lợi dụng thì lợi dụng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 207: Vô nghĩa! Lời nói có thể nói lung tung, đứa nhỏ còn có thể nhận bậy?!

Editor: Puck

Trong đôi mắt sưng mù của Thiên Ca Tuệ hiện lên hơi nước, quật cường cắn chặt môi dưới, quai hàm hơi giật giật, hiển nhiên là đáng vẻ gặp cảnh khốn cùng, nhìn thật sự khiến cho người ta vừa thấy đã thương!

Ủy Nam Thừa đau lòng kéo cô vào trong ngực, hai cánh tay siết chặt lấy cô, cho dù cô gãy giữa trong lòng mình như thế nào chính là không buông ra.

“Khốn kiếp! Anh tên khốn kiếp này! Chỉ biết bắt nạt em... Bắt nạt em... Hu hu...” Uất ức giấu trong lòng Thiên Ca Tuệ cuối cùng phát tiết toàn bộ ra ngoài, dấn má vào trong ngực ông xã, mùi quen thuộc và nhiệt độ kia khiến cho cô càng thêm khó chịu.

Nước mắt giống như nước lũ vỡ đê, dừng lại cũng không dừng được, ý vị rơi xuống đất, thấm ướt trước ngực áo sơ mi của Ủy Nam Thừa.

Giờ phút này, trái tim hai người quá gần nhau, cũng có thể nghe được tiếng tim đập “Thình thịch”

“Tuệ Tuệ, em nhất định phải tin tưởng anh, tin tưởng anh sẽ điều tra rõ chuyện này, ngàn vạn lần không được nói rồi anh mà đi, được không?” Đau đớn trong lòng Ủy Nam Thừa không thể ít hơn Tuệ Tuệ một phần, đó là yêu cầu chiều đến tận xương, bao dung và ôm lấy toàn tâm toàn ý.

Trong lòng anh, Tuệ Tuệ chính là bà xã độc nhất vô nhị, không thể thay thế.

Thiên Ca Tuệ không nói lời nào, chỉ núp trong ngực ông xã gào khóc, đau thương trong lòng xâm nhập cô từng chút một, tin tưởng? Cô dĩ nhiên tin tưởng, nhưng đôi khi tin tưởng cũng bất lực.

Ở trước mặt sự thật, tất cả đều yếu ớt, nếu như Phương Ngọc Dao thật sự yêu Thừa, cố ý định tính toán anh, như vậy sau khi uống rượu say rất nhiều chuyện sẽ thành chuyện đương nhiên rồi, ở trong trạng thái không tỉnh táo sẽ xảy ra chuyện gì, có thể nói được rõ ràng?

“Lỡ như, là thật?” Sau khi khóc xong, Tuệ Tuệ có một vẻ thê lương, con mắt đỏ ngầu, giống như thỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tràn đầy nước mắt, đôi môi bị cô cắn đến rướm máu.

Ba chữ không thể nào đến khóe miệng lại bị Ủy Nam Thừa cứng rắn nuốt vào, anh biết Tuệ Tuệ đang lo lắng điều gì, lo lắng khả năng một phần vạn này,

mà anh vẫn luôn chắc chắn bản thân không thể nào mất một phần vụn này. Dieffen leee quíy đôn

Trước khi chân tướng của sự việc chưa được biết rõ, anh vẫn không thể nói quá tuyệt đối, đó là không chịu trách nhiệm với bản thân, càng không chịu trách nhiệm với Tuệ Tuệ, anh không muốn phải nhìn Tuệ Tuệ khóc đến đau lòng như thế một lần nữa, giống như khoét thịt của anh vậy, đau tận trong lòng.

Khả năng một phần vụn này chính là một khảo nghiệm đối với anh mà nói, rất khó giải quyết.

Việc cấp bách trước mắt, phải đi điều tra rõ chân tướng sự việc.

“Tuệ Tuệ, em cho anh thời gian hai ngày được không? Trước khi anh chưa biết rõ chân tướng sự tình, em nhất định không thể suy nghĩ lung tung, chờ tin tức của anh.” Ủy Nam Thừa chỉ đành phải ổn định bà xã trước.

Thiên Ca Tuệ suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu, không thiếu thời gian hai ngày này, trong lòng cũng mong mọi chuyện kia chỉ là một trò đùa ác, có thể mau chóng lật chuyển, nhưng tờ chứng minh mang thai kia vĩnh viễn là một cây gai trong lòng cô.

Ủy Nam Thừa hôn lên đôi mắt hồng hồng của bà xã, dịu dàng nói: “Anh đưa em về nhà?”

“Không, em còn phải đi làm.”

Thiên Ca Tuệ vốn là người quật cường, dĩ nhiên không muốn tránh về nhà làm đà điều vào lúc này.

Ủy Nam Thừa không dám có dị nghị gì với sự kiên trì của bà xã, đưa cô trở về phòng làm việc rồi đi.

Bên kia, Ủy Nam Thừa rút cuộc dụ dỗ xong bà xã, trong nhà biết được, ông cụ giận đến rìa mép vênh lên, thiếu chút nữa sặc khí tại chỗ.

Nam Xu Nhiên giúp đỡ cha chồng nhuận khí, quan tâm nói: “Cha, ngài đừng nóng giận, khiến thân thể bản thân không qua được thật sự không đáng, chờ Thừa nhi về rồi hỏi nó cẩn thận, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhất định là do những phóng viên kia viết lung tung, sao có thể xảy ra chuyện không đáng tin như vậy.”

“Nhanh chóng gọi điện thoại cho thằng nhóc thú kia! Nếu chuyện này là thật, xem tao có đánh gãy chân nó không! Còn dám kim ốc tàng kiều! Nó đây là muốn tạo phản!” Ông cụ Ủy giận đến tay run run, sao càng lớn còn càng khiến cho người ta không yên lòng!

“Được. Cha, ngài đừng nổi giận, con sẽ gọi điện thoại.” Nam Xu Nhiên vừa an ủi cha chồng vừa lấy điện thoại di động ra, bệnh cao huyết áp của ông cụ vốn không tốt hoàn toàn, hơn nữa tuổi tác đã cao, vốn không chịu nổi kích thích. dieffen leee quíy đôn

Ủy Nam Thừa đang lái xe, thấy là mẹ gọi điện thoại tới, trong lòng hiểu việc lớn không tốt, không cần nhận cũng biết là chuyện gì, nhưng không nhận càng không được.

【Thừa nhi à, mẹ cũng không tin con là hạng người như trong báo chí nói, nhưng chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Sau khi ông nội con thấy tờ báo thì cực kỳ tức giận, nói muốn đánh gãy chân con, trước khi về nhà con phải giải quyết tốt mọi chuyện cho mẹ. 】

Mọi người đều biết Nam Xu Nhiên thông minh, những lời này có thể nói có thưởng có phạt, truyền đạt rất rõ ràng cách nhìn của người trong nhà với chuyện này, đó chính là nhất định phải cho Tuệ Tuệ một câu trả lời hợp lý, nếu không con sẽ thảm.

“Mẹ, có tín nhiệm của mẹ chính là khích lệ lớn nhất với con rồi, cha con có nói gì với mẹ không? Còn có cha vợ mẹ vợ... Bọn họ nói như thế nào?”

【Cha con vẫn giữ bình thản, vẫn còn chưa nói chuyện này với mẹ đâu, đoán chừng khuya về có nói con, bệnh viện nhiều người nhiều miệng, lời ra tiếng vào khẳng định không ít, cho dù cha con không xem báo chí cũng sẽ nghe được ít nhiều. Về phần mẹ vợ con, đó là người ngày ngày đều chú ý tin tức giải trí, có thể không biết sao? Chưa nói không có nghĩa là không có việc gì, tất cả mọi người đều đang đợi tin tức của con, giải quyết thật tốt thì như không có chuyện gì, giải quyết không tốt mẹ là người đầu tiên không tha cho con. 】

Nam Xu Nhiên còn khá hiểu phẩm hạnh của con trai, chuyện này nhất định có hiểu lầm gì đó, nhưng nếu đã náo loạn lên báo chí, dù là lỗi lớn hay lỗi nhỏ cũng đều là một chữ Lỗi!”

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, con sẽ không để cho Tuệ Tuệ chịu uất ức.”

【Được, mẹ tin tưởng con, nhanh làm đi, mẹ gánh vác ông nội con trước. 】

“Rõ, tuân lệnh.” Giữa Ủy Nam Thừa và mẹ anh giống như bạn bè vậy, quan hệ của hai mẹ con đặc biệt tốt, có sao nói vậy, cũng không giấu giếm gì.

Sau khi cúp điện thoại xong, Ủy Nam Thừa cũng vừa đến dưới lầu công ty, trực tiếp để trợ lý Nam Cung Mạch vào trong phòng làm việc, hỏi cậu ta chuyện này điều tra như thế nào? Tin tức hôm nay rốt cuộc là ai đưa ra?

“Là một phóng viên họ Kim cung cấp, tôi đi tìm cô ta, nhưng hàm răng cô ta rất chặt, nói gì cũng không chịu tiết lộ người ở sau lưng, còn nói... Nếu như chúng ta dám uy hiếp cô ta, cô ta sẽ lợi dụng kết nối Internet, gửi bài viết lên các website, trên Weibo, luôn có cách đưa sự kiện này ra ngoài.” Nam Cung Mạch cẩn thận từng li từng tí nói.

Úy Nam Thừa tức đến đấm một quyền lên bàn, “Rầm” một tiếng vang thật lớn.

Thì ra Internet nhanh chóng phát triển, lại thành toàn đám phóng viên bát quái bụng dạ khó lường này! Còn dám nói lớn tiếng không ngượng mồm muốn lợi dụng Internet truyền bá bộ phận không có chứng cứ này! Quả thật là cực kỳ ghê tởm! di3nd@n13qu.yd0n

“Úy tổng, theo ý tôi, còn không bằng tìm Phương tiểu thư hỏi một chút, nói không chừng cô ta sẽ biết gì đó.” Nam Cung Mạch mờ mờ ảo ảo cảm thấy chuyện này có liên quan đến Phương Ngọc Dao.

Phương Ngọc Dao? Rốt cuộc ngũ quan như thế nào anh còn không nhớ rõ, lại còn nói mang thai đứa bé của anh? Đây không phải là cười đến rụng răng sao?!

“Cậu gọi cô ta vào đây cho tôi.” Tức giận quát.

Phương Ngọc Dao ngược lại tự nhiên thoải mái ngồi đối diện với Úy Nam Thừa, giả bộ như người không có chuyện gì, “Úy tổng, ngài tìm tôi có việc sao?”

Lúc này Úy Nam Thừa mới rất cẩn thận nhìn cô ta, dáng dấp quả thật rất đẹp, đây cũng là nguyên nhân quan trọng nhất khiến cho công ty bọn họ mời cô ta làm người phát ngôn.

“Cô mang thai?” Trông mặt đen híp lại, lóe ra tín hiệu nguy hiểm.

“Xem ra hôm nay Úy tổng tới tìm tôi để tán gẫu chuyện riêng sao?” Phương Ngọc Dao cười đến rất đẹp.

“Tôi đang hỏi cô đấy!” Úy Nam Thừa đột nhiên cầm một xấp tài liệu trên bàn hưng hăng đập xuống, hơn nữa giọng nói đột nhiên lên cao, rất có sức răn đe, ngay cả Phương Ngọc Dao cũng hơi sợ, sắc mặt thay đổi, bờ môi run rẩy.

“Không sai! Em mang thai con của anh.” Phương Ngọc Dao trả lời từng câu từng chữ.

“Vô nghĩa! Lời nói có thể nói lung tung, đứa bé còn có thể nhận bậy?!” Ánh mắt Úy Nam Thừa như ngấm bó đuốc mà nhìn chăm chăm vào Phương Ngọc Dao ở đối diện, độ tin cậy trong lời nói của cô ta vốn không có.

“Em đương nhiên sẽ không nhận bậy! Đứa bé trong bụng Em chính là của anh, cũng chỉ có thể là của anh! Bởi vì nhiều năm như vậy em vẫn chú ý đến anh, yêu anh, trong mắt cũng không thể chứa người đàn ông nào khác.” Phương Ngọc Dao nói đến đoạn sau, trong giọng nói cũng nghẹn ngào.

Úy Nam Thừa vẫn thật sự không nghĩ tới Phương Ngọc Dao lại yêu mình, nếu như đây chính là lý do để cho cô ta tính toán mình, đó cũng là ý nghĩ quá kỳ lạ rồi, lạnh lùng mà nói: “Đây là chuyện của cô, không liên quan đến tôi.”

Những lời này hoàn toàn làm tổn thương tận lòng Phương Ngọc Dao, bàn tay giấu dưới bàn hưng hăng kéo chặt vạt áo, đã sớm biết nói ra sẽ là kết quả này, nhưng cô vẫn nghĩ định thử một chút, quả nhiên là người đàn ông nhẫn tâm, anh đã nói không liên quan đến anh, vậy thì tôi cố tính muốn dính líu quan hệ đến anh!

“Nhưng mà em yêu anh ròng rã ba năm, ba năm này em cũng không cầu thứ gì xa vời, chỉ cần anh cho em một vẻ mặt, một nụ cười, cũng sẽ khiến cho em vui mừng thật lâu, vốn như vậy em đã thỏa mãn rồi. Buổi tối hôm đó ở Newyork, là trời cao thương em một mối tình si, để cho em một cuộc hoàn toàn có anh, tư vị mất hồn đó, cả đời em cũng không thể nào quên được.” Ánh mắt Phương Ngọc Dao rất lưu luyến si mê, giọng nói rất thật.

“Đủ rồi!” Lời này thật sự khiến cho Úy Nam Thừa ghê tởm nói không rõ được, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, người phụ nữ rốt cuộc là đầu không được bình thường hay trong lòng biến thái?

Thấy phản ứng của Úy Nam Thừa, Phương Ngọc Dao rất hài lòng, cô chính là cố ý nói như vậy, ghê tởm sao? Vậy thì tôi ghê tởm chết anh! Ai bảo trong bao nhiêu năm này anh nhìn cũng không nhìn tôi một lần, có thể sử dụng phương thức này để cho anh nhớ tôi, vậy cũng đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 208: Nơi này không hoan nghênh cô, cô có thể rút!

Editor: Puck -

“Phương Ngọc Dao, không nhìn ra được cô giấu đủ sâu! Núp ở sau lưng ngấm hại tôi?” Úy Nam Thừa nhếch miệng nở nụ cười nham hiểm, trong mắt bắn ra ánh sáng lạnh khiến cho Phương Ngọc Dao có một cảm giác rợn cả tóc gáy.

“Em chưa từng giấu, vẫn luôn quang minh chính đại yêu anh, nếu như anh quay đầu lại nhìn em một lần, sao lại không phát hiện được?” Phương Ngọc Dao không hề lẩn lộn trong giới giải trí, kỹ thuật diễn từ từ cũng rèn luyện ra được, từng vẻ mặt đều rất đến nơi, thật sự khiến người ta hơi bị cảm thán.

Úy Nam Thừa tựa vào trên ghế ngồi, nhăm hiềm liếc cô ta, không nể mặt nói châm chọc: “Phương tiểu thư quả nhiên là người trong làng giải trí, kỹ thuật diễn luyện đến càng ngày càng tốt rồi, thật đáng mừng! Đây nếu như đi đóng phim, Ảnh hậu Kim Mã gì đó còn không phải hạ bút thành văn sao?”

Phương Ngọc Sao sao không nghe hiểu giễu cợt trong lời nói của anh, nhưng da mặt cô quá thật rất dày, tự động lọc đi thâm ý này, chỉ cho rằng thật lòng khen mình, cười đến ngọt ngào, “Nhận lời chúc lành của Úy tổng, ít ngày trước đúng là có đạo diễn tới tìm em thương lượng chuyện kịch bản, muốn cho em nhận vai diễn nữ phụ.”

Có lời nói như thế này, người khác nói gì không quan trọng, người nghe thành cái gì mới quan trọng!

Có thể thấy được công lực của cô ta bao sâu! Thân kim cương bất hoại càng thêm bách độc không thể xâm nhập! Cho dù là thần tiên tiêu dao cũng không rung động được cô ta chút nào!

“Ồ, vậy đạo diễn này không phải là lần đầu tiên quay phim chứ, ánh mắt cũng quá sắc bén, trong ngàn vạn bụi hoa chọn ra được Phương tiểu thư một đóa cô đuôi chó?” Úy Nam Thừa tung hoành thương trường nhiều năm như vậy, cũng không phải ngồi không, đối với hạng người gì nói lời như thế nào, dẫn đo đúng mức cực tốt.

“Úy tổng dùng từ thật sự chính xác, cũng biết cô đuôi chó có thể đại biểu tình cảm với em với anh nhất, yêu người không hiểu tình yêu.” Phương Ngọc Dao cười đến như con mèo trộm thịt, vô cùng đáng đánh đòn.

(*) Nguồn gốc hoa ngữ của cô đuôi chó: yêu người không hiểu tình yêu, yêu gian nan. Vào sinh nhật một cô bé rất xinh đẹp, rất nhiều bé trai đều tặng hoa cho cô bé, đủ loại, nhưng đều rất đẹp. Có một bé trai nhà nghèo tặng cho cô bé một bó cỏ đuôi chó, lúc đó cô bé kia rất tức giận, đuổi cậu bé ra ngoài, sau đó suy nghĩ cẩn thận, cô bé muốn biết nguyên nhân, bé trai kia nói cho cô bé biết, cỏ đuôi chó có hoa ngữ tượng trưng cho yêu người không hiểu tình yêu, nhưng lại có thể yên lặng trả giá vì người đó... Lấy ba nhánh cỏ đuôi chó, bện lại thành chiếc nhẫn, mang trên ngón tay, đại biểu tự định chung thân.

Nhưng cỏ đuôi chó vốn không phải là một loại hoa, là một loại cỏ dại, hơn nữa còn có một ý nghĩa, ám chỉ là cỏ dại không lẫn vào hoa tươi. Từ đuôi chó, trong từ Hán đều có ý khinh bỉ, làm thấp đi tác dụng, ví dụ như câu vĩ tục điều (khó rách áo ôm, câu vĩ = đuôi chó). So sánh với cỏ đuôi chó ý chỉ người kia tự kỷ, hoặc có hàm nghĩa tự cho là đúng.

Úy Nam Thừa khép hờ trông mắt, trong mắt đều là ánh sáng lạnh lùng, người phụ nữ này thật sự có cơ hội sẽ lớn lối, không hề có lòng hổ thẹn, vô địch!

“Nếu như cô nghe không hiểu, tôi có thể lặp lại lần nữa, tôi không hề có chút xú húng thú với cô! Nếu như cô định chuyển vào giới điện ảnh và truyền hình tôi không có ý kiến, người phát ngôn có thể chọn lại, cũng không phải không là cô thì không được.” Ý tứ trong lời Úy Nam Thừa đã rất rõ ràng, nơi này không hoan nghênh cô, cô có thể rút!

“Anh có thể không có hứng thú với em, nhưng đứa nhỏ trong bụng em anh không có khả năng phá bỏ, chưa tới tám tháng nữa nó sẽ chào đời rồi.” Phương Ngọc Dao mò mẫm lẫn lộn trong xã hội nhiều năm như vậy, đã sớm biết dùng nước mắt đổi lấy đồng tình là giá rẻ nhất không có ý nghĩa nhất, cho nên cô không khóc cũng không náo loạn, chỉ rất bình tĩnh “Trao đổi” và mỉm cười. dieendaanleequydonn

Vừa nghe đến đứa bé, Úy Nam Thừa liền giận khủng khiếp, xem ra Phương Ngọc Dao nhất định đồ thừa mình, cho dù cô ta có phải quyết tâm định ý lại mình tám tháng này hay không, lần này thật sự là phiền phức lớn rồi!

“Cô cố ý?” Tức giận ẩn chứa lửa mạnh hừng hực.

“Lên giường với anh là em cố ý, nhưng mang thai là em bất ngờ, chỉ có điều lại cho em một vui mừng to lớn, em nhất định phải sinh đứa bé ra.” Phương Ngọc Dao nói như thật.

Úy Nam Thừa có một kích động muốn đánh người, bóp quả đấm vang lên “Rắc rắc”, người phụ nữ này quả nhiên không phải hạng tầm thường!

Là mình sơ sót, tiến vào trong cạm bẫy của cô ta.

“Cô thật sự là chuyện gì cũng làm ra được!”

“Em vẫn tuân theo một nguyên tắc: Tự mình làm, cơm no áo ấm, bất cứ chuyện gì cũng đều phải dựa vào chính bản thân tranh thủ mới được! Dựa vào người khác còn lâu mới được.” Dừng lại một chút, lại nói, “Không biết Úy tổng tìm em còn có chuyện gì khác không? Không có chuyện gì em đi ra ngoài trước. Đúng rồi, về đứa bé, anh có thể đợi đến tám tháng sau rồi giám định máu mủ.”

Khóe môi Phương Ngọc Dao nhếch lên một nụ cười đắc ý, sau đó đóng cửa eo thon đi ra khỏi phòng làm việc của Úy Nam Thừa.

Trong lòng vui mừng nghì ngờ, phải dùng tới tám tháng sao? Vốn không cần.

Thư ký Lâm hơi kinh ngạc mà nhìn Phương Ngọc Dao mặt mày rạng rỡ đi từ trong phòng làm việc của tổng giám đốc ra, trong lòng tràn đầy không hiểu, chẳng lẽ tin đồn sáng nay trên báo chí là thật?

Trời ạ! Vị tiểu tam này thật đúng là bộ tộc nước sâu, lặn đủ lâu!

Đột nhiên, nghe được trong phòng làm việc của tổng giám đốc truyền đến một âm thanh “Rầm” vang lên, bị sợ đến tay thư ký Lâm run lên, vội vàng vội

đầu vào làm việc, hôm nay sắc mặt tổng giám đốc hơi u ám, xem ra bản thân mình phải cẩn thận một chút, tránh cho bị gây họa vô tội!

Úy Nam Thừa coi như hiểu, cho dù đứa nhỏ này không phải của mình, Phương Ngọc Dao cũng sẽ đổ thừa cho anh! Bởi vì cô ta chính là cố ý tính kế anh! Đoán chừng bắt đầu từ rất sớm, cô ta núp trong bóng tối, anh ở ngoài sáng, khó lòng đề phòng.

Chỉ tự trách mình quá mức khinh thường, rõ ràng ngậm bồ hòn làm ngọt — khổ mà không nói được.

Thở dài, tối nay trở về thật sự không có cách nào bàn giao lại với cha mẹ, chuyện này phải nói như thế nào với Tuệ Tuệ, haizzz...

Sau khi tan việc, Thiên Ca Tuệ vẫn như ngày thường đến nhà trẻ đón con trai. Có lẽ cảm nhận được mẹ không vui vẻ, Học Học và Tập Tập thay phiên dụ dỗ mẹ vui vẻ.

“Mẹ, con kể chuyện cười cho mẹ nghe được không?” Học Học ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi.

“Được!” Ở trước mặt con trai, Thiên Ca Tuệ hết khả năng giả bộ như không có chuyện gì.

“Bắt đầu chữ A, hai mươi sáu chữ cái xóa chữ E và chữ T đi còn mấy chữ cái?” Tròng mắt đen nhánh như đá quý của Học Học đảo nhanh.

“Hai mươi tư chữ.” Đây là chuyện cười gì? Thiên Ca Tuệ trầm nghĩ trong lòng, nhưng trên mặt vẫn phối hợp.

“Sai!” Học Học hưng phấn la àm lên.

Tập Tập ở bên cạnh khinh bỉ nhìn anh trai, lại nhìn vào mắt mẹ, lắc đầu một cái.

“Rõ ràng là đúng.” Thiên Ca Tuệ quả nhiên trúng chiêu.

Học Học hưng phấn đến khuôn mặt nhỏ bé đỏ ửng, “Mẹ, là hai mươi mốt chữ! Bởi vì ET ngồi UFO đi!”

(*) ET: Viết tắt của Extraterrestrial – người ngoài hành tinh.

—00— |||

Trên trán Thiên Ca Tuệ đổ mồ hôi hột liên tiếp, nhà trẻ còn dạy những thứ ly kỳ cổ quái này sao?

“Mẹ, mẹ, còn có một câu đó, Kim mộc thủy hỏa thổ, chân người nào dài?” Học Học giống như chơi nghiệm rồi, quán lấy mẹ đoán đáp án.

“Ặc... Xúc xích *?” Thiên Ca Tuệ cảm thấy hần là phương án này.

(*) Trong tiếng trung Xúc xích là 火腿肠 Hỏa thối tràng (Chân của Hỏa)

“Wow! Mẹ thật thông minh!” Học Học hưng phấn nhào vào trong ngực mẹ, “Chụt” một cái vang dội lên mặt mẹ.

O('□')o

Thiên Ca Tuệ tỏ vẻ 囧, phát hiện con trai nhỏ bên cạnh không nói một lời, không khỏi hỏi, “Tập Tập, con sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Cháu nói cho ông một chút, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Editor: Puck

Thật ra thì, Thiên Tập Vũ nhìn thấy báo buổi sáng, trong hình cha ôm người phụ nữ khác, còn có một hàng chữ viết cha kim ốc tàng kiều, mặc dù bé không hiểu là có ý gì, nhưng mơ hồ đoán được khẳng định không phải là chuyện tốt gì.

Sau khi mẹ biết nhất định sẽ đau lòng, mẹ đau lòng bé cũng sẽ đau lòng, cho nên mới vừa rồi khi nhìn thấy mẹ thì trong đầu bé vòng tới vòng lui, thoáng qua rất nhiều ý tưởng.

Nghe được mẹ hỏi mình, lập tức ngược đầu nhỏ lên, “Mẹ, con muốn ăn Pizza Hutz rồi.”

Bảo bồi thân thiết cỡ nào, biết tâm tình mẹ không tốt, cố ý dời lực chú ý của mẹ.

“Sao đột nhiên muốn ăn Pizza Hutz vậy?” Thiên Ca Tuệ sờ đầu con trai.

“Ngày hôm qua con xem quảng cáo trên ti vi nói Pizza Hutz mới ra một loại pizza mới, xem ra ăn rất ngon đó, con muốn nếm thử một chút thôi.” Giọng Tập Tập mềm nhũn làm nũng, die nda nle equ ydo nn

Thiên Ca Tuệ chỉ có thể bỏ vũ khí đầu hàng, con trai là tâm can bảo bồi của cô, bình thường phải nói ở trong nhà ai cũng chiều đứa nhỏ nhất, không ai ngoài cô. Dù sao cũng là thịt rớt từ trên người cô xuống, nào có đạo lý không thương.

Muốn hỏi Học Học và Tập Tập thích ai nhất? Vậy khẳng định là mẹ.

Mặc dù cũng thích cụ nội, ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại, nhưng thích mẹ không giống vậy.

“Mẹ, con cũng muốn ăn.” Học Học lập tức tiếp lời, bé thật sự thèm ăn đấy.

Nhìn khuôn mặt Học Học và Tập Tập giống nhau như đúc tràn đầy tha thiết nhìn mình, Thiên Ca Tuệ không nhẫn tâm từ chối được, đành phải gọi điện thoại về trong nhà, nói buổi chiều không về ăn cơm được rồi, mang bọn nhỏ đi ăn ngoài.

Ở trong điện thoại Nam Xu Nhiên muốn nói lại thôi, “Tuệ Tuệ à, có chuyện gì đừng buồn bức trong lòng, nói với mẹ, chúng ta đều biết phẩm hạnh của Thừa nhi, trong này nhất định có hiểu lầm gì, có lời gì từ từ nói, đừng tự nhịn?”

“Vâng, con biết rõ, mẹ, ngài yên tâm đi.” Thiên Ca Tuệ lên tiếng.

Ăn xong Pizza Hutz, hai bảo bồi lại la hét muốn đi chơi trò xe điện, một lần chơi này chính là mấy giờ, Thiên Ca Tuệ vốn đứng bên cạnh nhìn, lại bị con trai kéo vào cuộc chiến, cuối cùng còn chơi phần khởi.

Bất tri bất giác, đã đến chín giờ, Ủy Nam Thừa ở nhà đợi đến nóng nãy, gọi điện thoại cho cô, hỏi cô và con trai ở đâu, nói muốn tới đón bọn họ.

“Không cần, tụi em lập tức trở về.” Một cú điện thoại thành công kéo Thiên Ca Tuệ từ trong trò chơi ảo về thực tại, có một số việc, cho dù không thêm nghĩ nữa nhưng vẫn tồn tại.

Học Học và Tập Tập đang trong trò chơi quái thú chiến đấu kịch liệt, thấy sắc mặt của mẹ tối xuống, thì biết rõ nhất định là điện thoại của cha, hai bé cũng rất rất biết điều “Thoát ra”, chuẩn bị về nhà.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Giờ phút này, trong phòng khách nhà họ Ủy, đang tiến hành tam đường hội thẩm*.

(*) Tam đường hội thẩm: chỉ ba cơ quan cao nhất đồng thời thẩm tra xử lý một vụ kiện. Theo hiện nay chính là ba ngành công an, kiểm sát, tòa án. Một là xử lý án lớn, hoặc đề cập đến bộ phận nhạy cảm, ví dụ như án kiện trong Hoàng gia

“Cháu nói cho ông nghe một chút, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ông cụ “Bộp” một tiếng ném tờ báo tới trước mặt cháu nội, giọng nghiêm túc.

“Ông nội, cháu thề cháu không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với Tuệ Tuệ, những bài báo này đều là giả dối không phải thật, đơn thuần vu cáo hãm hại.” Ủy Nam Thừa vội tỏ vẻ trung thành, mấy ngày nay huyết áp của ông nội lên cao rất nhiều, tuyệt đối không thể bị kích thích nữa.

Trong lòng rất uất ức đó! Chuyện Phương Ngọc Dao chỉ có thể tạm thời gạt ông nội trước, tìm cơ hội len lén thương lượng với mẹ, anh làm sao lại kém cỏi như vậy đây? d1en d4nl 3q21y d0n

“Vậy ngày mai cháu lên báo nói rõ cho ông, giải thích chuyện này chỉ là một hiểu lầm, cũng tỏ rõ tình cảm của cháu và Tuệ Tuệ vô cùng tốt, không cho phép người thứ ba xuất hiện!” Ông cụ cũng không dễ dọa như vậy, chữ nào cũng là châu ngọc!

Phải biết Tuệ Tuệ chính là do ông nhìn từ nhỏ lớn lên, hoàn toàn coi con bé như cháu nội ruột mà cưng chiều, thêm vào đó là cháu dâu ông chọn lựa, sao có thể không bảo vệ?

Nét mặt Ủy Nam Thừa rất [E], anh làm sao lại không muốn giải thích chân thật của chuyện này? Nhưng sau buổi chiều thảo luận với Phương Ngọc Dao xong, anh biết bây giờ còn chưa phải lúc, chỉ có thể cầu nguyện ở trong lòng báo chí ngày mai không đưa tin liên quan gì đến mình.

Một khi có, đây tuyệt đối là kinh thiên động địa.

“Cha, ngài uống vài ngụm trà trước, đây là trà Lư Sơn vân vụ* cao cấp, Thừa nhi cố ý nhờ bạn buôn trà tìm được, trước đó vài ngày con thấy cái hộp cũng thấy đấy, liền muốn nhờ mấy người bạn hiểu việc mua một chút trở lại, nhưng mà bọn họ nói năm trước vườn trà phía nam thu hoạch cũng không lớn, loại vân vụ cao cấp này trên thị trường là ngàn vàng khó cầu, khiến con gấp gáp rồi, may mà Thừa nhi kịp thời đưa lên.” Nam Xu Nhiên không thể không nói dụng tâm lương khổ.

(*) Trà Lư Sơn vân vụ: là danh trà truyền thống của người Hán, là một trong các danh trà của Trung Quốc, thuộc loại trà xanh. Ban đầu là trà hoang dại, sau đó được danh tăng Tuệ Viễn của chùa Đông Lâm cải tạo trà hoang dại thành trà trồng nhà. Bắt đầu tại thời Hán, thời Tống đã được liệt vào “Công

trà”. Do sinh trưởng ở núi Lư Sơn thành phố Cửu Giang tỉnh Giang Tây Trung Quốc mà thành tên gọi.

Bà biết ông cụ thích trà, thích nghiên cứu hơn, yêu cầu về trà cũng càng ngày càng cao, một loại lá trà đúng là không lọt được vào mắt của ông cụ, loại trà Lư Sơn vận vụ cao cấp này càng thêm khiến ông cụ thích nhất.

Nói một lượt khiến trong lòng ông cụ mềm mại hơn, vẫn là cháu nội có hiếu, bất cứ lúc nào cũng nhớ kỹ điểm ham mê này của ông, tính khí lớn hơn nữa cũng không phát ra được.

“Ừ, mùi vị không tệ, quả nhiên là trà ngon.” Ông cụ bưng trong tay uống một ngụm, nhìn về phía từng lá trà to xanh tươi ở trong tách trà, tâm tình ổn định rất nhiều.

Lần đầu tiên nhìn thấy con dâu cũng cảm thấy con bé rất tốt, không chỉ có vóc người xinh đẹp, vẫn còn rất thông minh, tự nhiên thoải mái, cho người ta có cảm giác vĩnh viễn đều là tao nhã thông dong, làm việc, nói chuyện đâu vào đấy, rõ ràng trong sáng, làm cho người ta tìm không ra được một chút tật xấu. dinendian.loqjdJon

Qua nhiều năm như vậy, con bé làm vợ, làm con dâu, làm mẹ đều cực kỳ thành công, ở nhà không thể thiếu sinh ra tác dụng hòa giải, cho dù là ai gây gổ với ai, con bé luôn rất thông minh chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có.

Úy Hoa Dã làm bác sỹ, hiểu rõ vô cùng thân thể của cha mình, ông cụ tám mươi lăm tuổi hơn nữa bị bệnh cao huyết áp, vốn không chịu nổi một chút kích thích nào, cho nên ông cũng không dám khiến trách con trai ngay trước mặt ông cụ.

“Đi vào thư phòng trên lầu với cha.” Dứt lời, đứng dậy đi lên lầu, Úy Nam Thừa chỉ đành đứng dậy đuôi theo, trong lòng rất thấp thòm, từ nhỏ đến lớn, anh sợ chính là câu “Đi vào thư phòng với cha” của cha mình, chính xác không có chuyện tốt.

Nam Xu Nhiên liếc mắt nhìn chồng, ý tứ rất rõ ràng: Đừng nổi giận, ông cụ ở dưới lầu nghe đấy.

Úy Hoa Dã đáp lại bà một ánh mắt, chuyện dạy dỗ con trai này, ông có chừng mực.

“Cha, trà này đúng là tinh khiết và thơm ngọt, hương như lan, làm cho người ta có dư vị vô cùng.”

Nhất thời, dưới lầu phòng khách chỉ còn lại Úy Quốc Uyên và con dâu Nam Xu Nhiên ngồi đó thưởng thức trà, hai người vừa uống vừa tán gẫu.

“Con bé Tuệ Tuệ này khẳng định trong lòng không vui rồi, bằng không sao mang đứa nhỏ đi dạo bên ngoài thời gian dài như vậy vẫn chưa trở lại.” Ông cụ thờ dài.

“Cha, là Học Học và Tập Tập đòi muốn ăn Pizza Hutz, ăn xong lại muốn chơi trò chơi xe điện gì đó, Tuệ Tuệ luôn thương yêu thằng bé, nào có khi nào từ chối.” Nam Xu Nhiên cười đến dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210-1: Mẹ, không quan trọng, về sau con dạy cho mẹ

Editor: Puck -

“Hai đứa bé này, thật đúng biết chọn thời điểm.” Ông cụ lộ ra nụ cười đầu tiên trong ngày hôm nay.

“Còn không phải sao? Đầu nói con gái là áo bông thân thiết của mẹ, con thấy con trai cũng không kém.” Nam Xu Nhiên nói tới cháu nội bảo bối, đó là cực kỳ tự hào.

“Chúng ta chỉ thiếu cháu gái, chờ chuyện này qua đi, con hỏi Tuệ Tuệ và Thừa nhi một chút xem, có định thêm đứa bé không, hai vẫn hơi ít.” Ông cụ cảm khái nói.

“Cha, ngài và Thừa nhi thật sự có ý nghĩ giống nhau rồi, thằng bé vẫn luôn muốn có một cô con gái, đây không phải còn do Tuệ Tuệ chưa tốt nghiệp sao, xem chừng trong hai năm này rồi.” Nam Xu Nhiên cũng mong trong nhà thêm một cô cháu gái.

“Hai năm sao, cha sợ không thấy được.” Ông cụ đột nhiên thờ dài.

“Cha! Bác sỹ nói rồi, ngài chỉ cần theo thực đơn và uống thuốc theo đơn của bác sỹ, mỗi ngày giữ vững tâm tình vui vẻ, khỏe mạnh trường thọ không có vấn đề gì.” Ở trước mặt Úy Quốc Uyên, Nam Xu Nhiên cũng chỉ là một hàng con cháu mà thôi, cha chồng đối xử với mình không tệ, cha bà mất sớm, trong lòng bà cha chồng đã giống như cha đẻ.

“Tự cha biết thân thể của mình.” Ông cụ khề thờ dài, nhắm mắt lại tựa vào trên ghế sa lon không nói thêm gì nữa, khẩu vị gần đây không tốt như trước

kia, còn luôn mơ thấy bà bạn già, cảm giác đó khiến cho ông cụ có cảm giác nản lớn của mình bỏ xuống. đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Thật ra thì ngẫm nghĩ lại, ông cụ vẫn buồn bán lời, ngay từ bốn năm trước khi cao huyết áp phát tác đưa đi bệnh viện, ông cụ biết mình lập tức muốn gặp được bạn già đã chia cách nhiều năm rồi, nhưng ông trời không thu ông cụ, lại để cho ông cụ sống lâu mấy năm, nhìn thấy Thừa nhi và Tuệ Tuệ kết hôn, còn có hai chất nội sinh đôi đáng yêu.

Vậy là đủ rồi.

Nam Xu Nhiên thấy cha đột nhiên nói vậy, trong lòng hơi bất an, không thể nói là vì cái gì.

Dường như Hoa Dã đã nói chuyện này, thân thể của cha quả thật không được như xưa, hơn nữa chuyện này của Thừa nhi, đúng là kích thích đến ông cụ.

Khi Tuệ Tuệ mang theo hai con trai vào nhà, vừa đúng lúc nhìn thấy ông nội tựa vào trên ghế sa lon nhắm mắt dưỡng thần, mặt tỏ vẻ mệt mỏi, trong lòng nhất thời sinh ra áy náy, ông nội khẳng định rất lo lắng cho cô.

“Là Tuệ Tuệ và chất nội bào bối của ông trở về đúng không?” Ông cụ từ từ mở mắt, trong mắt hoàn toàn hiền lành.

“Cụ nội.”

“Cụ nội.”

Học Học và Tập Tập cùng nhau chui vào trong ngực cụ nội, khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ, cực kỳ khiến cho người ta thương yêu.

“Hôm nay chơi có vui vẻ không?” Ông cụ vừa nhìn thấy chất tra, tâm tình tốt hơn nhiều.

“Vui vẻ! Mẹ dẫn chúng cháu vào Pizza Hut ăn pizza, sau khi ăn xong còn đi chơi trò xe điện, hi hi... Khả năng đánh quái vật của mẹ còn không bằng cháu và em trai đâu, luôn muốn chúng cháu cứu mẹ.” Học Học riu ra riu rít nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hài lòng.

“Ừm, chỉ có điều mẹ học được rất nhanh, sau đó còn thắng vài ván.” Tập Tập bổ sung.

“A ha ha...” Trên mặt ông cụ đều mang cười.

Mặt Thiên Ca Tuệ hơi 囧, “Ông nội, cháu rất ít chơi game.”

“Mẹ, không quan trọng, về sau con dạy cho mẹ.” Học Học rất tự hào vỗ bộ ngực nhỏ, đáng vẻ vô cùng dễ thương.

—00— | | |

Người cả phòng cũng bị bé chọc vui, ông cụ càng thêm cười ha ha, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, không khí lập tức ấm áp lên.

Úy Nam Thừa ra sau vườn gọi điện thoại đi vào, đã nghe thấy tiếng cười trong phòng khách, chân mày nhíu chặt thoáng thả lỏng, vừa rồi anh đã gọi điện thoại cho Nam Cung, giao quyền cho cậu ấy, để cho cậu ấy lợi dụng tất cả các mối quan hệ có thể lợi dụng đi làm xong chuyện này.

Bên tòa soạn báo có thể sử dụng lợi dụng và áp bức thích hợp, phải nghĩ cách để cho bọn họ không hề viết bài về chuyện này nữa.

Nam Cung Mạch tỏ ý không thành vấn đề, khẳng định xử lý sự tình ổn thỏa. di1enda4nle3qu21ydo0n

Cho nên, lòng một mực treo cao của anh liền yên tĩnh lại, chỉ hy vọng không ra cái yêu nga tử gì.

“Cha, cha chơi game với con đi.” Học Học mất tinh nhìn thấy cha mình đi vào, vội vàng nhanh chóng chạy tới, ôm bắp đùi cha, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, chờ đợi đầy mắt.

Tối nay bé chơi thành nghiện rồi, vừa rồi khi trở về còn không tình nguyện đâu, giờ này nhìn thấy cha mình, dĩ nhiên bay nhào qua, phải biết bé và cha chơi game, cho tới bây giờ còn chưa bao giờ thắng nổi, bé đương nhiên không phục rồi!

Úy Nam Thừa liếc nhìn Tuệ Tuệ, lại nhìn con trai đang ôm bắp đùi mình, trong lòng rất rối rắm, anh còn đang chuẩn bị hàn huyên một chút với Tuệ Tuệ, nhưng anh lại không thể từ chối được yêu cầu của con trai, thật đúng là hai mặt làm khó.

“Thằng bé này, chơi game đến nghiện rồi, đi tắm với bà nội nào, chơi một ngày, trên người đều thú rình rồi.” Nam Xu Nhiên vội qua ôm lấy Học Học, ngửi mùi quái dị trên người bé, lỗ mũi hơi nhíu lại.

Đừng thấy Học Học chỉ là một đứa con nít, bé thích sạch sẽ, không thích nghe nhất người khác nói trên người bé thú rình, nâng cánh tay nhỏ bé lên ngửi một cái, lỗ mũi lập tức nhíu lại, vội la hét muốn đi tắm.

Trong nhà chơi game xe điện muôn hình muôn vẻ người đều có, khói thuốc lượn quanh, trên quần áo khó tránh khỏi sẽ dính chút mùi quái dị, ngửi giống như chưa rửa.

“Ngaoan, bà nội mang hai đứa đi tắm.” Nam Xu Nhiên mỗi tay dắt một, đi tới phòng tắm.

Thiên Ca Tuệ cũng trở về phòng chuẩn bị tắm, ngày hôm nay quả thật đủ mệt.

Úy Nam Thừa vội vàng đi theo, “Tuệ Tuệ, anh...”

“Em rất mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi sớm một chút, có chuyện gì đợi ngày mai hẵng nói.” Thiên Ca Tuệ trực tiếp cướp lấy lời anh định nói ra khỏi miệng, nếu như ngày mai không có chuyện gì, vậy không cần nói gì nữa đâu; nếu như ngày mai còn xuất hiện bài báo mới, vậy tối nay nói nhiều hơn cũng không có ý nghĩa.

Còn không bằng nghỉ ngơi sớm một chút, sau khi ngủ rồi thì cái gì cũng không cần suy nghĩ. Dieffen ddan lee quỳ đôn

Bước chân lên lầu của Úy Nam Thừa khựng lại, mắt thấy bóng dáng Tuệ Tuệ biến mất ở đầu cầu thang, anh thế nhưng lại không nói ra được một câu.

Trong lòng chỉ mong chờ ngày mai tất cả đều thuận lợi, đừng xảy ra chuyện gì kỳ quái hơn.

Cũng trong đêm nay, trong một quầy bar, ba người phụ nữ ba vẻ thù mị khác nhau ngồi đối mặt.

“Chiều nay Úy Nam Thừa tìm tôi nói chuyện rồi, chỉ sợ anh ấy sẽ chọn hành động, bên tòa soạn báo kia chưa chắc chịu nổi.” Người phụ nữ nói chuyện chính là Phương Ngọc Dao.

“Chuyện này cô có thể yên tâm, cha tôi đã đồng ý với tôi, ông ấy sẽ ra mặt giúp chúng ta.” Người phụ nữ nói chuyện là Vũ Huệ, bạn gái mới của Bùi Phóng.

Từ bữa tiệc lần trước bị Thiên Ca Tuệ làm nhục, vẫn mang lòng oán hận cô ta, đáy lòng cũng âm thầm thế phải tăng gấp bội lên người cô ta. Đúng lúc cô khổ không có cơ hội thì lại vô tình gặp được Tiêu Nhụy Nhụy ở nơi tuyển dụng — cũng chính là minh tinh điện ảnh Đóa Nhụy trước kia.

Lại nói Vũ Huệ đã xem mấy bộ phim cô ta đóng, ấn tượng về cô ta không tệ, nhưng kỳ quái chính là cô ta đột nhiên không nói một lời rút lui ở ẩn rồi, khiến cả đám mê phim thích cô khóc lóc nước nớc.

Kể từ sau khi Tiêu Nhụy Nhụy cùng chị rời khỏi thành phố W, vẫn luôn sống trong một thành thị nhỏ xa xôi, đột nhiên thay đổi khu vực, đã quen ngay ngóc ở thành thị lớn khiến cho cô hơi không thích ứng, nên rủ rê chị gái cùng cô đi đến thánh địa trong mộng — Thanh Đảo.

Ai ngờ Tiêu Y Y không những không muốn đi, còn mắng cô một trận, hai chị em lần đầu tiên chiến tranh lạnh. Trong cơn tức giận Tiêu Nhụy Nhụy đã một mình đi Thanh Đảo, ở trên tàu cảng nghĩ càng giận, chỉ cảm thấy tính tình chị gái càng ngày càng trở nên cổ quái khó nhìn, mà nó không thoát khỏi liên quan tới những người ở thành phố W đó!

Mặc dù rời khỏi thành phố W, nhưng bạn học cùng khoa kiêm chị em tốt Phương Ngọc Dao vẫn giữ liên lạc với cô, bất cứ lúc nào cũng nắm bắt được động thái mới nhất của đám người kia.

Khi cô biết được Quế Bá Lăng đã từng yêu cô như bão bồi đã có người phụ nữ yêu mến thì trong lòng bỗng nhiên dâng lên nỗi ghen tỵ khó tả, tại sao ông trời lại không công bằng như vậy, tước đoạt hạnh phúc của cô và chị gái.

Đến Thanh Đảo, cô phải tìm công việc nuôi sống mình, nhất định không trở về làng giải trí được, giống như cô một tay mơ, biến mất lâu như vậy rồi quay lại, ai bằng lòng nâng đỡ cô, trừ gương mặt và vóc người, đó là hai bàn tay trắng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 210-2: Mẹ, không quan trọng, về sau con dạy cho mẹ (2)

Editor: Puck -

Ở trên báo nhìn thấy một hội tuyển dụng, trong đó có một công ty trang phục thông báo tuyển dụng người mẫu trang bìa, cô tự tin thân hình và tướng mạo của mình tuyệt đối có thể vượt qua được bài kiểm tra, chỉ có điều tiền lương hơi thấp, nhưng cô không có lựa chọn nào khác, liền đồng ý rồi.

(*) người mẫu trang bìa: chỉ người mẫu thường xuyên xuất hiện trên các bìa tạp chí, báo chí thời trang, áp phích sản phẩm, tranh sản phẩm, lịch treo tường, trên hộp đèn.

Lúc rời đi, bị một phụ nữ chạm mặt đụng vào, lý lịch tóm tắt trong tay rơi đầy đất, mặc dù trong lòng cô căm tức nhưng không biểu hiện ra ngoài, cũng chính bởi vì cô ấn nhẫn mà đôi lấy may mắn cho cô.

Người phụ nữ này chính là Vũ Huệ, người nối nghiệp tương lai của công ty khoa học kỹ thuật “Vũ Huy”.

Sau một cái đụng này, Vũ Huệ liền nhận ra cô chính là minh tinh điện ảnh Đóa Nhụy đã biến mất gần một năm, lúc ấy hội tuyển dụng hỗn loạn, hai người chỉ đơn giản trò chuyện đôi câu.

Lúc gần đi, Vũ Huệ đưa danh thiếp cho Tiêu Nhụy Nhụy, để ngày nào đó cô rảnh rồi gọi điện thoại cho mình, đi ra ngoài ngồi một chút.

Tiêu Nhụy Nhụy nghe cô ta mở miệng nói tới trước kia mình từng diễn phim, liền coi cô ta như một người mê điện ảnh, nhìn cô ta một thân trang phục chỉnh tề, còn tưởng rằng cô ta là nhân viên làm việc tại hội tuyển dụng, đang định ném danh thiếp đi.

Đột nhiên khòe mắt liếc thấy ba chữ tổng giám đốc, nhìn kỹ, lại là tổng giám đốc của công ty hữu hạn khoa học kỹ thuật “Vũ Huy”! Mới giật mình không phải đang nằm mơ, một tổng giám đốc công ty lớn như vậy lại còn mê phim của mình, còn nói muốn hẹn cô ra ngoài ngồi một chút?

Gặp mặt lại, là một buổi chiều của hai ngày sau, ban đầu hai người chỉ tùy tiện hàn huyên một chút, nói một vài lời khách sáo, sau đó vẫn là Vũ Huệ nhắc tới một số chuyện ở thành phố W, hai người mới hàn huyên tới một chỗ, cũng vì vậy dính dáng tới cái tên Thiên Ca Tuệ này.

Tiêu Nhụy Nhụy không ngờ Vũ Huệ và Thiên Ca Tuệ lại có đụng chạm, chỉ cảm thấy thế giới này thật đúng là nhỏ, nhỏ đến khiến cho người ta vui mừng.

Cô vẫn luôn vô cùng hâm mộ ghen tỵ với Thiên Ca Tuệ, hoàn toàn là công chúa được sao vây quanh trắng sáng, muốn cái gì có cái đó, hạnh phúc đến làm cho người ta hận! Cô ta đoạt đi tình yêu của chị gái, mà bạn tốt của cô ta còn đoạt đi bạn trai cũ của cô, dựa vào cái gì mà có thể có được hạnh phúc như vậy?

Tán gẫu cùng với Vũ Huệ, hai người càng thấy được ngu ngốc ngu ngốc, liền có ý tưởng sóng gió, phải ném một quả lựu đạn vào cuộc sống yên tĩnh của bọn họ mới được, tốt nhất có thể dẫn ra hiệu ứng liên tiếp, chuyện huyền ảo càng lớn dĩ nhiên càng tốt.

Phương Ngọc Dao bị Tiêu Nhụy Nhụy dụ dỗ vào nhóm, cô ta quả thật thích Úy Nam Thừa ba năm, nhưng mà anh đã kết hôn, tình cảm của hai vợ chồng còn tốt như vậy, tốt đẹp đến khiến cho cô ta động lòng.

Len lén thăm mền nhiều năm như vậy, đúng là không có giá trị, nhưng nếu như có thể nhờ vào chuyện nào đó để cho anh vĩnh viễn nhớ mình, đó cũng là một niềm hạnh phúc!

“Tôi nghĩ báo ngày mai vừa ra, nhất định sẽ dẫn tới hiệu ứng liên đới mãnh liệt hơn, chắc chắn ảnh hưởng không chỉ là cá nhân Úy Nam Thừa, ngay tiếp theo đó cổ phiếu của khoa học kỹ thuật Úy Cốc cũng sẽ chịu ảnh hưởng chứ?” Phương Ngọc Dao tao nhã nhấp một ngụm Tequila sunrise.

“Ánh mắt của Phương tiểu thư thật đúng sắc bén, sẽ không phải đau lòng chứ?” Vũ Huệ cười đến rất vui vẻ. di3nd@nl3qu.yd0n

“Vũ tổng nói đùa, tôi chỉ cảm thán một chút mà thôi, xem ra trò chơi này càng ngày chơi càng hay, càng chơi càng lớn.” Phương Ngọc Dao cũng không dám đắc tội vị Vũ tổng này, đó là nhân vật lợi hại nổi danh!

Nghe nói, cũng chỉ có bạn trai của cô ta mới trấn áp được.

“Trò chơi mà, đương nhiên chơi được càng lớn càng kích thích!” Tiêu Nhụy Nhụy cười đến như một con chồn — không có ý tốt.

Cô mặc kệ quá trình, chỉ muốn nhìn kết quả, cô chính là muốn nhìn thấy Thiên Ca Tuệ sống không được thoải mái, định rắc một chút gia vị trong cuộc sống hạnh phúc của cô ta, để cho cô ta cũng nếm thử một chút mùi vị của khổ sở.

Vũ Huệ tán thành nói: “Tôi càng ngày càng cảm thấy trò chơi này sẽ có giá trị vượt qua dự đoán ban đầu của chúng ta.”

“Vậy động tác của hai người nên nhanh lên, tôi sợ bên này thời gian kéo càng dài, sẽ càng lộ.” Phương Ngọc Dao sờ bụng, cười đến có thâm ý khác.

“Điểm này cô có thể yên tâm, thuốc mạnh đã phát huy tác dụng của nó, chỉ còn cần điểm xúc tác mà thôi, sẽ rất nhanh thấy hiệu quả.” Vũ Huệ lòng tin mười phần nói.

Cô tốn toàn bộ thời gian một buổi chiều thuyết phục cha giúp cô hoàn thành kế hoạch này, liệt kê từng quan hệ lợi hại bên trong ra.

Phải biết hiện giờ ở xã hội này, truyền thông lăng xê có ảnh hưởng vô cùng lớn, nhất là đối với một người đưa ra quyết định sách lược cho công ty, một khi truyền ra thanh danh không tốt gì, hơn nữa có người có lòng thêm mắm dặm muối, sẽ khiến cả công ty rơi vào trạng thái nguy cơ.

Đây chính là nguyên nhân mà Vũ Cường đáp ứng con gái, ông là thương nhân không hơn không kém, cái gọi là không gian không phải thương nhân, chính là đạo lý này, cho dù ông thật sự thương thức Úy Nam Thừa, nhưng công ty của người ta làm được lớn hơn công ty của ông là sự thật, làm sao ông có thể bỏ qua cho một cơ hội phản kích tuyệt vời như vậy?

Cho nên, ông quyết định nghe theo con gái, dù sao “Vũ Huy” sớm muộn gì cũng là của con bé.

Sáng sớm hôm sau, các tiệm báo lớn bị cướp đoạt mua hết sạch, hoàn toàn nổ tung, từ con em cao cấp, đến dân chúng bình thường, toàn bộ đều đang bàn luận về Úy Nam Thừa tiên sinh tổng giám đốc điều hành của khoa học kỹ thuật “Úy Cốc”.

Trên trang đầu có hai bức hình: Một là phóng viên trộm chụp được hình Phương Ngọc Dao từ khoa phụ sản ra ngoài, trong tay còn cầm hóa đơn, mặc dù hơi mờ mờ, nhưng đoán được là giấy xác nhận mang thai của bác sỹ. Mà Phương Ngọc Dao cũng chứng minh mình quả thật mang thai sáu tuần, đứa bé là của Úy Nam Thừa.

Trong một bức hình khác, cô khóc lóc vô cùng thảm thiết, công bố mình có thể không cần bất cứ danh phận gì, chỉ cầu nhà họ Úy có thể giơ cao đánh khẽ, cho phép cô sinh hạ đứa bé này.

Đây là tâm kế như thế nào! Đây cũng có thể tạo ra hiệu ứng liên đới như thế nào! Đầu óc của Vũ Huệ quả thật không đơn giản, một mũi tên hạ hai con chim! Vừa làm tổn thương Thiên Ca Tuệ, rồi lại tạo thành tổn thất không thể lường được với khoa học kỹ thuật Úy Cốc.

Bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc khoa học kỹ thuật “Úy Cốc”, Úy Nam Thừa ném tờ báo buổi sáng lên người Nam Cung Mạch, lạnh giọng hỏi, “Đây là xảy ra chuyện gì? Không phải cậu nói đã giải quyết xong sao? Tại sao vẫn xuất hiện bài báo thái quá như vậy?! Hoàn toàn là vu cáo nói xấu trắng trợn!”

Nam Cung Mạch vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tổng giám đốc nổi giận lớn như vậy, lau mồ hôi trên trán nói, “Úy tổng, tôi hôm qua tôi quả thật đã nói chuyện xong với Bình tiên sinh tổng biên tập của tòa soạn báo, anh ta đã đồng ý rồi, không ngờ sáng này lại giờ què.”

“Giờ què? Vậy thì tôi để cho tòa soạn báo của anh ta đóng cửa luôn! Cậu làm thỏa đáng ngay lúc này cho tôi!” Úy Nam Thừa sắp tức đến bở phỉ rồi, Phương Ngọc Dao! Cô thật sự có bản lĩnh!

Nói cô sẽ đạt được ảnh hậu Kim Mã vẫn còn coi thường cô rồi! Tôi thấy ảnh hậu Oscar không phải cô thì còn là ai! Thật đúng là diễn đủ giống!

Ba phút sau, Nam Cung Mạch lại gõ cửa đi vào.

“Úy tổng, Bình tiên sinh tắt máy, điện thoại bàn cũng không tìm thấy anh ta.”

Trông mặt thâm thúy của Úy Nam Thừa nheo lại, lộ ra tín hiệu nguy hiểm, tắt máy? Chạy được hòa thượng chứ không chạy được miếu!

“Đi thăm dò tài sản tòa soạn báo, chuẩn bị thu mua!”

“Nhưng mà, tình thế bây giờ của chúng ta rất không tốt, nếu như mạnh mẽ thu mua, chỉ sợ trên web sẽ xuất hiện rất nhiều bài viết bất lợi cho chúng ta, đến lúc đó sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến cổ phiếu của công ty...” Nam Cung Mạch vẫn nói ra lo lắng trong lòng mình.

Đúng lúc ấy, điện thoại di động của Úy Nam Thừa vang lên, a Dàn gọi điện thoại tới.

“Tôi biết rồi, cậu đi ra ngoài trước đi.”

Nam Cung Mạch khom người rồi đi, cú điện thoại này chỉ sợ là Cốc tổng gọi tới, cũng chỉ có Cốc tổng mới có khả năng khuyên được Úy tổng, haizzz...

Úy Nam Thừa mở trò chuyện video, đầu bên kia trông mặt màu lưu ly của a Dàn tròn lên nhìn tới.

【Nam Nam à! Cậu khi nào lại tòi ra một đứa con riêng vậy! Rất không coi trọng bạn bè, cũng không nói một tiếng cho tôi biết! 】

“Hiện giờ tôi không có tâm tình gây lộn với cậu.” Úy Nam Thừa tức giận trả lời.

【Vậy gần đây cậu kết thù với ai hả? 】 Cốc Châu Dàn thu về mặt đùa giỡn lại, rất nghiêm túc hỏi.

“Không có.” Anh luôn chủ trương làm việc theo nguyên tắc thêm một người bạn dù sao cũng mạnh hơn thêm một kẻ địch, làm sao có thể tự dung cho mình thêm kẻ địch đây?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 211: Sao tôi nghe giống như cậu đang cười trên nỗi đau khổ của người vậy?

Editor: Puck -

【Vậy thì kỳ quái, người này rõ ràng định một mũi tên hạ hai con chim mà, vừa kích bác tình cảm giữa hai vợ chồng cậu lại vừa mang đến tác dụng phụ không cách nào dự đoán cho công ty của chúng ta, cổ phiếu đã có xu hướng giảm xuống. 】 Cốc Châu Dàn một lời nói trúng.

“Phương Ngọc Dao không thể có ảnh hưởng lớn đến như thế, chỉ sợ sau lưng có người cố ý thao túng, muốn một hòn đá hạ hai con chim.” Trong đầu Úy Nam Thừa thoáng qua rất nhiều khuôn mặt, có vài người bạn hợp tác kinh doanh, có vài đối thủ cạnh tranh, nhưng những người kia sao lại liên quan đến Phương Ngọc Dao?

Khả năng không nhiều, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không ra người nào.

【Vây tiếp theo cậu định làm như thế nào? Tuệ Tuệ khẳng định tức giận đúng không, có mang đứa bé bỏ nhà đi không? 】 Cốc Châu Dàn lại thay về mặt cợt nhả.

“Tôi đã để Nam Cung bắt tay vào làm chuyện này. Còn cậu nữa có thể đừng cứ mãi quạ đen như thế không, nếu như thật sự bị cậu nói trúng, xem tôi thu thập cậu như thế nào!” Tròng mắt đen lạnh buốt của Ủy Nam Thừa truyền ý tưởng qua video.

Nét mặt của Cốc Châu Dàn ở đầu bên kia rất khoa trương.

Phụt! Cậu cũng đừng đồ vấy cho tôi, cậu còn không rõ ràng tính tình của Tuệ Tuệ sao! Nói gió thì có mưa, trong mắt không cho phép một nửa hạt cát, chân động lớn như vậy cô ấy có thể bình tĩnh sao?

Ủy Nam Thừa biết rõ a Dàn nói không sai, hiện giờ ngay cả điện thoại của anh Tuệ Tuệ cũng không nhận, lại càng không trả lời tin nhắn, bắt đầu không nhìn anh, anh thật sự bị oan! Còn oan hơn Đậu Nga! Biết rõ rằng đây chính là một cái bẫy, nhưng chỗ Tuệ Tuệ hoàn toàn không giải thích được, cô hoàn toàn bị chuyện Phương Ngọc Dao mang thai gây cản trở rồi, không ra được. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Mà anh, cũng nghĩ không ra, rốt cuộc Phương Ngọc Dao mang thai thật hay giả mang thai? Nếu như là thật, cũng tuyệt đối không có khả năng là của mình, nếu như là giả, vậy lấy giấy xác nhận của bệnh viện từ đâu?

“Cô ấy đã không để ý đến tôi rồi, chuyện Phương Ngọc Dao mang thai một ngày không làm rõ, chỉ sợ cô ấy sẽ thật sự bỏ nhà ra đi.” Ủy Nam Thừa thở dài.

【Nam Nam, không phải tôi nói cậu, đàn ông sau khi uống rượu say khả năng lạc lối tám chín phần mười, rất bình thường, nhất là đối mặt với người phụ nữ xinh đẹp như vậy, cô ta chỉ muốn quyến rũ cậu, vậy khẳng định xong rồi. 】

“Sao tôi nghe giống như cậu đang cười trên nỗi đau khổ của người khác vậy? Có làm chuyện đó hay không, tự tôi còn không rõ ràng sao? Tôi không có bất kỳ hứng thú nào với người phụ nữ khác ngoài Tuệ Tuệ, kể cả là tiên trên trời đặt ngay bên cạnh, tôi cũng không có cảm giác!” Ngực Ủy Nam Thừa phập phồng, rõ ràng rất kích động.

【Xi! Bình tĩnh bình tĩnh! Tôi tin tưởng cậu là người có lực ý chí kiên cường, nhưng Phương Ngọc Dao người ta đúng là mang thai, hơn nữa ở lễ chúc mừng năm mới lần trước, hai người phối hợp quá thật rất tốt, sau đó... 】 Cốc Châu Dàn cố ý treo ngược khẩu vị của Ủy Nam Thừa.

“Sau đó như thế nào? Đêm đó không phải do cậu đưa tôi đi khách sạn?” Ủy Nam Thừa hỏi ngược lại.

【Khẳng định không phải là tôi. Đêm đó nhiều người đẹp chào mời người ta cùng họ, tục ngữ nói thật hay, on huệ của người đẹp khó mà tiêu thụ được! Huống chi tôi đây một người tâm địa sao lương thiện, sao lại nhẫn tâm từ chối người đẹp mời chào chứ? 】 Phương thức nói chuyện trước sau như một của Cốc Châu Dàn tái hiện.

“Cậu chơi cứ chơi đi, cẩn thận rót một đứa con riêng ra, xem cậu hài lòng như thế nào.” Ủy Nam Thừa hòa một ván.

【Phi phui! Cậu cũng đừng rủa tôi! Người ta làm các biện pháp đề phòng rất tốt, mỗi một lần độ dẻo dai của áo mưa nhỏ đều rất tốt, sẽ không xuất hiện cả lọt lưới. 】 Cốc Châu Dàn tràn đầy tự tin, không biết có cẩn thận mấy cũng có lúc sơ sót, cho anh một kinh sợ to lớn.

Ủy Nam Thừa nhìn cậu ta hừ lạnh một tiếng, không lên tiếng.

Đột nhiên có điện thoại gọi tới, là mẹ gọi. Tim anh không khỏi nhảy lên “Thình thịch”, cảm giác giống như có chuyện gì sắp xảy ra.

“Cúp trước, cậu ổn định giá cổ phiếu bên Newyork trước một chút, tôi sẽ mau sớm xử lý.” Sau đó cúp luôn rồi.

Bắt máy điện thoại của mẹ, giọng lo lắng của Nam Xu Nhiên truyền đến từ đầu bên kia.

【Thừa nhi, con nhanh tới bệnh viện quân đội, ông nội con phát bệnh cao huyết áp. 】 dfienddn liequjudoon

“Mẹ, là bởi vì chuyện trên báo hôm nay sao?” Trong lòng Ủy Nam Thừa trầm xuống, nếu ông nội thật sự xảy ra chuyện bất trắc, anh sẽ không bỏ qua cho những bàn tay đen tối sau màn này!

【Gần đây thân thể ông nội con không được tốt, vốn không chịu nổi bất kỳ kích thích gì, cổ tình con thằng bé này, còn không bớt lo chút nào, gây ra chuyện lớn như vậy, đây không phải cố ý chọc giận ông nội con sao? 】

Giọng Nam Xu Nhiên rất nặng dạy dỗ con trai, bà vốn cho rằng Thừa nhi đã xử tốt chuyện này, thật sự không nghĩ tới sáng nay lên tờ báo càng giống như quả lựu đạn, nổ đến cả nhà sôi trào, sau khi ông cụ xem xong càng thêm tức giận đến cả người phát run kịch liệt, nói liên tục đôi câu, “Đồ khốn kiếp này!”

Sau đó bắt đầu thở hổn hển từng cơn, ngay cả hít thở cũng khó khăn rồi.

Lần này, hoàn toàn hù dọa Nam Xu Nhiên rồi, vội gọi điện thoại cho ông xã, để cho ông ấy bằng tốc độ nhanh nhất bố trí xe cứu thương chạy về.

“Mẹ, hiện giờ ông nội như thế nào?” Mí mắt Úy Nam Thừa không thể không chế nhạo loạn.

【Đang trong phòng cấp cứu, cha con nói... Ông nội con dữ nhiều lành ít.】 Giọng Nam Xu Nhiên hơi nghẹn ngào.

Trong lòng Úy Nam Thừa giống như có thứ gì đó bị bẻ, giọng cũng hơi run run, “Mẹ, con lập tức chạy tới.”

Sau khi cúp điện thoại xong, giống như một con gió vọt ra khỏi phòng làm việc.

Thư ký Lâm đang ngọt ngào trò chuyện với bạn trai, đột nhiên nhìn thấy tổng giám đốc vô cùng lo lắng lao ra khỏi phòng làm việc, trên mặt tràn đầy vẻ đau lòng, hơi giật mình.

Đây, đây là tình trạng gì?

Từ cúp điện thoại xong đến chạy ra nhà để xe chỉ mất thời gian mấy phút, tay Úy Nam Thừa không ngừng run rẩy, ngay cả chìa khóa xe cũng cầm không vững, cố tự trấn định mở cửa, ngồi vào.

Hai tay bám trên tay lái, không kiềm chế được khẽ run, vốn không có cách nào lái xe.

Hết cách rồi, chỉ đành phải gọi điện thoại cho tài xế riêng Tiểu Tần, để cho cậu ta tới đây lái xe.

Tiểu Tần phát hiện Úy tổng ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế dọc theo đường đi tay đều khẽ run, tư thế ngồi cũng rất căng cứng, vẻ mặt cũng thật kỳ quái, vẫn luôn nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt không hề có tiêu cự, giống như... Rất đau lòng die,n; da.nlze.qu;ydo/mn

Đoạn đường này, Úy Nam Thừa nghĩ tới rất nhiều, đủ loại chuyện xảy ra giữa mình và ông nội từ nhỏ đến lớn, ấn tượng khắc sâu nhất chính là chuyện trường dự thi năm lớp mười hai ấy.

Đêm đầu hè, hơi lạnh, anh đeo cặp sách đi vào cửa chính, trong lòng suy nghĩ rất cuộc phải nói chuyện anh quyết định dự thi đại học F như thế nào với ông nội.

“Thừa nhi đã về rồi, tới chơi một ván với ông nội.” Ông cụ Úy vừa mới chơi xong một ván cờ với bạn già Thiên Thắng Lợi, đang chuẩn bị thu cờ, khỏe mắt liếc thấy cháu nội tan học về nhà, liền kêu thẳng bé tới đây chơi với mình vài ván.

“Vâng.” Úy Nam Thừa để cặp sách xuống, đi tới trước bàn cờ, dọn xong cuộc cờ.

“Mã của cháu nguy hiểm rồi.” Ông cụ vui tươi hơn hờ cầm pháo trong tay, đánh tới.

“Ông nội, cháu tới một chiều bộ ngựa bắt ve.” Úy Nam Thừa mười sáu tuổi cười đến cực kỳ coi mờ, lộ rõ chân tướng cậu bé mới lớn, cầm xe trong tay giết tới.

Ông cụ định thần nhìn lại, đúng là vậy sao? Thăng nhóc này còn rất thông minh, “Nhóc thúì, còn học được chơi gât!”

“Ông nội, không phải ông thường dạy cháu làm người phải bình bất yếm trá * sao? Cháu đây gọi là học đi đôi với hành.” Úy Nam Thừa cười nói.

(*) Bình bất yếm trá: việc nhà bình không ngại dối trá

Ông cụ hơi thoải mái vuốt râu, “Dùng rất tốt, dùng rất hay! Quân nhân cần có khí độ như vậy!”

Khi còn trẻ ông cụ chinh chiến mười năm, may mắn sống sót trong mưa bom bão đạn, từng bước từng bước thăng lên chức sư trưởng, cũng rút cuộc chờ đến chiến tranh giải phóng thắng lợi. Sau lại đi tham gia chiến tranh Triều Tiên, sau khi trở về liền tiếp tục lưu lại giữ chức ở ban chỉ huy quân đội, có một cảm giác quân đội như nhà mình.

Cho nên, ông cụ hy vọng các con cháu của mình về sau cũng có thể kế thừa chí hướng, làm một quân nhân.

Nhưng con trai duy nhất như thế nào cũng không chịu làm lính, toàn tâm toàn ý chỉ muốn đi học y, giận đến ông cụ thiếu chút nữa vung một cái tát qua, người đàn ông nên đi làm lính, bảo vệ quốc gia! Nhưng Úy Hoa Dã kế thừa tính khí quật cường của ông cụ, nói gì cũng không chịu thỏa hiệp.

Khoảng thời gian đó, quan hệ giữa hai người huyền não rất căng, nếu không phải bà xã điều hòa trong nhà, đoán chừng quan hệ giữa ông cụ và con trai vẫn sẽ nước lửa không dung tiếp.

Cuối cùng, vẫn là con trai thuyết phục ông cụ, “Cha, làm bác sỹ, cứu sống người là thiên chức, con sẽ coi nó là chí hướng nghề nghiệp phấn đấu cả đời, con vĩnh viễn sẽ không buông tay.”

Tuy Úy Quốc Uyên đồng ý với quan điểm của con trai, nhưng trong xương vẫn có thiên vị chấp nhất với quân nhân, đây là khảo nghiệm chống lại thời gian.

Sau khi triệt để hết hy vọng với con trai, ông cụ liền ký gửi tất cả hy vọng lên người cháu trai, tên một chữ “Thừa”, đó là ký gửi bao nhiêu kỳ vọng to lớn!

Bồi dưỡng thẳng bé từ nhỏ yêu thích và nhiệt tình với quân đội, nói cho thẳng bé biết chuyện khi mình còn trẻ tuổi hành quân đánh gặc, còn thường dẫn

thăng bé đến các căn cứ huấn luyện, ngồi xe tăng, máy bay chuyên dụng...

May mà Úy Nam Thừa không phụ kỳ vọng của ông nội, cũng tỏ vẻ hứng thú nồng hậu với những thứ này, nhưng hứng thú không có nghĩa anh có định vào quân đội.

“Ông nội, cháu muốn thi đại học F.” Úy Nam Thừa nhỏ giọng nói, anh vẫn biết ông nội vẫn hy vọng anh dự thi vào trường quân đội, làm một quân nhân chân chính, nhưng anh không có dự vọng mãnh liệt làm một quân nhân.

Trông mặt lạnh lẽo của Úy Quốc Uyên cứ nhìn chăm chăm vào cháu nội, “Dự thi đại học F?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212-1: Thiên Ca Tuệ căn rằng nghiêng lợi hỏi: Buông hay không buông tay!

“Vâng.” Úy Nam Thừa ngược mắt lên, nhìn ông nội, anh không cảm thấy cách làm của mình có gì không đúng, mỗi người đều có giấc mộng và theo đuổi của mình, bộ đội không nhất định là lựa chọn tốt nhất.

“Bốp” một tiếng, ông cụ ném quân cờ trong tay lên bàn cờ tướng, nhất thời, một loạt tiếng vang “Rào rào” vang lên trong phòng khách yên tĩnh.

Nam Xu Nhiên đang bận rộn trong phòng bếp đeo tạp dề cuống quýt đi ra, đang chuẩn bị hỏi xảy ra chuyện gì? Nhưng sau khi nhìn thấy cờ tướng đầy đất và vẻ mặt của bố chồng, con trai, mơ hồ đoán được mấy phần.

Liên biết điều nhắc chân lui về phòng bếp, chuyện này bà không thể giúp bất kỳ điều gì, chỉ có thể đợi sau khi ông xã trở lại thì thương lượng thêm.

“Ông nội, không phải chỉ có vào quân đội mới có thể thực hiện mơ ước.” Úy Nam Thừa biết ông nội giận mình rồi, cho tới nay ông nội vẫn ôm hy vọng mình thi vào trường quân đội.

Nhưng mà, hôm nay, lại tương đương với đánh cho ông cụ một đòn cảnh cáo.

Sao lại không khiến ông cụ tức giận?

“Thằng nhóc thúi này! Mày phải thi trường quân đội cho ông!” Úy Quốc Uyên tức giận trợn trừng mắt nhìn cháu nội, tất cả mấy đứa đều phản rồi! Quá không để ông vào mắt!

Chân mày Úy Nam Thừa nhíu lại, khăng khăng giữ ý kiến, “Ông nội, cháu đã quyết định.”

“Mày quyết định cái mộng ấy!” Ông cụ giận quát lên.

“Cha, ngài đừng tức giận, Thừa nhi vẫn còn là con nít, không hiểu chuyện, nhất thời bị mê hoặc mà thôi.” Nam Xu Nhiên vẫn núp ở nhà bếp nghe lén, mắt thấy hai ông cháu càng náo càng lớn, vội chạy đến khuyên can.

“Mẹ, con đã trưởng thành, biết mình thích gì không thích gì, hơn nữa đây là quyết định trải qua suy nghĩ cặn kẽ, không phải nhất thời mê hoặc.” Úy Nam Thừa mười sáu tuổi rất quật cường, không biết vòng vo, tính tình rất thẳng thắn. dieendaanleequydonn

Mắt thấy ông cụ lại định nổi giận, Nam Xu Nhiên vội nháy mắt với con trai, càng thêm kéo vạt áo thăng bé, ý bảo đừng nói nữa.

“Vậy mày nói thử cho ông xem, mày thích gì? Tương lai mày muốn làm việc gì?” Ông cụ run run đôi môi hỏi.

“Ông nội, cháu thích Internet, tương lai muốn làm công việc thuộc về lĩnh vực này.” Ngay lúc đó, Úy Nam Thừa mới tiếp xúc với Internet không lâu, lại nảy sinh ra hứng thú nồng đậm, muốn thâm nhập tìm tòi nghiên cứu nó.

“Internet là thứ gì? Ông thật sự chưa từng nghe nói đến từ ngữ mới mẻ này, ông thấy mày chính là bị mê hoặc rồi!” Ông cụ thở phì phò nói.

Ngay lúc đó Úy Quốc Uyên quả thật không biết Internet là thứ gì, dù sao khi đó ở trong nước vẫn còn chưa hoàn toàn phổ biến, hơn nữa bình thường ông đều chơi cờ, tâm sự v.v... Với các đồng đội chiến đấu cũ, đúng là không hề có hứng thú với những sự vật mới lạ kia.

“Cháu không có, cháu chỉ rất coi trọng khuynh hướng phát triển của Internet trong tương lai tại Trung Quốc, cũng tin tưởng mình có thể làm được.” Úy Nam Thừa hơi giận dữ nói, sau đó anh cũng bởi vì lời nói năm đó của mình mà bỏ ra cố gắng gấp mười, mới lấy được thành tựu nhân vật đứng đầu trong mười thứ hạng toàn cầu.

“Lời mạnh mẽ như vậy mà mày cũng dám nói! Còn nhỏ tuổi đúng là không biết trời cao đất rộng!” Ông cụ Ủy cảm thấy suy nghĩ của đứa cháu nội kỳ lạ, nhưng chưa từng nghĩ tới mười năm sau, nó quả thật làm được.

Không chỉ làm được, thậm chí còn vượt qua.

Trong lòng rất vui mừng cho cháu, nhưng trên mặt lại lạnh nhạt, không có một lời khen ngợi, nhưng Ủy Nam Thừa biết, mình đã được ông nội khẳng định.

Lần tranh luận này của hai ông cháu kéo dài suốt hai ngày, Ủy Nam Thừa thủy chung khẳng khái giữ ý kiến, không chịu thỏa hiệp, Ủy Quốc Uyên chỉ cảm thấy trong lòng băng giá, cháu trai mình hết lòng bồi đắp lại nói không muốn làm quân nhân.

Ủy Hoa Dã đứng ở chính giữa thật khó khăn, năm đó ông đã từng vì vào bộ đội hay không vào bộ đội mà cãi nhau với cha, hôm nay chuyện giống vậy lần nữa tái diễn, trong lòng ông ủng hộ lựa chọn sự nghiệp mình thích của con trai, nhưng trên mặt lại không dám tỏ thái độ.

Giăng co như thế sau một tuần lễ, Ủy Quốc Uyên rất bị động mà đồng ý, cả người rõ ràng già nua thêm vài tuổi. die~nd a4nle^q u21ydo^n

Ủy Nam Thừa nhìn ánh mắt đau thương toát ra từ tận đáy lòng của ông nội, cả người khó chịu giống như bị kim đâm, sợi dây vẫn căng thẳng kia thiếu chút nữa dao động, tìm cha gối đầu nói chuyện suốt cả một đêm.

Vẫn quyết định kiên trì ý tưởng của mình, ý tưởng của ông nội tất nhiên không sai, nhưng dù sao không phải của mình.

Chuyện này có ấn tượng cực kỳ khắc sâu với Ủy Nam Thừa, vẫn khắc sâu trong đầu anh, cũng thường xuyên nhắc nhở mình càng thêm cố gắng, phải vì lời mình đã nói mà tính toán, nếu không anh sẽ có cảm giác từ đầu tới cuối mình đều làm sai rồi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Ủy tổng, đến bệnh viện rồi.” Giọng của tài xế tiểu Tàn kéo Ủy Nam Thừa từ trong hồi ức ra ngoài.

“A.” Ủy Nam Thừa liếc nhìn cửa bệnh viện, mở cửa xe đi xuống.

Trên ghế dài ngoài hành lang phòng phẫu thuật trên lầu hai, ngồi theo thứ tự là bốn người Nam Xu Nhiên, Thiên Ca Tuệ, Đinh Như và Thiên Tùng Dịch. Mọi người đều rất lo lắng, chỉ cầu nguyện ở trong lòng ông cụ có thể bình yên vô sự.

Ủy Nam Thừa nhìn thấy mẹ, Tuệ Tuệ và cha vợ mẹ vợ ngồi ở đó từ xa, đi tới chào hỏi từng người, chỉ có Tuệ Tuệ không thêm đề ý đến anh.

Đột nhiên, cửa phòng phẫu thuật mở ra, Ủy Hoa Dã mặc bộ đồ phẫu thuật đầu đầy mồ hôi đi ra, lấy khẩu trang xuống, liếc nhìn người nhà đang nóng nảy chờ tin tức.

“Hoa Dã, cha rốt cuộc như thế nào?” Nam Xu Nhiên đi tới túm cánh tay ông xã, lo lắng hỏi.

Môi Ủy Hoa Dã mím lại thành đường thẳng, trong mắt không có vẻ hòa hoãn, thấy mà lòng mọi người nhất thời dựng lên.

“Tuổi cha đã cao, không thích hợp phẫu thuật, mới vừa rồi chỉ tiến hành cấp cứu, trước mắt vẫn đang trong tình trạng hôn mê.”

Lời này vừa nói ra, chân mày của năm người đều nhíu chặt, xem ra, ông cụ lúc này dữ nhiều lành ít.

“Cha, con muốn vào gặp ông nội một chút.” Ủy Nam Thừa mở miệng.

Ủy Hoa Dã gật đầu, mặc dù lần tái phát bệnh cao huyết áp lần này của cha có liên quan đến chuyện của con trai, nhưng vào thời điểm này mà trách thẳng bé sẽ chỉ khiến cho nó tự trách hơn, huống chi, chuyện đã xảy ra, trách ai cũng vô dụng. die nda nle equ ydo mn

Ủy Nam Thừa nhìn ông nội chập chờn nằm trên giường bệnh, trong lòng rối bời xoắn lại khiến anh khó chịu, tia lạnh lẽo xâm nhập vào đáy lòng, nếu không phải xì căng đan hai ngày nay của mình, ông nội đâu có phát bệnh nhanh như vậy, tự trách càng lúc càng quá mức.

Đều nói nước mắt đàn ông không dễ rơi, giờ phút này anh hoàn toàn khó lòng kiềm chế đau thương.

Đầu chôn trong cánh tay, đè nén tiếng khóc, chuyện cũ như dùi núi lấp biển tràn vào trong đầu anh.

Có lẽ tiếng khóc của anh phát huy tác dụng rồi, Ủy Quốc Uyên từ từ mở mắt, không còn là mắt sáng trong trẻo, mà là đôi mắt vô hồn, nhưng tràn ngập hiên từ.

Tay gầy xơ xương run run rẩy rẩy đặt trên cánh tay cháu nội, từ từ nắm lấy, nhẹ nhàng lắc đầu, giống như nói: “Đừng tự trách, không phải là lỗi của cháu, bệnh của ông nội vốn sẽ tái phát bất cứ lúc nào, sống thêm bốn năm này, ông nội cũng đủ hài lòng, bà nội của cháu vẫn đang chờ ông trên thiên đàng đó.”

Khóe môi khô nứt nẻ nâng lên nụ cười yếu ớt như có như không, trong mắt là hạnh phúc, nhìn đáng vẻ là nhớ bạn già.

Nước mắt của Ủy Nam Thừa mãnh liệt như thủy triều, không nhận được khóc thành tiếng, đau buồn, tình cảm giống như bị đè nén quá mức. Năm người

còn lại đi vào liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mỗi người đều không nhịn được lau nước mắt, nhất là Nam Xu Nhiên và Thiên Ca Tuệ đã khóc thành tiếng rồi.

“Học Học... Tập Tập...” Hơi thở ông cụ mỏng manh, nói đứt quãng.

“Cha, cha đừng vội, Dương Dương thằng bé kia đã đi đón Học Học và Tập Tập rồi, lập tức tới ngay.” Úy Hoa Dã vội vàng nắm tay bàn tay gầy trơ xương như que củi của cha, giọng nghẹn ngào.

Người cả phòng cũng biết đoán chừng thời gian của ông cụ không còn bao lâu, trong lòng dâng lên đau thương nồng đậm, sinh mệnh tới cũng nhanh đi cũng nhanh, đều chỉ trong khoảnh khắc.

Mười phút sau, Thiên Chi Dương dắt hai đứa bé chạy tới bệnh viện, Học Học và Tập Tập còn hơi không hiểu xảy ra chuyện gì, dọc theo đường đi càng không ngừng hỏi.

“Cậu, cụ nội ngã bệnh à?”

“Cậu, cụ nội bị bệnh gì vậy? Lúc nào mới có thể tốt?”

“Cậu, cậu thật giống như không vui.”

...

Tâm tình của Thiên Chi Dương hơi phức tạp, anh lớn lên trong đại viện từ nhỏ, tình cảm với ông nội và ông nội Úy đều rất thâm hậu, chuyện này không khỏi khiến cho anh nhớ tới cảnh tượng khi ông nội qua đời, không kém chuyện này bao nhiêu đâu.

Bởi vì dọc theo đường đi đều vội vã, cho nên khi Học Học và Tập Tập vào phòng bệnh, khuôn mặt nhỏ bé ửng đỏ, thấy người lớn cả phòng đều đang lặng lẽ lau nước mắt, nhất là mắt của cha và mẹ đều đỏ, tâm tình của hai đứa cũng không tốt. d1en d4nl 3q21y d0n

“Của cụ... Chắc bảo bối... Đến đây.” Ông cụ nhìn cặp sinh đôi, run run rẩy rẩy chìa tay, muốn sờ mặt hai đứa.

Học Học và Tập Tập lẫn lộn lớn lên trong lòng cụ nội từ nhỏ, chưa từng thấy dáng vẻ này của cụ nội, thần giao cách cảm chia tay nắm lấy tay gầy đến chỉ còn da bọc xương của cụ nội.

“Cụ nội, cụ nhất định phải nhanh khỏe lên, Tập Tập còn muốn chơi cờ tướng với cụ.” Tập Tập cắn môi nói.

“Cụ nội, Học Học còn muốn nghe cụ kể chuyện xưa, sau khi Học Học lớn lên muốn giống như cụ vậy, làm một người lính.” Úy Học Nghiêu bốn tuổi mơ hồ hứa lời hứa cả đời trước giường cụ nội.

Những lời này làm cho bảy người lớn đều ngây ngẩn cả người, không ai dạy bé cả!

Úy Quốc Uyên vì câu nói này mà run rẩy, bàn tay túm chặt lấy tay nhỏ bé của Học Học, hốc mắt rung rung, thật là một đứa bé ngoan, đứa bé ngoan! Nhà họ Úy của ông cuối cùng ra một quân nhân rồi?

Khóe môi chậm rãi từ từ cong lên một nụ cười, mắt chậm rãi, nhắm lại. Tay nắm tay hai đứa bé cũng từ từ buông xuống.

Học Học và Tập Tập còn hơi không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng mẹ hai đứa đột nhiên bật khóc lớn lên, cha càng không ngừng lau nước mắt.

Lại nhìn cụ nội không nhúc nhích nằm trên giường bệnh, đột nhiên cảm thấy trong lòng đặc biệt khổ sở, méo cái miệng nhỏ nhắn “Oa oa” khóc lớn lên, khóc đến sắp thở không nổi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tang lễ của ông cụ được làm rất long trọng, làm lão tư lệnh quân khu, học sinh và lính dưới quyền đều hết nhóm này đến nhóm khác, người tới phúng viếng rất nhiều, cũng từ đây mà nhìn ra mối quan hệ khi còn sống của ông cụ, đó là vô cùng giỏi.

Học Học và Tập Tập hỏi mẹ cụ nội đi đâu rồi? Tại sao ngày đó sau khi cụ nội ngủ thì không thấy tăm hơi?

Thiên Ca Tuệ chỉ đành phải lừa gạt hai đứa bé nói cụ nội lên thiên đường thì cụ bà rồi, nên phải đi cực kỳ lâu.

Học Học và Tập Tập lại hỏi cực kỳ lâu rốt cuộc là bao lâu?

Úy Nam Thừa tiếp lời, chờ sau khi các con lớn lên sẽ rõ ràng.

Những lời này của cha khiến cho hai đứa càng không hiểu, nhưng lại cho ra một kết luận, đó chính là bây giờ hai đứa còn là đứa bé, rất nhiều chuyện không hiểu, chỉ có khi trưởng thành, sẽ rõ ràng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 212-2: Thiên Ca Tuệ cần rằng nghiêng lợi hỏi: Buông hay không buông tay! (2)

Editor: Puck -

Bởi vì ông nội qua đời, tình cảm của hai người Thiên Ca Tuệ và Ủy Nam Thừa đều rất mỏng manh, nhất là Thiên Ca Tuệ, động một chút sẽ rơi nước mắt, cô ghét nhất cảnh tượng như thế này, cảm giác khó chịu đó không cách nào nói ra.

Mấy ngày nay hai người đều không thể say giấc, an ủi lẫn nhau, cho nhau ấm áp, ngầm hiểu lẫn nhau không nói tới chuyện xảy ra trước kia.

Cố tình có vài người còn lợi dụng chuyện ông cụ Ủy qua đời làm một bài báo lớn, nói do Ủy Nam Thừa bao nuôi tiểu minh tinh làm tức chết ông nội mình, khiến cho thanh danh tốt đẹp của anh ở trong giới bông chốc bị đảo điên.

Những người này chính là ý vào giờ phút này Ủy Nam Thừa không có tâm tình đi phản ứng đến bọn họ, càng thêm không có kị gì, viết bài sau khó nghe hơn bài trước, tổn thương người ta tới cực điểm!

Cốc Châu Dân biết hiện giờ Nam Nam vốn không có tâm tình để ý đến những xì căng đan và lời đồn đại kia, nên mượn thời gian về nước phúng viếng, đón nhận lấy vị trí tổng giám đốc điều hành của khoa học kỹ thuật “Ủy Cốc” khu vực Trung Quốc, có Nam Cung Mạch hỗ trợ, rất dễ dàng đã quen thuộc, hai người liên thủ phản kích từng lời đồn đại thêu dệt kia.

Đầu tiên giải thích ông cụ Ủy vốn bị bệnh cao huyết áp, từ bốn năm trước đã từng phát bệnh một lần, tái phát lần này chỉ có thể nói là bệnh tình tăng thêm. Nếu nói bị chuyện Ủy Nam Thừa bao nuôi tiểu minh tinh làm tức chết vốn chính là lời nói vô căn cứ! Phi báng đơn thuần! Cũng công khai thu mua tòa soạn báo phát hành bài báo này.

Ý tứ rất rõ ràng, tài chính của “Ủy Cốc” chúng tôi hùng hậu, không quan tâm tới việc nuôi thêm mấy tòa soạn báo nhỏ bé, về sau tôi muốn cho mấy người viết cái gì thì mấy người viết cái đó!

Khí phách bậc này, không phải người bình thường có thể làm được.

Tang lễ ông cụ đi qua, Thiên Ca Tuệ liền dẫn hai con trai về nhà mình ở, vợ chồng Ủy Hoa Dã cũng chỉ có thể thờ dài, chuyện của hai vợ chồng son vẫn do chính hai đứa giải quyết, những người khác không giúp được gì.

Trong khoảng thời gian này liên tiếp xảy ra chuyện thật sự khiến Ủy Nam Thừa mệt mỏi cả về thể xác và tinh thần, cũng điều tra ra bàn tay đen tối sau màn làm chuyện xấu phía sau lưng là ai rồi, lại là khoa học kỹ thuật “Vũ Huy” thật sự làm cho người ta bất ngờ. [dinendian.loqidJon](#)

Phương Ngọc Dao thật sự có bản lĩnh, lại có thể dính líu đến “Vũ Huy”!

Trước đó vài ngày Bùi Phóng vừa đứng ra nước ngoài công tác, bỏ lỡ vụ bạn gái hãm hại Ủy Nam Thừa, khi trở về nước, nghe được đủ loại lời đồn đại bay đầy trời của khoa học kỹ thuật “Ủy Cốc”, anh còn hơi kỳ quái, sao rồi đi nửa tháng, tình thế lại nghịch chuyển nhanh như vậy?

Thật sự làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Buổi tối ngày nào đó trong lúc vô tình nghe được Vũ Huệ gọi điện thoại cho ai đó không rõ, mới biết thì ra tất cả những chuyện này là do cô ta làm, trong lòng nhất thời dâng lên tức giận, tại sao có thể dùng chiêu hạ lưu như vậy!

Đêm đó hai người vì vấn đề này mà náo loạn một trận lớn, Vũ Huệ càng thêm điên cuồng quát lên: “Có phải anh còn không quên được Đồng Yên gì đó không! Có phải cô ta gọi điện thoại cho anh nói gì đó không?”

Bùi Phóng hơi nhức đầu, bắt đầu hoài nghi sự đúng sai của quyết định ban đầu của mình, sự đẹp đẽ của Yên nhi xông lên đầu trong nháy mắt, chợt biết mình vẫn yêu Yên nhi, chỉ có điều bị thực tế bức bách, bức bách anh làm ra lựa chọn khó khăn giữa người yêu và sự nghiệp.

Trong hai năm qua anh vẫn cố gắng làm việc mỗi ngày đêm, chỉ vì chứng minh bản thân, không thể phủ nhận Vũ Huệ cũng giúp anh không ít, bằng không anh cũng không thể nhanh chóng leo lên vị trí phó giám đốc như vậy.

Trên công việc như cá gặp nước, nhưng trong cuộc sống lại hoài nghi không ngừng, anh chỉ cần khi sắp tới trở về, hoặc trên người không cẩn thận dính mùi nước hoa, hoặc nhận được điện thoại của nữ đồng nghiệp nào đó, đều sẽ bị Vũ Huệ ép hỏi, giống như thăm vắn phạm nhân vậy, để cho anh chán ghét vô cùng. Chẳng lẽ anh không có tự do kết bạn là phái nữ sao? Yên nhi chưa bao giờ như vậy, cô dịu dàng nhã nhặn lịch sự, đáng yêu khéo léo, luôn săn sóc anh không có giới hạn.

Anh vốn định nhìn một chút coi như xong, nhưng kể từ sau khi trở lại thành phố W, nghi ngờ của Vũ Huệ càng ngày càng sâu, cô càng thêm phái thám tử từ đi thăm dò tất cả các nơi trước kia mình và Yên nhi đã từng tới, thậm chí theo dõi mình. [diee ndda ffileq uysd doon](#)

Khuyến cho sự nhẫn nại của anh sắp đạt tới bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ, càng thêm không biết bao nhiêu lần tự hỏi mình: Đây chính là cuộc sống mà mình muốn sống sao? Đây chính là người mà mình muốn cả đời bên mình sao?

Không! Sống tiếp như vậy anh nhất định sẽ hỏng mất, không có một chút ám áp nào đáng nói, không có một chút bao dung, càng không có hiểu lẫn nhau, chỉ có không ngừng nghi ngờ và hiểu lầm.

Sau hai ngày rất nghiêm túc suy ngẫm, anh bấm dây số quen thuộc ở sâu trong đầu, lại tiếp thông.

Đáy lòng hoàn toàn kích động, Yên nhi luôn nhớ tình bạn cũ, rất nhiều thứ không nỡ thay đổi, đồ dùng nhiều năm rồi càng thêm không nỡ ném đi.

“Ngày mai có thời gian rảnh không? Ra ngoài ngồi một chút, vẫn chỗ cũ.” Trong giọng nói của anh có vẻ run rẩy khác thường.

Đồng Yên vừa nghe giọng nói này thì biết rõ là ai rồi, hơi buồn bực anh ta gọi điện thoại hẹn mình ra ngoài làm gì, suy nghĩ hồi lâu rốt cuộc nên đi hay không?

Cuối cùng vẫn quyết định đi, nói rõ ràng cũng tốt, mọi người sống cùng trong một thành thị, cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, luôn có lúc chạm mặt nhau, vẫn nói rõ ra thì tốt hơn, tránh cho ngày sau gặp mặt lại lúng túng.

Chỗ cũ chính là một tiệm trà sữa khi học cấp ba bọn họ thường đi, trang hoàng tốt hơn trước kia nhiều, người vẫn như lúc ban đầu.

Hai người ngồi đối diện nhau, Bùi Phóng nhìn Yên nhi trước mặt càng lúc càng trở nên quyền rũ lòng người, trong lòng tê tê đại đại, ngứa lòng người.

Anh thuận thực rót trà ngon, trước rót cho Đồng Yên một tách, lại rót cho mình một tách, khẽ nếm thử một ngụm.

“Yên nhi, vị trà ô long nhân sâm này vẫn giống như ban đầu.” Bùi Phóng cố ý nói hàm chứa thâm ý. đi ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Đồng Yên bị nickname anh gọi làm cho ngây ngẩn cả người, nhấp một ngụm nhỏ, vào miệng hơi đắng, sau đó là ngọt ngon miệng, trong miệng đều ngọt, cách hai năm, mùi vị này đúng là hơi mới lạ rồi.

“Tôi đã sắp hai năm không uống rồi, hơi không nhớ rõ.” Cô nói ngược lại là lời nói thật, nhưng nghe vào trong tai Bùi Phóng, chỉ cảm thấy cô đang ví von mình.

“Cho dù hai năm không uống, nhưng cảm giác lưu hương trong miệng vẫn luôn còn đó.” Bùi Phóng tiếp tục ẩn dụ.

Đồng Yên liếc nhìn anh ta, hôm nay anh ta hẹn mình tới đây, luôn nói mấy lời này làm gì?

“Vẫn là trà ô long nhân sâm giống vậy, cảm giác lưu hương trong miệng dĩ nhiên vẫn ở đây, nhưng lòng người thay đổi, không thể tiếp tục trở lại cảm giác lúc ban đầu đó.”

Về mặt Bùi Phóng khẽ thay đổi, Yên nhi đây là đang nói chính cô sao?

“Yên nhi, thật sự không thể sao?”

“Không thể.” Đồng Yên rất kiên định lắc lắc đầu, cô đã có bạn trai.

Đúng lúc này, cửa tiệm trà một lần nữa bị đẩy ra, có hai người đàn ông rất xuất sắc đi vào, rõ ràng là Lục Kiều Thâm và Thiên Chi Dương, hai người hôm nay tư tưởng bộc phát nói đến uống trà nghệ thuật, kết quả bất gặp một cảnh này.

Khoảnh khắc khi Đồng Yên và Lục Kiều Thâm bốn mắt nhìn nhau, trong lòng thầm kêu một tiếng hồng бет, đứng lên vừa định nói gì, kết quả Lục Kiều Thâm mặt lạnh lòi kéo Thiên Chi Dương bước nhanh rời đi.

“A Thâm.” Đồng Yên không nhận được gọi một tiếng.

Lục Kiều Thâm không nói ra được đây là vì cái gì, thấy Yên nhi ngồi chung với người đàn ông kia thì ghen tức dâng lên từng tầng trong lòng, nồng đậm đến khiến chính anh cũng không thể tưởng tượng nổi.

Nghe được cô gọi mình, bước chân khựng lại, cuối cùng vẫn đi, trong lòng cảm thán một tiếng: Thì ra cô vẫn không quên được anh ta!

“Yên nhi, anh ta không thích hợp với em.” Bùi Phóng thấy trong mắt Yên nhi lộ ra yêu thương, đáy lòng chột sợ hãi, cũng rất ghen tỵ, đổ kị đến nổi điên!

Yên nhi của anh đã cách mình rất xa, cô yêu người đàn ông khác.

“Có thích hợp hay không tự tôi biết. Ban đầu tôi vẫn cảm thấy anh thích hợp với tôi nhất, nhưng sau đó thì sao? Lúc anh vì sự nghiệp và tiền đồ tốt đẹp của anh mà nói chia tay tôi, có từng nghĩ có thích hợp hay không sao? Bùi Phóng, tôi quả thật đã từng yêu anh, nhưng bây giờ tôi yêu người khác, tất cả của anh đều đã trở thành quá khứ với tôi rồi, tôi thật lòng mong ước anh và Vũ Huệ có thể hạnh phúc mỹ mãn, còn tôi bây giờ muốn đi tìm hạnh phúc của mình.” Dứt lời, cũng không quay đầu lại xoay người rời đi. đi i enda4nle3qu21ydo0n

Trong lòng buồn bực một trận, mới vừa rồi a Thâm nhất định nghĩ ngờ mình còn không quên được Bùi Phóng, haizzz..

Thấy Đồng Yên lòng như lửa đốt đuổi theo chạy ra, lòng của Bùi Phóng hoàn toàn lạnh, thì ra chẳng qua là đã từng yêu anh.

Cũng hiểu sâu hàm nghĩa của lời ca kia: Có vài người một khi bỏ qua thì không còn nữa.

-

Gần đây mỗi ngày Ủy Nam Thừa đều loay hoay sứt đầu bẻ trán, kể từ sau khi biết được do “Vũ Huy” giờ trở về sau lưng, hai nhà liền hoàn toàn trở mặt, vốn “Ủy Cốc” ở thể thượng phong, nhưng khoảng thời gian trước bị xì căng đan ảnh hưởng khá sâu, không dám buông lỏng tay chân ra đi làm chuyện này, chỉ có thể giữ vững đối đầu.

Bên chỗ Phương Ngọc Dao càng cần rằng không chịu nhả ra chuyện mang thai, thỉnh thoảng chạy đến khóc lóc kể lể, khiến cho Ủy Nam Thừa rất bị động cũng rất bất đắc dĩ, người ta nói chuyện có bài có bản, giống như chuyện thật.

Cho dù mình hoài nghi cô ta vốn không mang thai, nhưng cũng không thể ép buộc cô ta đi bệnh viện làm kiểm tra một lần, vốn đừng phải vô lại nhất! Còn là kiểu mặt dày mày dạn đó!

Chỉ có điều lần đầu tiên Tuệ Tuệ càng không để ý đến mình như vậy, thậm chí đề cập ly hôn với anh, điểm này cho dù như thế nào anh cũng không đồng ý, đây không phải rõ ràng là lừa bịp hãm hại sao?

Mỗi ngày vừa muốn gặp cô vừa sợ nhìn thấy cô, trong lòng rất uất ức đó!

Sau khi tan việc, vẫn giống như bình thường lái xe quanh quẩn một vòng ngoài nhà cha vợ, nghe giọng bà xã một chút cũng tốt! Nhưng hôm nay trong lòng có dục vọng mãnh liệt, rất muốn gặp mặt bà xã một lần.

Haizzz... Trên đời này còn có ông xã nào uất ức như mình không? Muốn gặp mặt bà xã mình một lần còn phải lén lút như vậy, bị Tuệ Tuệ phát hiện khẳng định sẽ bị mắng một trận, cộng thêm lấy ly hôn ra uy hiếp anh.

Nhẹ chân nhẹ tay đi tới bên cạnh tường rào, đang chuẩn bị đi vào trong, đột nhiên nghe được bên trong truyền đến giọng nam quen thuộc.

“Tuệ Tuệ, dáng dấp của Học Học và Tập Tập thật giống cậu, thật đáng yêu.” Hai ngày trước Trâu Thịnh mới trở về nước, mấy năm nay anh ở nước ngoài nhưng vẫn chú ý tới tình huống trong nhà và bạn bè bên này, càng chú ý tới động thái của Tuệ Tuệ hơn.

Hai người vẫn giữ liên lạc nhất định, lần này Ủy Nam Thừa náo động lên xì căng đan lớn như vậy, ngay cả con riêng cũng sắp đi ra, anh rất lo lắng cho Tuệ Tuệ, vừa đúng lúc này không bận rộn liền bớt chút thời gian trở về một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 212-3: Thiên Ca Tuệ cần rằng nghiêng lợi hỏi: Buông hay không buông tay! (3)

Editor: Puck

“Chú Trâu, thật ra chú muốn nói mẹ cũng rất đáng yêu đúng không?” Học Học cười hi hi nói.

“Mẹ cháu rất đáng yêu.” Trâu Thịnh cảm giác hai đứa này như có thù địch với mình, kể từ khi anh vào nhà vẫn luôn một tác không rời đi theo bên cạnh Tuệ Tuệ, giống như chỉ sợ anh đoạt Tuệ Tuệ đi. Anh thật sự không đoán sai! Lần đầu tiên Học Học và Tập Tập nhìn thấy chú này, đã cảm thấy ánh mắt chú ấy nhìn mẹ rất đáng ghét! Chỉ có cha mới có thể nhìn mẹ như vậy, cho nên khi cha không có ở bên cạnh mẹ, hai đứa phải thay cha bảo vệ mẹ.

“Chú Trâu, ý của đáng yêu chính là đáng thương không có người yêu, chú đang nói mẹ, anh trai và cháu đáng thương không có người yêu sao?” Tập Tập cần đòi môi nhỏ xinh, tội nghiệp nói.

—00— |||

Trâu Thịnh thật sự không biết mình rốt cuộc đã đắc tội gì với cặp sinh đôi này, sao lại không muốn gặp mình như vậy?

“Tập Tập, không thể không lễ phép với chú Trâu.” Thiên Ca Tuệ nhìn con trai chăm chăm, hai đứa bé này, sao hôm nay là lạ, bình thường đều không như vậy.

“Mẹ, người ta chỉ nói sự thật chứ sao!” Cái miệng nhỏ nhắn của Tập Tập vênh lên thật cao, ý vị chui vào trong ngực mẹ cọ cọ.

“Tuệ Tuệ, không có chuyện gì, bọn chúng đều là đứa trẻ.” Trong lòng Trâu Thịnh vẫn hy vọng con trai của Tuệ Tuệ có thể thích mình.

Ai ngờ, câu đứa bé này lại chọc cho Học Học và Tập Tập bất mãn thật to, hai đứa vẫn ghét bị nói là đứa bé, hai đứa phải lớn lên nhanh một chút!

“Mẹ, con rất đói.” Học Học đưa tay nhỏ bé sờ bụng.

“Chú mang các cháu ra ngoài ăn cơm được không?” Trâu Thịnh bắt đầu lấy lòng hai đứa. Dieễn ddàn lee quĩy đôn

“Không muốn ra ngoài ăn cơm, mẹ, con muốn ăn cơm mẹ làm.” Học Học nghĩ tới tâm tư nhỏ của mình, lời mẹ ở nhà nấu cơm sẽ khiến chú đáng ghét này tự động rời đi.

O(͡° ͜ʖ ͡°)o

Về mặt của Thiên Ca Tuệ hơi 囧, kỹ thuật nấu cơm của cô thủy chung vẫn không luyện đến nơi đến chốn, a Thịnh vất vả trở về một chuyến đương nhiên phải ra ngoài ăn!

“Cục cưng ngoan, chúng ta ra ngoài ăn cơm được không? Mẹ làm cơm ăn không ngon.” Thiên Ca Tuệ sờ mặt con trai, thương lượng với thằng bé.

“Đề anh làm.” Úy Nam Thừa đột nhiên đi vào, ánh mắt nhìn về phía Trâu Thịnh hơi lạnh lẽo.

“Cha.”

“Cha.”

Ở trước mặt người đàn ông khác, hai đứa nhỏ này cực kỳ bao che, một lòng hướng về cha ruột của hai đứa!

Mỗi tay Úy Nam Thừa ôm một, phát hiện gần đây hai đứa giống như cao hơn cũng mập hơn, hơi nặng.

Thiên Ca Tuệ vừa nhìn thấy anh, sắc mặt liền tối xuống, giọng điệu không vui nói: “A Thịnh, hai chúng ta ra ngoài ăn, để cho anh ta ở nhà nấu cơm cho hai đứa bé ăn.”

Lời này vừa nói ra, ba cha con đều biến sắc, trấm miệng một lời nói, “Không được!”

“Không được cũng phải được!” Thiên Ca Tuệ hung dữ trừng lại.

“Hu hu... Mẹ thật hung dữ!” Học Học bắt đầu giả khóc, thu được đồng tình.

Thiên Ca Tuệ đã vô cảm với việc Học Học quen dùng kỹ xảo, không để ý tới, kéo Trâu Thịnh chuẩn bị ra cửa, nhưng Học Học và Tập Tập mỗi đứa ôm lấy một cái chân của cô, chính là không để cho cô đi.

“Hu hu... Mẹ đừng đi.” Học Học “Oa oa” giả khóc.

“Mẹ, mẹ không thể bỏ lại chúng con.” Tập Tập há mồm cắn bắp đùi mẹ.

Thiên Ca Tuệ bị phản ứng của hai đứa con trai làm cho dở khóc dở cười, cô nói muốn bỏ lại hai đứa khi nào, chỉ muốn ra ngoài ăn bữa cơm với a Thịnh mà thôi.

Trâu Thịnh thấy tình cảnh này, chỉ đành phải đi trước, xem ra sau này phải chung đụng nhiều hơn với Học Học và Tập Tập mới được, ý thù địch cũng quá sâu.

Úy Nam Thừa một mực ở bên cạnh nhìn, cực kỳ hài lòng với phản ứng của hai con trai, không hổ là con của anh, thông minh kỳ quái.

Trong phòng chỉ còn lại một nhà bốn người rồi, Học Học và Tập Tập la hét muốn cùng nấu cơm với cha mẹ, đồng thời sờ lên bụng tròn vo nhỏ của mình, “Rất đói!” die nd da nl e q uu ydo n

“Được, cha theo mọi người làm.” Úy Nam Thừa len lén liếc nhìn Tuệ Tuệ, phát hiện thấy cô ngồi trên ghế sa lon bĩu môi giống như giận dữ, môi đỏ mọng tron bóng này khiến cho anh rất muốn âu yếm, trời mới biết đã bao lâu rồi anh chưa hôn cô.

Kể từ khi Phuong Ngọc Dao xuất hiện cho tới bây giờ cũng sắp một tháng, cho tới bây giờ Tuệ Tuệ cũng không cho anh sắc mặt tốt.

Bởi vì Học Học và Tập Tập một mực kêu đói, Thiên Ca Tuệ mới vịn bát đắc dĩ vào phòng bếp giúp một tay, lấy cà chua ra rửa sạch sẽ, đang chuẩn bị cắt, đột nhiên bị người ôm lấy từ sau lưng.

Không cần nhìn cũng biết là tên khốn kiếp nào!

“Buông tay!” Giọng điệu ác liệt.

“Tuệ Tuệ...” Giọng nhỏ nhẹ mềm mại.

“Buông hay không buông?” Thiên Ca Tuệ cắn răng nghiêng lợi hỏi.

“Không buông” Ủy Nam Thừa hưởng thụ mùi thơm thoang thoảng trên người bà xã.

Thiên Ca Tuệ nắm cổ tay anh, cúi đầu hung hăng cắn, giống như trút xuống hơi sức toàn thân, cho đến khi trong miệng có mùi máu tươi cô mới buông ra.

Ủy Nam Thừa không nói lời nào, cũng không kêu đau, mặc cho cô cắn, nếu như cô cắn rồi trong lòng thoải mái một chút, mỗi ngày anh đều cho cô cắn cũng được, chỉ sợ cô không để ý đến mình.

Trong khoảng thời gian này đúng là cho hai người một trải nghiệm gian khổ, ở giữa nảy ra một Phương Ngọc Dao không giải thích được, thật sự khiến người ta cảm tức!

“Tuệ Tuệ, không bao lâu nữa chân tướng sẽ rõ ràng, em nhất định phải tin tưởng anh, Phương Ngọc Dao cố ý hãm hại anh, cô ta và khoa học kỹ thuật “Vũ Huy” liên hợp lại bày ra âm mưu này.” Ủy Nam Thừa nhỏ giọng nói ra.

Thiên Ca Tuệ cúi đầu không nói lời nào, trong miệng còn mùi máu tanh, rất khó chịu.

Trong khoảng thời gian này các báo chí lớn liên tiếp đưa tin tức bất lợi cho Ủy Nam Thừa, cô dù sao cũng nghe thấy, nhưng chuyện của Phương Ngọc Dao còn chưa giải quyết, trong lòng cô vẫn có vướng mắc.

Suy nghĩ thật lâu, dứt khoát quyết định ra nước ngoài học, chọn trường học cũng là một vấn đề, cuối cùng giáo sư Tôn đề nghị cô đi đại học Pennsylvania, nói khoa hệ lý ở đó rất tốt. Hơn nữa Cầu Cầu cũng học ở đó, nên trình đơn xin đi du học. di3nd@n3qu.yd0n

Nhưng con trai là một vấn đề, lấy cá tính của hai đứa không thể rời khỏi mình, mà mình cũng không thể rời bỏ hai đứa lâu như vậy, thật rối rắm.

Đơn xin đi du học của cô đang trong quá trình chờ trả lời, phải đợi sau khi chuẩn bị xong toàn bộ mới có thể rời đi, cho nên cô không có ý định nói trước cho Ủy Nam Thừa, tránh cho anh làm vướng chân mình.

Lúc ăn cơm, khoe mắt Tập Tập phát hiện trên cổ tay cha bị cắn một hàng dấu răng, không khỏi cười ha ha nói: “Cha, cha nhất định muốn làm chuyện xấu, cho nên mẹ mới có thể cắn thành dấu răng trên tay cha.”

Thằng bé lanh lợi này, anh nào có làm chuyện gì xấu, chỉ muốn ôm Tuệ Tuệ mà thôi.

“Ăn cơm không được nói nhiều.” Thiên Ca Tuệ gấp một miếng sườn chua ngọt mà con trai Học Học thích ăn nhất nhét vào trong miệng thằng bé.

“A...” Học Học phồng má mơ hồ không rõ gật gật đầu.

Bữa cơm này, không khí coi như hòa hợp, Thiên Ca Tuệ rửa chén xong ra ngoài phát hiện Ủy Nam Thừa vẫn ngồi trên ghế sa lon không đi, đang chơi game với con trai đây.

“Khụ... Học Học, Tập Tập, nên tắm rồi.”

Rất rõ ràng hạ lệnh đuổi khách: Anh cũng có thể đi rồi.

Ủy Nam Thừa giả bộ như không nghe thấy ngồi xem ti vi, tối nay vợ chồng Thiên Tùng Dịch vừa đứng trở lại muộn, thấy con rể ngồi trên ghế sa lon, liền lưu thằng bé ở lại một đêm.

Chính là đang chờ câu này! Anh vội vã đồng ý, nhưng Thiên Ca Tuệ không vui, “Mẹ, trong nhà không có dư phòng.”

“Không có việc gì, anh chen chúc với em cũng được.” Ủy Nam Thừa vội vàng nói xen vào.

“Đúng vậy, giường của con cũng khá lớn, trước kia không phải chưa từng ngủ.”

Sau khi ông cụ qua đời, Đinh Như và con rể tiến hành nói chuyện kéo dài một lần, hiểu rõ thằng bé mới là người bị tổn thương sâu nhất, thái độ cũng có thay đổi 180 độ với con rể.

Chỉ cần con rể toàn tâm toàn ý tốt với con gái, chuyện gì cũng dễ nói.

“Mẹ!” Thiên Ca Tuệ cảm thấy mẹ luôn đưa khuỷu tay ra ngoài, thật sự tức chết người mà.

Đêm đó, Ủy Nam Thừa ngược lại được như ý nguyện vào phòng ngủ của bà xã, chẳng qua một người ngã ra đất nghỉ ngủ trên đất, vô cùng ai oán!

Ngày Lam Tập trở về, Thiên Ca Tuệ và Già Đại cùng đi đến ga tàu đón cậu ấy, ba nữ sinh nhiệt tình ôm nhau, trò chuyện một số chuyện trong thời gian nửa năm chia ra này.

“Cậu nói cái gì? Đêm ba mươi Khúc Lại đi tìm cậu sao? Trời ạ! Anh ấy trở nên lãng mạn như vậy từ khi nào? Có phải cảm động đến lấy thân báo đáp

không?’ Già Đại còn chưa nghe nội dung phía dưới đã gào to lên.

Thiên Ca Tuệ cũng cảm thấy rất hứng thú nâng quai hàm cười híp mắt nhìn Lam Táp. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

“Anh ấy không phải đi thăm tớ đâu, anh ấy...” Một câu của Lam Táp còn chưa nói xong, lại bị Già Đại cướp lời rồi.

“Ồi! Anh ấy nhất định phải tìm một cái có, người ăn ở hai lòng giống như anh ấy, rõ ràng thích lại có chết cũng không chịu thừa nhận!”

“Bà chị, cậu có thể nghe tớ nói hết lời không! Tớ thấy có phải gần đây cậu ngọt ngào hơi quá, sao không bình thường giống như trước kia?” Lam Táp tức giận trợn mắt nhìn Già Đại.

“Bây giờ không phải là lúc thảo luận chuyện của tớ, tiếp tục Khúc Lại của cậu.” Già Đại cười hi hi nói sang chuyện khác.

Lần này Lam Táp nói đầu đuôi câu chuyện một lần, nghe được mà Già Đại và Thiên Ca Tuệ trợn mắt há hốc mồm, thật sự không nghĩ đến kết cục này.

“Xem ra thầy Khúc cũng là người có trách nhiệm.” Thiên Ca Tuệ cảm thấy cô đột nhiên không ghét Khúc Lại rồi.

“Táp Táp, cậu thật sự để xuống hả?”

“Ừ, buông xuống, cũng đã suy nghĩ thông suốt. Đã từng đọc một câu nói: Thích hay không thích, không có hay là không nên có, chỉ trách bạn may mắn hoặc không có vận may, gặp người tốt hay là người xấu. Tớ nghĩ bản thân tình yêu chính là như vậy, không nhất định tớ thích anh ấy thì anh ấy phải thích tớ, tương tư đơn phương hay yêu say đắm lẫn nhau vẫn phải xem vận khí của bạn, suy cho cùng tớ không có vận tốt như vậy.” Lam Táp cười đến rất sáng khoái, trong lòng cô chân chính bình thường trở lại.

“Sẽ không đâu! Qua vận rủi này rồi từ nay về sau cậu chắc chắn may mắn liên tiếp rồi.” Thiên Ca Tuệ cười nói.

“Hi hi, tớ cũng hy vọng là như vậy.”

“Vậy sau khi tốt nghiệp cậu có tính toán gì?”

“Tớ chuẩn bị trở về Sơn Đông, các cậu thì sao, tiếp tục lưu lại bệnh viện đã thực tập lúc trước sao?”

Già Đại liếc mắt nhìn Tuệ Tuệ, “Tớ lưu lại đây, Tuệ Tuệ cậu ấy... Muốn đi đại học Pennsylvania tiếp tục học chuyên ngành hộ lý.”

“Tuệ Tuệ, cậu không phải chứ! Chạy đi học xa như vậy, còn ông xã và đứa bé của cậu thì như thế nào?” Lam Táp hiển nhiên không biết chuyện huyền ảo gần đây người người đều biết ở thành phố W.

“Táp Táp à, trong khoảng thời gian cậu không ở đây xảy ra một chuyện, chờ tớ từ từ nói cho cậu...” Già Đại biết Tuệ Tuệ không muốn nói, rất sẵn sàng nói ngắn gọn giúp cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Mẹ, chúng con không cần cha là được, mẹ không thể bỏ chúng con lại

Editor: Puck

Sau khi Lam Táp nghe xong, chỉ có thể dùng hoàn toàn kinh ngạc để hình dung, sao lại xảy ra chuyện như vậy? Quan hệ giữa Tuệ Tuệ và ông xã luôn luôn rất tốt! Bốn năm đại học gần như không cãi nhau mấy lần, có thể nói là ghen chết người khác.

Sao lại đột nhiên nhảy ra một tiểu tam?

Quả nhiên là bình thường không có gì, một phát khiến người ta kinh ngạc!

“Dù sao chính là trong mắt tớ không chứa nổi một hạt cát, chọn rời khỏi nơi này đi học cũng là muốn thay đổi hoàn cảnh, cho nhau một khoảng thời gian tĩnh táo một chút, nếu tiếp tục ở lại, tớ cảm thấy là đau khổ.”

Thiên Ca Tuệ cảm thấy, tách ra một khoảng thời gian ngắn, rất cần thiết.

Chỉ có điều hai đứa con trai thì làm thế nào? Đây là một vấn đề rất nghiêm túc, chỉ có thể tối về thử dò xét hai đứa trước.

"Trong mắt người mình yêu cũng không cho phép có hạt cát, huống chi là vợ chồng, người đàn ông tuyệt đối không thể nuông chiều! Khi thích hợp phải cho anh ấy chút màu sắc nhìn một cái!" Già Đại đầy lòng căm phẫn quơ múa quả đấm nhỏ.

"Chẳng lẽ vị kia nhà cậu cũng bắt nạt cậu sao?" Lam Tập nhủ mày, trước khi đi các cậu ấy rõ ràng rất hạnh phúc, tại sao trở về lại gặp đủ loại tình trạng đây?

"Chính là Đóa Nhụy, cô ta lại gọi điện thoại cho anh ấy hẹn anh ấy ra ngoài nói chuyện một chút." Già Đại nhớ tới chuyện ngày hôm qua, tâm tình liền buồn bực.

"Tiểu Nhụy Nhụy trở lại rồi hả?" Tâm tình Thiên Ca Tuệ càng thêm phiền não, chẳng lẽ nói Tiểu Y Y cũng trở lại rồi hả? di3nd@n3qu.yd0n

Trời ạ, thật là loạn mà...

Già Đại tỏ vẻ ủ rũ gật gật đầu.

"Anh Lăng đến chỗ hẹn sao? Hai người vì chuyện này mà cãi vã?" Thiên Ca Tuệ hỏi tiếp, nghĩ thầm: Nếu tiểu Quế từ dám bắt cả hai tay, có lỗi với Già Đại, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh ấy!

"Không đi, cũng không cãi vã. Anh ấy nói với tớ Đóa Nhụy đã là quá khứ rồi, tớ mới là hiện tại và tương lai của anh ấy." Nói đến câu sau thì hai gò má Già Đại nhuộm màu đỏ ửng.

Nói thật, lần thô lộ kia của Lăng thật sự khiến cho cô cảm động.

Lam Tập tỏ vẻ không chịu được, "Vây về mặt vừa rồi của cậu chẳng phải làm điều thừa."

"Nào có! Tớ nói là sự thật có được không, người đàn ông vốn không thể nuông chiều, phải cho anh ấy biết mình không phải không thể có anh ấy, rồi xa anh ấy vẫn có thể sống tốt. Như đã nói, nếu Quế Bá Lăng dám bắt cả hai tay với tớ, tớ tuyệt đối sẽ không cho anh sắc mặt tốt mà nhìn! Phải cho anh ấy biết tớ cũng không phải người mềm yếu dễ bắt nạt." Già Đại càng nói càng kích động.

"Đúng đó, cậu có dáng vẻ một cô gái nhỏ dịu dàng đáng yêu, tính tình còn dịu ngoan đáng yêu, anh Lăng sao nỡ bắt nạt cậu!" Thiên Ca Tuệ che miệng cười khanh khách, Già Đại và anh Lăng chính là ăn được nhau đến sít sao, duyên phận trời định mà!

"Tớ thấy đúng thế." Lam Tập rất tán thành.

Già Đại lờm người này, trừng mắt liếc người nọ, chu đôi môi đỏ mọng không để ý tới các cậu ấy, chỉ biết cười cô.

Quế Bá Lăng nào có chuyện không nỡ bắt nạt cô, mỗi đêm đều hành hạ cô, hoàn toàn là tinh lực dồi dào, hại cô mỗi khi đi làm đứng lâu bấp đùi sẽ bị co rút...

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Buổi tối sau khi về nhà, Thiên Ca Tuệ thử dò xét hỏi con trai, "Nếu như mẹ đi học ở một chỗ rất xa, các con ngoan ngoãn ở nhà có được không? Điều có thể tùy tiện ở nhà ông bà nội hoặc nhà ông bà ngoại nha."

Học Học và Tập Tập mở to mắt vừng vàng nhìn chăm chú vào mẹ mình, cùng nhau lắc đầu, "Không được!"

囧, mặc dù cô có đoán được sẽ là kết quả này, nhưng đáp lại cũng nhanh quá.

"Tại sao không được?"

"Mẹ, là cha chộc giận mẹ không vui, chúng con không cần cha là được, mẹ không thể bỏ lại chúng con." Tập Tập tên quý nhỏ này, rất lanh lợi!

"Ừm, cha là trứng thối lớn! Mẹ fire cha đi! Sau khi con và em trai lớn lên sẽ bảo vệ mẹ." Học Học vội vàng đến gần lấy lòng mẹ.

(Úy Nam Thừa hung dữ uy hiếp: Hai nhóc thối các con, lại dám khích mẹ không quan tâm đến cha sau lưng cha? Cần thận cha cất tiền tiêu vặt của hai đứa!) di@en*dyan(lee^qu.donnn)

(Học Học và Tập Tập hừ hừ mũi: Cha không hiểu luật pháp sao? Cha mẹ có nghĩa vụ nuôi dưỡng trẻ vị thành niên, cho nên cha không thể cất tiền tiêu vặt của con, nếu không chúng con kiện cha ra tòa.)

(Úy Nam Thừa tức đến đình đầu xì khói, hai đứa bé này rốt cuộc là quá thông minh hay thông minh quá?)

Thiên Ca Tuệ nghe xong lời hai con, 囧 cực lớn, cũng đầy đủ nói rõ, cô nhất định không thoát được hai đứa con riêng * nhỏ này rồi.

(*) Nguyên gốc: Tha du bình 拖油瓶

Xét về nghĩa đen: tha du bình = kéo bình đựng dầu

Xét về nghĩa bóng: tha du bình = con chồng trước được phụ nữ mang theo khi tái giá, hay “con ghê”. Đây còn là một câu chữ mang hàm ý độc địa, bởi vì thời xưa phụ nữ tái giá và đưa con ghê thường bị chê cười xa lánh.

Vì sao từ nghĩa đen là “kéo bình dầu” lại suy ra nghĩa bóng là “con ghê”? Bởi vì nông dân cổ đại dùng ống trúc đựng dầu, dầu dùng sinh hoạt của thôn đều do 1, 2 người đi mua, mỗi lần cần đi rất xa để mua 7, 8 ống cồng kềnh, nên kéo lê dưới đất. Dầu kéo vừa nặng vừa vướng víu lại toàn là dầu mua cho người ta, dầu của mình chiếm phần rất nhỏ. Người chồng sau phải nuôi con của người ta, mang họ nhà người ta, hơn nữa còn bản thủ lỗi thời lệch thếch, đi vương chân nhìn vương mắt, nên so sánh nó với bình dầu mua hộ bị kéo lê trên đường. (Nguồn: thuynguyetvien.wordpress)

Chờ sau khi hai đứa ngủ, gọi điện thoại cho Cầu Cầu, hỏi cậu ấy phải làm sao? Mắt thấy sắp phải đi trường học báo danh rồi.

Hạ Lan Thu suy nghĩ một chút, 【Nếu không thì mang theo hai đứa bọn họ...】

Lời còn chưa dứt đã bị Thiên Ca Tuệ trách móc rồi, “Cầu Cầu có phải cậu đang nói đùa không!”

【Tớ rất nghiêm túc. Cậu suy nghĩ một chút đi, chúng ta có thể thuê nhà ở ngoài trường, lại tìm một nhà trẻ thu xếp cho hai đứa, ban ngày đi học, buổi tối đi đón chúng trở lại, không có gì không được.】Hạ Lan Thu đề nghị. die ennd kdan/le eequhyd onnn

"Không phải chứ, nào có chuyện đi học còn mang theo con riêng, bản thân tớ không có nguồn kinh tế, còn phải phụ trách một khoản chi tiêu lớn về ăn, mặc, ở, đi lại cho hai đứa!" Thiên Ca Tuệ cảm thán thật lâu, cô khó khăn lắm mới độc lập kinh tế được mấy tháng, lại trở lại thời gian đưa tay đòi tiền rồi.

Hạ Lan Thu cố ý đã kích cô, 【Nhắc tới con riêng cũng là rớt từ trên người cậu xuống, cậu có thể thoát khỏi được? Hay là nói cậu bỏ được? Tớ không hy vọng thấy người nào đó mỗi buổi tối khóc nhớ con trai.】

“Cầu Cầu, tớ nào có yếu ớt như vậy, phải là con trai khóc đòi tớ mỗi đêm” Thiên Ca Tuệ mạnh miệng.

Thật ra thì, cô cũng biết mình không thể rời bỏ con trai, chuyến đi này, một năm cũng không về được hai lần, cô nhất định sẽ nhớ con trai đến nổi điên, Cầu Cầu quả nhiên hiểu cô.

Người nào yếu ớt người đó biết.】 Hạ Lan Thu lười vạch trần cậu ấy.

Trong lòng Thiên Ca Tuệ chảy qua một dòng nước ấm, xem ra cũng chỉ có thể làm như vậy, chỉ có điều chỗ cha mẹ, không biết nên nói làm sao.

“Cầu Cầu, cậu nói tớ làm như vậy có phải quá ích kỷ không, cha mẹ bọn họ cũng không thể rời bỏ Học Học và Tập Tập, mà tớ, lại bốc đồng mang hai đứa đi.”

Nhưng bọn nhỏ không thể rời bỏ cậu, tớ nghĩ bác trai bác gái bọn họ sẽ hiểu.】

“Ừ.”

Sau khi Úy Hoa Dã và Nam Xu Nhiên biết được quyết định của con dâu, hơi khiếp sợ cũng hơi khổ sở, dù sao Tuệ Tuệ theo chân bọn họ sống chung cũng hơn bốn năm rồi, chuyến đi này ít nhất phải học hai năm mới có thể trở về, chịu như thế nào!

Còn có hai cháu nội nhỏ, giữ cũng không giữ lại được, vốn không thể rời khỏi mẹ, haizzz...

Xem ra chỉ có thể nhịn đau bỏ thứ yêu thích rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 214: Bà xã, nếu không em mang theo cả anh đi cùng đi

Editor: Puck

Úy Nam Thừa vốn nghĩ rằng Tuệ Tuệ cần tinh tảo, anh cho cô đầy đủ thời gian, cố gắng không thường xuyên xuất hiện trước mặt cô, khiến cho cô phiền lòng, không ngờ mình đi công tác châu Âu một chuyến trở lại, Tuệ Tuệ đã lập tức đi du học ở trường đại học Pennsylvania, tất cả thủ tục gì đó đều đã làm xong, khiến cho anh kinh ngạc một phen.

“Tuệ Tuệ...” Úy Nam Thừa buồn bực trong lòng, gần đây mâu thuẫn với “Vũ Huy” càng ngày càng nghiêm trọng, mọi người đều biết hai nhà cùng đấu, xác định cuối cùng ai thắng ai thua đây.

Mà anh, vừa đứng đứng ở trên đầu sóng ngọn gió này, sáng ngời khiến anh hơi choáng váng đầu; Phương Ngọc Dao làm một trong những người khởi xướng lại đột nhiên biến mất, bị truyền ra là đi dưỡng thai, từ chối khéo tất cả quấy rầy.

Chuyện này không thể nghi ngờ lại nhắc lên một đợt sóng mới, đi đường thai? Chữ này khiến người ta không nhìn được nghĩ vào chỗ sâu!

Thiên Ca Tuệ tự lo sửa sang lại hành lý, vốn cũng không để ý đến người đàn ông phía sau, bây giờ cô chính là mất điếc tai ngoai cửa sổ, tự động loại bỏ những tin tức xấu kia, dù sao sẽ phải lập tức rời khỏi nơi này rồi, cần gì phải tìm không vui cho mình?

"Tuệ Tuệ, em thật sự muốn đi sao?" Ủy Nam Thừa chỉ cảm thấy uất ức, anh bị thương cũng không ít! Vốn nghĩ tới chuyện Phương Ngọc Dao nên đến lúc vui lấp, nhưng cô ta thật đúng là rất biết giả bộ, lại trốn đi nói là đi đường thai?

Nếu như cô ta trốn đi bảy tháng, vậy chẳng phải mình chịu oan bảy tháng sao?

Suy nghĩ đến anh lại phát tức, trong lòng cũng âm thầm thề chính là cho dù đào ba thước đất cũng phải moi được Phương Ngọc Dao lên!

Thiên Ca Tuệ đề cho bằng quần áo trong va li, đóng lại, kéo khóa.

Ủy Nam Thừa đi tới kéo cánh tay cô, giọng hơi ảm ách, "Bà xã, em nói với anh một tiếng được không? Dù là ném cho anh một ánh mắt, để anh biết mình không phải là không khí."

Thiên Ca Tuệ mím môi, trừng mắt liếc anh, người đàn ông này, sao càng ngày càng trở nên om sòm rồi!

"Anh biết rõ em cố tình lựa chọn đi du học để trừng phạt anh, để cho anh khó chịu, em sờ tim anh coi, thật sự rất đau..." Ủy Nam Thừa nắm tay Tuệ Tuệ đặt lên trái tim mình.

"Buông ra!" Thiên Ca Tuệ không thuận theo định tránh ra, nhưng hơi sức quá nhỏ, lòng bàn tay bị ép đặt lên ngực Ủy Nam Thừa, ở đó truyền tới nháy lên khiến cho cả người cô cũng nóng rực lên.

Hai người cứ giằng co với nhau như vậy, một đám đuối đưa tình nhìn chăm chú, một hơi tức giận nhìn chăm chăm, tạo thành một hình ảnh kỳ dị.

"Anh như vậy là có ý tứ gì? Đi du học là quyết định từ sớm của tôi, không liên quan đến anh!" Thiên Ca Tuệ lạnh lùng nói.

"Bà xã, nếu không em cũng mang cả anh đi cùng đi, rất nhiều chỗ dùng, bình thường khi em đi học anh sẽ chăm sóc con trai, tất cả ăn, mặc, ở, đi lại của mấy mẹ con cứ để anh lo, không cần em tốn nửa phần tâm tư." Ủy Nam Thừa mặt dày vạch kế hoạch. dñendn lieqiudoon

"Không cần!" Thiên Ca Tuệ rất quả quyết từ chối, mang cả anh theo, vậy là đi học sao? Lại nói tại sao cô phải mang anh theo! Cút xa cho cô mới đúng, hừ! Chuyện Phương Ngọc Dao mang thai còn chưa giải quyết anh đã muốn lấy được sự tha thứ của mình? Không có cửa đâu!

Ủy Nam Thừa rất thất vọng, xem ra lần này Tuệ Tuệ hoàn toàn giận mình rồi, cầm bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên môi khẽ hôn, ánh mắt buồn bã giống như oán phụ*.

(*) oán phụ: Người chồng oán giận

"Không biết xấu hổ! Không cho phép hôn tôi!" Thiên Ca Tuệ dùng sức tránh thoát, tức giận trợn mắt nhìn người nào đó.

"Bà xã đã không cần anh nữa, anh còn cần thể diện làm gì." Lần này Ủy Nam Thừa triệt để bất cứ giá nào rồi, nói đến ăn vạ, anh là lớp thế hệ đi trước của hai con trai đấy!

Người này, da mặt cũng đặc biệt dày đấy! Nói cái gì cũng dám nói!

"Rõ ràng là anh chệch đường trước!" Khắp người Thiên Ca Tuệ đầy mùi giấm, nói chuyện cũng chua lè.

Ủy Nam Thừa vui mừng trong lòng, Tuệ Tuệ chịu phản ứng đến anh đã nói lên còn có chỗ thương lượng, hơn nữa nghe lời này rõ ràng cho thấy đang ghen, tâm tình thật tốt, da mặt càng dày.

"Anh không có! Chuyện này không cần không cứ đã đổ thừa lên người anh, anh còn oan hơn Đậu Nga!"

"Cái gì không cần không cứ? Người ta đã mang thai rồi anh vẫn còn không chịu thừa nhận!" Thiên Ca Tuệ thừa nhận mình rất tức giận, cực kỳ tức giận, chuyện này rõ ràng không nên xảy ra!

"Cô ta mang thai không liên quan một xu nào đến anh! Rõ ràng chụp bỏ ỉa lên người anh, cố ý chạy tới ghê tởm anh." Ủy Nam Thừa rất tức giận.

"Vũ Huy" và Phương Ngọc Dao một anh cũng sẽ không bỏ qua! Chính thế nào thì chính thế ấy, không mang theo đùa giỡn.

"Người ta đổ bỏ ỉa lên người anh, cũng phải do anh bằng lòng mới được, cái gì gọi là một người muốn đánh một người nguyện chịu đựng? Nói chính là anh!" Thiên Ca Tuệ thở phà nói.

→00→III

Trong lòng Ủy Nam Thừa cực kỳ tức giận, anh bằng lòng nhận lúc nào? Chữ "Đổ" rất rõ ràng nói rõ anh bị động! Là không bằng lòng tiếp nhận có được hay không?

"Bà xã, anh làm sao có thể bằng lòng chứ? Phương Ngọc Dao rõ ràng thông đồng với 'Vũ Huy', bọn họ kết hợp gài bẫy anh, anh hoàn toàn bị buộc không biết làm sao." Anh chỉnh lại lời bà xã nói, nhưng không ngờ những lời này lại làm nổ tung mình.

"Buộc cái lão đại anh! Anh đi xa một chút cho tôi! Tôi không muốn phải nhìn thấy anh nữa!" Thiên Ca Tuệ tức đến bộ ngực phập phồng, tức giận, tức giận, oán giận... Mấy thứ rối rắm một chỗ, ép cô định nổi giận.

Cô ghét từ bị buộc không biết làm sao này, cảm giác đây là một cái cớ, chẳng lẽ sau khi mọi người làm việc gì sai cũng có thể dùng bị buộc không biết làm sao để giải thích sao, cũng yêu cầu người ta tha thứ cho mình sao? die,n; da.nlze.quydo/mn

O(' □ ')o

☹, Ủy Nam Thừa cảm giác mình chính là một bị kịch, không tìm cơ hội phản kích sợ rằng không được rồi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ngày Thiên Ca Tuệ rời đi, một nhóm người ra sân bay tiễn cô và đứa nhỏ, lúc chia tay giống như nói không xong, thao thao bất tuyệt, đều luyến tiếc.

Học Học và Tập Tập đều rất ngoan, ôm cổ ông nội bà nội và ông ngoại bà ngoại nói mỗi ngày đều nhớ bọn họ.

"Sau khi qua bên kia nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời mẹ biết không? Không thể tùy tiện nói chuyện với người xa lạ." Nam Xu Nhiên hôn lên khuôn mặt nhỏ bé của từng đứa cháu nội.

"Bà nội, chúng cháu biết rồi." Hai bé sinh đôi trăm miệng một lời.

"Mẹ, chúng con phải vào khu vực kiểm tra an ninh rồi, hiện giờ Internet phát triển, đến lúc đó cha mẹ có thể trò chuyện video với Học Học và Tập Tập, còn có thể gọi điện thoại thấy hình." Thiên Ca Tuệ nhìn đồng hồ.

Ủy Nam Thừa bị gạt qua bên cạnh, hoàn toàn thành không khí, mấy lần định chen vào đều bị đánh gãy, cho đến khi Tuệ Tuệ và lũ nhỏ chuẩn bị vài kiểm tra an ninh rồi, còn chưa nói được một câu.

"Cha, chúng con sẽ nhớ cha, cha phải thường xuyên đến thăm chúng con đó ~" Học Học quả nhiên là một đứa bé ngoan, thấy cha bị lạnh nhạt, có lòng tốt giúp cha, tiện thể hạ một bậc thang cho cha.

"Con trai ngoan, cha sẽ thường xuyên đi thăm các con." Ủy Nam Thừa cường điệu hai chữ "Thường xuyên" này.

Mọi người vừa nghe, ngấm hiểu trong lòng!

Thiên Ca Tuệ không vui lòng rồi, trừng mắt con lớn nhất, Học Học cũng không sợ, chỉ cười "Hi hi" khúc khích, còn rất hài hước bổ sung một câu, "Cha, khi cha tới thăm chúng con, phải mang nhiều tiền tiêu vặt một chút! Con và em trai còn có mẹ bình thường chi tiêu rất lớn."

Phụt! Đứa nhỏ này! Rốt cuộc là ai dạy nó! Trên chóp mũi Thiên Ca Tuệ đều đầy mồ hôi, mặc dù cô không có tiền là thật, nhưng con trai cũng không cần phải nói rõ ràng như vậy chứ!

Trong lòng thầm nghĩ: Sau khi đến đại học mới, phải vừa đi học vừa đi làm kiếm tiền sinh hoạt! Hu hu... di3n~d@n`Bq21y"d0n

"Không thành vấn đề, cha quyết định về sau cho các con gấp đôi tiền tiêu vặt bây giờ, đi ra ngoài không dễ dàng!" Ủy Nam Thừa thăm than con trai là đứa bé lanh lợi, xem ra sau này mình có cơ hội thường xuyên chạy tới thăm ba mẹ con.

"Wow! Có thật không? Con còn muốn máy bay điều khiển từ xa lần trước nhìn thấy trên tivi." Học Học mượn cơ hội yêu cầu nhiều hơn.

"Khụ..." Thiên Ca Tuệ càng ngày càng cảm thấy Học Học hơi kỳ cục, đứa bé sao có thể như vậy chứ!

"Không thành vấn đề, sau khi cha mua được sẽ tự mình mang sang cho con." Ủy Nam Thừa nghĩ tới cho dù con trai muốn sao trên trời, anh cũng sẽ nghĩ cách hái xuống cho con trai, bởi vì thế có thể mượn cơ hội đi thăm bà xã nha!

"Học Học, đi thôi." Thiên Ca Tuệ không vui gọi con trai còn đang lưu luyến.

"A, bye bye cha, phải nhớ đó ~" Học Học chớp chớp mắt với cha.

"Bye bye cha." Tập Tập cũng vẫy vẫy tay.

Ánh mắt Ủy Nam Thừa lưu luyến nhìn theo bóng lưng vợ con, vốn chuẩn bị đưa họ đi, nhưng Tuệ Tuệ kiên trì không đồng ý, tình nguyện để a Dàn đón cũng không cần anh đưa đi.

"Bà nói một mình Tuệ Tuệ mang theo hai đứa bé sẽ sống như thế nào, ban ngày còn phải đi học, vậy bao nhiêu mệt mỏi!" Nam Xu Nhiên thờ dài nói.

"Còn không phải sao, đây vẫn là lần đầu tiên Tuệ Tuệ đi xa nhà, thật sự không biết con bé có quen khí hậu và cuộc sống bên Mỹ hay không." Đinh Như

tiếp lời.

"Thưa nhi, con nói với a Dần một chút, để thằng bé kiểm căn phòng tốt một chút, lại mời hai bảo mẫu biết làm món ăn Trung Quốc, tránh cho Tuệ Tuệ và bọn nhỏ ăn không quen." Nam Xu Nhiên dặn dò con trai.

"Mẹ, ngài yên tâm, con đã làm thỏa đáng rồi."

"Thật là, nhìn con lại phát tức! Cũng hơn một tháng rồi, còn chưa giải quyết xong Phương Ngọc Dao đó!" Nam Xu Nhiên trừng mắt lườm con trai.

Đầu Úy Nam Thừa đầy mồ hôi: "..."

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sau khi Tuệ Tuệ rời đi, Úy Nam Thừa liền bắt đầu toàn tâm toàn lực thu gom chứng cứ tiến hành phản công, càng thêm phái người đi khắp nơi tìm Phương Ngọc Dao, chỉ cần tìm được cô ta, nói gì cũng phải mời bác sỹ kiểm tra cho cô ta một chút, rốt cuộc mang thai giả hay mang thai thật!

Kẻ bịp bợm không cạn này!

Mà giờ khắc này Phương Ngọc Dao chỉ mặc bikini, nằm trên ghế trên bãi cát hải lòng phơi nắng, bụng bồng phổng lộ ra ngoài, nào có dấu hiệu mang thai ba tháng? diendaanleequydonn

"Tiểu thư xinh đẹp, xin chào, có thể mời cô uống một ly không?" Một người đàn ông đẹp trai chỉ mặc quần cụt đi tới, tóc màu nâu, hai mắt màu lam nhạt, vóc dáng 1m88, cơ bụng sáu múi tiêu chuẩn, vóc người đẹp đến khiến phụ nữ chảy nước miếng.

Phương Ngọc Dao nằm không nhúc nhích, chỉ gỡ kính mắt xuống, khẽ nâng đùi phải, nhếch miệng nở nụ cười quyến rũ, phụ nữ mà! Nào có ai không thích trai đẹp đến gần, trong lòng vui mừng nhưng trên mặt lại không tỏ vẻ gì.

"Anh biết lướt sóng không?" Cô hỏi ngược lại

Thái Sâm không ngờ cô ta hỏi ngược lại mình, ngay sau đó cười nói: "Không những biết, tôi còn là cao thủ lướt sóng, hàng năm đều tham gia hoạt động lướt sóng, vừa kích thích vừa chơi vui, người đẹp em cũng cảm thấy hứng thú?"

"Vậy anh có thể dạy em không? Em rất muốn học." Phương Ngọc Dao nhìn những người đó đập lên một tấm ván gỗ đứng đưa tới lui trên sóng biển cao làm sao, chỉ cảm thấy chơi đặc biệt hay, có kích động muốn học.

Hơn nữa người đàn ông trước mắt này xem ra thật hợp mắt, tìm anh ta dạy mình chẳng phải vẹn cả đôi đường.

"Đương nhiên không có vấn đề gì." Tròng mắt màu lam nhạt của Thái Sâm híp lại, quét một vòng trên người Phương Ngọc Dao, bộ ngực tròn trịa, cặp đùi đẹp thon dài, suy nghĩ đến cảm giác khi cô vòng ở ngang hông mình, cũng làm cho mạch máu người ta phun trào.

Phương Ngọc Dao sao không hiểu suy nghĩ trong lòng anh ta, nếu lựa chọn chỗ này nghỉ ngơi, đã chuẩn bị sẵn sàng muốn xảy ra tình một đêm với người đàn ông nước ngoài anh tuấn, cũng không uổng mình tới nơi này một chuyến, người đàn ông trước mắt thoạt nhìn không tệ.

Lúc này Tiêu Nhụy Nhụy đang vui trong ngực một người đàn ông lai, rất rõ ràng lai giữa người da trắng và người da đen, mặc dù da hơi tối, nhưng đáng đặc biệt đẹp trai mê người, vóc người càng thêm tuyệt vời.

Hai người thờ hồng hộc tách đôi môi đang dính nhau ra, "Đề sau đi! Người ở đây rất nhiều." Tiêu Nhụy Nhụy đẩy cái tay người đàn ông đã sờ về phía mình, ngẩng đầu nhìn về chỗ Phương Ngọc Dao, phát hiện đã trống không, trong lòng sáng tỏ.

Hai cô được Vũ đại tiểu thư mời tới Maldives chơi, du lịch miễn phí, ai không bằng lòng, hướng chỉ nơi này cũng nhiều trai đẹp, nói không chừng có thể gặp được hoàng tử bạch mã giá trên trời, lo gì nửa đời sau không có chỗ dựa.

Người đàn ông không để ý tới người phụ nữ trong ngực từ chối, bàn tay trực tiếp luồn vào, lật người một phát đè cô dưới người.

Tiêu Nhụy Nhụy "Ừm" một tiếng, ồm ồm theo...

Giờ phút này Tiêu Nhụy Nhụy chắc hẳn nóng như lửa, Phương Ngọc Dao chỉ có thể dùng ướt nhèm nhẹp lúng túng để hình dung.

Bởi vì lướt sóng không dễ học, cô đã rơi xuống biển nhiều lần, uống N lần nước biển mặn, cả người ướt nhẹp, tóc dài càng thêm dán chặt lên đầu.

"Khụ... Khụ..." Sau khi Phương Ngọc Dao được Thái Sâm đỡ từ trong nước ra vẫn ho khụ khụ không ngừng, sặc chết! Lướt sóng quả nhiên cần hàm lượng kỹ thuật rất cao.

"Em không sao chứ?" Thái Sâm ân cần hỏi.

Phương Ngọc Dao lau nước biển trên mặt, lắc lắc đầu, đáng vẻ ướt nhẹp này của cô không tiếng động quyến rũ Thái Sâm, cúi đầu về phía trước, ngậm cái miệng nhỏ nhắn của cô.

...

Buổi tối, bên trong khách sạn ngắm biển trình diễn xuân cung sống nóng bỏng nhiệt tình.

Trên người Thái Sâm cột chặt chiếc khăn tắm đứng trên ban công gọi điện thoại, giống như đang nói chuyện với bạn, cười đến vui vẻ.

Lúc Phương Ngọc Dao từ phòng tắm đi ra chỉ mơ hồ nghe được một câu, "Lam, cậu phải tin năng lực của tôi."

Cô cho rằng anh đang bàn công việc với người khác, cũng không để ý bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 215-1: Mẹ, ý mẹ nuôi là cha không kim ốc tàng kiều sao

Editor: Puck

"Cảnh sắc nơi này thật đẹp." Phương Ngọc Dao đi tới đứng sánh vai với người đàn ông, nhìn cảnh biển xanh thẳm phía xa.

Thái Sâm nghe được giọng của cô, vội cúp máy, liếc mắt nhìn cảnh biển phương xa, trông mắt càng tỏ vẻ âm trầm.

"Cảnh sắc đẹp nữa, nhưng không đẹp bằng Phương tiểu thư." Thái Sâm khen tặng nói.

Phương Ngọc Dao được khen tặng như mở cờ trong bụng, người đàn ông tên Thái Sâm này không chỉ có vóc người đẹp trai, nói chuyện cũng càng thêm ngọt khiến cho người ta vui mừng.

"Miệng Thái Sâm tiên sinh quả nhiên ngọt."

"Miệng ngọt hay không dĩ nhiên phải hưởng qua mới biết." Thái Sâm cười đến mặt không có ý tốt.

Tất cả đều như nước chảy thành sông.

Hoàn cảnh lãng mạn như thế, sao có thể không có tác dụng?

Dĩ nhiên làm vận động trên giường không có vấn đề gì, một đêm này, nhất định xa hoa, quan hệ hòa hợp gắn bó, hoạt sắc sinh hương.

...

Hai người gặp mặt lần nữa là ở trung tâm thương mại, khi Phương Ngọc Dao nhìn thấy người đàn ông đã xảy ra tình một đêm với cô lại là nhà nhiếp ảnh thì hoảng hốt đến ngây ngẩn cả người.

"Nhìn cái gì vậy? Dáng người thợ nhiếp ảnh kia quả thật cũng không tệ lắm, nếu không, qua đó bắt chuyện?" Tiêu Nhụy Nhụy cười nói.

"Anh ta chính là người đàn ông đã xảy ra tình một đêm với tôi đêm đó." Phương Ngọc Dao nói.

"Ồ! Bà còn nhớ mãi không quên được người ta?"

"Cũng không hẳn, tôi chỉ đột nhiên nhìn thấy một mặt chuyên nghiệp như vậy của anh ta, rất không thích ứng." Phương Ngọc Dao từng nhìn thấy người phụ nữ mà Thái Sâm đang chụp ảnh trên tạp chí -- là nữ minh tinh Emma mới nổi, vóc người hấp dẫn, giọng nói càng thêm ngọt ngào đến ngán chết người. di3n~d@n`Bq21y"d0n

Nhưng cô ta lại tỏ vẻ lấy lòng khi đối mặt với Thái Sâm, mà Thái Sâm, rõ ràng giống như không mua bút toán của cô ta.

Điều này khiến cho Phương Ngọc Dao hơi kỳ quái, Thái Sâm này rốt cuộc là nhân vật phương nào?

Khóe mắt Thái Sâm liếc thấy Phương Ngọc Dao, đặt máy ảnh giá trị xa xỉ trong tay xuống, thân thiện lên tiếng chào cô ta, "Hi." Sau đó đi tới.

Phương Ngọc Dao cũng không ngượng ngừng, lôi kéo Tiêu Nhụy Nhụy đi tới, "Anh đang làm việc?"

Thái Sâm nhún vai, từ chối cho ý kiến, "Ừm, đây là nghề nghiệp của tôi."

Emma bên cạnh không vui nhịu mày, khẽ nói: "Sâm, người ta còn chờ tôi làm thông cáo."

“Thời giờ của tôi cũng có hạn.” Thái Sâm không hề cho Emma mặt mũi.

Điều này khiến cho Phương Ngọc Dao và Tiêu Nhụy Nhụy cũng hơi kinh ngạc, Tiêu Nhụy Nhụy càng thêm liếc mắt nhìn bạn tốt bên cạnh, giống như đang nói: Bà quá may mắn, tóm chặt lấy người đàn ông này đi!

Quả nhiên trong cuộc sống gặp nhau có lần thứ hai sẽ có lần thứ ba, buổi tối Phương Ngọc Dao ở trong bể bơi gặp được Thái Sâm trái ôm phải ấp một lần nữa, ánh mắt hai người vừa giao nhau, tức thì một màn động lòng người tối hôm qua nhanh chóng hiện lên trong đầu hai người.

Buổi tối, Phương Ngọc Dao vui trong ngực người đàn ông, giống như vô tình hỏi, “Emma là tiềm năng mới nổi lên trong giới ca hát ở Mỹ, anh đối xử với cô ta như vậy, không sợ cô ta ghi hận anh sao?”

Thái Sâm cười lạnh trong lòng: Con cá nhỏ cuối cùng mắc câu. Nhưng trên mặt lại không tỏ vẻ gì, cười nói: “Ghi hận anh? Chỉ sợ cô ta nịnh bợ anh còn không kịp.” dieendaanleequydonn

Lời này vừa nói ra, trong lòng Phương Ngọc Dao nhất thời lóe lên, thấy vậy đây chính là cây đại thụ, trong đầu dùng sức tìm kiếm cái tên Thái Sâm này.

Trời ạ! Anh không phải là bậc thầy nhiếp ảnh Thái Sâm tiếng tăm lừng lẫy trên thế giới sao? Blake đi! Đó là nhà nhiếp ảnh chỉ chụp hình cho các đại minh tinh của Hollywood, người bình thường muốn gặp mặt anh cũng khó khăn! Mình lại xảy ra tình hai đêm với anh rồi! Chẳng lẽ thật sự như Nhụy Nhụy nói, vận số của mình lên rồi?

Nếu quả thật là anh, Emma này sao phải nịnh bợ anh như vậy đã giải thích được, nếu như anh có thể chụp một bộ hình cho mình, đăng lên trên web hoặc làm thành một sách ảnh, vậy có phải mình sẽ nổi lên rồi không?

Phương Ngọc Dao đánh bần tính nhỏ nhỏ nếu như trong lòng, mình ở làng giải trí vẫn luôn không nóng không lạnh, nếu như có thể mượn tay Thái Sâm nâng mình nóng lên, vậy hiệu ứng sinh ra nhất định sẽ ngoài sức tưởng tượng của mình, hơn nữa thời gian trước mình và Úy Nam Thừa xảy ra xi căng đan, đưa tin liên tiếp như vậy sẽ tăng lên độ nổi tiếng cho cô.

Thái Sâm sao không hiểu ý tưởng của cô ta, đây chính là do anh từng bước thiết kế, xem ra, cách ngày thu lưới còn không xa.

Hai người theo đuổi tâm tư của mình triền miên một đêm, sáng ngày hôm sau Phương Ngọc Dao liền không nhịn được nói với Thái Sâm mình cũng muốn chụp một tập hình, giọng nói hơi nũng nịu khiến cho người ta không đành lòng từ chối.

Thái Sâm giả vờ suy nghĩ một chút, còn như thật nhìn thời gian biểu trong ngày, mới xác định sau mười giờ tối có thời gian, nếu như cô không ngại thì hẹn chỗ nào đó.

Phương Ngọc Dao cực kỳ hưng phấn, giống như đã chân chính thấy ngày nào đẩy mình nổi danh. die~nd a4nle^q u21ydo^n

Khi Thái Sâm nói mình có kế hoạch muốn chụp một bức hình lấy quyền rũ làm chủ đề thì Phương Ngọc Dao không chút nghĩ ngợi đồng ý, dù để cho cô trần truồng toàn bộ cô cũng không quan tâm, chỉ cần có thể nổi danh cũng có thể bất cứ giá nào, ngay sau đó hào phóng theo yêu cầu của anh bày ra đủ kiểu quyền rũ của mình.

Lòng tràn đầy mong đợi bộ hình này sẽ đưa tới phản ứng, nghĩ tới giá trị của mình lập tức sẽ bay vùn vụt, người tới tìm cô ký hợp đồng nổi liền không dứt, tâm tình vui vẻ tăng gấp bội.

Cho đến ba ngày sau, ảnh nude của cô lan truyền rộng rãi trên web, còn có hình chụp trực diện cô mặc bikini ở bờ biển Maldives, bụng bằng phẳng này nói như thế nào cũng không giống như đã mang thai ba tháng, lời đồn có liên quan đến việc cô đi dưỡng thai liên tục sụp đổ, cũng bị cái danh hiệu kẻ lừa gạt.

Ngay cả ca sĩ Emma của nước Mỹ cũng đi ra đập lên một cước, nói mình chính mắt nhìn thấy cô ta vì cầu xin Thái Sâm giúp ảnh chân dung, liều mạng tiến đến gần, quyền rũ trắng trợn.

Thái Sâm cũng ở trên Weibo bày tỏ mình quả thật bị cô ta quán lấy rất phiền, buổi tối về khách sạn phát hiện cô ta không mảnh vải che thân nằm ở trên giường mình, khổ sở cầu khẩn mình chụp một bộ hình nude, nói như vậy sẽ nổi tiếng nhanh hơn.

Cá nhân tôi cảm thấy hành động như vậy là bỉ ổi vô liêm sỉ nhất, lợi dụng hình khiêu dâm đi đường tắt nhảy lên nổi tiếng, cho dù thật sự nổi tiếng thì cũng chẳng qua là một bình hoa, có danh không có thực! Về sau tôi không hy vọng xảy ra chuyện tương tự như vậy, đây quả thật làm thấp đi nhân cách của tôi! Tuyệt đối không thể nhân nhượng! Phương Ngọc Dao phải bị hành vi tự tung tự tác của mình mà trả giá thật lớn.

Đây là nguyên văn lời của Thái Sâm trên Weibo.

Rất nhanh, Weibo này nhanh chóng bị điên cuồng trích dẫn, có phương diện chuyển tiếp toàn cầu, khiến Phương Ngọc Dao lập tức trở thành cái tên bị mọi người chỉ trích, trốn trốn tránh tránh trong tiếng mắng chửi, cả ngày không dám ra cửa, rồi bù ở trong nhà uống rượu giải buồn.

Vô cùng không nghĩ ra tại sao ngay giờ phút quan trọng nhất, tất cả đều hóa thành hư không chứ? die nda nle equ ydo mn

Tiêu Nhụy Nhụy thật sự nhìn không được, khuyên cô ta tỉnh táo lại nghĩ đối sách mới được, luôn sa sút như vậy tiếp sẽ chỉ làm cho người khác chế giễu!

“Đều tại mày! Đều tại mày! Nếu không phải đột nhiên trở về dụ dỗ tao gia nhập kế hoạch của mấy đứa mày, tao cũng sẽ không rơi vào kết cục như bây

giờ! Chị của mày thích nổi điên sao lại kéo theo mày cũng nổi điên theo! Một mình mày rơi xuống địa ngục là đủ rồi! Làm gì còn muốn kéo theo tao! Luôn miệng nói xem tao như bạn bè, đây chính là cách mà mày đối xử với bạn bè sao? Muốn chết còn phải kéo theo một người chịu tội thay! Hôm nay tao rơi vào kết cục này mày chắc hài lòng!” Phương Ngọc Dao mất lý trí gào to.

Tiêu Nhụy Nhụy bị cô ta chọc tức đến toàn thân phát run, cô thật sự tức bụng làm thành lồng lộng dạ sôi! “Nếu mày không có ý niệm gì với Úy Nam Thừa, sẽ đáp ứng gia nhập vào kế hoạch của tụi tao sao? Nếu không phải thấy được ích lợi trong này, lấy cá tính của mày chỉ sợ đã sớm thoát thân! Phương Ngọc Dao, mày cho rằng nhiều năm như vậy tao không biết rõ mày sao? Mày là hạng người gì tao không rõ ràng sao? Nói trắng ra, chúng ta chính là cùng một hạng người! Trà trộn trong làng giải trí nhiều năm như vậy, đã sớm không phải thân sạch sẽ gì rồi! Cần gì làm bộ làm tịch! Nên làm cái gì không nên làm cái gì, tao mày lòng dạ biết rõ! Chuyện không có một chút xui lợi ích gì mà mày sẽ đi làm? Hừ... Muốn trách cũng chỉ có thể trách mày không có số mệnh này! Trong số mệnh không có không nên đi cưỡng cầu!”

“Vốn đi tới bước hôm nay đã cách thành công không xa, trách ai được? Trách chính là mày! Nếu không phải mày lòng tham không đáy, sẽ đi tới bước hôm nay? Đáng đời mày đào một cái hố to nhất, mày tỉnh lại đi! Tốt bụng nhắc nhở mày một câu, Vũ Huệ nhất định không trông cậy được, cô ta là người làm ăn đầu óc thông minh, chuyện cho tới bây giờ cô ta sẽ dốc toàn lực thoát thân, vốn không để ý tới mày nữa!”

Nói xong, cầm giò xách lên, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Cho đến bây giờ, cô cũng hiểu hoàn toàn, bản thân cô chính là không có mệnh đó! Thế lực của những người đó quá lớn, đầu đến cuối cùng chỉ biết thua cả ván bài.

Mặc dù kết quả cuối cùng là một chữ thua, nhưng trong quá trình cô đã thắng, mục đích đã đạt tới, cô cũng nên đứng lúc rồi đi.

Cửa lần nữa khép lại trong nháy mắt, hơi sức toàn thân Phương Ngọc Dao giống như bị hút khô, xụi lơ ngã xuống đất, trong miệng tự lẩm bẩm: Không có mệnh đó? Tại sao cô không có mệnh đó! Cô nên có...

Từ nhỏ đến lớn, cô đều không tin vào cái gọi là số mệnh, nỗ lực nhiều năm như vậy cũng chỉ có chút thành tựu, thật sự không nghĩ đến, cuối cùng thất bại trong gang tấc.

Thế lực của Úy Nam Thừa thật sự cực lớn đến cô không cách nào tưởng tượng, lại có thể mời được Thái Sâm tiếng tăm lừng lẫy tới diễn tuồng vui này, đùa mình xoay quanh, cuối cùng liên lụy tất cả.

Sự nghiệp diễn xuất của cô, coi như hoàn toàn xong đời; cuộc đời của cô, cũng phá hủy.

Lập tức luân lạc đến làm chuột chạy qua đường, người người kêu đánh.

Mà lúc này ba người Úy Nam Thừa, Thái Sâm, Cốc Châu Dân đang nhàn nhã tự đắc ngồi ở trong quán bar uống rượu ăn mừng, ăn mừng Úy Nam Thừa rốt cuộc rửa sạch oan ức, đưa tay xua tan mây thấy ánh trăng!

“Người anh em, việc này làm rất tốt! Tôi mời cậu một ly.” Úy Nam Thừa thành tâm nói, cầm ly chạm vào ly trong tay Thái Sâm, nếu không có Thái Sâm giúp một tay diễn trò, chỉ sợ chuyện sẽ không tiến triển thuận lợi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 215-2: Mẹ, ý mẹ nuôi là cha không kim ốc tàng kiều sao (2)

Editor: Puck -

Anh chính là lợi dụng lòng muốn thành danh của Phương Ngọc Dao, cùng Thái Sâm nghĩ ra kế hoạch này.

“Đó là đương nhiên, có Thái Sâm tôi ra tay, còn có chuyện làm không ổn?” Thái Sâm vắt chéo hai chân ngồi dựa trên ghế sa lon, mắt màu xanh lam híp lại, cụng ly, cười đến mặt liêu lỉnh.

“Sâm Sâm, có phải rất hưởng thụ làm chuyện như vậy không?” Đôi mắt màu xanh lưu ly của Cốc Châu Dân đảo tới đảo lui, cười đến mập mờ.

“Ặc... Chuyện như vậy tôi luôn am hiểu nhất, càng nhiều càng tốt.” Thái Sâm là người phong lưu đa tình nhất trong đám bạn học của bọn họ, tốc độ thay bạn gái còn nhanh hơn thay quần áo, quan hệ với rất nhiều người trong vòng nữ minh tinh, nam nữ ân ái, gọn gàng.

“Tiểu Sâm Sâm, cậu không thể dè dặt một chút sao.” Cốc Châu Dân cười đến vui mừng.

Thái Sâm sợ nhất Cốc Châu Dân gây khó chịu, vẫn còn nhớ thời đại học cậu ta cố ý hăm hại mình là đồng tính luyến ái, hại anh chịu oan gần hai tháng,

không có phụ nữ hỏi thăm, cực kỳ thê thảm!

Có một lần đó anh cũng đã có kinh nghiệm, thừa dịp Cốc Châu Dân không chú ý chụp hình nude của cậu ấy, thỉnh thoảng cảm ra uy hiếp.

Mắt màu xanh dương nhàn nhạt liếc nhìn, “Cậu còn dám gọi tôi là tiểu Sâm Sâm, tôi sẽ phát tán hình khỏa thân thời đại học của cậu lên mạng, tôi bảo đảm những người đàn ông và phụ nữ hâm mộ cậu sẽ vì thế mà càng điên cuồng, hiệu quả thu được sẽ tốt kinh người.”

Cốc Châu Dân nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt liếc cậu ấy, nhiều năm như vậy anh đã nghĩ rất nhiều biện pháp cũng không tìm được chỗ cậu ấy cất hình khỏa thân của mình, buồn bực thêm rồi rầm! Cảm giác người bị quản chế như vậy rất... Rất khó chịu!

“Nam Nam, Sâm Sâm cậu ấy nhất định là một người lưỡng giới *, thích thu thập hình nude của cả đàn ông và phụ nữ ham mê bất lương, nói không chừng con giấu vài tấm của cậu, thỉnh thoảng lấy ra thưởng thức một chút, lòng dạ xấu xa, có ý đồ!”

(*) lưỡng giới: hay song tính luyến ái (tiếng Anh: bisexual) là mối quan hệ hoặc hấp dẫn tình dục của một người đối với cả hai giới tính nam và nữ.

“Phụt!” Thái Sâm phun toàn bộ ngụm rượu ra ngoài, a Dân này, quả thật lời nói ra mà không khiến cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng!

Úy Nam Thừa cũng bị sặc ho liên tục, a Dân và Thái Sâm đúng là “Một đôi oan gia vui mừng”, gặp mặt là đấu không ngừng, thời đại học còn truyền ra hai người bọn họ là một đôi, nghĩ tới đây, anh liền không nhịn được mà môi run run. d1en d4nl 3q21y d0n

“Hai cậu chiến tranh nhưng đừng lôi tôi đi vào, xin miễn cho kẻ bắt tài này!” Úy Nam Thừa kiên quyết không tham dự vào giữa hai người bọn họ, hai người này đều không phải người hiền lành gì, chính người hạng nhất.

“Nam Nam, cậu đồ người xấu vong ân phụ nghĩa! Trước khi bà xã cậu nhập học, ăn, mặc, ở, đi lại của bà xã cậu và đứa bé cái này không phải do một mình tôi ôm lấy mọi việc! Hừ!” Cốc Châu Dân không vui hừ hừ.

“Khụ...” Úy Nam Thừa biết a Dân tuyệt đối không thể đắc tội, anh chàng này có quan hệ vô cùng tốt với Tuệ Tuệ, chuyện gì cũng không kiêng dè! Mà hai đứa con trai bảo bối kia của anh cũng thích cậu ấy, trái một “Chú a Dân”, phải một “Chú a Dân”, cái miệng nhỏ nhắn đó ngọt làm sao! Dụ khiến a Dân mở cò trong bụng.

Cho nên, anh nói sang chuyện khác.

“Bước kế tiếp là toàn lực đối phó với ‘Vũ Huy’, cho ông ta biết đối nghịch với chúng ta sẽ không có kết quả tốt.” Úy Nam Thừa châm một điếu thuốc, chậm rãi hút một hơi.

Lực chú ý của Cốc Châu Dân lập tức bị hấp dẫn qua, gần đây cổ phiếu của công ty tụt giá lợi hại, đều nhờ ‘Vũ Huy’ này ban tặng, anh thật sự có tức mà không có chỗ xả!

“Đó là đương nhiên, chuyện này cứ giao cho tôi, xem tôi có chinh cho ông ta phá sản không.” Tròng mắt lưu ly của Cốc Châu Dân híp lại, uống một hơi cạn sạch rượu trong ly.

“Tôi không thể giúp bất kỳ việc gì trong chuyện này, chỉ có điều bên kia có một người đẹp cứ một mực ra hiệu với tôi, rút lui trước đã.” Thái Sâm vỗ vỗ bả vai Úy Nam Thừa và Cốc Châu Dân, đứng dậy đi về phía người đẹp.

“Người này cũng quá không có suy nghĩ! Nói đi là đi? Tôi thấy một ngày nào đó cậu ta sẽ kiệt sức mà chết đi.”

“Phụt!” Úy Nam Thừa phun thật, a Dân không hổ nói lời ác độc, về sau phải chú ý, phải chú ý.

-

Nói đến Thiên Ca Tuệ thời đại học mới đã hơn một tháng, cuộc sống mỗi ngày đều rất có quy luật, trước khi đi học đưa con trai đi nhà trẻ, buổi chiều sau khi tan lớp cùng Cầu Cầu đi nhà trẻ đón hai đứa trở lại, sau đó bắt đầu chuẩn bị cơm tối.

Vốn a Dân mời hai bảo mẫu nấu cơm cho cô, nhưng cô lập chí muốn luyện tốt tài nấu nướng, cho nên mới độc ác cho bảo mẫu nấu cơm nghỉ việc, chỉ lưu một bảo mẫu đặc biệt quét dọn vệ sinh.

Đều do a Dân mướn cho cô căn phòng này quá lớn, biệt thự nhỏ hai tầng, chiếm diện tích trên dưới ba trăm mét vuông, sân trước sân sau đầy đủ mọi thứ, quá xa xỉ! dinendian.loqid]on

Một tháng này, cô biết rất nhiều bạn học mới, có khoa hộ lý, cũng có cả khoa kiến trúc của Cầu Cầu, còn gia nhập xã đoàn học sinh Trung Quốc của đại học mới, mỗi chủ nhật tất cả mọi người sẽ tổ chức đi chơi chung một chuyến, nhưng mỗi lần cô và Cầu Cầu đều lấy đủ loại lý do uyển chuyển từ chối, dù sao trong nhà còn có hai đứa nhỏ, không thể bỏ hai đứa lại mặc kệ. Ăn cơm tối xong, cô ôm hai con trai tắm rửa sạch sẽ lên giường, phát hiện Cầu Cầu đang tựa khung cửa nhìn cô.

Rất kỳ quái sờ mặt, “Trên mặt tớ không có thứ gì chứ? Cậu nhìn tớ như vậy làm gì?”

“Hai ngày nay cậu không xem tin tức?”

“Không có, trọng tâm cuộc sống hiện giờ của tớ là đi học và con trai, những thứ khác một mực không quan tâm, lại nói ở đây có tin tức gì tốt mà nhìn?”

Hạ Lan Thu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc nhìn bạn, lạnh nhạt nói: “Phương Ngọc Dao vốn không mang thai, Ủy Nam Thừa nhà cậu bị oan uổng.”

Tay Thiên Ca Tuệ đang mặc đồ ngủ cho con trai dừng lại, “Cái gì? Không mang thai? Nhưng tờ khám thai trong tay cô ta không giống như làm giả!”

“Xã hội bây giờ, không có gì không làm được, cậu không thể chỉ tin vào hai mắt của mình.”

“Tớ đương nhiên phải tin tưởng hai mắt của mình, mắt thấy mới là thật chứ sao.” Thiên Ca Tuệ tiếp tục mặc đồ ngủ cho con trai.

“Mẹ, ý của mẹ nuôi là cha không kim ốc tàng kiều sao?” Tập Tập đảo tròn đôi mắt đen.

“Ừ, là như thế không sai.” Thiên Ca Tuệ gật gù đầu, nói thật, đây đúng là một tin tức tốt, sau khi nghe xong tâm tình rất vui vẻ, khúc mắc và buồn bực tích cõp từng tí một trong thời gian dài như vậy một cái tan thành mây khói.

Lại quên không hỏi con trai sao biết từ “Kim ốc tàng kiều” này?

“Học Học, Tập Tập, mẹ nuôi mang các con đi chơi đi, để cho mình mẹ các con tiêu hóa tin vui này.” Hạ Lan Thu đi tới dắt hai đứa nhỏ sinh đôi đã mặc xong đồ ngủ đi ra ngoài.

Thiên Ca Tuệ vội vàng mở máy tính ra, tìm kiếm, khi nhìn thấy đoạn Thái Sâm nói thì chỉ có thể dùng kinh ngạc để hình dung, đây cũng quá mãnh liệt đi!

Phát hiện trong email lại có người nào đó gửi thư cho cô, đào dặt mệnh mông viết một đoạn dài, tất cả đều là vài lời tâm tình buồn nôn và nhớ nhung các kiều.

Nhếch miệng lên nở nụ cười khê như có như không, lập tức ấn nút gạch chéo, mặc dù chuyện Phương Ngọc Dao coi như xong rồi, nhưng vẫn không thể dễ dàng tha thứ cho Ủy Nam Thừa như vậy!

Mặc dù anh không lệch đường, nhưng bị người dùng phương thức này đổ thừa lên cũng không đúng!

Về sau phải kiên quyết dứt khoát mới được!

Sau khi Ủy Nam Thừa và Cốc Châu Dân, Thái Sâm tách ra, liền cả đêm từ Newyork chạy tới Philadelphia, một mối đến người cũng bay bổng, một lòng chỉ nghĩ đến nhanh một chút nhìn thấy bà xã và con trai đã chia ra hơn một tháng.

Nửa đêm, Thiên Ca Tuệ đang ngủ say, đột nhiên bị âm thanh “Bắt kẻ trộm” của di Lâm báo mẩu ở lầu dưới đánh thức, mặc dù cũng rất sợ, nhưng cô vẫn đánh bạo mở cửa phòng ra.

Phát hiện Cầu Cầu cũng bị đánh thức, hai người đi tới lan can liếc mắt nhìn vào phòng khách, thấy di Lâm đang cầm cây chổi đánh một người đàn ông.

Người đàn ông kia dường như một mực giải thích, nhưng di Lâm vốn không nghe, đuổi theo anh ta.

Người này sao nhìn quen mắt như vậy?

Trời! Thiên Ca Tuệ đột nhiên che miệng, sau đó kêu về phía dưới lầu: “Di Lâm, di Lâm, đừng đánh! Anh ấy không phải ăn trộm!”

Ủy Nam Thừa cảm thấy mình về nhà quá trễ, vốn định nửa đêm không quấy rầy giấc ngủ của người khác, trực tiếp cầm chìa khóa vào nhà là được, kết quả vừa mới vào cửa một lúc đã bị phát hiện, còn bị coi thành kẻ trộm! di ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Bị báo mẩu này cầm chổi đuổi theo đánh!

Đúng là có tức mà không phát ra được!

May mà Tuệ Tuệ kịp thời xuất hiện gào to một tiếng, cứu vớt anh trong nước sôi lửa bỏng.

“Tuệ Tuệ, anh ta nhất định là kẻ trộm, khuya khoắt chạy vào, không bật đèn còn định lén lút lên lầu, may mà di dậy uống nước phát hiện, bằng không sáng mai chắc chắn bị mất đồ quý.” Di Lâm tỏ vẻ oán giận.

Sau khi Hạ Lan Thu thấy rõ là Ủy Nam Thừa, mặt tươi cười nhìn Tuệ Tuệ ở bên cạnh.

“Di Lâm, anh ấy là... Cha đứa bé của tôi.” Thiên Ca Tuệ đau đầu giải thích.

“A! Ý của cô là... Cậu ấy là tiên sinh của cô?” Di Lâm không thể tin quan sát Ủy Nam Thừa một lần nữa, nhìn kỹ dáng dấp của Học Học và Tập Tập quả thật có điểm giống cậu ta.

“Tôi đã nói rất rõ từ đầu rồi, nhưng di cứ nhận định tôi là ăn trộm, nếu tôi là kẻ trộm, tại sao tôi có thể có chìa khóa vào cửa?” Ủy Nam Thừa tức giận.

“Tiên sinh, xin lỗi, tôi chưa từng thấy cậu, cho nên...” Di Lâm hơi ngượng ngùng nói, số quá đen rồi.

“Di Lâm, không sai, đi đi ngủ đi, do bản thân anh ấy lén lén lút lút chọc cho người ta nghi ngờ, không trách đi được.” Thiên Ca Tuệ trấn an Di Lâm, chuyện tối nay ít nhất nói rõ ràng đi ấy làm việc rất tròn bổn phận rồi.

Hạ Lan Thu ngáp một cái, cũng trở về phòng, thì ra chỉ là một phen hú vía, hai cô sợ bóng khấn trương mù quáng.

Di Lâm mang on cầm cây chổi chạy về phòng, trong lòng thầm nghĩ: Thì ra đây chính là Úy tiên sinh sợ bà xã.

Có lẽ động tĩnh của bọn họ quá lớn, Học Học và Tập Tập dụi mắt đi ra, “Mẹ, ăn trộm ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 216: Lăn sau phải để cho mẹ phản công! Đè cha phía dưới!

Editor: Puck

“Ừ, xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.” Thiên Ca Tuệ chỉ vào cha đứa nhỏ nói.

Sau khi Học Học và Tập Tập nhìn thấy người tới, ánh mắt sáng lên, cùng nhau kêu lên: “Cha, sao cha thành tên trộm vậy?”

Về mặt Úy Nam Thừa rất 囧!

“Là bảo mẫu nhận lầm người rồi, sao cha có thể là tên trộm chứ?” Giọng nói rất u oán.

“Học Học, Tập Tập, nhanh đi ngủ, ngày mai còn phải dậy sớm rồi giường ~” Thiên Ca Tuệ dắt hai đứa con trai về phòng ngủ.

“Tuệ Tuệ...” Úy Nam Thừa vội gọi, nhưng Tuệ Tuệ vốn không để ý tới anh, xoay người “Rầm” một tiếng đóng cửa lại.

→00→ | | |

Úy Nam Thừa rất muốn roi lệ, không phải hiểu lầm đã coi bỏ rồi sao? Tại sao bà xã còn lạnh như băng như vậy với anh? Anh thật sự muốn tìm miếng đậu hũ đựng chết luôn!

“Bà xã, em mở cửa ra được không? Bên ngoài lạnh lắm...”

“Bà xã, anh liên tục không ngủ ba mươi sáu tiếng rồi, một mực trên đường, chân anh cũng bắt đầu run lên...”

“Bà xã, nếu em không mở cửa, anh liền ngủ dưới đất rồi...”

Thiên Ca Tuệ trầm chấn không có ý định phản ứng đến anh, nhưng từng chữ của anh vẫn không ngừng chui vào trong tai mình, thật sự vô cùng rối rắm die,n; da.nze.qy;do/mn

Học Học linh hoạt chui vào trong ngực mẹ, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ, cha thật đáng thương đó ~ nếu không nể tình cha là thiếu com dài hạn của chúng ta, cho cha một cơ hội hối cải thay đổi hoàn toàn đi?”

“Mẹ, nếu cha thật sự ngủ dưới đất sẽ bị cảm, cha bị cảm khẳng định sẽ ở đây không đi, đến lúc đó mẹ còn phải chăm sóc cha, thật lãng phí.” Tập Tập ngọt ngào ngây thơ nói.

Thiên Ca Tuệ nghe như thế nào, đều cảm thấy hai con trai đang nói chuyện giúp cha chúng, có thể nói đúng là có lý. Nếu hiểu lầm về Phương Ngọc Dao đã giải thích, anh không ngại vất vả đã chạy tới, mình còn như vậy với anh có phải quá làm phiền không?

Lập tức đứng dậy, đi mở cửa phòng.

Úy Nam Thừa đang uể oải ỉu xiu nằm bò trên cửa nghĩ đối sách, đột nhiên cửa mở ra, anh hơi sơ suất không đề phòng đánh về phía trước.

“Ầm” một tiếng vang lên, cái gáy Thiên Ca Tuệ tiếp xúc thân mật với sàn gỗ, hoa lệ lệ bị anh đè dưới thân, đôi môi hai người vẫn còn trùng hợp dính vào một chỗ.

Học Học và Tập Tập nghe được tiếng vang vội chui từ trong chăn ra, chống cằm nằm lý trên giường, hai cặp mắt to tò mò nhìn cha mẹ té xuống dưới đất.

Trong lòng thầm nghĩ: Tư thế này mẹ cũng quá bị thua thiệt! Lần sau phải để cho mẹ phản công! Đè cha phía dưới!

“Hu hu...” Thiên Ca Tuệ tức giận đẩy người nào đó đè mình phía trên, gáy cô đau quá, hu hu... Khăng định sưng to thành cái u lớn rồi, còn không biết có chảy máu không.

“Ngoan ~ đừng khóc, anh xoa xoa giúp em.” Ủy Nam Thừa luống cuống tay chân bò dậy, ôm bà xã bị anh đụng ngã lên, bàn tay dịu dàng xoa xoa gáy cho cô.

Học Học và Tập Tập liếc nhìn nhau, thần giao cách cảm thầm nghĩ: Lúc này, hai đứa nên giao nhiệm vụ dụ dỗ mẹ cho cha, ai bảo cha là người xông vào.

“Khốn kiếp! Anh tránh ra cho tôi!” Thiên Ca Tuệ mím miệng khóc rống nói, thật ra thì cái gáy đập trên đất cũng không đau đến mức khiến cô phải khóc, chủ yếu là cảm xúc tích cốp từng chút một trong thời gian dài như vậy đột nhiên bộc phát.

“Được rồi, bọn nhỏ đều ngủ rồi, chúng ta đi phòng khách được không?” Ủy Nam Thừa nhìn thấy hai con trai rất biết điều đắp chăn ngủ, vội ôm Tuệ Tuệ đi ra ngoài.

Bởi vì e dè bọn nhỏ, Thiên Ca Tuệ không dám huyên náo quá lợi hại, chỉ có điều không lưu tình néo thịt trên thắt lưng Ủy Nam Thừa, “Ai muốn theo anh đi phòng khách, anh thả tôi xuống!”

Ủy Nam Thừa không phải người nghe lời như vậy, cô kêu anh để xuống anh sẽ để cô xuống? Dĩ nhiên không thể nào rồi, khó khăn lắm mới có một cơ hội như vậy, anh nhất định phải vững vàng nắm chặt.

“Ngoan, tất cả mọi người đều đang ngủ, em định đánh thức cả lầu trên lầu dưới sao?”

“Hừ!” Thiên Ca Tuệ tức giận trừng mắt lườm người nào đó, là anh nắm được xương sườn mềm của mình!

Đến phòng khách, Thiên Ca Tuệ liền quay người tránh thoát khỏi ngực anh, định mở cửa đi ra ngoài.

Ủy Nam Thừa ôm lấy cô thật chặt từ phía sau, cánh tay giống như vòng sắt ôm chặt cô, đôi môi ghé vào bên tai cô nỉ non, “Bà xã, anh nhớ em... Giờ nào khắc nào cũng nghĩ tới em, mà anh biết trước khi chuyện Phuong Ngọc Dao chưa làm rõ em sẽ không tha thứ cho anh, cho nên anh vẫn cố nén kích động muốn tới gặp em, bây giờ chân tướng rõ ràng, cô ta vốn không mang thai, mà anh càng chưa từng chạm vào cô ta, em tha thứ cho anh được không?” dieendaanleequydonn

Thịt bên tai Thiên Ca Tuệ vốn nhạy cảm, hơn nữa anh vừa nói bên tai mình vừa phun khí nóng, hơi ngứa, cả người giống như có một luồng điện chạy qua, tê tê dại dại.

“Anh bảo đảm về sau ra cửa không được uống rượu say!” Thiên Ca Tuệ bị anh thổi trúng cả người tê dại, tạm thời chỉ nghĩ được một chút như vậy, hơn nữa còn cực kỳ quan trọng.

“Được, anh bảo đảm về sau ra cửa xã giao tuyệt đối sẽ không uống rượu say.” Ủy Nam Thừa thề lười, liếm liếm vành tai mướt mà đầy đặn của Tuệ Tuệ.

“Ừ, nếu anh còn có lần sau, chúng ta liền ly...”

Chữ “Hôn” còn chưa nói ra, Thiên Ca Tuệ đã không nhịn được mà dúi mềm rồi, bên tai và vành tai của cô là khu vực nhạy cảm nhất, không chịu được bất kỳ khiêu khích, Ủy Nam Thừa đã sớm quá quen thuộc với trên dưới cơ thể cô, tự nhiên rõ ràng biết làm như thế nào có thể khiến cho cô mềm thành vũng nước ngã vào trong ngực mình.

Mà đêm nay rõ ràng là cơ hội tốt để home run *, khúc mắc trong lòng Tuệ Tuệ đã mở ra, giờ phút này đang mềm trong lòng anh, khiến cho anh sao cũng không yên, ngay sau đó quay ngược cơ thể cô lại, để cho cô xoay mặt về phía mình, kéo hai tay cô ôm lấy cổ mình.

(*) home run: thuật ngữ trong bóng chày, cú đánh mạnh khiến bóng bay ra ngoài sân, cú ăn điểm trực tiếp. Trong ngôn tình dùng thuật ngữ này để chỉ quan hệ XXOO

Hôn rơi xuống như mưa, cả người Thiên Ca Tuệ vẫn lơ mơ, hơi không phân rõ, rất bị động nhận lấy nụ hôn nhiệt liệt này.

Phản ứng thành thực của thân thể cô khiến cho hô hấp của cô càng lúc càng gấp rút, trong cơ thể cũng sinh ra một luồng lửa, cháy sạch cả người cô nóng lên, bùng bùng muốn cháy lên rồi.

“Ừ...” Trong cổ họng um một tiếng, quyen rũ giống như tiếng mèo nhỏ kêu.

Ủy Nam Thừa cảm dục đã mấy tháng, khi thân thể dán lên Tuệ Tuệ, đã sớm căng thẳng, như mũi tên lên dây cung không bắn không được. Nhanh chóng cởi áo ngủ và quần ngủ trên người Tuệ Tuệ, đặt cô lên giường.

Lúc này Thiên Ca Tuệ cũng động tình, nằm ở trên giường không nhúc nhích, thật ra thì cô vốn không nhúc nhích được, có một khát vọng và mong đợi khó hiểu. Gương mặt ửng đỏ, môi đỏ mọng mềm mướt khẽ chu ra, hai quả nho nhỏ bé trên ngực đứng sừng sững bất khuất, kích thích mắt Ủy Nam Thừa. die~nd a4nle^q u2l ydo^~n

Anh cởi quần áo của mình bằng tốc độ nhanh nhất, sau đó cởi quần lót của Tuệ Tuệ xuống, để lên.

Hai thân thể một lạnh một nóng dán chặt một chỗ, sinh ra hiệu quả rất rõ ràng, Thiên Ca Tuệ theo bản năng vững vàng ôm lấy Úy Nam Thừa trên người hơi lạnh, hai chân dài nhỏ cũng quăn lên.

Nóng quá...

Bởi vì hai người đã mấy tháng chưa quan hệ thân mật, lần này tiến vào hơi gấp gáp, Úy Nam Thừa chỉ cảm thấy thịt non bốn phương tám hướng bao quanh anh, cảm giác khít khao mất hồn đến khiến cho anh hơi không khống chế được.

“Ừnh... Ừ... A... Chậm... Một chút...” Thiên Ca Tuệ thở gấp đứt quãng nói.

“Ng Sloan, không chậm lại được...” Úy Nam Thừa dịu dàng dụ dỗ bên tai bà xã.

...

Sau khi xong chuyện, Úy Nam Thừa ôm bà xã đi vào phòng tắm, đơn giản vọt vào tắm, sau đó ôm cô mơ mơ hồ hồ nằm trên giường, nửa chống đầu chăm chú nhìn khuôn mặt yên tĩnh khi ngủ của cô, trong lòng tràn đầy ấm áp và hạnh phúc. Ngón tay nhẹ nhàng vén tóc hỗn loạn trước trán cho cô, kết quả khiến cô nói mơ, “Ừnh...”

Bên môi tràn ra một nụ cười dịu dàng, cúi đầu, khẽ hôn lên trán cô.

Năm nay là năm thứ năm họ kết hôn rồi, giống như qua thật lâu lại giống như mới chỉ trong chớp mắt, vẫn còn nhớ tới cảnh tượng ban đầu khi gặp nhau ở cửa bệnh viện, anh cảm thấy cô mặc giống như cô gái nông thôn, cô gọi anh là chú. Hai người cũng không cho đối phương sắc mặt tốt, ở trước giường bệnh của ông nội còn cãi vã...

Về sau nữa chính là vạn bất đắc dĩ kết hôn, còn nhớ rõ lời thề mình nói ở nơi tổ chức hôn lễ, đặc biệt nghiêm túc qua loa cho có lệ, bởi vì đối mặt với cha mẹ và người lớn trong nhà, cho dù là giả vờ giả vịt cũng phải làm đến nơi.

Đột nhiên rất muốn cho Tuệ Tuệ thêm một hôn lễ tốt nhất toàn thế giới, không có qua loa, chỉ có yêu vô tận.

Ôm chặt người trong ngực, nhắm mắt lại, cả đêm mộng đẹp.

Khi ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trong phòng thì Thiên Ca Tuệ thoải mái lật người, bọc chăn ngủ tiếp, cảm giác đột nhiên có gì đó không đúng, liền mở mắt ra, nhìn quanh phòng một vòng.

Ah? Đây không phải là phòng của cô!

Lục điện thoại di động bên mép giường, vừa nhìn thời gian đã mười giờ, lập tức nhảy lên, vén chăn lên phát hiện mình lại không mặc quần áo!

Sững sờ ngồi trở lại giường, nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua...

Hu hu... Đều do ý chí của mình không kiên định! Lại bị Úy Nam Thừa lừa vào giường XXOO rồi!

Khóe mắt thoáng liếc thấy tờ giấy trên tủ đầu giường: Bà xã, sáng sớm nay để anh đưa con trai đến nhà trẻ, mặt khác Hạ Lan Thu nói cho anh biết buổi sáng em không có giờ lên lớp, Sloan ~ yên tâm ngủ nha.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 217: Nào, ăn đậu hũ, tươi đẹp trơn mềm

Editor: Puck

Trong lòng Thiên Ca Tuệ dâng lên ngọt ngào, vẫn còn rất quan tâm đó ~

Ngủ lại giường, tiếp tục ngủ, cả người mềm nhũn, không có một chút hơi sức nào, vẫn là ngủ thoải mái nhất!

Tỉnh lại lần nữa do cả người bị người hôn tỉnh, Thiên Ca Tuệ chỉ cảm thấy có người cắn miệng của cô, thật nhột, trong mơ mơ màng màng cô hung hăng cắn ngược lại một cái tỏ vẻ cho hả giận.

“Trứng thú nhỏ, ngủ thiếp đi còn cắn người.” Úy Nam Thừa bị đau dòi môi đi, cung chiêu cười nói.

“Ừm... Rõ ràng là anh cần em trước.” Tròng mắt sưng mù của Thiên Ca Tuệ liếc nhìn nói lầm bầm, cái miệng nhỏ nhắn hơi vênh, lộ rõ vẻ người phụ nữ nhỏ đáng yêu nũng nịu.

Úy Nam Thừa vốn chỉ định trêu chọc Tuệ Tuệ, kết quả bị đáng vẻ này của cô quyến rũ đến miệng đắng lưỡi khô, không nhịn được càng sâu hơn nụ hôn này, lại thêm kéo Tuệ Tuệ từ trong chăn ra, sờ soạng một lần.

“Ghét! Sáng sớm anh đã không thỏa mãn dục vọng, không chơi với anh, em phải đi đánh răng rửa mặt.” Thiên Ca Tuệ đẩy người đàn ông trên người, chuẩn bị rời giường.

“Bà xã, bây giờ là buổi trưa.” Úy Nam Thừa tiếp tục hôn.

“Buổi trưa càng không được, người ta rất đói bụng, em muốn ăn cơm.” Thiên Ca Tuệ bĩu môi đẩy người đàn ông đang hôn loạn trên mặt cô.

Úy Nam Thừa vốn chính là lên gọi cô rời giường ăn cơm, hung hăng cắn vào miệng cô một phát mới buông ra.

“Đồ ăn ở phòng ăn dưới lầu đã chuẩn bị sẵn sàng, anh đi xuống chờ em, nha?” die nda nle equ ydo mn

“Ừ, anh mau đi đi.” Thiên Ca Tuệ bò dậy, chân trần nhảy vào toilet.

Di Lâm không ngờ tiền sinh của Tuệ Tuệ còn có thể nấu ăn ngon, ấn tượng về cậu ấy lại thích một phần, chỉ có điều không hiểu tại sao bây giờ cậu ấy mới xuất hiện? Trước kia bà còn tưởng rằng hai vợ chồng son ly thân hoặc ly hôn, xem ra tự mình nghĩ nhiều.

Nhìn Úy tiền sinh này, đủ trách nhiệm với bà xã và hai đứa nhỏ, sáng sớm rời giường đưa hai đứa đi nhà trẻ, buổi trưa còn đích thân đi mua thức ăn về làm cơm, thật là một người đàn ông tốt hiếm thấy!

Thiên Ca Tuệ mặc bộ đồ thoải mái, tóc cột đơn giản sau gáy, một đường đi ngửi mùi thơm đi tới, bụng vẫn còn rất phồng ộp “Ừng ực” kêu.

“Tuệ Tuệ, tiền sinh nhà cô thật sự không tồi, người đàn ông tốt bây giờ cũng không thấy nhiều, cô nhất định phải túm chặt lấy mới được.” Di Lâm kéo Tuệ Tuệ đến, nhỏ giọng nói.

◉__◉ đồ mờ hô!

Thiên Ca Tuệ nghĩ rằng, là anh ấy phải vững vàng bắt được lòng của tôi mới đúng. Ngay sau đó cười nói: “Di Lâm, đi cũng không thể bị mặt ngoài của anh ấy lừa.” d1en d4nl 3q21y d0n

“Tuệ Tuệ à! Người người đều nói đàn ông không xấu phụ nữ không yêu, vẫn có chút đạo lý, đàn ông mà! Ở bên ngoài xã giao nhiều, nhất định sẽ dính vào hoa đại gì đó, chỉ cần đối xử tốt với mình và con là được, có lúc mất nhắm mắt mở sẽ sống vui vẻ.” Di Lâm ý vị sâu xa nói.

Thiên Ca Tuệ rất muốn cãi lại quan điểm của bà, cái gì gọi là mất nhắm mắt mở! Đó là điều cô tuyệt đối không cho phép! Còn có hoa đại bên đường gì kia tuyệt đối không cho hái! Hái một lần liền quỳ ván giặt một lần đi!

Cô hiểu mấy người thuộc thế hệ như Di Lâm có lối suy nghĩ đã sớm cố định, không phải một đôi lời có thể lay chuyển, hơn nữa tranh luận với bà ấy không cần thiết gì, mặc kệ bà ấy nói thế nào thì nói thế đó đi.

“Ừm... Tôi rất đói, ăn cơm trước đã.” Cô xoa bụng cười nói, rất tự nhiên nói sang chuyện khác.

“Mau đi đi, đói bụng là chuyện lớn hàng đầu.”

Thiên Ca Tuệ vui mừng chạy đến phòng ăn, nhìn tất cả món ăn trên bàn đều là món cô thích ăn nhất, quả thật đầy đủ sắc hương vị, quyến rũ khẩu vị người ta!

“Bà xã, ăn ngon không?” Úy Nam Thừa nhìn Tuệ Tuệ nhanh chóng ăn miếng lớn món ăn anh làm, là chuyện rất hạnh phúc!

“Ừ.” Thiên Ca Tuệ nhét vào đến miệng phòng lên, rất lâu chưa được ăn đồ ông xã làm rồi, ăn thật ngon đó ~

“Có muốn ăn mỗi ngày không?” Úy Nam Thừa gấp một miếng đậu hũ trơn mềm bỏ vào trong miệng.

Thiên Ca Tuệ giống như bị đầu độc gât gât đầu, mắt không hề chớp mà nhìn chăm chăm vào miếng đậu hũ trên bàn, là cách làm cô chưa bao giờ gặp, đơn giản lại không tiếng động dụ dỗ người ta muốn nếm thử một miếng, trắng non mềm, còn phỉm ánh sáng lộng lẫy, phía trên còn điểm vài lát ớt thái mỏng đỏ tươi, rõ ràng nằm trên đậu hũ trắng nõn, rất kích thích muốn ăn! dinendian.loqidJon

Nước miếng của cô cũng sắp chảy ra, ai bảo cô là một nữ thực khổng * tiêu chuẩn chứ, được các bạn bè xưng là tham ăn, đến bất kỳ đâu đều trực tiếp tìm ăn, có lộc ăn no rồi mới là chuyện lớn hàng đầu.

(*) nữ thực khổng: thích món ăn ngon

“Chính là nói em đồng ý về sau anh cũng ở lại chỗ này.” Tròng mắt đen của Úy Nam Thừa híp lại, cười đến cực kỳ yêu nghiệt.

Tay Thiên Ca Tuệ đang gấp đậu hũ run lên, đậu hũ non mềm thành công vỡ thành hai nửa, thật đáng thương ~

Liền để đĩa xuống, không vui nhíu mày, “Em đồng ý khi nào.”

Úy Nam Thừa không trả lời chính diện vấn đề của cô, chỉ rất nghiêm túc gấp một miếng đậu hũ lên, đút tới khoe miệng bà xã, “Nào, ăn đậu hũ, tươi đẹp tron mềm, bảo đảm ăn rồi em còn muốn ăn nữa.”

Thiên Ca Tuệ hoàn toàn bị ép há miệng ra, chỉ có điều vị đậu hũ này quá ngon, nuốt một ngụm nước bọt, hỏi, “Anh làm như thế nào? Dạy em một chút đi!”

“Bí mật.” Úy Nam Thừa quẹo rử nhếch khoe môi, thần bí chớp chớp hai mắt, thuần túy có hiem nghi phóng điện.

“Hiếm lạ!” Thiên Ca Tuệ khinh thường bĩu môi, cầm đĩa dùng sức chọc đậu hũ thành bã vụn nát bấy, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào người đàn ông đối diện, giống như đậu hũ trong đĩa chính là anh.

“Bà xã, đây là phương pháp làm đậu hũ bí truyền của anh, chỉ làm cho em ăn, tuyệt đối không truyền ra ngoài.” Úy Nam Thừa tội nghiệp nói.

“Vậy anh dạy em làm như thế nào đi!” Thiên Ca Tuệ vẫn là lần đầu tiên được ăn đậu hũ ngon miệng như vậy, vị thật ngon, trắng nõn mịn màng cũng không mềm nhũn, cắn vào trong miệng càng thêm lưu hương, sau khi nuốt vào trong bụng làm cho người ta lưu lại vị vô cùng.

Cho nên cô rất muốn học!

“Vậy từ này về sau anh sẽ ở lại đây, còn phải ngủ chung giường với em...” Lúc này Úy Nam Thừa hiển nhiên giống như vô lại, nếu như không cường điệu câu sau, Tuệ Tuệ nhất định sẽ để cho anh ngã ra đất nghỉ hoặc ném anh một mình chạy tới phòng khách ngủ, vậy phiền muộn bao nhiêu!

“Anh không định đi làm sao?” Thiên Ca Tuệ trừng mắt liếc anh, người này nói chuyện càng ngày càng rõ ràng rồi. diee ndda fnleeq uysd doon

“Không đi làm” Úy Nam Thừa thần nhiên trả lời.

Khoảng thời gian trước anh bị chuyện của Phương Ngọc Dao và “Vũ Huy” làm cho tâm phiền ý loạn, cố tình Tuệ Tuệ không để ý đến anh, giận anh, phiền nảo anh, buồn đến anh đã mọc tóc bạc, khó khăn lắm mới có thể rửa oan giải tội, Tuệ Tuệ đã chạy đi du học đại học mới.

Anh cũng đã xử lý không sai biệt lắm chuyện của “Vũ Huy”, còn thiếu chút kết thúc công việc mà thôi, có Nam Cung trấn giữ công ty anh hoàn toàn yên tâm, hơn nữa, a Dân tuyệt đối cũng sẽ không bỏ qua cho “Vũ Huy”, anh hoàn toàn có thể yên tâm nghỉ phép, ở bên cạnh bà xã, bên cạnh các con.

“Cái gì? Sao anh có thể không đi làm? Vậy chi phí ăn mặc của em và các con làm thế nào? Ai tới kiếm tiền nuôi gia đình?” Thiên Ca Tuệ rõ ràng kích động, cô và con trai đều đi học ở đây, trong nhà cũng chỉ có mình Thừa đi làm, dựa vào anh kiếm tiền nuôi gia đình, nếu anh không đi làm, ai cho cô tiền tiêu dùng!

(͡° ͜ʖ ͡°) Úy Nam Thừa rất 囧, thì ra anh vẫn đảm nhiệm tác dụng cung cấp phiếu com, chẳng lẽ Tuệ Tuệ cho rằng anh không đi làm, trong nhà sẽ cạn lương thực?

Người phụ nữ nhỏ mọn hồ này, vốn không biết ông xã của mình rốt cuộc có bao nhiêu tiền, haizzz... Cho dù sau này anh đều không đi làm, tiền của anh cũng đủ cho một nhà anh tiêu cả đời, hơn nữa nói rất khẳng định, tuyệt đối xài không hết! Về phần vấn đề chi tiêu ăn mặc, vậy thì càng không cần lo lắng.

“Bà xã, chẳng lẽ em không thích anh ở đây với em và các con sao?” Giọng Úy Nam Thừa đầy uất ức.

Thiên Ca Tuệ nhìn anh, chân mày càng nhíu càng sâu, cuối cùng nhíu chung một chỗ, mặc dù trong lòng vui mừng, nhưng người một nhà cũng không thể miệng ăn núi lở.

“Đây là hai chuyện khác nhau, không thể nói nhập làm một, chúng ta không thể chỉ cầu hiện tại yên ổn, miệng ăn núi lở rất khó chịu, em mới không muốn, hơn nữa anh cũng phải suy nghĩ vì con trai, hai đứa còn nhỏ như vậy, sau này cần phải đi tiểu học, cấp hai, cấp ba và đại học tốt nhất, đoạn đường này cần chi tiêu rất nhiều.” Về mặt Thiên Ca Tuệ thành thật nói.

Trên trán Úy Nam Thừa bò đầy vạch đen, bà xã của anh thật cứng đầu, xem ra cần thiết phải nói rõ với cô anh rốt cuộc có bao nhiêu tiền.

“Ngoan, chúng ta thật sự không thiếu tiền, cho dù anh và em đều không đi làm, cũng sẽ không có ngày miệng ăn núi lở kia.”

Vốn tưởng rằng như vậy Tuệ Tuệ sẽ vui vẻ nhào tới, kết quả ngược lại chân mày của cô càng nhíu sâu hơn, “Ông xã, anh hư hỏng, sao anh có thể có loại suy nghĩ như vậy? Tự vị ở nhà làm sâu gao rất đau khổ, hơn nữa sẽ chệch đường xã hội, đến lúc đó anh sẽ biến thành người trên núi rồi.”

Phụt! Úy Nam Thừa thật sự muốn tìm miếng đậu hũ đựng ngắt luôn, suy nghĩ của bà xã anh vẫn mới lạ cổ quái trước sau như một, hơn nữa càng sắc bén đôi mới.

“Bà xã, em có biết chồng em là một trong mười nhân vật toàn thế giới không? Em có đọc tạp chí tài chính và kinh tế không? Em biết chúng ta có bao nhiêu tài sản không?” Giọng Úy Nam Thừa thật dịu dàng rất dịu dàng.

Thiên Ca Tuệ hơi ngây ngốc nhìn anh, trong lòng đang suy nghĩ mười nhân vật toàn thế giới có ý nghĩa gì?

Về phần tạp chí tài chính và kinh tế, cô không có hứng thú gì, dĩ nhiên sẽ không chú ý rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 218: Được, vậy em hôn anh một cái

Editor: Puck

“Em biết rõ anh là người giàu có, nhưng rốt cuộc lớn bao nhiêu?” Thiên Ca Tuệ chớp mắt đẹp hỏi.

“Khụ... Khụ...” Ủy Nam Thừa luôn miệng ho khan hai cái, “Bà xã, em tuyệt đối không thể tưởng tượng được... Độ lớn.”

Đôi mắt to giảo hoạt mù sương của Thiên Ca Tuệ đảo lòng vòng, đứng dậy ngồi lên đùi ông xã, hai tay ôm cổ anh, cười đến ngọt ngào, “Ông xã, vậy anh mua thêm cho em một chiếc xe đi, không cần quá đắt, chỉ cần có thể chạy là được, thuận tiện mang con trai đi chơi chứ sao.”

Ủy Nam Thừa ôm eo bà xã, cười đến thật dịu dàng, “Được, vậy em hôn anh một cái.” Anh coi như phát hiện, bà xã chỉ không có khái niệm gì về tiền mà thôi, còn tiêu không chùn tay chút nào.

Chút đòi hỏi nhỏ nhen này sao có thể không đủ với anh, Thiên Ca Tuệ chu môi hôn lên môi anh, kết quả bị Ủy Nam Thừa đè đầu hôn sâu, hai người hết hôn lại náo loạn trong phòng ăn, không hề cố kỵ.

Khi đi Lâm đi lau bàn vừa đứng nhìn thấy cảnh này, không khỏi lắc đầu: Người tuổi trẻ bây giờ! Quá cởi mở! Ở đâu cũng dám hôn miệng. Tôi Philadelphia ngày người đã nhiều năm rồi, mỗi lần thấy nam nam nữ nữ nước ngoài chung một chỗ hôn môi, bà nhìn vẫn hơi ngượng ngùng, haizz!

Buổi chiều tan học cùng về với Cầu Cầu, trên đường lại bị cậu ấy chế nhạo một phen.

“Tôi hôm qua sau khi trở về phòng, tớ giống như nghe được ‘Àm’ một tiếng vang lên, hai người rất kịch liệt nhì! Tốt đẹp rồi hả?” Hạ Lan Thu cười hề hề như trộm. Dieffenbach lee quỳ đôn

“Nói lại liền tức giận, là anh ấy đụng ngã tớ, đầu đập xuống sàn nhà, sưng một cục thật to rồi, đến bây giờ vẫn đau.” Thiên Ca Tuệ xoa cục u trên gáy còn chưa hoàn toàn biến mất.

“Đụng ngã cậu? He he...” Trong nụ cười của Hạ Lan Thu chứa thâm ý.

“Cầu Cầu! Là không cẩn thận đụng ngã tớ, ngã xuống đất. Cậu đừng dùng ánh mắt ấy nhìn tớ được không? Tư tưởng không thuần khiết gì cả, đều mura đâm thăm đất ở chỗ này!”

“Đừng nhìn trái phải mà nói chuyện khác, mặc kệ trong quá trình là cẩn thận hay không cẩn thận, tóm lại kết quả chính là đụng ngã, cậu cảm thấy có khác biệt sao?”

“Cái gì chứ! Cậu vốn không hiểu tình huống khi đó có được không?” Thiên Ca Tuệ gắt giọng, Cầu Cầu tuyệt đối nghĩ sai.

“Giữa vợ chồng không phải chút chuyện này sao? Còn phải tìm hiểu tình huống phương pháp?” Hạ Lan Thu nhìn cậu ấy chăm chăm, tất cả mọi người đều là người trưởng thành rồi, nên biết đều biết, không có gì ngượng ngùng, nhất là giữa khuê mật.

→→|||

Thiên Ca Tuệ cảm thấy không cần tiếp tục đi sâu hơn về vấn đề này, liền nói sang chuyện khác, “Nghe nói có một học đệ năm tư ở trường học vẫn kiên nhẫn không bỏ đuổi theo cậu?”

Hạ Lan Thu liếc nhìn Tuệ Tuệ cười đến vui vẻ, “Tớ giống như sẽ làm người có tình chị em sao?”

Phụt! Lòi này...

“Chuyện này khó mà nói chắc được ~ đáng đáp của học đệ có trông mắt màu lam đó thật đẹp trai, còn là trai đẹp nước Pháp, nhiều lăng mạn ~ ngày nào cũng mang một bó lavender của Provence lại cho cậu, chắc chắn chắc... Suy nghĩ một chút cũng duy mỹ chết mất.” Thiên Ca Tuệ vẫn coi trọng học đệ tên Wells kia, nghe nói đã theo đuổi Cầu Cầu hơn nửa năm rồi, sự chịu đựng có thể khen! Tinh thần có thể khen!

“Nếu không tôi nói với ông xã cậu, để cho anh ấy chuyển một hòm tới, cắm trong bình hoa đặt trong từng góc phòng cho cậu?” Hạ Lan Thu nói rất nghiêm túc. die nd da nl e q uu ydo n

“Ghét! Bây giờ chúng ta đang thảo luận vấn đề của cậu có được không? Đừng luôn kéo tới trên người tớ.” Thiên Ca Tuệ như cô nữ sinh nhỏ chọc chọc eo Hạ Lan Thu, gây khiến cô ngứa ngáy.

“Đừng! Cậu biết tớ sợ nhột nhát, thói quen nói không lại liền động tay thật đúng không tốt đâu ~” Hạ Lan Thu vội vàng đưa tay túm tay động lung tung của Tuệ Tuệ, hai người náo điên khùng một đường về nhà.

Sau khi về đến nhà, cha con ba người lại chưa trở lại, Thiên Ca Tuệ hơi buồn bực, lấy điện thoại đi động ra gọi điện thoại cho con trai, “Cha không đi đón các con sao?”

Âm thanh non nớt của Học Học vang lên, “Mẹ, cha dẫn chúng con đi hóng gió, mua rất nhiều đồ ăn ngon còn có chơi trò chơi.”

“Mẹ, cha nói muốn mua máy chơi game nữa ~ đến lúc đó ở nhà có thể chơi game rồi.” Trong giọng nói của Tập Tập tràn đầy hưng phấn, gần đây bé si mê game rồi.

“Ừ, đưa điện thoại cho cha các con.” Thật là, mỗi lần Thừa đều dung túng con trai những thói quen không tốt này, mua một đồng đồ chơi, chất đầy trong gian phòng trống, giờ còn mua máy chơi game về, đó không phải dạy con trai mê muội mất hết ý chí sao? Chuyện này tuyệt đối không thể!

“Bà xã, nhớ anh rồi hả?” Giọng Ủy Nam Thừa trầm thấp quyến rũ.

Thiên Ca Tuệ thầm mắng trong lòng: Nhớ lão đại anh! Trong miệng hung tợn nói: “Anh dám mua máy chơi game về, anh cũng không cần quay về nữa!”

Sau đó tút, không cho anh có cơ hội nói chuyện.

Ủy Nam Thừa sững sờ nghe đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh “Tút tut tut”, trong lòng suy nghĩ những lời rất không đầu không đuôi này, lại đưa mắt nhìn hai con trai, ngay sau đó hiểu Tuệ Tuệ lo lắng hai đứa mê muội mất hết lý trí, gần đây hai thằng nhóc này quả thật rất mê trò chơi, dường như không được tốt, chọc cho Tuệ Tuệ mất hứng.

Học Học và Tập Tập tròn tròn cặp mắt nhìn cha mình, “Cha, mẹ nói gì đó?”

“Không mua máy chơi game được.”

“A! Cha đã đồng ý chúng con mà.” Tập Tập mím miệng u oán nhìn chằm chằm người đàn ông lớn hơn mình.

“Cha, cha nói chuyện không thể không tính toán gì hết!” Học Học cũng không vui lòng rồi. di3nd@n3qu.yd0n

“Ai bảo các con lỗ miệng, mẹ các con nói rồi, nếu dám mua máy chơi game về, cha các con liền không cần đi về.” Ủy Nam Thừa bắt đầu dĩ nhiên.

“A, vậy cha liền đưa chúng con và máy chơi game tới cửa đi, lần sau chờ mẹ bớt giận rồi trở lại.” Tập Tập đưa mắt nhìn cha.

Ủy Nam Thừa thật sự tức giận, con trai anh lại vì máy chơi game mà hy sinh anh, quả nhiên là mê muội mất cả lý trí! Kiên quyết phải ngăn chặn tình huống như thế tiếp tục lan tràn! Cho nên anh quyết định nghe bà xã, không mua.

“Mua máy chơi game về cho ai chơi? Là các con, các con nói mẹ sẽ tức các con nhiều hay giận cha nhiều hơn đây?” Bụng đen nhỏ của Tập Tập sao so sánh được với bụng đen lớn của cha bé chứ, đạo hạnh còn phải tu luyện!

Khi hai đứa Học Học và Tập Tập suy nghĩ vấn đề đều thích cắn môi, quai hàm phồng lên, thật đáng yêu ~ trong lòng không thể không thừa nhận một sự thật: Đó chính là mẹ vô cùng không thích hai đứa chơi game, nếu kiên trì mua về, sẽ chọc cho mẹ mất hứng, một khi mẹ không vui mừng, sẽ không thích hai đứa, điểm này hai đứa tuyệt đối không thể tiếp nhận. Cho nên, hai đứa quyết định làm đứa bé nghe lời, không thể chọc cho mẹ mất hứng.

“Vậy thì không mua.” Học Học và Tập Tập cùng buồn rầu nói.

“Con trai ngoan, cha mua món đồ chơi khác cho các con được không? Như vậy mẹ sẽ không tức giận.” Ủy Nam Thừa cười híp mắt sờ đầu nhỏ của hai con trai, vẫn là Tuệ Tuệ có thể trấn được hai đứa!

“Cha, con muốn một bộ Transformers.”

“Cha, con muốn máy bay mô hình.”

...

Gần đây các tờ báo lớn ở Thanh Đảo, các đài truyền hình lớn đều tranh nhau viết bài về tình trạng gần đây của công ty hữu hạn khoa học kỹ thuật “Vũ Huy”, một tháng nay, cổ phiếu của công ty liên tục giảm mạnh, không hề có cơ hội tăng lại, nhân viên cũng hết nhóm này đến nhóm khác từ chức, làm lòng người bàng hoàng.

Vũ Cường ngồi trong phòng làm việc than thở cả ngày, hối hận vì mình nghe theo quyết định sai lầm lúc trước của con gái, có suy nghĩ muốn nhảy lầu, chẳng những không làm hồng đôi môi, ngược lại làm cho mình hồng rồi, chuyện này gọi là gì! di@en*dyan(lee^qu.donn)

Đều do mình hồ đồ trong phút chốc, công ty phát triển tới địa vị như bây giờ thật sự không dễ, cần gì phải tham lam nhất thời chứ?

Những ngày qua Bùi Phóng vẫn không biến sắc, tình thế “Vũ Huy” bây giờ chính là cơ hội trăm năm khó gặp đối với anh, nếu như nắm chắc, quán chặt rồi, như vậy cố gắng và âm thầm chịu đựng lúc trước của anh có giá trị đây.

Cho nên, anh đang đợi, đợi một cơ hội.

Trời cao tốt cuộc vẫn còn rủ lòng thương xót anh, cơ hội tới thật.

Mất thấy công ty đã gần như sắp phá sản, Vũ Cường chỉ đành phải cầu cứu sự trợ giúp của con rể Bùi Phóng, mặc dù trước vẫn thương thức tài ba và năng lực làm việc của cậu ta, nhưng mà dù sao không phải người trong nhà, cũng cất giấu chút ý thù địch với cậu ta.

Thời gian trước nghe con gái nói cậu ta còn quyến luyến không quên bạn gái cũ, trong lòng càng thêm không hài lòng, nhưng cậu ta đã có vị trí vững chắc ở công ty, vốn không có bất kỳ lý do gì vô cớ đuổi cậu ta đi, hơn nữa cậu ta đúng là trụ thủ đắc lực của mình, cho nên cũng liền mắt nhắm mắt mở.

Tình huống hôm nay thật sự không thể chống đỡ nổi, chỉ đành phải tìm cậu ta tới thương lượng một chút coi có biện pháp gì có thể cứu vớt công ty không.

“A Phóng à, lại nói năm thứ hai đại học con đã tới ‘Vũ Huy’ rồi, tính toán thời gian đã hơn bốn năm, trong bốn năm này cha vô cùng hài lòng với năng lực làm việc của con. Hai năm qua con và Huệ nhi tình đầu ý hợp, đính hôn hơn một năm rồi, cũng nên tìm thời gian làm hôn lễ, ngày nào đó con mời cha mẹ con tới, hai nhà gặp mặt, ăn chung bữa cơm.”

Đáy lòng Bùi Phóng thoáng qua một nụ cười lạnh lùng, lúc này nhớ tới làm hôn lễ, lúc trước đối xử với mình như thế nào? Nếu như không phải bản thân mình vài năm nay tích góp từng chút một quá nhiều khách hàng, mất đi mình chỉ sợ mất đi một phần ba lợi ích, lão già này đã sớm xuống tay với mình rồi, bây giờ sắp phá sản mới chạy tới nói vài lời này, không khỏi quá muộn!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Ở trên con đường tình yêu, cô nhất định phải chịu nhiều khó khăn như vậy sao?

Editor: Puck

“Vũ tổng, thân thể cha mẹ tôi không được tốt, bốn ba đường dài chỉ sợ sẽ không chịu nổi, ngài có ý tốt tôi thay bọn họ nhận.” Bùi Phóng rất uyển chuyển từ chối.

Sắc mặt Vũ Cường hơi khó coi, trong lòng hiểu rõ thằng nhóc này còn canh cánh trong lòng chuyện trước đó, nhưng bây giờ trừ nó ra, bản thân mình không nghĩ ra bất kỳ ai có thể nhờ giúp đỡ.

Chỉ có thể lạnh lùng nói: “Ngày hai mươi hai cuối tháng là một ngày tốt, nếu không thương lượng với cha mẹ con một chút chuyện kết hôn của con và Huệ nhi?”

Ngày hai mươi hai cuối tháng? Ông ta còn coi mình rất ngốc sao? Đôi tay nhét vào túi, giọng bình thản không chút tình cảm, “Vũ tổng, ngài có chuyện cứ việc nói thẳng đi, không cần vòng vo như vậy.”

(*) số hai = nhị = gốc (nhị trong nhị hóa)

Vũ Cường hoảng hốt trong lòng, mới một lần nữa nhìn kỹ cậu thanh niên trẻ tuổi trước mắt, ban đầu khi vào công ty vẫn còn non, cho tới bây giờ đã thành thực ổn định, bất tri bất giác đã có dáng vẻ khiến cho ông nhìn không thấu.

“Con cũng nhìn thấy tình thế bây giờ rồi, công ty sắp không chống đỡ nổi, nếu thật sự không tìm được biện pháp hữu hiệu, chỉ sợ, phải tuyên bố phá sản.” Vũ Cường thờ dãi thật dãi, nói ra mục đích thật sự của mình.

Bùi Phóng cười lạnh trong lòng: Giờ này tới tìm tôi giúp một tay? Thật đúng là biết tính toán! Nhưng trên mặt lại không lộ vẻ gì chộc một đao, “Ngày hôm nay cô phiếu lại giảm ba điểm, đã gần tới điểm thấp nhất, chỉ sợ...”

“A Phóng à, hiện giờ cha chỉ trông cậy vào con, công ty Liên Nhạc bên nước Mỹ vẫn có quan hệ hợp tác với công ty chúng ta, tiên sinh Brown CEO của công ty bọn họ vẫn qua lại nhiều năm với con, con có thể tìm ông ta nói chuyện một chút không? Xem ông ấy có thể giúp đỡ chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn này không, có yêu cầu gì đều dễ dàng thương lượng, chỉ cần có thể giữ được công ty là được.” Vũ Cường cúi người xuống cầu xin Bùi Phóng.

“Vũ tổng ngài quá đề cao tôi, tiền sinh Brown nể mặt mũi ngài thì có, sao có thể cho tôi một phó giám đốc mặt mũi?” Bùi Phóng cười đến rất châm chọc.

Vũ Cường chỉ thiếu chưa quỳ xuống cầu xin cậu ta, “A Phóng, coi như cha van con, mấy năm nay việc hợp tác với công ty Liên Nhạc vẫn luôn do con theo, tiền sinh Brown luôn có quan hệ tốt với con, nếu như con nói với ông ấy, dù sao ông ấy cũng cho con vài phần mặt mũi.”

Bùi Phóng trầm ngâm chốc lát, biết lúc này nên theo bậc thang rồi, “Tôi chỉ có thể nói thử một lần, tôi không dám bảo đảm có thể thành công hay không.”

“Được, được, có những lời này của con cha đã yên tâm, cha lập tức bổ nhiệm con làm giám đốc điều hành của Vũ Huy, sau khi công việc thành công, tặng cổ phần công ty cho con là... 20%.” Khi Vũ Cường nói ra lời này, giống như đang cắt thịt của mình, ông biết nếu không làm như vậy, Bùi Phóng không thể nào toàn lực giúp ông, chỉ có thể chịu đựng bỏ ra, mới có thể có được.

Trong lòng Bùi Phóng hiểu rõ đây đã là nhân nhượng lớn nhất của Vũ Cường, 20% cổ phần này không thể nghi ngờ đang cắt thịt ông ta, cái gọi là thấy đủ thì thu tay chính là đạo lý này, chuyện sau này vẫn cứ từ từ đi.

“Cám ơn Vũ tổng cất nhắc, Bùi Phóng nhất định tận tâm tận lực làm xong chuyện này.”

“Sau này sẽ là người một nhà, đừng quá khách khí, Huệ nhi bị cha cưng chiều quá nên hơi kiêu căng, về sau còn cần con bao dung nhiều hơn.” Vũ Cường vỗ vỗ bả vai Bùi Phóng, về mặt hiền từ.

Lão hồ ly không hổ là lão hồ ly, giả bộ còn thật giống.

“Ừm, tôi biết rồi, nếu như ngài không còn chuyện gì khác, vậy tôi ra ngoài trước, buổi tối tôi sẽ bay một chuyến đi Mỹ.” Bùi Phóng thật sự không muốn tiếp tục đối mặt với vẻ mặt lão hồ ly này của Vũ Cường.

“Đi đi, có yêu cầu gì con có hết sức đồng ý ông ta, chỉ cầu có thể giữ được công ty.” Vũ Cường tỏ vẻ mệt mỏi, thời gian này ông giống như già thêm mười mấy tuổi, tóc mai hai bên đã bạc trắng, già đi rất nhiều.

Bùi Phóng xoay người rời đi, nhếch miệng nở nụ cười hả hê, cơ hội mình đợi đã lâu cuối cùng đã tới.

Sau khi cậu ta xoay người rời đi năm phút, Vũ Cường rút cuộc không nhịn được về mặt co rút, hung hăng gạt tài liệu trên bàn xuống đất, ngực phập phồng không yên, tay bụng tách trà cũng một mực run, chỉ hận không thể bóp nát nó!

Nhiều năm như vậy ông chính là nuôi một con sói bên người, hận không thể uống máu mình ăn thịt mình!

Hai ngày sau, công ty Liên Nhạc nước Mỹ tuyên bố với bên ngoài trợ giúp khoa học kỹ thuật “Vũ Huy”, cứu vớt “Vũ Huy” trong lúc nguy nan gần như phá sản, khiến nó lần nữa tro tàn lại cháy, chỉ có điều điều kiện trao đổi là 20% cổ phần của “Vũ Huy”, tay Vũ Cường hoàn toàn run run ký xuống phần hợp đồng này.

Người bên ngoài nhìn vào, lần này “Vũ Huy” hoàn toàn thay máu, tổng giám đốc điều hành từ Vũ Huệ đổi thành Bùi Phóng, mặc dù Vũ Cường còn ngồi ở vị trí chủ tịch, nhưng hữu danh vô thực, quyền lợi căn bản bằng không.

Vũ Huệ dĩ nhiên không cam lòng như vậy, tìm Bùi Phóng cãi lộn mắng chửi anh ta tiểu nhân, nhân cơ hội đoạt quyền, còn nói mình tuyệt đối không gả cho anh ta, sẽ không để cho âm mưu của anh ta được như ý!

Bùi Phóng chỉ cười lạnh, trong lòng anh cực kỳ không muốn cưới người đàn bà chanh chua không chú ý đến hành vi, nhưng anh biết muốn lấy được 25% cổ phần trong tay cô ta, nhất định phải kết hôn với cô ta, một khi nắm bắt tới tay, anh chính là cổ đông lớn nhất của “Vũ Huy”, cũng là chủ nhân mới của nơi này.

Sau đó, anh có thể làm chuyện mình thích, cưới người mình thích, mặc dù vì để đạt được mục đích này mà anh phải bỏ ra cái giá rất lớn, nhưng chỉ cần đáng giá, anh không hối hận, cũng không có cách nào hối hận!

Mỗi lúc đêm khuya yên tĩnh, anh sẽ nhớ đến cô gái dịu dàng diễm tình trong trí nhớ đó, đáng yêu đáng yêu tươi cười này luôn không tự chủ hiện lên trong đầu anh, khắc thật sâu, không xóa đi được.

Đường mình chọn, cho dù là quỳ, cũng phải đi tiếp.

Anh kiểm chế suốt một đường đi tới, lấy được quyền lợi, lại mất đi tốt đẹp ban đầu, cũng hoàn toàn buông thả mình.

Đồng Yên rõ ràng cảm thấy gần đây Bùi Phóng luôn gọi điện thoại quấy nhiễu cô, giọng điệu cũng không nhịn được hết lần này đến lần khác, lời nói càng thêm dứt khoát, “Anh có thể đừng cứ mãi sống trong quá khứ không! Tôi đã không phải là Đồng Yên hèn yếu trước kia, càng sẽ không vẫn cứ đứng nguyên chỗ cũ chờ anh! Tôi có cuộc sống mới của mình, cũng có người yêu của mình, mà anh, đã sớm cách xa cuộc sống của tôi! Giữa chúng ta đã sớm không còn bất kỳ liên quan gì! Xin đừng tiếp tục dây dưa nữa! Đừng khiến cho tôi không nhìn nổi anh nữa!”

Bùi Phóng bây giờ, khiến cho cô càng ngày càng cảm thấy xa lạ, lần trước cũng bởi vì anh ta, a Thâm còn hiểu lầm mình, chạy đến Thượng Hải công tác một tuần cũng không để ý đến cô, làm hại cô cả ngày tinh thần cũng không tập trung, cực kỳ áy náy.

Sau dưới khích lệ của Tuệ Tuệ, cô lấy hết dũng khí bay tới Thượng Hải, máy bay hạ cánh liền chạy thẳng đến khách sạn Missha, muốn cho anh một niềm

vui bất ngờ, kết quả biết được anh không ở khách sạn, vẫn một mực ở ngoài xã giao, trong lòng không khỏi cực kỳ như đưa đám.

Cố tình xui xẻo tận cùng, điện thoại di động còn hết pin, bởi vì đi quá gấp, sạc pin và sạc dự phòng đều không mang, lần này hoàn toàn bị kịch, chỉ có thể ngồi trên ghế sa lon ngoài sảnh chính của khách sạn đợi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, cô ngồi ở đó vừa mệt vừa đói, trong lòng càng nghĩ càng uất ức, nhưng điện thoại hết pin cô còn không có cách nào gọi điện thoại cho Tuệ Tuệ và Cầu Cầu tìm chút an ủi, chỉ có thể ngồi không, đó hoàn toàn là một loại giày vò.

Cô ngồi mãi liên không nhìn được ngủ gật, trong mơ mơ màng màng giống như nghe thấy có giọng của người đàn ông và phụ nữ truyền đến, mở mắt đã nhìn thấy một người phụ nữ đáng dấp vui vẻ đang kéo cánh tay Lục Kiều Thâm đi vào sảnh chính, đáng về hai người thân mật trò chuyện với nhau, trên mặt Lục Kiều Thâm là nụ cười cung chiêu. Nước mắt Đồng Yên “Ào” cái chảy ra, mình xin nghỉ chạy đến đây khổ sở đợi bảy, tám tiếng chính là để nhìn thấy anh thân thân thiết thiết với người phụ nữ khác sao?

Chỗ trái tim đau như co rút, thì ra là mình tự mình đa tình, còn tưởng rằng anh ghen, không ngờ tới gặp người đẹp, ở trong lòng anh chỉ sợ mình cũng không quan trọng. di3n~d@n'13q21y"d0n

Nước mắt chảy xuống không ngừng, ở trên con đường tình yêu, cô nhất định phải gặp nhiều khó khăn như vậy sao?

Chờ sau khi bọn họ đi qua, cô lấy mu bàn tay lau nước mắt, kiên cường đứng lên đi ra cửa, vừa đi, nước mắt vừa mãnh liệt rơi không ngừng.

Lục Kiều Thâm đứng trong thang máy, càng nghĩ càng cảm thấy bóng lưng lúc mới vừa rồi đi qua sảnh chính đã liếc thấy rất quen mặt, rất giống như người anh ngày nhớ đêm mong, nhưng lập tức lại cảm thấy không có khả năng, giờ phút này cô hẳn còn đang đi làm ở đài truyền hình, sao có thể đột nhiên xuất hiện ở đây?

“Anh Thâm, anh sao vậy?” Em họ Mỹ Kỳ hỏi.

Cô chính là em họ nhỏ nhất của Lục Kiều Thâm, mẹ hai người là chị em ruột, từ nhỏ cô cũng rất dính lấy người anh họ này, quan hệ hai người cũng rất tốt, có thể so với anh em ruột.

“Không có việc gì.” Lục Kiều Thâm cười khẽ, chân mày vẫn nhíu chặt, mắt không hề chớp mà nhìn chăm chăm vào cô số thang máy lên từng tầng một.

Khi thang máy lên tới tầng mười lăm, dự cảm trong lòng anh càng ngày càng mãnh liệt, “Kỳ Kỳ, anh Thâm có chút việc đi trước, em lên trước đi có được không?” Nói xong liền nhấn mở cửa thang máy, vội vã chạy ra ngoài.

Đi đến một thang máy khác, trực tiếp nhấn tầng một, nhìn chung quanh một vòng sảnh chính, bóng lưng quen thuộc vừa rồi đã sớm không thấy, đột nhiên nhìn thấy hai cô gái trước quầy lễ tân đang nói chuyện, không khỏi đi tới hỏi, “Vừa rồi có ai tìm tôi không?”

Một cô gái trong đó lắc đầu một cái, “Lục tổng, không có.”

“Có. Lục tổng, chừng ba giờ chiều có một vị tiểu thư đáng về một mời đi vào, nói là tìm ngài, nhưng khi đó ngài đang ở ngoài họp, cho nên chúng tôi để cô ấy ngồi trên ghế sa lon đợi một lát, đúng rồi, sao giờ không thấy, mới vừa rồi cô ấy còn ở đó.” Một cô gái khác nhìn về phía ghế sa lon, kỳ quái nói.

“Đúng rồi, hình như cô ấy có nói cô ấy họ... Đồng.” Cô gái thứ nhất cũng nhớ ra nói.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 220-1: Dù sao ba người đàn ông nhà cậu cũng coi cậu như bảo bối mà nâng niu (1)

Editor: Puck

Trong lòng Lục Kiều Thâm “Lộp bộp” một tiếng, họ Đồng? Vậy khẳng định chính là Yên nhi không sai, không trách được cảm thấy bóng lưng quen mặt như thế.

Từ ba giờ chiều đến giờ? Yên nhi lại đợi anh bảy, tám tiếng? Sao cô ngốc như vậy, không biết gọi điện thoại cho mình chứ.

Vội vàng gọi số của cô, kết quả là “Điện thoại ngài gọi đã tắt máy, ngài chờ một chút gọi lại.”

Trong lòng vừa vui mừng vừa lo âu, cô nhóc này, sẽ không phải nhìn thấy anh và Kỳ Kỳ, hiểu lầm chứ?

Nghĩ đến đây, anh liền không kịp đợi xông ra ngoài, một đường đi tìm.

Lúc này đã gần mười hai giờ, hơn nữa là do mùa đông, người đi đường ít đi rất nhiều, Đồng Yên vừa đi vừa rơi nước mắt, gió lạnh thấu xương thổi lên mặt cô, khó chịu giống như dao cắt.

Xe taxi lui tới không có một chiếc nào sáng đèn, khiến cho cô rất chán nản, chỉ có cảm giác hôm nay mình chính là bị kịch kéo dài, dài đến tận cùng.

Hơn nửa đêm, một người phụ nữ xinh đẹp khóc như hoa lê đầm mưa * như vậy đi trên đường, quả nhiên nguy hiểm, trong hẻm nhỏ phía trước đột nhiên xuất hiện ba tên lưu manh đáng về hèn mọn.

(*) Lê hoa đái vũ: Hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi - một trong tứ đại mỹ nhân lịch sử Trung Quốc. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái.

“Ôi! Cô em, ai bắt nạt em! Nói cho anh trai, anh trai dạy dỗ nó giúp em.” Lưu manh Giáp đáng về lưu manh cười nói.

Đồng Yên hoảng sợ nhìn ba tên lưu manh đột nhiên xuất hiện, trong lòng hận chết Lục Kiều Thâm, đều do anh hại mình đến nông nỗi này, nếu như tới nay mình thật sự bị ba tên lưu manh này bắt nạt, cả đời cô cũng sẽ không tha thứ cho Lục Kiều Thâm nữa! [dinendian.loqidjon](#)

“Cô em xinh đẹp, đừng sợ! Anh đây sẽ yêu thương em.” Lưu manh Ất cười gian nói.

“Cút ngay! Cút ngay!” Đồng Yên chán ghét gạt tay những người đó ra, nước mắt rơi càng mãnh liệt.

“Chà! Còn là cô em xinh đẹp cay nồng! Anh thích.” Lưu manh Bính đã chảy nước miếng ra, đưa móng vuốt đi sờ eo Đồng Yên, hai người khác một người túm cánh tay cô, để cho cô không cách nào chống lại.

“Các người buông tôi ra! Cút ngay!” Khi tên đàn ông chán ghét đó đưa móng vuốt sờ lên mặt cô thì cô có cảm giác tâm như tro tàn.

Nước mắt rơi càng lợi hại, trong lòng hết lần này đến lần khác mắng Lục Kiều Thâm là tên khốn kiếp!

“Đừng sợ, anh đây nhất định sẽ thương yêu em.” Lưu manh Giáp cười đến hèn mọn, sáp miệng lại định hôn Đồng Yên.

Ngay trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc này, bị một người vùng vẫy đánh từ bên cạnh đến lệch đầu.

“Cút!!!” Giọng Lục Kiều Thâm như băng lạnh ngàn năm lạnh lùng quát, đau lòng Đồng Yên lại thêm một phần, đám người kia thật sự sắc đảm ngập trời *, lại bắt nạt đến người phụ nữ của Lục Kiều Thâm anh, quả thật chán sống!

(*) sắc đảm ngập trời: Đam mê dâm dục lớn đến mức che trời

Hai lưu manh khác thấy đồng bọn bị đánh, vội vàng tiến lên giúp một tay, “Mày dám làm hư chuyện tốt của bọn tao!”

Đồng Yên run run rẩy rẩy mở mắt, âm thanh vừa rồi quen thuộc đến cho cô khó mà tin được, đập vào mắt liền thấy Lục Kiều Thâm đang lăn lộn đánh nhau với ba tên lưu manh, che miệng không cho mình kêu lên kinh hãi.

Trong lòng có một tia kích động và một tia lo lắng cho anh, anh lại đến tìm mình? Vậy bạn gái anh đâu? Nghĩ đến đây, trong lòng vẫn hơi khó chịu.

“A Thâm! Phía sau!” Mắt thấy lưu manh Bính đánh lên Lục Kiều Thâm từ phía sau, Đồng Yên không nhịn được kêu lên sợ hãi.

Lục Kiều Thâm trở tay giữ chặt lưu manh Bính, cho hắn một cái ném qua vai, trực tiếp ném tới trên người hai người trước mặt, ba người nhất thời ngã thành một đồng, chặt vật không chịu nổi. [diee ndda fileeq uysd doon](#)

Bản thân anh từng học võ ở Thiếu Lâm tự, chính là ba tên lưu manh này còn không phải dễ như trở bàn tay.

Ba người kia nằm trên mặt đất không ngừng kêu khổ cầu khẩn, “Hào hán, tha mạng, lần sau chúng tôi không dám nữa, về sau anh em chúng tôi đi trên đường nhìn thấy người phụ nữ của ngài bảo đảm sẽ đi lối khác, van ngài giờ cao đánh khẽ, tha cho chúng tôi lần này đi!”

“Là chúng tôi có mắt không trông! Mắt chó đui mù! Ngài làm ơn làm phúc.” Ba tên lưu manh kia chỉ thiếu không quỳ trên mặt đất dập đầu.

“Cút!!! Nếu để cho tao nhìn thấy một lần nữa, thì sẽ không may mắn như vậy!” Lúc này Lục Kiều Thâm giống như Tu La trong bóng đêm, khát máu lạnh lùng.

Ba người kia liền lăn một vòng chạy xa.

Lục Kiều Thâm vội vàng đi tới ôm chặt lấy Đồng Yên đang run rẩy cả người, ní non bên tai cô, “Yên nhi, Yên nhi, đều là anh không tốt, là anh không tốt.”

“Hu hu...” Thân thể mỏng manh của Yên nhi được anh vững vàng siết chặt trong ngực, chỗ ngực truyền đến ấm áp khiến cho cô không nhịn được thất thanh khóc rống, tất cả uất ức trong lòng bỗng chốc bộc phát toàn bộ.

“Yên nhi, không sao, không sao.” Đôi môi nóng bỏng của Lục Kiều Thâm liên tục hôn lên chân mày, khóe mắt, ở trên má cô, cực kỳ đau lòng.

“Anh tên khốn kiếp này! Hu hu...” Đồng Yên khóc đến hơi khó thở rồi, mắt đỏ hết, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm lạnh cóng đến đỏ bừng.

“Đều do anh không tốt, chúng ta về khách sạn trước được không? Em đã lạnh cóng đến mặt đỏ bừng rồi.” Lục Kiều Thâm dịu dàng dụ dỗ nói.

“Không!” Đồng Yên không hề nghĩ ngợi liền từ chối, cô mới không cần đi tới chỗ người phụ nữ khác từng đi.

“Yên nhi, nghe lời được không? Bên ngoài gió quá lớn rồi.”

“Không! Em muốn về nhà!” Đồng Yên cũng rất bướng bỉnh, trong lòng cô có khúc mắc, nhưng lại không dám hỏi, sợ là kết quả mà mình sẽ không tiếp nhận được. đi ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Lục Kiều Thâm tràn đầy bất đắc dĩ, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cô gái nhỏ này tùy hứng bướng bỉnh, cảm giác hình như cô đang ghen, trong lòng dâng lên ngọt ngào nho nhỏ.

“Người phụ nữ mới vừa rồi kéo cánh tay anh là em họ anh, thật, anh không lừa em, là Kỳ Kỳ con gái của dì nhỏ, năm nay mới học năm hai đại học, con bé luôn luôn thân cận với anh, cho nên không e dè gì cả.”

Nghे nói như thế, kỳ cục trong lòng Đồng Yên nhất thời ít đi một phần, nhưng xấu hổ lại nhiều thêm một phần, người đàn ông này lại chỉ liếc mắt đã thấy được tâm tư của mình, thật mất thể diện!

Im lặng không nói lời nào, nước mắt rớt cuộc dừng lại.

“Sao em không gọi điện thoại cho anh, ngây ngốc ngồi ở đó chờ lâu vậy, nếu tối nay anh không trở lại thì làm như thế nào? Em cô bé ngốc này.” Lục Kiều Thâm thấy may mà mình không đồng ý ở lại nhà đi nhỏ một đêm, bằng không sẽ hối hận cả đời.

“Điện thoại di động của em hết pin, nơi này lại lạ nước lạ cái, em không có chỗ để đi.” Đồng Yên cúi đầu buồn buồn nói.

Lục Kiều Thâm thở dài, lòng ngón tay dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt của cô, rồi nói: “Đều do anh không tốt, là anh không tốt.”

“Vốn chính là lỗi của anh.” Đồng Yên chu môi nhỏ giọng lầm bầm.

“Được, đều là anh sai rồi, chúng ta về khách sạn trước được không? Em mặc mỏng manh như vậy.” Lục Kiều Thâm sờ quần áo của cô, phát hiện bên trong không hề có áo lót, không trách được tay cô lạnh lẽo như vậy.

Gió lạnh đánh tới, Đồng Yên không nhận được rung mình một cái, lại bị Lục Kiều Thâm kéo về khách sạn, đến gần sảnh chính nhìn thấy cô gái vui vẻ kia cười híp mắt đi tới, trên mặt lặng lẽ đỏ bừng lên.

“Anh Thâm, em nói sao mà anh chạy nhanh như vậy, hóa ra là đi tìm chị dâu hả?” Cô gái nhỏ mười chín tuổi tinh thần phấn chấn sáng rỡ cười nói.

Cô đã sớm nghe anh họ nhắc tới Đồng Yên, mặc dù chưa chân chính nhìn thấy, nhưng mà đoán được bảy tám phần.

“Chị dâu em tương đối xấu hổ, không thể đùa giỡn loạn được.” Lục Kiều Thâm tức giận nhìn em họ. Mặt Đồng Yên “Vèo” một cái đỏ bừng toàn bộ rồi, trong lòng ngọt ngào.

“Hi hi... Em biết rõ mà, em đến lấy đồ, không quấy rầy cả đêm đẹp của anh và chị dâu nữa, bye bye! Chị dâu, chị xinh hơn trên hình đó ~ về sau thường tới Thượng Hải chơi nha!” Ninh Mỹ Kỳ cười đến giống như đóa hoa xinh đẹp, như yêu tinh nhỏ bay đi.

“Bye bye!” Lúc này Đồng Yên mới ngẩng đầu lên, có chút ấn tượng tốt với Ninh Mỹ Kỳ.

Sau khi trở lại phòng hào hoa ở tầng chót, Lục Kiều Thâm quan tâm mở nước tắm giúp Đồng Yên, để cho cô đi vào ngâm nước nóng trước, xua đi khí lạnh.

Đồng Yên ấm áp trong lòng với tỉ mỉ và chăm sóc của anh.

Tắm xong ra ngoài, Lục Kiều Thâm đã gọi bữa tối cho cô, ăn được đặc biệt ấm áp và hạnh phúc.

“Lần sau trước khi ra cửa nhất định phải sạc đủ pin điện thoại di động biết không? Nhiều nguy hiểm như vậy!” Lục Kiều Thâm ăn vài miếng với cô.

“Ừ, hôm nay đi quá gấp, cho nên...” Trong miệng Đồng Yên còn ngậm một miếng cơm.

“Sao đột nhiên lại đến Thượng Hải vậy?” Lục Kiều Thâm biết rõ còn có hỏi, chính là định trêu chọc người phụ nữ nhỏ trước mắt, ai bảo cô hại mình đêm không thể say giấc.

Đồng Yên cúi đầu uống một ngụm canh, chậm rãi ngẩng đầu, rất kiên định nói: “Em tới tìm anh, chuyện giữa em và Bùi Phóng đã sớm là quá khứ rồi, hiện giờ... Người trong lòng em là anh.”

Một câu nói này còn có hiệu quả hơn bất kỳ lời nói nào, Lục Kiều Thâm một phát kéo cô qua, đôi môi phủ kín lên, tất cả nhớ nhưng mấy ngày nay được giờ khắc này đáp lại, khiến cho đây lòng anh hoàn toàn mềm mại.

“Yên nhi, anh yêu em” Giọng Lục Kiều Thâm hàm chứa thâm tình.

Đồng Yên chỉ cảm thấy hạnh phúc bỗng nhiên tới quá nhanh, mềm nhũn ngã vào trong ngực anh, nhẹ giọng đáp lại: “Em cũng thế.”

Lục Kiều Thâm bị câu nói “Em cũng thế” này kích thích càng thêm mãnh liệt đáp lại, đêm nay, không biết là cùi khô gặp lửa mạnh, hay lửa mạnh thiêu đốt cùi khô.

Tóm lại tất cả đều sao thuận nước đẩy thuyền, hai người cũng hoàn toàn có nhau.

Một phòng tĩnh lặng.

...

Bước ngoặt tình yêu, cũng bắt đầu từ giây phút này.

Sau khi Thiên Ca Tuệ và Hạ Lan Thu biết được tin tức tốt này thì hai người cũng cảm thấy vui mừng thay Yên nhi, Bùi Phóng không phải là mối duyên tốt của cậu ấy, thật may là gặp được Lục Kiều Thâm, hôm đó trong phòng bao ở “Bình Tuyền” nhìn liếc qua một chút, đã nhất định hai người sau này nhân quả tùy duyên.

Mấy ngày nay Ủy Nam Thừa bị Cốc Châu Dân gọi gấp về xử lý công việc, nói mình sắp hôn mê, nếu không trở về cứu gấp thì anh sẽ nhập viện rồi.

Ủy Nam Thừa tỏ vẻ tức giận với việc cậu ta không bệnh mà than, vốn không muốn để ý đến cậu ta, nhưng cậu ta lại gọi điện thoại cho Tuệ Tuệ, không biết nói gì với cô ấy, chộc cho Tuệ Tuệ ý vị thúc giục mình nhanh trở về giúp a Dân, quả thật buồn cười!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 220-2: Dù sao ba người đàn ông nhà cậu cũng coi cậu như bảo bối mà nâng niu (2)

Editor: Puck -

Hết cách rồi, anh chỉ đành phải rời đi mấy ngày trước, trước khi đi một lần nữa dặn dò con trai phải giúp cha canh chừng kỹ mẹ, không thể để cho người đàn ông khác đến gần mẹ hai đứa, càng không thể ra ngoài ăn cơm với người đàn ông khác, nhất là Trâu Thịnh đó, lại chạy đến Philadelphia làm việc, quả thật là lòng dạ Tư Mã Chiêu — người qua đường đều biết!

Học Học và Tập Tập gật đầu như giả vờ, cho dù cha không nói, hai đứa cũng sẽ canh chừng kỹ mẹ, mẹ chỉ có thể của hai đứa và cha, người đàn ông khác đừng hòng mơ tưởng, tất cả tránh qua một bên đi!

Tối thứ sáu, nữ sinh khoa hộ lý và nam sinh ngành kiến trúc có một buổi giao lưu, Tuệ Tuệ vốn không định đi, nhưng bị nhóm bạn học kéo đi báo danh rồi.

Không còn cách nào, cô chỉ đành nhờ Cầu Cầu giúp đỡ, hy vọng cậu ấy tới đây giải cứu mình, kết quả —

“Không có việc gì, tớ sẽ không nói cho Ủy Nam Thừa nhà cậu, yên tâm chơi đi, tớ sẽ đi nhà trẻ đón hai đứa Học Học và Tập Tập, nói cho hai đứa biết tối nay cậu phải lên lớp môn tự chọn, sẽ về trễ một chút.”

O(∩_∩)o

Thiên Ca Tuệ nghe như thế nào, đều cảm thấy Cầu Cầu có ý tứ hơi hả hê, hừ! Chẳng phải chỉ là giao lưu thôi sao! Tham gia thì tham gia, có gì ghê gớm đâu!

Đêm đó người tới thật sự không ít, trai đẹp gái xinh của các quốc gia tụ họp một chỗ, nam đẹp trai tuấn tú, nữ xinh đẹp quyến rũ, quả nhiên đủ đường mắt!

Trong lớp Shirley bình thường có quan hệ tốt với cô lúc này cũng bỏ cô đi câu trai đẹp, Shirley là người sinh ra và lớn lên ở California nước Mỹ, nhiệt tình phóng khoáng, vóc người câu người đến khiến Thiên Ca Tuệ tặc lưỡi hít hà, trước lời sau vênh, hình chữ S rõ ràng đến khiến mạch máu người ta phồng căng, haizzz... Hâm mộ không hết.

Lúc này, cậu ấy đang mặt dán mặt, thân thể dính thân thể khiêu vũ nóng bỏng với một nam sinh viên.

“Người đẹp, xin chào, chỗ này có ai chưa?” Đột nhiên có một giọng nam trung trầm thấp truyền đến, khiến Thiên Ca Tuệ đang suy nghĩ quay đầu lại, wow! Trai đẹp trông mắt màu xanh! Màu xanh trong suốt đó, nhìn thật trong vắt kỳ ảo, ngũ quan còn mê người như vậy, mỹ nam cực phẩm!

“Ừm, mới vừa rồi có người, nhưng bây giờ cô ấy dường như rất bận.” Thiên Ca Tuệ chỉ chỉ về phía Shirley. Dieffen dần lee quỳ đôn

Trai đẹp theo ngón tay cô nhìn tới, ngay sau đó tao nhả cười nói: “Vậy tôi không khách khí.” Khi anh ta cười lên, khoe miệng cong lên một đường cong vô cùng xinh đẹp, hấp dẫn mê người, đoạt hô hấp người ta.

Nhìn thấy mà Thiên Ca Tuệ hơi dờ dẫm, trong đầu đột nhiên hiện lên yêu nghiệt phúc hắc nhà mình, lập tức nuốt một ngụm nước miếng, bình tĩnh, bình tĩnh, thâm nhập đi lặp lại trong lòng: Sắc tức là không, không tức là sắc.

“Em ở khoa hệ lý? Có thể cho anh biết tên không?” Trai đẹp cố ý tới gần.

“Ừ, Thiên Ca Tuệ.” Trả lời rất ngắn gọn.

“Anh tên Khoa Nhĩ, rất hân hạnh được biết em.”

“Tôi cũng thế.” Thiên Ca Tuệ trả lời rất máy móc.

“Em là người Trung Quốc?” Khoa Nhĩ hoàn toàn hỏi theo cảm giác.

“Ừ.”

“Vậy em thích nơi này không?”

“Tạm được.”

...

Vẫn luôn là Khoa Nhĩ hỏi, Thiên Ca Tuệ trả lời, điều này khiến cho hứng thú của anh tăng lên một phần, cũng là lần đầu tiên anh hoài nghi sức hấp dẫn của mình, có dấu hiệu mất giá trước nữ sinh tên Thiên Ca Tuệ này.

“Nghe nói Trung Quốc có rất nhiều món ăn ngon? Có mấy kiểu ẩm thực? Hơn nữa các món ăn vật đều rất nổi danh?” Khoa Nhĩ ngược lại từng đi Hongkong mấy lần, bởi vì chị dâu là người Hongkong.

Phải biết Thiên Ca Tuệ là người yêu thích ăn ngon điển hình, đây không thể nghi ngờ nói tới đáy lòng cô, lập tức mở máy hát lên, thao thao bất tuyệt, “Anh biết không? Trung Quốc có tám khu vực ẩm thực lớn *, món ăn Quảng Đông, món cay Tứ Xuyên, món ăn Sơn Đông, món ăn Hoài Dương, món ăn Chiết Giang, món ăn Phúc Kiến, món ăn Hồ Nam, món ăn An Huy, mỗi một khu ẩm thực đều có phong cách không giống nhau, mỗi người đều có vị riêng, sở thích riêng trong lòng! Tôi thích nhất chính là món cay Tứ Xuyên và món Hồ Nam, cay đến đã ghiền, mùi vị càng khiến người ta dư hương vô cùng, ví dụ như tôm hùm cay, cà tím có mùi cá **, cá chiên xù chua ngọt, thịt bò viên sốt tiêu, sò biển dầu hào...”

(*) Tám khu vực ẩm thực hay tám vùng ẩm thực lớn, gọi là bát đại thái hệ, gồm có Việt thái (Việt = Quảng Đông), Xuyên thái (Xuyên = Tứ Xuyên), Lỗ thái (Lỗ = Sơn Đông), Hoài Dương thái, Chiết thái (Chiết = Chiết Giang), Mân thái (Mân = Phúc Kiến), Tương thái (Tương = Hồ Nam), Huy thái (Huy = An Huy)

(**) cà tím có mùi cá: là một trong những món ăn truyền thống nổi tiếng đặc sắc của tỉnh Tứ Xuyên. Thuộc món ăn có mùi cá tương đối có tính đại biểu trong hệ thống món ăn cay Tứ Xuyên. “Ngư hương” (mùi cá) và “Dư hương” (hương thơm còn lưu lại) là hai âm, có một cách gọi khác là “Cà tím còn lưu hương”.

Khoa Nhĩ rất kiên nhẫn nghe cô liệt kê một loạt dài tên đồ ăn, mặc dù mình chỉ ăn vài món trong đó, nhưng nghe cô nói đến miệng lưỡi lưu loát, cũng có chút hứng thú. die nd da nl e q uo ydo n

“Xem ra em rất thích món ăn ngon?”

“Đó là đương nhiên rồi, tôi thì muốn ăn thức ăn ngon khắp thiên hạ.” Thiên Ca Tuệ dí dõm cong môi nói.

“Có thật không? Anh biết mấy nhà hàng rất ngon ở Philadelphia, không bằng hôm nào đi nếm thử một chút?” Khoa Nhĩ cảm thấy cô gái này thẳng thắn hơi đáng yêu, đề tài không có hứng thú thì cô miễn cưỡng đáp lại mình mấy câu, chủ đề có hứng thú thì lập tức miệng lưỡi lưu loát, ngay cả trong mắt cũng lấp lánh đốm lửa nhỏ.

“Được, anh vừa mới nói anh tên là gì?” Thiên Ca Tuệ vốn chỉ định ứng phó mấy câu với anh ta, hơn nữa nơi này tiếng nhạc quá ồn, cô vốn không nghe rõ anh ta nói cái gì.

Khoa Nhĩ hoàn toàn bị đá kích, cho tới nay anh đi tới đâu đều là tiêu điểm trong đám người, muốn phụ nữ như thế nào từ xưa đến nay đều chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể, chỉ biết người trước ngã xuống người sau xông tới.

Mà vị trước mắt này, lại chớp chớp cặp mắt to sưng mù vô tội hỏi, “Anh mới vừa nói anh tên là gì?”

Lần đầu tiên có cảm giác bị đánh bại, hồi lâu vẫn chưa khôi phục được.

“Sao vậy? Không phải anh ngay cả tên mình cũng không nhớ nổi chứ?” Thiên Ca Tuệ đơn thuần chế nhạo, lại làm cho mặt Khoa Nhĩ sung huyết đỏ bừng, trong lòng thề nhất định phải theo đuổi được cô nữ sinh này, hoàn toàn chinh phục cô!

“Tôi tên là Khoa Nhĩ.”

“Khoa Nhĩ đúng không, tôi nhớ kỹ anh.” Thiên Ca Tuệ cười một tiếng, lộ ra mấy chiếc răng cửa, vô cùng dễ thương.

Hai người câu được câu không hàn huyên một lúc, sau đó trao đổi số điện thoại rồi vẫy tay bye bye. di3nd@n3qu.yd0n

Trên đường về, Shirley ôm cánh tay cô ngạc nhiên, “Mới vừa rồi người đàn ông đó thật sự là Khoa Nhĩ! Khoa Nhĩ khoa kiến trúc! Là hoàng tử bạch mã trong mắt trong lòng tất cả phụ nữ chúng ta, đẹp trai đến làm cho người ta có suy nghĩ muốn đẩy anh ấy ngã xuống giường, tư vị kia khẳng định rất mất hồn!”

Đầu Thiên Ca Tuệ đầy mồ hôi, lời nói này, cũng quá rõ ràng đi?

Mặc dù Khoa Nhĩ đúng là cực phẩm, nhưng không đến nỗi điên cuồng như vậy chứ!

Quả nhiên, phong tục địa phương không giống nhau, mức độ cởi mở cũng không giống nhau.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sau khi về đến nhà, Hạ Lan Thu đang ngồi cùng Học Học và Tập Tập trong phòng khách xem phim hoạt hình, thấy cô trở lại, giờ giờ tay lên, coi như chào hỏi, cũng không thể nói bậy trước mặt đứa bé.

“Mẹ.”

“Mẹ.”

Học Học và Tập Tập cùng nhau lao về trong ngực mẹ, “Hôm nay cô giáo ở trường học khen ngợi chúng con.”

Thiên Ca Tuệ cúi người hôn lên mặt mỗi đứa một cái, “Các bảo bối của mẹ vĩnh viễn giỏi nhất, đi tới đâu cũng được khen ngợi.”

“Mẹ, trên người mẹ có mùi là lạ.” Học Học dí mũi vào trên quần áo mẹ dùng sức ngửi một cái.

“Là mùi rượu.” Tập Tập nhứ mũi nhìn mẹ.

ORZ ~ Thiên Ca Tuệ vô cùng xấu hổ, chỉ đành phải nói dối có ý tốt, “Trên đường đi về mẹ bị một con quỷ say đụng phải, cho nên trên người dính chút mùi rượu.” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Hai tiểu quỷ rõ ràng nửa tin nửa ngờ.

Thấy vẻ mặt này của con trai, Thiên Ca Tuệ rõ ràng không vui, sưng mặt lên, “Các con không tin mẹ.”

“Tin tưởng” Cặp sinh đôi rất thức thời gật đầu một cái.

“Ngoan ~ các con đúng là bảo bối của mẹ, đi nào, chúng ta đi tắm đi.”

Sau khi tắm xong, cô lại theo con trai chơi mô hình điều khiển từ xa rồi lại theo hai đứa xem phim hoạt hình “Thám tử lừng danh Conan”, chơi đùa đến buồn ngủ, khó khăn lắm mới dụ dỗ được hai đứa ngủ.

Mang cặp mắt buồn ngủ mơ màng chạy đến phòng Cầu Cầu, chen chúc một chỗ với cậu ấy, tự động đưa tới cửa thẩm vấn.

Hạ Lan Thu buông tiểu thuyết trong tay xuống, “Nhìn hưng phấn không tầm thường trong mắt cậu khi trở về, chẳng lẽ có nhìn trúng?”

“A! Biểu hiện của tớ rõ ràng như vậy sao?” Không trách được Học Học và Tập Tập cũng nghi ngờ.

“Lỗ mũi của con trai cậu quá linh rồi, hơn nữa khứu giác quá mức mà cậu có thể nghĩ tới.” Hạ Lan Thu sao không rõ suy nghĩ trong lòng cậu ấy.

“Không đúng, nhất định là do trước khi Thừa đi đã âm thầm dẫn dò hai đứa gì đó.” Thiên Ca Tuệ nhứ chân mày.

“Ông xã cậu càng khứu giác cậu, dù sao ba người đàn ông trong nhà cậu đều coi cậu như bảo bối mà nâng niu.” Hạ Lan Thu cười đến cung chiều. die emnd kdan/le eequhyd onnn

○__○ Khóe miệng Thiên Ca Tuệ giật giật, ba người đàn ông nhà cô... Đó cũng là hai người cha và ông xã có được không, con trai còn là người bạn nhỏ

đấy.

“Bọn họ đó là không yên lòng tớ!” Thiên Ca Tuệ tức giận nắm quyền.

“Vậy cậu khiến cho người ta yên tâm sao?”

“Cái gì chứ! Cả đêm tớ đều ngoan ngoãn ngồi trong góc phòng uống đồ uống có được không, nam sinh tên Khoa Nhĩ đó chủ động đến gần tìm tớ.” Trong giọng nói tràn đầy vẻ giận dữ.

“Khoa Nhĩ?” Hạ Lan Thu nhú mày.

“Đúng vậy, có phải cậu cũng biết anh ta không? Hai người cùng một ngành mà!”

“Nhưng anh ta có danh lăng nhăng, cậu có chứng mực.”

“Bà chị, làm phiền cậu đừng nói mập mờ như vậy có được không, tớ và anh ta nhiều nhất coi như quen biết sơ qua, nếu không phải anh ta nhắc tới thức ăn ngon gọi lên hứng thú của tớ, tớ mới lười phản ứng lại anh ta.

Hạ Lan Thu liếc cậu ấy một cái, “Người ta đã nhắc tới bản chất tham ăn của cậu rồi, cậu còn không ngoan ngoãn mắc câu?”

囧, thật to 囧.

“Bà chị, em không phải là con cá suốt ngày bơi qua bơi lại.” Thiên Ca Tuệ mỉm môi cười.

“Vậy cậu chính là con cá nằm dưới hồ cá chờ ăn.” Hạ Lan Thu cũng mỉm môi cười.

“Hừ hừ!” Thiên Ca Tuệ xấu hổ tím mền, thở phì phò bò dậy trở về phòng ngủ.

“Cục cưng, trước khi ngủ không được tức giận, dễ mất ngủ.” Hạ Lan Thu ở sau lưng cười nói.

Thiên Ca Tuệ nổi da gà thiếu chút nữa rơi xuống đầy đất với xưng hô cục cưng này của Cầu Cầu, hít một hơi thật sâu, bình tĩnh trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 221: Đáng vẻ anh như thế này, em kêu anh ăn như thế nào?

Editor: Puck -

Sau khi Thiên Ca Tuệ và Khoa Nhĩ ra ngoài ăn hai bữa, phát hiện anh ta còn rất hài hước thú vị, mặc dù có danh hiệu hoa hoa công tử, nhưng trong bụng dù ít dù nhiều cũng có chút kiến thức.

Điều này khiến cho cô một lần nữa có nhận thức về anh ta, chỉ có điều khiến cho cô rất nhức đầu đó là, mấy nữ sinh ái mộ Khoa Nhĩ lập tức chia toàn bộ mũi nhọn về phía cô, thường ngày ở tất cả các góc trường học bao vây chặn đánh cô, khiến cho cô rất buồn bực!

Thật hận không thể giống như những nữ sinh Arab kia, đi đâu cũng mang sa che mặt, ung dung tự tại.

Cho nên cô quyết định lý trí vạch rõ giới hạn với Khoa Nhĩ, tránh cho tai họa vô tội.

“Tôi nói về sau anh đừng tới tìm tôi.” Thiên Ca Tuệ rất quả quyết nói, mặc dù cô rất muốn trực tiếp không để ý đến Khoa Nhĩ, nhưng vẫn tự mình nói rõ ràng với anh ta thì hơn, dù sao người ta mời mình đi ăn ngon mấy lần, nên có chút lễ phép cần bản.

“Tại sao?” Khoa Nhĩ hơi không hiểu, mấy ngày nay không phải bọn họ chung đụng rất tốt sao? Anh biết Thiên Ca Tuệ với anh không giống như những người phụ nữ trước kia, cho nên phải từ từ, không thể nóng vội.

“Tại sao cái gì? Anh biết mỗi ngày có bao nhiêu người phụ nữ ái mộ anh chạy tới làm phiền tôi không? Phiền cũng sắp phiền chết rồi, cho nên tôi quyết định chúng ta đừng làm bạn nữa.” Thiên Ca Tuệ cau mày trừng mắt nhìn anh ta.

Lúc này Khoa Nhĩ lệ rơi đầy mặt, “Tuệ Tuệ, em đang ghen đúng không?”

Thiên Ca Tuệ bị ghen đến ho khan liên tiếp, gương mặt đỏ bừng, “Tôi ghen? Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi ghen!” Đầu tôi cũng không chấp mặt!

Cô nói trong lòng

“Hai con mắt anh đều thấy được, khi em nói đến những cô gái kia rất tức giận, đây chính là biểu hiện của ghen.” Mắt xanh của Khoa Nhĩ chớp chớp.

Phụt! Nguyên nhân tức giận của cô vốn không phải như trong tưởng tượng của anh ta, cô vốn cho rằng anh ta cũng không tệ lắm, cho nên làm bạn với anh ta, nhưng bây giờ phát hiện làm bạn với anh ta không phải một mối bình thường, còn phải mạo hiểm bị nguy hiểm đến tính mạng, thường bị những người phụ nữ kia uy hiếp đe dọa, cô cũng không phải ăn no rồi việc, tại sao phải bị tội như vậy!

Anh ta cũng không phải là gì của cô! Không có chút quan hệ nào với cô.

“Vây đoán chừng ánh mắt anh có tật rồi, tôi đây rõ ràng là biểu hiện tức giận! Nói thế này, con người tôi thích đơn giản, không thích phức tạp, anh bây giờ khiến cho tôi cảm thấy chơi với anh là một chuyện hết sức phức tạp, khiến cho tôi rất không thích, cho nên, vẫn sớm chào từ giả thì tốt hơn.” Thiên Ca Tuệ rất kiên nhẫn giải thích. die,n; da.nlze.qu;ydro/nn

Khoa Nhĩ bị lời nói lòng vòng của cô đến đầu choáng ngất, nhưng anh nghe hiểu câu cuối cùng, mắt xanh trở nên tối sầm trong nháy mắt, chẳng lẽ mình cố gắng nhiều ngày như vậy cũng trở thành uổng công rồi sao? Còn không bắt sống được trái tim cô?

Dùng một câu nói của Trung Quốc để hình dung, đó chính là rỏ trúc mức nước – công dã tràng.

Anh không cam lòng! Lần đầu tiên trong đời đụng phải một người phụ nữ khó trị như vậy, hơi nhìn không thấu, giống như hoa hồng có gai, trong lòng đột nhiên thoáng qua suy nghĩ xấu xa.

“Cuối tuần này xã đoàn chúng ta có một hoạt động cắm trại dã ngoại, em đi cùng anh có được không? Coi như thỉnh cầu cuối cùng của anh? Đồ nướng và đồ ăn đều tự mang.”

“Cái này, tôi thật sự không thể đi được.” Thiên Ca Tuệ không chút suy nghĩ liền từ chối, không nói chính cửa ải của cô, nói tới con trai cô đi, vậy khẳng định ôm bấp đui cô không để cho cô đi, còn có ông xã ở thành phố W xa xôi, sau khi biết được đoán chừng sẽ nổi trận lôi đình, hậu quả rất nghiêm trọng.

Khoa Nhĩ cho rằng cô sợ mình gây bất lợi cho cô, vội vàng giải thích: “Trong xã đoàn có rất nhiều người tham gia, em có thể kêu Hạ Lan Thu đi cùng em.”

“Ặc... Mặc dù nghe rất thú vị, nhưng tôi thật sự không thể đi.”

“Tuệ Tuệ, coi như em nể tình chúng ta đã từng làm bạn với nhau, đồng ý một thỉnh cầu cuối cùng của anh được không?” Hai mắt xanh lục của Khoa Nhĩ nổi lên nước mắt, anh sử dụng đòn sát thủ của mình, thế tất nhiên phải được người phụ nữ này! Sau đó vứt bỏ cô!

Trời! Anh ta lại có thể khóc, Thiên Ca Tuệ hơi không dám tin tròn tròn cặp mắt, không đến nỗi vậy chứ! Người đàn ông này trở nên yếu đuối như vậy từ khi nào?

“Có phải tuyên lệ của anh phát triển quá không? Hay nói anh bị Lâm Đại Ngọc nhập vào người?”

“Lâm Đại Ngọc là ai?” Khoa Nhĩ không hiểu hỏi.

“Anh có biết bốn kiệt tác văn học cổ đại của Trung Quốc không?”

(*) Bốn kiệt tác văn học cổ đại Trung Quốc (Trung Quốc tứ đại danh tác): Xếp theo thứ tự thời gian, Tam quốc diễn nghĩa – La Quán Trung, Thủy hử - Thi Nại Am, Tây du ký – Ngô Thừa Ân, Hồng lâu mộng – Tào Tuyết Cần.

“Anh biết ‘Tây du ký’.”

“Nói nhảm, bây giờ còn có ai không biết ‘Tây du ký’ sao? Những bộ khác thì sao?” di3n~d@n`Bq21y"d0n

“Không biết.” Khoa Nhĩ lắc đầu một cái.

“Được rồi, anh ngay cả bốn kiệt tác văn học cổ đại của Trung Quốc cũng không biết, hai ta không cách nào khai thông, sớm gặp nhau thì cũng có lúc chia tay thôi.” Thiên Ca Tuệ giang tay, rất tỏ vẻ vô tội.

Về mặt của Khoa Nhĩ khó coi, theo trực giác người phụ nữ này đang đùa giỡn anh, nhưng lại không tìm được câu nào cãi lại, trong lòng càng thêm kiên định ý tưởng muốn chiếm được cô của mình.

Đàn ông mà, đều thích đi chinh phục những người phụ nữ không có hứng thú với mình, quả nhiên cực kỳ biến thái.

Vì vậy, chuyện đi cắm trại dã ngoại đã bị Thiên Ca Tuệ dùng bốn kiệt tác văn học cổ đại hóa giải rồi, khiến cho cô lại một lần nữa sinh ra tính kính ngưỡng với bốn kiệt tác văn học cổ đại, càng thêm bội phục thông minh tài trí của mình. ORZ~~~~

--- -----

Mấy ngày nay Ủy Nam Thừa đều loay hoay đến trời đất mờ mịt, một ngày hai mươi bốn giờ đều chỉ nằm trên ghế sa lon chợp mắt ba giờ, ăn cơm cũng không theo quy luật, liều mạng tăng ca làm thêm giờ chính là vì nhanh chóng hoàn thành công việc, xong đi với bà xã và con trai.

Ngồi lên chuyến bay đi Newyork, anh mệt mỏi, đưa tay lên vuốt hai bên trán, đợi lát nữa phải chủ trì một hội nghị quan trọng, phải giữ tinh thần.

Nghĩ đến hành động việc làm gần đây của Thiên Ca Tuệ ở trường học, anh chỉ hận không thể lập tức bay qua hung hăng đánh mông cô, vô cùng trêu hoa ghẹo nguyệt không nói! Lại còn mập mờ với người đàn ông khác! Nhất là giấu con trai ra ngoài ăn cơm với người đàn ông tên Khoa Nhĩ đó! Khiến cho anh vô cùng khó chịu.

Tối hôm qua gọi điện thoại cho cô, hai người vì chuyện này còn rùm beng nho nhỏ, Tuệ Tuệ nói anh tham gia quá đáng vào tự do của cô, cô vốn có quyền tự do kết bạn, cho dù là nam hay nữ, đều không cần xin phép anh.

Giận đến anh sắp bị nội thương, cô nhóc này càng lúc càng có dũng khí rồi! Có tình những ngày qua anh bị công việc quán thân, không phân thân ra được, chỉ đành phải tạm chịu đựng.

Lúc họp anh đã cảm thấy chỗ bao tử có cảm giác đau mờ mờ ảo ảo, nhưng không chú ý bao nhiêu, nghĩ tới lát nữa uống thuốc là được, thời đại này ai mà không bị mắc bệnh bao tử gì đó. dieendaanleequyrydonn

Điều khiển cuộc họp được một nửa, anh mới cảm thấy không đơn giản như mình nghĩ, càng ngày càng đau, đau đến trên trán anh đổ mồ hôi lạnh, chỉ đành dùng tay phải đè lại, ánh mắt tập trung về mặt chăm chú nhìn phó giám đốc còn lại đang báo cáo nội dung trên máy chiếu.

Dạ dày truyền đến co rút giống như đau đón lan từng vòng từng vòng một ra, mồ hôi trên trán cũng càng ngày càng nhiều, mơ hồ có khuynh hướng nhỏ xuống, Ủy Nam Thừa hơi không chịu nổi cúi đầu, cảm thấy chỗ đó sắp vỡ ra rồi.

Khi đến lượt anh tổng kết báo cáo, chỉ có thể gắng gượng chống bàn đứng lên, vốn cho rằng có thể chờ đến hội nghị kết thúc, kết quả, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, ngay trước mặt tất cả nhân viên cấp cao của công ty, mềm nhũn té xuống —

“Nam Nam!” Cốc Châu Dân kinh hô đi nhanh tới, chỉ kịp bảo vệ đầu cậu ấy không bị đập xuống đất, “Nam Cung, mau kêu lái xe chạy đến trước cửa, Nam Nam nhất định bị bệnh bao tử phát tác.” Các nhân viên cấp cao khác cũng biết rõ Ủy tổng được trong nhóm công nhận luôn điên cuồng làm việc, cảm thấy khâm phục thật sâu với tinh thần làm việc mệt đến bệnh bao tử phát tác của ngài ấy.

Đại học mới.

Trong phòng học xếp theo hình bậc thang, điện thoại của Thiên Ca Tuệ ở trong túi quần vẫn “Vang” không ngừng, đáng tiếc cô tắt chuông rồi, vốn không nghe được, hơn nữa giờ phút này cô đang tập trung nghe giảng, liền bỏ quên điện thoại di động.

Trong một gian phòng học khác, một chuỗi dài chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, thế tới hung hăng.

Các bạn học rời rít hướng về phía chủ nhân của tiếng chuông — Hạ Lan Thu, tập trung nhìn.

Hạ Lan Thu thầm nói: Nguy rồi! Hôm nay sao lại quên chỉnh chế độ rung, chấp nhận lấy ra, hiển thị cuộc gọi đến là: Ủy Nam Thừa.

Không do dự ấn nút nghe.

【Hạ Lan Thu tiểu thư, bây giờ cô ở cùng một chỗ với Tuệ Tuệ sao? Nam Nam bị bệnh bao tử phát tác nhập viện rồi, làm phiền cô báo lại với cô ấy một tiếng.】 Trong giọng nói của Cốc Châu Dân hơi nóng nảy.

Hạ Lan Thu nghe giọng nói này không giống là Ủy Nam Thừa, tiêu hóa một phút mới rõ ràng là sự việc như thế nào, gọn gàng đáp lại: “Ok, tôi hiểu, nhất định sẽ báo lại cho Tuệ Tuệ.” die~nd a4nle^q u21ydo^h

Ngay sau đó xin phép đi ra lớp học, một đường gọi điện thoại cho Tuệ Tuệ đều không ai nghe, liền hiểu nguyên nhân điện thoại gọi tới chỗ cô.

Thật may mà hôm nay Tuệ Tuệ lên lớp cộng đồng, phòng học cách không tính là xa, đi mười phút đã tới.

Thiên Ca Tuệ kỳ quái sao Shirley cứ dùng tay chọc cô, ngược mắt nhìn giáo sư, phát hiện thầy vẫn nghiêm túc giảng bài, cũng không có gì khác thường mà!

“Ngoài cửa sổ!” Shirley nhỏ giọng nói.

“Cái gì ngoài cửa sổ?” Thiên Ca Tuệ không hiểu liếc nhìn ngoài cửa sổ, vừa đứng nhìn thấy Cầu Cầu đứng đó nhìn mình, vội vàng đứng lên báo với giáo sư, nhẹ chân đi ra ngoài.

“Cầu Cầu, buổi sáng nay không phải cậu có tiết sao?” Thiên Ca Tuệ kỳ quái hỏi.

Hạ Lan Thu tức giận trừng mắt nhìn cậu ấy, “Ủy Nam Thừa nhà cậu nhập viện rồi.”

“Hả... Cậu nói cái gì?” Thiên Ca Tuệ hoàn toàn không đuổi kịp suy nghĩ của cậu ấy.

“TỐ, NÓI, NGƯỜI, ĐÀN, ÔNG, NHÀ, CẬU, NHẬP, VIỆN, RỒI.” Hạ Lan Thu gần từng chữ.

“Cầu Cầu, trò đùa này không buồn cười.” Thiên Ca Tuệ vẫn hơi không thể tin được, sao Thừa lại đột nhiên nằm viện chứ? Hôm nay cũng không phải ngày cá tháng tư.

“Tự cậu cầm điện thoại ra nhìn một chút, có bao nhiêu cuộc gọi lỡ.”

Thiên Ca Tuệ nghi ngờ cầm điện thoại di động ra, mở xem, có năm cuộc gọi lỡ của a Dân? Cầu Cầu có một cuộc.

Lúc này mới cảm thấy có gì không đúng, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Nói là bệnh bao tử phát tác nhập viện rồi.”

Chân mày Thiên Ca Tuệ lập tức nhú lại thành hình chữ Xuyên (川), Thừa quả thật có bệnh bao tử, nhưng chưa từng nghiêm trọng như vậy! Sao đột nhiên nhập viện rồi? die nda nle equ ydo mn

“Sẽ không phải bị cậu chọc tức thành như vậy chứ?” Hạ Lan Thu đột nhiên lạnh lạnh liếc nhìn Tuệ Tuệ.

“Làm sao có thể? Tớ nào có chọc giận anh ấy!” Thiên Ca Tuệ vội vàng kêu lên.

“Tôi ngày hôm qua hình như tớ nghe thấy người nào đó cãi nhau trong điện thoại?”

“Là anh ấy can dự vào tự do thân thể của tớ, không cho phép tớ thể này không cho phép tớ thể kia, thật bá đạo! Tớ đương nhiên phải cãi lại.” Âm thanh càng lúc càng nhỏ, mặc kệ Thừa có phải do mình chọc tức đến nằm viện hay không, mình cũng phải gánh chịu một phần trách nhiệm.

Nam Cung Mạch tuân theo căn dặn của Ủy tổng cố ý lấy laptop của ngài ấy từ công ty tới, bảo là muốn làm việc, thật đúng là một điển cuồng làm việc tiêu chuẩn! Đã ngã bệnh rồi vẫn không quên làm việc.

Đột nhiên thấy một bóng người quen quen phía trước, không khỏi chào hỏi, “Ủy phu nhân.”

Thiên Ca Tuệ xoay người lại, nhìn thấy là Nam Cung Mạch, không khỏi mừng rỡ như điên: “Anh tới thật đúng lúc, tài xế đón tôi tôi cũng không biết phòng bệnh của Thừa rốt cuộc ở đâu, anh dẫn tôi tới đó đi.”

“Được.” Nam Cung Mạch mỉm cười gật đầu.

“Nam Cung, xưng hô Ủy phu nhân này hơi là lạ, anh cứ gọi tôi là Tuệ Tuệ thôi.”

“Chuyện này, sợ rằng không được tốt.” Nam Cung Mạch hơi khó xử, sao anh có thể gọi phu nhân tổng giám đốc là Tuệ Tuệ chứ? Nếu như bị tổng giám đốc nghe được, đoán chừng sẽ bị dày tới Arab mất!

“Tôi nói có thể thì có thể.” Thiên Ca Tuệ không cảm thấy có gì không ổn.

Nam Cung Mạch thấy rất may mắn vì lúc này vừa tới cửa phòng bệnh, cho nên miễn tiếp tục dây dưa vấn đề này.

“Đến rồi.”

Thiên Ca Tuệ đẩy cửa đi vào, phát hiện là phòng tiếp khách nhỏ, vòng đi vào mới là phòng bệnh, cực kỳ xa hoa, ngay cả phòng ăn và phòng bếp cũng có, thiết bị đầy đủ mọi thứ, quả nhiên không giống bình thường!

Nghe được tiếng động ở cửa, Ủy Nam Thừa đang nằm nghiêng trên giường nhắm mắt truyền nước biển mở mắt, nhẹ nhàng liếc nhìn người đi tới, trong mắt thoáng qua vẻ u oán.

“Ủy tổng, đã mang laptop tới, đặt lên bàn, tôi đi ra ngoài trước.” Nam Cung Mạch rất biết điều để không gian lại cho hai vợ chồng.

“Cái gì? Anh đã bệnh thành ra như vậy rồi mà còn phải làm việc?” Thiên Ca Tuệ không vui bỏ laptop vào trong góc ghế sa lon xa Ủy Nam Thừa nhất.

Ủy Nam Thừa nhàn nhạt liếc cô một cái, không nói lời nào, liếc nhìn trái nho trong giỏ xách bên cạnh, “Anh muốn ăn nho.”

Thiên Ca Tuệ lập tức chân chó cảm một chùm nho vào trong toilet rửa mấy phút đồng hồ mới ra ngoài, đặt trong khay đưa cho anh.

“Dáng vẻ anh như thế này, em kêu anh ăn như thế nào?” Ủy Nam Thừa liếc cô một cái.

Người bị bệnh lớn nhất, hưởng chi mình còn có vài phần trách nhiệm, cho nên – nhin.

“Vậy em bóc vỏ cho anh ăn.” Thiên Ca Tuệ cười đến được gọi là rục rờ, cầm một trái nho lên, lột vỏ, lộ ra thịt quả tròn bóng lóng lánh trong suốt, “Nào, há mồm.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 222: Ngoan, ăn thêm một miếng nữa đi...

Editor: Puck - Diễn đàn

Úy Nam Thừa ngoan ngoãn há mồm, một ngụm nuốt vào, đôi môi còn cố ý mút ngón tay cô, chậm rãi ngo ngoáy, trông mắt đen vũng vàng khóa chặt người nào đó, hiện lên ánh sáng u ám, hơi âm trầm.

Nhìn thấy mà Thiên Ca Tuệ thấp thỏm trong lòng, “Người ta cũng không phải cố ý chọc giận anh, trong trường học nhiều nam sinh như vậy, em cũng không thể cứ gặp bọn họ lại giống như cảm điếc.”

“Anh có nói không để cho em nói chuyện với bọn họ sao? Chỉ có điều không thể quen thân.” Úy Nam Thừa liếc nhìn cô.

“Em nào có quen thân!”

“Trong lòng em tự biết rõ.” Cô nhóc này, lại còn không thừa nhận!

“A, anh nói Khoa Nhĩ à, anh ta chính là mời em ăn vài bữa cơm mà thôi, chúng em chỉ là bạn bè bình thường.”

“Bạn bè bình thường? Bạn bè bình thường mà phải ân cần với em như vậy? Anh thấy cũng sắp vượt qua thằng nhóc Trâu Thịnh kia!” Cả người Úy Nam Thừa bốc lên vị chua, chua chát đến Thiên Ca Tuệ cũng cảm nhận được.

Tâm tình của cô trở nên cực tốt, thì ra là ông xã ghen, vậy càng phải trêu chọc anh thêm mới được. d1en d4nl 3q21y d0n

“Ông xã, em thật sự chỉ coi Khoa Nhĩ là bạn bình thường, em lại không ngăn cản được suy nghĩ và hành động của anh ta. Chỉ có điều anh yên tâm đi, người ta đối với anh đó là tuyệt đối trung thành không hai lòng, trời đất chứng giám, mặt trời và mặt trăng đều có thể nói rõ.” Thiên Ca Tuệ cười đến rất vui vẻ.

“Tới đây.” Úy Nam Thừa vỗ bên cạnh giường.

Tay Thiên Ca Tuệ đang bóc vỏ dưa hấu một chút, giương mắt, “Làm gì?”

Nhìn đáng vẻ, giống như định đánh cô, cô mới không cần đưa lên để bị đánh đấy.

Úy Nam Thừa thấy cô vẫn ngồi đó không nhúc nhích, tức giận trong mắt lập tức lên tới, trầm mặt nhìn chằm chằm vào cô.

Ặc... Động tác nhét trái nho vào trong miệng của Thiên Ca Tuệ lập tức dừng lại, mới vừa rồi vẫn bóc cho người nào đó nằm trên giường ăn, chính cô còn chưa ăn một miếng nào đâu, lúc này thấy ánh mắt anh tối nhìn mình chằm chằm, nuốt một ngụm nước miếng, nhét trái nho đã bỏ vào trong miệng mình một lần nữa vào trong miệng Úy Nam Thừa.

“Được rồi, cho anh ăn.”

Mặt Úy Nam Thừa đều đen rồi, rất dùng sức cắn nát thịt trái nho, nhìn thấy mà Thiên Ca Tuệ run lên, vấn đề mấu chốt là người nào đó ăn hết trái nho xong còn cắn ngón tay của cô không buông ra, hàm răng còn gặm từng chút từng chút một, hai mắt sâu thẳm mà nhìn chằm chằm vào cô.

Hình ảnh rất quý dị!

Cô tự dưng rung mình một cái, ngón tay cái bị ông xã ngâm trong miệng cắn đau quá, mỗi một lần gặm lại có một dòng điện liên “Vèo vèo” đánh qua toàn thân, tiếp theo đó từng té bào trên người cũng bắt đầu nổ tung.

Vội lấy lòng đi sờ mặt yêu nghiệt của anh, dùng sức chiếm tiện nghi, “Ngoan, người ngã bệnh không thể nổi giận, em đi tới là được.”

“Còn phải ôm” Lúc này Úy Nam Thừa mới buông ngón trỏ của cô ra, giọng rất uất ức. dinendian.loqidJon

Thiên Ca Tuệ vừa nghe giọng nói tội nghiệp của ông xã, trái tim nhỏ liên rung động không ngừng, cực kỳ đau lòng tiến tới nằm cạnh anh, mấy ngày không thấy đã tiêu tụy đi rất nhiều, nhất định do quá liều mạng làm việc, cho nên quên ăn cơm, dẫn tới bệnh bao tử phát tác.

“Về sau không được liều mạng làm việc như vậy.”

“Không dốc sức liều mạng làm việc sao kiếm tiền nuôi gia đình.” Úy Nam Thừa cố ý trích dẫn lời bà xã nói ngày đó.

“Không phải anh nói là chúng ta không thiếu tiền sao?” Cho rằng em dễ bị gạt như vậy hả! Lần trước không phải anh cũng nói như vậy sao! Thiên Ca

Tuệ trầm nghĩ trong lòng.

“Mặc dù không thiếu tiền, nhưng cũng không thể ăn không ngồi rồi, mỗi một ngày qua đi, tiền lại ít đi một xấp, cho nên vẫn phải nỗ lực làm việc.”

“Vậy lần trước là anh lừa gạt em?” Thiên Ca Tuệ không vui cau mày.

“Không có lừa gạt em, bản chất không giống nhau mà thôi.”

“Cái gì là bản chất không giống nhau, rõ ràng chính là giống nhau. Có phải mấy ngày này anh không ăn cơm từ tẻ không?” Thiên Ca Tuệ quyết định không tra cứu thêm vấn đề kia nữa.

“Em và người đàn ông khác ra ngoài ăn cơm, anh ăn không biết ngon, nuốt không trôi.” Úy Nam Thừa rất buồn bã.

Phi! Thiên Ca Tuệ không nhịn được bật cười, Thừa phát huy bản chất oán phu đến vô cùng nhuần nhuyễn như thế.

Úy Nam Thừa rất không hài lòng với tiếng cười của cô, cánh tay dài giang ra, cố định cô ở trong lòng mình.

Thiên Ca Tuệ hơi giãy giụa, bị giọng nói nhẹ nhàng của anh ngừng lại, “Đừng động, để cho anh ôm em một lúc.” diee ndda ffileeq uysd doon

Lúc này Thiên Ca Tuệ mới yên tĩnh lại, đầu dán lên cổ ông xã, trái tim tựa sát trái tim, cảm nhận tiếng tim đập “Thịch thịch thịch” của nhau, tốt đẹp bao nhiêu.

Bên trong phòng yên tĩnh, ấm áp yên bình.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Khi Cốc Châu Dân đi vào cửa bệnh viện, liền bị một y tá trẻ tuổi xinh đẹp chú ý đến, còn liên tiếp liếc mắt đưa tình với anh, anh thì chớp chớp mắt lưu ly, cười đến câu người.

Còn có y tá ân cần đưa anh đến trước phòng bệnh của Úy Nam Thừa, đứng ở cửa chỉ nghe thấy một đoạn đối thoại thú vị bên trong.

“Ngoan, ăn thêm một miếng nữa nào...” Giờ phút này cả người Thiên Ca Tuệ tản ra hào quang của người mẹ, hoàn toàn dùng thái độ dụ dỗ con trai tới dụ dỗ ông xã.

“Không ăn, quá nhạt, miệng đắng.”

“... Nhưng bác sỹ nói anh chỉ có thể ăn đồ thanh đạm, không thể kích thích bao tử nữa, nó quá yếu ớt.”

“Vậy cũng không cần ăn, anh càng yếu ớt hơn nó.”

ORZ ~~~ Một tay Thiên Ca Tuệ bưng chén cháo, một tay nắm chặt muỗng, trong muỗng còn có hai phần ba cháo trắng, bị lời nói của anh làm nghẹn, Thừa quả thật rất yếu ớt, yếu đến té xỉu.

“Nào, há mồm, chỉ ăn một miếng này...”

Úy Nam Thừa bắt đắc dĩ há miệng, anh cực kỳ ghét ăn cháo, nhạt phát đắng.

Cốc Châu Dân cười híp mắt đi vào, “Chà! Không nhìn ra Nam Nam còn rất biết làm nũng đó ~”

Mặc dù giờ phút này Úy Nam Thừa mặc đồ bệnh nhân, sắc mặt không được tốt, nhìn có vẻ tiêu tụy vì bệnh tật, nhưng lạnh lùng trong mắt không hề giảm chút nào, lạnh lẽo nhìn lướt qua Cốc Châu Dân, gió lạnh đến thấu xương.

“A Dân, anh đến rồi.” Thiên Ca Tuệ nhìn về phía Cốc Châu Dân cười cực kỳ xán lạn, điều này làm cho người nào đó khó chịu, nhẹ giọng “Khự” một tiếng, buồn bực nói, “Anh muốn ăn cháo...”

Thiên Ca Tuệ quay đầu trừng mắt liếc nhìn anh, bĩu môi, “Lúc không ăn lúc lại muốn ăn, anh rốt cuộc muốn như thế nào đây?”

Cốc Châu Dân dứt khoát ngồi trên ghế sa lon bên cạnh, hai chân vắt chéo thoải mái dựa vào nệm êm, nhìn hai người cười nham nhở.

“Bác sỹ nói anh không thể bị kích thích...” Tên yêu nghiệt phúc hắc nào đó lạnh lùng nói.

“Ừ, ông xã, ngoan, há mồm...” Thiên Ca Tuệ hít khí, không thể bị kích thích đó không phải rõ ràng cảnh cáo mình không thể quá hung dữ với anh sao? Hừ hừ... Chờ anh khỏi rồi xem cô trừng trị anh như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 223: Anh không thể vận động kịch liệt, nếu không... Em tới?

Editor: Puck - Diễn đàn

Cốc Châu Dân đang uống nước bị câu nói ngọt ngào đến chết người kích thích đến ho khan kịch liệt, ho đến đỏ bừng cả khuôn mặt, giống như một hơi không thờ ra nổi.

“Bình tĩnh, bình tĩnh, anh chưa từng nghe câu xúc động là ma quỷ sao?” Thiên Ca Tuệ quay đầu liếc nhìn người nào đó đang ho khụ khụ không ngừng.

“Anh thật sự không bình tĩnh được, hai người có thể dừng xem anh là không khí không!” Cốc Châu Dân tức giận nói.

“Tôi không ngại cậu ra ngoài phòng khách đợi.” Úy Nam Thừa lạnh lạnh nói.

Cốc Châu Dân giận đến tay run run: “Mỗi một người đều là đồ không có lương tâm, hừ hừ!”

Úy Nam Thừa liếc nhìn cậu ta, không nói lời nào.

Thiên Ca Tuệ đã sớm thành bình thường với hành vi này của Cốc Châu Dân, tự lo thu dọn chén đĩa ông xã đã ăn xong, đang chuẩn bị đi rửa, lại nghe được ông xã tội nghiệp nói: “Bà xã, anh đột nhiên muốn ăn đào, em đi mua giúp anh vài trái về được không?”

“Quả đào? Lúc này có bán đào sao?” Thiên Ca Tuệ hoài nghi nhìn anh.

“Trong siêu thị có.” Cốc Châu Dân nói tiếp.

“À... Được rồi.” Thiên Ca Tuệ hoài nghi đưa ánh mắt đảo lòng vòng trên người hai người bọn họ, sau đó đi ra ngoài.

Chờ sau khi Tuệ Tuệ ra ngoài, Úy Nam Thừa thoáng ngồi dậy, “Bắt đầu đi.”

Cốc Châu Dân đưa laptop cho cậu ta, mỗi người mở một chiếc, bắt đầu họp video.

Thật ra thì Úy Nam Thừa chính là cố tình đuổi Tuệ Tuệ ra ngoài, sợ cô cầu nhàu bên tai mình, mặc dù vì tốt cho anh, nhưng công việc vẫn phải tiếp tục, nếu như bây giờ không xử lý, sau khi xuất viện chỉ sợ sẽ xếp thành một tòa núi nhỏ, vậy càng muốn mạng.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thiên Ca Tuệ vừa đi vừa nói xấu trong lòng bệnh viện này quá lớn, làm hại cô tìm không ra đồng tây nam bắc, xa xa nhìn thấy thang máy sắp đóng, cô lấy tốc độ chạy nước rút một trăm mét chạy hết tốc lực tới, “Nhường cái, nhường cái.” Chén vào, ấn số “1”.

“Tuệ Tuệ?” Giọng nói vừa quen thuộc lại xa lạ, khiến Thiên Ca Tuệ quay đầu, trời ạ! Không phải có duyên như vậy chứ!

“Anh Tại Hi? Sao anh lại ở đây?” Thiên Ca Tuệ quả thật không thể tin vào mắt mình, sao anh Tại Hi lại ở đây? Hơn nữa trên người anh mặc chính là đồ bác sỹ!

Mẫn Tại Hi cười tao nhã, “Anh vẫn đi làm ở bệnh viện này.” Hai tay cắm xiên vào trong túi áo, đẹp trai đến khiến cho người ta quên hô hấp.

Những nữ y tá khác trong thang máy đều bắn ánh mắt ghen tỵ về phía Thiên Ca Tuệ, thật sự không có thiên lý! Bác sỹ Mẫn lại cười đến nhộn nhạo với người phụ nữ kia như vậy, tim của các cô! Rắc rắc rắc rắc vỡ tan rồi! di1enda4nle3qu21ydo0n

“Anh không quay về Hàn Quốc à?” Thiên Ca Tuệ gấp được bạn cũ nơi đất khách, trong lòng khỏi phải nói có bao nhiêu hưng phấn.

“Không có. Em thì sao? Tại sao lại ở đây?” Mẫn Tại Hi cũng không nghĩ tới gặp Tuệ Tuệ ở đây, hai năm không gặp, cô vẫn nhiệt tình thô lỗ như vậy, một chút cũng không thay đổi.

“À... Chồng em nằm ở bệnh viện này.”

Mặc dù đã sớm nghe Già Đại nói Tuệ Tuệ đã kết hôn rồi, nhưng vẫn không tìm cô xác nhận, không nghĩ tới hôm nay nghe chính miệng cô nói ra, chỉ cảm thấy vô cùng chân thật, trong lòng cũng biết rõ mình vĩnh viễn chậm một bước.

“Năm viện? Anh ta bị bệnh gì?”

“Bệnh bao tử, anh ấy chính là công việc quá mệt mỏi và ăn cơm không đúng giờ gây ra đó.” Nói đến chuyện này, Thiên Ca Tuệ rõ ràng giận rồi.

“A, bệnh bao tử có thể lớn có thể nhỏ, em chính là phải đốc thúc anh ta chú ý nhiều, không thể coi thường.”

“Vâng vâng, cảm ơn anh Tại Hi.”

“Nếu không đi phòng làm việc của anh ngồi một lúc?”

Cả đám nữ y tá bên cạnh cùng nhau: Bác sỹ Mẫn sao có thể như vậy? Người ta là phụ nữ đã có gia đình! Sao vẫn cứ nhớ mãi không quên người ta chứ?

“Chờ em đi siêu thị mua đào rồi lại đi tìm anh nha.” Thiên Ca Tuệ không quên chuyện mua đào cho ông xã.

“Mua đào?”

“Đúng vậy, bệnh nhân lớn nhất mà, em chỉ có thể xin gì được nấy.” Thiên Ca Tuệ thở dài một hơi.

Mẫn Tại Hi nhìn thấy ở trong mắt cô nhiều ngọt ngào và hạnh phúc, cho dù khi nói lời này, trong giọng nói mang theo chút oán hận, nhưng tình cảm lộ ra trong mắt lại không lừa gạt được người.

“Ha ha, ăn nhiều trái cây tốt mà, em mau đi đi.”

“Anh Tại Hi, bye bye.” Khoảnh khắc khi cửa thang máy mở ra, Thiên Ca Tuệ chạy ra ngoài. Dieffenhard lee quỳ đôn

Nhìn bóng lưng Tuệ Tuệ vui vẻ như vậy, Mẫn Tại Hi nhếch miệng nở nụ cười khô, mình và cô cuối cùng là hai người không có qua lại, giống như hai đường thẳng song song, từ đầu đến cuối đều không có điểm gặp.

Thiên Ca Tuệ chạy nhiều siêu thị mới mua được trái đào mới mẻ lại tươi ngon, mệt mỏi đến cô thở dốc, quá giày vò rồi, mùa này nào có đào bán chứ!

Một lần nữa trở lại phòng bệnh, Cốc Châu Dàn đã đi rồi, chỉ để lại một mình Úy Nam Thừa nằm ở trên giường nghỉ ngơi, nghe được tiếng nắm cửa chuyển động, lập tức mở mắt.

“Ông xã, đào mua về rồi, anh muốn ăn bây giờ sao?” Thiên Ca Tuệ lấy một trái chuẩn bị vào toilet.

“Em tốn một giờ.” Úy Nam Thừa bất mãn hừ hừ, vốn hộp một giờ bị anh rút ngắn xuống nửa giờ, kết quả hay rồi, người phụ nữ này để cho anh đợi nửa giờ.

Thiên Ca Tuệ lui từ trong phòng rửa tay ra ngoài, lầu bầu nói: “Anh đừng có nằm nói chuyện không suy nghĩ có được không, anh biết em chạy bao nhiêu cái siêu thị không? Chân cũng sắp gãy, chính là vì mua những quả đào thúi này cho anh.”

Đi nhiên cô bỏ bớt đoạn nhạc đệm nhỏ nhìn thấy anh Tại Hi trong thang máy.

“Anh muốn ăn.” Úy Nam Thừa da mặt dày nói.

“Hừ! Anh chỉ biết bắt nạt em.” Thiên Ca Tuệ tức giận vào toilet.

Ăn xong một trái đào, Úy Nam Thừa còn chưa đã ngứa liếm liếm môi, “Bà xã, anh muốn uống nước.”

Thiên Ca Tuệ đang xem ti vi lập tức nhảy dựng lên, “Bên trong bản thân trái cây đã hàm chứa rất đầy đủ dưỡng khí có được không, anh còn muốn uống nước? Cần thận hư thận đấy!”

→00→ | | |

Úy Nam Thừa trầm mặt liếc nhìn cô, “Vậy em bóc nho cho anh ăn.”

Thiên Ca Tuệ coi như phát hiện, sau khi ông xã ngã bệnh trở nên đặc biệt cố tình gây sự, lúc ăn cái này, lúc muốn cái kia, dù sao cũng muốn không ngừng giày vò cô, không để cho cô nghỉ ngơi một chút.

Dứt khoát không để ý đến anh, tiếp tục xem ti vi của mình.

Úy Nam Thừa đen mặt nhìn cô chăm chăm một lúc, phát hiện cô ngồi đó vẫn không nhúc nhích, không khỏi giận dữ trong lòng, xê dịch người, kéo Tuệ Tuệ đang xem ti vi lên trên giường. dieffenhard lee quỳ đôn

“Anh làm gì thế?” Thiên Ca Tuệ bất mãn đẩy anh một cái, kết quả bị anh túm chặt đè lại.

“Ai bảo em không bóc nho cho anh ăn! Anh liền muốn ăn em!” Trong giọng nói của Úy Nam Thừa tràn đầy xấu xa, đôi môi chính xác không sai che kín lên, mãnh liệt gặm về phía cánh môi mềm mại của Tuệ Tuệ, cường thế cạy hàm răng của cô ra, đầu lưỡi tiến thẳng vào, đốt lửa, treu chọc. Cuốn đầu lưỡi của cô rút, hung hăng rút, động tác nuốt nước miếng của cô nóng bỏng giống như muốn nuốt cô vào bụng.

“Ngừng... Ngừng...” Thiên Ca Tuệ thở hổn hển đẩy người đàn ông trên người.

“Không dùng được.” Ủy Nam Thừa cũng thờ hồn hển, bàn tay luồn vào trong quần áo của bà xã, sờ loạn một trận.

“Ông xã...” Toàn thân Thiên Ca Tuệ bị anh xoa mềm thành vũng nước, rất lâu không làm chuyện kia, chỗ sâu trong đáy lòng cô cũng mong mỏi, nhưng cô còn nhớ rõ bác sỹ đã nói, “Bác sỹ nói... Khoảng thời gian này anh... Không thích hợp... Vận động... Kịch liệt...”

“Không sao, bác sỹ nói rồi, có thể vận động thích hợp một chút...” Vừa nói vừa lột quần áo của Tuệ Tuệ, gần nửa tháng không chạm vào Tuệ Tuệ rồi, nào còn có thể nhịn được?

Thiên Ca Tuệ bị anh trêu chọc đến phía dưới ẩm ướt, mắt to mù sương phiếm nước lóng lánh, phản chiếu ra bóng dáng Ủy Nam Thừa, “Ông xã, lẽ như... có người đi vào thì làm như thế nào?”

“Ngoan ~ anh bật đèn chỉ thị nghỉ ngơi rồi.” Ủy Nam Thừa mút một cái thật sâu chỗ xương quai xanh của cô, tề đại khiến Thiên Ca Tuệ thoải mái râm rì, da thịt phiếm màu hồng, chọc cho người ta hái.

“Vậy... Anh nhanh một chút... Ừm...” Thiên Ca Tuệ vẫn hơi sợ sẽ đột nhiên có người đi vào, như vậy rất không tốt! Yêu kiều thúc giục người đàn ông trên người.

Ủy Nam Thừa cười nhẹ ra tiếng, ranh mãnh đầy mắt, nói một câu hai nghĩa: “Ừ... Nhanh một chút?” Vừa nói vừa ra sức rung động, đột nhiên lại chậm lại, “Anh không thể vận động mạnh, nếu không... Em tới?” Nói xong, một tay ôm lấy Tuệ Tuệ ngồi trên người anh, bàn thân thì hai mắt đỏ ngầu thờ hồn hển nằm bất động.

Mặt Thiên Ca Tuệ “Vèo” một cái đỏ bừng, tư thế thật mắc cỡ, cô vốn sẽ không làm, vậy phải động như thế nào? Mắt to đen ướt nhẹp đảo tròn, uốn éo người động hai cái, phát hiện càng thêm khó nhịn, không khỏi cần môi nhìn về phái ông xã, về mặt không rõ chân tướng.

Động tác thích cần môi của con trai quả nhiên di truyền từ Tuệ Tuệ, về mặt lã chã chực khóc như vậy thấy mà khiến cho ai cũng không nhịn được, nhỏ giọng thúc giục: “Động đi!” di3nd@n3qu.yd0n

“Người ta... Sẽ không đâu...” Thiên Ca Tuệ mím miệng nằm trên người ông xã, nói thật.

“Ngu ngốc...” Ủy Nam Thừa lật người một cái đè cô dưới thân, này sinh ác độc rút ra đẩy vào, hưng phấn đến không kiềm chế được.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân, Thiên Ca Tuệ mắc cỡ dùng sức nhéo thịt bên hông ông xã, “Có người kia...”

Ủy Nam Thừa chỉ đành phải dừng lại, đưa tay kéo chặn đắp lên hai người, chờ sau khi tiếng bước chân ngoài cửa không còn, mới hưng hăng rung động, loại cảm giác vụng trộm này giống như càng thêm kích thích, cũng làm cho anh càng thêm hưng phấn.

“Mẹ, mẹ, con yêu mẹ, giống như chuột yêu gạo...” Tiếng chuông đặc biệt này đột nhiên vang dội bên trong phòng, Thiên Ca Tuệ hoảng hốt đưa tay tìm điện thoại di động.

Đây là do hai con trai bảo bối cầm điện thoại di động của cô cài đặt, cái tiếng chuông đặc biệt khi hai đứa gọi điện thoại tới, vừa đúng có thể phân biệt với người khác.

Còn có chuyện gì bí ai hơn chuyện này không? Luôn vào trước thời khắc quan trọng nhất lại bị kẹt cứng, quả thật muốn mạng người! Mặt Ủy Nam Thừa đều đen rồi, nhưng đây là điện thoại do con trai gọi tới, anh chỉ đành phải đưa tay lấy điện thoại giúp Tuệ Tuệ.

【Mẹ, nghe di Thu nói cửa ngã bệnh nhập viện rồi? Bây giờ mẹ ở cùng một chỗ với cha sao?】Giọng Học Học non nớt.

“Ừ, cha con không ăn cơm đúng giờ, cho nên ngã bệnh.” Thiên Ca Tuệ đè nén mệnh mông trong lòng, trấn tĩnh đáp lại, vẫn không quên chế nhạo người nào đó.

【À? Bệnh của cha có nghiêm trọng không?】Giọng Tập Tập.

Ủy Nam Thừa dứt khoát lấy điện thoại qua, “Cha không có việc gì, mấy ngày nữa có thể xuất viện, các con ở nhà phải nghe lời di Thu biết không? Không thể ăn quá nhiều đồ ăn vặt, phải ăn cơm đúng giờ.”

【Vâng, chúng con rất nghe lời, vậy có phải sau khi cha hết bệnh sẽ quay về cùng mẹ không?】Học Học hỏi.

“Ừ, cùng trở về” Ủy Nam Thừa vốn định xử lý xong công việc thì đi về với bà xã và con trai, bất thành linh bị bệnh bao từ làm cho kéo dài.

...

Học Học và Tập Tập ẽ a một lúc lâu với cha mẹ trong điện thoại rồi mới lưu luyến cúp điện thoại.

Bên này điện thoại vừa mới cất, Ủy Nam Thừa đã sốt ruột khó nén mà xông tới một trận, mới vừa rồi anh nhịn quá cực khổ, cả người đều đầy mồ hôi.

“Ừ... A... Ặc... Ừ...” Thiên Ca Tuệ mềm yếu bị anh đè phía dưới, yếu ớt kêu, một cái lại một cái đụng vào chỗ sâu của cô, đau cũng vui vẻ.

Hai người liền núp ở trong chăn lén lén lút lút kích thích một trận, Ủy Nam Thừa nghĩ thầm: Sau này vẫn phải thử thêm mấy lần mới được, cảm giác vô

cùng thoải mái!

Vài ngày sau, thân thể Ủy Nam Thừa khỏe mạnh hơn, buổi chiều mỗi ngày Nam Cung đều sẽ tới báo lại chút chuyện của công ty, sau đó sẽ lưu lại một đồng tài liệu cho anh ký duyệt.

Điều này khiến cho Thiên Ca Tuệ chân chân thật thật nhìn thấy một mặt điên cuồng làm việc của ông xã, nghiêm túc có trách nhiệm, cẩn thận tỉ mỉ.

“Ông xã, em muốn đi ra ngoài.” Thiên Ca Tuệ nghe bọn họ nói những lời đó chỉ cảm thấy buồn ngủ, không hề có chút hứng thú nào, nghĩ tới còn không bằng đi tìm anh Tại Hi tâm sự.

Ủy Nam Thừa đang thảo luận công việc híp mắt nhìn cô, “Ừ, đừng đi quá xa.”

“Biết rồi, bye bye.” Thiên Ca Tuệ sung sướng vẫy tay với bọn họ, mở cửa đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng của cô, Ủy Nam Thừa nhếch miệng lên nở nụ cười ấm áp, tiếp tục thảo luận vấn đề vừa rồi với Nam Cung Mạch.

Nam Cung Mạch kính nể Thiên Ca Tuệ sát đất, cũng chỉ có cô mới có thể khiến Ủy tổng người đàn ông phúc hắc này chịu dưới tay như vậy, còn ngoan ngoãn như thế, thật ra thì anh đã lắm, hẳn là hai người thu thập thuận theo nhau, kết hợp được hoàn mỹ.

Sau khi từ phòng làm việc của Mẫn Tại Hi đi ra, Thiên Ca Tuệ liền tới ban công trông trái gọi điện thoại cho Già Đại, nói cho cô ấy biết chuyện mình gặp được anh Tại Hi ở Newyork.

Sau khi Già Đại nghe xong, cảm khái một câu, 【Hai người thật sự có duyên không phận!】

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 224: Không muốn, muốn sinh tự anh sinh đi

Editor: Puck

“Tớ chỉ cảm thấy đặc biệt máu chó thôi, tại sao có thể gặp được anh Tại Hi ở đây, thật sự không thể tưởng tượng nổi! Chỉ có điều không phải cậu nói nhà anh ấy mở bệnh viện ở Hàn Quốc sao? Tại sao không trở về bệnh viện nhà mình chứ?” Cô không dám ngay mặt hỏi Mẫn Tại Hi những chuyện này, chỉ có thể âm thầm hỏi Già Đại.

【Cụ thể thì tớ cũng không rõ ràng lắm, tính tình anh Tại Hi rất quật cường, chuyện anh ấy đã nhận định thì người khác rất khó chi phối, nghe cô nói anh ấy và dưỡng cái nhau một trận, âm ỉ thật sự rất hung ác, đã rất lâu không đi về rồi.】Già Đại từ từ thở dài.

“Già Đại, tớ cảm thấy cậu vẫn nên khuyên anh ấy một chút đi, cha mẹ đều vì tốt cho con cái, không có gì nói không ra.”

【Ừ, tớ đang chuẩn bị tìm anh Tại Hi hàn huyên một chút, tiện thể nói cho anh ấy biết tớ... Đồng ý lời cầu hôn của anh Lăng rồi.】 Một câu cuối cùng, nhỏ bé yếu ớt như ruồi muỗi.

“Cái gì? Cậu nói cậu và anh Lăng muốn kết hôn?” Thiên Ca Tuệ hưng phấn.

Già Đại ở đầu bên kia xấu hổ gật đầu một cái, 【Ừ, trong năm nay, đến lúc đó các cậu một người cũng không được vắng mặt, tớ chuẩn bị đồ Tạt Tạt làm dâu phụ cho tớ.】 di@en*dyan(lee^qu.donnn)

“Còn tớ đây?”

【Cậu nhất định là khách quý! Tớ muốn để cho con trai cậu làm hoa đồng, không thành vấn đề chứ?】 Già Đại che miệng cười nói.

Thiên Ca Tuệ rất buồn bực, đây chính là chỗ xấu của kết hôn sớm, cô hoàn toàn hết duyên với làm dâu phụ, hu hu... Thật đau lòng...

“Hu hu... Tớ muốn làm dâu phụ.”

Già Đại ngẩn người, có ý tứ như thật sự có chuyện như vậy nói, 【Nếu không để tớ đi hỏi một chút xem phụ nữ đã kết hôn có thể làm dâu phụ không?】

“Hừ! Không để ý đến cậu nữa.” Thiên Ca Tuệ cúp điện thoại, đi tới phòng bệnh của chồng.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ủy Nam Thừa ngồi trên giường bệnh, ngón tay bấm bàn phím cực nhanh, thấy bà xã tỏ vẻ uất ức đi vào, vội vàng ngừng công việc trong tay, ôn tồn hỏi,

“Sao vậy?” Trong lòng kỳ quái, sao đi ra ngoài một chuyến lại giống như bị bắt nạt vậy, kẻ nào to gan lớn mật dám bắt nạt bà xã anh, chán sống rồi!

“Già Đại muốn kết hôn.”

“Chẳng lẽ cô ấy chia tay tiểu Quế tử kết hôn với người khác?” Ủy Nam Thừa nhú mày, nếu không phải như vậy, Tuệ Tuệ làm gì mà xì mặt mất hứng.

“Ai nói! Là hai người bọn họ muốn kết hôn!” Thiên Ca Tuệ không vui nhìn chằm chằm ông xã, sao anh lại như vậy! Nào có ai nguyên rủa bạn tốt của mình chia tay với bạn gái. die emnd kdan/le eequhyd onnn

“Ừ, là một chuyện rất vui, sao em lại mặt ừ mày ề?” Ủy Nam Thừa dịu dàng cười nói.

Trong bốn người bọn họ, trừ anh ra, ba người kia đều đã hơn ba mươi rồi, còn không tính toán đến chuyện kết hôn, buồn đến cha mẹ bọn họ cũng sắp bạc đầu rồi, thấy mặt liên câu nhau, bây giờ tiểu Quế tử rút cuộc thông suốt, bác trai Quế và bác gái Quế chắc mừng rỡ như điên rồi.

“Nhưng người ta muốn làm dâu phụ chứ sao.” Thiên Ca Tuệ cong môi, đáng về uất ức.

Ngay sau đó Ủy Nam Thừa đã hiểu ra lý do vì sao cô không vui, hóa ra bởi vì không được làm dâu phụ mà buồn, nhẹ giọng cười nói: “Dâu phụ để làm nền cho cô dâu, bà xã anh không cần đi làm nền cho bất kỳ ai, ngoan, không có chuyện gì.”

Thiên Ca Tuệ lăm bầm bò lên giường, chui vào trong ngực ông xã tìm kiếm an ủi, lúc này mới chân chân thật thật cảm nhận được vẫn là ông xã của mình tốt!

“Được rồi, nếu để cho con trai nhìn thấy đáng về này của em, lại cười em” Ủy Nam Thừa sờ sống mũi bà xã, cưng chiều cười nói.

“Ừ.” Thiên Ca Tuệ bấu môi vịn vẹo uốn éo trong ngực ông xã, tìm một vị trí thoải mái nhất nằm xuống, đầu bù xù tựa vào trên đùi anh, “Ông xã, anh nói một chút xem Học Học và Tập Tập giống ai nhiều hơn?”

“Đương nhiên là anh.” Ủy Nam Thừa trả lời không chút suy nghĩ.

“Sai rồi, giống em nhiều hơn chút, con trai bình thường giống mẹ.” Thiên Ca Tuệ không thuận theo túm lấy quần áo bệnh nhân của ông xã.

“Ặc... Hai đứa con trai đều giống em, vậy em lại sinh một cô con gái giống như anh?” Ủy Nam Thừa nói ra ý định đã chất chứa từ lâu.

Thiên Ca Tuệ vốn đang nằm xuống lập tức vọt dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nhìn ông xã, “Khi sinh Học Học và Tập Tập anh đã đáp ứng em cái gì?” dfienddn liequjudoon

Ủy Nam Thừa khề “Khự” hai tiếng: “Bà xã, em chưa nghe nói thai thứ hai dễ dàng hơn thai đầu sao, lại nói khi đó em tuổi còn nhỏ, không có kinh nghiệm, mà bây giờ chính là thời kỳ tốt nhất để sinh con, sẽ không đau.”

“Không muốn, muốn sinh tự anh sinh đi.” Thiên Ca Tuệ không vui trừng mắt liếc anh một cái.

“Bà xã, anh muốn có một cô con gái giống y hệt em.”

Thiên Ca Tuệ bị ánh mắt thâm tình khẩn thiết của anh nhìn đến xương cả người đều tê dại, có điện đó! Điện đến lỗ chân lông của cô cũng giãn ra, trong lòng đang phiền não một vấn đề, đó chính là thật ra cô cũng muốn một cô con gái, nhưng mà sợ đau! Khi sinh Học Học và Tập Tập đau đến mức khiến cho cô suýt nữa đi đời nhà ma.

Để cho cô lại một lần nữa trải nghiệm cảm giác đau đốn khoan tim đó, cô thật sự không có dũng khí này, nhưng đáng về của ông xã khiến cho cô thật sự khó lòng từ chối ~ chỉ có thể tìm cơ -

“Người ta vẫn còn đi học chứ sao.”

“Vậy thì chờ sau khi em tốt nghiệp.”

Thiên Ca Tuệ than thở thương thay trong lòng, sau khi tốt nghiệp lại về nhà sinh con, sau khi sinh con xong phải trông con, ít nhất phải hai năm rồi, bằng không bảo bồi còn bé như vậy giao cho người khác trông cô đều không yên tâm, chờ hai năm sau cô lại đi tìm việc làm? Có thể đã quên mất không!

“Vậy thì chờ sau khi tốt nghiệp lại nói.” Trong lòng cô nghĩ nói không chừng đến khi đó Thừa đã quên chuyện này rồi, thật ra thì cô nào biết trong lòng Thừa đã sớm mong có con gái thật lâu.

“Được.” Ủy Nam Thừa dịu dàng vuốt mái tóc dài của bà xã.

“Vậy nếu như sinh con trai thì sao?” Thiên Ca Tuệ đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm túc.

“Vậy cứ tiếp tục sinh, cho đến khi con gái của chúng ta ra đời.” Ủy Nam Thừa không hề ngại nhiều con, chỉ cần bà xã bằng lòng, bao nhiêu cũng có thể.

☞, Thiên Ca Tuệ đưa tay捏o khuôn mặt tuần tú của ông xã, cười đến rất lạnh, “Anh cho em là heo hả! Còn tiếp tục sinh! Muốn sinh anh tìm người khác sinh đi!”

“Bà xã, không thể nói ra lời không có trách nhiệm như vậy, sao anh có thể tìm người khác sinh con chứ? Trừ em ra, anh không có hứng thú với những người phụ nữ khác.” Úy Nam Thừa quay khuôn mặt nhỏ nhắn đang thở phì phò của Tuệ Tuệ lại.

“Em mặc kệ, nhiều nhất chỉ sinh một đứa, cho dù là con gái hay con trai, sau khi sinh xong anh phải đi thất ổng dẫn tinh!” Thiên Ca Tuệ hung dữ nói.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 225: Lần nào cũng vậy, anh chỉ biết lấy sắc dụ em!

Editor: Puck - Diễn đàn

Khỏe môi Úy Nam Thừa không nhịn được run rẩy, làm vè khóc, “Bà xã, sao em lại nhẫn tâm với anh như vậy, trong lòng anh rất lạnh, thật lạnh lẽo...”

“Vậy lẽ như sau khi sinh con gái xong anh lại muốn con trai thì như thế nào?” Thiên Ca Tuệ tự nhủ trong lòng: Không thể mềm lòng, kiên quyết không thể mềm lòng, không thể bị viên đạn bọc đường của Thừa đánh cho không còn bản thân, kiên trì! Kiên trì!

“Bà xã, anh là loại người thay đổi thất thường sao?” Úy Nam Thừa rất buồn bã, cực kỳ buồn bã nhìn Tuệ Tuệ.

“Dù sao anh chính là phúc hắc vô địch, chỉ biết bắt nạt em, cũng chỉ biết dụ em ngoan ngoãn bị lừa! Hừ!” Thiên Ca Tuệ hừ hừ lỗ mũi, quai hàm bành ra.

Phúc hắc vô địch? ⊙___⊙ Bà xã dùng từ thật chuẩn xác!

“Bà xã, em là bảo bối trong lòng anh, anh cưng chiều em còn không kịp, sao nỡ bắt nạt em.” Úy Nam Thừa tiếp tục da mặt dày nói những lời tâm tình buồn nôn, tròng mắt đen càng thêm bắn điện ra bốn phía, tách tách.

Thiên Ca Tuệ đắm một quyền tới, “Ghét! Lần nào cũng vậy, anh chỉ biết lấy sắc dụ em!”

Úy Nam Thừa vội vàng túm lấy quả đấm vung tới của bà xã, đặt ở trong miệng liếm, cười đến cực kỳ vui vẻ, “Bà xã, lời em nói ra thật sự càng ngày càng không dè dặt rồi, chỉ có điều, anh thích.”

Trên mặt Thiên Ca Tuệ nhanh chóng dâng lên một tầng đỏ ửng, hờn dỗi liếc xéo anh, mím miệng nhỏ nghiêng đầu đi, trực tiếp té trong lòng anh, làm chuyện xấu găm loạn một trận trên người anh, găm đến toàn thân anh tê tê, tròng mắt đen híp lại càng nhỏ, thâm thụy mê người.

“Bà xã, nhiệt tình của em khiến cho anh hơi không chịu nổi.” Khỏe môi Úy Nam Thừa khẽ nhếch lên, tràn đầy nụ cười.

Vậy thì em càng nhiệt tình một chút! Thiên Ca Tuệ xấu xa nghĩ ở trong lòng, xấu xa híp mắt, một ngón tay cột nhả nâng cằm ông xã, “Cô em, nhanh cười một cái cho đại gia.”

Úy Nam Thừa bị dáng vẻ của cô chọc cười, nhưng khiến người nào đó rất không hài lòng, không phải như vậy, hẳn là nên then thùng e lệ cúi thấp đầu, “Đại gia, người ta xấu hổ chứ sao!” die,n; da.nlze.quydo/nm

(Phụt! Yêu Yêu vô lương thời qua, chấp tay trước ngực: A di đà Phật ~ a di đà Phật ~)

Gần như mãnh liệt đẩy ngã anh, chà đạp một trận.

Thật ra thì, Úy Nam Thừa rất hưởng thụ cảm giác bị đụng ngã này, mặc cho Tuệ Tuệ càn quấy trên người mình, cũng không có động tác gì, cười đến nhộn nhạo.

Hai người náo loạn đến thờ hồng học, quần áo của Thiên Ca Tuệ bắt tri bắt giác đã bị cởi hết, laptop đã sớm bị Úy Nam Thừa bỏ qua bên ghế salon bên cạnh, tập trung mò mẫm trên người bà xã.

“Cốc cốc cốc...”

Tiếng gõ cửa bất ngờ thức tỉnh hai người đang trong nước sôi lửa bỏng, Thiên Ca Tuệ đỏ mặt hơi không kịp phản ứng, vẫn là Úy Nam Thừa tỉnh táo nhanh hơn, nhanh chóng khép lại quần áo phân tán cho bà xã.

Đợi sau khi thu thập thỏa đáng, Úy Nam Thừa mới trầm mặt nói: “Đi vào.” Trong lòng hết sức oán giận kẻ nào không biết điều quấy rối chuyện tốt của anh và Tuệ Tuệ.

Mẫn Tại Hi mặc áo blouse trắng thần thái tiêu sái tự nhiên đi vào, sau lưng còn có hai y tá đẩy xe đẩy nhỏ, khi nhìn thấy Tuệ Tuệ ngồi bên giường khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng thì trong lòng anh thoáng qua vẻ khổ sở, khi nhìn thấy người ngồi trên giường chính là người đàn ông kia, trong lòng xẹt qua vẻ

thường thức giữa đàn ông với đàn ông, ngay sau đó bình thường trở lại.

Có vài thứ, nhất định không phải là của mình; có vài người, nhất định không có duyên với mình.

“Anh Tại Hi? Sao anh lại tới đây?” Sau khi Thiên Ca Tuệ nhìn thấy người tới, nhảy lên từ trên ghế, khuôn mặt hưng phấn.

Ánh mắt Úy Nam Thừa “Vèo vèo” vòng tới vòng lui giữa hai người, lóe ra tín hiệu nguy hiểm, bà xã anh thật sự có khả năng! Lúc này mới tới bệnh viện mấy ngày, đã nhận biết một nam bác sỹ anh tuổi trẻ tuổi như vậy? Còn thân thiết hơn gọi anh ta cái gì? Anh Tại Hi?

“Hôm nay chính là ngày làm cuối cùng của anh ở đây, cho nên anh muốn thăm em một chút, tiện thể làm kiểm tra cho Úy tiên sinh.” Mẫn Tại Hi tao nhã cười nói. dI3n~d@n'13q21y"d0n

“Há? Ngày cuối cùng?” Thiên Ca Tuệ hiển nhiên rất khó tiêu hóa từ này.

“Ngày hôm qua mẹ gọi điện thoại cho anh, nói cha bệnh nặng, cho nên... Anh phải đi về.” Trong mắt Mẫn Tại Hi thoáng qua vẻ đau thương nhàn nhạt, anh chỉ nghĩ tới bằng vào năng lực của mình ở bên ngoài xông pha thuận theo trời đất, không chịu ảnh hưởng của gia tộc. Nhưng cha vừa bị bệnh, anh cũng rút cuộc nhìn thấy con đường ngày sau của mình, cho dù như thế nào, vẫn phải trở về thừa kế gia nghiệp, anh không thể làm một đứa con bất hiếu.

“Vậy anh nhanh đi về đi, cha mẹ vĩnh viễn là người thân nhất của chúng ta.” Thiên Ca Tuệ cũng không biết an ủi anh như thế nào cho tốt, sao mới hàn huyên với Già Đại đến giờ lại xảy ra chuyện bất hạnh như vậy?

“Khụ... Khụ...” Mặt Úy Nam Thừa đen đến như than, bà xã anh lại coi anh như không khí, trước mặt anh quan tâm người đàn ông khác như vậy!

Mẫn Tại Hi nhếch môi cười với Úy Nam Thừa, vốn có ý cười tốt nhưng nhìn vào trong mắt Úy Nam Thừa lại có thâm ý khác, giống như đang thị uy: Bản thân tôi vẫn chiếm được một vị trí nhỏ nhoi ở trong lòng Tuệ Tuệ.

Úy Nam Thừa gần như mặt lạnh tiếp nhận hết tất cả kiểm tra của anh ta, sau khi xong chuyện, Mẫn Tại Hi để y tá treo bình nước truyền cho anh ta, mình ở bên cạnh sắp xếp lại dụng cụ.

Thiên Ca Tuệ thò đầu tới khấn trương hỏi, “Anh Tại Hi, Thừa anh ấy tốt hơn nhiều đúng không?”

“Ừ, không có gì đáng ngại rồi, mấy ngày nữa có thể xuất viện, chỉ có điều sau khi xuất viện vẫn phải chú ý điều dưỡng, hơn nữa phải đặc biệt chú ý ở phương diện âm thực, cũng không thể thức đêm quá nhiều. Tuệ Tuệ, đến lúc đó anh kê cho em một đơn thuốc, trong khoảng thời gian này em theo đó mà phối hợp, em cũng đúng lúc mượn cơ hội thực tập.” Mẫn Tại Hi dịu dàng cười nói. dieendaanleequydonn

“Ừm... A, thật ra thì em ở bệnh viện thực tập tám tháng.” Thiên Ca Tuệ ngượng ngùng sờ đầu, ban đầu không kịp phản ứng, sau mới biết được anh Tại Hi nói là chuyện ngành của cô.

Nhìn dáng vẻ ngây thơ của cô, Mẫn Tại Hi rất tự nhiên giơ tay ra, nhưng khéo mắt tiếp xúc tới ánh mắt lạnh lẽo của ai đó, liền lúng túng đặt tay vào trong túi áo, “Tuệ Tuệ, anh đi trước, sau này còn gặp lại.” Thật ra thì anh rất muốn nói không hẹn gặp lại, đại khái cả đời này cũng gần như không gặp lại cô đây.

“Đương nhiên là có lúc rồi, đến lúc đó gặp trong hôn lễ của Già Đại ~” Thiên Ca Tuệ cười híp mắt tiễn anh tới tận cửa.

Lúc này Mẫn Tại Hi mới nhớ tới mình quên chuyện hôn lễ của Già Đại, cố ý cười đến mặt khó lường, “Gặp trong hôn lễ.” Sau đó nhẹ nhàng rời đi.

“Bụng đau quá.” Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng rên hừ hừ yếu ớt của Úy Nam Thừa.

Thiên Ca Tuệ vội vàng chạy tới bên giường, ân cần hỏi: “Đau chỗ nào, nếu không em kêu anh Tại Hi kiểm tra một chút cho anh.”

Còn để cho anh ta kiểm tra! Anh chính là ghét tên bác sỹ nam tên Tại Hi đó!

“Không cần, em xoa xoa cho anh là được rồi.” Úy Nam Thừa nằm nghiêng trên giường, giọng yếu ớt, hiển nhiên là đáng vẻ bệnh hoạn.

“Có thật không? Xoa xoa là được rồi?” Thiên Ca Tuệ nghi ngờ hỏi.

“Ừ, xoa xoa.”

Thiên Ca Tuệ nghe lời đưa tay từ từ xoa xoa trên bụng ông xã, chậm rãi nói ra, “Ông xã, anh Tại Hi là anh họ của Già Đại, cũng là học trưởng khi chúng em học đại học, đối với chúng em rất tốt.”

“Ừ ừm...” Úy Nam Thừa hừ hừ, đối xử tốt với các em, chỉ sợ có lòng dạ xấu xa với em đi! die~nd a4nle^q u21ydo^n

“Mặc dù có một khoảng thời gian em từng thích anh ấy...” Thiên Ca Tuệ hoàn toàn tự nhiên nhớ lại chuyện cũ, không hề chú ý đến sắc mặt người nào đó nằm trên giường bệnh già bộ đau bụng đã đỏ xanh.

“Đáng vẻ của anh ấy rất phù hợp với hình tượng soái ca thiếu niên trong cảm nhận của em, vốn chuẩn bị có một đoạn tình yêu thuần khiết với anh ấy, kết quả anh nói chuyện không tính toán gì hết, làm hại mộng đẹp của người ta tan vỡ.” Nói xong còn buồn bã liếc nhìn người nào đó, phát hiện ánh mắt của

anh đang như thuốc mà nhìn chăm chăm vào mình.

“Trên mặt em có gì sao?” Thiên Ca Tuệ ngây ngốc sờ mặt, không có gì cả mà, cô thuần túy chỉ nhớ lại thời kỳ học đại học mà thôi, nó coi như là một chuyện cũ, nhưng chưa từng nghĩ đến người nào đó để ý rồi.

Úy Nam Thừa mới chợt hiểu ra, thì ra “Anh Tại Hi” này chính là đối tượng khi đó Tuệ Tuệ náo loạn phải yêu, mình quả nhiên nhìn xa, sớm một chút đã dập tắt mầm mống tình yêu này từ trong trứng nước rồi.

Chỉ có điều vô cùng không tán thành từ “Mộng đẹp” trong miệng bà xã, rõ ràng nên là con ác mộng mới đúng!

“Tới đây.”

“Làm gì?” Thiên Ca Tuệ nghi ngờ há mồm.

“Trên mặt em có gì đó.”

Thấy vẻ mặt thành thật của ông xã, Thiên Ca Tuệ không khỏi tin tưởng, tiến tới, người nào đó thật sự giống như có chuyện như vậy sờ sờ, sau đó tự nhiên lạnh nhạt rút tay về, “Được rồi.”

“Rốt cuộc có gì sao?”

Úy Nam Thừa lạnh lùng không để ý đến cô, tiếp tục giả vờ đáng thương, “Đau bụng.”

Thiên Ca Tuệ rất quan tâm nằm bên cạnh anh xoa xoa giúp anh, kỳ quái hỏi, “Không phải đã tốt không sai biệt lắm sao?”

“Lạng bầm mới nói tốt không sai biệt lắm.” Người nào đó tội nghiệp rúc đầu trong cổ bà xã, buồn rầu nói.

→00→ | | |

“Anh Tại Hi không phải lạng bầm, y thuật của anh ấy rất tốt.” Thiên Ca Tuệ cãi lại.

Úy Nam Thừa cắn một phát lên xương quai xanh của cô, “Anh ta chính là lạng bầm!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226: Từng vết từng vết dâu tây phấn hồng tươi ướm át

Editor: Puck

Trên trán Thiên Ca Tuệ hiện đầy vạch đen, sao cảm giác Thừa giống như đang ghen?

Ngay sau đó cười hi hi hỏi, “Ông xã, anh đang ghen đúng không?”

“Về sau không bao giờ cho phép liếc mắt đưa tình với người đàn ông khác.” Úy Nam Thừa gặm càng vui vẻ hơn, từng vết từng vết dâu tây phấn hồng tươi ướm át.

“Người ta rõ ràng chỉ liếc mắt đưa tình với anh, ha ha... Rất nhột.” Thiên Ca Tuệ bị anh gặm cười “Khanh khách”.

Úy Nam Thừa chuyên chọn vùng mẫn cảm của cô mà gặm, đôi tay càng thêm như có điện di chuyển chung quanh.

“Ban ngày sẽ có người đi vào đây.” Thiên Ca Tuệ một phát túm được tóc người nào đó, đề phòng anh tiếp tục tiến công.

“Không sao, chúng ta có thể trốn trong mền.

“Không muốn. Ah... Không phải anh đau bụng sao?” Lần này, đôi tay Thiên Ca Tuệ nghi ngờ rồi.

Lời nói dối bị lộ, người nào đó vẫn mặt không đỏ không thờ gấp nói: “Em xoa xong liền hết đau.”

Thiên Ca Tuệ nửa tin nửa ngờ liếc anh, nũng nịu nói: “Đói bụng rồi, em muốn ăn cơm, hôm nay là ai đưa cơm, lâu như vậy vẫn còn chưa tới.”

Bà xã đại nhân đã lên tiếng, Úy Nam Thừa nào dám không tuân theo mệnh lệnh, vội vàng gọi một cú điện thoại cho a Dân, đề cho động tác của cậu ấy nhanh chút, không thể đói bụng Tuệ Tuệ nhà anh.

Cốc Châu Dần đang lái xe liếc nhìn hộp cơm giữ nhiệt ở bên cạnh, thật sự muốn lau hai giọt lệ chua cay! dfienddn lieqiudoon

Một đường vượt đèn đỏ đến bệnh viện, mở cửa xe xách theo hộp giữ nhiệt xông thẳng vào bệnh viện, khi ở cửa nhìn thấy một bé trai năm tuổi, mặt lo lắng đứng ở đó hết ngó đông lại ngó tây.

Anh cũng không biết vì sao mình đột nhiên có lòng tốt đi tới, còn cười híp mắt với người ta nói: “Người bạn nhỏ, cháu lạc đường sao? Có muốn chú dẫn đi tìm mẹ không?”

Bé trai quay đầu mặt đỏ phồng nhìn chú lạ, lại ngạc nhiên phát hiện dáng vẻ của chú này thật giống mình, không thể tin chỉ vào chú ấy, “Chú từ đâu xuất hiện? Sao dáng dấp lại giống như cháu?”

Cốc Châu Dần bị lời bé trai nói đến đầu đầy vạch đen, lần này cẩn thận nhìn coi bé trai trước mắt, thật đúng là có dáng vẻ rất giống mình! Nhất là cặp mắt lưu ly kia, tuyệt đối mô phỏng theo!

“Quý nhỏ! Là cháu lớn lên giống chú!” Cặp mắt lưu ly híp lại, nụ cười hơi thu lại.

“Chú xinh đẹp, sẽ không phải chú vụng trộm với mẹ cháu sinh ra cháu chứ?” Bé trai tiếp tục nói lời kinh người.

“Quý nhỏ, cháu tên là gì?” Trong đầu Cốc Châu Dần nhớ lại từng người phụ nữ đã lui tới trong suốt năm năm qua, tuyệt đối không ngờ sẽ có người âm thầm trộm mầm mống của anh, thật đúng là bị Nam Nam con quạ đen kia miệng nói một câu thành sấm rồ!

“Tên tuổi của mẹ không thể tùy tiện nói cho chú, trừ phi chú là cha cháu.” Bé trai như quý nhỏ tính quái nhìn Cốc Châu Dần.

“Vậy tên cháu là gì?” Cốc Châu Dần hít vào một hơi thật sâu.

“Chú muốn biết nữ danh hay tên chính thức của cháu?”

“Đều có thể.”

“Nữ danh của cháu là Châu Châu, tên chính thức là Cảnh Niệm Châu.” Tròng mắt lưu ly của bé trai chớp chớp, vẻ mặt thành thật nói.

Nữ danh là Châu Châu? Tên chính thức là Cảnh Niệm Châu? Em được đấy Cảnh Tô Tô!

Cốc Châu Dần cắn răng nghiêng lợi hỏi, “Cảnh Tô Tô là ai?”

Cảnh Niệm Châu bị dáng vẻ của chú này làm sợ hết hồn, phỏng quai hàm lên nhìn, “Sao chú biết tên của mẹ cháu?”

Cảnh Tô Tô đang ở bệnh viện lấy thuốc cho con trai tự dung hắt hơi một cái, giống như người nào đó đang chờ cô! Vuốt vuốt lỗ mũi, vội vàng đi tới cửa bệnh viện, Châu Châu của cô còn đang chờ cô đấy.

Thoáng một cái đã năm năm không đặt chân tới nơi này, thay đổi rất nhiều, cũng không biết người kia có tốt không, đã kết hôn chưa, anh nhất định đã sớm quên mình, đáy lòng không khỏi thoáng qua vẻ cô đơn.

“A Dần rốt cuộc đi đâu? Tại sao còn không đến!” Thiên Ca Tuệ thờ phỉ phò đi ra khỏi phòng bệnh, cô đã đói bụng đến bụng xẹp lép, một chút khí lực toàn thân cũng không có, người nào đó nói mười lăm phút sẽ đến, giờ đã nửa tiếng rồi mà không thấy bóng dáng!

Cảnh Tô Tô đang đi từ hành lang bên cạnh tới, vừa lúc nghe trong miệng Thiên Ca Tuệ lẩm bầm cái tên a Dần này, không khỏi nhìn cô ấy nhiều thêm mấy lần, nghĩ thầm: A Dần trong miệng cô ấy có phải là anh a Dần của cô không?

Hai người vừa đúng chạm mặt va chạm nhau, cả người Thiên Ca Tuệ mềm nhũn đặt mông dưới đất, khi đang chuẩn bị mở miệng mắng người, phát hiện cô gái làm cô ngã không khác cô nhiều lắm, một đôi mắt to giống hệt nai con làm cho người ta không đành lòng trách cứ, đáng dấp mềm mại như hoa sen mới nở, thật... Thật là đẹp ~ di3n~d@n'13q21y"d0n

“Xin lỗi, xin lỗi, không phải tôi có ý.” Cảnh Tô Tô lã chã chực khóc cắn môi nói xin lỗi, cô chỉ đang mải lo suy nghĩ, kết quả không cẩn thận làm ngã cô nữ sinh này rồi.

“Không có việc gì đâu, tại tôi đói bụng đến không còn hơi sức rồi, đều do a Dần, đưa cơm không biết đưa đến đâu rồi!” Thiên Ca Tuệ ai oán nói.

Cảnh Tô Tô rất muốn hỏi a Dần trong miệng cô là ai, nhưng lại không dám hỏi, vội vàng tiến lên nâng cô ấy dậy.

Đột nhiên ở phía trước truyền đến tiếng khóc của bé trai, “Hu hu... Chú buông cháu ra! Cháu sẽ không nói cho chú biết mẹ cháu ở đâu! Chú là người xấu!”

“Cháu có tin chú sẽ mang cháu đi, để cho cháu không còn được gặp lại mẹ cháu không?” Giọng người đàn ông hoàn toàn uy hiếp.

Âm thanh quen thuộc này của hai người khiến trong lòng Cảnh Tô Tô chột co rúm lại, cô cuống quýt chạy về phía trước, Châu Châu của cô sao lại ở cùng một chỗ với anh a Dần?

Thiên Ca Tuệ cũng nghe thấy tiếng Cốc Châu Dần, vội vàng đi theo, a Dần thôi! Người đi đưa com sao lại chạy đi bắt nạt đứa bé đây? Thật quá đáng!

Bên này hai người vội vã đi về phía âm thanh phát ra, đầu bên kia Cốc Châu Dần ôm Cảnh Niệm Châu vào trong ngực sai bước đi về phía trước, trong lòng chỉ muốn nhìn thấy cô gái nhỏ Cảnh Tô Tô đó, lại dám gạt mình lên lên sinh hạ một cậu con trai! dieendaanleequydonn

Người phụ nữ to gan lớn mật!

Lại nói, Cảnh Tô Tô còn là thân thích trong vòng ba đời với anh, cô là con gái một của cậu con trai thứ hai Cảnh Hòe của bà cô Cốc Thế Phụng (em gái của ông nội).

Hai người từ nhỏ chơi chung tới lớn, có thể nói là thanh mai trúc mã, từ nhỏ Cảnh Tô Tô đã được nuôi dưỡng ở nhà họ Cốc, vì cha mẹ cô đã ly dị khi cô mới ba tuổi rồi, mà năm thứ hai cha lại anh dừng hy sinh ở trong quân đội, bà nội yêu thương cô từ nhỏ không cha không mẹ liền nhận tới nuôi bên cạnh, vậy mà đón được tới bên cạnh không bao lâu thì mắc bệnh ung thư qua đời, trước khi chết giao cô cho anh trai (cũng chính là ông nội Cốc Châu Dần), bởi vì bà cụ biết cách làm người của một nhà anh trai mình, cũng tin tưởng anh trai có thể chăm sóc tốt cho đứa cháu gái số khổ này của bà cụ.

Cứ như vậy, Cảnh Tô Tô năm tuổi chuyển qua nhiều cái nhà cuối cùng đã tới nhà họ Cốc, khi đó Cốc Châu Dần đã mười hai tuổi, anh ba đời độc đinh vẫn có ấn tượng rất tốt với cô em gái tự nhiên tòi ra này, cảm giác cô giống như con mèo nhỏ mềm mại khéo léo, chính là đặc biệt thích khóc nhè.

Cho nên anh rất thích bắt nạt cô, còn uy hiếp cô không được phép nói cho ông nội, nếu không thì đánh mông cô.

Khi còn bé Cảnh Tô Tô vẫn còn rất sợ hãi người anh họ này, chỉ có điều cũng rất thích chơi với anh, bởi vì anh đối xử với mình rất tốt, hơn nữa đáng đáp đặc biệt đẹp, còn xinh đẹp hơn mình, nhất là cặp mắt lưu ly kia, luôn không tự chủ khiến cho cô rơi vào.

Khi cô còn bé, rất thích đi theo sau lưng anh yếu ớt gọi anh một tiếng “Anh a Dần”, rất thích chơi cùng một chỗ với anh; sau khi lớn lên mới hiểu được đó gọi là thích của một cô gái với một cậu con trai; lớn lên chút nữa, liền biết mình yêu anh a Dần. Cho nên, cô rất nỗ lực học tập, chính là vì thi đậu trường anh a Dần đang học – đại học Harvard, có công mài sắt, có ngày nên kim, cô rốt cuộc nhận được thư thông báo trúng tuyển của đại học Harvard, khoảnh khắc kia cô mừng rỡ như điên, suy nghĩ một chút lập tức nói tin tức này cho anh a Dần, nhưng sau khi anh biết được lại giống như khi còn bé vuốt tóc của cô, “Em gái Tô Tô của anh quả nhiên rất đáng gờm, muốn được thưởng gì, anh a Dần nhất định thỏa mãn em toàn bộ.”

Lòng của cô trong nháy mắt rơi vào đáy vực, thì ra anh a Dần vẫn chỉ coi mình như em gái mà đối đãi.

“Mẹ!” Giọng nói thanh thúy của Cảnh Niệm Châu cắt đứt hồi tưởng của Cảnh Tô Tô, hai mắt cô không hề chớp mà nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt, trong mắt nổi lên hơi nước, đã bao nhiêu ngày đêm, cô trắng đêm nhớ nhung anh, thật may mà còn có con trai, có Châu Châu làm bạn với cô.

“A Dần, anh đây là làm sao?” Thiên Ca Tuệ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ a Dần tức giận như vậy.

“Tuệ Tuệ, em trông đứa bé này trước thay anh, anh cần hàn huyên tử tế một chút với người phụ nữ này!” Cốc Châu Dần đặt Cảnh Niệm Châu bên cạnh Tuệ Tuệ, không nói lời gì kéo Cảnh Tô Tô ra ngoài.

“Người xấu! Chú không thể mang mẹ cháu đi.” Cảnh Niệm Châu không thuận theo kéo vạt áo của mẹ, nhưng sức lực nhỏ bé của cậu bé sao kéo lại được.

Giờ phút này Cảnh Tô Tô hoàn toàn ngây dại, trong đầu hoàn toàn mơ hồ, thật sự là anh a Dần, anh a Dần của cô, thân thể không bị khống chế theo anh kéo đi ra ngoài.

Thiên Ca Tuệ cảm thấy tình huống trước mặt hơi hỗn loạn, cô tỏ vẻ nặng nề nhìn chăm chăm cậu nhóc không lớn hơn con trai cô bao nhiêu, phát hiện cậu nhóc này hoàn toàn là phiên bản nhỏ của a Dần, trong lòng nhất thời hồi hộp.

Cười híp mắt hỏi: “Người bạn nhỏ, cháu tên là gì?”

Người bạn nhỏ Cảnh Niệm Châu hơi đề phòng người xa lạ, hơn nữa dĩ này còn quen biết người xấu kia! Cho nên cậu mím môi không nói lời nào.

“Người bạn nhỏ, chẳng lẽ cháu không muốn biết chuyện xưa giữa cha và mẹ cháu sao?” Thiên Ca Tuệ cười đến mặt vô hại.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 227: Say rượu thật sự sẽ mất lý trí đó!

Editor: Puck - Diễn đàn

Những lời này thành công gọi lên lòng hiếu kỳ của Cảnh Niệm Châu, trông mắt lưu ly trừng thật to, “Dì thật sự biết chuyện giữa cha và mẹ cháu sao?”

“Đương nhiên rồi, chỉ có điều cháu phải nói cho đi biết trước tên cháu là gì?” Thiên Ca Tuệ dụ dỗ người bạn nhỏ.

“Cháu tên là Cảnh Niệm Châu.”

“Cảnh Niệm Châu...” Thiên Ca Tuệ tự lẩm bẩm, đột nhiên ánh mắt sáng lên, “Đi nào, đi dẫn cháu đến một chỗ.” Nói xong liền kéo cậu bé tới phòng bệnh của chồng.

Úy Nam Thừa không ngờ Tuệ Tuệ đi ra ngoài một chuyến lâu như vậy, ngược mắt đã thấy cô dắt theo một bé trai chừng năm tuổi tới, không khác Học Học và Tập Tập nhà anh nhiều lắm, cũng may, đáng đáp không giống.

“Ông xã, anh đoán xem cậu bé là con ai?” Thiên Ca Tuệ cười híp mắt nói.

Trông mắt tò mò của Cảnh Niệm Châu vòng tới vòng lui giữa hai người bọn họ, dĩ nhiên hết sức tò mò đi này dẫn mình tới đây làm gì?

“Chỉ cần không phải của em, là của ai cũng không liên quan.” Úy Nam Thừa rất bình tĩnh liếc nhìn bà xã.

Nếu như là bình thường, Thiên Ca Tuệ chắc chắn không bình chân như vại tiếp nhận nhạo báng của anh, nhưng hôm nay rõ ràng bị bé trai quá giống a Dân đột nhiên xuất hiện gây kinh hãi.

“Anh lại nhìn kỹ một chút, có cảm thấy thằng bé giống một người không?”

Lúc này Úy Nam Thừa mới cẩn thận nhìn bé trai một cái, cặp mắt lưu ly kia quá giống người nào đó khiến cho anh không khỏi neho mắt lại.

Cảnh Niệm Châu không vui chu cái miệng nhỏ nhắn, “Dì, rốt cuộc đi có muốn nói cho cháu không?”

Thiên Ca Tuệ kéo thằng bé đến ngồi xuống ghế sa lon, “Trẻ con phải có kiên nhẫn chứ! Dì gọi cháu là Châu Châu được không?”

“Được, dì, tên xấu xa kia thật sự là cha cháu sao?” Thật ra trong lòng Cảnh Niệm Châu vẫn luôn mong mọi mình có thể có một người cha, như vậy mẹ sẽ không khổ cực như vậy nữa, bé cũng sẽ không bị những bạn nhỏ khác ở nhà trẻ cười nhạo.

“Đương nhiên rồi, cháu xem cháu lớn lên giống chú ấy như vậy, hơn nữa tên cũng có thâm ý như thế.” Thiên Ca Tuệ cảm thấy thằng bé trăm phần trăm là con trai của a Dân, quá giống.

“Nhưng mà, chú ấy không hề tốt với cháu, hơn nữa còn thô lỗ với mẹ cháu như vậy.” Cảnh Niệm Châu chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Đó là bởi vì cháu xuất hiện quá bất ngờ, cha cháu nhất thời hơi khó thích ứng, cho nên mới như vậy, thật ra thì cha cháu yêu hai mẹ con, bằng không sao có thể có cháu, trẻ con đều là kết tinh của tình yêu cha mẹ.” Tình mẹ của Thiên Ca Tuệ bộc phát, giống như đang nói chuyện với con trai mình.

Úy Nam Thừa vẫn ngồi trên giường nghe đoạn đối thoại của bọn họ, đột nhiên xen vào nói: “Nó là con trai của a Dân?”

“Ông xã, anh thật sự quá thông minh, thằng bé tên Cảnh Niệm Châu! Có phải anh biết mẹ của thằng bé không?” Thiên Ca Tuệ kích động kêu lên.

○__○ Sự thật rõ ràng như vậy, là người có ánh mắt đều có thể đoán ra có được không?

“Mẹ của thằng bé? Chẳng lẽ là... Cảnh Tô Tô?” Úy Nam Thừa kêu cái tên trong trí nhớ, nhớ ngày đó quen biết ở Newyork, cô ấy là khách quen của khoa học kỹ thuật Úy Cốc, càng thêm thương tới thăm biệt thự của bọn họ, nấu cơm cho bọn họ, thật ra thì anh biết những chuyện này đều dính ánh sáng của a Dân, mấy người bạn của bọn họ đều nhìn ra được Cảnh Tô Tô thích a Dân.

“Chú, chú cũng biết mẹ cháu sao?” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh Niệm Châu tràn đầy hưng phấn.

Lần này, Úy Nam Thừa không khỏi nhìn nhiều cậu bé vài lần, mới vừa rồi chỉ là hoài nghi, lần này đúng là xác nhận không thể nghi ngờ, “Ừ, chú biết mẹ cháu rất nhiều năm.”

“Vậy chú cũng biết cha cháu sao? Chú biết vì sao cha cháu không quan tâm cháu và mẹ không?” Người bạn nhỏ Cảnh Niệm Châu hơi đau lòng, người bạn nhỏ ở nhà trẻ đều có cha có mẹ, mà bé, chỉ có mẹ không có cha.

O(∩_∩)o Lời này thật sự khiến Úy Nam Thừa khó trả lời, anh thật sự không biết a Dân túm Cảnh Tô Tô lên giường khi nào? Còn làm ra một phiên bản nhỏ như vậy, thật sự khiến cho anh được yêu mà sợ!

Mặc dù trước đó từng nhạo báng cậu ấy đừng để mình chơi tiến vào, thật sự không nghĩ đến... Lại là Cảnh Tô Tô? Còn ra một đứa con riêng, thật sự ngoài dự đoán!

Còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Cảnh Tô Tô, cô bé mười tám tuổi ngượng ngùng đứng bên cạnh a Dân, có một vẻ điềm tĩnh dịu dàng của cô gái vùng Giang Nam, lúc ấy mọi người cũng không biết tình huống còn gọi đùa cô ấy là cô vợ nhỏ của a Dân, kết quả mặt cô đỏ hơn.

A Dân vội vàng giải thích đây là em họ của mình Cảnh Tô Tô, sau này sẽ là học muội đại học của bọn họ, mọi người phải chăm sóc nhiều hơn.

Được giới thiệu là em họ, trong mắt Cảnh Tô Tô lóe lên cô đơn bị Úy Nam Thừa trong lúc lơ đãng bắt được, sau đó anh cũng không tự chủ quan sát hai người nhiều hơn, phát hiện Cảnh Tô Tô thật sự có một tình cảm đặc biệt với a Dân, nếu như anh không đoán sai, đó là tình yêu.

Sau đó Tạt Luân nói muốn theo đuổi Cảnh Tô Tô, kết quả bị a Dân dùng đủ thứ lý do ngăn cản, chuyện về sau Úy Nam Thừa liền nhìn thấu một chút, chỉ tiếc bản thân a Dân vẫn không rõ ràng, còn chơi trò mập mờ với những người phụ nữ khác.

Năm biết Cảnh Tô Tô, chính là khi sự nghiệp của bọn họ ở đỉnh cao nhất, bận tới mảy mui, may mà cô ấy thường xuyên tới đây nấu cơm, giải quyết vấn đề no ấm cho bọn họ. Đối với chuyện của hai người bọn họ, anh còn tìm a Dân tán gẫu, vẫn còn nhớ a Dân nói: “Tô Tô là em họ của tôi, Nam Nam cậu ra chủ ý mù quáng gì vậy? Lại nói từ nhỏ tôi coi cô ấy như em gái ruột, chuyện tình yêu anh em này tôi không làm được.”

Ngày sinh nhật hai mươi sáu tuổi của a Dân, mời rất nhiều bạn bè tới chơi, dĩ nhiên không thiếu được Cảnh Tô Tô, đêm đó hình như a Dân uống rất nhiều, anh cũng uống đến hơi nhiều nên về phòng trước rồi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Cảnh Tô Tô đã đi rồi, anh không để ý nhiều lắm, cho rằng cô trở về trường học, về sau nữa truyền tới tin tức bệnh tình ông nội nguy kịch, anh liền về nước rồi, liền nhân cơ hội phát triển khoa học kỹ thuật Úy Cốc vào thị trường Trung Quốc, chuyện về Cảnh Tô Tô cũng từ từ phai nhạt ra khỏi phạm vi tầm mắt của anh. dinendian.loqidJon

Tính toán số tuổi của đứa nhỏ này, chỉ sợ chuyện xảy ra đêm đó, say rượu thật sự sẽ mất lý trí!

“Cha cháu không phải không quan tâm hai mẹ con cháu, chỉ có điều hôm nay mới tìm được hai người thôi.” Nhắc tới chuyện này thật đúng không trách a Dân được, chỉ sợ hôm nay cậu ấy cũng mới biết mình có một đứa con trai.

“Chú sẽ không gạt cháu chứ?” Cảnh Niệm Châu vẫn còn hơi không tin tưởng lắm.

“Dĩ nhiên sẽ không.” Úy Nam Thừa nói rất khẳng định, mặc dù không phải là lời thật trăm phần trăm, ít nhất nhiều năm như vậy a Dân quả thật có đi tìm Cảnh Tô Tô, tình cảm bên trong cũng chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ nhất.

Tâm tình Cảnh Niệm Châu tốt lên trong nháy mắt, quán Thiên Ca Tuệ và Úy Nam Thừa hỏi lung tung này kia, khiến cho bọn họ không hên mà gặp cùng nhớ tới con trai bảo bối của mình.

--- -----Puck.d.đ.lq.đ-----

Bên kia, Cốc Châu Dân tức giận đứng đứng kéo Cảnh Tô Tô ra khỏi bệnh viện, cưỡng chế nhét cô vào trong xe, không nói một lời lái xe đi.

“Anh a Dân, em không thể bỏ Châu Châu lại.” Cảnh Tô Tô sợ hãi mở miệng, sáu năm qua cô chưa từng rời khỏi con trai, con trai cũng chưa từng rời khỏi cô.

Cốc Châu Dân liếc nhìn cô một cái, cười đến giống như ác ma, “Em còn gọi anh là anh a Dân?” diee ndda fileeq uysd doon

Cảnh Tô Tô bị dáng vẻ của anh dọa sợ, mặc dù trong mộng vô số lần tưởng tượng đến cảnh tượng khi gặp lại, nhưng khi thật sự diễn ra ngay trước mắt, cô vẫn hơi không ứng phó kịp.

Năm đó cô mới mười chín tuổi, sinh nhật anh a Dân, cô chăm sóc anh uống rượu say, giúp anh lau mồ hôi đưa nước, chỉ cảm thấy đây là hạnh phúc, sau anh kêu nóng, đáng vẻ đặc biệt giống con nít, cô nhìn không được cười hi hi một tiếng.

Cô nhớ khi mình giúp anh a Dân lau người thì bị anh kéo lên giường, da thịt hơi lạnh của cô dán lên da thịt nóng bỏng của anh, mỗi lần lập tức bốc cháy lên...

Đêm đó, cô bị giầy vò đến eo mỗi lưng đau, bắp đùi càng thêm đau tê liệt, nhưng cô không hối hận, có lẽ cả đời này cô chỉ có một cơ hội triệt triệt để để có anh a Dân như vậy, sáng ngày hôm sau cô dậy thật sớm đi trường học, sau liền coi như tất cả không xảy ra.

Vốn tưởng rằng chuyện này là ký ức tốt đẹp trong đời cô, nhưng hai tháng sau cô phát hiện mình mang thai, cô chán chừ chừng mấy ngày, ngay cả cửa bệnh viện cũng vào, kết quả bị mùi thuốc gay mũi làm sặc đến không ngừng nôn mửa, cũng chính một khắc kia cô quyết định muốn sinh đứa bé ra, cho dù nói như thế nào, cục cưng đều vô tội. Nhưng mà cô và anh a Dân là thân thích trong vòng ba đời, cô hơi lo lắng đứa bé không khỏe mạnh, cho nên cô tạm nghỉ học, cách xa Newyork, cách xa thế giới của anh a Dân.

Về lại quê cũ là một thành thị nhỏ xa xôi, tìm một công việc, rất nỗ lực kiếm tiền, may mà biết được một chị tốt bụng, giúp mình rất nhiều. Có lẽ trời cao còn thương tiếc cô, vào khoảng thời gian cô khổ cực nhất, năng cao bụng bự nơi nào cũng không thể đi, ngay cả lương thực cũng sắp cạn, người mẹ mười sáu năm không thấy đột nhiên xuất hiện.

Nếu là lúc trước, cô nhất định sẽ không do dự từ chối nhận bà, năm đó bà tàn nhẫn vứt bỏ mình và cha, hiện giờ trở về tìm cô, có ý nghĩa gì chứ?

Nhưng bây giờ điều kiện của cô không cho phép từ chối, chỉ có thể tiếp nhận sự giúp đỡ của bà, nhưng lại chưa từng mở miệng gọi bà một tiếng mẹ.

Về việc mẹ vẫn hỏi con cô là của ai, cô lựa chọn trầm mặc, đây là riêng tư của mình, cô không muốn bất kỳ ai biết, sau khi đứa bé sinh ra, cặp mắt màu xanh nhạt kia tiết lộ thân phận của đứa bé.

Mẹ liếc mắt một cái đã nói ra bí mật trong đáy lòng cô, “Là đứa bé của Cốc Châu Dân đúng không?”

Cô mới bừng tỉnh hiểu ra, thì ra nhiều năm như vậy mẹ vẫn luôn yên lặng quan tâm mình, rõ như lòng bàn tay chuyện của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 228: Em lau người cho anh, sau đó anh... Liền kéo em một phát

Editor: Puck

Trong nháy mắt, trong lòng Cảnh Tô Tô xẹt qua một tia ám áp, nhưng mà lời tiếp theo của mẹ lại khiến cho cô hoàn toàn sợ ngây người, cô không phải là con gái ruột của cha, mà là con gái của mẹ và bạn trai mối tình đầu, cho nên cô và Cốc Châu Dân không hề có chút liên hệ máu mủ nào.

Đây là nguyên nhân chủ yếu khiến cho mẹ vì sao phải li dị với cha, để con gái ruột thịt duy nhất ở lại nhà họ Cảnh cũng chỉ là hạ sách trong hạ sách, chỉ vì khi đó bà không có năng lực nuôi dưỡng con gái như bây giờ. Vốn cho rằng con gái ở nhà họ Cảnh sẽ phải chịu bất nạt, không ngờ lão phu nhân không biết chuyện vẫn coi con gái như bảo bối, bà rất cuộc yên lòng, yên tâm làm sự nghiệp của mình.

Thân thể Cảnh Tô Tô vẫn bị vây trong vô cùng run rẩy, đây chính là mẹ ruột của cô sao? Là mẹ ruột mà vô số ngày đêm trong mơ cô cũng mơ thấy mẹ đến đón mình sao? Lại có thể nhẫn tâm như vậy? Nhẫn tâm để mình trong nhà không hề có chút liên hệ máu mủ nào? Còn lợi dụng bà nội không hề biết chuyện thương yêu cô, dối lấy mười sáu năm cuộc sống bình yên và hạnh phúc?

Mẹ như vậy, cô tình nguyện không cần!

Tại sao bà có thể như vậy với cô? Tại sao có thể như vậy với cha? Tại sao có thể lợi dụng bà nội vô tội như vậy? Khiến cho cô không có mặt mũi vào cửa chính nhà họ Cảnh nữa. đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Tại sao bà lại nói cho tôi biết những chuyện này! Bà không phải là mẹ tôi! Bà không phải là mẹ tôi...” Cảnh Tô Tô không chịu được bật khóc, bây giờ người cô có thể dựa vào còn có ai?

Lý Di đau lòng nhìn con gái trước mắt, bà nói cho con gái bí mật đã chôn dấu nhiều năm nơi đáy lòng, chỉ hy vọng con gái có thể hạnh phúc, có thể đường đường chính chính ở chung một chỗ với người đàn ông yêu mến, không cần giống như bà, vì lợi ích gia tộc mà bị ép buộc gả cho người đàn ông không yêu, cuối cùng ai cũng không được hạnh phúc.

Lại không nghĩ rằng con gái đã sớm coi mình là một thành viên của nhà họ Cảnh, hơn nữa coi Cốc lão phu nhân là bà nội thân nhất của mình, lập tức nói cho con bé biết thật ra không phải là người nhà họ Cảnh, vốn không hề có chút quan hệ với nhà họ Cảnh, nhất định không thể nào tiếp thu được.

“Tô Tô, mẹ cũng bất đắc dĩ, mẹ không bỏ được con.” Lý Di nhìn con gái khóc cũng không nhịn được gạt lệ, nửa đời trước bà vì gia tộc mà sống, nửa đời sau vì mình và con gái mà sống.

“Nói láo! Bà chính là một kẻ lừa gạt! Không bỏ được tôi mà còn vứt bỏ tôi mười sáu năm! Trong mười sáu năm này bà từng tròn nghĩa vụ làm mẹ một phút sao? Khi tôi ngã bệnh nằm viện bà ở đâu? Khi tôi ở trường học bị các bạn cười nhạo bà lại ở đâu? Mỗi một bộ quần áo mỗi một đôi giày đều không phải do bà mua cho tôi. Bà không phải là mẹ tôi! Tôi cũng không muốn gặp lại bà nữa!” Cảnh Tô Tô khóc kêu, cô không thể tiếp nhận sự thật tàn nhẫn này. di1enda4nle3qu21ydo0n

Lý Di nhìn con gái khóc đến lòng cũng đau, nhưng bà biết con gái từ nhỏ đã có tính tình quật cường, chỉ có thể tạm thời rời đi trước, sau đó lấy lực lượng của mình yên lặng hỗ trợ con gái, con gái không muốn tiền của bà, bà tìm được ông chủ công ty con gái, sau khi đàm phán lấy tiền lương danh nghĩa phát đến tay con bé.

...

Đột nhiên dừng lại khiến Cảnh Tô Tô từ trong hồi ức trở lại thực tế, cảnh vật trước mắt quá mức quen thuộc, quen thuộc đến cô hơi hoa mắt, thật sự giống như nằm mơ, ngay sau đó bị Cốc Châu Dân lôi từ trên xe xuống.

“Cảnh Tô Tô! Em nói rõ ràng cho anh! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cốc Châu Dân gần từng tiếng một phun ra từ trong miệng.

“Anh a Dân, Châu Châu nó... Nó là con trai của em.” Lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên Cảnh Tô Tô nhìn thấy anh nổi giận lớn như thế, bị dọa đến nói lời cũng hơi không mạch lạc.

“Anh đương nhiên biết nó là con của em! Còn biết nó là con trai của anh, loáng một cái đã năm năm, đáng chết! Anh với em.. Rốt cuộc xảy ra quan hệ kia từ khi nào?” Cốc Châu Dân giận đến thiếu chút nữa nắm tóc, Cảnh Tô Tô này đúng là có bản lĩnh! Rất có bản lĩnh! Anh luôn luôn bình tĩnh, nhưng

mỗi lần gặp phải người phụ nữ này thì luôn tình trạng bực phát!

Đáy lòng Cảnh Tô Tô thoáng qua vẻ cô đơn, anh a Dần khẳng định không nhớ rõ, anh đã sớm quên chuyện đêm hôm đó. Dieễn ddàn lee quy đôn

“Là đêm hôm sinh nhật anh.” Cô nhỏ giọng nói ra.

“Cái gì?” Tròng mắt lưu ly của Cốc Châu Dần híp lại, tính toán, chính là đêm sinh nhật anh hai mươi sáu tuổi, đúng rồi! Anh còn nhớ rõ buổi sáng khi tỉnh dậy có cảm giác khác thường, luôn cảm giác giống như mình gặp mộng xuân, chân thực kinh người.

Sau đó chỉ coi như một câu chuyện cười, nhưng không ngờ người phụ nữ trong mộng lại chính là Tô Tô, hơn nữa một đêm kia còn khiến cô mang thai? Ti lệ sống sót của mầm mống mình cũng không khỏi quá cao đi! Hơn nữa phiên bản mô phỏng cũng quá giống!

“Thì ra đêm đó em trăm phương ngàn kế canh giữ bên cạnh anh chính là đánh chủ ý này?” Cốc Châu Dần lạnh lùng nói ra.

“Không phải vậy, em... Em chưa từng nghĩ tới... Sẽ cùng... Anh... Xây ra...” Cảnh Tô Tô hơi đau thương đáp ứng, bỗng nhiên cúi đầu ní non, “Là anh... Kéo em... Đi lên.”

Cốc Châu Dần bị lời của cô làm hoảng hốt đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Anh kéo em đi lên? Công phu nói dối của em thật sự có tăng mạnh.”

Cảnh Tô Tô ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào túng quần đến đỏ bừng, “Em lau người cho anh, sau đó anh... Liên kéo em xuống, em... Liên...”

“Cho nên vẫn là em thú tính đại phát dụng ngã anh.” Tròng mắt Cốc Châu Dần híp lại càng thêm thúy rồi, lóe ra tia sáng xanh.

“Em... Em không có.” Cảnh Tô Tô quýnh lên, nóng nảy đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Một tay Cốc Châu Dần nâng cằm cô lên, ép cô đối diện với mình, mặt của hai người gần nhau trong gang tấc, hô hấp phun lên mặt nhau, tê tê đại đại, điend da nle q u ydo n

Đôi môi rất tự nhiên dán lên một chỗ, đây là hai người hôn đúng nghĩa lần đầu tiên, hình như có một cảm giác như chạm điện, điện tê tê người.

Cảnh Tô Tô chỉ cảm thấy người thiếu dưỡng khí, thân thể không tự chủ mềm nhũn đi, được Cốc Châu Dần vững vàng giữ chặt eo lại ôm vào ngực.

Nụ hôn này mang theo chút bá đạo, mang theo chút xâm lược, mang theo chút trừng phạt, lại ngọt ngào ngoài dự đoán, khiến cho người ta muốn ngừng mà không được, đầu lưỡi cuộn cuộn nổi lên tia lửa bốn phía.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Bên trong phòng bệnh viện, Thiên Ca Tuệ cảm thấy Châu Châu còn thích hỏi tại sao hơn Học Học và Tập Tập của cô, nhất định chính là mười vạn câu hỏi vì sao tiêu chuẩn! May mà có Thừa ở đây, nếu không cô thật sự không chịu nổi.

Mất thấy đã hai tiếng trôi qua, cũng không biết hai người này nói chuyện như thế nào rồi?

“Dì, sao mẹ vẫn chưa trở lại? Mẹ có thể không cần Châu Châu nữa không?” Trong tròng mắt lưu ly của người bạn nhỏ Cảnh Niệm Châu hoàn toàn trong suốt, đáng yêu đến không chịu nổi.

“Sao có thể chứ? Mẹ và cha cháu đang bàn luận chuyện rất quan trọng, sau khi nói xong sẽ trở lại.” Kể từ sau khi có con trai, kiên nhẫn của Thiên Ca Tuệ cũng biến thành cực tốt, hoàn toàn hạ bút thành văn về vấn đề này.

“Chuyện quan trọng gì mà không thể để cho Châu Châu nghe đây?” Cảm giác an toàn của đứa bé chính là rất thấp! Nhất là đứa trẻ gia đình đơn thân. di3nd@n3qu.yd0n

“Ặc... Là vấn đề về cha và mẹ cháu có muốn kết hôn hay không.” Thiên Ca Tuệ hoàn toàn mù mờ, kết quả bị ông xã xem thường, lời như thế cũng có thể nói lung tung sao? A Dần và Cảnh Tô Tô là anh chị em họ có liên hệ máu mủ xa hệ, về mặt luật pháp không cho phép kết hôn.

“Có thật không? Cha và mẹ thật sự sẽ kết hôn sao?” Mặc dù Cảnh Niệm Châu mới hơn năm tuổi, nhưng biết hàm nghĩa của kết hôn, với hiểu biết của bé, sau này cha và mẹ sẽ sống cùng với nhau sao? Bé sẽ không bao giờ bị những người bạn nhỏ khác cười nhạo sao?

“Ừ...” Thiên Ca Tuệ chỉ có thể kiên trì đến cùng lên tiếng, cô đột nhiên cảm thấy có cảm giác tội ác, lờ mờ a Dần và Cảnh Tô Tô không thể kết hôn, vậy chẳng phải cô thành tên lừa gạt sao? ORZ~~囧.

Sau khi người bạn nhỏ Cảnh Niệm Châu xác nhận tin tức này xong, hưng phấn đến vô cùng, trong cặp mắt lưu ly trong veo không khỏi long lánh sáng rỡ, vui ở bên cạnh Thiên Ca Tuệ hỏi: “Cha cháu có tiền không?”

Trên trán Thiên Ca Tuệ hiện lên ba vạch đen, “Cha cháu vô cùng có tiền.”

“Thật tốt quá, về sau mẹ cũng không cần đi làm việc khổ cực như vậy, ở nhà bạn nhỏ khác đều là cha ở bên ngoài kiếm tiền nuôi gia đình, mẹ có thể ở nhà nấu cơm...” Cảnh Niệm Châu hưng phấn kêu lên, từ nhỏ cậu bé đã vô cùng hiểu chuyện, biết cần kiệm tiết kiệm, có thể không tiêu tiền tuyệt đối một

xu cũng không tiêu, những người bạn nhỏ khác thường xuyên đổi quần áo mới, nhưng bé luôn là mấy bộ quần áo này; những người bạn nhỏ khác có đủ loại đồ chơi mới lạ, mà trong tủ đồ chơi của bé chỉ có con gấu Teddy bằng vải do mẹ bé làm cho; những người bạn nhỏ khác cuối tuần đều được đi khu vui chơi, mà bé chỉ có thể ở nhà một mình xem hoạt hình.

Bởi vì bé biết rõ mẹ không có tiền mua rất nhiều quần áo mới cho bé, cũng không có tiền mua đồ chơi cho bé, càng không có tiền không có thời gian dẫn bé đi khu vui chơi, mỗi ngày mẹ đều phải đi làm, rất vất vả.

Hai người Ủy Nam Thừa và Thiên Ca Tuệ bị lời của bé làm cho xúc động, trong lòng đồng thời cảm khái: Đứa nhỏ này thật hiểu chuyện đến khiến cho người ta đau lòng. Xem ra Cảnh Tô Tô vừa mang theo đứa bé vừa làm việc, vốn không thể cung cấp cho đứa nhỏ một hoàn cảnh tốt đẹp, xem ra lần gặp này thật sự rất cần thiết.

“Châu Châu, năm năm qua vẫn chỉ có cháu và mẹ sống chung thôi sao?” Thiên Ca Tuệ đau lòng hỏi, tuổi thơ của Châu Châu với Học Học và Tập Tập thật đúng là một dưới đất một trên trời, xem ra sau này cần phải yêu cầu nghiêm khắc với hai con trai rồi, cần kiệm tiết kiệm mới là đức tính tốt đẹp!

“Đạ, thỉnh thoảng bà ngoại sẽ đến thăm cháu, chỉ có điều đều giấu mẹ, bởi vì mẹ không thích bà.”

Thiên Ca Tuệ như có điều suy nghĩ, xem ra quan hệ gia đình của Cảnh Tô Tô hơi phức tạp!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 229: Bà xã, bây giờ thân thể của anh vẫn còn rất yếu ớt

Editor: Puck -

Đúng lúc này, Cốc Châu Dân và Cảnh Tô Tô một trước một sau đi vào, trên mặt Cảnh Tô Tô hiện đầy đồ ửng khả nghi.

“Mẹ.” Hai chân nhỏ nhắn của Cảnh Niệm Châu “Vèo” một cái nhảy từ trên ghế sa lon xuống chạy về phía mẹ mình, Cảnh Tô Tô vội ôm con trai lên, khẽ hôn một cái lên khuôn mặt con, rừ rừ nói: “Châu Châu.”

Cốc Châu Dân lười biếng dựa trên khung cửa, nhìn cậu con trai đột nhiên xuất hiện.

Còn Thiên Ca Tuệ tỏ vẻ tò mò nhìn chăm chăm Cảnh Tô Tô, chỉ cảm thấy trong đời tràn ngập trùng hợp, mới vừa rồi mình còn gặp cô ấy ở cửa, không ngờ cô ấy chính là mẹ ruột của con trai a Dân, chỉ có điều quan hệ thân thích của hai người rốt cuộc phải làm như thế nào?

“Mẹ, đây thật sự là cha con sao?” Cảnh Niệm Châu chỉ một ngón tay về phía Cốc Châu Dân.

“Ừ.” Cảnh Tô Tô gật đầu một cái, cô biết con trai vẫn rất muốn có một người cha.

Sau khi Cảnh Niệm Châu được mẹ xác nhận, càng thêm hưng phấn, “Vậy mẹ muốn kết hôn với cha sao?” Đơn thuần đồng ngôn vô kị *!

(*) đồng ngôn vô kị: trẻ con nói chuyện không biết kiêng kị.

Thiên Ca Tuệ nâng trán, báo ứng đã tới nhanh như vậy rồi.

Trong mắt Cốc Châu Dân và Cảnh Tô Tô đồng thời xẹt qua vẻ kinh ngạc, sao Châu Châu lại hỏi vấn đề này?

May mà Cốc Châu Dân phản ứng nhanh, trước khi ánh mắt của người bạn nhỏ Cảnh Niệm Châu ảm đạm xuống thì đưa ra đáp án khiến cho mọi người cũng kinh ngạc, “Ừ, cha và mẹ sẽ kết hôn.”

Cảnh Tô Tô hoàn toàn bị chấn động, anh a Dân nói muốn kết hôn với cô? Không phải cô nghe lầm chứ? Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh ngạc. die nd da nl e q u u ydo n

So sánh với cô đang khiếp sợ, con trai của cô lại hưng phấn đến uốn qua uốn lại trên người cô, Cốc Châu Dân rất biết điều ôm lấy thẳng bé từ trên người cô, lại một lần nữa tiếp xúc thân mật với thẳng bé.

Ủy Nam Thừa và Thiên Ca Tuệ hiển nhiên cũng bị lời của a Dân làm cho ngây ngẩn cả người, kết hôn? Chẳng lẽ a Dân chuẩn bị đánh vỡ ánh mắt thế tục? Đoán chừng cửa ải trong nhà sẽ rất khổ sở. (Lúc này bọn họ còn không biết hai người này vốn không có chút liên hệ máu mủ nào)

“Cha, vậy về sau cha sẽ sống chung với mẹ con con sao?” Người bạn nhỏ Cảnh Niệm Châu vẫn là lần đầu tiên được cha người đàn ông như vậy ôm vào trong ngực, chỉ cảm thấy cảm giác khác hoàn toàn khi được mẹ ôm, trong cả căn phòng vui vẻ nhất thuộc về cậu bé rồi, vòng tay lên cổ cha hỏi lung tung này kia.

Hồi đến khiến Cảnh Tô Tô mặt đỏ tới mang tai, khóe mắt thỉnh thoảng liếc nhìn về phía người đàn ông khiến cho tâm trí cô hướng tới, vị trí chỗ trái tim không tự chủ được “Thình thịch” điên cuồng. Nhớ tới mới vừa rồi nói cho anh biết bọn họ vốn không có bất kỳ liên hệ máu mủ nào thì trên mặt anh a Dân hiện lên vẻ khiếp sợ, có lẽ về điểm này cô nên cảm kích mẹ, ít nhất cô không cần lo lắng Châu Châu sẽ có thiếu sót gì về thân thể, không cần kiêng dè mà yêu anh a Dân.

“Có.” Cốc Châu Dân cười híp mắt trả lời, cảm giác có con trai quả nhiên rất sáng khoái, hơn nữa còn lớn hơn con trai của Nam Nam mấy tháng, chuyện tốt!

Thiên Ca Tuệ nhìn đáng về Cảnh Tô Tô, trong lòng thờ dài nói: Tương lai khẳng định bị a Dân ăn được gấu gao, mình phải tìm cơ hội dạy dỗ cô ấy mới được, không thể cứ nuông chiều như vậy! Nhất là a Dân loại họa thủy ngàn năm này! Lỡ như ngày nào đó lại nhảy ra một con riêng khác, đoán chừng Cảnh Tô Tô chỉ có nước khóc, haizzz... dĩ3nd@nBqu.yd0n

Buổi tối, Thiên Ca Tuệ xung phong nhận việc đưa hai mẹ con Cảnh Tô Tô về, để Cốc Châu Dân lại cho ông xã, bởi vì cô biết giữa hai người bọn họ nhất định có lời muốn nói, không tiện để cho cô và Cảnh Tô Tô nghe được.

Cảnh Tô Tô như thế nào cũng không nghĩ được cô gái mình đụng ngã này là bà xã của anh Nam Thừa, còn nhỏ hơn mình một tuổi, con của bọn họ đã năm tuổi rồi, còn là sinh đôi, hai bé trai trong hình cực kỳ đẹp trai đáng yêu, không phân cao thấp với Châu Châu nhà cô.

Hai người phụ nữ tuổi xấp xỉ, hơn nữa đều là mẹ đẻ bé, đề tài liên cực kỳ nhiều, giống như tán gẫu mãi không xong, cuối cùng Thiên Ca Tuệ vẫn hỏi nghi vấn ở trong lòng mình, “Chị và a Dân thật sự là anh chị em họ bà con xa sao?”

“Không phải vậy, thật ra thì, chị cũng không phải con gái nhà họ Cảnh, ban đầu mẹ có thai rồi mới gả cho cha, cho nên...” Cảnh Tô Tô giải thích.

“A! Có thật không? Thật tốt quá! Chị và a Dân rốt cuộc vén mây mù thấy trời quang rồi, em thật sự cảm thấy vui mừng cho hai người.” Thiên Ca Tuệ cười hi hi nói.

Cảnh Tô Tô xấu hổ cười một tiếng, thật ra thì khoảnh khắc khi biết chân tướng kia cô vừa vui mừng vừa đau lòng, vui mừng vì cô và anh a Dân không có quan hệ máu mủ, Châu Châu của cô là một đứa bé khỏe mạnh; đau lòng là vì thân thể của mình.

“Mẹ, đây là nhà của cha sao? Thật to! Còn lớn hơn nhà tiểu Tân nhiều.” Cảnh Niệm Châu chạy xung quanh, ngó nghiêng chỗ này liếc nhìn chỗ kia, vô cùng vui vẻ. Tiểu Tân là người bạn mà bé quen ở nhà trẻ, đã từng tới nhà cậu ấy chơi một lần, khi đó bé còn rất hâm mộ, còn nghĩ sau khi lớn lên nhất định phải cố gắng kiếm tiền mua một căn nhà lớn như vậy cho mẹ, không ngờ nhà của cha còn lớn hơn nhà của tiểu Tân, chuyện này không thể nghi ngờ tăng cường lòng tự tin của bé.

“Ừ, đây là nhà cha con.” Cảnh Tô Tô nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vui mừng của con trai, trong lòng cũng không nhịn được vui mừng trở lại.

Đêm nay, nói thông rất nhiều chuyện, đều hướng tới phương hướng hạnh phúc mà phát triển. dĩ@en*dyan(lee^qu.domn)

Vài ngày sau đó, Cốc Châu Dân liền cường điệu dùng lý do đang cùng con trai bồi dưỡng về mặt tình cảm, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận, càng thêm mang theo bà xã tương lai và con trai đi công viên Disneyland chơi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Cảnh Niệm Châu treo đầy nụ cười, chơi được đặc biệt điên cuồng.

Cảnh Tô Tô ở bên cạnh nhìn thấy đến hốc mắt đỏ bừng, con trai lớn như vậy, cô chỉ dẫn con trai đi khu vui chơi tổng cộng hai lần, hơn nữa chơi chưa thỏa thích, không điên cuồng giống như hiện tại, khiến cho người ta khắc sâu trí nhớ.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ngày này, Ủy Nam Thừa cũng chuẩn bị xuất viện, Thiên Ca Tuệ vòng tới vòng lui trong phòng dọn dẹp đồ giúp anh, lại càng không quên mang theo sách dạy nấu ăn mà anh Tại Hi lưu lại cho, nhớ tới về sau nhất định nghiêm túc giám sát ông xã ăn uống đúng đắn.

Đột nhiên nghĩ đến mình phải về trường học, mà Thừa cũng nên trở về thành phố W, chỉ có thể nhét sách dạy nấu ăn vào trong túi xách của anh, dặn dò: “Ông xã, sau khi trở về phải giao sách dạy nấu ăn này cho đi Trần, để đi ấy làm theo nội dung phía trên một ngày ba bữa cho anh ăn, không cho không ăn đâu đấy!”

“Anh không về.” Ủy Nam Thừa cài nút áo sơ mi, rất bình tĩnh mở miệng.

“Hả... Vậy anh đi đâu? Ở lại Newyork à?” Thiên Ca Tuệ kỳ quái nhìn anh một cái

Cài xong nút áo cuối cùng, anh chỉ chỉ vào cổ áo của mình, “Bà xã, cà vạt -”

Chuyện này đã sớm là ngựa quen đường cũ với Thiên Ca Tuệ rồi, đi tới giật giật ngón tay linh hoạt, một cà vạt xinh xắn nhất đã thắt chắc rồi.

“Bà xã, ngoan ngoãn chờ anh hai giờ, sau đó chúng ta cùng nhau trở về nhà ở Philadelphia, anh nhớ con trai rồi.” Ủy Nam Thừa khẽ hôn lên trán Tuệ, cuối cùng rơi lên cánh môi, vừa chạm vào liền tách ra.

Thiên Ca Tuệ bị câu nói “Chúng ta cùng nhau trở về nhà ở Philadelphia” của anh làm cho ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ anh chuẩn bị nghi phép? Nhưng bình thường anh rất bận, ngay cả khi nằm viện cũng phải mở hội nghị qua video gì đó, bận rộn như vậy anh còn có thể nghi phép?

Chỉ có điều cô thật sự nhớ hai con trai rồi... die ennd kdan/le eequhyd omnn

Mỗi đêm hai tiểu bảo bối đều gọi điện thoại tới đây hỏi cô khi nào trở về, nói buổi tối nhớ mẹ đến không ngủ được, nghe mà trong lòng cô ề ảm.

Úy Nam Thừa thật sự giữ lời, hai giờ không thiếu một phút, hai người trực tiếp bay từ Newyork đi.

Học Học và Tập Tập thấy cha và mẹ cùng trở lại, nhiệt tình nhào tới, vẫn còn rất hiểu chuyện hỏi cha đã đỡ bệnh chưa?

“Con trai ngoan, cha không có việc gì, để cha hôn một cái, nhớ các con muốn chết!” Úy Nam Thừa một trái một phải ôm lấy hai đứa, hôn một cái lên mặt hai đứa, chọc cho hai đứa cười “Khanh khách”, thật vui vẻ đó ~~~

Buổi tối, Thiên Ca Tuệ tự mình xuống bếp làm một bữa tối thịnh soạn, vẫn không quên theo sách dạy nấu ăn mở một bếp nhỏ khác cho ông xã.

Hon nữa cô phát hiện, ông xã cũng không phải tới nghỉ phép, chỉ chuyển chỗ làm việc thôi, khi cô và con trai lên lớp thì anh ở trong thư phòng làm việc, càng đau khổ hơn chính là khi cô tan lớp trở về còn phải nấu cơm!

Tên trứng thối đó nói cho oai là tới dưỡng bệnh, cả ngày mười ngón tay không dính nước rửa, ngồi ở đó chờ ăn!

“Cả ngày anh ở nhà ngây ngô, không thể động tay chuẩn bị xong thức ăn sao?” Ngày nào đó, rốt cuộc cô không nhịn được.

“Bà xã, bây giờ thân thể anh còn rất yếu ớt, bác sỹ nói rồi, phải điều dưỡng thật tốt, không thể mệt nhọc quá mức.” Người nào đó chẳng biết xấu hổ đáp lại, vốn quên mình mỗi đêm đều không ngừng đủ kiểu vận động.

Thiên Ca Tuệ tức giận nắm quyền, thân thể yếu ớt? Thân thể yếu ớt mà mỗi đêm còn vận động mãnh liệt như vậy! Xem ra tới nay phải cho anh một chút dạy dỗ mới đúng!

“Vậy thì được, từ hôm nay trở đi, chúng ta chia phòng ngủ, anh ngủ ở phòng khách điều dưỡng thân thể thật tốt, em và con trai ngủ phòng ngủ chính.”

“Bà xã, như vậy càng không được, lỡ anh bị té xỉu thì làm thế nào? Một mình anh cô đơn lẻ loi nằm ở đó, đáng thương bao nhiêu!” Úy Nam Thừa giả bộ đáng thương.

→00→ | | |

Lời này nghe sao giống như cực kỳ khiếp sợ, Thiên Ca Tuệ một lần nữa mềm lòng, dù sao cô biết mình hết thuốc chữa rồi, thủy chung không chống cự được viên đạn bọc đường của ông xã, không bao lâu đã nộp vũ khí đầu hàng, nhưng mà lần này cô quyết định phải ra chiêu mới mới được.

“Chúng ta ngủ một gian phòng không thành vấn đề, nhưng mà phải có ba điều quy ước, có một điều không đồng ý cũng khỏi phải nghĩ đến đi vào.”

“Hà?”

“Thứ nhất, lúc ngủ, con trai phải ngủ ở giữa hai chúng ta, cả đêm anh không được vượt qua lời tri một bước, phát hiện một lần tự giác nằm trên mặt đất nghỉ! Thứ hai, chủ phòng ngủ là con trai, con trai nói gì có thể cũng phải vâng lệnh nghe theo; thứ ba, trước mắt còn chưa có nghĩ đến, lần sau nữa bỏ sung, và lại phải đồng ý vô điều kiện!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 230: Em chỉ thích đáng dập tròn vo của con trai

Editor: Puck

Thiên Ca Tuệ nói một hơi những điều này, sau đó nhìn ông xã, mong đợi phản ứng của anh.

Khóe môi Úy Nam Thừa run rẩy dữ dội đến mấy lần, sao anh có thể chấp nhận điều khoản bất bình đẳng như vậy!

“Bà xã, nếu không chúng ta mời một người giúp việc nấu cơm đi!” Anh cảm thấy không thể vì vấn đề nấu cơm mà làm hại mình thâm như thế.

“Không muốn!” Thiên Ca Tuệ không hề nghĩ ngợi đã từ chối rồi, lúc trước cô chưa từng mời người nấu cơm, lúc này càng không thể đồng ý, không thể làm mất vấn đề mang tính nguyên tắc!

“Bà xã, em thật sẵn sàng, biết anh chỉ thích ăn cơm em làm” Úy Nam Thừa nhận thầu một bọc nước mắt, giọng nói nghe đến xương người cũng mềm.

Giao chiến với bà xã, anh có thể thay đổi chiến thuật bất cứ lúc nào, mềm không được thì cứng rắn, cứng rắn không được thì mềm, đủ loại tình huống

đều có thể tùy cơ ứng biến—

Cả người Thiên Ca Tuệ đã nổi da gà, rất sáng suốt lui về sau một bước, tức giận nói: “Điều thứ ba, về sau không cho giả bộ đáng thương, không cho làm nũng, không cho vô duyên vô cớ liếc mắt đưa tình với em.”

“Bà xã, anh không có...” Trong giọng nói nhỏ nhỏ của Úy Nam Thừa tràn đầy uất ức.

“Không cho làm nũng!” Miệng Thiên Ca Tuệ vênh rất cao, giọng hơi lớn.

Học Học và Tập Tập ngồi trong phòng khách chơi trò chơi liếc mắt nhìn nhau, cha thật đáng thương, lại bị mẹ dữ tợn, gần đây tính khí của mẹ càng ngày càng không tốt, động một chút là hung dữ với cha, haizzz...

Chỉ có điều, hung dữ thì hung dữ. Thiên Ca Tuệ chăm sóc một “Bệnh nhân” vẫn rất cẩn thận, mỗi ngày trừ làm món con trai thích ăn ra, còn vẫn chuẩn bị một phần theo sách dạy nấu ăn dinh dưỡng cho ông xã, càng thêm đốc thúc anh ngủ sớm dậy sớm, đáng về vợ hiền mẹ đảm hoàn toàn.

Buổi tối ngày nào đó, sau khi cô bị người nào đó dùng sắc dụ dỗ thành công, sau khi lăn lộn, cả người cô đầy mồ hôi nằm sấp trên người ai đó, ngón tay vô ý thức vẽ các vòng tròn, đột nhiên vẽ lên bụng anh.

“Ông xã, bụng của anh lớn.”

Úy Nam Thừa bị những lời này của cô dọa đến run run, buồn nhìn gương mặt đỏ ửng của người phụ nữ nhỏ: “Đó cũng do bị em làm lớn.”

Phụt —

“Đúng rồi, ít ngày trước em đọc tiểu thuyết nữ tôn, bên trong đó đàn ông có thể sinh con, một người phụ nữ có thể cưới N đàn ông, sướng vãi, hơn nữa bọn họ đều là yêu nghiệt cực phẩm, nhìn liền muốn đụng ngã, chảy nước miếng đó.” Trong mắt Thiên Ca Tuệ hiện lên trái tim màu hồng đào.

“Vậy chỉ là huyền huyền, làm sao có thể có chuyện đó.” Úy Nam Thừa xì mũi coi thường. dfienddn lieqiudoon

“Nhưng anh không cảm thấy rất sáng tạo sao? Nếu xã hội này đều là đàn ông sinh con thì tốt biết bao! Để cho các anh cũng cảm nhận được cảm giác đau muốn chết của phụ nữ khi sinh con.” Ngón trỏ của Thiên Ca Tuệ chọc chọc lồng ngực cường tráng của ông xã.

○__○ Bây giờ Úy Nam Thừa 囧, trong đầu không tự chủ hiện lên cảnh tượng a Dân nâng cao bụng bự, không khỏi ho khan kịch liệt, quá... Quá kinh thiên động địa rồi!

(Cốc Châu Dân tức giận vỗ bàn! Cậu... Cậu... Cậu được đấy Nam Nam! Làm sao cậu có thể lấy tôi ra làm thí nghiệm! Muốn lấy cũng phải lấy người chuyên giới!)

(Gương mặt Úy Nam Thừa 囧 đến biến thành màu đen: o(∩ □ ∩)o)

“Anh làm gì thế?” Thiên Ca Tuệ nghi ngờ nhìn anh.

“Bà xã, vẫn là phụ nữ nâng cao bụng bự tương đối đẹp.”

“Hừ... Gần đây anh phát tướng rồi, bụng cũng to lên rồi.” Thiên Ca Tuệ dè bụng thịt của ông xã.

Úy Nam Thừa cũng cảm thấy rất lâu mình không đi tập thể dục rồi, vóc người quả thật hơi thay đổi, nhưng vẫn không đến mức mập lên..

“Bà xã, đều do em gần đây làm thức ăn quá ngon, hơn nữa đủ loại dinh dưỡng tu bổ, toàn bộ thịt vào đến trong bụng rồi.” die,n; da.nlze.qy;udo/mn

“Cái gì chứ! Rõ ràng chính là do anh hết ăn lại nằm đưa đến, mỗi ngày com nước không xong phải ngồi chính là nằm, không động dậy chút nào, có thể không phát triển sao? Cẩn thận thành cái bụng bia, vậy thì em không cần anh nữa!” Thiên Ca Tuệ chán ghét liếc nhìn bụng anh.

Úy Nam Thừa lệ rơi đầy mặt, anh quyết định từ sáng sớm ngày mai bắt đầu chạy bộ, nhất định phải rèn luyện thành vóc người cường tráng trước kia, nhất là chút thịt trên bụng này, nói gì cũng phải giảm xuống!

“Từ ngày mai trở đi, lượng com của anh nhất định phải giảm bớt.”

“Không được, com vẫn phải ăn, anh do thiếu rèn luyện, mới khiến cho phát triển thành mập giả như vậy.” Thiên Ca Tuệ nghiêm trang nói.

Phát triển thành như vậy? Anh rút cuộc phát triển thành loại nào nữa?! Chỉ có chút thịt trên bụng như vậy thôi đã bị Tuệ Tuệ ghét bỏ thành như vậy, lòng muốn khóc đã có.

Còn nói mập giả! Anh nào mập, vóc người của anh tuyệt đối có tỷ lệ hoàn mỹ, phụ nữ thấy đều phải điên cuồng.

“Bà xã, em nói như vậy anh sẽ đau lòng.”

“Được rồi, đừng đau lòng, gần đây Học Học và Tập Tập cũng than vãn với em, nói hai đứa lên cân, quần áo trước kia cũng chật. Thật ra thì em thích

đáng vẻ tròn vo của hai đứa, rất đáng yêu!” Thiên Ca Tuệ yêu thương vô hạn vỗ vỗ gương mặt ông xã, tự lẩm bầm. di3n~d@n`l3q21y'd0n

“Em chỉ thích đáng đắp tròn vo của con trai, anh lên cân một chút em liền ghét bỏ, rõ ràng có đối xử khác biệt.” Ủy Nam Thừa buồn bực trong lòng! Bà xã anh quá thiên vị rồi!

Thiên Ca Tuệ bị lời nói chua chát của anh làm cho tâm tình cực tốt, vuốt mặt của anh cười híp mắt nói: “Có xấu hổ hay không, dấm của con trai mà anh cũng ăn, con trai và anh sao có thể đánh đồng được, cảm xúc không giống nhau có được không.”

Ủy Nam Thừa rõ ràng không mua bút toán của cô, căng mặt không thèm để ý đến cô.

“Này... Đừng như vậy chứ!” Thiên Ca Tuệ cười hi hi dụ dỗ ông xã, ngay sau đó hai người cuốn lại thành một đoàn, lại một cuộc đại chiến.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sau khi tiếng chuông tan học vang lên, Thiên Ca Tuệ liền vô cùng lo lắng chạy về nhà, bây giờ cô hoàn toàn không có một chút xúi thời gian nàh hạ đi tham gia chút hoạt động nhà trường và xã đoàn tổ chức, chỉ ước mỗi ngày không có tiết học, ở trong nhà có một lớn hai nhỏ giống như cùng gào khóc đòi ăn chờ cô về nấu cơm đấy.

Haizzz... Cô thật đau khổ, vừa đi học vừa chăm sóc ba người, Cầu Cầu vẫn nói cô là cục cưng bảo bối của ba người bọn họ, rõ ràng chính là đối tượng hành hạ kiêm thêm bắt nạt của ba người đó!

Hai đứa con trai cũng học xấu, cực kỳ kén ăn, ghê tởm hơn chính là nói đồ ăn cô làm ăn không ngon bằng cha chúng làm! Điều này khiến cho cô cực kỳ bất mãn, chĩa mũi dùi vào người nào đó hết ăn lại nằm ở nhà mỗi ngày.

“Con trai nói không thích ăn thức ăn em làm, về sau liền do anh nấu cơm cho hai đứa ăn!” Thiên Ca Tuệ ê ẩm trong lòng, mặc dù thức ăn cô làm chưa ra hình dáng gì, nhưng cô rất dễ tâm học tập mà!

“Bà xã ngoan, cơ bản ý của Học Học và Tập Tập cũng không phải như thế, thật ra là bởi vì trong khoảng thời gian này mỗi ngày hai đứa đều ăn cơm em làm, thành thói quen, cho nên cảm thấy không có gì đặc biệt, nhưng sau đó món ăn anh làm còn dừng lại ở trong trí nhớ của hai đứa, cho nên mới xuất hiện ảo giác không chính xác đó.” Ủy Nam Thừa dịu dàng dụ dỗ bà xã. dieendaanleequydomn

Học Học và Tập Tập ở bên cạnh cũng không ngừng vội vàng gật đầu, “Mẹ, ý của cha chính là ý của chúng ta, mẹ làm cơm ăn ngon nhất toàn thiên hạ, chúng con vĩnh viễn ăn không đủ.”

Hai đứa bé này thật sự học có hình có dáng, lời nói quá lớn! Ủy Nam Thừa thừa dịp bà xã không để ý cho con trai chút màu sắc, thật thông minh! Không hổ là con trai của cha!

Học Học và Tập Tập đồng thời thầm nghĩ trong lòng: Đạo hạnh của cha quả nhiên rất sâu, hai đứa kém thật sự quá xa, nhưng mà chờ đến khi hai đứa bằng tuổi cha lúc này, chắc chắn khẳng định đã sớm vượt qua cha! O(∩0∩)O

Thiên Ca Tuệ cảm thấy gần đây cha con ba người này thường câu kết với nhau làm chuyện xấu bắt nạt cô, ngay cả Cầu Cầu cũng chế nhạo gần đây cô rất bận rồi, tất cả thời gian đã bị chi trước thời hạn rồi.

Vừa đi về, vừa suy tính, vừa tự kiểm điểm..

“Tuệ Tuệ, chờ tởm một chút.” Shirley đuổi theo từ phía sau.

Thiên Ca Tuệ quay đầu kỳ quái nhìn cô ấy, “Sao vậy?”

“Cuối tuần này xã đoàn định đi ra ngoài nấu cơm dã ngoại, hỏi cậu có đi không, tuy rằng tớ hiểu biết rõ cậu luôn luôn không có hứng thú đối với loại hoạt động này, nhưng dù sao cậu cũng là một thành viên trong đó, mỗi lần đều không đi sẽ không được tốt, có vẻ quá đặc biệt rồi.” Shirley đầy tốt bụng.

“Đi đâu nấu cơm dã ngoại vậy? Phải mang những thứ gì không?” Thiên Ca Tuệ hiểu Shirley cũng có ý tốt, hơn nữa cô vừa đúng định lật người làm chủ nhân một lần!

Shirley nghe lời cô nói rõ ràng rất hưng phấn, nhiệt tình nói: “Vậy mới đúng chứ, luôn yên ổn ở nhà rất không có ý tứ, lần này cần đi xa hơn một chút ra ngoài ngoại ô, nghe nói kể núi gần sông, phong cảnh đặc biệt đẹp, cậu chỉ cần mang một túi ngủ là được, đồ ăn gì đó do đoàn phí trả, cho nên chúng ta không cần quan tâm đâu.”

“Còn phải ở lại một tối?” Thiên Ca Tuệ đột nhiên cảm thấy nên thử một chút, đến lúc đó kéo theo Cầu Cầu đi cùng, khiến ba người kia nhà mình ngày ngốc hai ngày, cái này gọi là buông thả thích hợp, không thể thành thói quen!

“Đúng vậy, đến lúc đó còn có thể leo lên đỉnh núi đi xem mặt trời mọc, rất đẹp nha.” Shirley cho rằng cô không muốn ra ngoài cắm trại dã ngoại qua đêm, vội vàng nói.

“A, vậy có thể dẫn Cầu Cầu theo cùng không? Một mình cậu ấy ở nhà rất không tiện!”

“Có thể, đoàn trưởng nhất định sẽ vui lòng lại có mỹ nữ gia nhập.” Shirley cười khanh khách nói.

“OK, cứ quyết định như vậy đi, cậu gửi địa điểm hẹn gặp vào điện thoại di động của tớ, đến lúc đó tớ gọi điện thoại cho cậu.”

“Ừ.”

Sau khi bên này xác định xong, Thiên Ca Tuệ liền đi tìm Cầu Cầu mưu đồ bí mật, trước khi đi tuyệt đối không thể để cho ba người kia biết, nếu không cô phải nghĩ đến ra khỏi cửa.

Sau khi Hạ Lan Thu nghe xong, chỉ nói một câu, “Chỉ cần cậu không thành vấn đề, tớ khẳng định không thành vấn đề.”

“Tớ đương nhiên không thành vấn đề rồi, phải khiến cho bọn họ trở tay không kịp mới được.” Thiên Ca Tuệ sáng khoái tinh thần hừ hừ.

“Không làm được chính là hồng be bét...”

“Cầu Cầu! Nói dễ nghe chút đi! Ý tứ của hai chúng ta phải nhất trí, không thể nói lời miệng.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 231: Cha, đều do cha không tốt, tối hôm qua bắt cóc mẹ

Editor: Puck - Diễn đàn

Buổi sáng thứ bảy, ánh mặt trời ảm áp rải vào bên trong phòng, trên giường lớn xốc xếch có một người đàn ông lộ nửa thân trần đang nằm, chần chập ngang hông, lộ ra nửa người trên cường tráng, bờ môi tuyệt đẹp, hai mắt nhắm nghiền, đang ngủ say.

“Bà xã...” Ủy Nam Thừa nỉ non sờ tay sang bên cạnh, lại phát hiện ga giường lạnh lạnh, trống không, không khỏi mở mắt nhìn xung quanh phòng một vòng, không có ai.

Kéo chăn, ngủ tiếp, trong khoảng thời gian này trái lại là thời gian thoải mái nhất đối với anh, phần lớn công việc đều giao cho Nam Cung xử lý thay anh, xem ra lần sau phải thả cho cậu ấy nghỉ đồng, cứ chèn ép hoài như vậy cũng không được!

Trong lòng buồn bực sao chủ nhật mà Tuệ Tuệ cũng dậy sớm thế, tối ngày hôm qua cô còn mệt đến ngất ngư, trong đầu thỉnh thoảng đảo qua cảnh tượng cô đỏ bừng cả mặt ngồi ở trên người mình, chủ động khó có, kích thích khó có, khiến cho anh hưng hăng cung chiêu cô cả đêm, cho đến khi cô run rẩy hôn mê bất tỉnh trong người mình.

Chỉ tưởng tượng đến cảnh tượng hoạt sắc sinh hương hôm qua, thứ giấu trong chăn kia đã đứng thẳng, haizz... Sáng sớm đàn ông không kiềm chế nổi!

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập, Học Học và Tập Tập lo lắng kêu: “Cha, cha, cha ra ngoài này nhanh lên.”

Ủy Nam Thừa vén chăn lên, tiện tay cầm khăn tắm quây lại, mở cửa, “Sao vậy? Mẹ đâu?” die~nd a4nle^q u2l ydo^ n

“Cha, mẹ nói muốn bỏ nhà ra đi hai ngày, không cho phép chúng ta đi tìm mẹ.” Học Học mím cái miệng nhỏ nhắn nói.

“Hu hu... Mẹ nhất định bị chúng ta chọc giận rồi đi rồi.” Giọng con nít của Tập Tập hơi nức nở.

Chân mày Ủy Nam Thừa càng nhíu càng sâu, “Mẹ bỏ nhà đi rồi hả? Sao các con biết?”

Học Học đưa tờ giấy trong tay lên, “Cha, cha xem đi.”

Ba bảo bối lớn nhỏ: Mẹ muốn một mình ra ngoài giải sầu, mấy cha con không cần lo lắng cho mẹ, tối mai sẽ trở về. Bye bye!

“Cha, có phải cha chọc mẹ mất hứng, đều do cha không tốt, tối hôm qua bắt cóc mẹ rồi.” Tập Tập hít hít mũi nói, bé tuyệt đối là băng đảng của mẹ, cái gì cũng hướng về mẹ.

Về mặt Ủy Nam Thừa hơi cứng ngắc, đối mặt với chỉ trích của con trai nhỏ, anh không cãi lại được, đứa nhỏ này, tình yêu mẹ hơi nghiêm trọng, lại nói rồi cuộc Tuệ Tuệ đi đâu đây? Cần đi hai ngày mới về?

Xem ra tối hôm qua mình còn chưa ra đủ sức, khiến cho cô có hơi sức bò dậy chạy đi!

“Mẹ nuôi của con có nhà không?” Anh hỏi Tập Tập.

“Dì Thu không có ở nhà.” Học Học trả lời.

“Gọi điện thoại cho mẹ nuôi con xem bọn họ ở đâu?” Ủy Nam Thừa có dự cảm hai cô ở cùng một chỗ, cho nên để con trai hỏi thử một chút, khẳng định còn có tác dụng hơn mình gọi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trên xe buýt, Thiên Ca Tuệ tựa vào trên người Hạ Lan Thu ngủ, sáng này hôm nay cô hoàn toàn dựa vào ý chí siêu mạnh mẽ bò dậy, đến bây giờ cả người đều đau nhức, đều do tối hôm qua mình muốn trải nghiệm một tư thế mới, khiến cho người đàn ông kia đỏ mắt lên, nảy sinh ác độc hành hạ cô, lỡ một bước chân thành hận ngàn đời!

Lúc này hai mí mắt đều đang đánh nhau, buồn ngủ quá đó ~

“Tuệ Tuệ, cậu ngã bệnh à?” Shirley ngồi ở phía trước cô quay đầu quan tâm hỏi.

Ngay cả hơi sức nói Thiên Ca Tuệ cũng không có, trông mắt sưng mù liếc qua lác đầu một cái. die nda nle equ ydo nn

“Trời! Cậu... Không phải tối hôm qua cậu phóng túng quá độ chứ?” Shirley tinh mắt phát hiện dấu tây trên xương quai xanh của cô.

Thiên Ca Tuệ oán hận trừng mắt liếc cô ấy, “Nói cái gì đó?” Ngoẹo đầu tiếp tục dựa vào trên vai Hạ Lan Thu nhắm mắt dưỡng thần.

Hạ Lan Thu coi như không nghe thấy đối thoại của hai người, thùy chung chỉ mỉm cười thản nhiên, mặc dù cô biết tối hôm qua Tuệ Tuệ đúng là phóng túng quá độ, nhưng lúc ra cửa mình đã nhẹ nhàng cô ấy một trận rồi, giờ này đương nhiên sẽ không lên tiếng.

Shirley nghi ngờ nhìn cô, cười đến như trộm, “Chúng ta đều là người trưởng thành, rất bình thường chứ sao.”

...

Đoạn đường này, mọi người ở trên xe cười cười nói nói, rất nhanh đã đến nơi.

Vừa mới xuống xe, điện thoại của Hạ Lan Thu đã vang lên rồi, Tập Tập gọi tới, cô đưa cho người phụ nữ mềm nhũn bên cạnh.

“Cậu nhận đi, cứ nói chúng ta đi nước Pháp là được.” Thiên Ca Tuệ đẩy điện thoại di động ra, cô cũng không dám nhận điện thoại của con trai bảo bối.

Hạ Lan Thu chỉ đành phải nhận, người này vội sáp lỗ tai lên ở bên cạnh nghe.

【Mẹ nuôi, mẹ và mẹ con đi đâu rồi? Tập Tập cũng muốn đi.】 Giọng Tập Tập non nớt cực kỳ đáng yêu.

“Àc, mẹ nuôi và mẹ con lập tức đi nước Pháp rồi, lần sau mạng Tập Tập đi có được không?”

【Không được, hiện giờ con muốn đi.】 Tập Tập dứt khoát ăn vạ.

“Máy bay sẽ lập tức cất cánh.” Hạ Lan Thu sợ nhất ứng phó với con nít, trừ con trai nuôi và Học Học ra, nhìn thấy những đứa trẻ khác, bình thường cô đều trốn tránh.

【Mẹ nuôi, mẹ để máy bay đợi lát nữa hãy bay, con lập tức để cha dẫn chúng con qua.】 Tập Tập vội vàng nói. d1en d4nl 3q21y d0n

Hả... Để máy bay đợi lát nữa hãy bay? Cô thật sự không có bản lĩnh này.

“Không được, máy bay thật sự phải cất cánh, mẹ nuôi phải tắt máy, bye bye.” Rất quả quyết cúp điện thoại, tắt máy. Sau đó nhìn Tuệ Tuệ cũng đang nhìn vào cô, “Việc nói dối này tuyệt đối không dễ làm! Lần sau tự cậu.”

“May mà tắt máy.” Thiên Ca Tuệ nói rất bình tĩnh, cô biết ý chí của mình luôn không đủ kiên định, nghe được tiếng khóc của con nói không chừng lập tức mềm lòng, cho nên dứt khoát tắt luôn máy, triệt triệt để để chơi hai ngày, về phần cục diện tối mai –

Vậy thì nói sau! Luôn nhìn trước ngó sau là được!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong nhà bên kia, động tác cầm điện thoại của Tập Tập khựng lại hai giây, sau đó “Oa” một tiếng khóc lớn lên, “Mẹ đi nước Pháp rồi, con cũng muốn đi, con cũng muốn đi!” Ủy Nam Thừa nhìn con trai khóc đến đau lòng như vậy, chỉ đành phải vừa dụ dỗ vừa lau nước mắt cho thẳng bẻ, “Tập Tập đừng khóc, cha mạng các con đi tìm mẹ.”

Học Học cắn môi đứng đó, giống như là chẳng khóc, em trai đau lòng, bé cũng rất đau lòng, đây chính là cảm ứng tâm linh giữa sinh đôi! Lại nói, mẹ đi bé cũng rất đau lòng.

“Cha nhanh lên một chút, gọi điện thoại để máy bay đừng cất cánh, chúng ta đi bắt mẹ trở lại.” Cái miệng nhỏ nhắn của Tập Tập méo xẹo, trên mặt còn vương đầy nước mắt.

“Được, đừng khóc, tiểu nam tử hán sao có thể nói khóc là khóc chứ.” Ủy Nam Thừa sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, móc điện thoại ra.

Sau khi hỏi mới biết được máy bay đi Pháp đã cất cánh, chuyển tiếp theo thời gian sớm nhất là mười hai giờ trưa. Anh liền vội vã mang theo con trai lao tới sân bay, hoàn toàn không cân nhắc đến tính chân thật của việc Tuệ Tuệ đi nước Pháp, ở giữa nhớ tới trước kia có vài lần cô nói thăm mấy lần bên tại mình về cây oải hương (Lavender) ở Provence, cho nên anh cũng không nghĩ quá nhiều, liền mang theo con trai đi.

Sau khi đến nước Pháp tìm chung quanh không thấy người, còn nhớ không ít quan hệ cũng không có dấu vết, lúc này mới nghĩ đến đi hỏi thăm ghi chép ở sân bay, sau khi điều tra mới biết được mình bị bận rộn toi công một trận, người phụ nữ nhỏ đáng giận này vốn bày trò lừa anh một trận, đi nước Pháp! Cô vốn không ra khỏi Philadelphia! dinendian.loqidJon

Có thể nghĩ, anh thịnh nộ nhường nào, thành công xúi giục hai con trai đứng cùng trên chiến tuyến với anh, chuẩn bị cho người phụ nữ len lén rời nhà ra đi một trừng phạt nghiêm khắc!

Ngoại ô. Một đám nam nam nữ nữ cười cười nói nói quanh vi nướng, trên bàn và băng ghế ngồi. Thiên Ca Tuệ là ngoại lệ duy nhất, cô núp sau lưng một cây đại thụ mặt buồn ngủ, phơi nắng trên người thật ấm áp đó ~

“Tuệ Tuệ, em không thoải mái sao?” Sau khi Khoa Nhĩ biết được Tuệ Tuệ muốn tới đây nấu cơm dã ngoại, cũng đi theo, từ sau lần tán gẫu trước anh quyết định cho cô một đoạn thời gian, vừa đứng để xi căng đàn ở trường học tiêu tán.

Thiên Ca Tuệ bỗng nhiên mở mắt, “Khoa Nhĩ? Sao anh lại ở đây?” Cô cực kỳ kinh ngạc, Khoa Nhĩ không ở trong xã đoàn các cô!

“À, anh và đoàn trưởng các em là bạn tốt, hơn nữa trước kia anh ở xã đoàn này. Thế nào? Em không thích nhìn thấy anh?” Khoa Nhĩ là lợ phát phơ nhìn cô.

Đúng vậy! Gặp lại anh luôn không có chuyện tốt. Thiên Ca Tuệ nói thầm trong lòng, trong miệng lại nói, “Không có gì, chẳng qua cảm thấy kỳ quái, cho nên hỏi một chút.”

“Say xe sao?”

“Ừ, hơi hơi.” Thiên Ca Tuệ rất biết điều hạ xuống bậc thang, có mấy lời không cần thiết nói quá nhiều với anh ta.

“Nếu không anh đi cùng em một chút, không khí ở ngoại ô này rất mới mẻ! Một mảnh màu xanh lá cây, tâm tình cũng tốt lên theo.” Khoa Nhĩ nghĩ tới tâm tư nhỏ của mình.

“Ặc... Không được tốt, tất cả mọi người đều bận rộn đó.” Thiên Ca Tuệ liếc nhìn đám người bận rộn.

“Không có chuyện gì, mới vừa rồi không phải em cũng đang nghỉ ngơi sao?” Khoa Nhĩ cười nói.

Thiên Ca Tuệ cắn môi thầm nghĩ: Người này đang biến tướng giễu cợt mình đi! Hừ! Bà đây tình nguyện ngủ cũng không thèm đi theo anh một chút! Lãng phí thời gian lãng phí sinh mạng lãng phí không khí mới mẻ!

“Mới vừa rồi tôi say xe, hiện giờ tốt hơn nhiều, chúng ta đi qua giúp một tay thôi.” Thiên Ca Tuệ cười tươi như hoa.

Trong lòng Khoa Nhĩ càng khó chịu, người phụ nữ này rốt cuộc cố ý nâng cao bản thân hay thật sự không có hứng thú với mình? Ngay sau đó lập tức phủ định ngay khả năng sau, anh có hoàn cảnh gia đình ưu việt nhận được ngàn vạn ham mộ vẫn luôn rất nắm chắc sức hấp dẫn của mình, lòng muốn chinh phục Thiên Ca Tuệ càng thêm mãnh liệt!

Khi ăn đồ nướng, Thiên Ca Tuệ len lén kể tai nói nhỏ với Hạ Lan Thu, “Cầu Cầu, cậu nói xem Khoa Nhĩ này có phải có bệnh không, tớ đã nói rõ ràng với anh ta như vậy rồi, anh ta vẫn còn như âm hồn không tan đi theo tớ!”

“Nói không chừng người ta tưởng cậu vờ tha để bắt thật, cố ý treo ngược khẩu vị anh ta.” Hạ Lan Thu nói một câu thành sấm.

“Phụt! Tớ cố ý treo ngược anh ta? Ba người nhà tớ còn lo lắng chưa xong, có công phu chơi trò chơi này với anh ta?” Thiên Ca Tuệ hừ hừ.

Hạ Lan Thu liếc cậu ấy một cái, “Tình huống của cậu quả thật tương đối đặc biệt, nhưng người khác không biết! Phụ nữ, cậu cần phải đổi vị trí mà suy xét, nên làm thế nào tự cậu nhìn mà làm đi! Tớ thấy người này có quyết tâm chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 232: Cô cũng không muốn trở thành một đóa hoa tuyệt thế trên diễn đàn trường học

Editor: Puck -

“Dù sao tớ không có cảm giác với anh ta, cũng không muốn phản ứng đến anh ta.” Thiên Ca Tuệ dùng sức cắn một xâu nướng, thơm quá! Vẫn là mình tự tay làm ăn ngon, nhắm mắt lại tự mình say mê một hồi, mở mắt đã thấy người đàn ông đáng ghét lại qua tới.

Hạ Lan Thu quay lại nháy mắt một trận, xem đi! Xem đi! Lại tới.

“Tuệ Tuệ, uống chút thức uống đi.” Khoa Nhĩ cầm hai chai đồ uống tới đây, đưa cho Thiên Ca Tuệ cùng Hạ Lan Thu, Hạ Lan Thu là học tỷ của anh, hơn nữa anh nhìn ra được hai người là bạn tốt, cả ngày như hình với bóng.

Cho nên, lung lạc học tỷ tuyệt đối không sai, nói không chừng còn có thể giúp được mình.

“Cảm ơn, dạ dày tôi không được tốt, mới vừa ăn đồ nướng xong liền uống đồ uống, dễ bị tiêu chảy.” Thiên Ca Tuệ tỏ vẻ đau khổ.

Hạ Lan Thu mới vừa uống một ngụm nước bỗng cảm thấy buồn nôn, lạnh lùng liếc nhìn người nào đó, khi nói chuyện cậu có thể nhìn thời điểm một chút không?

Khoa Nhĩ cũng bị lời của cô làm sặc, phụ nữ Trung Quốc nói chuyện đều trực tiếp như vậy sao? Đột nhiên nhớ tới chị dâu của anh, cũng là một người vô cùng hoạt bát cởi mở, là bạn học đại học với anh cả anh, yêu nhau năm năm rồi kết hôn, hiện giờ có một cô con gái đáng yêu.

Những người khác trong xã đoàn coi như nhìn ra chút đầu mối, thì ra Khoa Nhĩ vẫn để ý Thiên Ca Tuệ trước sau như một! Thời gian lâu như vậy cũng không giảm bớt nhiệt tình của anh, hơi vô cùng tầm thường!

Ăn xong món nướng, mọi người liền nhất trí quyết định đi leo núi, buổi tối ngủ ngoài trời trên đỉnh núi, buổi sáng ngày mai ngắm mặt trời mọc, rất nhiều nữ sinh cũng hưng phấn không thôi, vô cùng đồng ý.

Thiên Ca Tuệ lập tức liên tưởng đến ông xã nhà mình, nếu như có thể cùng anh ngắm mặt trời mọc, vậy thì càng duy mỹ rồi, haizzz...

Đầu tiên cô còn bỏ lên rất hưng phấn, nhưng đến giữa sườn núi, cô liền hoàn toàn mệt lã, ngồi phịch ở trên cỏ thờ hồn hà hồn hể, nói gì cũng không chịu cử động nữa, cho dù bạn học bên cạnh khuyên như thế nào cũng không chịu di chuyển. die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Không được, tôi thật sự không bỏ nổi, mọi người lên đi, tôi nghỉ một lát rồi từ từ đi xuống.” Thiên Ca Tuệ rất kiên nhẫn lăm liết phát phát tay, thật ra thì đáy lòng vô cùng buồn bã, tối nay một mình cô cô đơn lẻ loi ngây ngốc ở trên xe.

“Như vậy sao được, một mình em thân con gái một mình ở trong xe rất nguy hiểm đó!”

“Nơi thôn quê hoang vu này, không bảo đảm được sẽ không có thú hoang gì đó nửa đêm ra ngoài hoạt động, rất dọa người!”

“Đúng vậy, trong xe cũng không nhất định hoàn toàn an toàn, cửa sổ thủy tinh đập một cái liền bể.”

...

Mọi người mồm năm miệng mười nói, nói đến trong lòng Thiên Ca Tuệ lạnh lẽo, tự dưng thấy lạnh cả người, cô vốn chưa cảm thấy điều gì, kết quả bọn họ vừa nói cô lập tức liên tưởng đến đủ loại tình trạng có thể xảy ra như trong ti vi chiếu, quả thật có thể dùng kinh hãi để hình dung!

“Tuệ Tuệ, nếu không anh công em lên đi?”

Hạ Lan Thu vừa mới chuẩn bị nói “Tuệ Tuệ, không có việc gì, tớ ở cùng với cậu.” Kết quả bị Khoa Nhĩ giành trước một bước, liền nhân nhát liếc mắt nhìn anh ta một cái, người chung quanh cũng kỳ quái nhìn anh, đây... Đây là lời Khoa Nhĩ nói ra sao?

Toàn bộ nữ sinh dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn Thiên Ca Tuệ, còn có người nổi lên ý ghen tỵ, tại sao lại là đóa hoa tầm thường Thiên Ca Tuệ trộm đi lòng của hoa hoa công tử Khoa Nhĩ?

Thiên Ca Tuệ cũng rất kinh ngạc, Khoa Nhĩ nói công nàng đi lên? Không phải chứ, rốt cuộc anh ta đang suy nghĩ gì! dfienddn lieqiudoon

“Con đường núi này rất gấp ghe! Tay không leo lên cũng tốn sức, huống chi anh còn mang túi ngủ lớn, hơn nữa thêm tôi, vậy phải mệt mỏi thành dạng gì! Tôi nhận lòng tốt của anh.”

“Nếu không, chúng tôi thay phiên công em đi lên?” Một nam sinh khác đề nghị.

Tầm mắt nữ sinh chung quanh nhất thời đồng loạt quét tới, trong lòng thầm nghĩ: Sớm biết mình cũng vậy giả bộ không nhúc nhích là được, được những trai đẹp này thay phiên công, điểm phúc lớn bao nhiêu!

Thiên Ca Tuệ nuốt một ngụm nước bọt, phải! Cô vẫn đứng nên đứng đầu ngọn gió như thế, cô không muốn ngày mai sẽ trở thành một đóa hoa tuyệt thế trên diễn đàn trường học, được nhiều nam sinh thay phiên công lên núi, cảnh tượng náo động bao nhiêu!

“Không cần, mọi người vẫn tranh thủ thời gian lên đi, lại kéo dài tiếp trời có thể đã tối, có Cầu Cầu cùng với tôi không có việc gì.”

“Tuệ Tuệ nói không sai, mọi người vẫn tranh thủ leo lên đi, trước kia hai chúng tôi đã từng nhìn mặt trời mọc rất nhiều lần, cho nên đã không có cảm giác mới mẻ rồi.” Hạ Lan Thu nói tiếp.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Không thiếu một lần này, chiếc kia xe việt dã vẫn đủ kiên cố, không có việc gì, có chuyện chúng tôi liền trực tiếp lái xe chạy.” Thiên Ca Tuệ cười híp mắt nói.

Khoa Nhĩ cau mày, lúc này mới cảm giác Thiên Ca Tuệ quả thật hơi khác người khác, đổi lại là những phụ nữ khác, khẳng định lập tức đồng ý. Mà cô, từ chối được triệt để thế này? Rốt cuộc là tại sao vậy chứ? Chẳng lẽ cô thật sự không thích mình? Chẳng lẽ cô thật sự không bị mình mê hoặc?

Mọi người thấy hai người kiên trì như vậy, nên cũng không nói cái gì nữa, chia ra hành động.

Trên đường xuống núi, Thiên Ca Tuệ thân mật ôm cánh tay Hạ Lan Thu, “Cầu Cầu, cậu thật là quá cơ trí thông minh! Tớ bội phục cậu sát đất!”

“Nịnh hót.” Hạ Lan Thu sảng giọng.

“Hi hi... Nói thật, rốt cuộc cậu đã xem mặt trời mọc mấy lần rồi!”

“Ba lần thôi.”

“Mà tớ một lần cũng chưa từng xem...”

“Tìm ông xã cậu đi.”

“Đừng nhắc tới anh ấy, anh ấy không có té bào lãng mạn này.”

...

Đêm nay, lặng yên không tiếng động trôi qua, Thiên Ca Tuệ và Hạ Lan Thu ngủ ngon giấc, không có xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng không biết Ủy Nam Thừa thiếu chút nữa lật Provence mấy lần, vẫn không tìm được cô.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ngồi trên xe buýt đi về, trong lòng Thiên Ca Tuệ hơi thấp thòm, qua hai ngày thời gian không có ông xã và con trai, có một cảm giác không giống nhau. Nhưng mà càng gần tới cửa nhà, trong lòng cô càng cảm thấy không nắm chắc.

Hạ Lan Thu an ủi cô, “Cậu muốn nghỉ cũng không được, cất kỹ tâm tình cho tớ.”

Vào nhà, phát hiện yên tĩnh hơi khác thường, Thiên Ca Tuệ rón rén hỏi di Lâm, “Người đâu rồi?”

“Úy tiên sinh mang theo hai đứa bé ra ngoài, hình như... Nói đi nước Pháp?” Di Lâm vừa lau bàn vừa trả lời.

“Đi nước Pháp?” Trong lòng Thiên Ca Tuệ thầm nói không được, vội vàng móc điện thoại ra gọi, kết quả máy đã tắt, trong lòng nói thầm: Lúc này thăm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 233: Em yêu anh, rất yêu, rất yêu anh

Editor: Puck -

Cả đêm, cô đều hơi đứng ngồi không yên, tâm thần hơi không tập trung, phờ phạc rã rười xem tivi, đôi tới đôi lui cũng không biết xem cái gì, đột nhiên nhìn thấy một mẫu tin tức, nói chiều hôm nay trên đường cao tốc ở Paris nước Pháp xảy ra một tai nạn xe cộ liên hoàn, nguyên nhân gây ra là người đàn ông nào đó một nhọc lái xe tông vào đuôi xe khác, lúc ấy trên xe còn có hai đứa bé đang ngồi, sau khi sự cố xảy ra, trên xe một lớn hai nhỏ đều chết tại chỗ, thân phận tạm thời không rõ, cảnh sát đang điều tra.

Thiên Ca Tuệ “Phịch” một cái ngồi thụp xuống, Tim “Thịch thịch thịch” nhảy không ngừng, trong mắt to mù sương nhanh chóng nổi lên một đồng nước mắt, trong miệng ý vị lâm bầm, “Đây không phải là thật... Cái này nhất định không phải thật...”

Hạ Lan Thu cũng bị cô làm sợ, vỗ lưng cô an ủi, “Tuệ Tuệ, cậu bình tĩnh một chút, bây giờ còn không thể xác định thân phận, sao cậu cứ nhất định là bọn họ chứ? Đừng tự hù dọa mình!”

“Cầu Cầu, tớ nên làm như thế nào? Làm thế nào? Đều do tớ không tốt... Hu hu... Đều do tớ không tốt, tớ không nên lừa gạt bọn họ nói tớ đi nước

Pháp, tớ... Không phải có ý mà...” Trong lòng Thiên Ca Tuệ giống như bị móc rỗng, khoan tìm khó chịu, thút tha thút thít khóc rống nói.

Hạ Lan Thu biết cho dù mình nói cái gì thì Tuệ Tuệ đều không nghe vào, vào giờ phút này suy nghĩ của cậu ấy hoàn toàn sa vào, trừ phi chân chân thật thật nghe thấy giọng nói của bọn họ hoặc nhìn thấy người thật, nếu không trong lúc nhất thời khó mà đi ra được.

Chỉ trách chuyện này xảy ra quá đúng dịp, phù hợp đến khiến cho người ta không thể không hoài nghi. die,n; da.nlze.qu; ydo/nn

Cô cảm điện thoại đi sang bên cạnh, gọi lần lượt từng số, tất cả đều trong trạng thái tắt máy, trong lòng không khỏi buồn bực: Nếu như xảy ra tai nạn xe cộ, vậy cũng không thể tắt cả đều tắt máy, chuyện này nghĩ như thế nào cũng thấy kỳ quái!

Tất máy, có phải đang ở trên máy bay không? Gửi từng tin nhắn qua, không nhận được tiếng chuông thông báo trạng thái gửi tin nhắn thành công, chỉ hy vọng sau khi bọn họ mở máy có thể nhìn thấy cũng trở lại.

Hiện giờ Thiên Ca Tuệ rơi vào trong trạng thái vô ý thức, điện thoại vốn không gọi được, trong lòng cũng rất nóng nảy rất tự trách, hơn nữa đột nhiên nhìn thấy một tin tức trùng hợp như thế, hoàn toàn đánh sục ý chí của cô, đứng ngồi không yên, giống như linh hồn bay tới bay lui.

Di Lâm nhìn dáng vẻ của cô, thầm thở dài một hơi: Haizzz... Ông trời phù hộ Ủy tiên sinh và cặp sinh đôi đáng yêu có thể bình an trở về, nếu không phải biết làm sao bây giờ?

Đêm nay, nhất định là một đêm không ngủ, Thiên Ca Tuệ chân trần ôm hai đầu gối ngồi trên ghế sa lon, ánh mắt trống rỗng nhìn màn hình tivi, trong đầu có một sợi dây băng bó thật chặt, sờ không được, không thể chạm vào.

Hạ Lan Thu một mực yên lặng ngồi cùng với cô đến trời sáng, cho cô ấm áp, để cho cô biết mình cũng không phải một mình.

Đến sáu giờ sáng, cả phòng lạnh lẽo, Thiên Ca Tuệ và Hạ Lan Thu vẫn ngồi ở trên ghế sa lon chờ tin tức, mấy giờ này trôi qua thật sự cực kỳ giày vò, mỗi một phút mỗi một giây đều đang lãng phí lòng của Thiên Ca Tuệ, khiến cho tay chân của cô không chỗ sắp đặt, hốc mắt đỏ ửng, tóc càng thêm rối tung rối mù. di3n-d@n'Bq21y'd0n

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng tay cầm cửa chuyển động, hai cô cảnh giác trong nháy mắt, đồng thời quay đầu ra nhìn tới, chăm chú nhìn cánh cửa này, trong lòng mong mỏi——

Ủy Nam Thừa một mạch dắt hai con trai vào nhà, ngồi máy bay một đêm, cả người tê dại đau đớn, hai con trai càng thêm mí mắt trên dưới đang đánh nhau, cũng đang cố gắng chống đỡ đi vào nhà.

Khoảnh khắc khi mở cửa nhà ra, liền đối mặt với cặp mắt sưng đỏ như con thỏ nhỏ của Tuệ Tuệ, anh hơi ngây ngẩn cả người, cô đây là hát tuồng gì? Theo như suy đoán của anh, Tuệ Tuệ đứng ra là mặt nịnh hót đứng ở cửa nghênh đón, sau đó tự mình kiểm điểm mới đứng.

Nhưng mà, cảnh tượng này không khỏi quá quái dị đi? Sáng sớm tỉnh mơ như vậy, Tuệ Tuệ và Hạ Lan Thu lại ăn mặc chỉnh tề ngồi trên ghế sa lon, trên mặt hai người xem ra đều là dáng vẻ mệt mỏi, giống như là một đêm không ngủ, nhất là Tuệ Tuệ, đầu tóc rối bời, mắt còn đỏ ửng, rõ ràng cho thấy đã khóc.

Trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, chẳng lẽ cô bị người khác bắt nạt rồi sao?

“Thừa... Hu hu...” Thiên Ca Tuệ chân trần chạy vội tới, ôm thật chặt lấy ông xã gào khóc, thật tốt quá! Thật tốt quá! Thừa và con trai đều không gặp chuyện gì không may, tất cả bọn họ đều hoàn hảo không hao tổn đứng ở trước mặt mình, khó chịu nín nhịn mấy giờ như vậy, khoảnh khắc nhìn thấy ông xã đã bộc phát toàn bộ.

Học Học và Tập Tập cũng kỳ quái nhìn mẹ mình, sao mẹ lại khóc đến đau lòng như vậy chứ!

Ủy Nam Thừa hoàn toàn bị choáng váng, hơi không rõ ràng lắm tình hình, Tuệ Tuệ khóc đến đau lòng như vậy, nghe được mà lòng hần thắt chặt theo, dự cảm xấu đó nảy sinh từng tắc một, người dám bắt nạt bà xã của anh, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt gì! dieendaanleequaydonn

“Tuệ Tuệ, rốt cuộc em làm sao vậy?” Vốn trước khi vào cửa trong nháy mắt anh còn nổi giận trong lòng, định trừng phạt người phụ nữ nhỏ đáng chết này một trận từ từ, kết quả cô hay rồi, vào cửa đã ôm anh gào khóc, khóc đến giống như anh đã từng không có ở đây.

Chuyện trách phạt cứ bị anh tạm thời quên đi như vậy, thay vào đó chỉ có đau lòng và yêu thương thật sâu.

Sau khi Thiên Ca Tuệ cảm nhận được cảm giác rất chân thực rằng ông xã ở trong lòng cô, thút thít thoát khỏi ngực của anh, ngồi xổm người xuống siết thật chặt hai đứa con trai vào trong ngực, hưng hăng hôn mấy cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hai đứa, nước mắt gần đây ni non: “Bảo bối ngoan, bảo bối ngoan của mẹ, hu hu... Các con không gặp chuyện không may thật sự là quá tốt, mẹ rất vui mừng rồi, thật vui mừng... Hu hu...”

Học Học và Tập Tập cảm thấy mẹ ôm thật sự quá chặt, hai đứa đều sắp không thở nổi, nhưng nhìn thấy mẹ đau lòng như vậy, hai đứa lại không đành lòng khước từ, chỉ có điều thật kỳ quái đó ~

Hơn nữa mẹ còn nói bọn họ không gặp chuyện không may thật tốt, xảy ra chuyện gì à?

Ủy Nam Thừa đứng bên cạnh cũng nghe mà không giải thích được, cái gì không gặp chuyện không may thật tốt? Không khỏi nghi ngờ nhìn về phía Hạ Lan Thu đang ngồi trên ghế sa lon bên cạnh, hi vọng cô có thể giải thích một lần cho mình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khi Hạ Lan Thu nhìn thấy ba cha con này thì cũng thờ phào nhẹ nhõm, một tảng đá trong lòng cuối cùng rơi xuống đất, thấy Úy Nam Thừa không hiểu nhìn mình, liền nói chuyện tin tức một lần.

“Tuệ Tuệ rất cố chấp tin tưởng đó chính là ba cha con, cố tình điện thoại di động của ba cha con cũng không gọi được, không liên lạc được người, cậu ấy gấp đến mức cũng sắp hồng mắt.” die~nd a4nle^q u2l ydo^`n

“Hạ Lan Thu, cảm ơn em.” Úy Nam Thừa thật lòng nói, Tuệ Tuệ có thể có cô là người bạn thân nhất như vậy, quả thật rất may mắn.

“Tuệ Tuệ là người bạn tốt nhất của em, bây giờ cô ấy rất yếu ớt, có chuyện gì chờ qua đi rồi hãy nói, anh trấn an cậu ấy, em lên lầu trước.” Hạ Lan Thu gấp một cái đi lên lầu, xem ra hôm nay phải cúp của một ngày!

Úy Nam Thừa mỉm cười gật đầu, sao anh lại không hiểu được đạo lý này, hơn nữa tính sổ sau cũng không muộn. Chỉ có thể nói chuyện này đuổi ra thật trùng hợp, tin tức này sớm không ra muộn không ra cố tình ra lúc này, còn đúng dịp bị Tuệ Tuệ nhìn thấy, không trách được Tuệ Tuệ ôm anh khóc đến đau lòng như vậy, mắt đều đỏ sưng lên, thì ra cho là bọn họ xảy ra tai nạn xe cộ, haizzz...

“Mẹ, không khóc...” Học Học và Tập Tập rất hiểu chuyện nâng tay nhỏ bé lên giúp mẹ lau nước mắt, mắt của mẹ thật đỏ đỏ ~

“Ừ... Mẹ không khóc, mẹ nên vui mừng mới đúng.” Thiên Ca Tuệ lấy mu bàn tay loạn xạ xoa xoa ánh mắt sưng đỏ, sợi dây trong lòng vẫn căng thẳng cuối cùng chùng xuống, rốt cuộc hoàn toàn yên lòng.

“Mẹ, chúng con không có chuyện gì, có cha ở đây, cha sẽ bảo vệ tốt cho chúng con, lần sau mẹ đừng khóc đến đau lòng như vậy.” Giọng nói mềm nhũn của Học Học đặc biệt dễ nghe.

“Ừ, lần sau mẹ sẽ không như vậy nữa.” Thiên Ca Tuệ cắn môi bảo đảm, nói một câu hai nghĩa.

“Buồn ngủ quá rồi ~ mẹ, chúng con ngồi máy bay một đêm, thật buồn ngủ.” Tập Tập tội nghiệp dụi mắt.

“Ừ, mẹ đi mở nước cho các con tắm rửa.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn buồn ngủ của các con, Thiên Ca Tuệ yêu thương dắt hai đứa đi phòng tắm mở nước tắm rửa cho hai đứa, tâm tình vui vẻ rất nhiều.

Sau khi dụ dỗ hai đứa ngủ, lại chuẩn bị quần áo cho ông xã, để anh đi vào tắm trước, kết quả bị kéo vào bồn tắm cùng tắm uyên ương, lần này tắm rất thuần khiết và trong sạch, không có bất kỳ ướt át...

Khi nằm ở trên giường, cả người Thiên Ca Tuệ đều rúc vào trong ngực ông xã, áp sát vào trên người anh, cánh tay quấn chặt hông anh, rừ rừ nói: Ông xã, em yêu anh, rất yêu rất yêu anh.

Mặc dù nhỏ giọng ní non, lại bao hàm tình cảm, phần tình yêu nồng đậm kia thấm ướt vào tận trong lòng Úy Nam Thừa, anh cảm nhận được khi Tuệ Tuệ nói những lời này thì trong lòng khuếch tán ra tia sóng điện, lại khuếch tán.

“Giọng em quá nhỏ, anh không nghe thấy.” Anh đột nhiên rất muốn nghe một lần nữa.

Thiên Ca Tuệ dán miệng lên chỗ điểm đỏ trên ngực anh cắn một cái, “Em yêu anh, rất yêu rất yêu anh...”

“Bà xã, anh cũng yêu em” Tâm tình Úy Nam Thừa cực tốt nhếch môi, chạm khê lên đôi mắt đỏ ửng của bà xã, ôm cô yên ổn đi vào giấc ngủ.

Hai người ôm rất chặt, chỉ hận không thể dung nhập đối phương vào trong xương thịt, hôn nhân năm năm qua, trong gấp gheh cũng hiểu rất nhiều đạo lý, phần lớn thời gian cuộc sống đều bình yên ổn định, chỉ cần có một người như vậy, ở trong cuộc đời đông dài này, thường chỉ cần một ánh mắt, một động tác, một câu nói của anh (cô), đã khiến cho chúng ta cảm thấy tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Hành hạ ra nội thương

Editor: Puck

Sau khi trải qua chuyện này, Thiên Ca Tuệ hơi sợ, quyết định vẫn tiếp tục đi theo con đường vợ hiền mẹ lành, hiểu lầm lần này quá đủ rồi, trong lòng cô cũng không có khả năng lại chịu đựng thêm một lần nữa.

Thật ra suy nghĩ một chút, tất cả cô làm đều là cam tâm tình nguyện, bởi vì đối tượng phục vụ là ông xã và con trai, là người thân thiết nhất của cô người cô yêu nhất, cho dù bị áp bức, cũng chỉ ngẫu nhiên oán trách vài câu, thuộc phạm trù bình thường, trong cuộc sống ai mà không thể bộc phát chút nóng giận chứ?

Sau khi bộc phát nóng giận, trừng phạt vẫn không thể miễn, sau khi Úy Nam Thừa mang theo hai con trai tìm kiếm đến người ngã ngựa đổ, mặc dù khi trở về đêm đó bị nước mắt của Thiên Ca Tuệ che khuất, nhưng sau đó vẫn tỉnh số rất rõ ràng chi tiết.

Cô lập tức luân lạc từ tầng thấp nhất trong nhà xuống giai cấp tầng dưới chót nhất, thời gian sau giờ học trên căn bản đều bị ông xã và con trai cướp đoạt, tất cả hoạt động có người khác phái tham gia đều không được phép tham dự, mỗi đêm còn bị người nào đó nghiền ép, trong miệng dụ dỗ là cung chiều cô, thật ra thì chính là hành hạ cô, làm hại cô mỗi sáng sớm đều không bò dậy nổi, ~~~~~(>0<)~~~~~

Mỗi đêm Úy Nam Thừa đều thay đổi đa dạng hành hạ cô, nội dung sâu sắc, từ dây dưa, dây dưa một chút, đến khiến Thiên Ca Tuệ ớn ớn cầu xin anh nhanh lên chút.

Bản chất phức tạp phát huy vô cùng tinh tế, trong ngày thường giả bộ như người không có chuyện gì, thật ra thì phát tiết toàn bộ suy nghĩ không cam lòng trong lòng ở trên giường.

Thiên Ca Tuệ hoàn toàn có khổ mà không nói ra được, cô tất cả đều là nội thương! Hu hu...

--- -----Puck.d.đ.lq.đ-----

Trải qua khoảng thời gian hết lòng điều dưỡng này, bệnh bao tử của Úy Nam Thừa cũng không phát tác trong thời gian dài, ăn được quá tốt đến trọng lượng tăng lên, cho tới khiến cho thường bị người phụ nữ nào đó nhạo báng bụng lớn.

Học Học và Tập Tập cũng mập lên không ít, mặt cũng tròn, nhưng vẫn không ngừng ăn, bởi vì mẹ nói thích đáng về tròn vo của hai đứa, cho nên hai đứa không ghét lên cân.

Buổi chiều chủ nhật, Úy Nam Thừa đang chơi game với con trai đến giai đoạn quan trọng nhất, đột nhiên nhận được điện thoại của Cốc Châu Dân.

【Nam Nam, nghỉ ngơi không sai biệt lắm, nên trở về làm việc rồi.】

“Nghỉ phép nào có nghỉ ngơi đủ, có lời nói thẳng, đừng quanh co lòng vòng cho tôi.” Úy Nam Thừa để điều khiển xuống đi ra ngoài ban công.

【Ông cụ lên tiếng, muốn tôi mang theo bà xã và thằng bé về nhà báo cáo, đoán chừng phải ngây ngô chừng mấy ngày.】 Cốc Châu Dân nói.

Úy Nam Thừa cũng hiểu chuyện của a Dân và Cảnh Tô Tô sớm muộn gì cũng phải làm, đứa bé lớn như vậy rồi, cứ kéo dài tiếp cũng không tiện.

“Ừ, cậu đi đi, nói chuyện tử tế với ông nội cậu, nói không thông thì cứ giao thẳng Châu Châu cho ông cụ, bảo đảm sự chú ý của ông cụ lập tức chuyển dời lên con trai của cậu rồi.” Úy Nam Thừa rất có kinh nghiệm nói.

【Cậu đó còn rất có kinh nghiệm nhì!】 Cốc Châu Dân chế nhạo nói.

“Đó là đương nhiên, về phương diện chung đụng với con trai, về sau cậu có thể thỉnh giáo tôi nhiều hơn, tôi bảo đảm không biết thì thôi chứ biết gì nói này, dạy cho cậu thực dụng nhất.” die nda nle equ ydo mn

【Cậu đi luôn đi!】

“Được rồi, nhanh đi về đi, ngày mai tôi sẽ về công ty.”

...

Hai người lại tùy tiện hàn huyên mấy câu, mười câu có tới chín câu không thể rời khỏi con trai, đây là chủ đề vĩnh viễn không thể rời bỏ của người làm cha.

Khi Thiên Ca Tuệ biết được ngày mai ông xã phải rời đi, trong lòng vẫn hơi không nở, ý vị dằn dò anh phải chú ý ăn uống, chú ý nghỉ ngơi, không nên quá mệt nhọc, tiền kiếm quá nhiều cũng không tốt, dùng không hết!

Úy Nam Thừa dịu dàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của bà xã, “Không phải em nói anh lên cân sao? Anh vừa đúng bớt mập một chút.”

“Cái gì đó! Nếu anh lại té xỉu xem em xử anh như thế nào, đáng người yếu ớt *!” Thiên Ca Tuệ cong môi không thuận theo lắm bằm.

(*) nguyên gốc: 塑料体格 (dáng vẻ plastic), plastic chỉ đồ dễ vỡ, dáng vẻ plastic chỉ dáng người yếu ớt.

◎__◎ Đầu Úy Nam Thừa đầy vạch đen, anh đáng người yếu ớt?

“Ngoan, lần trước là ngoài ý muốn, sau này sẽ không có nữa. Về phần anh có phải đáng người yếu ớt không, em còn không rõ ràng sao?” Úy Nam Thừa xấu xa dùng ngón tay trở vuốt cánh môi mềm mại của bà xã.

囧...”Người ta nói phải cũng không phải về phương diện này, anh nghĩ lệch ra á.” Thiên Ca Tuệ gạt ngón tay có điện của anh ra.

“Anh nghĩ sai lệch chỗ nào? Hừm?” Giọng Úy Nam Thừa hơi câu người.

“Nghĩ sai lệch chỗ nào chính anh biết.”

“Ừ... Anh biết rồi?” Bàn tay Ủy Nam Thừa luồn vào trong áo ngủ của bà xã, “Biết kém xa tự mình trải nghiệm.”

“Hu hu... Người xấu, mỗi lần đều dùng tay có điện kia tới sờ người ta, cả người tê tê.” Thiên Ca Tuệ mím miệng oán trách.

“Sai lầm rồi, là em dùng ánh mắt ướt nhẹp phóng điện về phía anh trước, ý chí của anh luôn luôn không kiên định, rất dễ dàng bị dụ dỗ.” Ủy Nam Thừa còn nói y như thật. d1en d4nl 3q21y d0n

Thiên Ca Tuệ oán hận trừng mắt nhìn anh một cái, trong tròng mắt đen thật vẫn mang theo chút sóng điện, thân thể sớm đã bị người nào đó xoa mềm thành một vùng nước xuân rồi, phiếm ánh sáng lộng lẫy.

Hầu kết của Ủy Nam Thừa nặng nề bỗng nhúc nhích một cái, trực tiếp đụng ngã người phụ nữ nào đó, găm từ đầu đến chân...

“Bà xã, em thật chặt...”

Thiên Ca Tuệ vừa then vừa cẩu nhéo một cái ở trên eo anh, cổ ý co rút thân thể dùng sức kẹp chặt anh lại, trướng thúi! Mỗi lần đều đùa bốn lưu manh! Nói chuyện nổi da gà!

Ủy Nam Thừa bị cô kẹp chặt càng thêm hưng phấn, miệng găm ra từng vòng màu đỏ tím, sức lực đụng nhau cũng rất lớn, hai người cứ kịch liệt run lên như vậy——

...

Sáng ngày hôm sau, Thiên Ca Tuệ bị đói tỉnh, mềm nhũn mở mắt, phát hiện ông xã đã đi rồi, lật người ngủ tiếp, thật đáng ghét! Thừa tên trướng thúi này tối hôm qua lại trồng đầy dấu tây ở trên dưới toàn thân cô! Nhất là chỗ bấp đùi, thật là mắc cỡ người đâu!

Quả thật là... Hư quá đi!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Đào mất, lại đến cuối năm, sẽ lập tức nhảy qua một năm mới, mỗi người đều thêm một tuổi, từ từ tạm biệt quá khứ của mình, có một đoạn khởi đầu mới.

Gần đây thành phố W náo nhiệt nhất chính là hôm nay—— luật sư Quế Bá Lăng hơi nổi danh kết hôn với bạn gái Tang Mộc Già Đại, nghe nói xa hoa đến làm người ta không ngờ, trong giáo đường bày khắp hoa tươi được vận chuyển bằng đường hàng không từ các nơi trên toàn thế giới tới, ghép thành hình trái tim, xinh đẹp nhiều màu, đẹp mắt đoạt người, mấy ngày này báo chí đều đang đưa tin trên diện rộng về chuyện này, có thể nói chấn động một thời, làm cho người ta chú ý. dinendian.loqid]on

Cô dâu đúng chuẩn của hôm nay Già Đại đang ngồi ở trong phòng thay đồ mặc áo cưới xa hoa mà Lăng đặc biệt đặt may theo yêu cầu từ Paris cho cô, bên cạnh nhiều người giúp một tay, chỉ vì kiểu dáng áo cưới quá phức tạp, một người vốn không có cách nào mặc vào.

“Dì Già Đại, hôm nay dì xinh đẹp ghê ~” Học Học mặc bộ âu phục nhỏ màu đen đẹp trai bức người, trong nháy mắt giết một mảng lớn trái tim cô bé và người lớn ngay tại chỗ.

Già Đại má phấn đỏ thắm cười nói: “Hôm nay Học Học cũng rất đẹp trai.”

“Mẹ cũng nói như vậy.” Học Học tự hào ưỡn ngực nhỏ lên.

Những người bên cạnh lập tức bị dáng vẻ đáng yêu của cậu bé chọc cười, nghĩ thầm: đây là con nhà ai vậy, đáng đáp thật sự khiến người ta yêu thích.

Hiện trường hôn lễ, các khách mời rồi rít chúc mừng chú rể và cô dâu đúng chuẩn hạnh phúc mỹ mãn, đầu bạc răng long.

“Thật sự không nghĩ tới cậu nhóc cậu còn giành kết hôn trước tôi.” Thiên Chi Dương bưng ly rượu cười đến mặt nhộn nhạo.

“Ừ! Tôi nghĩ chỉ cần cậu cầu hôn, Anh Nại nhất định sẽ đồng ý cậu.” Quế Bá Lăng bừa bừa môi về phía Itou Anh Nại đang trò chuyện vui vẻ với Thiên Ca Tuệ, ý tứ rất rõ ràng, người ta đủ say mê điên cuồng với cậu đấy, đang đợi cậu ở đó đấy.

“Anh Nại còn chưa tốt nghiệp.” Thiên Chi Dương trừng mắt liếc cậu ta một cái.

“Chưa tốt nghiệp có liên quan gì, Thừa và Tuệ Tuệ không phải là ví dụ điển hình ư, sau khi tôi kết hôn, chỉ sợ bác trai bác gái cả ngày thì thăm ở bên tai cậu.”

Ủy Nam Thừa mím cười không nói lời nào, Dương là của anh rể của anh, hơn nữa anh ấy luôn luôn có chủ kiến, nên làm như thế nào chính anh ấy rất rõ ràng, người khác thì không cách nào chi phối.

“Du, cậu và Đông Nhi chuẩn bị khi nào kết hôn đây?” Thiên Chi Dương dứt khoát nói sang chuyện khác, sau khi biết người phụ nữ Hứa Du từng hôn lại là Phó Đông Nhi, chỉ cảm thấy nhân duyên của thế gian này quả nhiên định tốt lắm, mặc dù năm đó làm bữa tiệc vũ hội hóa trang kia có mục đích vì tìm

một nửa kia cho mình, lại vì vậy mà thành toàn cho hai bạn tốt, cũng tính được làm một chuyện tốt.

Đối với chuyện Đông Nhi yêu Hứa Du, Hứa Du cũng yêu Đông Nhi, anh thật lòng cảm thấy vui mừng cho hai người bọn họ, Du quả thật quá khổ, bị chuyện của Hứa Nhiều chinh lập tức già nua thêm vài tuổi, cả người uest oài không chịu nổi, có thể nói là đã trải qua một đoạn cực kỳ thấp kém trên sự nghiệp, may mà có Đông Nhi ở bên cạnh cậu ấy, loại tình cảm có nhau lúc hoạn nạn chỉ sợ đã sớm đúc khắc thật sâu vào trong lòng hai người bọn họ rồi.

Hứa Du cười nhạt, “Trước mắt còn chưa xác định.” Anh lúc này, giữa hai chân mày để lộ ra đều là hạnh phúc ảm áp, sắc mặt cũng khá rất nhiều, so sánh với đoạn thời gian trước, quả thực tưởng như hai người, hiệu quả làm dịu của tình yêu rõ ràng đây.

Buông tay quá khứ đã qua, lần nữa theo đuổi một bắt đầu mới, đối với anh mà nói, là hạnh phúc.

“Đây, cũng không phải là chỉ có một mình tôi kể cuối, Du và tôi tám lạng nửa cân. Hơn nữa, các cậu chưa từng nghe nói người đàn ông hơn ba mươi tuổi như một đóa hoa à! Sao có thể nằm vào trong phần mộ hôn nhân nhanh như vậy chứ? Vậy rất uất ức đó! Nhìn thấy hoa đại ven đường lại không thể thái, haizzz...” Thiên Chi Dương lắc đầu một cái.

“Anh cứ nhất thời nhanh miệng đi! Đừng cứ mãi đã ăn trong bát còn nghĩ trong nồi, em xem Anh Nại cũng không phải người dễ chọc, rất dũng mãnh.” Ủy Nam Thừa chế nhạo nói.

“Cũng chỉ có Anh Nại này với tính tình hung hãn mới kèm chế được bản tính hoa hoa công tử của cậu ta.” Quế Bá Lăng nói tiếp.

...

Tiêu Nhụy Nhụy rất điệu thấp ẩn núp trong đám người, nhìn ánh chú rể và cô dâu hạnh phúc lại ngọt ngào, chỉ cảm thấy trong lòng giống như ngũ vị tạp trần *, Quế Bá Lăng anh ấy thật sự muốn kết hôn? Sao anh lại đột nhiên muốn kết hôn đây?

(*) ngũ vị tạp trần: ngũ vị chỉ ngọt, chua, cay, đắng, mặn; ngũ vị tạp trần ý chỉ trong lòng rối bời.

Nhớ ngày đó anh còn từng cầu hôn với mình, chỉ tiếc bị cha mẹ anh ngăn cản, bằng không, giờ phút này đứng bên cạnh khẳng định chính là mình, lúc ấy khi bỏ rơi anh chỉ cảm thấy tâm tình thoải mái khác thường, rốt cuộc báo thù thay chị gái, nhóm con nhà giàu này cũng có ngày hôm nay? Vậy cũng do tự tìm!

Nhưng bây giờ mới hiểu được mình đã sớm yêu anh, ban đầu chỉ không muốn thừa nhận mà thôi.

Lặng yên không tiếng động tìm được phòng thay đồ, khi nhìn thấy Giã Đại mặc áo cưới xa hoa thì trong lòng dâng lên hâm mộ và ghen tỵ, còn mơ hồ xen lẫn chút căm hận!

Chỉ cảm thấy những thứ này vốn thuộc về mình, trong lòng cực kỳ không cam lòng.

“Tôi muốn hàn huyên một chút với cô.” Tiêu Nhụy Nhụy rất đơn giản nói ra ý của mình.

Giã Đại liếc nhìn cô ta, không ngờ hôm nay cô ta lại tới đây, nhưng chắc chắn sẽ không phải tới chúc phúc cho cô và Lăng, ngược lại có thể tới quấy rối.

“Xin lỗi, giữa tôi và cô không có gì hay để nói chuyện.” Lạnh lùng từ chối.

“Chỉ mười phút mà thôi, chẳng lẽ cô còn sợ tôi ăn cô sao?” Giọng Tiêu Nhụy Nhụy mang theo giễu cợt.

“Được.” Giã Đại thật sự đoán không ra tâm tư của Tiêu Nhụy Nhụy.

Tiêu Nhụy Nhụy lấy từ trong túi ra giống như một chiếc máy ghi âm, mở ra.

“Nhụy Nhụy, anh yêu em, gả cho anh được không? Anh Quế Bá Lăng thề với vàng trắng sáng: Đời này chỉ yêu một mình em, chỉ thương một mình em, coi em là duy nhất của cuộc đời anh, tất cả của anh đều thuộc về em, có thể không?”

Đoạn văn này là từ ba năm trước khi Quế Bá Lăng cầu hôn Tiêu Nhụy Nhụy đã từng nói, Tiêu Nhụy Nhụy nhất thời vui mừng ghi âm lại, sau đó cũng quên đi, vẫn do vài ngày trước trong lúc vô tình tìm ra, lập tức mang theo nó tới đây, chỉ hy vọng có thể dựa vào đoạn thoại này khiến cho hai người sinh khoảng cách, không kết hôn được!

Không thể phủ nhận, sau khi nghe xong tâm tình Giã Đại không được tốt, mặc dù biết giữa bọn họ đã là ba năm trước, nhưng dù sao người đàn ông này sẽ lập tức trở thành ông xã của mình rồi, loại lời ngon tiếng ngọt như vậy cũng đã từng nói với mình, trong nháy mắt chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ buồn, chỉ có thể tự nhắc nhở mình đó cũng là quá khứ của Lăng, mình cần chính là anh của hiện tại và tương lai.

“Tiêu tiểu thư, cô đã sớm là quá khứ đối với Lăng rồi, cho dù năm đó anh ấy đã từng nói một đoạn cầu hôn như vậy với cô, nhưng bây giờ người gả cho anh ấy là tôi, chứ không phải là cô!”

“Chẳng lẽ cô không hề để ý sao, lời anh ấy nói với tôi bây giờ lặp lại một lần nữa với cô, cô không cảm thấy là đồ xài rồi sao? Chẳng lẽ Tang tiểu thư chính là thích đồ xài rồi?” Tiêu Nhụy Nhụy cười lạnh nói.

Già Đại lạnh lùng liếc nhìn cô ta, “Không biết dùng từ dùng nói ra ngoài kéo mắt mặt!”

Tiêu Nhụy Nhụy giận đến cắn răng nghiến lợi, người phụ nữ này rốt cuộc đầu óc không kịp phản ứng hay thật sự thờ ơ?

“Hừ! Tôi sẽ khiến cô phải trả giá thật lớn vì lời mình nói ra!” Nói xong, cũng không quay đầu lại, quả đấm trong tay càng siết chặt, móng tay cũng sắp cắm vào trong thịt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 235: Ngoan, anh nhớ đấy

Editor: Puck

Già Đại hít vào một hơi thật sâu, hôm nay là ngày lành cô kết hôn, cô không thể bởi vì một câu đã sớm lỗi thời của Tiêu Nhụy Nhụy mà phá hư tâm tình, phụ nữ thông minh không đi hỏi quá khứ mà chỉ nhìn hiện tại.

Lại nói một năm này sống chung nhiều ngày, Lãng đối xử với cô như thế nào, trong lòng cô tựa như gương sáng, là hư tình giả ý hay là chân tâm thật ý * cô còn có thể không rõ sao? Một ánh mắt có thể cảm nhận được tình yêu nồng đậm của nhau, cô tin tưởng cảm giác của mình. Hơn nữa cô không ngốc, hạnh phúc hay không hạnh phúc đều do chính cô định đoạt, không liên quan đến người khác.

(*) hư tình giả ý: dối trá làm ra vẻ, không có tình ý chân thật

Chân tâm thật ý: tâm ý chân thật thành khẩn, không hề dối trá

Khi Thiên Ca Tuệ tiến vào thấy mặt cậu ấy buồn thiu, vội reu ghẹo nói: “Cô dâu mới phải vui vẻ một chút! Già Đại cậu hôm nay ra sân nhất định khuyênh diễm toàn trường, cướp hô hấp của anh Lãng.”

“Chỉ biết reu ghẹo người ta.” Già Đại gắt giọng.

“Nào có reu ghẹo cậu, không tin cậu hỏi Tạp Tạp.” Cô ném vấn đề vào cùng một chỗ với Tạp Tạp.

“Thật sự rất đẹp, đều nói ngày kết hôn phụ nữ xinh đẹp nhất, danh xứng với thực!” Lam Tạp cười nói, ngày hôm qua cô đặc biệt chạy từ Thanh Đảo tới tham gia hôn lễ Già Đại, tâm tình rất vui vẻ.

“Tớ thấy Tạp Tạp là hận chưa gả đi.” Thiên Ca Tuệ che miệng cười nham nhở.

“Phụt! Khát vọng về hôn nhân của tớ còn chưa lớn như vậy.” Lam Tạp giận lườm cô một cái.

“Lời cũng đừng nói quá sớm, đợi ngày nào đó cậu gặp phải một người đàn ông vừa thấy đã yêu, nói không chừng lập tức đi vào thánh đường hôn nhân rồi.” d1en d4nl 3q21y d0n

“Tớ sớm cũng không tin vừa thấy đã yêu rồi.” Lam Tạp liếc xéo cậu ấy một cái, vậy mà vẫn bị Tuệ Tuệ nói trúng, sau khi hôn lễ của Già Đại kết thúc trên tàu trở về Thanh Đảo, cô tình cờ gặp người cùng cả đời với mình, một người đàn ông rất bình thường, trải qua cuộc sống rất bình thường.

“Hôn lễ sẽ lập tức bắt đầu, chuẩn bị xong chưa?” Cha Già Đại đi vào, bọn họ phải đích thân đưa con gái vào tay con rể, tâm tình này, hơi phức tạp.

“Vâng.” Già Đại gật đầu một cái, nghĩ thầm chuyện của Tiêu Nhụy Nhụy vẫn chờ một lúc nữa hãy nói, vậy mà nàng không ngờ tới chính là đoạn ghi âm trong tay Tiêu Nhụy Nhụy sẽ phát ra trước khi hôn lễ chính thức bắt đầu một giây, tất cả khách mời ở đây đều nghe thấy, bao gồm cô và Quế Bá Lãng.

Trong nháy mắt đó, sắc mặt của mọi người đều hiện lên ra vẻ kinh dị, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Già Đại siết chặt quả đấm, lại bị bàn tay của Quế Bá Lãng bao lấy, dùng khẩu hình miệng không tiếng động nói: “Già Đại, tin tưởng anh.” Cô không tự chủ được gật đầu một cái.

Thấy cô gật đầu, lòng của Quế Bá Lãng mới thả lỏng, liếc mắt nhìn Thiên Chi Dương trên khán đài, ý bảo giao sự kiện này cho cậu đi làm.

Thiên Chi Dương gật gù đầu, Tiêu Nhụy Nhụy này quả nhiên chán sống, não loạn một trận không đủ còn tới não trận thứ hai, nếu không cho cho cô ta dạy dỗ khắc sâu một chút còn tưởng rằng mấy người bọn họ dễ bắt nạt! dinendian.loqid]on

Giờ phút này Tiêu Nhụy Nhụy đang cực kỳ hả hê nhìn vẻ giật mình của mọi người về ở đây, trong lòng cực kỳ thoải mái, nhưng không ngờ bên phải có hai cảnh sát đi tới, cô dĩ nhiên cho rằng không liên quan gì tới cô, còn kỳ quái liếc nhìn hai người đó.

Kết quả, chính là nhằm về phía cô.

“Tiểu thư, xin đi theo chúng tôi một chuyến.” Một trong hai cảnh sát lạnh giọng nói.

“Đồng chí cảnh sát, các anh nhận lầm người đúng không? Tôi không phạm tội gì.” Tiểu Nhụy Nhụy tỏ vẻ kinh ngạc.

“Cô tên là Tiểu Nhụy Nhụy, đã từng dùng tên Đóa Nhụy, là Tiểu Minh Tinh hết thời trong làng giải trí, dựa vào dối trá lừa gạt tiền của rất nhiều nhà kinh doanh; hơn nữa khoảng thời gian trước cô liên kết với Phương Ngọc Dao cùng nhau vu cáo hãm hại, phỉ báng Ủy Nam Thừa Ủy tiên sinh, đã tạo thành một loạt ảnh hưởng tồi tệ, phá hỏng hình tượng công ty của ngài ấy; hôm nay, cô cố ý chạy tới quấy nhiễu hôn lễ của người khác, bịa đặt hoàn toàn gây chuyện. Cho nên, cô bị bắt rồi!” Một cảnh sát khác liệt kê từng chiến tích vinh quang của cô ta.

“Tôi không lừa tiền, đó là những người đó cam tâm tình nguyện đưa cho tôi!” Tiểu Nhụy Nhụy thét to.

“Tội danh đã thành lập, mang đi!” Trực tiếp giải cô ta đi.

“Buông tôi ra! Tôi phải tới tòa án kiện các người! Tôi vốn cũng không phạm pháp!” Tiểu Nhụy Nhụy không thuận theo kêu lên.

“Tôi nghĩ bệnh viện tâm thần thích hợp với cô ta hơn, đã điên khùng đến quên mình từng làm chuyện gì!” Cảnh sát Giáp nói với cảnh sát Ất.

“Đúng thế, nếu thật sự bất đắc dĩ, sẽ đưa đi bệnh viện tâm thần thôi.” Cảnh sát Ất nói. diee ndda flnee q uysd doon

Hiện giờ Tiểu Nhụy Nhụy đang rơi vào trong trạng thái cực kỳ kinh hoàng, tại sao có thể như vậy? Cô không thể đi bệnh viện tâm thần, đi nơi đó sớm muộn gì sẽ biến thành kẻ điên chân chính!

Đội sau khi ba người bọn họ dần đi xa, Thiên Chi Dương dựa lưng trên cây cột ở hành lang đuổi lưng một cái, chuyện cuối cùng đã giải quyết, trong lòng suy nghĩ: chẳng lẽ trong gien của hai chị em nhà họ Tiêu đều có chứa một chút gien điên cuồng?

“Dương, anh ở đây làm gì vậy?” Itou Anh Nại từ phía sau xông ra, đầu thò ra phía trước, đáng vẻ dí dỏm đáng yêu.

Thiên Chi Dương dùng một tay túm cô tới trước mặt, “Sao em lại chạy tới đây?”

“Em tới tìm anh đó.” Anh Nại đưa mặt lại gần sát mặt của anh, con mắt lóe sáng, sau đó tự nhiên câu cổ của anh hỏi, “Hôm nay Giã Đại thật là xinh đẹp nha!”

“Em cũng rất xinh đẹp mà.” Thiên Chi Dương sờ sờ cái mũi của cô.

“Không giống như vậy!” Anh Nại chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Em và cô ấy đương nhiên là không giống nhau rồi.”

“Tên ngốc! Khi nào anh cầu hôn người ta á, cháu ngoại của anh đã hơn năm tuổi rồi, nếu còn không kết hôn anh sẽ già rồi.” Anh Nại gắt giọng, cô nói chuyện luôn luôn trực tiếp, sẽ không quanh co lòng vòng.

O(' □ ')o

“Anh rất già sao?” Thiên Chi Dương nhú mày.

Anh Nại liếc anh, “Em nhìn phải không già, nhưng so sánh với bạn học của em thì rất rõ ràng.”

“Anh là người đàn ông thành thực, bạn học của em là mấy thằng nhóc chưa lớn, có thể so sánh sao?” Thiên Chi Dương vẫn rất chú trọng tướng mạo, không thích bị người ta nói già rồi, nhất là người phụ nữ của mình, chênh lệch tuổi tác lập tức liền kéo lớn!

“Vâng vâng, em chỉ thích người đàn ông thành thực.” Anh Nại cười hi hi hôn lên môi anh, kết quả bị anh đè lại tới một hôn hít cách thức tiêu chuẩn, cực kỳ ướt át.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hôn lễ tiến hành được rất thành công, trừ đoạn nhạc đệm nhỏ không nên xuất hiện đó, tất cả chuyện khác đều hoàn mỹ, khoảnh khắc khi mục sư tuyên bố hai người bọn họ kết làm vợ chồng thì Quê Bá Lăng thâm tình khẩn thiết nói: “Giã Đại, anh yêu em.” Sau đó nghiêng người hôn bà xã trước mặt, chứng minh với mọi người bọn họ yêu nhau.

Thiên Ca Tuệ nhìn một màn này, chỉ cảm thấy rất cảm động thật cảm động, đột nhiên liền nhớ lại chuyện kết hôn của mình, hoàn toàn là không giải thích được lòng không tình nguyện, hơn nữa một chút xíu cảm giác cũng không có, căn bản là già sao!

Đột nhiên nhớ tới người nào đó đã từng nói cho nàng một hôn lễ chân chính, không khỏi buồn bã liếc về hướng người nào đó, ngón tay cào cào lòng bàn tay anh. di ien n#dang# yukle e#q quiq on

Ủy Nam Thừa nắm chặt tay nhỏ bé làm chuyện xấu của Tuệ Tuệ, dùng giọng nói chỉ hai người có thể nghe được nói, “Ngoan, anh nhớ mà.”

Thiên Ca Tuệ nghiêng đầu nhìn anh, hai ánh mắt như keo dán, dòng điện “Tách tách” vang lên, trong lòng tự dưng ảm áp hẳn, anh nói anh nhớ đó.

Mẫn Tại Hi nhìn em họ chơi chung từ nhỏ đến lớn được hạnh phúc, trong lòng cũng cực kỳ vui mừng, lại nhìn về phía một người khác, Tuệ Tuệ cùng ông xã của cô Ủy Nam Thừa còn có con trai sanh đôi của bọn họ ngồi ở đó, thật là một nhà ngọt ngào hạnh phúc! Xem ra, anh cũng nên khi đi tìm hạnh phúc của mình rồi.

“Anh Tại Hi, bệnh của cha anh đỡ chút nào chưa?” Thiên Ca Tuệ dặt tay Tập Tập tới đây chào hỏi.

“Tốt hơn nhiều, ở trong nhà điều dưỡng, đáng đáp con trai của em thật đáng yêu.” Mẫn Tại Hi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Tập Tập nói.

“Tập Tập, chào chú.”

“Chào chú.” Tập Tập là một đứa bé thông minh láu lỉnh nghe lời.

Mẫn Tại Hi nhìn đứa trẻ quá giống phiên bản nhỏ của Ủy Nam Thừa, trong lòng rất không thoải mái, anh biết đây là lý do mình ghen tỵ trong lòng, cho nên sau khi hàn huyên mấy câu đơn giản với Tuệ Tuệ liền lấy cớ rời đi, anh cần suy nghĩ kỹ lại, cần tĩnh táo một đoạn thời gian ngắn.

Thiên Ca Tuệ ngờ ngác nhìn anh rời đi, có một cảm giác hoảng hốt, rất nhiều chuyện đến giờ đã trải qua một đoạn thời gian.

“Mẹ, mẹ cứ nhìn bóng lưng chú đó, cha sẽ ghen.” Tập Tập ngây thơ nói.

“A... Mẹ đang suy nghĩ chuyện gì đó.” Thiên Ca Tuệ cau mày trừng mắt nhìn con trai.

Tập Tập méo miệng, “Vậy mẹ nhìn chăm chăm bóng lưng người ta làm gì...” Âm thanh mặc dù rất nhỏ, nhưng vẫn là bị mẹ bé nghe, không nặng không nhẹ nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, đau đến bé nhe răng nhếch miệng, chạy vào trong ngực cha đòi an ủi.

Ủy Nam Thừa ôm lấy con trai nhỏ, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, “Đau không?”

“Đau...” Tập Tập chính là cố ý, mẹ hư quá đi, mặt có thể tùy tiện bóp sao? Hu hu...

“Ừ, buổi tối cha trừng phạt mẹ giúp con.”

“Tại sao phải đến tối?” Tập Tập không hiểu hỏi.

“Bởi vì ban ngày quá nhiều người, bị người khác nhìn thấy không được tốt, đợi đến buổi tối chỉ có cha và mẹ của con, cha có thể trừng phạt mẹ con.” Ủy Nam Thừa nói cực kỳ tự nhiên.

Nhưng nghe vào Thiên Ca Tuệ trong tai, chỉ cảm thấy quá mức sắc tình, cả giận nói: “Buổi tối em muốn ngủ cùng con trai.”

Ủy Nam Thừa rất dịu dàng nhìn hai con trai, Học Học và Tập Tập lập tức đồng thời lắc đầu, cùng kêu lên: “Mẹ, mẹ vẫn nên ngoan ngoãn tiếp nhận trừng phạt của cha đi.”

Thiên Ca Tuệ khóc không ra nước mắt, trừng phạt đó đều là nội thương! Nàng có thể không cần không! ~~~(>0<)~~~~

“Bà xã, em xem con trai đều nói như vậy, nói rõ, em, nên bị, trừng phạt.” Ủy Nam Thừa cười đến rất dịu dàng cực kỳ dịu dàng, trong giọng nói lại tràn đầy xấu xa.

“Hừ! Con trai đó là bị anh lừa gạt!”

“Mẹ, chúng con không có, chúng con thấy rất rõ ràng.” Học Học và Tập Tập mở miệng lần nữa, ở phương diện đối ngoại, bình thường hai đứa đều đứng về phía cha. Ngược lại, nếu như cha làm chuyện xấu, hai đứa lại đứng về phía mẹ.

Vì vậy, Thiên Ca Tuệ buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 236: Sờ thì sờ! Ai sợ ai

Editor: Puck -

Buổi tối, mấy người nói muốn náo động phòng, Quế Bá Lăng mặt đỏ phừng phừng mà cười nói: “Náo động phòng cái gì! Bà xã tôi mang thai, thân thể

yếu lắm”

“Chắc chắc chắc! Không nhìn ra thằng nhóc này còn rất biết thương yêu bà xã a! Vậy chẳng phải đêm xuân tối nay bị nhờ sao?” Thiên Chi Dương cười đến mặt không có ý tốt.

“Người ta đó là đêm xuân hàng đêm, kết hôn cũng chỉ là một hình thức mà thôi, không quan tâm một đêm nay.” Cốc Châu Dân cười nói.

“A Dân, cậu xem như cho chúng tôi một niềm vui bất ngờ! Lúc này mới bao lâu không gặp, bà xã và con trai cùng lúc bật ra rồi, nhóc cậu có năng lực đó!” Thiên Chi Dương lưu manh mà khoác tay lên trên vai cậu ta.

“Còn không phải sao, con trai cậu ta lại còn lớn hơn con trai tôi.” Úy Nam Thừa vốn cho rằng ít nhất ở phương diện sinh con, anh đứng mũi chịu sào, kết quả a Dân còn giành gieo giống trước anh!

“Cho nên nói, tôi vĩnh viễn là lão đại!” Cốc Châu Dân vui mừng nói, lần trước về nhà mặc dù bị ông cụ hung hăng dạy dỗ một trận, nhưng cuối cùng vẫn nhận được đồng ý của ông nội, thừa nhận Cảnh Tô Tô là cháu dâu, càng vô cùng yêu thích Châu Châu, mở miệng một tiếng chất bảo bối, Châu Châu cũng là từng lời từng lời “Cụ nội”, dự được ông cụ cười híp mắt.

“Khụ...” Hứa Du không nhịn được ho khan một tiếng, ám hiệu rất rõ ràng: Tôi mới lớn tuổi nhất, cho nên tôi mới chính là lão đại.

Mọi người đều không nói, vẫn là Thiên Chi Dương phá vỡ trầm mặc, “Cho dù nói thế nào, hôm nay là lần đầu tiên trong cuộc đời Tiểu Quế Từ, cho nên chúng ta phải chúc say cậu ta!” di1enda4nle3qu21ydo0n

Ánh mắt của những người khác nhìn về phía cậu ta hơi quái dị, lời này, nghe sao giống đáng khinh như vậy?

“Ặc ... Cậu đừng quên bản thân cậu còn chưa kết hôn, lúc này náo loạn tận hứng rồi, lần sau nên đến lượt người.” Lục Kiều Thâm lạnh lạnh chen vào một câu.

“Tôi đương nhiên không quên, chỉ có điều có cậu làm bạn với tôi, cậu và Đồng Yên chuẩn bị lúc nào thì làm vậy?” Thiên Chi Dương thuận tiện cho cậu ta một quân.

“Ta đã thương lượng xong với Yên nhi rồi, sang năm... Ngày nào đó.” Lục Kiều Thâm bán cái nút.

“Tôi thấy mấy người các cậu cùng kết hôn cũng được, nhiều náo nhiệt!” Úy Nam Thừa tươi cười rạng rỡ.

Chủ rở Quế Bá Lăng chen miệng nói, “Tôi thấy đề nghị của Thừa không tệ, các cậu có thể lựa chọn kết hôn tập thể, cũng tiết kiệm chúng tôi chạy bốn chuyến.”

Cốc Châu Dân: “...”

Thiên Chi Dương: “...”

Lục Kiều Thâm: “...”

Hứa Du: “...”

Im lặng ngưng nghẹn!

Thật ra thì, cũng không phải không thể lo lắng xuống.

Bên này mấy người đàn ông huyền náo vui vẻ, bên kia mấy người phụ nữ và đứa trẻ cũng vô cùng náo nhiệt, ríu ra ríu rít trò chuyện.

Mọi người cảm thấy vui mừng vì Già Đại mang thai, Thiên Ca Tuệ nhìn chăm chăm bụng bạn tốt Yên nhi, đột nhiên hỏi “Yên nhi, nếu không cậu cũng đi bệnh viện kiểm tra một chút, nói không chừng cậu cũng mang bầu.” Dieễn ddàn lee quý đôn

Đồng Yên giận trách nhìn Tuệ Tuệ, “Không có đâu.”

“Cái này có thể có.” Thiên Ca Tuệ tỏ vẻ thành thật nói.

“Tuệ Tuệ...” Đồng Yên liếc bạn tốt một cái.

Già Đại, Tập Tập, Phó Đông Nhi, Cảnh Tô Tô, Anh Nại ở bên cạnh cũng che miệng cười nham nhở.

Người bạn nhỏ Châu Châu nghe được đầu óc mơ hồ kéo vạt áo mẹ mình hỏi, “Mẹ, cái gì là mang thai vậy?”

Về mặt Cảnh Tô Tô hơi luống cuống, cô là kiểu người vô cùng dễ dàng xấu hổ.

“Anh đàn quá, mang thai chính là nói trong bụng dì Già Đại có em gái nhỏ rồi.” Học Học ngây thơ nói.

Mấy người phụ nữ bên cạnh đồng thời đỏ mặt như thối, nhất là Thiên Ca Tuệ, sao con trai của cô trưởng thành sớm như vậy!

“Hả? Ở trong đó ngây ngô rất khó chịu! Có thể để em ấy ra ngoài chơi không?” Người bạn nhỏ Châu Châu nhún hai chân mày giống như con sâu róm

→00→ |||

Già Đại cảm thấy Châu Châu đặc biệt đáng yêu, khuôn mặt Cảnh Tô Tô đỏ bừng theo sát con trai nói: “Bây giờ em gái không thể ra ngoài chơi, bởi vì em gái còn chưa lớn lên.”

“Vậy khi nào em ấy mới lớn lên?” Châu Châu là người bạn nhỏ có ham muốn được biết mãnh liệt, die nd da nl e q uu ydo n

“Châu Châu ngoan, em gái phải qua tám tháng mới có thể lớn lên.” Già Đại dịu dàng nói.

“Di Già Đại, vì sao phải cần thời gian dài như vậy?” Tập Tập cũng có nghi vấn.

“Bởi vì...” Già Đại thật đúng là bị thằng bé hỏi khó rồi, vấn đề con nít đưa ra luôn lý kỳ cổ quái.

Thiên Ca Tuệ chỉ đành phải nói tiếp, “Bởi vì em gái nhỏ cần bổ sung các loại dinh dưỡng, từ từ hấp thu, từng ngày từng ngày lớn lên.”

“Tại sao em ấy phải từ từ hấp thu vậy? Không thể nhanh lên một chút sao?” Học Học bắt được từ ngữ nhạy cảm, Tập Tập và Châu Châu cũng giống nhau nhìn Thiên Ca Tuệ, điều này khiến cho cô cảm thấy thất bại thật sâu, phải giải thích những chuyện này với đứa bé như thế nào! Làm người quá khó khăn!

“Bởi vì em bé rất nhỏ yếu, lập tức không hấp thu được quá nhiều, đứa bé đều là từ nhỏ bé như thế này dần dần lớn được như vậy.” Thiên Ca Tuệ làm một động tác tay.

Điều này khiến cho ba đứa bé vô cùng giật mình, bọn họ đều là từ nhỏ như thế lớn lên như vậy? Không trách được phải hơn năm năm! Như vậy xem ra, bọn họ muốn lớn như cha, phải bao nhiêu năm đây!

Vì vậy, bọn họ lấy phương thức này hiểu lý do vì sao em gái nhỏ phải mất thời gian lâu như vậy mới ra ngoài.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ngày này, tất cả mọi người thật vui mừng, chơi đến rất khuya mỗi người mới về nhà hoặc là về khách sạn nghỉ ngơi.

Học Học cùng Tập Tập hôm nay quả thật chơi đùa đến quá điên cuồng, đột nhiên tòi ra anh Cảnh Niệm Châu khiến cho bọn họ rất ưa thích, cảm giác nhiều hơn một đồng bọn thật sự rất tốt nha! Đột nhiên khiến cho bọn họ nhớ tới Hoàng Hoàng, Cách Cách, Tinh Tinh và Tiểu Lam Từ ở Hương Cảng xa xôi, dĩ nhiên còn có anh Hách lớn hơn bọn họ và Mật Mật mất hút nhỏ hơn bọn họ.

Thiên Ca Tuệ và Úy Nam Thừa một tay ôm một đứa, đặt hai đứa lên giường, đắp kín mền mới nhẹ chân nhẹ tay đi ra ngoài.

Vào phòng, Úy Nam Thừa liền ấn Tuệ Tuệ ở trên cửa hôn tới tấp một trận, ngậm đôi môi của cô ở trong miệng hung hăng cắn, bàn tay càng thêm luôn vào trong quần áo của cô đốt lửa chung quanh.

“Ừm... Ông xã, đợi... Đợi một chút được không!” Đôi môi của Thiên Ca Tuệ bị anh mút đau đớn, trong lòng kỳ quái sao tối nay Thừa đột nhiên nhiệt tình như lửa vậy, không thể chờ đợi như vậy? di3nd@nl3qu.yd0n

Úy Nam Thừa chính là không buông, lưỡi cuốn đầu lưỡi của nàng hung hăng mút, phát ra tiếng “Chặc chặc” vang lên, thân thể Thiên Ca Tuệ lập tức mềm đi, cô chịu không được nhất chính là trêu chọc, nhiều năm như vậy cô sớm đã thành thói quen ông xã vuốt ve, nhưng thủy chung vô cùng nhạy cảm, rất dễ dàng động tình, một khi động tình cả người liền tê dại.

Thiên Ca Tuệ chỉ cảm thấy trên người chột lạnh, quần áo bất tri bất giác bị lột sạch ra rồi, hai luồng trước ngực hơi lạnh, anh đào cũng rung rung.

Úy Nam Thừa cúi đầu ngậm một bên, hàm răng gặm cắn từng vòng, một tay kia vuốt ve rất tròn khác.

“A ừ... A...” Phần lưng Thiên Ca Tuệ lạnh lạnh chống đỡ ở trên cửa, trước ngực bị người nào đó ngậm trong miệng trêu chọc nồng nhiệt, thật khó chịu!

Rất tự nhiên cong đùi phải lên cạ lên chân ông xã, giống như con mèo nhỏ hừ khê, ánh mắt lúng liếng đưa tình nhìn người đàn ông trước ngực, Úy Nam Thừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Tuệ Tuệ đang đăm đăm đưa tình nhìn mình, lồng ngực phập phồng kịch liệt, bắt đầu cởi bỏ quần jeans của cô.

Thiên Ca Tuệ lười biếng tựa vào trên cửa rất phối hợp cởi hết quần, tròng mắt đen khê híp, vẻ quyến rũ lưu chuyển.

“Trúng thú, em cũng không biết cởi thắt lưng giúp anh sao?” Úy Nam Thừa cười nhẹ nói.

“Được đó...” Thiên Ca Tuệ đột nhiên cười dịu dàng đáng yêu với anh, cô loáng thoáng đoán được nguyên nhân tối nay ông xã nhiệt tình như vậy, nhất định là bởi vì cô nhìn theo bóng lưng anh Tại Hi, ORZ~~~~ cho nên cô vẫn nên chủ động chút thì tốt hơn, miễn cho bị “Chính” quá thảm.

Ngón tay thon dài trắng nõn từ từ sờ lên dây lưng ông xã, rất chậm rãi cởi ra giúp anh, ánh mắt vẫn quyến rũ như tích nước, không hề chớp mắt nhìn Úy

Nam Thừa, thẳng khiến anh mãnh liệt nuốt nước miếng, anh chưa từng thấy Tuệ Tuệ như vậy, hô hấp cũng càng ngày càng nặng nề.

Dây lưng cời ra, sau đó là khóa kéo, vẫn động tác chậm như cũ, ngón tay càng thêm như vô tình hay cố ý đụng chạm vào thứ đã cương cứng, dù sao cũng không phải chưa từng sờ, đã là mẹ của hai đứa bé, cô còn lâu mới kiểu cách!

“Nhanh lên một chút!” Ủy Nam Thừa thúc giục, vừa định gỡ tay nhỏ bé của Tuệ Tuệ ra tự mình tới, lại bị cô kéo lại, giọng nũng nịu, “Đừng mà! Để người ta tự mình tới.”

Anh chỉ đành phải buông tha, hít vào một hơi thật sâu, neho mắt nhìn người phụ nữ cười đến rục rờ với anh.

Sau khi kéo khóa kéo ra, rõ ràng nhìn thấy đã chổng lên một cái lều rất lớn, cho dù đã từng nhìn N lần, Thiên Ca Tuệ rốt cuộc vẫn là da mặt mỏng, mây đỏ lạng lẽ bò lên gương mặt cô, vẻ đỏ ửng càng thêm mê người.

“Sờ nó đi, hả?” Ủy Nam Thừa lại gần, liếm vành tai của cô, khiến cho cô run rẩy.

Sờ thì sờ! Ai sợ ai, Thiên Ca Tuệ dứt khoát hạ quyết tâm nắm nó trong tay, lại phát hiện nó lại trở nên lớn hơn, bị sợ đến tay nàng run một cái, hơi sức cũng lớn chút, kết quả —

“A!” Ủy Nam Thừa khò sở kêu một tiếng.

Thiên Ca Tuệ vội buông ra, “Sao vậy? Em... Em bóp đau... Nó hả?”

“Bà xã, em định cắt đứt tính phúc sau này của em sao?” Ủy Nam Thừa giả vờ đáng thương.

“Có đau như vậy sao?” Trong lòng Thiên Ca Tuệ rất buồn bực, nếu không phải nó đột nhiên trở nên to lớn, mình cũng sẽ không dùng sức nắm lại như vậy, thật đáng ghét!

“Nó cần an ủi...” Thật ra thì không có đau như vậy, nhưng Ủy Nam Thừa chính là cố ý định làm chuyện xấu.

“A! An ủi như thế nào?” Thiên Ca Tuệ rất khiêm tốn hỏi, dù sao cũng do chính mình không cẩn thận tạo thành, đương nhiên là phải an ủi một chút rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 237: Mẹ, cha nói mẹ ngã bệnh rồi hả?

Editor: Puck -

Ủy Nam Thừa quỳn rũ mờ ám lại gần bên tai cô, nói bốn chữ, Thiên Ca Tuệ lập tức mắc cỡ đỏ bừng mặt, “Ghét! Trúng thúi lớn! Đồ háo sắc!” Vừa nói vừa dùng sức nhéo thịt của anh.

“Bà xã, em nhẫn tâm để cho anh chịu đau sao?” Ủy Nam Thừa buồn bã nhìn bà xã.

“Nhưng mà...” Thiên Ca Tuệ ấp úng không muốn, ông xã thật xấu! Lại muốn cô hôn chỗ đó, kêu cô hạ miệng như thế nào!!! ~~~~ (>0<)~~~~

“Bà xã, tính phúc tương lai của em đều trông cậy vào nó đấy, thoáng cái là tốt rồi.”

Về mặt Thiên Ca Tuệ rất khổ sở, trong lòng rối rắm, vô cùng rối rắm! Nhưng ánh mắt của ông xã lại quá mức buồn bã, nhìn thấy mà trong lòng cô nhẩn nhúm, dầu mỡ, “Chính anh nói, chỉ một chút thôi đó!”

Ủy Nam Thừa gật đầu một cái, anh biết Tuệ Tuệ xấu hổ, nếu là bình thường tuyệt đối không thể thương lượng với cô, nhưng mà hôm nay, vừa lúc bị anh túm lấy một cơ hội mà thôi, cơ hội không thể mất!

“Vậy anh đi tắm sạch sẽ trước.” Sau khi Thiên Ca Tuệ nhìn nó trầm tư một lúc, nói.

Đầu Ủy Nam Thừa đầy vạch đen, sao bà xã của anh luôn ngoài dự đoán của mọi người như vậy? Chợt cười hi hi nói: “Em tắm với anh.”

Thiên Ca Tuệ cảm thấy cái này gọi là tự mình làm bậy thì không thể sống được, cùng anh nháo vào toilet, Ủy Nam Thừa nhìn thân thể trắng như tuyết của bà xã lúc ấy lúc hiện ở trước mắt mình, chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, nhưng anh ý vị hít sâu, bắt buộc mình nhịn trước, nhưng nơi nào đó thật sự là quá nhạy cảm, có chút không nhịn được.

“Bà xã, tắm sạch.”

Nên tôi đúng là vẫn còn tránh không khỏi, chỉ đành phải chậm rãi ngồi xổm người xuống, từ từ lè lưỡi, vừa tiếp xúc chạm vào, cũng may, cũng may, không có mùi vị gì. đi@en*dyan(lee^qu.donnm)

Khi đầu lưỡi như lửa nóng của Tuệ Tuệ chạm vào da mình thì Úy Nam Thừa hít vào một hơi, tại đây nhẹ nhàng đụng vào, nó lại trở nên lớn, quả nhiên là nhạy cảm tới cực điểm, rất quả quyết tiến lên ôm bà xã đặt lên trên mặt bàn bồn rửa tay, trực tiếp xông đi vào, mới vừa dạo đầu đã khiến Thiên Ca Tuệ đủ ướt át, cho nên hai người cũng phát ra tiếng "Ừ hừ hừ" thoải mái.

Hôm nay thể lửa hơi lớn, thể tới hưng hân, mãnh liệt hơi kích động.

Thịt non bốn phương tám hướng bao quanh Úy Nam Thừa, khít khao thoải mái đến ánh mắt anh đỏ ngầu, hơi không không chế được, Thiên Ca Tuệ ôm cổ anh, yêu kiều hôn hân, âm thanh quyến rũ đến khiến xương người cũng mềm.

"Ừ... A..."

Trong phòng tắm nhanh chóng vang lên hai hát bè, kịch liệt nhộn nhạo, câu lòng người ta.

Liên tục chiến đấu ở các chiến trường từ phòng tắm đến trên giường, Thiên Ca Tuệ lại một lần nữa bị kích tình của ông xã thiêu đốt, hai người đều hơi nhiệt tình như lửa, sôi trào mãnh liệt khó có thể hình dung.

...

Sáng ngày hôm sau, Thiên Ca Tuệ cho dù như thế nào cũng không bò dậy nổi, một giấc ngủ đến ba giờ chiều, sau khi rời giường sáng khoái tinh thần rửa mặt mũi xuống lầu.

"Mẹ, cha nói mẹ bị bệnh? Khá hơn chút nào không?" Tập Tập thấy mẹ từ trong phòng ra ngoài, vội vàng đi tới ôm bắp đùi mẹ hỏi.

O(∩□∩)o Cô nào ngã bệnh, rõ ràng là bị Thừa tên trứng thối đó chơi đùa đến không thể xuống giường mà thôi.

"A, mẹ tốt hơn nhiều, chỉ có điều buổi sáng hơi nhức đầu, sau khi ngủ một giấc liền hết chuyện." Thiên Ca Tuệ sờ sờ mặt nhỏ nhắn của con trai, vẫn là con trai hiểu được săn sóc người! die ennd kdan/le eequhyd onnn

Học Học "Bịch bịch bịch" đã chạy tới, "Mẹ, di Già Đại muốn sinh em gái nhỏ rồi, khi nào thì mẹ mới sinh một em gái cho chúng con vậy?"

Úy Nam Thừa! Anh lại dám dạy hư con trai! Thiên Ca Tuệ trầm nghĩ trong lòng, trên mặt lại có vẻ vui mừng, "Học Học thích em gái sao?"

Vâng, thích." Học Học tinh quái lắm, bé chỉ là cảm thấy có một em gái sẽ chơi rất vui.

"Con cũng thích, mẹ sinh hai em gái đi, con và anh trai một người một em." Lời Tập Tập nói thiếu chút nữa khiến cho Thiên Ca Tuệ mắc nghẹn.

Còn một người một em? Thằng bé coi em gái là món đồ chơi sao! Hơn nữa cô cũng không phải sanh đôi chuyên nghiệp, sao có thể nói sinh đôi liền sinh đôi chứ! Cái này phải hỏi bụng của cô mới được.

"Tập Tập, em gái cũng không phải là món đồ chơi, tại sao có thể một người một em chứ?"

"Vậy em gái là cái gì?" Tập Tập cắn môi hỏi.

ORZ~~~~

"Em gái chính là em gái, còn có nghi vấn buổi tối chờ cha con trở lại hỏi cha con, cha con nhất định sẽ giải thích rõ ràng cho các con." Thiên Ca Tuệ cười híp mắt nói, sau đó xoay người vào phòng bếp, đối bụng chết!

Học Học và Tập Tập đồng thời suy nghĩ nói: Lão đại trong nhà vẫn là cha, cha cái gì cũng hiểu, mẹ tương đối ngốc, nhưng mà bọn họ thích, O(∩0∩)O~~

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Qua tết, Thiên Ca Tuệ vẫn như thường mang theo hai con trai đi Philadelphia nước Mỹ, cuộc sống vẫn tiếp tục, chỉ có điều cô thành người bay trong không trung, gần như mỗi tuần cô đều sẽ mang theo hai con trai bay về thành phố W, theo như cách nói của cô là quá lãng phí tiền, hơn nữa mỗi lần đều là khoang hạng nhất, chặc chặc chặc!

Nhưng Úy Nam Thừa nói kiếm tiền chính là dùng để tiêu, phải hiểu được kịp thời hưởng thụ cuộc sống, cô nghĩ cũng cảm thấy rất có đạo lý, có điều kiện làm gì không hưởng thụ!

Chạy hai bên quả thật rất tốt, tăng cường tình cảm giữa vợ chồng và cha mẹ, một công đôi việc!

Chỉ có điều rất phiền Khoa Nhĩ đó, thủy chung dây dưa không ngớt với cô, giống như con gián đánh mãi không chết, phiền chết người! Đáng giận hơn chính là sau khi Khoa Nhĩ bị cô từ chối một lần nữa, lại không thể tin hỏi, "Chẳng lẽ em đồng tính luyến ái? Em và Hạ Lan Thu ở chung một chỗ, như hình với bóng, hai người..." dfienddn liequidoon

Thiên Ca Tuệ thiếu chút nữa bị anh ta làm tức giận đến học máu, YY * đấy! Trí tưởng tượng quá phong phú chút! Đồng tính luyến ái cộng lòng! Hai con trai của cô cũng năm tuổi rồi! Thật muốn đánh như từ anh ta cái miệng chọc người ghét này!

(*) YY: tự sướng hoặc suy nghĩ bậy bạ

“Ồ cùng nhau, cả ngày như hình với bóng chính là đồng tính luyến ái? Vậy cha mẹ anh còn ở cùng nhau cả ngày, như hình với bóng đó!” Cô tức giận đáp lại anh ta một câu.

Sắc mặt Khoa Nhĩ hơi cứng ngắc, trong lòng càng khẳng định suy đoán của mình, đủ dấu hiệu tỏ rõ, chính là vô cùng có khả năng, kể từ sau khi nhập học đại học mới Hạ Lan Thu đều không ưa nam sinh, Thiên Ca Tuệ cũng giống vậy, hơn nữa hiện nay đồng tính luyến ái thông dụng như vậy, rất dễ dàng bị hoài nghi.

Việc tốt không ra tới cửa việc xấu truyền ngàn dặm. Thiên Ca Tuệ nằm mơ cũng không nghĩ đến được trong trường học lại truyền ra cô và Hạ Lan Thu yêu đồng tính, phản ứng đầu tiên chính là tên khốn Khoa Nhĩ kia giờ trò quý, lại nói lung tung trên mạng! Quả thực là kẻ cặn bã trắng thối! Minh thì thôi, ông xã đưa bé đều đã có, không để ý tới những tin đồn này, nhưng Cầu Cầu không giống vậy, cậu ấy còn chưa có bạn trai! Đây không phải có ý hại cậu ấy sao?

Hạ Lan Thu mới vừa nghe đến tin tức này, cũng hơi ngây ngẩn cả người, những người này thật đúng là rảnh rỗi, lời gì cũng dám nói.

“Cầu Cầu, nhất định là tên khốn Khoa Nhĩ này phát biểu trên diễn đàn trường học, tớ đi tìm anh ta tính sổ!” Thiên Ca Tuệ tức giận quát.

“Thôi, nếu như bây giờ cậu đi tìm anh ta, chỉ khiến huyên náo chuyện này càng lớn hơn, người chú ý cũng càng lúc càng nhiều; ngược lại, nếu như chúng ta không để ý đến, không chú ý tới, nói không chừng không tới mấy ngày sẽ ngấm nước chìm chìm rồi.” Hạ Lan Thu hơi trầm ngâm.

“Nhưng mà... Tức giận khó tiêu!”

“Tuệ Tuệ, ở nước Mỹ đồng tính luyến ái rất phổ biến, cậu coi như mình là một người ngoài cuộc là được.” die,n; da.nlze.qu;yo/nn

“Cầu Cầu, cậu quả nhiên là bà chị lạnh nhạt, chuyện gì cậu cũng có thể bình chân như vại, tớ thật sự sùng bái cậu vô hạn!” Thiên Ca Tuệ khoa trương kêu lên.

Hạ Lan Thu cười một tiếng, “Thôi đi, cậu cũng đừng đội mũ cao cho tớ, chỉ có điều như vậy, Khoa Nhĩ khẳng định chân chính tuyệt vọng với cậu rồi, sẽ không trở lại dây dưa cậu, chúng ta nâng chén vui mừng đi!”

Thiên Ca Tuệ khí khái ôm lấy vai cậu ấy, “Người hiểu tớ quá mức chính là Cầu Cầu đó.”

“Cậu đừng làm tớ buồn nôn, nhanh đi lấy rượu.” Hạ Lan Thu đẩy cậu ấy một cái.

“OK á.” Thiên Ca Tuệ nhảy nhót nhót đi, Học Học và Tập Tập làm xong bài tập ra ngoài vừa đứng nhìn thấy một màn này, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái: Mẹ thật hoạt bát.

Sau vài ngày chẳng quan tâm, sự kiện đồng tính luyến ái liền coi như quá khứ rồi, Khoa Nhĩ cũng bắt đầu dời đi mục tiêu mới, khôi phục danh hiệu hoa hoa công tử vốn có, phong thái không giảm!

Xuân đi thu tới, một năm lại qua rồi, một năm này gọi là một năm được mùa, bốn đôi người mới bước vào lễ đường hôn nhân, còn ra đời một cô gái nhỏ đáng yêu—— Quế Noãn Yên, tiểu công chúa một đời mới của thành phố W, hôn ngọc quý trên tay nhà họ Quế, bảo bối Quế Bá Lăng nâng ở trong lòng bàn tay.

Một cô bé còn xinh đẹp hơn mẹ làm người hải lòng, sau khi lớn lên có quan hệ cắt bỏ không sạch còn loạn với Thiên Tập Vũ, Cảnh Niệm Châu, thanh mai trúc mã yêu say đắm, rốt cuộc là người nào đây?

Thiên Ca Tuệ nhìn người thân bên cạnh, các bạn tốt từng người một sau khi kết hôn hạnh phúc sinh hoạt chung một chỗ, trong lòng cảm thấy vui vẻ thay bọn họ, hơn nữa Yên Nhi, chị dâu nhỏ Anh Nại, chị Đông Nhi còn có Tô Tô cũng mang thai, xem ra lập tức lại có mấy tiểu bảo bối ra đời, khiến cho ông xã nhà cô cả ngày la hét với cô muốn có con gái.

Ngay cả hai con trai cũng thường hỏi cô, “Mẹ, trong bụng mẹ có phải có một em gái nhỏ không?”

◉__◉

“Mẹ vẫn còn đi học, không thể mang thai em gái nhỏ.”

“A, vậy mẹ đừng đi học, nhanh chóng sinh một em gái nhỏ cho chúng con đi.” Học Học và Tập Tập hoàn toàn bị Cảnh Niệm Châu kích thích, bởi vì mỗi lần nói chuyện trên trời dưới đất trên MSN, Cảnh Niệm Châu cũng sẽ lấy le nói cho bọn họ biết mình lập tức sẽ có một em gái nhỏ rồi, giọng nói kia cùng vẻ mặt khiến Học Học và Tập Tập rất buồn bực, cho nên rất muốn mẹ cũng sinh một em gái nhỏ.

Thiên Ca Tuệ hoàn toàn bị lời của hai đứa làm cho chết đứng, hai đứa bé nhất định bị ông xã quạt gió thổi lửa! Thừa thật là! Sao lại dạy loạn đứa bé đây?

(Úy Nam Thừa rất oan uổng: Bà xã, em thật trách lắm anh, chuyện này tuyệt đối không có quan hệ trực tiếp với anh.)

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Vương quốc hoa tươi, hôn lễ xa hoa đẹp mắt (1)

Editor: Puck -

Trong sân trường đại học, một đám nam sinh nữ sinh mặc trang phục cử nhân đứng trước tòa nhà giảng đường, vui sướng líu ríu, túm năm tụm ba tụ tập chung một chỗ nói chuyện cười giỡn, giống như đang ăn mừng bản thân rốt cuộc tốt nghiệp, vừa lại giống như cảm khái mình sẽ gia nhập vào xã hội, có vui mừng có lo lắng.

Thiên Ca Tuệ thuộc về nhóm người trước, thời gian ở riêng hai nơi với ông xã sẽ lập tức kết thúc rồi, hơn nữa rất nhớ cha mẹ đó.

Nhìn chung quanh sân trường đã ngầy người hai năm, dù nhiều dù ít vẫn còn có chút lưu niệm, ở chỗ này thứ học được rất nhiều, cũng biết rất nhiều các bạn học dễ thân đáng yêu, không phân biệt biên giới, chẳng phân biệt khu vực, bởi vì duyên phận mà tụ tập lại cùng nhau, là chuyện rất tốt đẹp.

“Tuệ Tuệ, mau tới đây.” Shirley mặc bộ đồ cử nhân ngoác tay bảo cô đến, trên mặt tràn đầy nụ cười sung sướng, cậu ấy vẫn luôn là cô gái nhiệt tình sáng sủa, có thể khiến cho người ta vui vẻ.

Các bạn học đứng chung một chỗ vui sướng tạo dáng, khuôn mặt tươi cười nở rộ, “Tách tách” một tiếng, tốt đẹp này chính là được lưu lại vĩnh viễn trong nháy mắt, lưu làm kỷ niệm.

Tiếng chuông đột ngột vang lên, Thiên Ca Tuệ vội vàng nhận.

【Mẹ, mẹ mau trở lại, máy bay trực thăng của cha đã dừng trên nóc nhà chúng ta, muốn cất cánh.】Giọng nói non nớt của Học Học truyền vào lỗ tai cô, lúc này mới nhớ tới đã hẹn ông xã hôm nay về nhà, nhưng cô còn có chút chuyện chưa làm xong, hơi quá gấp đi!

“Ừ, nửa giờ sau mẹ trở về.” Thiên Ca Tuệ mắng trong lòng ông xã quá xa xỉ rồi, nói đến đón cô, lại trực tiếp đánh máy bay trực thăng tới, còn thúc giục, o(∩_∩)o dĩn-d@n'13q21y'd0n

【Không được, mẹ trở lại bây giờ đi.】Giọng nói mềm nhũn của Tập Tập rất cứng rắn.

Thiên Ca Tuệ cảm thấy rất bất đắc dĩ, vì không để cho con trai lêu bêu, chỉ đành phải đồng ý, “Được, mẹ lập tức trở về.”

Cúp điện thoại xong, cô liền chào tạm biệt với các bạn học, trên đường trở về cảm giác giống như có gì không đúng, còn nói không ra là vì cái gì, gần đây dường như mỗi người đều trở nên rất kỳ quái.

Vào cửa chỉ thấy hai con trai ngồi ở đó chờ xuất phát, Tập Tập còn ở đằng kia nhận điện thoại, “Vâng, cha, chúng con biết, cha hãy yên tâm đi.”

“Con nói gì với cha con đó? Cha con không có tới sao?” Thiên Ca Tuệ vừa đòi giấy vừa hỏi.

“Cha ở nhà chờ chúng ta.” Học Học nói tiếp.

“Cái gì? Cha các con không tới? Vậy các con còn nói máy bay trực thăng chờ trên nóc nhà chúng ta?” Giọng Thiên Ca Tuệ hơi kinh ngạc.

“Máy bay trực thăng chờ trên nóc nhà chúng ta, chứ chúng con chưa nói cha tới.”

Thiên Ca Tuệ cau mày, tại sao Thừa không tới?

Tập Tập đã vội chạy tới kéo mẹ, “Mẹ, đi nhanh một chút đi, cha ở nhà chuẩn bị chuyện quan trọng hơn, cho nên mới không tới được.”

“Chuyện gì quan trọng hơn?” Vốn thời gian này mọi người đột nhiên trở nên bận rộn khiến cô cũng hơi kỳ quái, mà hôm nay càng thêm kỳ quái, ông xã rõ ràng đồng ý vào ngày cô tốt nghiệp sẽ đến đón cô về nhà, kết quả người không tới, chỉ có máy bay trực thăng tới.

Hơn nữa mấy ngày gần đây mỗi lần gọi điện thoại với anh, dường như anh đều rất bận rộn, khiến cho cô sinh lòng mê hoặc, cứ có cảm giác mọi người ở mưu đồ bí mật chuyện gì, gạt mặt mình cô.

“Về nhà vội vã như vậy làm gì? Mẹ còn muốn về phòng thu dọn đồ đạc, các con ngoan ngoãn ngồi phòng khách chờ đi.” Thiên Ca Tuệ vuốt tóc của con trai. dieendaanleequaydonn

“Mẹ, nếu không nhanh lên một chút sẽ không kịp thời gian.” Tập Tập lo lắng nói.

Động tác bước chân lên trước của Thiên Ca Tuệ hơi chậm lại, nghi ngờ nhìn con trai, “Thời gian gì không còn kịp rồi?”

“Ý của em trai là máy bay trực thăng chờ thật lâu, chú phi công phải kịp về nhà kết hôn, sợ thời gian không còn kịp rồi.” Học Học vội vàng giảng hòa.

“Chú ấy chạy về kết hôn vậy mà cha con còn để cho chú ấy đến đón chúng ta, không thể tìm người khác sao? Quá không nhân đạo rồi.” Thiên Ca Tuệ tức giận nói.

Học Học và Tập Tập hai mắt nhìn nhau, trong lòng đồng thời thì thầm: Cha, chúng con không phải cố ý, chúng con cũng là bất đắc dĩ!

(Úy Nam Thừa ai oán trong lòng! Vì cái gì mỗi lần đều là tôi làm vật hy sinh?)

“Thôi nào... Mẹ, đi mau đi.” Tập Tập lôi kéo tay mẹ chạy lên trên ban công, Học Học lập tức nắm một tay khác của mẹ, Thiên Ca Tuệ bị hai đứa kéo đến sắp ngã xuống, trong lòng buồn rầu muốn chết, làm cái gì vậy! Như cháy nhà vậy.

Sau khi ngồi yên, Thiên Ca Tuệ bắt đầu tán gẫu với phi công đó, “Hôm nay anh kết hôn sao không xin nghỉ vậy? Thời gian khẩn cấp như vậy, lỡ như không kịp, vợ anh nhất định sẽ trách anh.”

Phi công tiên sinh bị cô hỏi đến hơi sùng sốt, sao hôm nay anh kết hôn? Sao chính anh cũng không biết? die~nd a4nle^q u21ydo^`n

Về mặt Học Học và Tập Tập rất 囧, vội vàng nói: “Mẹ, mẹ đừng quá nhiều suy nghĩ của người ta, lỡ như chạy sai đường thì làm thế nào?”

“Chính là vậy, lỡ như không cẩn thận bay đến Lybia, sẽ gặp phải nguy hiểm tính mạng.” Tập Tập khoa trương kêu lên.

Phi công tiên sinh mồ hôi đầy đầu, hai vị tiểu thiếu gia quá có thể nói rồi, mình phải tập trung tinh thần! Nếu như thật sự bay sai đường vậy thì không phải một chữ thảm có thể hình dung! Trên anh còn có cha mẹ già dưới chưa có con đây...

Đầu Thiên Ca Tuệ cũng đầy vạch đen, cau mày nói: “Các con nói hươu nói vượn gì vậy! Cái gì mà gặp nguy hiểm gì!”

Tập Tập le lưỡi với mẹ, sau đó chạy đi tâm sự với anh trai.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thành phố W, giờ phút này Úy Nam Thừa đang bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, điện thoại hết cuộc này đến cuộc kia.

“Không được, tất cả hoa đều phải là hoa tươi mới nhất ngày hôm đó, sáng sớm ngày mai bằng tốc độ nhanh nhất mang tới cho tôi, làm trễ nải thời gian tôi sẽ không tha thứ cho mấy người!”

“Cái gì? Kẹt xe! Tôi đã nói với cậu, chạy bộ cũng phải chạy tới đây cho tôi!”

“Đúng, toàn khu vực đều phải dùng hoa tươi bày biện, phủ kín từng góc, khiến cho người ta vừa vào đã cảm thấy tiến vào một biển hoa, Ok?”

...

Sau khi bố trí xong tất cả, chính anh cũng bắt đầu chuẩn bị, dự tính còn mười tiếng nữa Tuệ Tuệ và con trai sẽ tới, đúng là sáng sớm ngày mai, không biết cô có vì chênh lệch múi giờ mà ngã xuống không, tiểu mợ màng này! die nda nle equ ydo mn

Đêm nay, mọi người bận rộn đến rạng sáng mới tự về nhà mình, bố trí xong tất cả hiện trường, nhân viên bố trí thỏa đáng, chỉ đợi gạt hái kinh ngạc của nữ chính vào sáng mai.

Trước khi đi, Thiên Chi Dương vỗ bả vai Úy Nam Thừa thờ dài nói: “Cậu có lòng, quả nhiên là em vợ tốt! Phần tâm ý này khẳng định khiến cô nhóc Tuệ Tuệ kia cảm động đến ầm ầm.”

“Em chỉ hy vọng cô ấy vui vẻ, năm đó tụi em kết hôn quả thật quá gấp rút, còn bị ép buộc. Cho nên, em muốn cho Tuệ Tuệ một hôn lễ lớn, cách bảy năm mới chậm chạp làm hôn lễ đương nhiên phải khác người khác một chút.” Úy Nam Thừa rất có cảm xúc nói, thời gian trôi qua thật đúng là nhanh, thoáng một cái đã bảy năm rồi, anh tin tưởng anh và Tuệ Tuệ không có cái nói rằng sau bảy năm ngứa ngáy *, tình cảm chỉ biết càng ngày càng tốt.

(*) Bảy năm ngứa ngáy: Hình dung vợ chồng sau bảy năm có tư tưởng không an phận.

“Này thoáng cái đã bảy năm rồi, thời gian thật nhanh, anh cũng sắp làm cha, gần đây phản ứng nôn nghén của Anh Nại đặc biệt lợi hại, khi Tuệ Tuệ mang thai Học Học và Tập Tập cũng như vậy sao?” Thiên Chi Dương nhớ tới bà xã mỗi ngày ăn gì ới nấy lại đau lòng muốn chết.

“Ừ, khi đó Tuệ Tuệ cũng nôn nghén gay gắt, chỉ có điều sau một tháng đã tốt rồi.”

“Xem ra phụ nữ mang thai cũng quả thật quá cực khổ, chờ sau khi con trai của anh sinh ra, nói gì cũng không muốn đứa thứ hai nữa, đây không phải có ý giài vò người khác sao?”

“Là thật cực khổ.” Ủy Nam Thừa thầm nghĩ trong lòng: Anh không cần đưa thứ hai, em còn muốn một đứa con gái đấy, chỉ có điều chuyện này trước không nói ra, nên tới sẽ tới.

Sáng ngày hôm sau, một đám phóng viên nổi danh đều ở đây ngừng đầu mong đợi một hôn lễ sang trọng to lớn, nghĩ trước tiên cướp được tin tức mới nhất, nghe nói cô dâu ra sân sẽ nổi bật làm kinh ngạc toàn bộ, tuyệt đối khiến cho người ta không tưởng tượng được?

Nghe nói hoa tươi toàn hiện trường tốn hơn trăm vạn, hoa hồng đỏ đặc biệt vận chuyển bằng đường hàng không từ nước Anh tới; hoa lan hồ điệp hái từ Đài Đông lúc sáng sớm tới; hoa tulip màu tím nhập về từ Hà Lan, hoa oải hương màu tím tươi mới ướp át vận chuyển bằng đường hàng không từ Provence nước Pháp tới đây; còn có hoa bách hợp màu trắng thuần khiết báo hiệu trăm năm hòa hợp, rải đầy đất, biến ảo thành hình trái tim, có tên của hai người (Ủy Nam Thừa, Thiên Ca Tuệ), chữ anh yêu em v.v..., xa hoa và lãng mạn, tuyệt đối khiến bạn thán phục và mê mẩn!

Hàng loạt trụ hoa ở lối vào càng thêm khí khái phi phàm, dường như đưa thân vào một vương quốc hoa tươi trong cổ tích, bạn chính là nàng tiên trong hoa, có thể nhẹ nhàng tung bay bên trong, đẹp đến không chân thực.

Trừ bỏ những thứ xem mà than thở mặt ngoài này ra, còn có chút chi tiết nhỏ trong hôn lễ, bố trí rất nhiều thấp thỏm, cực kỳ gọi lên hứng thú khiến cho mọi người muốn chính mắt nhìn thấy, cũng rồi rít cảm thán Ủy Nam Thừa quả thật ra một bút toán lớn, lại tiêu tốn món tiền khổng lồ tạo ra một hôn lễ xa hoa đẹp đến như vậy, có thể thấy được tình cảm của hai người tốt bao nhiêu.

Quả thật ghen chết người khác, càng thêm phá nát tái tim tất cả cô gái chưa cưới, phụ nữ đã kết hôn thì bắt đầu hâm mộ người phụ nữ tên Thiên Ca Tuệ đó, ôi! Quá hạnh phúc!

Lần này Ủy Nam Thừa cho phóng viên thẻ xanh, nhưng cảnh cáo trước cho bọn họ thời điểm nên chụp có thể chụp, thời điểm không nên chụp tốt nhất nắm bắt lấy, nếu không đừng trách anh sau đó không nể tình!

Cả đám phóng viên rồi rít tỏ vẻ sáng tỏ, ai dám khiêu chiến với Ủy tổng! Đó không phải cố ý nhảy vào trong ngõ cụt sao? Đạp chén cơm của mình?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 239-1: Vương quốc hoa tươi, hôn lễ xa hoa đẹp mắt (2)

Editor: Puck - Diễn đàn

Máy bay trực thăng chậm rãi đáp xuống một ban công, Thiên Ca Tuệ mơ mơ màng màng mở mắt, thấy đáng vẻ hưng phấn của Học Học và Tập Tập, cô rất tự nhiên lý giải đây là do con trai rất vui mừng khi về nhà, cho nên cũng không nghĩ nhiều.

Cửa khoang máy bay vừa mở ra, ánh mắt trời ảm áp chiếu vào, khiến Thiên Ca Tuệ hơi không thích ứng, mắt híp lại, cứ như vậy chỉ trong chớp lát, bên ngoài cửa khoang máy bay có mấy người phụ nữ xa lạ đứng trật tự ngay ngắn, khiến cho cô vô cùng không hiểu, sao nhìn giống như... Đang chờ cô vậy?

“Thiên tiểu thư, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, mời ngài đi theo chúng tôi.” Mấy người phụ nữ cùng kêu lên.

Thiên Ca Tuệ hoàn toàn không giải thích được, giờ trò quý gì vậy!

“Mẹ, mau đi xuống đi.” Học Học và Tập Tập cùng kéo mẹ ra ngoài.

Mấy người vây quanh Thiên Ca Tuệ vào một phòng thay quần áo xa hoa, “Đợi chút, rốt cuộc muốn làm gì đây? Tôi muốn về nhà, các người cũng đừng cản tôi.”

“Còn có hai thằng nhóc thú vị này! Mau nói cho mẹ một chút, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Thiên Ca Tuệ chống nạnh hỏi hai con trai.

Học Học và Tập Tập liếc mắt nhìn nhau, trong lòng thầm nói không ổn, mẹ muốn nổi giận.

“Cha các con đâu! Kêu cha các con tới đây!”

“Mẹ, cha đang ở chỗ tổ chức hôn lễ bận rộn xoay quanh rồi, cha không có thời gian qua đây.” Tập Tập thờ dãi, bé rất sợ mẹ nổi đóa, bởi vì mẹ nổi đóa là một chuyện rất kinh khủng!

“Chỗ tổ chức hôn lễ? Chỗ tổ chức hôn lễ của ai? Sao cha các con lại bận rộn xoay quanh?” Thiên Ca Tuệ càng thêm buồn bực, nghi ngờ đầy trong đầu.

Cô đúng là không biết chuyện, trong khoảng thời gian gần đây cô vẫn một mực bận rộn chuyện tốt nghiệp ở trường học, còn ở nước Mỹ xa xôi, gần một tháng chưa trở lại thành phố W, lại nói Ủy Nam Thừa vốn có ý gạt cô, nói muốn cho cô một niềm vui bất ngờ, càng thêm không thể nào biết được. Diễn đàn lee quỳnh đôn

“Thiên tiểu thư, hôm nay là ngày kết hôn của cô.” Một người phụ nữ bên cạnh cười nói.

Lúc này Thiên Ca Tuệ hoàn toàn ngây ngẩn cả người, cái gì với cái gì! Ngày cô kết hôn? Cô đã kết hôn bảy năm rồi có được không! Hôn nữa Thừa cũng không có nói với cô hôm nay muốn kết hôn?

“Mấy người có làm lẫn gì không?”

“Dĩ nhiên không có, những chuyện này đều do Úy tiên sinh căn dặn, chúng tôi chỉ dựa theo mà làm thôi. Bây giờ đã tám giờ, Thiên tiểu thư, chúng ta có thể bắt đầu chưa? Nếu không sợ rằng sẽ không kịp thời gian.” Chuyên gia trang điểm nói tiếp, sau đó bảo trợ lý mang áo cưới xa hoa do nữ vương nổi danh trong thế giới áo cưới Áo Đại Nghệ tự mình thiết kế cho Thiên Ca Tuệ ra.

“Trời ơi!” Thiên Ca Tuệ lên tiếng kinh hô, trong lòng than thở: Quá đẹp! Quá ảo mộng! Mà những người phụ nữ ở đây cũng đã sớm sợ hãi than thở, cho nên lúc này tương đối mà nói bình tĩnh hơn chút, vẫn có một số ít lần thứ hai bị chấn động. die nd da nl e q u u ydo n

Trang trí đơn giản nơ con bướm trên một vai lịch sự tao nhã mà không mất đi vẻ đáng yêu, thiết kế trước ngực phối hợp chặt chẽ với bao tay, lụa mỏng trên đầu, đồ trang sức các loại, nhìn kỹ mỗi đoá hoa trên dưới thân váy trải rộng, do lụa mỏng, sợi tơ, sequin (kim sa) và mảnh kim cương, tơ bạc v.v. . . Chứa nhiều yếu tố lãng mạn, rất rõ ràng toàn bộ đều may thủ công, hoa văn với mật độ không đồng nhất vài nét thất vòng quanh trước ngực, thắt lưng, đường cong thân váy tuyệt đẹp, nói lên khí chất mộng ảo lãng mạn.

Quả thật là váy cưới trong mộng của mỗi người phụ nữ, ánh mắt Thiên Ca Tuệ đều nhìn thẳng, trong lòng lắm bấn: Ông xã, em yêu anh.

Hai tiểu quý Học Học và Tập Tập vội vàng nhảy mắt với mọi người bên cạnh, có thể bắt đầu!

“Thiên tiểu thư, ngài thay áo cưới trước đi.”

Cứ như vậy, Thiên Ca Tuệ mơ mơ màng màng thay áo cưới, sau đó được đặt trên ghế ngồi trang điểm, trong lòng luôn cảm thấy không chân thật, hoàn toàn không hề có một chút xấu hổ cảm nào!

Trang điểm được một nửa, Hạ Lan Thu đẩy cửa tiến vào, “Chắc chắc chắc! Hôm nay cô dâu thật xinh đẹp!”

“Cầu Cầu, sao cậu lại ở đây?” Thiên Ca Tuệ rất kích động nói, không phải Cầu Cầu ở Newyork sao? Ba tháng trước cậu ấy đã nộp đơn lên một công ty thiết kế kiến trúc nổi danh ở Newyork, hoàn cảnh làm việc và đãi ngộ cũng rất tốt. di3nd@nl3qu.yd0n

“Chẳng lẽ cậu không hoan nghênh tớ sao? Hay là nói không muốn tớ làm dâu phụ cho cậu một lần?” Hạ Lan Thu khó có được nhạo báng bạn tốt.

“Nào có! Người ta chỉ kinh ngạc thôi mà ~ tớ đương nhiên bằng lòng để cho cậu làm phù dâu cho tớ. Chỉ có điều, Cầu Cầu cậu cũng có thể lo lắng chuyện lớn cả đời mình rồi đó.” Thiên Ca Tuệ cong môi.

Hạ Lan Thu kéo băng ghế bên cạnh ngồi xuống, “Tớ ấy mà, cậu cũng không cần lo lắng, trước mắt có một người trong lòng, đang theo đuổi.”

“Cái gì? Cậu theo đuổi người ta? Người nào có sức hấp dẫn vậy?”

Học Học và Tập Tập ngồi bên cạnh cũng vênh tai lên nghe, bọn họ cũng tương đối quan tâm chuyện kết hôn của di Thu (mẹ nuôi), (*00*) hi hi. . .

“Là một vị học trưởng đại học lúc trước, từng theo đuổi tớ rất nhiều năm, nhưng mà tớ lại điều bộ tở về với người ta, ông ẹo, lúc ấy đi du học cũng có một phần nguyên nhân vì tránh anh ấy, bởi vì cảm thấy không thể nào với anh ấy, không nên lãng phí thời gian của người ta, nhưng anh ấy rất kiên nhẫn, cho đến năm ngoái mới buông tay ra, mà sau khi anh ấy buông tay rồi tớ mới ý thức được thật ra thích anh ấy, chỉ có điều không dám đối mặt với lòng mình mà thôi, có phải là chuyện xưa rất máu chó không?” Hạ Lan Thu tự giễu cười nói.

Thiên Ca Tuệ nhú mày nhìn cậu ấy, rất nghiêm túc lắc đầu một cái, “Không máu chó, rất thể mỹ*.”

(*) thể mỹ: đau thương mà đẹp (ví dụ như chuyện tình của Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài)

“Còn thể mỹ? Thể lương không sai biệt lắm, hiện giờ người ta lại không để ý tới tớ.” Khóe miệng Hạ Lan Thu co rút, nhưng mơ hồ ẩn chứa vẻ khổ sở, bọn họ biết nhau sắp bảy năm rồi, anh theo đuổi cô gần bốn năm, bây giờ đã buông tay rồi, cô lại không có lòng tin lớn như vậy về mình, chỉ muốn thử một lần, con người khi còn sống không thể bỏ qua quá nhiều chuyện, luôn phải kịp thời làm chút cứu vãn. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Nếu như có thể, vậy thì có thể; nếu như không thể, vậy cũng không sao.

“Sẽ không đâu, đàn ông đều hơi kỳ quái, nghĩ thông suốt là được rồi.” Thiên Ca Tuệ cảm ngón tay lạnh như băng của cậu ấy, hai người ngẫm hiểu lẫn nhau cười cười.

“Ừ, cô dâu hạnh phúc, chúng ta nên lên đường.” Hạ Lan Thu cầm tay Tuệ Tuệ đứng dậy.

Vậy mà chờ đợi cô không phải là xe hoa, mà là “Dây đu” mộng ảo nhẹ nhàng không thể tưởng tượng được – ghế ngồi chính là dùng chất liệu dây leo màu trắng, dùng hoa tươi làm đẹp phía trên, rất xứng đôi với áo cưới của cô, cực kỳ đẹp mắt.

“Tại sao phải ngồi cái này tới nơi tổ chức hôn lễ?” Thiên Ca Tuệ cảm thấy cần phải hỏi rõ ràng, mặc dù cô rất thích chơi một chút trò chơi kích thích, nhưng đồ chơi này không khỏi quá kích thích!

“Thiên tiểu thư ngại cứ việc yên tâm, các biện pháp chuẩn bị an toàn cho ghế hoa này làm được rất tốt, sử dụng vài sợi dây cáp treo gắn trên máy bay trực thăng, dây leo chỉ quấn bên ngoài có tác dụng trang trí, hơn nữa trước sau đều khóa lại rồi, sẽ không xảy ra nguy hiểm gì, quãng đường đến nơi tổ chức hôn lễ cũng rất ngắn, máy bay trực thăng lái rất chậm, năm phút đồng hồ đã đến.” Nhân viên chuyên nghiệp chế tạo ghế hoa ở bên cạnh giải thích.

“Mẹ, con ngồi cùng với mẹ.” Tập Tập xung phong nhận việc.

“Người bạn nhỏ, không thể đâu ~ đây là ghế hoa cho một người, thiết kế riêng cho mẹ cháu.”

“A.” Tập Tập không vui chu mỏ, cái gì chứ ~ chuyện chơi vui như vậy tại sao không mang theo bé!

Cuối cùng, dưới khích lệ của mọi người, Thiên Ca Tuệ rốt cuộc ngồi lên rồi, cảm giác kia, quả thật rất tuyệt!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Úy Nam Thừa mặc bộ âu phục màu đen hoàn hảo làm bằng thủ công, tỉ mỉ kiểm tra mỗi một chỗ nơi tổ chức, bảo đảm không chút sơ hở, nhìn đồng hồ, không sai biệt lắm Tuệ Tuệ nên đến rồi.

Tất cả khách mời đều đang đứng đó trông mong ngóng chờ, cô dâu ra sân khiến cho người ta rất mong đợi!

Đột nhiên, giữa không trung xuất hiện một chiếc “Dây đu” huyền ảo như trong mộng, một cô gái mặc váy cưới đáng vẻ xinh đẹp ngồi trên đó, từ xa đến gần, từ cao xuống thấp, dung mạo cũng dần dần rõ ràng, bất ngờ chính là cô dâu hạnh phúc nhất hôm nay – Thiên Ca Tuệ, giờ phút này cô giống như một thiên sứ rơi xuống biển hoa, đẹp đến khiến cho người ta thần phục!

Hai tay nắm dây leo hoa tươi hai bên, vẫn luôn kéo dài thật dài lên trên, có thể nhìn thấy máy bay trực thăng vẫn bay thật thấp, tất cả các khách quý ở đây đều phát ra từng tiếng cảm thán thật dài: Quả nhiên rất sáng tạo! Cô dâu lại nhảy dù xuống nơi tổ chức, còn lấy phương thức lãng mạn đẹp mắt như vậy.

Ngay cả Đồng Yên, Già Đại đứng bên dưới cũng bị rung động, Úy Nam Thừa bán cái nút quá lớn, Tuệ Tuệ lại bay lên không “Bay” tới, hơn nữa bộ áo cưới cậu ấy mặc trên người, xa hoa lãng mạn, đẹp đến khiến cho người ta không dời mắt được! Không khỏi liếc nhìn ông xã của mình, trong lòng viết đầy hai chữ “Hâm mộ”.

Quê Bá Lăng và Lục Kiều Thâm chỉ có thể nói ra: “Nếu không, chúng ta tổ chức một lần nữa?” Trong lòng vẫn đang suy nghĩ: Úy Nam Thừa quả nhiên biết gây chuyện, làm cho lãng mạn đẹp mắt như vậy, nào có người phụ nữ nào không cảm động.

Đồng Yên và Già Đại đồng thời lắc đầu một cái, lại tổ chức một lần nữa? Vẫn miễn đi, tình huống của bọn họ không giống Tuệ Tuệ, lại tổ chức một lần nữa không có bất kỳ ý nghĩa gì, chỉ có điều thấy cảnh tượng lãng mạn như vậy hơi không kiềm chế được mà thôi.

Thiên Ca Tuệ cũng bị cảnh tượng phía dưới làm cho sợ ngây người, lại là một biển hoa, giống như quốc gia ảo mộng làm cho người ta say mê, đẹp đến hô hấp của cô cũng sắp dừng lại, tràn đầy trong lòng tràn đầy trong mắt chỉ có người đàn ông của mình đang đứng trong bụi hoa thâm tình nhìn chăm chú, chỗ tìm “Thích thích thích” đập loạn, trong lòng ngực tràn đầy tầng tầng lớp lớp hạnh phúc, lan tràn đến tứ chi bách hại, lỗ chân lông cả người đều đang sung sướng khiêu vũ, thoải mái không nói ra được.

Ai nói ông xã cô không biết chơi lãng mạn, rõ ràng là một cao thủ đó! Chỉ có điều không tùy tiện ra tay mà thôi.

“Đu dây” ảo mộng chậm rãi hạ xuống, khoang cửa máy bay trực thăng mở ra, từ phía trên rơi xuống một đồng lớn cánh hoa hồng đỏ, bay trên lụa mỏng trên đầu Tuệ Tuệ, trên cổ, trên áo cưới, tăng thêm vẻ xinh đẹp khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 239-2: Vương quốc hoa tươi, hôn lễ xa hoa đẹp mắt (2)

Editor: Puck -

Các phóng viên nơi tổ chức lập tức cầm máy chụp hình lên “Tách tách tách tách”, một cảnh tượng này quá mức rung động, nhất định sẽ đăng lên đợt sóng điện cuồng nơi theo.

Đợi sau khi dừng hẳn, Úy Nam Thừa đi tới ôm eo Tuệ Tuệ, gạt mấy cánh hoa hồng trên cổ vì cô, ghé vào bên tai cô nhỏ giọng nói một câu: “Bà xã, hôm nay em thật đẹp.”

Mặt Thiên Ca Tuệ trong nháy mắt đỏ bừng, giống như cánh hoa hồng kia, mềm mại ướt át, vươn cánh tay ôm cổ ông xã, mặt dán lên lồng ngực anh, nghe nhịp đập nơi trái tim anh, hốc mắt hơi ướt át.

Tất cả mọi người ở nơi tổ chức ngây ngốc nhìn một màn này, chú rể ôm cô dâu đi trên đường trang trí đầy hoa tươi, hoa đồng hai bên thành kính ném về phía bọn họ phủ lên cánh hoa hồng màu đỏ.

Học Học và Tập Tập đều có thể cảm nhận được cha mẹ rất yêu nhau, rất hạnh phúc.

Vợ chồng Ủy Hoa Dã và vợ chồng Thiên Tùng Dịch cũng xúc động thật lâu, đây là hôn lễ lần thứ hai của hai đứa, cảm giác lại hoàn toàn khác, lần đầu tiên đúng là hơi vội vàng, hơn nữa khi đó hai đứa không hề có chút tình cảm nào; mà bây giờ rõ ràng có thể cảm nhận được tình ý liên tục giữa hai đứa, mỗi một chỗ tổ chức hôn lễ đều thể hiện ra dụng tâm lương khô của Thừa nhi, ông cụ ở trên trời có linh thiêng thấy được những thứ này nhất định sẽ rất vui mừng, ánh mắt của ông cụ quả thật rất chính xác.

Đi tới trên sân khấu tổ chức nghi thức, Ủy Nam Thừa mới để bà xã xuống, lại một lần nữa tiếp nhận chúc phúc của mục sư, tâm tình hoàn toàn khác, lần trước mặt không chút thay đổi thậm chí không yên lòng nghe những lời thể quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, đáp lại cũng rất qua loa, mà lần này vô cùng thành kính, trả lời “Con bằng lòng” cũng đầy ấp tình cảm nồng đậm, ánh mắt nhìn về phía đối phương giống như muốn hòa tan đối phương, die ennd kdan/le eequhyd onnn

Khi mục sư tuyên bố cô dâu chú rể có thể trao nhẫn thì Ủy Nam Thừa cầm tay nhỏ bé của Tuệ Tuệ lên, khề hôn, sau đó đeo chiếc nhẫn kim cương 15 carat lên, chiếu lấp lánh, cướp đoạt mắt người ta.

Các khách quý ở đây cùng nhau hét lên một tiếng kinh ngạc, trời ạ! Hôn lễ này thật đúng không phải hào hoa bình thường!

“Bà xã, anh yêu em, cho dù là bao nhiêu cái bảy năm, anh thủy chung yêu em như lúc ban đầu, cho dù một ngày kia tóc bạc trắng, cũng vĩnh viễn nắm tay nhau mà chết.” Ủy Nam Thừa thâm tình khấn thiết thổ lộ lại nhận được một tràng vỗ tay như sấm.

Hai gò má Thiên Ca Tuệ ửng đỏ, “Ông xã, em cũng yêu anh.”

“Wow! Hôn môi! Hôn môi! Hôn môi!” Người xem ở đây đều vỗ tay ồn ào nói lên.

Ủy Nam Thừa rất quả quyết nghiêng người hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của bà xã, một nụ hôn cách thức tiêu chuẩn dài đến mười phút khiến cho tất cả mọi người ở đây đều rạo rực, tâm tình mê mẩn!

Học Học và Tập Tập đã không phải là lần đầu tiên nhìn thấy cha mẹ chơi trò thân ái rồi, chỉ có điều trước kia thấy đều là kiểu chạm vào liền tách ra, mà hôm nay rõ ràng được mở rộng tầm mắt rồi, lại hôn lâu như vậy?

Trong lòng vợ chồng Cốc Châu Dân, vợ chồng Thiên Chi Dương, vợ chồng Quế Bá Lăng, vợ chồng Hứa Du, vợ chồng Lục Kiều Thâm và Hạ Lan Thu, Lam Tập đều đang lặng lẽ chúc phúc cho hai người hạnh phúc trên sân khấu. dffindn liequidoon

Một màn ngọt ngào khác thường này lập tức kích thích các phóng viên, giờ máy chụp hình lên “Tách tách tách tách”, còn có trực tiếp đăng hình chụp lên Weibo, mặc dù không phải là ngôi sao giải trí, nhưng cũng coi là nhân vật minh tinh trên tuần san kinh tế và tài chính.

Ngày này qua đi, Thiên Ca Tuệ trở thành đối tượng hâm mộ của tất cả phụ nữ, càng khiến những người phụ nữ hám tiền thêm kiên định quyết tâm gả vào hào môn, hôn lễ như vậy lãng mạn đẹp mắt bao nhiêu!

Khiến cho Thiên Ca Tuệ vui mừng quá mức chính là ông xã lại mời cả một nhà chị Phi Phi, một nhà chị Y Lạc ở Hương Cảng phía xa và một nhà chị Tuyết Nghi ở nước Anh tới.

Mà Nhiễm Nhiễm bởi vì sắp sinh nên không tới được, chỉ có điều cô có nhờ chị dâu cả mang tới cho Tuệ Tuệ một phần quà tặng.

Học Học và Tập Tập nhìn thấy mấy “Người bạn cũ” Thư Nhĩ Hoàng của bọn họ thì rất vui vẻ, cười híp mắt nói: “Có bạn từ phương xa tới, cực kỳ vui mừng!” Còn giới thiệu mấy người bạn tốt từ xa tới cho Cảnh Niệm Châu, mấy người bạn nhỏ chơi chung một chỗ đặc biệt vui vẻ.

Một người bạn thân khác của Ủy Nam Thừa là Á Đặc vì công việc bận rộn nên không thể có mặt, chỉ có thể gửi một phần quà tặng phong phú tạm thời biểu lộ tâm ý. Thật ra thì như vậy là tốt nhất, quan hệ bạn tốt giữa anh và Ủy Nam Thừa, Cốc Châu Dân vốn càng ít người biết càng tốt, như vậy mới an toàn nhất đối với nhau.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hôn lễ đi qua, hai người liền bỏ con trai lại đi hưởng tuần trăng mật, Thiên Ca Tuệ hoàn toàn bị dụ dỗ, bởi vì ông xã nói một đồng lời ngon tiếng ngọt với cô, vành tai của cô sắp bị găm sung lên, tê tê dại dại, cô chỉ có thể đồng ý.

Chỉ có điều ông xã nói cũng không sai, năm đó khi bọn họ kết hôn, nói đi Dubai hưởng tuần trăng mật, kết quả bởi vì một loạt sự kiện không thể chậm trễ, cho nên lần này phải bỏ sung.

Chỉ có điều lần này đổi từ Dubai thành New Zealand mà thôi.

Tuy rằng Học Học và Tập Tập rất buồn bực vì cha mẹ bỏ rơi hai đứa, nhưng bởi vì rất lâu không gặp ông bà nội, ông bà ngoại, trong lòng cũng không

khô sở như vậy nữa. die,n; da.nlze.qur,ydo/n

Trên bờ cát New Zealand, Thiên Ca Tuệ và Úy Nam Thừa đang tranh chấp một chuyện.

“Người ta tới bờ biển đều mặc bikini, vì sao em không thể mặc? Em muốn đi bơi lội trong biển, em mặc kệ!” Thiên Ca Tuệ tức giận nhìn chăm chăm người nào đó.

“Bà xã, anh không thích những người đàn ông kia nhìn chăm chăm vào em, chỉ có điều nếu như em muốn mặc, có thể trở về khách sạn mặc cho một mình anh nhìn.” Úy Nam Thừa cười đến cực kỳ mập mờ.

“Hừ! Vậy anh cũng không được phép ăn mặc mát mẻ như vậy, nơi này nhiều mảnh nữ như thế, lỡ như người ta đụng ngã anh thì làm như thế nào?”

O(̎ ̎)o

“Bà xã, không thể có khả năng xảy ra việc đó, anh sẽ đề phòng rắc rối có thể xuất hiện.”

“Biện pháp đề phòng rắc rối có thể xuất hiện tốt nhất chính là che đây cực kỳ chặt chẽ.”

“Rất nóng...”

“Em cũng rất nóng! Nếu anh không để cho em mát mẻ, anh cũng khỏi nghĩ đến!”

“Bà xã, đàn ông và phụ nữ không giống nhau, ham muốn giữ lấy em của anh rất mãnh liệt.”

“Cái gì mà đàn ông và phụ nữ không giống nhau! Bây giờ là xã hội nam nữ bình đẳng! Hôn nữa ham muốn giữ lấy anh của em cũng rất mãnh liệt!” Thiên Ca Tuệ vênh cái miệng nhỏ nhắn lên thật cao, trong mắt lóe ra lửa giận hừng hực.

Trong mắt Úy Nam Thừa hiện lên chút ý cười, bà xã của anh vẫn đáng yêu như thế!

Khách sạn ven biển chính là thích hợp XOXO, Úy Nam Thừa gần như không kịp chờ đợi áp đảo bà xã trên giường, ban đêm càng không ngừng giày vò cô, lẫn lộn lại lộn lẫn ~~~~ dī3n~d@n'13q21y"d0n

Hai người giống như dây leo quấn chặt lấy nhau, dung nhập vào thân thể nhau, hôn triền miên nhất, âu yếm thân mật nhất, va chạm nguyên thủy nhất...

Lấy tên yêu, hai người XOXO cả đêm, cho đến khi trời tờ mờ sáng, hai người mới từ trong nỏ rộ xán lạn chìm vào giấc ngủ, cũng trong đêm nay, cô con gái nhỏ của bọn họ đã chui vào trong bụng cô.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tình cảm của Hạ Lan Thu quả thật có biến đổi bất ngờ, khó khăn lắm mới quyết định theo đuổi Phạm Triết Tây, kết quả nghe nói anh sẽ lập tức đính hôn với thiên kim thị trưởng, trong lòng hơi khó chịu, sau khi uống một ly rượu liền quả quyết bỏ qua, không phải là của cô cuối cùng cũng không phải, cưỡng cầu không được.

Nhưng mà khi cô nản lòng thoái chí chuẩn bị hoàn toàn buông tha, Phạm Triết Tây lại tới tìm cô rồi, nói cho cô biết tin tức đính hôn với thiên kim thị trưởng là giả, bởi vì đó là em họ anh, chỉ cố ý dò xét tâm ý của cô.

Dù sao nghiêng ngã chao đảo qua nhiều năm như vậy, sao có thể không cho một điểm kinh sợ đây?

Sau khi hiểu lầm coi bỏ, hai người liền bắt đầu chính thức lui tới, thử dung nhập vào cuộc sống của nhau, thử tất cả không quen thuộc, thử lĩnh vực tình cảm hoàn toàn mới.

Cuối năm con trai của Thiên Chi Dương và con gái của Hứa Du đồng thời ra đời, hai bé sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, vừa sinh ra đã được người lớn hai nhà không chịu trách nhiệm định sẵn cô dâu nhỏ rồi, nói là rất có duyên.

Con trai của Lục Kiều Thâm và con gái nhỏ của Cốc Châu Dân ra đời trước hôn lễ của Tuệ Tuệ, tương lai đều là tiểu chủ ghê gớm!

Đầu mùa hè năm thứ hai, trong phòng phẫu thuật khoa phụ sản bệnh viện quân đội thành phố W truyền đến tiếng khóc kinh thiên động địa.

“A! A! Oa hu hu...” Sau khi thân thể Thiên Ca Tuệ trải qua kiểm tra, chỉ tiêu các hạng mục rất bình thường, bác sỹ liền đề nghị cô sinh tự nhiên, như vậy bản thân khôi phục được nhanh, cũng tốt cho đứa bé, quan trọng nhất là bác sỹ nói không đau, cô làm một y tá cao cấp, cũng cảm thấy thai thứ hai sẽ dễ dàng chút, kết quả -

Kết quả, đau đến cô chết đi sống lại, còn không khống chế được sức lực đi ra, đau đến đầu đầy mồ hôi, cả người đều ướt đẫm.

Úy Nam Thừa đau lòng canh chừng bên cạnh bà xã, mặc cho cô cắn cánh tay mình, hoàn toàn không ngờ thai thứ hai lại đau thành như vậy, haizzz...

“Trúng thúi! Đau... Đau... Đau do anh... Đau do anh! Hu hu...” Thiên Ca Tuệ dùng sức néo thịt trên người ông xã.

“Tuệ Tuệ, dùng sức, dùng sức nhanh lên một chút!” Bác sỹ bên cạnh nói.

Thiên Ca Tuệ cảm giác mình sắp hư thoát rồi, nào còn ra được nửa phần hơi sức, cắn một cái lên cánh tay ông xã, dùng sức.

“Đầu đi ra! Lại gắng sức.”

...

Rốt cuộc nghe thấy tiếng khóc trẻ con to rõ, Thiên Ca Tuệ mệt là ngất đi.

Úy Nam Thừa đau lòng lau mồ hôi trên trán, trên mặt cho bà xã, nhìn cô con gái nhũn nhúm mới sinh ra, trong lòng thế không bao giờ để Tuệ Tuệ sinh con nữa, ba đứa là đủ rồi.

Sau khi xuất viện, Thiên Ca Tuệ không thêm để ý đến người nào đó suốt một tuần, toàn bộ tâm của con gái đều để cho anh thay, vô cùng nghiêm túc rõ ràng bản thân kiên quyết không sinh con nữa, đau chết!

“Được, bà xã ngoan, em nói cái gì chính là cái đó, chúng ta không sinh nữa.” Úy Nam Thừa vội vàng dụ dỗ nói.

“Hừ... Mùi vị gì?” Thiên Ca Tuệ hít mũi một cái, ngay sau đó cau mày, “Hình như con gái đi ị rồi, anh nhanh tắm rửa cho con bé.”

→00→ | |

Đầu Úy Nam Thừa đẩy vạt đen ôm con gái vào phòng tắm.

(Lời tác giả: Cô con gái nhỏ sinh ra cuối cùng của nhà họ Úy không thể nghi ngờ chính là con cưng trong lòng tất cả mọi người, cho dù cá tính của cô bé cũng mơ màng như mẹ của cô bé, nhưng sức hấp dẫn lại tăng thêm một bậc!)

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 240: Ngoại truyện 1: Nhà có con gái mới lớn Phần 1

Editor: Puck -

Ai ai, lại đang bôi loạn nước lên mặt mình...

Mình không thể không mở mắt, đưa tay nhỏ bé mập mập ra không thuận theo gạt ra, nhưng đại gia lại liếm tay nhỏ bé của mình, hu hu... Trên mặt mình đầy nước miếng, lại chuyển đến trên tay nhỏ bé trắng nõn của mình, còn cười ha hả gọi mình “Hợp Hợp bảo bối”, ừ, chính là gọi mình đó, bởi vì gọi rất nhiều lần rồi chứ sao.

Thật ra thì, mình nói cho mọi người biết ~ đại gia này chính là cha mình, (*00*) hi hi...

Dáng dấp của cha... Rất tuấn tú nha... từ này mình biết được từ chỗ hai “Anh trai” giống nhau như đúc, tại sao là anh trai đây? Bởi vì bọn họ cũng thích ôm mình bôi nước miếng, còn ý vị kêu mình gọi bọn họ là “Anh trai”, hỏi mình trong hai người bọn họ ai đẹp trai hơn, thật kỳ quái nha! Không phải bọn họ giống nhau như đúc sao?

Thật ra, khi đó người ta còn bé sẽ không nói đâu.

A... Vẫn nói tiếp về cha mình đi, cha rất thích rất thích mình đó, chỉ cần mình vừa khóc cha lập tức biết mình muốn làm gì, là bởi vì đói bụng khóc hay buồn tiêu khóc hay bị lạnh nhạt mà khóc, điểm này, người phụ nữ xinh đẹp nhỏ nhỏ kia làm tốt lắm, cũng chính là mẹ mình á.

Nói đến mẹ mình, mẹ thật lười, mỗi một lần mình không khống chế nổi mà kéo bánh (đi ị), mẹ đều không rửa cho mình, để cho cha tới rửa, mẹ hừ, người ta là con gái, sẽ thẹn thùng chứ sao! Vẫn đều là, sau khi cha giúp người ta rửa sạch sẽ còn có thể bôi nước miếng lên cái mông đít nhỏ mập mập trắng nõn nà của người ta, hu hu... Cha bắt nạt người ta.

Sau đó, mình thành quen, bởi vì mỗi một người nhìn thấy mình đều bôi nước miếng lên mặt mình, bọn họ đều không nghe tới vệ sinh sao? Haizzz... dieendaanleequydonn

Có một ngày mình nghe thấy cha gọi mình, “Con heo lười nhỏ, mỗi ngày chỉ biết ăn với ngủ, ngủ rồi ăn, nào, cười một cái với cha.”

Hừ! Mình mới lười phản ứng lại cha, chép chép miệng đảo đầu nhỏ, người ta buồn ngủ quá đó! Ăn no không ngủ thì sao, hơn nữa vui trong ngực mẹ thật

thoải mái đó ~ mềm nhũn, ấm áp, thơm thơm

Trong mơ mơ màng màng mình muốn nói: Mình mới không phải là con heo lười nhỏ, mẹ mới là con heo lười nhỏ, chờ khi mình lớn lên bằng mẹ, mình chắc chắn sẽ không lười như vậy.

Sau đó nghe mẹ nói cha, “Hợp Hợp ngủ thiếp đi, anh đừng đánh thức con bé.”

Giọng cha nghe rất uất ức, “Bà xã, em không cảm thấy Hợp Hợp bảo bối quá thích ngủ rồi sao?”

“Đưa bé mấy tháng đều như vậy, ăn no rồi đi nằm ngủ, tỉnh ngủ ăn nữa.” Đây là giọng của mẹ.

“Bà xã, anh nhớ Học Học và Tập Tập khi còn bé không như vậy.”

“Anh nhất định nhớ lộn, em cũng muốn ngủ rồi, không cho quấy rầy em nữa.”

Sau đó, sẽ không có âm thanh. Hí hí, cha nói không lại mẹ, hơn nữa lần này mình đồng ý với quan điểm của mẹ, mình mới lớn bao nhiêu tháng, không có tinh lực đi chơi chứ sao! Ngủ là để nghỉ ngơi dưỡng sức.

Thật ra thì nhà mình ngoài bốn người đã xuất hiện, còn có bốn đại gia nữa, bọn họ đều vô cùng yêu thích mình, có lúc gọi mình là “Tiểu công chúa”, có lúc gọi mình là “Hợp Hợp bảo bối”, có lúc còn gọi mình là “Hợp bảo bảo”, hi hi... Rất nhiều tên ~ die~nd a4nle^q u21ydo^

Nghe cha mẹ nói, bọn họ là ông bà nội và ông bà ngoại của mình, ông nội và ông ngoại rất thích ngồi trên ghế sa lon bày một đồ hình vuông, mình không biết nó, nhưng nghe bọn họ nói đó là “Bàn cờ”, phía trên có rất nhiều viên tròn màu đen và màu trắng, rất nhiều ~ nhìn thấy mà mắt mình hỗn loạn, ngáp một cái, lại muốn ngủ...

Ông nội rất thích ôm mình ra ngoài phơi nắng, ấm áp, rất thoải mái, một khi thoải mái, mình lại muốn ngủ, sau đó bà nội sẽ vào trong nhà lấy một áo choàng có mũ lớn màu hồng (mình cảm thấy rất đẹp mắt, (*00*) hi hi) bọc mình lại, sợ mình bị lạnh.

Ông ngoại thích kể chuyện xưa với mình, bên trong có rất nhiều người, người thường xuất hiện nhiều nhất tên là “Tuệ Tuệ”, cũng chính là tên của mẹ mình, có phải rất êm tai không ~~~

Bà ngoại nói dáng dấp mình giống như mẹ, giống mẹ khi còn bé như đúc, vô cùng đáng yêu. Nhưng cha nói mình lớn lên giống cha, haizzz... Mình rất cuộc lớn lên giống cha hay giống mẹ? Rất muốn xem bản thân rốt cuộc như thế nào!

Có một ngày mẹ ôm mình đi qua bên cạnh một cái vòng tròn tròn, rất sáng ngời gì đó, mình đột nhiên hưng phấn, mình giống như nhìn thấy có hình dáng của mình ở trong đó, vì vậy hưng phấn quơ múa tay nhỏ bé mập mạp, chỉ vào chỗ đó ê ê a a gọi, nhưng mẹ lại đưa cho mình cái chuông gió bên cạnh đã chơi chán rồi, kết quả cầm lấy cứng rắn nhét mạnh vào trong ngực người ta, hu hu... Mẹ thật đáng ghét, người ta không cần cái này chứ sao. die nda nle equ ydo n

Vì vậy, mình méo cái miệng nhỏ nhắn, đầu uốn éo, chôn trong ngực mẹ không để ý đến mẹ, càng thêm tức giận ném chuông gió xuống đất.

Mẹ không biết vì sao mình tức giận, chỉ đành phải ôm lấy mình dụ dỗ, “Hợp Hợp bảo bối sao vậy?” Vừa nói vừa hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, mà mình vẫn rất tức giận, mím miệng không để ý tới mẹ.

Buổi tối mình nằm trên giường chơi đầu ngón tay, nghe cửa mở ra, cha to lớn trở về, sau đó mẹ liền nói chuyện xé chiều nay cho cha, kết quả cha nghĩ một lát sau rồi nói: “Có phải Hợp Hợp bảo bối muốn soi gương không?”

“Hợp Hợp còn nhỏ như vậy, nào biết soi gương, thật là.” Đây là giọng của mẹ.

Soi gương, mình cắn đầu ngón tay nghĩ, đồ sáng lên đó là gương sao? Vì vậy mình hoa chân múa tay vui sướng lên, ê ê a a không ngừng.

Cha lập tức đi tới ôm mình, lại hôn mấy cái lên mặt mình, cười ha hả hỏi: “Hôm nay Hợp Hợp bảo bối sao rồi? Nói cho cha có được không?”

Mình biết rõ cha nhất định sẽ hiểu, cho nên vui vẻ đưa ngón tay nhỏ chỉ gương ê ê a a.

“Thì ra Hợp Hợp bảo bối nhỏ như vậy đã biết muốn soi gương rồi.” Cha cười.

Mình lại muốn cắn đầu ngón tay rồi, người ta không thể nói chuyện, chỉ có thể dựa vào soi gương để biết rốt cuộc mình lớn lên giống ai.

Cha ôm mình đi tới trước gương, mình vươn dài cổ nhìn mình trong gương, sau đó quay đầu nhìn về phía cha, lại quay đầu nhìn về phía mẹ đang ngồi trên giường, cuối cùng liếc nhìn chính mình.

Lúc cau mày, lúc lại cắn môi, lúc thì đưa đầu ngón tay chỉ mình trong gương, rốt cuộc giống ai đây? Hình như đều giống cả hai...

Mẹ nhất định cảm thấy cử chỉ của mình rất kỳ quái, rất kinh ngạc nói với cha: “Anh thật thần kỳ! Cũng biết Hợp Hợp bảo bối muốn soi gương?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 241: Ngoại truyện 1: Nhà có con gái mới lớn Phần 2

Editor: Puck - Diễn đàn

Cha nghe xong lời mẹ nói cứ ha hả mà cười, thật cao hứng hôn lên mặt mình, mình cũng rất cao hứng, hươ tay má chân trên người cha, chu môi hôn lên mặt cha, cha hôn mình nhiều lần như vậy, mình vẫn là lần đầu tiên hôn cha.

Kết quả, cha cười đến càng vui vẻ hơn rồi, “Hợp Hợp bảo bối, lại hôn cha, hôn lại nào.”

Mình vẫn “Khanh khách” mà cười, nhếch cái miệng nhỏ nhắn ê ê a a kêu ra tiếng, “...” (thật ra mình muốn gọi cha, nhưng phát âm không ra được, thật chán ghét...)

“Bà xã, em nghe thấy không? Hợp Hợp bảo bối mở miệng gọi anh là cha rồi.” Cha vui mừng cực kỳ, trong đôi mắt đen nhánh tràn đầy nụ cười, mình cũng thật vui vẻ, hai chân nhỏ nhắn mềm mại đập đập trước ngực cha.

“Nào có, sao em không nghe thấy.” Đây là giọng của mẹ, chỉ có điều nghe sao là lạ, mình lại mở to hai mắt tò mò vòng tới vòng lui giữa cha và mẹ.

“Bà xã, em đây là đang ghen.” Cha cười đến đặc biệt vui vẻ, kết quả chọc giận mẹ, mẹ không vui nói, “Ai ghen? Hợp Hợp bảo bối mới hơn sáu tháng, sao có thể gọi cha, nhất định là anh nghe lầm rồi.”

Sau đó ánh mắt mẹ nhìn mình rất u oán, giống như rất đau lòng, vì vậy, mình hơi không đành lòng rồi, dang hai cánh tay nhỏ mập mập, ê ê a a mà kêu: “Mạo...” Cùng ý với “Ôm”.

(*) Mạo (冒) có cách đọc [mào] gần giống với Ôm (抱) là [bào]

Cha liền thả mình vào trong ngực mẹ, mẹ ôm eo mình để cho mình đứng thẳng trên chân mẹ, mắt to trừng mắt nhỏ với mình, “Hợp Hợp bảo bối, có phải con thích cha hơn thích mẹ rồi không?” d1en d4nl 3q21y d0n

Mình u mê mở to mắt, mình đều thích! Mỗi một người trong nhà mình đều thích. Nhưng mà, thấy dáng vẻ của mẹ không vui, mình liền cười hi hi tiến tới hôn một cái lên mặt mẹ, bởi vì khi hôn cha thì cha rất vui vẻ, mình nghĩ mẹ cũng sẽ thích mình hôn mẹ, hi hi...

Thật sự bị mình đoán trúng rồi, mẹ đột nhiên rất vui vẻ, hưng hăng “Chụt” mấy cái lên mặt mình, mình liền “Ha ha ha” cười to, tay nhỏ bé nắm cổ áo mẹ, chân đạp loạn trên chân mẹ.

“Xem đi, Hợp Hợp bảo bối nhà chúng ta đáng yêu bao nhiêu, nhỏ như vậy cũng biết an ủi người khác.” Cha ngồi bên cạnh mẹ, vui vẻ nhìn mình.

“Đó là đương nhiên rồi! Con gái bảo bối của em nhất định giỏi nhất, sau khi lớn lên em nhất định phải giúp con bé tìm một ông xã tốt thương con bé yêu con bé hơn nữa tuyệt đối không bắt nạt con bé.” Mẹ rất tự hào nói.

Ông xã tốt? Cái gì là ông xã tốt? Mình hơi mê man, mắt to nhanh như chớp đảo vòng tới vòng lui giữa cha và mẹ. Thương mình yêu mình? Cũng có rất nhiều người thương mình yêu mình mà, bẻ đầu ngón tay đếm cũng không hết đó.

“Bà xã, điểm này em cứ yên tâm, chuyện này cứ để cho anh lo, ngày hôm qua a Dân còn thay Châu Châu nhà bọn họ xin cưới, nói muốn Hợp Hợp bảo bối làm bà xã của con trai bọn họ...” Cha thao thao bất tuyệt nói.

“Anh đồng ý?” Chân mày của mẹ nhướn lên, cha lập tức nói tiếp.

“Làm sao có thể chứ! Chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời sau này của con bé! Sao có thể tùy tiện đồng ý được? Mặc dù tất cả mọi mặt của Châu Châu xem như không tệ, nhưng hơi nhỏ và sau khi lớn lên là hai chuyện khác nhau, cho nên anh nói với a Dân còn cần nghiên cứu xem xét, chỉ có thể tạm thời liệt vào người được đề cử.” Giọng của cha hơi kích động. dinendian.loqid]on

“Thế mới tạm được, chỉ có điều nói đến chuyện cầu hôn này! Yên nhi cũng nhiều lần nói muốn kết làm thông gia, Lục Thiệu Đình nhà bọn họ xem như không tồi, tuổi tác cũng chênh lệch không nhiều với Hợp Hợp nhà chúng ta, đáng đáp cũng rất đẹp trai.” Mẹ chau mày lại nói.

Mình nghe hơi mệt mỏi rồi, đứng cũng mệt mỏi hơn rồi, cong chân lên vùi trong ngực mẹ kéo áo mẹ ra tìm ăn, sau khi ăn xong lại muốn ngủ, bởi vì bọn họ nói gì mà khó hiểu quá, cái gì gọi là cầu hôn? Còn có Châu Châu và Lục Thiệu Đình là ai vậy? Mẹ nói đẹp trai, có đẹp trai như cha không? Có đẹp trai như hai anh trai không?

Haizzz... Người ta chơi mệt rồi lại muốn ngủ, không cần nghe những lời nói không hiểu kia ở bên tai mình nữa.

Lại nói tới hai anh trai mình đi, bọn họ cũng rất thích mình ~~~ rõ ràng vóc dáng rất nhỏ, còn thích ôm mình, mỗi lần bà nội đều đi theo bên cạnh bọn họ, sợ bọn họ làm ngã mình, ôi... Bà nội thật sự rất yêu mình đó ~

“Họp cục cưng, em phải lớn lên nhanh lên một chút, sau khi lớn lên mới chơi được ~ em nhìn em xem, đáng đáng mập mập, còn mập hơn em Yên nhi khi còn bé, sau khi lớn lên sẽ không phải là em gái mập chứ?”

Người nói chuyện là anh cả của mình Ủy Học Nghiêu, chỉ có điều anh ấy nói với mình hơi khó hiểu, khiến cho suy nghĩ của mình hơi hỗn loạn, hoang mang mà nghĩ: Em Yên nhi là ai? Sao lại đột nhiên xuất hiện nhiều danh từ xa lạ như vậy? Còn có tiểu bàn muội* nghĩa là gì? Nói mình rất mập sao?

(*) tiểu bàn muội: bàn = mập, muội = em gái.

“Đưa em gái cho em, cái gì mà em gái mập, sau khi Họp cục cưng lớn lên nhất định xinh đẹp nhất.” Đây là anh hai của mình Thiên Tập Vũ, lời của anh nói mình nghe đã hiểu, xinh đẹp, (*00*) hi hi...

Mình đương nhiên là xinh đẹp nhất rồi, cha cũng luôn nói mình là công chúa nhỏ xinh đẹp, cho nên mình cười vui vẻ.

Anh hai rất vui vẻ hôn một cái lên mặt mình, “Họp cục cưng xinh đẹp nhất.”

Anh cả bữu môi nói: “Anh không nói Họp cục cưng không xinh đẹp.”

...

Có một khoảng thời gian mình bắt đầu mọc răng, miệng luôn không thoải mái, rất muốn tìm cái gì cắn cắn, mẹ oán trách với cha mỗi lần mình cắn mẹ đau quá, thật ra thì mình biết rõ, trước kia khi chưa mọc răng mình đều “Chụt chụt” mà dùng sức hút, bây giờ miệng không thoải mái nha, sau khi uống no đều muốn tìm đồ cắn...

Sau đó cha liền một thứ gì đó cho mình cắn, hu hu, cắn không có cảm giác! Mình chỉ muốn cắn ngực mẹ! Mềm mại thơm thơm, người ta đã quen rồi không muốn đổi lại!

Nhưng mà, mẹ nói đau, tìm đồ tương tự để cho mình ngâm vào trong miệng, nghe bọn họ nói là “Núm vú cao su”, cũng mềm nhũn, nhưng không thơm, haizz... Mình đành miễn cưỡng chấp nhận thôi, cứ cắn mẹ hoài trong lòng mình cũng bồn chồn.

Kể từ sau đó, mình cắn đồ càng nhiều hơn, cây mài răng phong phú, núm vú cao su cũng đổi nhiều cái, bọn họ đều nói hàm răng của mình thật lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 242: Ngoại truyện 1: Nhà có con gái mới lớn Phần 3

Editor: Puck -

Một buổi sáng, mẹ cố ý mặc cho mình một chiếc váy mới màu vàng, có đường viền hoa đỏ, rất đẹp nha ~

Cha ôm mình nói: “Hôm nay Họp Họp bảo bối của cha thật xinh đẹp, giống như một công chúa nhỏ.” Sau đó hôn một cái lên mặt mình.

“Ha ha ha” mình vui vẻ cười to, bởi vì mẹ nói hôm nay là sinh nhật một tuổi của mình, (*00*) hi hi... Nói rõ mình lại lớn lên rồi, mặc dù mình không thể bước đi một mình, nhưng khi mẹ dắt mình, mình có thể đi lên vài bước đấy.

Ông nội bà nội cũng khoe mình thông minh, nói sau khi mình lớn lên khẳng định người gặp người thích, O (∩∩)O~~~~

Ngày ấy, trong nhà có rất nhiều chú di, anh chị xa lạ tới.

Mẹ ôm mình giới thiệu với từng người, đầu tiên là chú Cốc và di Cảnh, cùng với anh Châu và chị Tuyết nhà bọn họ, oh, thì ra cha nói “Châu Châu” chính là anh Châu này! Mình nghiêm túc nhìn anh ấy thật lâu, phát hiện màu mắt anh ấy là màu xanh lá cây, đặc biệt đẹp, mình rất thích ~

Anh ấy cũng nhìn mình, còn nói muốn ôm mình, nhưng chú Cốc đã vượt lên trước một bước ôm lấy mình, còn hôn một cái lên mặt mình, ánh mắt của chú ấy cũng màu xanh lá, rất đẹp mắt, cho nên mình không ghét chú ấy hôn mình, nhưng chú ấy gọi mình là “Con dâu”, cha lại không vui mừng, cướp mình lại, mình hơi nghi ngờ, con dâu là cái gì vậy? Tại sao cha lại tức giận?

Cắn đầu ngón tay, thật rối rắm... Hơi đoán không ra tâm tư của người lớn.

Cậu và mẹ mình hôm nay cũng tới, còn có anh họ Thiên Mộ Triều hơn mình một tuổi, mẹ dạy mình gọi anh ấy là “Anh Mộ”, nhưng anh ấy giống như con khi, chạy khắp nơi vốn không để ý tới mình, cho nên mình không thích anh ấy, hừ! diee ndda ffileeq uysd doon

Thì ra anh cả nói “Em Yên nhi” chính là chị ấy, con gái chú Quế và di Già Đại, lớn hơn mình hai tuổi, mặc chiếc váy dài toàn thân màu anh đào hồng nhạt,

tóc dài, thật xinh đẹp đó.

Chị ấy đột nhiên chạy tới hôn một cái lên mặt mình, còn nói: “Mẹ, đáng đáp em gái thật đáng yêu.”

Di Già Đại cũng tới ôm mình, còn nói với mẹ mình: “Tuệ Tuệ, đáng đáp Hợp Hợp thật giống cậu, vô cùng dễ thương.”

Mẹ thật cao hứng, ôm mình nói: “Đáng đáp tiểu Yên nhà cậu cũng rất xinh đẹp, sau khi lớn lên nhất định là một người đẹp từ trong trứng.”

Sau đó, họ đều cười, mình đột nhiên cảm thấy đây là đề tài trọng tâm mỗi khi người lớn gặp mặt đều phải nói chuyện, haizzz...

Lại có chú Lục và di Yên, còn có con trai của bọn họ Lục Thiệu Đình, cũng chính là “Lục Thiệu Đình” mà mẹ nhắc tới, anh ấy lớn bằng anh Mộ, chỉ có điều thích yên tĩnh hơn anh Mộ nhiều, từ khoảnh khắc khi nhìn thấy mình, anh ấy vẫn nhìn mình chăm chăm, làm hại người ta ngượng ngùng, sau đó di Yên nói với mẹ muốn mình làm bà xã cho con trai đi. Ôi... Hôm nay là lần thứ hai nghe được từ này rồi, rốt cuộc có ý gì vậy?

Mẹ nói: “Chuyện này để cho bọn nhỏ tự mình lựa chọn, người lớn chúng ta đâu để ý được nhiều vậy.”

Mình cảm thấy mẹ nói rất có đạo lý, người lớn không thể thay chúng ta làm chủ khi chúng ta cái gì cũng chưa hiểu, rất không công bằng.

Còn có một người bạn cuối cùng của cha và mẹ - chú Hứa và di Đông, còn có chị An Sanh lớn hơn mình một tuổi, chị ấy thật yên tĩnh khôn khéo, luôn ngồi ở đó không nhúc nhích, cũng không nói chuyện, chỉ thích giữ lấy ngón tay chơi, không khác mình nhiều lắm (Điểm mình chỉ thích nhéo ngón tay ấy).

Đề sau đi, mình đếm một chút trước, mình có mấy anh chị nữa.

Anh cả, anh hai, anh Mộ, anh Châu, anh Đình, chị Yên, chị Tuyết, chị An Sanh, bẻ ngón tay đếm, tổng cộng có tám, trời ạ! Rất nhiều... Mình không nhớ đủ được. đi ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Vậy mà khiến cho mình không tưởng tượng được chính là lúc sắp ăn cơm, lại có mấy chú di và anh chị khác tới, nói là từ Hương Cảng và nước Anh tới, là ai vậy?

Khi mẹ nhìn thấy bọn họ thì đặc biệt vui mừng, anh cả và anh hai cũng vui vẻ chạy tới, sau đó mình bị lạc lõng bên cạnh, rất uất ức cong môi, cha ôm mình dụ dỗ nói: “Hợp Hợp bảo bối, cha mang con đi chơi được không?”

Mình gật đầu một cái, khi cha ôm mình chuẩn bị đi, có một anh không lớn hơn anh cả anh hai bao nhiêu chạy đến trước mặt cha, “Chú, cháu có thể ôm em gái không? Đáng về của em gái thật đáng yêu.”

Cha nhất định biết anh ấy, bằng không cũng sẽ không đặt mình vào trong ngực anh ấy, còn nói: “Hoàng Hoàng phải cẩn thận một chút, Hợp Hợp hơi nặng.”

Thật đáng ghét! Người ta nào nặng chứ!

Anh được gọi là Hoàng Hoàng đó có đáng đáp rất đẹp trai ~ mình ngơ ngác nhìn anh ấy, so sánh anh ấy và các anh khác...

Sau đó... Nụ hôn đầu của mình đã không còn, oa oa hu... Sao anh ấy có thể hôn miệng mình! Nơi đó ai cũng chưa từng hôn, sao anh ấy có thể hôn!

Vì vậy mình mím miệng gào khóc lên, thành công hấp dẫn sự chú ý của mẹ và mọi người, kết quả “Hoàng Hoàng” thúi đó còn tỏ vẻ vô tội nói: “Hợp Hợp thật đáng yêu, cho nên cháu không nhận được hôn em ấy.”

Cha mẹ dĩ nhiên không trách cứ anh ấy, cho nên mình khóc đến lớn tiếng hơn, kết quả anh ấy nhìn mình nói: “Em còn khóc, anh lại hôn em.” (Lúc ấy người ta còn được anh ôm trên tay, uy hiếp trắng trợn! ~~~~~(>0<)~~~~~)

Cho nên, mình thút tha thút thít nhìn mẹ ở trước mặt, muốn mẹ ôm, đều do mẹ làm hại, mẹ phải an ủi tâm linh nhỏ bé của mình, hu hu...

Lúc mình khóc bù lu bù loa, hoàn toàn không chú ý tới sau khi cha mẹ liếc mắt nhìn nhau thì kinh ngạc, chỉ có điều việc này không liên quan gì đến mình! Dù sao mình có mối thâm thù lớn với thúi châu chấu đó! (Thúi châu chấu là biệt danh mình đặt cho anh ấy, hừ hừ!)

(*) Châu chấu: hoàng trùng 蝗虫

Chỉ có điều cha mẹ thúi châu chấu là người rất tốt, mẹ kêu mình gọi họ là bác Thư và thím Phi Phi, còn có anh Hách, chị Cách Cách, ô! Mình phát hiện khuôn mặt chị Cách Cách và thúi châu chấu thật giống nhau! Sau mới biết được đó là long phượng thai, T-T ~

Một bác Thư khác, thím Tuyết Nghe còn có chị Tinh Tinh xinh đẹp, di Nhiễm và chị Mật, bác Đoạn, thím Lạc và anh Tư Lam.

Ôi... Đầu nhỏ của mình! Không dùng được rồi, sao mà nhớ được nhiều người như vậy! Để cho mình suy nghĩ một chút, để cho mình suy nghĩ một chút, lúc này lại tới hai anh, hai chị, dĩ nhiên không coi con thúi châu chấu kia vào bên trong!

Tám thêm bốn, đầu ngón tay không đủ dùng rồi.

Chú thích: Mạng lưới liên lạc nhân vật trong truyện như sau, để các bạn nhìn càng thêm rõ ràng, hi hi.

Úy Nam Thừa vs Thiên Ca Tuệ - Úy Học Nghiêu, Thiên Tập Vũ, Úy Hợp Hợp.

Cốc Châu Dàn vs Cảnh Tô Tô – Cảnh Niệm Châu, Cốc Tuyết Hồ

Thiên Chi Dương vs Itou Anh Nại – Thiên Mộ Triều.

Quế Bá Lăng vs Tang Mộc Già Đại – Quế Noãn Yên

Hứa Du vs Phó Đông Nhi – Hứa An Sanh.

Lục Kiều Thâm vs Đồng Yên – Lục Thiệu Định.

Thư Yên Tã vs Hoắc Nhĩ Phi – Thư Nhĩ Hách, Thư Cách Gia, Thư Nhĩ Hoàng.

Thư Phiến Hữu vs Chữ Tuyết Nghê – Thư Tinh Sở

Đoạn Tử Lam vs Lam Y Lạc – Đoạn Tử Lam

Colin vs Thư Tử Nhiễm – Mirabelle (Mật Mật – Mật Lạp Bối Nhi)

Còn có con trai của Á Đặc, tên tôi phải suy nghĩ thật kỹ, hi hi...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 243: Ngoại truyện 2: Thời gian như nước chảy

Editor: Puck

“Hợp Hợp, anh thích em đã lâu rồi, làm bạn gái của anh được không?” Thiếu niên điển trai mười sáu tuổi xấu hổ, khi nói lời này, trên chóp mũi còn khễ đỏ mồ hôi hột, hình như ập ù thật lâu.

Cô bé đứng đối diện, có tóc ngắn ngang tai, mắt to mũi sưng viết đầy vô tội, lông mi cong vút thật dài chớp chớp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng đáng yêu hiện lên vẻ đỏ hồng nhàn nhạt, cánh môi anh đào hồng nhạt khẽ nhếch, hiển nhiên bị giật mình.

“Tôi...” Cô vừa mới chuẩn bị mở miệng, kết quả bị một người đàn ông mặc quân phục màu xanh lá kéo ra phía sau, chặn trước mặt cô quan sát kỹ lưỡng cậu thiếu niên thanh tú đỏ từ trên xuống dưới.

“Nhóc có khả năng đó! Lại đùa bốn lưu manh với em gái tôi! Sao tư tưởng lũ nhóc bây giờ thành thực như vậy? Nhóc bao nhiêu tuổi rồi hả?”

Sắc mặt thiếu niên đỏ bừng, ánh mắt trong trẻo nhìn chăm chăm vào người đàn ông đột nhiên xuất hiện, nói chuẩn xác phải là một quân nhân, trên bả vai còn có một mảnh quân hàm, hình như là cấp bậc gi đó.

“Em đã mười sáu tuổi.” Cậu quật cường nói, trong lòng đang ngẫm nghĩ từ “Em gái” trong miệng người đàn ông này, tự nhận định mình nên lấy thái độ như thế nào tới nói chuyện với anh ta.

“Chẳng qua cũng chỉ là một thằng nhóc chưa dứt sữa thôi.” Người đàn ông hừ lạnh nói, quan sát nam sinh đối diện từ trên xuống dưới một lần nữa, sau đó ôm eo cô gái rồi đi.

Cô gái được gọi là “Hợp Hợp” khi đi qua bên cạnh cậu nam sinh thì hơi ngượng ngùng nhìn cậu ta, ngay sau đó không cho cậu ta bất kỳ ánh mắt nào nữa, rất ngoan ngoãn rồi đi theo người đàn ông, khi đi xa rồi thì hai người liền thân mật nói đùa cười rộ lên. di3nd@nl3qu.yd0n

Trong mắt nam sinh lướt qua vẻ cô đơn thật sâu, môi mím lại rất chặt, cho đến khi bóng lưng hai người biến mất thành một bóng mờ rồi mới quay người đi.

“Anh cả, sao anh đột nhiên về rồi?” Cô gái hơi ngược đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, trong giọng nói có ngọt ngào không tan được, mặt mày tràn đầy vui sướng, mắt to ướt nhẹp sáng long lánh câu người.

Người đàn ông này chính là Úy Học Nghiêu, năm nay hai mươi bốn tuổi, đảm nhiệm trợ lý sĩ quan bọc thép số hóa trong quân đội ở quân khu nào đó, anh cũng không phải là đùa bốn giờ trò bịp bợm gì, mà thật sự có chút tài mọn, thuộc về nhân tài cao cấp không thể thiếu.

“Thế nào? Không hoan nghênh anh trở về?” Anh thoáng nhú mày nhìn cô em gái mình cưng chiều nhất, cũng là cô em gái mà mọi người trong nhà cưng

chiều nhất.

“Nào có! Hợp Hợp ngày ngày mong đợi anh cả trở về, anh và anh hai đều rất bận rộn, một tuần lễ em cũng không thấy được các anh mấy lần...” Ủy Hợp Hợp bĩu môi ai oán nói, trong giọng nói có uất ức nồng đậm

Anh cả và anh hai bình thường đều không ở nhà, anh hai một tuần mới trở về một hai lần, bị cô gọi đùa là “Người bay không trung”, luôn chạy khắp nơi trên toàn thế giới; mà anh cả trở về càng ít hơn rồi, quy định cứng nhắc bên trong bộ đội thật sự quá nhiều, dưới tình huống bình thường đều không cho phép tự tiện rời đi. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Cô rất nhớ bọn họ.

“Được rồi, anh đùa với em, cô bé ngốc.” Ủy Hợp Nghiêu vuốt vuốt tóc ngắn mềm mượt của em gái, cố ý làm loạn chúng

“Anh cả, anh làm loạn kiểu tóc của người ta.” Ủy Hợp Hợp nũng nịu liếc nhìn anh cả của cô, trong lòng buồn bực: tại sao tất cả mọi người thích nghịch tóc của cô vậy?

Diện mạo của cô tập hợp ưu điểm của cha và mẹ cô, mắt to mù sương và đôi môi vênh lên điển hình di truyền từ mẹ cô Thiên Ca Tuệ, có một loại đáng yêu dễ thương; khuôn mặt cực kỳ giống cha cô Ủy Nam Thừa, trong quyền rũ mang theo chút xinh đẹp. Mới mười sáu tuổi, cũng đã lớn lên duyên dáng yêu kiều, mềm mại đáng yêu xinh đẹp.

Vậy mà, về phương diện tính tình lại không hề di truyền tính phức tạp khôn khéo của cha cô một chút nào, ngược lại tương tự tính tình của mẹ cô đến kinh người, mơ hồ giống nhau, chậm hiểu giống nhau, cho nên khi cô còn bé bị hai anh trai gọi đùa là “Tiểu ngốc”, khi đó cô lại thích khóc nhè, mỗi lần bị anh trai bắt nạt liền chui vào trong ngực cha làm nũng tố cáo, nước mắt lăn chả bĩu môi nói mình không phải “Tiểu ngốc”.

Cha cô luôn luôn thương cô cưng chiều cô, nâng niu trong tay sợ rớt, ngâm trong miệng sợ tan, đương nhiên không chút do dự khiển trách hai con trai một trận, nói em gái dễ thương yêu không phải để bắt nạt, sau này còn dám bắt nạt em gái, gia pháp chăm sóc!

Ủy Hợp Nghiêu và Thiên Tập Vũ sâu sắc cảm thấy địa vị của bọn họ dao động quá lớn, chỉ có điều cha nói không sai, em gái phải dễ yêu thương, hơn nữa Hợp cục cưng là tiểu đáng yêu trong nhà, tuy có lúc ngốc nghếch, nhưng ngốc đến thật đáng yêu! Thôi, ai bảo bọn họ là anh, phải làm tấm gương tốt mới đúng! die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Nhóc, mới vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Ủy Hợp Nghiêu đột nhiên cau mày hỏi, anh cũng không hy vọng em gái sớm bị người đàn ông khác chiếm đoạt như vậy, việc tuyển chọn em rể này, anh và Tập Tập nhất định phải xét duyệt từ tế.

Suy nghĩ của Ủy Hợp Hợp không chuyển nhanh như anh trai cô, sững sờ hỏi, “Cái gì xảy ra chuyện gì?”

“Em nói cho anh, có phải ở trường học có rất nhiều nam sinh tỏ lộ với em không?” Ủy Hợp Nghiêu mặt nghiêm túc hỏi.

“À... Có mấy người thôi.” Ủy Hợp Hợp rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, cô không nhớ rõ ràng lắm, rất nhiều chuyện không quan trọng cô sẽ quên mất tương đối nhanh.

“Mấy người? Vậy em đồng ý người ta chưa?”

“Không có.” Ủy Hợp Hợp rất biết điều mà lắc đầu, “Cha nói đang đi học không thể có bạn trai.” Cô vẫn luôn là đứa con ngoan ngoãn trong nhà, đương nhiên phải nghe theo lời cha mới được.

Ủy Hợp Nghiêu cười khẽ một tiếng, ở phương diện này cha anh đúng là sáng suốt! Chăm đề phòng cấm rất sớm, may mà cô nhóc này khéo léo nghe lời, không nhiệt tình như lửa giống Mật Mật; không khí phách thông minh như Cách Cách; không dịu dàng động lòng người như Tinh Tinh; cũng không vô cùng cá tính như tiểu Yên; cũng không ngang ngược hoạt bát như Tuyết Hồ; lại càng không nhu nhược tình lặng như An Sanh.

Hợp cục cưng nhà anh, vĩnh viễn là độc nhất vô nhị cõi đời này, không ai có thể bằng được.

Trong đầu đột nhiên hiện lên khuôn mặt xinh đẹp quyền rũ của Mật Mật, đã bao lâu rồi không gặp cô ấy?

Mới vài năm thôi. Kể từ sau khi anh vào bộ đội, tất cả đều không do bản thân quyết định, di Nhiễm và chú Colin cũng biết tình huống đặc biệt của anh, phần cô dâu nhỏ hai nhà bàn luận khi còn bé đã không cần tính rồi.

Trong lòng anh tự hỏi: Anh thích Mật Mật sao? Thích cô gái như Mật Mật sao? Cuối cùng, vẫn không có câu trả lời xác định, trong lòng anh hơi mê hoặc. dfienddn liequidoon

“Anh cả, anh sao vậy?” Ủy Hợp Hợp kỳ quái nhìn trong mắt anh trai hiện lên cô đơn, không khỏi ân cần hỏi.

“Không có việc gì, chẳng qua anh thấy cha quá anh minh rồi, đi thôi, chúng ta về nhà.” Ủy Hợp Nghiêu cưng chiều nheo khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của em gái, ý cười trên khóe môi trở nên thâm thúy.

Ủy Hợp Hợp cười hi hi kéo tay anh, đi về nhà.

Khi Ủy Nam Thừa và Thiên Ca Tuệ thấy con trai lớn từ bộ đội về nhà, đó là tương đối vui mừng, kêu phòng bếp chuẩn bị một bữa cơm tối phong phú,

càng gọi điện thoại cho thằng hai, kêu tôi về nhà ăn cơm.

Thiên Tập Vũ đang triển khai một cuộc hội nghị khẩn cấp, đột nhiên nhận được điện thoại của mẹ già, bắt đầu đi nhấn nút nhận nghe, mới biết anh cả từ bộ đội về, tâm tình cũng vui vẻ rất nhiều. Kể từ sau khi anh cả vào bộ đội, một năm cũng không được gặp anh ấy mấy lần, anh biết mẹ rất nhớ anh cả, có lúc còn nhận lầm mình là anh cả, thật ra thì anh biết được đây là mẹ nhớ nhưng đến nóng lòng.

Sau khi tan việc, anh liền chạy chiếc Porsche màu xám bạc của mình về nhà, đi được một nửa thì chuông điện thoại di động vang lên, anh nhét tai nghe, ấn nút nhận.

【Anh Vũ, chị Yên lại đi đua xe, em khuyên như thế nào chị ấy cũng không nghe, vẫn đi khu đường Bắc Lâm Sơn kia, độ cong vô cùng chót vót, ngay cả em cũng sợ hãi trong lòng, nhưng chị Yên nói muốn thử cảm giác bay đi...】 Đầu bên kia Thiên Mộ Triều vội vàng nói, trong đám người này cũng chỉ có anh Vũ mới có thể trấn được chị Yên, hai người này! Haizzz...

Trong thoáng chốc trong tròng mắt đen của Thiên Tập Vũ bao phủ một tầng băng, Quê Noãn Yên này! Thật sự không phải gan lớn bình thường! Lại dám đi đường Bắc Lâm Sơn đua xe với người ta! Không muốn sống nữa đúng không!

Tay lái nhanh chóng chuyển, quay đầu chạy tới đường Bắc Lâm Sơn, cầm điện thoại gọi vào số của anh cả, giọng nói quen thuộc đó nhanh chóng chui vào màng nhĩ của anh.

【Anh nói này nhóc có phải rùa bò không vậy? Tại sao còn chưa về nhà?】

Thiên Tập Vũ hơi không vui cau mày, Ủy Học Nghiêu không phải chỉ ra đời sớm hơn anh hai phút thôi sao, kể từ sau khi em gái lên tiếng, anh ấy lại càng ý lại vào thân phận lão đại, muốn mình gọi anh ấy là “Anh cả”, thật ra lấy trước kia không gọi được, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, cũng đã thói quen thành tự nhiên rồi.

“Mộ Triều gọi điện thoại cho em nói tiểu Yên lại đi đua xe, còn là đường đua nguy hiểm nhất – đường Bắc Lâm Sơn, em phải đi trước túm cô ấy trở lại, có thể tối nay sẽ về đến nhà, anh nói một tiếng cho cha mẹ còn có Hợp Hợp.”

Ủy Học Nghiêu biết em trai và tiểu Yên vẫn rất mập mờ vài năm như vậy, vốn mọi người công nhận là một đôi, nhưng vào sinh nhật của tiểu Yên mười sáu tuổi, Cảnh Niệm Châu từ Newyork trở lại, quan hệ của ba người đã trở nên rất vi diệu rồi.

Kiểu nói không rõ ràng đó, cổ tình Tập Tập lại thuộc về kiểu đặc biệt ngọt ngào, hơn nữa anh ở lâu trong đơn vị, điện thoại di động gì đó đều không dễ dàng, trao đổi ở phương diện này của hai anh em cũng ít đi rất nhiều, cho nên, anh hơi không hiểu rõ quan hệ giữa ba người.

Nhưng mà, anh có thể xác định Tập Tập thích tiểu Yên, nếu không cũng sẽ không quan tâm con bé như vậy.

【Ừ, anh biết rồi. Tính tình tiểu Yên hơi khác biệt, nhưng em đừng cả ngày mặt nghiêm nghị, dụ dỗ người ta một chút, đừng chủ nghĩa đàn ông quá lớn.】 Ủy Học Nghiêu cười híp mắt trên choker.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 244: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ

Phần 1:

Editor: Puck -

“Vậy khi nào anh mang chị dâu về cho em?” Thiên Tập Vũ ngược lại trả lại anh một quân.

【Khụ... Khụ... Chuyện này không vội, trong quân đội bình thường đề xướng kết hôn muộn sinh con muộn, ngược lại em đó, thích người ta thì sớm xuống tay, đừng luôn kéo dài, dễ xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.】 Ủy Học Nghiêu có điều ngụ ý, tiểu Yên và Tập Tập lớn lên bên nhau từ nhỏ, rất nhiều người đều biết rõ trong lòng phần tình yêu thanh mai trúc mã kia.

“Nghe nói Tinh Tinh sẽ lập tức về nước, đến đại học G đảm nhiệm trợ giảng!” Nụ cười của Thiên Tập Vũ khá sâu, đây là vào mấy ngày trước khi anh nói chuyện trời đất với Thư Nhĩ Hoàng, trong lúc vô tình biết được.

【Vậy thật không khéo, mấy ngày nữa anh trở về đơn vị chuẩn bị diễn tập, đoán chừng phải ngây ngốc hơn nửa năm mới có thể trở về, cũng có khả năng là một năm.】 Ủy Học Nghiêu ngược lại nói lời thật.

...

Hai anh em rảnh rồi hàn huyên mấy câu, liền cúp điện thoại, Thiên Tập Vũ giờ tay lên nhìn đồng hồ, nhấn ga, bằng tốc độ nhanh nhất tiến về phía đường

Bắc Lâm Sơn.

Mà lúc này trên đường núi Bắc Lâm Sơn, đủ các loại xe thể thao cao cấp phiên bản hạn chế, Ferrari, Lamborghini, Porsche, Maserati, Aston Martin, v.v..., trong đó đặc biệt là chiếc Ferrari màu đỏ như lửa bản được nâng cấp cầu mắt người nhất, cô gái đứng bên cạnh nó cao chừng một mét bảy, mặc bộ đồ đua xe màu đỏ như lửa, kiêu diễm sáng rỡ, tóc dài sau gáy bện thành đuôi sam, tiêu sái rũ xuống sau lưng.

Ngũ quan của cô tinh xảo mà khéo léo, cả người nhìn đẹp yên ổn giống như con búp bê sứ, hàng mi nét mày khéo léo này và lỗ mũi thẳng, còn có cái miệng anh đào nhỏ nhắn, không chỗ nào không khiến đàn ông sinh ra ý bảo hộ mãnh liệt. Nhưng mà, trong ánh mắt cô lại toát ra thần thái phẫn chấn, nơi khóe miệng nở nụ cười tự tin, vẻ kiêu kỳ khi giơ tay nhắc chân, thật sự hơi không hợp với dung mạo của cô, tạo thành tương phản mãnh liệt.

Cô chính là Quế Noãn Yên, dung mạo di truyền từ mẹ của cô Tang Mộc Giả Đại, tính cách lại một trời một vực với mẹ cô, từ nhỏ đã là một tiểu tinh quái, làm việc nói chuyện đều vô cùng cá tính, rất thích làm chút chuyện mà người khác không nghĩ tới, chỉ cần là chuyện cô cảm thấy hứng thú, người bình thường không cần được cô

Cha cô rất dung túng cô, vốn không yêu cầu cô bắt cứ chuyện gì; cho nên Giả Đại tính tình luôn nhu hòa đóng vai người xấu trong nhà, hơi nghiêm khắc một chút với con gái.

Cho nên, trong nhà có thể quản được Quế Noãn Yên cũng chỉ có mẹ cô.

“Quế Noãn Yên, em thật sự muốn so với anh?” Chủ nhân chiếc Maserati bên cạnh hèn mọn cười nói, anh là hoa hoa công tử Tiết Thế Khải có tiếng trong vòng, tự nhận ở thành phố W mình không có đối thủ thứ hai, cho nên luôn luôn phách lối.

“Tiết Thế Khải, chẳng lẽ anh không dám?” Đôi mày thanh tú của Quế Noãn Yên chau lên, khinh thường đầy mắt.

“Chị Yên, đừng kích động, em có lời muốn nói cho chị.” Thiên Mộ Triều nhảy mấy bước tới, kéo cánh tay Quế Noãn Yên, mặc dù Tiết Thế Khải này là người cận bã, nhưng đua xe nhiều năm như vậy, đã sớm am hiểu đủ loại cách thức trong đó, lỡ như ra tư tưởng xấu gì, vậy khẳng định khó lòng đề phòng!

Cho nên, Quế Noãn Yên cho dù như thế nào cũng không đấu lại anh ta, nếu như trên đường xảy ra chuyện gì, anh cũng không cách nào bàn giao lại cho anh Vũ.

Quế Noãn Yên liếc mắt nhìn Thiên Mộ Triều, ý chỉ cậu xen vào việc của người khác! Nhưng dù sao hơi sức cũng không bằng người, bị kéo mạnh tới, không vui hất tay ra, “Chị cảnh cáo em! Cách xa chị một chút, nếu không chị kêu em vô lễ với chị!”

“Chị Yên, em không đắc tội chị mà?” Thiên Mộ Triều không thể tin kêu lên.

“Bây giờ em đắc tội chị.” Quế Noãn Yên trừng mắt nhìn cậu ta.

Thiên Mộ Triều là em họ Thiên Tập vũ, quan hệ của hai người tốt đến có thể chung một phe, vừa đúng cậu ta học cùng trường đại học với Quế Noãn Yên, dưới cô một năm, cho nên tất cả về Quế Noãn Yên ở trường học, Thiên Tập Vũ đều biết được rất rõ ràng.

“Chị Yên, em vì tốt cho chị, Tiết Thế Khải người kia quá mức âm hiểm xảo trá, lỡ như trên đường đua anh ta có ý phạm quy, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.” Thiên Mộ Triều tận tình khuyên nhủ.

“Không phải chị không biết anh ta là hạng người gì.” Quế Noãn Yên không hài lòng nhún mày, giống như đang nói: Em coi chị là đồ ngốc hả! Tiết Thế Khải đã nổi danh tiếng xấu trong vòng rồi!

“Thế nào? Quế tiểu thư đây là sợ?” Tiết Thế Khải đột nhiên đi tới, cười đến mặt không có ý tốt.

“Sợ! Quế Noãn Yên tôi biết sợ anh?”! Lỗ mũi Quế Noãn Yên hừ lạnh xì mũi coi thường, cô dù sao cũng tuổi trẻ khí thịnh, bị Tiết Thế Khải kích thích như vậy, tâm lý muốn chiến thắng anh ta càng thêm mãnh liệt.

Quế Noãn Yên không để ý tới ánh mắt ra hiệu của Thiên Mộ Triều, trực tiếp đi về chiếc xe yêu quý của mình, mở cửa xe, luống loát ngồi vào, một loạt động tác này khiến Tiết Thế Khải nhìn thấy mà lòng sinh ghen ghét, quả nhiên là một tiểu nữ nhân, kinh nghiệm sống chưa nhiều!

“Quế tiểu thư, đua xe không chưa đã ghiền, bằng không chúng ta đánh cược một chút?” Tiết Thế Khải đến gần xe của Quế Noãn Yên, gõ cửa sổ xe cô, cười đến rất cần ăn đòn.

“Không có hứng thú!” Quế Noãn Yên lạnh lùng cự tuyệt, sử dụng ánh mắt ý bảo: Lấy tay bản thủ của anh ra, tôi muốn đóng cửa sổ xe!

Tiết Thế Khải không hề nhúc nhích, tiếp tục nói: “Nếu như anh thua, sau này toàn bộ đường đua Bắc Lâm Sơn do Quế tiểu thư định đoạt, em chính là lão đại nơi này, tất cả đều do Quế tiểu thư làm chủ.”

Đánh cược này quả thật rất khiến người ta hấp dẫn, Quế Noãn Yên hơi động lòng, trầm ngâm một lúc, “Nếu như tôi thua?”

“Nếu như anh thắng, chỉ cần Quế tiểu thư nể mặt ăn một bữa cơm với anh là đủ.” Trong lòng Tiết Thế Khải đánh bàn tính, đáng đáp Quế Noãn Yên này quả thật xinh đẹp, trên người còn đáng vẻ dũng mãnh, thật sự quá đúng khẩu vị của anh rồi! Chỉ tưởng tượng cảm giác ở trên giường thôi, nhất định không phải mất hồn giống như bình thường.

Quế Noãn Yên nhủ mày, chẳng lẽ suy nghĩ của người này có tật xấu, thắng chỉ cần ăn một bữa cơm với anh ta là có thể? Đây là suy luận gì? Không khỏi cười lạnh nói: “Tiết đại thiếu xác định tiền đánh cuộc là vậy sao?”

“Xác định, dĩ nhiên xác định!”

“Vậy thì được, vừa đúng hiện giờ nhiều người chứng kiến cho chúng ta như vậy, Tiết đại thiếu nói lời phải giữ lời!” Trong lòng Quế Noãn Yên vẫn muốn đánh cược một lần, nếu như có thể làm lão đại ở khu vực đường đua Bắc Lâm Sơn, không phải anh Vũ sẽ lau mắt mà nhìn mình sao?

Thiên Mộ Triều ở bên cạnh gấp như kiến bò trên chảo nóng, một phút nhìn đồng hồ mấy lần, mắt thật sự nhìn chăm chăm về phía trước, cực kỳ nóng nảy.

Mắt thấy Quế Noãn Yên đã đội xong nón bảo hiểm rồi, ngay cả động cơ xe cũng khởi động, Thiên Mộ Triều suy nghĩ có cần xông lên trước ngăn cản xe chị ấy lại không.

Đột nhiên, hy vọng xuất hiện.

Phía trước có một bóng đen nhanh chóng chạy tới, từ xa đến gần, rõ ràng là chiếc xe thể thao Porsche phiên bản số lượng hạn chế quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn,

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 245: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 2

Phần 2:

Editor: Puck -

Tất cả mọi người há hốc mồm mà nhìn chiếc xe thể thao Porsche kia lái thẳng tới chỗ chiếc Ferrari của Quế Noãn Yên, có một vẻ điên cuồng bất chấp tất cả.

Ngay cả Quế Noãn Yên ở trên xe cũng có khăn trương nho nhỏ, mặc dù biết rõ chiếc xe kia không thể đụng vào, nhưng tim vẫn không nhịn được mà tăng tốc đập “Thịch thịch thịch”, nhưng cô không có động tác gì, mắt vẫn hề chớp mà nhìn chăm chăm về phía trước, nhìn chăm chăm về phía người đàn ông càng lúc càng rõ ràng.

Thiên Tập Vũ tính toán khoảng cách ở trong lòng, mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm khuôn mặt người phụ nữ trong xe đối diện, đột nhiên khẩn cấp thắng xe, chung quanh lại phát ra một loạt tiếng hô nhỏ không thể tin.

“Trời ạ! Điều này sao có thể!”

“Không thể tin nổi! Người này nhất định là một cao thủ! Kỹ thuật quá cao rồi! Một milimet!”

“Lại có thể tính toán ra khoảng cách một milimet, người này thật sự thần rồi!”

...

Tiết Thế Khải khoanh tay trước ngực dựa nghiêng trên xe, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, mắt híp lại, chiếc xe kia không phải quen mắt bình thường, nếu như anh đoán không sai, nhất định là Thiên Tập Vũ CEO trẻ tuổi nhất thành phố W, từ nhỏ đã là một thiên tài, liên tục vượt mấy cấp, mười chín tuổi đã tốt nghiệp đại học, sau đó nhận lấy nhãn hiệu game do khoa học kỹ thuật Ủy Cốc của cha anh ta sáng lập, cố gắng phát triển nó thành một nhãn hiệu chất lượng tốt. die~nd a4nle^q u2lydo^~n

Trải qua năm năm nỗ lực không ngừng cố gắng, anh ta quả thật làm được, cũng đưa nhánh độc lập này ra, thành lập công ty hữu hạn Internet “Thiên đình”, đặc biệt dốc sức phát triển và sửa đổi các loại game online, hai năm qua còn thành lập một câu lạc bộ game, trong đó có thiết bị tiên tiến nhất thế giới, đưa người ta vào lĩnh vực hư ảo mới tinh, khiến cho người ta trải nghiệm kích thích và vô cùng thoải mái trước nay chưa từng có, còn có trò chơi xuyên không thịnh hành nhất hiện giờ, tuyệt đối đã nghiền.

Vì vậy, Thiên Tập Vũ cũng trở thành nhân vật lên trang bìa một tuần trên tuần san tài chính và kinh tế, có thể so với cha anh ta năm đó, càng được khen là gương mặt người trẻ tuổi thế hệ mới, có ý nghĩa mang tính đại biểu.

Cửa xe được mở ra, Thiên Tập Vũ mặc bộ âu phục Armani màu đen trầm mặc đi ra, trong tròng mắt đen có dấu hiệu gió thổi giống bão sắp đến, môi mỏng mím chặt, lạnh lùng nhìn cô gái đang ngồi không nhúc nhích trong chiếc Ferrari.

Sự xuất hiện của anh khiến nữ sinh ở đây thét chói tai liên tiếp, “Trời ạ! Người đàn ông thật soái!”

“Soái khi! Tuấn tú! Ma quý! Tôi sắp không cách nào hít thở rồi!”

“Lần đầu tiên tôi thấy được một người đàn ông mặc âu phục có sức quyến rũ như vậy, có một kiểu khiến cho người ta kích động muốn nổi điên!”

...

Quế Noãn Yên kinh ngạc mà nhìn ngó quan tuấn tú khôi ngô ma quý kia, hô hấp giống như bị cướp đi, nhất là cặp mắt sáng giống như hắc diệu thạch kia, luôn mang theo sức hấp dẫn trí mạng, khiến cho cô không tự chủ mà rơi vào.

(*) hắc diệu thạch: Obsidian còn gọi là đá vỡ chai, hắc diệu thạch là một dạng thủy tinh núi lửa tự nhiên được tạo ra ở dạng đá mácma phun trào. Nó được tạo ra khi dung nham felsic phun trào ra từ núi lửa và nguội lạnh nhanh nên bên trong nó có các tinh thể rất nhỏ. (Wikipedia)

Từ nhỏ đến lớn, cho dù anh đi tới đâu, đều là ánh sao sáng long lanh nhất; mà cô, luôn thử đi theo bước chân của anh, nhưng thủy chung bị kéo một khoảng cách rất xa. Giống như vào năm mười chín tuổi, anh đã tốt nghiệp đại học; mà cô, vẫn chỉ là một sinh viên năm hai, trừ bỏ vốn có một gia thế tốt, còn lại cái gì cũng tồi tệ, rất thất bại!

“Ra ngoài, đừng để anh nói lần thứ hai.” Tròng mắt đen nguy hiểm của Thiên Tập Vũ híp lại, die nda nle equ ydo nn

Quế Noãn Yên cắn môi, bắt đầu đi đi ra, hừ! Không phải anh cậy vào mình yêu anh sao? Luôn can thiệp vào mấy chuyện cô làm! Cực kỳ ghét, cô mới không muốn vĩnh viễn bị anh quản chế như vậy!

Thiên Mộ Triều đứng bên cạnh nhìn một màn này, trong lòng biết mình nên lui ra rồi, có anh Vũ ở đây, chị Yên khẳng định bị thu thập đến ngoan ngoãn, mình cũng nên về nhà, cậu đã đồng ý buổi tối về ăn cơm với mẹ, vậy vậy tay với Thiên Tập Vũ rồi rút lui.

Tiết Thế Khải cũng hứng thú nhìn một màn này, chẳng lẽ Quế Noãn Yên là người phụ nữ của Thiên Tập Vũ?

Không có ý tốt đi tới, “Ừa! Đây chẳng phải là Thiên tổng sao? Thì ra Quế tiểu thư là người phụ nữ của ngài, thất lễ thất lễ rồi.”

“Tiết Thế Khải! Không nói lời nào không ai bảo anh câm!” Quế Noãn Yên khề kêu lên, trong mắt chớp động một đám lửa nhỏ, trước năm mười tám trong lòng trong mắt chỉ có anh Vũ, rất vui lòng để người khác nói bọn họ là một đôi. Nhưng sau mười tám tuổi, cô đột nhiên phát hiện tất cả vốn không phải kiểu như cô tưởng tượng, cho nên cô cố gắng thay đổi, không muốn sống dưới ánh hào quang của Thiên Tập Vũ!

Thiên Tập Vũ rất bình tĩnh không hề cử động, móc một hộp Hoàng Hạc lâu 1916, lấy một miếng thuốc lá màu vàng trắng ngậm trong miệng, hơi nghiêng đầu, dáng vẻ lười biếng cực kỳ cuốn hút, đầu ngón tay nhẹ nhàng bật lửa, ngọn lửa nho nhỏ “Tách” một cái dấy lên.

Quế Noãn Yên cảm giác mình nhất định bị trúng sâu cổ của anh, chỉ riêng một động tác châm thuốc, cô đã không nhịn được tâm thần nhộn nhạo, nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng thầm mắng: Nam yêu nghiệt! Nam ngọt ngọt! Phúc hắc thú! d1en d4nl 3q21y d0n

“Tiết công tử hiểu là được rồi.” Thiên Tập Vũ từ từ phun ra một vòng khói, câu nói có hàm ý khác.

“Tiết Thế Khải! Tôi là tôi, anh ấy là anh ấy! Không phải không dám đánh cuộc với tôi đấy chứ?” Quế Noãn Yên buồn bực cắt đứt trò chuyện của bọn họ.

“Chuyện này... Người đẹp có lời mời, Tiết Thế Khải tôi thật sự không dám không nghe theo!” Tiết Thế Khải cười đến khiến cho người ta rất ghê tởm.

Thiên Tập Vũ lạnh lạnh liếc nhìn Quế Noãn Yên, ý vị cảnh cáo rất nồng, nhưng Quế Noãn Yên hạ quyết tâm chống đối anh đến cùng, cho nên nhìn cũng không nhìn anh một cái, đang chuẩn bị mở cửa xe.

“Tôi đánh cuộc với anh một ván được không? Nếu tôi thắng, đường Bắc Lâm Sơn này sẽ thuộc về tôi, hơn nữa, từ nay về sau anh không được phép đưa xe với cô ấy!”

Quế Noãn Yên chấn động trong lòng, ngược mắt nhìn người đàn ông đối diện, anh lại đưa xe lần nữa vì mình, có phải nói rõ anh cũng yêu mình không?

“Cái gì? Cậu có thể lặp lại lần nữa không? Lỗ tai của tôi hình như xuất hiện nghe lầm rồi.” Tiết Thế Khải giống như nghe được chuyện tức cười nhất thế gian này, hôm nay đây là sao? Mỗi một người đều muốn đánh cuộc với anh, còn đồ lớn như vậy! Đường Bắc Lâm Sơn này là sản nghiệp của nhà họ Tiết anh, nếu anh dám buông lời, vậy đã nói rõ anh có niềm tin thắng tuyệt đối!

Cô gái nhỏ Quế Noãn Yên này không biết trời cao đất rộng thì thôi đi, Thiên Tập Vũ là tinh anh trong giới kinh doanh lại cũng không biết điều như vậy, chẳng lẽ cậu ta cho rằng đây là Vương quốc của cậu ta sao? Đưa xe cũng không phải chơi game, không làm được, sẽ bỏ mạng.

Trong giới đua xe, luôn luôn là Vương quốc của Tiết Thế Khải anh! Không cho những người khác can rờ!

“Thì ra Tiết công tử còn có tật ở tai?” Thiên Tập Vũ xấu xa nhếch khóe môi, ý vị giễu cợt nồng đậm.

Tiết Thế Khải lập tức cả giận, chầm chọc nói, “Không trách được Thiên tổng xuất thân từ chơi game, chơi đến ngu rồi, ngay cả thực tế và hư ảo cũng không phân rõ.”

Chương 246: Ngoại truyện 3: Máy chuyện này kia giữa bọn họ 3

Phần 3:

Editor: Puck -

“Thật sao? Vậy Tiết công tử dám chơi không?” Thiên Tập Vũ cười đến giống như ác ma chuyển thế.

Quế Noãn Yên nhéo đầu ngón tay thờ dài thật sâu, năm mười sáu tuổi anh vũ đã bắt đầu chơi đua xe, lấy thân phận “Arthur” đã tham gia nhiều cuộc đua xe toàn thế giới, phá N cái kỷ lục thế giới, cúp thắng được bày đầy cả giá sách.

Trước mắt tài nghệ của anh đã là tay đua xe cao nhất thế giới, ở trong giới đua xe, gần như không ai không biết Arthur, được mọi người vinh danh là “Hoàng tử đường cua”, bởi vì kỹ thuật bay cua của anh gần như không ai bằng, là đối thủ khiến tất cả mọi người vừa kính vừa sợ.

Chỉ tiếc mấy năm gần đây Arthur đột nhiên biến mất khỏi giới đua xe, cũng rất nhiều người muốn tìm anh rồi nói, nhưng thủy chung không có tin tức gì.

Tiết Thế Khải bị cậu ta cười kích thích đến giận tím mặt, hoàn toàn không có lý trí, “Lời này phải là tôi hỏi cậu mới đúng chứ? Thiên tổng tốt nhất ký hiệp nghị với tôi, tỏ rõ lần đua xe này cậu xảy ra bất cứ chuyện gì đều không liên quan tới tôi, cho dù là sống hay là chết, đều là cậu gieo gió gặt bão!”

Khỏe miệng Thiên Tập Vũ cười đến càng lúc càng lớn, từ từ phun ra một ngụm khói, “A, đúng không?”

“Trước đó đã nói, nếu như cậu thắng được, quyền sở hữu đường Bắc Lâm Sơn thuộc về cậu. Ngược lại, nếu như cậu thua, Quế tiểu thư liền thuộc về tôi.” Tiết Thế Khải phách lối nói.

“Tiết Thế Khải! Anh không soi mặt vào nước tiểu mà nhìn chính mình xem! Dáng dấp của anh, nói ra lại không bằng heo chó, Quế Noãn Yên tôi thật sự không nhìn nổi loại người cận bã như anh!” Quế Noãn Yên chỉ hận không thể đi lên cho anh ta một cái tát, anh ta coi mình là gì chứ? Quả thật là người cận bã! Đầu biến chất! dinendian.loqidjon

“Anh không có cơ hội thắng.” Sắc mặt Thiên Tập Vũ cũng rất không tốt, lạnh lùng nói.

Tiết Thế Khải bị vẻ tức giận của hai người khiến cho toàn thân phát run, giọng căm hận nói: “Được! Cậu có gan! Nhìn trên đường đua!” Sau đó cũng không quay đầu lại đi về chỗ đậu xe.

“Được rồi, tôi gì tức giận với kẻ cận bã như vậy, tin tưởng anh.” Thiên Tập Vũ rất tự nhiên nắm tay nhỏ bé của Quế Noãn Yên, an ủi.

“Ừm.” Quế Noãn Yên nhẹ giọng ừm một tiếng, tay của anh lớn như vậy ấm áp như vậy, khiến cho đáy lòng cô xẹt qua một tia nước ấm.

Khoảnh khắc khi người đẹp vùng lá cờ nhỏ màu đỏ xuống, hai chiếc xe đồng thời nhanh chóng chạy đi, Tiết Thế Khải nhìn xe Thiên Tập Vũ theo sát sau xe mình, trong mắt thoáng qua vẻ ác độc, Thiên Tập Vũ, dám chơi với tao! Nhất định phải trả giá thật lớn!

Hai tay Quế Noãn Yên đút túi, cô không hề lo lắng việc anh Vũ tạm thời rút phía sau, khúc cua càng nhiều, càng có lợi cho anh Vũ.

Khi đi qua khúc cua đầu tiên, Tiết Thế Khải nhìn thấy Thiên Tập Vũ muốn vượt qua mình, cố ý lái xe ra giữa đường, không để cho cậu ta có cơ hội đến gần.

Thiên Tập Vũ cũng chưa nóng nảy, anh có vốn liếng để kéo dài với Tiết Thế Khải, anh nhớ rõ khúc cua thứ năm đặc biệt lớn, ít nhất là khúc cua 180 độ, hơn nữa hơi lên dốc, anh nắm chắc nhất định sẽ vượt qua anh ta!

Mất thấy sắp đến khúc cua thứ năm rồi, Thiên Tập Vũ còn đi theo sau mình, trong lòng Tiết Thế Khải vui vẻ một trận, hừ! Tranh tài lái xe với mình, đúng là không tự lượng sức! diee ndda filee q usd doon

Nếu lợi dụng tốt khúc cua này, Thiên Tập Vũ khỏi phải nghĩ đến đuổi trên anh, cho nên Tiết Thế Khải cố ý phạm quy, muốn chen Thiên Tập Vũ ra ngoài.

Vậy mà, không tưởng tượng nổi đã xảy ra chuyện gì rồi, xe của Thiên Tập Vũ lại trực tiếp bay qua từ bên cạnh anh đi tới –

Vậy mà động tác nhanh như tia chớp này khiến Tiết Thế Khải nhìn thấy mà thiếu chút nữa cứng lại, cho đến khi xe của Thiên Tập Vũ nhanh chóng biến mất ở khúc cua phía trước, anh mới phản ứng kịp, chỉ cảm thấy tình cảnh vừa rồi giống như đang nằm mơ không thể tưởng tượng nổi, thậm chí được xưng tụng là kinh hãi!

Làm sao có thể? Thiên Tập Vũ lại có thể biết kỹ thuật bay cua? Hơn nữa còn thuần thục và tinh xảo như vậy? Chưa từng nghe nói tới cậu ta biết đua xe? Chẳng lẽ tin tức của mình có sai sót?

Thắng bại đã rất rõ ràng rồi, khi nhìn thấy chiếc Ferrari màu đỏ lửa chạy như bay về, trừ Quế Noãn Yên có vẻ mặt rất đương nhiên, những người khác đều tỏ vẻ không thể tin, hoàn toàn quá mức kinh ngạc!

Làm sao có thể!

Sau đó hai phút, chiếc Martha của Tiết Thế Khải mới xuất hiện trong tầm mắt bọn họ, anh ta mặt xanh mét đi tới trước mặt Thiên Tập Vũ, “Cậu biết đua xe?”

Thiên Tập Vũ nhàn nhạt liếc nhìn anh ta, “Tôi có từng nói tôi không biết đua xe sao?”

“Cậu giờ thủ đoạn sau lưng tôi?” Tiết Thế Khải hung dữ chỉ vào cậu ta.

“Cả quá trình đều có camera giám sát, rốt cuộc ai giờ trò ngăm người đó tự biết trong lòng! Còn nữa, cha mẹ anh chưa từng dạy anh dùng ngón tay chỉ vào mặt người khác là hành vi cực kỳ vô lễ sao?” Thiên Tập Vũ lạnh lùng nói. đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Nhóc thú! Đừng quên đây là địa bàn của ai!”

“Dĩ nhiên không quên được, bắt đầu từ bây giờ, ĐÂY, THUỘC, VỀ, TÔI!” Thiên Tập Vũ gằn từng chữ ma quỷ nói.

“Không thể nào! Hiệp nghị mới vừa rồi không được tính!” Tiết Thế Khải nóng nảy.

“Giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng, anh không có cách nào thay đổi!”

“Thiên Tập Vũ! Mày hơi bị quá mức lớn lối! Nơi này đều là người của tao! Mày cho rằng hôm nay tại mày còn có thể xuống núi sao?”

“Hả? Thì ra Tiết công tử không chịu thua được à? Chẳng lẽ anh còn muốn giam giữ chúng tôi?” Thiên Tập Vũ độc ác híp mắt.

“Đại ca, không xong, có điều từ * tới!” Không biết bên cạnh có ai là một câu, trong đám người lập tức nổ ầm, nên rút lui lập tức rút lui, mặc dù đua xe không phạm pháp, nhưng đánh lộn nhất định là phạm pháp, dưới tình huống này, không ai dám đi mạo hiểm.

(*) Điều từ: Tiếng lóng Hương Cảng chỉ cảnh sát. Trước đây rất lâu xã hội đen ở Hương Cảng đều sợ cảnh sát, mỗi khi bị cảnh sát hỏi đều phải trả lời yes sir (vâng thưa ngài). Chữ sir trong tiếng Anh có âm đọc gần giống với snack (con rắn) trong tiếng Quảng Đông, mà dáng vẻ của con rắn chính là sợi dây (điều từ).

Tiết Thế Khải nghe vậy, mặt mũi trắng bệch, cắn răng nghiêng lợi nói: “Thiên Tập Vũ! Mày thắng nhóc có dừng khỉ!” Sau đó quay người đi, nhà họ Tiết anh cũng được tính là nhân vật có máu mặt, khẳng định không thể nào loạn đến đồn cảnh sát.

Quế Noãn Yên nghi ngờ nhìn Thiên Tập Vũ, “Anh Vũ, cảnh sát thật sự do anh gọi tới?”

“Chẳng qua chỉ là xe cảnh sát mà thôi, nào có cảnh sát gì.” Thiên Tập Vũ cười đến vô cùng vui vẻ, muốn đấu với anh, còn sớm lắm!

“Không phải chứ?” Quế Noãn Yên hoàn toàn sợ hãi kêu.

“Đi nhanh đi, thừa dịp Tiết Thế Khải còn chưa kịp tính ngộ.” Thiên Tập Vũ kéo Quế Noãn Yên lên xe.

Dọc theo đường đi, hai người không nói gì, Quế Noãn Yên thỉnh thoảng len lén liếc nhìn người đàn ông đang nghiêm túc lái xe bên cạnh, trong lòng có một cảm giác nói không rõ ràng được.

“Em và Cảnh Niệm Châu chia tay?” Thiên Tập Vũ đột nhiên hỏi.

Quế Noãn Yên ngây ngốc, kinh ngạc há mồm, “Cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 247: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 4

Phần 4:

Editor: Puck - Diễn đàn

Cô và anh Châu lui tới khi nào? Chẳng lẽ bởi vì chuyện tháng trước?

Ngày đó là sinh nhật anh Vũ, sau khi tan lớp cô cố ý đi tới cửa hàng bánh ngọt mua bánh ngọt Cappuccino mà anh thích ăn nhất, cao hứng phấn chấn đi tới công ty của anh tìm anh, kết quả nhìn thấy anh đang thân mật kéo một người phụ nữ rất xinh đẹp lên xe, lưu lại cho cô một bóng lưng, tức giận đến cô ném thẳng bánh ngọt vào trong thùng rác rồi.

Sau đó một mình chạy tới quán bar uống rượu giải sầu, uống đến say lả lả, có một người đàn ông đến gần, may mà anh Châu kịp thời xuất hiện, chẳng những giải vây giúp cô còn đưa cô về nhà.

Dọc theo đường đi, hình như cô túm lấy anh ấy nói rất nhiều, miệng còn nặn nặn, sau đó, cô không còn nhớ cái gì nữa.

Sáng ngày hôm sau khi tỉnh lại, đã nằm trên giường của mình, dụi dụi cặp mắt mờ mịt, khi xuống lầu ăn cơm trưa, cha liền hỏi cô, “Con và Châu Châu đang kết giao? Bắt đầu khi nào?”

“Phụt!” Cô bị mắc nghẹn một miếng cháo trong cổ họng, bỗng đến thiếu chút nữa phun ra, mẹ của cô Già Đại lập tức đưa cho cô một ly nước lạnh, “Từ từ thôi, cũng không có ai giành với con.”

“Cha, cha nói gì vậy? Con vẫn coi anh Châu như anh trai ruột.” Quế Noãn Yên gất giọng.

“Tiểu Yên, tối hôm qua chính con nói với cha mẹ, Châu Châu là bạn trai của con.” Già Đại tốt bụng nhắc nhở con gái. di1enda4nle3qu21ydo0n

Miệng của Quế Noãn Yên cũng sắp nhét được trái trứng gà rồi, “Mẹ, mẹ chắc chắn là con tự nói sao?”

Già Đại gạt đầu một cái, “Dĩ nhiên.” Lúc ấy bà cũng rất giật mình, dù sao nhiều năm như vậy con gái vẫn chỉ thích có Tập Tập mà thôi, đây là chuyện mà hai nhà đều biết, bà và Tuệ Tuệ cũng tính kết làm thông gia, chỉ có điều không ngờ tiểu Yên và Châu Châu đã bắt đầu lui tới rồi.

Cho dù như thế nào, hạnh phúc của con gái quan trọng nhất, trong những đứa trẻ cùng lứa, hai đứa bé này về tính cách và tướng mạo đều là trong vạn chọn một, cho dù là ai bọn họ đều rất hài lòng.

“Vậy anh Châu nói như thế nào?” Quế Noãn Yên quả thật không thể tin nổi mình lại có thể rượu say nói lời xằng bậy! Còn nói anh Châu là bạn trai của mình, quả thật mắc cỡ chết người!

“Châu Châu nói hai con đã lui tới gần một tháng, vốn chuẩn bị mấy ngày gần đây nói cho mọi người, không ngờ con rượu vào lời ra nói ra.” Quế Bá Lăng nói tiếp, thật ra thì ông còn hài lòng về thẳng thắn Cảnh Niệm Châu kia, trầm ổn kín kẽ, tính tình thật sự không giống như cha nó, nghiêng về mẹ nó hơn.

“Hà?” Miệng Quế Noãn Yên có thể nhét một trái trứng gà vào rồi, anh Châu lại còn thêm dặt, hơn nữa cha mẹ lại tin tưởng, xem ra tối hôm qua cô huyền nào hơi lợi hại! Thật nhức đầu.

Rất nhanh, chuyện cô và anh Châu lui tới đã truyền ra, vốn cô rất lo lắng sau khi anh Vũ biết sẽ mất hứng, muốn đi giải thích với anh ấy, nhưng anh Châu lại một phen bỏ đi suy nghĩ của cô.

“Sao không lợi dụng cơ hội lần này thử dò xét cậu ấy? Nếu như cậu ấy ghen tỵ vậy nói rõ cậu ấy đang quan tâm em, nếu như cậu ấy tỏ vẻ không có gì em cần gì còn chấp nhất chứ?” Dieễn đàn lee quỳ đôn

Đúng vậy, cô luôn cho rằng trong nhiều năm như vậy đều do cô yêu say đắm đơn phương, từ nhỏ đến lớn, anh Vũ chính là duy nhất trong lòng cô, cũng không chứa được người khác vào nữa. Anh Vũ quả thật cũng rất tốt với cô, thậm chí được xưng tụng che chở có thừa, thương cô ủng hộ cô, nhưng chỉ có – không phải là yêu.

Trong lòng cô áy náy với anh Châu, anh đối xử tốt với mình chỉ sợ cả đời cũng không trả lại được, mỗi lần từ Newyork trở lại đều mang một đồng búp bê Barbie độc nhất vô nhị trên toàn thế giới, vì thế anh Vũ còn luôn cười nhạo cô, nói cô một tomboy còn thích búp bê? Khiến cho tâm linh nhỏ nhỏ của cô bị tổn thương.

Anh Vũ, anh biết không? Em hy vọng nhất người đưa búp bê Barbie cho em là anh, mặc dù từ lúc nhỏ em luôn theo sau phía anh điên cuồng tới điên cuồng lui, bị coi là tomboy. Nhưng cuối cùng em vẫn là con gái, cũng sẽ ước mơ một chút đồ con gái thích, ví dụ như búp bê Barbie.

Những chuyện này, anh đều không biết.

Anh Vũ, bắt đầu từ khi nào, em mới có thể trở thành công chúa trong cảm nhận của anh đây?

Nghĩ tới đây, cô không khỏi rùng rợn mất xuống, đau đớn chợt lóe lên trong mắt, hàn răng trắng tinh cắn thật chặt môi dưới ửng đỏ, thật lâu mới thốt ra một chữ, “Được.”

Cảnh Niệm Châu nhìn đáng vẻ của cô, đau đớn trong lòng lại tăng thêm một phần, tiểu Yên, trong mắt em vĩnh viễn chỉ có Thiên Tập Vũ, sao không nhìn thấy anh ở trước mắt chứ?

Sau khi tin tức hai người lui tới truyền ra, kinh hoàng một đám người, nhất là Thiên Mộ Triều, trong lòng cậu chị Yên chỉ có thể là của anh Vũ, mặc dù anh Châu là một người tốt, tâm ý với chị Yên quá rõ ràng, nhưng tình yêu không có thứ tự đến trước và sau, ở trong lòng chị Yên, chỉ sợ trừ anh Vũ ra

thì không cho bất kỳ ai vào nữa. die nd da nl e q uuydo n

“Anh Vũ, chị Yên đã bị anh Châu đoạt đi, sao anh còn bình tĩnh như vậy?” Thiên Mộ Triều tùy tiện ngồi trên ghế dựa đối diện Thiên Tập Vũ.

“Tiểu Yên không phải là đồ vật, cô ấy tự nhiên có vài lựa chọn, anh không có quyền can thiệp.” Thiên Tập Vũ rất lạnh nhạt nói.

Thiên Mộ Triều ở đối diện tròn to mắt, hình như không dám tin người anh hai mà mình kính trọng sẽ nói ra lời như vậy, cho tới nay cậu đều coi chị Yên là chị dâu hai mà nhìn, hiện giờ đây lòng không khỏi nổi lên nghi ngờ, chẳng lẽ giữa anh Vũ và chị Yên có chuyện gì mà mình không biết sao?

Haizzz... Chuyện tình cảm thật sự phiền toái! Vẫn là em gái Hợp Hợp đơn thuần đáng yêu, trong đầu bỗng dưng hiện lên em An Sanh từng có ước hẹn mai mối với mình, hoàn toàn chính là ngăn ngại ngây ngốc, cực kỳ mất mặt! Kém xa em gái Tuyết Hồ quý quá hoạt bát.

Buồn bực! Thật sự không biết trong lòng cha nghĩ như thế nào! Cậu và Hứa An Sanh chính là bất tự hoàn toàn không hợp mà!

Chờ sau khi Thiên Mộ Triều rời đi, Thiên Tập Vũ đứng trước cửa sổ sát đất, đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, bị sặc đến anh ho khan liên tiếp, trong lòng u mê, qua nhiều năm như vậy, rốt cuộc anh đối với tiểu Yên dừng lại ở tình anh em hay vượt qua tình anh em?

Ngay cả chính anh cũng không phân rõ, khói mù nhuộm vòng lên cửa sổ sát đất trước mặt, mờ nhạt tầm mắt của anh, khoảnh khắc khi biết bọn họ lui tới, trong lòng anh vô cùng không thoải mái, có một phiền não không nói ra được.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“A... Anh nói là chuyện nào!” Quế Noãn Yên đi từ trong hồi ức ra, trả lời lập lờ nước đôi.

Trong lòng cô đang ngầm nghĩ ý tứ trong câu hỏi này của anh Vũ, còn có tại sao hôm nay anh lại xuất hiện ở Bắc Lâm Sơn? Còn đưa xe với Tiết Thế Khải vì mình? Chẳng lẽ anh không sợ thân phận “Arthur” đó bị lộ sao?

Thiên Tập Vũ đang lái xe đưa mắt liếc nhìn cô, “Cảnh Niệm Châu đã trở về Newyork một tuần đúng không? Khi nào trở lại?” di3nd@nBqu.yd0n

Quế Noãn Yên liếc anh một cái, làm sao cô biết được khi nào anh Châu trở lại, cô và anh ấy cũng không phải quan hệ bạn trai bạn gái chân chính, chỉ giả mạo mà thôi, mục đích chính là nhìn phản ứng của anh Vũ, chuyện ngày hôm nay có phải nói rõ anh ấy đang quan tâm mình không?

“Anh Vũ, anh có ý gì? Anh đề ý em là bạn gái người khác sao?” Cô nhẹ giọng hỏi, hai tròng mắt đen không nhúc nhích chăm chú nhìn người đàn ông bên cạnh, chỗ tim “Thịch thịch thịch” nhảy lên không ngừng.

Một hồi lâu sau, Thiên Tập Vũ mới chậm rãi mở miệng, “Nếu như em thích, anh sẽ chúc phúc cho em.”

“Nếu như em không thích?” Trong lòng Quế Noãn Yên hơi bi thương.

“Không thích thì chia tay.” Thiên Tập Vũ đáp lại rất dứt khoát lưu loát.

“Người em yêu không thích em, anh Vũ, anh nói em phải làm gì?” Quế Noãn Yên chăm chú nhìn anh.

Mặc dù mắt Thiên Tập Vũ nhìn phía trước, nhưng vẫn cảm thấy ánh mắt nóng rực của tiểu Yên rơi vào bên mặt mình, cố ý nói sang chuyện khác, “Hôm nay anh cả anh trở lại, nếu không trở về ăn chung một bữa cơm?”

“Không, một nhà các anh đoàn tụ em đi xem nào nhiệt gì! Em cũng không phải là gì của ai.” Quế Noãn Yên uất ức chu mỏ, chuyển mặt ra ngoài cửa xe, không hề để ý tới người nào đó nữa.

Không khí bên trong xe lập tức rơi xuống không độ, hình như ngay cả hô hấp cũng đóng băng, Thiên Tập Vũ không khỏi phiền não, chuyện gần đây thật sự quá nhiều, anh cần suy nghĩ thật kỹ, công việc rất bận, tình cảm cũng rối một nùi, người phụ nữ đã từng thích Bùi Thanh đột nhiên xuất hiện, hơn nữa tiểu Yên và Niệm Châu bắt đầu lui tới, thật sự cắt bỏ không sạch còn loạn!

“Tiểu Yên...”

Quế Noãn Yên không để ý tới anh, chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ uất ức, anh lần nào cũng vậy, lúc nào muốn xuất hiện thì xuất hiện khi đó, hoàn toàn không để tâm đến cảm nhận của cô! Luôn luôn đột nhiên nhảy ra náo loạn hồ nước xuân khi tâm tình của cô đang bình lặng!

Đáng ghét chết đi!

Đột nhiên phanh gấp, khiến cho Quế Noãn Yên hơi sơ suất không đề phòng, đầu “Bụp” một phát đập lên cửa sổ xe, vốn không phải rất đau, nhưng trong lòng rất uất ức, không tự chủ được bật khóc.

“Hu hu...” Nước mắt của cô mãnh liệt trào ra.

“Tiểu Yên, sao rồi? Rất đau sao?” Thiên Tập Vũ vội vàng quay đầu cô lại, rất cẩn thận kiểm tra vết sưng trên trán cô, hơi thở nhẹ nhàng.

“Tránh ra! Em chán ghét anh! Anh có thể đừng tốt với em như vậy không! Không thích người ta còn tốt với người ta như vậy! Anh có biết như vậy sẽ

khuyến cho người ta hiểu lầm không! Thiên Tập Vũ anh chính là tên khốn kiếp!” Quế Noãn Yên tức giận gạt tay anh ra, động tác nhanh chóng mở cửa xe chạy.

Lưu lại Thiên Tập Vũ hoàn toàn kinh ngạc, tay còn đang kinh ngạc khựng lại giữa không trung, chân mày nhú chặt, hai giây sau mới phản ứng kịp, “Đáng chết!”

Sau đó chạy xe đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cục Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 248: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 5

Phần 5:

Editor: Puck - Diễn đàn

Nhà họ Úy.

Thiên Ca Tuệ quyết định hôm nay tự mình xuống bếp chuẩn bị một bàn đồ ăn tối phong phú cho con trai và con gái, một mình ở trong phòng bếp loay hoay xoay quanh, mồ hôi đầm đìa, ngay cả thời gian lau đi cũng không có, may mà có ông xã thân thiết, vẫn đứng bên cạnh giúp bà lau mồ hôi, đưa công cụ.

“Ôi này, anh đi ra ngoài đi, tâm sự với Học Học, thằng nhóc Tập Tập chết tiệt đến giờ còn chưa trở lại.” Thiên Ca Tuệ vừa lật đảo xèng, vừa đẩy ông xã.

“Có Hợp cục cưng với con trai rồi, anh vẫn ở đây với bà xã.” Úy Nam Thừa cười híp mắt đồ thừa không chịu đi ra ngoài.

Trong lòng Thiên Ca Tuệ ngọt ngào, hai người kết hôn đến bây giờ, mặc dù từng ồn ào nhiều lần, nhưng hạnh phúc và ngọt ngào lại chiếm đa số, phần yêu kia đã sáp nhập vào trong máu thịt của nhau, không thể tiếp tục tách ra.

“Ông xã, anh nói giữa Tập Tập và tiểu Yên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đã nhiều năm như vậy, luôn không tiến triển, em nhìn mà sốt ruột, cũng đừng để cho con dâu tương lai của chúng ta bị Châu Châu nhà a Dân cướp đi mới được.” Thiên Ca Tuệ vừa nói vừa ý bảo ông xã đưa cho bà cái đĩa.

“Bà xã, chuyện của bọn nhỏ em cũng đừng tiêu tốn quá nhiều tâm tư, con cháu tự có phúc của con cháu, chuyện tình cảm em đâu để ý được?” Úy Nam Thừa hôn lên thái dương bà xã, dịu dàng khuyên nhủ.

“Mặc dù là nói như vậy, nhưng chuyện lớn hôn nhân của con trai mình em khẳng định phải quan tâm!” Thiên Ca Tuệ liếc nhìn ông xã.

“Đứng, đứng, đứng, bà xã đại nhân ngài anh minh nhất, buổi tối anh tìm Tập Tập nói chuyện một chút được chưa?” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

“Thế mới không sai biệt lắm” Thiên Ca Tuệ hài lòng chu môi.

Cuối cùng, Úy Nam Thừa vẫn bị bà xã đuổi ra phòng bếp, bởi vì bầm ốt đó thật sự quá sắc, thiếu chút nữa sắc đến Úy Nam Thừa chảy nước mắt.

Hợp cục cưng vừa nhìn thấy cha ra ngoài, lập tức hoan hô chạy tới ôm lấy cánh tay cha làm nũng, hiển thị rõ đáng yêu ngây thơ của cô con gái nhỏ.

“Cha, cha mau tới đi, anh cả thật xấu, anh ấy ăn tướng của con, cha nhất định phải thắng lại giúp con.”

Úy Nam Thừa vuốt ve cái trán của cô con gái nhỏ, cưng chiều vô hạn, con bé chính là bảo bối thân thiết của mình, mạnh hơn hai thằng nhóc kia nhiều, thường không thấy bóng người, vẫn là con gái tốt!

Cho nên, ông quyết định cột chặt Hợp cục cưng vào bên cạnh, không thể để cho con bé bị đàn ông hư lừa gạt.

“Cha, rất lâu con không đánh cờ với cha rồi, làm một ván?” Úy Học Nghiêu cười ha hả nói.

“Nhóc này vài năm ở bộ đội, tài đánh cờ không phát triển thêm đi?” Úy Nam Thừa vẫn rất tự hào về hai đứa con trai của mình, con lớn nhất càng ngày càng giống ông, tính tình tổng hợp giữa ông và Tuệ Tuệ, hào phóng không cố chấp; tính tình phúc hắc của con trai nhỏ hoàn toàn kế thừa ông, thậm chí còn phúc hắc hơn ông. Dĩ nhiên, là thương nhân chính là cần phẩm chất này, không tệ! Vô cùng khá! die ennd kdan/le eequhyd onnn

Lúc Thiên Ca Tuệ bưng đồ ăn đi ra, vừa đứng nhìn thấy cả người Hợp cục cưng đang nằm nghiêng trên người cha con bé, không khỏi “Khụ” một tiếng, “Hợp cục cưng, không phải mẹ đã dặn con sao, ngồi phải có tướng ngồi chứ?”

Hợp cục cung lập tức cười hi hi ngồi nghiêm chỉnh, quay đầu lại cười ngọt ngào với mẹ, “Mẹ, người ta đói bụng đến không còn hơi sức.”

“Vậy thì nhanh đi rửa tay tới dùng cơm.” Thiên Ca Tuệ liếc mắt nhìn ông xã.

Úy Nam Thừa rất biết điều buông quân cờ trong tay xuống, nháy mắt với con trai con gái, đi vào phòng bếp giúp một tay bung thức ăn, Hợp cục cung ôm cánh tay anh cả của mình, ghé vào bên tai anh nhỏ giọng nói: “Anh cả, mới vừa rồi nhất định là mẹ đang ghen.”

“Nhóc quý! Em biết.” Úy Học Nghiêu cung chiều vuốt đầu em gái.

“Hi hi...” Hợp cục cung cười đến vui vẻ, bọn họ đều biết cha mẹ rất yêu nhau, cũng rất yêu bọn họ, bọn họ là người một nhà yêu thương lẫn nhau!

“Mẹ, anh hai còn chưa về mà.” Hợp cục cung đang chuẩn bị gấp thức ăn dừng tay một chút.

“Không có việc gì, đói bụng cứ ăn trước, anh hai của con không biết khi nào mới trở về đâu.” Thiên Ca Tuệ xem chừng chắc con trai đi dụ dỗ bà xã rồi, cho nên vẫn không cần chờ nó.

“À, anh hai sẽ không trực tiếp mang chị dâu hai về chứ?” Hợp cục cung cười đến mắt cũng híp lại rồi.

“Ừ, cũng có khả năng.” Úy Học Nghiêu cười nói, gấp một miếng sườn em gái thích ăn nhét vào trong chén con bé.

...

Trong phòng ăn, vẫn còn nhiệt liệt thảo luận, mà trên đường cái xe tới xe lui cũng đang trình diễn một cuộc chơi truy đuổi.

Trên mặt Thiên Tập Vũ lộ vẻ giận dữ lái xe chậm chậm, nhưng Quế Noãn Yên đi trên lối đi bộ lại không nhìn anh một lần, chỉ lo đi của mình, vốn không có khuynh hướng dừng lại. dfienddn lieqiudoon

Anh không nhận được nữa quay cửa xe xuống, lạnh lùng phun ra hai chữ, “Lên xe.”

Quế Noãn Yên bực mình trong lòng, anh kêu em lên xe em liền lên xe! Tại sao có thể nghe lời anh như vậy! Hừ! Càng thêm cố ý đi vào trong đám người, nhìn cũng không nhìn người nào đó một lần.

“Quế Noãn Yên!” Thiên Tập Vũ cắn răng nghiêng lợi kêu lên, nhưng rõ ràng không có ai thèm đoái hoài đến anh, ngược lại đưa đến ánh mắt kỳ quái và chỉ chỉ chỏ chỏ của người đi đường, thật sự khiến cho anh quần bách tới cực điểm!

Tức giận dừng xe lại, mở cửa xe, sai bước đi về phía cô gái nhỏ cứng đầu kia, “Đừng làm rộn.” Anh túm lấy cánh tay cô.

“Buông em ra! Người nào náo loạn với anh!” Quế Noãn Yên muốn tránh thoát sự kiềm hãm của anh, đáng tiếc sức lực nam nữ cách xa quá lớn, vốn không có cách nào dùng sức.

“Không làm khó liền lên xe, anh đưa em về nhà.” Tròng mắt đen của Thiên Tập Vũ chăm chú nhìn cô.

“Em cũng không phải không có chân! Tự em có thể trở về.” Quế Noãn Yên gào to.

Thiên Tập Vũ quay đầu bù xù của cô lại, khóa chặt mắt cô, cố gắng chậm giọng điệu lại, “Đừng quên, chuyện em tự mình chạy đi đua xe vẫn còn chưa xong.”

“Hừ! Anh mà dám nói cho cha mẹ em biết, em sẽ nói cho bác Úy và dì Thiên anh cũng chơi đua xe!” Quế Noãn Yên cũng không cam chịu yếu thế, anh uy hiếp em vậy em cũng uy hiếp anh!

Tròng mắt đen của Thiên Tập Vũ tóe lửa trừng mắt nhìn người phụ nữ nhỏ trước mắt, chuyện mình đua xe vốn chỉ có anh cả và Mộ Triều biết, sau vạn bất đắc dĩ mới nói cho Noãn Yên, anh có thể tưởng tượng được sau khi cha mẹ biết sẽ có phản ứng như thế nào, tuyệt đối nghiêm lệnh cấm chỉ. Bởi vì ở trong lòng bọn họ những thứ này là hạng mục vận động cực kỳ nguy hiểm, để đề phòng bọn họ lo lắng, bản thân mình luôn chú ý cân nhắc chừng mực. die,n; da.nlze.qydo/nm

“Em đang uy hiếp anh?” Ngón tay lạnh như băng của anh nâng cằm Noãn Yên lên, hô hấp nóng rực phun lên mặt cô.

“Là anh uy hiếp em trước đây! Chẳng lẽ chỉ cho phép quan đốt lửa, lại không cho phép dân chúng đốt đèn?” Quế Noãn Yên quật cường hất cằm lên, trừng to mắt mà nhìn người nào đó.

(*) Cho phép quan đốt lửa, không cho phép dân chúng đốt đèn: Điền Đẳng thời Tống làm quan trấn giữ một châu, bắt mọi người phải ký hủy tên mình (vì chữ “Đẳng” trong tên của y có nghĩa là “lên”, nhưng do cùng âm với “Đẳng” có nghĩa “đèn” cho nên y không cho người xung quanh dùng bất cứ chữ nào có âm “Đẳng”). Kẻ xúc phạm điều luật của y bị cho ăn hèo, cho nên bá tánh nguyên một châu đành phải gọi “đẳng” (đèn) là “hỏa” (lửa). Vì vậy đến ngày Tết Nguyên Tiêu thấp đèn, quan Phủ doãn cho phép dân cư trong khu vực du ngoạn thường lãm, đẳng bố cáo rằng: “Bổn châu án chiếu quán lệ, phóng hỏa tam thiên” (Châu mình theo thường lệ, thấp đèn ba ngày — viết vậy có khác gì là cho phép “phóng hỏa” — đốt lửa ba ngày, vì chuyện đó mà viết hai câu đối: “Chỉ chuẩn châu quan phóng hỏa, bất hứa bách tính điểm đẳng” (Chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho bá tánh thấp đèn). Bá tánh ai ai cũng vừa tức tởm vừa buồn cười. Ngày Tết thấp đèn mà chữ “đẳng” không cho dùng thì còn ra thể thống gì nữa! Có người mượn hai câu đó sau này trở thành một thành ngữ lưu truyền đến ngày nay. Người ta dùng nó để hình dung bọn quan lại xấu xa hoành hành bá đạo, chèn ép dân lành, cho nên bỏ

chẳng làm quan, hành hiệp giang hồ. Hay có thể hiểu là ích kỷ, mình làm được nhưng kẻ khác không làm được.

Hai người mắt to trừng mắt to, lỗ mũi đối với lỗ mũi, hơi thở nóng bỏng của nhau phun lên gò má hai người, nhiễm lên vẻ đỏ ửng, bốn cánh môi cũng gần trong gang tấc, chỉ cần lại gần nhẹ phía trước, có thể dán lên.

Quế Noãn Yên bị anh bóp đau cằm, cực kỳ tức giận định cắn mũi anh, giống như khi còn bé vậy, kết quả -

Kết quả đầu Thiên Tập Vũ hơi ngửa ra, không cắn được lỗ mũi, lại cắn lên môi rồi, lần tiếp xúc thân mật này, khiến trong lòng hai người đồng thời sinh ra xúc cảm khác thường, mềm mại, tê dại, cào lòng người.

“Ừnh...” Quế Noãn Yên không ngờ lại cắn lên môi anh, gương mặt nhanh chóng đỏt lên thành đỏ như trái cà chua, nhất thời ngáy ngẩn không biết nên làm sao.

“Thì ra tiểu Yên gặp gặp với anh như vậy?” Thiên Tập Vũ cũng không biết tại sao, tâm tình đột nhiên rất tốt, nâng khóe môi lên trêu ghẹo nói.

“Ai... Ai gặp gặp với anh! Em... Em chỉ không cẩn thận... Cẩn phải mà thôi.” Quế Noãn Yên túng quẫn đến muốn tìm một cái lỗ để chui vào, thật mất thể diện!

Thiên Tập Vũ híp mắt nhìn cô một lúc, từ lông mi vẫn run rẩy đến môi đỏ mọng hơi nhếch lên, nơi tim không nhịn được nhảy lên, tầm mắt chợt bắt đầu mơ hồ, chỉ thấy hai cánh môi đỏ mọng mê người này, còn lại tất cả không thấy.

Có câu nói “Động lòng không bằng hành động”, trong lòng anh nghĩ như thế nào, cũng quả thật làm như vậy.

Khi hai đôi môi một lần nữa dán lên, trên người hai người nhanh chóng vọt lên một dòng điện xa lạ, tê tê dại dại tản đi khắp tứ chi bách hại, khiến cho ý thức của người ta cũng bắt đầu mơ hồ.

Mềm như vậy, thơm ngọt như vậy...

Thiên Tập Vũ hơi không khống chế nổi, từ lướt qua môi bắt đầu rồi đến chậm rãi mút vào, hút, gặm cắn, mỗi một cái đều thở hổn hển, mang theo hơi thở điên cuồng, hai cánh tay càng thêm chặt chẽ ôm lấy cô vào trong lòng mình.

Giờ phút này Quế Noãn Yên đã bị rơi vào trong mộng ảo, cả người mềm nhũn không làm được gì, chỉ có thể dựa vào trên người anh, để đề phòng mình ngã xuống, giữa răng môi đều là hơi thở cô xanh đặc biệt trên người anh, khiến cho cô mê say.

Nụ hôn này, hơi mãnh liệt, hơi kích thích dữ dội, nhìn thấy mà khiến người đi qua đi lại bên đường choáng váng, rồi rít tặc lưỡi hít hà, có tán thưởng cũng có chửi đổng.

“Anh xem, bọn họ hôn kích thích mệnh môn bao nhiêu! Thật hâm mộ!”

“Trời ạ, nếu như bạn trai tớ cũng có thể hôn tớ như vậy ở trên đường, quả thật lãng mạn chết mất!”

“Người tuổi trẻ bây giờ! Thật sự bại hoại nếp sống xã hội! Không có việc gì đi học tập người nước ngoài cái gì! Trên đường cái còn hôn khó tách rời như vậy! Quả thật dạy hư đứa bé!”

...

Giờ phút này trong đầu Quế Noãn Yên hoàn toàn là bột nhão, không nghe vào cái gì, cô biết anh Vũ hôn mình, hơn nữa còn là một nụ hôn điên cuồng ngọt ngào như vậy, khiến cho cô không phân rõ đồng tây nam bắc rồi.

Cái gì gọi là lý trí đáng chết, tức giận đáng chết, tất cả hòa tan trong nụ hôn tình ý liên miên này, hai cánh tay chậm rãi ôm cổ anh Vũ, thử đáp lại anh.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 249: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 6

Editor: Puck -

Kết quả rước lấy đáp lại mãnh liệt hơn, hôn hít cách thức tiêu chuẩn rất thuần túy và tinh khiết, rất nhanh, hai người liền khó thở rồi, nhất là Quế Noãn Yên, cảm giác sắp hít thở không thông, thân thể mềm mại xụi lơ trong ngực Thiên Tập Vũ, gương mặt ửng đỏ.

Một phút, hai phút... Mười phút...

Giống như một thế kỷ trôi qua, hai người mới thờ hờn hờn tách nhau ra, Quế Noãn Yên vẫn còn đầu óc choáng váng không phân rõ tình huống, môi đỏ mọng khẽ sưng, bên khóe miệng còn chảy xuống một giọt chất lỏng trong sáng thuần khiết, trông mắt đen ướt nhẹp như nai con vô tội lại mở mắt nhìn người đàn ông trước mắt.

Thiên Tập Vũ bị cô nhìn đến bụng dưới nóng ran, hầu kết không nhịn được lặn mấy cái, đôi môi một lần nữa che kín lên, cánh môi hương vị ngọt ngào của tiểu Yên khiến cho lòng anh sinh ngọn sóng, có một cảm giác khác lạ lạng lẽ lan tràn trong lòng anh.

Sau khi hai người tách ra lần nữa, Quế Noãn Yên mắc cỡ gương mặt ửng đỏ, đầu chôn trong ngực Thiên Tập Vũ không chịu chui ra, mặc dù tính tình cô luôn độc lập riêng biệt, nhưng về phương diện tình cảm vẫn trống rỗng, một lòng chỉ thích anh Vũ, làm như không thấy những người đàn ông khác có lòng và theo đuổi. dĩ3n~d@n'3q21y"d0n

“Lên xe đi.” Thiên Tập Vũ cản tai Quế Noãn Yên nhẹ giọng nói ra, thấy cô không có phản ứng, không khỏi cười khê, “Thế nào? Không nhớ đi à?”

Quế Noãn Yên rên rỉ một tiếng nheo cánh tay anh một phát, cúi đầu chui vào trong xe, đều do anh Vũ không tốt, luôn phả hơi vào trong lỗ tai mình, khiến cho cả người cô đều tê tê dại dại, hơn nữa giọng nói của anh đặc biệt khàn khàn, khiến cho tim cô “Thịch thịch thịch” nhảy loạn lên.

Dọc theo đường đi, hai người đều rất trầm mặc, chỉ có điều thỉnh thoảng sẽ có vài lần trao đổi ánh mắt, mỗi một lần đều khiến cho gương mặt Quế Noãn Yên đỏ thêm một vòng, có thể còn kiều diễm hơn hoa hồng đỏ, tình cảm giữa hai người lạng lẽ nảy sinh.

“Đi nhà anh?” Thiên Tập Vũ nghiêng đầu hỏi.

“... Không muốn.” Trong lòng Quế Noãn Yên vui mừng, nhưng cô biết với dáng vẻ này của mình đi nhà anh, di Thiên khẳng định liếc mắt một cái đã nhìn ra, hơn nữa anh Nghiêu và Hợp Hợp đều ở đó, ngượng chết!

Thiên Tập Vũ liếc mắt nhìn sắc mặt tiểu Yên ửng đỏ, cũng không miễn cưỡng cô, trước đưa cô đến cửa nhà, còn rất ga lăng mở cửa xe giúp cô, thấy đôi môi đỏ mọng hơi sưng của cô thì không nhịn được tâm thần nhộn nhạo, hầu kết khó nhịn lặn hai cái.

Quế Noãn Yên thấy anh ngây ngốc nhìn mình, trong lòng ngọt ngào, khẽ nhón chân lên, nghiêng người khê hôn lên bên mặt anh một cái rồi nhanh chóng chạy vào nhà, lưu lại người đàn ông nào đó đang kinh ngạc.

Khoảnh khắc khi thấy cánh cửa đóng lại, mới như có điều suy nghĩ giờ cánh tay lên, sờ chỗ vừa được tiểu Yên hôn, cảm xúc mềm mại kia thật sự quá mức tốt đẹp, khóe môi không tự chủ nhếch lên nở nụ cười có thể được gọi là “Ngọt ngào”.

Đây tuyệt đối là lần đầu tiên xưa nay chưa từng có, nếu như bị anh trai anh hoặc đám bạn tốt kia thấy, nhất định sẽ sợ hãi than là kỳ tích, cũng mượn cơ hội này nhạo báng anh một phen.

Già Đại thấy con gái với gương mặt đỏ ửng chạy vào nhà, đang chuẩn bị hỏi con bé ăn cơm không, kết quả thấy con bé “Bịch bịch bịch” chạy lên lầu rồi, ngọt ngào trong mắt nhìn không sót một chút gì, bà không khỏi đưa mắt ra ngoài cửa sổ nhìn một chút, quả nhiên thấy Tập Tập xoay người lên xe, ánh mắt sáng ngời, thì ra là thế! Trong lòng vui sướng, chẳng lẽ nói hai đứa này đã bắt đầu lui tới rồi hả?

Mấy bước chạy vội ra bên cạnh ông xã Quế Bá Lăng đang ngồi trên ghế sa lon xem báo, ôm cánh tay ông ấy nói: “Ông xã, mới vừa rồi em thấy Tập Tập đưa tiểu Yên về, giữa hai đứa nó có gì không đúng!”

“Không đúng cái gì?” Quế Bá Lăng đề từ báo xuống hỏi, ông có một cô con gái bảo bối như vậy, từ nhỏ đến lớn đều yêu thương đến tận tâm can, chỉ hy vọng con bé có thể gặp được một cậu thanh niên tốt.

Có thể nói ông nhìn Thiên Tập Vũ lớn lên, biết gốc biết rễ biết tính tình, cũng rất hài lòng với con rể tiêu chuẩn này, nhưng mấy năm qua nó luôn chọc cho con gái đau lòng, khó tránh khỏi ấn tượng về thằng bé hơi không được tốt rồi, ngược lại dần nghiêng về Cảnh Niệm Châu, cảm thấy thằng bé này có thể cho con gái hạnh phúc. dieendaanleequydom

“Anh không thấy tiểu Yên với vẻ mặt ngọt ngào chạy lên lầu sao! Hơn nữa đôi môi còn hơi sưng, em đoán, hai đứa hôn môi.” Già Đại luôn thiên vị Thiên Tập Vũ, cho nên rất vui mừng khi thằng bé và con gái rốt cuộc có tiến triển thực chất.

Vậy mà, bà lại quên ông xã nghiêng về Cảnh Niệm Châu.

“Cái gì? Thằng nhóc thúi này! Lại dám cưỡng hôn con gái bảo bối của tôi! Xem tôi có dạy dỗ nó một trận tử tế không!” Quế Bá Lăng tức giận nói.

Già Đại không vui cau mày, “Ông xã, anh đây là đang ghen con gái rốt cuộc có bạn trai! Không phải anh không biết chuyện tiểu Yên thích Tập Tập, hiện giờ hai đứa phát triển tới mức này, anh nên vui mừng mới đúng.”

“Bà xã, em không cảm thấy Châu Châu thích hợp với tiểu Yên hơn Tập Tập sao?”

“Không cảm thấy. Tính tình Châu Châu quá mức ôn hòa, là một người hiền lành, tất cả đều khiến cho người ta có cảm giác như tắm gió xuân, không hề xứng với tính tình bộp chộp nóng nảy của tiểu Yên chút nào.”

“Tính tình ôn hòa không tốt sao? Người đàn ông như vậy mới có thể dựa vào.” Quế Bá Lăng không đồng ý với quan điểm của bà xã.

“Vậy chúng ta ly hôn, anh không hề ôn hòa chút nào, cũng không đáng tin cậy!” Già Đại tức giận nói.

→00→|||

Đầu Quế Bá Lăng đầy vạch đen, sao bà xã anh có thể đưa anh ra so sánh như vậy?

“Bà xã, chúng ta đã kết hôn hơn hai mươi năm, anh có đáng tin cậy hay không em còn không biết sao?”

“Hừ! Em đương nhiên biết. Nhưng con gái do em sinh, chuyện lớn hôn nhân của con bé phải do em định đoạt! Anh đây là tình yêu con gái quá nặng!”
Già Đại đứng lên chống nạnh nói, trợn mắt nhìn người nào đó một cái rồi lên lầu.

Quế Bá Lăng ngồi trên ghế sa lon hơi dờ khóc dờ cười, anh có tình yêu con gái quá nặng? o (´ □ `)o

Sau khi trở lại phòng, Quế Noãn Yên nằm lý trên giường suy nghĩ tới tâm tư nhỏ bé của mình, trong đầu đều không tự chủ hiện lên tình cảnh mới vừa rồi anh Vũ hôn mình, suy nghĩ một chút đều rất mắc cỡ ~ hơn nữa còn trên đường cái, nhiều người nhìn như vậy...

Ngón tay như có như không núp chặt làn váy búp bê Barbie, đầu lưỡi liếm liếm đôi môi ướt át, phía trên đó còn lưu lại mùi vị anh Vũ, trong miệng cũng thế, khiến cho cô không nhận được tình tế hiểu ra, hiểu ra tốt đẹp kịch liệt vừa rồi.

A! Quá mắc cỡ! Vội kéo chăn che hai gò má nóng bỏng của mình, giống như nam nữ rơi vào trong tình yêu cuồng nhiệt, có một ngọt ngào cũng có vẻ lo lắng lo sợ, ngọt ngào bởi vì mới vừa hôn, lo sợ bởi vì tuy rằng anh Vũ hôn cô, nhưng không nói thích cô, càng không nói muốn cô làm bạn gái anh...
die~nd a4nle^q u2l ydo^ n

Nghĩ đến những chuyện này, trong lòng cô liền dâng lên chút mắt mờ mờ, tím búp bê Barbie làm bầm lâu bầu: Em nói đi, có phải anh Vũ cũng thích chị không?

Cô cố ý nắm mũi búp bê Barbie, bản thân giả bộ một giọng nói khác đến trả lời: Không thích, nếu như anh ấy thích chị đã sớm thổ lộ với chị, cần gì chờ tới bây giờ? Anh ấy tổn thương chị rất nhiều lần rồi, tiểu Yên chị không thể vẫn tiếp tục ngu ngốc như vậy!

Sau đó cô lại đổi thành giọng nói của mình: Không, anh Vũ yêu thích chị, bằng không anh ấy sẽ không hôn chị, còn... Hôn hai lần...

Búp bê Barbie: Dứa ngốc! Người đàn ông đều dễ dàng mê hoặc vì tình nhất thời, hôn chị không có nghĩa là anh ấy thật sự thích chị.

...

Oa oa oa! Thật phiền mà!

Quế Noãn Yên tức giận nhét búp bê Barbie vào giường, bản thân chui vào trong chăn, cầm điện thoại di động lên định gọi điện thoại hỏi anh vì sao lại hôn mình, sau khi hôn xong ngay cả bày tỏ một chút cũng không có, hại trong lòng cô hoàn toàn tâm thần thất thối, thật đáng ghét!

Sau khi tìm ra tên anh trong danh bạ, lại bắt đầu do dự, lỡ như anh ấy thật sự không phải thích mình mà hôn mình thì làm như thế nào? Có phải nên cho anh chút thời gian để suy nghĩ một chút không?

Haizzz... Phiền chết được! Thôi, hiện giờ chắc anh đang ngồi ăn cơm với người nhà, vẫn để ngày mai đi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Căn cứ vào con trai vào cửa, Thiên Ca Tuệ xác định hôm nay con trai vô cùng vui mừng, nếu không vì sao khoe miệng vẫn luôn treo nụ cười, còn cười đến... Giống như vô cùng ngọt ngào?

Chẳng lẽ thằng bé và tiểu Yên lui tới rồi hả?

“Anh hai, hôm nay anh rất vui đó!” Hợp cục cùng cười hi hi nhảy tới bên cạnh anh hai, khoác cánh tay anh, cả người cũng treo trên người anh trai, nói cười riu rít.

“Có không?” Thiên Tập Vũ lập tức che giấu nụ cười, khôi phục vẻ mặt nghiêm túc trước kia. die nda nle equ ydo nn

“Đương nhiên có rồi! Anh cả có phải cũng thấy không?” Hợp cục cùng đầu môi nhìn về phía anh cả của cô.

“Ừ, nhìn thấy.” Ủy Học Nghiêu vội phụ họa.

“Hợp cục cùng, nhanh ngồi xuống dùng cơm, Tập Tập cũng thế, chỉ chờ mình con đây.” Thiên Ca Tuệ vội kêu con trai và con gái ngồi xuống.

“Mẹ, bữa tối nay thật phong phú, nhất định là mẹ tự mình xuống bếp đúng không?” Thiên Tập Vũ thật lòng khen ngợi nói.

“Anh con khó có được một lần trở về, mẹ còn không nhân cơ hội này trở chút tài nấu nướng sao!” Thiên Ca Tuệ cười híp mắt nói, hai con trai và cô con gái nhỏ này chính là kiêu ngạo của bà.

“Sao không mang tiểu Yên về ăn cơm?” Ủy Nam Thừa giống như vô tình hỏi.

“Phụt!” Một miếng cơm trong miệng Thiên Tập Vũ thiếu chút nữa phun ra.

Hai người Úy Học Nghiêu và Hợp cục cùng đồng thời nhìn Thiên Tập Vũ cười “Ha ha”, Thiên Ca Tuệ cũng cặp mắt bùng lên trái tim, bà vẫn cực kỳ chú ý tới chuyện hôn nhân của con trai, nếu như Tập Tập và tiểu Yên kết hôn, vậy chẳng phải bà sẽ làm bà nội trẻ tuổi nhất rồi sao, wow ha ha...

“Cha, hôm nay người một nhà chúng ta ăn cơm, con mang cô ấy về làm gì?” Thiên Tập Vũ trả lời mất tự nhiên, mặc dù mới vừa rồi anh có mời tiểu Yên về nhà ăn cơm, nhưng bị từ chối dĩ nhiên muốn tìm lý do khác, huống chi anh còn chưa nghĩ ra chuyện mới vừa rồi mình nhất thời xúc động hôn tiểu Yên đấy.

“Tiểu Yên vốn chính là người một nhà chúng ta!” Thiên Ca Tuệ tiếp lời.

“Đúng vậy đó! Chị Yên là chị dâu hai tương lai của em!” Hợp cục cùng phối hợp với mẹ mình, cười đến vui sướng.

Thiên Tập Vũ không để lại dấu vết trừng mắt về phía con bé, để cho con bé đứng cùng với mẹ ồn ào lên, Hợp cục cùng là ai? Con bé chính là ngôi sao nhỏ tai họa chỉ sợ thiên hạ không loạn, từ nhỏ đến lớn gây sự không ít, chỉ có điều cũng may, con bé có cha và hai anh trai thương yêu con bé đều rất vui lòng dọn dẹp tàn cuộc cho con bé, cho nên...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cục Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 250: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 7

Editor: Puck - Diễn đàn

“Cha, anh hai dùng ánh mắt lăng trì con.” Hợp cục cùng dẫu môi làm nũng, vừa nói vừa ngoẹo đầu về phía cha ý lại, dáng vẻ bé gái ngây thơ đáng yêu.

Lúc này ngay cả Thiên Ca Tuệ cũng đứng về phía con gái, “Hợp cục cùng nói không sai, con và tiểu Yên cũng nên quyết định, chuẩn bị lúc nào kết hôn đây?”

“Phụt!” Thiên Tập Vũ một lần nữa mắc nghẹn, mẹ của anh thật sự nói lời kinh người, thậm chí kết hôn cũng lời ra.

Úy Học Nghiêu cười ha hả chen vào nói, “Anh thấy đề nghị của mẹ không tệ.”

“Đúng đấy, đúng đấy, người ta cũng muốn có một người chị gái.” Hợp cục cùng ngoẹo đầu cười đến mặt đỏ dỏm đáng yêu.

“Khụ... Khụ... Anh cả còn chưa kết hôn, con gấp cái gì.” Thiên Tập Vũ rất bất đắc dĩ, hai người phụ nữ trước mắt anh thích nhất một là mẹ yêu quý của anh, một chính là em gái bảo bối Hợp Hợp của anh, anh cơ bản không từ chối khi hai người này nói lên yêu cầu, giờ tốt hơn rồi, kết hợp lại đối phó anh.

Về phần tiểu Yên, anh cũng vẫn coi cô như em gái mà, nhưng lại không hoàn toàn là em gái, cảm giác không giống như với Hợp cục cùng.

Nhất là tối nay sau khi hôn cô, cảm giác kỳ quái đó lại trở về rồi, chẳng lẽ... Minh thật sự thích cô ấy?

“Chuyện không liên quan đến anh, cũng đừng lôi anh vào!” Úy Học Nghiêu liếc nhìn em trai, thằng nhóc này! Lúc này mới biết anh đây là anh cả, bình thường ở đâu ra chứ?

Thiên Tập Vũ bất đắc dĩ nhún nhún vai, làm anh em, vào thời khắc nguy nan, dù sao cũng phải chia sẻ một chút đi!

“Học Học, thật ra con có thể suy tính.” Thiên Ca Tuệ chuyển sang con lớn nhất, đứa nhỏ này cả ngày ngây ngô ở bộ đội, nào có cơ hội tiếp xúc với con gái! Mật Mật định làm con dâu với thằng bé khi còn nhỏ khẳng định không thể, mà Tinh Tinh, trái lại là thí sinh con dâu lý tưởng rất phù hợp với cảm nhận của bà, hình như người ta ở Hương Cảng xa xôi! Nước xa không cứu được lửa gần. d1en d4nl 3q21y d0n

Lúc này đến lượt Thiên Tập Vũ cười anh cả, ai bảo vừa rồi anh cười mình, lúc này cũng bị mẹ tóm được rồi?

“Khụ... Mẹ, bây giờ chúng ta thảo luận chuyện của Tập Tập và tiểu Yên, chuyện của con để sau rồi nói.” Úy Học Nghiêu ho nhẹ một tiếng.

Thiên Tập Vũ trừng mắt liếc anh cả, cái gì gọi là để sau lại nói? Đánh nhanh thắng nhanh mới đúng.

“Tuệ Tuệ, bọn nhỏ khó khăn trở lại một chuyện, hay là ăn cơm trước đi, sau khi ăn xong lại thảo luận tiếp.” Úy Nam Thừa rất kịp thời giải vây cho hai con trai, ông cũng từng như vậy, biết rõ khổ sở khi bị cha mẹ thúc giục cưới, cho nên có thể thông cảm cho tâm tình của hai đứa con trai bây giờ, bọn chúng còn trẻ, có thể chơi hai năm nữa.

Úy Học Nghiêu và Thiên Tập Vũ cảm kích vô hạn nhìn cha mình, biết con không ai khác ngoài cha!

“Nào, Học Học, con nhất định phải ăn nhiều một chút, thức ăn trong quân đội ngon không?” Thiên Ca Tuệ hiểu rõ ý tứ ông xã, liền thuận theo xuống một bậc thang, chuyện lớn hôn nhân ấy mà, không thể quá nóng vội.

Ngay sau đó cười ha hả gấp thức ăn cho hai đứa con trai, còn sờ mặt con trai lớn, nói thẳng bé gầy.

“Mẹ, con cũng gầy.” Thiên Tập Vũ ghen, mỗi lần anh cả trở về đều được đối xử tốt đến khiến cho anh ghen tỵ!

“Anh hai, em gấp cho anh.” Hai bên má Hạp cục cưng có lúm đồng tiền vô cùng dễ thương.

“Đứa nhỏ này, đã bao lớn rồi còn ghen, anh trai con mấy tháng mới về nhà một lần, con mỗi ngày đều ở nhà.” Thiên Ca Tuệ cười ha hả dí trán con trai nhỏ, mặt cưng chiều. [dinendian.loqidjon](#)

Bà tự nhận đều không thiên vị ba đứa con, đối xử như nhau, đều là thịt từ trên người bà rót xuống, đều là tâm can bảo bối của bà.

Một nhà năm người, vui vẻ hòa thuận, không khí gia đình đặc biệt ấm áp, sau khi ăn xong cơm tối, mọi người ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách vừa xem ti vi vừa nói chuyện phiếm, cười nói thật vui.

“Cha, mẹ, chủ nhật này trường học của chúng con tổ chức một chuyến cho học sinh đi Hương Cảng thăm quan triển lãm Úc Sâm, con muốn đi chơi một chút.” Hạp cục cưng ngồi giữa cha và mẹ, mỗi tay ôm một, tròn mắt đen sáng trong suốt lông lánh ánh sáng.

“Chủ nhật? Một ngày chơi cái gì?” Úy Nam Thừa hỏi.

“Hai ngày, buổi sáng thứ bảy bay, buổi chiều chủ nhật về.”

“Trường học có quy định mỗi học sinh đều phải đi không?”

“Không phải, tự nguyện, nhưng mà người ta muốn đi mà?” Hạp cục cưng nghe được ý tứ của cha mình, vội vàng ôm cánh tay cha làm nũng.

“Cha, nhà bác Thư và dì Hoắc ở Hương Cảng, con gọi điện để Cách Cách ra sân bay đón Hạp cục cưng, không có việc gì.” Thiên Tập Vũ nhìn ra em gái rất thích đi chơi, liền nói chuyện giúp con bé.

“Ông xã, em thấy được đó, khi Hạp cục cưng còn bé chúng ta mang con bé đi qua Hương Cảng rất nhiều lần, trên căn bản cũng quen thuộc, hơn nữa nhà chị Phi Phi ở đó, có gì không yên lòng.” Thiên Ca Tuệ sờ tóc con gái, thoáng cái Hạp cục cưng đã mười sáu tuổi, không còn là cô gái nhỏ năm đó cả ngày la hét đòi mẹ.

Hạp cục cưng cảm kích liếc nhìn mẹ và anh hai, sau đó tội nghiệp nhìn cha mình, “Cha, con bảo đảm con sẽ rất ngoan, sẽ không chạy loạn, bảo đảm nghe lời chị Cách Cách nói.” [diee ndda fileeq uysd doon](#)

Một trong những nguyên nhân khiến Úy Nam Thừa rất không tình nguyện để con gái đi Hương Cảng, chính bởi vì cậu con trai nhỏ Thư Nhĩ Hoàng nhà họ Thư, cảm giác ánh mắt cậu ta nhìn Hạp cục cưng vô cùng rùng rợn, điểm này khiến cho ông rất không thích, con gái chính là bảo bối của ông, sao có thể bị người đàn ông khác mơ ước chứ?

Cũng có khả năng mình suy nghĩ nhiều, Hạp cục cưng và thằng nhóc Hoàng Hoàng kia cũng đã có hai năm không gặp mặt rồi? Nói không chừng nó đã có bạn gái, là mình buồn lo vô cớ rồi.

“Ừ, nhất định phải chú ý an toàn, đừng chạy khắp nơi biết không?” Úy Nam Thừa dặn dò con gái lần nữa.

“Ok, con biết rõ mà, người ta cũng không phải đùa bé.” Hạp cục cưng phồng má chu môi.

“Con không phải là đứa bé thì là gì? Người bạn nhỏ mười sáu tuổi vị thành niên.”

Hạp cục cưng nghịch ngợm le lưỡi với cha, sau đó như một lần khồi ngồi vào giữa hai anh trai, ôm bờ vai bọn họ nói nhỏ, một chút cũng không hề có đáng về điểm đậm nho nhả của con gái.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sân bay quốc tế Hương Cảng.

Một đám nam nữ thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi tinh thần tràn trề nhựa sống ríu rít đi ra khỏi sảnh chính sân bay, trong đó có một trái cầu màu vàng nhạt ấm áp cực kỳ gây sự chú ý, giống như một tia nắng ấm trong ngày mùa đông, chiếu vào trong lòng mọi người.

Hôm nay Thư Nhĩ Hoàng mặc thật giản dị, áo khoác ngoài bằng len dạ màu đen, nơi bả vai còn có hai lon cầu vai, giống như kiểu áo khoác mà nam chính trong phim Hàn hay mặc, đẹp trai đến khiến người ta không dời tầm mắt được.

Giờ phút này, hai tay anh ôm ngực, lười biếng tùy ý dựa vào cây cột, mắt nhìn thẳng phía trước, khóe miệng còn nhếch lên ý cười nhạt, cực kỳ quyến rũ. [di ien n#dang# yuklle e#q qiqi on](#)

“Hợp cực cưng.” Giọng anh trầm thấp mà đầy cuốn hút, người ta nghe mà tê tê dại dại.

Úy Hợp Hợp đang cười cười nói nói với các bạn học, hoàn toàn không chú ý tới người đàn ông nghiêng người dựa phía trước, chột nghe có người gọi nhũ danh của mình, không khỏi kinh ngạc nhìn sang.

Trời ạ! Lại là – châu chấu thú!

(Đây là biệt danh cô đặt cho anh khi còn bé, vẫn kéo dài dùng đến bây giờ, dĩ nhiên, Thư Nhĩ Hoàng không biết. Nếu không, trừng phạt sẽ rất nặng.)

Sao lại là anh?

“Wow! Rất đẹp trai nha!” Có nữ sinh nhỏ kinh ngạc kêu lên.

“Anh ấy quả thật giống hắc mã vương tử trong mộng của tớ như đúc! Đẹp trai ngây người! Hơn nữa đáng vẻ lưu manh khi cười lên thật giống như Song Seung He-on thần tượng của tớ!” Lại một nữ sinh nhỏ kêu lên.

“Rõ ràng giống như Lương Triều Vĩ!”

“Nào có già như vậy chứ! Người ta thoát nhìn rất trẻ tuổi đó!”

“Tớ cũng không chỉ số tuổi, tớ nói là cảm giác đó! Thật là!”

...

Nam sinh đều mang theo ánh mắt thương thức và thù địch nhìn Thư Nhĩ Hoàng, nhất là anh ta lại biết tiểu công chúa Úy Hợp Hợp trong lớp bọn họ, đây chính là đối tượng thầm mến trong lòng tất cả nam sinh nhỏ đó!

Úy Hợp Hợp mặc một chiếc áo lông ngắn màu vàng nhạt, đội một chiếc nón len màu trắng gạo, trên đỉnh đầu còn có một cục tròn tròn, đặc biệt dễ thương, cô nhìn bốn phía, nghi ngờ mở miệng, “Không phải anh hai nói chị Cách Cách sẽ đến đón mình sao?”

Thư Nhĩ Hoàng hơi híp mắt lại nhìn cô, sao cô nhóc kia lại ghét mình như vậy? Nhìn thấy mình ngay cả tiếng anh tối thiểu cũng không gọi, còn hỏi anh sao Cách Cách không tới, thật sự khiến người ta căm tức.

Hai năm không gặp, cô ngược lại trở mã duyên dáng yêu kiều rồi, chỉ có điều tính ngây thơ trẻ con trên mặt vẫn không mất đi, xem ra bản thân mình còn phải đợi một chút.

“Khụ... Anh tới đón em không được sao?”

“Ừ, nhưng... Em muốn gặp chị Cách Cách.” Úy Hợp Hợp chần chừ mở miệng.

“Nhìn thấy anh thì tương đương với nhìn thấy chị ấy, chẳng lẽ em quên anh chị là sinh đôi khác trứng sao?” Thư Nhĩ Hoàng lại gần bên tai Úy Hợp Hợp, nhỏ giọng nói ra, cổ ý phun khí nóng lên bên tai trắng nõn của cô, khiến cho cô ngứa ngáy khó nhịn.

“Hợp Hợp, đi nhanh một chút đi, rút lại phía sau rồi.” Thẩm Vĩ Vĩ ngồi cùng bàn khẽ lôi kéo tay áo của cô.

“Mọi người cứ đi chơi vui vẻ đi, Hợp Hợp đi theo anh là được.” Thư Nhĩ Hoàng kéo tay Úy Hợp Hợp đi tới bãi đậu xe.

“Em không muốn đi theo anh, buông tay ra! Buông tay ra... Châu chấu thú!” Úy Hợp Hợp cảm thấy hơi sức của anh thật sự quá lớn, bóp tay mình đau quá, nhất thời không suy xét kỹ bật thốt biệt danh của người ta ra.

“Mới vừa rồi em gọi anh là gì?” Thư Nhĩ Hoàng xoay người, trong tròng mắt đen chớp động tín hiệu nguy hiểm, cô nhóc thú này! Khăng định gọi như vậy ở sau lưng mình rất nhiều lần!

Úy Hợp Hợp không nói lại được, ưỡn bộ ngực nhỏ lên, quật cường ráng chống chọi, “Không... Không có gì.”

“Không có gì? Em chắc chắn là không có gì không?” Trong giọng nói của Thư Nhĩ Hoàng bao hàm vẻ uy hiếp, tay nắm bàn tay cô chậm rãi thắt chặt, như có như không vuốt ve thịt non trong lòng bàn tay cô.

“Oa hu hu... Người lớn bắt nạt con nít! Trên pháp luật quy định không cho phép ngược đãi vị thành niên nhi đồng.” Trong đôi mắt mênh mông mù sương của Úy Hợp Hợp bốc nước mắt, tội nghiệp nhìn người đàn ông nào đó định làm chuyện xấu.

Bạn đang đọc truyện *Cực Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 251: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 8

Phần 8:

Editor: Puck - Diễn đàn

Nụ cười nơi khóe môi Thư Nhĩ Hoàng càng lúc càng sâu, chậm rãi cúi đầu, ánh mắt tập trung mà dịu dàng nhìn Hợp Hợp, giống như thật sự muốn làm chuyện gì xấu.

Hợp Hợp bị anh nhìn đến đáy lòng sợ hãi, trong mắt tràn đầy sợ sệt, cô biết nhà cháu cháu thúai lẫn lộn trong hắc đạo, lúc còn bé khi cô không nghe lời anh hai liền lấy ra dọa cô, cho nên... Ám ảnh khá sâu.

“Bắt nạt con nít?” Thư Nhĩ Hoàng cười nhẹ ra tiếng, trong tròng mắt đen phản chiếu ra gương mặt nhỏ nhắn ngây thơ đáng yêu của Hợp Hợp, cố ý lại gần bên tai cô, đôi môi mềm mại lướt qua vành tai cô.

Một dòng điện nhanh chóng vọt qua toàn thân Hợp Hợp, cô xấu hổ nhìn chằm chằm cháu cháu thúai, khẽ cắn cánh môi nõn nà, mắt ướt nhẹp phiếm sương mù, hơi tức giận nói: “Cha nói chưa đủ mười tám tuổi đều là con nít.”

“Ồ! Anh thích bắt nạt con nít.” Thư Nhĩ Hoàng ác ý cắn môi, đôi môi nhẹ nhàng ngậm vành tai cô, còn cố ý dùng răng cắn xuống, bị sợ đến Úy Hợp Hợp hoảng sợ mở to đôi mắt, đưa một tay khác ra định đẩy anh, nhưng lại bị anh nắm thật chặt trong tay.

“Hu hu... Em muốn nói cho anh trai, anh thật ra là sói xám lớn khoác áo da dê, chỉ biết bắt nạt người!” Ở trong tư tưởng ăn sâu bén rễ của cô, trừ bỏ cháu cháu thúai ra, những anh khác đều đối xử với cô vô cùng tốt. Cho nên, từ nhỏ cô đã rất không thân cận anh, coi anh như lũ lụt thủ dữ, điểm ấy khiến cho Thư Nhĩ Hoàng vô cùng bất mãn, mỗi lần nhìn thấy cô lại không nhịn được muốn trêu chọc cô.

“Anh bắt nạt em như thế nào?” Anh đột nhiên tỏ vẻ nghiêm trang hỏi.

“Anh.. Anh cắn em, còn hung dữ em.” Hợp Hợp khịt khịt mũi, quai hàm phình lên.

“Anh cắn em? Có tin không... Anh thật sự cắn em?” Trong giọng nói của Thư Nhĩ Hoàng bao hàm vẻ uy hiếp mang theo chút ý cười.

Hợp Hợp nhanh chóng mím chặt môi, cô còn nhớ rõ chuyện khi cô còn nhỏ anh hôn miệng cô, cho nên phản ứng đầu tiên chính là bảo vệ miệng, nhưng hai bàn tay đều bị anh nắm, không khỏi oán hận bấm một cái trong lòng bàn tay anh, đau đến Thư Nhĩ Hoàng nhe răng nhếch miệng buông lỏng tay nhỏ bé của cô ra. đi3nd@n3qu.yd0n

“Móng tay nhóc thúai em cũng quá dài đi?” Lòng bàn tay Thư Nhĩ Hoàng đã nổi lên một dấu đỏ.

“Hừ! Tại anh cắn em trước, đáng đời anh!” Úy Hợp Hợp hơi đắc ý giấu tay vào trong túi áo lông, còn lui về sau hai bước, kéo khoảng cách ra.

“Hiện giờ cao hứng?” Thư Nhĩ Hoàng biết tâm tính cô nhóc này, cũng không so đo với cô, cung chiêu nhìn cô.

Úy Hợp Hợp hơi không thích anh đột nhiên thay đổi, xoay đầu không để ý tới anh đi về phía trước, ba lô trên lưng nhấp nhô lên xuống.

Thật là một cô gái nhỏ ngang ngược rất đáng yêu. Thư Nhĩ Hoàng nhìn theo bóng lưng của cô trầm nghĩ.

“Chúng ta đi đâu?” Úy Hợp Hợp đột nhiên dừng bước xoay người, vừa đứng đưng vào trên ngực Thư Nhĩ Hoàng đi từ phía sau tới, đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn thành một nắm, nhất là lỗ mũi, giống như sắp lách.

“Đau chết, sao trên người anh cứng như thế! Hu hu... Có phải lỗ mũi của em sắp rớt rồi không?” Thiếu nữ mười sáu tuổi ngây thơ xoa xoa mũi, oán hận nhìn chằm chằm người đàn ông cao hơn cô một cái đầu.

Thư Nhĩ Hoàng chỉ cảm thấy quanh chóp mũi tràn đầy mùi thơm dịu dịu trên người Hợp Hợp, kết hợp với mùi thơm cơ thể thiếu nữ, khiến cho hầu kết của anh không nhịn được lẫn hai cái, giọng càng thêm âm trầm rồi.

“Sẽ không, còn đau không? Lần sau lúc xoay người không được vội vã như vậy biết không?” Trong giọng nói có chút dịu dàng, có chút cung chiêu, còn có tràn đầy quan tâm.

“Nhưng thật đau.” Úy Hợp Hợp uất ức méo miệng, đau rất mà!

“Vậy anh thôi giúp em một chút?”

“Không cần.”

“Thôi một chút sẽ tốt hơn.”

“Anh gạt người!”

“Thật không lừa em.” Người nào đó tò vò rất vô tội rất nghiêm túc, đứa bé ngốc nghếch nào đó lại tin tưởng.

“Được rồi.”

...

Sau đó hai phút, “Anh gạt người, rõ ràng vẫn đau.” Ủy Hợp Hợp tức giận nhìn chăm chăm người đàn ông gian xảo giống như hồ ly.

“Chẳng lẽ em không cảm thấy tốt hơn một chút so với vừa rồi sao? Trên thân thể bất kỳ đau đớn nào cũng cần có một quá trình, nào có lập tức thấy hiệu quả.” Thư Nhĩ Hoàng dù sao cũng lớn hơn cô tám tuổi, gừng càng già càng cay! *di@en*dyan(lee^qu.domnn)*

Ủy Hợp Hợp ngẫm nghĩ: Anh nói quả thật không sai, khi còn bé mình ngã rách đầu gối, sau khi mẹ bôi thuốc cho cô vẫn đau thật lâu, mẹ cũng nói lời giống vậy, không thể lập tức tốt lên.

“A... Em muốn tìm bạn học của em.” Cô cảm thấy vẫn nên ở cùng các bạn học tương đối an toàn, châu chấu thúi là trứng thúi, nói không chừng còn sẽ bắt nạt cô.

“Không được, anh trai em đã giao em cho anh, em ở Hương Cảnh hai ngày này anh phải phụ trách tất cả an toàn của em.” Thư Nhĩ Hoàng nhất định sẽ không đồng ý, rất vất vả mới có cơ hội chung đụng riêng với cô, đương nhiên phải biết quý trọng hai ngày khó có được này.

Xem ra, sau này “Tập đoàn Thư Á” còn phải phát triển chi nhánh mới ở thành phố W mới được, tìm cơ hội tính toán lại với Tập Tập.

“Anh hai nói với em là chị Cách Cách, không phải anh.” Lời nói thẳng thắn của Hợp Hợp khiến Thư Nhĩ Hoàng rất đau lòng.

“Cách Cách rất bận, không rảnh.” Hai tay anh nhét túi, hờ hững nói.

“Vậy em đi về chỗ bạn cùng lớp, anh đưa em qua đó.”

“Muốn đi tự em đi.” Giọng nói càng thêm lạnh lùng.

“Anh...” Hợp Hợp tức giận dậm chân, giận dữ lườm anh một cái, sau đó đi về phía trước, đi tới cửa liền dừng lại, liếc đồng lại liếc tây không hề nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc nào, toàn cảnh xa lạ khiến cho cô sinh lòng hoang sợ, trước khi đi cha nói rất nhiều chuyện về lừa bán trẻ con, khiến cho trong lòng cô vẫn còn rất sợ hãi, cho nên không dám đi một mình, chỉ đành phải dẫu môi trở về đường cũ. *die ennd kdan/le eequhyd onnn*

Ủy Nam Thừa nói chút chuyện này định hù dọa con gái hủy bỏ chuyến đi Hương Cảnh, một mặt khác là vì để cho con bé không tới nơi rồi chạy loạn, lại không nghĩ rằng còn vì vậy mà thành toàn cho Thư Nhĩ Hoàng, nếu như bị ông biết, chắc tức giận đến vỡ ngực liền tục. Hợp cục cưng của ông! Lại bị chính tay ông đưa vào hang sói, ~~~~~(>O<)~~~~~

Thư Nhĩ Hoàng vẫn đứng đó nhìn cô, biết tính cách của cô nhất gan không dám đi một mình, đồng thời cũng sợ hãi cô thật sự giận dỗi bỏ đi, khi nhìn thấy cô đi về phía mình thì trong lòng mới chính thức thở phào nhẹ nhõm.

“Anh Hoàng, anh dẫn em đi viện bảo tàng đi.” Hợp Hợp thật ra không phải là một cô ngốc, cô vẫn rất thông minh, biết xem xét thời thế, biết giờ phút này cô chỉ có thể dựa vào châu chấu thúi, cho nên không thể đắc tội anh, chỉ đành phải nén giận gọi anh “Anh Hoàng”, phải biết rằng đây chính là từ xưa đến nay chưa từng có là lần đầu tiên!

Từ nhỏ đến lớn, cho dù cha mẹ dẫn đường như thế nào, cô chính là không chịu gọi anh là anh, bởi vì một màn “cường hiếp” bi thảm khi còn nhỏ thật sự là kỷ ức vẫn còn mới mẻ, khiến cho tâm linh nhỏ nhỏ của cô chịu đủ tổn thương, cho nên cô cố chấp không thích anh.

“Cái gì?” Thư Nhĩ Hoàng quả thật cho rằng mình xuất hiện nghe lầm rồi, mười sáu năm, anh vẫn là lần đầu tiên nghe thấy cô gọi mình là “Anh Hoàng”, chỉ cảm thấy giọng nói mềm nhũn này nghe vào trong tai thật sự cực kỳ tuyệt vời.

“Mang em đi viện bảo tàng có được không?” Hợp Hợp chỉ đành phải nói lại một lần.

“Không phải câu này, là câu trước đó.” Thư Nhĩ Hoàng cau mày, anh gặp quỷ mới cần nghe lại câu này. *dfienddn lieqiudoon*

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Hợp Hợp phồng lên, do dự hai giây mới mở miệng, “Anh Hoàng...” Giọng nhỏ yếu như ruồi muỗi, châu chấu thúi thật đáng ghét!

“Quá nhỏ, anh không nghe thấy.”

Hợp Hợp mười sáu tuổi cảm thấy anh chính là cố ý gây khó khăn cho mình, gương mặt tụ máu đỏ bừng, âm thanh đề cao một phần, “Anh Hoàng”

Tâm tình Thư Nhĩ Hoàng lập tức sung sướng lên, nhéo nhéo khuôn mặt đỏ bừng của Hợp Hợp, “Hợp cục cưng thật ngoan, về sau phải luôn gọi anh như vậy biết không? Không cho phép gọi anh sau lưng... Em hiểu đó.”

Câu nói sau cùng cười đến có thâm ý, sau đó tự nhiên nắm tay cô đi tới chỗ đậu xe.

Hợp Hợp bắt đầu đi để cho anh nắm, nhưng không có cách nào từ chối! Bản thân lạ nước lạ cái nơi này, vốn không phân biệt được đông tây nam bắc

mà!

Lái xe đến nhà hàng “Nguyên Tân” của nhà mình, sau khi cho Hợp Hợp ăn no, lại dẫn cô đi thăm quan một chút danh lam thắng cảnh có tiếng ở Hương Cảng, vốn không đưa đi viện bảo tàng.

“... Anh Hoàng, em muốn đi viện bảo tàng.” Hợp Hợp rút rè kéo góc áo Thư Nhĩ Hoàng, ánh mắt tội nghiệp giống hết như nai con.

Thư Nhĩ Hoàng bị cô nhìn đến mắt đề phòng, một sơ sẩy đồng ý, may mà bọn họ vừa tới cửa viện bảo tàng, các bạn học của Hợp Hợp vừa mới lên xe, tiếp tục chiến đấu ở các danh lam thắng cảnh tiếp theo.

Đi dạo suốt hai giờ, Hợp Hợp mới lưu luyến rời khỏi, vừa đi còn vừa nói thầm: Sao không nhìn thấy bọn họ? Đi đâu rồi?

Cô vốn định ở đây đợi phải những bạn học kia, rồi Say bye bye với châu châu thú!

Nhưng tình hình bây giờ khiến cho cô hơi lúng túng, mắt thấy trời sắp tối, cô mới không cần ở cùng với châu châu thú!

Vậy mà trời có mây gió bất ngờ, mới vừa rồi còn sáng sủa đã mây đen đầy trời, một lúc như vậy đã mưa xuống, giống như bao phủ một tầng mây đen dày đặc, ép tới khiến cho người ta hơi hít thở không thông.

“Sao đột nhiên trời mưa?” Hợp Hợp kinh ngạc hỏi.

“Đây là chuyện ông trời quyết định, anh cũng không biết.” Thư Nhĩ Hoàng bắt đầu dĩ nhiên vai, anh ngược lại rất may mắn vì trận mưa đúng lúc này.

“Cho em mượn điện thoại di động của anh một chút.” Ngồi trên xe, Hợp Hợp mới phát hiện không biết điện thoại di động hết pin từ lúc nào, cô định gọi điện thoại cho bạn tốt Thẩm Vi Vi, hỏi buổi tối các cậu ấy ở đâu, để cho châu châu thú đưa mình qua đó.

Sau khi tiếp thông, bên kia hồi lâu mới nhận, “Vi Vi, bây giờ các cậu ở đâu?”

【Không biết, bên ngoài đang mưa, tụi tớ đang ở trên xe tránh mưa đấy.】 Bên kia rất huyền não, tín hiệu cũng hơi không được tốt, nói không bao lâu đã không thấy âm thanh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 252: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 9

Phần 9:

Editor: Puck - Dẫn đàn

Thư Nhĩ Hoàng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô suy sụp ngồi đó, quai hàm phình lên, cũng không trêu chọc cô, trực tiếp lái xe về khu biệt thự nội thành của mình.

Hợp Hợp nhìn biệt thự xa lạ, hơi không tình nguyện xuống xe, dưới ánh mắt sáng quắc soi mói của người nào đó, không thể làm gì khác hơn là bước xuống xe.

“Buổi tối em ở đây sao? Không phải đi nhà anh à?” Hợp Hợp nhỏ giọng hỏi.

“Đây chính là nhà anh mà.” Thư Nhĩ Hoàng liếc cô.

“Bác Thư và dì Hoắc cũng ở đây sao?”

“Không có ở đây.”

“Vậy chị Cách Cách và anh Hách thì sao?”

“Bọn họ đều có nhà riêng của mình.”

Hợp Hợp xem như hiểu ra, đây là nhà của châu châu thú, cô cũng cảm thấy không được tự nhiên, nhún nhó không muốn vào cửa.

“Sao vậy? Em định ngủ gật dưới trận mưa to một đêm?” Giọng Thư Nhĩ Hoàng hài hước.

“Nơi này chỉ có một mình anh sao?” Hợp Hợp bám lấy khung cửa chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Em đang lo lắng cái gì? Lo lắng anh sẽ như thế này với em sao?” Thư Nhĩ Hoàng cọt nhả nâng cầm Hộp Hộp lên, cười đến mặt không có ý tốt, khi thấy trong mắt cô hiện lên vẻ sợ hãi thì ngón tay chậm rãi vuốt ve cánh môi cô, “Ngoan, chỉ cần em nghe lời, anh sẽ không bắt nạt con nít.”

Sau đó tự nhiên xoay người mở cửa, lấy một đôi dép thỏ lông xù màu vàng trong tủ giày ra đưa cho cô. die,n; da.nlze.qu;yo/nn

Hộp Hộp không thể tin được trong nhà anh lại có đôi dép đáng yêu như vậy, càng thêm hoài nghi châu châu thúí có tính tình cổ quái ngược đãi con nít, kinh sợ - ing...

(*) ing: hậu tố xuất hiện sau động từ chỉ hiện tại tiếp diễn trong tiếng Anh.

Cô phát hiện bố cục bên trong nhà vô cùng đơn giản, không có màu sắc phức tạp gì, thoát nhìn giống như rất lâu không có người ở, rất vắng lạnh.

“Bình thường anh tương đối ít ở đây, cho nên trong tủ lạnh không có gì ăn, có uống gì không?” Thư Nhĩ Hoàng đã cởi áo khoác ngoài xuống, thay một bộ đồ mặc nhà thoải mái, có một vẻ tiêu sái và đẹp trai không giống bình thường.

“Có sữa tươi không?” Hộp Hộp hoàn toàn chung tình với các sản phẩm từ sữa.

“Sữa tươi?” Câu hỏi mang theo ý cười của Thư Nhĩ Hoàng khiến Hộp Hộp không nhận được mắc cỡ đồ bùng mặt, uống sữa tươi tức cười sao? Đúng là một trứng thúí? Động một chút là cười nhạo mình.

“Hoặc là sữa chua... Cũng có thể.”

“Không có.” Bình thường anh không thích uống những thứ kia, cho nên sẽ không mua, nhưng ánh mắt thất vọng của Hộp Hộp khiến cho anh hơi không đành lòng, “Nếu không đi siêu thị gần đây mua một chút, tiện thể mua thức ăn về làm cơm.” di3n-d@n`Bq21y"d0n

“Anh biết làm cơm?” Hộp Hộp kinh ngạc.

“Đương nhiên là em nấu cơm, không phải con gái đều biết làm cơm sao?” Thư Nhĩ Hoàng cười khể.

Hộp Hộp mím mím đôi môi, “Ai nói, hiện giờ nam nữ bình đẳng, con trai cũng phải biết làm cơm.”

“Anh chỉ biết làm mì Ý, những thứ khác, tạm thời không biết.” Thư Nhĩ Hoàng nhún nhún vai, đây là do hai năm anh du học ở Italy học được, một mình sống cuộc sống tha hương, phải học được chút đồ tự lực cánh sinh, đề đề phòng bất cứ tình huống nào. Chờ đợi, là một chờ đợi vô tận, không chân thực.

“Anh còn có thể làm mì Ý?” Hộp Hộp rõ ràng không tin, châu châu thúí này thoát nhìn sao tự đại, kiêu ngạo, không ai bì nổi, lại còn biết nấu ăn?

Thư Nhĩ Hoàng có một cảm giác bị xem thường, trong lòng rất khó chịu, cô nhóc thúí này mỗi lần đều mang theo ánh mắt này nhìn mình! Thật quá đáng!

“Sự thật thẳng hùng biện.” Thư Nhĩ Hoàng cũng không nói nhiều, cầm chìa khóa xe nhìn Hộp Hộp vẫn ngồi bất động trên ghế sa lon.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Người đến người đi trong siêu thị, một cô bé mười sáu tuổi đáng yêu tốn sức đẩy xe đẩy, bên cạnh có một cậu thanh niên cao hơn cô một cái đầu, hai tay nhét túi, nhàn nhã chọn mua.

Hai người bọn họ chính là Úy Hộp Hộp và Thư Nhĩ Hoàng, rõ ràng bắt nạt con nít!

Mỗi khi Thư Nhĩ Hoàng xoay người, Hộp Hộp đều sẽ nhe răng nhếch miệng về phía bóng lưng của anh, châu châu thúí! Trúng thúí lớn! Vừa vặn có một lần Thư Nhĩ Hoàng bắt tại trận, trên nói: “Xe rất nặng sao?”

Hộp Hộp không để ý tới anh, đẩy xe đẩy về phía trước, mỗi lần đi siêu thị với cha mẹ, đều là cha đẩy xe, tổng hợp xem ra, vẫn là cha tốt nhất.

“Em thích uống sữa chua hiệu nào? Mùi vị gì?” Thư Nhĩ Hoàng nhìn từng dãy sữa chua hoa cả mắt, hỏi. dieendaanleequydonn

“Quang ninh, Mông Nguru đều có thể, hương vị tùy tiện.” Hộp Hộp là vua sữa chua tiêu chuẩn, mỗi ngày ít nhất hai hộp nhỏ, hơn nửa trăm uống không chán, từ nhỏ đến lớn đều chưa từng đứt đoạn.

Thư Nhĩ Hoàng chỉ cảm thấy cô nói quá mức mơ hồ, chỉ hai nhãn hiệu này đã không dưới mười mấy kiểu, liền mỗi vị cầm một hộp, gần như sắp chất đầy xe đẩy nhỏ.

“Anh lấy nhiều như vậy làm gì?” Hộp Hộp trừng to mắt nhìn anh, đây cũng quá nhiều rồi! Hơn nữa cô chỉ ở một tối mà thôi!

“Không phải em thích uống sao?” Trong tư duy của Thư Nhĩ Hoàng, thích đồ gì đương nhiên phải mua hết mới được!

“Thích cũng không uống được nhiều như vậy?” Hộp Hộp tức giận trừng mắt liếc anh một cái, lấy một ít sữa chua từ trong xe đẩy trả lại lên giá hàng, kết quả bị Thư Nhĩ Hoàng ngăn lại.

“Em uống không hết anh có thể uống.” Anh cảm giác mình có thể thử uống sữa chua, có lẽ sẽ là một cảm giác khác. Cũng từ lúc này bắt đầu, anh từ từ dưỡng thành thói quen mua sữa chua, cho dù Hợp Hợp có ở bên cạnh anh hay không, trong tủ lạnh nhà anh đều có sữa chua Hợp Hợp thích ăn nhất.

Hợp Hợp hoàn toàn bội phục anh, châu chấu thú vị thật sự càng ngày càng không giải thích được! Nhìn không thấu.

Lúc thanh toán, chất đầy toàn bộ ba túi lớn, còn lại cỡ túi lớn nhất, bởi vì phần lớn là sữa chua cho nên đặc biệt nặng, Thư Nhĩ Hoàng một người đàn ông nhất định không dễ cho Hợp Hợp xách, nhưng cửa siêu thị cách bãi đậu xe còn cách một quãng, khiến cho tay anh cũng sắp đứt, Hợp Hợp nhìn không nhìn được, dịu dàng mở miệng, “Em xách một túi giúp anh đi.”

“Không cần, lập tức thôi rồi.” Minh xách cũng vất vả, sao Hợp Hợp có thể xách được.

Nhìn một đoạn đường như rất gần, Thư Nhĩ Hoàng lại cảm thấy thật xa xôi, mở cửa xe, đặt hết đồ lên chỗ sau xe, mới vuốt tay đau nhức của mình, khi liếc nhìn thấy chút tơ máu nơi lòng bàn tay thì không nhìn được nhũu chặt chân mày, buổi trưa vốn bị Hợp Hợp nhéo thành một dấu rất sâu, hơn nữa vừa rồi do bị túi mua hàng siết chặt, bây giờ đau rất rồi.

Hợp Hợp nhìn tơ máu trong lòng bàn tay anh, trong lòng hơi đau lòng và lo lắng, một đường đều cúi đầu không nói lời nào, nhéo nhéo đầu ngón tay nghĩ tới tâm tư nhỏ của mình. die~nd a4nle^q u21ydo^h

Sau khi xuống xe, cô lập tức cướp lấy một cái túi cầm trên tay, chạy về phía cửa, đáng vẻ vụng về này thấy mà Thư Nhĩ Hoàng ầm ập trong lòng, khoe môi nhếch lên cười.

“Nhà anh có còn i ốt và băng gạc không?” Hợp Hợp hỏi.

Ý cười nơi khoe môi Thư Nhĩ Hoàng sâu hơn, liếc nhìn lòng bàn tay mình, chút tơ máu này tính là gì chứ? “Không có việc gì, lát nữa anh còn phải làm mỹ Ý.”

Cô bé Hợp Hợp càng thêm lo lắng, “Hay là để em làm đi.”

“Em biết làm?”

“Không biết, nhưng em có thể học.” Hợp Hợp rất chân thành nói.

“Cô bé ngốc, em cứ xem tí vi trước, đối bụng trước hết uống chút sữa chua, chỉ có điều không thể uống nhiều, phải để bụng ăn mì.” Thư Nhĩ Hoàng cung chiêu vuốt ve tóc ngắn của cô, rồi vào phòng bếp.

Trong lòng Hợp Hợp rất mâu thuẫn, sao châu chấu thú vị giống như người tốt vậy? Lòng bàn tay của anh nhất định rất đau, nhưng anh nói không có việc gì, còn phải làm mỹ Ý...

Nửa giờ sau, trong phòng bếp truyền đến một trận mùi thơm, bụng Hợp Hợp vốn đói ừng ực bắt đầu hát bài không thành kệ, mắc cỡ đến cô vội vàng che bụng, thật đói mà ~

Mùi thơm khắp phòng dụ dỗ cô đi tới phòng bếp, bám lấy khung cửa nhìn châu chấu thú vị đeo tạp dề làm tới làm lui ở đó, trong lòng có một tia ầm ập khó hiểu, cô cũng từng thấy đáng vẻ cha đeo tạp dề ở phòng bếp, nhưng không giống lúc này, thật sự không giống nhau.

“Đói không?” Thư Nhĩ Hoàng đột nhiên phát hiện có người ở sau lưng mình, không khỏi quay đầu hỏi.

“Ừ, thơm quá.” Hợp Hợp nói thật, hơn nữa giống như ăn rất ngon.

“Chú mèo nhỏ tham ăn, đợi thêm năm phút đồng hồ nữa là được.” Thư Nhĩ Hoàng cười cười từ trong đáy lòng.

“Có cần em làm gì không?” Hợp Hợp là một cô bé thành thật, mặc dù cảm giác chờ ăn rất tốt đẹp, nhưng có lẽ do đối tượng làm cơm đối thành châu chấu thú vị, ý nghĩa cũng không giống nhau.

“Không cần, em chỉ cần ngoan ngoãn ngồi đó là được rồi.” Nhưng anh từng nghe Tập Tập nói tới bản lĩnh quấy rối của Hợp Hợp, từ nhỏ làm bề N cái chén, đều là không cần thận làm bề, mỗi lần làm bề cô còn giống như rất uất ức bật khóc thét lên, đúng là một cô bé tính quái!

Lỡ như mì khó khăn lắm mới làm xong bị cô làm rớt trên đất, vậy tâm huyết anh cực khổ lâu như vậy chẳng phải lãng phí một cách vô ích sao.

Hợp Hợp chăm chú nhìn một khay mì thơm ngát trước mặt, trứng ốp la vàng óng dưới rau cải xanh biếc tôn lên, phía dưới là sợi mì Ý tròn vo, chỉ nhìn thôi cô đã muốn ăn rồi, nuốt một ngụm nước bọt, cầm đũa lên liền ăn.

Quả nhiên vị rất ngon! Ăn còn ngon hơn bất kỳ nhà mì Ý nào cô từng ăn trước kia, châu chấu thú vị không khoác lác, anh lại –

Trứng ốp la cũng ăn rất ngon nha, ăn một cái còn muốn ăn cái thứ hai...

Sau khi ăn xong, Hợp Hợp vẫn còn chưa thỏa mãn ngẩng đầu lên, liếm tương trên môi, đầu lưỡi liếm được một nửa liền dừng lại, bởi vì cô phát hiện châu chấu thú vị không nhúc nhích nhìn mình, hơn nữa, ánh mắt rất dịu dàng - o (͡ ° ͜ °)o

Một đĩa mì trước mặt còn chưa động, chẳng lẽ anh không đói bụng sao?

Mặt “Vèo” một cái đỏ bừng, cần môi nói, “Trống ăn của em rất khó coi sao?”

“Ồ thì... Đúng là có một chút, ăn như hổ đói không giống nữ sinh.” Thư Nhĩ Hoàng cố ý nói, không phải anh không đói bụng, nhưng nhìn Hợp Hợp vui vẻ ăn mì do đích thân anh làm ra như vậy, trong lòng có một vui vẻ không nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 10

Editor: Puck

Hợp Hợp hơi băn khoăn lo lắng, trống ăn lúc vừa rồi của cô rất khó coi sao? Hình như ăn hơi nhanh, nhưng không đến nỗi ăn như hổ đói chứ?

“Ăn no chưa?” Thư Nhĩ Hoàng dịu dàng nhìn cô.

“Ừ.” Hợp Hợp gạt đầu một cái, nhưng ánh mắt vẫn không tự chủ liếc về phía miếng trứng ốp la vàng óng trong chén người nào đó, thật muốn ăn đó ~

Thư Nhĩ Hoàng nhìn thấu tâm tư nhỏ của cô, trong lòng mắt đen thoáng qua mưu kế nhỏ không dễ dàng phát hiện.

“Em ăn đi.”

“Anh... Không đói bụng sao?” Mặc dù Hợp Hợp rất muốn ăn, nhưng đáy lòng cô là một cô bé lương thiện ngoan ngoãn.

“Đói.” Thư Nhĩ Hoàng dừng lại một chút nói tiếp, “Nhưng tay đau, không cách nào ăn.” Giọng nói giả bộ đáng thương, còn giả bộ liếc nhìn lòng bàn tay, ánh mắt rất đau lòng.

“Không phải mới vừa rồi anh nói không có chuyện gì sao?” Cô gái tinh quái này, còn nhớ lời nói lúc trước của anh đấy.

“Mới vừa rồi không có việc gì, nhưng có thể lúc làm cơm bị cái xẻng đập vào, đau quá.” Thư Nhĩ Hoàng cố ý cau mày, vẻ mặt rất khổ sở.

Hợp Hợp rướn cổ lên nhìn sang, trong lòng bàn tay của châu châu thú quả thật có một dấu, nhìn đáng vẻ cau mày của anh chắc rất đau, trong lòng cô nghĩ, ngẩng đầu nhìn về phía anh, “Nhà anh có cồn i ốt và thuốc mỡ không? Em bôi chút thuốc cho anh.”

“Có, ở ngăn kéo thứ ba bên kia.” Thư Nhĩ Hoàng chỉ vào một hàng tủ bên cạnh tủ ti vi trong phòng khách nói.

Hợp Hợp đeo dép lê “Xoẹt xoẹt xoẹt” chạy tới, thân thể xinh xắn đáng yêu ngồi xổm bên đó tìm kiếm, sau khi tìm được lại “Xoẹt xoẹt xoẹt” chạy tới, ngồi bên cạnh Thư Nhĩ Hoàng, để anh mở hai tay ra, cầm đầu ngón tay anh, khẽ cúi đầu rất tập trung cầm một miếng bông len, thấm rượu cồn tiêu độc giúp anh.

Thư Nhĩ Hoàng không hề chớp mắt nhìn Hợp Hợp nghiêm túc bôi thuốc cho anh, lông mi thật dài hơi nhếch lên, đầy giống như một hàng quạt nhỏ, phản chiếu ngược lên da thịt trắng như ngọc của cô, giống như một con búp bê sứ tinh xảo, khiến cho anh không nhận được tầm thần nhộn nhạo.

“Shit...” Rượu cồn chui vào trong thịt non mang tới cho anh một cảm giác vừa lạnh vừa tê dại, bàn tay không tự chủ được rụt lại.

“Đau lắm hả?” Hợp Hợp cảm thấy tay anh run rẩy, lông mi chớp chớp mấy cái nhìn anh, trong lòng càng thêm áy náy, anh đau như vậy còn làm mỳ Ý cho mình, hơn nữa làm ăn ngon như vậy.

“Không có việc gì.” Thư Nhĩ Hoàng dịu dàng cười cười, anh đoán chừng Hợp Hợp lương thiện sẽ mềm lòng, thường làm bộ như càng kiên cường, Hợp Hợp sẽ càng lo lắng, chỉ có điều mới vừa rồi thật sự rất đau!

“Vậy anh nhìn một lúc, xong ngay đây.” Hợp Hợp cầm thuốc mỡ, nặn ra một chút xiu lên đầu ngón tay trỏ, nhẹ nhàng bôi lên lòng bàn tay Thư Nhĩ Hoàng, động tác nhẹ nhàng chậm chạp như lông vũ, dịu dàng phất qua đáy lòng Thư Nhĩ Hoàng, đáy mắt hoàn toàn dịu dàng, đây là dịu dàng dành riêng cho Hợp Hợp, chỉ tiếc bây giờ cô vẫn không biết, cho đến thật lâu về sau cô mới hiểu được.

Kỹ thuật băng bó của Hợp Hợp thật sự không đáng khen tặng, quấn một vòng lại một vòng, cho đến khi tay Thư Nhĩ Hoàng sưng to như cái bánh bao lớn, thật sự là... Rất khó coi.

“Như vậy anh càng không có cách nào ăn mì rồi.” Cùng lúc đó, bụng Thư Nhĩ Hoàng rất phối hợp vang lên hai tiếng, anh hơi không được tự nhiên gãi gãi đầu, đây rốt cuộc là ngẫu nhiên đơn thuần hay đơn thuần ngẫu nhiên?

“Phụt!” Hợp Hợp không nhịn được che miệng cười, bụng anh vang thật lớn tiếng đó ~

Thư Nhĩ Hoàng hơi đỏ mặt gầy gầy đùa, kết quả như thế nào cũng không cảm được, không khỏi buồn bực nói: “Anh đói bụng”

“Tay trái anh có thể ăn.”

“Anh không thuận tay trái.” Đầu Thư Nhĩ Hoàng đầy vạch đen, anh thật sự không thuận tay trái.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Em dứt cho anh.” Lúc này Thư Nhĩ Hoàng rất có vẻ giống như đứa bé ăn vạ.

“Hả...” Cái miệng nhỏ nhắn của Hợp Hợp khẽ nhếch, anh nói gì? Dứt cho anh ăn?

“Dáng vẻ anh như thế này ăn cơm làm sao?” Ánh mắt Thư Nhĩ Hoàng u oán nhìn lòng bàn tay, còn bắt chợt liếc nhìn Hợp Hợp.

“Ừm...” Hợp Hợp nheo nheo đầu ngón tay hơi không đành lòng, chân mày nhíu chặt lại, mắt chăm chú nhìn vào bàn tay châu chấu thú bị mình băng bó thành bánh chưng.

“Thôi, mấy ngày này anh đành chịu chút bánh quy lát dạ thôi.” Ngoài mặt Thư Nhĩ Hoàng cố tỏ vẻ kiên cường, thật ra dùng lời nói lảng tránh lòng của Hợp Hợp, khiến cho trong lòng cô bộc phát đau lòng.

Hợp Hợp ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, sau hai giây, “Hay là để em dứt cho anh ăn đi.”

Trong lòng Thư Nhĩ Hoàng vui vẻ một trận, nhưng trên mặt lại không tỏ vẻ gì, giả vờ nói: “Đừng miễn cưỡng mình.”

“Không miễn cưỡng, ở nhà em cũng thường dứt cho bánh nhân đậu ăn cơm.” Hợp Hợp nói lời này hoàn toàn không có bất kỳ ý tứ gì khác, chỉ thuần túy biểu đạt mình không bị miễn cưỡng, bằng lòng dứt cơm cho anh.

“Đậu Bao * là ai?” Thư Nhĩ Hoàng trầm nghĩ: Đậu Bao từ đâu thò ra? Sao chưa từng nghe thấy Tập Tập nói tới? Hợp Hợp lại thường cho kẻ đó ăn cơm? Nhất thời, ghen tức mọc lan tràn –

(*) Đậu Bao = bánh nhân đậu

“Bánh nhân đậu à, là con chó cưng Labrador do cha tặng cho em.” Vừa nhắc tới con chó cưng của mình, đề tài của Hợp Hợp đã tới rồi.

→00→|||

Đầu Thư Nhĩ Hoàng đầy vạch đen, cô nhóc thú đáng chết này, lại đánh đồng anh với chó! Mà đáng giận nhất là mình lại ăn giã của một con chó, o (͡ ° ͡ °)o

“Thật đói.” Giọng điệu tội nghiệp.

“A.” Hợp Hợp vội vàng cầm đùa lên, gấp miếng trứng ốp la vàng óng, đưa tới khóe miệng ai đó.

“Quá lớn, trước tiên em nên chia làm đôi rồi dứt cho anh.”

Hợp Hợp oán hận trừng mắt liếc anh, nhưng không có cách nào khác, ai bảo mình đồng ý dứt cơm cho anh chứ, đành phải chia trứng ốp la thành hai nửa, đưa tới bên miệng anh, đợi sau khi anh ăn xong lại chuẩn bị gấp một nửa kia cho anh ăn.

“Anh không ăn nữa, quá dầu mỡ.” Thư Nhĩ Hoàng nhìn ra Hợp Hợp rất thích ăn trứng ốp la, cho nên cố ý nói như vậy.

Hợp Hợp đang gấp nửa trứng ốp la, dừng lại giữa không trung đại khái hai giây, liếc nhìn châu chấu thú, lại liếc nhìn trứng ốp la –

Khi Thư Nhĩ Hoàng cho rằng cô muốn ăn một nửa trứng ốp la kia thì cô lại nhét mạnh nó vào trong miệng anh.

“Đồ anh ăn rồi sao em có thể ăn, mẹ nói rồi, đây là biểu hiện không vệ sinh.” Hợp Hợp hoàn toàn ngây thơ nói, thật ra thì cô rất muốn ăn đó, nhưng mà châu chấu thú đã ăn rồi, hơn nữa đây vốn chính là phần của anh, mình không thể ăn của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 254: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 11

Editor: Puck

Bữa cơm này ăn đến Thư Nhĩ Hoàng đặc biệt uất ức, vốn là chuyện cực kỳ đẹp để lãng mạn, nhưng cứng rắn bị cô nhóc Hợp Hợp chinh cho thật khó nuốt xuống, nhạt như nước ốc.

Hợp Hợp hoàn toàn không có cảm giác mình làm những thứ gì, rất nghiêm túc cuốn mì sợi, rất đáng yêu đút vào trong miệng người nào đó.

Xa xa nhìn sang, cảnh tượng này cực kỳ đẹp đẽ, vậy mà nhìn kỹ, sẽ phát hiện về uất ức nơi đáy mắt Thư Nhĩ Hoàng, vừa nghĩ tới ánh mắt dịu dàng như vậy của Hợp Hợp tưởng tượng mình thành con bánh nhân đậu nhà cô, anh liền cực kỳ giận dữ, oán niệm mười phần.

Hơn nữa mới vừa ăn miếng trứng ốp la kia anh lại khó chịu trong lòng, tấm lòng chân thành của anh, cứ nước chảy về biển đông như vậy, haizzz...

“Ăn no chưa?” Hợp Hợp rất đáng yêu hỏi, thật ra thì cái khay đã sạch tung rồi, cho dù anh chưa ăn no, mình cũng không tìm ra thứ gì ăn.

Thư Nhĩ Hoàng gạt đầu một cái, lại lắc đầu, điều này khiến cho Hợp Hợp chuẩn bị đứng lên bung đĩa vào phòng bếp ngăn cản cả người, không hiểu nhìn anh, rốt cuộc anh có ý tứ gì?

Có thể là ý trời, cũng có khả năng đứng dịp, cũng có khả năng chân Thư Nhĩ Hoàng quá dài.

Tóm lại, khi Hợp Hợp quay người không cẩn thận bị vấp ngã, trực tiếp ngã về phía người đàn ông nào đó đang ngồi trên ghế, một cái ôm ấp yêu thương tiêu chuẩn, phản ứng đầu tiên của Thư Nhĩ Hoàng chính là đưa tay đón đỡ cô, sợ cô té ngã.

“Chụt...” Khoảnh khắc khi cánh môi hai người chạm vào nhau, mắt đồng thời trừng thật lớn, nhìn thẳng vào mắt gần trong gang tấc, bóng dáng của nhau phản chiếu trong mắt đen nhánh của đối phương, nảy sinh ra một cảm giác kỳ diệu, giống như cùng tiến vào trong một từ trường, hấp dẫn lẫn nhau.

Hợp Hợp hơi không phản ứng kịp, mới vừa rồi cô chỉ định đứng dậy đi vào phòng bếp, kết quả bị thứ gì làm vấp ngã, sau đó không tự chủ bỏ nhào về phía anh, còn... Còn cắn một cái lên môi anh, sau đó vị mặn mặn của mì Ý, cùng với mùi vị còn dư lại của trứng ốp la –

Cô giật giật thân thể định bò dậy, bàn tay lấm lem tìm kiếm một điểm chống đỡ, mềm nhũn, hơi nóng, kết quả rước lấy tiếng kêu đau của người đàn ông, bị sợ đến cô vội buông tay, kết quả lại ngã xuống, một lần nữa dán lên.

Thật xấu hổ...

Trong lòng Hợp Hợp rất muốn khóc, nụ hôn đầu của cô! ~~~~~ (0) ~~~~~ vì sao cô lại nhào lên trước, oa hu hu... Thật đau lòng, vô cùng khát khao lãng mạn mà, vô cùng ước mơ ngượng ngùng mà, tất cả đều không tồn tại.

Nếu như không phải đôi môi bị hàm răng của Hợp Hợp đụng vào thật đau, Thư Nhĩ Hoàng cũng rất thích cảm giác ôm ấp yêu thương này, trên người Hợp Hợp có một mùi hương trẻ nít nhàn nhạt, quanh quẩn quanh chóp mũi, khiến cho hô hấp của anh hơi nóng rực.

“Thế nào? Còn không nở đứng lên?” Anh cười xấu xa trêu chọc nói.

“Nào có... Em... Em không cẩn thận bị vấp ngã.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hợp Hợp tự máu đỏ bừng, ấp úng giải thích, quai hàm phình lên, như gặp cảnh khôn cùng.

“Môi của anh đã bị em cắn chảy máu, em phải phụ trách anh.” Thư Nhĩ Hoàng vuốt ve cánh môi gương mặt buồn bã.

“Phụ trách? Anh lại không tổn thất gì.” Hợp Hợp cúi đầu xuống, khẽ cắn môi nhỏ giọng thì thầm, châu chấu thúi! Trứng thúi lớn! Anh lại còn nói muốn mình phụ trách, phụ trách như thế nào chứ!

“Lời này không đúng rồi, khi đàn ông hôn phụ nữ sẽ phụ trách phụ nữ, chẳng lẽ phụ nữ cường hôn đàn ông thì không nên phụ trách đàn ông à?” Thư Nhĩ Hoàng liếc xéo cô.

Cái gì! Châu chấu thúi còn nói cô cường hôn anh! Quá... Thật quá đáng!

“Em nào cường hôn anh!”

“Ừ, đây chính là chứng cứ.” Thư Nhĩ Hoàng dựa nghiêng trên ghế ngồi, chỉ vào nơi khóe miệng bị rách da, trong mắt không giấu được hài lòng.

Hợp Hợp nheo đầu ngón tay hơi tức giận, trong lòng mắng anh một trăm lần không ngừng, nhưng sự thật đã phơi bày trước mắt, cô chỉ có phần nhận tội, đây bụng tâm không cam tình không nguyện nói: “Vậy anh muốn làm như thế nào?”

Trong lòng Thư Nhĩ Hoàng vui vẻ một trận, cái anh muốn chính là những lời này của Hợp Hợp, lần này, quyền chủ động nắm giữ trong tay mình. Ho hai tiếng che giấu vui mừng như điên trong lòng, chậm rãi nói: “Chuyện này ấy hả, phải nhìn thành ý của em rồi, nếu biểu hiện của em khiến cho anh hài lòng, vậy thì anh sẽ bỏ qua chuyện cũ, nếu như em không khiến cho anh hài lòng, vậy anh nói cho mọi người biết em cường hôn anh.”

Đôi tay trắng như phấn của Hợp Hợp siết chặt, cắn răng nghiền lợi trùng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, thua thiệt mới vừa rồi cô còn coi châu châu thú là người tốt! Xem ra mình sai lầm rồi, anh vẫn chỉ là sói xám lớn khoác áo da dê! Hừ quá đi!

“Điều kiện.”

“Thật ả thì, còn có một biện pháp rất đơn giản.” Người nào đó cố ý như, chỉ nói một nửa.

“Biện pháp gì?”

“Gây ông đập lưng ông.” Trong tròng mắt đen của Thư Nhĩ Hoàng tràn ngập ý cười.

Hợp Hợp sùng sốt một giây, lập tức hiểu ý rồi, ánh mắt mang giết nhìn đồ quý chán ghét cười đến mặt đác ý! Châu châu thú vốn không hơn không kém hoa hồ ly!

“Không được!” Cô không hề nghĩ ngợi đã từ chối, cái gì gây ông đập lưng ông! Không phải chính là anh muốn cưỡng hôn lại sao! Tuyệt đối không có khả năng!

Thư Nhĩ Hoàng cũng biết cô sẽ từ chối, cũng không giận, vẫn cười híp mắt nói: “Em đã không muốn dùng biện pháp đơn giản nhất để giải quyết, như vậy... Nhất định phải đồng ý ba điều kiện của anh.”

“Ba điều kiện quá nhiều.” Hai chân mày của Hợp Hợp nhíu chặt lại.

“Không cho phép cò kè mặc cả, dù sao cũng là chuyện một chút khả năng em cũng làm được.” Người đàn ông nào đó rất khí phách nói.

“Chuyện gì?” Hợp Hợp thề sau khi về nhà sẽ không quan tâm đến châu châu thú này nữa, quá ghê tởm!

“Thứ nhất, chăm sóc cuộc sống hai ngày này cho anh.” Vừa nói còn vừa giơ bàn tay bị cuốn như cái bánh chưng lên, Hợp Hợp hận không thể cầm cái kéo tới đây cắt bỏ chúng.

“Thứ hai và thứ ba tạm thời giữ lại, trước thi hành hạng mục thứ nhất.” Thư Nhĩ Hoàng không hổ là người kinh doanh, bản chất hồ ly nhìn không sót thứ gì.

Hợp Hợp nghĩ dù sao chiều mai cô sẽ rời khỏi đây, sau khi mình trở về địa bàn có hai anh trai còn có cha mẹ che chở cho cô, châu châu thú có thể làm gì cô?

Nghĩ tới đây, tâm tình của cô tốt hơn nhiều rồi, ở trên địa bàn của người khác chỉ có thể nhịn, “Được.”

Cả đêm, Thư Nhĩ Hoàng dùng hết khả năng giả bộ “Bệnh”, lúc sai Hợp Hợp làm cái này, lúc sai cô làm cái đó, tóm lại chính là không ngừng giày vò cô, thấy thân thể nhỏ bé bận tới bận lui của cô khiến cho anh ảm áp trong lòng, hơn nữa anh phát hiện khi cô tức giận đặc biệt đáng yêu, nhất là khi quai hàm phình lên, càng khiến cho anh rất muốn đi bóp chặt.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 255: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 12

Phần 12:

Editor: Puck - Diễn đàn

Bên trong phòng tắm, Hợp Hợp vừa mở nước, vừa vẽ các vòng tròn nguyên rửa ai đó, châu châu thú! Hoa hồ ly! Đồ quý sứ chán ghét! Nguyên rửa anh lát nữa tắm được một nửa thì hết nước bị cúp điện! (ノ_ノ)

Mưa bên ngoài rơi hơi mãnh liệt, rào rào gõ vào trên cửa kính, theo nước chảy xuống, ánh đèn màu vàng bên trong nhà nhu hòa nhẹ nhàng, sau khi tắm xong Hợp Hợp mặc áo sơ mi màu trắng của Thư Nhĩ Hoàng ôm gối tròn vui trên ghế sa lon xem tiết mục giải trí có tỉ lệ người xem khá cao trên tivi, thỉnh thoảng nhếch miệng cười đến vui vẻ.

Đột nhiên, “Phụp” một tiếng, bên trong phòng rơi vào tăm tối, Hợp Hợp hơi không dám tin giữ vững tư thế vừa rồi, mở trừng hai mắt, cùng lúc đó, bên trong phòng tắm bên cạnh truyền đến một tiếng, “Shit!”

Sau đó “Rầm” một tiếng vang thật lớn, hình như có thứ gì đó bị rơi xuống đất rồi, bị sợ đến Hợp Hợp cũng run lên, lúc này mới phản ứng được – thì ra bị cúp điện.

Chẳng lẽ cô nguyên rủa ứng nghiệm rồi, ORZ!

Tiếng mưa rơi ngoài phòng cũng càng ngày càng lớn, gió lạnh gào thét mà qua, tiếng lá cây “Soàn soạt soàn soạt” rõ ràng truyền vào trong lỗ tai Hợp Hợp, cổ tình còn đưa tay không thấy được năm ngón, cảm giác sợ hãi nhanh chóng tập kích cô, co ro trên ghế sa lon không dám cử động dù chỉ một chút, đầu ngón tay bấu chặt vào gối ôm trong ngực.

Thư Nhĩ Hoàng chống cùi chỏ ngồi dậy từ dưới đất, cục diện lực chán ghét, tại sao lại đột nhiên cúp điện! Mặc dù biết buổi tối là lúc cao điểm sử dụng điện, nhưng trong lòng vẫn không thể nào tiếp nhận được, vừa nghĩ tới Hợp Hợp vẫn còn ở bên ngoài, không khỏi lo lắng cô có thể sợ hãi hay không?

Lục lọi tìm được khăn tắm, tiện tay quần ngang hông, sờ bậy bạ đi ra ngoài cửa, “Hợp Hợp, Hợp Hợp, em ở đâu? Điện thoại di động có ở bên cạnh không?”

Giọng của anh dịu dàng mà tràn đầy sức quyến rũ, nhẹ nhàng chậm chạp như lông vũ phất qua Hợp Hợp đang run rẩy cả người, khiến cho cô không tự giác bình tĩnh lại, đưa tay sờ điện thoại di động, nhấn ra chút ánh sáng hơi yếu ớt. Dieffenbach leech quỳ đôn

Trong một vùng tăm tối, chút ánh sáng yếu ớt này không thể nghi ngờ là cây cỏ cứu mạng, Thư Nhĩ Hoàng mấy bước đi tới ngồi bên cạnh, ôm lấy thân thể khẽ run của cô vào trong lòng mình, cánh tay vững vàng khóa chặt hông cô, cầm tựa trên vai cô, “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Hợp Hợp không như bình thường đẩy anh ra, ngược lại rất mềm mại vui trong ngực anh, tất cả đều bởi vì vốn sợ bóng tối, có một người có thể dựa vào cảm giác vẫn rất tốt, hơn nữa lòng ngực của anh rất rộng lớn, rất có cảm giác an toàn.

Chóp mũi là mùi thơm bạc hạ nhân nhật sau khi mới tắm xong trên người anh, rất mát mẻ, rất thoải mái, còn có tác dụng an thần, Hợp Hợp thậm chí như thế, thân thể lại ủ ủ vào trong ngực anh, cô phát hiện mình không còn sợ giống như vừa rồi, hình như có anh bên cạnh, mình đã cảm thấy an tâm rất nhiều.

Thì ra là, châu chấu thúi còn có tác dụng như vậy, khỏe môi khỏe nhếch.

Thư Nhĩ Hoàng cảm thấy Hợp Hợp chui vào trong lòng anh, chỉ cảm thấy điện đóm này cũng không ghê tởm như thế, ít nhất khiến cho quan hệ giữa anh và Hợp Hợp lại gần một bước, khỏe miệng không khỏi hiện lên nụ cười âm áp.

Anh cứ yên tĩnh ôm cô ngồi trên ghế sa lon như vậy, cảm thấy thân thể của cô từ từ thả lỏng, đôi môi dán vào lỗ tai cô nhẹ giọng nỉ non: “Hợp Hợp.”

“Ừ...” Giọng nói của Hợp Hợp mềm nhũn giống như con mèo nhỏ, cô đột nhiên phát hiện tên của mình từ trong miệng châu chấu thúi gọi ra sao mà dễ nghe, giọng nói trầm thấp quyến rũ, âm điệu tiết tấu được nắm giữ vô cùng tốt, mơ hồ mang theo mùi vị say người, giống như rượu ngon chưng cất lâu năm say người.

Năm phút sau, Hợp Hợp không thoải mái giật giật thân thể, đầu ngón tay không cẩn thận chạm lên da thịt trần trụi của Thư Nhĩ Hoàng, hơi ngượng ngùng rút tay về, thầm nói: “Sao không mặc quần áo.”

Đột nhiên sau đó nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng hơn: Không phải anh trần trụi toàn bộ chứ? Trời ạ! o(∩_∩)o dieffenbach leech quỳ đôn

“Đột nhiên bị cúp điện, em kêu anh đi đâu tìm quần áo?” Đôi môi Thư Nhĩ Hoàng cũng sắp áp lên bên mặt Hợp Hợp rồi, thở ra khí nóng cũng phun toàn bộ lên môi cô, trên lỗ mũi, tê tê, ngứa ngứa chút.

Hợp Hợp đưa tay định đẩy đầu anh ra, thật đáng ghét! Dựa vào gần như vậy làm gì? Làm hại trái tim của cô cũng đang nhảy “Thình thịch” rồi.

Lòng bàn tay tiếp xúc được một vật thể mềm mại, còn nóng hổi phả ra khí nóng, không cần đoán cũng biết là gì, Hợp Hợp đỏ mặt định rút tay về, lại bị người khác đè lại, còn cố ý vừa hôn lại liếm lên lòng bàn tay cô.

Thật nhột –

“Nhột.” Hợp Hợp tức giận vênh môi lên, không thoải mái uốn éo người định rút tay về, lại phát hiện phía dưới miệng có thứ gì đó thô sấp rất cần người, tức giận nói: “Thứ gì vậy! Thật cần người.”

Đầu Thư Nhĩ Hoàng đầy vạch đen, sắc mặt cũng càng ngày càng đen, may mà hiện giờ hoàn toàn đen thui, cái gì cũng không nhìn thấy, khàn giọng nói: “Đừng lộn xộn.”

Thật sự gặp quỷ! Anh lại có phản ứng nhanh như vậy, trên người Hợp Hợp chỉ mặc một cái áo sơ mi của anh cùng với quần lót nhỏ, giờ phút này ngồi trên đùi anh, hoàn toàn là tiếp xúc thân mật, hơn nữa cô còn không yên phận uốn qua uốn lại, hoàn toàn thử thách sự nhẫn nại của anh.

Hợp Hợp bị giọng nói khàn khàn của anh dọa sợ hết hồn, trong lòng suy nghĩ anh còn có khả năng đặc biệt này, giọng nói thay đổi liên tục thay đổi được ngay?

“Em nào có lộn xộn, rõ ràng anh thả thứ gì đó cứng rắn ở trên đùi, cần khiến người ta không thoải mái chứ sao!” Hợp Hợp dẫu môi không thuận theo, cô rất biết điều có được không.

Thư Nhĩ Hoàng có một kích động, hít vào một hơi thật sâu, cảm giác đột nhiên có một bàn tay nhỏ bé đang sờ về phía giữa chân mình, lập tức chuẩn xác không sai tùm được, cô nhóc thúi này! Chẳng lẽ cô còn muốn đùa lừa! Anh cũng không muốn bị cô ép đến thú tính đại phát, bắt nạt thiếu nữ vị thành

niên.

“Buông tay ra, người ta chỉ muốn tìm xem một chút là thứ gì thôi.” Hợp Hợp bị đau chống lại.

“Không được lộn xộn, không cho sờ loạn, nếu không...” Thư Nhĩ Hoàng nhỏ giọng mờ ám nói, mang theo uy hiếp.

“Vậy anh lấy nó ra đi, rất cần người có được hay không!” Trong giọng nói của Hợp Hợp tràn đầy mất hứng, làm gì mà cứ hạn chế cái này hạn chế cái kia? Đáng ghét chết đi!

O('□')o

Lấy đi? Nếu lấy vật kia đi, như vậy cô còn có hạnh phúc sao? Cô gái nhỏ này!

Sau này, việc mất mặt này vẫn bị Thư Nhĩ Hoàng dùng để nói thật lâu, Hợp Hợp cảm giác mình đặc biệt mất mặt, trong lòng âm thầm thề nhất định phải tìm cơ hội hòa một ván, phải nghĩ ra chiêu tuyệt ác chinh anh mới được.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 256: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 13

Phần 13:

Editor: Puck - Diễn đàn

Thư Nhĩ Hoàng cảm thấy không nên tiếp tục đề tài này nữa, biện pháp vô cùng tốt nhất chính là trực tiếp che cái miệng nhỏ nhắn lắm nhảm của cô lại, thoáng cúi đầu, chính xác không sai khóa lại đôi môi hồng mềm của cô, tốt đẹp giống như trong tưởng tượng vậy, chân chân thực thực hơn mới vừa rồi đụng phải trong phòng ăn nhiều.

Nhẹ nhàng mút, hút, liếm, trêu chọc, mỗi một cái đều cực kỳ êm ái, chỉ sợ hù dọa người trong ngực, ma sát giữa cánh môi và cánh môi, nước miếng của hai người xen lẫn một chỗ, lửa nóng ướt nhèm nhẹp.

Vậy mà càng hôn càng khiến cho anh không thể khống chế được, Hợp Hợp sao mà trẻ trung, vui tươi như vậy, hình như vĩnh viễn cũng không ném đủ, mùi hương hoa nhàn nhạt trên người cô tràn đầy chớp mũi, khiến cho hô hấp của anh hơi gấp rút, hôn cũng bộc phát nhiệt liệt.

Hợp Hợp hơi lơ mơ phát hiện ra, hơi không biết làm sao, còn hơi mê man, đại não thuộc về giai đoạn thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, vô tri vô giác.

Vì sao châu châu thú lại hôn mình? Hôn nữa hôn đến miệng mình đau quá, anh là chó sao? Hơi nhíu mày, tay nhỏ bé nắm thành quả đầm đầm bờ vai anh, kết quả lại bị anh thừa lúc vắng mà xông vào, một đầu lưỡi lửa nóng duỗi tới, dao động chung quanh miệng mình, đốt lửa, còn câu đầu lưỡi của mình, ~~~~~ (>0<)~~~~~

Cô sắp không cách nào hô hấp, như hã giận lè lưỡi đẩy đầu lưỡi của anh, muốn đuổi nó ra ngoài, nhưng hành động nghịch ngợm của cô lại khiến cho Thư Nhĩ Hoàng cảm thấy đây một cổ động, hôn đến càng mãnh liệt hơn rồi.

Hướng chi giữ cô thật chặt trong lòng mình, cuồng nhiệt hút cắn cánh môi mềm mại của cô, giữa da thịt tiếp xúc lẫn nhau có một tia lửa nhỏ tán loạn, cháy sạch đến hai người thở hồng hộc. Dieễn ddần lee quyí đôn

Đúng lúc này, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, màn hình ti vi cũng bật sáng lại, chỉ trong một giây thời gian, ánh đèn và âm thanh đồng thời chui vào trong ánh mắt và trong lỗ tai bọn họ, kiều diễm vẫn đang tiếp tục.

“Ừm...” Hợp Hợp phản kháng lâu bầu nói, trên mặt hoàn toàn ửng đỏ, châu châu thú đang định hút đi toàn bộ dưỡng khí của mình sao? Thật khó chịu, cô sắp không cách nào hít thở.

Thư Nhĩ Hoàng buông Hợp Hợp bị nghẹn khí đến mặt mũi đỏ bừng ra, chạm khê lên trên chớp mũi cô, “Cô nhóc ngốc, lần sau nhớ dùng lỗ mũi hô hấp biết không?”

Lần sau? Tuyệt đối không thể có lần sau! Hợp Hợp tức giận nghĩ, nắm quả đầm nhỏ tổ cáo, “Em phải nói cho anh em biết anh cường hôn em!”

“Sao lại là cường hôn chứ? Em rõ ràng cũng rất bằng lòng.” Thư Nhĩ Hoàng cười đến quỵên rũ, ánh mắt dịu dàng nhìn cánh môi cô bị mình hôn đến hơi sưng đỏ, mọng nước sáng bóng, rất câu người.

Hợp Hợp cảm thấy anh rất cần ăn đòn, đầu môi không vui nói: “Ai nói em bằng lòng? Là hơi sức của anh quá lớn, khiến cho em không nhúc nhích được!” Nói xong định tránh ra khỏi ngực anh, dù sao đã có điện, cô phải về phòng ngủ.

“Mưa ngoài kia lớn như vậy, nói không chừng sẽ còn bị cúp điện đó nha.” Sau lưng là giọng nói tràn đầy hài hước của Thư Nhĩ Hoàng.

Sẽ không đâu! Trong thành thị lớn sao thường bị cúp điện, cúp một lần rồi sẽ không cúp lần thứ hai, châu châu thúí chính là cố ý hù dọa mình, hừ! Cô mới không mắc mưu đâu!

Vậy mà, sự tình chính là sao mà đau đớn như thế, cái gọi là tỷ lệ một phần vạn chính là vậy, khi Hợp Hợp đi tới giữa cửa lại bị cúp điện.

“A!” Cô hét lên một tiếng, trong lòng vừa tức vừa sợ, thật hận không thể lập tức rời khỏi nơi quý quái này! Sao cứ bị cúp điện hoài vậy!

Thư Nhĩ Hoàng cũng không nghĩ tới thật sự bị mình nói trúng, “Đáng chết!” Đứng dậy đi tìm Hợp Hợp, bảng vào ánh sáng hơi yếu của điện thoại di động tìm được Hợp Hợp đang đứng cạnh cửa.

“Anh đồ quạ đen! Châu châu thúí! Trúng thúí lớn! Em ghê tởm anh!” Hợp Hợp vừa gặp được anh liền bắt đầu nổi giận, quả đấm như mưa rơi vào trên người anh, nhưng không thể phủ nhận khoảnh khắc nghe được giọng nói của anh, cô không sợ hãi nữa. die nd da nl e q uu ydo n

→00→|||

Anh mặc cho Hợp Hợp quyền đấm cước đá trong lòng mình, chỉ ôm chặt lấy cô đi vào trong phòng, đặt cô trên giường lớn, nằm nghiêng bên cạnh cô, dịu dàng dụ dỗ nói: “Ngoan, ngủ.”

“Tránh ra! Em không muốn ngủ chung với anh!” Ở trong tư duy của Hợp Hợp, chỉ có quan hệ như cha mẹ mới có thể ngủ cùng với nhau, cô và châu châu thúí sao có thể ngủ chung trên một cái giường?!

“Em chắc chắn? Em chắc chắn muốn ngủ một mình?” Thư Nhĩ Hoàng hỏi ngược lại.

Hợp Hợp không lên tiếng, ở trong nơi tối tăm này cô thật sự không dám ngủ một mình, nhưng mà, cô cũng không thể ngủ chung với châu châu thúí! Như vậy không đúng!

“Ngoan, đừng suy nghĩ nhiều, anh sẽ không bắt nạt trẻ vị thành niên.” Trong giọng nói có ý cười nhẹ.

“Không có hứng thú vậy sao anh còn hôn em! Nói cho cùng, anh chính là hoa hồ ly giáo hoạt!” Hợp Hợp đấm lồng ngực anh thờ phỉ phò nói.

Hoa hồ ly? Từ này hình dung không khỏi quá không thích hợp. Thư Nhĩ Hoàng cau mày trầm nghĩ.

...

Hợp Hợp nói xong đã ngủ thiếp đi rồi, mơ mơ màng màng vui trong ngực người nào đó ngủ thiếp đi, trong mộng còn nói mê: “Châu châu thúí là hoa hồ ly.”

Thư Nhĩ Hoàng cười khế, cô nhóc này, không biết sau lưng đặt cho mình bao nhiêu biệt danh đây. Mặc kệ, chỉ cần cô vui vẻ là được, có liên quan gì đâu?

Ôm chặt người trong ngực, khoe miệng tràn ra nụ cười ấm áp, hôm nay, là một ngày rất đáng để kỷ niệm.

Đêm nay, hai người ngủ được cực kỳ ngọt ngào, có thứ gì đó đang lặng lẽ thay đổi.

Thật lâu về sau, Hợp Hợp nhớ tới chuyến đi Hương Cảng năm mười sáu tuổi đó, chỉ cảm thấy là một chuyển biến rất lớn đối với mình, bởi vì từ đó về sau thù địch của cô với châu châu thúí đã không sâu như vậy rồi, thậm chí cảm thấy anh đối xử với mình không giống với người khác.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thư Cách Gia biết em trai vẫn luôn thích Hợp Hợp, cho nên rất vui lòng tạo cho bọn họ có thời gian chung đụng riêng, mặc dù Tập Tập nhờ mình chăm sóc cho Hợp Hợp, nhưng mấy ngày này cô không thoát thân được, hơn nữa cô và Tập Tập đều có tâm thành toàn cho người đàn ông điên cuồng nào đó.

Giữa hai người bọn họ, đường tình hơi nhấp nhô.

Buổi tối bay đi Ả Rập, xử lý một chuyện rất khó giải quyết, kể từ năm hai mươi tuổi đón nhận lấy bang Viêm Ưng đến bây giờ đã được bốn năm, bốn năm qua xảy ra rất nhiều chuyện, đối với cô mà nói chính là một rèn luyện.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 257: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 14

Phần 14:

Editor: Puck

Quế Noãn Yên vốn cho rằng sau khi trải qua đêm đó, giữa cô và anh Vũ sẽ có khác biệt, cho dù không thể lập tức phát triển thành tình nhân, ít nhất cũng có khuynh hướng phát triển theo phương hướng đó.

Nhưng mà, suốt một tuần, anh ngay cả một tin nhắn cũng không gửi cho mình, chứ đừng nói chỉ gọi điện thoại.

Phần mơ ước kia, phần mong đợi kia, phần tâm thần thấp thỏm trong lòng kia tiêu tán từng chút một, chỉ cảm thấy cực kỳ uất ức, thì ra ngọt ngào chỉ là giấc mộng Nam Kha, thoáng qua đã không thấy tăm hơi.

(*) Giấc mộng Nam Kha: giấc mộng hảo huyền (Dựa theo tích: chàng trai họ Thuần nằm ngủ dưới gốc cây hoè, mơ thấy mình được lấy công chúa và được bổ làm thái thú ở quận Nam Kha, mừng quá mừng tỉnh dậy thì mới biết đó chỉ là giấc mơ)

Mà mình còn ngu ngốc ảo tưởng rằng anh thích mình, xem ra cũng chỉ tự mình đa tình mà thôi, trong lòng không khỏi đau đớn, tại sao lại như vậy? Mình rốt cuộc có chỗ nào không tốt? Sao anh có thể sau khi cho mình hy vọng, lại đẩy mình vào vực sâu vạn trượng đây?

Cảm giác mất mát đó giống như đang rơi tự do, “Rầm” một tiếng từ trên mây rơi xuống mặt đất, hơi khó chịu đựng được.

Mỗi một ngày đều không tự chủ cầm điện thoại đi động lên trượt tới trượt lui, không có tin nhắn và cuộc gọi mong đợi, có lúc muốn chủ động một chút, dù sao hạnh phúc cũng phải do chính mình đi tranh thủ, nhưng lại sợ lấy được đáp lại càng thất vọng hơn, trong lòng cực kỳ thất vọng, cực kỳ buồn bực, hơi không thờ được.

Buổi tối chủ nhật, mấy người bạn chơi tốt trong lớp hẹn đi “Lam Mị” chơi, bảo là muốn thả lỏng một chút, Quế Noãn Yên vốn không muốn đi, nhưng bạn tốt Trình Mỹ cứ lôi kéo cô đi cùng, nói gần đây giữa hai chân mày cô đều là vẻ u sầu, cần lập tức giải tỏa.

Cô vuốt ve giữa hai chân mày mình, thật sự rõ ràng như vậy sao?

Giải tỏa? Nếu như rượu thật sự có thể mang phiền não đi, cô bằng lòng thử một lần, có lẽ ý tưởng của Mỹ Mỹ là đúng.

Buổi tối “Lam Mị” có một phong cách quyến rũ, ánh đèn mập mờ bập bùng, thay đổi cực nhanh, chiếu lên khu vực tư nhân như ẩn như hiện, có vẻ mê tình khác biệt; bên trong phòng thường xuyên sẽ có công tử quyền quý tới thăm, chơi trò chơi anh tình tôi nguyện, bạn có thể thỏa sức chơi, không ai can thiệp đến sự tự do của bạn. di3nd@nl3qu.yd0n

Chính giữa sân khấu có một nhóm nam nữ trẻ tuổi đang tận tình lắc lư thân thể, quầy bar bên này ngồi đủ kiểu trai đẹp gái xinh khác biệt muôn hình muôn vẻ, khó tránh khỏi sẽ đưa tới một số người chủ động tới gần.

Quế Noãn Yên mặt đỏ bừng nửa nằm trên quầy bar, cặp mắt mê ly nhìn chăm chăm chất lỏng màu đỏ trong ly, ngón tay có tiết tấu gõ lên miệng ly thủy tinh trong suốt, cô chỉ muốn một mình nán lại một lúc, cho nên rời khỏi căn phòng hơi huyền ảo náo náo nhiệt, đi tới chỗ quầy bar muốn một ly Bloody Mary, uống ngum lớn.

“Người đẹp, thất tình?” Một người đàn ông dáng dấp rất thô bỉ đi tới, trên mặt viết bốn chữ thật to: Tôi muốn tán gái!

“Tránh ra!” Quế Noãn Yên tức giận quát lên, nhìn cũng không nhìn người đàn ông kia một lần, tâm tình của cô bây giờ vô cùng không tốt, tốt nhất đừng chọc cô!

“Ôi! Còn là hoa hồng có gai à! Anh thích.” Người đàn ông kia vừa nói vừa lại gần cô, ý muốn ăn đậu hũ nóng.

“Cút em gái mày! Bà đây không cần mày thích!” Quế Noãn Yên mắng người không hề yếu đuối, cho tới bây giờ cô đều thích đặc biệt, trên người có vẻ mạnh mẽ hào phóng, cũng không phải kiểu nữ sinh nhỏ mảnh mai.

Sắc mặt người đàn ông kia hơi không tốt, hung hãn nói: “Cô em đừng rượu mồi không muốn lại muốn rượu phạt, anh đây nhìn trúng cô em là vinh hạnh của cô em!” Vừa nói còn vừa ra tay, định kéo cánh tay cô.

“Vinh hạnh cái mông mày! Có cút xa cho người ta không!” Quế Noãn Yên dùng sức hất tay bản của gã đàn ông ra, chửi nói.

“Anh đây đã từng thấy hoa hồng có gai giống như cô em vậy, nhưng trên giường chẳng phải đều bị anh đây thu phục đến ngoan ngoãn vâng lời, tối nay anh đây càng muốn dẫn cô em đi!” Người đàn ông này hình như thích khiêu chiến người phụ nữ không cho mình sắc mặt tốt, có một khoái cảm chinh phục. di@en*dyan(lee^qu.donn)

Anh ta mạnh mẽ kéo tay Quế Noãn Yên, bởi vì do hơi sức nam nữ cách xa quá lớn, Quế Noãn Yên chống lại hơi lực bất tòng tâm, tiện tay nâng ly rượu lên, nện lên mặt gã đàn ông, lại bị anh ta nghiêng người tránh, nhưng mà hành động này càng thêm kích thích gã đàn ông này, sức lực trên tay cũng tăng thêm rất nhiều, gần như bóp nát cánh tay cô.

“Bệnh thần kinh! Mày buông tay ra cho tao!” Quế Noãn Yên bị đau mắt.

Gã đàn ông chẳng những không buông tay, ngược lại còn dán miệng tới hôn lên, anh ta cũng không tin, hoa hồng hoang dại đều bị anh ta chinh phục đến ngoan ngoãn, hoa hồng mang gai này chẳng lẽ anh ta còn không bắt được?

Kết quả, bị một nắm đầm vung tới, đánh cho anh ta lao đảo một bước về trước, mắt đau đến lóa ra sao kim, hơi không nhận ra đông tây nam bắc.

“Anh Châu?” Khi Quế Noãn Yên thật sự tuyệt vọng thì đột nhiên được người bảo vệ sau lưng, trong nháy mắt đó cô đặc biệt hy vọng là “Anh” tới giải cứu mình trong lúc nguy nan, nhưng khi thấy rõ mặt người đến thì trong lòng có thất vọng nho nhỏ.

Mà chút cảm xúc nho nhỏ này trên mặt cô rơi toàn bộ vào trong mắt Cảnh Niệm Châu, trong mắt xẹt qua đau thương nhân nhật, ngay sau đó biến mất, lạnh giọng quát gã đàn ông hèn mọn kia: “Cút!”

Có lẽ bị vẻ tàn bạo trên mặt Cảnh Niệm Châu làm cho giật mình, gã đàn ông che mắt chạy, lúc gần đi còn không chết tâm mà nói một câu, “Có bản lĩnh đừng để tao đụng phải mấy người lần nữa!”

“Mày tốt nhất cầu nguyện đừng bị tao nhìn thấy! Nếu không kết quả sẽ RẤT, THẨM!” Trong mắt Cảnh Niệm Châu lộ ra ý lạnh, hai chữ cuối cùng hoàn toàn từ trong miệng cắn ra.

Đội sau khi gã đàn ông kia đi xa, vẻ tàn bạo trên mặt Cảnh Niệm Châu từ từ mất đi, khôi phục vẻ công tử nho nhã trước sau như một của anh, mới vừa rồi anh đứng là cực kỳ tức giận, sao Tiểu Yên lại bị gã đàn ông hèn mọn đó khinh nhờn!

“Anh Châu, sao anh lại tới đây?” Quế Noãn Yên cố thả lỏng hỏi, trong lòng vẫn đang suy nghĩ: Thì ra là anh Châu cũng sẽ tức giận, đáng về nỗi giận còn kinh khủng như thế, không hề giống với đáng về nho nhã cao quý thường ngày của anh chút nào.

“Tiểu Yên, về sau một mình đừng đến nơi như này nữa, nếu như không phải anh vừa vặn ở đây, em nên làm cái gì?” Cảnh Niệm Châu rất nghiêm túc nói.

“Em theo bạn học cùng tới, mới vừa rồi muốn ra ngoài hóng mát một chút, cho nên...” Quế Noãn Yên nhỏ giọng giải thích, tình hình mới vừa rồi quả thật rất nguy hiểm, nếu như không phải anh Châu đột nhiên xuất hiện, cô sẽ làm sao đây?

“Đi thôi, anh đưa em về nhà.” Cảnh Niệm Châu kéo tay cô, dịu dàng nói.

“Không, em không muốn về nhà.” Cô còn chưa uống rượu say đâu, uống nửa say về nhà rất không có ý nghĩa.

Cảnh Niệm Châu nhíu mày nhìn cô, hình như biết tâm tư của cô, “Con gái đừng uống quá nhiều rượu.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 258: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 15

Editor: Puck - Diễn đàn

Cảm xúc của Quế Noãn Yên lập tức mất mát, cả người giống như dính vào một tảng u sầu nóng đậm, tan cũng tan không được, cười khổ như có như không nơi khóe miệng kia càng khiến cô tăng thêm vài phần quyến rũ, gò má trái dính lên trên mặt bàn bằng đá cẩm thạch lạnh lẽo, lòng ngón tay nhẹ nhàng vạch lên gì đó, tự lẩm bẩm: “Anh Châu, anh nói tại sao anh ấy không thích em? Em rốt cuộc có chỗ nào chưa đủ tốt?”

Từng vòng đau thương và chua chát tràn ra nơi đáy lòng Cảnh Niệm Châu, chặt chẽ bao vây lấy thân thể và trái tim của anh, anh đương nhiên hiểu “Anh ấy” trong miệng Tiểu Yên là ai, qua nhiều năm như vậy, chỉ cần là người sáng suốt cũng nhìn ra được quan hệ giữa ba người bọn họ, nhưng trước sau vẫn duy trì im lặng phản mập mờ không rõ ràng này, không có chút tiến triển nào.

“Tiểu Yên, không phải em không tốt, chỉ là cậu ta không có ánh mắt mà thôi.” Anh ngồi ở bên cạnh cô, giống như một anh cả vuốt mái tóc đen nhánh mượt mà của cô, tràn ngập thâm tình nói.

“Anh Châu, trong lòng em thật khó chịu, vì sao sau khi anh ấy cho em hy vọng lại nhẫn tâm đẩy em ra?” Quế Noãn Yên khổ sở híp mắt lại, giọng hơi nghẹn ngào.

Cảnh Niệm Châu mím chặt môi mỏng, có một kiên quyết và nguội lạnh không nói ra được, Thiên Tập Vũ! Tôi vốn định tặng tiểu Yên cho cậu, chỉ cần cô ấy hạnh phúc, tôi sẽ chúc phúc hai người.

Nhưng cậu vốn không cho cô ấy hạnh phúc, luôn lặp đi lặp lại nhiều lần tổn thương cô ấy, khiến cho cô ấy rơi lệ, khiến cho cô ấy đau lòng, khiến cho cô ấy bị người bắt nạt. Từ giờ khắc này, tôi sẽ tuyệt đối không buông tay.

“Được rồi, chúng ta đi về nhà có được không?” Cảnh Niệm Châu bị âm thanh huyền ảo này chấn động đến màng nhĩ vang ong ong, đứng lên đỡ Quế Noãn Yên đi ra ngoài.

“Em không muốn về!” Quế Noãn Yên không tuân theo giục giã.

“Tiểu Yên, nghe lời, về quá muộn chú và dì sẽ lo lắng.” Cảnh Niệm Châu dịu dàng nói.

Nhắc tới cha mẹ, Quế Noãn Yên lập tức ngừng công kích, nhu nhược giống như không xương tủy vào trên người Cảnh Niệm Châu, mặc anh nửa ôm mình ra khỏi cửa chính “Lam Mị”. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Vừa lên xe, Quế Noãn Yên đã dựa vào ở trên ghế ngồi ngủ thiếp đi, Cảnh Niệm Châu yêu thương nhìn chăm chăm gò má của cô hồi lâu, không bỏ qua từng cảm xúc nhỏ nhỏ trên mặt cô, trong lòng len vào đau đớn.

Tiểu Yên, tại sao em không thấy được anh vĩnh viễn đứng ở bên cạnh em? Tại sao em chính là không thấy được một trái tim thật lòng của anh đây? Mỗi khi nhìn thấy em vì Thiên Tập Vũ mà đau lòng rơi lệ thì em biết anh đau đớn bao nhiêu không? Giống như dao đâm, từng dao từng dao lăm tri lòng của anh, khiến cho anh rơi vào tận trong bóng tối vô cùng, không biết nơi nào mới đứng là phương hướng của anh.

Có lẽ là xe chạy yên ổn thoải mái, Quế Noãn Yên ngủ rất say, trên đường còn rù rì cúi đầu, hiển thị rõ dáng vẻ yếu đuối của người con gái.

Cảnh Niệm Châu nhìn mà hơi ngây ngốc, trong lòng tê tê đại đại, ngay sau đó nở một nụ cười khổ, bầu thật chặt bắp đùi một cái, dùng đau đớn để nhắc nhở mình chú ý tập trung lái xe.

Xa xa, anh đã nhìn thấy một chiếc Cayenne quen thuộc cùng với bóng người quen thuộc đứng trước cửa nhà tiểu Yên, vóc người cao 1m80, mặc áo sơ mi đen kết hợp với quần tây đen, giống như ẩn vào trong bóng đêm.

Môi mím lại càng chặt hơn, lửa giận trong mắt cũng tăng thêm một phần, xe chạy cực kỳ thông thả, dần dần dừng lại bên cạnh cách không xa cậu ta, rất tao nhã mở cửa xe, cũng không nhìn cậu ta cái nào, trực tiếp đi về phía bên kia cửa xe, mở ra, cúi người ôm Quế Noãn Yên đang ngủ ra.

“Buông cô ấy ra!” Bóng đen lạnh lùng mở miệng, anh chính là Thiên Tập Vũ, đứng ở đây đợi đã hơn hai giờ, đây cũng là lần dài nhất trong lịch sử đợi người của anh.

Anh biến mất một tuần này thật ra đi sang Hàn Quốc công tác, bàn luận hợp tác lâu dài với tập đoàn “Kim Thắng” nổi danh lừng lẫy và một vài hạng mục công việc sau hợp tác, mỗi ngày bận tới mảy tới mảy, hoàn toàn không có thời gian rảnh rỗi suy nghĩ tới những chuyện tình tình yêu yêu kia. dfienddn lieqjudoon

Buổi tối sau khi trở lại khách sạn, anh không phải chưa từng nghĩ tới gọi điện thoại cho tiểu Yên, nhưng anh cảm giác hiện giờ đây trong đầu mình đều là một số chuyện về hạng mục hợp tác, vốn không biết nên nói những gì, không khỏi hơi phiền não.

Thay vì như vậy còn không bằng cho nhau một tuần lễ suy nghĩ thật kỹ thật rõ ràng, anh hết sức kiểm chế mình không nghĩ tới những chuyện kia, chỉ mong đợi đến sau khi về nước lại đi giải quyết chuyện giữa anh và tiểu Yên.

Vừa xuống máy bay, anh đã không kịp chờ đợi lái xe tới thẳng nhà tiểu Yên, nhẫn nại chờ đợi sau một tiếng, thật sự không nhìn được rồi, gọi điện thoại cho cô lại không ai nhận, mắt thấy sắp mười một giờ, anh nghĩ không thông cô sẽ đi đâu, gọi điện thoại cho Mộ Triều, cậu ta lại nói không biết! Thăng nhóc thúi này! Thật sự tức chết anh!

Hết cách rồi, anh chỉ có thể tiếp tục chờ, đốt một điếu thuốc dựa nghiêng trên xe, trong lòng có phiền não và lo lắng không nói ra được, tàn thuốc chất đống trên đất càng lúc càng nhiều, thoáng cái đã mười hai giờ, anh thật sự không nghĩ ra lý do cô vẫn chưa về nhà!

Chẳng lẽ chơi với bạn học ở ngoài? Hay gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn? Hay là...

Khi anh vẫn đang phỏng đoán, một ánh đèn xe chiếu lại, chiếc xe thể thao Bentley quen thuộc đến không thể quen thuộc, cũng xác nhận suy nghĩ của anh, khiến cho anh tức giận hơn chính là Cảnh Niệm Châu lại ôm tiểu Yên từ trong xe ra.

Thiệt thòi cho anh vẫn lo lắng cô sẽ gặp phải nguy hiểm gì, lại ra ngoài cùng với Cảnh Niệm Châu, còn uống say đến mơ màng trở lại! Cô có đầu óc không vậy! Tại sao có thể đi ra ngoài uống rượu với người đàn ông khác? die,n; da.nlze.quydo/mn

Đi tới chặn trước mặt Cảnh Niệm Châu, trong giọng nói tràn đầy không vui và lạnh lẽo, “Buông cô ấy ra!”

Cảnh Niệm Châu khiêu khích nhìn cậu ta, lạnh lẽo đáp lại, “Buông cô ấy ra? Cậu có tư cách gì nói câu này!”

“Cảnh Niệm Châu, tiểu Yên là người phụ nữ của tôi!” Ánh mắt Thiên Tập Vũ cực kỳ lạnh lẽo nhìn anh ta, hai tình địch gặp mặt, thật sự hết sức đỏ mắt.

“Người phụ nữ của cậu? Thật buồn cười! Thiên Tập Vũ cậu thật sự đúng là không có một chút không tự hiểu lấy mình! Mỗi lần làm tổn thương tiểu Yên xong lại tới nói vài lời tâm tình hoang đường! Đã sớm mất đi bất cứ ý nghĩa gì rồi!” Cảnh Niệm Châu không hề yếu thế cười lạnh nói.

Quế Noãn Yên bị lời nói sắc giọng mũi của bọn họ đánh thức, mở mắt mờ mờ, thấy đầu hai người ở trên đỉnh đầu mình, hơi quen thuộc, hơi mơ hồ.

“Tiểu Yên, anh có lời muốn nói với em.” Thiên Tập Vũ thấy cô đã tỉnh lại, vội vàng nói, đang chuẩn bị đón lấy cô từ trong ngực Cảnh Niệm Châu, kết

quả bị anh ta tránh ra, giận đến khóe mắt anh bốc hỏa.

Giọng nói này cho dù như thế nào Quế Noãn Yên cũng không cách nào quên được, đã bao nhiêu ngày lẫn đêm, cô đều nhớ nhưng giọng nói này đến không ngủ được làm sao không nhớ rõ?

Quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, không thể tin được tại sao anh lại ở đây, vội vàng giùng giởng muốn từ trên người Cảnh Niệm Châu xuống, hành động này khiến Cảnh Niệm Châu rất đau lòng, nhưng anh cũng không lộ ra chút nào, nhất là ở trước mặt Thiên Tập Vũ.

“Tiểu Yên, em về trước có được không? Anh muốn hàn huyên riêng với cậu ta một chút.” Cảnh Niệm Châu dịu dàng nói với tiểu Yên.

“Tiểu Yên, anh có lời muốn nói với em, chờ anh một lúc.” Thiên Tập Vũ bổ sung, trong mắt có dịu dàng không cho từ chối.

Tròng mắt đen của Quế Noãn Yên vòng tới vòng lui giữa hai người, hơi không hiểu tình huống, sao anh Vũ lại ở trước cửa nhà cô, anh đang định nói cái gì?

“Tiểu Yên, em còn không e ngại cậu ta tổn thương em không đủ sâu sao? Mọi việc không thể lặp đi lặp lại nhiều lần, trở về nghỉ ngơi thật tốt.”

Cảnh Niệm Châu biết tính tình của Thiên Tập Vũ, có thể đứng ở trước cửa nhà tiểu Yên chờ cô ấy lâu như vậy, nhất định có lời quan trọng muốn nói với cô ấy mới đúng, hơn nữa anh có dự cảm nếu như tối nay bọn họ thật sự thẳng thắn trao đổi, như vậy anh sẽ ngay cả một chút cơ hội cũng không có, biến thành người ngoài cuộc triệt triệt để để.

Sau khi Quế Noãn Yên ngủ một giấc, đầu óc tỉnh táo rất nhiều, cô biết anh Châu vì tốt cho cô, nhưng cô lại rất muốn nghe một chút xem anh Vũ muốn nói gì với cô? Trong lòng rất mâu thuẫn, cảm giác hơi mong đợi, nhưng lại sợ không phải là mong đợi như trong tưởng tượng của cô.

Suy nghĩ một chút, vẫn đừng nghe, mong đợi nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chỉ có thất vọng, cô không muốn lại tiếp nhận lần nữa.

“Cảnh Niệm Châu! Anh rốt cuộc có ý gì!” Thiên Tập Vũ không vui nhìn anh ta, lại khích bác thị phi giữa anh và tiểu Yên!

“Tôi có ý tứ gì trong lòng cậu tự biết rõ!”

“Chuyện giữa tôi và tiểu Yên, anh con mẹ nó xen vào tính toán chuyện gì?”

“Tôi con mẹ nó chính là không ưa cậu!”

“Không ưa anh có thể đi xa một chút! Không ai ép anh nhìn!”

...

Mỗi khi cất một bước lên cầu thang, Quế Noãn Yên đều nhủ mày, cô vẫn là lần đầu tiên nghe thấy hai người anh Vũ và anh Châu ăn nói thô tục như vậy, hơi không thể tưởng tượng nổi.

Vậy mà, khi cô đang chuẩn bị mở cửa, phía sau truyền đến “Bụp” một tiếng nắm đấm, bị sợ đến cô vội vã quay đầu lại, che miệng thật chặt không để cho mình kêu thành tiếng.

Một quyền của Cảnh Niệm Châu vung về phía Thiên Tập Vũ, gần như dùng hết hơi sức toàn thân, mặc dù anh khiến cho người ta có cảm giác nho nhả quý phái, giống như công tử tao nhã, nhưng sức lực quả đấm cũng rất lớn, dù sao tập thể dục nhiều năm như vậy, huống chi anh muốn đánh Thiên Tập Vũ đã từ lâu rồi!

Thiên Tập Vũ bị đau che khóe miệng bị anh ta đánh đến nóng hừng hực, giống như rách rồi, vung quả đấm lên đánh về phía Cảnh Niệm Châu, đánh lên mắt anh ta, nhanh chóng sưng lên.

Anh thật ra là người luyện võ! Nắm đấm sinh gió, ra tay cực kỳ lợi hại.

Hai người cứ anh một quyền tôi một quyền đánh qua đánh lại, phát tiết bất mãn với đối phương qua nhiều năm như vậy, đánh rất kịch liệt.

Mắt thấy hai người càng đánh càng hăng, vốn không có khuynh hướng dừng lại, Quế Noãn Yên bịch bịch bịch chạy từ trên bậc thang xuống, “Đừng đánh, đừng đánh!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 259: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 16

Phần 16:

Editor: Puck - Diễn đàn

Nhưng hai người kia đã đánh tới mù quáng, vốn không nghe lọt bất cứ lời khuyên can này, Quế Noãn Yên ở bên cạnh hai người gấp đến độ giậm chân, không biết nên làm sao mới phải? Nếu cứ mặc cho bọn họ đánh tiếp như vậy, nói không chừng sẽ náo loạn đến bệnh viện.

Trời ạ! Nếu như để người khác nhìn thấy cảnh tượng này, đoán chừng sẽ phát điên, đường đường là hai tổng giám đốc top 500 thế giới, lại đánh nhau như con nít?

Định nhắm mắt lại, vọt vào giữa hai người bọn họ, đã chuẩn bị xong tinh thần sẽ bị đánh.

Vậy mà, quả đấm lại không rơi xuống như dự đoán, chỉ nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của hai người, giống như kiềm chế cái gì. Lông mi khẽ run, từ từ... Từ từ mở mắt, vừa đứng đối diện với tròng mắt đen sáng của Thiên Tập Vũ, quả đấm của anh dừng trên chóp mũi cô cách chừng một tấc, cứng rắn nhìn xuống.

Cô nhìn thấy trong tròng mắt anh có giạt mình, có nghi ngờ, còn có đau thương không giấu được, quả đấm nắm chặt từ từ bỏ xuống, đưa mắt nhìn sâu vào mắt cô hai phút, sau đó cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

“Này...” Quế Noãn Yên giờ tay lên định gọi anh lại, nhưng vẫn không nói ra khỏi miệng, ánh mắt mới vừa rời nhìn mình và bóng lưng tịch mịch của anh “Giết” lòng cô, ai tới nói cho cô biết, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Tiểu Yên.” Cảnh Niệm Châu ở sau lưng đánh thức cô đang ngẩn người.

“Anh Châu, mắt của anh...” Quế Noãn Yên hoảng hốt kêu lên, trong đầu chợt xẹt qua hình ảnh gò má anh Vũ, hình như khóe miệng của anh ấy bị rách, khẳng định rất đau.

“Không có việc gì, dùng túi chườm nước đá chườm lên là được rồi.” Giờ khắc này tâm tình của Cảnh Niệm Châu vô cùng tốt, anh không ngờ tiểu Yên sẽ xông tới cản trước mặt mình, cảm giác vui thích đó thật sự không cách nào hình dung, tràn đầy tim anh.

“Vào vào nhà đi, nhà em có túi chườm nước đá, nếu không ngày mai mắt anh sẽ biến thành mắt gấu mèo rồi.” Quế Noãn Yên hơi kỳ quái, sao anh Châu đột nhiên vui mừng như vậy. dĩn~d@n'3q21y'd0n

“Vì tiểu Yên, biến thành mắt gấu mèo, anh vui vẻ chịu đựng.” Cảnh Niệm Châu cười đến như tắm gió xuân.

“Hả...” Quế Noãn Yên đột nhiên ý thức được, mới vừa rồi sau khi mình nhắm mắt xông vào, hình như chắn trước mặt anh Châu, cho nên... Cho nên anh Vũ mới có thể dùng ánh mắt đau thương như vậy nhìn mình sao? Cho nên bóng lưng của anh ấy mới có thể tịch mịch như vậy? Cho nên... Anh cho rằng mình thích anh Châu sao?

“Chú và đi đã ngủ rồi chứ? Đi vào có thể quấy rầy đến bọn họ không?”

“Không có chuyện gì đâu, phòng ngủ của cha mẹ ở lầu hai, lúc này bọn họ đều đã ngủ, túi chườm đá có ở phòng khách.” Quế Noãn Yên cười nói, trong lòng cũng lo lắng đến vết thương của người nào đó, anh về nhà trễ như thế có ai chăm sóc vết thương cho anh không?

Hai người lặng lẽ đi vào phòng ăn, Quế Noãn Yên mở tủ lạnh lấy túi chườm nước đá ra, để Cảnh Niệm Châu ngồi trên băng ghế, rất dịu dàng chườm lên ánh mắt vừa thâm đen vừa sưng của anh.

Gương mặt gần trong gang tấc, có thể nghe rõ tiếng hít thở của nhau, còn có mùi hương thơm dịu trên người thiếu nữ, từng chút một chui vào trong lỗ mũi anh, khiến cho hơi thở của anh rối loạn.

“Tiểu Yên...” Cảnh Niệm Châu đột nhiên ngẩng đầu, đôi môi cách môi Quế Noãn Yên chỉ vèn vèn một tấc, chỉ cần khẽ nâng cao lên, sẽ có thể -

Quế Noãn Yên cũng không nghĩ đến anh Châu lại bất ngờ ngẩng đầu lên, cô có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực từ trong miệng anh phun ra, mắt đẹp trừng thật to, bất ngờ rơi vào trong tròng mắt lưu ly trong suốt không sóng, lòng của cô không khỏi xao động.

Trong lòng Cảnh Niệm Châu đang giãy giụa không dứt, hôn hay không hôn? Đây là cảnh đẹp trời ban, anh không nên lãng phí một cách vô ích, nhưng anh vẫn chưa xác định được tâm tư của tiểu Yên, vậy vừa hôn, không khỏi quá mức đường đột, nói không chừng còn có thể hù cô ấy.

Ngay khi anh rút cuộc chiến thắng được ý niệm của mình chuẩn bị bằng bất cứ giá nào, Quế Noãn Yên “Vèo” một cái nhảy ra rồi, đáy mắt anh lướt qua chút sáng tỏ, bản thân đúng là vẫn thua rồi.

“Anh Châu, muốn uống nước không?” Quế Noãn Yên xoay người đi rót nước, che giấu hoảng loạn mới vừa rồi của mình, cô không thể không thừa nhận mới vừa rồi dưới ánh nhìn chăm chú của cặp mắt lưu ly trong suốt của anh Châu, trong lòng lướt qua một tia bất an nho nhỏ.

Cô không phải kẻ ngu, tâm tư của anh Châu với cô rõ ràng như vậy, rõ ràng đến cô hơi sợ hãi, nhưng cảm giác kia không đúng, cô rõ ràng yêu anh Vũ, không nên tham lam dục dăng của anh Châu.

“Ừ.” Tròng mắt Cảnh Niệm Châu nhanh chóng khôi phục tự nhiên, phảng phất giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Sau khi ngồi một lúc, Cảnh Niệm Châu liền đứng dậy cáo từ, lại ngây ngốc tiếp anh sợ chính mình sẽ không khống chế nổi, tâm ma bất cứ lúc nào sẽ chạy đến, khiến cho anh không chịu nổi. dieendaanleequaydonn

Quê Noãn Yên cũng không giữ anh lại, đưa anh tới cửa rồi trở về phòng rồi, nằm ở trên giường do dự có cần gọi điện thoại cho anh Vũ hay không, bây giờ anh đang ở đâu? Đang làm gì?

Cuối cùng vẫn ấn dây số kia, sau khi tiếp thông thì đáy lòng càng bất an, mười giây, hai mươi giây, ba mươi giây...

Rốt cuộc ở thời điểm bốn mươi giây được nhận, không phải là giọng nói như trong chờ đợi, mà là –

Giọng của Thiên Mộ Triều: 【Chị Yên, chị mau tới “Lam Mị”, anh Vũ sắp không xong.】

Sắp không xong? Đáy lòng Quê Noãn Yên “Lộp bộp”, cái gì gọi là sắp không xong?

Thiên Mộ Triều thật sự ghê tởm quá mức rồi! Sao cậu ta lại vô duyên vô cớ nguyên rửa anh Vũ! “Xảy ra chuyện gì?”

【Anh Vũ bị người ta đánh rất thảm, đôi môi cũng rách, mặt cũng sưng lên, vết thương trên người vô số, còn uống liền năm ly Black Label *, hơn nữa...】
Thiên Mộ Triều định nói lại thôi.

(*) Black Label: tên đầy đủ Johnnie Walker Black Label - một loại rượu Whisky

“Thêm gì nữa?” Quê Noãn Yên nóng nảy.

【Trong miệng anh ấy vẫn gọi tên chị, nước mắt ‘tí tách’ không ngừng chảy, khiến cho em cũng muốn khóc theo rồi.】 Thiên Mộ Triều liếc nhìn người đàn ông say như chết trên ghế sa lon còn đang lằm bằm, trong lòng cảm thấy bản thân thật sự có thiên phú diễn trò, học được giống như đúc, ngay cả giọng nói cũng nghẹn ngào.

Quê Noãn Yên siết điện thoại di động không lên tiếng. Mộ Triều nói anh Vũ một mực gọi tên cô, còn khóc? Có khả năng sao? Nhưng nghe giọng cậu ta không giống như đang nói dối.

Mình rốt cuộc nên làm cái gì? Có đi hay không?

Trong đầu vẫn không xóa bỏ được màn vừa rồi khi anh Vũ rời đi, ánh mắt đau thương mà cô chưa từng thấy, hơn nữa anh ấy nhất định đã ngộ nhận mình định chấn quả đâm thay anh Châu, nhưng sự thật không phải như vậy!

Cô chỉ rất thuần túy không muốn bọn họ đánh nhau tiếp mà thôi, cũng không muốn thay ai chấn quả đâm...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 260: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 17

Editor: Puck - Diễn đàn

Quê Noãn Yên, mày thừa nhận đi! Nếu như quả thật phải chọn một trong hai người, mày sẽ chọn ai? Chỉ sợ không nghi ngờ chút nào sẽ nghiêng về người đó đi.

Haizzz...

Tìm của mình cuối cùng vẫn nghiêng về anh, không vì cái gì cả, có thể là một thói quen ăn sâu bén rễ, cũng có thể là định hướng của trái tim, không cách nào cảm nhận bằng ngôn ngữ.

Cầm áo khoác lên chạy thẳng tới “Lam Mị”.

Bên trong quầy bar ở “Lam Mị”, Thiên Tập Vũ say như chết ngã ngửa trên ghế sa lon, dáng vẻ thật sự hơi chật vật, nhất là khoe miệng, sưng đỏ hơi dọa người, hai chân mày nhũ thành một chữ Xuyên (川), hình như rất khổ sở rất rối rắm.

“Anh Vũ, chị Yên sẽ lập tức tới ngay, anh phối hợp khóc mấy tiếng đi.” Thiên Mộ Triều nằm bên cạnh anh nhỏ giọng nói.

Nếu như đợi lát nữa chị Yên tới đây thấy anh Vũ vốn không khóc, chị ấy nhất định sẽ đánh mình, ôi trời ơi! Anh chỉ nói lời nói dối có ý tốt thôi mà.

Thiên Tập Vũ không nhận được gạt gạt người nào đó cứ một mực “Ong ong ong” bên lỗ tai anh, “Đừng quấy rầy tôi”

“Mỗi người đều là trộm không có lương tâm! Quá bất nạt người ta rồi.” Thiên Mộ Triều buồn bã lầm bầm.

Đúng lúc này, một bóng dáng màu đỏ đi vào, mắt chăm chú khóa chặt vào Thiên Mộ Triều tựa trên ghế sa lon, “Mộ Triều, anh Vũ đâu?”

“Ừ.” Thiên Mộ Triều chỉ chỉ vào người đàn ông đã say đến bất tỉnh nhân sự trên ghế sa lon.

Lúc này Quế Noãn Yên mới liếc qua, chỉ liếc mắt một cái, lòng của cô lại khẽ đau, người đàn ông ngủ trên ghế sa lon tỏ vẻ đau thương, tóc ngắn sạch sẽ gọn gàng lúc trước lúc này hơi rối tung, còn vương vài sợi trên trán, lại không che giấu được vẻ u sầu giữa hai chân mày, khiến cho người ta có một kích động muốn vuốt lên. Sưng đỏ nứt ra nơi khóe miệng nhìn thấy mà ghê, trong đầu nháy mắt hiện ra cảnh tượng mới vừa rồi bọn họ đánh nhau. die~nd a4nle^q u21ydo^n

Không khỏi ngời xỏm người xuống, lòng ngón tay êm ái khẽ vuốt ve vết thương chỗ khóe miệng anh, anh Vũ, anh vì em mà ra tay sao? Anh, trong lòng có em đúng không?

Em rất vui về, cũng rất đau lòng.

Có lẽ vết thương trên khóe miệng quá đau rồi, Thiên Tập Vũ ngủ cũng khó sở nhủu mày, Quế Noãn Yên không nhịn được đưa tay vuốt ve khuôn mặt u sầu của anh, lại bị anh túm trong tay, vô ý thức ni non: “Tiểu Yên...”

“Anh Vũ, là em.” Quế Noãn Yên nhẹ giọng nói ra, khóe miệng tràn ra một nụ cười dịu dàng, vào giờ phút này anh Vũ giống như một cậu bé bự, không hề có vẻ khí khái bề ngễ thiên hạ như bình thường, khiến cho cô rất vui mừng.

Thiên Mộ Triều liếc nhìn một màn này, chỉ cảm thấy lệ nóng trong hốc mắt sắp mãnh liệt mà ra rồi, quá cảm động rồi, khổ nhục kế của anh Vũ quả nhiên rất hiệu quả! Chị Yên cảm động đến rầm rầm rào rào.

(Thiên Tập Vũ: Thăng nhóc thú này chính là trong miệng không mọc được ngà voi! Anh đây là khổ nhục kế sao? Anh đây rõ ràng khiến cho người phụ nữ yêu thương kích động một trận, đáng đánh cho một trận, thăng nhóc thú này về sau không cho phép xuyên tạc ý tứ và dáng vẻ của anh nữa!)

(Thiên Mộ Triều: ◡_◡, mồ hôi đổ như thác...)

Trên đường đưa Thiên Tập Vũ về, lúc này Quế Noãn Yên mới ra chuyện vừa rồi Mộ Triều nói anh khóc, “Mộ Triều, mới vừa rồi anh Vũ khóc thật sao?”

O (ノ□ノ)o, sao trí nhớ của chị Yên tốt như vậy chứ? Thiên Mộ Triều mặc niệm trong lòng. die nda nle equ ydo nn

“Đúng vậy! Trước khi chị tới khóc đến thật đau lòng, nói một tràng chuyện trước kia, thật sự khiến người ta nghe thấy mà rơi lệ!”

Trong đầu Quế Noãn Yên lập tức hiện lên cảnh tượng anh Vũ thất thanh ni non, chỉ cảm thấy thật buồn cười cộng thêm khôi hài, không khỏi phì cười ra tiếng, nghiêng đầu lại hỏi, “Em xác định, em không nhìn nhầm?”

“Đương nhiên không có.” Thiên Mộ Triều tiếp tục liều chết chống đỡ.

(Thiên Tập Vũ: Thăng nhóc thú kia! Nhóc định hại anh đúng không! Con mắt nào của nhóc nhìn thấy anh khóc!)

(Thiên Mộ Triều: Anh Vũ, em đây là áp dụng chính sách dụ dỗ, dùng nước mắt của anh để lung lạc trái tim chị Yên!)

(Thiên Tập Vũ: Hừ! Việc này làm tốt rồi, sẽ có thưởng xứng đáng, làm không tốt...)

(Thiên Mộ Triều: 囧 lại 囧, 囧 vô hạn, 囧 siêu cấp...)

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hai giờ sáng, về nhà không khỏi quá muộn, Thiên Mộ Triều và Quế Noãn Yên liền hợp lực đưa Thiên Tập Vũ tới nhà riêng của anh, Thiên Tập Vũ sau khi ngủ thật sự nặng! Thiên Mộ Triều mất sức chín trâu hai hổ mới đặt được anh lên giường, thở hồng hộc.

“Chị Yên, em đi đây, nếu không trở về, mẹ em sẽ nghiêm hình bức cung em rồi.” Đầu nói phụ nữ Nhật Bản dịu dàng đáng yêu, nhưng mẹ cậu tuyệt đối là một kiểu đáng khác, hoàn toàn là khắc tính của cậu và cha cậu, cho nên cậu không thể dắm vào vết xe đổ của cha.

“Nhưng mà... Em đi rồi, anh ấy làm như thế nào?” Quế Noãn Yên chỉ vào người đàn ông trên giường áp úng, nếu Mộ Triều đi rồi, một mình cô ở đây coi như là thế nào?

“Chị Yên, làm ơn đi, chị cũng không phải không biết tính tình của mẹ em, sẽ không nhẫn tâm để em bị phạt đi, hơn nữa anh Vũ đã say đến bất tỉnh nhân sự, chị chỉ cần lau thân thể cho anh ấy một chút là được rồi, rất đơn giản, em đi đây.” Thiên Mộ Triều nói xong chạy như một làn khói, hoàn toàn không cho Quế Noãn Yên cơ hội bác bỏ.

“Này...” Quế Noãn Yên nghe được tiếng cửa đóng lại, hơi bất đắc dĩ, cô rất rõ tính khí của dì Anh Nại, nếu để cho dì ấy biết được chuyện mình và anh Vũ đơn độc ở lại một tối? Hơn nữa còn ở nhà anh ấy.

Sau khi cha mẹ của cô biết sẽ nghĩ như thế nào? Nhất là cha cô, dường như có thành kiến với anh Vũ...

Thở thật dài, ngồi bên giường ngưng mắt nhìn dáng vẻ yên tĩnh ngủ trên giường, trong đầu thoáng hiện ra rất nhiều hình ảnh dĩ vãng, quay người ra ngoài phòng khách tìm hộp thuốc nhà anh, dùng ngón tay nhẹ nhàng bôi chút thuốc mỡ, dịu dàng bôi lên, từng vòng từng vòng.

“Đau...” Người đàn ông trên giường đau đến nhúm mày.

“Nhịn một chút sẽ không đau.” Quế Noãn Yên dịu dàng dụ dỗ, biết đau còn chạy đi đánh đắm cái gì!

Có lẽ lời của cô có tác dụng, Thiên Tập Vũ thật sự không hề kêu đau nữa, chỉ có hai chân mày nhíu sâu vào một chỗ.

Bôi xong thuốc, nhiệm vụ càng thêm gian nan, lau người –

Ôi má ơi, quá khảo nghiệm lực ý chí của cô! Cố tình người nào đó đang ngủ còn không yên phận, không phải động động tay chính là động động chân, còn ý vị kéo áo sơ mi, nói “Nóng”!

Cô chỉ đành phải cởi áo sơ mi của anh xuống, nếu không không có cách nào lau người, o (ノ □ ノ)o.

Chỉ nhìn ngực có thớ thịt rõ ràng kia, cô đã không nhịn được đỏ bừng hai gò má, vóc người thật sự đẹp tới mức, khiến cho cô có một –

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 261: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 18

Phần 18:

Editor: Puck - Dẫn đàn

Khiến cho cô có một kích động muốn sờ vào, ý tưởng to gan này làm kinh sợ đến tay cô run lên, không tự chủ lui về sau hai bước, trời ạ! Sao cô có thể có ý tưởng không thuần khiết như vậy?

Lắc lắc đầu, để suy nghĩ tà ác chạy đi, cúi người vắt khô khăn lau lông lau cho anh, kết quả khi lau đến ngực, bị anh túm cánh tay lại, bị sợ đến khăn lông trong tay Quế Noãn Yên rơi trên ngực anh, hoảng sợ trốn to hai mắt, thẳng tắp đối diện với trông mắt mê man lại nghi ngờ của người nào đó.

“Em... Em...” Quế Noãn Yên ấp úng không biết nên giải thích sao mới phải, ánh mắt anh Vũ nhìn mình thật thuần khiết, khiến cho cô giống như đang làm chuyện xấu lại bị anh bắt gặp vậy, thật xấu hổ -

“Tiểu Yên...” Thật ra thì Thiên Tập Vũ cũng không hoàn toàn tỉnh táo, anh chỉ cảm giác đột nhiên có một bàn tay nhỏ bé mềm mại đang cọ qua cọ lại trước ngực mình, lau đến cả người anh nóng ran lên, mồ hôi mở mắt, lại phát hiện tiểu Yên ngồi trên giường mình, giống như nằm mơ không có thật.

Rất tự nhiên kéo tay cô về phía mình, cánh tay ôm thật chặt hông cô, chỉ sợ vừa buông lỏng cô sẽ không thấy tấm hơi.

“A!” Quế Noãn Yên còn chưa kịp phản ứng, cả người đã ngã nhào lên người anh rồi, cố tình còn không sử dụng được chút hơi sức nào, hai tay chống lên ngực anh, để đảm bảo giữ được khoảng cách giữa hai người, anh Vũ rốt cuộc đã tỉnh hay như thế nào!

Bởi vì Thiên Tập Vũ đã nghĩ thông suốt tình cảm của anh với tiểu Yên, cho nên mới chờ ở cửa nhà cô, muốn chính miệng nói ra tâm ý của mình với cô, nhưng lại nhìn thấy Cảnh Niệm Châu ôm tiểu Yên say đến mơ màng xuống xe, ghen tức trong lòng anh nhất thời bộc phát, không cách nào khống chế được tràn đầy trong đầu anh.

Khi thấy tiểu Yên xông lại chắn trước mặt Cảnh Niệm Châu thì đó không thể nghi ngờ đã lãng trí lòng của anh, đau đến không muốn sống.

Ở trên xe anh gọi điện thoại cho Mộ Triều, để cậu ta uống rượu với mình, chỉ có uống say anh mới quên được đau đớn vừa rồi, giữa lúc mơ màng anh giống như thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp dịu dàng của tiểu Yên, chân thật như vậy, khiến cho anh không kiềm chế được hôn xuống.

Khoảnh khắc khi đôi môi chạm nhau, là ngọt ngào trong quá khứ, không khỏi tăng thêm sức lực, vuốt ve, hút cắn, hung hăng mút, không buông tha cho bất kỳ một chỗ ngọt ngào nào. d1en d4nl 3q21y d0n

Quế Noãn Yên bị anh hôn đến thần trí điên đảo, trong đầu hoàn toàn mơ hồ, ngay cả từ lúc nào bị anh đè xuống dưới cũng không phát hiện ra, đôi tay chống trên ngực anh cũng đổi thành ôm cổ anh rồi.

Hai người vốn yêu nhau, hơn nữa tối nay uống không ít rượu, giờ khắc này dưới thôi thúc của rượu còn, đã thành xảy ra thì không thể ngăn cản.

Nhất là thỉnh thoảng Thiên Tập Vũ còn dụ dàng thành thực nỉ non, “Tiểu Yên, tiểu Yên...”

Quế Noãn Yên vốn không chống đỡ được, dưới thế công dụ dàng lại bá đạo của anh, mềm thành một vũng nước, mặc cho anh nhiệt tình hôn mình, thủ đáp lại anh, mới vừa đưa đầu lưỡi ra đã bị anh cuốn vào, nhiệt liệt dây dưa, khiến cho người ta choáng váng như hít thở không thông.

Cô cảm thấy có một đôi bàn tay đang dao động chung quanh thân mình, trên lưng, bụng, sau đó là bộ ngực... Vợ đưa tay định ngăn cản anh, kết quả anh lại nóng rực hôn lên cổ cô, mút hút nặng nề, tề đại đến kích thích cả người cô có một dòng điện, không tự chủ tháo bỏ đồ phòng, mặc cho anh vuốt ve viên anh đào trước ngực mình, trong cổ họng khó kiềm chế được “Ừm...” một tiếng.

Cô chưa từng nghe thấy âm thanh mềm mại đáng yêu kia, ngay cả chính cô cũng giật nảy mình, quá mắc cỡ.

Thiên Tập Vũ cảm giác mình nóng đến sắp nổ tung, đôi môi hung hăng mút lấy ở cổ, xương quai xanh của cô, đầu ngón tay khiêu khích đứng thẳng trước ngực cô, chỉ chót lát đã cứng lên, khiến cho anh há miệng ngậm lấy, lực cắn rất lớn. dinendian.loqidJon

“Ừ... Đau...” Quế Noãn Yên mềm mại đáng yêu hừ hừ, tò vò bắt mắt.

Áo ngực bị anh thô lỗ cởi ra, quần jeans bị ngón tay anh treu chọc cũng dần tụt xuống, lưu lại chiếc quần lót màu hồng nhạt, cô vội vàng túm lấy tay anh định đưa vào, giọng run rẩy hỏi: “Anh... Anh biết... Em là ai sao?”

Thiên Tập Vũ ngẩng đầu lên, vẻ mặt thành thật nhìn cô, “Tiểu Yên, em là tiểu Yên của anh.” Sau đó cúi đầu ngậm tròn trĩnh trước ngực cô, càn rỡ treu chọc, ngón tay luôn về vùng đất tối tăm.

Giờ phút này, anh đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh táo rồi, tự nhiên biết người phụ nữ dưới mình là ai, anh cũng không phải người yêu loạn, cũng không tùy tiện xảy ra quan hệ với phụ nữ, tiểu Yên tối nay, có vẻ đẹp say lòng người, khiến cho anh không khống chế được tình cảm của mình, rất muốn biến cô thành người phụ nữ của mình.

Quế Noãn Yên ưm một tiếng thở gấp, phòng tuyến cuối cùng bị công phá rồi, cả người mặc cho anh định đoạt, vốn không có sức chống lại, cô biết mình yêu anh Vũ, cũng cam tâm tình nguyện trở thành người phụ nữ của anh.

Cô đã mười chín tuổi rồi, không phải thiếu nữ dốt nát không biết gì, mặc dù chưa từng trải qua chuyện nam nữ, nhưng dù ít dù nhiều cũng được bạn cùng phòng ký túc xá nói qua một chút, hơi tò mò, hơi chờ đợi, còn hơi sợ chuyện sắp xảy ra...

Trên người giống như có một đóm lửa đang thiêu đốt, càng ngày càng nghiêm trọng, da dần nhuộm thành màu hồng phấn, lỗ chân lông cả người đều đang nở tung, ở đó hít sâu.

Ngay sau đó truyền đến một trận đau nhói thì cô nước mắt là chảy đầy người đàn ông đè trên mình, “Đau... Em không muốn nữa... Thật đau...”

Lúc này Thiên Tập Vũ hoàn toàn là tên đã lấp trên dây cung không bắn không được, gấp đến đầu đầy mồ hôi, nhưng khuôn mặt đầy nước mắt của tiểu Yên khiến cho anh cảm thấy không đành lòng, không thể làm gì khác hơn là lui ra, ôm lấy cô vào trong ngực dụ dàng dụ dỗ, “Ngoan, đừng khóc, còn đau không?”

Quế Noãn Yên thút tha thút thít nhìn anh, trong lòng buồn bực: Mỗi lần mấy người Mỹ Mỹ thảo luận chuyện này ở ký túc xá đều chưa từng nói tới sẽ đau như vậy? Ngược lại cảm giác rất tốt đẹp, chẳng lẽ phương pháp của anh không đúng? Trời ạ, mắc cỡ chết người rồi, cô hoàn toàn luân lạc thành sắc nữ rồi.

“Hu hu... Phương pháp của anh nhất định sai rồi.”

O (´ □ `)o, mồ hôi đổ như thác...

Đầu Thiên Tập Vũ đầy vạch đen nhìn người phụ nữ trong ngực, cắn từng câu từng chữ nói ra: “Vậy em cảm thấy phương pháp như thế nào mới đúng?” Giọng khàn khàn nồng đậm, từ trường mạnh mẽ.

“Làm sao em biết được.” Quế Noãn Yên lăm bằm nói, giằng giằng định rời khỏi ngực anh, kết quả không cẩn thận đụng phải thứ gì thô ráp.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 262: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 19

Editor: Puck - Diễn đàn

“Em định mưu sát ông xã... Há?” Thiên Tập Vũ bị đau nhếch miệng, giọng trầm thấp nói, âm cuối kéo thật dài càng thêm vài phần hấp dẫn.

Quế Noãn Yên mặc cỡ đồ bùng mạt, dưới cái nhìn bá đạo soi mói của anh vốn không dám ngẩng đầu lên, áp ứng: “Người ta... Cũng không phải cố ý.” Về mặt ảo não đến không xong, sao cô lại đụng phải thứ đó cơ chứ!

Thiên Tập Vũ vững vàng giam cầm cô ở trong lòng mình, tròng mắt đen chứa tình nhìn gương mặt màu hồng nhạt của người dưới mình, chỉ cảm thấy tâm trí nhộn nhạo, cổ họng hơi khô, một lần nữa phủ kín lên, tiếp tục mút hút ngâm lấy cánh môi hơi sưng của cô.

Nụ hôn này như gió lớn như mưa to mãnh liệt, như lửa nóng, đốt mỗi một chỗ trên người hai người, khi Thiên Tập Vũ một lần nữa tiến vào trong thì Quế Noãn Yên vẫn đau đến nhú chặt mày lại, nhưng cô hết sức chịu đựng, cảm nhận anh Vũ dịu dàng và nhiệt liệt hôn lên môi, trên cổ, trên xương quai xanh, trên ngực...

Đau đón đi qua là cảm giác phong phú được lấp đầy, dần dần, có một cảm giác vui thích đang từ từ thăng hoa, cô bị kích thích đến không nhịn được “Ừ... A a” kêu thành tiếng, mềm mại đáng yêu mê người.

...

Sáng sớm ngày hôm sau khi tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào trong phòng thì quần áo xốc xếch trên đất và hai nam nữ đang ôm nhau một chỗ trên giường tất cả đã nói lên một vấn đề rõ ràng: Tối hôm qua, rất kịch liệt.

Quế Noãn Yên bị đồng hồ báo thức ở điện thoại di động của mình đánh thức, đưa tay vói lên tủ đầu giường, kết quả sờ như thế nào cũng không thấy, không khỏi mờ mắt ra, định bò dậy, kết quả phát hiện bắp đùi giống như bị nghiền ép, đau đến không xong.

“Tìm điện thoại di động sao?” Giọng nói khàn khàn quuyền rũ bỗng nhiên vang lên bên tai cô, bị sợ đến đầu cô tịt ngòm trong nháy mắt, đây là tình huống gì, tại sao trên giường của cô lại có thể có một người đàn ông?

Đợi đến khi cô quay đầu nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông thì trong lòng không biết có cảm giác gì, giống như bị sét đánh giống như không thể tưởng tượng nổi, quá kinh hãi rồi!

Thiên Tập Vũ nửa chống đầu, tròng mắt đen thâm trầm như nước, vài sợi tóc buông rơi trên trán, lười biếng quuyền rũ không nói ra được, khiến Quế Noãn Yên nhìn thấy mà ngây dại. diee ndda ffileeq uysd doon

Nếu như đây là mộng, cô hy vọng vĩnh viễn đừng tỉnh lại, cảm giác thật tốt đẹp.

“Tiểu Yên, hành động của em sẽ khiến cho cảm thấy em, định, muốn, anh?”

Âm thanh này đủ sức đoạt hồn đoạt phách! Khiến cho người ta không thể nào suy nghĩ.

Quế Noãn Yên bị nụ cười quuyền rũ của anh đánh thức, hậu tri hậu giác mới nhớ tới tất cả chuyện xảy ra tối hôm qua, hai gò má lập tức nóng lên thành mây đỏ, chuyện này lại không phải nằm mơ, mà là thật?

Tối hôm qua không phải cô đụng ngã anh Vũ trước đúng không? Tối hôm qua là anh Vũ kéo cô lên giường, cô rõ ràng có chống lại, chỉ có điều không ngăn cản được anh dùng sắc đẹp dụ dỗ mà thôi, vừa sa chân liền thúc đẩy nguyện vọng tốt đẹp, ORZ~~

“Em... Chúng ta...” Cô không nghĩ ra câu đầu tiên nên nói như thế nào mới phải.

“Tối hôm qua đã trở thành sự thật, em phải phụ trách anh!” Lời Thiên Tập Vũ nói kéo ngã Quế Noãn Yên, tất cả lúng túng chạy toàn bộ không còn, run run tay chỉ vào anh nói, “Tối hôm qua không phải là em đụng ngã anh, là anh... Là anh kéo em trước.”

“A... Như vậy hả, vậy thì anh phụ trách em thôi.”

○__○

Quế Noãn Yên tức giận đến xoay lưng về phía anh, trong lòng vẫn đang suy nghĩ tới ý tứ câu nói kia của anh, rốt cuộc là bởi vì yêu cô hay phụ trách cô? Hay là bởi vì lên giường với cô nên phụ trách cô?

Thiên Tập Vũ lại ôm lấy cô từ sau lưng, siết chặt cô vào trong ngực, gương mặt chạm tới hõm vai cô, kết quả bị cô kịch liệt giãy giụa và bất mãn, vẫn không buông tay, dán vào bên lỗ tai cô dịu dàng nói: “Tiểu Yên, anh yêu em.”

Một tiếng “Anh yêu em” này khiến thân thể Quế Noãn Yên không kiềm chế được hơi run rẩy, anh Vũ nói yêu cô... Thật hạnh phúc ~ giống như đám mây trôi dạt giống như choáng váng đầu.

Cánh tay Thiên Tập Vũ từ từ thắt chặt, hai người cứ lẳng lặng nằm như vậy, ánh nắng ấm áp ngoài cửa sổ chiếu vào, tình ý liên miên không nói ra được.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sáng sớm trong phòng khách nhà họ Ủy đã đón hai vị “Khách”, khiến Hợp Hợp xuống lầu ăn điểm tâm rất ngoài ý muốn, nhưng cô vẫn cười híp mắt chào hỏi, “Chào buổi sáng chú Ủy, dì Già Đại.”

“Hợp Hợp đi học à.” Quế Bá Lăng ngược lại rất thích Hợp Hợp, cảm thấy con bé khéo léo hơn tiểu Yên, đặc biệt đáng yêu.

“Vâng, học sinh cấp ba chịu hết nổi!” Mặc dù Hợp Hợp thấy kỳ quái sao chú Quế và dì Già Đại tới đây sớm như vậy, nhưng rất biết điều không hỏi nhiều. *đi ien n#đang# yukle e#q quiq on*

“Chịu hết nổi?” Quế Bá Lăng nghi ngờ hỏi ngược lại.

“Hi hi... Từ lưu hành năm nay.” Hợp Hợp cười ha hả trả lời.

“Hợp Hợp, nhanh lên qua đây uống sữa tươi.” Thiên Ca Tuệ ở trong phòng ăn kêu lên, Hợp cục cưng nhà bà càng ngày càng tinh quái rồi, không hề giống bà khi đó chút nào.

Hợp Hợp le lưỡi dí dỏm với vợ chồng Quế Bá Lăng, nhảy nhót vào phòng ăn, nghiêm chỉnh tuân theo kế hoạch bồi bổ bằng đường ăn uống của mẹ cho mình, không có cách nào mà, ai bảo hiện giờ cô là người thấp nhất gầy nhất trong nhà chứ, hơn nữa...

Lần trước châu châu thúí còn cười cợt nói cô còn chưa dậy thì, nói bánh bao đậu đỏ của cô vẫn là thời kỳ ban đầu, tức chết cô!

Vốn đêm đó ở Hương Cảng cô còn mang chút cảm kích với anh, kết quả sáng ngày hôm sau anh lại cười nhạo mình còn chưa dậy thì, thật sự quá mức quá đáng! Hoàn toàn làm tổn thương tâm linh nhỏ bé của cô! Cho nên sau khi từ Hương Cảng trở lại, cô chuẩn bị tuyệt giao với anh, sẽ không để ý tới anh nữa.

Dùng sức nắm bánh bao nhét vào trong miệng, hàm răng cắn được vang lên “Côm cốp”, châu châu thúí! Hoa hồ ly! Tên khốn kiếp!

Đột nhiên trong lỗ tai truyền đến giọng nói của mẹ, “Tối hôm qua hình như Tập Tập cũng không trở về.”

“Tối hôm qua tiểu Yên đã về, chưa tới nửa đêm lại ra cửa, chẳng lẽ...” Giọng dì Già Đại.

Hợp Hợp đang uống sữa bò sáng mắt lên, chẳng lẽ tối hôm qua anh hai và chị Yên... Bỏ nhà trốn đi?

“Cổ tình điện thoại di động của hai đứa đều tắt máy, giờ này còn không liên lạc được người, thật tức chết người mà!” Trong giọng chú Quế tràn đầy nóng nảy.

“Mẹ thân yêu, mẹ có thể gọi điện thoại hỏi anh Mộ một chút xem, anh ấy có thể biết ~” Hợp Hợp một tay cầm cặp sách, một tay cầm bánh ngọt, cười híp mắt ra cửa, khi thay giày còn dí dỏm chớp chớp mắt nhìn ba người lớn ở trong phòng khách, gương mặt tinh quái.

(Thiên Mộ Triệu tỏ vẻ đau khổ: Hợp cục cưng, em cố ý hại anh Mộ sao? Chuyện như vậy đừng lòi anh ra chứ, nên do người trong cuộc tự mình gánh chịu mới đúng!)

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 263: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 20

Editor: Puck - Diễn đàn

Sau khi Quế Bá Lăng biết được con gái đã bị ăn sạch sẽ, giận đến tím mặt, trong mắt phóng lửa nhìn chằm chằm Thiên Tập Vũ, thẳng nhóc thúí này! Hôm nay nếu như nhóc không đưa ra một ý kiến thỏa đáng, đừng mong ông đây tha cho!

“Chú Quế, dì Già Đại, chuyện tối ngày hôm qua cũng không phải con nhất thời ám muội, con yêu tiểu Yên, con sẽ phụ trách cô ấy.” Trong mắt Thiên Tập Vũ lộ ra kiên định và nghiêm túc.

Lời này nghe được khiến Quế Noãn Yên ngọt ngào trong lòng, dùng khước mắt liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, gương mặt người phụ nữ nhỏ hạnh phúc, hai người tình đầu ý hợp là chuyện vui vẻ đáng giá nhất trên đời này.

Hình ảnh này nhìn trong mắt cha cô, không thể nghi ngờ là thêm dầu vào lửa, con gái đều là bảo bối người cha nâng niu trong lòng bàn tay, muốn tự tay ông giao cho một người đàn ông khác, cảm giác đó khó chịu giống như khoét vào tim.

Vào năm năm sau Ủy Nam Thừa cũng khắc sâu cảm nhận được tâm tình của ông bạn già lúc này, tự tay giao Hợp cục cưng vào tay Thư Nhĩ Hoàng, haizz... Không nhịn được lệ nóng lưng trong.

“Phụ trách! Sau khi sự việc xảy ra nói phụ trách có tác dụng sao?” Quế Bá Lăng giận đến không kiềm chế được.

Trong lòng Thiên Tập Vũ rất buồn bực, chú Quế ghét mình như vậy từ khi nào? Không khỏi nhìn về phía mẹ, hy vọng mẹ có thể nói giúp mình vài câu,

trước mặt chính là cha vợ tương lai, không thể đắc tội được!

“Ông làm gì mà tức giận lớn như vậy? Tập Tập và tiểu Yên vốn được công nhận là một đôi, nhìn thấy hai đứa yêu nhau như vậy, người làm cha như ông nên vui mừng mới đúng! Bày ra vẻ mặt cứng đờ như vậy cho ai nhìn!” Già Đại dùng ngón tay ngọc thon dài được bảo dưỡng vô cùng tốt dùng sức chọc chọc lồng ngực ông xã, nhe răng nhếch miệng nhìn ông xã chằm chằm. di1enda4nle3qu21ydo0n

Quế Noãn Yên cúi đầu ánh mắt khẽ chuyển, hai tay chấp sau lưng, ra dấu tay “V” với Thiên Tập Vũ. Thiên Tập Vũ cũng rất cảm kích mẹ vợ tương lai giải vây giúp anh, tình cảnh này khiến cho anh liên tưởng đến thời điểm trước kia khi mẹ dạy dỗ cha, ☺___☺ quả nhiên đều là sợ vợ.

Quế Bá Lăng rất bất đắc dĩ, sao bà xã không đứng về phía mình, luôn ngược lại mình, chẳng lẽ bà không cảm thấy con gái mình mới mười chín tuổi đã xảy ra quan hệ với người đàn ông là hơi sớm sao?

“Nếu không để tiểu Yên và Tập Tập đính hôn trước đi, chờ sau khi tiểu Yên tốt nghiệp thì cho hai đứa kết hôn?” Thiên Ca Tuệ cười ha ha đề nghị, bà cũng cảm thấy phản ứng của Quế Bá Lăng hơi kịch liệt, Tập Tập và tiểu Yên không phải là chuyện sớm hay muộn sao? Tất cả mọi người đều biết rõ trong lòng! Làm gì mà tức giận như vậy!

“Tôi thấy được.” Già Đại vội tiếp lời, bà và Tuệ Tuệ là bạn bè tốt nhất, nếu như có thể kết làm thông gia đó đương nhiên là chuyện không còn gì tốt hơn! Sau khi nói xong lấy cùi chỏ chọc ông xã, ý bảo anh nhanh chóng đồng ý.

“Đính hôn có thể, chỉ có điều trước khi kết hôn hai đứa không được phép ở chung.” Trong lòng Quế Bá Lăng tự biết mình đã mất đi quyền chủ đạo rồi, nhưng vẫn phải nói ý nghĩ trong lòng ra, nếu không rất không cam tâm!

“Cha... Cha nói những gì đâu!” Quế Noãn Yên xấu hổ kêu lên, sao cha đột nhiên lại không thích anh Vũ chứ? Thật ra thì cô không biết rằng cha cô đang ghen đó...

“Thật ra thì, ở chung cũng không phải không thể, chỉ cần đừng mang thai cục cưng là được.” Già Đại như có điều suy nghĩ nói tiếp, thiếu chút nữa khiến Quế Bá Lăng tức giận đến hộc máu.

Mặt Quế Noãn Yên lập tức xấu hổ đến thành màu gan heo, mẹ của cô lại đang nói lung tung gì vậy!

“Thật ra thì Già Đại có ý là sống thử, hiện giờ từ này rất phổ biến, rất nhiều nam nữ tuổi trẻ sau khi yêu nhau đầu óc nóng lên liền náo loạn muốn kết hôn, sau khi kết hôn lại cảm thấy không thích hợp lắm, đòi ly hôn. Vì để tránh cho tỉ lệ ly hôn tăng lên, nên có từ sống thử này, nói cách khác tiểu Yên và Tập Tập có thể thử sống chung một chỗ, cọ sát lẫn nhau, thích ứng lẫn nhau, sau đó sẽ kết hôn.” Thiên Ca Tuệ vội vàng giảng hòa thay bạn tốt. Diễn đàn lee quý đôn

“Đúng vậy, tôi chính là ý này, Tuệ Tuệ hiểu tôi nhất đấy.” Hai người một xướng một họa.

...

Úy Nam Thừa thùy chung không phát biểu một lời, rất trầm mặc ngồi trên ghế sa lon đọc báo của mình, Tuệ Tuệ của ông vẫn đáng yêu trước sau như một!

Cuối cùng, Quế Bá Lăng với xu thế yếu không địch nổi mạnh chịu thua, chuyện đính hôn cứ định xuống như vậy, về phần sống thử hay không, là chuyện ông muốn nhúng tay vào cũng không được, ông không thể thời thời khắc khắc đi nhìn chằm chằm con gái và con rể đứng chuẩn.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Gần đây, chuyện lớn khiến cho người ta tùm tùm bàn luận say sưa chính là tập đoàn Thư Á ở Hương Cảng tiến vào lập trụ sở thành phố W, ngay cả chính phủ cũng vui mừng không dứt, công ty Hương Cảng tiến vào lập trụ sở đương nhiên được hoan nghênh rất lớn!

Buổi tối ở hội sở VIP ủng hộ Tân Giới có một party xa hoa, có thể vào đều là quyền quý và nhân vật nổi tiếng số một số hai ở thành phố W, bằng vé khách quý vào bàn, ngoài cửa sổ có một nhóm lớn phóng viên và tiểu minh tinh chen vỡ đầu muốn đi vào, đều bị an ninh chặn ở ngoài. Phải biết nếu tối nay chui được vào rồi, trang đầu ngày mai tuyệt đối là của mình, hơn nữa độc nhất vô nhị, nói không chừng sẽ một đêm thành danh.

Hợp Hợp vừa ra cửa trường học đã nhìn thấy xe anh hai đậu ở đó, vội cười hi hi chạy tới dựa vào trên cửa sổ xe cười nói: “Không đi hẹn hò với chị Yên à?”

“Lên xe, dẫn em tới một chỗ.” Thiên Tập Vũ cung chiêu nhìn em gái.

“Chỗ nào chơi vui à?” Hợp Hợp “Vèo” một cái ngồi vào chỗ bên cạnh ghế lái, trên mặt không che giấu được nụ cười, thiếu nữ mười sáu tuổi tinh thần phấn chấn và hoạt bát lộ ra trên mặt cô không bỏ sót.

“Đến rồi em sẽ biết.” Thiên Tập Vũ giống như khi còn bé gõ lên trán sáng bóng của em gái, Hợp Hợp bị đau nhe răng với anh, “Làm gì đó! Còn thần bí như vậy.”

Thiên Tập Vũ chỉ cười không nói, chút bí mật này vẫn tạm thời cất giữ, nhưng anh đã đồng ý với người khác nhất định dẫn Hợp Hợp đi, bằng không thật sự không tiện nói lại!

Hợp Hợp rất kỳ quái vì anh hai lại đưa cô vào một tiệm lễ phục, nhiều lễ phục tươi đẹp khiến cho cô nhìn thấy mà hỗn loạn, ngón tay túm lấy quai đeo cặp sách kỳ quái liếc mắt nhìn anh hai ở sau lưng, giờ trò quý gì sao! Cô lại không cần mua lễ phục.

“Hợp Hợp, em đã đến rồi, vừa đứng giúp chị xem một chút bộ lễ phục này, xem được không?” Quế Noãn Yên từ trong phòng thử đồ ra ngoài, một bộ váy đuôi dài màu son, kiểu cúp ngực, cao quý sang trọng mà không mất đi hấp dẫn quyến rũ.

Kim cương màu hồng điểm xuyết bên trên dưới ánh đèn cực kỳ cướp mắt người, xa hoa xinh đẹp.

“Wow! Anh hai anh mau nhìn, chị Yên có giống tiên nữ xuống trần không, quá đẹp!” Hợp Hợp khoa trương kêu lên, khiến cho hai gò má Quế Noãn Yên đỏ bừng, ngay cả lỗ tai cũng dính vào màu hồng nhạt, nhìn thấy mà cô họng Thiên Tập Vũ phát khô.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 264: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 21

Phần 21:

Editor: Puck - Diễn đàn

“Ừ, rất đẹp.” Thiên Tập Vũ nhẹ giọng than thở, mắt nhìn thẳng vào người phụ nữ phía trước da như hoa như tuyết, đêm nay tiểu Yên thật đẹp đến khiến người ta không dời mắt được.

Quế Noãn Yên bị anh khen tặng đến cả người cũng nổi lên trái tim màu hồng phấn, lông mi khẽ run, mắt trong veo đảo đảo lộ ra vẻ quyến rũ của phụ nữ, thần thái muốn nhìn lại không muốn nhìn đó khiến lục phủ ngũ tạng của Thiên Tập Vũ đều sôi trào.

“Hi hi... Anh hai, mắt anh nhìn chị Yên thật khủng khiếp đó ~” Hợp Hợp rất không hợp với tình hình chen vào.

Hai người lập tức dời tầm mắt đi, một lúng túng ho khan hai tiếng, một nắm làn váy xoay người chuẩn bị vào phòng thay đồ.

“Bộ này đi, không cần thay.” Thiên Tập Vũ vội vàng nói.

Quế Noãn Yên đi được một nửa liền dừng bước, trong lòng vui mừng rạo rục.

Hợp Hợp vội nhảy qua ôm lấy cánh tay chị ấy, “Đêm nay chị Yên nhất định sẽ đẹp đến áp đảo tất cả, hi hi...”

Quế Noãn Yên hờn dỗi lườm cô bé, “Em thích bộ nào, chị Yên lựa giúp em.”

“Cái gì? Em... cũng phải mặc?” Hợp Hợp kinh ngạc chỉ mình, sau đó nhìn về phía anh hai, “Chẳng lẽ không phải em tới để giúp chị Yên chọn lễ phục sao?”

“Dĩ nhiên không phải, em cũng phải đi.” Thiên Tập Vũ rất nhân nhả đứng đó, thật ra nữ chính đêm nay là Hợp Hợp, bọn họ cũng chỉ làm nền mà thôi.

“Không đi, party gì cũng không đáng nói, không có hứng thú.” Hợp Hợp nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, rất dứt khoát từ chối.

“Hợp Hợp, em coi như đi cùng chị Yên đi, một mình chị rất nhàm chán.” Quế Noãn Yên cũng là người biết rõ sự tình bên trong.

“Không phải anh hai đi cùng chị sao? Việc gì phải mang theo em kỳ đà cản mũi này?” Ánh mắt Hợp Hợp sáng đến long lanh, cười híp mắt lại, vô cùng dễ thương, die nd da nl e q uy ydo n

“Sao em lại làm kỳ đà cản mũi chứ, anh hai của em xã giao nhiều như vậy, khẳng định không có thời gian theo chị, cho nên...” Quế Noãn Yên giả bộ đáng thương nhìn Hợp Hợp, thật sự giống như nếu em không đến chính là bỏ rơi chị vậy.

“Coi như cho chị dâu hai của em thể diện?” Thiên Tập Vũ nhếch môi cười khê.

“À... Chị dâu hai à! Vậy cũng được.” Hợp Hợp tỉnh quái mở lớn hai mắt, cười đến mập mờ, Quế Noãn Yên lập tức đỏ bừng hai gò má, giận dữ trừng mắt liếc nhìn Thiên Tập Vũ, sao anh đột nhiên lại trở nên lưu manh như vậy hả?

Nửa giờ sau, Hợp Hợp đổi một bộ váy ngắn bằng cotton phủ ren màu vàng nhạt, càng lộ vẻ xinh đẹp vốn có, bay bổng nhẹ nhàng. Cô dường như tương đối thích màu sắc này, cũng rất thích hợp với màu sắc này, nổi bật lên da thịt mịn màng như tron nhẵn như son, mềm mại tinh tế.

--- -----Puck.d.đ.lq.đ-----

Ngồi trên xe, Hợp Hợp đột nhiên hỏi, “Anh Mộ đâu rồi, em muốn anh ấy làm bạn đồng hành tối nay của em”

Hai người Thiên Tập Vũ và Quế Noãn Yên đồng thời không nói, bạn đồng hành tối nay của Hợp Hợp đã sớm định xong, Mộ Triều mới không có lá gan lớn như vậy đi khiêu chiến quyền uy của Thư Nhĩ Hoàng.

“Cậu ấy hả, có thể đã qua rồi.” Quế Noãn Yên hàm hồ nói.

“Vậy anh Thiệu Đình đâu?” Hợp Hợp chưa từ bỏ ý định sàng lọc từng người bên cạnh anh trai.

“Gần đây cậu ấy khá thân thiết với An Sanh.” Quế Noãn Yên vén tóc rơi trước trán, cô đã nhìn thấy rất nhiều lần ở trường.

“Cái gì? Sao em không biết? Chị An Sanh là bạn gái anh Mộ mà.” Hợp Hợp kinh ngạc nói. di3nd@nl3qu.yd0n

“Còn bé biết nhiều như vậy làm gì.” Thiên Tập Vũ trừng mắt liếc em gái.

Hợp Hợp nghịch ngợm le lưỡi, vốn chính là như vậy mà! Em còn biết anh Châu thích chị Yên đó, chỉ có điều lời này cô chỉ dám nói ở trong lòng, nếu không anh hai sẽ nổi giận.

Bên trong phòng tiệc, Lục Thiệu Đình mười tám tuổi mặc bộ âu phục màu đen làm thủ công, điển trai tuấn tú, đứng ở cửa thỉnh thoảng liếc nhìn chung quanh, giống như đang chờ người. Mấy cô gái đi qua không khỏi liên tiếp nhìn lại nhưng không nhận được một ánh mắt đáp lại, khó tránh khỏi hơi ừ ừ, Lục thiếu quá không cho mặt mũi.

Khi nhìn thấy bóng dáng màu vàng nhạt tươi mát này thì đáy mắt anh nổi lên ý cười, sai bước đi tới, “Anh Vũ, chị Yên, tối nay Hợp Hợp em không có bạn đồng hành nhỉ?”

“Có.” Giọng Thiên Tập Vũ.

Hai chữ “Không có” còn kẹt trong cổ họng Hợp Hợp không ra, anh hai cô đã trả lời thay cô, không khỏi kinh ngạc nhìn sang, “Rõ ràng chưa có.”

Ánh mắt mới vừa rồi còn âm ỉ của Lục Thiệu Đình giờ phút này lại sáng trong suốt, “Hợp Hợp cưng, tối nay em làm bạn đồng hành của anh được không?”

Thiên Tập Vũ trầm tư, bắt đầu suy tính vì tương lai cho Hợp Hợp cưng nhà anh, phải nói, Thiệu Đình cũng rất tốt, lớn hơn Hợp Hợp cưng hai tuổi, từ nhỏ đã rất thương yêu con bé, hơn nữa dì Yên vẫn coi Hợp Hợp cưng như con dâu tương lai mà đối đãi.

Nhưng anh rõ ràng tâm tư của bạn tốt Hoàng Hoàng với Hợp Hợp nhất, mặc dù lớn hơn tám tuổi, nhưng cha cũng lớn hơn mẹ tám tuổi, còn không phải rất ân ái, rất hạnh phúc sao, cho nên... Số tuổi không thành vấn đề.

“Được đó!” Hợp Hợp cười híp mắt cong tròn mắt lên, lúm đồng tiền nơi khóe miệng lõm thành một đường cong đáng yêu. Tiến lên một bước khoác tay Lục Thiệu Đình vẫy vẫy tay với anh hai chị dâu hai.

Chờ sau khi bọn họ đi xa, Quế Noãn Yên kéo tay áo bạn trai, “Đêm nay không phải Hợp Hợp làm bạn đồng hành của anh Hoàng sao? Sao anh lại...”

“Kế hoạch biến hóa khó lường, chúng ta đã mang Hợp Hợp tới, chuyện còn lại giao cho bọn họ tự giải quyết đi.” Mặc dù Thiên Tập Vũ rất ủng hộ bạn tốt, nhưng dù sao chuyện liên quan đến hạnh phúc của em gái, anh không nên nhúng tay quá nhiều, chuyện tình cảm vẫn nên do bọn họ tự quyết định tương đối tốt.

“Ừ, anh nói cũng đúng, Hợp Hợp thích mới quan trọng nhất.” Quế Noãn Yên như chìm nhỏ rúc vào vai bạn trai, chuyện tình cảm chỉ có tự mình trải qua mới hiểu rõ nhất, trong lòng của cô chỉ có anh Vũ, cho dù anh Châu đối xử với cô tốt hơn, cô cũng không có cách nào yêu anh ấy.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thư Nhĩ Hoàng bụng ỉu rượu, trong lòng không yên ứng phó với một nhân viên quan trọng nào đó trong chính phủ, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn về lối vào, mong mỗi một thân hình xuất hiện.

“Thư tổng thật sự là một thanh niên tuấn tú tài giỏi! Thành phố W chính là cần nhiều công ty tiến vào đầu tư như vậy, lời kéo kinh tế ở đây phát triển!” Một nhân viên chính phủ nịnh hót.

“Trình tiên sinh quá khen.” Thư Nhĩ Hoàng trả lời hơi qua loa lấy lệ, nghĩ thầm người này sao không thức thời như vậy?

“Là Thư tổng quá khiêm nhường, nghe nói ngài và Thiên tổng là bạn tốt.”

“Ừm...”

Đột nhiên, một bóng dáng màu vàng nhạt đập vào tầm mắt anh, còn chưa kịp mừng rỡ, đã bị cảnh tượng trước mắt choc tức, Hợp Hợp sao lại khoác tay Lục Thiệu Đình?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Dịch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 265: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 22

Phần 22:

Editor: Puck - Diễn đàn

“Xin lỗi, Trình tiên sinh, tôi xin lỗi không tiếp chuyện được.” Ánh mắt Thư Nhĩ Hoàng chỉ cho anh ta 0,1 giây, rồi lập tức đuổi theo bóng dáng màu vàng nhạt, thoáng qua trong mắt về tức giận, nhắc chân vội vàng đi theo.

Vị Trình kia chỉ kịp “A” một tiếng, đã bị từ bỏ, không khỏi nhỏ giọng thì thầm, “Hừ! Mỗi một người đều giờ trò ngôi sao lớn với tôi! Điều cho rằng mình giống như có bao nhiêu ghê gớm! Cái thứ gì chứ! Tôi nịnh bợ mấy người cũng không phải để mắt tới mấy người!”

(Thư Nhĩ Hoàng: Tôi cứ giờ trò ngôi sao lớn thì sao? Không chịu nổi có thể cắt đi! Ai hiếm lạ gì ông!)

Hợp Hợp đang ăn bánh phô mai, ăn thật ngon đó ~~~ cảm thấy có người đi tới sau lưng, cô cho rằng là Lục Thiệu Đình đã lấy thức uống về cho cô.

“Anh Thiệu, anh có muốn ăn một miếng không?” Cô cầm một miếng bánh ngọt rất thân thiết quay người lại, kết quả thấy một khuôn mặt phóng đại khác, hoảng hốt tay run lên một cái, cái miếng – rất anh dừng hy sinh.

“Sao anh lại ở đây?” Cô tròn tròn mắt nhìn, kinh ngạc há mồm, sao châu châu thú lại ở đây! Không phải anh nên ở Hương Cảng sao?

Khỏe miệng Thư Nhĩ Hoàng co quắp, tại sao Hợp Hợp nhìn thấy anh thì không biểu hiện được... Vui mừng một chút? Ví dụ như nhào tới hôn anh, hoặc đến ôm nhiệt tình, hoặc là một câu xã giao cực kỳ đơn giản, “Anh Hoàng, nhìn thấy anh thật vui vẻ.”

Thì ra tất cả đều là mây bay, những thứ kia chỉ xuất hiện trong mộng thôi!

“Vì sao anh không thể ở đây?” Trong giọng nói có khó chịu nhàn nhạt.

Hợp Hợp nhìn anh hai giây, phát hiện hai mắt lấp lánh của anh nhìn mình chăm chăm, còn mang theo chút tức giận, không khỏi gãi gãi đầu, mình chọc tới anh khi nào? Đường như không có? Vậy sao anh lại dùng ánh mắt không giải thích được nhìn mình chăm chăm vậy?

“Người ta không nói anh không thể tới, chỉ có điều hơi kỳ quái thôi!” Hợp Hợp phồng má nói, thật đáng ghét! Còn để cho bản thân giống như rất áy náy. di@en*dyan(lee^qu.donn)

“Hợp Hợp, trà sữa Wow ha ha của em.” Đúng lúc ấy, Lục Thiệu Đình lấy xong đồ uống quay lại, thấy Thư Nhĩ Hoàng đứng đó, còn rất lễ phép chào, “Anh Hoàng.”

Thư Nhĩ Hoàng “Ừ” một tiếng tỏ ý trả lời, anh vẫn không có ý thù địch với Lục Thiệu Đình, nhưng nếu mơ ước Hợp Hợp của anh thì tuyệt đối không được, ánh mắt nhàn nhạt liếc về phía cậu ta, hơi có ý cảnh cáo.

“Wow! Vẫn là thứ này uống ngon, rượu đỏ gì đó quả thật muốn mạng người!” Hợp Hợp một hơi uống hết nửa chai, giống như khát tới không xong, khỏe môi còn dính chút chất lỏng màu trắng, cô thè lưỡi ra liếm liếm, động tác tự nhiên như vậy lại khiến cổ họng Thư Nhĩ Hoàng phát khô, cướp lấy nửa chai trà sữa còn lại trong tay Hợp Hợp uống một hơi cạn sạch.

“Anh... Anh...” Hợp Hợp bị hành động bất ngờ của anh làm cho ngây ngẩn cả người, một hồi lâu mới phản ứng được, nhìn chai trong tay anh, lại nhìn anh, tròn mắt tròn vo đảo tới đảo lui, bờ môi run rẩy: Đây không phải là.. Gián tiếp hôn môi sao?

“Anh khát nước, rượu không thể giải khát, mà trà sữa gì đó này... Cũng không tệ lắm.” Đáy mắt Thư Nhĩ Hoàng đều là nụ cười được như ý, quyền rũ nâng khỏe môi lên, thè lưỡi liếm chất lỏng xung quanh, đáng về mùi vị quả thật không tệ.

Hợp Hợp nuốt một ngụm nước bọt, cô không thể không thừa nhận đáng về châu châu thú thật ngon miệng, hơn nữa mặc âu phục màu đen cắt xén vừa người như vậy, nổi bật lên vóc dáng cao lớn tuấn tú của anh, vóc người hoàn mỹ đến khiến cho người ta hâm mộ.

Khi người này không cười có vẻ quyền rũ lạnh lùng từ chối người ngoài ngàn dặm, lúc cười lên trông mắt đen như mực giống như thấp một trăm cái bóng đèn, sáng trưng ép cho người ta không dám nhìn thẳng, đẹp lộng lẫy vô cùng phong tình!

Vậy mà, Hợp Hợp không biết rằng – khi Thư Nhĩ Hoàng nhìn người khác thì trước nay luôn lạnh nhạt như vậy, chỉ có khi nhìn cô, tròn mắt mới có thể đen bóng khác thường, cùng với âm áp nhỏ nhỏ nơi đáy mắt, giấu cũng không giấu được. die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Đó là thứ em đã uống!” Hợp Hợp tức giận đến quai hàm phình lên, trước mặt sắc đẹp cô sẽ không đánh mất mình.

“Có liên quan gì sao? Của em chính là của anh, của anh chính là của em.” Đây mắt Thư Nhĩ Hoàng có tình ý dào dạt nổi lên từng vòng, nhếch miệng lên cười, dưới cái nhìn của Hợp Hợp lại chói mắt như vậy.

Đồng thời lời này cũng kích thích một người khác, đó chính là Lục Thiệu Đình vẫn đứng ở bên cạnh, mới vừa rồi khi anh tới đây cũng cảm thấy không khí là lạ, cho đến giờ phút này anh rốt cuộc mới hiểu rõ thoáng nhìn vừa rồi của Thư Nhĩ Hoàng có thâm ý khác, anh ta đây là đang biểu thị công khai quyền sở hữu với mình, cảnh cáo mình cách Hợp Hợp xa một chút.

Mà hành động uống đồ uống vừa rồi càng thêm nói rõ lòng dạ Tư Mã Chiêu của anh ta, những lời “Của em chính là của anh, của anh chính là của em” này quả thật tức chết người, anh ta dựa vào cái gì mà quy Hợp Hợp về làm sở hữu! Hợp Hợp lại chưa từng nói thích anh ta!

“Của cái mông! Em và anh không có bất cứ quan hệ gì! Của anh không phải của em, của em càng không phải là của anh!” Hợp Hợp giận đến nói lời thô tục, cô mới không muốn dính líu quan hệ với châu châu thú này!

“Em chắc chắn chứ? Có cần anh liệt kê từng chứng cứ không?” Thư Nhĩ Hoàng khẽ nhiu mày, trong mắt thoáng qua vẻ tà ác.

“Hừ!” Hợp Hợp thờ phỉ phò hừ hừ, mặc dù chỉ là nửa chai đồ uống, nhưng hành động của châu châu thú thật sự quá đáng ghét! Căn bản không có sự đồng ý của cô đã uống cạn sạch!

“Lần trước ở nhà anh, em cường...” Thư Nhĩ Hoàng cố ý nói rất chậm cực kỳ chậm, kết quả còn chưa nói hết đã bị Hợp Hợp nhào tới bịt miệng, tròn tròn mắt đen hung dữ nhìn anh chằm chằm.

Thật ra thì, Thư Nhĩ Hoàng vẫn rất hưởng thụ cảm giác bị Hợp Hợp “Bỏ nhào”, hơn nữa hôm nay Hợp Hợp giống như một đóa hoa sen nhỏ mát mẻ, mới lộ nhon hoắt, đã sáng rõ động lòng người như vậy, mấy năm tiếp theo, chỉ sợ ——

“Không được nói! Anh đồng ý em đấy!” Hợp Hợp thấp hơn anh gần một cái đầu, lúc này hoàn toàn nhón chân, hơi cổ hết sức, lòng bàn tay còn dán lên cánh môi mềm mại của người nào đó, hơi ngứa, gãi lòng người.

Lục Thiệu Đình nhìn một cảnh này càng thêm buồn bực, chẳng lẽ lần trước Hợp Hợp đi Hương Cảng đã xảy ra chuyện gì với Thư Nhĩ Hoàng sao?

“Wow! Hợp cực cưng em trở nên mãnh liệt như vậy từ khi nào?” Giọng Thiên Mộ Triệu đột nhiên vang lên bên cạnh, bên người còn có Hứa An Sanh tỉnh nhược xử nữ * đi theo, một bộ váy trắng tao nhã, làm nổi bật đáng vẻ tao nhã như đóa hoa sen của cô.

(*) tỉnh nhược xử nữ: câu đầy đủ, Tỉnh nhược xử nữ, động nhược thoát thổ. Là triết học đạo gia Trung Quốc. Chỉ quân đội chưa hành động thì trầm tĩnh cẩn thận như cô gái chưa lấy chồng (xử nữ), một khi hành động thì nhanh nhẹn nhanh chóng như con thỏ chạy như bay.

Hợp Hợp vội vàng buông tay che miệng Thư Nhĩ Hoàng ra, trừng mắt liếc anh một cái, dùng khẩu hình miệng nói: Không được nói!

“Anh Mộ, chị An.”

“Cái gì không được nói vậy? Có phải có bí mật gì thật thú vị? Nói cho anh biết đi!” Thiên Mộ Triệu cọt nhả nhếch miệng

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 266: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 23

Editor: Puck - Diễn đàn

“Không thú vị, không thú vị chút nào.” Hợp Hợp liên tục không ngừng phủ nhận, anh Mộ giỏi gây chuyện nhất, bị anh đề mắt tới vậy thì thăm

“A ~ Hợp cực cưng em đang nói dối nha! Mặt đỏ rần.” Thiên Mộ Triệu từ nhỏ thích trêu chọc nhất chính là em gái nhỏ duy nhất trong nhà này rồi, cơ hội tốt khó có như vậy phải sao có thể dễ dàng bỏ qua cho?

“Em nào có.” Hợp Hợp ngậy thơ trừng mắt nhìn anh ấy, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn trắng nõn bởi vì lời anh nói mà nhiễm vào chút đỏ ửng, tình tẻ mềm mịn, xinh đẹp động lòng người.

Khóe miệng Thư Nhĩ Hoàng vẫn chứa đựng nụ cười nhạt nhòa, tròn mắt đen như mực đắm đuối đưa tình nhìn Hợp Hợp, giống như ánh mặt trời ngày xuân ấm áp chiếu người. Anh thích nhìn vẻ mặt của Hợp Hợp, cho dù là hơi giận vênh môi lên hay cười tươi như hoa, đều có một vẻ sáng rõ đáng yêu của thiếu nữ, dẫn động tới tiếng lòng anh.

Giờ phút này trong lòng Lục Thiệu Đình tự dung phiên não, anh vẫn luôn thích Hợp Hợp, hơn nữa sớm coi cô như bạn gái của mình mà bảo vệ, bởi vì cô còn nhỏ, là em gái nhỏ trong cảm nhận của mọi người, cho nên anh bằng lòng chờ nàng dần dần lớn lên, nhưng không ngờ anh chờ đợi lại khiến cho người khác nhanh chân đến trước rồi.

Anh có thể không cảm tức sao? Hơn nữa người trước mắt này còn là bạn rất tốt Thư Nhi Hoàng của anh Nghiêu và anh Vũ, quan hệ hai nhà cũng không tệ lắm, không hề thua kém quan hệ giữa nhà anh và nhà Hợp Hợp một chút nào, tổng hợp đến xem, bối cảnh gia đình đều giống nhau.

Nhưng khởi điểm lại không giống, anh ta thành thực hơn anh, còn có sự nghiệp của mình, có thể nói là thương nhân thành công; mà mình bây giờ vừa mới năm nhất đại học, ít nhất còn phải mấy năm mới có thể đi làm.

Vừa so sánh như vậy, anh lại cảm thấy phần thắng của mình mất đi rất nhiều, khó tránh khỏi kích thích tâm lý không phục trong lòng anh, thiếu niên mười tám tuổi luôn kích động mà dũng cảm không sợ.

“Anh Châu, chị Tuyết, anh chị cũng tới nữa.” Hợp Hợp mắt tinh nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc, vội vàng phát tay, giải cứu mình từ trong lúng túng mới vừa rồi ra ngoài. dfiendn liequidoon

Hôm nay Cảnh Niệm Châu mặc bộ âu phục màu trắng, vô cùng tao nhã đến giống như là một hoàng tử không dính khói bụi trần gian, khoe miệng thủy chung treo một nụ cười ấm áp, vậy mà sau ấm áp lại lộ ra vẻ lạnh nhạt và xa cách.

Màu xanh nhạt là màu sắc mà Cốc Tuyết Hồ thích nhất, mát mẻ lạnh nhạt, hoạt bát xinh đẹp, còn có thể giảm bớt mệt nhọc, đánh vào thị giác làm cho hai mắt người ta tỏa sáng. Đây cũng là giải thích chính xác nhất về bản thân cô, cô vẫn luôn là người nhiệt tình hoạt bát nhất trong mấy cô gái này, có thể nói là một người ôn ào nhất, cả ngày kẻ vai sát cánh lẫn lộn cùng một chỗ với Thiên Mộ Triều, chuyện gì cũng dám làm.

“Hợp Hợp.” Cốc Tuyết Hồ nhiệt tình tiến lên ôm lấy Hợp Hợp, còn thân mật hơn dán mặt cô ấy, lại nói quan hệ giữa cô và Hợp Hợp là tốt nhất, thân mật vô cùng, không có gì giấu nhau.

Cảnh Niệm Châu đưa tay vuốt vuốt tóc Hợp Hợp, cười đến mặt cung chiều, “Cô nhóc hôm nay rất đẹp nha.”

“Hi hi...” Hợp Hợp lộ ra một hàm răng trắng tinh, cười đến ngọt ngào, trên má phẩn còn dính vào hai mảnh đồ ửng thật mỏng, trong suốt sáng bóng.

Sắc mặt ai đó lộ vẻ âm trầm, không vui nhìn chằm chằm cánh tay đáng ghét kia của Cảnh Niệm Châu.

Ai cũng không phát hiện ra, Hứa An Sanh vẫn yên tĩnh như nước đứng bên cạnh khi nhìn thấy Cốc Tuyết Hồ xuất hiện, đáy mắt lướt qua vẻ đau thương và cô đơn nhàn nhạt. Tuyết Hồ cùng cô cùng tuổi, nhưng vĩnh viễn thanh xuân hoạt bát hơn cô, cho dù xuất hiện ở đâu, cô ấy đều có thể hấp dẫn tầm mắt của mọi người, ngay cả anh Mộ, cũng tình nguyện chơi với cô ấy mà không bằng lòng chơi với mình.

Anh nói mình là người đầu gối, không có hi nộ ái ố, còn nói mình đàn độn chậm chạp một chút cũng không có ý nghĩa...

Nhưng cô, chính là không có cách nào thay đổi mình, cũng không muốn thay đổi mình, chỉ có điều mỗi khi thấy hai người anh Mộ và Tuyết Hồ cười nói thật vui lòng của cô sẽ hung hăng nhéo ở một chỗ, thật khó chịu.

Cô cũng hâm mộ Hợp Hợp, không chỉ có hai người anh ruột thương yêu, còn có anh Mộ, anh Thiệu, anh Châu cung chiều, cô ấy vĩnh viễn đều là bảo bối trong lòng tất cả mọi người, là đối tượng được mọi người chú ý đầu tiên. die,n; da.nlze.qurydo/rn

Mà chính cô, vĩnh viễn là bị ngăn cách bên ngoài, ngay cả đứng giữa trong một đám người này, cũng có vẻ không hợp, không cần nói tới, cảm giác vô lực đó khiến cho cô hô hấp khó khăn, rất muốn cách bọn họ xa một chút, xa một chút nữa.

Lặng lẽ lui về phía sau, một bước, hai bước, ba bước... Xoay người, hít vào một hơi thật sâu, Hứa An Sanh, mày thừa nhận đi, mày ghen tỵ với bọn họ, đố kị đến nổi điên, nhưng mày lại cố chấp giống như con lừa lì lợm, không muốn biến thành người giống như họ vậy, chỉ muốn sống ở trong thế giới của bản thân, ước mơ sẽ xuất hiện một người hiểu mày.

“An Sanh, em đi đâu?” Lục Thiệu Đình lặng yên không tiếng động đuổi theo Hứa An Sanh rồi đi.

“Anh Thiệu, làm sao anh cũng tới?” Hứa An Sanh hơi kinh ngạc hỏi, đáy lòng cô tràn đầy cảm kích anh Thiệu, mỗi lần anh đều sẽ xuất hiện vào lúc mình cần trợ giúp nhất, còn người mình tâm tâm niệm niệm thì từ trước tới nay luôn không thấy được bóng người.

Giống như thứ ba tuần trước tiết thể dục, thân thể cô vốn không tốt, nhưng giáo viên yêu cầu mỗi một người đều phải chạy ba vòng quanh sân tập thể dục, nói là rèn luyện thân thể, cô vốn định xin nghỉ, nhưng bị giáo sư lấy lý do không thành lập từ chối, kết quả chạy một lúc cô liền té xỉu.

Sau đó, nghe bạn cùng phòng nói may mắn lúc đó anh Thiệu ở trên sân chơi bóng rổ, sau khi thấy cô té xỉu lập tức đã chạy tới ôm cô đi phòng y tế, cũng là bởi vì sự kiện kia khiến rất nhiều người suy đoán Lục Thiệu Đình là bạn trai của cô.

Chỉ có chính cô biết, anh Thiệu vẫn luôn thích Hợp Hợp, anh ấy đối xử tốt với mình, chẳng qua là trùng hợp mà thôi.

“Là anh hỏi em trước mà.” Lục Thiệu Đình cũng không biết tại sao mình phải đi theo An Sanh ra ngoài, có lẽ do bóng lưng của cô quá cô đơn rồi, khiến cho lòng của anh tắc nghẽn, thật giống thấy được chính mình.

“Bên trong quá buồn bức, em muốn đi ra ngoài hít thở một chút không khí mới mẻ.” Khóe môi Hứa An Sanh cong lên, khi cười lên giống như một đóa sen trắng nở rộ, tao nhã xinh đẹp.

“Anh cũng vậy, đi ra ngoài tâm sự một chút?” Lục Thiệu Đình biết An Sanh thích Mộ Triều, giống như anh thích Hợp Hợp vậy.

Hai người bạn họ là cô dâu nhỏ cha mẹ hai nhà đã định từ nhỏ, nhưng bên cạnh Mộ Triều luôn là vây quanh đủ kiểu con gái khác nhau, mà Tuyết Hồ thường xuất hiện nhất, trong lòng An Sanh nhất định rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Định: Cha, Người Bị Fire Rời!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 267: Ngoại truyện 3: Mấy chuyện này kia giữa bọn họ 24

Editor: Puck - Diễn đàn

Hai người rời đi quả thật không thể đưa tới sự chú ý của mọi người, hình như đã sớm trở thành thói quen, thói quen An Sanh không có tiếng tăm gì, thói quen cô tiếc chữ như vàng, thói quen cô tồn tại giống như không khí.

Vậy mà, mèo nhỏ dịu dàng ngoan ngoãn khi bị ép buộc cũng sẽ đưa ra móng nhọn bén nhọn của nó. Một năm sau cô bạn Hứa lấy thái độ dứt khoát náo động khoa y học hai năm thành khoa kiến trúc cô vẫn thích, cũng lấy tư thái không cho cự tuyệt ra nước ngoài du học, học chuyên ngành cô thích nhất, lập chí về sau muốn trở thành một thiết kế kiến trúc sư, cũng nói tạm biệt trước với Thiên Mộ Triều, nói rõ từ nay về sau giữa hai người sẽ không liên quan đến tình yêu.

Cả hai quyết định trọng đại kinh hãi thế tục liên tục này, rốt cuộc rất nhiều mắt kính của mọi người, giật mình quá mức nhất chính là Thiên Mộ Triều, An Sanh luôn luôn dịu dàng như con cừu nhỏ, rõ ràng lại sẽ làm ra chuyện khiến cho người ta không tưởng tượng được như vậy?

Lại nói tạm biệt với mình? Còn nói từ nay về sau sẽ không liên quan đến tình yêu, một khắc kia trong lòng anh không giải thích được cũng hơi không thoải mái, cứ có cảm giác mình mất đi thứ gì quý giá nhất.

Sau khi An Sanh rời đi, anh đột nhiên cảm thấy cuộc sống có chút không quen, cô gái nhỏ thích khóc trước kia sẽ không bao giờ đi theo phía sau anh sợ hãi gọi “Anh Mộ” nữa, vừa nghĩ tới có một ngày cô sẽ rúc vào trong ngực người đàn ông khác, ghen tức trong lòng liền không cách nào không chế lan tràn.

Thì ra là, chỉ có mất đi mới rõ cuộc hiểu đó là yêu, càng thêm một thói quen không cách nào dứt bỏ, từng chút một thấm ướt vào trong lòng người, xâm nhập vào ngũ tạng lục phủ, để cho mình sinh ra một cảm giác không muốn xa rời cô. ぢ3n~d@n'Bq21y'd0n

Thật ra thì, Tuyết Hồ hâm mộ An Sanh, hâm mộ cô ấy là vợ chưa cưới của Mộ Triều, có thể được hưởng rất nhiều đặc quyền người khác đều không được hưởng tới; hâm mộ khi cô ấy làm nũng khóc nhè được người trong lòng mình dịu dàng dụ dỗ; hâm mộ cô ấy có thể biết điều yên tĩnh như vậy, được mọi người khen ngợi.

Sau đó, An Sanh nói giải trừ hôn ước với Mộ Triều, trôi nổi vượt biển đi đến New Zealand du học. Cô phải vui mừng mới đúng, nhưng đây cũng chính là lúc đau thương của cô bắt đầu, rõ ràng yêu Mộ Triều, lại chỉ có thể ở bên cạnh anh yên lặng làm anh em tốt với anh, nghe anh bày tỏ đủ loại chuyện giữa anh và An Sanh.

Đây là một loại bất lực, một loại đau thương lạnh toát, trừ chờ đợi cô còn có thể làm gì?

Chờ đợi tình yêu hoa nở, còn, cần bao lâu?

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hợp Hợp vẫn cho rằng kẻ mà mình chán ghét nhất chính là châu châu thú, từ khi tròn một tuổi bị anh cưỡng hôn, trong lòng cô vẫn có khúc mắc thật sâu, về sau nữa trong vài lần gặp mặt, anh cũng hầu như là rất quá đáng bắt nạt mình, dù sao chính là một đồ quý sứ chán ghét!

Năm mười sáu tuổi ấy, trường học tổ chức đi Hương Cảng xem triển lãm, kết quả ở sân bay bị anh đe dọa thêm quyền rũ cướp đi, cũng là bởi vì một lần kia thái độ của cô có đổi mới về anh. Cô không ngờ chính là châu châu thú lại có thể biết làm một tay mỳ Ý ăn ngon, nuôi lấy miệng cô, cũng nuốt không trôi nhà khác nữa. (Ừnh... Trúng thú chính là dưỡng thành như vậy.)

Hơn nữa, anh còn cứ túm chặt lấy chuyện mình “Cưỡng hôn” anh, mỗi lần uy hiếp cô đi làm một chút chuyện “Hu”. ㄟ(ㄟ)

Còn nhớ rõ bữa tiệc lần đó, chị Yên nói một mình nhảm chán, để cho cô đi cùng chị ấy, sau khi đi tới lại gặp được châu châu thú, thừa dịp đi toilet cũng không thoát khỏi anh được, ra ngoài liền phát hiện anh bị một đám phụ nữ trang điểm lộng lẫy vây quanh, ghê tởm hơn chính là anh đứng ở chính giữa cười đến khó phải nói có bao nhiêu vui vẻ đấy.

Thật là một hoa hồ ly! Hợp Hợp giận dữ thầm nghĩ trong lòng. Hậu tri hậu giác mới hiểu được mình bị anh hai cùng chị dâu hai lừa gạt.

Thư Nhĩ Hoàng biết Hợp Hợp có chút mâu thuẫn với anh, nhưng anh không nóng nảy, trước khi Hợp Hợp tròn mười sáu tuổi, anh nỗ lực hoàn thiện mình, đề cao năng lực khắp mọi mặt của mình, để cho mình trở nên mạnh mẽ. Tần số xuất hiện tại trong sinh hoạt của cô cũng không cao, nhưng mỗi lần

rất thích trêu chọc cô, thích nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lúc cô tức giận, thích đáng vẻ ngọt ngào khi cô cười lên, thích hơn chính là thỉnh thoảng cô lộ ra vẻ ngây thơ đáng yêu của cô gái nhỏ.

Anh rất thông minh, giấu thật sâu rất sâu tình yêu với Hợp Hợp, mức độ nắm bắt được vô cùng tốt, không nhanh không chậm, không kiêu ngạo không nóng nảy, không dây dưa không vô lễ, từng bước từng bước khiến Hợp Hợp quen với sự có mặt của anh, dần dần lệ thuộc vào anh.

Chính là như vậy dần dần để cho mình trở thành một phần không thể thiếu trong sinh mệnh của cô, sau đó cho cô tới điểm kích thích, giống như khi An Sanh rời Mộ Triều mà đi vậy, đột nhiên rời đi sẽ khiến cho suy nghĩ của người ta càng trở nên rõ ràng thêm. dieendaanleequydonn

Năm Hợp Hợp hai mươi tuổi ấy, chính là nghỉ hè năm ba đại học, cô ở nhà đến cực kỳ nhàm chán, anh cả anh hai đều kết hôn rồi, mỗi ngày không phải tình chàng ý thiếp cùng bà xã của mình, chính là ôm cháu trai cháu gái đáng yêu của cô ra ngoài đi dạo, haizzz... Vốn quên cô em gái nhỏ này.

Cho nên cô quyết định một mình ra ngoài du lịch, trạm thứ nhất —— Tây Tạng, một nơi gần bầu trời nhất, cũng là vùng đất nguyên sơ nhất, từ nhỏ cô đã vô cùng muốn tới, chỉ có điều khổ nỗi không có cơ hội mà thôi.

Cha mẹ rất không tình nguyện, nói cô từ nhỏ không ra khỏi nhà đi xa, sợ cô bị lừa bị bắt nạt, nhưng cô lần nữa kiên trì cũng bày tỏ mình đã trưởng thành, không còn là thiếu nữ vị thành niên, cô đã có đai đồ Taekwondo hoàn toàn có thể bảo vệ mình không bị bắt nạt.

Khoảnh khắc khi máy bay hạ xuống đất, lòng của cô liền bay lượn, rất muốn lập tức vạch khăn che mặt của vùng đất thần thánh ngay lúc này. Có lẽ là cô thật sự không có coi phản ứng của cao nguyên là quan trọng, ngày thứ ba, cô liền hơi không chịu nổi, thiếu chút nữa ngất xỉu ở trên cao nguyên đầy tuyết, may mà có người có lòng tốt đưa cô đến bệnh viện.

(*) phản ứng cao nguyên: còn gọi là bệnh cao nguyên (high altitude reaction), chứng say núi. Là khi con người tiến vào cao nguyên cao trên ba ngàn mét so với mực nước biển khiến cho áp lực giảm thấp oxy giảm sinh ra không dễ chịu.

Không biết vì sao, người đầu tiên cô nghĩ tới lại là châu chấu thúi, bởi vì không có ai thích hợp hơn anh rồi, cha mẹ còn có anh trai chị dâu sau khi biết được khẳng định vô cùng lo lắng, cô cảm thấy vẫn tạm thời giấu giếm thì tốt hơn.

Thư Nhĩ Hoàng lòng như lửa đốt chạy tới một bệnh viện nào đó ở Tây Tạng, khi nhìn thấy Hợp Hợp ngủ say bình yên vô sự, trong lòng mới thở ra một hơi, cô bé gầy vò này, cô có biết mình cũng sắp bị cô hù chết không, phản ứng cao nguyên nghiêm trọng sẽ xảy ra án mạng, cô lại còn giấu anh một mình chạy tới Tây Tạng du lịch?

Sau khi Hợp Hợp tỉnh lại đầu tiên nhìn thấy Thư Nhĩ Hoàng nằm bên mép giường canh chừng cô, trong lòng tràn đầy cảm động, mím miệng nhào vào trong ngực anh ý lại không chịu dậy, thật ấm áp, thật vui vẻ đó ~

Chính là như vậy, cô cần, anh được cần, hết lần này đến lần khác, thói quen này dần dung nhập cuộc sống và xương thịt của nhau, rốt cuộc không chia ra được.

Sau đó, Hợp Hợp hiểu, đây chính là yêu.

Ngày nào đó, Hợp Hợp tựa vào trong ngực anh, ngược đầu hỏi anh: “Anh cảm thấy hạnh phúc là gì?”

Anh cưng chiều nheo mắt cô, trông mắt đen như mực hoàn toàn ấm áp, “Hạnh phúc chính là được em cần.”

HẾT TRỌN BỘ

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Vô Địch: Cha, Người Bị Fire Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.